Digitized by Google

XXXIX
G
1

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

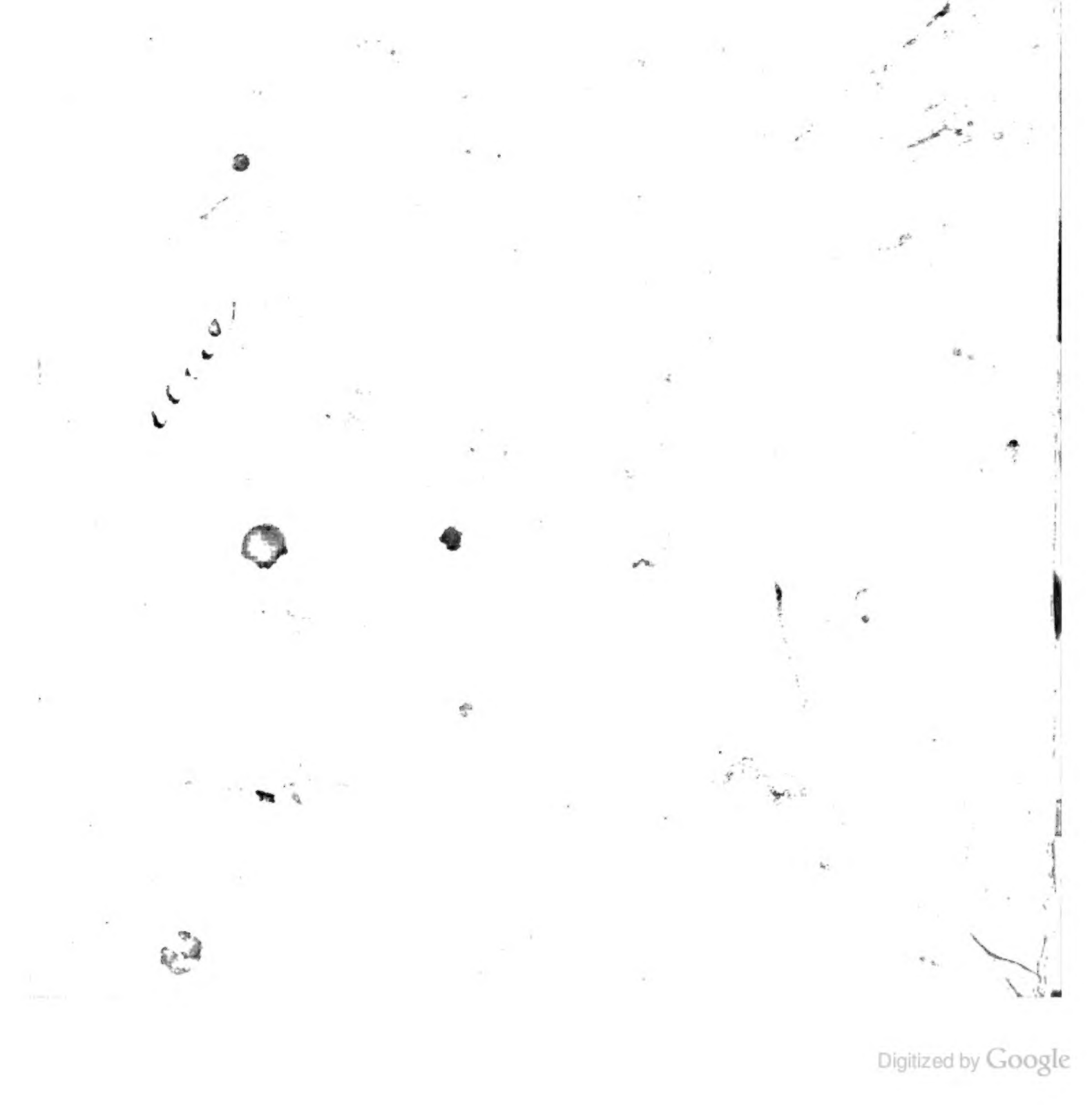

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

GRÆCE, ET LATINE,

ALEXANDRO POLITO

DE CLER. REG. SCHOLARUM PIARUM

INTERPRETE.

Tomus Primus.

Digitized by Google

Digitized by Google

COMMENTARII IN HOMERI ILIADEM.

ALEXANDER POLITUS

FLORENTINUS DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

Nunc primum Latinè vertit, recenſuit, Notis perpetuis illuſtravit.

ACCEDUNT NOTÆ ANTONII M. SALVINI V. CL.

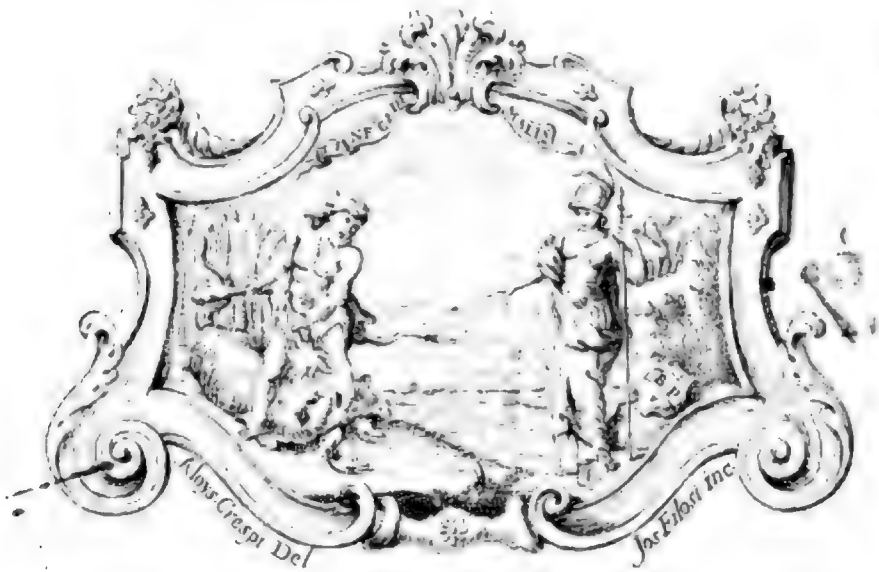

NAPOLI

FLORENTIÆ Anno M.DCCXXX.
Apud Bernardum Paperinium.
CUM APPROBATIONE.

Digitized by Google

ALEXANDER POLITUS

DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

S. P. D.

TUDIORUM, & Artium, quibus liberales doctrinæ continentur, MAGNE DUX ETRURIÆ, JOHANNES GASTO, multò ſanè maxima, ac difficillima, ſemper Critice habita fuit. Quælibet alia ars, ac diſciplina certis quibusdam eſt finibus, & terminis, extra quos minimè egreditur, circumſcripta. Critice, niſi cunctarum ſimul artium fines omnes latiſſimè pervagetur, &, quæ cuique illarum ſunt maximè propria, ea ſibi adſerat

pagatæ. Quod magni avi exemplum æmulatus magnus nepos Laurentius, ita Græcas Litteras fovit, atque ornavit, ut, propter receptos ab eo in clientelam doctos quoſque e Græciâ viros, libroſque Græcos magno ſumptu undique comparatos, ſermo tunc temporis inter homines percrebuerit, Græcos Imperio a Barbaris, bonis artibus, boniſque auctoribus a Laurentio fuiſſe ſpoliatos. Quare & Laurentii filium, Petrum Medicem jam inde a pueritiâ tam egregiè Græcis Litteris inſtitutum, Græcæque adeò linguæ deditum, atque addictum accepimus, nullum ut prorſus diem abire pateretur, in quo Homerum non lectitaret, eumque Græcè loquentem, propter ſermonis facilitatem, atque elegantiam, Græci ipſi, qui frequentes Florentiam ventitabant, vehementer admirarentur. Denique ut Græcæ Litteræ, Athenis jam pridem extinctæ, ſic Florentiæ reviviſcerent, ac recrearentur, ut civitas noſtra redivivam veterum Athenarum imaginem præ ſe ferret, fructus hic fuit uberrimus liberalitatis Mediceæ, quæ Mediceam Domum tum Græcis ipſis Litteris, tum omni liberali Doctrinæ apertiſſimam eſſe voluit, & perhoſpitalem. Unde etiam reliquæ Chriſtiani Orbis gentes, & optimi quique principes exempla bonarum artium colendarum, atque exornandarum petierunt. His bonis artibus gradum quaſi quemdam, atque aditum Medicea gens jecit ad altiſſimum faſtigium amplitudinis, & dignitatis: neque ego aliunde, niſi a maximis erga litteras Medicum beneficiis, populum Florentinum motum fuiſſe arbitror, ut Reipublicæ

perfum electus eſt COSMUS, Magnus ille Dux Etruriæ, qui Majorum ſuorum erga liberales diſciplinas, Græcaſque litteras ſtudia non modò eſt ardentiſſimè proſecutus, atque imitatus; verùm etiam longè ſuperavit. Atque ea amplificatarum, ornatarumque litterarum gloria, tamquam optima quædam hereditas, relicta eſt a COSMO poſteris ſuis, Magnis Ducibus Etruriæ, ut eam pro ſe quiſque augeret, & multiplicaret: donec ipſa tandem, veluti per manus tradita, ad COSMUM III. patrem tuum, atque ad Te, JOHANNES GASTO, pervenit, ita ſanè perfecta, & cumulata, nulla ut illi gloriæ acceſſio fieri jam poſſe videatur. Verùm publica hæc ſunt Mediceæ gentis in litteras, atque in optimas diſciplinas beneficia. Sunt alia præterea, magis peculiaria, quæque intimè ad me, & præcipuè pertinent, Mediceorum magnorum principum in Ordinem meum Scholarum Piarum promerita, maxima illa certè, atque immortalia. Nam reverâ fatendum eſt, quod ſine turpi ingrati animi vitio præterire non poſſum, ſtare Scholas Pias, & florere per Principes maximè Mediceos: quæ ab alienâ fortaſſe invidiâ oppreſſæ, jam pridem corruiſſent, niſi Magni Etruriæ Duces, ac præſertim FERDINANDUS II. avus tuus, vir temporum ſuorum prudentiſſimus, nec alteri cuiquam Europæ Principum in magnitudine animi ſecundus, auctoritate eas ſua ſublevaſſent, ac

prote-

quaſi publica, ut reverâ ſunt, univerſi Ordinis Scholarum Piarum: quaſi ſcilicet non magis meo, quàm communi omnium noſtrum nomine, tibi tribuantur. Nam certè quidem Scholæ Piæ hæc per me exhibita tibi eſſe volunt, ac teſtata perpetuæ ſuæ erga Magnos Mediceos Duces obſervantiæ argumenta. Qua de re, quum me inſidiis alieni quidam homines nefariè, ac perfidiosè circumventum in maximum diſcrimen adduxiſſent, ne Euſtathius hic meus edi umquam poſſet, periclitanti mihi collegæ mei præſto pariter affuerunt, & pro ſe quiſque contra vim, ac fraudem adverſariorum ſunt opitulati, ita ut, quæ cauſsa mea, ac privata erat, communis jam reliquorum fieret. Quod benignè, ac perhumaniter fecerunt boni collegæ mei, non ſolùm mei ipſius cauſsâ, ne ſcilicet aliena me invidia, atque improbitas iniquiſſimè opprimeret, neve fraudi mihi eſſet meum promovendarum, atque illuſtrandarum litterarum ſtudium; verùm etiam quia univerſi Ordinis mei intererat, hoc veluti monumento in Euſtathio meo conſecrari Medicei nominis, gratique noſtrum omnium animi memoriam ad poſteritatem. Ita ego libentiſſimè qualiſcumque laboris mei omnem gloriam collegis ad unum omnibus Scholarum Piarum; partem laboris, atque oneris nemini prorſus impertio. Accedunt, Magne Dux, ſingularia in me merita tua: quæ me tibi, ac Majeſtati tuæ perpetuò obligarunt, & obſtrinxerunt, adeo ut Euſtathius, mancipio, & nexu jamdudum tuus eſſe videatur. Namque ea aliquan-

nexique jure tuum est, cum Eustathiani Operis id, quod primum est, ac veluti reliquarum partium caput, Tibi in primis offero, &, quæ solemnis est veterum dedicationum formula, libens merito do, & dedico. Nunc Deum Optimum Maximum summis precibus oro, atque obtestor, ut salvum te, atque incolumem ad Etruriæ, ac Litterarum felicitatem quàm diutissimè servet, his præsertim difficillimis temporibus, quibus omnes & fatentur, & vident, salutem, ac libertatem Populi Florentini a salute tuâ, & MEDICEÆ Domus incolumitate potissimùm pendere. Vale.

edi permitteremus, id non ſolùm tibi volentes libenteſque, pro noſtrâ hac in parte authoritate, indulgemus; verùm & enixè ſuademus: ut id operis, quod egregiè abs te elaboratum per eos, quibus commiſimus, intelligimus, tandem aliquando in lucem proferatur. Ad hoc enim neceſſariam omnem facultatem, quæ in Nobis eſt, præſentium vigore tibi impertimur. Dat. Florentiæ in Ædibus Noſtris Scholarum Piarum apud S. Mariam ad Riccios Prid. Id. Oct. 1714.

ANDREAS A S. SEBASTIANO PRÆP. GENERALIS.

Reg. in Act. Viſit.

JULIANUS A S. AGATHA SECRETARIUS.

Imprimatur.
Joſeph Maria Archiepiſcopus Florentinus.

Imprimatur.
F. Vincentius de Comitibus a Bergomo Ordinis Minorum Sancti Franciſci Conventualium Inquiſitor Generalis S. Offic. Florentiæ.

Imprimatur.
Philippus Bonarota Senator, & Auditor Regiæ Suæ Celſitudinis.

vantiáque ſuâ erga Beatiſſimam Matrem Dei, Virgineinque Mariam, cognomen factum eſt a Matre Dei. Natus hic nobili apud Tarraconenſes genere, jam inde ab ineunte ætate, animum ad religionem, atque ad litteras appulerat. Deinde ſacerdotio initiatus, quum maximè apud ſuos doctrinâ, morumque innocentiâ floreret, eoque illarum regionum populi magiſtro morum, & diſciplinæ uterentur; majora ipſe animo ad Dei gloriam complexus, quàm ut Hiſpaniæ finibus claudi poſſet, Romam contendit. Ibi in amplo illo Chriſtiani Orbis theatro, ac veræ religionis domicilio, dum totus in Chriſtianis officiis, quæ erat in Deum, ac res divinas pietate, occuparetur; facilè vidit, non poſſe ſeſe in ullâ aliâ re magis Deo ſervire, ac reipublicæ, quàm ſi rationem aliquam iniret, qua pueri ad reliquum vitæ curſum rectè informarentur. Videbat enim partem multò maximam malorum in rempublicam manare ex neglectâ educatione puerorum: non deeſſe quidem nobilioribus adoleſcentibus, propter rei familiaris copiam, præceptores, ac pædagogos, qui eos ritè inſtituerent; ſed hac curâ, atque inſtitutione deſtitui ferè, ac deſici pleroſque e vulgo pueros, & adoleſcentes, qui domeſticis anguſtiis, ac difficultatibus premerentur: hinc eos ipſos, tamquam incultos, ac rudes, in vitia labi quàm facillimè; nec facilè fieri poſſe, ut, quam pueri ingreſſi fuiſſent malam conſuetudinem vitæ, ab eâ viri poſtea revocarentur: atque, ut multa, ad Chriſtianorum morum emendationem, expulſionemque vitiorum, eſſent ſanctè ſapienterque inſtituta; tamen non ſatis proviſum adhuc eſſe bonæ puerorum educationi, ex qua publicum maximè bonum penderet. Itaque Calaſanctius eò animum, cogitationeſque ſuas omnes convertit, ut laboranti ex hac parte reipublicæ ſubveniret, aliosque ſibi ſocios, viros bonos, ac doctos, ad hanc ipſam provinciam adjungeret. Majus opus hoc videbatur, quàm ut hominis unius conſilio, ac viribus perficeretur. Sed fretus ipſe divino numine, in quo ſpes omnes ſuas collocaverat, multis, maximiſque difficultatibus ſuperatis, Ordinem demum fundavit, quem ut pauperibus pueris piè doctèque erudiendis præeſſe voluit, ita, tamquam Dei Matri Mariæ ſacrum, Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum appellatione inſignivit. Quem quidem Ordinem, a Paullo V. Pontifice Romano primùm probatum, deinde Summus Pontifex Gregorius XV. ratum habuit, honoribuſque, & titulis auctum, ſolemnibus confirmavit. Vix autem verbis exprimi poteſt, quanto populorum favore, ac plauſu ſalutaris hic, novuſque Ordo exceptus fuerit, & quàm brevi ſit ille, & quanto reipublicæ bono, per Italiam, Siciliam, Sardiniam, Germaniam, Pannoniam, Poloniam, Lituaniam, aliaſque etiam regiones, propagatus. Etſi verò ab alienâ invidiâ multæ poſtea, ac magnæ procellæ contra Calaſanctium, ejuſque Ordinem ſunt concitatæ, quibus Scholarum Piarum navis, diu in alto jactata, tantùm non obruta, atque everſa eſt; tamen major fuit Calaſanctii virtus, quàm ut ullâ vi tempeſtatum dejici, aut mutari potuerit: donec ille tandem, poſt egregia, atque immortalia Chriſtianæ conſtantiæ, virtutumque omnium exempla, bene ſuis ſperare juſſis, ſanctiſſimam vitam cum beatiſſimâ morte commutavit. Quo de viro non eſt, cur nunc quidquam adjiciam: quum ejus vitæ ſanctitatem multis etiam ab obitu ſignis divinitus teſtatam, atque illuſtrem, oraculo quoque Pontificio confirmatum iri ſperemus, & quem, ſuâ quiſque

careant, neceſſe ſit, qui nondum in lucem ſunt editi; cœpi cum animo meo cogitare, qua præcipuè rations conſulere etiam poſſem poſteritati. Commodùm accidit, ut cum Juliano Sabbatinio, viro Ordinis mei ſummæ eloquentiæ, & doctrinæ, quem honoris, & veteris amicitiæ cauſâ nominandum duxi, inſtitueretur mihi ſermo de Euſtathio, cujus in Homerum Παρεκβολὰς *illis diebus pervolvebam. Grata omnino eſt hominis recordatio, quo nemo mihi amicior, neque charior, illorumque ſermonum, quos de variâ doctrinâ inter nos amiciſſimè, & jucundiſſimè conferebamus. Sed tamdiu illum, & tam longè a nobis abeſſe, vehementer doleo, quem Epiſcopum jam Apollonienſem graviſſima Ducis Mutinenſis negotia apud Cæſarem in urbe Auſtriæ Viennâ, abhinc multos annos, detinent. Ille ergo, ut de Euſtathio audivit, quo erat in me amore, cœpit mihi inſtare, ut Græcum hunc, eumque celeberrimum, Homeri interpretem, quem plerique omnes tentaſſent, nemo unus totum explicare potuiſſet, Latinum facerem, &, ubi quid apud eum obſervatione dignum, aut obſcurum occurrebat, obſervarem, atque illuſtrarem: dignum eſſe hoc opus, in quo nervos omnes induſtriæ contenderem. Quum enim Homerus non modò omnium Poetarum; verùm etiam omnium doctrinarum ſit pater, univerſaque Græcorum ſapientia ab illo, tamquam a quodam fonte, profluxerit; quidquid ſapientiæ, doctrinæque, atque elegantiæ inde erat in ceteros omnes auctores diffuſum, ac derivatum, totum id in Commentariis Euſtathii uberrimè contineri: quippe quòd illos Euſtathius non ex ignobili aliquo, aut obſcuro Grammatico; ſed ex univerſâ antiquitate, omnibuſque ex Græcis, Philoſophis, Poetis, Oratoribus, & cujuſcumque alterius generis ſcriptoribus, excerpſiſſet. Quare, ſiquis Euſtathium Latinis hominibus Latinè legendum daret, hunc non ſolùm Homeri, ſed etiam Græciæ univerſæ, res eſſe illuſtraturum; eumdemque de Latinis hominibus ſummè eſſe promeriturum. Occulto hoc, ac latente theſauro, nondum opes omnes Græciæ eſſe cum Latinis communicatas: quem theſaurum ſi in oculis, conſpectuque gentis noſtræ exponeremus, Græciam ipſam totam eſſe in Latium commigraturam. Id unum ad Græcarum, Latinarumque litterarum gloriam ſupereſſe, quod a nobis & perfici poſſet, & deberet. Vera Sabbatinius admonere videbatur: idque ipſum, de quo ille admonebat, jure ſuo poſtulabat a me, ut facerem, vitæ meæ ratio, quam totam, ex more, atque inſtituto Ordinis mei, litteris amplificandis addixeram. Sed duo ferè conſilio huic obſtabant. Primùm, vaſta moles, & granditas operis, cui longiſſimum vivendi ſpatium vix ſufficere videretur. Deinde quòd animum meum ab amœnioribus illis, atque elegantioribus litteris ad ſeveriores diſciplinas jamdudum tranſtuleram; neque mei tunc muneris erat, litteras Græcas; ſed Theologiam, profiteri. Quæ duo tamen impedimenta Sabbatinius affirmabat, ſuperari a me utique poſſe labore, ac diligentiâ: præſertim quum a Græcâ illâ eruditione numquam abhorruiſſem. Itaque ego, qui magna quæque ſpectare, & ad ea rectis ſtudiis contendere conſueviſſem, acquievi in amiciſſimi hominis voluntate; ſtatimque admovi manum Operi, quod neſcio, an de operibus a me præſtandis longè maximum ſit futurum.*

Atque utinam ea duo ſola, quæ dixi, mihi poſtea obſtitiſſent! Nam ea mihi certè moram non intuliſſent, quominus ab hinc multo tempore publicâ hac luce Euſtathius meus frueretur; conſtaretque mihi fructus laboris mei ex communi utilitate. Ita me

Deus

distractus; tamen non negavit mihi, quod ab ipso magno opere petieram, ut mea legeret, ac recognosceret, suaque vicissim, quæ subinde adnotabat, mecum communicaret. Sed de Salvino postea: ne suavissimi hominis memoria aliò me nunc abstrahat ab ordine, ac serie institutæ narrationis.

Subsecuta enim sunt tempora difficillima, eæque me molestiæ, ac calamitates afflixerunt, ut sæpe animum desponderim, ac penitus desperarim de Eustathio: quem etiam, ad tanti Operis invidiam declinandam, abripi mihi de manibus, perpetuoque silentio damnari fortasse permisissem, nisi cogitassem, pessimè me de litteris, ac de humanâ vitâ promeriturum fuisse, si multorum annorum laborem, quem amicorum, & publici boni causâ susceperam, uno temporis momento perdidissem. Nam cetera quidem alia Eustathii edendi adjumenta, quæ homines duo Britanni, Johannes Gibso, & Georgius Jacbso, Viri Clarissimi, & bonarum Litterarum, siqui alii, studiosissimi, prolixè, cumulatèque suppeditaverant, surrepta jam mihi fuerant incredibili hominis cujusdam scelere, atque improbitate. Jamque in ipsam librorum supellectilem, qua studia mea maximè nituntur, & in scripta ipsa mea invadere perfidiosus ille homo conabatur, cum, ulciscente illum deo, subitâ atque improvisâ morte est extinctus. Equidem, cum aliàs semper divinam opem mihi, rebusque meis sensi præsentem adesse, tum in illo funestissimo casu manifestissimè expertus sum, res omnes meas divino auxilio regi, ac gubernari. Statim enim, ut ille est mortuus, patefactæ sunt singulares fraudes ejus, atque insidiæ, quæ tot annos in simulatione officii, atque in amicitiæ nomine delituerant. Nec de illo jam queror, qui, etsi, dum viveret, omni genere fraudis, atque insidiarum notuit mihi, quantùm potuit (potuit autem plurimùm) tamen nocere desiit morte suâ; sed de iis, de quibus etiam unum habuerat ille socium, ac participem consiliorum suorum: qui, coitione factâ, in summum me discrimen adduxerunt. Quo meo, aut studiorum meorum damno, vix possim explicare. Nam jacturam feci jacturarum omnium multò sumptuosissimam, ac pretiosissimam, jacturam videlicet temporis, quod totum, relictis studiis meis, coactus sum periculo meo propulsando transmittere, & consumere in ærumnâ illâ forensi. Tot me insidiis adversarii adorti sunt Romæ, ac Florentiæ.

Quare, siqui sunt, ut sunt quàm plurimi, qui meam, Eustathiique vicem doleant, hi doleant, necesse est, & querantur de invidis illis meis, qui summa illa detrimenta mihi attulerunt. Sicuti ex adverso par est, maximas me gratias, atque immortales, habere iis, qui periclitanti mihi consilio suo adfuerunt, atque in defendendâ causâ meâ, & judicandâ, non magis juris, quàm justitiæ consulti, videri, & esse voluerunt. Atque in primis, post summum illum Procuratorem Fisci, & Clarissimum Virum, Dominicum Hieronymum Venutum, Bernardino Hieronymo Perellio. Cum Perellium dico, hominem dico prudentissimum, atque justissimum, cujus prudentiæ, atque integritati maximæ quæque Etruriæ totius causæ tutissimè committantur: qui, quum in jure civili plurimorum sit

gratus erga eum judicer, cui totam debeo meam salutem? Hic est Carolus Rinuccinius, magnus homo in omni genere virtutum, atque excelsus: de quo eam opinionem, atque existimationem virtutis imbibi ab eo tempore, quo me ille humanissimè in familiaritatem suam, ac consuetudinem recepit, ut, siquando umquam cogitatione fingere mihi velim formam hominis in prudentiâ, honestate, temperantiâ, magnitudine animi, justitiâ, in omnibus denique virtutibus perfectissimi, atque excellentissimi, eâ in imagine intueri mihi videar Carolum Rinuccinium. Adeò ille in omnibus, quas dixi, virtutibus excellit. Atque his animi bonis, quæ sunt omnium præstantissima, ac maxima, accedit exquisita doctrina, & eruditio, qua ille jam inde a pueritiâ ita ingenium suum expolivit, ut homine illo nihil magis ad elegantiam factum esse videatur. Quamquam præcipua Rinuccinii laus hæc mihi semper visa fuerit, quòd dicta sua, & facta, sine simulatione, ac fuco, exigit omnia ad normam veritatis, ut, cum illum loquentem audis, non nisi purum, ac liquidum verum ex ore ejus haurire te existimes. Hac ille regulâ contra hominum ingenia, & solertiam usus, in negotiis quibusque totius Etruriæ difficillimis expediendis, magnam apud omnes adeptus est gloriam gravitatis, veræque prudentiæ. Sed de Rinuccinii laudibus hactenus. Alibi, si non quantùm debeo, certè quantùm potero, hominem laudabo, in quo omnia sunt summa. Nunc illud, idque unum, memoriæ causâ, dicam: quantum vir ille amplissimus, & ornatissimus auctoritate suâ apud omnes valuit, tantum eumdem ipsum ad salutem Eustathii mei impendisse; ejusque beneficium esse, quòd lucem Eustathius adspiciat; eidemque ob me ipsum servatum civicam memet coronam debere. Qua etiam de causâ gratias sæpe ago Deo immortali, quòd ille vir me, ac studia mea in clientelam accepisset, qui natus potissimùm esset ad Latinas, Græcasque litteras in hac nostrâ civitate promovendas, & protegendas.

Quum ergo, divino tandem munere, post pericula illa judiciorum, pristina pacis, & otii tranquillitas mihi esset, tamquam postliminio, restituta; animum denuò ad Eustathium applicaveram, de quo multum sanè sermonem fluxisse Romæ, & per totam Italiam, videbam; jamque illum brevi edendum speraveram; itaque me promissis meis, & communi ceterorum expectationi, qui illum quotidie, & penè convicio, efflagitabant, satisfacturum: cum ecce tibi nova imprimendi typis operis difficultas. Nam Bernardus Paperinius, Typographorum optimus, & diligentissimus, cui ego suasor, atque auctor fui, ut bonis quibusque, tum Græcis, tum Latinis scriptoribus, meâ præsertim operâ illustratis, edendis, veterem Italiæ, ac præcipuè Florentiæ, gloriam non modò æmularetur, verùm etiam superaret, dum Typographiam de novo ad hunc finem Florentiæ magno sumptu, ac labore construit, & multa studiosè apparat instrumenta artis suæ, tardiùs multò opinione meâ, atque etiam suâ, ad hunc usque diem, diu expectatam a me, atque ab aliis cupidè expetitam, Eustathii editionem produxit.

Hæc varia fortuna operis mei: ex quo vides, omnia me unum esse expertum, ut darem tibi Eustathii in Homerum Commentarios. Plures ante me conati sunt Latinos eos facere: nonnulli quoque feciſſe perhibentur. Et in Bibliothecâ quidem Hispaná narrant, Vincentium Marinerium tum carmina omnia Homeri singulis Latinis versibus esse interpretatum, tum Scholiorum Eustathii in Homerum interpretationem elucubrasse. Fando etiam accepi, Galliæ Regem Ludovicum XIV. qui a rerum gestarum magnitudine appellatus est Magnus,

pro

cur prætereunda mihi erant, ac veluti resecanda, quæcumque tenuiora, ac minutiora de regulis, & explicationibus Grammaticis ab Eustathio notabantur? ut ita in Commentariis hisce Homericis Eustathium bonâ parte, nec contemnendâ sui, mutilatum exhiberem, qualem ipsum pessimo alii exemplo exhibuerunt in Commentariis ad Dionysium τὴν Περιηγητήν. Immo verò, si nostri adolescentes sapiunt, dum pressis ubique vestigiis fidissimè Eustathium persequor, seu potiùs pari cum passu prosequor per Græciæ universæ campos latissimè exspatiantem, & quæ ille vel tenuissima fusissimè deducit, explico, atque interpretor omnia; thesaurus hic erit locupletissimus totius Græcæ eruditionis: per quem & ad intelligendum Homerum perveniant, & multò, ut credo, facilius, quàm per recentiores pleroſque Thesauros, perfectam Græcæ linguæ cognitionem assequantur. Neque hoc ego nomine magis reprehendar, quàm qui Suidæ, aliorumque hujusce modi Græcorum scriptorum Grammatica converterunt Latinè.

Alterum genus reprehensionis erit fortasse a Græcis, atque ab iis etiam, qui nimio plus Græcis favent. Neque ea tamen reprehensio magis ad interpretationem meam pertinet, quàm ad linguam ipsam Latinam, cujus ipsi angustias, atque a verbis inopiam, accusant. Eamdem hanc inopiam sermonis Latini notavit in Athanasii Magni Laudatione Gregorius Nazianzenus. Quin etiam multò ante alii Græcam linguam copiosiorem existimarunt, quàm Latinam. Sed jam eos gravissimè, & eloquentissimè M. Tullius refellerat. Quare defensio interpretationis hujus meæ hac quidem in parte conjuncta maximè est cum defensione linguæ Latinæ. Et habet sanè lingua Græca gratias, ac venustates suas, quæ Latinè vix exprimantur. Sed & habet suas Latina, quas Græci suâ illâ immensâ verborum copiâ numquam ad amussim coæquent. Nempe, ut una lingua non est alia, ita cuilibet linguæ sua sunt ἰδιώματα, quæ utique nullo modo possint cum aliis linguis communicari. Sed non inde petendum est argumentum copiæ, aut inopiæ linguarum, quæ eò uberiores, copiosioresque censendæ sunt, quò plures rerum, animique nostri notiones pluribus, illisque propriis, vocabulis declarant, atque exponunt. Ego verò, quæ mea est de me opinio, quidquid unquam Græci verbis suis aut expressérint, aut possint certè exprimere, non despero, posse me explicare, ac reddere Latinè. Itaque illa ipsa, quæ de Deo piè Græci, ac sanctè prædicant, hoc est, μία οὐσία, καὶ αἱ τρεῖς ὑποστάσεις, quorum alterum τὸ φύσιν δηλοῖ τῆς θεότητος, alterum τὰς τῶν τριῶν ἰδιότητας· quæ quidem magnus ille Theologus Nazianzenus rectè a Latinis intelligi affirmat, sed propter angustiam linguæ, nominumque inopiam, non posse dici, nec distingui Latinè, unde inducta sint τὰ πρόσωπα· illa ipsa, inquam, ut puto, dicentur a me optimè, & distinguentur Latinè. Quamquam Latinas ipsas voces non profero, ne in rebus divinis explicandis præpostero aliquo novandarum

Latinos arrogantius efferant, neque de Latinæ linguæ inopia in malam partem interpretentur id, quod argumento esse debuit grati erga illos animi Latinorum. Nam & Latini poterant Latinè dicere, quas Græcè vocarunt, Philosophiam, Rhetoricam Dialecticam, Grammaticam, Geometriam, Musicam, aliasque plures disciplinas. Maluerunt tamen iis vocibus uti, quas Græci usu suo præcepissent. Hac grati animi significatione contenti esse debent Græci, nec stomachum Latinis movere, ut nequis ex nostris paullò liberior, atque ingeniosior liberè respondeat, & melius nos, quàm Græcos, dicere, quæ volumus, &, quæ a Græcis accepimus, feciſſe nos meliora: ut sunt certè quidam, qui Virgilium longè præferunt Homero. quod ego tamen confirmare non ausim. Mihi enim, ut dixi, satis sit, in utriusque linguæ ambitiosissimo hoc certamine ita cum Græcis contendere, ut nec superare eos velim, nec ipse porro ab iis superari; sed possim eos ubique assequi, &, quæ illi quacumque de re dixerunt, perfectè interpretari omnia, atque exponere. Talem me interpretem præstare conatus sum in Eustathio: at ne scilicet, quæ ille, ut alii scriptores Græci, multa dicit argutè, atque urbanè, in Latinum sermonem translata, vim suam, ac gratiam perderent, melius que Græca a Græcis, quàm Latina a Latinis intelligerentur. Itaque expressi quidem, tamquam fidus, diligensque interpres, verbum a verbo; sed, quia plura sunt etiam ejusdem significationis verba, alia aliis magis, minusve clara, tamquam interpres diſertus, idem sæpe pluribus verbis exposui: & tamen putavi, licere mihi, verbis aliquando Græcis uti, non quòd minùs occurrerent Latina; sed quia diuturna consuetudo nostrorum hominum fecit, ut ea pro Latinis ducerentur. Nec vitio mihi dari posse arbitratus sum, quòd nova etiam vocabula, ubi præsertim Grammatica tractantur, Grammaticorum nostrorum exemplo, adhibuerim. Cur enim nobis non liceat, quod licet Græcis? quum Grammaticæ, & reliquis omnibus artibus quasi privata, ac sua concedendo sint vocabula, quibus in re unaquæque suâ utatur. Denique sic ad Eustathium aptavi interpretationem meam, ut Eustathius Latinus nihilò fortasse inferior sit futurus Eustathio Græco; &, si utramque inter se linguam comparare Græci volverint, copiam sint facilè perspecturi, atque ubertatem sermonis Latini. Hactenus de interpretatione meâ.

Nunc, ut ad Eustathii textum veniam, cum do tibi recensitum totum a me, & emendatum, quàm maximè potui. Multis ante annis, videlicet anno post Christum natum M.DXXIV. Franciscus Asulanus, cum Grammaticorum Græcorum complura Opuscula, Aldinis typis, simul ederet, promiserat, atque etiam receperat, sese Eustathium, diligentissimum Poetæ interpretem, cum copiosissimis quibusdam Commentariis in utramque illius Poesim, antea non impressis, proximè editurum. Sed fidem ille suam minimè liberavit: eaque illis temporibus exemplarium Eustathii paucitas erat, ut Joachimus Camerarius, vir in Germaniâ perquam doctus, atque eruditus, in Commentario explicationis suæ ad primum Iliadis librum, anno M.DXXXVII. scriberet, nondum etiam ad Germanos Eustathium perveniſſe, minimè ut adhuc sibi extare videretur. Ergo Eustathianæ in Homerum Παρεκβολαὶ *editæ primùm sunt, sed longo temporum intervallo, in urbe Româ. Nam qui eas edere instituerat, Nicolaus Majoranus optimum factu esse duxit, non exspectare, dum opus absolveretur; sed primam quamque partem, ut ad justi voluminis magnitudinem accederet, deinceps edere. Itaque primùm edidit primos quinque libros Iliadis apud Antonium Bladum anno M.DXLII. Reliquum opus, ut ipse Majoranus ad Julium III. Pontificem*

tus eſt, conſilio, ut communi ſcilicet ſtudioſorum hominum utilitati proſpiceret; ut ego autem judico, peſſimo prorſus exemplo. Nam compendia hæc, atque hæ epitomæ, mirum, quantùm integris, perfectiſque bonorum ſcriptorum operibus aliquando officerint. Atqui etiam deprehendi, nonnulla alicubi Junium de ſuo ad Euſtathium adtexuiſſe. quod ego ſanè minimè omnium probaverim. Hæc igitur Epitome Euſtathii Juniana in vulgus cum Homero prodiit Baſileæ anno M.DLVIII. ex officinâ Hieronymi Frobenii, & Nicolai Epiſcopii. Inſcriptus magnificè eſt liber, Κέρας ἀμαλθήας, ἢ ὠκεανὸς τῶν ἐξηγήσεων Ὁμηρικῶν, ἐκ τῶν τῦ Εὐσταθίυ παρεκβολῶν συνηρμοσμένων. Copiæ cornu, ſive Oceanus Enarrationum Homericarum, ex Euſtathii in eumdem Commentariis concinnatarum, Hadriano Junio autore. *Ad Epitomes hujus commendationem, atque ornamentum præcedit Laurentii Humfridi De Græcis Litteris, & Homeri lectione, & imitatione Epiſtola ad Præſidem, & ſocios Gymnaſii Magdalenæi apud Oxonienſes. Eâ in Epiſtolâ Humfridus nonnulla eruditè diſſerit de Homero; ac deinde de Opere ipſo hæc ſubjungit, digna planè, quæ huc adſcribantur:* Ceterùm non Homerum damus ſolum: explicatorem quoque ſubjunximus Euſtathium; ſed non integrum, at in compendium redactum ab homine a labore invicto, & doctrinâ nobili, & vobis non ignoto, Adriano Junio. Vixit enim diu in Angliâ. Lexicon Græcum Regi noſtro Sereniſſimo Edovardo VI. dedicavit, nunc poſtremò Reginæ Mariæ librum Faſtorum. Evulgavit alia, ut Animadverſiones: Centurias item Adagiorum, quas Frobeniana officina emiſit. Operam hîc quoque bonam navavit. Quamquam enim totum Euſtathium mallem, quàm dimidium, &, ut verè dicam, numquam mihi placuerint Epitomæ; tamen, quoniam prolixus eſt auctor, & nuſquam ferè extat tanti ſcriptoris, qui mihi & interpres optimus, & Elucidarius Poëticus, & Lexicon Græcum, & Onomaſticon videtur, hoc compendio abſoluto quidem illo fruamur. *Attamen non ea eſt editio ſatis diligens, nec accurata, ut vel argumento eſſe poteſt ipſa ſtatim Operis inſcriptio, in qua pro* τῦ Εὐσταθίυ, *mendosè legitur* τῦ Εὐσταθήα. *Nec Adrianum illum Junium in emendando Euſtathio ſtudium ullum collocaſſe, inde manifeſtò apparet, quòd, quidquid ibi ex Euſtathio excerptum eſt, atque editum, menda fideliter retinet, quæ, operarum incuriâ, in editionem Euſtathii Romanam irrepſerant.*

Multò ſanè meliorem, atque utiliorem in Euſtathium operam navarunt iidem in eadem urbe Baſileâ Typographi, Frobenius, & Epiſcopius: qui, biennio poſt, anno M.DLX. integrum cum Homero Euſtathium, & aliquantò correctiorem, ediderunt. Titulus libri idem, qui in Editione Romanâ: Εὐσταθίυ Ἀρχιεπισκόπυ Θεσσαλονίκης Παρεκβολαὶ εἰς τὸν Ὁμήρυ Ἰλιάδα, καὶ Ὀδύσσειαν, μετὰ εὐπορωτάτης, καὶ πάνυ ὠφελίμυ πίνακος. *Sed, qui adjunctus ibi eſt Index perutilis, & copioſus, non eſt ille quidem copioſior editionis Romanæ; ſed alius percommodus, quem compoſuit, & ad editionem illam Frobenianam aptavit Sebaſtianus Guldenbeccus. Nullæ porrò aliæ ad hæc uſque tempora prodierunt*

Euſta-

duo verſus hi erant:

Σπευδάων ἔτεκεν, Γωάρῃ δ' ἤλυθε κῆπον
Εὐραλίου, καλλὰν ἄνθεα δρεψόμενος.

Hæc mihi ad textum Euſtathii a libris editis adjumenta. Nam a MSS. quidem codicibus ſubſidia huc uſque me pleraque defecerunt. Teſtatur Nicolaus Majoranus, lucubrationes haſce Euſtathii in Homerum, temporum injuriâ, ad eam jam paucitatem exemplarium redactas fuiſſe, ut non multùm abeſſent a periculo interitus: quum duo tantùm exemplaria, de quibus ille compertum haberet, ſupereſſent: quorum alterum ſanè emendatius, ac perfectius in bibliothecâ Nicolai Rodulphi Cardinalis una cum ceteris ejus generis ſcriptoribus Græcis quàm plurimis ſummâ curâ, ac diligentiâ aſſervabatur. Hoc exemplar ſibi ad editionem operis libentiſſimè traditum, refert Majoranus. Sed de altero illo exemplari nihil præterea aliud memorat. Narrat tantummodò, non defuiſſe huic Operi & ipſum de litteris optimè meritum Marcellum Cervinum Cardinalem, qui, ut hæc Euſtathii monumenta in lucem prodirent, non ſolùm ſtudio, & auctoritate; ſed etiam pecuniâ (quæ erant egregia ad poſteritatem ſuperioris memoriæ exempla) editionem operis adjuverit. Celebrat Majoranus Cervinum, tamquam virum integerrimum, atque innocentiſſimum, qui, cum multiplici litterarum cognitione excelleret, omniſque ſapientiæ, & doctrinæ admirator, & ſtudioſus ſemper fuiſſet, tum jamdiu in eam curam præcipuè incumberet, ut libros veterum, aut jam ſitu, ac vetuſtate corruptos, inſtauraret, aut propter exemplarium paucitatem periclitantes, coemeret undique, & ad publicam hominum utilitatem in Vaticanâ bibliothecâ, quæ ejus curæ commiſſa erat, ſervandos curaret. Hinc ego in ſpem magnam veneram, de duobus illis Euſtathianis exemplaribus, alterum certè reperire me poſſe in bibliothecâ illâ Vaticanâ. Sed longè mea me fefellit opinio. Romam enim quum profectus eſſem anno M.DCCXXV. extremo, totiuſque bibliothecæ Vaticanæ perluſtrandæ copia mihi humaniſſimè fuêta eſſet per Carolum Majellam, bibliothecæ illius cuſtodem, hominem Latinè, ac Græcè doctiſſimum, eumdemque ſummâ humanitate præditum; ſcripta quidem ibi alia noſtri hujuſce Euſtathii reperi, quæ non eſt opus nunc in medium proferre: ceterùm τῆς Παρεκβολῆς in Homerum unum ibi, ſolumque exemplar deprehendi editionis Romanæ, quod impreſſum erat in membranâ. Nec alium quemquam Euſtathianum hujuſmodi manu exaratum codicem in bibliothecâ ullâ Romanâ aſſervari, confirmabat mihi homo Romanis in rebus verſatiſſimus, idemque Romanæ eruditionis, noſtris hiſce temporibus, facilè princeps, Juſtus Fontaninus. Quare ſtatim ſuſpicatus ſum, exemplar illud Nicolai Rodulphi Cardinalis, quo ad edendum Euſtathium uſus erat Majoranus, Florentiam, unde acceptum fuiſſet, fuiſſe etiam reportatum; idemque ipſum eſſe, quod in bibliothecâ nunc Mediceâ diligentiſſimè cuſtoditur. Erat namque Nicolaus Rodulphus patriâ Florentinus, ſummo apud ſuos loco natus, & cum Mediceâ gente generis propinquitate conjunctus, quippe Leonis X. Pontificis Maximi, ſororis filius. Codices duo ſunt in membranâ: alter, grandiori ſuâ mole, in volumina duo ſecretus, ac diſtinctus, qui Euſtathianos in Iliadem commentarios continet, ſanè vetuſtior, &, quantùm ex dubiâ, ac formâ litterarum colligo, æqualis illorum temporum, quibus ſcribebat Euſtathius. quo in codice ſuppleta identidem ſunt in margine, vel, ubi margo minùs ſufficiebat, in membranulis

melius, quam egomet, ac feliciùs, Euſtathium totum interpretari, atque illuſtrare. Atque id etiam operis ſumpſerat in manus Salvinus, cum ætate, & viribus valebat. Cur minimè perfecerit, neque verò ab Euſtathiano in Iliadem Proœmio, quod ſolum, ut ipſe mihi de ſe retulit, Latinè converterat, opus deinceps continuaverit, in cauſſá fuit frequens, ac penè aſſidua, tum exterorum, tum noſtrorum maximè hominum, interpellatio, qui hominem a gravioribus ejus ſtudiis ad alia diſtraxerunt. Dum ille, qua erat facilitate naturæ, nihil cuiquam negat, ſeſe omnibus dat, ac concedit, totumque ſeſe ad alienos uſus humaniſſimè impendit, & multi illi moleſtique interpellatores hominis unius bonitate abutuntur, ecce tibi Salvini jam noſtri erat ætas præcipitata. In his tamen ad Euſtathium Notis pleraque ſunt digna ejus ingenio, ac doctrinâ: ex quibus, tamquam ex unguibus, leonem poſſis æſtimare. Sunt quidem alicubi mea pleniora, & uberiora: in quibus etiam aliquando ab eodem diſſentio. Verumtamen non ſunt illa ita a me elaborata, quaſi eruditionem importunè affectaverim. Nam pleraque etiam mea, αὐτοσχέδια. Unicè mihi propoſitum, illuſtrare Euſtathium, &, quod difficultatem umquam faceſſeret, nihil præterire. qua occaſione, ubi locus, atque argumentum aut permittit, aut poſtulat, excurro quoque libenter ad alios ſcriptores, & multa, ac varia tum Græcorum, tum etiam Latinorum auctorum, loca examino, atque judico. Sic pro rerum varietate, quas tractat Euſtathius, varium me, atque in doctrinâ, ſuqua tamen in me eſt, multiplicem præbeo. Nam & Theologum alicubi ago; ſæpiùs Philoſophum, Geographum, Oratorem, Poetam; jam verò etiam ſæpiſſimè Grammaticum. Et me quoque juvat cum Euſtathio, ac Græcis magiſtris, Etymologica pertractare, & judicium ſæpe meum in inveſtigandâ Græcarum vocum origine interponere. Improbè ex Latinis faciunt ii, qui hæc damnant Etymologica, nec planè conſiderant, quanta ſint in iis momenta ad vocum ſignificationes explicandas. Inepta ſunt multa, & ridicula, fatcor. Sed unde voces, vocumque ſignificatio, niſi ab uſu, & conſuetudine, auctoritateque vulgi, quod ineptis ſæpe, & ridiculis cauſſis ad res nominandas movetur?

Quod reliquum eſt, quiſquis mea legeris, te etiam atque etiam rogo, ut, ſicubi errantem me deprehenderis, hominem me eſſe memineris, & vehementer occupatum. Feci, quod potui, ex inſtituto Ordinis mei, ut me tibi in aliquâ re ad gloriam Dei ſempiternam, amplificationemque litterarum commodarem. Facies tu pro ſapientiâ, ac benignitate tuâ, ſi mea ergo te ſtudia æquè bonique conſulas, & quod in publicum propoſui, ut generi humano ubique gentium prodeſſet, id in uſus præcipuè tuos convertas. Vale.

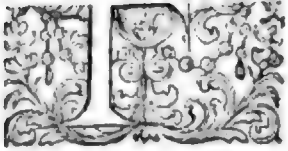

ſtathius in utroque codice Mediceo τῷ Παρεκβολῶν in Homeri Iliadem, & Odyſſeam, multiſque alibi in locis. Nam vehementer quidem errat Marquardus Freherus, cujus quoque errorem alii notarunt, cum in Juris utriuſque, Græci, & Romani Chronologiâ, Euſtathii hujuſce ætatem collocat in annum CIↃ.XVII. eumque ſcribit ex Archipresbytero Magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ factum eſſe Patriarcham Conſtantinopolitanum. Erat autem τῶν Ῥητόρων, ſeu Oratorum, ſacrum in magnâ Eccleſiâ munus; eorumque erat, libros ſacros ad populum exponere, atque interpretari. Unde ὁ ῥητορικὸς θρόνος, is, qui hujuſcemodi oratoribus attributus erat, & εὐαγγελικὸς ἀκρίβας, apud Nicetam Choniatam. Præfectum etiam fuiſſe Euſtathium ſupplicum libellorum miniſterio, id, quod traditum a Majorano, nonnullus ſcribit, neſcire ſeſe, quo auctore; manifeſtò apparet ex ejusdem Euſtathii epiſtolâ ad Johannem Ducam, Andronici Camatoris filium, in Commentarios ad Dionyſium τὸν Περιηγητὴν· cui quidem epiſtolæ præfixa eſt hæc inſcriptio: Πρὸς τὸν πανσέβαστον Δοῦκαν κύριον Ἰωάννην, τὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ δεήσεων, τὸν ἐπὶ τῆς Παναγεβάστης Σεβαστῆς, καὶ μεγάλης δρουγγαρίης, κυρὶς Ἀνδρονίκης τῆς Καμάτηρος, Εὐσταθίου διακόνου ἐπὶ τῶν δεήσεων, καὶ μαΐστορος τῶν ῥητόρων, τοῦ καὶ ὕστερον γενομένου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἐπιστολὴ ἐπὶ τῇ Διονυσίου τοῦ Περιηγητοῦ παρεκβολῇ. Itemque ex codice chartaceo Bibliothecæ Mediceæ, in quo inſcriptum eſt nomen Εὐσταθίου μαΐστορος τῶν ῥητόρων, καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπὶ τῶν δεήσεων. Nam δεήσεις libelli ſunt ſupplices, & ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων, inter ſacra Eccleſiæ munera, atque officia, is dicebatur, qui erat à ſupplicibus libellis. Sed non aſſentior Majorano, præfectum his muneribus fuiſſe Euſtathium ab Andronico Imperatore, quibus ita ſit functus, ut Eccleſiæ Theſſalonicenſis Archiepiſcopus crearetur. Nam multò ante, quàm nefarius ille Andronicus per vim, ac ſcelus in Imperium Conſtantinopolitanum invaderet, munera illa Euſtathius adminiſtraverat, factuſque etiam fuerat Archiepiſcopus Theſſalonicenſis. Siquidem Theſſalonicenſi jam Pontificatui præerat, tempore Manuelis Comneni, cum hic, convocato Græcorum Patrum concilio, auferri ex ſacris Chriſtianorum rudimentorum tabulis voluit ſolemnem illum Eccleſiæ Græcæ ἀναθεματισμὸν in Deum Mohameticum, qualem ſcilicet Deum impiè Mohametes confinxerat ὁλόσφυρον, diverſumque omnino a vero Deo, hoc eſt, a Deo Chriſtianorum. At enim illo ἀναθεματισμῷ valde ſeſe offendi Imperator dicebat, quòd unum, ac verum deum eo notari exiſtimaret. Nemo autem quiſquam ex omnibus illis Græcis Pontificibus fuit, qui acriùs, ac fortiùs Manueli reſiſteret, quàm Theſſalonicenſis Archiepiſcopus Euſtathius. Longiuſcula eſt hiſtoria, ſed curioſa, & digna, quæ huc integra referatur verbis ipſis Nicetæ Choniatæ, qui ſic eam narrat in Manuele Comneno lib. 7. n. 6. Ἔγκηται τῷ κατηχητικῷ πυκτίῳ μετ' ἑτέρων ἀφορισμῶν καὶ τὸ ἀνάθεμα τῷ θεῷ τῷ Μωάμετ, ᾧτινί ἔ λέγω, ὅτι ὅτε ἐγέννησεν, ὅτε ἐγεννήθη, καὶ ὅτι ὁλόσφυρός ἐστι. Τὸν τοίνυν ἀναθεματισμὸν ἀσαλῆ-

ψαι

γθ ἐπλήτη, ἐκ ἐν διδακτοῖς πνεύματθ βρίθων ῥήμασιν, ἀλλ' ἐν πηθοῖ σοφίας ἀνθρωπίνης κομῶν, ὡς μικρᾶ δῆν ἀπαμφῆσαι τῶν ὠτῶν, μὴ μόνον ὅσον ἀφεῖρα πρὸς τὸν ποικίλων τότε ἀνβολὸν, ἀ τὸ ἐπίχαρι τᾶ στερώματθ, ἀλλὰ ἀ αὐτὸ μεταλλεῦον τῶν γεγραμμένων ἰὸν ἰᾶν. Καὶ ἰαχ' ἰῶ ἂν ὡς ἀληθὴς Θεὸς δοξαζόμενθ ὁ παρὰ τῷ Μωάμετ ὀνισῦν κληρώμενθ Θεὸς, ἡ μὴ ὁλοχερῶς ὁ Πατριάρχης αἰτέβη. Οὔτε γὰ ἔτθ ἰοῖς γραφομένοις τ' ἶαν προσέτχηκεν, ὡς ἐπισφαλῆ, ἀ νέα ἐπισάγεσι δόγματα, ἀ τὰς λοιπὰς δὲ, ὡς διπλῆ πρώδη, ἰαῦτα ὑφορᾶζ παρέσηθεν. Ὁ δὲ, ὥσπερ ἡ δεινὸν πεπονθώς, ὀνήδεσιν ἔπλυτε τὰς ἀρχιερᾶς, ἀ μωρὰ τᾶ κόσμω ἰάτας ὠνόμαζεν, ἄλλως τε ἀ νόσω προσπαλαίων ἰότε δεῖ, ὑφ' ἧς ἀ τ' βίον ἀπέλιπε, ἀ ἐπίχολθ ἐπεῦθεν γινόμενθ. Οὐκῶν ὅσα ἰῷ πρότερῳ ἰόμῳ ἐμπλατυνόμενθ εἵρηκεν, ἀσπρτημένη κατασκευῆ, ἀ μεῤῥάδαις ῥητορικᾶς χρησάμενθ, ταῦτα ἐπιτεμὼν, ἀ τὸ τᾶ δόγματθ αὖθις ἀληθὲς δέλεαρ, ἕτερον τόμον ἐξέθηλε· ἀ ἐπὶ ἰότε τοῖς κατὰ Δάμαλιν ἀρχαίοις ἐναυλιζόμενθ, ἃ Σκυτάριον ἀνομάζονται, ἰῷ ἰᾶ ἀέρθ εὐκρασίαν μελαδιώκων, ἀ τ' πολυοχλίας ἀπαπεράμενθ, ἀ ἄπας τ' νοσοκομίας γινόμενθ, διαπλώζονται ἑκᾶσε, βασιλικῷ ἐπιτάγματι, ὅ τε τῶν ἀρχιερέων σύλλογθ, ἀ ὅσοι τὸ πρεσβῆον ἐκ τῶν λόγων ἐκτήσαιντο. Ἀλλ' ἵπω καθαρὸς τῶν λεμβαδίων ἀπέβησαν, καί τις τῶν παρὰ τῷ βασιλῆ παῤῥησίαν ἐχόντων, ἀ τῶν μέγιστα δυναμένων ὑπογραμματέων ἐφίσταται. ὁ Ματζάκης ἰῷ ἔτθ Θεόδωρθ· ἀ πρός τε ἰὸν Πατριάρχαν, ἀ τοὺ τῶν ἀρχιερέων ὁμήγυριν τ' λόγον ἀποτεινάμενθ, τοὺ μὲν ἐς τὸν βασιλέα πάροδον μὴ ἦναι ἔφησε νυὶ ἐφικτὴν, διά τι παρησφῆσαν ἐκ τ' νόσου ἐμποδίων· τῇ δὲ ἰάτων ἀναγνώσει προσέχειν χρεὼν, ἰὰς χάρτας δώξας αὐτοῖς ἰὰς ἐν χερσῖν. Ἦν δὲ ὁ μὲν τῶν ἰᾶ προκειμένη δόγματθ διαλαμβάνων, ὃν, ὡς ἐρήκαμεν, ὑπογράψαι ἰὰς συνελθούσας ἀρχιερᾶς διὰ πανδῆς ὁ αὐτοκράτωρ ἐτίθετο· ὁ δ' ἕτερθ τ' βασιλέα ἔχων διαλεγόμενον τῷ ἀρχιποιμένι ἰε Θεοδοσίῳ, ἀ ἴῃ συνόδῳ, ἡδὲν μέτριον, ἡδὲ χάριεν διεξήει, ἀλλὰ τῇ ἐνστάσει ἰᾶ Πατριάρχα, ἀ τῶν σὺν αὐτῷ ἀρχιερέων, ὡς μὴ καλὰ λόγον γενομένη, ἐπιμεμφόμενθ, δικαιολῆτο μάζονθ συνόδα συγκρότησιν, ἀ τοὺ μετ' αὐτᾶ τᾶ Πάπα τ' πρεσβυτέρας Ῥώμης τῶν προκειμένων ἐπώμοτο διάσκεψιν. Ἀγνώμων γὰ ἂν ἦλω, ἔλεγε, ἀ ἀλόγιστθ, ἡ μὴ πολλοστὸν ἀντιδοίην μέρθ ἰῷ ἐμῷ βασιλεῖ, ἀ βασιλῆ τῶν ὅλων Θεῷ, ὧν ἐκῆθεν κρατῶνος ἔχηκα, πᾶσαν πανδοὺ ἀσπεγκάμενθ, μὴ ἰᾶτον ἀναθέματι καθυποβάλλεσθ ἀληθινὸν ὄντα Θεόν. Τοιοῦτον δὲ τᾶ διαφορηθῶσι τοῖς ἰοιοῦτοις ἀπῆχον οἱ ἀκροώμενοι κομπάσμασιν, ὥστε ἀ ὁ τῆς Θεσσαλονίκης πρόεδρθ, ὁ πολὺς, ἀ μέγας ἐν λόγοις Εὐστάθιθ, ζῆλω ἐπὶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις πλησθὴς, ἀ μὴ ἐνεγκὼν Θεὸν ἀληθινὸν δοξάζεσθ ὁλόσφυρον, διανοίας ἀνάπλασμα κακοδαίμονθ· ἐσίμλω ἄν, ἔφη, καταπεπατημένον ταῖς πλέυραις φο-

ρῶν

μηδὲ ζρασυζομῶν παρακαίρια. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἡς κοινῷ δοθέντος ἀκροασιν τῷ περὶ τῆς δόγματος τόμε, ἡ πάντων ἐπαμεσάντων τὰ γεγραμμένα, ὡς εὐσεβῶς ὀρθοτομηθέντα, ἡ τῷ χαρῶς ἐν αὐτῷ ὑπογράψαι καταθεμένων, ὁ σύλλογος διελέλυτο. Καὶ οἱ μὲν ἀπῆσαν, ἀγαλλόμενοι, ὡς ἢ εἰκὼς ἐζάσιν τ βασιλέα νενικηκότες· ὁ δὲ ἔχαιρεν, ὡς ἢ ἑαυτῷ καθυποκλίτας τούτους βυλῇ, ἡ χῷ διὰ βραχυλογίας, ἅπερ διὰ τῆς πολυςίχυ πρότερον λόμε ἠδαμῶς ἐφίκετο. Κατὰ δὲ τὴν μετ' ἐκείνην ἡμέραν ἡς τὴν Πατριαρχικὴν ἑςίαν ἡ σύνοδος ἀθροισθῆσα, ὅπως κατὰ τὰ συμφωνηθέντα δράσωσιν (ἅμα γὰρ ἕω παρῆσαν οἱ ἐκ βασιλέως αὐτῆς ἡς ἕνα ἀθρισμὸν συναγήροντες) οἱ δ' ἐκ ἔτ' ἦσαν ἀ αὐτοί, ἀλλ' ἀιέρεων πάντες πάλιν, ἡ ἀπεσπάδων, ὡς ἢ ὑπηγορεύομεν ζραφῇ ἔτι ἐγκειμένων ἐπιληψίμων ῥημάτων ἴνεδν, ἡ ἤθελεν ἡ ταῦτα ἐξελιδῶσαι, ἡ ἕτερα ἐντεθῆναι, ᾗ ὀρθῷ κατὰ μηδὲν ἢ προσιζάμενα δόγματι. Ἦν ἓν αἴτις παρεξενόμεθα ὁ κρατῶν, ἡ ὡς ἀναπταίσασι καθαρῶς ἐπεγκαλῶν τὸ ἧ γνώμης ἄζαλον, ἡ ἀγχίζροφον. Ὀψὲ δὲ ἡ μόλις συνήλθοσαν, ἵνα τὸ μὲν ἀνάθεμα τῷ Θεῷ τῆς Μωάμετ τῶν κατηχητικῶν βιβλίων ἀπαλειφθῇ, ἐγγραφῇ δὲ ἀνάθεμα τῷ Μωάμετ, ἡ πάσῃ ἧ αὐτῆς διδαχῇ, ἡ διαδοχῇ. Καὶ ταῦτα δογματίσαντες, ἡ κυρώσαντες, τῶν πολλῶν ἐκείνων συνόδων, ἡ συλλόγων ἐλῆξαν. *Extat in tabulâ Catecheticâ cum ceteris sanctionibus anathema in Deum Mohametis, quem ille affirmat nec genuisse, nec esse genitum; sed esse* ὁλόζυρον, *quasi totum malleo cusum. Hujusmodi igitur anathematismum quum ex omnibus Catecheticis libellis abolere sibi proposuisset, ab ipsâ magnæ Ecclesiæ tabulâ est auspicatus: eratque causa, quam asserebat, admodum speciosa. Ajebat enim, Agarenis, qui ad piam, sanctamque religionem nostram transibant, offensioni illud esse, quòd re verâ maledicta in Deum conjiciebantur. Itaque maximum Theodosium arcessit, eum, qui principem tum sedem regebat, ac moderabatur, sacerdotesque simul primarios, qui tum in urbe erant, & eloquentiâ, ac virtute præstabant, disceptandamque iis quæstionem, tumido orationis apparatu, proponit: quos tamen universos refragari sibi, ac repugnare reperit, & ne summis quidem auribus consilia illa admittere, tamquam inominata, quæque a verissimâ de Deo sententiâ abducerent; contra verò id, quod offensioni videlicet, atque impedimento erat, piè interpretari, ac declarare: quum dicerent, nullo modo anathemati subjici Deum cæli, & terræ conditorem, sed quem delirus, & dæmoniacus ille Mohametes fingebat holosphyron Deum, qui neque genitus esset, neque porrò genuisset. Credi enim, ac celebrari apud Christianos patrem Deum, quod tamen rejicienda illa, ac detestabilia Mohametis deliramenta planè, atque omnino prohiberent. Ac deinde non satis sese intelligere, cujusmodi esset illud holosphyron. Verùm Imperator, iis neglectis, ut sic consumerentur, ac contabescerent, implacabili in eos animo, ipse per sese, ministris ad hanc rem adhibitis, quos ex aulâ regiâ servire tempori, neque eruditionis expertes esse noverat, decretum edit, quo Mohametis stultiloquium (non enim Theologiam dixerim) defenderet, & superiores Imperatores, sacrorumque antistites apertè perstringeret, quòd Deum verum anathemati supponi, ac subjici, imperitè, atque inconsideratè passi essent: & hoc ipsum decretum in sacro palatio publicè recitandum curat, simul emissis, tamquam qui viam decreto præirent, ac præpararent, præter*

juve-

litteris cupiebat vehementer, ut diximus, Imperator, ut, qui convenerant, Pontifices subſcriberent. Alteræ verò, quæ Imperatorem ipſum cum paſtore ſummo Theodoſio, ac conventu colloquentem inducebant, nihil æqui, nec gratioſi commemorabant; ſed objurgatá, tamquam rationi minimè omnium conſentaneá, repugnantiá Patriarchæ, principumque, qui cum eo erant, ſacerdotum, majus Concilium cogendum minabantur, & jure jurando confirmabant, diſquirendum id eſſe, quod in controverſiam veniebat, cum Papá ipſo veteris Romæ. Improbus enim, inquiebat, & ſtolidus eſſem, niſi regnatori meo, regique rerum omnium Deo quantulamcumque partem rependerem earum rerum, quas ab illo longè ſupra alios accepi, omneque in id ſtudium conferrem, ne hic ipſe, quippe verus Deus, anathemati ſubjiciatur. Ceterùm auditores, tantùm abſuit, ut eá verborum jactatione, inanique crepitu perturbarentur, ut etiam Euſtathius, Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, ſummá vir doctrinâ, magnáque eloquentiâ, indignitate eorum, quæ de ſcripto recitata fuerant, permotus, quum nullo modo ferret, verum Deum holoſphyron exiſtimari, infelicis ingenii commentum: cerebrum, inquit, gererem protritum calcibus, ac conculcatum, indignuſque prorſus eſſem hoc habitu (oſtenſo pallio, quod humeris geſtabat) ſi Deum verum ducerem pædiconem illum, ac camelinum, omniſque deteſtandi ſceleris auctorem, ac magiſtrum. His igitur dictis perculſi propemodum erant auditores: & hæc ille clará, penetrantique voce locutus fuerat, formamque manifeſtò expreſſerat hominis, qui pietatis, ac religionis ſtudio flagraret. At verò ſcriptî illius recitator mutus paullîſper, ac labris compreſſis, ſtetit: poſtea reverſus eſt ad Imperatorem, qui, his verbis auditis, tamquam ſi eorum ſono obſtreperetur, variá defenſione uſus eſt, lenitatemque animi, ac patientiam, ut numquam antea, laudavit. Nam & ipſe ſeſe Chriſtianis, qui rectiſſimè ſentirent, adnumerabat, & ex pientiſſimis, ac religioſiſſimis parentibus natum profitebatur, & ab hominibus ſeſe litigioſis, ac mordacibus declinare. Idque planè efflagitabat, ut judicio cum Theſſalonicenſi Archiepiſcopo contenderet. Aut enim ſi ipſe judicatus eſſet non credere Deo pædiconi, neque ſignum Fidei adulterinum inducere, dicebat, ſeſe juſtas pœnas de eo eſſe ſumpturum, qui contumelioſa verba, ac probrorum plena, in hominem divinâ unctione ſacroſanctum profuderat; aut ſi damnatus ipſe eſſet, perinde quaſi alium deum crederet ab eo, quem colunt Chriſtiani, doctum ſeſe iri de veritate, gratiamque ei non parvam habiturum, qui ſe ab errore revocaſſet, & veritatem docuiſſet. Verùm paullò poſt quum Patriarcha in conſpectum ejus veniſſet, &, quæ res poſtulabat, mulcendi ejus cauſâ, inculcaſſet, tum animum ſuum placavit, tum Euſtathio veniam dictorum tribuit, fecitque ei poteſtatem, ut in defenſionem ſui, quæ vellet, diceret. Quamquam ipſe poſtremò verba hæc addiderit: oportet, te, tamquam virum ſapientem, non palam præ te ferre verba obſcœna, neque temerè loqui, quæ ad rem minimè pertineant. Poſtea verò quàm decretum de illo dogmate publicè recitatum fuit, omneſque illud, ut piè explicatum, collaudarunt, libenterque ſeſe illi ſubſcripturos affirmarunt, concilium eſt dimiſſum. Atque illi quidem

læti,

intisse, cum designatus ipse Myrensium in Lyciâ Episcopus, antequam ritè ordinaretur, vacante fortè sede tunc Thessalonicensi, eò, Manuelis Imperatoris jussu, de Patrum Græcorum auctoritate, fuit translatus. Ad illud namque tempus referunt id, quod scribit Demetrius Chomatenus, Archiepiscopus Bulgariæ, ad Constantinum Cabasilam, Archiepiscopum Dyrrhachinum, in responsione ad interrogationem illam, ἡ δῆ τ ψηφισθέντα, καὶ καλὰ δεξάμενον, καὶ ἀσπασάμενον, μεταλεῖναι ἐς ἑτέραν ἐπισκοπήν. *An eum, qui electus est, susceperitque, atque amplexus est dignitatem, in Episcopen aliam transferri oporteat.* Ubi sic ad rogatum respondet Demetrius: Τοῦτο κανονικὸν μὲν οὐκ ἔστιν, οὔτε μὴν ἡ ἐγγράφου, ἢ ἀγράφου ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως· γίνεται δὲ πολλάκις, Βασιλέως κελεύοντος, διά τινα οἰκονομίαν λυσιτελοῦσαν κοινῇ. καὶ γέγονε τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡμερῶν τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως κυροῦ Μανουὴλ, καὶ Πορφυρογεννήτου Κομνηνοῦ. Τοῦ γὰρ σοφωτάτου ἐκείνου Εὐσταθίου, τὰ κατὰ Φλῶρον διακόνου ὄντος ἡ μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ μαΐστορος τοῦ ῥητόρων, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Λυκίων Μυρέων ψηφισθέντος, καὶ καλὰ δεξαμένου, καὶ ἀσπασαμένου, καὶ ἤδη καὶ πρὸς τὴν χειροτονίαν ἑτοιμασθέντος, πρόσταγμα τοῦ μακαρίτου Βασιλέως ἐκείνου πρὸς τὴν σύνοδον καταπεφοίτηκε, διακελευόμενον, δέξασθαι ἑαυτὴν παραιτήμενον τὸ Εὐστάθιον, προσαγαγεῖν δὲ τοῦτον εἰς τὴν περίκλυτον τοῦ Θεσσαλονικέων μητρόπολιν, ὡς τετυχάδε χρεὼν ἦν. ideſt: *Hoc Canonicum quidem non est, neque verò est scriptæ, aut non scriptæ Ecclesiasticæ traditionis: sed fit sæpe, Imperatoris jussu, ex certâ aliquâ distribuendorum aptè quorumcumque munerum ratione, quæ publico bono expediat: idque factum est tempore inclyti Imperatoris, ac Domini Manuelis Comneni Porphyrogennetæ. Quum enim sapientissimus ille Eustathius, qui ad D. Flori diaconus erat magnæ Ecclesiæ, & Oratorum magister, electus esset ad Lyciorum Myrensium Ecclesiam, eamque electionem admisisset, amplexatusque fuisset, jamque ad ordinationem esset paratus, jussio beati illius Imperatoris ad Synodum est perlata, qua præcipiebatur, ut Eustathii excusationem Ecclesiæ huic renunciantis admitterent, eumque inclytæ Thessalonicensium metropoli, quippe tunc temporis vacanti, admoverent.* Verumtamen ego existimo, Pontificatum Thessalonicensem non ante Eustathio obvenisse, quàm Lucæ Chrysobergæ Patriarchæ Constantinopolitano demortuo succederet Michaël Anchiali, videlicet non ante annum M.CLXIX. Patriarchâ enim adhuc Lucâ, diaconum agebat Eustathius: qui & multis magnisque ab eo beneficiis sese tunc affectum, gratè ac piè prædicat eo in Commentario, quem ipse postea Archiepiscopus Thessalonicensis, exactâ jam, ac ferè extremâ ætate, composuit in Canonem Jambicum Johannis Arclæ, seu, secundùm alios, Damasceni, in Pentecosten, illis verbis: ὁ γὰρ ἐν ἁγίοις Πατριάρχης ἀοίδιμος Λουκᾶς, ὃς πρόφελλω χρυσῆν εὐεργεσίας ἡμῖν ἔβρεξεν, ὅτε ἦμεν ἐν διακόνοις τελοῦντες. Celebris autem admodum, atque insignis erat Constantinopoli μονὴ Φλώρου, quæ etiam Φλώρος ἀπλῶς est appellata: quam intelligit Chomatenus, cum Eustathium magnæ Ecclesiæ diaconum fuisse dicit καλὰ Φλώρου. Certè quidem Archiepiscopus Thessalonicensis nondum erat Eustathius anno CIↃ.CLXVI. quando necdum electus idem fuerat Myrensium Episcopus. Siquidem eo anno Myrensium Episcopus Christophorus interfuit, ac subscripsit Synodo, quam celeberrimam Græci maximo hominum conventu egerunt.

Ab

γματα, καὶ τῶν ἐκ τῆς καταζάντης προσμενῶν αὐτοῖς ἴασιν. Εἰ γὰρ καὶ οἱ δὲ, φησὶ, καταάσιν πολλάκις, ἀλλὰ καὶ ἰᾶσθαι πληγάκις φιλεῖ, καὶ μάλιστα ἡ παρὰ θεοῦ φέρη λίς, καὶ εὐχαρίστως τὰ λυπηρὰ, καὶ μὴ πρὸς δριμὺ τάττων, καὶ βάλλον τῷ ἀγῶνι, ἀπδιζόμενος, ἀποστόργως ἔχη πρὸς τὸν ἐπάγοντα, καὶ καταστενάζη μὲν ὁ πρωτὰς, κριμάτων δὲ βάθος ἀποσκέπτη θείκῶν, οἷα τῷ Κυρίῳ ἐξομολογῆται μεμαθηκὼς ἐν μόνῳ τῷ ἀγαθύνεσθαι, καὶ ὅταν ἐξ ἐρίας φερόμενον τὸ τῆς βίου ἀκάτιον, διακομίζῃ ἀναναγήτως ἐκεῖσε, καὶ ῥᾳ, καὶ κόφως τὰ ἐφετὰ, ὡς αἱ τῆς μακρόθεν τὰ ἀγώγιμα. Οὐκοῦν τοῖς στρατηγοῖς ὑποτασσόμεθα, ὃς Κόττυς ἦσπ τὶς ἂν, Λατίνῃ διαλέκτῳ χρώμενος, ἐμετρίαζε τὰ χεῖρω τοῖς πεποιθόσιν, ἐπιτάγματα ἐκεῖθεν χορηγὰ κομίζων ὠσεως, καὶ πᾶν ἕτερον πρυταιεῦον αὐτοῖς παράκλησιν. Τάχα γὰρ καὶ πέτρας ἀγελάσαι ὁ ἐκεῖνα λόγος καθίκετο, καὶ δι' αἰδοῦς καὶ μέτον ὀφθῆς ἰοῖς ἀλλοφύλοις ἤγετο, καὶ ῥώκων ὑπεξίσαντο, καὶ ἡδέως αὐτῷ ἤκουον, καὶ πρὸς τὸ πρακτέρου, καὶ χρησότερον ἦθος μετεποιοῦντο, οἷα τραῦμα φλεγμαῖνον χειρὶ κόφῃ καταλειαινόμενον ὕδατι. Εἰ γὰρ καὶ ἦσαν ἔτοι ἀγχιτεφῆς μικρᾶ αἰρόμενοι γαμψώνυχες ὄρνιθες, καὶ βαρῆς ἐπεπωτῶντο τοῖς ὑπὸ χεῖρα Πωικαῦτα Ῥωμαίοις, μετοικεσίαν αὐτοῖς ὡς Σικελίαν ἐπαπειλήμενοι· ἀλλ' ἦν ἐκεῖθεν τὰς δέη βεβαίνοντας, καὶ δυτότερα τῶν ἐνεχώτων τὰ ἐσέπωτα ὑφορωμένης κακὰ, ἐπισυπῆγε γε, καὶ διέθαλπε, καθὰ καὶ ὄρνις ὑπὸ ἰᾶς ἑαυτῆ περισυσέλλη πτέρυγας ἰᾶ νεόττια, καὶ τὸ τῆ ψυμῆ Μερρᾶον τῶν κρατίστων μετήμβε ποιῆ τῆ πικράζοντος, ὥπερ Μωσαϊκὸν μέσος ξύλον προσλαμβαιόμενος. ideſt: *Et celebratur, ut numquam aliàs, Dominus, eo quòd miſericordiam ſuam tum temporis admirabilem reddiderit, qui Martyrum ſupplicationibus, ut credere par eſt, flexus fuerit, & Archiepiſcopi Theſſalonicenſis precibus annuerit. Erat hic eloquentiâ, ac virtute ubique celebratiſſimus Euſtathius, eximiâ vir prudentiâ, multarumque rerum experientiâ admirabili, ac ſtupendâ præditus, cujus maximè propria, ac præcipua illa nota erat, quòd doctrinam univerſæ ſapientiæ, quantacumque ea eſt, tum ſacra, tum etiam profana, plenioribus labris præ ceteris mortalibus hauſiſſet. Hic enim una affligi maluit cum grege ſuo, quàm mercenarios imitari, qui, adventantibus lupis, deſerto grege, aufugiunt: tametſi, dum hoſtes adhuc expectabantur, necdum urbem circumſederant, migrare aliò licuiſſet. quod tamen minimè ſibi faciendum cenſuit, eo quòd, ſi ipſe permanſiſſet, plurimis ſalutem eſſet allaturus: ſed ultro in urbe, tamquam in carcere, incluſus, ærumnas omnes una tolerare non deſtitit, tum ut exemplo ſuo doceret, tum etiam ut moneret, Dei verbera, tamquam benigni patris caſtigationes, æquis eſſe animis ferenda, rurſuſque ab eo, qui percuſſerat, expectandam eſſe medicinam. Nam ſi ſæpe (quæ erant ejus verba) percutere conſuevit, at ſæpiſſimè ſolet etiam mederi, maximè ſiquis manſuetè, ac leniter, & cum actione gratiarum, moleſtias perfert, nec propter earum acerbitatem,*

aut

κὴ τὰ μὲν ἄλλα ἐκεῖθι παρῆλθε με. ᾠχετο γὰρ μοι τὸ βιβλίον ἐς ὃ τῶν Ἰταλῶν. αἶμαι δὲ, ὅτι ἀνεμιήθλιω, οἷα ἔπαθον αἰχμαλωτιώδης, κὴ ὕτω δηλωθείς. εὖ μοι δὲ, ὅτι πρὸς τῇ ἐλευθερωτῇ τῷ ὄντι θεῖ λέλυμαι. Ab eâ porrò Theſſalonicenſis urbis calamitate ad plures annos ſuperfuit Euſtathius, ac certè quidem uſque ad annum M.CXCIV. quum adhuc imperaret Iſaacius Angelus, qui Andronico ſucceſſerat. Nam ex Bibliothecæ Scorialenſis Catalogo memoratam video Orationem, ab Euſtathio Archiepiſcopo Theſſalonicenſi ad eos habitam, qui in templo erant Myroblytæ, anno ab orbe condito IↃↃ.MDCCII. qui eſt ipſe ille annus poſt Chriſtum natum M.CLXXXXIV. Erat templum hoc ſanctiſſimi Martyris Demetrii, totâ Græciâ celebratiſſimum, quo frequentes Chriſtiani, ac præſertim ex Oriente, confluebant. quod quidem templum ſeculo poſt Chriſtum nono inſtauraverat, ac reſtituerat Baſilius Macedo, ut narrat Cedrenus. quo etiam poſtea venerat Baſilius II. Imperator, civilibus bellis, ac curis liberatus, ἀποδώσων τὰ εὐχαριστήρια τῷ μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ· nec non religioſiſſimè ventitare conſueverat Michaël Paphlago, προσλιπαρῶν τῷ τάφῳ τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Δημητρίου, κὴ ἀπαλλαγὴν εὑρέσθαι τῆς νόσου γλιχόμενος. Dictus eſt autem hic Demetrius, perinde ut aliis in locis nonnulli alii, Μυροβλύτης, ἀπὸ τοῦ μύρου, ideſt, a liquore, qui ex Magni illius Martyris ſepulcro aſſiduè manabat. Unde τὸν Μυροβλύτην μάρτυρα, Demetrium hunc dicit Nicetas, & non Martyrem Theodorum, ut falsò interpretabatur Hieronymus Wolfius, cujus ſanè errorem negligere minimè debuerunt ii, qui novam poſtea Nicetæ editionem adornarunt: ubi narrat Nicetas, ut, captâ a Siculis Theſſalonicâ, furibundi milites ſacra omnia impiè polluerint, ac contaminaverint: cum unus ex eorum ducibus, ad militarem licentiam cohibendam, ἔφιππος, σιδήρῳ κατάφρακτος, τῆ τοῦ Μυροβλύτου μάρτυρος ἡσέδη νεών. Quorum hominum, etiam poſtquam a cædibus temperarunt, tantam fuiſſe impietatem Nicetas exponit, ὥστε κὴ τὸ ἐκ τῆς σοροῦ τοῦ ἐν θαύμασι, κὴ ἐν μάρτυσι διαβοήτου Δημητρίου ἀναδιδόμενον μῦρον, καθάπαξ ἀπαύστοις, κὴ λέβησιν ἀρυόμενοι, ταῖς τῶν ἰχθύων λοπάσιν ἐνέχεον, κὴ τὸ τοῦ πηγάδος σκῦτος ταῖς μυραλοιφαῖς ἐλίπαινον, κὴ πρὸς τὰς λοιπὰς ὑπηρεσίας, ὅσας παρὸν τὸ ἔλαιον διατίθησι, χύδην, κὴ ἀσώτως ἐκέχρηντο. Verbis enim potiùs Nicetæ, quàm meis, deſcribendam mihi, atque enarrandam duxi militum illorum improbitatem, qui ſacro Demetrii liquore ſint ad res profanas ſceleratiſſimè abuſi, interea dum liquor ille, tamquam ex inexhauſto fonte, copioſior affluëret, atque ita exundaret, ut Barbari ipſi (ſic enim Græcus ſcriptor Siculos vocat) admiratione obſtupeſcerent. Hoc ergo in templo magni Martyris Demetrii concionem Euſtathius ad populum habuit anno, ut diximus, M.CXCIV. Sed & ultra ad aliquot planè annos videri poteſt Euſtathius vitam perduxiſſe, ac fortaſſe etiam ſuperſtes vixiſſe Georgio Xiphilino, qui Patriarchatum Conſtantinopolitanum tenuit ab anno M.CXCII. ad M.CXCVIII. Protecdici officium hic Xiphilinus, minoribus olim officiis adſcriptum, in majorum, altiorumque ordine adnumeraverat. quod ejus factum, contra nonnullos reprehenſores, atque obtrectatores, Euſtathius mirificè comprobavit. Patet id ex Johanne Citri Epiſcopo, qui interro-

gatus

quippe quæ judicium meum minime omnium probarent. Quo ex loco merito colligebam, multùm apud omnes Euſtathii auctoritatem valuiſſe, de cujus ſententiâ, ac judicio graviſſimæ tunc controverſiæ dirimerentur. Vixit certè ad ſummam ſenectutem Euſtathius, γέρων ἄνθρωπος ἐς βαθύ, ut ſemet ipſe appellat ad Canonem Jambicum Johannis Arclæ.

Euſtathii, Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, tempore vivebat Michaël Pſellus, is, cujus complura Opuſcula ſcribit Carolus Freſnæus contineri in codice quodam Bibliothecæ Regis Galliæ. quo etiam in codice extare ait Pſelli epiſtolas ad Euſtathium, & Euſtathii ad Pſellum: & epiſtolarum quidem Euſtathii hanc eſſe inſcriptionem: Τῷ πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κυρίῳ Εὐσταθίῳ ἐπιστολή. Epiſtolarum verò Pſelli alteram, quæ eſt 115. inſcribi τῷ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης, τῷ γεγηότι Μαΐστορι τῶν ῥητόρων. Eâ ex epiſtolâ recitat Freſnæus verba hæc, quibus Euſtathius ab eruditionis, & eloquentiæ præſtantiâ laudatur: ἡ μῶσα ἡ ἐννοίας, ἡ χάρις ἡ λέξεως, τὸ γλεῦκος τῆς ἡδονῆς, ἡ φιλόσοφος Καλλιόπη, ἡ ἀμετάβλητος φύσις. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν Βυζαντίῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, πόρρωθεν Ἀθηνῶν, πρὸς αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι, ἐν γηλόφοις, ἐν γηπέδοις, ἐν τρυφώσαις χώραις, ἐν αὐχμηρᾷ γῇ, ἐ μεταβάλλων, ἐ μετατιθέμενος. ideſt, *Muſa intelligentiæ, gratia elocutionis, muſtum voluptatis, ſapiens Calliope, ſemper indoles eadem ingenii. Idem enim Byzantii, in Theſſaliâ, procul Athenis, in ipsâ Græciâ, in collibus, in campis, in mollibus, ac delicioſis locis, in ſqualidâ regione, non mutatus, non varius.* ac rurſus: πάλαι μὲν ἦν κατ' ἱστορίας ἡ τῆς μύρου ἐκδόσεως ἅπανταχόθεν ἡ οἰκουμένης πρὸς τὴν Θεσσαλίαν αἱ πλεῖαι ἐφοίτων· τῶν δὲ πλείων, οἶμαι, αὐτόθι καθίζεσθαι κατὰ κλέος ἡ τῆς σῆς λόγου σαγόνος. *Antiquitus igitur, ut in hiſtoriis proditum eſt, plerique vulgò ex omnibus orbis terrarum partibus propter manantem, & erumpentem illum liquorem, in Theſſaliam ventitabant. Nunc verò multò plures iſthuc venturos puto propter ſtillantis eloquentiæ tuæ celebritatem.* Ac deinde, ubi de Euſtathio, ac Theſſalonicenſibus agit: ἄμφω μακαρίζω ἡ εὐτυχίας· σε μὲν, ὅτι ἔχεις, ἐφ' οἷς ἂν τὴν δύναμιν ἐνδείξῃ τῆς λόγου· ἐκείνους δὲ, ὅτι τοιοῦτον τετυχήκασιν ἱερέως, καὶ ῥήτορος. *Ambos beatos, ac fortunatos reputo: te, quòd habes, apud quos vim eloquentiæ tuæ poſſis oſtendere; illos, quòd talem nacti ſunt ſacerdotem, atque oratorem.* Itaque ex ſuperioribus Pſelli verbis colligebat Freſnæus, eâ, qua ſcribebat Pſellus, tempeſtate, vixiſſe in Theſſaliâ Euſtathium. Sed enim non eſt inde colligendum, alibi Euſtathium vixiſſe, quàm in urbe Theſſalonicâ. Nam Theſſalonica quidem a Græcis tunc temporis Theſſaliæ adſcribebatur: quippe qui Theſſaliam cum Macedoniâ confunderent, ut patet etiam ex his verbis Niceræ, de Siculis, qui Dyrrhachium, Theſſalonicam, Moſynopolim, & Amphipolim, urbes ſine dubio Macedonicas, ceperant, iterque ad urbem ipſam Conſtantinopolim affectabant: οἳ καὶ τὴν κατὰ τὴν Ἰταλῶν κατεύ-

ſeſe nunc exiſtimare, multò plures, frequentioreſque eſſe venturos, affluentiâ Euſtathianæ eloquentiæ allectos, atque invitatos; hinc colligo, epiſtolam illam videri Pſellum ſcripſiſſe non multò poſt, quàm Euſtathius ſeſe contulerat ad Eccleſiam ſuam Theſſalonicenſem; eâque ipsâ epiſtolâ gratulationem ſuam teſtificari Euſtathio voluiſſe. Erat Theſſalonica urbs primaria, ac metropolis Macedoniæ, eademque Theſſaliæ, Achajæ, & quàm plurimis populis Illyricis præpoſita: de qua ſic Theodoretus: Θεσσαλονίκη πόλις ἐστὶ μεγίστη, καὶ πολυάνθρωπος, ἡς μὲν ὁ Μακεδόνων ἔθνος τελοῦσα, ἡγεμόνη δὲ καὶ Θεσσαλίας, καὶ Ἀχαΐας, καὶ μέντοι καὶ ἄλλων πλειόνων ἐθνῶν, ὅσα τῷ Ἰλλυριῶν τὸν ὕπαρχον ἡγούμενον ἔχει. Michaël porrò ille Pſellus, cujus ad Euſtathium epiſtolæ feruntur, alius ſit omnino, neceſſe eſt, a Michaële Pſello ὑπὸ πολυγραφωτάτῳ, qui Michaëlem Ducam, Conſtantini Ducæ filium, litteris erudivit, floruitque doctrinæ famâ uno ferè ante ſeculo, quàm epiſtolæ illæ ad Euſtathium, Archiepiſcopum jam Theſſalonicenſem, ſcribi potuerint: nec hujus alterius junioris Pſelli videtur notitiam ullam habuiſſe Leo Allatius, qui Diatribam ſcripſit de Pſellis: niſi fortè ſit ille Michaël Pſellus, cujus Allatius Præfationem memorat, & Scholia in Philippi Solitarii Dioptram. quod mihi quidem ſit veriſimile. Scribebat enim Philippus ille Solitarius Dioptram ſuam anno poſt Chriſtum natum M.CV.

Quod ad Euſtathii ſcripta attinet, elucubravit ille adhuc Diaconus, & Oratorum Magiſter τὰς Παρεκβολὰς in Dionyſium Περιηγητὴν· ut palam docet inſcriptio illa, quam ſupra diximus, epiſtolæ ad Johannem Ducam, Andronici Camatoris filium: Εὐσταθίου διακόνου ἐπὶ τῶν δεήσεων, καὶ μαΐστορος τῶν ῥητόρων, τοῦ καὶ ὕστερον γενομένου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης. Unde in errorem induci potuit Nicolaus Majoranus, ut exiſtimaret, Johannem hunc Ducam, ad quem Euſtathius explicationes illas in Dionyſii Περιήγησιν conſcripſerit, filium fuiſſe Andronici Imperatoris: quo etiam ex errore factum eſſe arbitror, ut crederet Majoranus, ſibique planè perſuaderet, Andronicum Imperatorem, Euſtathii doctrinæ admiratione permotum, voluiſſe, ut is Oratoribus præeſſet, ac deinde ſupplicum libellorum miniſterio præficeretur. At enim Johannes Ducas, cui Euſtathius Dionyſium ſuum miſsâ epiſtolâ dedicavit, non filius fuit Andronici Imperatoris; ſed Andronici Camatoris, ſive, ut alii vocant, Camateri, qui honore ampliſſimo Sebaſti, magnique Drungarii ornatus fuerat. Andronici hujus Camateri honorificè ſanè meminit Johannes Cinnamus, inter eos viros clariſſimos, ac nobiliſsimos, quos Manuel Imperator legatos Antiochiam, ad petendam inde ſibi in uxorem Raimundi filiam, Mariam, eximiâ puellam pulchritudine, miſit: ἐν οἷς καὶ Ἀνδρόνικος ὁ Καματηρὸς, ὃς τῷ ἑσπέρᾳ τότε διῆσεν ἀρχῷ, ἀνὴρ σεβαστότητι μὲν ἀξιωθείς, ξυγγενὴς δὲ βασιλεῖ καὶ αὐτὸς ὤν. Hujus igitur filius Johannes Ducas, nondum erat Imperatori, ut poſtea fuit, a ſupplicibus libellis, cum ei Euſtathius Παρεκβολὰς ſuas in Dionyſium inſcribebat: ut non obſcurè indicant verba ipſa inſcriptionis: Πρὸς τὸν πανσέβαστον Δοῦκαν κύριον Ἰωάννην, τὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν δεήσεων. Erat autem magiſtri ſupplicum libellorum munus, quale eſt deſcriptum a Georgio Codino Curopalatâ: Ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων δέχεται τὰς τῶν αἰτούντων, καὶ τῶν ἀδικουμένων ἀναφορὰς, καβαλλα-

ρίου

grandibus adeo, ac laboriosis conficiendis daret; sed totum sese in rerum divinarum studium dies noctesque tradidisse, totumque ferè tempus, ut bonum pastorem decebat, curando pascendoque gregi suo impendisse: nisi fortè tamquam per otium, animique caussâ, quædam tunc in Commentariis suis Homericis suppleverit, quos jam dudum videlicet, dum Diaconum, & Oratorum magistrum ageret, scriptitaverat. Quippe etiam, ut diximus, Diaconus scripserat Eustathius Commentarios illos ad Dionysium: in quibus tamen non semel Commentariorum suorum ad Homeri Iliadem, & Odysseam meminit, ut ad versum LXVI. τῆς Περιηγήσεως. ὠνόμασται δὲ ὁ ὄρθ ἀπ' ἀνδρὸς ἐγχωρίου Ἄτλαντθ, περὶ ὃ ἐν τοῖς κὰ τὴν Ὀδύσσειαν κάλλιον γέγραπται. & ad versum CXII. περὶ δὲ ταύτης ὁ Φάρος εἴρηται μὲν κὴ ἐν τοῖς κὰ τὴν Ὀδύσσειαν. & ad versum CCCII. κὴ Μελάγχλαινοι, κὴ ἱππημολγοί, περὶ ὧν ἐν τοῖς κὰ τὴν Ἰλιάδα γέγραπται. itemque ad versum CM.XCIV. τὸ δὲ ἀφερίσεται, Ὁμηρικὴ λέξις ἐστὶ, κὴ ἐρρέθη ἐν τοῖς κὰ τὸ Ὅμηρον. Mirantur tamen nonnulli in vastis hisce ad Homerum commentariis, quòd homo Christianus, immo & Archiepiscopus, Christianos Patres rarissimè, sacros, divinosque libros numquam laudet: tametsi eorumdem librorum citandorum sæpe sese offerat occasio. Quod in suâ Bibliothecâ Græcâ excusat Johannes Albertus Fabricius, viderique inde factum ait, quia pleraque sua ex antiquioribus Homeri Interpretibus collegit Eustathius, qui interpretes, tamquam homines a Religione Christianâ alieni, nullam sacrorum librorum rationem habuerunt. Quamquam in Commentariis ad Dionysium Fabricius ipse ultro fateatur, sumere Eustathium a divinis libris testimonia, quippe qui & θεῖαν γραφὴν laudet, & verba ipsa τῦ σοφῦ βασιλέως Δαβὶδ in medium producat. At ego multò magis miror incredibilem diligentissimorum, doctissimorumque hominum negligentiam: qui tamen videri volunt, summam ipsi curam, atque operam in lectitando Eustathio posuisse. Nam & citat aliquando ad Homerum Eustathius libros divinos, eorumdemque librorum auctoritatem, ac verba ad rem suam opportunè adhibet, atque usurpat. Quod ne temere affirmasse videar, ecce tibi exempla duo, aut tria ex primo statim libro Iliadis. Sic namque Eustathius ad versum illum Homericum: Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων. p. 193. n. 189. editionis nostræ: Οἱ μέντοι ὁ ἡμετέρας θείας αὐλῆς, μέροπας τὲς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασὶν ἀπὸ τῦ μερισμῦ, ἤτοι διαμερισμῦ ὁ ὁπὸς, ὃν ἔσχον μετὰ τὸν ὁ Χαλάνης πύργον, διαμεριδέντες ἀπαινταχῆ τῆς γῆς. *Verùm qui sunt ex sacrâ nostrâ aulâ divinarum Litterarum interpretes*, μέροπας *ii vocatos esse homines asserunt* ἀπὸ τῦ μερισμῦ, *sive* διαμερισμῦ ὁ ὁπὸς, *a divisione, vel a dissidio, & partitione vocis. quæ divisio iis contigit post ædificatam turrim illam Chalanæ, quando quoque versum dispersi sunt per terras*. De turri autem illâ Chalanæ, quam divisæ hominum linguæ celebrem reddiderunt, locus est Esaiæ cap. 10. ex translatione quidem septuaginta Interpretum: ἀπ ἔλαβεν τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνθ, κὴ Χαλάνης,

terpretationem in Βατραχομυομαχίαν. Itaque Geſnerus in Bibliothecâ Euſtathium eſſe conjiciebat (namque alii Euſtrathium vocabant) cujus in Homeri Batrachomyomachiam Commentarios alicubi extare ait in Italiâ manuſcriptos. Sed ita eos falsò opinatos ſuſpicor, eo quòd in vetuſto codice Mediceo τῆς Παρεκβολῆς Euſtathianarum ad Iliadem, in fine libri ι', quo primum volumen abſolvitur, ne paginarum extremarum ſpatium vacaret, deſcripta ibi ſit litteris aliquantò minoribus Βατραχομυομαχία, ſive, ut ea ibidem vocatur, Μυοβατραχομαχία. Unde iidem conjecerint, atque adeo audacter affirmaverint, hanc quoque Batrachomyomachiam Commentario eſſe ab Euſtathio illuſtratam. Tribuerunt item nonnulli, ut idem Majoranus teſtatur, Euſtathio noſtro Hiſtoriam Amatoriam καθ' Ὑσμίνιν, ἢ Ὑσμινίαν· quos auctores ſecutus eſt in Bibliothecâ ſuâ Conradus Geſnerus. Et ſanè Romæ in Indice Bibliothecæ Palatinæ, quæ bibliotheca pars nunc eſt nobiliſſima, ac præſtantiſſima Vaticanæ, ita notatum reperi: Εὐσταθίου φιλοσόφου τὸ καθ' Ἰσμήνιν, ἢ Ἰσμηνίαν δρᾶμα. cap. 418. 443. p. 121. Τῶ αὐτῶ ὡς τὴν Διονυσίου Περιήγησιν. c. 151. p. 1. Hiſtoriam illam Amatoriam, Euſtathii Philoſophi nomine inſcriptam, Etruſcè vertit, ac per Laurentium Torrentinum Florentiæ edidit anno M.DL. Lælius Caranus, qui eâ in hiſtoriâ vertendâ ſermone uſus eſt Florentinorum proprio, lepido adeò, atque eleganti, ut libellus ille totus eſſe melleus, nec niſi meras Veneres, ac Gratias, quamvis aliquantò laſcivior, ſpirare videatur. Præfatur autem Caranus, Græco codice ſeſe uſum eſſe ſatis mendoſo, ac depravato, auctoremque, ac ſuaſorem Italicæ illius interpretationis ſibi fuiſſe Arnoldum Arlenium, hominem apprimè doctum, & Græcarum, ac Latinarum litterarum maximè ſtudioſum. Atque ille eſt Arnoldus Arlenius, qui inſtaurando, ac locupletando Lexico, quod tunc erat, Græcolatino, Coſmo tunc Medici Florentiæ Duci, Etruriæque principi, ſtudium maximè ſuum in Latinis Græciſque litteris illuſtrandis probavit. Eadem porrò hiſtoria Latinè verſa eſt, & Græcè ſimul, ac Latinè edita a Gilberto Gaulmino, cum hac inſcriptione: Εὐσταθίου καθ' Ὑσμινίαν, ἢ Ὑσμίνιν Δρᾶμα. *Euſtathii De Iſmenia, & Iſmenes Amoribus Libri XI.* Gilbertus Gaulminus Molinenſis primus Græcè ex regiâ bibliothecâ edidit, & Latinè vertit. Lutetiæ Pariſiorum M.DC.XVIII. Qua tamen in inſcriptione illud mihi reprehendendum, quòd nomina Dramatis, ſeu Operis illius, Latina minimè omnium reſpondeant nominibus Græcis. Libellum quidem illum doctiſſimi quique homines ita vulgò citant Latinè: *videlicet De Iſmeniæ, & Iſmenes Amoribus.* eidemque libello Caranus titulum Etruſcum fecerat: *Gli Amori d' Iſmenio.* Sed ita libellum illum inſcribere, ac vocitare Latinè potuerunt, quòd Græcè legerent κατ' Ἰσμηνίαν, ἢ Ἰσμήνιν, ut ego certè ſcripſiſſe auctorem puto. Sic enim & Ἰσμηνίας legitur apud Harpocrationem, & Suidam, ὃς τῆς παρ' Ἀθηναίοις πολεμάρχος ἐπιφανής. & Ἰσμηνίας Thebanus apud Plutarchum, & Pauſaniam. & Ἰσμήνη heroina, apud Stephanum, filia videlicet Œdipi, de qua Papinius Thebaid. lib. 8.

Pactus Agenoream primis Atys ibat ab annis
Iſmenen.

& Ἰσ-

ſcrit auctori antiquus quidam codex, cujus meminit Carolus Freſnæus, cum hoc titulo: Γοίημα Εὐσαθίυ Πρωτοσπελισίμυ, τ̃ μεγάλυ Χαρτοφύλακ⊖ τ̃ καθ' Ἰσμιρίαν δρᾶμα, βιβλία περιέχον ια. At Eumathium eumdem ſcriptorem nominat codex alius Vaticanus, quem Index exhibet ita inſcriptum: Εὐμαθίυ τ̃ Μακρεμβολίτυ τ̃ καθ' Ὑσμίνην, τ̃ Ὑσμενίαν βιβλία ια. ἡ ἀρχή. Πόλις Εὐρύκωμις, τ̃ τ' ἄλλα μὲν ἀγαθή. c. 1.14. p. 3. c. 1350. p. 1. itemque Eumathium Macrembolitam codex Mediolanenſis apud Voſſium De Hiſtoricis Græcis lib. 4. c. 19. nec non codex Barberinianus.

Scribit præterea Majoranus, Euſtathii hujus noſtri libellum circumferri περὶ διαλέκτων. Libellum περὶ τ̃ παρὰ Ὁμήρῳ διαλέκτων ſub Euſtathii nomine jam pridem vulgaverat Aldus Manutius in Hortis Adonidis anno M.IIII.D. quem deinde cum aliis ejus generis ſcriptoribus Græcis recuderat anno M.D.XXIV. Franciſcus Aſulanus. Qui quidem libellus eſt hujuſmodi:

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΟΜΗΡΩ, ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Δ Ω Ρ Ι Σ.

Λέξη ποικίλη κεχρημέν⊖ Ὁμηρ⊖, τὰς ἀπὸ πάσης διαλέκτυ τ̃ Ἑλλην ίδων χαμακτῆρας ἐγκαλέμιξεν. ἐξ ὧν δηλός ἐσιν ἀπελθὼν πάσαν μὲν Ἑλλάδα, τ̃ πᾶν ἔθνος. τ̃ Δωριέων μὲν τ̃ συνήθη τ̃ βραχυλογίας ἐλλιψιν κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ. ἅψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται. τ̃ τὸ ὅτι, ὅ. ὅ μοι αἰετὸς ἔκλαγξε χήτας. τ̃ τὸ ὁπόσον, ὅψ, μεταβάλλων τὸ μὲν ο εἰς α· τὸ δὲ π, τ̃ σ, εἰς τὸ συγγενές αὐτοῖς, φημὶ τὸ ψ. τ̃ τὸ ἄλλοτε, ἄλλο. Ἤδη γάρ με τ̃ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσεν ἐφετμή. τ̃ τὰ τοιαῦτα. Ὁμοίως δὲ τ̃ τὰ μέσα συντέμνων, λέγει τὸν ὁμότριχας, τ̃ ὁμοετῆς, ὅτριχας, τ̃ οἰετέας· τ̃ π ὁμοπάτριος, ὁπάτριον· τ̃ τὸ τρέμην, τρῆν· τ̃ τὸ τιμᾷ, τίω. Τῶν αὐτῷ δέ ἐσι τ̃ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ σοιχῆα, ὡς ἐν τῷ κάρτιος, ἀντὶ τ̃ κράτιος.

Α Ι Ο Λ Ι Σ.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων, ἀντὶ τοῦ καθεδραθέτην· τ̃ ὑβάλλην, ἀντὶ τ̃ ὑπεβάλλην. Καὶ ἐπὶ τ̃ παραλατικ̃ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς ην ἡ δίφθογγον, διὰ τ̃ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐφίλη, εἰπόη. Οὕτω τ̃ Ὁμηρ⊖ ἐποίησε· δίδη μόσχοισι λύγασι. ἀντὶ τ̃ ἔδη,

ὅ ἐ-

ριαστώμενα ῥήματα· φρενέων, ἐννοεῶν. καὶ ἰὰς γενικὰς τὰς ἐς ἃς λαγόσας, ὡς ἰὸ Διομήδεος. Καὶ τῶν ϝλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς ἐς ὼν λαγόσας, ὡς ἰὸ φυλλῶν, νυμφῶν, φυλέων, νυμφέων. Καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς ἐς τὸ η λαγόσας, ὡς τὰ ϛήθη, ϛήθεα, βέλη, βέλεα. Καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως. Ἰδίως δὲ λέγονσιν ἀ τὸ τετράφατα, ἀ τὰ τοιαῦτα.

Λ Ϝ Θ Ι Σ.

Μάλιϛα δὲ ἵη Ἀτθίδι διαλέκϖ καλαχρῆται. ἀ γὰ ἐπίμικλθ ἰῶ. ἀ, ἐϖὶ λέϝεται παρ' αὐτοῖς Ἀθικοῖς λεὼς ὁ λαὸς, κατὰ ἰαὐτὸν τὸ συνήθηαν ἔϛι παρ' αὐτῷ ὁ Πηλέως, ἀ τὸ χρέως. Ἔϛι δὲ αὐτοῖς σύνηθες ἀ τὸ συναλοίφειν ἐνίοτε, ἀ ἀντὶ δύο τοιῶν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔϖθ, ἶϖθ, ἀ τὸ ἱμάτιον, ϑοιμάτιον. οἷς ἐϛιν ὅμοιον· Τρῶες δὲ πρώκωψαν ἀολλέες. ἀ, ϖελία λωΐτερα. ἀντὶ ἶτ λωτεύοντα. Καὶ τὸ ὑφαιρῶν τὸ π τῶν ἰδιωτῶν εὐκτικῶν, δοκοίης, δοκῷς, ἰμάϛης, τιμᾷς, ἔϛιν Ἀθικόν. ᾧ ἀκολούθως ἥρπται· ἄλλοι δὲ διακριθῆτε τάχιϛα. Ὁμοίως δὲ ἀ ἶϛο Ἀθικὸν· οἱ πλέονες, κακίως· παῦρα δὲ ἶ πατρὸς ἀρέως. ὃ λέγομεν κακίονες, ἀ ἀρέϛερες. Καὶ τὸ, τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρῶν, ἶς βᾶς, ἶς ἰχθῦς. Ϲᾶς ϖεϊταμισμένους. ἀ, ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε. Κἀκεῖνο δὲ ἥρπαϛ' Ἀτθικὸς· οὐδέ τί μιν δύνει ῥήγνυσι ῥέοντες. ὡς ζεύγνυσι, ἀ ὄμνυσι. Καὶ τὸ ἐξαιρῶν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, Ἀθικόν· λύεται, λῦται. οἶομαι, οἶμαι. Οὕτως ὧν ἀ τὸ λῦτο ἀντὶ ἶ ἐλύετο. Τῶν αὐτῶν ἔϛι ἀ τὸ ἑώρων, ἀ ἐωπσάμην, ἐκ ϖεϊωτᾶ ϖροϛιθέντων τὸ ε. Ὅθεν ἐϛὶ ἀ τὸ ἑωνοχόη. Καὶ τὸ συναιρῶν τὸ ι ἐϖὶ τῶν τοιούτων ἥονες, Νηρῆδες. Οὕτω ἀ τὸ, σφὼ δὲ μάλις' ἠθέλετον. Καὶ ἐϖὶ δ ἰϛ ι καθαρὸν λαγόϛ δολιχῆς, ϖαρατελευτῶντ ἶ α. Κέραϊ, κέρᾳ. γήραϊ, γήρᾳ. σέλαϊ, σέλᾳ. Ἔτι ἀ ἶϛο Ἀθικόν, τὸ λέξιν ἕϛων, ἀντὶ ἶ ἕϖωσαν, ἀ ἐϖέϑωαν, ἀντὶ ἶ ἐϖέϑωσαν. Ἔϛι δὲ ἀ ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις ἀντὶ ἶδν ϖαρελπλυθότων τῶν ὁριϛικῶν ϛ αὐτῆς συνηθείας· ἢ ἀ Ὅμηρ χρῆται συνεχῶς. Καὶ τὸ, ἶς ϑηλυκοῖς ἄρϑρα ἀρσενικά, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν, ὡς τὸ, ἰὼ χἶρε. τὼ γυναῖκε. ἀ ϖαρὰ Πλάτωνι δὲ, ἄγοντε, ἀ φέροντε. ἀ, ἡ σοφὸς γυνὴ, ἀ, ἡ δίκαιθ. Οὕτως οὖν ἀ Ὅμηρ ἐϖὶ Ἥρας, ἀ Ἀθηνᾶς ἔφη· Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων ϖαλιγκέντε κεραιῷ. ἀ, Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῶ. ἀ, κλυτὸς Ἱϖϖοδάμεια. Καὶ ϖερὶ τὸν σύνταξιν ϖολλὰ ἰδιώματα ἔχουσιν τῶν διαλέκτων, ὅταν ἥϖη ὁ Ποιητής· Ἀλλ' ἄγ' οἵϛεντον Μενελάϖ κυδαλίμοιϊ· Ἀθικὸν δίκτυσι συνήθηαν. Ὅταν δὲ ἥϖη· Δέξατό οἱ σκῆϖτρον. ἀ, Θέμιϛι δὲ καλλιϖαρήῳ δέκτο δέπας, ἐν ἶϛοις δωρίζη. Ὅσως μὲν ἂν ἰὰς ἀϖάντων Ἑλλήνων φωνὰς ἀθροίζων, ϖοικίλον ἀϖεργάζεται ἰὸν λόγον, ἀ χρῆται ϖοτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥϛεῤ ἰϛὶν αἱ ϖροηρημέναι· ϖολὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ, ἀ σάκθ· ϖοτὲ δὲ ταῖς καιναῖς, ἀ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ξίφθ, ἀ ἀσπίδα, δῆλον.

σ' *in cognatam ils litteram, videlicet in* ψ'. *itemque pro* ἄλλοτε, *aliàs*, ἄλλο. *Iliad.* ξ v. 249. Ἤδη γάρ με ἡ ἄλλο τὸν ἐπαινυσεν ἐφετμή. *Et alia hujuſmodi. Ac ſimiliter, cum, mediis vocibus conciſis,* ἰὰς ὁμότριχτς, *eos, qui capillos habent ſimiles,* & ὁμοείῆς, *eos, qui æquales ſunt ætate, dicit* ὄτριχας, & ὁιετέας· & τὸν ὁμοπάτριον, *eodem patre natum,* ὁπάτριον· & τὸ τρέμειν, *tremere,* τρῆν· & τὸ τιμᾶ, *honoro,* τίω. *Quin & eorumdem eſt, litteras tranſponere, ut cum dicunt* κάρτιςοι *pro* κράτιςοι, *fortiſſimi.*

ÆOLICA.

Æolenſium porrò ſyncope in vocibus compoſitis utitur, cum pro κατεδραθέτωσαν, *obdormiverunt, dicit* καδδραθέτην· & *pro* ὑποβάλλειν, *ſubjicere, ſeu interpellare,* ὑββάλλειν. *Item tertiæ Perſonæ Præteriti Imperfecti, quæ apud alios deſinunt in diphthongum* εἰ, *apud Æolenſes efferuntur per* ἡ, *ut cum dicunt* ἐφίλη, *amabat,* ἐπέη, *intelligebat. Quem morem & Homerus ſecutus, ait, Iliad.* λ' v. 105. δίδη μάχοιτι λύγοιτι. *pro* ἔδει, *hoc eſt, vincebat. Et Odyſſ.* ε v. 478. Τὰς μὲν ἄρ' ἂτ' ἀνέμων διὴ μέσος ὑγρὸν ἄειντων. *Æolenſium quoque eſt immutare aliquando* τὸ σ' *in* δ', *ut cum dicunt* ὀδμαὶ, *odorem,* & ἴδμεν, *ſcimus. Et pleonaſmum in quibuſdam vocibus adhibere, ut in* εὐκηλΘ, *tranquillus, pro* ἔκηλΘ· *in* αὐτάρ, *ſed, pro* ἀτάρ· *in* κεκληγόντες, *clamantes, pro* κεκληγότες. *Et ſecundæ verborum perſonæ adjicere* ὶ θά, *ut in* Φῆθα, *fatus eſt, pro* Φῆς, & ἤσπιθα, *dixeris, pro* ἤσπις. *Cetèrùm conſonantium duplicationem alii Dorienſibus, alii Æolenſibus tribuunt. cujuſmodi eſt illud:* ἔλλαβε ποφύρεΘ θύατΘ. & ὄφρ' ὁπότερΘ τάδε ἔργα.

IONICA.

Habet etiam id, quod proprium eſt Jonum, ut in Præteritis verborum temporibus aphæreſi utatur, ut cum dicit ἔβη, *ivit,* & ἔδκε, *dedit. Habent enim in more, ut Præterita tempora ab iisdem litteris inchoent, a quibus eſt & Præſens. Quorum etiam Jonum eſt auferre* τὸ ε *in* τὸ ἱερεὺς, ἱρεὺς, *ſacerdos. Item tertiis ſubjunctivorum perſonis adjicere* ὶ σί. *cujuſmodi eſt* ὶ ἔλθησι, *veniat,* ὶ λάβησι, *capiat,* ὶ λέγησι, *dicat. atque etiam dativis,* θήρησι, *venationibus,* & ὕλησι, *ſylvis. Item dicere* ὄνομα, *nomen,* & νοῦσον, *morbum,* & τοὔμπροσθεν, *ante. Item* κενὸν, *vacuum,* & μέλαν, *nigrum, pro* κεινὸν, & μέλαν. *Item mutare* τὸ ᾱ, *cum productum fuerit, in* ἡ. *ut* Ἥρη τ' Ἀργείη. *Junoque Argiva.* & Ἀθηναίη ἀγελείη. *Minerva prædatrix. Quin & contra interdum mutare* τὸ ἡ *in* ᾱ, *ut* λελασμένΘ, *oblitus, pro* λελησμένΘ. *Item per diæreſin efferre*

verba

militer & hoc Atticum: Οἱ πλέονες, κακίους· πωῦροι δέ τε πυκτὸς ἀρήους. *Quod nos dicere solemus* κακίονες, *&* ἀρείους. *Sicuti etiam Atticum est, sine diæresi efferre hujusce modi accusativos,* τὰς βῦς, *boves, &* τὰς ἰχθῦς, *pisces, ut* βῦς περιτεμνομένας. *&* ἰχθῦς, ὀρφῶς τε. *Et illud dictum est Atticè Il. lib.* ῥ *v.* 751. ὑδέ τί μιν δεῖπνα ῥήγνυσι ῥέοντες. *ut* ζεύγνυσιν, *&* ὄμνυσι. *Præterea Atticum est, breves ex verbis istis extrahere:* λάεται, λᾶται, *lavatur.* οἴομαι, οἶμαι, *puto. Sic igitur &* λῦτο *pro* ἐλύετο, *solvebatur. Eorumdem est etiam* τὸ ἐώρων, *videbam, &* ἐωνεόμην, *emi, quippe qui ex abundanti addant* τὸ ἑ, *unde est* τὸ ἐωινοχόουν, *vinum fundebat. Quorum etiam Atticorum est, synæresin facere* τῆ ἰ *in his vocibus:* ἤονες, *littora,* Νηρῆες, *Nereides. Sic & illud Il. lib.* λ *v.* 781. σφὼ δὲ μᾶλις· πηέλετον. *Atque id etiam faciunt in dativo in* ἰ *purum desinente, ubi* τὸ ᾰ *est in penultimâ.* κέραϊ, κέρᾳ, *cornu.* γήραϊ, γήρᾳ, *senectuti.* σέλαϊ, σέλᾳ, *splendori. Ad hæc, Atticum est dicere,* ἔᾳσι *pro* ἔασι, *sint, &* ἑπέσθων *pro* ἑπέσθωσαν, *sequantur. Est etiam ejusdem consuetudinis, uti Optativis pro Præteritis Indicativorum: qua etiam frequenter utitur Homerus. Et cum femininis nominibus articulos masculinos, vel participia, vel adjectiva construere, ut* τὼ χήρε. τὼ γυναῖκε. *itemque apud Platonem,* ἄγοντε, *&* φέροντε. *&* ἡ σοφὸς γυνὴ, *&* ἡ δίκαιθ. *Sic igitur & Homerus de Junone, ac Minervâ ait Il.* ϝ *v.* 455. Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πλαγείλε κεραυνῷ. *&* Il. δ *v.* 22. Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῶ. *&* Il. ζ *v.* 742. κλυτὸς Ἰωσοδάμοιο. *Quumque dialecti in constructione multa sibi propria, ac peculiaria habeant, quando Poeta dicit Il.* δ *vers.* 100. Ἀλλ' ἄγ' ὀΐσευσον Μενελάε κυδαλίμοιο, *consuetudinem repræsentat Atticam. Quando verò ait Il.* β *v.* 186. Δέξατό οἱ σκῆπτρον. *&* Il. ὁ *v.* 87. Θέμις δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας, *in his dorisat. Manifestum igitur est, ut Poeta, Græcorum omnium vocibus congerendis, atque aggregandis, variam orationem efficiat, & interdum quidem peregrinis vocibus utatur, ut sunt eæ, quas diximus supra; interdum priscis, ut cum dicit* ἄορ, *ensem, &* σάκθ, *scutum; interdum etiam communibus, &* usitatis, *ut quando dicit* ξίφθ, *ensem, &* ἀσπίδα, *clypeum.*

C O M M U N I S.

Et admirabitur quispiam, quòd vel communes voces apud eum orationis decorum, ac gravitatem servant. Tale enim illud Il. λ *v.* 679. Ἴωνας τε ξανθὰς ἑκατὸν, ὃ πενίκειτα, *Quoniam verò ornata oratio a communi consuetudine discedit, unde evidentior fit, aut gravior, aut modis omnibus jucundior; & verborum quidem immutatio, tropus; compositionis autem, seu sententiarum, schema vocatur, & horum genera perscripta sunt in Arte dicendi; ex his videamus, quid prætermissum sit ab Homero, quidve aliud a posterioribus eo scriptoribus inventum sit, quod ille non prius dixerit.*

Hactenus in Hortis Adonidis Libellus ille De Dialectis, quæ sunt apud Homerum: quem nos hîc tamen libellum aliquantò meliorem, emendatioremque, atque

Τεσσαρακοστῆς. ἡ ἀρχή. Οὐδὲ μία σύναξις, ὃ ἐν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ ἀδελφοί. C. 1409. p. 293. Τὰ αὐτὰ περὶ βίᾳ μοναχικῆ, ἐπὶ διορθώσει τῶν περὶ αὐτόν. ἡ ἀρχή. Ὦ ἀκριβῆς μοναχοί, ὦ ἀληθῆς Ναζαραῖοι. C. 1409. p. 300. Τὰ αὐτὰ ἐξήγησις εἰς τὸ Ἰαμβικὸν κανόνα Ἰωάννου τῆ Ἀρκλᾶ εἰς τὸν Πεντηκοστόν. ἡ ἀρχή. Ἔοικας, ὦ ἀδελφέ, τῶν περὶ μοναχῆ. C. 1409. p. 65. Alia quoque, multòque plura de rebus ſacris, ac divinis, veriſimile eſt Euſtathium hunc πολυγραφώτατον argumenta pertractaſſe: ſed ea dumtaxat, quæ retulimus, ad notitiam noſtram pervenerunt.

quippe cum in conſervatione unius, ad ſummum duorum voluminum, de pleriſque agatur: non alienum duxi officio meo, & eo ſtudio, quo litteras omnes ab ineunte ætate proſecutus ſum, dare operam, ut ſi minus omnes, at ii ſaltem, qui in manus meas pervenerunt, ab huiuſcemodi periculo, atque è tenebrarum ſolitudine vindicentur. Veruntamen, quoniam libri ferè omnes mendoſi ſunt, quod etiam bonis illis, doctiſque, ut ita dicam, temporibus, queſtor eſſe hominem legimus; poſſitque aliquantum tamen huic incommodo ſubveniri, ſi locis collatis optima quæque eligantur; ne hæc quidem pars a nobis neglecta eſt. Nam & ex omni librorum copiâ, quæ nobis facta eſt, emendatiſſimos quoſque ſumpſimus: & eos hominibus, quos ad hanc rem maxime idoneos judicavimus, deſcribendos, emendandoſque mandavimus. Quod cum in alio proclivius, in alio ſpiſſius fieret: ne interea tempus amitteretur, ab iis potiſſimùm incipiendum duximus, qui & propter copiam exemplorum, & propter recentiorem ætatem, atque [ut etiam arbitror] propter neſcio quem caſum, emendati ferè edi poterant. Quo in numero cum ſe mihi primus Euſtathius obtuliſſet, non ſum aſpernatus: ſed cum propter ipſius multiplicem variamque in omni genere diſciplinæ copiam, tum multo magis propter Homeri ipſius claritatem, quaſi omen ſecutus; eum primum edere volui, qui ipſe primum Poetarum, atque adeo ſcriptorum omnium, interpretatus eſſet. Veruntamen cum cuperem quamprimum hujus noſtræ induſtriæ aliquod exemplum, & ſpecimen dare, ut jam nunc ſtudioſi, quantum de nobis ſibi polliceri deberent, intelligerent; optimum factu eſſe duxi, non expectare, dum opus abſolveretur: ſed primam quanque partem, ut ad juſti voluminis magnitudinem accederet, deinceps edere. Quod his quinque libris accidere perſpiciens, retinere eos diutiùs nolui. In quibus ſi homines noſtram diligentiam, ſedulitatemque probabunt: eandem in reliquis, aut [ſi fieri poteſt] majorem agnoſcent. In primis autem vobis univerſi operis indicem dabimus: rem maxime utilem, ac propemodum neceſſariam: quem ab homine valde erudito, ſummèque induſtrio, conficiendum curamus. Pro quo noſtro animo ac ſtudio, eam nobis a ſtudioſis gratiam habitum iri ſperamus, quæ benemeritis de optimis litteris, ingenuiſque artibus debetur.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ ΜΕΤΑ ΕΥΓΡΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΥ ΩΦΕΛΙΜΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ.

ROMÆ Apud Antonium Bladum Impreſſorem Cameralem, cum privilegiis Julii III. Pont. Max. Cæſareæ Majeſtatis, & Chriſtianiſſimi Francorum Regis. M.D.L.

JULIUS PAPA III.

UNIVERSIS & ſingulis præſentes literas inſpecturis ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem. Cum, ſicut accepimus, dilecti filii Benedictus Giunta, & ſocii Typographi, ad communem omnium literatorum utilitatem, opus EUSTATHII ſuper Homerum, propriâ impensâ, in almâ Urbe noſtrâ imprimi facere intendant: Nos, ne alii, ſumpto inde exemplo, idem opus imprimant, & ſic ex alieno labore, induſtriâ, & impensâ lucrum faciant, providere volentes, ipſorum Benedicti, ac ſociorum ſuper hoc nobis humiliter porrectis precibus inclinati, omnibus & ſingulis extra Dominium Sanctæ Rom. Eccl. exiſtentibus ſub excommunicationis; in Dominio autem prædicto commorantibus, ultra hoc, etiam ſub amiſſionis librorum, & centum Ducatorum auri de Camerâ, Cametæ Apoſtolicæ applicandorum, pœnâ ipſo facto per contrafacientes incurrendâ, per præſentes inhibemus, ne intra decennium a calendis Aprilis proximè futuri inchoandum, &, ut ſequitur, finiendum, opus prædictum Euſtathii in Homerum imprimere, vel imprimi facere, aut impreſſum vendere, aut venale habere, ſine ipſorum Benedicti, & ſociorum licentiâ, præſumant. Mandantes omnibus, & ſingulis locorum Ordinariis, & in dicto ſtatu Eccleſiaſtico Officialibus, & miniſtris noſtris, ut hujuſmodi noſtram inhibitionem, ubi, quando, & quoties opus fuerit, publicantes, illa faciant inviolabiliter obſervari, non obſtantibus conſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcunque. Datum Romæ apud Sanctum Petrum ſub Annulo Piſcatoris die XII. Martii. M. D. L. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Blo. el. Fulgin.

CA-

ſervarique, & exequutioni mandari, per quos decet, faciant, quatenus gratiam noſtram charam habuerint, & pœnas prænarratas cupiant evitare. Harum teſtimonio literarum manu noſtra ſubſcriptarum, & ſigilli noſtri appenſione munitarum. Dat. in oppido noſtro Bruxellen. Die Decimaquintâ Menſis Octobris, Anno Domini Milleſimo Quingenteſimo Quadrageſimo quarto, Imperii noſtri Vigeſimo quarto, & Regnorum noſtrorum Vigeſimo Nono.

CAROLUS.

Ad mandatum Cæſareæ, & Catholicæ Majeſtatis proprium.

Io Bernburger.

HENRY

Par la grace de Dieu Roy de France.

ANOZAMEZ & feaulx les gens de noz courts de parlement Aux prevoſt de Paris Senechal de Lyon ou a leurs lieutenans Et a tous noz autres Bailliz & Seneſchaulx quil appertiendra ou à leurs lieutenans ſalut & dilectiõn Noſtre cyer & bien ame maiſtre Nicolas Majorana nous a faict dire & Remonſtrer que puis nagueres il a corrige les commentaires eſtans engrec faictz ſur les livres Dhomere compoſes par Heuſtatius aucteur grec choſe qui na iamais eſte miſe en lumiere avec grande longueur de temps ou il a prins grand peine travail & labeur ſans la deſpence quil a faicte durant ledict temps & icelluy faict Imprimer en la Ville de Rome lequel il deſideroit ſingulierement metre en lumiere & evidence en ceſtuy noſtre Royaume Toutes foys Il duobte que au moyen de ce quil à ja bailie quelzques doubles a aucuns de ſes amys, & quil erainct quil tumbe es mains daucuns libraires, & Imprimeurs ignorans par leſquelz jlſoyt mis & expoſe en vente mal correct ainſi que ont eſte parcy devant pluſieurs deſes oeuures A ceſte cauſe pour obuier a cela jl nous a treshumblement faict ſupplier et Requerir que noſtre bon plaiſir ſoit luy permetre et conſentir quil puiſſe faire metre et expoſer en uente ledict livre en ceſtuy noeſtre Royaume par telz libraires & Imprimeurs que bon luy ſemblera & faire deſences a tous autres de ne le Imprimer ne faire Imprimer en quelque facon ou maniere que ce ſoyt. Pource eſt il que nous inclinans liberallement ala ſupplicacion & Requeſte dudict M. Nicolas Majorana Aicelluy pour ces cauſes avons permis & octroye permectons et octroyons par ces preſentes quil puiſſe et luy loiſe faire vendre et debiter en ceſtuy noſtre dict Royaume par tel ou telz desdictz libraires & Imprimeurs dicelluy quil luy plaira ledict livre anſi par luy corrige que dict eſt & ce durant le temps et terme de dix ans prochains venans enſuivans & conſecutifz commencans au jour & date de ces preſentes Sans ce que pendant & durant ledict temps aultres que ceulx qui ſeront par luy choiſiz & eſleuz le puiſſent Imprimer ne faire Imprimer vendreou en debiter en quelque maniere que ceſoyt. Si voulons et vous mandons & a chaſcun de vous endroict ſoyt ſi comme aluy appartiendra. Que de noz permiſſion & octroy & de tout le contenu cy des ſus vous faictes ſeuſfrez & laiſſez ledict Majorana & lesdictz Imprimeurs a ce par luy deputez comme dict eſt Ioyr & uſer plainement & paiſiblement Enfaiſant faire expreſſes Inhibicions et deſences de par nous ſur certaines & grans peines a nous a aplicquer a tous Libraires Imprimeurs & autres non ayans ſurce pouoir & mandement dudictz Majoranis que durant ledict temps de dix ans jlz nayent a Imprimer ne faire Imprimer ledict livre intitule Euſtatius ne jcelluy expoſer en vente comme deſſus eſt dict En procedant par vous contre ceulx qui feront trouvez faiſans le contraire comme contre jnfracteurs de noz ordonnance et deſences Cartel eſt noſtre plaiſir Doune a Eſconen le xxii. jour de Mars Ian mil cinq cens quarente & huict Et de noſtre Regne le troyſieſme.

Par le Roy.

Duthier.

molem, partim propter varia rerum impedimenta, diutiùs, quàm ſtatueram, ſit prolata, quaſi quodam fato evenit, ut ejus abſolutio in ipſa tui fauſtiſſimi Pontificatus initia incideret, ut debitum tibi quodammodo hoc opus & nomini dedicandum tuo reſervatum fuiſſe videatur. Et cujuſnam auſpiciis convenientiùs, quàm tuis, qui nunc ſummum principatum in terris obtines, ſummus interpres ſummi Poëtæ prodiret in lucem? Accipe igitur has Euſtathii doctiſſimas lucubrationes, quæ jam diu à ſtudioſis omnibus deſideratæ, nunc demum auctoritate, præſidioque tuo munitæ, ad communem eduntur utilitatem, tis, atque omnis doctrinæ ædideris, ut omnia de te ſumma ſperare poſſimus. Nec verò Euſtathium tantùm, ſed Homerum etiam ipſum, tibi dicamus, quippe qui, cum olim ſine ſuo hoc interprete, præſertim tam multis in locis depravatus, non optimè intelligeretur, editus quidem fuerat, ut legi, ſed nondum plane editus, ut intelligi poſſet. Sed, quoniam ſapientiſſimus Poëta nondum imperitorum calumnias potuit effugere, non ab re futurum duximus, ſi quam meditati ſumus, earum confutationem ſubjungeremus. Et iis, quæ de Euſtathio comperta habuimus, additis, memoriam tanti interpretis jam ſatis per ſe in aliquot ſæcula propagatam, nos quoque pro viribus poſteritati commendaremus.

DE HOMERO.

NON eram tam ignarus rerum, quin exiſtimarem, nonnullos fore, qui me parùm neceſſariam operam ſumpturum putarent, ſi dignitatem HOMERI Poëtæ defendendam ſuſciperem, quaſi verò ille defenſione indigeret, ac non potiùs ſummâ omnium laude digniſſimus videretur, qui tantum opus condidiſſet, tamque divinum, in quo omnis ſapientiæ, divinæ & humanæ, ſpectaculum Poëticis picturis exornavit, viſendumque mortalibus propoſuit. Sed cum fuerint quovis tempore multi, inter quos etiam, ſi diis placet, quoſdam invenias, qui ſe Philoſophos & dici & haberi volunt, qui uſum hujus Poëtæ inutilem prorſus eſſe, ac moribus honeſtis detrimentum afferre contendunt, horum importunitate permotus, ac potiùs coactus, cauſam tanti Poëtæ mihi etiam non deſerendam putavi, ut eum, quantùm vires ingenii mei paterentur, ab injuriis contumeliiſque iſtorum vindicarem, atque eminentiſſimum omnium, qui umquam fuerunt, Poëtam, contra eos, qui tam acriter inſurgunt, ut etiam ex omnibus ejiciendum civitatibus cenſeant, graviſſimorum hominum auctoritate, teſtimoniiſque, defenderem, & ſimul Euſtathii doctiſſimis copioſiſſimiſque interpretationibus proluderem, qui magnos rerum Græcarum theſauros depromens, in medium prodit. Hic enim omnium Philoſophorum lucubrationes, & ſententias omnes, Poëtarum præconia, regum atque imperatorum teſtimonia, denique omnium Scriptorum monumenta, quæcunque pertinere ad hujus Poëtæ enucleationem viſa ſunt, in unum quaſi corpus redegit; idemque planiſſimè declarat, hujus unius Poëtæ carminibus omnis cognitionis, virturis, atque eloquentiæ ſummam contineri, quem illi tam inſolenter exterminare nituntur, ut prodigiis refertum, ut bonis moribus perniciosum, quippe qui deorum iras, ſtupra, adulteria, impudentiùs deſcribat, peſſimo adoleſcentium exemplo, qui, quidquid nequam, aut turpe commiſerint, diis ſe ſuamque culpam magnis auctoritatibus tuerentur. Atque hujus quidem ſententiæ ducem Platonem in libris de rep. ſibi conſtituunt. cujus verba, quemadmodum & aliorum, quoties opus fuerit, ſuâ ipſorum linguâ, quò plus fidei, atque auctoritatis habeant, conſultò exponemus. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὅτῳ παραπλήσιον τὸν ἐπαινοῦντα ὑπὸ τῶν ἐπαινούντων μὴ εἰδότας ποιεῖν τοὺς ἐπαινοῦντας, ἃ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς, ὡσαύτως τοὺ ἐπαινοῦντας δόξης ἐκείνης, ἃς ἐπῳδὰν ἦλκυσθεῖσιν, ἔχειν εἰκάσαιμεν ἂν αὐτούς; οὐδ' ἐπιστατῶν παρέσεται. Quibus nos, ut multa argumenta, quæ undique affluunt, omittamus, graviſſimam auctoritatem ipſiuſmet Platonis opponimus, qui multis in locis hunc Poëtam mirificè commendavit. Etenim, cum non ſit veriſimile, ut eumdem is damnet, quem toties laudarit, nimirum alium ejus ſenſum fuiſſe, atque adverſarii interpretantur, fatendum eſt. Loci autem Platonis, laudes Homeri continentes,

hi

dicemus? an ſecum Platonem ipſum pugnaſſe? aut eum laudando, qui vituperatione dignus eſſet, adulatorem? aut eum vituperando, qui laudem mereretur, calumniatorem? aut certè modò hoc, modò illud dicentem, inconſtantem & levem fuiſſe? nequaquam. Neque quicquam tale de tanto viro dicendum, ſi conſideremus, quibus cauſis adductus, nonnullas Homeri, aliorumque Poëtarum fabulas pueris non eſſe narrandas exiſtimarit; deinde rationem, & incredibilem utilitatem Homericæ ſapientiæ Philoſophorum laudibus teſtatam intelligamus. Primùm igitur mentem conſiliumque Platonis de uſu fabularum operæ precium eſt explicari, idque potiſſimùm ex eo loco, quem adverſarii uſurpant, & nos paulò ante adduximus: ex quo conjicere poſſumus, conſuetudinem pervulgatam Græcorum civitatibus priſcis temporibus fuiſſe, ut jocoſis fabulis adoleſcentes, quòd ea, quæ graviùs diſſerebantur, illa ætas faſtidiret, molliter placidèque tractarent; & virtutis amorem, ac rectè vivendi præcepta, ipſorum animis ſabellarum feſtivitate inſinuarent. Hujus rei teſtem locupletiſſimum Strabonem in medium adducimus. (*lib.* 1.) Οἱ παλαιοὶ φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσι πρώτην τὴν ποιητικὴν, ἀναγνῶναι ὡς ἀφ' ἧς ἡμᾶς ἐκ νέων, ἢ διδάσκεσθαι ἤθη, ἢ πάθη, ἢ πρᾶξεις μετ' ἡδονῆς. Οἱ δὲ ὑμέτεροι ἢ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι ἢ σοφὸν· διὰ τοῦτο ἢ τοὺς παῖδας οἱ ἐν Ἕλλησιν πόλεις πρώτιστα διὰ τῆς ποιητικῆς παιδεύουσιν, ὡ ψυχαγωγίας χάριν δῆπουθεν φιλῆς, ἀλλὰ ἢ σωφροσύνης. Huic ſententiæ & Plutarchus auctor graviſſimus ſubſcripſit, in libro, quo docuit, πῶς δεῖ ἢ νέον ποιημάτων ἀκούειν. ἢ Πόθεν, inquit, τοὺς λόγους ἐκ φιλοσοφίας ἀναλαμβάνοντα μιγνυμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρὰν, ἢ πρωτοπλῆ πασχόντοις τοῖς τῶν μαθητῶν. Jam ſatis conſtat, Poëtarum uſum, cum a graviſſimis Philoſophis, tum ab univerſis civitatibus, comprobatum fuiſſe: ſed, cum juvenes, fabulis plurimùm delectati, ad eas potiſſimùm diverterent, quæ, quamvis ſpeciem haberent fœditatis, arcana tamen naturæ continebant, & penetrare in receſſus ſapientiæ cum non valerent, pravis imbuebantur opinionibus. Hoc animadvertens Plato, (9. *reip.*) qui remp. ſuam ad exemplum ejus, quam perfectiſſimam humanis quidem ingeniis formari, ſed repræſentari non poſſe cognoviſſet, non omnes

μασιν, ἵνα μὴ μάτην οἰόμενοι χαίρειν τοῖς ἔργοις. Poſtremò monendi ſunt adverſarii, ne tam acerbè nomen Poëtarum inſectentur, quorum etſi plerique veram religionem non agnoverunt, pietatem tamen, juſtitiam, temperantiam, frugalitatemque omnem coluerunt. Qua in re in primis Homerus omnium maximè prædicandus eſt, qui juſtitiæ divinæ, & humanæ vim ac naturam diligentiâ incredibili celebravit. Quòd ſi quid petulantiùs dictum apparet in fabulis, explorent, quæ ſub earum latent involucris, & mentem, non verba, introſpiciant. In quo genere habent vel maximæ auctoritatis exemplum in ſacris noſtræ religionis literis, ubi multa paſſim leguntur, quorum verba ſpecie quadam ſenſum oſtendunt imperitis eum, qui ſcriptoris optimæ planè menti non reſpondeat. in quo temeritas imperitorum periclitata, nonnumquam in varios graveſque errores delaberetur, niſi graviſſimorum Theologorum doctrina ſuccurreret. Ita hic noſter Poëta, tametſi nonnumquam videtur, aut abſurda, aut inutilia confingere, ſub eo tamen integumento deorum juſtitiam, naturamque perfectiſſimam ſemper aſſeruit. Etenim, cum extra fabulas, pietatem, cultum deorum, juſtitiam, temperantiam, ſemper ſummis laudibus efferat, neceſſe eſt fateri, etiam in fabulis idem ſenſiſſe, quod in reliquis partibus maximè prædicarit, ut in omnibus locis, quamcumque rationem ſcribendi ſecutus ſit, ſibi ipſe conſtare videatur. Cui rei confirmandæ magno nobis adjumento eſt idem Plato, idem, inquam, ille, cujus adverſarii auctoritate nituntur. qui, cum, propter religionis ſtudium, Divini nomen meruerit, numquam in iis diſputationibus, quas de naturâ deorum, & religione inſtituit, ab Homero diſſentit. Sed quid diſſentit dico? immo verò cum eo numquam non mirè conſentit, ipſo in primis aſſeverante Proclo, qui omnia ferè, quæ ab Homero potiſſimùm fabulosè dicta ſunt, phyſicis graviſſimiſque rationibus accuratiſſimè exponens, cum Platonicis ſententiis aptiſſimè cohærere demonſtrat. Cujus rei diſputationem, quoniam fuſior eſt, quàm ut paucis perſtringi poſſit, mihi prætermittendam duxi. Sed quæret aliquis, quæ tandem ſit cauſa hujus Poëticæ obſcuritatis, aut quid ex eâ utilitatis exiſtat.

Cur

Plutarcho dictum est. Εἰ δὲ δι' αἰνιγμάτων, ἢ μυθικῶν λόγων τινῶν ἐμπαίσται τὰ τοιαῦτα, οὐ χρὴ παράδοξον ἡγεῖσθαι. Τοῦτο δὲ αἴτιον Ποιητικῆς, ἢ τῶν ἀρχαίων ἔθος, ὅπως, οἱ μὲν φιλομαθέστερες, μετὰ τοὺς ἐυμυσίας ψυχαγωγήσεως, ῥᾷον ζητῶσί τι, ἢ εὑρίσκωσι τὴν ἀλήθειαν· οἱ δὲ ἀμαθεῖς, μὴ καταφρονῶσι τούτων, ὧν οὐ δύνανται συνιέναι, ἢ δὲ ἔτι ὅπως τὸ μὲν δι' ὑπονοίας σημαινόμενον, ἀγαθὸν τὸ δὲ φανερῶς λεγόμενον, εὐτελές. In eandem ferè sententiam inquit Simplicius. Τῶν δὲ παλαιοτέρων νομιζόντων μὴ δεῖν ἐν τοῖς σκυτοτόμοις τὴν ἑαυτῶν σοφίαν προτιθέναι εἰς φανερὸν ἀπόλαυσιν διὰ τὴν προαιρουμένην σοφίαν, οἱ μὲν μύθοις, οἱ δὲ συμβόλοις αὐτὴν ἀπεκρύψαν, ὡς τοῖς παρεκτεθεῖσιν τὰ ἀποῤῥητότερα τῶν ἱερῶν. His de causis Parmenides, Empedocles, Zoroastres, Democritus, Orpheus, Hesiodus, & alii quàm plurimi sapientiam, & præcepta rectè honestèque vivendi versibus fabulisque tradidere. Quorum omnium quàm luculentissimè Homerus universam Philosophiam carminibus explicavit, in quibus potissimùm corporis robur, & animi præstantiam hominibus cognoscendam proposuit. Eas itaque res duabus diversis personis convenienter ascripsit, in Iliade Achilli alteram, alteram Ulyssi in Odysseâ. quod Plutarchus paucis his verbis indicavit. Διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, inquit, ἀνδρίαν σώματος, διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γυμνάσασθαι παρεσκεύασε. Quæ quò clariùs elucerent, non pueros, aut fœminas ad id ostendendum, sed viros summæ fortitudinis & prudentiæ, sibi delegit. Cum autem ad demonstrandas animi & corporis vires, non mercatura, nec agricultura, aut alia hujusmodi ars omni ex parte apposita sit, quoniam his non ea periculorum moles objicitur, qua vera demonstrari fortitudo possit; sed res tantùm militaris, quod maximum omnium in rebus humanis esse censetur, bellum sibi inter Trojanos, & Græcos in argumentum Philosophiæ totius explicandæ suscepit: quo regnum florentissimum, & ampliſsimæ sunt opes maximis Græcorum classibus & copiis eversæ. Sed cum virtutis præstantia non exiguo temporis spacio plenè cognoscatur, iccirco bellum in decimum annum produxit. Quæ omnia graviter sanè, prudenterque expendens Horatius, de Homero ait:

Qui, quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chrysippo & Crantore dicit.

Quin etiam Plutarchus in libro, quo docet, πῶς δεῖ τῶν νέων ποιημάτων ἀκούειν, utilitatem maximam vel ex iis fabulis elici scribit, quæ vitio dantur, & culpæ. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, inquit, σωφρονιστέον ἐστὶ τὸ τοιοῦτον γένος τῆς διδασκαλίας, ἔχειν δὲ ἀναβιώσεως ὑφέλιμον ἐπὶ τὰ ποιητικὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἔπεσι τῶν πραγμάτων κατασκευήν, ἢ τὰς περὶ τὸ ἦθος ἀρετάς, ἢ κακίας διαφυγήν, ἢ, ἵνα τι τέχνῃ λογικῇ μετείληφεν τὸ ἀληθινὸν πρόσφορον, μανθάνειν. Ταῦτα δὲ μετεσχηκέναι τὸν ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψαντες, ἧς ἔστι μέρος τὸ φυσικὸν, ἢ ἠθικὸν, ἢ διαλεκτικόν. ἐν δὲ τούτοις τρισὶ τὰς ἀρχὰς, ἢ τὰ σπέρματα ἐνιδρύσαντα Ὁμηρον ἢ καταμάθωμεν, πῶς ἂν μὴ πρὸ πάντων θαυμάζεσθαι ἄξιος; Quare non immeritò Dionysius Halicarnasseus, vir singulari doctrinâ, & judicio, hunc Poëtam omnis doctrinæ & eloquentiæ fontem appellat. Κορυφὴ μὲν ἦν ἁπάντων, ait, ἢ πηγὴ. ἐξ ὅτου πάντες ποταμοὶ, ἢ πᾶσα θάλασσα, ἢ πᾶσαι κρῆναι, δικαίως ἂν Ὁμηρος λέγοιτο. πῶς δὲ αὐτοῦ τούτου, ὅ τις ἂν ἅψηται, τῆς τε αὐστηρᾶς, ἢ τῆς γλαφυρᾶς ἁρμονίας ἐν ἅπασι διαπαίζηται. Non est negligendum nobis Quintiliani gravissimum judicium, qui post multas & divinas laudes, hæc de Homero pronunciavit. Quid in verbis, sententiis, dispositione totius operis? non ne humani ingenii modum excedit? ut magni sit viri, virtutes ejus non æmulari, quod fieri non potest, sed intellectu sequi. Verùm hic omnes sine dubio & in omni genere eloquentiæ procul a se reliquit. At Cicero, qua fuit ingenii alacritate, traditum est, inquit, etiam Homerum cæcum fuisse. at ejus picturam, non Poësim, videmus. quæ regio? quæ ora? qui locus Græciæ? quæ species formæ? qui motus hominum? qui ferarum? non ita expictus est, ut, quæ ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit? Alexander Macedo rei militaris viaticum hunc Poëtam appellabat, hunc pulvinari subjectum tenebat, hunc scrinio Darii regis aureo, gemmisque præfulgente, servabat. Achillem hujus præconio fortunatum esse testatus est, eique adeo studiosè incubuit, ut totum planè ad verbum edidicerit, & nunc Poëtam summum virtutis præconem, nunc regium, appellare consueverit. Quid vero ejus præceptor, ille omnis naturæ indagator Aristoteles? quæ quantaque de hujus Poëtæ laudibus profert? quem alibi quidem, θεοποίητον appellat, alibi vero, πρός γε τούτοις, inquit, λέξει, ἢ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε. item alibi, ἢ οὐδὲν ἄηθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος, nihil non in eo morstum, nihil non summo ingenio confictum esse testatur. Non ignorabat scilicet acerrimo vir judicio, subesse fabulis ea, quæ ad Philosophum, non ad adolescentulum, pertinerent. Nec Poëticæ laude solùm, sed multarum etiam rerum commendatione extulit. Ὅμηρος δέ γε inquit, ἄλλα τε πολλὰ ἄξιος ἐπαινεῖσθαι, ἢ δὴ ἢ ὅτι μόνος οὐκ ἐποίησε περὶ ἀγνῶτος, ὃ δεῖ ποιεῖν αὐτόν. Socrates quoque ille philosophorum parens ita se ei totum addixit, ut Homeri discipulus a Dione Chrysosto-

Philoſophi ferè omnes incredibilem hujus ſapientiam admirati, operam dederunt prò ſe quiſque, ut commentariis in eum conſcriptis, difficilia exeruditè, ac feliciter, ſeu potiùs divinitus, fuerit interpretatus.

DE EUSTATHIO.

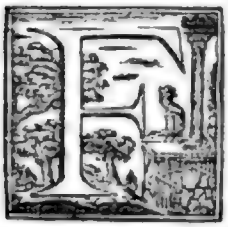

UIT Euſtathius proximis ſuperioribus ſæculis, omnium eruditorum conſentiente judicio, Philoſophus longè doctiſsimus. Qui cum animadverteret majorem partem eorum, qui Homerum interpretati fuiſſent, injuriâ temporum periiſſe, ne cæterorum lucubrationes, quæ extabant, omnino interirent, arduum ſanè negocium, multorum annorum, & maximi laboris opus conſummavit. Nam & interpretationes aliorum in unum corpus redegit, & quàm plurima, quæ ipſe excogitaſſet, addidit. In quo vel maximè illud præſtitit, ut non ſolùm adultâ ætate viri, ſed etiam adoleſcentes, ſine periculo pravas opiniones imbibendi, plenam conſequerentur vitiorum virtutumque notitiam. Etenim interpres doctiſsimus, philoſophus acutiſsimus, theologus religioſiſsimus, ſenſus abditos eruit, ſpeciem omnem deformitatis abſtergit, arcana ſapientiæ ac pietatis aperit, in primiſque id agit, nequam totius philoſophiæ partem artificiis Poëticis occultatam ignoremus. Incredibile eſt memoratu, quantas opes Græcæ eloquentiæ, quantos theſauros omnium diſciplinarum, depromat. Ignotas enim fabulas, earumque origines altiùs repetitas deſcribit, rerum geſtarum hiſtorias jam prope vetuſtate obrutas, ac pene deletas, in hominum memoriam revocat, Homericæ orationis vim admirabilem ita explicat, atque enucleat, ut in iis omnibus, quæ ad ſummum Poëtarum interpretem pertinent, nullam cuiquam amplius laudem reliquiſſe videatur. Hujus quanta doctrina ſit, quàm latè pateat eruditio, ex ipſo etiam indice omnibus æſtimare in promptu eſt, qui, ut major ad omnes faciliùs manaret utilitas, data eſt opera, ut a doctiſsimo viro Matthæo Devario copioſiſsimè conſcriberetur: in quem is non ſolùm res omnes præcipuè memoratu dignas contulit; ſed & minima quæque, totumque pene ipſum Euſtathium in ſeriem, ordinemque concinnè diſtributum, ſub unum quaſi aſpectum oculorum ſubjecit. Floruit Euſtathius ſub Andronico Imperatore, Alexandro III. Lucio item III. Rom. Pontificibus, annò a Chriſto nato circiter M.CLXXX. Patria ei fuit Conſtantinopolis. Hujus doctrinæ admiratione ductus Andronicus, eum oratoribus præeſſe voluit, deinde Supplicum libellorum miniſterio præfecit. quibus muneribus ita functus eſt, ut induſtriæ, ſummæque probitatis commendatione, Eccleſiæ Theſſalonicenſis Archiepiſcopus crearetur. Ex cujus adminiſtratione quicquid dabatur otii, id totum in bonas literas conferens, has Παρεκβολὰς, ut ipſe appellat, in Homeri Iliadem & Odyſſeam eruditiſsimas compoſuit. Præterea explanationes multarum rerum refertiſsimas, in Dionyſii Afri Περιήγησιν ad Joannem Ducam Andronici Imperatoris filium conſcripſit. quæ quidem omnia ad noſtra tempora pervenerunt. Hiſtoriam item amatoriam καθ' Ὑσμίνην, καὶ Ὑσμινίαν, & interpretationem in Ἐκπραχθεῖσαν μάχην conſcriptam ab eodem nonnulli tradunt. Hujus etiam libellus περὶ διαλέκτων circumfertur. Sed lucubrationes in Homerum injuria temporum ad eam jam paucitatem exemplarium redegerat, ut non multùm abeſſent a periculo interitus, cum duo tantùm, de quibus nos compertum haberemus, ſupereſſent: quorum alterum ſanè emendatius, ac perfectius in Bibliothecâ Nicolai Rodulphi Cardinalis ſpectatæ probitatis, & doctrinæ, quo cum ego annos multos familiariſsimè fui, una cum cæteris ejus generis ſcriptoribus Græcis quàm plurimis ſummâ curâ, ac diligentiâ aſſervabatur, quos vir ille ampliſsimus, ac munificen-

ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθίου Παρεκβολῶν συνηρμοσμένων.

COPIÆ CORNU, SIVE OCEANUS ENARRATIONUM HOMERICARUM EX EUSTATHII In eundem Commentariis concinnatarum, Hadriano Junio autore. Froben. BASILEÆ. M.D.LVIII.

HADRIANUS JUNIUS LECTORI S.

UTitur Euſtathius ſæpiſſimè autorum teſtimonio, quos nominatim non citat, ſed ab argumento, quod tractant, circumſcribit: inter quæ faciliora ſunt, ὁ Δειπνοσοφιστὴς, Athenæus nimirum: ὁ Γεωγράφος, Strabo: ὁ Περιηγητὴς, Dionyſius Afer, qui De ſitu orbis carmine ſcripſit: ὁ Ἐθνικογράφος, ſive Ἐθνογράφος, Stephanus, qui De urbibus commentarium inſcripſit. obſcuriora paulò, & abſtruſiora, ὁ ποιήτας τὰ Διονυσιακὰ, quo ſignificatur Nonnus Panopolitanus, cujus octo, & quadraginta libri Dionyſiacòn titulo Græcè extant: Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας, quo deſignat Achillem Statium Alexandrinum, qui octo libris luſit de Clitophontis, & Leucippes amoribus: ὁ Παραβάτης, qui eſt Julianus Cæſar, Apoſtatæ nomine notior: ὁ τῶν ῥάτωρ ἐξηγητὴς, quem Hermogenem rhetorem intelligo. ὁ Τεχνικὸς, Herodianum Grammaticum denotat, ut ὁ Τεχνικὸς Γεώργιος, Chœroboſcum.

De Græcis Literis, & Homeri lectione, & imitatione, ad ornatiſſimum Præſidem, & ad humaniſs. & doctiſs. Gymnaſii Magdalenæi ſocios, apud Oxonienſes, Laurentii Humfridi Epiſtola.

PAtriæ communis noſtræ parentis mira vis eſt, atque natura, cujus igniculos ſenſerunt hi, quorum mentes Dei nulla, aut perexigua opinio imbuit: cujus utilitatem procurare, dignitatemque amplificare, pulchrum, dedecorare autem, ejuſque gloriam infringere, turpiſſimum judicarunt. Vera quidem eſt Teucri illa vox, Patriam ibi eſſe, ubicunque bene eſt: & omne ſolum forti viro quodammodo natale eſſe, cecinit Poëta non malè: imò veriſſimum videri debet, & perſuaſiſſimum homini, Dei, & Chriſti cognitione tincto, quia permanentem hîc, ac ſtabilem civitatem non habemus, ſed futuram quærimus. tamen arcano quodam, tacitoque ſenſu movet nonnihil, ac delectat homines non inhumanos, pia mater & altrix, ut ei bene velle, & prodeſſe cupiant, quæ genuit; & in quo quiſque loco genitus eſt, in eo vivere, & mori, etſi non præclarum, certè jucundum exiſtimet. Nec opus eſt aliunde argumenta foris aſſumere: animus cujuſque, & affectus teſtis ſat locuples eſſe poteſt, maximè tum cum abeſt & caret, quàm cum præſens fruitur. Sed, præter hæc, Ulyſſis Homerici teſtimonio hoc quidem tempore contenti ſimus: qui ſenator prudentiſſimus, & dux fortiſſimus, in illâ longinquâ, & diuturnâ viginti annorum peregrinatione, auribus plurima, oculis hauſit haud paulò pauciora invitamenta: quæ omnia voluptatem quidem ſummam, ſed oblivionem Ithacæ afferre non potuerunt. Quid enim Atlantis filiâ blandius? quid ejus molliſſimis ſermonibus ad perſuadendum efficacius? quæ afflictum, ut Homerus ait, & lugentem retinere conata eſt. Quid ipsâ etiam victoriâ, ac ſpoliis dulcius? Circeis poculis ſuavius? Phæacum, Alcinoique deliciis, ſummiſque beneficiis optatius? Sirenum cantu jucun-

non Gymnaſium; tantâ multitudine profeſſorum omnium, ſtudioſorum frequentiâ, librorum copiâ, ut Academia, non collegium videatur: ex quo principes viri, Cardinales, Epiſcopi, Reip. decora, Eccleſiæ lumina prodierunt. Amo, & veneror vetus hoſpitium meum, & multorum. Nam quoad longiſſimè poſſum animo repetere ſpatium præteriti temporis, & primæ puritiæ educationem; video, præſtantiſſimi, & doctiſſimi viri, domum veſtram ampliſſimam literarum, artiumque optimarum ſedem, cum multorum aliorum, tum meorum quoque ſtudiorum nutricem ſi non unicam; at optimam ſemper, ab ineunte ætate extitiſſe. Nec enim diſſimulandum eſt, ſed præ nobis ferendum, quod occultari nec vult, nec poteſt, accepto beneficio, memoriam beneficii in pectore non impio hærere, & poſt fructum, affectum tamen in animo non degenere, adhuc gratâ cum recordatione reſidere. Proinde eorum factum, & inſtitutum probo, qui his, a quibus acceperunt beneficia, gratias agunt, vel habent, vel referunt, & memoris animi ſignificationem, quibus poſſunt, modis, vel linguâ, vel calamo, vel factis declarant. Sic enim ſumus, homines nempe, ad omnem humanitatem facti, & imbuti, quam nec religio, nec Evangelium tollit, ſed commendat etiam, ac præcipit. Imò lex hæc non ſolùm a Moyſe ſcripta, ſed a naturâ inſita, ad quam non docti, ſed facti ſumus, ut amemus amantem, adeuntem adeamus, danti demus, ut eſt apud Heſiodum ſcriptorem Ethnicum, & metienti eadem menſurâ remetiamur, vel etiam majore, ſi modò poſſumus, ut etiam Cicero 1. De officiis ex eodem tranſtulit. Quare meminiſſe juvat, quod obliviſci neque licet, neque decet, quid Gymnaſio præclariſſimo, quid ſocietati veſtræ, clariſſimæ, & chariſſimæ, debeam: quæ me ad bonas literas, ingeniique cultum formavit, & perpolivit, præſentem ad omnes literarii honoris gradus evexit, abituro alia ornamenta, & amoris cujusdam egregia documenta obtulit, abeuntem etiam, & abſentem, hiſce in regionibus peregrinantem ultro beneficiis, & beneficentiâ proſecuta eſt, atque comitata. Quæ licet ad me tandem acciſa venerit, & maxima pars malâ fide hominis alioqui non mali, ſed amiciſſimi intercepta, vel etiam ejus morte

qui me in ære eſſe ſignificem, & debere me multum, ac libenter debere, & plura debere velle declarem. Quamquam, ne prorſus vacuis manibus veniam, munuſculum paravi, ſi non quale vellem, at quod poſſum, audaciter magis, quàm cumulatè, & pro animo, ac facultatibus meis, non pro dignitate veſtrâ. Nam facultatem profecto malo a vobis deſiderari, quàm voluntatem, & ut audacem me dicatis potius, quàm ingratum. Etenim audacia in re non malâ, & ab animo bono profecta, levis quidem culpa dici poſſit, ea tamen in vitio non eſt, cum ingratitudo ſcelus ſit: & omnes ingratum oderunt, at ſic audacem multi exultant, accuſat nemo. Sed quid tandem hoc ſit, quod dono, repetendum altiùs videtur, ut vos, quid in eo animi habuerim, intelligatis. Græcorum Poëtarum principem, Trojani belli ſcriptorem, autorem ab omni propè vetuſtate clariſſimum, Poëtæ nomine honoris causâ præ cæteris ornatum, veſtris auſpiciis in lucem emitto, & ad vos mitto, ut in Bibliothecam, quam omni librorum genere non inſtructam modò, ſed refertiſſimam habetis, admittendum, & in uno aliquo angulo, vel in primâ potius claſſe, ac ordine reponendum curetis. Eſt enim Homerus, ſenex cæcus, longum iter emenſus, a Baſileâ uſque ad vos accedens, quem non minùs gratum vobis fore ſpero, quam ſi preciosi quippiam ex Indiâ, aut mirabile quiddam, prodigioſumve ex Aphricâ advehereteur. Cum verò aliquid hoc tempore vobis ſtatuiſſem ſcribere, exiſtimavi, nihil me facturum perſonæ meæ aptius, vel Magdalenenſis juventutis veſtræ ſtudiis accommodatius, quàm Græcanicum aliquod munus dare, unde Græcarum literarum ſtudioſi divitias ejus linguæ, minimo cum labore, maximâ cum voluptate, & utilitate comparent. Etenim cum antehac D. Præſidis, & Collegii veſtri conſenſu ad Græcæ linguæ profeſſionem, & prælectionem vocatus fuerim: quicquid ad vos a me ad hanc linguam promovendam proficiſceretur, mihi dandi aptiſſimum eſſe perſuadebam, vobis accipientibus non ingratum fore confidebam. Juventuti autem veſtræ quid optatius, aut gratius obvenire poſſet, non video, quum Græco ſermone nihil ſit ad diſcendum utilius, ad percipiendum jucundius, ad

accepiſſe: illam feraciorem, elegantiorem, ſuaviorem, hanc ſteriliorem, impoliriorem, horridioremq; : hæc, inquam, hoc loco non adduco: ſed illud ſeorſim adducam, & altiùs repetam, quo pacto hæc illis quodammodo propria, & domeſtica ſit, quo magis Anglorum impellam voluntates, & Magdalinenſium ſtudia ad amplectendum Græcas literas exuſcitem. Quod dum probo, ne ſit grave audire, ut, quibus itineribus, quàm longâ quaſi circuitione, & peregratione tandem ad Anglos venerit, & demum ad Oxonienſes, poſtremò ad veſtrum Gymnaſium, intelligatur. Quondam enim Græca lingua, non in Græciâ ſolùm, ubi nata eſt, culta quoque fuit, ſed latiùs ſe per omnes nationes diffudit, divino conſilio, ac providentiâ. Etenim, ut omittam Judæam, & Syriam, unde Philo Judæus ſcriptor politiſſimus, & Joſephus autor Græcè copioſiſſimus extiterunt; ut præteream D. Pauli patriam Ciliciam, in qua Græcè loquebantur, propiùs veniam, in qua Europæ orâ non ſonuit hæc lingua, non exaudita eſt? Italia hinc Magna Græcia dicta eſt: & Romani orbis terrarum domini inter ſtrepitus bellicos, Muſas non contempſerunt, ſed Togati licet, Pallata quoque ſtudia Græcorum conſectati ſunt. Nam & Ennius, quòd tres linguas calleret, tria corda habuiſſe dicitur. De Cicerone, Pompejo inde cognominato Attico, de Catone ſene hujus linguæ perſtudioſo, aliiſque innumeris Atticorum cognomen ambientibus, ſuis Græca præferentibus, nihil dicam. Quid de Heluetiis? quos Græcis literis uſos in Cæſaris Commentariis proditum eſt. Quid de torâ Germaniâ? quum aliqui in ſuis libris plus quam millia vocabula colligant, cum iſtis aut prorſus eadem, aut non multùm diſcrepantia. Quid? quod Galliam uſurpaſſe, & in ritibus quibuſdam ſuis celebraſſe, declarant ſacerdotes, a Cæſare Druydæ dicti, quia Græco verbo nomen habent, etiam Plinio teſte. Δρὺς enim quercus illis ſonat, unde hi Lucrni, ſeu Lucreuarii. Ex Galliâ, ut apparet, migravit ad Anglos. Nam, ut Beda noſter ſcribit, Normanni Latinas, & Græcas literas permiſcuerunt, unde ad nos perveniſſe non omnino eſt a probabilitate alienum. Certè Vuallorum noſtrorum, & Cornubienſium linguam cum hac magnam habere neceſſitudinem, literaſque, quibus pingunt, mirâ ſimilitudine convenire, opinor vos non ſemel audiviſſe. Noſtrum quoque ſermonem patrium cum illo multùm congruere, vobis non eſt obſcurum: ut quum ruſtici jurant, Pigis, Græci ἐπὶ γῆς dicunt, id eſt, per terram: autar poſt: & Septentrionales aey ἀεὶ

ne ſcelere non poſſumus, nec debemus: alere, fovere, conſervare, & humanitatis eſt, atque etiam officii. Nam & vos quoque, Magdalenæi, ſalutare voluerunt, & invifere. Nam hoc conſilio Illuſtriſſimus fundator, & inſtitutor Collegii veſtri, ſcholam Vvinſlettenſem, Bracklienſem, & veſtram domi celeberrimam extrui, & aperiri voluit, ut diverſis regni locis Græcarum, & humaniorum literarum ſemina ſparſa, in fœcundam ſegetem totius Reipublicæ excreſcerent. Hinc non ſolum Didaſcalum, & Hypodidaſcalum (ſic enim Ludimagiſtrum, ejuſque collegam ſubſidiarium vocatis) ad Græca rudimenta pueris, in ludo Grammatices, tradenda amplo ſalario dedit, ſed adoleſcentiores ætate, ingenio, doctrinâque ad altiora provectos, a peculiari profeſſore eruditi voluit, & confirmari. Quem curſum tenere eos, in quo feliciter, & alacriter progreſſos reliqui diſcedens, ſpero. Sin vel negligantur, vel remiſſiùs id agant, quid illis miſerius? Quæ enim poſtò ſpes eſſe poterit, ulla diſciplinarum faſtigia non collapſura, ſi doctrinarum fundamenta, & initia, vel ſtultitiâ faſtidiri, vel ſupinitate omitti cœperint? Ex hac enim diſciplinæ omnes liberales ad Latinorum notitiam emanarunt: ſine hac nec philoſophorum præcepta, nec Grammaticorum normæ, nec Dialecticorum acumen, nec Theologorum arcana percipi unquam cum ullo fructu, nedum tradi potuerunt. Denique lumine harum literarum illuſtrantur omnia, tum humana, tum divina: ſine his cæcitas, tenebræ, & caligo plus quàm Cimmeria fuit ſuperioribus temporibus, & futura eſt in poſterum. Cimmeriæ, inquam, tenebræ, ad quas divertit Ulyſſes petiturus inferos, de quibus Cicero in Academicis, & multò illuſtriùs Homerus noſter Odyſſ. Λ.

Illic ſunt populique, & mœnia Cimmeriorum
Nubibus, & cæcâ aſſidnè caligine tecta.
Illos haud unquam radiis ſol aſpicit ardens,
Nec quando aſtriferum curru petit arduus axem,
Nec curſu ad terras magno deductus Olympo:
Sed nox incumbit miſeris mortalibus atra.

Has nubes, & obſcuritatem, hanc noctem ſempiternam ex ignoratione ejus linguæ in omnibus politioribus literis, atque ſcientiis, fore affirmo, ſi non ſol, ac ſplendor Græcæ literaturæ Gymnaſiis præluceat. Quod ne fiat, prohibeat Deus linguarum autor, conditor, & conſervator: prohibete & vos pro ſapientiâ, & prudentiâ veſtrâ, ne Cimmerii populi ad vos commigrent, tenebroſis ſuis ſophiſmatum obſcuritatibus, & ignorantiæ fuligine, diſcuſsâ linguarum lu-

cc,

advenire quàm gratiſſimum: etſi alio nomine, & titulo vobis non commendaretur, certè vel quòd Graecus ſit, accepturos confido: cum ejus linguae magiſter, & Coryphæus ſit, qua & lingua ad dicendum, & mens ad ſapiendum, ac intelligendum excolitur, & praeparatur. Nam ſi advena quiſpiam natione, & linguâ Graecus, Oxoniam, ut fit, viſendae Academiae causâ, veniret, niſi mihi non ſatis cognita & perſpecta ſit officioſa veſtra in hoc genere diligentia, aditetis hominem, & peregrinum civiliter, Graecum humaniter tractaretis, ut mores, habitum ſpectetis, & loquendi, ac pronunciandi proprium, veramque rationem audiatis. Homerus autem, quibus ſtudiis excipi, qua benevolentiâ deberè linguâ Graeciſſimus, antiquitate venerandus, nobilitate clarus, eloquentiâ admirabilis, omnium ſuffragiis, omnium Graecorum optimus, maximus. Nihil enim Homericâ linguâ ornatius, cultius, elegantius. Sed illum ornare laudibus, cujus fama jam ſatis omnium monumentis celebrata eſt, & ab omni antiquitate decantata, eſſet planè poſt Homerum Iliadas ſcribere. Nullos enim puto jam eſſe Homeromaſtiges, qui Homero invideant. Quieſcit enim poſt fata invidia, nullus Momus vivit, qui è ſcholis exibilandum judicet. Zoilus etiam de laxo praecipitatus, & mortuus, jam non mordebit deinceps. Nam quòd Plato in Republicâ videatur iniquior, nihil eſt. Quem enim commentitiâ ſuâ civitate excluſit, etiam revocat, & quem, ut civem, in Politiâ numerandum non cenſuit, ut teſtem ſaepe facit, & arbitrum honorarium. Itaque praetermitto laudes: notiones quasdam, ut brevitas epiſtolae ſinet, ponam, & obſervationes de eo legendo, & imitando juvenibus proponam, ne eum, vel fruſtra legant, vel ut fabuloſum vatem negligant. Olim de patriâ Homeri certatum eſt a veteribus, &, cujas eſſet, diu addubitatum eſt, & pugnatum. quod Epigrammate Graeco Poëta luſit feſtiviſſimè:

Ἑπτὰ πόλις διρίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου,

Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμὶς, Ἄργος, Ἀθῆναι.

Cujus ſenſum quoniam Cicero pati feſtivitate reddit, non poſſum non adſcribere. Homerum Colophonii civem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vendicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò ſuum eſſe confirmant. itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Quod illi de patriâ dubitant, hoc ego de nomine. quod enim illi imponam, nondum certè ſtatui. Nam mihi Poëta ſummus, Rhetor facundiſſimus, philoſophus graviſſimus, denique ar-

Θ *Concio Theta Deûm, Troum vis, Hectoris auſa.*
Ι *Fruſtra ad Peliden legatio venit Jota.*
Κ *Cappa exploratum caſtra egrediuntur utrinque.*
Λ *Lambda duces Danaûm profligat Troica pubes.*
Μ *Ardua My Grajum ſubvertunt mœnia Teucri.*
Ν *Clam Jove Ny Danaos Neptunus viribus auget.*
Ξ *Juno ſoporifero Xy fratrem fallit amore.*
Ο *Sentis O Neptune, Junoque gravem Jovis iram.*
Π *Pi Marte inſignem necat Hectoris haſta Patroclum.*
Ρ *Rho Danai cumulant, & Troes Marte cadaver.*
Σ *Sigma Thetis nato Vulcania detulit arma.*
Τ *Tau ruit in pugnas, atque iram fingit Achilles.*
Υ *Y ſuperûm exoritur bellum, vincuntque Pelaſgi.*
Φ *Pralia Phi ripas ad fluminis urget Achilles.*
Χ *Chi fugiens muros ter circum, caditur Hector.*
Ψ *Pſi ludos Danais funebres prabet Achilles.*
Ω *O patri, Aeacidâ placato, redditur Hector.*

Hac ſerie contexitur Ilias, ut ſtatim uno aſpectu incurrant in oculos, & quae vigiti libris fuse, & pluribus dilatantur, ſtatim quaſi devorati avidè poſſint, & diligenter concoqui. Multùm enim adjuvant hae quaſi notae, & tabulae. Primus ergo liber totus παλιμπαὶς eſt. Secundus magis παντικὸς. Siquidem prior arma crepat, graviſſima tamen continet in omnes vitae partes accommodata. De re militari, de claſſium inſtructu, de apparatu militari ſi quis aliquid ſcire, aut praecipere cupiat, Homerum ducem optimum, licet caecum, ad eam tamen rem plurima opportuna acie mentis pervidentem ſequatur. Quidam enim tradunt illum interfuiſſe, & αὐτόπτης fuiſſe omnium. Eſtque adeo Ilias viri magnanimi, ac Imperatoris, Martem, & μέγα φρονοῦντος, ut inquit ille, deſcriptio. Nec immeritò delectatus hoc Poëtâ legitur Alexander Magnus. Is, cum in Sigeo ad Achillis tumulum aſtitiſſet, o fortunate, ait, adoleſcens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris: ut pro Archiâ Poëtâ meminit Cicero. Inflammavit enim illum ad acriùs pugnandum Homeri lecti buccina. Nec profecto fortitudo certiùs, aut planiùs in ipſis Philoſophorum libris cognoſcitur. Secundus liber imago eſt hominis prudentis, & civilis, & ut ille eſt παθητικὸς, ita hic lenis, ſedatus, & magis ἠθικὸς. Continet tamen humanae vitae ſpeculum. Nihil eſt enim noſtra vita, quàm Odyſſea, id eſt, Ulyſſea peregrinatio. Atque haec eſt παραβολὴ, & rei univerſae generalis quaedam deſignatio. Genus autem ſcriptionis eſt μικτὸν. Dialecto enim utitur ex omnibus conflatâ, ut proſit omnibus. Eſt enim Atticus, Do-

hoc nomine continentur. unde, adjectione alterius nominis, distinctio fit. admonet nos summus apud eos Poëtarum Homerus. Nam sic ait:

φάρμακα μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, σῖτα δὲ λυγρά.

Conducit & hic noster ad Poëtarum lectionem. Est enim pater Poëtarum, & fabularum omnium Oceanus: ex quo omnes fabulae, tragœdiae, & carmina, tanquam ex fonte ubertimo, fluxerunt. Sophocles itaque ab Eustathio ῥείμνος dictus. & Æschylus sua Poëmata tantùm portiunculas quasdam esse dictitavit de magnis cœnis Homeri. Euripidis, Pindari, Aristophanis opera ab hoc tanquam patre prosemînata sunt. Usus est autem carmine magnifico, & heroico, in quinto pede sæpe contra usitatas metri hexametri leges spondeum adhibens, ut majestati rerum orationis dignitas responderet. quod Hesiodus videtur aemulatus, & Latini quoque, Ovidius, & Virgilius, Latinus Homerus.

Rhetores hîc latissimum campum habent, in quo expatientur. Totus est Homerus in descriptionibus personarum, ut Agamemnonis, Thersitae: rerum, ut convivii, prandii &c. In collationibus frequens est, & mirus artifex, & in his, quae imagines Latinè, Græcè εἰκόνες dicuntur. ut in illâ dulcissimâ narratione, cum Andromache, & Hector proditurus in prælium, colloquuntur, ubi parvulus Astyanactes pulchro syderi adsimilatur. Metaphoris refertus est. Poëticâ περιφράσει multa circumloquitur, ut: ἦρ ἄν ἔτι ζώοι μετέπειτα, καὶ μοι φίλαι γόνατα ῥέοιεν. pro eo, quod succinctè solemus dicere, quamdiu vixero. Sed præcipuè notanda in hoc autore judico ea, quae a Cicerone addita ad nomen vocantur, et Epitheta. Sunt enim cuique personae sua propriè adtributa, ut Achilles ποδάρκης dicitur, quo virtus ducis, celeritas in rebus gerendis notatur. Ulysses δῖος, et πολύμητις. Agamemnon egregio adjuncto, seu attributo insignitur, ποιμὴν λαῶν, pastor populorum, quòd reges pascere populum debeant, non deglubere. Malos ergo δημοβόρους vocat, qui plebem vorant, ut et Hesiodus malos judices dixit δωροφάγους. Quid multis? Hîc oratores suos nervos intendant, ut Homerum Rhetorices optimum doctorem explicent, figuras amplificandi, ac sententiarum, verborum quoque tropos, quibus respersus est, enucleent. Nos enim indicamus tantùm, non enumeramus. Sunt hîc et Cosmographis observandae τοπογραφίαι, quemadmodum et Strabo vidit in Cimmeriorum descriptione. Sed prima cura sit, ut Poëtae fabulas evolvas, et quid sub earum involucro, et integumento occultetur, introspicias. Sunt enim hîc illustres loci communes, de Atis furiosis orbem turbantibus, de ἀλιπρήνῳ. Cicero non raro huc alludit, ut quod Homerus, Simile fertur semper ad simile, in Senectute Cicero: Pares cum paribus facillimè congregantur. Quod Homerus extulit 1. Iliad. πρὸς ᾧ, ἢ ὁπόσσω, in Famil. Epist. repetit: Quem versum senex Præcilius laudat egregiè, et ait posse eundem ἅμα πρὸς ᾧ, ἢ ὁπόσσω videre. Sed quid infinita persequor? Haec collatio ad imitandum plurimum studioso conferet. Haec pro hoc tempore annotasse satis sit. Revertar jam ad ea, unde digressus sum, et in vobis terminabitur, unde orsa est oratio. Ostendere enim volui Homerum, tum ob πολυτροπίαν ἐν λέξεως, tum propter πολυμαθίαν ἐν τῇ πραγματείᾳ, ut Plutarchus dixit, vestrae humanitati jucundum fore. Cæterùm non Homerum damus solum, explicatorem quoque subjunximus Eustathium: sed non integrum, at in compendium redactum ab homine a labore invicto, ex doctrinâ nobili, et vobis non ignoto, Adriano Junio. Vixit enim diu in Anglià. Lexicon Græcum Regi nostro Serenissimo EDOVARDO VI. dedicavit, nunc postremo Reginæ MARIÆ librum fastorum. Evulgavit alia, ut Animadversiones: Centurias item adagiorum, quas Frobeniana officina emisit. Operam hîc quoque bonam navavit. Quamquam enim totum Eustathium mallem, quàm dimidium, et, ut verè dicam, nunquam mihi placuerint Epitomae; tamen, quoniam prolixus est autor, et nusquam fere extat, tanti Scriptoris, qui mihi et interpres optimus, et Elucidarius Poëticus, & Lexicon Graecum, et Onomasticon videtur, hoc compendio absoluto quidem illo fruamur. Commendo igitur vobis Homerum nostrum, Eustathium Junii: Homerum, inquam, senili eloquentiâ quasi Nestorem: ut Poëtarum Deum, ut oratorem, Quintiliani judicio, copiâ dicendi, et brevitate etiam admirandum, ut sapientiae magistrum, ut ducem belli peritissimum, ut regendae Reipublicae præceptorem, et virtutis βυληφόρου. Commendo tibi, Reverende Præsul, vobis, Domini, ac fratres, ac juventuti vestræ. Hîc nectar Deorum, hic domus Alcinoi pulchertima, Vulcani arte extructa, hîc horti Alcinoi, in quo pirus piro succedit, pomaque pomis, oleæque virent, quarum fructus nunquam perit, nec hyeme deficit, nec æstate. Hîc Moly flore lacteo, radice nigrâ. Hîc Nepenthe, malorum levamentum, et vitiorum expultrix. Cæterùm, ut ad Homerum voco, ita ad exemplar Ulyssis extimulo, ne sint hîc nimium λωτοφάγοι. Intelligant Christum ut legis, ita studiorum omnium finem. Caveant scopulos Sirenecos, caveant Scillam, et Charybdim, caveant, ne Circeis poculis ex Christianis in prophanos vertantur. Quod fit, dum nimiùm

EUSTATHII ARCHIEPISCOPI THESSALONICAE, IN HOMERI ILIADIS ET ODYSSEAE Libros παραβολή, Indice adjuncto perutili, & copioſo. Froben. Baſileæ M. D. LX.

Ἐτυπώθη ἐν Βασιλείᾳ παρὰ Ἱερωνύμῳ τῷ Φροβενίῳ, καὶ Νικολάῳ τῷ Ἐπισκοπίῳ, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας, ᾳ φ ξ.

Ex epiſtolâ BERNARDI NERLII ad Petrum Medicem, Laurentii filium, in editionem Homeri Florentinam, anno M.CCCC.LXXXVIII.

UT omittam Nerii fratris liberalitatem, & Joannis Accajoli auxilium, Demetriique Cretenſis dexteritatem, id in primis mihi opportunum fuit, maximèque optatum, quòd ad hanc rem Demetrium Chalcondylen Athenienſem nactus eram, virum profectò tempeſtate noſtrâ doctiſſimum, præceptoremque meum, a quo hujuſmodi opus accuratiſſimè recognoſci poſſet. Perdifficile enim mihi videbatur, ſine eruditiſſimo viro id operis caſtigatiſſimum, emendatiſſimumque fieri poſſe. Itaque ex illius conſilio Homerum, ut vetuſtate primum; ita etiam divino quodam ingenio ſummum Poëtam, ac litterarum fontem, elegi; qui quidem ob incuriam, atque negligentiam librariorum ita ſui diſſimilis videbatur, ut in nullo ferè codice, quamvis perveteri, integer agnoſceretur. Quamobrem eruditiſſimi ſanè viri operâ, qualem Demetrium nactus eſt, ſummopere indigebat: qui & amore, quo me non mediocri proſequitur, & communis utilitatis gratiâ maximè adductus, ipſa Homeri opera ſingulari diligentiâ, ſummoque ſtudio cum Euſtathii commentariis conferens, examinavit, atque emendavit.

Ex DEMETRII CHALCONDYLÆ Præfatione in eamdem Florentinam editionem Homeri.

Ἐπὶ δὲ εὕρηται μὲν πάλαι κειτὸν ἀγαθὸν τοῖς φιλολόγοις γε, καὶ πανδαίοις ἡς εὐπορίαν βιβλίων Λατινικῶν (λέγω δὲ τὴν τούτων ἐντύπωσιν) ἐποιήθητο δὲ τοῦτ' αὐτὸ κἀν τοῖς Ἑλληνικοῖς βιβλίοις, ἐδὴς δὲ ἑτοιμα μέχρι καὶ νῦν ἑαυτὸν ἐς τοῦτο καθῆκαι, ὅ τι καὶ λόγου ἄξιον, δεδιὼς, οἶμαι, τὴν τοῦ πράγματος δυσχέρειαν, ἣν τινες ἐκ τῆς περιφανοῦς πόλεως Φλωρεντίας εὖ πεφυκότων νέοι, καλοί τε, κἀγαθοὶ φιλομαθῆς τε, καὶ φιλέλληνες, δύο μὲν ἀδελφὼ, Βέρναρδος, καὶ Νέρις ὁ Νηριλίου, τρίτος δὲ σὺν τούτοις ἑταῖρος αὐτοῖν Ἰωάννης ὁ Ἀκκίολος, ἐκ οἶδ', ὅπως ἐπιπνοίᾳ τινὶ ἀνεφάπσαν εὖ μάλα πρόθυμοι ἐς τόδε τὸ ἔργον. Συμβουλευσάμενοι δὲ καμοὶ περὶ

ponunt) Germanicas, & Gallicas alias tas, tantum mihi negotii exhibiturum, nemo mihi unquam persuadere potuisset. Adeo ut mendosis in locis has sæpe omnes, numero octodecim, consuluerim, fore sperans, ut aliqua saltem melius aliquid afferret: sed tandem, magno id cum labore, & sine ullo fructu fieri expertus, aliquot duntaxat earum dignas, quæ consulerentur, judicaverim: primam quidem locum inter minùs malas, Romanæ, secundum Florentinæ tribuens: quas tamen & ipsas quum periculosis fœdatas mendis alicubi comperissem, in veteri quodam exemplari, & in Eustathii commentariis spem totam collocare cœpi: quam certè me non fefellisse, primùm quidem meæ editionis cum superioribus collatio, deinde verò & aliquot mearum annotationum loci apertè declarabunt. Hoc certè, quod ad Eustathii commentarios attinet, silentio prætereundum non est, lectionem, quam in illis sequitur, sæpe non solùm ab eâ, quam aliæ omnes superiores habent editiones, discrepare, sed ab eâ etiam, quæ in eo textu extat, qui illis ipsis insertus est commentariis: contrà verò cum meo veteri codice ibi maximè consentire, ubi ab illis omnibus editionibus dissentit. Cujus rei insigne exemplum habes Iliad. ϕ. v. 549. nam ibi vulgatæ omnes, quæ in manus meas pervenerunt, edit. (etiam illa, quæ ex Adriani Turnebi doctissimi alioqui, & diligentissimi viri typographiâ prodiit) sic habent,

ὥστ᾽ δέ τε δύσιν ἔχῃ μᾶζον ἀέθλου·

Τῶν οἱ ἐπιπρ᾽ ἀέλιὸν δόμεναι ἔχῃ μᾶζον ἀέθλον.

Quodque magis mirandum est, ipse adeo textus Eustathii commentariis insertus ita scriptum locum hunc exhibet: quum tamen Eustathius, cui meum vetus exemplar assentitur, ita locum hunc scribat,

ὥστ᾽ δέ τε δύσιν ἔχῃ μάνυχες ἵπποι·

Τῶν οἱ ἐπιπρ᾽ ἀέλιὸν δόμεναι ἔχῃ μᾶζον ἀέθλον.

De quâ lectione qui dubitabit, eundem meridie dubitare an lux sit, jubebo. Sic & in ipso statim limine Iliadis habent cunctæ editiones ϛίμμετ᾽, tamquam elisâ per apostrophum literâ α ex ϛίμμεται: quum tamen ϛίμμα τ᾽ pro ϛίμμα π scribere Homerum voluisse, ex sequenti loco manifestissimum sit. in quâ itidem lectione solum illud vetustum exemplar Eustathio assentitur. Mirum autem videri possit, quomodo tam parva vocula tam magnos errores in alios etiam locos invehere potuerit: quales sunt, Iliad. ν. γωμαικῶν πδυτοίων, etiam in Ald. Flor. Rom. Turn. edit. (quasi dicantur γωμαῖκες πδυτοὶ) pro γυναικῶν πόντων. Et ejusdem Iliad. ν, in multis edit. ἑτέρας δ᾽ ἀρα πξυγίωσιν (quasi a verbo πξυγόω) pro ἑτέρας δ᾽ ἀρα π ξυγίωσιν. Et Odyss. α, ἵνα πίξαφον νὺ᾽ ἐγίνετο, pro ἵνα τ᾽ ἔ ξαφον νὺ᾽ ἐγώντο. Sic alibi πτερεάμω pro π τερήμω. Sic autem & particula μ, cui adjuncta erat nota apostrophi, interdum cum præcedente voce coalescens, erroris causam nonnullis præbuit, ut in ὄγμ᾽ ἔχω, & σίβασμ᾽ ἔχω, (ita enim quædam editiones habent) quasi dicta essent pro ὄγμα ἔχω, & σίβασμα ἔχω: quum contrà legendum sit ὄγμ᾽ ἔχω, & σίβας μ᾽ ἔχω, pro ὄγμ μι ἔχω, & σίβας μι ἔχω. Sed & ipsa apostrophi notula prætermissa quosdam locos depravavit, ut Iliad. ν. v. 448, δαίμοσι pro δαιμόνι. Sunt

πρώτῳ ζωάχι ὀρίλας. Posterioris exemplum Odyss. ι, χα᾽ ἐβαλ᾽ ἐδὼ᾽ ἀνὰ κρατὶ ὀδόντα. Illic enim pro ἐμὼ legendum est ἐμῶ, elisâ ω: at hic contra pro ὀδὼ scribendum est ὀδὼν, non elisâ ω.

Verùm ex omnibus mendis, in quibus extirpandis laboravimus, nulla frequentiora sunt in superioribus editionibus, quàm quæ orta sunt ex præpositionibus, quæ cum aliis vocibus incuriâ imperitiâque librariorum coaluerunt. Hinc certè factum est, ut Homero multa vocabula adscribantur (& quidem nonnulla in bellis etiam istis, & tam pulchros titulos mentientibus lexicis) quæ si reviviscat, non intellecturus, nedum agniturus sit. Talia sunt ἀντιπέρα, & ἀώσιτον, & ὑσίμερον, & ὑπόξυλα, & ὑπαυλίς, & ὑπέμβρυον, & παραύμοις, & καπνίμια, & καπβαλλίνη, & alia denique plurima: quorum etiam quædam (si bene memini) in annot. protuli. Hæc autem commiserunt errata, qui præpositionem non intelligebant à suo verbo per tmesin [sive, cum Eustathio, anastrophen] esse disjunctam.

Particulas etiam aliquas suo loco motas, quasdam omissas, quasdam perperam adjectas inveni. Exemplum trajectionis, sive transpositionis particulæ, Odyss. ϑ. ὁ ξεῖνός μοι μάλα θαλέπ πεπνυμέν᾽ ἄνωγε, pro ὁ ξεῖν᾽ ἐμοὶ μάλα μοι δοκ. &c. Exemplum omissionis extat Odyss. α. nam ibi versum 402. ita scriptum habent multæ ex superioribus editionibus, ὅτις ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ βασιλεύσω ἀγαυῶν, pro ὃ ἀμφιάλῳ. At verò adjectionis hoc fuerit, Odyss. ζ. Αϛυ δέ μοι δάϛυε, δῶς δέ μοι ἐδν᾽ ἀμφιβαλέσθαι. abundat enim μοι posteriore loco.

Nec verò omissa tantùm reperiuntur vocabula in quibusdam versibus, aut perperam addita, sed versus etiam integri aut deesse, aut abundare in multis exempl. comperiuntur: quorum aliquos, ni fallor, in meis annotationibus indicavi: ex collatione certè deprehendi cum multis aliis emendationibus poterunt.

Quod autem ad interpunctiones attinet è loco alieno in suum repositas, aut additas, ubi deerant, aut expunctas, ubi abundabant: quod item ad parentheseos notas attinet, maximam locis alioqui obscuris lucem afferentes: tot passim hujus diligentiæ exempla occurrent, atque adeo in ipso etiam operis limine, ut, si ea proferrem, lectorem negligentiæ suspectum habere, meritò videri possem.

Sed hoc tamen non dissimulabo, multos adhuc locos, in quibus hæream, superesse, utpote nec veteris codicis, nec Eustathii auxilio adjutus; aut ita adjutus, ut aliud auxilium requiram. Præsertim verò circa quorundam versuum dimensionem hæreo, cujus Eustathium alicubi aut parvam rationem habuisse, aut arcanam quampiam ad sulciendos versus labantes μηχανὴν scivisse crediderim, præter illas, quæ ab eo, atque ab aliis traduntur, & illas, quæ præterea ex diligenti observatione ab unoquoque colligi possunt. Mirum certè vel illud videri possit, quòd lectiones diversas sæpe annotet, cum quibus stare nullo modo potest versus, nisi quod sulcimen ἐκτὸς μηχανῆς prodeat: ut quum in hoc versu Iliad. ω, pro Λᾶς᾽ ἐγὼ οὐδὲ σε ἔτλην κλαίειν, οὐδέ τιν᾽ ἄλλον, annotat οὐδέ κω ἢ ϗ δέ κεν. siquidem hanc lectionem ϗ δέ κω Eustathium alicubi reperisse, dubitare nos typo-

gi-

factum esse Patriarcham Constantinopolitanum ordine LXXIV.

Ex Isaaci Casauboni *Epistolâ CCCCLXXXI ad Gothofredum Jungermannum.*

E nostræ Bibliothecæ scriptis codicibus Eustathii nihil scripsi ad te: quia recepit in se id oneris eruditissimus noster Rigaltius. Vocem Παρεμβολίτης non dubitamus patriam designare Auctoris. Parembole, urbis in Ægypto nomen: cujus, præter Itinerarii, & Notitiæ auctores, meminit B. Athanasius Apologiâ 2. ἡ Μελάνης πρωτοθρόνου ἐκ Παρεμβολῆς. In multis libris veteribus ita scriptum reperimus: in aliis Μαρεμβολίτου: quod si verum putarem, similiter exponendum ducerem; nec deessent rationes probabiles. Nam, ut a castris Parembole est dicta, sic potuit alia urbs inde nomen nanciscì, quòd esset sita ad τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν ἐκβολῶν, sive ἐκβολὴν εἰς τὸν θάλασσαν. Sed malo alterum, ac puto verum esse. Scito autem, extare Romæ ejus Auctoris codicem, ubi non solùm Μαρεμβολίτης pro Παρεμβολίτης scriptum; sed etiam Εὐσταθίου pro Εὐσταθίου. quod olim iis imposuit, qui Conrado Gesnero, viro maximo, auctores fuerunt, ut Eustathium, & Eumathium duos diversos faceret Auctores. Nolo credas hoc mihi: at crede oculis tuis, & principium accipe Romani codicis feliciter descriptum.

Ex Jo: Alberti Fabricii *Bibliothecâ Græcâ l. 2. cap. 3. n. 8.*

Extant etiam in Iliadem pariter, atque Odysseam, diffusi, & variâ eruditione, Grammaticâ præsertim, referti Commentarii, sive, ut ab auctore inscribuntur, Παρεκβολαί, *Eustathii* patriâ CPolitani, qui Rhetorum primò Magister, [1] & magnæ Ecclesiæ Diaconus, tum designatus Lyciorum Myreorum Episcopus, ac denique Archiepiscopus Thessalonicensis, circa annum Christi [2] 1160. & post, floruit sub Manuele, Alexioque, & Andronico [3] Comnenis. Cum hisce Commentariis Græcè primùm editus Homerus est Romæ, præfixis privilegiis Julii III. Pontificis (cui etiam inscriptum opus est a Nic. Majorano) Caroli V. Imperatoris, & Henrici II. Regis Galliæ, A. 1542. – 1550. tribus in folio voluminibus: quam editionem manu Salmasii passim notatam evolvi Gluckstadii in Biblio-

1. Vide Demetrii Chomateni locum apud Allatium de consensu Ecclesiæ Oriental. & Occid. L. II. c. 8. p. 613. Etiam libellorum supplicum Magistrum fuisse Eustathium tradit, sed nescio quo auctore, Nicolaus Majoranus. In Catalogo Bibliothecæ Scorialensis p. 127. memoratur Oratio ab Eustathio Thessalonicensi Archiepiscopo habita ad eos, qui in templo erant S. Myrobletæ, sive Demetrii, in principio indictionis anno Mundi 6702. (CHRISTI 1194.)

2. Malè apud Vossium de Historicis Græcis. p. 491. excusum est A. ID CCL. Scripserat Vir doctissimus CID CL.

3. Nicetas Choniates Lib. X. Annalium narrans hujus Eustathii precibus lenitum esse furorem Siculorum, quem captâ sub Andronico Comneno Thessalonicâ in victos exercebant, hoc eum encomio mactat. *Is erat doctrinâ, eloquentiâ, & virtute celeberrimus: πολὺς, καὶ μέγας ἐν λόγοις, καὶ ἀρτιβδεπεμίῳ ἀνοσιουργῷ, Eustathius, qui & prudentiâ & usu rerum mirabili pradituit, & doctrinâ profanarum, & sacrarum literarum uberrimâ ceteris omnibus antecellebat, eâque velut insigni & peculiari notâ celebrabatur, τὸ εἰκαιόφρον ἐκεῖνο, καὶ ἐξωφρενικὸν καὶ χαραντηρίστικον. Nam ejus oratione vel horrida canes mouveri potuissent, & solo conspectu alienigenis ita erat venerabilis, ut & venienti assurgerent, & orantem libenter audirent, & ejus monitis ad humanitatem flecterentur, veluti vulnus inflammatum, quod levi manu aquâ mollitur.* Idem libro octavo eloquentissimum vocat, & DEO Mahumedis anathema dicendum, adversus Manuelis Imp. sententiam, vehementissimâ oratione contendisse refert.

& Poeticas, quæ nisi certiori hæc originis significatione explicentur, propositus locus maneret obscurus: dicta insigniora, sive Gnomas, quibus non rarò Homerica Poesis exornatur, Historias non eas modò, quibus Vocta ex professo utitur, sed latiùs interdum ex aliorum scriptis desumptas: ad hæc fabulas, alias quidem simpliciter, ut proponuntur, citrà penitiorem contemplationem, & nudas; alias verò cum allegoricâ declaratione, & altiore reconditi sensus interpretatione: & alia innumera, quorum cognitio & honesta, & ad vitam utilis est, atque ea non sidum compendiosè, verùm omninò variè. Itaque, siquis absque invidiâ, toto hoc opere pe specto, modestè dixerit, conatum hunc nostrum haud prorsus infructuosum esse, ille, opinor, non mentietur. Latinam versionem commentariorum Eustathii non in Homerum tantùm, sed & in Dionysium Periegetem, 4 adornavit *Vincentius Martinez* Valentinus, Bibliothecæ Regiæ Escurialensis Præfectus, teste in Bibliothecâ Hispanâ Nicolao Antonio. Sed hæ, aliæque viri illius translationes nunquam lucem publicam viderunt, quemadmodum nec latina versio commentariorum Eustathii in Odysseam, quam ab *Octavio Ferrario* Mediolanensi concinnatam tradit Paulus Freherus in theatro eruditorum p. 1541.

Auctorum Catalogum, quos plurimos laudat Eustathius, * proximo Capite Lectori exhibeo, in præsenti contentus adnotare, quòd sæpenumero ipsi Scriptores allegantur sub nominibus appellativis antonomasticis. v. g. ὁ Τεχνικὸς pro Dionysio Thrace, Rhetor Cilix pro Hermogene, ὁ Γεωγράφος pro Strabone, pro Athenæo ὁ Δειπνοσοφιστὴς. ὁ Περιηγητὴς pro Dionysio, ὁ τὰ ἐθνικὰ συνθέμενος, ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας pro Hermolao, & Stephano Byzantino, ὁ περὶ Περσῶν ἱστορήσας pro Xenophonte, ὁ Ἐξηγητὴς pro Herodiano, vel Apione. Ὁ διασκευάσας est illi perinde, ut auctori minorum scholiorum ad Odyss. λ. 583. Homerus ipse, quia narrat, & χρῆται διασκευαῖς adhibet, eoque delectatur, ut rectè observatum Merico Casaubono pag. 36. diss. de superâ Homeri edit. Cæterùm in vatibus ad Homerum Commentariis, occasione toties sese offerente, virum Christianum, imo Archiepiscopum, scriptores Ecclesiasticos rarissimè laudare, sacram Scripturam nunquam, meritò miratus est Jacobus Duportus p. 278. Gnomologiæ Homericæ. Videtur autem inde factum esse, quia pleraque sua ex antiquioribus Homeri Interpretibus collegit Eustathius, qui Ethnici nullam sacrorum librorum rationem habuere. In hoc quoque multus est, ut posteriorum Poëtarum Græcorum loca passim conferat cum Homericis, & quomodo ex illo expressa sint, doceat.

Dicitur præterea Batrachomyomachiam Homeri Commentario illustrasse: qui visus tamen hactenus non est, & incertâ fide refertur a Gesnero in Bibl. & a Nicolao Majorano præfatione ad Eustathium.

4. De his dicetur libro quarto cap. 2. ubi de Dionysio: at de aliis Eustathii scriptis, aliisque Eustathiis, libro quinto.

5. In commentariis ad Dionysium tamen laudat Ἰδίαν χαρὰν ad vers. 105. respiciens Ezech. XXXVIII. 13. & Davidem τοῦ ἔπαινον ad v. 666. allato Ps. CXLVII. 16.

* *Hunc nos Catalogum Scriptorum ab Eustathio citatorum aliò commodiùs reservamus.*

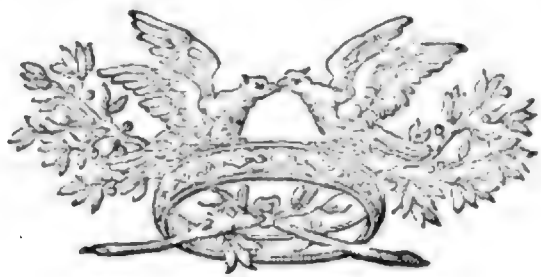

ASCA-

Cler. Bon. S. P. D.

UM Aſcanius Perſius, cui ego præceptori meo tantum debeo, quantum ipſe debere ſe tibi benemerenti ſuo profitetur, indicem in Homerum adornaret, qui æmulus quidem eſſe videtur illius, quem conſtruxit in Virgilium Erythræus, commodior tamen longè, ac longè utilior eo eſt: atque interea (ut totius operis veluti exemplar ſibi propoſitum haberet) indicem primi Iliadis eâ formâ concinnaſſet, quam univerſo operi inducere cogitabat; auctor ego illi fui, ut hoc exemplar, ac ſpecimen totius ædificii in lucem proferri pateretur, ut, quod ipſum optare ſciebam, judicium de eâ re, ac cenſuram eruditorum cognoſcere poſſet, Apellem quodammodo imitatus, qui pictas a ſe tabulas antequam diſtraheret, in pergulâ proponebat, & cujuſvis judicio ſubjiciebat. Ergo, ubi illi placuit edendi ejus meam eſſe provinciam, cupidè ego arripui anſam declarandi tibi, Angelelle nobiliſſime, meam erga te obſervantiam eo tibi nuncupando, præſertim cum Perſio ipſi gratius hoc facere nihil poſſem. Cujus in te animum, ac de te ſenſum, quotus vos quiſque novit, qui non norit? quippe qui virtutes tuas, in primis humanitatem, comitatem, ſingularem modeſtiam, atque in omnes ſtudioſos miram animi propenſionem, & liberalitatem, familiæ tuæ nobilitate digniſſimam, nec non eruditionem ſemper in ore habet, ac nihilominus te ſatis laudare non poſſe, ingenuè fatetur. Ejus autem ego de te prædicatione commotus, jam pridem amare te, atque obſervare coepi, turpe exiſtimans, cum te alienigena, acerrimo alioqui vir judicio, tanti faciat, me indigenam ignorationem tui præ me ferre. Ergo ex quo primùm in tuam gratiam abs te ſum humaniſſimè receptus, captavi ſemper occaſionem celebrandi tui: quod facio ſæpiſſimè in ſermone quotidiano, idemque præſtare ſcripto mirum quantum cupio; & præſtarem hic ex animi ſententiâ, ſi longiorem epiſtolam modus ipſe voluminis hujus ferre poſſet. Satis igitur mihi nunc erit declaraſſe, quàm ſim memor officii mei. Tu munus hoc a tui ſtudioſiſſimo libenter accipe; hoc, inquam, ſpecimen ſuſcipere ne te pigeat illius operis, quod magno olim uſui fore ſpero filiolis tuis ſummâ ſpe pueris. Quid enim ſperandum non erit de iis, quorum eximia & corporis, & animi bona parentum jure optimo ab omnibus celebrantur? Vale, patriæ noſtræ decus. Bononiæ Kal. Julii CIↃIↃCCVII.

De utriuſque Indicis utilitate, uſu, ſtructurâ, ad Lectorem Epiſtola.

QUænam impulerint cauſſæ duplicis in Homerum indicis, cujus tibi nunc, lector candide, ſpecimen exhibemus, ſtructorem, atque architectum ad laborem hunc ſubeundum omnium pænè exiſtimatione majorem, conjicere, tacentibus nobis, unuſquiſque poteſt. Ferè enim nemo erit, qui non putet, hujuſcemodi vigilias ab optimâ de Græcæ (cujus parens optimo jure Homerus audit) linguæ ſtudioſis bene merendi voluntate proficiſci. Sed quotuplex earum fructus ad te dimanaturus ſit, non tu facilè, niſi, aut iis ad uſum vocatis, aut a nobis edoctus, intelliges. Ut ergo rem teneas, primùm index Græcolatinus voces omnes Græcas, quæ in Homericis adhuc exſtantibus poëmatis leguntur, eo tibi ordine, eâ fide promit, ut, quæ crebriùs, quæ variùs, quot videlicet quæque locis; quare etiam quæ nullæ ab eo uſurpentur, & facillimè, & certiſſimè intelligas. Secundo loco, qua earum quævis, & quotuplici apud Poëtam ſignificatione exſtet, nihilò te ſeciùs docet, ſubjunctâ videlicet Græcis vocabulis interpretatione Latinâ.

rit, quantumvis (altere duſim) a ceteris rudis, modo non ab ingenio, imparatus, modo mentis rationis non ignarus, quam ignorat ferè nemo, qui Latinas litteras non ignorat, perfacilè carmen quodvis pangere Græcè poterit: quando hîc non modò Homericarum, hoc eſt, lectiſſimarum dictionum, ſed & phraſium Poeticarum ſylva, ſi bene advertas animum, ſeſe tibi offert, ut cuivis ferè explicando verſibus argumento ſua verba, ſuoſque dicendi modos tantùm non promptos habeas, ac paratos. Inventis etenim ſingulis vocibus in ſuis apud Homerum locis, phraſes etiam pleræque, cum hæ ex illis conſtent, pro inventis duci abs te poterunt, modò ſcias, quæ phraſes quarum dictionum indicio facilè reperiantur. qua de re in epiſtolâ integro ipſi operi præfigendâ diſſeretur. At vocum, inquies, Græcarum indagatio, hoc opus, hic labor. Quomodo enim neſcius aliquis, verbi gratiâ, quibus, & quotnam vocibus Græcè Homo ab Homero vocetur, eas in Homerico hoc indice Græcolatino, certâ uſus inquirendi ratione, ſine magnâ temporis jacturâ, reperiet? Ergo id temporis, lector, tibi Latinogræcus index compendifaciet, Græcolatino indici veluti pediſequus, additur, quin potius tibi ut dux præfectus, qui te per illum manuducat. Nam ſi invenire velis (ne a propoſito diſcedamus exemplo) Græcas voces Latinæ Homo apud Homerum reſpondentes, primùm adeundus erit tibi index Latinogræcus, in quo inventâ voce Homo inter eas, quæ a litterâ H incipiuntur, illorum poſtea characterum, ac numerorum ductu, qui Latinæ huic voci ſubjiciuntur, rimandæ tibi erunt in præcedenti indice Græcolatino, quæ Latinam hanc repræſentent, Græcæ nomenclaturæ. Ecce enim. In indice Latinogræco, quem nunc edimus, primi Iliados, voci, Homo, adſcriptam vides litteram α, & numeros 103. 105. 115. litteramque β, & numerum 24. Quid ergo? Conſules tu indicem Græcolatinum in litteris α, & β, hoc eſt, in vocabulis ab α, & β initium habentibus: numerique jam dicti, reſpondentes iis, qui externè, videlicet in margine Græcolatini indicis, quinariâ intercapedine notantur, indicabunt tibi, quotæ ſint illæ voces Græcæ, in ſuâ quæque claſſe, quas venaris. erunt enim centeſimæ tertia, centeſimæ quintæ, ac centeſimæ decimaquintæ inchoatarum ab α, itemque vigeſimæ quartæ a litterâ β inceptarum. itaque in centeſimâ tertiâ leges ἄνδρα, virum, inque eodem, ut ita dixerim, manipulo ἄνδρες, homines. Quod enim attinet ad numerum ipſum, ejuſdem vocis diverſos caſus, aut varia tempora, variaſque perſonas confertim acervata, pro unâ tantum voce numeramus. In centeſimâ autem quintâ invenies ἀνδρῶν, virorum, & mox, hominum. in centeſimâ verò decimâ quintâ ἀνθρώπων, hominum. in litterâ demum β vocabulum vigeſimum quartum deprehendes tu eſſe βροτοὶ, homines, mortales. quare addiſces, Hominem ab Homero hîc vocari ἄνδρα, ἄνθρωπον, βροτόν. Indicem porrò hunc poſteriorem, Latinogræcum ideo vocavit eius opifex, quia ipſum a principio ita confecerat, ut Latinis Græca continuarentur, hoc modo: Homo, ἀνὴρ, ἄνθρωπος, βροτός. Sed quia commodius poſtea viſum eſt, ob reperienda Græca vocabula, Lectorem ad Græcolatinum indicem reiicere, indicatis illi, numerorum, ac litterarum, ut diximus, ope, locis eorum omnibus, idcirco, mutatâ ratione, nomen tamen ipſum Latinogræci indicis, etſi Latinus tantùm deinde futurus erat, manere voluit, ut officium ejus, & finis in ipſo ſtatim titulo appareret, cum hic Latinus idem præſtet demum, quod Latinogræcus ille prior; quin id etiam ampliùs, quàm ille, quòd hic tibi non ſolùm conducit ad inveniendam, quam quæris, Græcam vocem, ſed etiam locos omnes, in quibus Græcam abs te quæſitam Homerus uſurpat, tamquam digito demonſtrat, dum te ad Græcolatinum indicem, iis, quos ſæpe diximus, numeris, ac litteris præeuntibus, remittit, id quod minimè præſtitiſſet index ille prior Græcolatinus. At dices tu fortè, immo verò maximè. qui enim in eo legiſſet, v. g. Homo, ἀνὴρ, ἄνθρωπος, βροτὸς, non ne potuiſſet, conſulto mox indice Græcolatino, ſtatim in nominibus ab α, & β incipientibus invenire jam dicta Græca vocabula cum numeris locorum, in quibus ea uſurpantur ab Homero? Potuiſſet certè is hoc modo & tria hæc, & quævis alia nomina facillimè reperire: ſed nomina tamen, non item verba, non item pronomina, &c. Primæ etenim nominum ſyllabæ in quovis caſu immutabiles ſervantur: quare unum, atque idem nomen in unâ, atque eadem ſerie alphabeticâ, in nullâ præterea, reperias. At verba, pronomina, &c. quorum primæ ſyllabæ ſæpenumero mutantur, ideoque non in eadem alphabeticâ ſerie eorum quodvis integrum reperitur, ſed per plures eſt diſtributum, quanto temporis diſpendio quærenda tibi fuiſſent? En ergo quid intereſt Latinogræcus hic poſterior priori. Hæc de utriuſque indicis utilitate, ac de Latinogræci etiam uſu, & praxi. Sequitur ergo, ut uſum, ac ſtructuram prioris, nimirum Græcolatini indicis, doceamus. Primùm ergo huius indicis numeri interiores (de exterioribus dictum eſt ſuperiùs) tibi monſtrant locos omnes ſingillatim Homericarum dictionum. Neque verò ii paginarum peculiaris alicuius editionis Homericæ, ſed verſuum cujuſque libri, aut poëmatis ipſius Poëtæ, numeri ſunt. Qui quidem libri, ceteraque poemata in integro, qui propediem exibit, in Homerum

tis harum rerum peritus lector admonendus fuit, ne forte haereret, & compoſita quae ſunt, tamquam ſimplicia, ac ſepoſita acciperet. Itemque ut cognoſceret, quatenam ſyllabae licenter ab Homero aut productae ſunt, aut correptae, in earum apice productionis ſymbolum hoc -, & correptionis hoc, ˘, collocatum eſt. Haec ſunt, de quibus te praemonendum putavimus. Tu conatus noſtros, benigne lector, aequi boni facies: atque interea majorum illud vigiliarum opus exſpectabis, quod non diu patiemur tibi in deſiderio eſſe, modò tu prius, quid de eo ſentias, quid in eo probes, improbes, deſideres, hoc inſpecto, quem nunc tibi damus, libello, tamquam integri animalis ungue, ex quo de univerſo corpore facilè judices, quacumque tibi ratione videbitur, nobis ſignifices. Quod abs te vehementer optamus; deque eo immortalem tibi ab ipſo Perſio gratiam pollicemur. Vale.

ALDUS MANUCCIUS ASCANIO PERSIO SUO.

INveni tandem ἐκ ἀνδρῶν Indicis in Homerum tui δῶρημα. quæ enim ejus verecundia eſt (tanta eſt autem, ut in filio patrem facilè agnoſcas) me imprudente ſubduxerat ſe, atque abdiderat in ſchedis quibusdam, quas invito perquam raro. Legi a capite ad calcem. Quid quæris? nihil in eo genere diligentius, nihil ἀκριβέστερον, nihil denique abſolutius. Nam illae diſſertatiunculae, quas intermiſces, ita vivam, lectiſſimae, hoc eſt, planè tuae, ſunt viſae. Univerſum ædificium ſi ab hac veluti ejus cellulâ æſtimare licet, næ tu ſtudioſus harum litterarum tibi æternum devinxeris. Fac modo, quamprimum appareat. Quamquam ſi Fabius noſter, qui libellum tibi reddet, ἀνηκόν, non debebitur nobis diutiùs. Sed heus ne forte navim ſolvas abſque ancorâ Manutianâ. Valeto, mi Perſi, & a Paullinâ ocello meo, quid ni etiam tuo? ſalveto plurimum. Illâ nihil jucundius fingi poteſt. Roma id. Febr. ɔɔɪɔcvii.

ΑΣΚΑΝΙΩ, ΤΩ, ΠΕΡΣΙΩ, ΑΝΔΡΙ ΣΟΦΩΤΑΤΩ,
Μάξιμος ταπεινὸς Κυθήρων ἐπίσκοπος εὖ πράττειν.

ΕΠΑΙΝΩ σε τὸ ἦ γνώμης ἐπιεικές τε, καὶ μέτριον. ἄπαξ γὰρ τοῦτο διεγιγνώσκω, τὸ μὴ καταφαρῆναι σεαυτῷ, καίτοι πάλιγε εὖ ἔχειν τὰ παρὰ σοὶ, καὶ δικαίως οὐδὲν ἂν δεκασμὸν τῆς ψήφου τῆς εὐνοίας, ἄλλοις φέρων τοῦ κρίσιν ἐγχειρίζοις ἐκείνων αὐτόκλητος, ὁ λόγιος ἑρμῆς, ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. ἵνα τί καὶ κρίνωσι; τοῦτο δὴ, πότερον καὶ πρὸς ἄλλους πρήσιμα, καὶ κοινωνικὰ, ἢ τοῦ ὅλως ἀπρόϊτά τε, καὶ ἀκοινώνητα. Ἐγὼ μὲν ἂν, ὦ δαιμόνιε, οὐκ οἶος καὶ κριτὴς τῶν ἰδιωτῶν προβάλλεσθαι. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. οὐδὲ γὰρ ἠξίωκα ἐμαυτὸν πλεῖον ὅσον ἦ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἂν εὐγνωμένης ἐμοῦ δόξης λαμβάνοντα. πλὴν ἀλλὰ τῆς φιλοπαιδίας τιθέμενος τὸ φίλτρον καθυπήκουν φιλικοῖς, ἄλλως τε καὶ ἰδιώτοις, οἷς ἅπαντες ἐκόντες εἶναι τὰ πρωτεῖα συγκεχωρήκασι, διεξῆλθον μὲν, ἢ δυνάμεως εἶχον, τὸ πόνημα, καὶ τοσοῦτον δὲ πρὸς φιλίαν, ὅσον πρὸς ἀλήθειαν ἀποβλέψας, τοῦτο ὀρθῶς τε ἔχειν ἅμα κέκρικα, καὶ τοῖς, ὅστις πρὸς ὑμᾶς τὰ τοιαῦτα καταγίνεται, ὅτι μάλιστα συντελῶν,

Aquæ. 289. 300. ἀάπτους, quæ tangi, *hoc eſt*, lædi nequeunt, intactiles, *vel* interritas, quæ non abſterrentur. 567.

ἄγαγε. *vide* ἐπ-άγαγε.

ἀγαθὲς, præſtans. 275. generoſus, fortis. 131.

5. Ἀγαμέμνονα, Agamemnonem. 90. Ἀγαμέμνονι (Ἀτρεΐδᾳ. 24. 378.) Ἀγαμέμνονος. (Ἀτρέϊδαι. 203.) Ἀγαμέμνονα. 94. (Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων. 102. κρείων. 130. 285. ἄναξ ἀνδρῶν. 172. 442. 506. Ἀτρείδης εὐρυκρείων. 355. 411.) 318. 335.

ἀγάννιφον, nivoſum, valde nivoſum, prænivoſum. 420.

ἄγγελοι, nuncii. 334.

ἄγε, age, eja. 62. 141. 210. 302. 337. 524.

ἄγειν, ducere. 99. 338. 347.

10. ἀγείρομεν, *vide* ἐς-αγείρομεν.

ἀγείρων, ducere. 323. (*vel*, ducite, *ac* ducere *quidem, ſi dicamus* ἴομεν ἀγείρων, ite ducere, *hoc eſt*, *ad ducendum*, *repetito* ἴομεν *verſus ſuperioris*: ducite *autem*, *ſi elauſulam ab ipſomet* ἀγείρων *incipiamus*. *ſolent enim Græci pro imperativo infinitivum uſurpare*.) 443.

ἀγέραστος, præmii, muneris expers, impræmiatus. 119.

ἀγλαὰ, illuſtria, ſplendida, *hoc eſt*, *magnifica*. 23. 111. 213. 377.

ἄγοντες, ducentes. 391.

15. ἀγόρευε, narrabat, explicabat. 385. ἀγορεύειν, dicere. 571. ἀγορεύεις. 109. ἀγορεύω. 365.

ἀγορὴν, concionem (κυδοίμηναι. 490.)

ἀγορήνδε, ad concionem. 54.

ἀγορήσατο, concionatus eſt. 73. 253.

ἀγορητὴς, concionator, orator. (λιγὺς. 248.)

20. ἄγουσι, ferunt. 390. ἄγω, ducam. 184. ἄγων. 431. ducendam curans. 311. *vide & sub* ἀνὰ-ἄγων.

ἀδάκρυτος, non lacrymans, illacrymis. 415.

ἄδδε, cane. 1. ἄιδειν. 604. ἀΐδηλος. 473.

ἀεικέα, importunam: *vel*, indignam (*ut Virg.* indigna funera. 4. *Æn. v.* 617. indignam mortem. 6. *Æn. v.* 163.) 341. 398. 456.

ἀέκοντες, inviti. 327. ἀέκοντος. 301. 430. ἀέκουσα. 348.

25. αἰδέμενοι, reverentes. 21.

ἀθανάτου, immortalis (*vel* divini. 530.) ἀθανάτοισι. 520. 525. ἀθανάτουσιν. 265. 398. 503.

αἰθέριζον, contemnebant. 261.

Ἀθήνη, Minervam. (σακπάδα. 200.) Ἀθήνης. 221. Ἀθήνῃ. 194. (διὰ γλαυκῶπιν. 206. σακπὰς. 400.)

αἰ, ſi. 128. 207. 420. 66. 408.

30. αὖ, quæ. 604.

Αἴαντες, Ajacis. 138. Αἴας. 145.

Αἰγαίωνα, Ægæonem. (ἑκατόγχειρον. 404.)

Αἰγίδιον, Ægidem, Ægei filium. 265.

αἰγίδχοιο, ægidem habentis, tenentis. (*vide in* αἰγίδα. Ægitenentis. 202. 222.

35. αἰγλήεντος, fulgentis. 532.

αἰγῶν, caprarum. 41. (τελείων. 66.) 316.

αἰδέσθαι, revereri, reverendum eſſe. 23. 377.

Ἄϊδι, Orco (*ut Virg.* 9. *Æn. v.* 785.) ad inferos. 3.

αἰδομένω, reverentes. 331.

40. αἰὲν, ſemper. 52. 107. 177. 520. 541. 561. αἰεὶ. 290. 494.

αἴθε, utinam. 415.

Αἰθίοπες, Æthiopes. (ἀμύμονας. 423.)

αἰθοπα, nigrum. 462.

αἷμα, ſanguis (κελαινὸν. 303.)

45. αἰνὰ, malè, *vel potiùs*, in mala. 414.

αἰνότατε, terribiliſſime. 552.

αἰνῶς, graviter, malè. 555.

αἶσα, fatum. 416. αἶσαν. (κακὴν. 418.)

αἴτιοι, accuſandi, de iis querendum. 153.

50. αἰχμητάων, haſtatorum, *h. e.* bellatorum, pugnacium. 152. αἰχμητὰ. 290.

ἄκρα, ſtatim. 303. 387.

ἀκούσας, ſilens, tacens. 565. 569. ἀκούων. 34. 512.

ἀκουέμεν, audire. 547. ἄκουσα. 396. ἀκούων. 474.

ἀκροτάτη, ſummæ. 499.

55. ἅλα, mare. (δῖαν. 141.) 314. 409. (βαθεῖαν. 532.)

ἅλαδε, ad mare. 308.

ἄλγεα, mala, calamitates. (μυρία. 2.) 96. 110.

ἀλεγίζεις, curas. 160. ἀλεγίζω. 180.

ἀλεξήσειν, auxiliari. 590.

ἁλίου, marini. 538. 556.

60. ἀλλὰ, ſed, verùm, at. 24. 32. 62. 82. 94. 116. 125. 127. 135. 140. 158. 165. 204. 210. 211. 233. 259. 274. 276. 281. 287. 320. 335. 337. 378. 379. 393. 401. 421. 491. 493. 496. 508. 512. 522. 535. 547. 554. 562. 565. 569. 582. 593.

ἄλλα, alia, cetera. 465. *vide &* τἄλλα.

ἄλλῃ, aliò. 120.

ἄλλο, aliud. 297. ἄλλοι, alii, ceteri. 17. 22. 174. 256. 376. 399. ἄλλους. 342. ἄλλοισι. 597. ἄλλοιπεν. 295. ἄλλος. alius. 186.

ἄλλοτε, aliàs. 590.

65. ἄλλυς, alios, ceteros. 222. (ἄλλοι, alii) 299. ἄλλων. 287. 300. 498. 505.

ἁλὸς, maris (ἀτρυγέτοιο. 316. 327. πολιῆς. 350. 359.) 358.

ἀλόχῳ, uxoris. (κυδρῆς. 114.) ἀλόχου. 546.

ἅλτο, deſiliit. 532.

ἅμα.

reticuli, ac globorum, vel geminum, cujusmodi sunt apum cellæ, unico septo distinctæ; poculum duplex; *cujus scilicet partes sibi invicem imponi solerent, ita, ut utraque illarum poculi formam, usumque haberet. Prima significatio, ut simplicior, ita huic loco aptior.* 584.

ἀμφιμέλαιναι, circumquaque nigræ, circum-nigræ, ambatræ. *hoc est, sive* profundæ, ac repositæ, *sive* prudentes, *sive* caliginosæ. 103. *legitur & ἀμφὶ-μέλαιναι. vide* φρῆτες.

ἄμφω, ambo. 259. 363. ambos. 209.

85. ἄν, *conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva, &c.* 205. 232. 242. 271. 301. 509. 549.

ἀνά, per. 10. 53. 384. 570. in. 10. 570. cum. 15. 374. *Sunt, qui vertant* super, *ut hic* ἀνὰ *pro* ἄνω *accipiatur.*

ἀνὰ-ἄγων, subducens. 310. 311.

ἀναβάντες, cum conscendissent. 312. ἀναβάς. 611. ἀναβήσομαι. *vide* ἀν-βήσομαι.

ἀνάγοντο, navigatum conscenderunt, solverunt. 478.

90. ἀνάγων. *vide* ἀνὰ-ἄγων.

ἀναθλήσω, regerminabit. 236.

ἀναιδείῃ, impudentiam. 149.

ἀναιδὲς, o impudens. 158.

ἀνάξας, cum surrexisset, 584.

95. ἄνακτα, regem. 444. ἄνακτι. 36. 390. ἄνακτος. 75. 529. ἄναξ. 7. 172. 442. 506.

ἀνα-πάσσασθαι, extenderunt. 480.

ἀνάποινον, nullo redemptam munere. Immunerem. 99. *vide* ἀπριάτην.

ἄνασσε, impera, rege. 180. ἀνάσσω. 281. ἀνάσσοις. (Τρι. 38.) 231. 452. ἀνάσσων. 288. ἄνασσον. 252.

ἀνασὰς, cum surrexisset. 387. ἀνασσέμεν, fugaret, summoveret: *vel* everteret, *suo videlicet eos duce privans.* 191. *Quæ posterior interpretatio non sat mihi probatur; vel quia bis idem sine causâ diceretur: nam idem est occidere Agamemnonem, & suo Græcos duce privare; vel quia duæ illæ particulæ μὲν, & δὲ eam hic vim sibi vindicant, ut prius quidem comma, in quo est μὲν, significare potiùs debeat causſam, & posterius, in quo δὲ, potiùs effectum, quàm* ἀντάξαν, æqualis pretii, æquè dignum. 136.

120. ἀντίον, coram. 187.

ἀντιόωσα, factus particeps, consecutus. 67.

ἀντίξοον, ex adverso. 278. ἀντίξοοι, contrariis. 304.

ἀντία, ex adverso positi, adversi, *seu* obvii. 535.

ἀντίον, contra, ex adverso. 230.

125. ἀντίθεον, deo æquiparandum, divinum, Deoparem. 264.

ἀντίοωσαν, instruentem, *vel potiùs* participantem, *seu* communicantem. 31.

ἀντιφέρεσθαι, adversari; *pro si quis ipsi adversetur, aut repugnet: vel si cui ipse adversetur. Priori modo si vertamus,* τὸ ἀγαλλόμενον *reddendum erit,* difficilis: ἀγαλλόμενον ἀντιφέρεσθαι, *difficilis ad adversandum, hoc est, difficile est Jovi repugnare, ac recalcitrare. Posteriori autem si interpretemur,* τὸ ἀγαλλόμενον, *valebit,* molestus. *Juppiter si cui adversetur, molestus ipsi est, non parum negotii facessit.*

ἄνωγεν, jussit. 313.

ἄξω, ducam. 139.

130. ἀπαμειβόμενος, vicissim respondens. 84. 130. 215. 285. 560.

ἀπάνευθε, seorsim. 35. 48. 549.

ἅπαντες, universi. 535.

ἀπατηλὸν, deceptorium, fallax. 526.

ἀπεβήσατο, abiit. 428.

135. ἀπεδέξατο, accepit. 95.

ἀπειλῇς, minaris. 161. ἀπειλέω. 181.

ἀπέλυσε, liberavit, *h. e.* captivam reddidit. 95.

ἀπελυμαίνοντο, purgati, *vel* expiati sunt, lustrabantur. 314.

ἀπερείσια, infinita, innumera. 13. 372.

140. ἀπήμων, illæsus. 415.

ἀπηνέϊ, immitis. 340.

ἀπηύρων, abstulerunt. 430.

Ἀπίης, Apiæ, *quæ postea Peloponnesus dicta. vel* ἀπίης, longinquæ, *ex* ἄπω, *ideſt*, longè. *Et forte Peloponnesus Apia vocata non tam a rege Apide, ut ajunt, quàm ex eo, quòd a Græciæ continenti abesset, ac non foret ipsi, nisi isthmo, conjuncta.* 270.

ἀπὶ-

ἀπόσχε, abi, decede. 522. cede locis, *Virg. 7. Æn. v.* 559.

ἀποτίσομεν, persolvemus, rependemus (τριπλῆ, τετραπλῆ τε. 128.)

ἀπούρας, cum ademerit. 356. 507.

ἀπράτῳ, gratis, absque pretio, inemptam. 99. *Ex veterum sententiâ, hîc* ἀπράτῳ, & ἀντάπιον *adverbia sunt, non nomina, ita ut pro,* ἀπράτῳ, & ἀναπίας *usurpata intelligantur. Alii tamen putant, hîc utrunque posse esse nomen: quare declinanda fuerint* ὁ ἀπρίατος, ἡ ἀπριάτη, τὸ ἀπρίατον· ὁ ἢ ἡ ἀνάπιος, τὸ ἀνάπιον. *Ego verò de* ἀνάπιον, *iis assentior: de* ἀπράτῳ *est cur dubitem, ut posteà dicetur.*

160. ἄρα, igitur. (*interdum* ἆρ, *ut v.* 8.) *particula sæpe vacans, & otiosa.* 46. 65. 68. 93. 96. 101. 115. 292. 308. 330. 428. 465. 471. 501. 529. 584. 599.

ἀργαλέος, difficilis, gravis, *vel* molestus. *vide* ἀντιφέρεσθαι. 589.

Ἄργει, Argis, *videlicet Peloponneso.* 30.

Ἀργείοισι, Argivis. 382. 445. Ἀργείων. 79. 119.

ἀργὶς, veloces, albos. 50.

165. ἀργυρίῳ, argenteæ. 219. ἀργύριον. 49.

ἀργυρόπεζα, argenteos pedes habens, argentipes. 338. 556.

ἀργυρότοξος, argenteum arcum habens, argentarce. 37. 451.

ἀρείοσιν, præstantioribus. 260.

ἀρήγων, auxiliari. 521. ἀρῆξαι, *vide* ἐπαλαλήξαι. ἀρήξω. (πρόσθεν. 77.

170. ἀρητῆρα, sacerdotem. 11. ἀρητῆρ. 94.

ἀριστῆσσιν, optimatibus. 227.

ἄριστε, fortissimum. 244. 412. ἄριστος, præstantissimus. (ἶφι. 69. σθένος. 91.)

ἀρτύμεναι. *hîc,* τιμὴν ἀρτύμεναι Μενελάῳ, sumere, *sive* exigere pœnas contendentes, *vel* pœnas expetentes Menelao, *ideſt, in gratiam Menelai.* 159.

ἀρτῶν, agnorum. 66.

175. ἄρσαντες, cum commodum, *sive* aptum, & quadrans invenerint. 136.

ἀρχὲς, princeps. 144. 311.

ἀσβέστου, inextinguibilis, qui sedari non posset. 599.

ἄσσα, quæcunque. 554.

ἄσσον, propius. 335. prope. 567.

180. ἀστεροπητὴς, fulgurator. 580. 609.

ἀτὰρ, sed. 166. 506.

ἀτασθαλίῃσι. contumeliosis, mordacibus. 223.

ἄτερ, seorsim. 498.

195. αὖθις, rursus. 425. 522.

αὐτὰρ, at, sed. 51. 118. 127. 133. 282. 332. 348. 430. 458. 464. 469. 484. 488 597. 605.

αὖτε, rursus. 206. 340. verò, autem. 237. *videtur supervacanea.* 202. 370. 404.

αὐτὴ, ipsa. 420. αὐτῇ. 577. αὐτῷ. 112. 143.

αὐτῆμαρ, eodem die, ipsidie. 81.

200. αὐτῷ, clamorem bellicum. 492.

αὐτίκα, statim, quamprimum, 118. 199. 386. 539. 583.

αὖτις, rursus. 27. 140. 347. 513.

αὐτοὶ, ipsi. 270. 437. 487. αὐτῶν. 360. 500. αὐτῶσι. 51. αὐτὸν. 271. 463. αὐτὸς. 133. 137. 161. 184. 185. 246. 324. 356. 507. αὐτε. 47. 218. (hîc *vel*, ibi. 428.) αὐτὸς. 4. αὐτὸ. 338. αὐτῇ. 461.

αὔτως, frustra, *sed majori forte cum emphasi, & ad verbum, exprimitur Italicâ voce*, così, *quæ interdum valet idem, quod frustra.* 133. *versu autem* 520. *Latinè*, sic, *reddi posse dicunt aliqui:* ἢ αὔτως, sic etiam. *q. d. etsi nulla subest caussa.*

205. ἀφαιρήται, auferet. 182. ἀφαιρήσεται. 161.

ἄφαρ, statim. 349. 594.

ἀφίλητος, absolutis. 299.

ἄφενος, opes, *propriè* redditum unius anni; πολὺν *autem*, opes multorum annorum redditibus, ac lucris collectas, *ut hoc loco*, ἄφενος, ἢ πολὺν ἀφύξων *interpretari valeamus*, tenues, ac etiam magnas opes accumulaturum. *vel posita erunt hæc duo* (*quod fortasse verius*) ἐκ παραλλήλου.

ἀφύξω, absteinebit. 97.

210. ἀφίει, dimisit (κακῶς. 379.) ἀφιεὶς, emittens. 51. *Eustathius tamen legit* ἰφιεὶς, *assentientibus doctis viris, & ratione ipsâ. Nam* ἰφιεὶς αὐτοῖσι, *erit* (*ut illi rectè inquiunt*) *solutâ compositione* ἰὼς ἰοῖ αὐτοῖσι, *mittens in ipsos. at* ἀφιεὶς αὐτοῖσι *non ita quadrare videtur; tametsi ferri etiam potest.*

ἀφύξω, hausturum, comparaturum. 171. 598.

Ἀχαΐδα, Achaicam. 254.

Ἀχαιοὶ, Achivi (εὐκνήμιδες. 17.) 22. 79. (μεγάθυμοι. 123. 135.) 127. 163. 344. 376. (ὀλίκωτες. 389.) 509. Ἀχαιῶν. 2. Ἀχαιῶσι. 284. 422. Ἀχαιοὺς. 15. 61. 374. 409. Ἀχαιῶν. 12. 71. 150. 227. 229. 237. 240. 244. 276. 305. 347. (χαλκοχιτώνων. 371.) 368. 384. 392. 412. 454. 473. 478. 484. 559.

Ἀχιλλεῦ, o Achille (Διὶ φίλε. 74.) Ἀχιλεὺς. 199. Ἀχιλῆα. 558. Ἀχιλλῆϊ. 283. 319. Ἀχιλῆος. (Πηλεΐδε-

βεβήκει, IVIT. 221.
βέλεσιν, telis. 42. βέλες (βέλος ἐχεπευκέϊ. 51.) (κακόν. 382.)
10. βένθεσιν, profundicatibus. 220. 358.
βῆ, ibat. 34. venit, *vel* deſcendit: βῆ κατά, *pro* κατέβη. 44. *vide* & ἐκ-βῆ. βῆσαν. *vide* ἐκ-βῆσαν. βῆσε. *vide* ἐς-βῆσε. βήσομεν. *vide* ἀν-βήσομεν.
βηλοῦ, liminis (θεσπεσίοιο. 591.)
βίη, potentiæ, vi. 404. 430. βιῆφι, arcus (ἀργυρέοιο. 49.
15. βουλάς, conſilia. 537. 540.
βόλεται, vult. 67.
βουλεύσαντε, conſilia cum agitaſſent. 531.
βουλέων, conſiliorum. 273. *triſyllabum pro diſyllabo* βουλῶν *accipiendum eſt, ut verſus conſtet.*
βουλή, conſilium, *ſive* decretum. 5. *Virg.* 12. *Æn.* v. 91. numen. *Legitur &* βουλῇ. βουλῇ. 258.
βουληφόρῳ, conſiliario, conſilifer. 143.
20. βούλομαι, cupio. (πολύ. 112.) volo. 117.
βῶς, boves. 154.
βωῶπα, bovinos, *ideſt*, magnos, oculos habens, bovocula. 551. 568.
Βριάρεων, Briareum. 403. *quadriſyllabum, ut triſyllabum, ſcandendum.*
βροτοί, homines, mortales (ἀνθρώποισι. 272.)
25. Βρυσηΐδα, Bryſeidem (καλλιπάρῃον, 184. 323. 346.) Βρυσηΐδος. 336.
Βρυσῆϊ, Bryſei. 392.
βωμόν, altare. 440. (ἱδρύσατο. 448.
βωτιανείρη. viros alenti, *ideſt*, populoſæ, *vel potius* ſtrenuorum virorum educatrici, paſcivitæ. 155.

Γ

Γαῖαν, terram (Ἀχαιΐδα. 254.) γαῖα, humi. 245. γαίης. (Ἀσίης. 270.)
γαίων, ſuperbiens. 405.
γάρ, enim. 9. 12. 55. 56. 63. 78. 80. 81. 113. 120. 123. 152. 154. 177. 195. 212. 217. 232. 236. 260. 262. 270. 293. 295. 296. 342. 355. 356. 389. 396. 404. (423. α producta) 507. 525. 526. 557. 580. 581. 589. 590.
γε, *particula ſæpe vacans.* 60. 81. (82. tamen. ἀλλά γε, attamen) 98. 216. 286. 299. 352. (quidem. 393.) 491. 506. 525. 527. 553. 557.

noxios, nempe adoleſcentulos, ac pueros; in iis Neſtorem tum puerum. Si vera hæc, ergo (dicunt nonnulli) id reſpiciunt ſuperiora Homeri verba, Neſtori videlicet puero deceſſiſſe duas hominum γενεὰς, ætates, nempe ſenilem illam, itemque illam juniorum obſiſtentium Herculi. Quare Neſtor tertiæ illi puerorum relictus olim rex nunc imperabat. Alii nolentes huc ſpectare Homerum, dicunt, γενεὰν ſpatium ſignificare annorum triginta: atque hoc loco voce hac Homerum uti, ut numerum inde colligamus annorum Neſtoris; & ſenſus ſit: Neſtor, exacto annorum numero bis tricenario, tertium nunc agitabat tricenarium; erat, inquam, major, quàm ſexagenarius, videlicet vel ſeptuagenarius, vel etiam nonagenarius. quæ eſt ſecunda interpretatio. vel (quæ tertia eſt) præteritis jam duabus Pyliorum hominum γενεᾶς, ætatibus, Neſtor, nunc princeps erat tertiæ, hoc videlicet modo: Primis ætate vigentibus primùm imperavit, quorum vigor poſtea deſiit: præfuit & ſecundis ætate florentibus, quorum item ætatis flos poſtea exaruit. nunc tandem tertiis militarem agentibus ætatem, quorum nempe integræ ſunt vires corporis, validus adhuc ipſe, & robuſtus præeſt. Hæc, & fortè alia, ſcripta reliquere in hunc Homeri locum interpretes, & ſcholiaſtæ. Quare Porphyrius in Quæſtionibus Homericis ob vocis γενεᾶς ambiguitatem cenſet non poſſe certam loci hujus afferri interpretationem, ita ut in eâ conquieſcas. Τοῦτα τοίνυν (inquit) ἢ τὰ τύπου ὅμοια, ὡς τὸ ἀμφίλογον ἔχοντα, εἰδυίαζετα δεῖ ἐξηγεῖσθαι. At præter ſcholiaſtas, quicunque alii Homeri poſteri annorum Neſtoris mentionem fecere, quaſi hunc locum interpretantes, tres illas γενεὰς ad Neſtorem ita referunt, ut eorum alii vixiſſe dicant ipſum tres ætates, tria ſecula, triplex ævum (tot enim vocibus nomen γενεᾶς interpretantur) atque annorum cujuſque ſeculi numerum non exprimant, ut Horatius, qui libr. 2. ode 9. cecinit: At non ter ævo functus amabilem Ploravit omnes Antilochum ſenex Annos. & Nævius, ſive Lavius, qui Neſtorem vocavit Triſeclifenem: nec non Tibullus, qui in panegyrico ad Meſſallam: Non Pylos (inquit) aut Ithace tantos genuiſſe feruntur.

Neſtora, vel parvæ magnum decus urbis Ulyſſem.

Vi-

qui tres vixit aetates. hoc eſt, nonagenarius.— Neſtor In Pylo praeclarâ tumulum habet triſenex. (Quae verba, ſcilicet, Neſtor In Pylo, &c. ſunt ex epigrammate quodam.) Ac praeter Suidam alii, praeſertim recentiores quidam haud vulgariter eruditi, quos mitto. A quibus diſſentit Ovidius, qui 12. Metamorph. loquentem ita facit Neſtorem-vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur aetas. Sicuti & Juvenalis Satyrâ 10. Rex Pylius, magno ſi quidquam credis Homero, Exemplum vitae fuit a cornice ſecundae: Felix nimirum, qui per tot ſecula mortem Diſſulit, atque ſuos jam dextrâ computat annos. Ad quem locum vetus interpres: Neſtorem dicit, qui dicitur tertiam uſque aetatem vixiſſe, ideſt, trecentos annos, ut dicit Homerus. Haec ille. Certè Juvenalem tribuiſſe Neſtori multò plures nonaginta annis, ſecundus è praecitatis verſus haud obſcurè ſignificat, quando cornicis vitam plerique Scriptores per complures ducunt annorum centurias: itemque poſtremus verſus, ſi quidem ille dicitur aliquid computare dextrâ, qui centum, ac deinceps enumerat. infrà centenarium enim ſiniſtrâ numerationem fieri, nos, praeter B. Hieronymum, docet Beda in tractatu de computo, quem conſulant curioſiores. Hi ergo omnes nomen γενεὰ ad indicandum numerum annorum Neſtoris hoc loco uſurpatum ab Homero fuiſſe putarunt, nec falsò putarunt, ut liquebit poſtea. Ex quibus utri mentem aſſequantur Homeri, ad eamve accedant propiùs, illi ne, qui in hiſce Homeri verſibus γενεὰν, triginta, an qui centum circiter annis concluſerunt, dijudicare haud ita facile eſt. magis quidem eſt in proclivi conjicere, utri eorum in definiendâ Neſtoris aetate abſint propiùs a vero. Illa enim abſque dubio verior ſententia, quae nonagenarium facit Neſtorem, quia haec & cum naturâ rei, & cum ratione temporum perbellè congruit. Ecce enim. Cum Hercules illam edidit ſtragem Pyliorum, puer erat Neſtor, ſi quidem ipſi, ut puero, ideoque culpâ vacuo, pepercit. Id porrò factum pone, antequam Hercules regnare cœpiſſet Argis: cœpit autem trigeſimo ante obitum anno: obiit autem anno ante excidium Ilii quadrageſimo, ut teſtatur Vellejus. Ex quo igitur Hercules imperare cœpit Argis, ad exitum uſque Troici belli praeteriere anni ſeptuaginta. Cum verò haud ita ſenex deceſſiſſe e vitâ di-

empla non deſunt. Hanc igitur nec ſervaſſe in aetate Neſtoris deſcribendâ Homerum paenitet mihi perſuadeo, quippe qui trium γενεῶν nomine ad Neſtorem relatarum, non ſolos nonaginta, ſed iis multò plures fuiſſe Neſtoreae vitae annos, intelligi velle videtur, ut fallor, ſuperioribus quidem verſibus obſcuriùs, Odyſſeae autem γ paullò clariùs: ubi Telemachus Minervam alloquens, Audio, inquit, Neſtorem tres aetates regnaſſe, ita ut ferè diis immortalibus aſſimilari poſſit.

Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν·
Τῷ μοι ἀθανάτοις ἐπιδέμεναι εἰσορόωντι.

hoc eſt,

Ter enim ipſum dicunt imperaſſe ſecula virorum:
Quare mihi immortalibus (diis) aſſimilandus videtur ipſo aſpectu.

Par enim videtur, aut ſimilis Neſtor diis immortalibus ob id ipſum, quia tres vixerit aetates, non ob rem aliam. divinum enim id videbatur Telemacho, non humanum. at multò aequiùs id cadit in ſenem tercentenarium, quàm in nonagenarium, ut nempe ſimilis immortalibus dicatur, vel iis aequandus. Facilèque hoc primo Iliadis non tam longâ peripraſi uſus foret Homerus, ſi nonaginta tantùm annorum aetatem ſignificare voluiſſet. Uſus ergo eâ videtur, ut inſignem rem, ac memoratu dignam referens, cujuſmodi eſt ſenex tercentenarius. Propterea non malè interpretatos puto ſenſum verborum Homeri Ovidium, ac Juvenalem, qui longè ſeniorem nonagenario faciunt Neſtorem; itemque Latinos ferè omnes. Quicunque enim ex iis tria ſecula ipſi addicunt, aut triplex aevum, aut tres aetates, eos ſeculi, aevi, & aetatis nomine multò plures triginta annis accepiſſe non dubito. Haud me latet, trium illorum nominum quovis, itemque nomine γενεᾶς, cui illa interdum promiſcuè reſpondent, alium, atque alium annorum numerum quandoque innui, non ſemper eundem, atque etiam controverſiam de eo exſiſtere. Puto tamen, aetatem, aevum, ſeculum, cum de Neſtoris aetate uſurpantur, pro eodem ſumi, tunc autem ſeculum id valere, quod definit Cenſorinus in libro de die Natali, dum inquit, ſeculum eſſe ſpatium vitae humanae longiſſimum, partu, ac morte definitum: quae etiam communis eſt notio ſeculi, ut nemo ignorat. itaque vel trecenti erunt Neſtoris anni, vel ter nonaginta, aut tale aliquid. Quod, ne tanquam rem nullâ dignam fide,

ab

videatur.

γένετο, factus, editus est, &c. 49. 188. 493. γένηται, fit. 341.

γεραιὸς, senex. 35.

10. γέρας, munus, præmium. 118. 120. 123. 133. 135. 138. 161. 163. 167. 185. 276. 356. 507.

γέρον, o senex. 26. 286. γέροντι. 358. γέροντος. (ἀλίοιο. 538. 556.) γέρων. 33. 380. 462.

γηθήσαι, lætetur. 255. *Virg.* 6. *Æn.* v. 392. γήθησεν. 330.

γῆρας, senectus. 29.

γλαυκῶπις, cæsia, cæsocula. 206. glaucos habens oculos, *hoc est*, cæsios, *cujusmodi sunt ferarum oculi, colore scilicet aquæ marinæ, non quidem omnis, sed littorosæ, ac vadosæ, qui ad viridem accedit. quem falsò quidam vocant cæruleum. Quippe cæruleum propriè dicitur mare, ubi profundum, hoc est, ubi longiùs abest a littore, & colorem imitatur cæli, a quo cæruleum, quasi cæluleum dicitur. non idem enim ubique maris color. Proinde variis ipsum coloribus depinxit Homerus, atque ejus posteri Poëtæ. Quorum tamen alii per hyperbolem afficti, alii re verâ insunt: verè quidem duo medii, secùs autem duo extremi. Juxta hos dicitur mare, sive pontus* (*quem & πόντον, & ἅλα, & θάλασσαν, & πέλαγος vocitant*) μέλας, μελαινὸς, οἶνοψ, *hoc est*, niger, & λευκὸς, πολιὸς, *ideſt*, albus, canus, *itemque* μαρμάρεος, marmoreus, *ideſt*, *albus, nisi quis fortè* μαρμάρεον *dictum velit pro* λαμπρὸν, *nitens, cum non desint, qui mare* λαμπρὸν *vocent, Poëtæ. omne enim marmor niteat, at non omne marmor album. Plerique tamen mare canum dici voluut non hyperbolicè, sed quia spumis albicat: quidam etiam, quia vetustissimum, velati homo præsenio canus. Juxta medios autem colores mare indigitant* πορφύρεον, *ac* πορφυροειδὲς, κυάνεον *item*, & ἰοειδὲς, *hoc est*, *purpureum, cæruleum, violaceum*; & γλαυκὸν, & χαροπὸν, *cæsium. Qui quidem medii colores, ut dictum, verè conspiciuntur in mari, cæruleus quidem, sive*

δακρύεσσι, cum lacrymasset. 349.

δακρυχέων, lacrymas fundens. 357. lacrymans. *Virg.* 6. *Æn.* v. 1. δακρυχέοντος. 360.

δαμᾷ, domat, atterit. 61.

Δαναοὶ, Danai. 42. Δαναοῖσι. 87. 109. Δαναοῖσιν. 456. Δαναῶν. 56. 90. 258. 444.

10. δασμὸς, partitio, divisio. 166.

δάσσαντο, divisserunt. (εῦ. 368.)

δὲ, autem, verò. 3. 4. 5. 10. 16. 19. 20. *bis*. 25. 29. 33. 34. 35. 43. 44. 46. 47. 48. 49. 52. 54. 57. (58. *hîc sumi videtur pro* δή.) 68. 76. 83. 84. 101. 103. 104. 108. 121. 126. 130. 131. 134. 137. *bis*. 139. 141. 142. *bis*. 144. 148. 162. 167. 169. 175. 176. 180. 181. 184. 186. 188. 191. (194. *utravis è duabus* δὲ, *sumitur itidem pro* δή) 197. *bis*. 198. 199. *ter*. 200. 204. 206. 210. 212. 214. 215. 220. 221. 223. 225. 228. 239. 241. 243. 245. 246. 247. *bis*. 250. 252. 258. 259. 271. 280. *bis*. 282. 285. 288. 289. 290. 292. 297. 300. 302. 305. 308. 309. *bis*. 310. 313. 314. 315. 317. 324. (326. *ubi legitur* & τὲ) 327. 329. 338. (340. pro δή.) 345. 346. 347. *bis*. 348. 351. 354. 357. 359. 362. 364. 367. 369. 370. 375. 379. 380. 382. *bis*. 383. 384. 387. *bis*. 390. 391. 403. 409. 411. 413. 416. 417. 419. 421. 422. 424. 425. 428. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 446. 447. 449. 450. 454. 457. 461. 462. *bis*. 463. 471. 472. 474. 475. 477. 479. 480. 481. *bis*. 483. 486. 487. 492. 495. *bis*. 497. 498. 501. 509. 511. 512. 517. 520. 523. 524. 529. 530. 533. *bis*. 536. 540. 542. 544. 549. 551. 554. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 568. 570. 571. 575. 577. 579. 588. 592. *bis*. 593. 596. 599. 609. 611.

δέδασται, divisa sunt. 125.

δέδοικα, timeo (αἰνῶς. 555.)

15. δεινὸς, meticulosus. 293.

δεινὰ, terribilis. 49. δεινὸν. 200.

δεκάτη, decimæ. 54.

δέμας, corpus. 115.

δέξασθαι, suscipere. 112.

(jam, *vel* tandem. 388. 432.) 394. 476. 493. 494. 503. 514. 518. 545. 573. 574. *Quin & in nonnullis ex prænotatis locis expletiva particula cenſeri poſſit.*

30. δημοβόρος, populivorus, vorator populi. 231.
δηθύνοντα, commorantem. 27.
δηΐω, diu (μάλα. 416.) 512.
δηΐ, ob. 72. per. 600.
Δία, Jovem. 394. (Κρονίωνα ἄνακτα. 502. Κρονίωνα. 539.)
35. δῖαν, divam. 141.
διάδιχα, biſariam, in utramque partem. 189.
διαπρήσσουσα, pertranſiens. 483.
διχοστῶ, disjuncti ſunt. (*legitur etiam* δι' ἐπτὼ, *hoc eſt*, ob mulierem, *ut legebat Zenodotus: quæ lectio ſi probanda eſſet, ſequens dictio* ἑῷσαντε, in ἑῷσαντο *mutanda foret. verùm hæc lectio ferè a nemine admittitur.* 6.)
δώρια, interroga. 550.
40. δύουσι, tractant, adminiſtrant. 166.
διαπράθομεν, evertimus. 367.
διάτμαγεν, ſeparati ſunt. 531.
Διΐ, Jovi. (74. 86. *ultimâ productâ.*) (τερπικεραύνῳ. 419.) 578.
διαπλήσιοι, diſceptare, *vel potiùs* ſtatuere, decernere. 542.
45. δικασπόλοι, judices. 238.
διογενὲς, ὁ generoſe, Jovigena. 337. διογενὲς. 489.
Διὸς, Jovis. 5. 9. 21. 63. (αἰγιόχοιο. 202. 212.) 239. 334. 395. 426. 570.
δῖος, divus, dius. 7. 145. 292.
διοτρεφέων, a Jove nutritorum, Jovis alumnorum. 176.
50. δίπτυχα, duplicem, *referendo ſcilicet hanc vocem ad* πίαρω, pinguedinem, arvinam, *non ad* μηρὸς, *femora, ut placuit nonnullis. Veteres porrò, ubi boſtiam in fruſta ſecuiſſent, ejus femora componentes und*, σὺν μηροῖσι, adipe, arvinâ (*quam Homerus* πίειαν vocat) *ſeu* pinguedine, *geminatâ, obtegebant, quò facilius ignis ea depaſci, & comburere poſſet, quando ea non benè comburi ominoſum, & infauſtum habebatur, ac nondum eſſe diis litatum argumento erat. Ergo duo fiebant diplomata, alterum ex conjunctis femoribus, alterum ex pinguedine geminatâ. quorum hoc poſterius, tamquam notatu dignius, exprimere Poëtam veriſimile eſt. idcirco dicendum* δίπτυχα κνίσσαντες τῷ πίονι, *non autem τοὺς μηρούς. Quòd ſi*

E

Ε, Ipſum. 236. 510.
ἔα, ſine, permitte. 276.
ἕβαλεν, vide, ἐπ-ἐβαλεν. ἕβαμεν, jecerunt. 314.
ἔβαν, iverunt. 391. 306. ἔβη. 424.
5. ἐγγυαλίξῃ, deferre, dare. 353.
ἐγείνατο, fuerunt. 57. 251.
ἔγνω. novit. 333. agnovit. 199.
ἐγώ, ego. 26. 29. 111. 117. 137. 152. 167. 180. 183. 184. 207. 260. 269. 271. 324. 386. 516. 577. ἔγωγε. 173. 282. 296. 298. ἐγών. 76. 549.
ἔδδεισεν, *timuit*. 33. 568.
10. ἔδαρτο, excoriarunt. 459.
ἐδέξατο, ſuſcepit. 446. 596.
ἐδεύετο, indigebat, deſiderabat. 468. 607.
ἕδρην, ſedium. 534. 581.
ἐδῃώσαντο, læſerunt, corruperunt. 136.
15. ἔδησαν, ligarunt. 406. *vide &* κατὰ-ἔδησαν.
ἐδητύος, edulii, cibi. 269.
ἔδωκεν, dedit. 96. 178. 279.
ἑδόμενοι, viginti. 309.
ἔειπας, dixiſti. 552. 286.
20. ἔελδωρ, deſiderium. 41. 455. 504.
ἕζετο, ſedit. 48. 246. 349. *vide &* κατὰ-ἕζετο.
ἑῆος. *vide* μετὰ-ἑῆος.
ἑῆος, tui, *vel* cari, *vel* boni. *vide Euſtath.* 393.
ἔθεεν, currebat. 483. *Virg.* 5. *Æn.* v. 862.
25. ἐθέλῃς, velis. μήτε σὺ, Πηλεῖδ' ἔπειτ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ. 277. Πηλεῖδ' ἐθέλῃς, *pro* Πηλεΐδῃ ἐθέλῃς. *Legitur &* μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ ἐπὶ ἐριζέμεναι βασιλῆϊ. *&* μήτε σὺ, Πηλεΐδη ἐθέλῃς, *&c. Quæ tertia lectio arridet Etymologo, qui factam hîc ait craſin ex* ῃ, *&* ε, *in* η. *Utcumque legendum ſit, agnoſcimus hîc verbum* ἐθέλω *triſyllabum, non* θέλω *diſyllabum. Hoc enim apud Homerum legi negant. Quod ſi verum, miror, cur doctiſſimus vir, &, de* τυπογραφιᾷ, *deque Græcis litteris optimè meritus in Homero grandioribus excuſo characteribus hujuſce primi Il.* v. 133. *pro* ἢ ἐθέλῃς, *quod habetur in Romanâ editione Homeri cum Euſtathii Comm. excuſi, ediderit* ἢ θέλῃς. ἐθέλω. 287. 288. ἐθέλῃς. 133. ἐθέλησιν. 408. 580. ἐθέλησθα. 554. ἐθέλοιμι. 549. ἔθελεν. 112. ἐθέλω. 116.
εἷεν, ejus. 114. *alibi legitur* ἧεν *abſque accentu.*
εἶεσαν, fecere. 290. εἶπας, fecit, *vel* attulit. 2.
εἰ, ſi. 39. 40. 60. 61. 81. 116. 135. 137. 173.

dividendo obſonio, quod ille viritim accumbentibus diſpertiret. Quare & δαὶς convivium ab eodem fonte manat, videlicet ἀπὸ τῦ δαίνυ. Alii verò ἴσας pro ἴδιας (ἀ verbo ἴημι, hoc nomen trahentes) intelligi autumant, quod eſt, euntis, hoc eſt, totum corpus permeantis, cujus in partes omnes digeritur cibus. Itaque & ἴσας ἴσας, & φρίας ἴσας, non, ut alii, æquales illas, has verò moderatas, & ſui ſemper ſimiles, ac ſibi conſtantes, vertendum putant, ſed facilè, & celeriter euntes, celeres. At iſti equas illas ß Iliad. v. 765. καμάτῳ ἐπὶ νῶτον ἴσας, vertent ne, euntes, an, æquales? certè æquales. Ergo ἴσος a nomine ἴσις deducatur potiùs, quam a verbo ἴημι.

ἴσκεται, ſciet. 548.

45. ἰοὶ, ſunt. 153. 566. ἰοὶν. 272.

ἴρω, *pro*, εἰς, in, ad. 71.

ἴστε, utrum, an, *bis*. 65.

ἰχ, ex. 63. 194. 270. 493. *vide* ἐξ.

ἰχ-άγαγε, eduxit. 346.

50. ἰχάιγε, e longinquo operantem, proculoperantem. 147. 474. ἰχάεργος. 479.

ἰχάν. *vide* κατὰ-ἰχάν.

ἰχάλυψαν. *vide* κατὰ-ἰχάλυψαν.

ἴχασα, ſingula, ſingillatim. 550. ἴχασος, quiſque. 606. ἰχάστῳ. 607.

ἰχαστοβελίτας, longè, eminus jaculantis, ſerientis, longinquijaculi. 75.

55. ἰχατηβόλε, *idem ſign. vel* longinquipetæ, *aut* longipetæ. 370.

ἰχατόγχειρε. 402. centimanum. *Horat.* centum cui brachia, *Virg.* 10. *Æn. v.* 565. centum geminum, *idem* 6. *Æn. v.* 287.

ἰχάτοιο, longè jaculantis. 385.

ἰχατόμβας, hecatombas. 315. *Hecatomben ſacrificium fuiſſe ſumptuoſum in confeſſo eſt. Sed alii hecatomben, centum boum eſſe volunt ſacrificium, quo nimirum centum boves immolarentur. id enim hac voce ſignificari. Alii centum eſſe quadrupedum, non tamen boum omnium, ſed partim boum, partim alia-*

ἰχ-βαίνειν, exierunt. 437. ἰχ-βᾶ. 439. ἰχ-βᾶσαι, eduxerunt. 438.

60. ἰχ-έλιον, ſelectam dederunt. 369.

ἰχ-ερέω, dicam. 204. 233.

ἴχανε. *vide* κατὰ-ἴχανε.

ἰχεβόλεν, longè jaculantem. 21. ἰχεβόλοις. 96. 110. ἰχεβόλον. 14. 373. ἰχεβόλῳ. 438.

ἴχλαγξαν, ſtriderunt. 48. *Virg. per verbum* Sono *interpretatus videtur* 4. *Æneid. itemque* 9. *&* 11.

65. ἴχλυε, audivit. 357. exaudivit. 43. 453. 457. ἴχλυεν (μάλα. 218.) *pro* κλύειν.

ἰχ-ιάμαζε, loquuta eſt. 361. *ita ut* ἴσος ἴφαν, ἰα τ' ἰάμαζε, *poſita hîc ſint* ἰκ παρεμβολῆς. *quæ veterum fuit ſententia dicentium, tametſi* ἰξιάμαζεν *propriè ſignificat*, nomine *aliquem* compellare, *hoc tamen verſu* 361. *ut & in aliis nonnullis, ſecùs accipiendum, quia Thetis non appellat hîc proprio nomine Achillem ſuum, ſed communi, inquiens,* Τέκνον, τί κλαίεις; *Quibus minimè adſtipulatur Virg. cum*, nomine clamare (*quod idem eſt, ac* nomine compellare) *intelligi velit eum etiam, qui communi aliquem nomine appellet* 4. *Æn. v.* 674. *Per medios ruit, ac morientem nomine clamat: Hoc illud, germana, fuit? me fraude petebas?*

ἰκπαγλότατε, terribiliſſime, *vel* ſtupendiſſime. 146.

ἰκπάγλως, mirum in modum. 268.

ἰκπέρσαι, evertere. 19. ἰκπέρσωσι. 164.

70. ἴκρινεν. *vide* ἰξ-ἴκρινεν.

Ἕκτορες, Hectoris (ἀνδροφόνοιο. 242.)

ἰλαλήσιτες, excitatis. 575.

ἰλάφοιο, cervi. 225.

ἕλε, apprehendit. 197.

75. ἰλέλιζεν, concuſſit. 530. tremefecit. *Virg.* 10. *Æn. v.* 115.

ἰλεύσεται, veniet. 425.

ἕλεψε. *vide* περὶ-ἕλεψε.

ἰλήλουθας, proficiſci. 151. ἰλθεῖν, cum veniſſes. 401. ἰλθὼν, profectus (νιλόεντ. 269.) cum venero. 325.

ἰλί-

ſem; ſed, eo ſeminudato, adveniſſe Minervam: inde ejus juſſu, quantulum enſis è vaginâ exſtabat, in ſuum reſtituiſſe locum. Traxit ergo de vaginâ enſem, hoc eſt, partem enſis Achilles; eundem mox ne educat, à Minervâ jubetur, hoc eſt, ne reliquum ejus educat. Alii hunc eximentes ſcrupulum, vertunt, educebat. certè conſentaneum eſt rationi, ſi eduxit, non totum nudaſſe enſem. ſine dubio enim penitus vaginâ exutus Achillis enſis longe majores turbas excitaſſet. vide in χεῖα.

ἕλον. *vide*, ἐν-έλον. ἑλόντε, cum apprehenderitis. 323. ἑλοῦσα. 501. ἕλωμαι, auferam, capiam. 137. 324. ἑλών. 139. 356. 507.

85. ἐλάω, pellere, fugare. 409.

ἐλώρια, prædam dilacerandam, diſcerpendam. 4. *Virg.* 9. *Æn. v.* 486. prædam. *Legitur & ἑλωρια cum duplici λλ, ut ε præcedens poſitione producatur. Quam lectionem Euſtathius probare non audet: & in eâ, quæ recepta eſt, aſſerendâ ſudare videtur, dum inquit, ἑλ produci, tum ob ſpiritum aſperum ipſi inſidentem, tum ob accentum acutum & ſequentem, & præcedentem. quaſi verò deſit exemplum ad probandum, ελ, alicubi produci nullis hujuſmodi ſuffultam adminiculis. Non tacendum, quod nec ſilet Euſtathius, ſi præcedens conjunctio δὲ libera a ſynalæphe proferatur, ita ut è ſpondeo fiat dactylus, ελ non amplius produci neceſſe eſſe, hoc modo:* Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. *&c.*

ἐμὲ, mea. 42. ἐμαὶ. 166. ἐμὰς. 154.

ἑμαυτόν. *Ita legitur in impreſſis omnibus, quæ viderim, exemplaribus, præterquam in Romano cum Euſtathii commentariis edito. qui teſtatur, veteres obſervaſſe, Homerum non uti prænominibus compoſitis; & legit hic,* ἐμ' αὐτὸν. *v.* 271. *Vide ergo in* αὐτόν, *& in* ἐμέ.

ἐμάχοντο, pugnabant. 267.

90. ἐμὲ, me. 133. 182. 271. (454. *ubi productitur* με.) ἐμεῖθεν. 525. ἐμῆο. 174. 259. 301. 341. ἐμεῦ. 88. 453. 541.

ἐμὴ, mea. 586. ἐμῇ. 183.

ἐμλώπα, iraſcebatur. 247.

ἔμμεναι, eſſe. 117. 287.

ἔμμορε, ſortitus eſt. 278.

95. ἐμόγησα, laboravi (πολλά. 162.)

ἐμοὶ, mihi. 118. 187. 523. 563. 564. ἔμοιγε, mihi quidem. 174. 295.

ἐμοῖς. meis. 183. ἐμὸν. 31. 414. 510. 526. ἐμοὺς. 545. ἐμῷ. 565.

ἐν-πνέειν, inflavit. 481.

ἐντὸς, intra. 432.

ἐνώρτο, excitatus fuit. 599.

115. ἐξ, ex. 6. 525. 534. 581.

ἐξαγε, educ. 337. *vide &* ἐν-άγαγε.

Ἐξάδιον, Exadium. 264.

ἐξαλαπάξαι, diruere, evertere. 129.

ἐξαύδα, eloquere, effare. 363.

120. ἐξαῦτις, rurſus. 223.

ἐξέβαλον, extra projecerunt. 436.

ἐξείης, ordine. 448.

ἐξέλον *vide*, ἐν-έλον.

ἐξέντο, exuerunt. 469.

125. ἐξεπράθομεν, vaſtando, diripiendo cepimus. 125.

ἐξερέω, dicam. 212. *vide* ἐν-ερέω.

ἐξέταμον, exſecuerunt. 460.

ἐξ-ετίμαζε. *vide*. ἐν-ετίμαζε.

ἔοικε, æquum eſt, par eſt. 119. ἐοικὼς, ſimilis. 47.

130. ἑοῖσι, ſuis. 83. ἑὸν. 533.

ἐόντα, exiſtentem. 352. 541. quæ ſunt. 70. *bis*.

ἐόντες. 290. 494.

ἑοῦ, ſui. 496.

ἐοῦσαν, exiſtentem. 587. ἐούσῃ. 546.

ἐπαγείρειν, congregare. 126.

135. ἐπαΐειν, accuſandi. 335.

ἐπαρξάμενοι. auſpicati. 471. *vel* libantes, *ſeu* libatione factâ: *vel* iterum incipientes.

ἐπάσαντο, comederunt. 464.

ἐπασσύτεροι, frequentes. 383.

ἐπαφήσεται, luant noxam, damnum capiant, &c. 410.

140. ἔπεα, verba. (πτερόεντα. 201.) ἐπέεσσι (μαλακοῖσι. 582.) ἐπέεσσιν (ἀπειλῇσιν. 304. ἀναρπτοῖς. 223. ἀνιηροῖς. 519.) ἔπι. 395. 504.

ἐπεὶ, poſtquam. 57. ἐπειδὴ. 235.) 458. 464. 467. 469. 484. 605. quoniam. 112. 114. 119. 132. 153. (ἐπεὶ. 156. 169.) 231. 274. 278. 281. 381. 299. 352. 416. 515. 576.

ἐπείθετο, obedivit. 33.

ἔπεφραν. *vide*. ἀμφι-έπεφραν.

ἔπηεν, invadit, accedit. *pro*, invadat. 29.

ἔπειτα, poſtea, deinde. 35. 48. 51. 121. 172. 312. 387. 413. 426. 440. 449. 478. 531. 544. 547. 551. 583.

145. ἐπέπιθον. *vide* περι-έπεπιθον.

ἐπέοικε, par eſt, equum eſt. 126.

ἐπεπείθοντο, paruit. 345.

ἐπέπλεον, navigarunt. 312.

ἐπερρώσαντο, commotæ, concuſſæ ſunt. 529.

150. ἐπερχόμενον, advenientem. 535.

ἐπέσ-

ſe redat, vel ille docet Sophoclis locus in Oedipo Col. ὧν κρᾰτ' ἔφυσαν, ᾗ λαβὰς ἁμᾱσόμᾱς.

165. ἐπι-ἔτειλε, mandavit. *vel potiùs*, mandans dixit. 326. 379. ἐπι-ἔτειλεν. 25.

ἐπὶ-ἦλθε, advenit. 475.

ἐπίῤῥοπα, jucundum obſequium. 572. 578. ἐπίῤῥοπα φέρων, *unicâ voce quidam reddunt* gratificari. *quod non exactè reſpondet Græcæ locutioni.*

ἐπιῤῥόπως, perfice. 455.

ἐπὶ-λείβε, ſuper iis libavit. 462. 463.

170. ἐπιμέμφεται, expoſtulat, incuſat. 65. 93. ἐπιμέμφεται ἐυχωλᾶς. conqueritur ob vota non facta. *videtur deſiderari particula* ἕνεκα, *ut ſit* ἕνεκα εὐχωλᾶς, *&c. nam v.* 94. *ſubdit*, ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. *Eadem figura dixit v.* 429. χωομένου εὐζώνου γυναικός, *pro* χωόμενον ἕνεκα εὐζώνου γυναικός.

ἐπὶ-νεύει, annuit. 528. *Virg.* 10. *Æn. v.* 115. *& Catull. epithal.*

ἐπὶ-ὀμοῦμαι, ſuper hoc jurabo. 233. *ubi* ἐπὶ *producit* ῑ.

ἐπιπειθέο, obedi, pareto. 565. ἐπιπειθόμεθα. 218.

ἐπὶ-χέῤῥε. *Vide in* χέῤῥε.

175. ἐπιτέλλετο, impera. 295.

ἐπιτηδὲς, *pro*, ἐπιτηδᾶς, idoneos. 142.

ἐπὶ-τίθη, adde, adjice, *vel* præbe. 509.

ἐπιχθόνιοι, in terris degentes, *vel*, terreſtres. 272. ἐπιχθονίων. 266.

ἔπλω, fuiſti. 418. ἔπλετο, eſt. 506.

180. ἐποίσεν, inferet. 89.

ἐπορχομένῳ, percurrentem. 31. *Virg.* 7. *Æn. v.* 14.

ἕποντο, ſequuti ſunt. 424.

ἔπος, verbum. (ἐδλεῖ. 108.) 216. 361. 419. 543.

ἐπόχετο, ibant. 383. invaſit. 50.

185. ἔργα, opera. 115. (λοίγια. 518. 573.) ἔργον, opus, *vel*, rem. 294. ἔργῳ, opere, *ſeu*, factis. 395. 504.

ἔρδεν, faciebant. 315.

ἐρέθῃσιν, irritet. 519. ἐρέθιζε, irrita. 32.

ἐρώμεν, interrogemus. 62. ἐρώντο. 332.

ἐρώσας, dicturæ. 419. ἐρῶ. 76. 297. *vide* ἐπ-ερῶ.

205. ἐς-ἀγείρομεν, intus congregemus. 142.

ἔσαν, erant. 267. 321. ἔσιαι. 563. ἔσσεται. 211.

ἐς-βῆσε, impoſuit. 309. 310.

ἐς-ἤγαγεν, ſelectos intromiſit. 309.

ἔσσεται, erit. 211. *vide* ὤς.

210. ἐς-θέωμεν, imponamus. 142.

ἐσθλᾶς, bonæ. 576. ἐδλὰν, fauſtum. 108.

ἐσπείρατο, diſperſi, *vel* ſparſi ſunt. 487.

ἔσσονται, erunt. 546.

ἑσπόμεθα, ſequuti ſumus. 158.

215. ἔσσεται, erit. 239. 576. 583. erunt. 573. ἐσί. 176. 178. 280.

ἐσόμενα, futura. 70.

ἔσται, erit. 136. 212. 325. 563.

ἔστην, ſteterè. 535.

ἐστί. *vide* περὶ-ἐστί.

220. ἔστησαν, ſtatuerunt. 448.

ἔστ', eſt. 63. 114. 229. 388. ſunt. 107. 300. ἐστὶν. 169. 281. 541. 564. 581. ἐστὸν. 259. ἔστω. 144. ἔστων. 338.

ἔσφαξαν, jugularunt. 459.

ἑταίρῳ, ſocio (φίλῳ. 345.) ἑταίρει. 179. 183. ἑταίρων. 307. ἑτάρων. 349.

ἔτεκες, peperiſti. 352.

225. ἐτέλεσσε, perficiebatur. 5. ἐτέλεσσας, perfeciſti. 108.

ἔτελλε. *vide* ἐπι-ἔτειλε.

ἑτέρωθεν, alterâ ex parte. 247.

ἐτήτυμον, verum. 558.

ἔτι, etiam. 96. 455. amplius. 296. (573. *pro* οὐδ' ἔτι, *legitur etiam* οὐδέ τ') (593. *pro* δ' ἔτι, *legitur etiam* δέ τι.) 602.

230. ἔτισας, honoraſti. 244. ἔτισε. 412. ἔτισεν (οὐδὲ τυτθὸν. 354.

ἔτλη, ſuſtinuit. 534.

ἑτοιμάσατε, parate, expedite. 118.

ἑτράποντο. *vide* μετὰ-ἑτράποντο.

ἔτρεφον, nutrivi. 414.

235. εὖ, rectè. probè. 185. 368. 385. 515. feliciter.

εὖ πεύσῃ, feliciter, *ſive* incolumes pervenire. 19. *poſſit & reddi*, bene pervenire, *ſi quidem in digreſſu Latinè dicebatur*, Bene ambula.

253.

εὔχετο, dicitur, perhibetur. 91. εὔχετο, precatus est (μηχάν. 450.) εὐχόμενος, gloriantis. 397. εὐχόμενος, supplicans. 43. 87. 457.

εὐχωλῆς, supplicationis. votorum. 65. 93.

ἔφατο, fatus, fata est, dixit. 33. 43. 361. 457. 568. ἔφη. 584. ἐφῆκα. 397.

ἐφύω, injecero. 567.

255. ἐφετμάων, (*pro* ἐφιτμῶν, *extrito ultimo*, ε, *ob metrum*.) mandatorum. 495.

ἐφῆκεν, immisit. 445. ἐφίεις, adiges, impelles. 518.

ἐφθίατο, interierant, defecerant. 251.

ἔχε, habebat, tenebat. 603. ἔχεν. 356. (ἐλὼν ἔχεν. 507. *pro* ἕλε, *accipi possit: qui Atticissimus Sophocli valde familiaris, apud quem legas*, μαθὼν ἔχω, θωμάσας ἔχω, παρὸν ἔχω, βαλὼν ἔχεις, ἐρωτήσας ἔχεις, προτέσας, ἀτιμάσας ἔχει, πεφεύγας ἔχει, ἐκβεβληκότες ἔχετε, *pro* ἔμαθον, ἐθώμασα, *&c.*) (82. servat) ἔχεν. 113.

ἐχετλίης, piceæ, vel laricis resinâ illitum: lariceum, *vel* amarum. *Componitur ex* ἔχω, habeo, *&* πεύκη, picea, larix. ἐχετλίης *ergo erit, quicquid habet piceam, sive laricem, vel piceæ naturam, aut facultatem, aut fructum, aut excrementum, ut resinam, &c. At telum* ἐχετλίης, *vel quia piceæ resinâ illineretur (ut fieri consuevit) quæ peramara est; vel quia non secùs, ac resina jam dicta, amarum sit illi, quem petierit, ideoque* παρὰ ἴσον *dixit Hom. Il.* 8. *Addunt, dici posse* ἐχετλίης *telum lethale (& ita hic vertendum) quia vulnus faciat ejusmodi, unde convalescere nemo queat: sicuti larix, excisis (Plinius ait ustis) radicibus, non repullulat. Quæ significatio valde est impropria. hoc enim pacto non telum ipsum erit* ἐχετλίης, *sed ille, quem fuerit assequutum: nisi verbum* ἔχω *in hac compositione sumi velimus pro* παρέχω (*ut* ἐχετλίης *dicatur pro* παρεχετλίης, *præbens scilicet a se vulneratis ingenium* πεύκης, *ut non convalescant*) *quod itidem novum erit in hujusce modi compositis. Quamquam sagitta, sive telum eodem tropo dici poterit* ἐχετλίης, *quo timor mœstus, & mors pallida a Poëtis appellatur: nimirum per metonymiam ab effectis. Ego nihilominus primæ versioni primas tribuo.* 51.

260. ἔχετο, tenebat. 513. ἔχῃς, habeas. 133. ἔχεν. (463. tenebant.) ἔχοντε. (18. habentes, *hoc est*, habitantes, *ut & Latinum* habeo *interdum* ἐνάω. 511. 517. 566.) 533. (Ὀλύμπῳ ἀνέχοντες. 609.) ζεῦ, (πάτερ. 503. Ὀλύμπιε μητίετα. 508.)

ζώοντε, viventis. 88.

H

H, Aut, vel. 27. *bis*. 40. 62. 63. (117. *Hic etiam* Quàm, *significare possit, subintelligendo*, Potiùs, *hoc modo*: Volo ego populum salvum esse (potiùs) quàm perire. *alioqui dicendum erit*: Volo ego populum salvum esse, vel (me) perire, *subintelligendo*, me.) 138. *ter*. 151. *bis*. 395. 504. *bis*. 515. An, num, utrum. 133. 189. 203.

ἤ, certè, sanè (ἦ μὲν, *in jurejurando*. 77.) 78. 229. 232. 240. 254. 255. 293. 342. 355. 518. 573.

ἦ, dixit. 219. 528.

ἡ, *articulus femin. in primariâ vi, ac significatione*. 348. *Ante* δὲ, *sign.* hæc, *vel*, ipsa. 221.

5. ἭH, hæc, ipsa. 483. 520. 531.

ἭH, quæ. 2.

ἠγαθέη, divinæ. 252.

ἤγε, hæc, ipsa. 496.

ἠγερέθοντο, collecti sunt. 57.

10. ἠγήσατο, duxit, duxerat, dux fuerat viæ. 71.

ἠγνοίησεν, ignoravit. 537.

ἤγομεν, comportavimus. 367.

ἠδὲ, &. 41. 96. 251. 316. 334. 400. 455.

ἤδη, jam. 250. 260. 453. 456. 590.

15. ἤδη, sciebat. 70.

ἡδονὴ, voluptas, jucunditas. 576.

ἡδυεπὴς, suaviloquus. 248. dulciloquus *a Nævio appellatur apud Gel. l.* 19. *c.* 7. *ex Cic. Bruto possimus vertere* Suavidicus.

ἠέ, aut, vel. 146. 395. an. 192. ἠέπερ, quàm. 260.

ἠέλιον, solem. 601. ἠελίοιο. 605. ἠέλιος. 475. ἠελίῳ. 592.

20. ἦεν, erat. 381.

ἠερίη, matutina, *vel* aërea, *hoc est*, *per aërem tendens*. 497. 557.

Ἠετίωνος, Eetionis. 336.

ἤϊξαν, volebant. 399. ἤϊξαν. *vide*, ἴαλλε.

ἴϊς, ibat, ivit. 47. 307. 609.

25. ἧκε, misit. 382. *vide & sub* παρ-ἧκε.

ἤκουσεν, exaudivit. 381. audiit. *Virg.* 10. *Æn. v.* 424.

ἤλασαν, abegerunt, abduxerunt. 154.

ἧλθε,

πύθα, fatus eſt. 92.
55. κύκομος, pulcricoma. 36.
κύτε, ceu, veluti. 359.
Ἥφαιστον, Vulcanum. 600. Ἥφαιστε (κλυτοτέχνας. 571. περικλυτὲς ἀμφιγυήεις. 608.)
ἠχήσασα, reſonans. 157.
ἦχι, ubi. 607.
60. ἕλετο, apprehenderat. 512.
ἠώς, aurora (ἠριγένεια ῥοδοδάκτυλος. 477. δωδεκάτη. 493.)

Θ

Θάλασσα, mare (ἠχήσασα 157.) θαλάσσης (πολυφλοίσβοιο. 34.) 437. 496.
θάμβησεν, obſtupuit, perculſus eſt, expavit. 199.
θαμειαὶ, frequentes. 52.
θάνατον, mortem. 60.
5. θαρσήσας, confiſus (audaciter. 85. μάλα.) θάρσησεν, fiduciam concepit. 92.
Θεὰ, dea. 1. (*Virg. ecl.* 10. *n.* 70. diva.) 55. 195. 206. 208. 216. 280. 401. 595.
θεσπεσίῳ, pulſatam, verberatam. 588.
θέομεν. *vide* ἐπι-θέομεν.
θέμιστας, jura, leges. 238.
10. θεοείκελε, ὦ Deo ſimilis. 131.
θεοὶ, dii. (18. *diſyllaba hæc dictio monoſyllaba* θεοῖ *faciunda eſt, ut fiat ſpondeus:* μὲν θεῶν.) (αἰὲν ἐόντες. 290. 494.) 403. (μάκαρες. 406.) 424. 533. 566. (ἀκαμάτους. 570.) θεῶν. 28. 53. 383. θεῶς. 218. 597. θεοῖσι (ἀθανάτοισι. 520.) θεῶσιν. (μακάρεσσι. 599.) θεὸν. 386. 472.
θεοπροπίων, vaticinans. 109.
θεοπροπίας, oracula, vaticinia. 87. 385.
θεοπρόπων, *idem ſign.* 85.
15. θεὸς, deus. 178. (dea. 516. ἀπημύνατο. 516.)
θεράποντε, famuli (ὀπηδὼ. 321.)
θέσαν, poſuerunt. 433.
θεσπεσίῃ, divini. 591.
Θεσσαλίδης, Theſſalides, *id eſt*, Theſſalis filius. 69.
20. Θέτις, Thetis. 413. 495. 512. (ἐργατίδαι, θυγάτηρ ἁλίου γέροντος. 536. 556.)

ἵη, immiſit. 479.
ἴεναι, ire. 227.
ἱερὰ, ſacra. 147.
ἱερεὺς, ſacerdos. 370. ἱερῆα. 23. 62. 377.
10. ἱερὴν, ſacram. 99. 366. 431. 443.
ἵκανεν, profectus fuit. 431. ἱκάνω, invadit. 254. ἱκάνῃ, aggrederetur, occuparet. 610.
ἵκεν, petebat, ibat. 317. ἱκέσθαι. 328. ἱκέσθαι, pervenire. (εὖ. 19.) ἵκετο, invaſit, *vel* occupavit. 362. & ἵκετο φρένας σι, *pro* φρένας σι, *vel* σὶ κατὰ φρένας. *ſic v.* 24. νὺ Ἀγαμέμνονι ἢ δῶκε θυμῷ, *pro* Ἀγαμέμνονος θυμῷ, *aut* Ἀγαμέμνονι ἐν θυμῷ. ἵκηται, venerit, *ſeu* evenerit. 166. ἵκοντο, venerunt, pervenerunt. 432. 484.
ἴκμενον, a tergo impellentem, proficiſci facientem, *ideſt*, *ſecundum*; *a verbo* ἰκνέομαι, proficiſcor, eo. *quare adſpirandum foret* ι. *vel* humidum, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος, ab humore. *qua quidem ratione tenuandum. Quamquam ſi verum eſſet* (*quod ait Euſtathius*) *nomen etiam ipſum* ἰκμὰς *ab* ἰκνοῦμαι, *ſive* ἴκω, *manaſſe, non magis neceſſe foret adſpirare* τὸ ἴκμενον, *etſi ab* ἴκω *veniret, quàm* τὸ ἰκμάς. *Reperiuntur certè derivata quædam, quæ primitivorum ſpiritum non ſervant.* 479.
ἴκωμαι, acceſſero. 139.
15. ἵλαος, propitius, placatus. 583.
ἱλάσκεσθαι, propities. 147. ἱλάσκεσθαι. 386. ἱλάσσατο. 472. ἱλασσάμεθα. 444. ἱλασσάμενοι. 100.
Ἴλιον, Ilium. 71. *genere tamen feminino ſemper apud Homerum, & Græcos Poëtas, neutro apud Virg. &c.*
ἴμεν, ire. 170.
ἵνα, ut. 203. 302. 363. 410.
20. ἴξεται, inceſſet. 240.
ἰὸν, jaculum. 48.
ἰόντα, venientem. 27. ἰόντε. 567. ἰόντας. 482.
ἵππους, equos. 154.
ἴσαν, ivere. 494.
25. ἴσον, par. 163. ex æquo. 187.
ἱστία, vela. 433. (λευκὰ. 480.) ἱστίον. 481.
ἱστοδόκη, mali nautici theca. 434.

ἰστὸν,

νήδυμος ὕπνος, *quod idem dictu eſt, ac* ζεὺς οὐχ ὕπνος. *Omnis ergo (ſi vera Euſt. diſtinctio eſt)* ὁ ὕπνων καθεύδων, *non contra omnis* ὁ καθεύδων ὕπνῳ. *ſæpiſſime tamen* καθεύδειν, *& ſimplex* εὕδειν, *pro* ὕπνον *ſumi videmus. quare hoc præcitato loco Il. β inquit Homerus,* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ, ἠ ἀνέρες ἱππιοχαῖται] Εὗδον παντύχοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *ubi certè* εὗδον, dormiebant, *valet, non ſimpliciter* cubabant. *Ergo hoc loco* εὗδειν *minùs propriè, at illo v.* 611. καθεύδειν *propriè ſumetur. ut &* εὗδειν *propriè ſumitur Odyſſ. θ. in concubitu Martis & Veneris.* καθεύδε *igitur hic eſt*, cubavit, *non autem* dormivit. *Synonymum τῷ* καθεύδειν *facit Euſtathius τὸ* κοιμᾶσθαι. *addamus & nos τὸ* ἀναπαύεσθαι, *noſtro Ripoſare Italico optimè reſpondent ſignificatione, analogiâ, & affinitate, cum noſtrum è Latino* pauſare. *& Re, præfixo*, repauſare *ſit: Latinum verò è Græco verbo* παύεσθαι, *nempe ejus aoriſto* παύσασθαι, *aut verbali nomine* πάυσις. *Si quis tamen velit hic* καθεύδε, dormivit, *reddere potiùs, quàm* cubavit, *ſequendo Scholiorum interpretationem, ne illi per me licuerit. Neque enim mihi illa admodum improbatur, quando, ut verum fatear, mihi non admodum probatur, in eadem re enarrandâ, idem verbum, ut eſt* εὕδω, *&* καθεύδω, *non in eadem accipere ſignificatione; quod facere oportebit, ſequendo Euſtathii interpretationem. Notandum præterea, hic Scholia legere* καθεῦδε. *nam* καθεύδε, *inquiunt, imperativi eſt. non ſecùs legit Euſtathius, nec ſecùs legendum cenſet Etymologus, grammaticum hunc afferens canonem, videlicet, Omne præteritum indicativum à vocali naturâ longâ inceptum, eundem in compoſitione tonum ſervat, paucis exceptis. Quò magis mirum eſt, cur* καθεύδε *optima quæque impreſſa habeant exemplaria.*

καθέσθω, ſede, *hoc eſt*, quieſce. 569. *Et Græcæ hodie mulieres ſtrepentibus domi, ut ſit, puerulis,* καθέσθω, *inclamant, ut & alicubi in Italiâ noſtræ, Siedi.* καθέσθω. 569.

ἐς, &. 7. 9. 15. 17. 23. 28. 29. 31. 33. 50. 61. 63. *bis.* 71. 73. 76. 77. 79. 81. 82. 88. 92. 95. 109. 113. 116. 140. 161. 171. 179. 183. 186. 187. 193. 201. 204. 212. 213. 217. 219. 224. 233. 234. 237. 249. 253. 260. 261. 264. 267. 268. 269. 271. 273. 274. 293. 302. 306. 307. 314. 320. 321. 324. 325. 328. 329. 331.

(θεοειδὴς αἰνοπαθὲων ὄχ' ἄριστος. 69.)

15. καλὸν, pulchrum, elegantem. 473.

καπνῷ, fumo. 317.

κάπωσεν, cecidi. 593.

καρηνῶν, verticum. 44.

καρπαλίμως, celeriter. 359. 435.

20. καρπὸν, fruſtum. 156.

καρτερὸς, fortis, robuſtus. 178. 280. κάρηνοι, fortiſſimi. 266. 267. καρτίστας. 267.

κατὰ, ſecundùm. 136. 286. per. 318. 483. 487. in. 193. 229. 409. ad. 484. κατὰ θυμὸν, & κατὰ φρένα, animo. 429. 555. Pro κατ' ἐμ' αὐτὸν, pro me, *deeſt*, *pro meis viribus*. 271. *Virg. 5. Æn. v.* 501. *pro ſe quiſque viri.*

καταδύντα, occidentem. 601. καταδύντι. 592.

κατὰ-ἔδησαν, ligarunt. 436.

25. κατὰ-ἕζετο, conſedit, ſedit. 68. 101. 360. 405. 500. 536.

κατὰ-ἰάπτω, combuſta fuere. 464.

κατὰ-ἰκάλυψαν, cooperuerunt. 460.

κατὰ-ἴκνα, adolevi. 40.

κατανεύσαι, annuiſſe. 558. κατανεύσεμεν. 524. κατανεύσω. 514. κατανεύσω. 527.

30. κατα-πύθῃ, coxerit, *vel* decoxerit. 81.

κατα-χεύσας, fundens. 413.

κατέρξεν, demulſit. 361.

κε, *particula poetica, quæ capi ſolet pro* ἄν. 32. 64. 137. 175. (*expletiva interdum, ut* 128. 184. 207. 420. 523.) 218. 547. 567. 580. Κεν, *eadem particula idem valent*. 60. 66. 100. 137. 139. *bis.* 255. 256. 293. 294. 324. 408. 527. *Dicunt* κε *uſurpari ſequente conſonâ*, κεν *verò ſequente vocali: ſed ex prænotatis locis refelluntur.*

κείμενα, repoſita. 124.

35. κεῖνα, illi. 266. κείνοισι. 271.

κεκάμω, deſeſſus fuero. 168.

κελαινεφέϊ, nubes atras reddenti, *vel* cogenti, *hoc eſt, imbres facienti*, atrinubo. 397.

κελαινὸν, nigrum. 303.

κέλευε, jubes. 74. 134. κελεύω. 386.

40. κέλευθα, vias. (ὑγρὰ. 312.) 483.

κερδαλεόφρων, avare, *vel* fraudulente. 149.

κερτομίοισι, cavillatoriis, *vel* conviciatoriis. 539. *ſubintellig.* ἐπέεσσι, verbis. *Eadem ellipſi utimur Italicè, dicentes*, venire alle brutte, *ſubint. parole: ut contra*, andare con le buone.

κεύθε, tege, cela. 363.

κεφαλῇ, capiti. 524. 527.

45. κεχαρίσατο, gaudeant, gauderent. (μέγα. 256.)

κε-

κολεῖῳ, vaginæ. 194.
κολεσσε, tumultum. 575.
κόμας, comæ. (ξανθὰς. 197.)
κομίσαντο, exceperunt, *vel* curarunt. 594.
κορυφῇ, vertici (ἀκροτάτῃ. 499.)
κορωνίσι, nigris. *nam & μελαίνας Hom. ſæpe vocat. Sive* curvis, *vel* apluſtria, *ſeu* amplustria habentibus curva, & inflexa. 170.
κοσμήτορα, duces, moderatores. 16. 375.
κοτέοντϑ, iraſcentis. 181.
κότον, iram diu conditam. 82.
κουλεόν, vaginam. 220.
κούρῳ, puellam, juvenculam. (ἑλικώπιδα. 98.) 275. 337. (filiam. 392. *malè vertunt quidam hîc*, puellam.) κούρας. 111. 298. 336.
κουρίδιος ἀλόχῳ, virginis, ac juvenculæ uxoris duſtæ, puellinubæ. 114.
κοῦροι, pueri. 470. (473. κοῦροι Ἀχαιῶν, filii Achivorum, *ſicuti alibi* υἷες Ἀχαιῶν, *pro*, Achivi. (*tametſi hîc alii vertunt*, pueri.) *Sic enim & Od. ω.* ἴχεϑ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιοῦ, filii Achivorum. *v.* 54.)
κραδίῃ, cor. 225. 395.
κρατέῃ, dominatur (μέγα. 79.) κρατέειν. 288.
κρατερὸν, minax, minacem. 25. 326. 379.
κράτϑ, robur, & vires. 509.
κρατὸς, capitis (ἀθανάτοιο. 530.)
κρείσσων, ſuperior. 80.
κρείων, rex. 130. 285.
κρήγυον, bonum. 106.
κρήηνε, perfice. 41. 504.
κρατῆρας, crateres. 470. κρητῆρϑ. 598.
Κρονίδη, o Saturni fili, (ἀρίστη. 552. Κρονίδῃ (εὐρύοπα. 448.)
Κρονίων, Saturni filius. 528. Κρονίωνι (κελαινεφεῖ. 397. 405.) Κρονίωνα. 502. 539.
κρυπταδίᾳ, occulta. 542.
κτηνεμόνες, cædendos, occidendos. 410.
κυανέῃσιν, cyaneis, *ideſt*, cæruleis, nigris. 528.
κυδοιμοῦ, gloriæ. 405.
κυδιάνειραν, claros habentem, *vel* facientem viros, clariviram. 490.
λεύσσετε, videtis. *legitur & λεύσσετε cum unico σ.* 120.
λέχϑ, lectum. (ἑοῦ. 31.) 609.
λῆγε, deſinebat. 224. 319. deſine. 210.
λέληϑε, oblita erat. 495. λήϑω, lateo. 561.
Λῆμνῳ, Lemno. 593.
Λητοῦς, Latonæ. 9. Λητοῖ. (πύματϑ. 36.)
λιαδὸς, ſegregatus, ſecedens. (νέφι. 349.)
λιγὺς, argutus, voce præditus argutâ. 248.
λίην, valde. 553.
λιμένϑ, portus (πολυδειρὰϑ. 432.)
λίσσει, precare, ſupplica. 394. λίσσομαι, rogo, obſecro. 174. 283. λισσομένη. 502.
λοίγια, exitioſa, pernicioſa. 518. 573.
λοιγὸν, peſtem, exitium. 67. (ἀνιαρὰ. 398. 456.)
λοιμὸς, peſtis. 61. λοιμοῖο. 97.
λοχοσδε, ad inſidias. 227.
λύματα, purgamenta. 314.
λύσαν, ſolverunt, dimiſerunt. 305. λύσαι, liberate, captivam reſtituite. 20. *Legitur & λῦσαιτε.* λυσόμενϑ, redempturus. 13. λύσω, captivam reſtituam, liberabo. 29.
λωβήσαιο, injuriam intuliſſes. (ὕστατα. 232.)
λῷον, melius. (πολύ. 229.)

M

Μὰ, *jurandi adverbium.* ναὶ μὰ, per, *affirmativè.* 234. οὐ μὰ, non per. 86. οὐ μὰ Δ' Ἀπόλλωνα ὕτις, &c. non enim per Apollinem aliquis *&c. vel:* per Apollinem enim nemo. *Non enim duæ negationes hîc οὐ, & ὕτις, in eadem clauſula uſurpatæ affirmant, ut apud Latinos, ſed negant.*
μάκαρες, beati. 406. μακάρεσσι. 599. μακάρων. 339.
μακρὰ, longa. 486. μακρὸν, magnum. 402.
μάλα, valde, admodum. 85. 156. 178. 217. 218. 381. 416. 554. valde properè, quàm citiſſime. 173.
μαλακοῖσι, mollibus, ad molliendum, & placandum aptis. 582.

μέγαν, magnum. 233. 497. 550. μεγάς. 239.
μεγάροισιν. ædibus. 396. 418.
20. μέγιστον, maximum. 525.
μεθίμεν, deponere. 283.
μεθομίλεον, una verſabar. 269.
μειδήσασα, ſubridens, cum ſubriſiſſet. 596. μειδήσεις. 595.
μᾶζον, majus (πολύ. 167.)
25. μᾶσαι, expectare. 535.
μέλαναν, nigram, *quia pice illita: vel quia profunda. nigra enim, hoc eſt, obſcura eſſe ſolent, quæ profunda.* 141. 485. μελαίνῃ. 300. 329. 433.
μελήσεται, curæ erit. 523.
μέλπες, mellis. 249.
μέλλω, debet. 564. *accipiendo hîc* debet, *ut accipit Cic. ad Lentulum: certorum hominum, quos jam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me. ideſt, quos veriſimile eſt te ſuſpicari, vel, quos facilè ſuſpicaris.*
30. μέλπωντες, canentes. 474.
μεμαυῖα, optantem. 590.
μέν, quidem. 18. 22. 50. 53. (ἤ μέν. 77. *vide* ἤ certè.) 125. 127. 135. 140. 154. 163. 165. 183. 191. 216. 234. 250. 258. 267. 269. 273. 288. 298. 306. 312. 318. 331. 368. 376. 389. 421. 433. 440. 453. 454. 459. 470. 485. 514. 522. 531. 536. 547. 561. 601. 603. 606.
μένω, manere. 174.
Μενελάῳ, Menelao. 159.
35. μένος, iræ. 103. μένε. 207. 282.
Μενοιτιάδῃ, Menœtiadæ, *hoc eſt*, Menætii filio. 307.
μένων, manens. 492.
μερμήριξεν, cogitavit, (διχθάδιχα. 189. *Virg.* 4. *Æn. v.* 285. Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc. & 5. *Æn. v.* 702. Nunc huc ingentes, nunc illuc pectore curas Mutabat--)
Μερόπων, articulatâ linguâ loquentium. *alii vertunt*, diverſis utentium linguis. *Hoc epitheton attribuit Homerus* τοῖς ἀνθρώποις, *hominibus. Porrò homines ſi univerſim accipiantur, ut totius habitati orbis incolæ, de iis verè dici poteſt, eos eſſe variilingues. At ſi ſumantur, ut hujus, aut illius civitatis, aut univerſitatis homines, ſeu cives, non rectè hoc nomine appellentur. Quî enim Athenienſes, verbi gratiâ, diverſilingues nuncupemus, cum unâ omnes dialecto, atque eadem uterentur? Ergo cum Homerus hoc loco Pylios appellet*

μή, ne. (20. μὴ οὐ. 118. 131. 137. 295. 324. 363. 522. 545. (μὴ τι. 550.) 555. 566. 578. 587.
μηδέ, neque. 210. 550.
μηδὲ. *part. varia ſignif.* ἄγε μηδὲ, age verò. 302.
55. μηδὲν, iratus eſto, iraſci perge. 422. in irâ permanebat. 488.
μηδὲν, iram permanentem (μενεαίνω. 1. 2.) 75.
μηρά, femora. 464. μηρῶ. 190. μηρός. 460. μηρία (πίονα. 40.)
μήτε, neque. 275. 277.
μή, τι, ne. 550.
60. μήτηρ, ô mater. 352. 586. μήτερ. 280. (πότνια. 357.
μητίετα, conſilii auctor, *vel potius*, conſilio abundans, prudens. 175. 508.
μητρὶ, matri. (τιλυ. 351 572. 585.) 577.
μίν, ipſum. 100. 201. 237. 361. 290. 332. 399. 407. 427. *bis*. 441. 506. 508. 536. 610. ipſam. 29.
μίνυνθα, in breve tempus, brevi, *ſubintelligendo*, aderit, *aut tale quid*. factum tibi brevi aderit, imminet. 416. μινυνθάδιον, brevis vitæ exſiſtentem. 352.
65. μίσυρον, minutatim ſecuere. 465.
μιμνήσκω, admonens, cum in memoriam revocaveris. 407.
μοί, mihi. 20. 41. 74. 76. 106. 120. 153. 161. 162. 176. 300. 335. 353. 392. 455. 504. 505. 514. 542.
μοῖραν, id quod decet. 286. κατὰ μοῖραν, decenter.
μολπῇ, cantu. 472.
70. μουσάων, muſarum. 604.
μυθήσασθαι, enarrare, eloqui. 74. ſermocinari. 291. *ubi infinitivus ſumitur pro ipſo nomine* μῦθος, *ideſt*, λόγος, ſermo. οἰδέα προθέειν μυθήσασθαι, convitia præcurrunt ipſum loqui, *hoc eſt*, ſermonem: loquendi initium a convitiis facit.
μῦθον, verbum, orationem, (κρατερὸν. 25. 326. 379.) 388. 552. μύθοις. 545. μύθῳ. 33. 221. 273. 565.
μυρία, innumera. 2.
Μυρμιδόνεσσιν, Myrmidonibus. 180. Μυρμιδόνων. 328.

N

Ναὶ, certè. 266. ναὶ μὰ, certè per. *&c. in jurejurando.* 234.
νῆας, naves. 487. νῶϊν. 48. νίσαι, redeas. 32.

νιφὰς,

232. 237. 272. 354. 407. 417. 421. 445. 455. 456. 506. 522. 554.
νώμησαν, diſtribuerunt. 471.

Ξ

Ξανθῆς, flavæ. 197. ξίφος, enſem. (μέγα. 194. 220.) 210.
ξύμπαντας, univerſos. 241.
ξυνδῆσαι, ſimul ligare. 399.
5. ξυνέμιξε, commiſit. σφῶϊ ἔριδι ξυνέμεν μάχεσθαι, *ipſos* contentione commiſit pugnare, *hoc eſt*, ita ut pugnarent, *accipiendo* τὸ commiſit *in eâ ſignificatione, quâ Martialis li. 7. Cum Juvenale meo quæ me committere tentas, Quid non audebis, perfida lingua, loqui? Italicè dicitur*, metter alle mani, *& unicâ voce* azzufare. 8.
ξυνὰ, communia. 124.
ξύνιεν, audiebant. 273.

O

Ὁ *articulus præpoſitivus in ſuâ primariâ ſignificatione*. 33. 35. 380. 462. Hic, ipſe. 139. 191. (239. *legitur* ὅδε) 446. 474. 536.
ὁ, hic, ipſe, ille. 9. 12. 47. 193. 333. 404. 488. 581. 597. qui. 388.
ὅ, quod, adverb. 120. ἐβεβλήκει, verubus. 465.
5. ὅδε, hic, ipſe, &c. 65. 68. 93. 97. 101. 190. 281. 320. 342.
ὅδε, *idem ſign.* 287.
ὁδὸν, viam, *vel* inſidias, *propriè quæ juxta viam ſtruuntur*. 151. ὁδὸν ἐλθέμεναι, ire ad inſidias. *confer cum v.* 225. & 226.
Ὀδυσῆος, Ulyſſis. 138. Ὀδυσεὺς (δῖος. 145. πολύμητις. 311. 440.) 430.
ὄζους, ramos. 234. Virgulta, *Virg.* 12. *Æn. v.* 207.
10. ὄθομαι, moveor. οὐκ ὄθομαι, nihili facio. 181.
οἱ, *articulus præpoſ. in ſuâ primariâ ſign.* 382.
ὀλέκοιτο, peribant. 10.
ὀλέσσας, perdas. 559. ὀλέσσῃ. 205. (*legitur* & ὀλέσαι.)
ὀλίγον, parvum. 167. ὀλίγος. 593.
ὀλοῇσι, perniciosis. 342. λῦ *productâ. qua de cauſâ nonnulli legendum putarunt* ὀλοῆσι.
40. Ὀλύμπια, Olympia. 18. *ſcribendum litterâ*, O *grandiori. ſic & Olympus, a quo Olympia: quæ nomen eſt proprium, ſaltem apud Homerum: cujus tamen in vulgatis exemplaribus*, o, *minuſculum ubique præfert, quaſi idem prorſus valeat, quod* οὐρανὸς, *cælum. At falsò, ſi non falſus Euſtathius; a quo diſcimus, cum Olympus nomen fuerit diverſorum montium, apud Homerum hoc nomine intelligi montem illum Macedoniæ, vel Theſſaliæ, quod Poëtis facere viſum eſt in terris deorum domicilium, quaſi ii ſedem hic aliquam habere deberint eximiam, in quâ, tanquam humano præditi ingenio, hominum more, atque inſtituto degerent. Hunc autem montem, non alium, ideo fortè diis (inquit) ad habitandum dicarunt, quòd non ſolùm magnitudinem cæli, majeſtate quadam ſuâ, ſed & ſulgorem nomine ipſo repræſentaret. Videtur enim Olympus ex* ὀλόλαμπος, *hoc eſt, totus lucens, per ſyncopen* λα *ſyllabæ factus*, o *in* υ, *& aſpero ſpiritu in tenuem Æolicè mutato. nam & ὄνυμα legitur ex ὄνομα Æolicè factum, unde* ὀνυμαίνω, *& tenuem amant ſpiritum Æoli. Omninò enim Homerus, ubicumque Olympum (inquit) nominat, primariò, ac propriè ut montem accipi vult, ſecundariò, atque allegoricè, ut cælum. Hoc ſixo, & conſtituto, Euſtathius præcipuos notat Homeri locos, in quibus Olympi ſit mentio, iiſque ad hunc ſenſum explicatis, quæ difficultatem iniiciunt, omnia diluit. Certè ego apud Poëtam nulla memini me legiſſe epitheta Olympo adjuncta, quæ propria, & peculiaria cæli ipſius eſſe videantur: ſed omnia ipſi quoque Olympo conveniunt, ut menti: & plura ſic monti, ut cælo aptari minimè valeant. Vocat enim ille Olympum* μακρὸν, μέγαν, magnum, αἰπὺν, excelſum, αἰγλήεντα, rutilum, lucidum. *hæc communia & cælo*

ὁμοῖος, ſimilis. 278.
ὁμοιοθήμεναι, æquiparari, exæquari, *vel*, ſimilem ſe, ac parem eſſe dicere. 187.
ὄμοσσον, jurato. 76.
ὁμοῦ, ſimul. 61.
ὁμοῦμαι. vide ἐπ-ομοῦμαι.
ὁμῶς, æque. 196. 209.
ὅν, quem. 94. 139. 403. 547. 549.
ὁί, ſuum. 609.
ὄναρ, ſomnium. 63.
ὀνείδεα, convicia. 291.
ὀνειδείοις, (*vel potiùs* ὀνειδείαις. *frequentiùs enim ita ſcriptum reperitur*) opprobrioſis. 519.
ὀνείδισον, exprobrato, *vel* maledicito. 211.
ὀνειροπόλον, conjectorem, ſomniorum interpretem. 63.
ὀνόμαζε. *vide* ἐκ-ονόμαζε.
ὀξύ, acutum. 190.
ὄπι, voci (καλῇ. 604.)
ὄπιθεν, ponè, a tergo. 197.
ὀπίσω, retrò. 343. τὰ ὀπίσω, cogitare futura.
ὁππότε, cum, quando. 163. 399.
ὅππως, ut. 344. ὅπως. 136.
ὁρᾶτο, videbat. 56. 198. *legitur &* ὁρᾶτο.
ὀρεγνύς, extendens. 351.
ὄρεσι, montibus. 235.
ὀρεσκῴοισι, monticolis, montes incolentibus. 268.
ὅρκον, jusjurandum (μέγαν. 233.) ὅρκῳ (μέγας. 239.)
ὅρμον, portum. 435.
ὁρῶν, intuens. 350.
ὅς, qui. 37. 64. 70. 73. 78. 91. 218. 253. 283. 336. 405. 445. 451. 505.
ὄσσε, oculi. 104. (δεινώ. 200.)
ὅσσοι, quot. 566.
ὀστόμενος, intuens (καπέ. 105. *legitur &* καπεσσόμενος, *unicâ dictione.*)
ὅσσον, quantum. 516. quantò. 186.
ὅστις, qui. 230.
ὅταν, quando. 519.
ὅτε, quando, cum. 80. 397. 432. 493. 567. 610. quandoquidem. 518.
ὅ, τι, quod. 85. 527.
ὅτι, quia. 56. 244. quòd. 85. 412. 537. quare. 64.
ὀτρηρὼ, celeres. 321.
ὅ, τι, quod. 294. 543.
οὐ, non, haud. 28. 29. (86. *vide* μά.) 114. 115. 132. 152. 163. 289. 296. 495. 515. 526. 561. 566. 603.
οὗ, ſui. 404.
οὗ, cujus. 6.

οὖρα, montes. (σπόντα. 157.) οὔρεα, montes. 5
οὖρον, ventum (ἵκμενον. 479.)
οὔτε, neque. 93. *bis*. 226. 227. 299. 335. 490. 491. 553. *bis*. 548. *bis*. οὔτε τι. 115.
οὔτι, nihil, & minimè. 153. 160. 241. 298. 416. 511. 562. 588.
οὐδαμοῖσιν, hominib. nihili. 231. οὐδαμός. 293.
οὔτις, nemo. 88. 198. 271. 547.
οὕτω, ſic. 564. οὕτως. 131.
ὄφελες. *ut* αἲθ' ὄφελες ἆδαι. utinam ſederes. 415.
ὄφελεν, debebat. 353.
ὀφέλωσιν, augeant. 510.
ὀφθαλμοῖσιν, oculis. 587.
ὄφρα, ut. 118. 133. 147. 158. 185. 444. 515. 523. 524. 578. donec. 82. 509.
ὀφρύσι, ſuperciliis. (κυανέῃσι. 528.)
ὄχα, multò, longè. 69.
ὄχθησαν, ægrè tulerunt, ingemuerunt. 570. ὀχθήσας. 517.

Π

Παῖδα, filiam (φίλω. 20. 447.) 43. παῖδες, filii. 255. παιδός. (ἑῆος. 393.) 255. 496. 596.
παιήονα, pæanem, *carmen* (καλέν. 473.)
παλάμῃς, pàlmis, manibus. 238.
παλίμοχα, iterum collecta, recollecta. 126.
παλιμπλαγχθέντας. 59. *Duæ feruntur interpretationes hujuſce vocis: altera eſt,* τὰ δ' ἑτέρωσε πλαγχθέντας, *ideſt*, iterum errantes: rederrantes, revagantes: *altera eſt,* ὡς ὀπίσω πλανηθέντας, *ideſt*, retro, *aut* retrorſum errantes, retroerrantes. *De quibus ut judicare quivis facilè poſſit, altiùs repetenda res eſt. Auctores ſunt ex neoteris nonnulli, inquit Euſtathius, cum primùm ad bellum Trojanum profecti fuiſſent Græci, aberraſſe eos a viâ. non enim in hoſticum, ſed in Myſiam advectos, in qua regnabat tum Telephus, in hanc, falsò creditum Troadem, hoſtiliter incurſionem feciſſe: quam quidem ab hoſtibus ſtrenuè tutatus Telephus, ab Achille, quicum congreſſus, lethale vulnus accepit, cum ejus equus inter pugnandum, Bacchi operâ, vitis capreolis implicatus, equitem ſtraviſſet humi. Fugatis ergo hoſtibus, e vulnere graviter affectus Telephus, quia incurabile videbatur, medicinam ejus ab oraculo petit. Inde reſponſum refert vulgatum illud,* ὁ τρώσας ἰήσεται, *hoc eſt, vulnus, qui fecit, idem curabit.*

Quam-

ci in Mysiam impetum fecerint; posteriori autem, duce itineris Telepho, Trojam appulsi, eam expugnarint. Præterea Odysseæ δ mentionem facit Menelaus, cum Telemacho loquens, cujusdam luctæ, qua certavit Ulysses in Lesbo cum Lesbio Philomelide, proficiscentibus ad bellum Trojanum Græcis. Consentaneum autem rationi est, hæc certamina per lusum agitata fuisse, excipientibus Lesbiis hospitio Græcos. ed, quod posteriori decennio, quo Troja excisa fuit, convenire haud videtur; quando hoc posteriori, quo Polemarchus erat Achilles, obsessi a Græcis dicuntur Lesbii. ergo non illorum amplius hospites, sed hostes. Ad hæc, dicente Penelope vigesimum annum agi, ex quo Trojam profectus fuerit Ulysses, existimare licet, eam utrunque decennium intellexisse, prius, inquam, illud errationis, ac posterius hoc Trojanæ obsidionis. Hæc si vera sunt, quoniam ergo semel jam erraverant Græci in eâ expeditione, falsam ingressi viam, ideirco metuere se, inquit Achilles hoc versu 59. νε παλιμπλαγχθέντες, hoc est, iterum variis inter vias erroribus acti, domum revertantur. Hanc historiam, atque hanc interpretationem non satis probare videtur Eustathius: quia multis, inquit, urgetur difficultatibus: triaque affert illorum argumenta, quibus altera placuit interpretatio. Primùm enim τὸ πάλιν, ex quo composita est dictio παλιμπλαγχθέντας (constat. n. ex πάλιν, & πλάζομαι) non reperiri apud Homerum aiunt, significans iterum, aut secundò. Deinde claram esse Homeri sententiam, Calchantem, non Telephum, illius ad Troicam urbem oppugnandam fuisse Græcorum itineris ducem. ergo ignorasse videtur Homerus priorem illam Græcorum plenam errorum profectionem. Tertio non videri ullam cadere posse errationem in hanc Græcorum reversionem, cum jam norint viam, quam ignorabant priùs, ac viæ ducem habeant Calchantem. ergo neque πάλιν, hîc valebit iterum, neque πλαγχθέντας, errantes: sed παλιμπλαγχθέντας idem erit, ac,

aliquam, sed nihil cogit: Tertium, quod ducitur a verbis quibusdam Penelopes (quæ tamen non commemini me legisse) firmissimum est, ita ut infringi non possit. Mihi tamen haud vana incessit suspicio, in Eustathii verbis hîc subesse mendum. Hæc enim ille: ἢ ὅτε δέ, φασιν, ἡ Πηνελόπη ἐρᾷ ὅτι ἤδη τόδ' ἔπος εἰσὶν ἔτεες, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς ἐς Τροίην ἔβη: ideest: Ac quando (inquiunt) dicet Penelope: Vigesimus hic mihi jam annus est, ex quo Ulysses Trojam petiit, &c. Quæ enim Eustathius attribuit Penelopæ, eadem Iliad. 24. leguntur in personâ Helenes interemptum lugentis Hectorem:

Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαίφρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μέν μοι πόσις ἐσσὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' (ὡς πρὶν ὄφελλεν ὀλέσθαι)
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε δωτίνη ἔτος ἐστὶ,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἐῶλα, καὶ ἐμῆς ἀπεπάλυσα πάτρης.

hoc est,

Hector, meo animo levirorum longe carissime omnium,
Certè mihi maritus est Alexander Deosimilis,
Qui me duxit ad Trojam (quòd utinam ante occubuissem)
Jam enim nunc mihi vigesimus annus est,
Ex quo inde veni, & è meâ discessi patriâ.

Ut verisimile sit, μυρμηκιὰν *hîc esse vel Eustathii, vel aliorum ἁμάρτημα: & ita legendum hunc locum:* ἢ ὅτε δέ, φασιν, ἡ Ἑλένη ἐρᾷ, ὅτι ἤδη μοι τόδε δωτίνη ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὗ ἐς Τροίην ἔβλω. *hoc est,* Ac quando, inquiunt, dicet Helena: Vigesimus hic mihi jam annus est, ex quo ego Trojam veni. *Hæc si vera est conjectura, de qua nihil dubitandum puto, validissimum omnium erit hoc tertium argumentum. Si enim a raptu Helenæ ad interitum Hectoris, cujus idem fuit annus, qui discidii inter Agamemnonem, & Achillem, anni numerantur viginti; quî possit negari, duo fuisse Troici belli decennia? Sed Eustathius in explicatione illorum Helenæ verborum ω Iliadis, prius, inquit, decennium in apparando bello, posterius in eo gerendo exactum est. In quo sequitur ille quidem*

jani belli decennium. Reliqui ſi tollantur p[ro]-
bè: quando Ulyſſes enumerat ibi (ut omnino
debet) tempus non quidem prioris, ſed poſte-
rioris ſui ab Ithacâ diſceſſus ad ultimum uſque
reditum, quæ abitio fuit abſque dubio poſte-
rioris decennii anno primo. Quo item anno ſi-
mile veri eſt eum procreaſſe Telemachum, ita
ut ultimus Ulyſſis reditus in vigeſimum Tele-
machi ætatis annum inciderit: ſicuti contra
prioris decennii ejus belli anno primo ſuſce-
pit Achilles è Deidamiâ Neoptolemum, ita ut
is poſterioris decennii belli Trojani anno ultimo
vigeſimum ageret ætatis annum. Quâ quidem
ratione (niſi me fallit animus) optimè omnia
cohærebunt. Nam quod attinet ad argumenta
nobis adverſantia, ab Euſtathio producta, ea
nullo prorſus negotio diluuntur. Primùm enim
falsò dicitur, πάλιν *ab Homero nullibi ſumi pro,*
ἐκ δευτέρου, *iterum, aut ſecundò: ut vel unus*
oſtendere potis eſt locus Iliadis β, *verſu 276.*
& ſeq. Οὐ θέμις ἐστὶ πάλιν αὖθις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἕκτορα βουλὰς ἀνθέμεν, ἐκ δὲ θεοῖσι. *ubi vocem* πάλιν,
& ſcholia parva, & res ipſa, de qua ſermo
fit, teſtantur ſignificare ἐκ δευτέρου. *Secundo*
loco non concedam, Calchantem pro Telepho re-
petentibus Trojam Græcis monſtraſſe iter. Quid
enim ſi Homerus factum Telephi conſultò af-
finxit Calchanti? an mirum videatur, eum hac
etiam in parte videri voluiſſe Poëtam? Sed
age poëticum potius fuerit hoc factum Telephi.
quid tum poſtea? an reliqua omnis ideo corruet
hiſtoria? Tertium verò illud, quòd ſcilicet non
poſſint Græci ampliùs, ne ſi velint quidem,
errare, cum ducem in reditu habeant Calchan-
tem, ut verum fatear, ſic, neque illis profeſ-
ſe, neque nobis obeſſe, profiteor. Etſi enim ſe-
cunda à recto itinere aberratio metuenda nul-
lo modo fuit Græcis in patriam revertenti-
bus, certa tamen iis erat, atque ægerrimè
ferenda, ſi nunc, graſſante peſtilentiâ, diſce-
derent, ſecunda aberratio à ſcopo, nimirum
ab eâ, quam ſibi propoſuerant, Ilii expugna-
tione. Primùm aberrarunt ab hoc fine, cum
oppugnarunt Myſiam, quia repulſi tunc a Te-
lepho, in Græciam, Trojâ incolumi, non recu-
perandâ Helenâ, rediere. Secundo nunc aber-
rabunt, quia, eadem ſtante, non excisâ, non
expugnatâ; neque item redditâ Helenâ, in pa-
triam remeabunt. Dico ergo, πολιμπλαγχθέντας
hic ſignificare, Rurſus aberrantes, *non quidem*
a viâ, ut ex adverſariorum ſententiâ inter-

hic, πάλιν ἐμοῦγε, *non* πάρ ἐμοῦγε, *omiſſo accentu,*
ut habent omnes, quas viderim, editiones.

15. πατὰ πάντα, hortor, ſuadeo, 577.
παρίζω, aſſide. 407. παρίζετο. 557.
παρπάσω, verbis decipiat: *vel potiùs*, ſeducat. 555.
παρελεύσεαι, ſuperabis, antevertes. 132.
παρίατται, aderunt. 213.
20. παρήμενος, ſedens apud, aſſidens. 421. 488.
πάρ ἰδι, ante, coram. 360. 500.
πάροι, antea. 453. 553. 610.
πᾶσι, omnibus. 5. (*legitur* & δῆτα.) 289. 598.
πᾶσιν. 283. 471. 516.
πάτερ, ὁ pater. 503. πατήρ. 544. 579.
25. πάτρης, patriæ. 30.
πατρὶ, patri (φίλε. 98. 441. 578. γέροντι. 358.)
Πατρόκλης, o Patrocle (ἀγαυὸς. 337.) Πάτροκλος. 345.
πατρὶς, patris. 396. 404. 534.
παῦσε, finem imponito. 282. παύσαντο. 467. παύσειε, ſedaret. 192. παύσασα. 207.
30. πείθευ, pareto (*Virg.* 2. *Æn. v.* 607.) obedito. 214. πείθεσθε, auſcultate. 274. πείθονται (πρόφρων. 150.) πείθωνται. 79. πείθοντο. 273.
πείρησαι, fac periculum. 302.
Πειρίθοον, Pirithoum. 263.
πείσεις, perſuadebis. 132. πείσεσθαι, perſuaſum iri. 427. paritturum. 296.
πείσεσθαι, toleraturum. 289. a πέσχω, fut. πέσομαι, non a πείθω.
πέλασσαν, admoverunt, collocarunt (καρπαλίμως. 434.)
35. πέλεται, eſt. 284.
πέμπουσιν, mittunt. 390.
πεμπώβολα, verua quinque habentia cuſpides; quinquefida, *ad imitationem tridentis*, quinquiverua. 463.
πέμψω, mittam. 187.
πένθος, dolor, mœror (μέγα. 454.) 362.
40. πέπαρο, faciebant. 318.
περπαρμένον, transfixum. 246.
περπίθωμεν, perſuadeamus, *vel* flectamus. 100.
περπίθῃς, credas. 524.
περ, *particula ſæpe vacans*, *ut* 81. 211. 260. 352. 353. 416. 508. (580. quidem) 587. licet, quamvis. 131. 241. 586. 588. καὶ περ. 217. 577.
περὶ, circa, circum. 303. 317. 448. περ, ſupra, pluſquam. 417.
45. περὶ-ἔλεψε, circumdecorticavit. 236.
περὶ-ἴσμεναι, ſuperiorem eſſe. 287. *legitur* & περ.

ποθεσκε, deſiderabat. 592.
ποθή, deſiderium. 240.
ποθι, quando. ἤπε ποθι, ſi quando. 128.
ποιήσαντες, facientes, *vel* cum feciſſent. 461. ποίησα. 608.
ποιμένα, paſtorem. 263.
ποῖον, quale? 552.
ποιπνύοντα, miniſtrantem. 600.
πολέας, multos. 559.
πολεμίζων, belligerans, pugnans. 168.
πόλεμον, bellum. 491. πόλεμοι. 177. πολέμοιο (πολυτλήτου. 195. κακοῖο. 284.) πόλεμον. 226. πόλεμῳ. 61. πολέμῳ. 422.
πολιῆς, canæ. 350. 359. *vide in* γλαυκώπις.
πόλιν, urbem (πόλιν. 19.) εὐτείχων. 129. ἱερὴν. 366.) πολίων. 125.
πολλά, multa, *hoc eſt*, multum. 35. (156. πολλὰ μάλα, admodum multa.) 351. 162.
πολλάκι, ſæpe. 396.
πολλάς, multas. 3.
πολλοί, multi. 242.
πολλόν, multò, longè. 91.
πολύ, multum, magnopere. 112. longè, multò. 167. 169. 229. 581.
πολυαϊκῶν, multos habentis motus, *ſeu* varios impetus; impetuoſi. 165.
πολυβενθέων, valde profundi, *vel* profundi. 432.
πολυδειράδων, multa habentis cacumina, cacuminoſi, *vel* multiverticis. 499.
πολύμητις, multi conſilii, prudens. 311. 440.
Πολύφημον, Polyphemum. (αἰπόθεν. 264.)
πολυφλοίσβοιο, multiſtrepi. 34. longè reſonantis, *Catull.*
πόνῳ, operæ. 467.
πόντον, pontum, mare. (οἴνοπα. 350. *vide &* γλαυκώπις.)
ποντοπόρῳ, pontigradæ. 439.
πόποι, dii. ὦ πόποι, proh dii immortales: *vel*, papæ. 254.
πόρε, præbuit. 72.
πορφύρεον, purpureum, *hoc eſt*, cæruleum. 482.
Ποσειδάων, Neptunus. 400.
πόσιν, potus. 469.
ποτιειπεῖν, compellavit: alloquutus, alloquuta eſt. 206. 224. 320. 502. προσείπεσκε. 105. 441.
προτέρη, *idem ſign.* 84. 130. 148. 215. 285. 364. 511. 517. 560.
προτιβάλλεν, alloquebantur. 332.
προφερέστη, *idem ſign.* 201. 539.
πρόσθε, antea, priùs. 251.
πρόσω, ante. 343. τὰ τε πρόσω, τά τ' ἐπίστε, cogitare, quæ ante, & quæ retro ſunt, *hoc eſt*, præſentia, & futura.
πρότερος, prior. 548.
προτέρωσε, rudentibus. 434.
πρόφρων, promptus, *vel* promptè, alacriter, *ut adverbium ſit*. 77. 150. 543.
πρύμνας, puppes. 409.
πρυμνήσια, funes, quibus naves ad terram a puppi religantur, puppalia. 436. 476.
πρῶτα, primùm. 235. 276. 459. τὰ πρῶτα, *idem ſign.* 6.
πρώτιστα, *idem ſign.* 105.
πρῶτον, *idem ſign.* 50. 319.
πρῶτος, primus. 386.
πτερόεντα, alata, *ſeu* volucria, *hoc eſt*, cita. *Virg.* volantia. 11. *Æn. v.* 380. *Sed non replenda eſt curia verbis, Quæ tutò tibi magna volant. Horat.* quæ irrevocabilia volant. *Ita dicta (inquit Euſtath.) ob eam, quæ ipſis ineſt, harmoniam, concinnamque compoſitionem: vel quia, tamquam pennæ, ſecant aërem (ſecari æthera pennis dixit Virg. I. Georg.) vel quia doctos, & eloquentes viros, tamquam alæ, ſeu pennæ extollunt: vel quia, ubi Sirenes devicisſent Muſæ, & ex illarum ſive pennis, ſive alis ſibi feciſſent corollas, ipſæ quoque verba, quaſi & ad hæc victoriæ decus pertineret, ac triumphus*, alata, *ſeu* volucria *dici voluerunt. Gerræ.* 201.
πτόλεμον, bellum. 492.
πτολίεθρον, urbem. (τὸ ναιόμενον. 164.
πυθοίατο, audirent. 257.
Πυλίων, Pyliorum. 248.
Πύλῳ, Pyli. 269. Πύλῳ (ἠγαθέῃ. 252.)
πυραί, pyræ. rogi (θαμειαί. 52.)

140. πυ-

Σαώσεις, ſervabis. 83.
σαώσῃ, ſalvus. 32.
σέ, te. 26. 170. 173. 280. 362. 414. 418. 503. 522. 553. 555. 558. 561. 587. σεῦεν. 180. 186. 230. σέω. 396.
σήμηνε, impera. 296. σημήνειν. 289.
σῆς, tuis. 179. σέθεν. 297.
Σίντιες, Sinties, Lemnii. 594.
σκαιῇ, ſiniſtræ. 501.
σκηπτοῦχος, ſceptriger. 279.
σκῆπτρον, ſceptrum. 28. (χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον. 245.) 234. σκήπτρῳ, ſceptro. (χρυσέῳ. 15. 374.)
σκιόεντα, umbroſa, opaca. 157.
Σμινθεῦ, Smintheu. 39.
σοί, tibi. 89. 158. 159. 163. 167. 178. 294. 296. 299. 443. 557.
σοῖς, tuis. 179. σοῖσι. 42. σόν. 185.
σόῳ, ſalvi. 344. σόον. 117.
σπλάγχνα, viſcera. 464.
σπάσαντο, contraxerunt. 433.
σπεῖρα, carinæ. 482.
στέμμα, coronam. 14. 373. (*in vulgatis legebatur utrobique*, στέμματα. *malè, ut rectè ſentit vir doctiſſimus*) corona. 28.
στῆ, ſtetit. 197.
στήθεσσι, pectoribus. 83. (λαισήϊα. 189.)
στήσαντο, ſtatuerunt, erexerunt. 480. στήλω, ſteterunt. 332.
στρατὸν, exercitum. 10. 53. (εὐρὺν. 229. 384. 478. 484.) 318. *alicubi* caſtra *nonnulli reddunt, quæ propriè* στρατόπεδα *dicuntur, non* στρατός. *poteſt tamen accipi quod continetur pro eo, quod continet.* στρατῷ. 91.
συγήῃ, metuat. 186.
συλήσαι, deturbare. ὥσπερ γὰρ κ' ἐξέδρην Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς Ἐξ ἑδράων συλήσαι. *i.* Si enim velit Olympius fulgurator E ſedibus deturbare. *Subintelligendum*, αὐτὸν, ὁ ἐξέδρη, *inquit Euſtathius, ideſt*, efficiet, quod vult: *aut aliquid tale. Seu* συλήσαι *erit non quidem aoriſt. primus infinitivus, ſed tertia ſingularis aoriſti*, 1. *optativi*, *nempe*, deturbet. *pro* deturbare poſſit: *quo quidem modo integra erit oratio; & poſt* ἀστεροπητὴς, *aut poſt* ἐξέδρην, *diſtinctionis nota exaranda erit*. 580.
σύ, tu. 76. 83. 86. 127. 146. 158. 214. 243. 275. 277. 280. 282. 297. 393. 401. 421. 522. 508. 550. 582.

erit ſenſus: ubi finem loquendi fecit Achilles, enſem, in quo manum habebat, in vaginam compulit. vide in Ἕλκετο.
σχίζης, fruſtis ligni ſciſſi, aſſulis, ſcheggie, *Italicè a voce hac Græcâ*. 462.

T

Τά, *articulus præpoſit. in ſuâ primariâ ſignificatione*. 20. 60. 70. *bis*. 107. 383. 465. 576. quæ. 125. alia. 368. illa. 125. 554. hæc. 318.
τάδε, hæc. 257. 573.
τἀλλα, *pro* τὰ ἄλλα, alia. 465.
Ταλθύβιον, Talthybium. 320.
τἀμύναται. *vide* ὑπὸ-τἀμύναται.
ταπεινὰ. *vide* πρῆνα.
ταρσὸν. *vide* ἀνὰ-ταρσὸν.
ταφόωντες, paventes, *vel* cum expaviſſent. 331.
ταύρων, taurorum. 41. 316.
τάφρα, hæc. 126. 140. 193. 286. 295. 365. 523. 550.
τε, quæ, *conjunctio*. 5. 7. (8. *vacans*) 13. *bis*. 14. 17. 23. 38. *bis*. 45. 57. 61. (63. *vacans*.) 66. 70. *ter*. (81. 86. *vacans*.) 128. 157. *bis*. 159. 167. *bis*. 177. *ter*. 179. 183. 192. 196. 209. *bis*. (218. *vacans*.) 237. 238. 255. 256. 263. *bis*. 264. *bis*. 265. 273. 279. 293. 307. 328. 329. 333. 339. *bis*. 361. *ter*. 367. 372. *bis*. 373. 377. 400. 403. 409. 416. 417. 443. *bis*. 452. *bis*. 460. *bis*. 465. 466. *bis*. 467. 480. 487. *bis*. 492. *bis*. 497. 510. (521. *vacans*.) 544. *bis*. (573. *vacans*.)
τέκε, peperit. 36.
τέμενος, ſignum (μέγαν. 526.)
τέκνα, fili. 414. nate, *Virgil.* 2. *Æn. v.* 594.
τέκον, peperi. 418.
τέκος, filia. 212.
τέκοσα, cum pepererim. (αἰά. 514.)
Τενέδοιο, Tenedi. 38.
τελείων, adultarum. integrarum, *vel* non mutilarum, non vitioſarum. 66.
τελέσῃ, perfecerit. 82.
τελεώσας, perfectas. 315.
τεὸν, tuum. 138. (*legitur &* τὸ σὸν.) 282.
τέρπετο, oblectabatur. 474.
τερπικεραύνῳ, fulmine gaudenti. 419.
τετάγοι, cum extendiſſet, *vel potiùs* cùm arripuiſſet. 591. Ῥίψε, ποδὸς τετάγων, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Projecit, *vel* præcipitem dedit (me) pede

292. 430.
τλῶΐς, hanc. 127. 134. τλεδς. 214.
τί, aliquid. 301. Quid, *pro*, aliquid. 394. (τί. quid? cur? 362. 414.) *Poſt* ὀλίγος (*ubi pro* δέ τι, *legitur* & ὀλίγος δ' ἔτι.) 593.
35. τίε, quid? cur? 365.
τίθη, ponebat, *vel* poſuit. 441. 446. 585. *vide* & ἀπὸ-τίθη.
τιμῇ, honori. 510. *legitur* & τιμὼ, *ut ſit pro* κατὰ τιμὼ. τιμὼ. 353. (pœnas. 159.) τιμῆς. 278.
τίμησας, honore affeciſti. 454. τίμησον. 505. τιμήσης. 559. τιμήσει. (μίλησε. 175.)
τινὰ, aliquem. 62. 289.
40. τίπτε, cur? 202.
τίς, aliquis. 150. 534. τίς, quis? 8. 540.
τίσαν, luant. 42. τίση, honoratum reddito. 508. τίσωσιν, honoraverint. 510.
τὸ, *articul. præpoſ. in ſuâ primar. ſignifi.* 106. 165. 167. hoc. 185. 204. 212. (228. *legitur* & τόδε, *pro* τὸ δὲ) 563. quod. 234. 325.
τόγε, hoc. 116. 120. 178.
45. τόδε, hoc. 41. 234. 455. 504.
τοὶ, tibi. 28. 39. 40. 107. 123. 150. 173. 177. 181. 204. 213. 228. 233. 297. 303. 365. 416. 425. 426. 515. 524. 540. 541. 546. 563. 566. 567.
τοὶ, *particula vacans*. 419.
τοὶ, hi. 447.
τοιγὰρ, igitur. 76.
50. τοῖο, hujus. 380. ejus (*ſubintell.* temporis.) 493.
τοῖς, *artic. præpoſitivus*, &c. 597. 342. ipſis. 241. τοῖσι, his, inter eos. (58. *vir eruditiſſimus hîc, pro* τοῖσι δὲ, *legere non dubitat*, τοῖσδε, *conjunctim* (*cum ſignificet* (*inquit*) τοῖσδε, *ideſt*, τοῖσδε, *non* τοῖσδε δὲ) *ut ponatur circumflexus in antepenultimâ, eodem modo, quo in* ὅδε τε, *ac ſimilibus, ubi itidem* δε *additicium cenſetur. Rectè ille quidem. At, qui hîc mutationem non amet, ſervatâ lectione vulgatâ, poterit ſumere* δὲ, *pro* δή. *Vide in* δή.) 68.) 101. 247. 348. τοῖσι. 269.
τῷ, ipſi, huic. 55. 250. (τῳ, alicui. 299.) quare. 418.
75. τοῖσι, hi, hos. 304. 330. 531.
τῶν, *artic. præpoſ.* 198. 300. horum. 272. 301. 407. quorum. 160.

Υ

Ὑβρη, inſolentiam. 203. ὕβρῳ, contumeliæ. 214.
ὑγρὰ, humida. 312.
ὑῆας, filios. 240. ὑῆες (ὑῆες Ἀχαιῶν. 162. pro, Ἀχαιοί.) 237. 276. 368. 392. ὑῆν. 21. 505. 510. ὑῆς. 9.
ὑμῖν, vobis. 18. 260. ὔμμες, vos duo. 274. 335. 489.
ὑπείδδισαν, timuerunt. 406.
5. ὑπέξομαι, conceſſero. 294.
ὑπελύσαο, exſolviſti. 401.
ὑπὲρ, pro. 444.
ὑπερφιάλοισι, ſuperbiis. 205.
ὕπνος, ſomnus (γλυκὺς) 64.
10. ὑπὸ, ſub. 501. ab. 241.
ὑποβλήδην, interpellatim, interpellando. 292.
ὑποδρὰ, torvè. 148.
ὑποίξω, promitte. 514.
ὑπὸ-πατώσαν, ſubtenderunt, ſuppoſuerunt. 486.
15. ὕστατα, poſtremùm. 232.
ὕστερον, poſtea. 27.
ὑφέντες, ſummittentes. 434.
ὑψιζρεμέτης, altiſremus, altitonans. 354.
ὑψοῦ, altè, in alto. 486.

Φ

Φαίνετ, viſi ſunt. 200. φαινομένη, apparens. 198. φάνη. 477.
φάος, lumen (λαμπτῆρι. 605.)
φαρέτρην, pharetram (ἀμφηρεφέα. 45.)
φάσγανον, enſem (ξίφος. 190.)
5. φάσθαι, loqui (ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, ex æquo mecum.

φιλοκτεανώτατε, avariſſime. 122.
φίλτ, carum. 86. (167. φίλτερ hîc, quod ſatis putem mihi eſſe habendum; quod boni conſulam; quo contentus eſſe cogar.) (491. *poteſt & reddi hîc*, ſuum.) 541. 564. 569. φίλτ. (μάλα. 381.) φίλῳ. 98. 345. 441. 578.
φλοιόν, corticem. 237.
Φοῖβος, Phœbus. 43. 64. 72. 182. 457. Φοίβῳ. 443.
φορέυσι, ferunt, geſtant (*Virg.* 12. *Æn.* 211.) 238.
φόρμιγγος, citharæ (περικαλλέος. 603.)
φραζεσι, conſultas. 554. φράσαι, dic. 83.
φρένα, mentem. 193. (animum. 474. 555.)
φρένας. (115. animum. 362.) φρένες. 103. (*cum per* φρένες mentem, animum, *ac* præcordia *intelligere valeamus, hoc loco* φρένες ἀμφιμέλαιναι, *rectè vertunt plerique, licet reclament nonnulli*; præcordia circumquaque nigra. *Cùm etenim dicat Poëta*, φρένας *Agamemnonis impletas, vel plenas fuiſſe iræ; & iram non in mente, ſed in præcordiis exardeſcat*; (*Quòd ſi meis inæſtuet præcordiis Libera bilis-inquit Hor.*) *quis dubitet, hîc* φρένας *optimè verti*, præcordia? *itaque &* ἀμφιμέλαιναι, *neque* prudentes, *neque* repoſitæ, *neque* caliginoſæ, *ſed potiùs* undique nigræ *propter incaleſcentem, & quaſi effervescentem ſanguinem ex eâ perturbatione: quando ſanguinem ſæpiſſime nigrum*, μέλαν αἷμα *vocat Homerus.*) φρεσί. 55. 107. (297. animo. *Virgil.* 3. *Æn.* v. 250. animis. *idem* ecl. 3. v. 54. ſenſibus imis repones.) 333. (ὀλλῆσι. 342.)
φρονέοντα, cogitantem. 542.
φύγεμεν, evaſerimus. 60.
φυλὸ, habitum oris, *& fortè, quod nos dicimus*, fattezze. 115.
φύλλα, folia. 234. 237. frondes, *Virg.* 12. *Æn.* v. 207.
φύσει, producet, edet. 235.
φωνέοντες, vocans, cum vocaſſet. 201. φωνήσασα, loquuta. 428. φώνησεν. 333.

X

Χαίρετε, ſalvete. 334. χαίρῃς, gaudeas. 158. χαίρων. 446.
χαίτας, comæ. *Virg.* 1. *Æn.* v. 407. (ἀμβρόσιαι. 529.)
χαλεποὶ, moleſti, *vel potiùs*, difficiles (ſcitu) 546.
χραισμεῖν, prodeſſe, juvare. 589. 242. χραίσμη. 28. χραίσμωσιν. 566.
χρηὼ, opus. 341.
χρὴ, oportet. 216.
χρυσείας, aureis. 246. χρυσέῳ, pro χρυσοῦ, *in ſcandendo verſu ut diſſyllabum eſt numerandum.* 15. 374.
Χρύσα, Chryſe. 442.
Χρυσηΐδα, Chryſeidem, Chryſæ filiam. 182. (καλλιπάρῃον. 369. 143. 310.) Χρυσηΐδος. (κούρης. 111.)
Χρύσῃ, Chryſen. 11. 37. 100. 390. 451. 431. Χρύσης. 370. 450.
χρυσόθρονος, auream habens ſedem, aureum thronum, aurithrona. 611.
χωομένοιο, irati. 46. χωόμενον. 429. χωόμενος. 44. 244. 380. 429. χώσεται, iraſcetur. 80.

Ψ

Ψαμάθοις, arenis (*legitur &* ψαμάθοι. 486.)
ψυχὰς, animas, (ἰφθίμους. 3.)

Ω

Ω *interjectio* χτηλαεπὲς, *dolentis*: ὤ πόποι, proh dii immortales. 254.
ὦ, *adverbium vocandi*. 74. 158. 448.
ᾧ, cui. 86. 162. 279.
ὧδε, ſic. 181. 212. 574.
ὠμίλησα, verſatus ſum. 261.
ὦκα, celeriter. 402. 447.
Ὠκεανὸν, Oceanum. 423.
ὠκύμορος, citò periturus, brevivivus. 447.
ὠκυμορώτατος, breviſſimam victurus vitam. 505.
ὠκυπόροισι, velocigradis. 488. ὠκυπόροιαιν. 421.
ὠκὺς, celer, velox, pernix. 58. 84. 148. 215. 364. 489.
ὠμοθέτησαν, cruda poſuerunt, impoſuerunt. 461. *Ex omnibus etenim boſtiæ partibus femora eximebant, quæ igni impoſita cremarent (ut eorum, quemadmodum ipſi putabant, nidore dii veſcerentur) tamquam aliarum omnium animalis partium principes, utpote animantium greſſui, ac propagationi, quòd ſemen præcipuè eorum operâ emittatur, in primis deſervientia. Ac ne unam tantùm boſtiæ partem, ſed univerſam boſtiam cremaſſe viderentur, ex reliquis victimæ artubus, aut membris pauxillum*

LECTORI.

MULTA (ſtudioſe Lector) in indice Græcolatino inter legendum errata tibi forte deprehendiſſe videberis, quorum tamen pleraque, ſi modo nomen merentur erratorum, neque in ipſum conſtructorem indicis, neque in operas typographicas (etſi non parvam illæ anſam erratorum præbuerunt) ſed in Græcos ipſos typos ſunt conferenda, qui cum ſint altitudine impares Latinis, ita ut vix chartis notam impreſſionis illinere poſſent, multis in locis accentibus ſuis nudas, ac ſpiritibus, quibus revera minimè carebant, nobis ſyllabas dederunt: quin etiam nonnullas integras dictiones ferè denegarunt, adeò exilium earum veſtigia reliquerunt. Nihil. n. propemodum incommodi in hoc libello excudendo experti non ſumus, præcipuè verò typorum inæqualitatem, ac vetuſtatem, operarumque imperitiam, quæ Græcæ linguæ elementorum ignaræ tertiâ quaque ſyllabâ turpiter offenſabant. Sed devoranda fuit omnis moleſtia, & in magnis difficultatibus bene nobiſcum agi putandum, quòd non cum maioribus conflictati ſumus. Itaque facilè nobis condonari debet non ſolùm hæc ſpiritum, & accentuum ellipſis, ſed & mala nonnunquam eorum collocatio, atque alterius cum altero permutatio: itemque vitioſa alicubi tum interpunctio, tum conjunctio, aut diviſio litterarum, ex quibus interdum etiam minuſculæ pro majuſculis, & contra, irrepſerunt. ut & in varietate characterum alicubi peccatum eſt: nec non in dictionibus nonnullis, quarum ſyllabæ breves ab Homero producuntur, ut ſunt ἀμφηφίε, Ἀστόμωθ, βέλος, ἐκπρέπεν, πόλι, &c. dum non hac-productionis notâ, ſed accentu circumflexo donatæ ſunt, ut ἀμφηφίῆ, Ἀστόμωπες, &c. Hoc autem fieri ſecùs non potuit, cum eâ deficeretur notâ typographus. Atque hæc quidem vel typographica ſunt errata, vel noſtra è typographi culpâ. Non deſunt tamen, quæ noſtrâ tantùm, hoc eſt, auctoris ipſius, cauſsâ evenerunt, ut in Græcolatini indicis numero marginali, quem alicubi offendes parùm fidelem. Qua in re venia danda eſt homini in aliis ſtudiis occupato, qui adhibere in redigendo ad alphabeticum ordinem hoc indice eam diligentiam non facilè potuit, quam in ordinando indice Homerico univerſo adhibitum iri pollicemur, cum in eo elaborando (cujus materies jamdiu ab eo collecta eſt) adjutorem nactus ſit multò minùs occupatum, atque admodum accuratum.

LOCORUM QUORUNDAM CORRECTIO

In calce Indicis Latinogræci legitur.

INDEX

accedo. ε. 43. ι. 12. 14. 30. 34.
accuſo. α. 49. ε. 135.
acerbus. ρ. 5.
Achaicus. α. 112.
Achilles. α. 114.
Achivus. α. 113.
acutus. δ. 61.
ad. ι. 48. 46. 156. 204. π. 22. μ. 42. τ. 13. 97. 117.
addo. ε. 177.
adeò. δ. 29. τ. 58.
adigo. ν. 356.
adjicio. ε. 177.
adimo. α. 158.
adjuvo. ω. 15.
adminiſtro. δ. 40.
admodum. μ. 4.
admoneo. μ. 66.
admoveo. τ. 34.
adolco. κ. 28.
adſum. ι. 157. τ. 34. 29.
advenio. ι. 150. 166.
adverſor. α. 137.
adverſus α. 123.
adultus. τ. 19.
ædes. μ. 19.
Ægæon. α. 32.
Ægei filius. α. 33.
æg dem habens. α. 34. Ægitenens.
ægrefero. κ. 48. ρ. 121.
ægritudo animæ. α. 216.
ægrius. ρ. 5.
æqualis. α. 43. æqualis pretii. ω. 119.
æquè. ν. 52.
æquum. ι. 161. ex æquo. ι. 25. æquum eſt. ε. 119. 146.
æquiparo. ο. 48.
æreus. ν. 21.
æri innixus. χ. 4.
æritunica. χ. 5.
ærumna. κ. 47.
ærumnoſus. ο. 19.
æs. χ. 5.
æſas. γ. 7.
Æthiops. α. 42.
ævum. γ. 7.
affero. ε. 27.
Agamemnon α. 5.
age. α. 8.
aggredior. ι. 11.
agnoſco. ε. 7.
agnus. α. 174.
Ajax. α. 31.
alacriter. τ. 226.
alloquor. κ. ι. τ. 118. 119. 120. 121.
altare. β. 27.
altè. υ. 19.
alterà ex parte. ι. 227.
altercor. ε. 197.
altifremus. υ. 18.
altiſonus. ι. 147.
altitonans. υ. 18.
amarus. ι. 259.
ambater. α. 83.
ambo. α. 84.
ambroſius. α. 70.
ambulo. κ. 57.
amicus. φ. 17.
amo. φ. 16.
amor. ε. 200.
ampleſtor. ι. 98. λ. 1.
ampliùs. ι. 229.
an. ι. 47. π. 1. 28.
ancora. ε. 241.
anima. ϑ. 31. ψ. 2.
animadverto. ν. 29.
animus. ϑ. 31. ν. 22. φ. 25.
annuo. ι. 272. π. 29.
ante. τ. 21. 106. 223.
antea. τ. 22. 122.
antepono. τ. 108.
anteverto. τ. 18.
Apia terra. α. 143.
apluſtria habens curva. π. 79.
Apollo. α. 152.
appareo. β. 1.
apprehendo. ι. 74. 84. ν. 60. λ. 1.
apud. τ. 13. 17.
aptum invenio. α. 175.
arcu argenteo præditus. α. 167.
arcus. β. 24. τ. 57.
arena. ψ. 1.
argentarcus. α. 167.
argenteo arcu præditus. α. 167. argenteos pedes habens. α. 166.
argenteus. α. 165.
argentipes. α. 166.
Argivus. α. 163.
Argos. α. 162.
argutâ voce præditus. λ. 18.
armatus bene. ι. 239.
armo. ϑ. 32.
arripio. ν. 25.
articulus præpoſitivus in ſuâ primariâ ſignificatione, ac vi. π. 4. ο. 1. 11. τ. 1. 30. 43. 52. 54. 60. 63. 74. 76.
ast. α. 196.
a tergo. φ. 63. 64.
Atrei filius. α. 189. 190.
atrinubus. κ. 37.
avarus. π. 41. avariſſimus. ε. 18.
audaſter. ϑ. 5.
audeo. τ. 27.
audio. α. 53. ι. 65. π. 26. π. 67. ξ. 7. τ. 136.
aufero. α. 109. 142. 145. 158. 205. 207. ι. 84.
augeo. ο. 116.
augur. ο. 35.
avis. δ. 34.
aureus. χ. 19.
aurithronus. χ. 23.
aurora. π. 61.
auſculto. τ. 55.
auſpicor. ε. 136.
aut. π. 1. 18.
autem. π. 187. δ. 11.
auxilior. α. 58. 169.

B

Beatus. μ. 2.
bellator. α. 50.
belligero. τ. 72.
bellua. φ. 10.
bellum. τ. 73. 134.
bifariam. δ. 36.
boni conſulo. φ. 19.
bonum. π. 94.
bonus. ε. 23. 222.
bos. β. 22.
bovoculus. β. 22.
brevis vitæ. μ. 64.
brevivivus. ω. 8.
Briareus. β. 23.
Bryſeis. β. 25.
Bryſeus. β. 26.

C

Cacumina multa habens. τ. 84. cacuminoſus.
cado. π. 17. 200. τ. 51. 58.
cælestis. α. 103.
cælicola. ο. 103.
cælitus. α. 105.
cælum. ο. 104.
Cæneus. π. 6.
cæruleus. π. 101. τ. 93.
cæſius. γ. 14.
capra. α. 36.
captivum reſtituo. α. 227. λ. 27.
caput. π. 44. 91.
carina. σ. 17.
carus. ε. 23. φ. 25. 27. 28.
cavillatorius. π. 42.
cauſsâ, gratiâ. ι. 37. 206.
cavus. π. 72.
celer. ϑ. 27. ο. 84. ω. 22.
celeriter. π. 19. σ. 6.
celo. π. 43.
centimanus. ι. 56.
centumgeminus. π. 56.
certè. π. 2. 52. ν. 2.
certò. μ. 22. 23.
cervus. ε. 73.
ceſſo. α. 153. ξ. 50.
cetera. π. 61. 63. 65.
ceu. π. 56.
Chryſeis. χ. 21.
Chryſes. χ. 20. 22.
cibus. ι. 26.
Cilla. π. 54.
cinctus eleganter. π. 237.
circa, circùm. α. 78. τ. 44.
circumdecortico. τ. 45.
circumniger. α. 83.
circumtectus. α. 77.
circumvolvo. ι. 83.
cithara. φ. 23.
citiſſimè. μ. 4.
citus. ϑ. 27.
clamor bellicus. α. 200.
clangor. π. 58.
claros habens viros, clarivirus. π. 103.
claudus utroque pede. α. 80.
clarius. π. 29.
Clytæmneſtra. π. 68.
cogito. μ. 38. ν. 19. φ. 26. ω. 18.
cognoſco. γ. 17.
cohibeo. ι. 193.
colligo. π. 9. collectus iterum. τ. 4.
colloco. τ. 34.
coma. π. 76. χ. 2. comas habens pulchras. π. 55.
comburo. π. 5. 7. 26.
comedo. ι. 237.
comminor. ι. 155.
committo, *azzuffo*. ξ. 5.
commodum invenio. α. 175.
commoror. δ. 31.
commovcor. ι. 139.
communico. α. 126.

com-

contendo. ε. 195. 197.
contentus. &c. ε. 19.
continens, terra firma. π. 41.
contineo me. ι. 29.
contrà. α. 124.
contraho. σ. 16.
contrarius. α. 122.
contriſtatus. α. 215.
contumelia. υ. 1. contumeliâ aliquem afficio. π. 51.
contumelioſus. α. 182. β. 4.
conturbo. σ. 30.
convertor. μ. 43.
conviciatorius. π. 42.
convivium. δ. 4. ε. 56.
convivor. δ. 3.
cooperio. π. 27.
coquo. π. 30.
cor. α. 53. π. 50. 87.
coram. α. 120. ι. 101. τ. 21. 127.
corona. σ. 28.
corono. ε. 152.
corpus. δ. 18.
corrumpo. ι. 14.
cortex. φ. 20.
coruſco. λ. 2.
crater. π. 96.
cremo. π. 5. 7.
crepuſculum. χ. 70.
crudum pono. α. 12.
cubo. π. 2. 73.
cum. α. 86. μ. 41. σ. 28. cùm. π. 248. π. 36. ο. 65.
cupiditate incitor. ι. 151.
cupio bene alicui. ε. 150.
cur. τ. 34. 35. 40.
curâ afficior. π. 48. curæ eſt. μ. 17.
curo. π. 57. 77.
curro. ι. 24.
curvus. π. 79.
cuſtodio. ι. 40.
cyaneus. π. 101.

D

DAmnum. π. 47.
damnum capio. ι. 139.
deus. δ. 2. φ. 11. 15.
dexterâ. δ. 10. a dexterâ facto initio. ι. 103. dexterè. ibid.
dico. α. 15. ε. 19. 38. 61. 126. 189. 251. 253. π. 3. 54. μ. 48. φ. 5. 11. 24.
dies. π. 31. dies novem. ω. 111. per totum diem. τ. 11. die eodem. α. 109.
difficilis. α. 161. χ. 3.
dignus æquè. α. 119.
digitis roſeis præditus. φ. 7.
dilacerandæ prædæ. ι. 86.
dimitto. α. 110. λ. 27. τ. 111. 114.
diripiendo capio. ι. 125.
diruo. ι. 118.
diſcepto. δ. 44.
diſjungo. δ. 38.
diſperſus ſum. ι. 112.
diſtribuo. μ. 26.
diu. δ. 32.
diva. θ. 6.
divido. δ. 11. 13. 42.
divinus. α. 26. 70. 125. γ. 1. π. 7. θ. 18.
diviſio. δ. 10.
divitiæ. τ. 61.
divus. δ. 35. 48.
do. δ. 51. 53. 61. 64. ι. 5. 17.
do ſelectum. ι. 60.
doleo. α. 115. π. 48.
dolor. α. 116. σ. 39.
doloſus. δ. 52.
dominor. π. 88. dominans latè. ε. 145.
domo, as. δ. 8.
domus. δ. 59. 62. φ. 23.
domi. ο. 22.
domum, adv. ο. 20. 21.
donec. ο. 118.
donum. δ. 63.
dormio. π. 2. 79.
dormiturio. π. 9.
enſis. ξ. 2. φ. 4.
eo, vado. β. 7. 8. 11. ε. 4. 35. 184. 202. π. 24. ι. 7. 12. 18. 24. 30. π. 53. ω. 22.
epulor. δ. 3.
equus. ι. 23.
erigo. σ. 21.
evado ε. 27.
evenio. ι. 22.
everto. α. 99. δ. 41. ι. 69. 118.
Eurybates. ε. 244.
ex. α. 145. ε. 48. 125.
Exadius. ι. 117.
exadverſo. α. 122. 124.
exæquo. ο. 48.
exaudio. ι. 65. π. 26. π. 67.
excipio. π. 77.
excito. ε. 72. 114. π. 39.
excorio. ε. 10.
exco. ω. 59.
exercitus. σ. 22.
exiſtimo. ο. 32.
exitium. λ. 23. exitioſus. λ. 22.
expaveo. τ. 8. expaveſco. θ. 2.
expedio. ι. 231.
expio. π. 138.
expollulo. ε. 170.
exprobro. ο. 58.
exſeco. ε. 127.
exſiſto. ε. 131. 133.
exſolvo. υ. 6.
exſpecto. μ. 25.
exſtruo. ε. 164.
extendo. α. 90. 100. π. 68. τ. 25.
exuo. ε. 124.

F

FAbricatus bene. ε. 136.
facio. ε. 27. 186. τ. 40. 67. 103. facio nihili. ο. 10.
factum. ε. 185.
fallax. α. 123.
foveo. τ. 49.
fraudulentus. π. 41.
frequens. ε. 138. φ. 3.
frondes. φ. 29.
fructus. π. 20.
fruſta ligni ſciſſi. σ. 34.
fruſtra. α. 104.
fugio. ε. 9.
fugo, as. α. 99. ε. 85.
fulgens, fulgidus. α. 35. λ. 3.
fulgurator. α. 180.
fulmine gaudens. τ. 24.
fumus. π. 16.
fundo. π. 31.
funes, quibus naves ad terram a puppi alliguntur. τ. 128.
furo. θ. 30.
furor, oris. θ. 31.
futurum. ε. 216. τ. 23.

G

GAudeo. π. 45. χ. 1.
Geminus. α. 82.
genas habens pulchras. π. 12.
generosè. ι. 32.
generoſus. α. 4. δ. 46. ι. 31.
genu. γ. 19.
germino iterum. α. 90.
gibberus. α. 82.
gigno. γ. 5.
glebas habens magnas. ε. 194.
gloria. π. 102. 105.
glorior. ε. 151.
glorioſiſſimus. π. 104.
gratia. ε. 37. 106.
gratis, abſque pretio redemptus. α. 79. 159.
gratus. φ. 15.
gravigemo. β. 5.
gravis. α. 161. β. 4.
graviter. α. 47.

a. 186. honore nullo aliquem dignor. n. 51.
honoro. t. 230. r. 38. 42.
hortor. r. 25.
huc. d. 26. t. 100.
humerus. v. 14. ab humero facto initio, pono, &c. v. 12.
humi. y. 1.
humidus. o. 2.

I

JAcio. r. 3. p. 6. jac. longè. t. 54. 55. 57. 63.
jaculum. t. 21.
jam. x. 24.
ibi. a. 194.
idcirco. r. 62.
Idomeneus. t. 4.
idoneus. e. 176.
igitur. a. 160. g. 98. r. 48.
ignis. r. 140.
ignoro. n. 18.
Ilium. t. 17.
illacrymis. a. 22.
illæſus. r. 140.
ille, a, ud. n. 35. o. 1. 2. 5. 6. 11. 12. 14. 25. e. 30. r. 1.
illic. x. 194. t. 108.
illuſtris. a. 13.
immitis. a. 142.
immitto. t. 256. b. 22. t. 6.
immolo. p. 3.
immortalis. n. 26. 70.
immunis. a. 97.
impello. t. 256. v. 22.
impero. a. 98. t. 275. e. 4.
impetus varios habens. r. 82.
impleo. r. 56. ad ſummum uſque labrum impleo. t. 152.
impono. a. 102. t. 207. 210.
importunus. a. 23.
impræmiatus. a. 12.
improbus. y. 1.
impudens. a. 93. n. 108.
impudentiâ. a. 92.
in. a. 86. t. 46. 100. 110. 156. 204. n. 22.
inceſſo. t. 20.
inſuriam infero. λ. 26.
innumerus. a. 130. μ. 73.
inſidiæ. λ. 25. o. 7.
inſolentia. o. 1.
inſtruo. a. 125.
inſum. t. 107. 157.
inſurgo. a. 94.
intactilis. a. 2
integer. r. 10.
intelligo. t. 32.
inter. t. 100. μ. 42. 45.
intereo. t. 257.
interficio. a. 151. t. 172.
interjectio dolentis. o. 1.
interimo. a. 151. t. 102.
interpellatim. o. 11.
interritus. a. 2.
interrogo. y. 39. t. 39. 188. n. 43.
intra. t. 113.
intueor. t. 73. 77.
intus. t. 204.
intus congrego. t. 205.
invado. t. 184. t. 11.
invenio. t. 243. n. 56.
inveſtigo. μ. 44.
invifus ſum. t. 261.
invitus. a. 24.
Jovis alumnus. d. 49.
ipſe, a, um. a. 198. 203. g. 1. r. 4. 5. 8. μ. 63. o. 1. 2. 5. 6. 11. 12. 14. 25. r. 30. 31. r. 74.
ira. μ. 35. χ. 14. ira permanens. μ. 56. ira diu condita. n. 82. in irâ permanco. μ. 55.
iraſcor. t. 92. 261. n. 46. 81. μ. 55. χ. 15. 24.
irreprehenſibilis. a. 74.
irrito. t. 187. χ. 15.
irritum. a. 184.
is. t. 26. r. 60.
iterum. d. 27.
ito, as. a. 142.
jubeo. a. 128. n. 39.
jucunditas. n. 16.
jucundum obſequium. t. 107.
judex. d. 45.
jugulo. t. 222.
junior. r. 12.
Juno. n. 44.
Juppiter. d. 34. 43. 47. ζ. 2.
lævo manus. χ. 9.
lectus. λ. 12.
leges. y. 9.
Lemnii. y. 6.
Lemnus. λ. 15.
lethalis. y. 259.
lethum. n. 51.
libero. n. 127. λ. 27.
libo. t. 136. libo ſuper, &c. t. 169.
ligo. t. 15. n. 24. ligo ſimul. ξ. 4.
limen. β. 12.
lingua. y. 16. linguis utens diverſis. μ. 30.
linguâ articulatâ loquens. *ibid.*
littus. y. 24. p. 4.
longè. a. 120. r. 80. r. 31.
longè ab. a. 145.
longinquijaculus. t. 54.
longinquipeta. t. 55.
longipeta. t. 55.
longus. μ. 3.
loquor. a. 15. y. 66. n. 54. e. 31.
loquor ex æquo, &c. e. 5.
loquor articulatâ linguâ. μ. 30.
loquor inter aliquos. μ. 49.
loricam geſtans. χ. 5.
lumen. e. 2.
luo. r. 42. luo noxam. t. 139.
luſtro. a. 138.

M

MAcero. e. 14.
mæreo. a. 115.
mæror. r. 39.
magis. μ. 7.
magnanimus. μ. 16.
magnopere. r. 81.
magnus. t. 246. μ. 3. 15. 17. 18.
major. μ. 24. major pars. r. 59.
mala. in mala. a. 45.
malè. a. 45. 47.
maledico. o. 58.
malluo. χ. 9.
malum. n. 8. 10.
malum nauticum. t. 28. mali nautici theca. t. 27.
manus. r. 1. 13. 16.
ne. μ. 32. 59.
nebula. o. 45.
nec dum. o. 92.
nectar. r. 5.
neino. o. 112.
Neptunus. r. 94.

meus. t. 87. 91. 97.
minax. n. 89.
Minerva. a. 28.
minimè. a. 90. 110.
miniſtri. a. 70.
miniſtro. r. 70.
minor, aris. a. 136.
mirum in modum. t. 68.
miſer. y. 10.
mitto. n. 15. r. 36. 38. 109. 111. 214. 115.
moderator. n. 80.
molæ, quæ victimis affundebantur. t. 95.
moleſtus. n. 46. 161. χ. 3.
mollis, h. e. ad molliendum, & placandum aptus. μ. 5.
mons. a. 69. 106.
monticola, montium habitator. e. 70.
morbus. v. 11.
morior. d. 25.
moror. d. 31.
mors. y. 4. n. 51.
mortalis. y. 26.
mulier. y. 10.
multivertex. r. 84.
multò. a. 120. r. 80. 114.
multus, a, um. e. 71. 76. 79. 81.
mulus. a. 107.
munus. y. 10. munera redemptionis. n. 150.
murus. t. 198. muratus bene, t. 249.
muſa. μ. 70.
mutilus. non mutilus. r. 19.
Myrmidones. μ. 74.

N

NAm. v. 20.
narro. a. 15.
navigo. t. 148. navigans ad Septentrionem. t. 79.

O
obedio. ε. 142. 173. τ. 30.
obiurgo. γ. 4.
oblector. τ. 23.
obliviſcor. λ. 14.
obſecro. λ. 21.
obſequium jucundum. ε. 167.
obſtupeo. θ. 2.
obvius. α. 123.
occidens ſol. κ. 23.
occido. κ. 100.
occultus. κ. 99.
occupo. ε. 11.
Oceanus. ω. 7.
ocreatus eleganter. ι. 239.
oculus. ο. 46. 75. 117. oculos habens verſatiles. ε. 79. nigros. *ibid.* magnos. β. 22. oculos ad ſe omnium convertens, oculiverta. ι. 79.
offendo. κ. 56.
Olympius. ο. 40.
Olympus. ο. 36. 41. 43. 96. ad Olympum. ο. 42.
omnino. τ. 9.
omnis, omne. τ. 10. 12. 23.
opacus. σ. 10.
opera. τ. 88.
operans è longinquo. ε. 50.
operio. ι. 164.
opes. α. 208.
opitulor. ε. 158.
oportet. χ. 17. 18.
opprobriоſus. ο. 57.
optimas. α. 172.
opto. μ. 31.
opus. ε. 185.
opus eſt. χ. 17. 18.
oraculum. ϑ. 13. 14.
oratio. α. 193. μ. 72.
orator. α. 19.
orcus. α. 38.
ordine. ι. 122.
orior. γ. 8. mane ortas. κ. 46.
orno. ε. 164.
oro. γ. 18.
obedio. ε. 142. 173. τ. 30.
obiurgo. γ. 4.
oblector. τ. 23.
obliviſcor. λ. 14.
obſecro. λ. 21.
obſequium jucundum. ε. 167.
obſtupeo. θ. 2.
obvius. α. 123.
occidens ſol. κ. 23.
occido. κ. 100.
occultus. κ. 99.
occupo. ε. 11.
Oceanus. ω. 7.
ocreatus eleganter. ι. 239.
oculus. ο. 46. 75. 117. oculos habens verſatiles. ε. 79. nigros. *ibid.* magnos. β. 22. oculos ad ſe omnium convertens, oculiverta. ι. 79.
offendo. κ. 56.
Olympius. ο. 40.
Olympus. ο. 36. 41. 43. 96. ad Olympum. ο. 42.
omnino. τ. 9.
omnis, omne. τ. 10. 12. 23.
opacus. σ. 10.
opera. τ. 88.
operans è longinquo. ε. 50.
operio. ι. 164.
opes. α. 208.
opitulor. ε. 158.
oportet. χ. 17. 18.
opprobriоſus. ο. 57.
optimas. α. 172.
opto. μ. 31.
opus. ε. 185.
opus eſt. χ. 17. 18.
oraculum. ϑ. 13. 14.
oratio. α. 193. μ. 72.
orator. α. 19.
orcus. α. 38.
ordine. ι. 122.
orior. γ. 8. mane ortas. κ. 46.
orno. ε. 164.
oro. γ. 18.
paſcivit. β. 28.
paſtor. τ. 68.
patefacio. α. 101.
pater. τ. 24. 26. 28.
patria. τ. 25.
Patroclus. τ. 27.
patrocinor. τ. 49.
paveo. τ. 8.
pectus. τ. 20.
pedipotens. τ. 61.
pejor. χ. 8.
Pelei filius. τ. 52. 53. 54.
pello. ε. 85.
Peloponneſus. α. 243.
Per. α. 86. δ. 33. κ. 22.
perculſus ſum. θ. 2.
percurro. ι. 181.
percutio. β. 3.
perdius. τ. 11.
perdo. ο. 37.
pereo. α. 151. ο. 36. periturus citò. α. 8.
perfectus. τ. 21. 26.
perficio. ι. 168. 225. κ. 95. τ. 20.
perhibeor. ι. 251.
periculum facio. τ. 31.
permitto. ι. 2. τ. 111.
pernicioſus. β. 4. λ. 22. ο. 39. 94.
pernix. ω. 11.
perpulcher. τ. 47.
perſolvo. α. 157.
perſuadeo. τ. 33. 42. 55.
pertranſeo. δ. 37.
pervenio. ι. 12.
pes. τ. 63. pedes habens argenteos. α. 166. pedibus ſatis valens. τ. 62.
peſtilens. κ. 8.
peſtis. λ. 23. 24.
peto. ι. 12.
pharetra. φ. 3.
phalanga. ι. 199.
Phœbus. φ. 21.
Phthia. φ. 12. 13.
piceæ reſinâ illitus. ε. 259.
pinguedo. κ. 72.
præcurro. τ. 113.
præda dilaceranda. ι. 86.
prædico. α. 18.
præco. κ. 47.
præmitto. τ. 109. 104.
præmium. γ. 10. præmii expers. α. 12.
prænivoſus. α. 6.
præpotenter. ι. 32.
præſens. τ. 23.
præſtans. α. 4. 168. præſtantior. α. 72. φ. 7. præſtantiſſimus. α. 172.
precor. ε. 242. 251. π. 42. 45. λ. 21.
prehendo. τ. 25.
Priamus. τ. 104.
primùm. τ. 129. 130. 131.
primus. τ. 132.
princeps. α. 176.
prior. τ. 124.
prius. τ. 105. 122.
priuſquam. τ. 105.
pro. κ. 22. υ. 7.
probè. ι. 235.
procul. γ. 31. proculoperans. ι. 50.
produco. φ. 30.
proficiſcor. ε. 76. 78. ι. 11. proficiſci faciens. ι. 13.
profunditas. β. 10.
profundus. α. 83. 191. β. 1. profundus valde. τ. 83.
proh dii immortales. τ. 91. ω. 1.
projicio. τ. 98. 107. projicio extra. ι. 121.
promitto. γ. 13.
promptè. τ. 126.
promptus. τ. 126.
propè, propiùs. α. 279.
properè. μ. 4.
propitio. ι. 16.
propitius. ι. 15.
propter. ι. 156.
propterea. τ. 62.
propugnaculum. ε. 198.
propulſo. α. 75. 147.
proſum. χ. 16. ω. 15.
quandoquidem. ο. 81.
quantùm. ο. 78. quantò. *ibid.*
quare. ο. 82. τ. 74.
que, *conjunctio.* τ. 11.
qui, quæ, quod. α. 1. 30. 188. κ. 6. 38. ο. 13. 53. 74. 79. 82. 85. 88. τ. 1. 30. 32. 43. 60. ω. 3.
quia. ο. 83.
quicquid. α. 178.
quid? τ. 34. 35.
quidem. γ. 4. δ. 22. 29. κ. 52. μ. 32. π. 43.
quieſco. κ. 3.
quietus. ε. 238.
quinquiveru. τ. 37.
quis? τ. 42.
quiſque. ε. 53.
quòd. ε. 3. 83. ω. 20.
quonam pacto? τ. 143.
quoniam. ε. 141. ο. 99. τ. 12.
quot. ο. 76.

R

RAmus. ο. 9.
rationem habeo. μ. 46.
recolligo. τ. 4.
rectè. ι. 235.
redditus unius anni. α. 208.
reddo. α. 148.
redemptus nullo munere. α. 97. 159. redemptionis munera. α. 150.
redeo. α. 154. γ. 3.
rederro. τ. 5.
reflexus undique introrſus. α. 81.
regermino. α. 90.
rego. α. 98.
religo. τ. 118.
relinquo. ε. 80. λ. 8.
remex. ε. 190.
remiverta. ε. 79.
remus. ε. 192.

re-

S

Sacer. ι. 8.
Sacerdos. 170. ε. 9.
ſacris operor. φ. 5.
ſacroſanctus. ζ. 1.
ſæpe. ν. 77.
ſagitta. ο. 31.
ſalve. χ. 1.
ſalvus. τ. 2. 24.
ſanè. δ. 2. 29. π. 2.
ſanguis. κ. 44.
ſapiens bene. ε. 250.
ſatis habeo. φ. 19.
Saturni filius. π. 97. 98.
ſceptrum. τ. 0. ſceptritenens, ſceptriger. σ. 8.
ſcio. ι. 44. 103. π. 15. ι. 3
ſcitè. ε. 103. ψ. 30.
ſecedo. λ. 17.
ſeco minutatim. μ. 65.
ſectio. τ. 53.
ſeculum. γ. 7.
ſecundò. ϑ. 27.
ſecundùm. π. 12.
ſecundus ventus. ι. 23.
ſed. α. 60. 181. 196.
ſedeo. ε. 21. π. 33. 50. π. 3. 25. ſedeo apud. *vide* aſſideo.
ſedes. ι. 13. ſedes auguſta. θ. 28. ſedem auream habens. χ. 23.
ſedeo. ψ. 29.
ſegrego. λ. 17.
ſelectos intromitto. ι. 208. ſelectum do. ε. 60.
ſemper. α. 40.
ſenex. γ. 9. 11. 13.
ſeorſim. α. 121. 183. τ. 20.
ſequor. ε. 182. 214.
ſeptum. ι. 198.
ſermo. α. 193.
ſervo. ε. 40. σ. 1.
ſi. α. 29. 204. ε. 28. π. 37.
ſibi. σ. 30.
ſic. ο. 113. ω. 4. 21.
ſignum. τ. 13.
ſileo. α. 52.
ſimilis. ε. 129. 160. ο. 47.
ſtrenuos edens viros. β. 28.
ſtrepo. ι. 1. ſtrepens multum, multiſtrepus. τ. 87.
ſtrido. ε. 64.
ſtringo. κ. 83.
ſuadeo. π. 15.
ſuaviloquus. κ. 17.
ſub. υ. 10.
ſubduco. α. 87.
ſubeo. ι. 1.
ſubrideo. μ. 23.
ſubtrendo. υ. 14.
ſuffero. α. 100.
ſum. ε. 6. 34. 36. 45. 93. 131. 133. 170. 206. 213. 215. 216. 217. 221. 263. π. 20. τ. 35.
ſummitto. υ. 17.
ſummoveo. α. 09.
ſummus. π. 54.
ſumo. α. 109.
ſuper. α. 86. ε. 256.
ſuperbia. φ. 8.
ſuperbio. γ. 2.
ſupercilium. ο. 119.
ſuperior. κ. 92. ſuperior ſum. τ. 46.
ſupero. τ. 18.
ſupplico. γ. 18. ε. 81. 251. λ. 11. ſupplicatio. ε. 352.
ſuppono. ε. 14.
ſupra. τ. 44.
ſurgo. π. 99. 111. 216. 117. 118.
ſuſcipio. δ. 19. 28. ε. 11.
ſuſpicor. ο. 17.
ſuſtentaculum. ε. 199.
ſuſtineo. ι. 231. τ. 27.
ſuus. ι. 130. 131. π. 38. 49. ο. 54. 87. σ. 31.

T

Tabernaculum. κ. 62. 63. 64. 75. 66.
taceo. α. 52.
talis. τ. 52.
Talthybius. τ. 4.
tardus. ε. 64.
tego. γ. 1.
tellus. μ. 9.
Thebe. ϑ. 21.
Theſeus. ϑ. 23.
Thetidis filius. ϑ. 19.
Thetis. ϑ. 20.
thronus. ϑ. 28. thronum aureum habens. χ. 23.
timeo. ϑ. 14. ε. 9. ω. 4.
timidus. δ. 15.
timor. ϑ. 21.
tolero. π. 108. τ. 33. τ. 27.
torvè. κ. 8. υ. 12.
tot. τ. 58.
totus, a, um. τ. 10. 116. totum per diem. τ. 12.
tracto. ϑ. 40.
traho ſurſum, retrorſum. ε. 201.
transfigo. α. 81. π. 41.
tremefacio. ε. 75.
triplicatò. τ. 67.
trittius. φ. 5.
Troja. τ. 70.
Trojanus. 71.
truncus arboris, unde defectus ramus, &c. τ. 53.
tu, cum ſuis obliquis. σ. 3. 12. 21. 31. τ. 46. υ. 4.
tueor. α. 79. ε. 40.
tumultus. κ. 75.
tunc. ε. 108. τ. 59.
tuus. ε. 23. σ. 5. 23. τ. 22.

V

Vagina. κ. 74. 83.
valde. λ. 19. μ. 4. 15. 17.
vattando capio. ε. 125.
vates. μ. 9.
vaticinium. ϑ. 13. 24.
vaticinor. ε. 22. μ. 8. vaticinandi facultas. μ. 9.
vbi. ε. 108. π. 59.
vel. π. 1. 18.
velox. α. 164. velocigradus. ω. 10.
velum. ι. 26.
veloces. ε. 64.
venio. ε. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

CORRECTIO.

In epiſtolâ ad Lectorem pag. XLIII. exemplo verbi ἀγορεύειν addere poteſ exempla verbi ἔχειν, & nominum δυσὶς, & κύβη deſumpta ex Indice Graciſtatino, ut ad rem declarandam aptiora. In altera epiſtolâ ad Lectorem pag. LXVII. lege: hæc ſpiritûum, & accentuum ellipſis.

EUSTA-

COMMENTARII

In Homeri Iliadem.

ALEXANDRO POLITO

Ex Cler. Reg. Scholarum Piarum

INTERPRETE.

PROOEMIUM.

RÆSTARET fortaſſe ab Homeri Sirenibus omnino abſtinere, vel auribus cerâ illitis, vel certè converſo in aliam partem itinere, ad illecebram effugiendam. Siquis enim minimè ſe abſtinet, ſed ad cantilenam illam accedit; neque hic, puto, facilè præterierit, etſi multa eum vincula conſtringant; neque, ut prætereat, ingenio eſſe poterit ad Gratias & Muſas comparato. Nam ſi, quemadmodum res ſpectatu dignas, qualia ſeptem illa vulgò miracula celebrantur, enumeret etiam quiſpiam

1. ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ) Eodem τῶν Παρεκβολῶν titulo inſcripſit Euſtathius animadverſiones ſuas in Odyſſeam, & in Dionyſium τὸν Περιηγητήν. Latinè dixeris *Excerpta*, & παρεκβολὰν, *excerpere*, ut etiam τὸ παρεκβολικὸν, qua voce utitur hic in Proœmio Euſtathius, *opus excerptum*. Verumtamen reddere malui Commentarios, quòd hæc vox de iſtiuſmodi ſcribendi genere frequentior ſit apud Latinos. Et ſunt verè Euſtathiani excerpti ex multis auctoribus commentarii. Pulchrè in hoc ipſo Proœmio Euſtathius: καθάπερ τοῖς μαγειρεύσι χόρις, οὐχ ὅτι τὰ μὴ ὄντα ἀναπεύουσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ ἀπεπῆ ἔχοντα τὸ συναγωγὸν, αὐτοὶ ἀμάσητοι εἰς ἓν παρέθεντο· ὅτω καὶ ἡμῖν ἔξεστι τὰ χάριτος, ὅτι, τὸν δίχα, οἱ τετυχότες ἔχουσι πολλαχόθεν ἀπεπανθῆ τὰ ζητούμενον. POLITUS.

2. Τῶν Ὁμήρου παρόντων) Siqua alia, Homeri certè carmina, ſirenes; immo & ſiren, Homerus ipſe, ab illecebris, & ſuavitate. Fuit enim in conſuetudine, quod teſtatur Pauſanias Atticis c. 21.

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ

Εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΩΝ Ὁμήρου σειρήνων, καλὸν μὲν ἴσως, εἴ τις ἀπόχειλο τῶν ἀρχήν, ἢ κηρῷ τὰς ἀκοὰς ἀλειψάμενος, ἢ ἀλλ' ἑτέραν ἰὼν τρεπόμενος, ὡς ἂν ἀποφύγῃ τὸ θέλγητρον. μὴ ἀπόχρωμενος δὲ, ἀλλὰ διὰ τῆς ᾠδῆς ἐκείνης ἐλθὼν, οὐκ ἄν, οἶμαι, ὅτε παρέλθῃ ῥᾳδίως, οὐ πολλὰ δεσμὰ κατέχει ὅτε παρελθών, εἴη ἂν εὔχαρις. Εἰ γάρ που, ὥσπερ θεάματά τινα, οὕτω καὶ τὰ θρυλλούμενα ἑπτὰ ἐν λόγοις κεῖνται, ἀριθμήσει τις καὶ ἀκούσματά τινα ἐπι-

Edit. Rom. & Baſil. pag. 1.

A στρο-

Ποιημάτων, καὶ λόγων τὸ ἀπαγωγὸν, σειρῆσι ἀκάζων. Hinc Lucianus in Nigrino: τοιοῦτον τινὰ μοι λόγων ἀμβροσίαν κατεπέδωσε, ὅσα τὰς σειρῆνας ἐκείνας, οἵ τινες ἀφ' ἑσπέρου ἐφοίτων, καὶ τὰς ἀοιδὰς, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀπεδόξαν. Polit.

σειρήνων) Σειρὴν. Siren ab Heb. שִׁיר הַשִּׁירִים *Canticum Canticorum*. SALVINIUS.

3. ὅτε παρελθών, ἀπ' εὔχαρις) Non ſolùm, non εὔχαρις, ſed ἄχαρις, & ἄμουσος, a Muſis, & Gratiis alienus, qui neque Gratiis, neque Muſis ſacrificaverit, propriè expers Poëtices, quæ χόρις dicta eſt a Pindaro, hoc eſt, indoctus, inelegans, inurbanus. Unde, teſte Fabio lib. 1. cap. 10. *in proverbium usque Graecorum celebratum eſt, indoctos a Muſis, atque Gratiis abeſſe.* Polit.

ὅτε παρελθὼν, ἀπ' εὔχαρις) Sappho ad mulierem quamdam: μικρὰ δ', ἀχάρις. Οὐ γάρ μετίχως ῥόδων ἐκ Πιερίας. Salvin.

ὥστε χρῆναι ἀποδέξασθαι τινα, καὶ συνησ-
ενεγκεῖν ἐξ αὐτῆς τῷ λόγῳ τι χρήσιμον. ἐν
οἷς καὶ ἡ Πυθία, πολλὰς τῶν χρησμῶν πρὸς
Ὁμηρικὴν μέθοδον ἀποξέσασα. Φιλόσοφοι
μὲν αὐτὸν, ἣν καὶ Ἵππαρχος φθονῇ, ὡς
μικρὰ ὀλίγα ἐφρηνίσαντο. Ῥήτορες δὲ αὐ-
τόν. Γραμματικὰ δὲ, οὐκ ἄλλως οὐδὲ τέλος,
ἢ μὴ δι' αὐτῆς. Ὅσοι δὲ μετ' αὐτὸν Ποιη-
ταί, οὐκ ἔστιν, ὃς ἔξω τε τῶν αὐτῆς μεθόδων
τεχνάζεται, μιμούμενος, ἐξευρίσκων, πάντα
ποιῶν, δι' ὧν ὁμηρίζειν δυνήσεται. [3] Ἄγουσιν
αὐτὸν καὶ Γεωγράφοι διὰ ζήλου πολλοῦ, καὶ
θαυμάζοις. Ὁ μὲν τῷ ἀσκληπιαδῇ δίαιταν, καὶ τὰ τραύματα, ἐρανίζεται καὶ αὐτὸς
ἐκεῖθεν ἀγαθά. [4] Ἐφέλκεται τὸ πρᾶγμα καὶ
βασιλεῖς· καὶ [5] μαρτυρεῖ ὁ μέγας Ἀλέξαν-
δρος, κηπίλιον, ἵνα καὶ ἐφόδιον καὶ ἐν αὐταῖς
μάχαις, τῷ Ὁμηρικῷ βίβλον ἐπαγόμενος,
καὶ τῷ κεφαλαίῳ, ὅτε ὑπνῶν δέοι, ἐπανα-
παύων αὐτῇ, ἵνα τάχα, μηδὲ ἐν ὕπνοις αὐ-
τῆς ἀπέχοιτο· ἀλλὰ καὶ φαιδρύνομενος, ἦν
εὐσεβέστερος. Καὶ ἔστιν ἀληθῶς βασιλικὸν πρᾶγ-
μα ἡ Ὁμήρου ποίησις, καὶ μάλιστα ἡ Ἰλιάς.
καὶ [6] παροιμία μέν τις κακῶν Ἰλιάδα φησίν

ferrent, quod utile eſſet orationi. quibus & ſacerdos Pythia adnumeranda eſt, utpote quæ ad Homericam rationem reſponſa pleraque expoliebat. Ei Philoſophi, etſi, ut paullò poſt commemorabitur, id admittere Hipparchus nolit, ei Oratores operam dederunt. Non niſi per eum Grammatici artem perfecerunt ſuam. Poëtarum, quotquot eum ſunt ſubſecuti, nemo eſt, qui præter viam rationemque ipſius, aliquid moliatur; ſed imitatur eum quiſque, ſibi vindicat, facit omnia, quibus exprimat, quantum poteſt, Homerum. Eum magno ſtudio proſequuntur, atque admiratione, Geographi. Qui medicam victus rationem, curationemque vulnerum conſectatur, ipſe quoque ex illo utilia colligit præcepta. Trahit res ipſa & reges: teſtiſque eſt Magnus ille Alexander, quippe qui, veluti pretioſiſſimum munus, ſive etiam viaticum, vel in ipſis præliis, Homeri codicem circumduceret, imponeretque ei ad quietem caput, quando ſomno ſe tradere opus erat, forſan ut ne inter dormiendum quidem, eo careret; ſed, ut ſibi quoque per ſomnum bona viſa evenirent. Ac profectò regium opus, Homericum carmen, & potiſſimùm Ilias. & licet in adagio ſit Ilias malorum; ipſa tamen bonorum omnium

αὐτὴ

Ilias

1. Ἐξ ὠκεανοῦ) Dionyſius Halicarnaſſenſis περὶ Συνθέσ. ὀνομάτ. Κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων, καὶ σκοπὸς, ὃν τοῖς πάσαις ποιημάσι, καὶ τοῖς ἄθλοις, καὶ πάσαις πράξεσι, ἁρμόσει ἂν Ὅμηρος λέγειν. Quinctilianus Inſt. Orat. lib. 10. cap. 1. *Ut Aratus ab Jove incipiendum putat, ita nos rite cæpturi ab Homero videmur. Ille enim (quemadmodum ex Oceano dicit ipſe amnium rivos, ſentiumque curſus exitium capere) omnibus eloquentiæ partibus exemplum & ortum dedit.* Locus Homeri de Oceano eſt in lib. Φ' Iliad. v. 196. Sic Euſtathius in Proœmio Odyſſeæ: ὁ ποιητὴς τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγητής. ἐξ οὗ, οἱονεὶ τινος ὠκεανοῦ, πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα λογικῶν μυθάδων πηγή. Sic Johanni Diacono Homerus, πᾶς λόγων ὠκεανός. Polit.

Ἐξ ὠκεανοῦ) Quinctilianus Homerum cum Oceano comparat. Ovid.

. . . . . a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis. Salvin.

2. παρ' αὐτῷ κατίλωσεν) Appoſitè Heraclides Ponticus, ſive potiùs Heraclitus, in Allegoriis: καὶ χιὼν ἐν πίναξ Ὁμήρου παρ' αὐθρώποις, ὁ πρῶτος βίβλος. Polit.

3. Ἄγουσιν αὐτὸν καὶ Γεωγράφοι διὰ ζήλου πολλοῦ, καὶ θαύμαστε) veluti ἀρχηγέτην τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ex veterum ſententiâ, apud Geographum lib. 1. Polit.

4. Ἐφέλκεται τὸ πρᾶγμα καὶ βασιλεῖς) ut regem illum Macedoniæ Caſſandrum, quem Homeri adeò ſtudioſum narrabat Caryſtius, ut & plurimos Poëtæ verſus memoriter recitaret, & Iliadem ſibi, atque Odyſſeam *ἰδίως γεγραμμένας* haberet. Polit.

5. μαρτυρεῖ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος) teſte Plutarcho in Alexandro. Polit.

6. παροιμία μέν τις κακῶν Ἰλιάδα φησί) Suidas: Ἰλιὰς κακῶν. ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν. Notum & adagium Ciceroni, ad Atticum, lib. 8. ep. 11. *tanto malorum impendet Ilias.* Polit.

κακῶν Ἰλιάδα φησίν) Ilias malorum, κακῶν Ἰλιάς, dicitur a verſuum multitudine. Propertius:

Tum verò magnas condimus Iliadas.

Grammatici in Anthologiæ epigrammate quodam taxantur, quaſi miſeram artem tradant, quòd prima carmina Iliados, mala contineant, & res exitiales portendant. Palladæ id epigramma eſt libro primo, quod αὐτοσχεδίασεν utcumque in latinum converti:

Ἀρχὴ γραμματικῆς παντοίκης εἰσὶ κατάρα.
Πρῶτος μῆνις ἄχι· δεύτερος οὐλομένη.
Καὶ μετὰ δ' οὐλομένην, Διονύσου πάλαι ἀλγεα πολλά.
Ὁ τρίτατος ψυχὰς ὤιε Ἄϊδι κατάγει.
Τὰ δὲ τέτρατα τοι ἕλκεα, καὶ κύνες ἀργοί.
Πέμπτη δ' οἰωνοί, καὶ χόλος ἐστὶ Διός.

Πῶς

torum materiâ, confictæ, quæ & ad ea ipsa argumenta allegoricè aptantur; aliæ verò multæ excogitatæ sint a veteribus, atque in hujus auctoris carmen utiliter pertractæ: quarum allegoria fabularum nihil prorsus ad res pertinet Trojanas; sed, quemadmodum a principio significare voluerunt, qui eas confinxerunt. Deinde neque ipse per se, aut suopte ingenio, fabulis alumnus hic sapientiæ afficiebatur. Etenim sapientia contemplatio est, & studium veritatis: & hujuscemodi est sapiens: ac proinde Homerus. Verùm, propterea quòd vulgus maximè allicitur fabulis, eas solerter comminiscitur adtexitque carmini, ut externâ illarum specie inescatos, ac delinitos, intra retia, quod ajunt, eos prehendat, quos profundioris piget philosophiæ. Postea verò quàm gustandam præbuerit dulcedinem veritatis, tum sinet sapientes abire, veritatemque ipsam aliunde etiam venari. Ad hæc, rationem ita tradit, qua, cum similitudine veri, fingantur fabulæ, ut, quemadmodum ad reliqua orationis genera, ita ad hoc quoque, discendi studiosos instituat. Illud

ὑπ' αὐτῆς πλαττόμενοι πρὸς τὰ ὑποκείμενα, οἳ κ' πρὸς αὐτὰ εἰκότως ἀλληγορεῖν)· πολλοὶ δὲ κ' ὑπὸ τῆς παλαιᾶς μὲν τεθνειότες, ἐλκόμενοι δὲ χρηστίμως κ' ὡς τὰ ζῶντα ποίησιν· ὧν ἡ ἀλληγορία, ἃ πάντη πρὸς τὰ Τρωϊκά· ἀλλὰ, ὅπως ἂν ἐξ ἀρχῆς ἠπίξαιλο αἱ αὐτὰς πλασάμενοι. Ἔσωθε, ὐδὲ ἔχαιρεν αὐτόθεν μύθοις ὁ τῆς σοφίας τρόφιμος, ἡ σοφία γε γὰ, θεωρία ἐστὶν [4] ἀληθευτικὴ· κ' ὁ σοφὸς δὲ, τοιοῦτος· ἐκεῖν κ' ὁ Ὅμηρος. [5] Ἀλλὰ, διὰ τὸ τῆς πολλῶν ἐπαγωγὸν, αὐτοὺς ἢ ποιήσι παρεμπλέκων ψυχαγωγεῖ), ἵνα, δελεάσας, κ' θέλξας τῷ προφαινομένῳ, διαλύων, ὅ φασιν, ἔσω λάβῃ τοὺς ἀκροωμένους τὸ τῆς φιλοσοφίας πλαφυρόν. ἔπα κ' γεύσας τῆς ἐν ἀληθείᾳ γλυκύτητος, ἀφήσι σοφοὺς πορεύεσθαι, κ' θηρᾶσθαι αὐτοῦ κ' ἄλλοθεν. Εἰ δὲ γίνεται κ' [6] μεθοδευτὴς ὅπω τῆς τῶν μύθων ποιητικῆς πλάσεως, ἵνα κ' ἦτε τοῖς φιλομαθέσιν, ὡς κ' τῶν λοιπῶν ἡδὺν τὸ λό-

Rom. pag. 2.

Πῶς τὸν γραμματικὸς δύσπαις μετὰ πέντε κατοίσει,
Καὶ πέντε πτώσας, μὴ μέγα πένθος ἔχων;
Grammatices initus pentaſtichon eſt maledictum.
Iram primus habet; alter at exitium.
Et poſt exitium, Danaorum mille dolores.
Tertius aſt animas infera adire facit.
Quartus verſus habetque canes, prædaſque rapaces.
Quinctus ſunt volucres, & gravis ira Jovis.
Ergo grammaticus quinis flere in maledictis,
Caſibus & quinis, qui poſt hanc graviter?
Salvin.

1. γράμματα δὲ μυρίων, ὧν ἂν τις ἅπτοι, καλῶν) verè. ut meritò hinc Flaccus lib. 1. epiſt. 2. ad Lollium, laudet *Trojani belli ſcriptorem*,

Qui, quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore, dicit.
Polit.

2. κ' ὅτι δὲ τῇ ἱστορίᾳ ἐπιθαυμάζουσι) σημεῖ) Nam Homerus, teſte Geographo l. 1. ἐλαβε παρὰ τ ἱστορίας τὰς ἀρχάς. *Polit.*
Tempus antiquarum hiſtoriarum Varroni dicitur *μυθικὸν*, ſeu fabuloſum. *Salvin.*

3. κ' πρὸς γέλωτα εἰ ἐμπεσοῦσι μῦθοι) In eandem ſententiam Heraclitus: οἱ δ' ἀμαθεῖς τινες ἀκούσαντες τῶν ὑμετέρων ἀλληγορίαν ἀγνοοῦσιν, ὑθ' ὡς τὰ μυχία τῆς ὕλης σοφίας κατεβεβήκατον· ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθοῦς κρίσις ἐξέπιπ), κ' τὸ φιλοπόρους ἡμῶν εἶν ἀδύτοις, ὃ μυθικῶς ἄσκη πλάσαι, περιαμύζεται, ὑτοι μὲν ἐξέλιπον. ἡμεῖς δὲ, εἰ τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς τετρίφαμεν περίων ἀγυίαμεθα, σεμνὸν, ὑτὸ νῦμ κ' πεπωκόσιν, τὸν αἰνίσσον ἐκτείνομεν. Polit.

4. ἀληθευτικὴ) Ἀληθεύων, Latinè verax. *Salvin.*

5. Ἀλλὰ, διὰ τὸ τῶν πολλῶν ἐπαγωγὸν, αὐτὸς τῇ ποιήσι παρεμπλέκων ψυχαγωγεῖ) Quod idem egregiè explicatum a Strabone l. 1. ubi pro Homero diſputat adverſus Eratoſthenem. *Polit.*

6. μεθοδευτὴς ὅπω τ κ' μύθων ποιητικῆς πλάσεως) quia ſcilicet, ut obſervat Geographus, πρὸς τὸ παιδευτικὸν οὐδὲς ἀνεῤῥιφεν τοὺς μύθους ὁ Ποιητὴς, ἐορύκτινα πολὺ μέρος πλάσεως. Hinc nota maximè propria Poëtæ, ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος, *allegoria*. *Polit.*
Iidem olim poëtæ atque philoſophi. Euripides Ciceroni philoſophus ſenicus dicitur, ob graves admirabilesque γνώμας, quas ſuis fabulis ſcitè inſeruit. *Salvin.*

γων· ἀλλὰ προβαλῆ) τὰς Ὀθελλὸς ἐκ προχήρου, ὧν αἱ μὲν, ὡς αὐτὸν, αἱ δὲ, ἐξ αὐτῶ συνεκβοήθησαν· ϗ ἀύσει ῥᾳδίως τὸ προθεῖον.

β'. Λήπτε) δὴ ἡμῖν, ἐπεὶ ἀσφαλείας μὴ γελοῖος εἶναι σώσῃ· ὁ ποιησάμενος ἀεὶ τῶν Ὁμήρου ποίησιν, ξενέας, ἢ ἐσκοπήσαμεν, ϗ μὴ ἐπὶ πλέον συνιέναι τὸν Ποιητήν· ἀλλὰ σαφῆν, ὅπερ ἡς αὐτὸν, ἀ πρὸς μεγιστάνων τινῶν ἐπεβλάχθημεν, ὁπόσα τινα πλάττον) οἱ κομψοί· ἀλλὰ πρὸς φίλων ὁμιλητῶν, οἷς ὑποληψεώς τι χρηστῆς ἀεὶ ἡμῶν ὑπεστιν. Ἦν δὲ τὸ φιλικὸν θέλημα, διὰ τῆς Ἰλιάδος ἐλθεῖν, ϗ ἐκπορίσασθαι τὰ χρήσιμα τῷ διεξοδεύσῃ, ἃ λέγω, ἀνδρὶ λοιπῷ (ἐκεῖνον γὰ, ὃδὲν ἂν τῶν ἰδίων ἡκὸς λανθάνειν) ἀλλὰ νέῳ ἄρτι μανθάνοντι· τυχὸν δὲ ϗ μαθόντι μὲν, δεομένῳ δὲ ἀναμνήσεως. Καὶ δὴ γίγνε) τοῦτο· ϗ τὰ χρήσιμα, καλὰ ἀκολουθίαν, εὐσυνδέτως ἐκλέγονται· ϗ χ ὥσθ' μέντοι τὰ πάντων ἐνταῦθα εἶναι τῶν ποησαμένων ἡς Ποιητήν (τοῦτο γὰ, ϗ μόχθος μάταιος ϗ περιττὸς ϗ οὐδὲ ῥᾷον ὠύσιμος) ἀλλ' ὥστε τὸν γινώσκειν ἐθέλοντα, εὑρίσκειν, κατὰ τόπους, εὐτάκτως τὰ μὴ παρέλκοντα. οἷον, ἐννοίας εὐχρήστους τῷ καλλογράφῳ γράφοντι, ϗ βουλομένῳ ῥητορικὰς πᾶσιν εὐκαίρως περιπλοκὰς· μεθόδους, ἐξ ὧν ϗ ὠφελῆταί τις, μιμεῖσθαι θέλων, ϗ τ εὐτεχνίας θαυμάζειν τὸν Ποιητήν· λέξεις, τὰς πλείους μὲν, ὡς πεζῷ λόγῳ προσηκούσας, πολλάκις δὲ ϗ σκληρὰς ϗ τραχείας, ϗ ποιητικὰς, ἃς εἰ μὴ ἀναπολύσῃ τις ἐτυμολογικώτερον, οὐκ εὔγνωστον ἔσται τὸ χωρίον, ὃ παρεκ-

1. ἀναδιπτυσσόμενος, αὖθις περιέπτυσσε) Heraclitus: πτυσσόμενος, ἀνεφόμην αὖτις πάλιν. Polit.

2. τῷ παροιμιακῷ Σαύθῃ) Suidas v. Ὁ Σαύθης, refert hoc modo adagium: Ὁ Σαύθης τὸν ἵππον. Sed pro equo asinum memorat ipse alibi Suidas. Item Hesychius: Σαύθης ὄνων ἄκανθα. De quo loco Hesychii frustra est Erasmus, cum subdubitet, an vacet mendo. Nam & Suidas v. Σαύθης, eodem ferè modo adagium adducit, scilicet: Σαύθης τὸν ὄνον. Nec apud Hesychium tacitè intelligendum, εὗρεν, aut reperit, quod vult Erasmus; sed ἀναιζέσθη, aut ἀναιζόμενος, ut disertè apud Suidam: Ἀναιζόμενος Σαύθης τὸν ὄνον. Polit.

3. ὁ ποιησάμενος) Est a conjecturâ Nicolai Buti Pistoriensis V. Cl. Editiones, Romana, & Basileensis, ὁ πεποιημένος. Paullò post: τῶν πεποιημένων εἰς Ποιητήν, Polit.

atque id, quod sibi proposuerit, facilè perficiet.

II. Superest ergo nobis, ut, postquam non deridendum prorsus eum esse demonstravimus, qui ad Homeri carmen se conferat, ad id, quod faciendum suscepimus, aggrediamur; neque fusiùs commendandum Poëtam censeamus: sed faciamus, quod in ipsum, non a principibus quibusdam viris jussi sumus, ut scituli comminisci solent; sed a benevolis auditoribus, quibus bona aliqua de nobis inest existimatio. Fuit autem commune amicorum consilium, ut enarraremus Iliadem, quæque utilia sunt, percurrenti cuique suggereremus. non dico, homini erudito (illum enim nihil forsan effugere videtur istarum rerum) sed nuper discenti adolescentulo: immo & ei forsitan, qui, etsi didicerit, indiget tamen earumdem rerum commemoratione. Jam verò id est, quod in hoc opere præstamus: & utilia, ordine quodam, percommodè seliguntur, non ut tamen omnia hîc sint illorum omnium, qui in Poëtam hunc operam suam contulerunt (id enim vani cujusdam esset & supervacanei laboris, qui nec faciliùs expediretur) sed ut addiscendi cupidus, ordine, suis quæque locis, inveniat, quæ ad rem facere videntur. Cujusmodi sunt, sententiæ perquam utiles ei, qui solutam in scribendo orationem adhibet, & oratorio vult more res opportunè complecti, atque ambitu quodam involvere: ratio, & via rerum explicandarum, unde non modò fructum capit, siquis imitari velit; verùm etiam Poëtam ipsum ob egregiam singularemque ejus artem admiratur: voces, majori illæ quidem ex parte, consentaneæ, & veluti affines pedestri sermoni; sed & frequenter duræ asperæque, & poëticæ, quas nisi ab etymo & notatione ipsâ unus quispiam explicet,

non

te tenus, perperam attigerit. Accedit ad alia, quòd ipsum hoc opus non in unum contextum, sive in unum continuumque corpus, protractum est atque explicatum, adeo ut perpetuâ lectionis serie lectorem obtundat; neque is locum facilè inveniat, in quo diversetur: sed singula, quæ opus sunt, per se seperatim sunt posita, unoque ex iis absoluto, veluti de integro, fit ad aliud transitus. Atque ita, qui perlegit hunc librum, frequenter veluti diversatur, ac quiescit. Cujusmodi etiam instituto usi sumus in iis Commentariis, quos tum in Dionysium de Situ Orbis scripsimus, tum in Odysseam. Nam & Commentarii illi simili ratione digesti sunt a nobis, & concinnati, quum, quidquid ex usu esse videbatur, veluti in delectu, bene composito ordine, excerpserimus, & non eos ipsos Commentarios longiorem fusioremque enarrationem esse voluerimus. nequis scilicet rem ipsam parvi penderet, nihilque nos novi molitos esse cavillaretur. Quandoquidem etiam nunc hujusce modi fortassis est futurus, qui non nimis ex æquo, & bono res æstimat: isque ipse ratus, quæ apud alios præclarè sunt dicta, ea se huc congesta esse reperturum; nihil sacri, ut habet adagium, id esse operis affirmabit. Verumtamen quisquis hic est, iniquè se judicare sciat, ne quid amplius, more Astydamantis illius, qui

ης παράσλε). Πρὸς δὲ ταῖς ἄλλοις, αἷς ἐκλέτα) τὸ προκείμενον ἔργον ὡς ἓν ὕφος καὶ σῶμα, καὶ συνέχειαν, ἀδιάσαλον, ἵνα ἁπλῶ ἀδιακόπῳ ἀποκυλίῃ τὸν ἐνλυχάνοντα, καὶ δυσεύρετον ἔχῃ τὸ καλάλυμα· ἀλλ' ἕκασον τῶν χρησίμων, καθ' αὑτὸ ἰδίᾳ κεῖται· καὶ περατωθέντος αὐτοῦ, μετάβασις, ὡς ἐξ ὑπαρχῆς, ἐπὶ ἕτερον γίνεται. καὶ οὕτως ὁ διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ἐρχόμενος, συχνὰ οἷον καλαλύων ἀναπαύε). Ὁποῖόν τι καὶ ἐν τοῖς ὡς τὸν Περιηγητὴν Rom. p. 3.
ἡμῖν ἔστατε, [1] καὶ ὡς τὴν Ὀδύσσειαν δέ. Καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, παρεκβαλοῦσι τὰ εὔχρηστα, ὡς ἐν ἐκλογῇ, κατὰ ἀκολουθίαν εὐσύνετον, οὐ μὴν πλατύτητι ποιησαμένοις αὐτὸ τοῦτο ἐξήγησιν· ἵνα μή τις [2] ἐκφλυαρίζων τὸ πρᾶγμα, μικτρίσῃ, μηδὲν ἡμᾶς κατότερον πραγματεύσασθαι. Ὅπως δὲ καὶ νῦν ὁ μὴ πάνυ εὐγνώμων, τοιοῦτος ἴσως ἔσται· καὶ θαρρῶν, τὰ παρ' ἄλλοις ἀριζήλως ἡρημένα, ἐξευρίσκειν καὶ ἐνλοῦσα κείμενα, [3] ἀδὲν ἱερὸν εἶναι, καλὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παρὸν ἔργον ἐρῆ. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος, ἴσως κακῶς κρίνων, ἵνα μή τι πλεῖον ἐρᾶμεν, σωφρονίζοις ἑαυτὸν, [4] καὶ τὰ

A 3 τὸν

1. καὶ ὡς τὴν Ὀδύσσειαν δὲ) In cujus proœmio simile monitum præmiserat: ἔσται δὲ ἡμῖν κἀντεῦθεν, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἢ μεταχειρίσεως ἀ ἐπιβολὴ, ἀ κατὰ ἐξήγησιν, ὡς ὅλλους ἐμίλησεν, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν ἃ χρήσιμον τοῖς ἐντυγχάνουσι, καὶ μὰ ἐν μέχρι ἔχουσιν ἑαυτὸς ἐπαρτίσαι τὰ ἀ τοιοῦτος πλάτος χολαίτερον. Atque hinc etiam patet, jure a nobis commentarios dici, Eustathianas has παρεμβολὰς. Isidorus Originum lib. 6. c. 8. *Quidquid breviter componitur, commentarium dicitur: quod verò elongatur, expositio nominatur.* Polit.

2. ἐκφλυαρίζων) Atticè κατ' ἀναγραμματισμὸν, ἐκπλυαρίζων. Polit.

3. ἀδὲν ἱερὸν) Adagii hujus mentio apud Theocritum Idyllio ε'. Ἀλλ' ἴσ' αἶνα λῆς ὄφιος δίμεν· ἐντὶ μὲν ἀδὲν Ἱερόν. ubi Scholiastes: παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιόν. Polit.

ἀδὲν ἱερὸν) Sacra quæ dicuntur, ea sunt inviolabilia. Plures urbes in nummis Græciæ junctim dicuntur ἱερὰ καὶ ἄσυλα. Salvin.

4. κατὰ τὸν παροιμιακὸν Ἀστυδάμαντα) Poëtam Tragicum, de quo vide Suidam. Una ex ejus Tragœdiis, *Parthenopæus*, qua tantum gloriæ apud Athenienses retulit, ut, decretâ ei in Theatro statuâ, ipse laudes suas epigrammate complecti non dubitaverit. Hinc natum adagium: Σαυτὸν ἐπαινῆς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γράφει, ut apud Athenæum lib. 1. quod paullò aliter apud Suidam: Σαυτὸν ἐπαινῆς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ. Polit.

Reconcinnata est vox γράφει in ποτέ. ut ita generatim prolatum dictum speciem proverbii magis præ se ferret. Salvin.

λὰ ϗ τὰ ὁμολογημένως ἱστορήμενα, τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Νέστορα, τὸν Ὀδυσσέα, τοὺς λοιποὺς ἥρωας· ὡς δοκεῖν τὸν Ποιητὴν ἐν ὀνείρῳ ἡμῖν ὁμιλεῖν. Ἕτεροι δὲ, ἀπεναντίας πάλη ἐκείνοις ἐλθόντες, ἐξέσπασαν τὰ Ὁμηρικὰ πτερὰ, ϗ οὐκ ἀφῆκαν αὐτὸν πανταχοῦ ὅλως μετέωρον· ἀλλὰ τῇ φαινομένῃ ἑαυτῶν μόνῃ, ϗ καταπατήσαντες τὴν ἀναγωγικὴν ὕψος τὸν Ποιητὴν, οὐδὲν ὅλως ἀφῆκαν ἀλληγορεῖσθαι παρ' αὐτῷ· ἀλλὰ ϗ τὰς ἱστορίας ἀφῆκαν ἅπερ ἔχει, καλῶς γε τοῦτο ποιήσαντες· ϗ τοὺς μύθους δὲ ἀπαραπαίτητους ὡς ἀλληγορίαν ἔναι προσέταξαν. ἐν οἷς, ὡς ϗ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται, ϗ ὁ Ἀρίσταρχος, ἀ πάνυ καλῶς ἔθετο νομοθετήσας. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ὡς περ τὰς ἱστορίας ἐφ' ἑαυτῶν μένειν ἀφῆκαν, οὕτω ϗ τοὺς μύθους, τὰ πρῶτα μὲν, τίθενται ὅπερ ἔχει, ὡς λέγει, ϗ ἐπισκέπτονται τὴν πλάσιν αὐτῶν, ϗ τίνι ἐν αὐτῇ ποιητικῇ, δι' ἧς ἐν μύθοις ἀλήθειά τις ἀναζητεῖται. ἔπειτα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φύσει ψευδεῖς, ἀφέντες τὸ σωματικὸν ἀκόπτεσθαι, ἀνατρέχουσιν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀλληγορίας θεραπείαν τῆς μύθου, ἢ φυσικῶς ἐξετά-

Bas. p. 3. ζοντες, ὡς ἄλλα δηλοῦσι πλαίτερον, ἢ κατὰ ἦθος· [1] πολλαχοῦ δὲ ϗ ἱστορικῶς. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ μῦθοι ϗ πρὸς ἱστορίαν [2] ἐκθεραπεύονται· ὡς ἀληθῶς μὲν γενόμενα ταῦτα ἔνιος παράγματος ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ· τὰ δὲ μύθῳ τὸ ἀληθὲς ἐκζητοῦντα πρὸς τὸ τεραπωδέστερον. Ταύτης τῆς ὁδοῦ ἐχόμενοι ϗ ἡμεῖς παρήσομεν παραγματικὰ, οὐδὲ τοὺς μύθους ἀνεπισκέπτους ἐπὶ τὸ πᾶν ἀφήσομεν· ἀλλὰ διερεύσεται πως αὐτοὺς, ἀκολούθως τοῖς παλαιοῖς. Οὐ χρὴ δὲ

qui

1. πολλαχοῦ δὲ ϗ ἱστορικῶς) Vetè Strabo lib. 1. ἐν μυθικοῖς δὲ ἀληθῆς ἀνάγνωσιν καινὴν τερατολογίαν, οὐκ Ὁμηρικήν. Polit.

2. ἐκθεραπεύονται) Malim, ἐκθεραπεύουσι. Polit.

ciatim verò ἔπος, oratio eſt metrica, ſeu numeris vincta: ita, etſi ποιῶν universè ſit facere, qua in ſignificatione ſæpe hoc verbo utitur Poëta; reſtringitur tamen vox iſta ad eos, qui carmina, & præſertim heroica, contexunt, ex quadam excellentiâ, quia hoc eorum opus excellit neſcio qua divinitatis notâ & rationis. Unde etiam aliqui conjunctè, ideſt, compoſitâ voce ex ἔπος, quod eſt carmen, & ex ποιῶν, quod eſt Poëticè ſcribere, vel carmina, aut verſus facere, appellarunt ἐπονποιούς, *verſificatores*, quos ſimplici voce dicimus Poëtas, maximèque eos, qui, hexametro verſu, heroicum condunt carmen: quibus neſcio quæ femina exemplum præbuiſſe ſertur, nomine Phemonoë, vates Apollinis. Ea dicitur prima τὸ ἔπος, ideſt, hexametrum carmen, adinveniſſe, ſic, juxta veteres, vocatum, non ſolùm ab excellentiâ, qua hexametrum communem appellationem ſermonis ſibi vindicavit; verum etiam quia res oraculum, ut ajunt, ſequuntur, quod eſt græcè ἔπεσθαι. Sin ratio iſta originis expoſcit, ut aſpero ſpiritu notetur, ἡ ἔπος· at licet etiam, ſiquis voluerit, tenuem vocis hujus ſpiritum veriſimili argumento defendere. Quid verò ſit Epopœja, & quomodo ea Poëticæ artis genere comprehen-

ἅλως μὲν, τὸ πράττειν· καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Παντῷ πολλαχοῦ· [2] διαζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἁψοδούντων, κατά τι ἐξαίρετον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἔχεσθαι, ὡς ϑεῖον καὶ ἔλλογον. Ὅθεν καὶ συνθέμενά τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν συνθέτως ἐπονποιεῖν, τὰς ἐν ἀπλότητι λεγομένους καὶ Παντάς· [3] μάλιστα δὲ τὰς ἐν ἑξαμέτρῳ τούτῳ ἡρωΐζοντας. ὧν κατάρξαι λέγεταί τις [4] Φημονόη, γυνὴ προφῆτις Ἀπόλλωνος, ἐφευρεῦσά, φασιν, αὐτὴ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτω, καὶ τὰς παλαιάς· ἃ μόνον καθ' ὑπεροχὴν, διʼ ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο τῷ καιρῷ προσηγορίαν τοῦ λόγου· ἀλλὰ καὶ διότι ἔπεσθαι, φασὶ, τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. Εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος· ἀλλʼ ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς, ἤ τις βουληθείη. Τίς δὲ ἡ Ἐπονποιΐα, καὶ ὅτι παντὸς εἶδος καὶ αὐτὴ, ὡς καὶ ἡ Τραγῳδία

Rem. p. 4.

1. ἔπεα πτερόεντα) Iliad. α'. v. 201. & lib. β'. v. 7. & v. 109. & paſſim. *Polit.*

2. διαζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἁψοδούντων) Pollux lib. 10. cap. 1. de hoc ipſo verbo ποιεῖν. τοῦτο διὰ τὸν ἐπὶ πολλῶν χρῆσιν, ἀμφίβολον, ἃ μόνοις αὐτῷ προσῆν τὰ ποιήματα. Polit.

Verbum Facere omnem rem complectitur. *Digeſtis*, *titulo*: *De verborum ſignificatione*. ποιεῖν apud Græcos etiam valet poëma condere. Salvin.

3. μάλιστα δὲ τὰς ἐν ἑξαμέτρῳ τούτῳ ἡρωΐζοντας) atque inter eos Homerum maximè, juxta illud Flacci in Arte:

Res geſtæ regumque ducumque, & triſtia bella,
Quo ſcribi poſſent numero, monſtravit Homerus.

Polit.

4. Φημονόη) Corruptè apud Plinium lib. 10. c. 3. *Phœmonoë Apollinis dicta filia*. Eſt enim Græcis Φημονόη. Polit.

Φημονόη) Cur, quemadmodum Platoni in Cratylo Ἥρα dicta eſt, quaſi Θεοῦσα, *Dei mens*; dicta eſſe non potuit Apollinis filia Φοιβόη, *Phœbi mens*, in MSS. codicibus furtaſſe Φαμονόη, & ν traductum ad μ; Salvin.

Ego verò libenter acquieſco in hac Salvinii mei conjecturâ, quam veriſſimam cenſeo; atque ad hanc ipſam notionem vocis alluſiſſe puto Lucanum, cum ait lib. 5. v. 186.

. . . . . *ſic plena laborat*
Phœbadis Phœbo . . . . .

ſic enim legendum ibi jam videtur, non *Phœmonoë*, ut olim editum, nec *Phemonoë*, ut correctum video in recentibus editionibus; ſicut etiam paullò ante:

Caſtalios circum lætices, memorumque receſſus
Phœbeïon errare vagam . . . . . .

Polit.

Διατί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα Ποιήσεως, καὶ διότι σπερμαλικῶς [6] ἀρχὴ καὶ ἐνστάλης αὐτὸς πᾶσι γέγονε Ποιηταῖς, τῇ Ἰνδικῇ, ὅσπερ λέγουσι). Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον πορρῶ τῆς σκοπῆς πλανώμεθα.

δ'. Ὁμήρου δὲ γένος, οὐδ' αὐτὸ περιεργασόμεθα. Εἴρηται γὰρ πολλοῖς ἑτέροις, ὡς οὐκ ἂν ἡμῖν κρεῖττόνως ἔχωμεν· ἢ μὴ ἄρα τοῦτο γε μόνον ῥητέον, κατὰ τὸ ἐπιβρέχον, ὅτι [7] ἐπικρύψας ἑαυτὸν ὁ Ποιητὴς, καὶ σιγήσας, ὅστις ποτε, καὶ ὅθεν ἦν, περιμάχητος μᾶλλον ἐγένετο, καὶ [8] πολυπαίρις. Ἔστι γὰρ, καὶ τοῖς τῶν πολιτῶν ἔφεσιν, καὶ

audit prolatum cum articulo, scilicet τὸν Ποιητὴν, intelligit Homerum. Cur? quòd ei cumulatissimè ineſt, quidquid umquam eſt poëticæ facultatis, & quia pater ipſe eſt omnium Poëtarum, quibus auctor & dux extitit, ut id eſſent, quod dicuntur. Atque hæc quidem ita, ne longiùs a propoſito aberremus.

IV. Quod ad Homeri genus attinet, neque in eo curioſiùs laborabimus: de quo quum plerique alii diſputaverint, non eſt, cur quidquam nos melius allaturos confidamus: niſi fortè illud, idque unum, curſim, atque obiter dicendum videatur, ſcilicet, quum ipſe ſe Poëta occultaverit, & quis demum, atque unde eſſet, ſilentio ſuppreſſerit, magis inde magiſque factum eſſe, ut de eo decertarent, pluresque eum ſibi civitates aſſererent. Nam, pro illorum,

1. τοῦ ἀπὸ τοῦ Κυκλίου ποιημάτων) Horatius in Arte Poëticâ: *aut ſcriptor cyclici olim.* Ab orbe fabularum, ab orbe Pæanum, hymnorum &c. ſic Encyclopædia aptiſſimè Quinctiliano dicitur, *orbis doctrinarum.* Orbis enim, ſeu circulus, τῶν ἰσοπεριμέτρων figura capaciſſima. In his autem Poëticis cyclis fabularibus omnia continebantur; & erant fortaſſe hi libri, veluti illorum argumentorum Παυδίσται. Hujus generis ſunt Metamorphoſes Ovidii. *Salvin.*

τοῦ ἀπὸ τῶν Κυκλίων ποιημάτων) Separat Euſtathius ab Epopœâ genus hoc τῶν Κυκλίων ποιημάτων. Non ergo *Cyclica Poëmata*, ea nunc intelligit, quæ Epico cyclo continebantur, ab antiquiſſimis Poëtis Epicis compoſita, quibus fabularis hiſtoria a mundi origine uſque ad eadem Ulyſſis deſcribebatur, ut fusè oſtenderat Proclus in Chreſtomathiâ Grammaticâ: ſed *Poëmata Cyclica* accipienda hîc ſunt, qualia exponit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves v. 919. itemque Suidas, τὰ τὰς αὐτὰς ὑποθέσεις ἔχοντα, puta, ὕμνους, παιᾶνας, προσῳδία, καὶ τὰ λοιπὰ τούτοις παραπλήσια. Inde apud eundem Ariſtophanem ὁ κυκλιοδιδάσκαλος. ideſt, ut explicat Scholiaſtes, διθυραμβοποιός, ſive, *Poëta Dithyrambicus.* Polit.

2. ὁ Κωμικὸς ἰαμβεῖον) Ariſtophanes Theſmophoriazuſis v. 200. ubi Agatho ſic Euripidem compellat: Εὐριπίδου. Cui Euripides: τί λέγεις; At Agatho: Ἐκείνους φησὶ. & ſtatim affert verſum hunc Euripidis ex Alceſtide: Χαίρεις ἐμὸν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Polit.

3. ὁ Ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης) vel Latini Oratoris teſtimonio, in Bruto: *planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris.* & infra. *quo genere quia præſtat omnibus Demoſthenes, idcirco a doctis oratorum eſt princeps judicatus.* Polit.

4. ὡς τὸν Πίνδαρον ἀναγράπτουσι) Præclarè Fabius lib. 10. c. 1. *Novem verò Lyricorum longè Pindarus princeps, ſpiritus magnificentiâ, ſententiis, figuris, beatiſſimâ rerum, verborumque copiâ, & velut quodam eloquentiæ flumine: propter quæ Horatius eum merito credidit nemini imitabilem.* Polit.

5. τὸν Ὅμηρον ἐνόησε) Tullius in Topicis: *Homerus, propter excellentiam, commune Poëtarum nomen, effecit apud Græcos ſuum.* Et Vellejus Hiſtor. lib. 1. *Homeri illuxit ingenium, ſine exemplo maximum, qui magnitudine operum, & fulgore carminum ſolus appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum eſt, quòd neque ante illum, quem ille imitaretur, neque poſt illum, qui eum imitari poſſet, inventus eſt.* Polit.

τὸν Ὅμηρον ἐνόησε) Juſtinian. in prohœmio Inſtitutionum. *Salvin.*

6. ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς) Immo Libanio κοινὸς φρέαρος τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας. Favet ex noſtris Ovidius lib. 3. Amorum eleg. 8.

Aſpice Mæonidem, a quo, tam fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Polit.

7. ἐπικρύψας ἑαυτὸν ὁ Ποιητὴς) quod, ex Dionis Chryſoſtomi ſententiâ, maximè laudandum in Homero. Non ita Hecataeus, non ita Herodotus, non ita Thucydides, non ita qui Homerum Poëtæ ſunt æmulati. *Ipſi illi Philoſophi* (ut veriſſimè olim obſervatum Tullio) *etiam in illis libellis, quos de contemnendâ gloriâ ſcribunt, nomen ſuum inſcribunt.* Ὁ δὲ, inquit Dio de Homero Orat. LIII. ὅτου ἀφ' ἑαυτοῦ ἦν καὶ μεγαλόφρων, ὅτε ἀδημὸν φαίνοιτο; ἢ πανταχοῦ αὐτὸ μεμνημένος· ἀλλὰ τῷ ὄντι, ὥσπερ οἱ πρόρρητοι τῷ θεῷ, ἐξ ἀγκύρας καὶ ἀδύτου τοσοῦτον φθεγγόμενος. Polit.

ἐπικρύψας ἑαυτὸν ὁ Ποιητὴς) Phocylides in ſuis præceptis ſuum nomen præſcribebat, dicens:

Καὶ τόδε Φωκυλίδου . . . . . .
Atque hoc Phocylidis . . . . . .

Salvin.

8. πολύπατρις) Non modò πολύπατρις Homerus; ſed & κοσμοπολίτης. Cicero pro Archiâ: *Homerum Colophonii civem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant. itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt. Permulti alii præterea pugnant inter ſe, atque*

agimus, alii fusè commemorant, sic esse appellatum, vel ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν, *a non videndo*, quasi scilicet μήρων, *eum, qui non videat, oculis captum, cæcum*, &, transpositis per metathesin litteris, Ὁμηρος, *Homerum;* vel quia Homerus verè fuerit id, quod hæc vox significat, videlicet obses, quales eos intelligimus, qui, pacis & concordiæ

ρησαν ἕτεροι. Καὶ ὅτι δὲ ὁ νῦν προκείμενος, ἢ [8] ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν ὠνόμασται, ὡς οἱονεὶ μήορος, καὶ, καλὰ μελάθεσιν, Ὅμηρος· ἢ [9] ὡς αὐτὸ τοῦτο ἱστόμενος Ὅμηρος, ὁποίους τοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ διδομένους εἰς ἐνέχυρον οἴδαμεν, καὶ τοῦτο εἰς πολλοὺς καὶ παρ' ἄλλοις. οἵ καί

φασι

que contendunt. Proclus in Vita Homeri: *οἱ μὲν Κολοφώνιοι αὐτὸν ἀνεγράψαντο, οἱ δὲ Χίοι, οἱ δὲ Σμυρναῖοι, οἱ δὲ Ἴιοι, οἱ δὲ Κυμαῖοι, καθόλου πᾶσα πόλις ἀντεποιήσατο τοῦ ἀνδρός.* Extant in idem argumentum versus lib. 4. Anthologiæ cap. 27. Cæterùm, quæ ab antiquissimis temporibus etiam nunc durat de Patriâ Homeri disputatio, perinde mihi esse videtur, ut cum olim de sepulcro Æneæ dubitatum est, quod quidem multis in locis visebatur: quum tamen fieri nullo modo potuerit, ut unus & idem pluribus in locis esset sepultus. Nam de hoc ipso sepulcro Æneæ prudenter admodum monet Dionysius Halicarnassensis Rom. Antiq. lib. 1. c. 54. *ὅτι καινὸν ἔχειν ἐπὶ πολλοῖς τοῦτό γε τὸ ἄτοπον, καὶ μάλιστα τῶν μὲν ἐπιφανῶς τὰς τύχας ἐχόντων, τελείπτας δὲ τὰς βίβας ἐχόντων.* Ita & quum Homerus totâ ferè vitâ suâ ad pleraſque gentes diverterit, neque in uno diutiùs loco permanserit; ansam inde permultæ civitates antiquerunt, ut celeberrimum Poëtam civem sibi vindicarent. Quam etiam causſam attulit Epiphanius lib. 1. adversus Hæres. ubi de variâ patriâ Homeri: *διὰ δὲ τὸ ἐν πολλαῖς πατρίσι γεγενῆσθαι, πολλοὶ εἰς διάφορον ὑφήγησιν ἐλήλυθε.* Polit.

πολύπατρις) V. Gellium lib. 3. cap. 11. *Salvin.*

1. Ἀμφισβητοῦσι δ' αὐτοῦ καὶ Χῖοι) Ex Strabone lib. 14. p. 645. apud quem ex Eustathio legendum patet: *μαρτύριον μὲν τοὺς Ὁμηρίδας καλουμένους, ἀπὸ δή τινος γένους, προσαγορευομένους.* non, ut habent libri, *μαρτύριον κατὰ τοὺς Ὁμηρίδας*. Significat Strabo, testes a Chiis prolatos eos, qui, quum Homeridæ vocentur, sunt de genere, & familiâ Homeri. *Polit.*

2. Πίνδαρος μέμνηται) Pindarus Nem. Od. 2. v. 1. ubi Scholiastes: *Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους· οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἦδον.* Sic apud Suidam ex Harpocratione Homeridæ, *γένος ἀπὸ τοῦ Ποιητοῦ ὠνομασμένον ἐν Χίῳ*. Sed aliam voci explicationem dat Seleucus. *Polit.*

3. ἕτεροι πρὸ αὐτοῦ φασιν Ποιητὰς) Aliter opinatur Herodotus in Euterpe n. 53. ubi ait, qui Poëtæ Hesiodo, & Homero priores feruntur, eos sibi quidem videri illis fuisse posteriores. Sanè Josephus lib. 1. contra Apionem, ullum negat extare apud Græcos *γράμμα τοῦ Ὁμήρου ποιήσεως πρεσβύτερον*. Polit.

ἕτεροι πρὸ αὐτοῦ φασιν Ποιητὰς) Vellejus Paterculus Homerum ita commendat, ut qui primus, idem esset & perfectissimus. Ptolemæus Hephæstio apud Photium, Helenam quamdam ait extitisse Homero antiquiorem, quæ idem argumentum Trojani belli heroico carmine tractaverit. Sed quanta fides Ptolemæo isti sit habenda, Photius idem, Criticus accuratus, declarat, fabulosum eum affirmans Historicum. Horatius:

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi; sed omnes illacrymabiles
Urgentur, ignotique longâ
Nocte, carent quia vate sacro. Salvin.

4. ὃν καὶ Μουσαῖος) Musæus memoratus etiam Aristophani Ranis v. 1065. inter vetustissimos Poëtarum, cum Orpheo, Hesiodo, & Homero. Vide ibi Scholiasten. *Polit.*

Musæus Eumolpi filius; vates, medicus, & oraculorum scriptor, versibus. *Salvin.*

5. Αἰλιανὸς ἱστορεῖ) Ælianus lib. 14. Variæ Historiæ c. 21. *Polit.*

6. Ἡσίοδος ἱστορεῖ, ἐν οἷς ἐγράψατο πρὸς τὸν Ὅμηρον) Vides hîc etiam ab Eustathio disertè adscriptum Herodoto libellum de Vitâ Homeri. Sed de Auctore hujus libri variant nunc judicia recentiorum. *Polit.*

Non videtur ibi admodum Jonicè loqui. *Salvin.*

7. πολλοὶ Ὅμηροι) Johannes Tzetzes in Hesiodum: *Ὅμηροι γὰρ πολλοὶ γεγόνασιν ἕτεροι, ζῆλῳ τῷ παλαιῷ τὸν τόπον λαμβάνοντες*. Ex his, Homerus Phocensis, Euphorionis filius, ad quem Tzetzes probabiliter refert, quæ prodita sunt de certamine inter Homerum, & Hesiodum. Sed Homerus noster ad aliorum discrimen dictus *ὁ παλαιός*. Polit.

8. ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν ὠνόμασται) Ex Etymologo, qui & ab eadem notione etymon aliud affert hujus nominis, *παρὰ τὸ συμᾶς, ἤτοι σημαίνω τὸν τυφλόν*. Unde ἕτερος, ὁ ὅμηρος, articulo nomini juncto. Sic quidem Etymologus. Sed Ephorus Cumanus in libro de Rebus Patriis apud Plutarchum vult eos, qui capti sunt oculis, a Cumanis, & Jonibus dici ὁμήρους, eo quòd indigeant τῷ ὁμηρεύσαντι, hoc est, ἀγνοίαν. Atque id ad etymologiam hujus vocis pertinet. Inde a cæcitate apud Cumanos nomen inditum Homero, quum antea vocaretur Melesigenes, non modò ibidem tradit Ephorus, sed & Herodotus in Vitâ Homeri. Unde constat, non cæcum natum Homerum: *quem si quis*, inquit Vellejus, *cæcum genitum putat, omnibus sensibus orbus est*; sed in cæcitatem postea ex oculorum ægritudine incidisse. Quamquam Homeri cæcitatem alio sensu accipit Suidas, quia scilicet *οὐκ ἀπτῶθη ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῆς ἰδέας τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχεται, καὶ διὰ τοῦτο ἐσχηκὼς τυφλός*. Politus.

Namque

. . . . . *oculi sunt in amore duces.*

Μελησιγενὴς vocatus Homerus, quasi genitus e Melete fluvio Smyrnæ. Vide Idyllion inscriptum, Epitaphion Bionis. *Salvin.*

Proclo etiam ii, qui cæcum fuisse Homerum asseverarunt, videntur *τὸν διάπυρον τετυφῶσθαι*. Mihi satis verisimile, Homerum dictum *ἀπὸ τοῦ ὁμηρᾶν*, seu *ὁμηρεύειν*, quod est *συμφορεῖν*. Unde Musæ *ὁμηρεῦσαι*, idest, *ὁμοφρονῆσαι, ὁμοῦ λέγεσθαι*. Polit.

9. ὡς αὐτὸ τοῦτο γενόμενος Ὅμηρος) idest, ut explicat Hesychius, *ὑπεχόμενος*, sive *ὑπὲρ ἀρίστου διδόμενος*. Sic Suidas: *ἐλέχθη δὲ Ὅμηρος διὰ τὸ, πολέμου ἐνσκήψαντος Σμυρναίοις πρὸς Κολοφωνίους, ὅμηρον δοθῆναι*. Polit.

1. τὰ ἐπὶ ἀρότῳ ἅμητα) Hinc Seleucus apud Harpocrationem τοὺς Ὁμηρίδας vocatos exiſtimabat, non ab Homero ſcilicet Poëtâ, quaſi ab eo genus ducerent; ſed ἀπὸ τῆς ὁμάδου, ſive ab obſidibus, ὁμήρους γὰρ τοὺς, concordiæ cauſâ, mulieres Chiæ dederant maritis ſuis, & viciſſim acceperant: quorum poſteri Homeridæ. *Polit.*

2. παρὰ τὸ ὁμῶ, καὶ τὸ αὐτὸ τὸ ὁμιλῶ) Hinc Heſychium corrige: Ὁμηρῶν, ἡμᾶ ὁμιλεῖσθαι. Lege, ἁμᾶ ὁμιλεῖσθαι. Polit.

ὁμιλός. Series. Hic lego ὑμιόρθια. Namque Ἡμιόρθια, infinitivus modus Præteriti: Ἁρμοζεῖσθαι, infinitivus modus Præſentis. *Salvin.*

3. παρ' Εὐριπίδῃ) apud Euripidem in Oreſte v. 1189. Σοφ. βοῦ' ὅμηρον τόνδ', ὅταν ϛάχυ παλιν, ideſt, ex veteri Scholiaſte, ἐνίκων τὰς συνηφείας ἁμᾶν. Polit.

4. ὅμηρον τόνδε) Adrianus Junius, qui vaſtum Euſtathii opus in epitomen quamdam redegit, de ſuo hic quædam addidit, nobis quidem minimè omittenda, utpote quæ ad Homeri nomen, genus, atque inſtitutionem pertinent. Ea autem ſunt hujuſmodi: Ἡλείοις δέ ἐϛιν, ὑπολαβεῖν ἐκ τοῦ περὶ τὸ σῶμα πάθους. Τὸν γὰρ Ὅμηρον ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ σώματος, τὴν τε αὐτοῦ μητρὶ τιλύσῃ τινὶ πάντων ἀγνοησάσῃ, καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν καθισθέσῃ συνελθόντος, τύμβολόν τι φασὶ αὐτῇδε ἐξ ἀδύτου ἐγκεῖσθαι, πολύ τι μᾶλλος τριχῶν ἐν ἐκτέρῳ τοῦ μηρίνου τοῦ λαιοῦ. Διδάσκαλον δὲ Ὁμήρου τὸν Κρεώφυλον τὸν Σάμιον ἔνιοί τινες· ἕτεροι δὲ Ἀριζαῖον τὸν Πραισιήσιον, οἷς ὁ Γαυγράφος ἕϛηκε. Hiſtoriam illam Heliodori habes apud eum Æthiopicorum lib. 3. ubi Calaſiris patrium dat Homero Thebas centum portarum. ibi, compreſſâ in templo a Mercurio antiſtitis ipſius uxore, natum eſſe narrat Homerum, qui inceſti coitus notam, crines ingenti longitudine in altero femorum luxuriantes retulerit, indeque ἀπὸ τοῦ μηροῦ, ſive *a femore*, Homerum eſſe appellatum, reliqua de magiſtro Homeri, quem alii Creophylum tradunt, alii Proconneſium Ariſteam, excerpta ſunt ex Strabone lib. 14. p. 639. ex quo conſtat, perperam ab Adriano illo Junio ſcriptum Ἀριζαῖον, pro quo ſcribendum ei fuerat Ἀριζέαν. Polit.

5. ὁ Μαργίτης, καὶ ἡ ἐπὶ μυῶν καὶ βατράχων μάχη) Utrumque hoc Poëma Plutarchus diſertè abjudicat ab Homero. At Margiten, Homeri adhuc junioris partum agnoſcit Dio Chryſoſtomus Orat. 53. itemque Homero aſſignant auctori Plato in Alcibiade II. & Ariſtoteles lib. de Poëticâ c. 4. Harpocratio v. Μαργίτης, Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves v. 914. & alii. Sic & Batrachomyomachiam Homero aſſcribit Herodotus, & Suidas; eamque communi olim conſenſu attributam fuiſſe Homero, patet ex Epigrammate Martialis 183. lib. 14. Sed & alia aſſerit Homero Herodotus, nempe Amphiarai Expeditionem, Hymnos in deos, Minotem Iliadem, Phocaidem, Cercopas, Epicichlidas, καὶ πάλλα πάντα ὅσα παιγνιά ἐϛιν Ὁμήρου. Ac præterea enumerantur a Suidâ ejusdem Amazonia, Noſti, Jambi, Arachnomachia, Gerianomachia, Ceramis, Siciliæ, ſive potiùs Occhaliæ Expugnatio, Epithalamia, Circulus, Cypria. Quæ tamen omnia neſcio, an verè Homerum auctorem habuerint. Cypria certè alterius eſſe auctoris oſtendit Herodotus in Euterpe n. 117. De Margite inter alia Homeri Opera tacet Suidas. Sed poſtea tradit de Pigrete Halicarnaſſenſi, fratre Artemiſiæ, eum ſcripſiſſe τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, καὶ Βατραχομυομαχίαν. Polit.

6. ἐὰν ἡ Ἰλιὰς ἢ Ὀδυσσεία προτιμῶνται) Græcanicas id genus quæſtiones notat graviſſimè Seneca in lib. De Brevitate Vitæ c. 13. *Græcorum iſte morbus fuit, quærere, quem numerum remigum Ulyſſes habuiſſet: prior ſcripta eſſet Ilias, an Odyſſea: præterea an ejusdem eſſet auctoris.* Mirum autem eſt, quod ait Seneca, dubitatum olim fuiſſe, an Ilias, & Odyſſea ab eodem eſſent auctore. Duo enim illa Homeri Ποιήματα ἀναμφίλεκτα, ut teſtatur Suidas. *Polit.*

7. ζητήσεις εἰ τοῦς ὡς τινες γράφουσι) Acutus quidam libellus inſcriptus, Ἀγὼν Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου. ubi, quod ait Euſtathius, ἐνίκησεν ὁ τὰ ἔργα τοῦ ἔτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄσπι, ut teſtè Joh. Tzetzes, λειψάνατα τῶν πανηγύρεων, καὶ πλάσεως τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἐριζησάντων, καὶ τῶν εἰς Ὁμήρου παραπεβλημένων ἐπῶν, καὶ ὕμνων ἄλλων ἀφανῶν. Fit tamen certaminis illius apud alios mentio: imprimis apud Plutarchum in Convivio Septem Sapientum p. 153. & lib. 5. Symposiac. quæſt. 2. itemque apud Libanium in Socratis Apologiâ p. 613. Ferunt, Panidam, regem Chalcidis, judicem fuiſſe certaminis, ſententiamque ſecundum Heſiodum tuliſſe, ut eſt apud Philoſtratum Heroicis in Euphorbo. Quamobrem in proverbium abiit Πανίδου ψῆφος, de iis, qui malè atque imperitè judicant. Sed gravis auctor, Dio Chryſoſtomus Orat. 2. de Regno, ideo victum ait Homerum, & juſtè victum fuiſſe, quòd non coram regibus, ſed coram agricolis, plebeiiſque hominibus, immo etiam voluptariis, ac mollibus, *contenderit*. Tum Heſiodus tripodem, quem victoriæ præmium acceperat, dedicaſſe traditur Muſis in Helicone cum Epigrammate:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Τριπὸν νικήσας ἐν Χαλκίδι θοῶν Ὁμήρων.

Quod Epigramma extat ibi apud Dionem, & lib. 3. Anthologiæ c. 25. Quare M. Varro in primo de Imaginibus apud Aul. Gellium, *aliquo tempore eodem* colligebat, utrumque Poëtam vixiſſe. Sic & unum alteri æqualem, aut ſupparem, faciunt Herodotus in Euterpe n. 53. Ephorus Cumanus apud Plutarchum in libro de Vitâ Homeri, Euthemenes, & Archemachus apud Clementem Alexandrinum lib. 1. Stromatum, Caſſius in primo Annalium apud A. Gellium lib. 17. c. 21. & ſiqui ſunt alii apud Cyrillum lib. 1. contra Julianum, & apud Suidam in Heſiodo. Alii tamen magno conſenſu Homerum ſtatuunt multò antiquiorem Heſiodo, ut M. Tullius in lib. de Senectute, Velleius lib. 1. Hiſtor. Solinus c. 41. Porphyrius, & alii, quos plurimos ab hac parte ſtare ſcribit Suidas. Neque etiam deſunt, qui ſus contra veteſtior Heſiodus videatur. Quare nihil eſt, quod certò definias de certamine illo Heſiodi, & Homeri. Unum illud conſtat, Heſiodum Chalcide in funebribus Amphidamantis ludis in certamen Poëtarum veniſſe, victile, donatumque eſſe tripode, quem Muſis poſuit in Helicone. Sic enim ipſe de ſe magnificè prædicat in Operibus & Diebus v. 654.

Ἔνθαδ' ἐγὼ ἐν ἀέθλοις διέπρεσσα Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εὐρείπυλα. τὰ δὲ πρόκριτα θέσπια τόλλα
Ἄειδ' ἐθέσπισαν παῖδες μεγαλήτορες. ἔνθά με φημὶ
Τρίπον νικήσαντα, φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσι Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα.

Non tacuiſſet, puto, Homeri nomen Heſiodus, ob magnam hominis celebritatem, ſi illum verè carmine vicilſet. Sed interim ex illis verſibus facile forſan fuit popularibus Heſiodi, fingere Homerum ab eo ſuperatum; compoſitumque ex ipſis Heſiodi verbis epigramma, in tripode illo in Helicone inſcribere. Mons enim Bœotiæ Helicon, in cujus dextro latere Aſcra, patria Heſiodi. Unde mihi quidem fit veriſimile, Bœotios, ſive Aſcræos, civis ſui gloriæ ſtudere hoc modo voluiſſe. Certè, ſi verè conſtitiſſet ſcriptum epigramma illud ab Heſiodo, non adeo apud veteres quæſitum fuiſſet, quod teſtatur Seneca ep. 89. *utrum major ætate fuerit Homerus, an Heſiodus*. Pauſaniæ in Bœoticis c. 31. inter alios tripodes, qui dedicati ſunt in Helicone, unus dicitur antiquiſſimus, ὃν ἐν Χαλκίδι λαβὼν τῷ θεῷ Εὐρύπυλος ἀνέθηκεν Ἡσιόδου, νικήσαντα ᾠδῇ. Sed non exprimit Pauſanias, ex quo potiſſimùm Poëtâ victoriam Heſiodus reportaverit. *Polit.*

Heſiodus Muſis Heliconiſin hunnce ſacravit,
Hymno divinum vincens in Chalcide Homerum.

Aſcra

adornandum. qua in re ſpecimen juxta dedit magnæ opulentiæ diligentiæque ſuæ, tum in rebus multi variique argumenti, tum in iis, quæ non eſſent hujuſmodi, deſcribendis. Unde illud quidem Carmen ab unâ perſonâ, ideſt, ab Ulyſſe, nuncupatum voluit, ut ſic tenuem ſcribendi materiem ſubdoceret, quaſi ea tantùm videlicet dicturus, quæ ad Ulyſſem pertinebant: etſi alioqui multa alia ex ingenio ſuo adtexuerit. At verò ipſum hoc Opus, quaſi uno plura nomine comprehenderet, vocavit Iliadem, non ab uno homine, ut ſi Achilleæ, ſive Achilleidos, aut ſimile aliud ei nomen feciſſet; neque propter Ilienſes ipſos, quaſi nimirum Ilienſium tantùm res adverſas complectatur: ſed quia continet res geſtas apud Ilium, ſive res Trojanas. Sin aliqui oſtendere contendant, veluti a perſonâ, cui res adverſæ contigerint, a populo nimirum Ilienſi, denominatum hoc Carmen eſſe Iliadem, unde id commodi capiunt Tragici, aliique poſt Homerum Poëtæ, ut a malè affectis, ſive calamitoſis perſonis ſua frequenter Dramata inſcribant: hi iſthinc tum aliis de cauſſis refelluntur, tum quia hoc in Opere non purè de Ilienſibus narrat Poëta, quid iis malorum acciderit: quamquam & id quidem narrat. Verùm Carminis ei ſcopus, & argumentum eſt, ut ipſe quoque in Proœmio expo-

ραδήκιων, ὅτι παμπάλαιος ἐστι, καὶ πάνυ φιλότιμος, ἔν τε πολυαφόρμοις, καὶ ἐν μὴ τοιαύταις γραφαῖς. ὅθεν ἐκεῖνο μὲν τὸ βιβλίον, ἀπὸ ἑνὸς προσώπου τῆς Ὀδυσσέως ὠνόμασεν, ὑποδηλῶν τὸ ὀλίγον τῆς τοιαύτης γραφῆς ὕλης, ὡς μόνα δεῖθεν λέξων τὰ καθ' ὃν Ὀδυσσέα· ἡ καὶ ἄλλως, καθὰ μέθοδον οἰκείαν, καὶ ἕτερα πολλὰ παρεισπλέξει. Ταύτην δὲ τῷ βίβλον, συλλήψεσι πλείοσιν Ἰλιάδα ἐκάλεσε, καὶ οὔτε ἀπὸ ἑνός τινος, ὡς ἐὰν Ἀχίλλεια, ἢ τι τοιοῦτον, ἐκαλεῖτο, οὔτε διὰ τοὺς Ἰλιεῖς, ὡς δηλαδὴ τὰ τῶν Ἰλιέων μόνων περιέχουσαν κακά· ἀλλ' ὅτι περιέχει τὰ καθ' Ἴλιον συμπεσόντα, ἤτοι τὰ Τρωϊκά. Εἰ δέ τινες ἐπαγωνίζονται δεῖξαι, ὅτι ὡς οἷόν τε ἀπὸ προσώπου παθόντος, τῶν Ἰλιέων δηλαδὴ λαοῦ, ἡ Ποίησις οὕτω [6] ὠνόμασται Ἰλιάς, ἔθεν κερδήσαντες καὶ οἱ μετὰ τὸν Ὅμηρον Τραγικοὶ, καὶ ἕτεροι, ἐκ προσώπων παθόντων οἰκεῖα πολλάκις ἐπιγράφουσι Δράματα· οἷ τοιοῦτοι αὐτόθεν ἐλεγχόν[1]), ἄλλως τε, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς [7] περὶ τῶν Ἰλιέων λέγει, τί ἔπαθον· ἀλλὰ καὶ τοῦτο μέν. Σκοπὸς δὲ αὐτῷ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς

ἐν

Aſcra, propria patria exiſtimata eſt Heſiodi. Virg. *Aſcræum Cumana per oppida carmen.* Heſiodus aliquibus natus Cumæ, educatus Aſcræ. Præſtantius eſt educari, quàm naſci; ideoque ejus patria Cuma ſiletur, Aſcra celebratur. Quidam etiam Aſcræ natum dicunt, in quam urbem pater ejus Dius Cumanus ære alieno oppreſſus demigraverat. Idem Aſcram patriam ſuam carmine deſcribit. *Salvin.*

1. εἰ δὲ τινὲς πρὸς Τρωικῶν ἔτυχεν ὄν, ἢ μᾶλλον μετὰ τὰ Τρωϊκά) Multi de hac controverſiâ dixerunt multa. Quod ad rem noſtram facit, breviter Plutarchus in Vitâ Homeri: Γενέσθαι δέ αὐτὸν φασι τοῖς χρόνοις, οἱ μὲν κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, οἱ δὲ καὶ αὐτὸν γενέσθαι· οἱ δὲ μετὰ ἔτη τὰ πολέμου· ἄλλοι δὲ μετὰ πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν. Polit.

2. φυλαχθέντα τις) Reſcribebam cum Frobenio φιλοχρινόν τις, cum mihi commodùm in mentem venit τὸ φιλοχρινὲς, quod alibi Ariſtarchi compoſitum ſcribit ex Homerico illo, κρίνε καὶ φύλα. Polit.

3. βίβλος ἱστορικὴ πολυλόγως συντεθεῖσα) Utinam & nobis aliquando liceat Homericam hanc hiſtoriam contexere! Dignum hoc argumentum, quod adhuc diligentiùs pertractetur. *Polit.*

4. ἀνδρῶν μὲν ἡ Ἰλιὰς) Sic veteri auctori Homerus δῖλος ἐὼν πατρὸς ἑοῦ μὲν ἡ Ἰλιὰς ἀνδρῶν ἀέθλια πάσχει, διὰ δὲ ἡ Ὀδυσσεὺς ψυχῆς γυμνάσιόν τε. Atque hinc Heraclitus πολυμαθὲς vocat Iliadem; Odyſſeam verò ἠθικὸν, neque enim, inquit, omnino hæc expers philoſophiæ; ſed in utroque illo Carmine ſimilem ſui Homerum deprehendimus. Polit.

5. ὡς ἐκεῖ παρεισιὼν γέγραπται) nempe in proœmio Odyſſeæ. *Polit.*

6. ὠνόμασται Ἰλιάς) l. ὠνόμασε· Ἰλιὰς. ut correxit etiam Frobenius. *Polit.*

7. περὶ τῶν Ἰλιέων) lege mecum, & cum Froben'o, περὶ τῆς Ἰλιάδος. Polit.

Ἰάς. Καὶ τοῦτο γὰ ἐλλέλειπται, δηλοῦν, ὅτι Ἰωνικὴ διάλεκτος. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα κ, ὅτι τὸ μὲν ὑπὸν Ὁμήρου Ἰλιὰς, ταυτόν ἐστι τῷ, Ὁμήρου Τρωϊκά· τὸ δὲ Ἰλιὰς μάχη Τραγικῶς, ἴσον δύναται τῷ, Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἀλλὰ γὰρ ἤδη τῷ σκοπῷ ἐγχειρητέον, ἵνα μὴ πολὺ ἀκούσωμεν, περιττὰ ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι.

Ionica. Nam & hoc nomen est ἐλλειπτικὸν, *defectivum*, quum eo significetur Ionica dialectus. Quod autem hoc loci, velim, observes, quemadmodum, cum dicitur Ὁμήρου Ἰλιὰς, *Homeri Ilias*, idem hoc est, atque τὰ Ὁμήρου Τρωϊκὰ, *Homeri Troica*, seu *Res Trojanæ*: ita, quod apud Tragicos legitur, Ἰλιὰς μάχη, *Ilias pugna*, æquè valet, atque τὸ, Τρωϊκὸς πόλεμος, *Trojanum bellum*. At enim manus jam operi admovenda, ut ne a quoquam dici audiamus, nimiam nos in re minimè necessariâ eruditionem affectare.

1. παρὰ τοῖς Τραγικοῖς) ut apud Euripidem in Hecubâ πατρὶς Ἰλιὰς v. 905. Τροία Ἰλιὰς v. 912. Ἴλιος ἑκατὸν v. 931. Legendum enim ibi est, τὸν Ἰλιάδα στρατὸν. non, ut in nonnullis vulgatis libris, Ἰλιάδες στρατοὶ. Sic γᾶ Ἰλιὰς v. 941. Et in Troadibus v. 526. Minerva Ἰλιὰς. Neque ita tantùm Tragici; sed & Herodotus, cui Ἰλιὰς χώρη in Terpsichore n. 94. & Ἀθηναίη Ἰλιὰς in Polymniâ n. 43. & Ἰλιὰς γῆ ibidem n. 42. Sic & mulier *Ilias*. Unde *Iliades* Virgilio. Ἰλιάδες, & Τρωάδες Dionysio Halicarnass. lib. 1. Antiq. Rom. c. 72. *Politus.*

2. Τρωϊκὰ) Troica, idest, res Trojanæ, ut Argonautica, res Argonautarum. *Salvin.*

LAZA-

UT . OMNIUM . JUDICIO . PROBATUS
OMNIUM . SIBI . AMOREM . ET . VENERATIONEM . CONCILIAVERIT
PRAECIPUE . AUTEM . BENEVOLENTIA . ET . BENEFICIIS
ORDINEM . SIBI . SCHOLARUM . PIARUM
MAXIME . DEVINXERIT
ALEXANDER . POLITUS
FLORENTINUS . EX . EODEM . ORDINE
PIETATIS . ET . LITTERARUM . FAUTORI
OPTIME . DE . SE . SUIS . QUE . STUDIIS . MERITO
PRIMUM . HUNC . HOMERICAE . ILIADIS . LIBRUM
COMMENTARIORUM . QUE . IN . EAM . EUSTATHII
ARCHIEPISCOPI . THESSALONICENSIS
NUNC . PRIMUM . LATINE . A . SE . VERSUM
RECENSITUM
NOTIS . QUE . ILLUSTRATUM
SUO . IPSIUS
ET . PUBLICO . SCHOLARUM . PIARUM . NOMINE
MEMORIAE . GRATI . QUE . ANIMI . CAUSSA
L . M . Q
D . D . D

pag. 5.

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΦΑ ΡΑΨΩΔΙΑΝ.

COMMENTARII IN LIBRUM A.

ALEXANDRO POLITO

EX CLER. REG. SCHOLARUM PIARUM INTERPRETE.

ΜΗΝΙΝ ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. 5

IRAM cane, Dea, Pelidæ Achillis
Pernitiosam, quæ innumeros Achivis dolores intulit,
Multasque fortes animas ad inferos præmisit
Heroum, eosque prædam dilacerandam fecit canibus,
Alitibusque omnibus. Jovis enim peragebatur sententia.

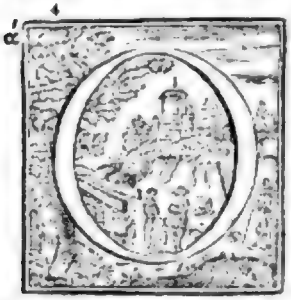

α΄ ΟΤΙ ἓν μέν τι σῶμα συνεχὲς δίλαβ, καὶ εὐάρμοστον, ἡ τῆς Ἰλιάδος ποίησις. Οἱ δὲ συνθέμενοι ἑαυτῷ (1 καὶ ἐπιταγὴν, ὡς φασι, Πεισιστράτου τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου) Γραμματικοὶ, ᾧ διορθωταί μενοι, κατὰ τὸ ἐκείνοις ἀρέσκον, ὧν κορυφαῖος 6 ὁ Ἀρίσταρχος, ᾧ 7 μεθ' ἐκεῖνον Ζηνόδοτος, διὰ τὸ ἐπί-

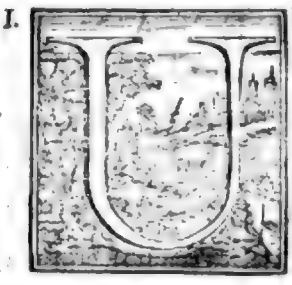

I. NUM universè, ac continuum, beneque aptatum corpus, carmen est Iliadis. Grammatici verò (qui, jussu, ut ferunt, Pisistrati, Athenienſium tyranni, illud concinnarunt, & arbitratu ſuo correxerunt) quorum princeps Ariſtarchus, & ſecundùm illum Zenodorus, quia ob nimiam longitudinem difficilè tractabatur, faſtidiumque idcir-

1. ΥΠΟΘΕΣΙΣ) Argumenta primorum quinque librorum Iliadis omiſit Editio Romana: quæ tamen, ne a quopiam deſiderarentur, in unum conjuncta in ipſo Operis veſtibulo dedit Frobenius, cum inſcriptione: *Ὑποθέσεις τῶν πέντε πρώτων βιβλίων τῆς Ἰλιάδος, τῶν λοιπῶν μὲν ὄντων τῷ ἑκάστῳ τούτοις ἐν ἀρχῇ προτεταγμένων.* Ea ſingulis per ſe libris præfixit Adrianus Junius in Epitome Euſtathianâ: quæ ad ſingulos pariter libros legas in Florentinâ editione Homeri, atque in ceteris pleriſque omnibus Homericis editionibus. *POLITUS.*

2. γνῶσιν τόνε) Romana editio antiquorum Scholiorum in Homerum, τοῦτο γνῶσι. Polit.

3. ΡΑΨΩΙΔΙΑΝ) Frobenius addit, ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ. *Polit.*

4. Ὅτι) Frequens particula Grammaticis, iis præſertim, qui loca quædam ex auctoribus excerpunt. Sic enim ſignificare volunt, quid dicat, aut commemoret Auctor, ex quo excerpta eſt ſententia, aut narratio. Quare tacitè intelligendum, quod nonnulli, ut Moſchopulus, & Tzetzes in Heſiodum, ipſeque frequenter Euſtathius, ſolent exprimere, ἐχέτω, aut quid ſimile. *Polit.*

5. κατ' ἐπιταγὴν, ὡς φασι, Πεισιστράτου) Juſſu quidem Piſiſtrati, Athenienſium tyranni, qui, ut refert Ælianus Variæ Hiſtoriæ lib. 13. c. 14. Iliadem & Odyſſeam *συναγαγὼν ἀνέγνωσε, εἰς ἕνωσιν συλλέξας ἔδωκε*, & apud Tullium *primus Homeri libros, confuſos antea, ſic diſpoſuiſſe dicitur, ut nunc habemus*: ſed, auctore tamen, & ſuaſore, ut puto, Piſiſtrati ipſius filio Hipparcho. His enim in Hipparcho ſuo celebratur a Platone, veluti qui Homeri carmina primus Athenas intulerit, atque effecerit, ut ex Rhapſœdi, feſtis Panathenæis, alternis recitarent. Quod ex Platone commemorat etiam Ælianus l. 8. c. 2. *Politus.*

Πεισιστράτου) Vide Ælianum Variâ Hiſtoriâ. *SALVINUS.*

6. ὁ Ἀρίσταρχος) Ariſtarchi in emendando Homero judicium maximo ſemper in pretio habitum ab antiquitate. Bene tamen Ovidius ep. Pont. lib. 3. el. 9. ad Brutum:

Corrigere ut res eſt tanto magis ardua, quanto
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Polit.

7. μετ' ἐκεῖνον Ζηνόδοτος) Non ille Epheſius, Epicus Poëta, & Grammaticus, Philetæ auditor, qui floruit ſub Ptolemæo I, & primus dicitur a Suidâ correxiſſe Homerum; ſed alter Ariſtarcho poſterior, Alexandrinus, qui teſte Suidâ, ſcripſit πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ Ποιητοῦ. Claruit autem Ariſtarchus ille Samius, Grammaticorum celeberrimus, ſub Ptolemæo VI, cui cognomen Philometori. Utrumque hunc Grammaticum ſimul etiam laudat Auſonius in Ludo ſeptem Sapientum:

Maonio qualem cultum quæſivit Homero
Cenſor Ariſtarchus, normaque Zenodoti.

Polit.

Ζηνόδοτος) In libello de claris Grammaticis:

En cur Zenodoti, jecur Cratetis.

Salvin.

mata, ſeu Fabulæ, ἀπὸ τῶ μιμεῖλθαι ἐν θεάτροις δρᾶσθαι, *ab agendâ in theatris fabulâ per hiſtriones*. Sin & Homericum ipſum carmen poſteri, fabularum more, perſonati repræſentarunt, cæruleis veſtibus Odyſſeam, purpureis Iliadem, illud quidem, ut docent veteres, propter varios Ulyſſis in mari errores, hoc verò propter cædes perpetratas apud Trojam, ſanguinemque inde effuſum: attamen id caſu quodam factum eſt, novoque ex commento poſterorum. Nam, etſi Poëta ad exemplum dramatis ſcripſerit; drama tamen, ſeu fabulam, non ſcripſit, ut ſerviret ſcenæ. Nec proinde dramata ſunt ſegmenta illius poëmatis. Neque verò Grammata tantùm hi libri appellantur; verùm etiam Rhapſœdiæ, quaſi conſutæ cantiones, propterea quòd cantio, compoſitis artificiosè verſibus, veluti conſuatur. Atque in iſtum ſenſum affertur dictum hoc Heſiodi, Heroico carmine:

Cum mecum in Delo cantu certaret Homerus,

Tum primùm fuimus vates nova carmina uterque.

Verumtamen aliqui ex veteribus, Callimachum ſecuti, cum dixit τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον, *verba contexta ad virgam*, dictam volunt Rhapſœdiam παρὰ τὴν ῥάβδον, *a virgâ*, quaſi ſit ῥαβδῳδία, *Rhabdœdia*, *ſive carminum ad virgam cantatio*. Virga hæc erat laurea, quam ii tenebant, qui iſtiuſmodi carmina cantitabant. Cauſſam, cur ita fieret, explicant Grammatici. Atque ita quidem

Τραγικοῖς. [2] Αὐλὰ γὰρ ἀπὸ τῶ μιμεῖλθαι ἐν θεάτροις δρᾶσθαι, Δράματα λέγον), ἡμεῖν Γράμματα. Εἰ δὲ καὶ τὴν Ὁμηρικὴν Ποίησιν οἱ ὕστερον ὑπεκρίνοντο δραματικώτερον, τὴν μὲν Ὀδύσσειαν, ἐν ἀλυσῖς ἐσθήμασι, τὴν δὲ Ἰλιάδα, ἐν ἐρυθροβαφέσιν, ἐκεῖνο μέν, καὶ ἐκ παλαιῶς, διὰ τὴν ἐν θαλάσσῃ πλάνην τῶ Ὀδυσσέως, τῦτο δὲ διὰ τὰς ἐν Τροίᾳ φόνως, καὶ γὰρ ἐντεῦθεν αἱμάσσει· ἀλλὰ τῦτο μέν, σύμβαμα, καὶ καμόντερον ἐπινόημα τῆ ἐσύστερον· ὁ δὲ Παπίας, ὡ καὶ δραματικῶς ἔγραψεν, ἀλλ' ὐκ ἐδραματίσθησε σκληκῶς. Διὸ καὶ δράματα τὰ τῆς ἐκείνη Ποιήσεως ἰμήματα. Οὐ μόνον δὲ Γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ [3] Ῥαψῳδίαι καλῶν), διὰ τὸ καλὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδήν. Καὶ φέρε) ὡς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσιόδε ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἡρῴῳ.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγώ, καὶ Ὅμηρος ἀοιδοί·
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις [4] ῥάπτοντες ἀοιδήν.

Ὅτι δὲ καὶ [5] παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία ἤρτηται, οἱοιεὶ ῥαβδῳδία τις ὖσα, [6] φασὶ καὶ τῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολυθεῖλες Καλλιμάχῳ ὑπολ, τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον. [7] Δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν καλέχονλες, ἐστεφῦντο τὰς ἰαυτὰς ᾠδάς. Καὶ [8] τὴν αἰτίαν οἱ δὲ Γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι. Καὶ ὕτω μὲν τὰ

quæ-

B 2 Ὁμη-

1. Κάλλιστος) Quintus, vulgò Calaber: ſed verè Smirnæus, qui ſcripſit τὰ μετ' Ὅμηρον, ſeu Παραλειπόμενα, ideſt, *Res ab Homero prætermiſſas*. Politus.

2. Αὐτὰ γὰρ ἀπὸ τῶ μιμεῖλθαι ἐν θεάτροις ἐρέσθαι) Etymologus ex Grammatico Ariſtophane: λέγει δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμεῖλθῶν γινόμενα, ὡς ἐν ὑποκρίσει. Et ſic etiam apud Suidam. *Polit.*

3. Ῥαψῳδίαι καλῶν), διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι εἶναι τὰς ᾠδάς) Auctor Philochorus, qui dictos voluit Rhapſœdos ἀπὸ τῆ συντιθέναι, καὶ ῥάπτειν τὰς ᾠδάς. Polit.

4. ῥάπτοντες ἀοιδήν) Cantiunculæ, ſive Rhapſœdiæ illius hoc initium:

Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσοκόμην, ὃν τίκτε Λητώ.

Primum autem Heſiodum ῥαψῳδῆσαι tradit Nicocles: Quorum omnium fides eſto penes auctores. *Polit.*

5. παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία) Ad quod etymon reſpicere videtur Suidas, cum de Rhapſœdis ait, eos ſic vocatos, ἀπὸ ῥάβδου ἔχοντες ἀπήγγελον. Ubi, quum antea pro ῥάβδου, perperam legeretur ῥαβδίχου, ſuſpicabar ſcribendum, ῥάβδος χαρὶ ἔχοντες. Politus.

6. φασὶ καὶ τῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολυθοῦντες Καλλιμάχῳ) Grammatici quidam apud Pindari Scholiaſtam. *Polit.*

7. Δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος) Vocabatur αἴσπος, ramus nempe lauri. Sic Heſiodum ad laurinam virgam cantaſſe colligit ex ejus verſibus Pauſanias in Bœoticis cap. 30. Verſus Heſiodi hi ſunt in Theogoniâ:

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθαλέος ὄζον
Δρεψάμενος θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θέσπιν . . . . . .

Sed Theogoniam Bœotii ab Heſiodo abjudicabant. *Polit.*

8. τὴν αἰτίαν οἱ δὲ Γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι) quæ eadem ipſa eſt cauſſa, cur Heſiodus donatum ſe ſcribat a Muſis ramo lauri-

δὲ, ἢ ἀωλεὺς, ὡς ἱρῆ), τὸ συνιέναι, [9] ἢ τὸ, καλὰ ἁρμὸν ἶινα, ῥαφῇ ὁμοίως, ὡς ἓν ἄξιον τὰ διεῤῥωτα. Σκοράδην γάρ, φασι, κιμένης, ἢ καλὰ μέρος διηρημένης τῆς Ὁμηρικῆς Ποιήσεως, οἱ ἀδοιδες αὐτὼ, συνέῤῥαπτον, οἷον, λὰ ὡς ἓν ὕφος ἀδόμενα. [10] ἢ ἢ ἄλλως, διότι, καλὰ μέρος, φασὶ, τῆς Ραψῳδίας διαδεδομένης, τὼ σύμπασαν Ποίησιν ἑτοιμοίλες οἱ ἀδοιδες, ἢ λὰ ἐξ ἑκάλερας Ὁμηρικῆς βίβλου συῤῥάπτοντες, ὡς ἐβέλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐνόμευθεν προσηγορεύθησαν. Τῆς δὲ τοιαύτης ῥάψεως, παράδειγμα σαφὲς, ἢ [11] οἱ κέντρωνες, τυλέγι τὰ λεγόμενα Ὁμηρόκεντρα. Κέντρωνές τε γὸ κυρίως λέγονῦ), τὰ ἐκ διαφόρων χρωῶν συνεῤῥαμμένα ὡς ἓν, οἷς ὡμοίωνται πως λὰ Ὁμηρόκεντρα· ἢ ῥαψῳδία δὲ, ἢ ἐξ ἑκάλερων Ὁμηρικῶν Ραπίσεων συῤῥαφῆσα ᾠδὴ, ἀναλόγως τῷ ὑποκιμένῳ πράγματι, γάμῳ τυχὸν, ἢ ἑορτῇ. Τὰ δὲ ἀσαγγέλλειν τὼ Ὁμήρε Ποίησιν σκεδαδῆσαν, [12] ἀρχὴν ἐτοιμόλο Κύναθος ὁ Χῖος. [13] Ἐλομήναντο δὲ, φασιν, αὐτῆ τοὰμφοτέρα οἱ ῥᾳδὶ τὸν Κύναθον, καὶ πολλὰ ἴδῃ ἑτῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον. Διὸ ἢ διωρθώθησαν ὑπ' Ὁμηρικαῖ βίβλοι, ὡς τελειόρω ἱρῆ)· Τοῦτο δὲ

carminum cantores. Ῥάπτειν autem, ideſt, *ſuere*, *conſuere*, *ſarcinare*, vel eſt generatim componere, & concinnare, ut notatum eſt, vel nexu quodam, perinde atque futurâ, res inter ſe diſſitas conjungere. Quum enim ſparſum eſſet, ut narrant, ac membratim diſcerptum, Homericum carmen, qui ipſum decantabant, conſuebant, juxta illud, τὰ ὡς ἓν ἔπος ἀδόμενα, *res uno textu cantatas*. Vel, ſi alia placet explicatio, propterea quòd, diſtributo in partes carmine, ii, quorum munus erat canere, carmen univerſum percurrerent, & ex utroque libro Homeri, loca, ut volebant, conſuerent, Rhapſœdi ſunt inde appellati. Hujus generis futuræ exemplum luculentum, centones, hoc eſt, Homerocentra, ſive Homerici, qui dicuntur, centones. Nam & centones propriè vocantur panniculi diverſorum colorum, ſimul conſuti, quibus quodammodo ſimiles centones Homerici: & Rhapſœdia, cantio eſt ex utroque Homeri carmine conſuta, accommodatè ad rem propoſitam, exempli cauſsâ, ad nuptias, vel feſtos dies. Porro diſperſi Homerici carminis memoriter recitandi initium fecit Cynæthus Chius. De hoc Cynætho ferunt, eum permulta in Homero loca corrupiſſe, multoſque à ſe confectos verſiculos immiſcuiſſe. Qua de cauſsâ, ut ante monuimus, ſuſcepta eſt Homericorum librorum emen-

laurino. nempe, ut exponit vetus Heſiodi Scholiaſta, aut quia τυλίσσουσι Helicon, aut quatenus laurus magnam vim habere creditа eſt, & efficaciam πρὸς τὰς ἐνθουσιασμὸς, aut denique, quia, quemadmodum laurus eſt ἀειθαλὴς, ſic καὶ βάκιοι καὶ οἱ λόγοι. Politus.

Horat. *magnaque pars mei Vitabit Libitinam*. Et: *uſque ego virtutâ Græcam laude recens*. Lucr. *ſemper florentis Homeri*. ἀνθαλὲς. Salvin.

1. ῥαψῳδίαι λέγονται, μέρηταί τινες ὕπαι περιέχουσαι) Unde Heſychio ῥαψῳδία etiam μέρος ποιήματος. Polit.

2. Ποίησις μέγεθος, ἢ ὅλη βίβλος· ποίημα δὲ, τόδε τὸ γράμμα) Similis quoque differentia inter Poëma, & Poëſin, aguita a Nonio Marcello cap. 5. *Polit.*

3. ῥαψῳδὸς τὸν αὐτὸν ᾠδοποιὸς) eoſdemque etiam Ὁμηρίδας, teſte Athenæo lib. 14. c. 3. *Polit.*

4. Ἔστι δὲ καὶ ῥαβδῳδὸς) At non ῥαβδοῦχος, ut putabat Jul. Cæſ. Scaliger, & videbar mihi aliquando deprehendiſſe ex corrupto loc. Suidæ. Non enim canebant, qui apud Græcos dicebantur ῥαβδοῦχοι, ſed eorum munus erat, curare, nequid rixarum in theatris excitaretur, ſive ut certamina bene procederent. Hinc ipſi judices, & arbitri certaminum, ῥαβδοῦχοι. Politus.

5. διὰ δὲ τὸν αὐτὸν καὶ στιχῳδὸς) Quod proditum a Menæchmo. *Politus.*

6. Ἀλλὰ καὶ ἀγυιὰς) Ex Dionyſio Argeo apud Scholiaſtam Pindari. *Polit.*

ἀγυιὰς) Sic τεχνῖται, ab hirci præmio. Hor. in Arte. *Salvin.*

7. ἐκεῖνοι ἐκεῖνοι αὐτοὺς, αὐτὰς λέγει) Sic quidem Homeridas vocat Pindarus Nem. Od. 2. Homeridas autem intelligit, ut volunt, Rhapſœdos. Etſi enim jam inde a principio poſteri tantùm, & nepotes Homeri dicebantur Homeridæ; poſtea tamen appellatio hæc tranſiit ad omnes Rhapſœdos, qui Homeri carmina publicis conventibus recitabant, ἐκεῖνοι τὸ γένος ὄντες Ὁμήρου ἀνάγοντες. Unde Ὁμηρίδαι (ſic enim lego apud Heſychium pro Ὁμηρίδαι) καὶ ῥαψῳδίαι. Politus.

8. Πάντων δὲ, ὦ ἀκλὲς, ὡς ἄριστ), τὸ συνιέναι) ut placet Heſychio, & Suidæ. *Polit.*

9. ἢ τὸ, κατὰ ἁρμὸν τινα, ῥαφῇ ὁμοίως, ὡς ἓν ἄξιον τὰ διεῤῥωτα) Ex antiquis Scholiis in Pindarum. *Polit.*

10. ἢ καὶ ἄλλως) Et hæc alia explicatio veterum Grammaticorum in Pindarum. *Polit.*

11. οἱ κέντρωνες, τυλέγι τὰ λεγόμενα Ὁμηρόκεντρα) Sic etiam Ὁμηρόκεντρα Suidæ. *Homerocentrones* S. Hieronymo ep. 103. ad Paullinum, ut & *Virgiliocentones*. Exant etiam nunc Homerocentones, quos nonnulli Euloxiæ Auguſtæ attribuunt: & Virgiliocentones, a Probâ Falconiâ conſuti, itemque ab Auſonio. *Polit.*

12. ἀρχὴν ἐτοιμόλο Κύναθος ὁ Χῖος) Cynæthus, patriâ Chius, primus Syracuſis Homeri Carmina ἐῤῥαψώδησε, Olympiade LXIX. Auctor hic perhibetur Hymni in Apollinem, qui Hymnus Homero eſt aſſcriptus. *Polit.*

13. Ἐλομήναντο δὲ, φασὶ) Ex antiquo Scholiaſtâ Pindari. *Polit.*

mis, videlicet ex decimo anno, conficit; neque ex eo toto, ſed ex aliquâ ejus parte, hoc eſt, ex irâ Achillis, quæ eo ipſo anno accidit. Idque ſummo artificio facit Poëta, ſimul ut ſplendido, & nec opinato tractandi genere, admirationem excitet ſui (quòd enim quis, plano naturæ ordine, initium a capite ducat, nihil id habet novi, atque ut plurimùm auditor ita fieri debere exiſtimat) ſimul ut ingenioſiùs, hoc eſt, concinniùs, opus ſuum apparet, ac diſponat. Neque enim aliter habebat dignam, quæ referretur, materiam ſcribendi: propterea quòd novem ſpatio annorum, qui præceſſerunt, remiſsè pugnatum fuerat, quum bellum ſummâ cum poteſtate vir fortiſſimus, Achilles, adminiſtraret, Trojanoſque præ metu urbe ferè incluſos teneret. Cum verò invaſit in eum ira, exarſit auctumque vehementer eſt bellum, quòd animos Trojani in ſpem bonam erexiſſent. Atque artificioſam hic ſcribendi copiam nactus eſt Poëta: quem etiam poſteriores imitati ſunt tum Tragici, tum Comici Poëtæ, quum & ipſi ad illius quadamtenus exemplum Poëmata ſua digeſſerint. Eumdem Homerus ordinem ſecutus eſt in Odyſ-

Τρωϊκὸν πόλεμον, Ὅμηρος τὴν Ἰλιάδα ἐκ τῶν τελευταίων, ἤγουν ἐκ τῆ δεκάτε ἔτους, ἐποίησεν, οὐδὲ ἐξ αὐτῆ ὅλου, ἀλλ' ἐκ μέρους τινὸς, τουτέςι τῆς ἐν αὐτῷ συμπεσούσης μήνιδος τῆ Ἀχιλλέως. Ἐμεθώδευτε δὲ ὁ Ποιητὴς τῦτο, ἅμα μὲν διὰ τὸ καιροφορεώτερες, καὶ τῷ ἀνελπίςῳ ξενίζον (ἡδὺ γὰ κατὰ φύσιν ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρξασθαι, οὔτε καινόν τι ἔχη, καὶ ὁ ἀκροατὴς δὲ, ὡσεπερπολὺ οὕτως ἐλπίζη γενέσθαι) ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ δηνότερον, τουτέςιν οἰκονομικώτερον. [6] Οὐδὲ γὰ ἦχεν ἄλλως ἀξιόλογον ὕλην γραφῆς, διότι τὰ μὲν προπεπράμενα ἐννέα ἔτη, ἀπραγμόνως ἦχον τῆς μάχης, πολεμαρχοῦντος τῦ ἀνδρειοτάτε Ἀχιλλέως, καὶ τὰς Τρῶας ὡσπερπολλὰ τὴ πόλη διὰ δέος ἐγκαταπλήντος. Ὅτε δὲ αὐτὸς ἐμήνισε, συνετάθη ὁ πόλεμος, ἀναθαῤῥησάντων τῶν Τρώων. Καὶ τεχνικὴν εὐπορίαν ἐνταῦθα εὗρε τῆ γραφῆς ὁ Ποιητής· ὃν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν μιμησάμενοι Τραγικοί τε, καὶ Κωμικοὶ, καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ αὐτοὶ μελεχειρίζοντο τὰ οἰκεῖα ποιήματα. [7] Ἡ αὐτὴ δὲ τῷ Ὁμήρῳ μέθοδος καὶ ἐν

Ὀδυσ-

1. ἕτερα Ὁμηρικὰ διορθώσεις) ut διόρθωσις illa Cratetis Mallotæ, qui ob ſtudium rei Grammaticæ, & Poëticæ appellatus eſt Homericus, & Criticus, tempore Ptolemæi Philometoris. Auctor Suidas. *Politus.*

2. ἡ ἰςορημένη ἀπὸ τόρθμης) Antiquiſſima hæc, & celebertima emendatio Homeri, quæ dicta eſt ἐκ τῦ Νάρθηκος; auctore Alexandro Magno. Eum ſcribit Strabo lib. 13. p. 594. in emendando Homero operâ uſum Calliſthenis, & Anaxarchi, atque ita correctum Homericum codicem repoſuiſſe in narthecio, quod ſumptuoſo admodum opere elaboratum in gazâ Perſicâ reperterat. Plinius Nat. Hiſt. lib 7. c. 29. *Alexander Magnus (etenim inſignibus judiciis æſtimè, citraque invidiam tam ſuperba cenſura peragetur) inter ſpolia Darii Perſarum regis monumentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmiſque, ac margaritis pretioſum, variosque ejus uſus amicis demonſtrantibus, quando tædebat unguenti bellatorem, & militiâ ſordidum: immo hercule, inquit, librorum Homeri cuſtodia detur: ut pretioſiſſimum humani animi opus quàm maximè divite opere ſervaretur.* Verumtamen non univerſum Homeri opus, ſed Iliadem eo ſcrinio, ſeu narthecio, aſſervatam fuiſſe, eamque correctam ab Ariſtotele, tradit Plutarchus in Alexandro. *Polit.*

3. καὶ Μασσαλιωτικὰ δέ τις) Nec mirum, ipſos quoque Maſſilienſes egregiam navaſſe operam Homero. Compertum eſt enim, eos tum ceteris liberalibus ſtudiis, tum Græcis olim litteris, claruiſſe, ut teſtatur Geographus lib. 4. Sed & Gallos, *in reliquis ferè rebus, publicis privatiſque rationibus, Græcis litteris uſos*, ſcribit Cæſar lib. 6. *Polit.*

4. ἕτερα ἑαυτῆ Γεγράφασι ἐπιγράμματα) Sicut enim Homeri olim carmina in certas partes diſtributa erant, quæ a Rhapſœdis canebantur; ita & eas partes variis diſtinctiſque nominibus vocabant. Exempli cauſsâ, Τὰ ἐπὶ ναυσὶ μάχην, Δολωνίαν, Ἀριςέως Διομήδης, Νεῶν κατάλογον, Πατρόκλειαν, Λύτρα, Ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα, ὁπλοποιΐαν. Vide Ælianum lib. 13. cap. 14. apud quem tamen pro Ἀριςέως Διομήδης, legas Ἀριςέως Ἀγαμέμνονος. Politus.

Λύτρα, hoc eſt, pretium redemptionis. Antiquus Poëta Latinus fabulam quamdam ſuam inſcripſit: *Hectoris Lutra.* Hinc nomen Priami, quaſi emptoris, qui cadaver Hectoris filii ſui ab Achille redemit. *Salvin.*

5. τὸ γὰρ κατὰ φύσιν αὐτὸ τῶν πρώτων ἄρξασθαι, ὅτε καινόν τι ἔχη) οὕτω γάρ, ait vulgatus Didymus, ἀρτὸ ποιήσης· τὸ αὐτὸ τῶν μέσων ἄρξασθαι, πρεπέστα δὲ τῇ τῶν ἀρχῶν διηγήσει κατὰ μέρος. Hinc Flaccus in Arte Poëticâ de Homero:

Nec gemino bellum Trojanum orditur ab ovo.
Semper ad eventum feſtinat, & in medias res,
Non ſecus ac notas, auditorem rapit.

Polit.

6. οὐδὲ γὰρ ἦχεν ἄλως ἀξιόλογον ὕλην γραφῆς) quæ altera cauſſa notata etiam eſt a Didymo, itemque a Plutarcho in Vitâ Homeri. Sed & tertia addi poteſt cauſſa, eaque longè diverſa, ac forſan verior, ex Ariſtotele in Poeticâ, cap. 23. quòd ſcilicet Homerus hoc bellum, licet principio conſtans & fine, non totum tamen, ob nimiam ejus magnitudinem & varietatem, verſibus deſcribere ſit aggreſſus: ſed unam tantùm ejus partem ſuſceperit, quam variis multiſque epiſodiis diſtingueret, atque ornaret. *Polit.*

7. Ἡ αὐτὴ δὲ τῷ Ὁμήρῳ μέθοδος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διαφυλάττ) Nam & in Odyſſeâ *Ulyſſis errorem non incipit a Trojanæ victoris deſcribere; ſed facit eum primo navigantem de inſulâ Calypſûs,*

Ox

λέως. Ὁ δὲ Ποιητὴς τὰ φθάσαντα παραδραμών, ἐκ ταύτης ἤρξατο καὶ δῆλθε μὲν καὶ αὐτῶν, καὶ τὰ κατ' αὐτήν· [3] οὐκ ἀφῆκε δὲ ὅμως οὐδὲ τὰ πρὸ ταύτης· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα, καὶ ἄλλα μυρία τῶν παλαιοτέρων παρεισέθετο, ἐπαινήρας ὧδε καὶ ἐκεῖ, ὅσα παρῆκαι, ὡς αὐτὸς εἰδὼς καλὸν ἦναι. Καὶ οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῶν ἐφεξῆς τῆς μήνιδος τῇ Ἰλιάδι ἐπελευσικώτερον παρεισέβαλεν. οἷον, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως θάνατον, πλὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὅτι ὁ Αἰνείας ἄρξει ποτὲ τῶν Τρώων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ὥστε εἴ τις εἴποι, τὸν Ὅμηρον μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ τῶν τελευταίων ἄρξασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἔργων ἀκμῆς, παρησκικλῆσθαι δὲ καὶ τὰ τοῦ φθάσαντος χρόνου δεξιώτατα, καὶ τὰ τοῦ μέλλοντος, ὑγιῶς ἂν εἴποι, ἥς τε πλὴν Ἰλιάδα, καὶ ἧς πλὴν Ὀδύσσειαν ἀποδῶν, ἐν ἀμφοτέραις τῇ αὐτῇ μεθόδῳ ἐχρήσατο. Τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν, ὡς εἴρηται, τῶν παλαιῶν, ἀποσκάμενοι Ὁμήρου, ἐμιμήσαντο, μάλιστα δὲ Εὐριπίδης, ὃς καὶ αὐτὸς φανερῶς ἐκ τοῦ μέσου τῶν δραματικῶν ἀρχόμενος ὑποθέσεων, εἶτα καὶ τὰ φθάσαντα παρεισάγει, καὶ τὰ μέλλοντα δὲ ὕστερον εὐφυέστατα παρεισύρει τῷ λόγῳ, στοχαστικῶς ἐκεῖνα [4] ἐκ τοῦ ἤθους, ἢ καὶ μαντικῶς, σχηματίζων, ὅπερ καὶ [5] ἐν ταῖς ἠθοποιίαις γίγνεται· εἶτα μηδενὸς μέρους τῆς προκειμένης ἱστορίας, ἢ ἀπλῶς ὑποθέσεως, ἀπήκοος ἦν ὁ θεατής τε, καὶ ἀκροατής. Ὅτι δὲ οἶδεν ὁ Ποιητὴς καὶ πλὴν κατὰ φύσιν ἀφήγησιν, ἤτοι πλὴν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχομένῳ, διὰ σαφήνειαν, καὶ προ-

temptui habitæ: indignatioque Phœbi, & peſtis, & ira Achillis. Verùm Poëta, prioribus rebus præteritis, auſpicium Carminis ſui ab hac irâ facit; atque ita facit, ut, licet eam, quæque eam comitantur, exponat; non illa tamen omittat, quæ iram hanc antecedunt; ſed & illa, & ſexcenta alia rerum olim geſtarum adjiciat, quæ huic, & illi loco, datâ occaſione, inſerat, prout ipſe commodum eſſe intelligit. Neque hæc ſolùm, ſed multa etiam, quæ iram ipſam ſunt deinceps conſecuta, in Iliadem obiter conjicit, ut mortem Achillis, expugnationem Trojæ, futurum aliquando Æneæ in Trojanos imperium, aliaque hujuſcemodi. Quare ſiquis de Homero affirmaverit, eum id ipſum Operis non ab extremis, ſed a ſummo potiùs rerum incremento, & veluti vigore, exorſum eſſe, atque inſuper præteritorum, ſequentiumque temporum facta in illud paſſim aptiſſimè, tamquam in orbem quemdam, incluſiſſe, rectè utique affirmaverit, ſive ad Iliadem tandem reſpiciat, ſive ad Odyſſeam, quarum in utrâque Homerus eodem artificio uſus eſt. Id verò cum alii veterum ſunt, ut diximus, æmulati, quibus Homerus fuerit adjumento; tum maximè Euripides, qui & ipſe, quum initium apertè ducat a medio argumento Tragœdiarum ſuarum, deinde etiam, quæ præterita ſunt, inſinuat, & quæ futura, carmini ingenioſiſſimè adnectit. Quæ quidem futura per conjecturam ex veriſimili ratione, aut etiam divinando, effingit, ut fit, quando per ethopœiam alieni mores exprimuntur: adeò ut nulla ſit pars propoſitæ narrationis, ſive generatim argumenti, quam ſive ſpectator, ſive auditor ignoret. Ceterùm illud etiam Poëtæ in uſu fuiſſe, ut naturalem narrationis ordinem ſervaret, eum videlicet, qui, ad perſpicuitatem

fa-

& ex perſonâ ſuâ perducit ad Phæacas. Illic in convivio Alcinoi regis narrat ipſe, quemadmodum de Trojâ ad Calypſonem uſque pervenerit. Poſt Phæacas, rurſus Ulyſſis navigationem uſque ad Ithacæ ex perſonâ propriâ Poëta deſcribit. Quem ſecutus Maro, Æneam de Siciliâ pedentem ad Libyam. Illic in convivio Didonis narrat ipſe Æneas uſque ad Siciliam de Trojâ navigationem ſuam. Verba ſunt Macrobii Saturnal. lib. 5. c. 2. *Politus.*

1. μετὰ τὸν τῆς Πηλείδου χρόνον ἐπὶ τοῖς θεοῖς) Cujus tamen judicii ne uno quidem in loco meminiſſe Homerum cenſet Plutarchus in Homeri Vitâ: ideoque induci vult duos illos verſiculos lib. ω Il.

Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ὀτὸν μέγαν ἴαχον αὐδῆς,
Τὸν δ' ἵππ', ἐ δὶ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Politus.

2. ὑποκαθηγητῆ) Disjunge voces perperam conjunctas in exemplari Romano, ὑπὸ καθηγητῆ. Politus.

3. ἀπ' ἀρχῆς δὲ ὅμως οὐδὲ τὰ πρὸ ταύτης) *Ille enim,* (de Homero Macrobius) *vitans in Poëmate Hiſtoricorum ſimilitudinem, quibus lex eſt incipere ab initio rerum, & continuam narrationem ad finem uſque perducere; ipſe poëticâ diſciplinâ a rerum medio cœpit, & ad initium poſt reverſus eſt.* Polit.

4. ἐκ τοῦ ἀκότου) Lege, ἐκ τοῦ ἀκότος. Polit.

5. ἐν ταῖς ἠθοποιίαις) Julius Rufinianus: *Ethopœia eſt alienarum affectuum qualiumlibet, dictorumque imitatio, non ſine reprehenſione. Latinè dicitur Figuratio, vel Expreſſio.* Aphthonius in Progymnaſmat. Ἠθοποιία ἐστὶ μίμησις ἤθους ὑποκειμένου προσώπου. διαιροῦσι δὲ αὐτὴν οἱ τρεῖς, εἰδωλοποιίαν, προσωποποιίαν, ἠθοποιίαν. Polit.

verat; ipſe quidem in poſterum veluti tacet, cohibetque ac ſiſtit ſermonem ſuum, aut ad illa verba: Ἀτρεΐδης ἄναξ ἀνδρῶν, *Atrida rex virorum*; ut volunt nonnulli; aut maximè ad hunc verſum: Τίς δὴ αὖτε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; *Quis porrò eos Deus commiſit, ut contendendo certarent?* Ab eo verò loco ſermonem excipit Muſa, totumque carmen ad finem uſque perducit: ita tamen, ut per certa quædam intervalla eam rurſus alicubi Poëta interroget, aut etiam aliter de rei alicujus explicatione interpellet; ipſaque iterum loquatur, ut videbitur. Ceterùm, quod ſcire oportet, quemadmodum Ilias, ſic etiam Odyſſea initium habet a propoſitione, ut iis manifeſtum eſt, qui Odyſſeam ipſam perſequuntur.

III. Μῆνις, ut veteres definiunt, eſt ira permanens, ac diuturna, a verbo μένω, *i. e. manere*, non verò a μαίνεσθαι, *i. e. furere, ſive inſanire*. Ex hoc enim fit ἡ μανία, *furor, ſive inſania*, quæ non jam eſt μῆνις, ſive ira ſtabilis, ac pertinax, neque aliud quodpiam genus iræ; ſed mentis motio, & abalienatio. Nonnulli tamen μῆνιν, *meminem gravemque iram*, dictam volunt παρὰ τὸ μὴ ἴν,

a pri-

τα, οἱονεὶ τὴν μέσαν εὐρὼν ὑπακούουσαν εἰς ἀφήγησιν τῆς ζητηθέντος, αὐτὸς μὲν τῆς λοιπῆς δῆθεν σιωπᾷ, σῴσας τὸν ἑαυτῆς λόγον, ἢ εἰς τὸ, Ἀτρέΐδης ἄναξ ἀνδρῶν, ὥς τινες ἤκουσαν, ἢ μᾶλιστα εἰς τὸ, Τίς δὴ αὖτε θεὸς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἡ Μοῦσα διαδεξαμένη τὸν λόγον, παραίτηται τὸν ὅλον Ποίησιν, ἐρωτωμένη που πάλιν κατά τινα μέσα διαστήματα, ἢ καὶ ἄλλως ἀφήγησιν ζητουμένη ὑπὸ τῆς Ποιητῆς, καὶ αὖθις λαλοῦσα, ὡς φανήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ ἡ Ἰλιὰς ἀπὸ προκειμένης ἀρχείας, οὕτω καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ὡς δῆλόν ἐστι τοῖς μετιοῦσιν αὐτήν.

γ. Ὅτι μῆνις, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ ἐπιμένουσα ὀργή, ἐκ τοῦ μένειν, ἃ μὲν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι. Ἀπὸ τούτου γὰρ ἡ μανία γίγνεται, ὅταν ἔτι μῆνις αὐτὴ, ἡδὲ ἄλλό τι εἶδος ὀργῆς, ἀλλὰ φρενῶν ἔκστασις. Τινὲς δὲ μῆνιν φασὶ παρὰ τὸ μὴ εὖ. Στερεῖ γὰρ τῆς εὐστοχίας, διίστωσι τοὺς ἐρίζοντας.

1. τὸ ἐριστικὸν, καὶ συμπικὸν) Vide Hermogenem De Formis Orationis lib. 1. *Politus*.

2. ἡ περιπάθειος, περιδιάτασις ἰσχυρὰ καὶ ἀνάγκη) Hermogenes De Methodo Acrimoniæ, ſeu Vehementiæ in dicendo: τὸ ἐν ᾧ τι λέγων ἐπὶ ἰσχυρὸν, περὶ οὗ τοὺς μέλλοντας κατανεύσειν, ἢ διδάσκων, οἱ Τεχνικοὶ καλοῦσι προθέσεις. Latini vocant *Propoſitionem*. Auctor ad Herennium lib. 2. *Propoſitio eſt, per quam oſtendimus ſummatim, quid ſit, quod probare volumus*. Polit.

3. ἡ ἐντεινομένη ὀργὴ) Suidas: Μῆνις, ὀργὴ ἐπίμονος. Polit.

4. ἃ μὲν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι) Tullio forſan noſtro aliter videtur, qui ſic interrogat Tuſcul. Quæſt. lib. 4. *An eſt quidquam ſimilius inſaniæ, quàm ira! quam bene Ennius initium dixit inſaniæ. Color, vox, oculi, ſpiritus, impotentia dictorum, atque factorum, quam partem habent ſanitatis! Quid Achille Homerico fœdius! quid Agamemnone, in jurgio? nam Ajacem quidem ira ad furorem, mortemque perduxit*. Hinc Heſychio Μανία, ὀργὴ, θυμὸς, κότος. & Μαίνεται, ὀργίζεται. Sicuti etiam Suidæ Μάνιμα, ἡ μανία. Unde facilè, ni fallor, correxerim, quod legitur apud Heſychium: Μάνημα, μῆνις, ὀργὴ, χολὴ, κότος ἐπίμονος, μίμψις. Ἄνευον μάνης. οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι μαίνονται. Nam pro μάνης, legendum puto μανία, ſeu, ſi mavis Jonicè, μανίη. ita ut Heſychius velit, μάνημα Appioni, ſeu Apioni, Grammatico ipſam dici μανίαν, cujus quidem explicationis ex ſtatim ratio ſubjicitur: αἱ γὰρ ὀργιζόμενοι μαίνονται. Eſt enim aliquando μανία furor ex immodicâ, atque effrenatâ irâ, juxta illud Senecæ: *Immodica ira gignit inſaniam*. Immo ἡ ὀργὴ, μανία ὀλιγοχρόνιος. Philemo Comicus:

Μανίαθ' ἅπαντες, ὅταν ὀργιζώμεθα. Politus.

εὖ μὲν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι) Μῆνις poteſt etiam derivari ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. Nam, ut ajunt, ira furor brevis: & de irâ inſaniâ videndus eſt Seneca in libris de Irâ, qui eam ſuis coloribus affabre depingit. *Salvin.*

5. οὐδέ ἄλλό τι εἶδος ὀργῆς, ἀλλὰ φρενῶν ἔκστασις) Atqui μανία non ſemper inſania eſt, quæ juncta eſt ſtultitiæ: ſed furor aliquando eſt, ut vidimus, efferatæ iræ. Unde etiam Heſychio ὀργίσαι, ὀργίδα. Tullius Tuſcul. Quæſt. lib. 3. *Nihil melius, quàm quod eſt in conſuetudine ſermonis Latini, cum exiſſe ex poteſtate dicimus eos, qui effrenati feruntur aut libidine, aut iracundiâ: quamquam ipſa iracundia, libidinis eſt pars. ſic enim definitur iracundia, ulciſcendi libido. Qui igitur exiſſe ex poteſtate dicuntur, idcirco dicuntur, quia non ſunt in poteſtate mentis: cui regnum ſetius animi a naturâ tributum eſt. Graci autem μανίαν unde appellent, non facilè dixerim. eam tamen ipſam diſtinguimus nos melius, quàm illi. hanc enim inſaniam, quæ juncta ſtultitiæ, patet latius, a furore diſjungemus. Graci volunt illi quidem: ſed parùm valent verbo. quem nos furorem, μελαγχολίαν illi vocant. quaſi verò atrâ bili ſolùm mens, ac non ſæpe vel iracundiâ graviore, vel timore, vel dolore moveatur. quo genere Athamantem, Alcmæonem, Ajacem, Oreſtem furere dicimus. Qui ita ſit affectus, eum dominum eſſe rerum ſuarum vetant duodecim tabulæ. Itaque non eſt ſcriptum, ſi inſanus; ſed, ſi furioſus eſſe incipit.* Ex lib. 4. *Quid eſt, quò non progrediatur eodem ira, quæ furor? Itaque iratos propriè dicimus exiſſe de poteſtate, ideſt, de conſilio, de ratione, de mente*. Polit.

μαστὰς, ᾗ ἐστιν ἐπὶ ἐκ καταρχῆ τινι, ᾗ κλίνεται, ᾗ πάθος θυμικῶν ἀρχομένων ἐστὶν ὀνόματα. Ὁ δὲ πάθος, ἡ παραμένη, μῆνις λέγεται· ἐγκαθίσαν δὲ τῇ ψυχῇ ἐστὶ πλέον, [4] ὡς κότον ἀποκαθίζηται, ὃς ἔτω λίγελαι [5] ἀπὸ τῦ κεῖται ῥήματος. Καὶ ἡ μὲν κυριολεξία τῶν ῥηθέντων ὀνομάτων, ταυτὶ· παρὰ δὲ τῷ Παπτῇ ποτὲ ᾗ συγχέεσθαι, ὡς τήν τε μῆνιν, χόλον λέγεσθαι. οἷον· Μὴ ἐμὲ γῦν [6] τοιῦτος χόλος λάβοι. ὡς ἐν τῇ τῶ ῥαψῳδίᾳ. ᾗ ἀνάπαλιν. οἷον· Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιεν. ἀντὶ τῦ ἐχολῦτο. [7] διαφορᾶν δέ ποτε ᾗ τὸν χόλον, ᾗ τὸν κότον, ὡς δηλοῖ τὸ, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. ἤγουν χολωμένε. ᾗ ἀπλῶς ἀντὶ ἀλλήλων κεῖσθαι, [8] ὡς ἅπερ ἅπαντα ἓν ἦσαν, Ἰσέον δὲ, [9] ὅτι τινὲς, ἢχ, ὡς ἤρηται, ταυτίζουσι θυμὸν, ᾗ

nis in corde est ὁ θυμὸς, *excandescentia*. At verò ὁ χόλος, *indignatio*, παρὰ τὴν χολὴν, *a bile*. Denique ἡ ὀργὴ, *ira*, ab ὀρέγω, *i. e. appeto*: quoniam excandescentia, sive ira, appetentia est, ac libido ulciscendi. Atque ira quidem χόλος, *indignatio*, & ὀργὴ, *ira*, & θυμὸς, *excandescentia*, eodem sensu variè appellantur; versanturque adhuc in inceptione quadam, atque in motu, & incipientis, sive nascentis iræ sunt nomina. Quæ certè ira, si permaneat, dicitur μῆνις, *ira gravis, ac pertinax*: at, si in animo diutiùs insederit, degenerat in κότον, quæ est ira inveterata, sive odium, & sic appellatur a verbo κεῖται, *i. e. jacet, sive situm, ac repositum est*. Quamquam verò sic propriè usurpantur ea, quæ diximus, nomina; confunduntur tamen aliquando apud Poëtam: adeò ut quæ est μῆνις, *ira gravis, ac permanens*, vocetur χόλος, *indignatio*. exempli caussâ: Μὴ ἐμὲ γῦν τοιῦτος χόλος λάβοι. *Non me igitur talis indignatio capiat*. ut in libro ῳ΄. & e contrario. exempli caussâ: Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιεν. *Atrides verò ex aliâ parte iram fovebat*. pro ἐχολῦτο, *indignabatur*. immo & aliquando ὁ χόλος, *indignatio*, atque ὁ κότος, *ira condita, ac repo-*

sita,

1. θυμὸς, χόλος, μῆνις, κότος) Distinxit item apud Latinos humiscendi animi nostri perturbationes Tullius Tusc. Quæst. libro 4. *ut ira, sit libido puniendi ejus, qui videatur læsisse injuriâ: excandescentia autem, sit ira nascens, & modò exiliens, quæ θύμωσις græcè dicitur: odium, ira inveterata: inimicitia, ira ulciscendi tempus observans: discordia, ira acerbior, intimo odio, & corde concepta*. Politus.

2. Ἡ δὲ ὀργὴ παρὰ τὸ ὀρέγω) Pace Eustathii, ὀρέγομαι videtur esse appeto. Nam ὀρέγω propriè est porrigo. *Salvinus*.

At enim solent Etymologi non ab usu, sed ab analogiâ, vocabula sumere, quibus vocum derivationem illustrent. Hinc & fingant sæpe vocabula, qualia ad derivationis gradum intelligendam fingi debent: tametsi eadem communis loquendi usus respuit. Etymologici Magni Auctor inter alia etyma hujus vocis: παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιδύω, ὀρεγὼ ᾗ συγκοπῇ, ὀργή. Politus.

3. θυμὸς) Ἀπὸ τῦ θυμὸς est fumus. ἀναθυμίασις, evaporatio: sicut excandescentia, inflammatio, exæstio. Nam ferrum ignitum, candens dicitur a colore flammæ exardescentis. Utrumque competit iræ exsurgenti: sicuti tumor. Ovidius in Fastis. *Intumuit* Juno. & Persius. *turgescit vitrea bilis*. Μῆνις, *ira pertinax*, ἀπὸ τῦ μίνω, *a manendo*. atque etiam μίνις ita dicta, ab eadem verbi notatione. Hom. Il. ἀ. μίνις δὲ μέγα φρένας ἀμφιμέλαινα Πήμηλωπε· ὅπῃ δέ κ' τοῦτ' ἐπιτείλεται ἕλκτιν. Ὀργὴ similiter est ἀπὸ τῦ ὀργόζω, *a tumendo*. *Vere tument terræ, & genitalia semina poscunt*. Virg. Georg. idest, ὀργάζουσι. quod aliter dictum est ab antiquo Agriculturæ auctore, *exaltare*. Ad hanc vocem μίνις fortè allusit Virgilius, cum dicit: *manet altâ mente repositum Judicium Paridis, spretæque injuria formæ*. Salvin.

4. ὡς κότον) qualis κότος ille Junonis in Trojanos. Unde *Juno æternum servans sub pectore vulnus* Virgilio 1. Æneid. *Polit.*

Et ibidem: *memorem Junonis ob iram*. Hesiodus κότον, quasi synonymum facit τῷ φόβῳ. Ἔν ἔργοις. Καὶ πέμπτης πέμπειν κοτίη, ᾗ τίλλεσι τίλλεσι, Καὶ πτῶχος πτώχῳ φθονῇ, ᾗ ἀοιδὸς ἀοιδῷ. Equidem, si ira est dolor ob acceptam injuriam; ita & invidia dolor est ob alterius felicitatem, cum quis *alterius*, ut Flaccus ait, *miseretsit rebus opimis*. Salvinus.

Non sunt tamen illa synonyma. Nam, ut rectè Tullius, *si quis doleat ejus rebus secundis, a quo ipse lædatur, non rectè dicitur invidere: ut si Hectori Agamemnon*. Polit.

5. ἀπὸ τῦ κεῖται) Absurdum primâ fronte videbitur anetymologis quibusdam, κότον derivare a verbo κεῖμαι. Sed, si paruper animum adverterint, non solùm verbalia, quæ a verbis disyllabis ἅπαντ habentibus in priore syllabâ τὸ epsilon, illud epsilon in omicron mutare perspicient, cujus rei sexcenta sunt exempla, ut in λέγω, λόγος· εἶπον, *copd.* τέμνω, τόμος. verùm etiam id constanter observari in disyllabis verbis, quæ habent in priori syllabâ τὸ ε. ut in τένω, *tendo*, τόνος. φθείρω, φθορὰ. Ita & a κεῖται, κότος: Salvin.

6. τοιῦτος χόλος λάβοι) Homerus: ὧτός γε λάβοι χόλος. v. 30. lib. ω΄ Il. *Polit.*

7. διάφορᾶν δέ ποτε ᾗ τὸν χόλον, ᾗ τὸν κότον) Sed & variat interdum lectio apud Poëtam in χόλος, & κότος, ut Iliad. α΄ v. 81.

Εἶπερ γάρ τε χόλον γε ᾗ αὐτόθεν κατένιψε,
Ἀλλά γε ᾗ μετόπισθεν ἔχω κότον.

Et lib. ζ΄ v. 355.

Οὔτι ἐγὼ Τρῶας τόσον χόλῳ, ὅσσι περ.

& Odyss. ε΄ v. 342.

Πανυπερθυμήνῃσι, ὃς τις χόλον ὧδε θυμῷ.

quibus in locis pro χόλος, & χόλῳ, legunt alii κότος, & κότῳ. Polit.

8. ὡς ἅπερ ἅπαντα ἓν ἦσαν) Hoc in universum accipito: Quæ passim dicuntur, & habentur synonyma, si rem penitus introspexeris, verè non sunt talia. Nam semper aliquid discriminis inter se possident. *Salvin.*

9. ὅτι τινὲς, ἢχ, ὡς ἤρηται, ταυτίζουσι) Ut Stoici, & cum ipsis Tullius. *Polit.*

ξιν, *Alexin*, ἴχιν, *viperam*, Θέτιν, *Thetin*. Sic ergo & μῆνιν, *iram*. Quocirca, inquit, τὴν κνημῖδα, *ocream*, & σφραγῖδα, *ſigillum*, Æoles corripiunt, cum, redactis ad pauciores ſyllabis, dicunt κναμῖν, & σφραγῖν.

IV. Τὸ ἀείδειν, *canere*, ex quo, tamquam ex primigenio verbo, & magis integro, fit τὸ ᾄδειν, propriè de carminibus, ob aptam concinnamque Poëſeos modulationem. Neque hac voce adhiberi hîc poteſt opportunior ulla, aut accommodatior, non τὸ φάσθαι, *fari*, neque τὸ μυθῆσθαι, *fabulari*, *aut narrare*, neque aliud verbum hujuſmodi, cujuſmodi etiam eſt τὸ λέγειν, *dicere*, *ſive oratoriè loqui*. quandoquidem & Ars Muſica perſpectam ſatis habet differentiam τοῦ ᾄδειν, *canendi*, & τοῦ λέγειν, *dicendi*: quum τὸ ᾄδειν, *canere*, modulationi attribuat, & τὸ λέγειν, *dicere*, ſermoni aſſignet immodulato. Quippe ᾄδεσθαι, *ideſt*, *cani*, dicimus carmina; ἀείδειν verò, *i. e. canere*, eſt dicere cum modulatione; & ᾠδὴ, *i. e. cantio*, *ſeu cantilena*, oratio eſt modulata, quæ elationem quoque habet, videlicet altitudinem, majeſtatem, magnificentiam: & quia ſupra modum oratio iſta ſeſe extollit, equis quodammodo invehi videtur. Quare, quæ modulationis expers eſt oratio, pedeſtris appellatur propter humilitatem, atque etiam quia veluti a faſtigio quodam, & curru, ad humum ſe demittit. Nam Pherecydes,

& λέγοντες, μετὰ ὀλιγότητος συλλαζῶν συ-έλλυσιν.

δ'. Ὅτι ὃ τὸ ᾀείδειν, ὃ πρωτότυπόν ἐσι, καὶ ἐντελέσερον τῦ ᾄδειν, κυρίως ἐπὶ ποιημάτων διὰ τὸ ἐμμελὲς τῆς Ποιήσεως. Καὶ ἁκ ἔσι, καιροτέραν τύτε λέξιν ἐνταῦθα ἰδεῖν, ἔτε τὸ φάσθαι, ἔτε τὸ μυθῆσθαι, ἔτε ἄλλό τι τοιῦτον, ὁποῖόν καὶ τὸ λέγειν· ὅπως γε καὶ ἡ ἁρμονικὴ σοφία, διαφορὰν οἶδε τῦ ᾄδειν, καὶ τῦ λέγειν, τὸ μὲν ᾄδειν ἀποτέμνσα τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ δὲ λέγειν τῷ ἀμελῆ λόγῳ δίδῦσα. Ἀείδεσθαι γᾶν φαμὲν τὰ ποιήματα· ᾀείδειν δέ ἐσι, τὸ ἐμμελῶς λέγειν· καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἐξάρματα ἔχει, ἄγων, ὕψος, ὄγκον, μέγεθος, καί πως διὰ τὸ ὑπερηρμένον, ὁ ἔποχος ὁ ἁῦτος λόγος ἵνα δοκῇ. Διόπερ ὁ μὴ τοιῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινόν, καὶ τὸ, ὡς ἀπὸ ὕψυς τινὸς, καὶ ὀχήματος, καταβλῶαι εἰς τὸ ἔδαφος. Οἱ γὰρ περὶ Φερεκύδην, καὶ Ἑκαταῖον, λύσαντες μὲν τὸ

Rom. p. 9.

C μέ-

1. ἐπτοιονυνὶ αἱ δύο αὗται διάλεκτοι) Johannes Grammaticus: ἡ Ἰὰς διάλεκτος ἐςὶ τῆ παλαιᾷ Ἀτθίδι ἡ αὐτή. Polit.

2. ἀπείρως Ἀθηναίων ἔχει τὰς Ἴωνας) Cicero pro Flacco: *quis ignorat, qui modò unquam mediocriter res iſtas ſcire cœpit, quin tria Græcorum genera ſint verè? quorum unū ſunt Athenienſes, quæ gens ſonum habebatur*. Polit.

3. Ἴωνα καλυμένων ποτὲ καὶ αὐτῶν) Herodotus lib. 8. n. 44. Ἴωνας δὲ τῦ Ξύθυ ςρατάρχου γενομένυ Ἀθηναίοισι, ἐκλεθῆναι ἀπὸ τύτυ Ἴωνας. Polit.

4. Δωριεῖς δὲ τὴν παρὰ Ἀττικοῖς μῆνιν, μῆνιν αὖτοι ἄν) Proprium enim eſt Doricæ dialecti, uti litterâ *a* pro *ε*. quod obſervat Johannes Grammaticus. *Polit.* & Dorici auctores docent. *Salvin.*

5. τὸ ᾄειδον) Verbum ſolemne, ac maximè proprium Poëtarum, ex quo etiam initium Minoris Iliadis:

Ἴλιον ᾄειδω, καὶ Δαρδανίην ἐϋπυλον.

Inde Virgilianum illud *cano*. Antiquitus autem, ut teſtatur Strabo, uſurpatum eſt τὸ ᾄειδειν ἀντὶ τῦ φράζειν, unde idem Strabo colligebat, fontem, & principium orationis artificioſæ, atque Rhetoricæ, fuiſſe Poëticam. *Politus.*

τὸ ᾄειδειν) In Iliade Vates maximus ad Muſam converſus, ejuſque opem implorans: ἄειδε, *cane*, inquit. In Odyſſeâ, ἔνιπε. Horat. *Die mihi, Muſa*, quia Iliadi cantus conveniebat, utpote ſublimi poëmati; & Odyſſeæ, tenuiori ſilo contextæ, conveniebat ſermo. *Salvinus.*

6. ἔποχος ὁ τοιῦτος λόγος οἷον ὄχημα) Virg. Georg. *Et jam tempus equum fumantia ſolvere colla*. Propert. *Æmonio jam dare tempus equo*. Salvin.

7. Οἱ γὰρ περὶ Φερεκύδην, καὶ Ἑκαταῖον) nec non οἱ περὶ Κάδμον, ut eſt apud Strabonem lib. 1. Vult autem Strabo, pedeſtrem orationem, quæ quidem ſit arte, atque ex Rhetoricis præceptis parata, natam poſt Poëticam, eo quòd primo orationem adſtrictam numeris, deinde ſolutam adhibuerint. Sed non omni tamen ſolutâ oratione prius repertam eſſe Poëticam, egregiè oſtendit Tullius in Oratore ad Marcum Brutum: *Neceſſitate inventa antiquiora ſunt, quàm voluptatis. ita & in hac re accidit, ut multis ſeculis ante oratio nuda, ac rudis ad ſolas animorum ſenſus exprimendos fuerit reperta, quàm ratio numerorum, cauſâ delectationis aurium, excogitata*. Politus.

Tullius cum Strabone concordat. Strabo ait, artificioſam pedeſtrem orationem equeſtri poſteriorem. Tullius rudem, ac ſenſibus tantùm, naturæ vi, quoquo modo exprimendis, non arte compoſitam ac concinnatam, poëticâ priorem facit. *Salvin.*

Αἰολικὴ τῆς ᾱ διφθόγγε ὡς ῑ. Διὸ καὶ [7] τὰς σειρῆνας, ὡς καλὸν ᾀσθεῖσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. Γίγνεται δὲ τὸ ᾄδειν ἐκ τῆς ἀ
Bas. p. 8. ἐπιτάσεως, καὶ τῦ ἥδω τὸ γινώσκω. [8] Πάλαι γὰρ ἠδότες, καὶ ἐπιστήμονες, [9] ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ Ποιηταί. Ὅθεν καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀοιδὸν, [10] τὸν τῆς Κλυταιμήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ὑπειλήφασιν, [11] ὡς εὖ ᾐδότα τὰ πάντα ἐκ μαντῶν. [12] Καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχῦ φανήσεται. [13] Ἦ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἣ τῦ Ἀπόλλωνος, ἦν, ὡς προερρέθη, [14] κατέχον ἀοιδοὶ οἱ ῥαψῳδοί. Τῶν τοιαύτην προγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος, ἠπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, [15] Μαντεύου, μῶσα. Ἰστέον δὲ, ὅτι τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργῆ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ἐκθεῖν ἀοιδὴ· ἐνεργῆται δὲ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ᾠδὴ, τὰ παθόντα κράσιν, καὶ συναίρεσιν. ὥσπερ καὶ ἀντὶ

Αἰολικὴ τῆς ᾱ διφθόγγε ὡς ῑ. Διὸ καὶ [7] τὰς σειρῆνας, ὡς καλὸν ᾀσθεῖσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. Γίγνεται δὲ τὸ ᾄδειν ἐκ τῆς ᾱ ἐπιτάσεως, καὶ τῦ ἥδω τὸ γινώσκω. [8] Πάλαι γὰρ ἠδότες, καὶ ἐπιστήμονες, [9] ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ Ποιηταί. Ὅθεν καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀοιδὸν, [10] τὸν τῆς Κλυταιμήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ὑπειλήφασιν, [11] ὡς εὖ ᾐδότα τὰ πάντα ἐκ μαντῶν. [12] Καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχῦ φανήσεται. [13] Ἦ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἣ τῦ Ἀπόλλωνος, ἦν, ὡς προερρέθη, [14] κατέχον ἀοιδοὶ οἱ ῥαψῳδοί. Τῶν τοιαύτην προγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος, ἠπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, [15] Μαντεύου, μῶσα. Ἰστέον δὲ, ὅτι τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργῆ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ἐκθεῖν ἀοιδὴ· ἐνεργῆται δὲ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ᾠδὴ, τὰ παθόντα κράσιν, καὶ συναίρεσιν. ὥσπερ καὶ ἀντὶ

Aiolikè tès ā diphthongu hōs ī. Dio kai [7] tas seirēnas, hōs kalòn aèisasas, aèidònas o Lukophrōn ekalese. Gignetai dè to aèidein ek tès a
Bas. p. 8. epitaseōs, kai tū hēdō to gignōskō. [8] Palai gar èidotes, kai epistèmones, [9] hōs philosophoi, edokoun oi Poiètai. Hothen kai tòn en Odusseiā aoidòn, [10] tòn tès Klutaimnèstras phulaka, philosophon tines èrmèneukasin, [11] hōs eu èidota ta panta ek mantōn. [12] Kai mantikoi dè dia sophian oi aoidoi enomizonto, kathà kai allachū phanèsetai. [13] Ē sumbolon kai ē ek daphnès rhabdos, ē tū Apollōnos, ēn, hōs proerrhethè, [14] katechon aoidoi oi rhapsōidoi. Tōn toiautèn prognōsin upemphainei kai Pindaros, ēpōn, hōs katōterō rhèthèsetai, [15] Manteuou, mōsa. Istèon dè, oti te para tè koinè dialektō argè to aèidein, kai ē ekthein aoidè· energètai dè to aèidein, kai ē ōidè, ta pathonta krasin, kai sunairesin. hōsper kai anti

ac

1. Ἔοικε δὲ καὶ Ἡσίοδος τὴν Θεογονίαν, καὶ Ἑκαταίῳ ἅπαξ ἅπασι) Tullius: *Et Herodotus, & eadem superiorque ætas numero carmis, nisi quando temere, ac fortuitò: & scriptores perveteres de numero nihil omnino, de oratione præcepta multa nobis reliquerunt.* Polit.

2. τοῖς καταβαλοῦσι) l. τοῖς καταβαλοῦσι. Polit.

3. καὶ Ἡσιόδῳ) initio Operum, & Dierum. *Polit.*

4. ἀπὸ μαντικῶν ἐπῶν, φδὰς λέγουσι) Hinc ἀῇδών, ἀηδὼν, *luscinia*, avis cantatrix, cujus perfectè & accuratè tertio *metra* describit Plinius in historiâ. quod nominis usurpant Latini quoque Poëtæ. *Salvin.*

5. καὶ ἡ ἀηδὼν δὲ) avis maximè canora. de quâ illud Plinii l. 10. c. 29. *In una perfectâ Musica scientiâ modulatus edidit sonus.* Polit.

6. τριτῇ, φασὶν, Αἰολικῇ τῆς αι διφθόγγε ὡς ῑ) Sic Orion apud Etymologum. Alii tamen volunt, mutationem tantùm hîc esse τῦ ι in ῑ. qua ratione adscribendum sit, sive subscribendum τὸ ι. ut sit ᾠδῶν. Ea certè πολὺν ἀοίδυτον dicta Homero Odyss. τ. v. 519. Unde Sirenes, tamquam πολὺν ἀοίδυτον, ἀοιδὸς Lycophroni in Alexandrâ v. 653. *Politus.*

Non video, si mutetur ι in ῑ, cur adscribendum, seu subscribendum sit *ι. Salvinus.* Causa hæc mihi videtur esse, quòd Etymologi illi non totam diphthongum αι mutatam censent in ῑ, sed litteram tantùm ι. Hinc adscriptam volunt alteram litteram ι. *Politus.* Hanc ipsam causam affert Etymologus de iis, qui adscribunt iota, illis verbis: ἄλλοι δὲ προσγράμμενον τῷ ι ὡς ᾳ. τὸ δὲ ι προσγεγραμμένον. Salvin.

7. τὰς σειρῆνας) Sirenes aves erant, quarum una dicta est Λίγεια. ideſt, *canora*. Salvin.

8. Πάνυ γὰρ ἀοίδιμος, καὶ ἐπιχώριος, ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ Ποιηταί) Poëtica enim veteribus, prima quædam Philosophia, teste Strabone lib. 1. *Polit.*

9. ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ Ποιηταί) Primi Philosophi, ac Poëtæ: & Legislatores, Poëtæ fuere, & David, psaltes Regius, hoc instrumento usus est ad permovendos, flectendosque hominum animos ad veri Dei cultum, ac religionem. De Poëtices laudibus omnino videndus est Strabo l. 1. Pueris Romanorum, lectio Poëtarum principio adhibita. Horatius: *Os tenerum pueri, balbumque Poëta figurat.* Salvinus.

10. τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ὑπειλήφασιν) Athenæus lib. 1. c. 12. ut mihi quidem videtur, ex Strabone. Sic enim Strabo: καὶ Ὅμηρος δὲ τὰς ἀοιδὰς σωφρονιστὰς ἀξιοῖ· καθάπερ ὁ τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα. Politus.

11. ὡς εὖ ᾐδότα τὰ πάντα ἐκ μαντῶν) Ἐκ γὰρ μαντῶν, καὶ ἐκ βίβλε Ἀπόλλωνος Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν, ut appositè Hesiodus in Theogoniâ v. 94. Hinc Poëta Polluci l. 4. c. 7. κάτοχος ἐκ μαντῶν. Polit.

Musæ in Cratylo Platonis ab investigando dictæ, ἀπὸ τῦ μάσθαι. Præsides omnium artium ac scientiarum, unde ἄμουσος, alienus a Musis, dicitur rudis, incruditus, expers literarum & elegantiarum & amœnitatum. *Salvin.*

12. Καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο) De Musicæ testatur Fabius lib. 1. c. 10. eam *tantum illis jam antiquis temporibus, non fidii modò, verùm etiam venerationis habuisse, ut iidem Musici, & vates, & sapientes judicarentur.* Polit.

13. Ἦ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος) Atque hinc Hesiodus datum sibi a Musis ait ramum laureum, ut audiret τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Politus.

14. κατέχον ῥάβδον οἱ ῥαψῳδοί) Rhapsodos sic dictos quidam volunt non a consutis carminibus, sed quasi Rhabdodos. *Salvin.*

15. Μαντεύου, μῶσα) Ex linguâ Pindari dicendum potiùs, μοῖσα. Politus. Aeolicâ dialecto. *Salvin.*

vemur. Deam hanc Poëta, ſcilicet Muſam, quæ eſt Poëtæ ipſius ſcientia, ad canendam Achillis iram invitat, perinde quaſi Poeticam facultatem, intus habitantem, ſive, quod ait Pindarus, φίλον ἦτορ, *ſuam ipſius mentem*, expergefaciat, ſopitoſque ipſe in ſe igniculos Philoſophiæ exſuſcitet. contra quam facit Pindarus, cum ait: Μοῖσά μ' ἀνῆκε μι. *Muſa me ſtimulat*. videlicet ἀνῆκεν, *excitat, impellit*. Non enim ipſe muſam; ſed illa eum impellit. Verùm ad Homericum exemplum ſeſe quodammodo conformat Poëtria illa Lyrica Sappho, cum citharam ſuam ſic hortatur: Ἄγε μοι, δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο. *Age mihi, divina chely, fias vocalis*. Comicus etiam alicubi: Ὦ θυμέ, βωμολόχον τι ἔξευρε. *Anime mi, ridiculum quid commini ſcere*. Et Homericâ hac figurâ plerique alii ſunt oblectati. Non enim tantùm Heſiodus ab invocandis Muſis auſpicatur; verùm etiam Antimachus, Homericâ æmulatione, initium hoc facit ſui Carminis:

Dicite, prognatæ magno Jove, dicite, Muſæ.

Et Pindarus, cui, propoſitâ publicè inſcriptione, cognomen attributum eſt Muſopœo, ſive Muſico Poëtæ: Μαντεύε, μῦθε· προφατεύσω δ' ἐγώ. *Vaticinare, Muſa: ego verò interpretis munere perfungar*. Sed & Steſichorus: Δεῦρ' ἄγε, Καλλιόπα λίγεια. *Huc age, Cal-*

C. 2 Δεῦρ'

ἐπιστήμη, ἐγκελεύσῃ ὁ Γοητὴς τὸν Ἀχιλλέως μῆνιν ἀείδειν, ἀνεγείρων οἷον τὸν αἰχμητὴν ἐχεῖνον, ἢ τὸ φίλον ἦτορ, κατὰ Πίνδαρον, ἢ ἀναῤῥιπτίζων τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας ζωπυρον. ὃ ἀνάπαλιν Πίνδαρος φησὶν ἐν τῷ, Μῶσά μ' ἀνῆκε· ἦγεν, ἀνέπεισεν. ἐ γὰρ αὐτὸς μῶσαν, ἐκείνη δὲ αὐτὸν, ἀνέπεισεν. Ὁμηρικῶς δέ πως καὶ ἡ Λυρικὴ Σαπφὼ χρηματίζουσα, τῇ κιθάρᾳ ἐγκελεύεται· Ἄγε μοι, δῖα χέλυ, φωνάεσσα γένοιο. Λέγει δέ πως καὶ ὁ Κωμικός· ὦ θυμὲ, βωμολόχον τι ἔξευρε. Τῷ δὲ Ὁμηρικῷ τούτῳ χρήματι, πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐπηγλάϊσαντο. Οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος, Ὁμηρικῷ ζήλῳ, φησίν·

Εἰνέπετε, Κρονίδαο Διὸς μεγάλαο θύγατρες.

καὶ Πίνδαρος, ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα Μουσοποιὸς, λέγει· Μαντεύε, μῦθε· προφατεύσω δ' ἐγώ. ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ, *Rom. p. 10.*

Δεῦρ'

1. αἰδῶ) Unde αἰδὴς, h. e. *non aſpectabilis*, etymon quibusdam τῷ ᾄδειν, *Plutonis*. Hinc etiam αἰδὼς, & αἰδέομαι, *verecundia, & vereor*. Nam verecundiæ ſignum, oculorum demiſſio. *Salvinus*.

2. τῇ αἰδοῖ) Rectum id quidem poteſt eſſe: ſed malim tamen αἰδοῖ. Sic αἰδὼς Etymologo παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ βλέπειν· τῇ μετὰ τὸ ϛιγμητικὸν α, ἀάειδω τὸ ν βλέπω· τῇ ἀποβολῇ τοῦ ι, τῇ συναιρέσει τοῦ α, ᾗ ἐ ὡς τὰ αἰ διφθογγον. Politus.

3. ὁμοίως τὸ ἀκαλίζω) Conſentit Frobenius. Sed lege, ὁμοίως τῷ ἀκαλίζω. Polit.

4. ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾄδειν καὶ τὸ αὐτόν) Sic apud Latinos *dicere* non modò Oratorum eſt; verùm etiam Poëtarum. Horatius in Arte ex Homero: *Die mihi, Muſa, virum*. & lib. 1. ep. 1. ad Mæcenatem: *Primâ dicte mihi, ſummâ dicende Camœnâ*. Virgilius Georg. lib. 3. v. 6. *Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?* Ovidius: *In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora*. Polit.

5. τὸ φίλον ἦτορ κατὰ Πίνδαρον) juxta Pindarum Olymp. Od. 1. v. 6. *Polit.*

6. Μῶσά μ' ἀνῆκε μι.) Pindarus certè ſcripſit Μοῖσα. Sic Olym. Od. 3. Μοῖσα δ' ἔστι πως παρέρχομαι Μοι. Polit.

7. ἐκείνη δὲ αὐτὸν ἀνέπεισεν) Oeſtrum majus eſt Lyricis, quàm Epicis. Hi narrant; illi ornant. Quare illi a Musâ incitantur, ſtimulantur, vehuntur, veluti fertur equis auriga. Hi ſedatiore quodam, ut ita dicam, furore feruntur. Non mirum itaque eſt, Homerum Muſam, veluti familiarem Genium, invocare & alloqui; Pindarum autem fateri, a Muſa ſe agitatum, atque immiſſum. *Salvinus*.

8. Ἄγε μοι, δῖα χέλυ) Plenius, atque integriùs apud Hermogenem lib. 1. De Formis Orat. Ἄγε, χέλυ δῖά, μοι λέγε, φωνήεσσα δὲ γένου. Polit.

9. ὁ Κωμικός) Ariſtophanes Equitibus v. 1392. Ὦ θυμέ, τινὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι. Polit.

10. Ἀντίμαχος, Ὁμηρικῷ ζήλῳ) Antimachus inter plagiarios Homeri adnumeratus a Porphyrio apud Euſebium lib. 10. De Præparat. Evangel. c. 3. *Polit.*

Irriſus Antimachus a Luciano, Verarum Hiſtoriarum lib. 2. illo verſu, in quo dixit navigationem ſylvoſam, πλοῖον ἐλάτινον. Quod indicio eſt, pinguem illum Poëtam, multùm ab Homericâ majeſtate ac ſimplicitate excidiſſe. *Salvin.*

11. ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα Μουσοποιὸς) κατ' ἐξοχὴν Lyricus Poëta. Μουσοποιὸς enim præcipuè is dicitur, qui Lyrica facit carmina. Sic appellatum Pindarum, propoſitâ pro ejus ædibus inſcriptione, auctor eſt vetus Scholiaſta in ejus Vita. *Polit.*

Lyrici Poëtæ iidem & Melici, non ſolùm carmina conficiebant; ſed & mele, hoc eſt, muſicas notas, carminibus ſuis aptabant. Muſopœus igitur, credo, dictus Pindarus, quaſi Melopœus, quaſi dixeris, utcumque vertens, *Muſicus*. Salvin.

μίξοντας ὀωὶ καλῇ. ὅθεν ἡ Καλλιόπη σύγκλαγ, πρὸ κλῆσιν σύνθετον σχῆσα ἐκ τῆς ἐπερθίας φασὸν ἴσον μισθὸν, ἦλθεν ἴης καλῆς ὀσός. Οὕτω δὲ πως προκαλοῦνται ὁ [4] οἱ ἐκ Διὸς ἀοιδοντες ἄρχεσθαι. ἄγε [5] Ζεὺς μὲν, ὁ νοῦς· μῶσαι δὲ, ἡ κατὰ τὴν γνῶσις. Ὅτι δὲ εἰσέα αἱ μῶσαι, καὶ διὰ τί, καὶ ὅτι Μνημοσύνης, καὶ Διὸς θυγατέρες, καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τούτων λέγονται, πολλοῖς καὶ πολλαχοῦ εἴρηται. διὸ περίεργον διαληφθῆναι τῶν ταῦτα. Εἰ πως δὲ παρεμπέσοι τόπος, ὃ σιγηθήσεται τὸ καίριον. Σημήνασθαι δὲ, ὅτι καλῶς ὁ Ποιητὴς καὶ ὧν, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ πολλαχοῦ, ἐπίφορον ἑαυτῷ τὴν μῶσαν ποιεῖ, ἵνα ἐμμόνως λαλῆν δόξῃ, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐλλόγως, κατὰ τὸν ὄντως ἄνθρωπον Κατὰ γὰρ τὸν ἀοιδοντα σοφὸν, [6] οὓς ἂ προσορῶσιν αἱ μῶσαι, τούτους ποτῷ δηλήσατο Κίρκη. Ἰωτέοι, τούτους ἡ γηρυόδης ἀλογία ἔβλαψεν. Ἔτι σημήνασθαι καὶ, ὅτι ὁ μὲν δραστήριος λόγος, ὁ κατὰ τὴν πρακτικὴν, πρὸς ἐμβριθῆ, καὶ, οἷον ἀοιδὴν, ἀνδρώδη θεωρήμενος, [7] Ἑρμῆς λέγεται, κατὰ προφορὰν ἀρρενικὴν· ἵνα, ὥσπερ ἰαχὴ ποιητὴ μεγάλη, προσικῶς ἀρρενῶται, λεγομένη κτύπος [8] ἄρσην ποιητὴ· οὕτω καὶ λόγος γενναῖος, ταυτὸν δ' ἀοιδὴν, εὐγενὴς φιλοσοφία, φεύγουσα τὸ θηλύφωνον,

ne omnium musarum, videlicet ἐκ τῆς καλῆς ὀσῆς, *ex voce bonâ, & cantu concinno*. Simile quodammodo invocandi genus ii adhibent, qui incipere sese ab Jove profitentur. Siquidem Juppiter, intelligentia est; musæ autem, cognitio mentis, & intelligentiæ. Novem esse Musas, & quid sit causſæ, cur ex sint novem: item ex Memoriâ, & Jove eas esse procreatas, & quæcumque alia de his circumferuntur, dixerunt multi, & in multis locis. Quare hæc nunc disserere, vani est laboris, & superflui. Sin locus fortè inciderit, non omittemus, quod e re esse existimabimus. Sed tu, velim, obſerves, egregiè facere Poëtam, cum & hoc loci, & frequenter deinceps, Musam secum versantem inducit, ut Musarum instinctu, & cum modulatione, ac numero, rationeque loqui videatur, prout hominem decet, qui sit verè homo. Nam, juxta effatum illud sapientis viri, quos non adſpiciunt Musæ, hos Circe potione læsit, ac corrupit. hoc est, ferina læsit vacuitas rationis. Ad hæc obſerva, orationem, illam quidem vehementem, ac fortem, quæ pro vi, & efficaciâ agendi, gravitateque, atque, ut ita dicam, virili pondere æstimatur, masculino nomine Mercurium appellari, adeo ut, quemadmodum admurmuratio magna maris, per metaphoram masculeſcit, quum dicatur κτύπος ἄρσην πόντου, *sonus masculus maris*; sic & liberalis oratio, sive, quod idem dictu est, ingenua Philoſophia, muliebrem appellationem declinans, fiat masculo nomine

Mer-

1. Καὶ τίνων λόγων) Legendum mihi aliquando videbatur προτιθεμένους, λόγων· ut certè quidem legitur apud Strabonem lib. 8. p. 347. in simili fragmento Stesichori: Ἄγε, Μοῦσα λιγεῖα, ἄρξον ἀοιδᾶς ἱερᾶν. Sicuti enim ἰξύς, ἰξῦος· ἰδύς, ἰδῦος· βρεδύς, βρεδῦος· τρηχύς, τραχῦς· βαθύς, βαθεῖα, aliique id genus: sic etiam λιγύς, λιγεῖα. Sed in communi regulâ excepta sunt ab Etymologo hæc duo, τὸ ἰλαχύς, ἰλάχεια, καὶ τὸ λιγύς, λίγεια. præterquam quod docet idem Etymologus, τὰ ἀπὸ ὀνομάτων παρηγμένα διὰ τὸ ἀπὸ θηλειῶν, προπαροξύνεσθαι. εἶον μύδος, Μύδεια· λίγυς, λίγεια. Musas autem λιγείας, patet ex Platone in Phædro, ubi Socrates, Poëtarum more, sic Musas invocat: Ἄγετε δή, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς ἄδες λίγειαι, εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ λιγύων. Al. τὸ λιγὺ ὄν. Cæterùm Λίγεια nomen proprium est unius ex Sirenibus apud Lycophronem; itemque nomen nymphæ, quæ *Ligea* Virgilio. *Politus*.

Una Sirenum dicta quoque Λίγεια. Salvinus.

2. ἀθλιώτερος δὲ Μῶσαι) Virg. Æneid. Calliopen quasi primariam Musam invocat, cæterarumque Ducem, cum ad eam conversus, plurali verbo utitur: *Vos, o Calliope, precor, aspirate canenti*. Salvin.

3. ὁ Ποιητὴς καὶ φησὶ) v. 604. hujus libri. *Polit.*

4. οἱ ἐκ Διὸς ἀοιδοντες ἄρχεσθαι) Ut olim Rhapſœdi, teste Pindaro, ejusque Scholiastâ. Magnificum illud Arati exordium, Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, vertebat Tullius, *Ab Jove Musarum primordia*. Item Virgilius Ecl. 3. *Ab Jove principium, Musæ. Jovis omnia plena*. Ab eodem sensu Theocritus εἰδ. ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ οὐκ Δία λήγετε, Μοῖσαι. Polit.

Aratus. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. Virg. illum imitatus: *Ab Jove principium*. Plin. initio Panegyrici: *Bene & sapienter majores nostri*, &c. Salvin.

5. Ζεὺς μὲν, ὁ νοῦς) Jupiter, ideſt, Intellectus e Mnemoſyne, ideſt, Memoriâ, Musas, ideſt artes & scientias, edidit. *Salvin.*

6. οὓς ἂ προσορῶσιν αἱ μῶσαι) Hor.

Illum ex Melpomene semel
Nascentem placido lumine videris.

Salvin.

7. Ἑρμῆς λέγεται) Hinc Mercurium Jovis, & Majæ filium esse dicunt, ideſt, mentis, & prudentiæ, eo quòd ex mente, & prudentiâ nascatur sermo. Eumdem etiam, dictum volunt Ἑρμῆν, ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, videlicet *ab interpretando*, eo quòd sermone animi nostri sensa enunciemus, & interpretemur. *Politus*.

8. ἄρσην) l. ἄρσυν, ut emendatum a Frobenio. *Polit.*

monſtrat vox ipſa. Nam τὸ πρόσταττειν, *imperare, injungere, officium, vel munus aſſignare*, verbum eſt compoſitum ex præpoſitione πρὸς, quæ ſignificat *prope*, & ex τάττειν, *collocare, ſtatuere*; & ſignificat, unum aliquem collocare juxta proximèque hanc muneris functionem, a qua priùs ſejunctus erat, ac remotus. Atqui id non modò ab hero, vel patre fit in ſervum, & filium; verùm etiam e contrario. Scire namque oportet, ſine arte, atque ex ipſâ naturâ, motionem, excitationem, provocationemque omnem ad opus, per verbum fieri Modi Imperativi. Sin aliquis interdum ſubeſt pudor, vel metus, vel verecundia, vel appetitio, vel alia quæpiam ferventis cupiditatis verè ex animo ſignificatio, tunc, pro imperandi modo, in modum optandi conformatur oratio. Atque hoc eſt, quod optandi verba adinvenit. Hic ergo Poëta ſimplici ad fabuloſam Deam ſermone utitur, cum eam jubet canere. Sin autem addubitaſſet, an eſſet ipſa auſcultatura; in optantis modum protuliſſet illud ἄειδε, *cane*. Ceterùm nomen hoc θεὸς, *Deus*, tum de aſtris dicitur παρὰ τὸ θεῖν, *a currendo*; tum de

φύσιν τῶν πραγμάτων. [6] Τὸ γὰρ προστάττειν, σύγκειται ἀπὸ τῆς πρὸς προθέσεως τῆς δηλούσης τὸ ἐγγὺς, καὶ ἀπὸ τοῦ τάσσειν· καὶ δηλοῖ τὸ ἐγγὺς τάττειν τινὰ καὶ πλησίον τῆσδε τῆς ἐπιμελείας, ἧς πρὶν ἐχωρίζετο. Τοῦτο δὲ, ἢ μόνον δεσποτὸς, ἢ πατὴρ παιδὶ πρὸς δοῦλον, καὶ οὐχὶ ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν γίνεται. Δῆ γὰρ ἁδέται, ὅτι Bas. p. 9.
ἀπαυθέκαστος, καὶ φυσικῶς, πᾶσα παρακίνησις, καὶ διέγερσις, καὶ [7] ἄπας ὡς ἔργον ἐρεθισμὸς, διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται. Εἰ δέ ποτε δυσωπία τις ὕπεσιν, ἢ φόβος, ἢ αἰδὼς, ἢ ἔφεσις, ἢ ἄλλη τὶς ἕνδεξις φυσικῆς θερμότητος ἐνδιάθετος, τότε ἀντὶ προστακτικοῦ, εὐκτικῶς ὁ λόγος σχηματίζεται. Καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ ἐφεῦρε τὰ εὐκτικὰ ῥήματα. Καὶ ἐνταῦθα οὖν ὁ Ποιητὴς ἀσφαλέστερον ἐλάλησε τὸ ἄειδε, πρὸς μυθικὴν θεάν. Εἰ δὲ ἐνεδοίαζεν, ὡς μὴ ὑπακουσόμενος, ἐσχημάτισεν ἂν τὸ ἄειδε, εὐκτικώτερον. Ὅτι δὲ [8] τὸ θεὸς ὄνομα ἐπί τε ἄστρων λέγε-

λέγεται

1. Ζεὺς ὁ νῦς. καὶ ὥσπερ ὑποδηλοῖ ὄντα μίαν) Vitioſa in Romano exemplari interpunctio, cui mirum, adhæſiſſe Frobenium. Diſtingue: Ζεὺς ὁ νῦς, καὶ ὥσπερ ὑποδηλοῖ. ὄντα μίαν τοῦ λόγου &c. *Politus.*

2. μίλητα) Rectè Frobenius. μίλητας. Polit.

3. κατὰ τὸ, Φοῖβος ἀγήτωρ μιλήτου) Sic etiam Frobenius. Sed legendum cum adſpiratione, ἁγήτωρ, ut vox ſit Dorica pro ἡγήτωρ. Locus eſt Euripidis in Medea v. 426. *Politus.*

4. Μυσηγέτης λέγεται) ut eum quidem hoc cognomine laudat Plato de Legibus lib. 2. Cauſſam hujus appellationis altiùs repetit Macrobius lib. 2. in Somnium Scipionis c. 3. ex placitis veterum Theologorum. *Nam Apollinem ideò Μυσηγέτην* (Sic enim legas, non Μυσήγετον) *vocant, quaſi ducem, & principem ortûs cæterorum, ut ipſe Cicero refert: Dux, & princeps, & moderator luminum reliquorum, mens Mundi, & temperatio.* Simili appellatione dictus Apollo Μουσηγέτης. Polit.

5. Μῶσα τε γὰρ ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ γίνεται, καὶ Μοῖσα ἀναπαίστως) Ex Etymologo. Quare ἐτυμώτερον ἡ μῶσα dicitur Doribus μῶσα. Idem τὰς μώσας verſiloquium allatum a Platone in Cratylo. *Polit.*

6. τὸ γὰρ προστάττειν) quod etiam ἐπιτάττειν. Polit.

7. ἅπας ὡς ἔργον ἐρεθισμὸς διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται) Veriſſima animadverſio Euſtathii: ex qua patet, immeritò olim Protagoram vitio vertiſſe Homero, quòd εὐχὰς οἰόμενος, ἐπιτάττοντα, ἀντὶ τοῦ· Μῆνιν ἄειδε, θεά. Politus.

8. τὸ θεὸς ὄνομα ἐπί τε ἄστρων λέγεται παρὰ τὸ θεῖν) eò quòd, ut explicat Plato in Cratylo, primi homines Græci deorum tantùm numero aſtra habuerint, quæ quum perpetuo curſu ferri intuerentur, θεοὺς nominaverint, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν· deinde verò & alios hoc ipſo vocabulo nuncupaverint. Nimis πλατωνίζει Judæus Philo, cum in libro 1. De Monarchiâ, ut ſummo Deo, & non aſtris, Deo inquam, τῷ ἑνὶ καὶ μόνῳ, καὶ ἀληθεῖ, καὶ μόνῃ ἀιτίᾳ κατ' ἐξοχὴν, καὶ πάντων δημιουργῷ, cultum tribuendum eſſe oſtendat, ita loquitur de aſtris: Πάντως δὲ τὰς κατ' οὐρανὸν, ἃς αἰθέριος ὑπέσκοτε, θεοὺς, οὐκ ἀσυνέτως νομιζέτω, τὴν ὑπάρχουσαν τάξιν ἀληχέντας, ὑπευθύνους μὲν οὐκ γεγενῆσθαι, ἕνεκα δ' ἀρετῆς εὐθύνων οὐκ ὑπεξῃρημένας. Politus.

A motu incitatiſſimo corporum cœleſtium, perpetuoque, & conſtanti curſus eorum lege in admirationem rapti homines, ἐξεθαύμαζον, *aſtra primùm deos fecere*. Salvin.

θῆσα λαλῆ, ἐκ ἂν ἀπορήσῃ, πόθεν λάβοι ταῦτα οἶδεν ὁ Παηλής· ἠδὼς, ὃν μὲν Ποιητὴν καθάπαξ μυσόληπτον, τὴν δὲ μῆσαν [4] πᾶσάν ἡδῆιαν, ὡς θεάν. Ταὐτὸν δὲ, μοῦσαν, καὶ θεὰν ἀοιδῶν, καὶ μύσας πληθυντικῶς, καὶ θεάς· ὥσπερ καὶ Εἰλείθυια ἑνικῶς, καὶ Εἰλείθυιαι πληθυντικῶς, [5] παρὰ τῷ Ποιητῇ εὐρίσκεται. Διὸ καὶ ἐν τῇ ἕκτα ῥαψῳδίᾳ ἐρῇ, ὅτι αἱ μοῦσαι, θεαὶ ὖσαι, πάρεσί τε, ἴσασί τε πάντα. ἔνθα καὶ δῆλον ἔσται, ὅτι κατοχός ἐστιν ἀπάσης τῆς μούσης. Ὡς τε καὶ τὴν θεὰν ἀοιδὴν, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ μῆσαν, καὶ μὴ ὀνομάσας ταύτην, ἢ ἐκείνην, ὅμως ἐμφαίνει, [6] ὅτι ἁπάσας καλῇ, λατέστι, τὰς ἐπέας. Καὶ ἀληθῶς οὕτω χρὴ νοεῖν, ὅτι καὶ πασῶν δέησι· ὥσπερ [7] ἐκείνων μὲν ἑκάστη, μερίζουσα τὰς λογικὰς τέχνας, καὶ ἐπιστήμας, ἐπισφίζουσα ἄλλη ἄλλης ἰδίας· ἡ δὲ Ὁμηρικὴ ποίησις, ἀπάσης σοφίας θεωρῆται ἐμπλεως. Ὡς δὲ καὶ [8] ταὐτὸν ἐστὶ μῆσαν ἀοιδῆν, καὶ ᾠδὴν, δηλοῖ καὶ ἡ μουσοργὸς γυνή· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, φιλαύλους μύσας.

ζ. Ὅτι τὸ, Πηληϊάδεω [9] Ἀχιλῆος, ἐ φυσικῶς ἔχει τῆς ἡρωικῆς μέτρου τῆς ἐκ δακτύλων, καὶ σπονδείων συγκειμένη, ἀλλὰ πᾶσος ἴσχει, ὃ λέγεται Συνίζησις. Αἱ γὰρ τέσσαρες συλλαβαὶ, αἱ μέλλουσι τέσσαρας πόδας, ἦγον τὸ δέ, καὶ τὸ ω, καὶ τὸ ά, καὶ τὸ

quum Poëtam quidem Musâ semel percitum, atque instinctum esse didicerit; Musæ verò, tamquam Deæ, perspecta esse omnia, atque explorata. Idem porrò est dicere μῆσαν, *Musam*, & θεὰν, *Deam*, ac, numero multitudinis, μύσας, *Musas*, & θεὰς, *Deas*: quemadmodum etiam dici apud Poëtam compertum est Εἰλείθυιαν, *Lucinam*, numero singulari, & Εἰλείθυιας, *Lucinas*, multitudinis numero. Ideoque postea in libro ϛ', ait de musis, eas, quippe quæ sint Deæ, præsentesque adesse, & scire omnia. Quo pariter in loco perspicuum fiet, musis illum omnibus esse afflatum. Itaque, ut Deam nunc appellet, itemque Musam in Odysseâ, neque hanc, aut illam nominet; attamen satis significat, vocari a se universas, hoc est, novem musas. Atque ita planè intelligere oportet, eo quòd opus sunt ei universæ. Quum enim unaquæque illarum sermocinatrices sibi artes vindicet ac disciplinas, aliaque alii per se præsit; Homericum certè carmen refertum conspicitur universâ sapientiâ, & doctrinâ. Quin & μῆσαν, *musam*, aliquando ejusdem esse significationis, atque ᾠδὴν, *cantionem, sive cantilenam*, claro argumento est, quæ dicitur mulier μουσοργὸς, *musica, cantrix, seu psaltria*; quodque est apud Sophoclem, φιλαύλους μύσας, *amantes tibiarum musas*.

VII. Τὸ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, *Pelida Achillis*, non naturali Heroici metri lege decurrit, quod metrum ex dactylis & spondeis constat: sed figuram habet, quæ dicitur Synizesis. Quatuor enim illæ post quaternos pedes syllabæ, videlicet τὸ δέ, τὸ ω, τὸ ά, & τὸ χί, habentur loco dactyl-

1. ᾗ ἐπὶ τῶ τὰ πάντα τῷ διανοθμένῳ νοεῖς) neque id tantùm παρὰ τὸ διανοεῖσθαι, ut videtur hic velle Eustathius; verùm etiam, ut præclarè Etymologus, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω. ex quo θεὸς ὡς ὁ πάντας τρέχων. Sive παρὰ τὸ πανταχῆ αἴνω, ᾗ τιθῶν· sive παρὰ τὸ θῶ τὸ κατασκευάζω, ᾗ ποιῶ. Est enim Deus πάντων ποιητὴς, ᾗ τῆς τῶν πάντων κατασκευῆς αἴτιος. Deinde si motus vita ipsa intelligitur, ut docent Peripatetici; potuit & τῷ θεῷ, qui vitâ fruitur sempiternâ, inditum esse nomen ἀπὸ τοῦ θέειν. Aristoteles De Cœlo lib. 2. c. 3. Θεᾶ δὲ ἐνέργεια, ἀθανασία· τῶτο δὲ ἔζι ζωὴ ἀίδιος. ὥζε ἀνάγκη τῷ θεῷ κίνησιν ἀίδιον ὑπάρχειν. Politus.

2. ᾗ ἐπὶ σοφῶν δὲ ἀνδρῶν) ii quidem in sacris aliquando Literis θεοί· at unus tamen, verus, atque æternus, opifex, ædificatorque Mundi, ὁ θεός. Psalmo 81. Ὁ θεὸς ἔζη ἐν συναγωγῇ θεῶν· ἐν μέσῳ δὲ θεὸς διακρινεῖ. Polit.

Dii, judices in sacris literis vocantur: quoniam officium videtur esse proprium Numinis atque divinum, judicare. *Salvin.*

3. διαττὸν ἔνθεον) Frobenius, divisis vocibus, διὰ τῶτο ἐν θεον· cujusmodi ἔνθεον ipse se describit Ovidius Fast. lib. 6.

Est Deus in nobis, agitante calescimus illo:
Impetus hic sacra semina mentis habet.
Fas mihi præcipuè vultus videsse Deorum,
Vel quia sum vates, vel quia sacra cano.

Polit.

4. πάντα ἀΐδων, ὡς θεὸν) juxta illud Geneseos c. 3. ἔσεσθε, ὡς θεοὶ, γινώσκοντες καλὸν, ᾗ πονηρὸν. Polit.

5. παρὰ τῷ Ποιητῇ) apud Poëtam Εἰλείθυια v. 270. lib. λ' Il. at verò Εἰλείθυιαι v. 187. lib. π'. Polit.

6. ὅτι ἁπάσας καλεῖ) Sicut etiam Virgilius Musas vocat universas, cum vocat Calliopen. ut, & Silius: *Sed vos, Calliope, nostro donate labori.* Polit.

7. ἐκείνων μὲν ἑκάστη, μερίζουσα τὰς λογικὰς τέχνας, καὶ ἐπιστήμας, ἐπισφίζουσα ἄλλη ἄλλης ἰδίας) Atque hinc Plutarchus Symposiac. lib. 9. quæst. 14. causam erui, cur novem sint musæ; quia nempe novem artes sunt, & disciplinæ: unaquæque autem μουσικὴς Musa μίαν τινὰ τέχνην λαχοῦσα, καὶ τοσῦτο δύναμιν. Politus.

8. ταὐτὸν ἐστὶ μῆσαν ἀοιδὴν, καὶ ᾠδὴν) Hesychius: μῆσαι, ἐγερτικαὶ ᾠδαί. Inde μουσοργοὶ, ψάλτριαι. Polit.

9. Ἀχιλλῆς) Poëta, Ἀχιλῆς, cum unico λ'. *Polit.*

eſt manifeſtum in verſibus illis popularibus, qui, quum antiquitus trochaico pede decurrerent, ut patet ex Æſchylo in Perſis, nunc Politici, ſeu Vulgares appellantur. Nam eorum quidem juſta menſura, quinque & decem ſunt ſyllabæ. Sed eos vulgus ad ſeptem & decem, vel ad plures etiam interdum ſyllabas, extrahit: quæ ſyllabæ, plures nimirum, quàm quindecim, ſi cum conſonantibus quidem proferantur, riſum movent, ut diſſonæ, notanturque, tamquam pedum multitudine laborantes. Sin autem puris tantùm putiſque vocalibus exprimantur, veloci illâ vocalium pronunciatione, pedum redundantiam occultant, ſervaturque trochaica modulatio. Præterea hoc loci ipſa hæc figura oſtendit, Poëtam de induſtriâ, hiatu oris uſum eſſe, latioris cauſsâ pronunciationis, atque ut vocem cum majeſtate tumidam redderet. quod cum aliter etiam comparatur, tùm maximè per concurſum litterarum ω, & α, ut declarant Grammatici. Nam alioquî, niſi id efficere voluiſſet, vitato vocis hiatu, perfectam ſine ullâ figurâ, ſtructuram hujus verſus reddere potuiſſet, ſi nempe dixiſſet: Πηλίδα, ſive Πηλεΐδα Ἀχιλῆος, *Pelida, ſive Peleiada Achillis.*

No-

συμβώσης. Ταχὺν γὰρ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα, ἐκφωνῆται, ἅπερ μέλη συμφώνων· καὶ δηλῶσι τοῦτο φανερῶς καὶ [2] οἱ δημοτικοὶ στίχοι, [3] οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ᾠδιζόμενοι, καθά καὶ Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις δηλοῖ, [4] ἄρτι δὲ πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι. [5] Μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς, περὶ ἑπτὰ καὶ δέκα συλλαβαί· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ [6] ἐς ἑπτακαίδεκα, [7] ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς πολλάκις παρεκβαίνουσι συλλαβάς, ἅτινες, αἱ πλείονες δηλαδὴ τῶν πεντεκαίδεκα, ἢ μὲν μέλη συμφώνων λαλοῦνται, γελοῖαι, ὡς ἄρρυθμοι, καὶ σκώπτονται, ὡς παλύωδες· ἢ δὲ μόναις ἐκφωνήσεσι καθαροῖς [8] φωνήσι, λαθάνουσι τὸ παλύωδες ἔχουσι, τῇ ταχείᾳ συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων, καὶ σώζεται ὁ τροχαϊκὸς ῥυθμός. Ἐνταῦθα δὲ σημαίνει, καὶ ὅτι ἐπίτηδες ὁ Ποιητὴς ἐχασμῴδησε διὰ εὐρυχωρίαν, καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς, ἐς γένεσιν μὲν καὶ ἄλλως· μάλιστα δὲ διὰ τῆς συνδρομῆς τοῦ ω καὶ α, ὡς δηλοῦσιν οἱ Τεχνικοί. Ἄλλως γὰρ, ἢ μὴ τοῦτο ἐπραγματεύσατο, ἴσχυε, τῆς χάσμης ἀπαλλαγῆς, ἁπαλῆ τῷ συνῆκεν τὸ στίχε λέλεκται, ἠπάω, Πηλίδα, ἢ Πηλιΐά-

δα

1. ἐν σεισμῷ) Auctori libri de Mundo c. 4. χαρμονίαν hi motus terræ, οἱ συνεζόντες πυρίνης εἰς τὰ κοῖλα. Polit.

2. οἱ δημοτικοὶ στίχοι) Sic dicti, ut puto, eò maximè, quòd eſſent τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντες, & ab eadem cauſsâ πολιτικοί. ideſt, *civiles, & populares*, ut Tullio quidem *civile, atque popularе* dicitur, *quod Græci* πολιτικὸν *vocant*. Polit.

Politici, ideſt, verſus publici, ideſt, vulgares. Sic hodiernis Græcis πολιτικὴ dicitur meretrix, quaſi *publica, vulgaris, mandata* femina. *Salvin.*

3. οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ᾠδιζόμενοι) Verſus hi Trochaici de genere tetrametrorum τῶν καταληκτικῶν, qualibus paſſim uſus Æſchylus in Perſis. Ejuſmodi verſus illi populares, quibus militaris olim licentia proſecuta eſt Cæſarem triumphantem:

Gallias Cæſar ſubegit, Nicomedes Cæſarem.
Ecce Cæſar nunc triumphat, qui ſubegit Gallias:
Nicomedes non triumphat, qui ſubegit Cæſarem. Politus.

οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ᾠδιζόμενοι) Trochaici antiquorum, o Euſtathi, ſervant quantitatis legem; Politici hodierni, quibus ſuas Chiliadas contexuit Tzetzes, multum a Trochaicis antiquis, quippe lege metrica ſolutis, ambulant, rhythmum tantùm ſequentes. *Salvin.*

4. ἄρτι δὲ πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι) Magno Politici hi verſus in uſu apud Græcos ſequioris ætatis. *Polit.*

5. Μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς, περὶ ἑπτὰ καὶ δέκα συλλαβαί) Sic, deficiente unâ ſyllabâ ad explendum tetrametron, vocantur hi verſus a Grammaticis καταληκτικοί. Quemadmodum ἀκαταλήκτου, ii, qui integrum habent numerum ſex & decem ſyllabarum. *Politus.*

6. ἐς ἑπτακαίδεκα) quo ſeptem & decem ſyllabarum numero dicti iidem verſus ὑπερκαταλήκτου. Polit.

7. ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς ποτε παρεκβαίνουσι συλλαβάς) Non plures tamen ferè ſyllabas, quàm viginti, ſeu pedes decem, ex quibus componitur pentametron. Non enim in pentametro genere carminum Trochaicorum inveniri poteſt ὑπερκαταλήκτου. Trochaicis autem id genus verſibus plures uſos notat Hephæſtio Alexandrinus. Quòd ſi duodeviginti ſyllabis, ſive pedibus novem, conſtent verſus Trochaici; ſunt ii quidem βραχυκαταλήκτου· ſi undevigînti ſyllabis, ſive pedibus novem, & ſyllabâ unâ, καταληκτικοί· denique, ſi ſyllabis vigînti, ſive decem integris, & perfectis pedibus, ἀκαταλήκτου. Politus.

8. φωνήσι) Sic etiam edidit Frobenius. Sed lege, φωνέσιν, ut & infra. *Polit.*

χίων τὰ ἑπόμενα, αἱ ἀλλαχοῦ δηλούμεναι. οἷον· Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσε· λεγέτωσαν ἐκεῖνοι τὸ αἴτιον. Ὅτι δὲ Συνεκφώνησις, ἤτοι Συνίζησίς ἐστιν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραλη-
Bas. p. 10. φθῶσι· δύο γὰρ εὗρηται, ὅτι τὸ συνεκφωνούμενον ἰὰς δύο συλλαβὰς μίαν ἐν τῷ μέτρῳ ποιεῖ· καὶ ὅτι πολλαχῶς ἡ Συνίζησις, ἦγουν Συνεκφώνησις, γίγνεται· διέλαβον οἱ τῆς Γραμματικῆς ἐξηγηταί. Ἢ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνου ὁμοίου, ἀντὶ ἑνὸς παραλαμβάνονται. οἷον, δύο μακρὰ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, ἢ δύο βραχέα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ἢ ἀντὶ μιᾶς βραχείας. Ἢ δύο ὁμοῖα. [7] οἷον, μακρὸν, καὶ βραχύ, ἀντὶ ἑνός. Καὶ κοινὴ δέ ποτε συλλαβή, ἵνα μὴ πλείω λέξωμεν, μετὰ ἑτέρου φωνήεντος, Συνίζησιν ποιεῖ· ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ Πηληϊάδεω, τὸ ω̃ ὥστε μακρὸν ἀναντιῤῥήτως ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ μὴν βραχύ. Κοινὴν δὲ συλλαβὴν αὐτὸ φασιν οἱ Γραμματικοὶ, ὅπερ συνεκφωνηθὲν, καὶ συνιζῆσαν τῷ πρὸ αὐτῆ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἑκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς Συνιζήσεως, μυρία χορηγοῦσιν οἱ Ποιηταί· μόνα δὲ τᾶ, [8] ἰὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖ-

σθαι,

unum esse tradiderunt ex iis quinque, aut sex vitiis, quæ accidunt carmini, & alibi declarantur, cujusmodi hoc est: Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσε. *Unam quidem me, ex aliis marinis, viro subegit:* illorum certè sit, causam afferre, cur ita arbitrentur. Cæterùm, qui res Grammaticas explicant, Auctores, ii quidem differunt de Synecphonesi, sive Synizesi, eam contingere, cum duæ syllabæ, nullâ mediâ inter eas consonante, perinde accipiuntur, ac si una esset syllaba. Ideoque jure optimo dixerunt, eam esse vim Synecphonesis, ut ex duabus una in metro syllaba efficiatur; item que Synizesin, videlicet Synecphonesin, multifariam fieri. Aut enim duæ paris temporis vocales sumuntur pro unâ. exempli causâ, duæ longæ pro unâ longâ syllabâ; & duæ breves rursum pro unâ longâ, vel etiam pro unâ brevi. Aut duæ imparis inter se temporis, veluti longa, & brevis, pro unâ. Quin & communis interdum syllaba, ne longiùs hac in re immoremur, cum alterâ vocali synizesin facit. quemadmodum hîc etiam in Πηληϊάδεω, *Peleiadæ*, extra controversiam est, litteram ω̃, neque longam esse, neque verò brevem. Communem autem syllabam, eam vocant Grammatici, quæ, siquidem inter pronunciandum concurrat, considatque cum aliâ vocali, quam priorem se habeat, simul cum illâ habetur loco unius longæ. Synizeseos porro hujus exempla per eos, quos enumeravimus, modos, innumera suppeditant Poëtæ: nisi quòd ejus tantùm modi, quo duæ breves accipiuntur pro unâ,

exem-

1. τὴν τῆ χαυμφδίᾳ τὸ τῦ πάμπαν ὄφος) V. Demetrium Phalereum de Elocutione, ubi de hoatu & hiatu & concursu vocalium. Hoatus, & hiatus afferunt orationi magnificentiam. Hom. de Sisypho: Λᾶαν ἂν ὦρσεν ἀΐσσειν. Virg. *Ter sunt conati imponere Pelio Ossam.* Salvinus.

2. ὁ γραμματικὸς Τεχνικὸς) Grammaticus Herodianus. *Polit.*

3. κεχωρῆσθαι) l. κεχωρῆχαι, subscripto τῷ ι'. *Polit.* ut a μιμέομαι ἐμεμίμημαι & a χαίνω κέχηνα, & a μαίνομαι μέμηνα Præteritum medium, unde μῆνις, ira. Μῆνιν ἄειδε, θεά. *Salvin.*

4. μίαν ἅπαν τῶν πέντε, ἢ ἓξ κακιῶν τὸ ἔπος) Simili modo ab auctoribus istis trahi in vitium posset figurata omnis loquendi ratio apud Homerum: quasi scilicet non eam studiosè Poëtam, inquit Fabius lib. 9. c. 3. *si non peteretur, sed accideret. Veram auctoritate, vetustate, consuetudine, plerumque defenditur, sæpe etiam ratione quadam. Ideoque, quum sit a simplici remotior genere dicendi [oratio], virtus est, si habet probabile eloquii, quod sequatur. Unâ tamen in re maximè utilis, ut quotidiani, & semper eodem modo formati sermonis fastidium levet, & nos a vulgari genere defendat.* Politus.

5. ἀλλάων) Scribe ἀλλάων, ex lib. σ' Il. v. 422. *Polit.*

6. ὅταν δύο συλλαβαὶ) Iisdem ferè verbis Hephæstio. *Polit.*

7. οἷον, μακρὸν, καὶ βραχύ, ἀντὶ ἑνός) Sic longa, & brevis pro unâ longâ apud Virgilium (neque enim Synizeseos exempla desunt apud Latinos Poëtas) lib. 6. Æneid v. 803. *Fixerit æripedem cervam licet, aut Erymanthi.* Ac rursus brevis & longa pro unâ longâ lib. 1. Æneid. v. 45. *Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.* Et lib. 7. v. 609. *Centum aras claudus vocites.* Et lib. 8. v. 372. *thalamoque hæc conjugis aurea.* Quin & duæ breves pro unâ longâ apud eumdem positæ nonnullis videntur lib. 6. v. 23. *quin protinus omnia.* Politus.

8. τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι) Numquam mihi persuadere possum, duas breves unam brevem efficere. Videtur enim lex metrica repugnare. In versu Sotadis fortè legendum συλλάβα. Ut *valdè* pro *valdæ*. In Praxillâ, fortè: Ἀλλ' οὐ. In Homero legendum forsasse cum apostropho: Ἀρίφ' ὀτωμένω. &, Χαίρε' ἑκάεργε. Et, Δίσθρι τοιζόμενοι. Et, Χαῖρε δὲ τῷ ὄφρ' Ὀδυσεῦς. Salvin.

τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι) Non ait Eustathius, ex duabus brevibus unam fieri brevem, quum duæ certè breves æ-

què

accidunt, unum, quod vocant μακροκέφαλον, *macrocephalum, idest, longioris capitis*, ſive προκέφαλον, *procephalum, ſeu capitis prominentis*; alterum προκοίλιον, *procœlium, ſive intumeſcentis alui*; tertium μακροσκελές, *macroſceles, ſive longiorum cruram, aut* δολιχούρων, *dolichurum, ſive longæ caudæ*: ſciendum, primum Iliadis verſum generis eſſe procoelii, ſic per metaphoram appellati a ventriosis animalibus, tamquam redundante in medio iſtiuſmodi verſuum unâ ſyllabâ, quæ tumidum quodammodo, ventris inſtar, medium carmen efficiat.

VIII. Τὸ, Πηλιάδεω, *Peleiadæ*, vox eſt Jonica. Quum enim commune nomen ita ſeſe habeat: Πηλεύς, Πηλέως, *Peleus, Pelei*. unde patronymicè Πηλείδης, *Peleides*, ideſt, filius Pelei, & declinatur Πηλείδου, *Peleidæ*: Jonicum tamen deducitur ad hunc modum: Πηλεύς, Πηλέος, *Peleus, Pelei*, veluti Ἀχιλεύς, Ἀχιλλέος, *Achilles, Achillis*; Ὀδυσσεύς, Ὀδυσσέος, *Ulyſſes, Ulyſſis*; βασιλεύς, βασιλέος, *rex, regis*, & ſexcenta alia. Immo & nomina iſta ſcribi aliquando conſueviſſe per dipthongum ει, &, extra diphthongum, per litteram tantùm ι, perſpicuum fecimus Commentariis in Dionyſium de Situ Orbis. Atque ita quidem Jonicum nomen Πηλεΐδης, Πηλέος, *Peleus, Pelei*. Hujus verò Patronymicum Πηλείδης, *Peleides*, &, pleonaſmo litteræ ά, Πηλειάδης, *Peleiades*: cujus genitivus, juxta Jonas, Πηλειάδεω, *Peleiadæ*. Eſt enim vetus animadverſio hujuſcemodi. Nomina in ής, & in ής, pari declinata numero ſyllabarum, communiter quidem, atque Atticè, gignendi caſum habent in

ιζήσεως καὶ μεῖ' ὀλίγα ἠρίσταται. Ἰστέον δὲ, ὡς, τριῶν ὄγκων στιχηρῶν ἐκ πλεονασμὸν παθῶν, τῶ μακροκεφάλω, ἤτ' ἂν προκεφάλω, τῶ προκοιλίω, καὶ τῶ μακροσκελῆς, ἤτοι δολιχούρω, ὁ τῆς Ἰλιάδος πρῶτος στίχος, πάθους ἐστὶ προκοιλίου, ῥηθέντος ἅτω, ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων, οἷα πλεοναζούσης ἐν μέσῳ ἰδίων τινῶν στίχων μιᾶς συλλαβῆς ἐξογκούσης τρόπον τινὰ, κοιλίας δίκην, τὸν τῦ ἔπους μεσότητα.

η'. Ὅτι τὸ, Πηλιάδεω, λέξις ἐστὶν Ἰωνική. Τὸ μὲν γὰ κοινὸν, ἔχει ἅτως· Πηλεύς, Πηλέως. ὅθεν Πηλείδης πατρωνυμικῶς, ὁ τῦ Πηλέως υἱὸς, καὶ κλίνεται ὁ Πηλείδου. Τὸ δὲ Ἰωνικὸν, παράγεται ἅτως· Πηλεύς, Πηλῆος, ὥσπερ Ἀχιλλεύς, Ἀχιλλῆος, Ὀδυσσεύς, Ὀδυσσῆος, Βασιλεύς, Βασιλῆος, καὶ ἄλλα μυρία. Οἱ δὲ καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγυ, καὶ διὰ τῦ ι δὲ μόνυ, λαμβάνουσι ταῦτα ἐγράφοντο πολλαχῦ, καὶ ἐν τοῖς τῦ Περιηγητῦ σαφέστερον ἔφημεν. Καὶ ἅτω μὲν τὸ Ἰωνικὸν, Πηλεύς, Πηλῆος· ἅτε δὲ τὸ πατρωνυμικὸν, Πηλείδης, καὶ πλεονασμῷ τῦ α, Πηλειάδης, ἧ ἡ γενικὴ, καλὲ Ἴωνας, Πηλειάδεω. Ἔστι γὰ παραλήρησις πάλαι, ἰδιαίτη. Τὰ ης ας, καὶ ις ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, κοινῶς μὲν, καὶ Ἀττικῶς, ης ι ἔχει

D τὸν

què valeant, atque una longa: ſed eas per Synizeſin perinde aliquando accipi, ac ſi una eſſet brevis. Quod non video, cur fieri non poſſit. Per Synizeſin enim una ex his brevibus, adveniente ſtatim altera, veluti ab eâ abſorbetur, &, coaleſcente ſono, altera tantùm exprimi videtur inter pronunciandam. Hinc etiam Hephæſtio, inter reliquos Synecphoneſeos modos, cum quoque enumerat, quo δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν παραλαμβάνονται, ut in verſu illo Sotadis. Ratio quidem, ut docet Hephæſtio, ἐν τοῖς ἕπεσι modus hic Synecphoneſeos reperitur. Quare & Critias in Elegiâ ad Alcibiadem, perinde quaſi nomen hoc τὸ Ἀλκιβιάδου in eo carminum genere locum non haberet, pro Elegiaco, ſeu Pentametro, verſu, Jambicum ſubſtituit, quo ipſum τὸ Ἀλκιβιάδου nomen exprimeret:

Καὶ νῦν Κλεινίου ὑὸν Ἀθηναίου ζυγοτεύου,
Ἀλκιβιάδου τ' οὐσίαν ὑμνοῦσας τρόπους.

Sed tamen etiam ἐν τοῖς ἕπεσι, nonnulli aliquando occurrunt illiusmodi Synecphoneſeos exempla. Sic tribus hiſce exemplis, quæ ab Euſtathio afferuntur, quartum nunc addi poteſt ex Corinnâ:

Ἡ διαπρὸς τόδος, ἃ μὰν πάρις ἦδα, Κόριννα.

Nam alia, quæ videntur eſſe per Synecphoneſin, cujuſmodi ſunt illa: Οὐχ' Ἑκατόγχειρ καλέσαι'. &, Θεὸς' τὸ ἀλλ' πολίτης· ut rectè admonet Hephæſtio, non magis quidem Synecphoneſin habent, quàm Synalœphen. Quin & idem auctor eſt, brevem, & longam alicubi accipi pro unâ brevi, ut in τῦ, Διὸς ἀρίζηλον. &, Χρυσῆν ἀνὰ σκῆπτρον. Politus.

1. ὃ καὶ περὶ τῦ Ἑρμείου κάτω) Itemque apud Hephæſtionem, ut dixi paullò ante. *Polit.*

2. ἐν Πραξίλλῃ) E Praxillâ in Dithyrambis in Ode, cui titulus, *Achilles*. Citat Hephæſtio. *Polit.*

3. γράψειν) Ita quidem, ut puto, Euſtathius. Nam & ſic apud Hephæſtionem. Sed metrum poſtulat, γράψαις, cum duplici α. Polit.

4. Ἀχιλῆι ὀνομαστῇ) Vulgò apud Homerum cum Synalœphe, Ἀχιλῆ ὀνομαστὶ ταλίγκιον. v. 5. lib. 4 Il. *Polit.*

5. Χαῖρε δὶ τῷ ἥρωϊ Ὀδυσσεῦ) Et hoc item vulgò legitur cum Synalœphe, Χαῖρε δὶ τῷ ἥρωϊ Ὀδυσσεῦ. v. 277. lib. 2 Il. Præter rationem metri editum in Euſtathio, Ὀδυσσεῦ, geminato σ. Polit.

6. Πηλείδου) I. Πηλείδη, diſſolutâ diphthongo. *Polit.*

τε, καὶ πῆας, ἀσπαιοχρόων ἔχε ἢ παρελήθ-
σῃ Πηλῆ λήγουσαν. Διὸ καὶ τὸ ἁμέο, καὶ σέο, καὶ ἕο,
ἀναλαβώτερον ἔχει προσλαβόντα τὸ ι ἐν τῇ παρα-
ληγούσῃ, καὶ γενόμενα ἐμεῖο, καὶ σεῖο, καὶ οἷο, καὶ ὁμοίαν
ποιήσαντα τῇ ληγούσῃ Πηλῆ παραλήψονται. Ἰστέον
δὲ καὶ, ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ ά ποιητικῶς πλεονάζει ἐν
τοῖς διὰ τοῦ ίδης πατρωνυμικοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀ-
νάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ι μακρά ἐστι συλλαβή· οἷον,
Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, Νηλείδης Νη-
ληιάδης. Οὕτως ὢν καὶ Πηλείδης Πηλειάδης. Εἰ
γὰρ μὴ πλεονάσῃ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ά, καὶ οὕτως
ἁρμοσθῇ δάκτυλος, ὑ συνέλκυσιν εἰς μέτρον ἡρωϊ-
κὸν, διὰ τὸ καλασπερᾶν εἰς πόδα ἀμφίμακρον.
Ἀμέλει ἐν τῷ Ἀτρείδης, καὶ Πηλείδης, ὑ πλεονάζει
τὸ ά. ὐ χρεία γάρ. Καὶ ὅτο μὲν ἐν τούτοις φα-
νερῶς πλεονάζει τὸ ά. Δῆλος δέ ἐστι, καὶ ἐκ τῶν
παλαιῶν, ὁ πλεοναστμός, ἀπὸ τοῦ μέτρου τῶν συλ-
λαβῶν. Τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαξῆ παλρωνυμικὰ, μήτε
συγκοπὴν παθόντα, ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεο-
νασμὸν, μιᾶς συλλαβῆ πλειονάζει τῆς γενικτόρος
πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ παλρωνυμία γίνε-
ται. οἷον, ἡ Πριάμου γενικὴ, ἐν τρισὶ συλλαβαῖς
ἐστι· Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. Ὁμοίως καὶ Νέσ-
τορος Νεστορίδης, Λητοῦς Λητοΐδης, Ἕκτορος Ἑκτορί-
δης, Ἀτρέος [2] Ἀτρείδης παρὰ Πινδάρῳ. Τὸ δ'
αὐτὸ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἀπαθῶν παλρωνυμικῶν.
Οὕτως ὢν καὶ Πηλεὺς Πηλῆος Πηλείδης· Μηκι-
στεὺς Μηκιστῆος Μηκιστείδης. Εἴπωμεν, μὴ συσκο-
πὴν παθόντα, ἢ συναίρεσιν [3] διὰ τὸ Ἀνθεμίω-
νος Ἀνθεμίδης, Δευκαλίωνος Δευκαλίδης. Ταῦ-
τα γὰρ, ἐπειδὴ συτεκόπη ἐκ τοῦ Ἀνθεμιωνίδης, Δευ-
καλιωνίδης, ὑ πλεονάζει, ἀλλὰ ἐλλείπει μιᾶς
συλλαβῆς τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, καὶ διὰ τὸ,
Ἀτρεί-

1. Αἰνείας) Hom. Αἰνείας Δίου υἱὸς, seu virtus. Æneas, magnanimus pro ipso Æneid. Salvianus.

2. Ἀτρέος παρὰ Πινδάρῳ) Doricè, Ἀτρείδας apud Pindarum Pyth. Od. 11. v. 47.

Θοὰν μὲν αὐτὸς ἅρμ' Ἀτρείδας ἐλὼν
Χρύσῳ κλυτοῖς ἐν Ἀμύκλαις.

Inde per ſynæreſin Ἀτρείδης, ſeu Ἀτρείδης, tanquam ἀπὸ τῆς γενικῆς, Ἀτρέος, juxta illam hujuſcemodi Patronymicorum regulam: ὅσα δὲ καὶ συναίρεσιν γίνεται, ἐφ' ὧν τὸ ε παραλέγει. Politus.

3. διὰ τὸ τὸ Ἀνθεμίωνος Ἀνθεμίδης) Anthemides, Deucalides, nullam patiuntur ſyncopen, vel ſynæreſin, o Euſtathi. Namque ſunt patronymica a genitivo Ἀνθέμιος, & Δευκάλιος, unde diminutiva fluxerunt Ἀνθεμίων & Δευκαλίων. Propertius lib. 1. eleg.

etiam, ἐμεῖο, σεῖο, ἕο, ἧος, & οἷο, ſunt, congruentiora ſunt, atque ad reliquorum nominum rationem, & analogiam accommodatiora, ſi in penultimâ adſciſcant τὸ ι, tranſeantque in ἐμέο, σέο, & ἕο, & penultimam ab ultimâ diverſam faciant. Quin & ſciendum, non ſemper in patronymicis in ίδης poëticè redundare τὸ ά, ſed dumtaxat neceſſariò id fieri, cum litteræ ι longa præit ſyllaba. cujuſmodi ſunt exempla: Τελαμωνίδης, *Telamonides*, Τελαμωνιάδης, *Telamoniades*: Νηλείδης, *Neleides*, Νηληιάδης, *Neleiades*. Sic ergo & Πηλείδης, *Peleides*, Πηλειάδης, *Peleiades*. Niſi enim nominibus iſtis adjiciatur τὸ ά, atque ita perficiatur dactylus, ea minimùm conferunt ad metrum heroicum, eo quòd in pedem tranſeant amphimacrum. Itaque in Ἀτρείδης, *Atrides*, & Πηλείδης, *Pelides*, nulla fit additio litteræ ά, quia minimè id opus. Atque ita in his quidem nominibus manifeſtè redundat τὸ ά. quamquam, juxta veteres, pleonaſmus hic clarè appareat ex ſyllabarum menſurâ. Quæ enim, extra figuram, deſinunt in δης, patronymica, &, neque ſyncopen, aut ſynæreſin habent, neque pleonaſmum; ea, ſyllabâ unâ, genitivum excedunt primitivum patris, a quo genitivo patronymica oritur appellatio. Exempli cauſsâ, genitivus Πριάμου, *Priami*, tribus conſtat ſyllabis; Πριαμίδης, *Priamides*, quatuor. Ac ſimiliter Νέστορος, *Neſtoris*; Νεστορίδης, *Neſtorides*: Λητοῦς, *Latonæ*; Λητοΐδης, *Latonides*: Ἕκτορος, *Hectoris*; Ἑκτορίδης, *Hectorides*: Ἀτρεύς, *Atrei*, Ἀτρείδης, *Atreides*, apud Pindarum. Idemque adeò fit in omnibus patronymicis, quæ pura ſunt, & aliena a figuris. Sic ergo & Πηλεύς, Πηλῆος, Πηλείδης; *Peleus*, *Pelei*, *Peleides*: Μηκιστεύς, Μηκιστῆος, Μηκιστείδης, *Meciſteus*, *Meciſtei*, *Meciſteides*. Diximus ea patronymica, quæ ſyncopen non habent, vel ſynæreſin, tum propter Ἀνθεμίωνος, *Anthemionis*, Ἀνθεμίδης, *Anthemides*, & Δευκαλίωνος, *Deucalionis*, Δευκαλίδης, *Deucalides*, eo quòd hæc nomina, utpote per ſyncopen contracta ex Ἀνθεμιωνίδης, *Anthemionides*, & Δευκαλιωνίδης, *Deucalionides*, non unâ ſyllabâ abundent; ſed deficiantur, præ genitivo primiti-

Λαέρτης, Λαερτίν, Λαερτιάδης, *Laërtius, Laërtii, Laërtiades*. Duplici enim modo effertur hoc nomen: neque ſolùm dicitur Λαέρτης, *Laërtes*; verùm etiam Λαέρτιος, *Laërtius*, ut patet ex Sophocle. Θέσις, Θεσεύς, Θεσείδης, *Theſtius, Theſtii, Theſtiades*: Ἀλέξις, Ἀλεξεύς, Ἀλεξιάδης, *Alexius, Alexii, Alexiades*: Δέξις, Δεξεύς, Δεξιάδης, *Dextus, Dexii, Dexiades*: Φήμιος, Φημίου, Φημιάδης, *Phemius, Phemii, Phemiades*: Ὀΐλιος, *Oilius*, juxta Georgium Grammaticum, Ὀϊλιάδης, *Oiliades*. Non enim eſt, inquit, ab Ὀϊλεύς, *Oileus*: quia inde eſſet Ὀϊλήδης, *Oilides*, per dipthongum. Ἀσκληπιός, Ἀσκληπιοῦ, Ἀσκληπιάδης, *Aſclepius, ſive Æſculapius, Aſclepii, Aſclepiades*: & reliqua hujus generis. In his enim ultima genitivi, quæ eſt pura, non vertitur in ι, ut in Ὅμηρε, Ὁμηρίδης, *Homeri, Homerides*; Πρίαμε, Πριαμίδης, *Priami, Priamides*; ſed in α purum. Ac ſimiliter per ου hæc derivantur patronymica a nominibus propriis in ης, quæ genitivum habeant in ου, cujuſmodi eſt Ἱππότης, Ἱππότου, Ἱππωτάδης, *Hippotes, Hippotæ, Hippotades*. itemque Βούτης, Βούτα, Βουτάδης; *Butes, Butæ, Butades*: a quo familia minimè obſcura, οἱ Ἐτεοβουτάδαι, *Eteobutadæ, i. e. veri germanique Butadæ*; nomen pariter compoſitum, atque οἱ Ἐτεοκρῆτες, *Eteocretes, i. e. veri Cretenſes*. Butem autem filium fuiſſe perhibent Neptuni, ut Heſiodus in Catalogo. Sic etiam patronymica a nominibus in ας, quæ pari ſyllabarum numero declinantur, ut, Ὑρρᾶς, Ὑρρας, nomen proprium Æolicum. Unde etiam ſpiritum habet tenuem: ex quo patronymicum nomen Ὑρράδης, *Yrrades*, quod Æolibus quidem dicitur Ὑρράδιος, *Yrradius*. Πελίας, Πελιάδης, *Pelias, Peliades*. Ἀλεύας, Ἀλευάδης, *Aleuas, Aleuades*, ex quo nobilis familia οἱ Ἀλευάδαι, *Aleuadæ*. Κέας, Κεάδης,

δης, Μενοίτιος Μενοιτιάδης, Λαέρτιος Λαερτιάδης. Διφορῆται γὰρ ἥδε· ἢ ὅ μόνον Λαέρτης λέγεται, [3] ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Θέσις Θεσίου Θεσιάδης, Ἀλέξιος Ἀλεξίου Ἀλεξιάδης, Δέξιος Δεξίου Δεξιάδης, Φήμιος Φημίου Φημιάδης, Ὀΐλιος, [4] καθά φησι Τεχνικὸν Γεώργιον, Ὀϊλιάδης. Οὐ γάρ ἐστι, φησίν, ἀπὸ τοῦ Ὀϊλεύς. ἦν γὰρ ἂν Ὀϊλήδης διὰ διφθόγγου. Ἀσκληπιός Ἀσκληπιοῦ Ἀσκληπιάδης, καὶ ἁπλᾶ ὅμοια. Ἐν ἅπασι γὰρ ἡ καθαρὰ λήγουσα τῆς γενικῆς, ἡ ἰρεσωνεία μένει, ὡς ἐν τῷ Ὁμήρε Ὁμηρίδης, Πριάμε Πριαμίδης· ἀλλὰ μένει ἡ καθαρόν. Ὁμοίως διὰ τοῦ ἄδης πεπαρωυμωμένη καὶ διὰ μένει ης κύρια, ὡς ἡ ἔχουσα πρὸ γενικοῦ οἷον, Ἱππώτης Ἱππώτου Ἱππωτάδης, Βούτης Βούτου Βουτάδης, ἐξ οὗ γένος ἐς ἀνάψυμον, [5] οἱ Ἐτεοβουτάδαι, ὧν ἡ σύνθεσις καθὰ [6] τοὺς Ἐτεοκρῆτας· Ἦν δέ, φασι, Βούτης, υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν Καταλόγῳ. Ὡσαύτως καὶ διὰ μένει ας ἰσοσυλλάβως κλινόμενα οἷον, Ὑρρᾶς κύριον Αἰολικόν· [7] διὸ καὶ ψιλοῦται. ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑρράδης, ὅπερ οἱ Αἰολῆς Ὑρράδιος λέγουσι. Πελίας Πελιάδης, Ἀλεύας Ἀλευάδης, [8] ἀφ' οὗ εὐγενὲς φῦλον, οἱ Ἀλευάδαι. Κέας Κεάδης,

Rem. p. 14.

clog. 1. *Savitiam dura contudit Jaſidis*. patronymicum a ſimplici Ἰασὼ. unde diminutivum emanavit Ἰάσων. Salvinus.

1. τὰς τῶ Τελαμῶνος γενικὰς) Alii hic deſunt genitivi, quos patronymica illa duabus ſyllabis excedunt, ideſt, τῶ Χαλκιδόντος, τῶ Λαομέδοντος, τῶ Φόρκυος. Polit.

A genitivo Τελαμῶνος patronymicum effet Τελαμωνιάδης. Sed a derivato Τελαμώνιος fluxit Τελαμωνιάδης, ut a Λαέρτης, Λαερτιάδης. Salvin.

2. οἱ παρ' Ἡροδότῳ Ταλθυβιάδαι) ἀπόγονοι Ταλθυβίου, Ταλθυβιάδαι apud Herodotum lib. 7. p. 134. *Polit.*

3. ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος) Sophocles in Ἁμαξ, ipſo ſtatim initio, Ἀπ' ἀνδρὸς, ὃν καὶ Λαέρτην διδάσκουσι, &c. v. 201. Πρὸς ὃ τὸ Διαφαίνει. Polit.

4. κατὰ τὸν Τεχνικὸν Γεώργιον) Georgium Chœroboſcum. *Polit.*

5. οἱ Ἐτεοβουτάδαι) οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτα. Familia hæc ampla, & perilluſtris Athenis, a Bute. Etymologici Magni Auctor: Ἐτεοβουτάδαι, γένος τι ἀνάκτων, καὶ τετραπλοῦς τῆς Ἀθηναίων, οἱ ἀληθῶς ἀπὸ τοῦ Βούτα γεγονότες. τὰ δὲ τοῦτο καθ-

ζόντων ἱέρεια τῆς Πολιάδος. Suidas: Ἐτεοβουτάδαι, γένος Ἀθηναίων πολὺ, ἀφ' λαμπρὸν, ἀπὸ Βούτα. Harpocratio: Βουτάδαι, οἱ Ἐτεοβουτάδαι, οἱ ἀνήγοντες τὸ Βούτα. Neque tantùm Athenienſis familia, Butadæ, ſed & populus Oeneadis tribus. Etymologici Magni Auctor: Βουτάδαι δῆμος ἐστὶ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, ἀπὸ τῆς οἱ δημόται, ἢ οἱ ἀπὸ Βούτα. ἄλλος δέ ἐστι Βούτης τὸν Ἰαπετόνεως ἔσχε. Butem hunc Apollodorus filium dicit Eriſthonii, eique mandatum refert ſacerdotium Minervæ, & Neptuni. *Polit.*

6. τοὺς Ἐτεοκρῆτας) τοὺς ἰθαγενεῖς Κρῆτας, τοὺς αὐτόχθονας, γνησίους τοὺς χώρας. Sic enim explicant, quos vocat Ἐτεόκρητας Homerus lib. τ' Odyſſ. ἐτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές. Polit.

7. διὸ καὶ ψιλοῦται) Male ergo nomen hoc proprium Æolicum ſcribitur alibi cum adſpiratione, Ὑῤῥᾶς, ut & Ὑῤῥάδιος, ut apud Diogenem Laërtium, & Suidam, Pater Pittaci Ὑῤῥᾶς, qui & Ὑῤῥάδιος. Politus.

8. ἀφ' οὗ εὐγενὲς φῦλον, οἱ Ἀλευάδαι) Suidas, Ἀλευάδαι, οἱ ἐν Λαμψάκῳ ἢ Θεσσαλίᾳ εὐγενεῖς ἀπὸ Ἀλεύα βασιλέως τοῦτο ἔσχηκε. Polit.

ἰωντα φαίνεται· ὅτω καὶ Ἀχιλλεύς, ἐπειδὴ μὲν
ἐν τῷ, Πηλπιάδεω Ἀχιλῆος, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ,
δι' ἑνὸς ἐκφωνῆται· ἐν πολλοῖσι δὲ τόποις, τὰ δύο
λλ' ἔχει. Ἑτεροκλίνουσι δὲ ἄλλοι μὲν τὴν ἰῶ εἰός,
ἕτεροι δὲ τὴν ἰὼν δύο λλ' γραφῇ, ἰὰ μὲν δύο τι-
θέντες, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄχος ἰάλλειν, ἤγουν λύπην ἐμ-
βάλλειν (λυπῶν γὰρ φερωνύμως ἔμελλε τὰς κα-
κοπολεμουμένας) ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων δοκεῖ τισιν ἐκ
τοῦ ἀπόλλειν, διὰ τὸ φοβερώτερον ὀνομάζεσθαι· ἢ,
καλὰ πλεονασμὸν τοῦ ἑτέρου λ', διὰ τὸ εὐφωνό-
τερον, ὡς καὶ [3] ἐπὶ τοῦ ἀλλὰ συνδέσμου γίνεται,
καὶ ἐπὶ ἑτέρων πολλῶν. Οἱ δὲ τῷ ἐπὶ λ' συνηθ-
ροῖσες, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀναλογίας, ἵνα ἢ ὅμοιον
τῷ, Οἰλεύς· βασιλεύς. εἶτα ἐξ ἐτυμολογίας,
[4] ὡς ἀπὸ τοῦ ἄχος τοῖς Ἰλιεῦσιν, ἤγουν λύπην τοῖς
Τρωσὶν, αὐτὸν, καλὰ φερωνυμίας· [5] καὶ τοῦτο
λόγων, καὶ θεὰς προνοίας, καθά τις ἔφη, γενέσθαι·
[6] ἢ ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ χιλὸς, ὅ ἐστιν, ἡ
ἐκ τῶν ἀπορίμων τροφή. Οὐ γὰρ χιλὸν, φασὶν,
εἶτα Δημητριακῷ καρπῷ, ἐτράφη ὁ ἥρως, ἀλλὰ
[7] ζώων μυελοῖς, βρεφόθεν· ἴσως δὲ καὶ ἀτμῷ πρω-
βάτων, [8] κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Εὐρυάλην Ἀσυά-
νακτα· εἶτα κρέασι, τοῖς ἐκ τῆς κυνηγετῆς, ὅτε
ὁ Χείρων ἐπαιδαγώγει αὐτόν. ὃς καὶ ἐξεθρέψατο,
καὶ ὡς ἐπισήμην τῶν τακτικῶν ἀγαγὼν, ἄρξοντα
πολεμεῖν ὡς Τροίαν ἔστειλε, πρώτως ὑπηκό-
ον ὄντα, καλὰ πῶ ἱστορίαν. Οὐ γὰρ πρέπον ἦν τοῖς
μυ-

1. Αἰνίας Αἰνειάδης) Rejecto nempe τῷ ι ex diphthongo ει, more Dorico. *Polit.*

Αἰνειάδης) Ab Αἰνειάδης, Æneades, secundâ brevi. Lucr. lib. 1. *Æneadum genitrix.* Virg. *Quis genus Æneadum?* Salvinus.

2. Καισίας.) *Cheren.* ita Terentius, ut cetera ejusdem formæ. Πυρρίας, *Rufulus*, Βυρρία. Γέτης, *Geta*. & antiqui dicebant *Æneta*, a, Quinctiliano teste. Μίλας, *Mela*. Græci contra, *Scævola*, Σκαιόλας. Salvin.

3. ἐπὶ τοῦ ἀλλὰ) Credo Eustathium alludere ad vulgarem & idioticum pronuntiandi modum τὸ ἀλλὰ, qui in Mss. codicibus invenitur pro ἀλλὰ, sicuti πολλὰ pro πολλά. Salvin.

4. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄχος τοῖς Ἰλιεῦσιν, &c.) Sic qui apud Etymologum dictum volunt Achillem διὰ τὸ ἄχος (ἤγουν λύπην) ἐπὶ τηνικάδε τῇ μητρὶ, καὶ τοῖς Ἰλιεῦσι. Sed ab eadem etymologiâ, e contrario alii Achillem sic appellatum censent παρὰ τὸ ἄχος λύειν, ideſt, *a solvendo dolore*, eo quòd petitus fuerit medicinæ. *P. itus.*

5. καὶ τοῦτο λόγων) Frobenius, καὶ τοῦτο λέγων. qui & pravâ interpunctione sententiam totam confundit. *Polit.*

6. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ χιλὸς) hoc est, quod dicit Suidas, παρὰ τὸ μὴ μετεσχεῖν χιλοῦ. Alia est, licet ab eadem notione, etymologia illorum, qui Achillis nomen deduxerunt παρὰ τὸ μὴ διηνεκῶς χάλασι θοῦναι, ut est apud antiquum Scholiastam Homeri. Utramque tamen hanc etymologiam confudisse simul videtur Etymologus, cum putat, Achillem sic esse appellatum διὰ τὸ μὴ διηνεκῶς χάλασι χιλὸς, ὅ ἐστι τροφὴς. ἄλως γὰρ ὁ μετέωρος χαλασμός. Nisi forte, quod ego quidem suspicor, corrupta sit lectio Etymologi, & ex ὑπὸς factum sit χιλὸς· ac deinde in textum intrusa explicatio, quam unus aliquis adliderit huic ipsi voci χιλὸς, nempe verba illa, ἤγουν τροφὴς. Politus.

7. ζώων) cervorum. Etymologus de Achille: μυελοῖς ἐλάφων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος. Polit.

8. κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Εὐτρυάλην Ἀσυάνακτα) lib. χ Il. v. 301. *Polit.*

rantes

lis erat, interea tamen, dum laceratur Achilles, magnis prœliis res Græcorum attriverat: & hunc ipsum Hectorem Achillis manu prostratum commemorat. Atque ita una cum illo finem Carmini imponit, non solùm quia simul cum Hectore calor etiam exstinctus est, atque ardor rerum bellicarum, nec alterum talem deinceps habebat producere Poëta adversarium Achillis; verùm etiam quia ausus minimè est narrationis filum longiùs extrahere, ne, si ad mortem chari illius, atque in deliciis habiti Achillis, devenisset, prodere cogeretur, quàm indecorè, & præter dignitatem viri, tantus talisque heros occubuerit. Sin & alicubi Achillis mortem attingit: non sic tamen, ut eam exponat, aut fusioribus verbis utatur, nec ex proposito, & serie argumenti; sed, veluti per transennam, atque jejunè, &, penè dixerim, primoribus labris, sicuti & res alias, quæ postmodùm contigerunt, ut paullò ante dictum est. Jam enim prænonuimus, ab extremis quidem rebus Poëtam fuisse exorsum, utpote qui non naturalem ordinem servaverit, neque apertam, & dilucidam narrationem adhibuerit, neque juxta rerum seriem processerit, aut prioribus statim adtexuerit posteriora; sed res ipsas transtulerit, & initium a posterioribus fecerit: verumtamen hoc ipsum artificio usum esse, ut res etiam olim gestas, immo verò & eas, quæ narrationem hanc Iliadis consequuntur, admirabili ordine contraheret, detorqueret, circumduceret, suæ adnecteret orationi, & sic arriperet omnia, planique loco ordinis, & perspicui, ad inflexum varieque ornatum narrationis genus transiret, quo scilicet sublimis efficitur oratio. Quare non illepidum, neque insulsum fuerit, siquis tractationem hanc Homeri perinde se habere dicat, atque cum Gymnosophista ille ad id occultè significandum, de quo interrogatus fuerat a rege, pellem recens detractam dari sibi postulavit: eamque nactus, mediam prehendit manu: tum pugillo stringens, ac comprimens, orasque per circuitum adducens, totam pellem in unum contraxit, & intra breve spatium conclusit: ita ut nullam ejus partem extra manum relinqueret; sed

τῆς ἰσχυος ἤθελεν. Ἀχιλλέως δὲ μνησαίλεω, μεγάλα καὶα Ἑλλήνων κακὰ ῥέξασε, καὶ ῥίψας αὐτὸν ὑπὸ τῶ Ἀχιλλῆ, συγκαλέλυσεν ἑκάτερω τῶν ποίησιν, ἢ μᾶλλον, ὅτι συναπέσβη τῶ Ἕκτορι καὶ ἡ τῶν πολεμικῶν ἔργων θερμότης, καὶ οὐκ ἦχεν ὁ Ποιητὴς τῶ λοιπῶ ἐπεξαγαγεῖν ἀλλ' ἄλλον τινὰ τοῦτον ἕτερον τῶ Ἀχιλλῆ· ἀλλὰ καὶ ὅτι ὤκνησεν ἐπιπολέως [2] μηκῦναι τὸν λόγον, ἵνα μὴ ἀναγκαίως καὶ ἐς τὸ τῆς φιλαμείας Ἀχιλλέως θάνατον ἀπενεχθεὶς, ἀφηγήσηται, ὅπως ἀγεννῶς ἔπεσε, καὶ ἀναξίως, ὁ ἡλικιώτερος ἥρως ἔπεσεν. Εἰ δέ τω παρελάλησέ τι περὶ θανάτω τῶ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐν καλᾷ ἀφήγησιν, καὶ ἐς πλάτος, καὶ καλὰ σκοπὸν, καὶ ἁρμόν· ἀλλ' ὡς ἐκ παρόδω, καὶ πεφυσμένως, καὶ, οἷον ἐπῶν, ἄκρας χήλεσι, καθάπερ καὶ ἄλλα τῶν ὕστερον ἐπισυμβάντων, ὡς καὶ περὶ ὀλίγα ἐρρέθη. Ἔφθημεν γὰρ ἐπιπολάζες, ὅτι ἀπὸ τῶν τελευταίων μὲν ὁ Ποιητὴς ἤρξαλο, ἐν καλᾷ φύσιν, οὐδὲ σαφέσι τοιῶν, οὐδὲ καθ' ἁρμὸν προβαίνων, καὶ συνήρων τοῖς πρώτοις τὰ ἑφεξῆς· ἀλλὰ μελαλιθεὶς τὰ πράγματα, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τὰ πρῶτα ποιήμενος τὴν ἀρχήν· εὐμεθόδως δὲ ὅμως καὶ τὰ παλαιὰ, ταῖς μὲν καὶ τὰ μετὰ τὴν Ἰλιάδα, συγγράφων, καὶ γραβλῶν, καὶ περιάγων, καὶ παρεκήρων τῶ λόγω, καὶ ὅπω πάντων δραπόμενος, καὶ αἰεὶ σαφῆς μεθόδω, ἐς τὸν ἐμπερίβολον μεταχωρῶν, καὶ δι' ἧς λόγος ὑψηλὸς γίνεται. Ὡς ἔξω χάριτος ἦναι, εἴ τις τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην μελαχήρησιν παρηκάσηι τῇ τῶ Γυμνοσοφισ῀ ἐκείνῳ, ὃς αἰτηθέντος τι πρὸς βασιλικὴν ἐρώτησιν, βύρσαν νεόδαρτον ἐπιζητήσας, καὶ λαβὼν, μέσην ταύτην τὴν χεῖρα ἐνέβαλεν· ἔπειτα τῇ δρακὶ σφίγγων, καὶ πιέζων, καὶ περιάγων τὰ κύκλω, συνήγαγεν ἐς ἓν τὴν ὅλην βύρσαν, καὶ συνέκλησεν ἐν βραχεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῆς, ἔξω ἀφῆκε τῆς ἁφῆς.

Rom. p. 15.

Bas. p. 12.

1. οἱ τῆς γυμναστικῆς) Lege cum Frobenio, οἱ τῆς γ. Polit.

2. μηκῦναι) l. μηκύνει. Polit.

γὴ παθητικῶς ἀλομένῳ, Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ὑ, τῷ ὀλομένῃ, καὶ ἀξίαν ὀλέσθαι. ὅπερ καὶ ὀλυμένῃ, καὶ ἀπολυμένῃ λέγεται, καλὰ χρόνου μέσου δευτέρου μέλλοντος. Καλὰ δέ τινας οὐκ ἔχειν ἡ λέξις κυρίως παθητικὴ ἐνταῦθα, κατὰ τὸ ὀλόμενος, καὶ ὀλύμενος· ἀλλὰ ἐν μέσῃ φαίνεται φωνῇ. εἰ καὶ καλῶς λέγουσιν. Ὅτι γὰρ ἐπέρασεν σημαίνει, δηλοῖ ὁ Ποιητὴς, ἐπαγαγὼν τὸ, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. μετὰ μικρὸν λέγων, καλὰ λόγου ἐπεξηγήσεως, ὅτι ὠλομένην τὴν μῆνιν φησὶ, οὐχ ὅτι αὐτὴ ἔπαθέ τι, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐνέργησεν. Ἔθηκε γὰρ ἄλγεα μυρία τοῖς Ἀχαιοῖς. Τὸ δὲ ἔθηκεν, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐποίησε νοεῖται, καὶ ἐπέθηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλως γλαφυρώτερον. Ἐπεὶ γὰρ ἡ εἱμαρμένη τὴ φύσει, καὶ τὸ θέσει, δοκεῖ λέγειν, ὅτι ἡ φύσει πλάττουσιν οἱ Ἕλληνες, ἡδὲ καλά τινα ἐστερεὰ ἀκολουθίαν· ἀλλὰ θέσει διὰ τὴν ὠλομένην μῆνιν, ἧς μὴ γενομένης, ἡ φύσις οὐκ ἂν ἄρα τοὺς Ἀχαιοὺς ἔβλαψεν. ὁ παραδηλοῖ πως καλλίονα καὶ ἐν τῷ, προῖαψεν, ἤ τις ἐκεῖ τὴν πρὸ-

rem, peritiam, & diguam, quæ perditur. Ita, quod per tempus ſecundi Futuri Medii dicitur ὀλυμένη, & ἀπολυμένη, *perdenda, atque exterminanda*. Nonnulli tamen ſentiunt, non eſſe eam vocem hoc loci propriè paſſivam, ſimiliter atque eſt τὸ ὀλίμενος, *perditus*, & ὀλύμενος, *perdendus*; ſed externâ tantùm ſpecie videri vocem paſſivam. qui & bene ſentiunt. Actionem enim ipsâ hac voce ſignificari, manifeſtum fit ex eo, quod ſubjicit Poëta: ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, *quæ innumeros Achivis dolores intulit*. quaſi ſcilicet his verbis, in modum explicationis, ſignificet, vocari a ſe hanc iram ὠλομένην, *exitioſam*, non quòd ipſa quidquam mali, aut incommodi acceperit; ſed quòd potiſſimùm fecerit, quippe quæ innumeros Achivis dolores intulerit. Quod autem dicit, ἔθηκε, *pariit*, non modò intelligitur pro ἐποίησε, *fecit*, & ἐπέθηκεν, *injecit*, *ſive intulit*; ſed aliter etiam magis eleganter, ac ſcitè. Quoniam enim ea eſt malorum ratio, ut aliud ſit a naturâ, aliud extrinſecùs ſit illatum; videtur dicere, non naturam, neque ſeriem quamdam conſequentium morborum, fuiſſe in cauſâ, cur Græci doluerint; ſed malum iis aliunde illatum propter iram illam perniciosam, & exitialem, quæ ſi minimè exſtitiſſet, nullum nunc natura nocumentum Græcis attuliſſet. quod & tacitè quodammodo infra ſignificatur verbo illo προῖαψε, *præmiſit*,

1. χιλῷ κατάλ) Ut verſus conſtet, forte legendum: Ἐς Φθίην χιλῷ γε κατάλ πάσαν ἀγυιάς. Salvinus.

χιλῷ κατάλ) Euphonia, χιλίῳ κατάλ. Et ſic metrum poſtulat. Sed metricam ſæpe rationem, in citandis Poetarum locis, diſſolvit Euſtathius noſter. *Polit.*

2. Ἀχιλῆϊ) lege, Ἀχιλῇ cum ſimplici λ'; ut eſt apud Etymologum. Vult enim Euphorio, dictum Ἀχιλῆα, ἀπὸ τοῦ χιλὸς cujus quidem vocis prima longa eſt. Unde etiam ſecundam producit in Ἀχιλῆα, quamquam eandem ſyllabam Homerus, ab aliâ forſan etymologiâ, vel aliâ ratione, corripit. Sed, euphoniæ cauſâ, geminatum eſt λλ', & dictus Ἀχιλλεύς. Cetèrùm duos hos verſus Euphorionis ſic legas apud Etymologum:

Ἐς Φθίην χιλοὶ κατάλ πάσαν ἀγυιὰς·
Τῦτεκα Μυρμιδόνας μὲν Ἀχιλλέα φημίξαντο. Politus.

3. διὰ χιλῶν) In ſimili loco Xenophontis lib. 6. De Inſtitutione Cyri, habes, ἐπὶ χιλῶν. Quem quidem locum, meo judicio in libris mutilum, ſic legendum, ac ſupplendum cenſeo: ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ τὸ στρατόπεδον εἴη, πρωλελοίπεσαν δέ, οἱ μὲν ἐπὶ χιλίοι· οἱ δ' ἐπὶ ξύλα, παρελθόντες τὰς προφυλακάς. Deſunt autem in libris verba illa, οἱ μέν. Polit.

Quamquam hujuſmodi res, quæ facilè ſupplentur, auctores ſuppleudis legentibus, quadam eruditâ negligentiâ, relinquant. *Salvin.*

Exemplum ejusdem vocis e Xenophonte hoc affert Suidas: τὰ δὲ κατὰ πάντα χιλῷ ὧδεν ἐτρέπετο. Hinc τὸ χιλῶν, ut apud eundem Xenophontem lib. 7. De Exp. Cyri: διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἀμάξας ἐχιλῶν τὰς ὀπτὰς. Polit.

4. ἡ τοῦ μίνος) Similis hæc etymologia illi Servii Sulpitii. Teſtamentum, *teſtatio mentis*, quam irridet Laurentius Valla. Nam illic μίνος, & hîc *mentum*, ſunt παρηγωγαὶ, & derivationes aliis vocibus communes. *Salvinus.*

5. ἐναντία τὸ φύσει, ἢ τὸ θέσει) nempe τὸ κατὰ φύσιν, ἢ τὸ κατὰ βίαιον. ἢ βίαιον. βίαιον μὲν, ὅταν ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν ᾖ· κατὰ φύσιν δ', ὅταν ἐν αὐτῷ, ut loquuntur Philoſophi ex Ariſtotele lib. De Reſpiratione c. 17. *Polit.*

In Ariſtotele cap. 17. De Reſpiratione τὸ κατὰ φύσιν lego. τὸ κατὰ θέσιν non lego. *Salvin.*

Neque ego verba illa, κατὰ θέσιν, adſcribo Ariſtoteli. Sed, quoniam Euſtathius aliud malorum eſſe ponit φύσει, aliud θέσει, ideſt, ut ego quidem, claritatis cauſâ, ſubjicio, aliud κατὰ φύσιν, aliud κατὰ θέσιν· explico deinde, quid hoc loci intelligatur τὸ κατὰ θέσιν, & ex Philoſophorum doctrinâ dico, τὸ κατὰ θέσιν, quod opponitur τῷ κατὰ φύσιν, hîc ab Euſtathio intelligi τὸ βίαιον. Eſt enim aliquid βίαιον, ut ex Ariſtotele docent Philoſophi, ὅταν ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν ᾖ. Sicuti e contrario eſſe dicitur κατὰ φύσιν, ὅταν ἐν αὐτῷ. Sic ergo mors Ariſtoteli alia βιαία, alia κατὰ φύσιν. Mors illa βιαία, & non κατὰ φύσιν, ea ſanè ſecundùm ſenſum hunc Euſtathii dici poteſt κατὰ θέσιν. Quare idem hic eſt Euſtathio τὸ κατὰ θέσιν, quod Ariſtoteli βίαιον. Quamquam alioquin ſcio, ſi generatim loquimur, τὸ κατὰ θέσιν multò latius patere, quam τὸ βίαιον. Ecce tibi locus ipſe Ariſtotelis: θάνατος δ' ἐστὶν, ὁ μὲν βίαιος, ὁ δὲ κατὰ φύσιν· βίαιος μὲν, ὅταν ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν ᾖ· κατὰ φύσιν δ', ὅταν ἐν αὐτῷ. Polit.

dam regulam affert, per quam maſculinum quoque nomen ὁ μύριος, *multus*, *innumerus*, *immenſus*, æquè in antepenultimâ acuitur, atque τὸ, Λύδιος, *Lydius*: quippe quum in penultimâ enuncietur per ι breve, & tertiam a fine ſyllabam longam habeat. Ac ſimiliter τὸ μύριον, *multum*, *immenſum*, *infinitum*: quoniam, quæ maſculinis adjecta ſunt neutra, & ad eorum exemplum formata, eodem, atque ipſa, ſunt accentu. Rurſus, quum poſſet Poëta dicere, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄχε' ἔθηκεν. *innumeros Achivis dolores intulit*: vide, ut ludere puerililer noluerit; atque adeo exemplo ſuo ceteris præiverit, ut nequis in concurſu vocum ejusdem ſoni nugandum ſibi eſſe exiſtimaret. Etenim ſatis ei fuerunt ad tetricum illum ſententiarum adſpectum exhilarandum Comparia illa tria, ſcilicet, τὸ ἔθηκε, *poſuit*, τὸ προῆψε, *præmiſit*, & τὸ τεῦχε, *fecit*. Nec majorem addere ornatum voluit. qui etiam verbum illud τεῦχε, *fecit*, non in verſu extremo collocavit; ſed quodammodo occultavit, ne ad ſpeciem elegantiæ in loco non ſuo ſtudioſius ſcribere videretur. Præterea obſerva, in Odyſſeâ quidem facere eum epimonen, ac permanſionem vocis ex πολύτροπον, *multimodum*, *ſive multiplicem*, *aut multiformem*, & πολλῶν, *multorum*, ac πολλὰ, *multa*, cum

ἐπι-

1. Τὸ δὲ, μᾶλλον ἀλλοῖον, μεταλλθὶν εἰς τὸ, ὁ μυρί' Ἀχαιοῖς) Sic quidem juxta Poëtam. Sed Protagoræ tamen videbatur Homerus dicere debuiſſe μᾶλλον ἀλλόμενον, ὃς μυρί' Ἀχαιοῖς. Exiſtimabat enim Protagoras, virili eſſe genere τὸν μᾶλλον, ideoque ſoloeciſmum commiſſum ab Homero, quòd dixerit μᾶλλον ἀλλόμενον, ut refert Ariſtoteles De Sophiſticis Elenchis c. 14. *Polit.*

Hic locus de Protagorâ apud Ariſtot. in Elenchis l. 1. cap. 14. non legitur. nec alibi in Elenchis reperire potui. Demum, majori adhibita diligentiâ, hanc Protagoræ opinionem libri Elenchorum capite decimotertio reperi, in quo Ariſtoteles ait Μᾶλλον ἀλλόμενον, ſoloecismum fuiſſe, ſecundùm Protagoram. Sed mihi non ſit veriſimile, pro Οὐλομένην, ᾱ, dixiſſe Homerum: Οὐλόμενον, ὃς, uſamque ſtatim a principio fuiſſe cæſuræ licentiâ. *Salvinius.*

Et ideo dicendum eſt, Homerum, ſecundùm Protagoram, ſoloecismum commiſiſſe, quia non ſit veriſimile, eum dixiſſe, μᾶλλον ἀλλόμενον. quod ſi dixiſſet, viſus quidem aliis fuiſſet ſoloecismum committere, ſed reverà, ſecundùm Protagoram, non commiſiſſet. *Polit.*

2. ἄλλοῖ) l. ἄλλοῖ. Polit.

3. ὃ μύριος πεντασυλλάβητος) Sic μύριοι pro multis, voce proparoxytonâ, ſublatâ omni differentiâ accentus. videtur apud Græcos agnoviſſe antiquus Terentii interpres ad hunc verſum in Phormione act. 4. ſc. 3. *Sexcentas perinde potiùs ſcribite jam mihi dicas.* ad quem verſum hæc notat: *De apud Græcos μύριοι, ita apud nos ſexcenta dicere pro multis, uſitatum eſt.* Polit.

Non ita ſubtiliter hæc procedunt. μύριοι & μυρίοι. Sunt differentiæ poſitæ a Grammaticis, diſtinctionis gratiâ. *Salvin.*

4. Καὶ τὸ μύριον δὲ ὁμοίως) Mulierbre tamen nomen, μυρία· quoniam ultima eſt longa. *Polit.*

ἐπὶ μὲν παρατελευτῶσης, διὰ τὸ ι συνεσταλμένα λεγόμενον, κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, μακρὸν ὄν. 4 Καὶ τὸ μύριον δὲ ὁμοίως, ἐπὶ τὰ παρεσχηματισμένα ἀδέτερα ἀρσενικοῖς, ὁμότονα αὐτοῖς ἐστιν. Ὅρα δὲ, ὅτι ἔχων ὁ Ποιητὴς ἀπὸ τῶν, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄχε' ἔθηκεν, οὐκ ἠθέλησε ταῦτα, μέθοδον διδοὺς τῷ μὴ λυπεῖν ἵνας τὰ παραπίπτοντα. Καὶ γὰρ ἤρκεσαν αὐτῷ ἱλαρῦναι τὸ τῶν ἐπῶν σκυθρωπὸν 7 τὰ τρία παίσια, τὸ, ἔθηκε, τὸ, προΐαψε, καὶ τὸ, τεῦχε. καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἁπλῶς πλέον καλλωπίσαι· ὃς καὶ τὸ, τεῦχεν, οὐκ ἐν τέλει στίχου ἔθετο, ἐπεκρυψε δέ πως, ἵνα μὴ ἐπιβύλλως δοκῇ πρὸς ἐμφασὲς κάλλος γράφειν ἔξω καιροῦ. Σημήνασι δὲ καὶ, ὅτι 8 ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ αὐτὸν, Ἄνδρα πολύτροπον καὶ, πολλὰ ἐπλάγχθη· καὶ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα·

5. ἀχὲ ἔθηκεν) Si, ut potuiſſe Homerum dicere vult Euſtathius, Homerus dixiſſet ἄχεα ἔθηκεν pro ἄλγεα. metri ratio, & menſura non proceſſiſſet. namque prima in ἄχεα corripitur. *Salvinius.*

6. οὐκ ἠθέλησε ταῦτα) Non enim Homerus ſcripſit φλυαρίας, ἀλλ' ὠφελείας χάριν, ut benè Strabo lib. 1. *Polit.*

7. τὰ τρία παίσια) Eo Schematis genere, quod Παίσιον dicitur, & ornatum plurimum addit orationi, primum Homerum uſum tradit vetus Auctor, qui agit de carmine Homeri. Sed alio ſenſu, atque ille Auctor, ſumit hic Euſtathius τὸ παίσιον, de quo vide Quinctilianum lib. 9. c. 4. *Polit.*

8. ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ αὐτὸν, Ἄνδρα πολύτροπον) Comparat aliquatenus Euſtathius initium Iliadis cum initio Odyſſeæ. Neque ego hoc loci omittam, quod jam inde a puero opinatus ſum, videri mihi Virgilium, ut uno Carmine Æneidis utrumque Homericum Carmen, Odyſſeam ſcilicet, & Iliadem, adumbravit ſimul, & expreſſit; ita utriuſque illius Carminis exordium initio Æneidis ſuæ conjungere voluiſſe. Nam primis illis verſibus:

Arma, virumque cano, Trojæ qui primus ab oris
Italiam, fato profugus, Lavinia venit
Littora, multum ille & terris jactatus & alto
Vi ſuperûm, ſæva memorem Junonis ob iram.
Multa quoque & bello paſſus, dum conderet urbem,
Inferretque deos Latio: genus unde Latinum,
Albanique patres, atque alta mœnia Roma.

imitatus videtur primos verſus Odyſſeæ. Verſibus verò, qui ſequuntur, ſcilicet:

Muſa, mihi cauſſas memora, quo numine læſo,
Quidve dolens regina Deûm, tot volvere caſus

Inſi-

οἱ πολλοὶ θάσται, πολλῷ πάντως γραφῆς ὕλλω δώσουσι τῷ Ποιητῇ. Ἰς-έον δὲ, ὅτι πολλοῖς ἔθνεσιν ἀπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐνδόξως βασιλευσάντων αἱ κλήσεις ἔκυρτο. Ἕλλωνες ἦν, ἀπὸ Ἕλλωνος Ἀργῆοι, διὰ τ' Ἄργον· Ἴωνες, ἐκ τοῦ Ἴωνος. Περσεὺς παρονομάζει τοὺς Πέρσας, καθὰ καὶ τοὺς Μήδους ὁ Μῆδος. Οὕτω δὲ καὶ Ἀχαιὸς ὁ Ἀχαιός.

ιά. Τὸ δὲ, ἴφθιμος ψυχὴ, γίνεται ἐκ τοῦ ἴφι, τὸ ἰσχυρῶς, πλεοναστικῶς τοῦ θ'. ἴνα ᾖ, ὥσπερ [5] ὄψι ὄψιμος, ἢ καὶ ἄλλως, ὡς ἄνθος ἄνθιμος, ἔτως ἴφι ἴφιμος, καὶ πλεοναστικῶς ἰφθιμος, ὑπερβιβασθέντος τοῦ χρόνου, καὶ τῆς μὲν ἀρχῆς, γενομένης θέσει μακρᾶς, τῆς δὲ παρεκλιγούσης, φύσει ἐκταθείσης. Τὸ δὲ ἠΰκομον, γενέσθαι αὐτὸ [6] ἐκ τοῦ ἴφι, καὶ τοῦ θυμὸς ἡ ψυχὴ, ἁλίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς· [7] καὶ τὴν αἰτίαν ἐκεῖνοι λέγουσιν. Ἀττικὸν δὲ τὸ, ἰφθίμους ψυχάς. Καὶ ἠδύνατο μὲν καὶ ἰφθίμας ἠΰκομος κοινῶς, ὡς δηλοῖ τὸ, [8] ἰφθίμην ἄλοχον· ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐν τρισὶ παρίσοις ἄκαιρον κάλλος. Ψυχὴ δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐχ ἕτως ἐκ τοῦ ψύχω, ὅσον ἐκ τοῦ φύσις, καὶ τοῦ ἔχω· ἵνα ᾖ [9] φυσιοχὴ, καὶ

viam ad ea præstruunt, quæ in Iliade fusius que exponuntur. Infiniti enim illi dolores, multæque illæ cædes multam prorsus scribendi materiam Poëtæ suppeditabunt. Sciendum autem est, plerisque gentibus nomina ab iis fuisse imposita, qui magnâ cum gloriâ apud eas gentes regnaverunt. Hellenes quippe ab Hellene: Argivi propter Argum: Jones ab Jone sunt denominati. Persis appellationem tribuit Perseus: sicuti & Medis Medus. Atque ita Achivis Achæus.

XI. Τὸ, ἴφθιμος ψυχὴ, *fortis anima*, fit ex ἴφι, hoc est, fortiter, ac validè, additâ per pleonasmum litterâ θ'. adeò ut, quemadmodum dicitur ὄψι, *sero*, ὄψιμος, *serotinus*; aut rursus, quemadmodum ἄνθος, *flos*, ἄνθιμος, *floridus*: ita sit ἴφι, *vi*, *validè*, *fortiter*, ἴφιμος, *fortis*, & per pleonasmum ἴφθιμος, trajecto syllabarum tempore: ita ut prima, longa evaserit positione; penultima autem, producta sit naturâ. Quod enim censent nonnulli, factam esse hanc vocem ex ἴφι, *vi*, *fortiter*, *magnâ cum potentiâ*, & ex θυμὸς, ideſt, animus; id quidem non admodùm placet veteribus: caussamque illi afferunt, cur minimè placeat. Atticæ autem locutionis est illud, ἰφθίμους ψυχὰς, *fortes*, *sive generosas animas*. Ac poterat quidem, ex usu communis linguæ, dicere ἰφθίμας, *fortes*, *seu generosas*, ut palam facit, cum dicit ἰφθίμην ἄλοχον, *generosam uxorem*: sed vitavit tamen, atque effugit intempestivam illam trium similium inter se, seu parium vocum elegantiam. Ψυχὴ, *anima*, ut veteres quidem sentiunt, non tam ex ψύχω, *spiro*, *vel refrigero*, quàm ex φύσις, *natura*, & ἔχω, *habeo*, *vel teneo*. adeò ut sit φυσιοχὴ, *id*,

Inſignem pietate virum, tot adire labores
Impulerit. tanta ne animis cœleſtibus iræ?

respexisse videtur mihi Virgilius ad primos hosce versus Iliadis. *Politus.*

1. ἐπιμονὴν ἐπιλύσει λέξεως) Hujuscemodi ἐπιμονὴ deprehendi, atque effici τὸ στόμα, notat Hermogenes l. 4. de Inventione. Est autem Græco huic Rhetori στόμα, σύνθεσις λόγου, διάνοιαν ἀπαρτίζουσα ἐν κώλοις, καὶ κόμμασι μετρήσασα, πρὸς τὸν διάκουσαν τοῦ στόματος, κατὰ τὴν φωνὴν τὰ λεγόμενα. Polit.

2. ἐκ τοῦ πολύτροπος) Malim πολύτροπον. Polit.

3. καὶ τελικὰ) l. καὶ πολλά. Polit.

4. δυσπνοὰν δ' ἔτυ τοιόνδε) Si nempe Homerus dixisset: Οὐλομένην, ἣ πολλὰ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Polit.

5. ὄψι) In usu est ὀψέ. Sed, ut docet Etymologus, ex ὀψὶ fit per metaplasmum ὄψι βαρύτονον. Τὰ γὰρ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἀπολιθάνει, συναλλάσσοντα τὸ ι, βαρύνεται. Hinc apud eumdem Etymologum in Ἰφθιμος, ubi in exemplum adducitur ὀψὲ, ὄψιμος, pro ὀψὲ ἀναλογώτερον legendum videtur ὄψι. Politus.

Ὀψὲ est sero, non ὄψι. *Salvinus.*

6. ἐκ τοῦ ἴφι, καὶ τοῦ θυμὸς) Unde ἰφθυμος, & per syncopen, ἴφθιμος. Polit.

7. καὶ τὴν αἰτίαν ἐκεῖνοι λέγουσι) Caussam, quam illi veteres afferre possint, non video. Mihi magis probatur esse ab ἴφι, & θυμὸς. Etenim prima in θυμὸς longa est. *Salvinus.*

καὶ τὴν αἰτίαν ἐκεῖνοι λέγουσι) Caussa hæc apud Etymologum, eo quòd scilicet, si τὸ, ἰφθιμος, vox esset composita ex ἴφι, & θυμὸς, communi esset genere, neque in usu esset muliebre nomen, ἰφθίμη. Τὰ γὰρ σύνθετα, κοινὰ ὄντα τῷ γένει· οἷον ὁ φιλόπονος, καὶ ἡ φιλόπονος· ὁ πάντοχος, καὶ ἡ πάντοχος· ὁ ἄδικος, καὶ ἡ ἄδικος. exceptis tamen iis nominibus, quæ composita, nihil amplius significant, quàm simplicia. cujusmodi τὸ, ἐναντίος, ἐναντία· ἐναντίβιος, ἐναντίβια· ἐναλίγκιος· ἐναλίγκια. Hæc enim non sunt genere communi: ἐνιαὶ οὖσαι φλύαρα συναλοιφαὶ ἀνελέ. Addenda est negatio verbis hisce Etymologi: Ταῦτα γὰρ κοινὰ ὄντα τῷ γένει· & legendum: Τοιαῦτα γὰρ ἃ κοινὰ ὄντα τῷ γένει. Politus.

Apud Etymologum κοινὰ τῷ γένει· valet communia genere; sive nomine, articulo tantùm distincta. *His*, & *hæc omnis* &c. Grammaticis dicuntur communia nomina. *Salvin.*

8. ἰφθίμην ἄλοχον) Homerus: Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλῳ Περσηϊάδαο. Et, Ἰφθίμη ἄλοχος Διοκλῆος ἐυπαίδος. Polit.

9. φυσιοχὴ) ἡ τὴν φύσιν συνέχουσα, ex Etymologo. *Polit.*

ά, cum collectionem ſignificat. Qui verò aliter, extra ſynæreſin, deducunt τὸν ᾅδην, *orcum*, non modò ii non apponunt, neque adſcribunt τὸ ι ad primam vocalem; verùm etiam per antiphraſin a verbo ᾅδω, *i.e. delecto*, derivatum eſſe tradunt τὸν ᾅδην, *orcum*, quo ᾅδονται, ἢ χαίρει, *delectatur*, *& gaudet*, nemo. qua etiam ratione fingitur in fabulis apud inferos portitor Charon, tamquam ἀπὸ τῦ χαίρειν, *a gaudendo, & lætando:* etſi nihil ille faciat χαρτὸν, *dignum letitiâ*. quandoquidem ejus eſt, animas trajicere ad Cocytum, Acherontemque, & Pyriphlegethontem. Τὸ προίαψε, quidam ſimpliciùs planiuſque intelligunt pro προέπεμψε, *præmiſit*. Verùm non ita ſimpliciter ſeſe habet. Non enim miſſionem quamdam, ſive anticipatam, & præviam miſſionem; ſed, ut videtur etiam Geographo, cladem & noxam quamdam, vox hæc ſignificat, tamquam ab ἴαπτω, *i. e. noceo, nocumentum infero:* ex quo etiam, inquit, Argos πολυδίψιον, ideſt, πολυίψιον, ſive πολύφθορον, *multis damnis, ac cladibus affectum*. Sed de hoc, ſuo in loco redibit ſermo. Porro ex ἴαπτω, ἴψω, quod ſignificat *noceo*, non modo fit τὸ ἰάπτω, *mitto cum detrimento, ſeu clade;* verùm etiam ἴπες, *muſcipula*, ideſt, murium laqueus, & verbum ἰᾶν, quod ſignificat damno affice-

ρα πολλὰ ἴσατω ὑπὸ λόξω δασύνειν· ὡς καὶ τὸν ἅλα, καὶ τὸ ἄπας, καὶ τὸ ἅλις ἀπὸ τῦ ἀρκούντως· λέγοιλες, ὅτι ὁ ἀθροιςικὸν ἀ δασύνε). Οἱ δὲ ἄλλως ἀνυπαρέτως † τὸν ᾅδην παράγοιλες, ὅτε τὸ ι ἐν τῇ ἀρχῇσῃ προσγράφεσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῦ ἴδω φασὶ παραχθῆναι τὸν ᾅδην, καλὰ ἀντίφρασιν, ᾧ ἴδε), καὶ χαίρει μάλις. καθ' ὃ καὶ ‡ Χάρων μυθολογῆται πορθμεὺς ἐν ᾅδῃ, ὡς ἀπὸ τῦ χαίρειν, καίτοι χαρτὸν οὐδὲν ποιῶν· ὅπερ εἰς Κωκυτὸν πορθμεύει, καὶ Ἀχέροντα, καὶ Πυριφλεγέθοιλα. Τὸ δὲ προίαψε, τινὲς ἁπλέςερον αὐτὸ τῦτο προέπεμψε, φασὶν· ἔχει δὲ οὐκ ἀπλῶς ἔτως. Οὐ γὰρ πομπήν τινα, ἢ προπομπὴν, ἀλλ', ὡς καὶ § τῦ Γεωγράφῳ δοκεῖ, φθορὰν, καὶ βλάβην τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ, ὡς ‖ ἀπὸ τῦ ἴαπτω, ἐξ οὗ, φησὶ, καὶ Ἄργος πολυδίψιον τὸ πολυίψιον, ἤτοι πολύφθορον. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῦτο, ἐν οἰκείῳ τόπῳ ῥηθήσεται. Ἐκ δὲ τῦ ἴαπτω ἴψω τὸ βλάπτω, ὃ μένον ὑ ἰάπτω γίνε), ἀλλὰ καὶ ἴπος, ἡ παγὶς ἤγουν μυῶν, καὶ ἴαπτειν ῥῆμα,

affice-

τὸ

1. γενικὰ κήρυκευται ἀϊδὸς) apud ipſum Homerum. *Polit.*

2. παρὰ τὸ ἀ ςερητικὸν, καὶ τὸ ᾅδω) a qua tamen origine dicendum potiùs videretur ἀάδης, quàm ἀΐδης. Etymologus: παρὰ τὸ ᾅδω τὸ βλάπτω, ᾅδης· καὶ μετὰ τῦ ςερητικῦ ἀ, ἀάδης, ὃν οὐκ ἀΐδην βλέπομεν. Simpliciùs Henricus Stephanus dictum putat τὸν ἀΐδην ab ἰδεῖν, præfixo ἀ privativo. *Politus.*

melius forte ab ἴδω, *video*. unde ἰδεῖν, *videre*. Salvin.

3. τὸ ἀθροιςικὸν ἀ δασύνεται) Α, quando eſt nota collectionis, eſt ab ἅμα, *ſimul*. hinc aſpiratur. ideo dictus ἅπας, quaſi ὅλα πᾶς, *i. omnis ſimul*. Excipe ἀδελφὸν, *fratrem*, quaſi ex eodem ventre, qua in voce τὸ ἀ tenuatur. *Salvinus.*

4. τὸν ᾅδην παράγοντες) Sequitur Frobenius. Sed hîc, & paullò poſt legendum τὸν ἄδην, nullo ſubſcripto ι. Neque enim τὸ ι ἐν τῇ ἀρχῇσῃ προσγράφουσι, qui ab ἅδω deducunt τὸν ᾅδην. Polit.

Cur non ᾅδης quaſi ἀνάδης, inamabilis? trajectâ aſpiratione τῦ ἀάδης ad ἀ. Salvin.

5. Χάρων μυθολογῆται πορθμεύς) Tetrum Porthmea vocat Juvenalis Satyrâ 3. v. 265. qui Virgilio lib. 6. Æneid. v. 298. *Portitor Charon*. Ubi etiam Servio dictus videtur Charon per antiphraſin, *quaſi Acheron*. Sic enim cum Salvinio noſtro ſcribendum puto apud Servium, non *Acherron*, ut eſt in libris vulgatis. Neque ſum neſcius, ipſum etiam nomen Acherontis, inferorum fluvii, Etymologum deducere παρὰ τὸ ἐςερῆσθαι χαρᾶς τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντας. Polit.

Scribe apud Servium: *Acharon. quaſi non gaudens, inamabilis.* Figura antiphraſeos mihi non arridet. Bellum, quia minime bellum. Eſt a priſcâ voce Duellum; ut a Duonus, Bonus. Parcæ, quia minime parcunt. Immò Μοῖραι. *Sortes, Partes*. unde *Parcæ*. Sic Charon, non quaſi ἀχερὼν, *illætabilis*; ſed χάροντες, *cæſius, oculis glaucis, & igniſis*. ad quod fortaſſe alluſit Maro, quum cecinit de Charonte; *Ilant lumina flammâ*. Salvinus.

6. τῷ Γεωγράφῳ) Geographum, Strabonem intelligit, κατ' ἐξοχὴν. Salvin.

7. ἀπὸ τῦ ἴαπτω) Sive ἴαπτομαι. unde affert Strabo ex Homero, Νῦν μὲν πηρόθεν, τόχα δ' ἴφθαι ζῆς Ἀχαιῶν. Hinc Strabo τὸ περιάψαι, καὶ τὸ ἁψαι, καὶ τὸ ἰάψασθαι εἴρηκέ τινα, καὶ βλάβην σημαίνει. Sic Ἰάπτειν apud Æſchylum exponit Scholiaſta μετὰ βλάβης βάλλειν. Politus.

ἰάψεως, ἢ τὸ προΐαψεν, ἦγεν μετὰ βλάβης ἡς ἄδην [5] πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, ὡς τῆς πρὸ προθέσεως καιρικόν τι δηλούσης. [6] Ἡ ἄτλως ἔπεμψεν, ὡς πλεοναζούσης τῆς προθέσεως, καθὰ καὶ ἐν τῷ, πάσας προτάσας, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Εἰ δὲ προσεκτέον [7] τῷ Σοφοκλεῖ, ἔνθα λέγει· Λόγοις ἰάπτων· εἰδὲ τὸ μετὰ βλάβης παρέπεμψεν ὀρθῶς ἂν ἔχοι ἐπὶ τοῦ προΐαψεν. ἀλλὰ ἀσυνθέτως, καὶ καλαμοίας, αὐτὸ δὴ τὸ βλάπτειν ἡ λέξις δηλοῖ, λέγοντος οἷον τοῦ Ποιητοῦ, ὅτι μὲ ἰόσῳ, μὲ ἱρεύμασι μόσις, μὲ ἄλγεσιν ἡ ὑπὶς ἴαψεν, ἤτοι ἔβλαψε ἰὰς ἰῶν ἡρώων ψυχάς· ἀλλὰ ἐχάτῳ πάντων κακῷ, τῷ ἄϊδι. Ἐντεῦθεν δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀσκούμενοι, ζημιοῦσθαί τινα φασὶ θανάτῳ, ἢ δικαβῆσθαι, καὶ πεπλατῆσθαι πληγαῖς, ἢ ἀτιμίαις, ἢ ἀρχῇ, ἢ ὅτῳ τρόπῳ. Ἄλλως μέντοι [8] τὸ, ἰάψης ὀρχήματα, ἕτεραν ἔννοιαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν παρὰ τῷ αὐτῷ Τραγικῷ. [9] Ἔστι γὰρ ἰάπτειν ὄρχησιν, ἢ τὸ ἀκοῦσαι, καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω ἴαπω, πλεονασμῷ τοῦ α, κατὰ τὸ εἰέπω ἐνίεπτο· ἢ τὸ ἐπιπέμψαι ἀπὸ τοῦ ἰάω, ἐξ οὗ τὸ ἀφίημι. Ὡς γὰρ θάω θάπτω, ῥάω ῥάπτω· ὅτως ἰάω ἰάπτω, τὸ ἵημι, ὅ ἐστι, πέμπω. ὅθεν καὶ ἰός. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ ὅλον

te tempus mittit, seu præmittit: perinde quasi præpositio προ, *præ*, nota quæpiam sit temporis. Vel simpliciter, *misit*, quasi redundet præpositio: sicuti etiam cum dicit νῆας προτάσας, *naves universas*, & in plerisque aliis vocibus. Sin autem mens advertenda est Sophocli, ubi ait: Λόγοις ἰάπτων. *Verbis incessens: sermonibus perstringens: probris, ac maledictis appetens:* neque recta hæc esse potest verbi προΐαψεν explicatio, ita ut sit μετὰ βλάβης παρέπεμψε, *cum strage transmisit, seu demisit:* sed, extra compositionem, & ipsa per se vox, ipsum utique τὸ βλάπτειν, *nocere*, significat. quasi scilicet sensus hic sit Poëtæ: non morbo, nec vulneribus tantùm, aut doloribus ira illa ἴαψε, sive ἔβλαψε, *affecit, sive afflixit*, animas heroum; sed malo omnium extremo, videlicet τῷ ἄϊδι, *orco, ac morte*. Atque hinc, qui Homerum secuti sunt auctores, id commodi retulerunt, ut unum aliquem morte multari dicerent, vel capite damnari, castigarique verberibus, vel ignominiæ notâ, vel carcere, vel aliquo hujusmodi genere pœnarum. Quamquam alioqui, quod est apud eumdem Tragicum, ἰάψης ὀρχήματα, *saltationes docear, vel immittas*, aliam quamdam suggerit significationem verbi ἰάπτειν. Est enim ἰάψαι ὄρχησιν, vel monstrare, exponere, ac docere saltationem, ab ἔπω, ἴαπω, *dico, expono*, additâ per pleonasmum litterâ α, ut ex εἰέπω, *versu aliquid dico*, fit ἐνίεπτο· vel eam immittere, ab ἰάω, *mitto*, ex quo τὸ ἀφίημι, *dimitto*. Quemadmodum enim θάω, θάπτω, *pono, sepelio*; ῥάω, ῥάπτω, *suo, consuo*: sic ἰάω, ἰάπτω, quod significat ἵημι, hoc est, mitto. Unde ἰός,

sa-

1. παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, καὶ παρὰ τῷ Κυμικῷ, ἐν τῷ· ἐτύμοισι τοῖς ἀτρεκέσι) Ex Cratino affert Pollux lib. 7. c. 11. in exemplum hæc verba: ἐτύμοισι τοῖς συμφοραῖς. eademque omnino verba Suidas ex Aristophanis Equitibus. Verumtamen apud Aristophanem non συμφοραῖς nunc legimus; sed, quemadmodum citat Eustathius, ἀτρεκέσι, hoc versu Equitum 920. Ἐτύμοισι τοῖς ἀτρεκέσι. quod a veteri Scholiasta explicatur: θλιβομένοις τοῖς συντελικοῖς, τοῖς ἀκριτικοῖς. τοιαῦτα ἀσχαλζόμενος, στιβόμενος. Politus.

2. ὁ Ἰστὸς βαρυτόνως, ὁ ἱστὸς ὀξυτόνως) Cytillus tamen inter hæc duo eam statuit differentiam, ut Ἰστὸς, βαρυτόνως, *laternam* significet; ἱστὸς, ὀξυτόνως, *furnum*. Polit.

Non omnis generis laternam fortasse, sed eam, quam furnulum dicimus, aucupio aptam. vulgò, *fringnulo*, quasi *fornulo*. Salvinus.

3. Ἐκ δὲ τούτου ἵστημι καὶ ἵπ) Etymologus: Γίνεται παρὰ τὸ ἵστω τὸ βλάπτω, ἵστω, ἵπ. Polit.

4. ὁ Ἰαπετὸς) Horat. *Japeti genus*· & quæ sequuntur l. 1. Ode 2. Sed Japetus est ab Hebr. Japheto, Noachi filio. *Salvin.*

5. πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν) Eadem sensu antiquus Scholiasta: πρὸ τοῦ δεμεμοίρως ἐπιψαι. Politus.

Ante fatum, προμοίρως. Salvin.

6. Ἡ ἄτλως ἔπεμψεν, ὡς πλεοναζούσης τῆς προθέσεως) Simplici hoc modo, nullâ habitâ ratione præpositionis προ, accepisse videtur Virgilius, quippe quum Homericum hoc ἄϊδι προΐαψε ipse verterit *mittere*, vel *demittere orco*, ut Æneid. 2. v. 398. *multos Danaûm demittimus orco*. & lib. 9. v. 526. *quem quisque virûm demiserit orco*. & v. 785. *juvenum primos tot miserit orco?* Politus.

In textu, legerem libenter: ἐνέπεμψεν, *immisit*. Salvin.

7. τῷ Σοφοκλεῖ, ἔνθα λέγει· Λόγοις ἰάπτων) In Ajace v. 503. *Polit.*

8. τὸ, ἰάψῃς ὀρχήματα) In Ajace v. 710.

. . . . ὅπως μοι
Νύσια Κυσία
Ὀρχήματα αὐτοδαῆ
Ξυνὸν ἰάψῃς.

quod explicat Scholiasta: ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν πανηγύριον, τὴν ἐκ τῆς διδαχῆς σοι γενομένην, ἀλλ' ἐκ φύσεως. αὐδὲς γὰρ ἐδίδαξε τὸν Πᾶνα. Earum saltationum aliæ Nysiæ, aliæ Cnossiæ. Nysiæ, Dionysiacæ: Cnossiæ, Corybanticæ. Item Nysiæ, Berecynthiacæ: Cnossiæ, Creticæ. *Politus.*

9. Ἔστι γὰρ ἰάπτειν) Malim ἰάψαι. & mox ἐνιεπίμψαι pro ἐπιπέμψαι. Polit.

…, ac homines: medium amborum genus, heroicum, diis inferius, ſuperius hominibus, ob conſortium, communionemque ἀρετῆς, *virtutis*, a qua nomen etiam videntur accepiſſe. Satiſque conſtat, velle iſtos auctores, nomen inditum eſſe heroibus ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, *a virtute*, qui, etſi homines erant, nihilominus, ob divinam illam dignitatem, præſtantiamque virtutis, ſemidei ſint habiti. Alii tamen, mutatâ litterâ ι in η, τὰς ἥρωας, *heroas*, deducunt ἀπὸ τῦ ἔρωτος, *ab amore*: eoque vel laudabili, qui ad pulchritudinem divinam reſpiciat, ſeſeque erigat ad ſummum bonum, & ab inferioribus bonis hominem avocet, evehatque ad contemplanda ſuperiora, ut ſic ipſe ſemidei appellationem ſortiatur. Vel etiam ſecùs, a fabuloſo cupidineoque amore. Amor enim

Φράζουσιν, φασίν. Ἄκρα μὲν θεοί, καὶ ἄνθρωποι· μέσον δὲ γένος ἀμφοῖν τὸ ἡρωικόν, θεοῖς μὲν ὑποβεβηκὸς, ἀνθρώποις δὲ ὑπερκείμενον, διὰ μεσιότητα ἀρετῆς, ἀφ' ἧς καὶ δοκοῦσι παροιμάζεσθαι. Καὶ δῆλον, ὡς οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς βούλονται καλεῖσθαι τοὺς ἥρωας, ἀνθρώπους μὲν ὄντας, διὰ δὲ τὸ θεῖον τῆς ἀρετῆς, ἡμιθέους νομισθέντας. Ἄλλοι δὲ [9] ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ἱστορητέον τοῦτο εἰς ἡμᾶς ἡ, παραγωγὴ τὸν ἥρωας· καὶ τοῦτο, [10] ἢ ἐπαινετέον, καὶ ὡς καλὸς θεὸν ὁρῶντος, καὶ ἀναπτομένης τὸ ἄκρον ἑφέλκειν, καὶ ἐν κάτω μὲν ἀπαγόντος τὸ ἄνθρωπον, ἐᾶν δὲ ἀνιέτω θεᾶς προστατοῦντος, ὡς ἔστω καλεῖσθαι ἡμιθέου κλῆσιν αὐτόν. [11] ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ μυθικοῦ ἔρωτος, καὶ ἐμπαθοῦς.

1. Ἔχονται γὰρ αὐτῆς φασι, ταῦτα) Plures Categorias hic verſus complectitur. *Salvianus.*

2. τὸ, ψυχός, οὐσία) ſcilicet οὐσία τὸ, ψυχός. quæ eſt *arbor* illa recentiorum Dialecticorum. *Polit.*

3. τόπος τὸ, εἶδος· χρόνος τὸ, ποσόν) Atqui locus, & tempus proprias non faciunt Categorias; ſed pertinent ad τὸ ποσόν. In Categoriarum numero ponit Ariſtoteles τὸ ποῦ, & τὸ πότε. Politus.

4. πρὸ τῦ μοιρίδιον) quod paullò ante dixerat, πρὸ τῦ δίκαντος. Id eſt, quod Homerus dicit, ὑπὲρ μοῖραν. & Tullius, *præter naturam, præterque fatum*. Et Virgilius, *nec fato, ſed ante diem*. Atque hæc ſanè eſt mors illa βιαία, quam ſupra dicebamus κατὰ δίκην eſſe, & non κατὰ φύσιν. Quæ κατὰ φύσιν mors eſt, ea vocata eſt a Demoſthene αὐτόματος. Αὐτόματος enim θάνατος, ut explicat Gellius, *quaſi naturalis, & fatalis, nullâ extrinſecus vi conſtus venit*. Contra ſe habet, quæ κατὰ δίκην eſt, & violenta. Utramque illam mortem, alteram ex ipſâ naturâ, alteram tamquam ex inflicto vulnere, ſeu aliunde ab externâ aliquâ vi illatam, optimè diſtinguit Cicero in Oratione pro M. Cœlio, illis verbis: *Nolite, judices, aut hanc jam naturâ ipſâ occidentem, velle maturiùs exſtingui vulnere veſtro, quàm ſuo fato*. Vide A. Gellium lib. 13. c. 1. *Polit.*

Filius ante diem patrios inquirit in annos. ideſt, ante diem mortis. *Salvian.*

5. ἐμπνεῦσε) Frobenius, ἐνέπνευσε. Mihi videbatur, ἐνέπνευσε. Polit.

Lego: ἐνέπνευσε. Salvin.

6. γένος τι θεῖον) Heſiodus etiam Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος. Polit.

Vide aurea carmina Pythagoræ de cultu, qui Diis primùm debetur, poſtea Heroibus, ſecundùm legem, νόμῳ ὡς διατέτακται. Horatius: *Quem virum, aut heroa lyrâ, vel acri Tibiâ ſumere celſare, Clio? Quem deum?* Pindarus, e quo Horatius ſumpſit, id concinniùs, & fortiùs expreſſit, atque velociùs, naturali ordine a præſtantioribus incipiendo. Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, Τίν' ἀνδρα κελαδήσομεν; ut ſummo judicio notavit Jacobus Tollius in appendice ad Dionyſium Longinum. *Salvianus.*

7. Διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμιθέους αὐτοὺς λέγει) Heſiodus in Ἔργ. v. 160. heroas vocat ἡμιθέους, veluti ἀνδρῶν θεῖον γένος, atque, ut ibi notat Proclus, ὡς τὸ μὲν ἔχοντας θεῖον· τὸ δὲ, ἀνθρωπικὸν, κατὰ τὸν γόνον. Quare, ut ἡμίθεοι, ſic dicti etiam heroës, ἡμίθνητοι· ἡμίθεοι quidem, quatenus conſortes generis divini; ἡμίθνητοι autem, quatenus conſortes humani. *Politus.*

Ἡμιθέους Plato, i. Semideos, dictos eſſe tradit eâdem formâ, quâ qui ex equo & aſinâ, vel contra, nati ſunt muli, dicuntur ἡμίονοι, quaſi ſemiaſini. *Salvian.*

Varro lib. 2. De re ruſt. c. 8. *ex equâ enim, & aſino fit mulus: contra ex equo, & aſinâ hinnus*. Sic quidem veteres diſtinguebant. Plinius lib. 8. c. 44. *Equo, & aſinâ genitos mares, binnos antiqui vocabant: contraque mulos, quos aſini, & equæ generarent*. Polit.

8. ἀπολλὼν ὁ Λυκίφρων τὸν Ἕκτορα) Non id modò Lycophro tradit in Alexandrâ v. 166. ſed & tradiderunt Steſichorus, Euphorio, Alexander Poëta Ætolus, & Ibycus. *Polit.*

9. ἀπὸ τῦ ἔρωτος) Veteres enim Attici non habebant τὸ η, ſed ſimpliciter τὸ ε. Quare in numis Athenienſium eſt ΑΘΕ. pro ΑΘΗ. ideſt Ἀθηναίων. Hinc Plato deducit faciliùs, etymon vocis, *Heroës*, ἀπὸ τῦ ἔρωτος, *ab amore*. Salvin.

10. ἢ ἐπαινετὸν, καὶ ὡς καλὸς θεὸν ὁρῶντος) ut vult Hierocles ad Aurea Carmina Pythagoræ. ubi & utramque illam ſimul conjungit allatam a Platone etymologiam τὸ ἥρως, ἀπὸ τῦ ἐρῶντος, καὶ ἀπὸ τῦ ἐρᾶν. Sic enim Hierocles: Ἥρωες δέ, ὡς ἐρωτές τινες ὄντες, καὶ ἥρως, οἷον ἐρωτικοί, καὶ διαλεκτικοὶ ἐρασταὶ τῦ θεῦ, αἴροντες ἡμᾶς, καὶ καθίζοντες πρὸς τὸν θάνω τελετὰς ἀπὸ τῆς ἐν γῇ διατριβῆς. Alii ibidem legunt: Ἥρωες δέ, ὡς ἐρωτές τινες ὄντες, καὶ αἴροντες. Politus.

11. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ μυθικῦ ἔρωτος, καὶ ἐμπαθοῦς) Et ab hoc genere fabuloſi, cupidineique ἔρωτες vocatos heroas, docet Plato in

πολλὰ ἵνα ἐρῇ, καὶ ἃ μικροπρεπὴς αὐτῷ ἔσται ἡ ποίησις· καὶ ὑποβάλλει ἐλπίδας, ὡς οὐδὲ περὶ ψυχρῶν ἐρῇ προσώπων, ἀλλὰ ἡρώων, καὶ ἔργων πολλῶν, μεμηνέναι, ὥστε καὶ πράξεων ἡρωϊκῶν, ἃς ἐν Τρωσὶ δε, καὶ Ἕλλησι. Διατεῖνεται γὰρ καὶ προανεφώνησεν, ὡς ἔοικε, ὅτι μυρία τοῖς Ἀχαιοῖς ἡ δε Ἀχιλλέως μῆνις ἄλγεα ἔθηκεν. ἐκ δὲν Τρώων δηλαδὴ, ἡρωϊκῶν καὶ αὐτῶν ὄντων, καὶ οἷον δαψιλῆ χορηγίαν ἱστορίας, ναὶ δὴ καὶ πλάσεως δραματικωτέρας, ὑποβαλὼν τῷ Ποιητῇ, ὡς ἔναι τὸ Ὁμηρικὸν ὅλον προοίμιον, καθὰ καὶ ἐρρέθη, προκατασκευὴ ἵνα, ἣν οἱ μὲν φιλόσοφοι, σκοπὸν λόγε καλοῦσιν· οἱ δὲ ῥήτορες, καὶ προέκθεσιν, καὶ ὑποθέσιν ὑπισχνεῖτο δε Ποιητῆ, ἐκ τῆς δε Ἀχιλλέως ἄρξασθαι μήνιδος, καὶ μυρία ἱστορήσειν ἄλγη, καὶ πολλὰς πράξεις ἡρωικὰς. Ἐν δὲσι δὲ καὶ ψόγος μήνιδος εὐφυὴς ὑποφαίνεται. Ὡς πάνυ γὰρ αὖτη χα-

Rom. p. 18.

con-

in Cratylo. ubi Socrates: Πάντες δήπου γιγένασιν, ἐγενόμην ἢ θεὸς ὄντας, ἃ ὄντως θεὰς. Quo in loco nihil mihi mutandum: etsi, vir doctissimus, Salvinus noster in margine codicis sui ex conjecturâ notaverit: *fortè*: ἐγενόμενος ἢ θεὸ ὄντας, ἃ ὄντως θεὰς. *Politus.*

Delevi, agnoscens erratum meum. Adnotaveram ad oram libri mihi privatim, non publicaveram conjecturam meam. *Salvinus.*

Potest tamen ea Salvini conjectura defendi, seu excusari exemplo, & auctoritate Procli, qui eodem modo legisse videtur, aut potiùs interpolasse, locum illum Platonis. Sic enim loquitur Proclus ad Hesiodum, ubi heroas vocatos tradit, ὡς ὂν ὄντως γιγενέντας, ἀ θεῶν ἐγκύρσαντων γυναιξὶν, ἃ θνητῶν ἐραστῶν ἀνδράσι. Politus.

Sed & aliam ejusdem vocis originem explicat ibidem Plato, quasi dicti sint heroes ἀπὸ τᾶ ἔρου, i. e. *a dicendo: ὅτι σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ δεινοὶ, καὶ διαλεκτικοὶ, ἑαυτῶν ἐκανοὶ ὄντες.* Perperam autem editum ab Aldo, quod paullò post sequitur apud Platonem: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες, ῥήτορές τινες, καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσι. Nihil ad Rhetoras, & disputatores illud ἐρωτικοὶ, quod ad aliud etymon τᾶ ἔρωτος pertinet. Quare pro ἐρωτικοὶ, aut legendum ἐρωτηματικοὶ, aut cum Henrico Stephano, & Salvino, ἐρωτητικοὶ· quod est, ἐρωτᾶν ἐκανοί. Hoc modo heroes Etymologo, ἀπὸ τᾶς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ. Malè in textum Platonis recepta est ab Henrico Stephano utraque lectio, quam tamen antea agnoverat Ficinus: ῥήτορές τινες, καὶ ἐρωτηματικοὶ, ἃ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσι. Politus.

Hæc sunt verba mea, quæ leguntur ad oram libri. Ἥρως ῥήτορες, ἢ ἐρωτικοὶ ἀπὸ τᾶ ἔρωτος, ἃ ἀπὸ τᾶ ἔρου, καὶ ἐρωτᾶν. Salvin.

10. Ἄλλοι δέ ἀπὸ τᾶς ἕρας) Tzetzes ad Hesiodum: ἥρως λέγονται οἱ ἀπὸ τᾶς ἕρας, ἄγαν τᾶς γᾶς· κατὰ διάλεκτον. Polit.

2. ἠρανίσθησαν) Frobenius ἠρανίθησαν. Alii, ἠρανίσθησαν. Est enim Hesychio Οὐρανίζετο, πρὸς τὸν οὐρανὸν διετείνετο. Polit.

Hesychius οὐρανίζετο explicat, πρὸς τὸν οὐρανὸν διετείνετο, legendum διετείνετο. Salvinus.

3. Οἱ δὲ, ἀπὸ τᾶ οἴρεος) Quæ fortàn verior est etymologia, eo quòd heroum animæ, corporibus solutæ, in aëre degere crederentur. Eodemque spectat etymon illorum, qui, teste Augustino lib. 10. de Civitate Dei cap. 21. heroas deducunt ἀπὸ τᾶς Ἥρας, *ideſt, ab Junone:* quoniam Juno aër intelligitur. *Polit.* ἥρα, ἀήρ. Plato in Cratylo. *Salvin.*

4. Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ) lego, Σῶμα, ex Phocylide, cujus hic sententiam, aut certè similem, videtur Porphyrius in animo habuisse. Sic enim Phocylides v. 102.

Σῶμα γὰρ ἐν γαίᾳς ἔχομεν· καὶ πόντος ἐς αὐτὸν
Λοίσμιος, κύτος ὑγρὸν· ἀὴρ δ' ἄνω πνεῦμα δίδυται.

Politus.

Σῶμα, quasi σῆμα. Corpus, sepulcrum, monumentum. Plato, Cratylo. & Porphyrius Platonicus id fortè secutus est. *Salvin.*

5. ἐν πόντῳ κεῖται) Non opus est hoc alterum κεῖται. quod si hinc removeas, bene versus procedit:

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ· πνεῦμα δ' ἀὴρ ἔδ' ἔχει.

Quamquam Heinsius hunc eumdem versum faciat hexametrum, & legat:

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται τόδε, πνεῦμ' ἔχει ἀήρ.

Polit.

6. Ἥρα ὑπάμενοι) lege cum adspiratione, ὑπάμενοι. Hunc tamen versum Hesiodus non de heroibus usurpat, sed περὶ δαιμόνων, ut contra Eustathium, aliosque Græcos Grammaticos, egregiè observavit Daniel Heinsius. *Politus.*

Sed dæmones, & heroes, & dii confunduntur nonnumquam. *Salvinus.*

7. ἀλλὰ ἡρώων) Tempora belli Trojani dicuntur a Plinio, & aliis, heroica tempora. *Salvin.*

8. οἱ δὲ ῥήτορες, καὶ περίθεσιν, καὶ ὑπόσχεσιν) Hermogenes περὶ ἰδεῶν τῶν ῥητόρων. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν μὲν προέκθεσιν, καλοῦσιν ὑπόσχεσιν. Polit.

rem, veluti ſexu præditas mulierbri, ob placidiorem earum naturam, ut eam virtutem, quæ in ſummi juris moderatione conſiſtit, ſive æquitatem, amicitiam, manſuetudinem, miſericordiam, & quæ hujus ſunt generis. Itaque homines, qui virilis quidem virtutis eſſent compotes, deo patre; qui autem muliebris, hi certè matre deâ nati, dicebantur. Atque id quidem hujuſmodi. Ceterùm, ſi ſemideorum fabulam ad hiſtoriæ fidem expendamus, res ita ſe habet. Magnâ in id contentione videntur veteres incubuiſſe, ut principes ſuos, vel eos etiam, qui aliter excellebant, miris laudibus extollerent: adeò ut gentilium quiſque plura ſupra reliquos ornamenta, & decora comminiſci de ſuis regibus ſtuderet. Quocirca & communes laudandi locos prætergreſſi, ob celſitudinem, & divinam veluti excellentiam auctoritatis regiæ, non ampliùs a patribus, ſive a majoribus quibuſcumque, deducere eos principes voluerunt: ſed divinum quoddam genus, regium eſſe ſuſpicati, deos iis patres ſubſtituerunt. Idque variâ multiplicique ratione, & prout unicuique illorum principum appoſitum magis erat, & accommodatum, ut veriſimile id fieret, quod de divino ejus genere referretur. Ac proinde, quibus nobilitas majeſtaſque regia egregiè conveniret,

οἷον ϑηλυτέρας, διὰ τὸ μαλθακώτερον, οἷον, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ φιλίαν, τὸ πρᾶον, τὸ ἐλεεῖν, καὶ ὅσα τοιάδε. Οἱ μὲν οὖν ἀνδρώδους ἀρετῆς μέτοχοι ἄνθρωποι, θεὸς πατρὸς ἐλέγοντο· αἱ δὲ τῆς ϑηλυτέρας, ἀλλ' ἄτοι μητρὸς θεᾶς ἐφημίζοντο. Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τοῦτο. Ἡ δὲ ἱστορικὴ κατάστασις, ἡ περὶ τῶν ἡμιθέων μύθων, τοιάδε. Ἀγὼν τοῖς παλαιοῖς ἦν πολὺς, ὡς εἰκός, ἀποσεμνύνειν τὰς ἀρχούσας, ἢ καὶ ἄλλως ὑπερέχοντας· καὶ ἕκαστοι τῶν ἐξ ἧς ἡμιλλῶντο, τοῖς οἰκείοις βασιλεῦσιν ἐπιτιθέασθαι πλείω τῶν λοιπῶν σεμνώματα. Διὸ καὶ τὰς κοινὰς ἐγκωμιαστικὰς ὑπεραναβαίντες τόπους, διὰ τὸ ὑψηλὸν, καὶ θειότερον τῆς βασιλείας, ἐκ ἔτι ἐκ πατέρων, ἢ προγόνων τῶν ἀπλῶς ἤθελον κατάγειν τὰς ἡγεμένας· ἀλλ' ἔνθεόν τι γένος τὸ βασιλικὸν ὑπολαβόντες, ϑεοὺς αὐτοῖς πατέρας ἐπέστησαν. καὶ τοῦτο, κατὰ μέθοδον πολυσχιδῆ, καὶ πολύτροπον, καὶ, ὡς ἑκάστῳ τῶν ἀρχόντων ἦν πρόσφορον· ἵνα καὶ πιθανὸν ᾖ τὸ ϑεόθεν γενεαλόγημα. Καὶ τοίνυν, οἷς μὲν τὸ εὐγενὲς, καὶ βασι-

ret,

1. ὥστε, διὰ μὲν ὁμόνοιαν) *Concordiâ res parvæ creſcunt, diſcordiâ maximè dilabuntur.* Non minus egregiè, quàm verè Salluſtius. Vide apud Livium orationem gravissimam Philippi Regis Macedonum ad Perſen & Demetrium filios, inter ſe diſſidentes. *Salvinus.*

2. ὡς τῷ φαυλότατα τῶν προϋφάρξαι ἐπίγραψε τὴν Ἰλιάδα) Digna obſervatio ſummo Poetâ, ac Philoſopho. Nam illæ quidem ineptiæ fuerunt Appionis Grammatici, qui exiſtimavit, μόνην ideò Homerum in Iliadis veſtibulo inſcripſiſſe, ut primis duabus vocis hujus litteris numerum deſignaret librorum octo, & quadraginta: quot ſcilicet ſunt libri Iliadis ſimul, & Odyſſeæ. Seneca epiſt. 88. *Appion Grammaticus, qui ſub C. Cæſare totâ circumlatus eſt Græciâ, & in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatus, ajebat, Homerum, utráque materiâ conſummatâ, & Odyſſeâ, & Iliade, principium adjeciſſe operi ſuo, quo bellum Trojanum complexus eſt. Hujus rei argumentum afferebat, quòd duas litteras in primo verſu poſuiſſet ex induſtriâ, librorum ſuorum numerum continentes.* Politus.

3. ὡς θεῶν ὄν, καὶ μεταιρόμενον τὸ ὄτυ θυέτκειν, καὶ ἀγυιεύειν) Laudi, & gloriæ ſemper habitum eſt, honeſtè in acie dimicando cadere. Plato in Menexeno: καλὸν μὲν ἀποθνήσκειν καλόν ἐστι τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν, καὶ γὰρ τοῦτο καλὸς τε, καὶ μεγαλοπρεπὴς τυγχάνει. Polit.

Hor. *Dulce, & decorum eſt pro patriâ mori.* ἡδὺ, καὶ καλὸν ἐστι. Hunc verſum equidem ita verti Doricè: Καλὸν δὲ, κἠδὺ θνάσκειν ὑπὲρ πάτρας. Salvinus.

4. θεοὺς αὐτοῖς πατέρας ἐπέστησαν) non modò principibus, ac regibus; verùm etiam ipſis populis, atque urbibus. Livius in præfatione ſuarum hiſtoriarum: *Datur hæc venia antiquitati, ut, miſcendo humana divinis, primordia urbium auguſtiora faciat. Et, ſi cui populo licere oportet, conſecrare origines ſuas, & ad deos referre auctores: ea belli gloria eſt populo Romano, ut, quum ſuum conditoriſque ſui parentem Martem peti ſimum ferat, tam & hoc gentes humanæ patiantur æquo animo, quàm imperium patiuntur.* Polit.

Ποσειδῶνος, ἢ Τρίτωνος, ἢ Νηρέως, ἢ Νηρεΐδος, ἢ ὅλως θαλαττίου, καὶ ἐνύγρου τινὸς δαίμονος, τὸ γένος ἔλκειν ἐλέγετο. Εἰ δὲ καὶ λατροῖς προσπαθῶς ἔχοι, σπηνί τις μάλιστα, ἢ ποταμός, τοῦτον τεκεῖν ἐμυθεύετο. Οἱ κυνηγετῶν ἥδοτες, καὶ ἀσχόλως τῇ θηρᾷν ἔχοντες, ὀρεστόμους νύμφας, ὅσαι καὶ μητράσιν, ἐμέλοντο. Τὸν ἐκ γῆς πλουτοῦντα, οἷα καὶ μήτηρ, ἡ Δημήτηρ ἀμφῆπεν. [6] Αὐτόχρημα δὲ γῆ ἐλέγετο σείεσθαι, ὅτις που ἄρχων βιαιότερος ἦν· οἷος ὁ Ἀνταῖος φαίνεται, καὶ ὁ Τιτυός. Ὅλως δὲ ἁπάντων, τερατωδέστερον μὲν διὰ σεμνότητα οἱ παλαιοὶ τοὺς βασιλέας ἐκ θεῶν γένους ἐγενεαλόγουν, καὶ μυθεύειν ἔλεγον· τῷ δὲ τῆς λόγου αὐτόνομον ἀτοπίαν, ἀλληγορία ἐθεράπευεν, ἢ ἀναγωγική, ἢ καὶ ἱστορική· Ἀλληγορία γάρ τις καὶ ἡ διὰ ἱστοριῶν θεραπεία τῶν μύθων, ἵνα δοκῇ τοῖς παλαιοῖς. [7] Εἰ δὲ, καθ' Ἡρόδοτον, οἱ θεοὶ ἔτω καλεῖσθαι, διότι [8] κόσμῳ ἔθεντο τὰ πάντα πρήγματα, εὐλόγως καὶ τοὺς βασιλέας ἐθεστοίουν οἱ παλαιοὶ, ὡς λαῶν κοσμήτορας, καὶ διὰ τοῦτο ἡμίθεον· καὶ τούτῳ δὴ λόγῳ, ἀπεκλήρουν αὐτοῖς τὸ ἡρωϊκὸν, ὡς οἷα καλουμένους θεοῦσθαι. Οὐ μόνον δὲ θεοὺς ἀνθρώποις ἐφιστᾷ προγόνους [9] ἡ κατά τι ἀγαθότης, καὶ ἀρετὴ, ὡς λέγεσθαι ἥρωας· ἀλλὰ καὶ ὡς θεῶν ἀνά-

piam, & aquatili deo, genus trahere cenſebatur. Sin & addictus eſſet, ac deditus balneis, hunc ab aliquo maximè fonte, aut fluvio, genitum fabulabantur. Qui venaticam artem callerent, & in captandis feris occuparentur, nymphis hi montanis, non ſecus ac matribus, curæ erant. Eum, qui ex terræ fructibus locupletaretur, Ceres, perinde quaſi mater, fovebat. Terra planè genuiſſe eum dicebatur, ſiquis umquam ex principibus magnus eſſet jactator, & oſtentator ſui: cujuſmodi fuiſſe videtur Antæus, & Tityus. Denique, ut uno omnia verbo complectar, ad majeſtatem regibus conciliandam, eos antiqui divino ex genere monſtrosè deducebant, ſemideoſque appellabant: quamquam liberæ illi, & abſurdæ novitati ſermonis per allegoriam, ſive anagogica ea eſſet, ſive etiam hiſtorica, mederentur. In uſu enim apud veteres quædam fuiſſe videtur allegoria, & hiſtorica explicatio fabularum. Quòd ſi, auctore Herodoto, οἱ θεοὶ, *dii*, ſic vocantur, propterea quòd κόσμῳ ἔθεντο τὰ πάντα πρήγματα, *res univerſas ordine collocarunt, ac diſpoſuerunt:* jure optimo antiqui in deorum numerum ipſos quoque reges retulerunt, veluti λαῶν κοσμήτορας, *populorum moderatores*; ut eos nuncupat Poëta; eiſque hac ratione heroicam naturam, tamquam divino ortis genere, attribuerunt. Neque ſolùm parentes deos hominibus adſciſcit quædam ipſorum hominum excellens præſtantia, ac virtus, ut heroës ſcilicet vocentur; verùm etiam ad dei appellationem eos evehit. Quippe multi, qui vel artes in

Rom. p. 19.

γη me-

1. τὰ Διὸς τοῦτο ἐπιόντα κατοίκησαν τὸ χθόνι) Heſiodus in Theogoniâ v. 96. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Polit.

Homerus paſſim: διογενέες, διοτρεφέες βασιλῆες. Salvin.

2. οἷς δὲ λόγος ἐπλήμτην, Ἑρμῆς τοῦτος ἐξελαλᾶτο πατρὸς) Hinc Acta Apoſtolorum c. 14. narrant, Barnabam Lyſtris habitum eſſe Mercurium: ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Politus.

3. Τὰς φάτνας, ἅτινα ποιητικὰς, Καλλίστη. ἢ Τερψιχόρη παιδοποιησαμένη) Heſiodus v. 94.

Ἐκ γὰρ μουσάων, καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί.

Polit.

4. ἔστι καὶ σταθὲν μούσαις λέγεται) Vetus epigramma:

Mentis Apollineæ vis has movet undique Muſas.
In medio reſidens complectitur omnia Phœbus.

Polit.

Apollo Muſagetes dictus. ideſt, *Muſarum dux.* Salvin.

5. καὶ Ἑρμῆς ὁ πολύπους. Ζήτης τυχόν, ὁ Καλαΐς) Locus confuſus in Editionibus, Romanâ, & Frobenianâ. Nec diſtinxit Adrianus Junius, qui in ſuâ Epitome, ipſe quoque contineuter legit, καὶ Ἑρμῆς ὁ πολύπους. Ac deinde, reſectis ſequentibus verbis, ſtatim ſubjungit, ὁ πολύπους, καὶ θέαν ὑγρὰς &c. Atqui hoc quidem loci non epitheton, nec cognomentum Mercurii eſt ὁ πολύπους· ſed refertur ad τὸν ἄρχοντα, & principium eſt alterius ſententiæ, non aliter ac ea, quæ præcellerunt: Ὁ μυστικὸς ἄρχων. Ὁ στρατιωτικός. Ὁ περὶ ποίμνια. Quare ſic diſtinguo: καὶ Ἑρμῆς. Ὁ πολύπους, Ζήτης τυχόν, ὁ Καλαΐς, ἐκ Βορέου καταβαίνοντες πρὸς χθόνιον. Scilicet, ὁ πολύπους ἄρχων. cujuſmodi Zetes, & Calais, fratres alati, de quibus Apollonius lib. 1. *Politus.*

6. Αὐτόχρημα δὲ γῆ) Gigantes γηγενεῖς, *terrigenæ.* Athenienſes αὐτόχθονες, *indigenæ*, quia eamdem terram ἔχειν αὖ, *habitarunt ſemper*, ut ait Thucydides l. 1. *Salvianus.*

7. Εἰ δὲ, καθ' Ἡρόδοτον) immo juxta Pelaſgos apud Herodotum in Euterpe n. 52. *Polit.*

8. κόσμῳ ἔθεντο τὰ πάντα πρήγματα) Hoc e Græco Poëtâ ſumpſit Euſtathius. V. Heſiodum Theogoniâ. *Salvin.*

Immo verò ſumpſit Euſtathius ex Herodoto, cujus hæc ſunt verba: θεοὺς δὲ προσονομάσαι φασὶ, ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα, καὶ πάσας τιμὰς ἔχον. Polit.

9. ἢ κατά τι ἀγαθότης) Benè Frobenius, ἢ κατά τι ἀγαθότης. Polit.

tinet, *inferat ſepulcro*. Quando tamen de ſolâ dicitur animâ; tunc excellentiori quadam ratione, dicitur τὸ, αὐτὸς, *ipſe*: quaſi propriè ipſe, hoc eſt, homo, ipſa ſit anima, qua corpus conſtituitur. Neque enim illud ignorandum, quòd τὸ, αὐτὸς, *ipſe*, nunc de ſolo corpore, ut ſupra dictum eſt, uſurpatur, nunc de ſolâ animâ, ut cum in Odyſſeâ dicit de Hercule: αὐτὰρ δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τερπόμενος, ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. *Ipſe verò inter immortales deos oblectatus, Hebem habet pulcritudine inſignem talorum*. Nunc verò de utroque ſimul, ſive de homine inde compoſito, ac conſtituto. Quamquam & aliis multis modis uſurpatur τὸ, αὐτὸς, *ipſe*, ut ſatis copiosè veteres explicarunt. Ceterùm vide, ut de migratione diſceſſuque animarum verbum adhibeat πρόημι, *præmiſit*, *ſive præmaturè miſit*, ad celeritatem mortis ſignificandam: quum tamen de cadaverum laceratione dicat, ποιῶ, *faciebat*, *ſeu parabat*. perinde quaſi res illa moram quam-

σῶμα λυμβῆσαι τάφῳ. Ὅτε μέντοι ἐπὶ μόνης κῆταί ψυχῆς, ἤτοι, καθ' ἑξοχήν τινα, κῆται τὸ, αὐτός· ὡς κυρίως αὐτῆ, τετέσπ ἀνθρώπῳ, ἧς ψυχῆς ὕσης, δι' ἣν ἦν ἓν σώματι. Ἰσέον γὰ, ὅτι τὸ αὐτὸς, ποτὲ μὲν ἐπὶ μόνῃ σώματος, ὡς πρακρίθη· ποτὲ δὲ ἐπὶ μόνης ψυχῆς, ὡς ὅτε φησὶν ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ Ἡρακλέος, ὅτι αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τερπόμενος, ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆ συναμφοτέρᾳ, ἤτοι τῆ συνθέτῳ ἀνθρώπῳ. Ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολλαχῶς λέγεται τὸ, αὐτὸς, ἱκανῶς ἔφθη τοῖς παλαιοῖς. Ὅρα δὲ, ὅπως ἐπὶ μὲν ψυχῶν ἀπελείσιως, τὸ προέπεμψεν εἶπε, τὸ ταχὺ τῆ θανάτῳ ἐμφαίνων· ἐπὶ δὲ τῶ παραγμῶ τῶν κειμένων, ἐποίει

χεν

1. Καίσαρ) Scribe τροσεπιτωμίως, Καίσαρ. Polit.

2. ὁ πρῶτος τῶν αὐτοῖς ἐπιτηδεῖος ἐν ἀνθρώποις θεός) Diodorus Siculus Bibl. Hiſt. l. 1. pag. 4. Γάϊος Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ διὰ τὰς πράξεις προσαγορευθεὶς θεός. Suetonius in Cæſare c. 88. *Periit ſexto, & quinquageſimo ætatis anno, atque in deorum numerum relatus eſt*. Ovid. 15. Metam. v. 746. *Cæſar in urbe ſuâ deus eſt*. Eò humana proceſſit & adulatio, & ambitio. Hinc *Divus* Cæſar, quaſi *dius*, ἀπὸ τῦ διός. Diſcrimen agnoſcit Servius ad lib. 5. Æneid. v. 45. quamquam allatum ab eo veriloquium minùs probem. *Sit diſcretio, ut deos, perpetuos dicamus; divos, ex hominibus factos, quaſi qui diem obierint. Unde divos etiam imperatores vocamus*. Politus.

Etymon Servius appoſuit explicationis potiùs gratiâ, quàm veritatis. Diſtinctionem enim inter deos & divos, quod primùm intenderat, tradere; non veram & exactam vocis originem edere in animo habebat. Martialis de Domitiano: *Edictum Domini Drique noſtri*. Θεός, ideſt, Deus, quod Latinis *Divus*. In numo Julii Cæſaris: *Sideribus receptus*. Salvinus.

3. ὁ υἱὸς ὁ Σεβαστός) *Auguſtus Cæſar, Divi genus*, Virgilio lib. 6. Æneid. Græcis Σεβαστός, qui *Auguſtus* Latinis. Pauſanias Laconicis c. 11. τὸ δὲ ὄνομα ἀναι τοῦτο Αὐγούστῳ. ὁ κατὰ γλῶτταν δύναται τὸν Ἕλληνα, Σεβαστός. Vocabatur C. Octavius Thurinus. *Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti cognomen aſſumpſit: alterum, teſtamento majoris avunculi: alterum, Munatii Planci ſententiâ: quum, quibuſdam conſentibus, Romulum appellari oportere, quaſi & ipſum conditorem urbis, prævaluiſſet, ne Auguſtus potiùs vocaretur, non tantùm novo, ſed etiam amplifice, cognomine: quòd loca quoque religioſa, & in quibus augurato quid conſecratur, auguſta dicantur, ab auctu, vel ab avium gestu guſtuve, ſicut etiam Ennius docet, ſcribens:*

Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Auctor Tranquillus in Auguſto. *Polit.*

Auguſtus Cæſar Divi filius. in numis & lapidibus. V. Suetonium, & Dionem in Auguſto. *Salvinus*.

4. παρὰ Σοφοκλεῖ) apud Sophoclem in Aiace v. 1084.

Ὧν ἕνεκ' αὐτὸν, ὅστις ἐσ' ἀνὴρ σθένων
Τοσοῦτον, ὅσῳ σῶμα τυμβεύσει τάφῳ.

Ubi inter τὸ, αὐτὸν, & τὸ, σῶμα, eam aſſignat differentiam Triclinius, quæ eſt inter totum, & partem. Τὸ γὰρ αὐτὸν, καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν δηλοῖ· τὸ δὲ σῶμα, μέρος αὐτοῦ, ὃ καὶ μόνον ταφήσεσθαι ἔμελλε. Sic autem locus ille conſtruitur, & explicatur a veteri Scholiaſtâ: οὐδεὶς ἐστιν οὕτω δεινὸς τοσοῦτον, ὅς τι τυμβεύσει τῷ τάφῳ αὐτὸν, λέγων κατὰ τὸ σῶμα. Politus.

5. ὡς ὅτι φησὶν ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ Ἡρακλέος) Ego verò non de ſolâ Herculis animâ, ſed de toto, ſeu *ſuvθέτῳ*, Hercule, accepetim verba illa Odyſſ. l. λ'. v. 601.

. . . . . αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. Polit.

Dictum eſt quaſi de toto Hercule: ſed verè de Herculis umbrâ, ſeu εἰδώλῳ· quum ipſe mortalis fuerit natus, & propter ejus virtutes in Deorum aſſumptus conſortium. *Salvin.*

6. πιῦχει) Antiquus Homeri interpres: πιῦχει, ἐπιτίθη. Heſychius: πιῦχε, κατεσκεύασε. Polit.

διέφθειρεν οἶον, ἢ ἐξώλησε τὸ ὑποκείμενον, ἢ ἵλεω ἱλασυλλαβίαν ἀπὸ δισυλλαβίας περιέσπασεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, αὐτὸς δ' ἑλώρια, ἔστω μὲν κατὰ συναλοιφὴν ἀναγνωσθὲν, ἐκτέλεσίν ἔχει τὴν ἄρχουσαν τῆς ἑλώρια, λόγῳ προσῳδίας, κατὰ κοινὴν συλλαβήν. [1] Ἐκτέτεται γὰρ ἡ μόνον διὰ πνεῦμα ἐπικείμενον δασὺ· ἀλλὰ καὶ διὰ πνεῦμα ἐπαγόμενον ὀξύ· ἔτι δὲ καὶ τὴν περὶ αὐτῆς. Εἰ δὲ ἀσυναλοίφως γράφοι τις, αὐτὸς δὲ ἑλώρια ἔφυσε, πάλιν οἰκείως ὁ τόπος προσῳδίζεται κατὰ δάκτυλον. [6] Διπλασιάσθαι δὲ τὸ λ' τῆς ἑλώρια, ὀκνητέον ἐστίν, ἢ καὶ ἄλλοις τετόλμηται. Ὥσπερ δὲ τῆς πελώριον πρωτοτυπίας τὸ πέλωρ· ἔστω καὶ τῆς ἑλώριον τὸ, ἕλωρ, γενόμενον [7] ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω, ἢ ἐκ τοῦ ἕλω ὃ φονεύω.

ιδ'. Ὅτι

ipſos verò laniatus, ſeu dilaniandam prædam, ſiquidem id ita per ſynalœphen legatur, ſciendum eſt, productam eſſe primam τὸ ἑλώρια, in modum ſpondei, pro ratione communis ſyllabæ. Non enim tantùm producitur ob impoſitum ſpiritum aſperum; verùm etiam propter accentum acutum tum ſubſequentis ſyllabæ, tum etiam præcedentis. Sin autem extra ſynalœphen unus aliquis ſcribat, αὐτὸς δὲ ἑλώρια τεῦχεν, *ipſos verò prædam fecit*, locus ſimpliciter ſcanditur per dactylum. Geminatam verò eſſe in ἑλώρια litteram λ', affirmare non auſim: etſi id alii auſi fuerint. Ceterùm, quemadmodum τὸ πέλωρ, *monſtrum*, primitivum eſt τῆς πελώριον· ſic etiam τὸ ἕλωρ, *captura*, *præda*, *laniatus*, primitivum eſt τῆς ἑλώριον· derivatumque hoc eſt, vel ab ἵλαω, *trabo*, vel ab ἕλω, quod eſt occido, ſive interficio.

XIV.

1. τεῦχε) pro ἔτευχε. ἑλίκετο pro ἐλίκητο. βᾶ pro ἔβη, formâ eſt Jonicâ. *Salvinus*.

2. ἀπὸ τοῦ κύω τὸ φυλῶ) ἐγκυλίσατο γὰρ τὸ ζῷον. Quam cauſſam affert Etymologus. *Politus*.

3. κύπας) Legerem libentiùs κύπες. ut κύων, *columna*. genitivus κύπος. Salvin.

4. διὰ τὸν τῆς γένυος κολοσσὸν) Sic ἡ καὶ ἡ κρόταφον. *hic & hæc melior*. genitivus, τοῦ καὶ τῆς κρόταφος. ἡ καὶ ἡ ὄπτανον. *hic & hæc inferior*. τοῦ καὶ τῆς ὄπτανος. Salvin.

5. Ἐκτέτεται γάρ) Contra Euſtathium. Spiritus aſper habet facultatem dumtaxat aſperandi, non producendi ſyllabam. Accentus acutus habet facultatem dumtaxat acuendi, non producendi ſyllabam. Examinetur Scazon Perſii: *Cantare credas Pegaſeium melos*. pro quo Politianus ſubſtituit *nectar*. Salvinus.

Notant Grammatici, eam eſſe vim litterarum liquidarum, ut antecedentem ſyllabam brevem poſſint producere: proferuntque ex Homero exempla. lib. ε' Il. v. 31. Ἄρης, Ἄρηι βροτολοιγῷ'. & v. 358. Πολλὰ λισσόμην. ut & lib. φ', v. 368. Πολλὰ λισσόμενος. & lib. χ', v. 91. Πολλὰ λισσομένῳ. Ubi minimè opus medicinâ Joſuæ Barneſii, qui, ut conſulat metro, legendum putat, Πολλά ἑ. Denique Hymno in Mercurium (ſi Homerum tamen habet auctorem) v. 499. Θεὸς δ' ὕπνῳ μέλος ἦκεν. Quo ex loco falſitatis convincitur Angelus Politianus, dum audaciter affirmat *Miſcell. c.* 44. *melos* nunquam, neque apud Græcos, neque item apud noſtros, accipi, *niſi brevi priori ſyllabâ*. Hoc modo, ratione liquidæ, productam volunt primam in ἑλώρια. Atque hinc etiam Perſium primam produxiſſe in *melos*, ut & Ennium XIII. *Annal.*

Matrona melos complent, ſpectare faventes.

Ubi certè audiendus non eſt Marcilius, qui pro *melos* ex conjecturâ reponit *mœros*. Non nego equidem, quod affirmat Politianus, in veteriſſimo aliquo codice ſcriptum inveniri *nectar*, quum hanc lectionem exhibeat Cornuti in Perſium Commentarius, & Aldus *Inſtitut. Grammaticar. lib.* 4. teſtetur, aliatum ad ſe ab Jucundo Veronenſi, homine accurato ac docto, codicem unum in membranâ miræ antiquitatis, ubi ſcriptum erat, *Pegaſeium nectar*, & ſupra ſcriptum minutioribus litteris, *vel melos*. ſed dico, id, quod monet ibidem Aldus, ſi, ut plurimi habent codices, *melos* legatur, non repugnare ſyllabam. Non eſt autem, cur quidam tantopere laudent Turnebum, quòd Perſianum verſum, mutatis ſcribis, ſic reconcinnaverit:

Cantare Pegaſium melos credas.

Nam in immutando ita verſiculo præluxerat Turnebo Plautius Pontularenſis. Ceterùm, quod de adſpiratione, & accentu acuto ſequentis ſyllabæ docet Euſtathius, fieri inde poſſe ſyllabam longam, confirmare ſe putat Hometico exemplo Henricus Stephanus, ex lib. 3. v. 832. Ἥδε μαντεύνας, ὅθι ὃς πολὺς ἔπτατο. Ubi tamen productio ſyllabæ adſcribi poteſt, non adſpirationi, ſed cæſuræ: ſicuti & apud Virgilium Ecl. 6. v. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Et lib. 9. Æneid. v. 610.

Terga fatigamus haſtâ. . . . .

Politus.

6. Διπλασιάσθαι δὲ τὸ λ' τῆς ἑλώρια) Poterat eſſe ἵλωρια, ut apud Latinos *Religio*, ob metrum; & apud Græcos Poetas ἵστα pro ἕστα. γελάσσας pro γελάσας. ὕστι pro ὕτι. Salvin.

Sic μῆλες, geminatâ litterâ, legere nonnullis placuit apud Homerum, & *melles* apud Perſium, eo modo, quo dixit Virgilius *Relliquias Danaum*. Quod autem attinet ad ἑλώρια, minor id, quod ſcribit Politianus, *niſu jam. & auctoritate doctiſſimi cujuſque receptum eſſe, ut id vocabulum apud Homerum quoque λ' duplici notaretur*. Nam Hometica editio, quæ magnâ doctorum hominum approbatione prodiit Florentiæ anno M. C CCC.LXXXVIII. ex recenſione Demetrii Chalcondylæ Athenienſis, diſertè repræſentat ἑλώρια cum ſimplici λ'. tantùmque ab uſu, & auctoritate doctiſſimorum hominum abfuit, ut notarent id vocabulum apud Homerum cum duplici λ', ut etiam ſcribat Henricus Stephanus, omnes, quæ ab eo tempore ad ſuas manus pervenerunt, editiones Homeri unicum tantùm λ' agnoſcere in ἑλώρια. Politus.

7. ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω) Fortè, ἢ ἐκ τοῦ ἕλω τὸ ἕλκω. Etymologus: παρὰ τὸ ἕλω τὸ ἕλκω· ὃ παρὰ τὸ ἕλω τὸ λαμβάνω. Hinc ἕλωρ, τὸ θήραμα· Id, quod expreſſum eſt a Virgilio lib. 9. Æneid. v. 485 *canibus data præda Latinis, Alitibuſque jacet*. Politus.

sunt futuræ, & quæ Jovis consilium, ac sententiam deceant. Præterea hoc loci excusationem habet, ac defensionem Achillis: quasi scilicet dicat, non hæc propter illum, sed propter fatum, ex necessitate evenisse. Sententiam enim, ac decretum Jovis, fatum ipsum intelligunt: quippe quum fatum ipsum Juppiter dicatur, ut visum est Stoicis. Unde & aliqui circumflectebant τὸ βουλῇ, *sententiâ*. inter quos Nicanor, qui cognominatus est Stigmatias, *quasi punctis notatus*, propterea quòd multa verba fecit περὶ στιγμῶν, *de punctis*. Intelligebant enim, hæc evenisse τῇ βουλῇ τοῦ Διὸς, *Jovis sententiâ, ac voluntate*. Verùm alii sententiam eam, ac voluntatem Jovis accipiunt, qua, sicuti etiam Euripides fabulatur in Oreste, terram populorum onere gravatam levare, sic ipsâ precibus postulante, voluerit. qua de causâ tum Thebanum imprimis bellum conflaverit, tum, bello illo absoluto, Trojanos, ac Græcos ad internecionem adduxerit, suadente, ut ferunt, Momo, ut ne fulminibus omnia, aut illu-

εαν δὲ τοῦτο ἦν, ἆρα μεγάλα ἄνια γενήσονται, ᾗ Διὸς βουλῇ πρέπουσα. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀχιλλέως ὑπερασπολογοῦνται, εἰσὶ λέγων, μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἡμαρμένον, ἐξ ἀνάγκης ταῦτα γενέσθαι. Βουλὴν γὰρ Διὸς τὴν ἡμαρμένην φασίν· ὡς τῆς ἡμαρμένης, Διὸς λεγομένης, καθὰ καὶ τοῖς Στωϊκοῖς ἔδοξεν. [4] ὅθεν καὶ περιέσπασάν τινες τὸ, βουλῇ. ἐν οἷς καὶ [5] Νικάνωρ ὁ Στιγματίας ἐπικληθείς, διότι ἐπολυλόησε περὶ στιγμῶν. λέγοντες, ὅτι γεγόνασι ταῦτα τῇ βουλῇ τοῦ Διός. Τινὲς δὲ βουλὴν Διὸς εἶπον, τὴν πλὴν γῆν (ὡς καὶ [6] ὁ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ μυθολογεῖ) κεφάσαι βαρυμένην τῷ τῶν λαῶν φόρτῳ, κατὰ τὴν αὐτῆς αἴτησιν. ᾧ χάριν, φασὶ, τόν τε Θηβαϊκὸν πρῶτα συνεστήσαι πόλεμον, καὶ, μετ' ἐκεῖνον, ἀπάγειν ἐπὶ φθορὰ Τρῶας, καὶ Ἕλληνας, Μώμου, φασὶ, συμβουλεύσαντος, μὴ κε-

vio-

ραυ-

1. φησι) Prætermissum hoc loci nomen Athenæi, qui l. 1. cap. 10. Zenodotum reprehendit ab ignorantiâ hujus vocis διὸς: eo quòd ὁ περὶ διὸς ἀεὶ τῷ διΐσθαι λέγεται, ὃ ἐξ διαιρεῖσθαι ἐπίσης. Quare non nisi in hominis cibum convenit, μίαν ἀνθρώπου χωρούσης τὸ ἴσον ἐκ τῆς περιμετρικῆς βίας. Politus.

2. ὃ τῷ ι προτίθεται ἐν τῇ εἰκοστῇ, καθὰ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.) Atqui nulla est Jonica additio τοῦ ι in πέμπτῃ, sed ea litteræ prorsus necessaria. Est tamen Jonica additio litterarum ό, & ώ. quum ex communi linguâ dicendum esset, κοσί. Atque id tantùm voluit Eustathius. *Polit.*

Homerus alibi. Ἥτις ἀκούουσαι νεωτάτη ἀμφιτέλλεται. Et: Ἣ πρώτην τετύκοντο κατηφορικὸν ἀνδρῶν. A nominativo plurali ἀκούουσαι. τέτυκς. Ita & hic a κύων, κύνεσι, κύνεσσι. metri causâ. *Salvinus.*

3. ὡς τῆς ἡμαρμένης, Διὸς λεγομένης) Plutarchus De audiendis Poetis, p. 23. αἰδόνια δὲ, καὶ μυστικώτερα, ὅτι καὶ τὴν τοῦ Διὸς, καὶ Ζηνὸς ὀνόματα, ποτὲ μὲν τὸν θεὸν, ποτὲ δὲ τὴν τύχην, πολλάκις δὲ τὴν εἱμαρμένην προσαγορεύουσιν. Atque ita Plutarchus per Jovem intelligi hîc ab Homero putat fatum. Ab eadem mente, ni fallor, Seneca Nat. Quæst. l. 2 c. 45. de Jove: *Vis illum fatum vocare? Non errabis. Hîc est, ex quo suspensa sunt omnia, causa causarum.* Polit.

4. ὅθεν καὶ περιέσπασάν τινες τὸ, βουλῇ) Sed, etsi Διὸς βουλὴν fatum intelligebant; non erat tamen, cur ab iis non legeretur βουλὰ, in recto. Ovidius lib. 8. Metamorph. *Quidquid superi voluêre, peractum est. Quidquid superi voluêre*, ipsa est βουλὰ, sententia, & decretum superiorum. Διὸς νόος dicitur Hesiodo ad imitationem Homeri in Theogoniâ v. 1002. μεγάλα δὲ Διὸς νόος ἐξετέλεσσε, Atque hoc est fatum, decretum, & sententia mentis divinæ. Tu rectè intelligas cum Augustino de Civit. Dei lib. 5. cap. 8. *Qui verò non astrorum constitutionem, sicuti est, cum quidquam concipitur, vel nascitur; vel inchoatur; sed omnium connexionem seriemque causarum, qua fit omne, quod fit, fati nomine appellant, non multùm cum eis de verbi controversiâ certandum, atque laborandum est: quandoquidem ipsum causarum ordinem, & quandam connexionem summi Dei tribuunt voluntati.* Politus.

5. Νικάνωρ ὁ Στιγματίας) Vide Suidam v. Νικάνωρ. Scripsit inter alia Nicanor περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἃ ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ. Polit.

Nicanor, grammaticus Alexandrinus, propterea quòd plura de punctis & interpunctione volumina scripsit, vocatus fuit per ludum Stigmatias, quo cognomine servus dicebatur, qui ob delictum fuisset pœnæ & ignominiæ causâ inustas. *Salvinus.*

6. ὁ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ) non modò in Oreste Euripides v. 1639. verùm etiam in Helenâ v. 38. Fabulam hanc fusè expositam habes apud antiquum interpretem Homeri ex Tarsino, sive potiùs Stasino, Cypriorum Carminum auctore. *Politus.*

Ἐξ ὅ δὴ τὰ πρῶτα διαφέρειν ἐρίσαντε,
Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Basil. p. 16. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς,
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσείῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

Cum fœlices primùm dissenserunt inter se contendendo,
Atrides que rex virorum, & divus Achilles.
Quisnam est Deorum ad contentionem commisit, ut pugnarent?
Latona, & Jovis filius. Hic enim regi iratus
Morbum per castra excitavit malum, peribantque populi,
Propterea quòd Chrysi injuriam fecerat sacerdoti
Atrides. Hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
Redemptumque filiam, ferensque magnifica dona,
Gestansque tenens manibus eminus jaculantis Apollinis,
Aureo cum sceptro; & supplex orabat omnes Achivos;
Maximè verò Atridas duos, duces populorum:
Atrida, cæterique egregiè armati Achivi.

ις'. Ὅλη θέλων ἐνδείξασθαι ὁ Ποιητὴς, ὡς δεῖ μόνον δεῖ ἀπὸ τῶν τελευταίων ἀρχόμενόν τινα, ἐπὶ τὰ πρεσβύτερα τῶν πραγμάτων ἀνατρέχειν, ὅπερ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἐποίησε μήνιδος, ὡς προέφημεν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε δέον ἐστὶ καὶ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν, ἤγουν ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρχεσθαι, καὶ ἕτω προβαίνειν τοῖς ἑφεξῆς, διὰ σαφήνειαν, φησὶ καὶ τῶθε προεκθετικῷ σχήματι πρὸς τὸν ἐν αὐτῷ μῆσαι· ὅτι τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν ἄειδε θεά, ἐκ ἄλλοθεν, ἀλλὰ ἐξ ὅτου καιροῦ τὰ πρῶτα διέστησαν Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. ἰστέον, μὴ, ὥσπερ τὰ Τρωϊκὰ, ἕτω καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν ἐκ τῶν ἑκάτων θελήσας ᾄδειν· ἀλλ' αὐτῷ ἀφ' ἧπερ καλὰ φύσιν διεξόδευσον, [4] ἀρξάμενος ἐξ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ τῆς τῶν βασιλέων διαφ-
Rom. p. 21. ὰσεως, καὶ ἑπομένως καὶ αὐτὸν, ἢ τῇ ἔριδι ξυμβαλόντα ἐκείνους, ἤτοι τὸ δάιμονα τὸ τῆς φάσεως αἴτιον. οὗ δὴ καὶ σοῦ, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ Χρύσου πρεσβείας, περαίνει τοῦ ἱστορίαν καὶ ἀκολουθίαν μέχρι τέλους. Τινὲς δὲ ὑ χρονικὸν ἦτοι τὸ, ἐξ ὅ δὴ τὰ πρῶτα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀφ' ὅ, καὶ ἐξ ὅτου, καὶ ἀφ' ὅτου, καιρὸν δηλαδὴ· ἀλλὰ αἰτιολογικόν. οἷον, ἐξ ὅ αἰτίᾳ τὰ

XVI. Poëta quum ostendere velit, non modò a calce incipiendum esse, ut ad rerum verticem redeamus, quod fecit ipse in irâ Achillis, ut supra explicatum est; sed res etiam interdum naturali ordine exponendas, videlicet exordiendum esse a primis, atque ita, perspicuitatis causâ, ad reliquas progrediendum: hoc item loci, perinde quasi propositione uteretur, Musam adhortatur suam, ut in canendâ sibi Achillis irâ, non sumat aliunde initium; sed ab eo sanè tempore, quo primùm orta est discordia inter regem hominum Agamemnonem, & divum Achillem. hoc est, ne, quemadmodum res Trojanas, sic & Achillis iram ordiri velit ab extremo; sed ordinatim eam jam inde a principio explicet: ita ut ab ipso tempore incipiat excitatæ inter reges dissensionis, eumque etiam patefaciat, qui illos inter se ad contendendum commisit, videlicet deum, dissidii illius auctorem. Quod utique facit, & a Chrysis legatione exorsus, distinctâ rerum serie, narrationem ad extremum usque perducit. Verùm quidam non tempus significari censuerunt verbis illis: Ἐξ ὅ δὴ τὰ πρῶτα, *ex quo, sive a quo scilicet primùm*. ut cum dicimus, ἀφ' ὅτου, itemque ἐξ ὅτου, & ἀφ' ὅτου, *a quo, sive ex quo*, nimirum καιροῦ, *tempore*. sed significari ibi caussam. perinde quasi diceret: ἐξ ὅ αἰτίᾳ τὰ πρῶτα, *qua primùm ex*

caus-

1. θυητὸς πᾶσι γένηται) Antiquus Scholiasta Homeri, θυητὸς πολλὸν γένηται. Polit.

2. Τινὲς μέντοι) ex Euripide præsertim in Helenâ v. 41. Polit.

3. ὑ καὶ φρονεῖ) Observa. Anima mundi Gentium Theologis, Providentia divina, quippe qua dicebant *mundum, & omnes mundi partes, & initio constitutas esse, & omni tempore administrari*. Mens ea mundi Ciceroni lib. 2. de Nat. Deor. p. 222. *Talis igitur mens mundi quum sit, ob eamque caussam providentia appellari recte possit* (Græci enim πρόνοιαν dicitur) *hæc providentissimum providet, & in his maximè est occupata, primùm ut mundus quàm aptissimus sit ad permanendum, deinde ut nullâ re egeat, maximè autem ut in eo eximia pulchritudo sit, atque omnis ornatus*. Politus.

4. ἀρξάμενος) Lege cum Frobenio, ἀρξαμένῳ. Intelligitur enim Musa: quum tamen paullò post sequatur ὀρξάμενος, de ipso nimirum Poëtâ. Quamquam, nequid dissimulem, ibi quoque libentiùs legerem ἀρξαμένῳ, ut sermo esset de Musâ. Polit.

ἀνακτας, propterea quòd ἀνακῶς, videlicet ἐπιμελῶς, *ſolerti curâ*, ſubditis proſpiciant, ſive curam habeant ſubditorum: quum primùm, iiſdem auctoribus, atque etiam auctore Plutarcho, ſic cognominarentur Dioſcuri, veluti qui curam gererent navigantium. Itaque, ut conſtat, divina vox eſt τὸ ἄναξ, *rector*: ideoque ad excellentiæ notam uſurpatur, puta de regibus, ac de patribus familiâs, ut id quoque veteres teſtantur. Ac Euripides etiam divinam in hac ipsâ voce vim ineſſe ſignificat, cum ait: Ἄναξ· Θεοὺς γὰρ δεσπότας καλῶν χρεών. *O rector. Deos enim dominos vocare oportet.* Itemque ſermo ille Ajacis per ironiam, ſive diſſimulationem, apud Sophoclem: μαθεσόμεθα δ' Ἀτρέιδας σέβειν. *diſcemuſque Atridas venerari.* Nam & divina vox eſt τὸ σέβειν, *venerari*. Porrò τὸ ἀνακῶς, *cum curâ, ſedulò, providè*, legitur etiam apud Herodotum. Quin & in Gentilium Nominum Commentario nomen affertur proprium, Ἄναξ, *Anax*, terræ, & cœli filius, a quo Miletus appellata olim eſt Anactoria. Quemadmodum verò

δὲ

F 2

1. τῶν τίς) Scribe ἐγκλιτικῶς, τῶν τις. Eſt enim hîc ἀόριστον τὸ, τις. Polit.

2. Κρίνων μέντοι ἐρωτηματικὸν εἶναι τὸ Τίς) Videtur etiam per interrogationem legiſſe Statius. Sic enim locum hunc Homeri imitatur Thebaid. 6.

Quiſnam iſte dues, fidiſſima Phœbo
Nomina, commiſit Deus in diſcrimina vestes? Polit.

3. μᾶλλον ἐγκλιτικῶς, Τίς τ' ἄρ σφωε) Sic ἐγκλιτικῶς melioris quæque notæ, editiones vetuſtiores, ut Florentina, Aldina, Junctina, Adriani Turnebi. Primus, ni fallor, Henricus Stephanus, προπερισπωμένως. Τίς τ' ἄρ σφῶι. quod mox plerique ampleæ ſunt editiones. *Politus.*

4. τὸ Ἀτρείδης Πινδαρικὸς) Immo Ἀτρείδας Pindaro Pyth. Od. 9. v. 47. *Polit.*

5. διὰ τὸ ἀνακῶς, ἤγουν ἐπιμελῶς, ἔχειν) Placet hæc etymologia Plutarcho in Theſeo: ἀνακτες γὰρ ἔχειν τὸς ἐπιμελουμένους, ἢ ϛυλάττοντας ἑαυτὸν· τὸ τὰς βασιλεῖς ἴσως ἀνακτας διὰ τοῦτο καλεῖσθαι. E contrario tamen Etymologus ex Methodio, qui τὸ ἀνακῶς τὸ ἐπιμελῶς, καὶ περιεσταλμένως, derivat ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, οἷς ϛρατιῶται καὶ τῶν ὑπηκόων. Polit.

6. οἱ Διόσκουροι) Dioſcuri, ideſt Jovis pueri, Caſtor & Pollux, dicti ἄνακτες. De iis Theocritus in Dioſcuris. *Salvin.*

7. ἐνεκλήθησαν) Emenda cum Frobenio, ἐπεκλήθησαν. Propriè tamen Dioſcuri non ἄνακτες dicti ſunt, ſed ἄνακες, ut eſt apud Ciceronem lib. 1. de Nat. Deor. & apud Plutarchum in Theſeo; ſive ἄνακτι, ut apud Etymologum. Inde eorum templum Ἀνάκειον apud Thucydidem lib. 8. cap. 93. *Polit.*

8. ὡς τῶν πλείστων ἐπιμελούμενοι) Non id dicit Plutarchus, ſcilicet Dioſcuros vocatos eſſe ἄνακτας, quòd curam gerant navigantium; ſed, vel διὰ τὰς γενομένας ἀναχὰς, vel διὰ τὸν ἐπιμένοντα, τὸ καθεσταλμένον τὸ μοῦνον ἀνακὲς παθεῖν, ϛρατιὰς ποτεσταλέντας ἐνδον ὕσης. ubi pro ϛρατιὰς placet mihi ϛρατιᾶς. Vel denique, ut putarunt nonnulli, διὰ τὸν τῶν ἀρίϛων ἐπιβάτην. eo quòd ſcilicet Athenienſes τὸ ἄναν ſoliti ſint dicere ἀνάκτα. Polit.

9. ἐπεὶ εἰκάζουσιν) Nam inter alia τὸ ἄναξ ex Etymologo ſignificat etiam τὸν δεσπότην, juxta illud: Αὐτὰρ ἐγὼ εἶπον ἀνωΐ ἐνὶ μεγάροισι. Polit.

10. Εὐριπίδης) Euripides in Hippolyto v. 83. Ubi notat Scholiaſta, dominos, ſive heros, κατοχηρικῶς vocari ἄνακτας, quaſi ἐνοικίους ϛυτῆρας. Polit.

11. μαθησόμεθα) Sophocles in Ajace v. 667. μαθησόμεσθα. ut poſtulat metrum. *Polit.*

12. θεὰ γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν) Unde σεβαϛὸς, *Auguſtus*. Polit.

13. παρὰ τῷ Ἡροδότῳ) apud Herodotum lib. 1. n. 14. de Periandro. quem dicit Ἀρίονα μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν, ἐπιμελῶς μετιόντα, ἀνακτὸς δὲ ἔχειν τῶν τερπνῶν. cuncta habuiſſe nautas. Et lib. 8. n. 109. καὶ σφέα ἀνακτὸς ἐχέτω. nec non apud Thucydidem lib. 8. c. 102. ὅτινες αὐτῶν ἀνακτὸς ἔξουϛν, ὃν ἐκπλέουϛιν. ubi τὸ ἀνακτὸς poſitum eſſe notat Scholiaſta ἀντὶ τοῦ περισπασταὶ, καὶ ϛολασταὶ. Polit.

14. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Μίλητος) Hinc in Stephano v. Μίλητος, legendum patet: ἀπὸ Ἀνάκτος τοῦ Γῆς, καὶ Οὐρανοῦ ὀνομάσθη Ἀνακτορία, ut poſt Lucam Holſtenium, & Samuelem Bochartum re-

ſti-

ιή. Ὅτι διάφασις, ἡ μὲν ἐστι φιλέντων, ὡς, ὅτε ἀλλήλοις συνταξάμενοι, ἄλλω ἄλλος τράπωνται· ἡ δὲ, ἐπὶ ἔχθρᾳ, ὡς, ὅτε τὴν τῆς φιλίας ζυγὸν τινες ἀποφορτισάμενοι, καὶ λύσαντες, διαχέουσιν. Οὕτω δὲ καὶ συμπλοκή, ἡ μέν τις ἐστὶν, ἐπὶ φιλίᾳ καὶ ἑνώσει. ὅπερ καὶ ἁρμὸν λέγεται παρὰ τὸ ἁρέσθαι. ἡ δὲ, ἐπὶ ἐχθραμόλων, ὅπερ καὶ ἔριζιν ἐστί. Καὶ σημήνας, ὅπως ἐκ τοῦ ἔρειν, καὶ τὸ ἐρίζειν, καὶ ἡ ἁρμὴ λέγεται. ὥσπερ καὶ τὸ συμβάλλειν πολὺ μὲν ποιεῖ πρὸς ἐπὶ κακῷ συμβολὴν, ποτὲ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Ταῦτα μὲν ὁ Ποιητὴς, φησὶ διαχῆναι τοὺς βασιλεῖς ἐρίσαντας, πρὸς διαχολὴν μόνον τοῦτο τῆς φιλικῆς διαστάσεως. Καὶ πάλιν, ὅτι θεὸς αὐτοὺς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, ἤτοι συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν. ἵνα διαφάλη τὴν τοιαύτην συμπλοκὴν τῆς φιλικῆς. Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ, διαχῆναι, καὶ ἐπὶ ζυγιτῶν ἵππων ταραχθέντων, ἐν τῷ παραψῳδίᾳ κεῖται· καὶ ὅτι περιέργως τινὲς ἐπιβαλόντες, Θεοκρίτου φάναι τὴν γυναῖκα αὐτόν-
Bas. p. 17. τος, γράφουσιν ἐντεῦθεν, διὰ φάντην ἐρίσαντο. ἵνα λέγῃ ὁ Ποιητὴς, ὡς διὰ γυναῖκα ἤρισαν. Ὁ δὲ τούτοις πρεσέχων, ἁπλᾶν ἂν φιλόκαλος. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι Ὅμηρος μὲν, τὸ συνέηκεν ἀντὶ τοῦ συνέβαλεν ἔφη εἰλῆσθαι, καὶ ῥύσιν δὲ ὡς ποταμῶν λέγει, τὴν συμβολήν· οἱ δὲ μετὰ τὸν
Rom. p. 22. Ὅμηρον, ἐπὶ φρονήσεως καὶ τὸ συνῆκε λαβέσθαι,

καὶ

XVIII. *Διάσασις, sejunctio, secretio, re*
alia eſt amicorum, ut quando, poſteaquam ſimul inter ſe convenerunt, alius aliò divertit: alia eſt, inimicitiæ cauſsâ, ut quando aliqui, excuſſo jugo, ſoluto que vinculo amicitiæ, ſejunguntur inter ſe, ac diſſident. Sic etiam *συμπλοκή, congreſſio*, alia eſt, amicitiæ, & concordiæ cauſsâ. quæ quidem dicitur *ἁρμὴ, pax, ſeu concordia*, παρὰ τὸ ἁρέσθαι ἐν ἕνωσει, *a nectendo, copulandoque in unum*: alia eorum, qui odio ſe invicem habeant. quod eſt etiam *ἔριζειν, contendere*. Et obſerva, ut ex *ἔρειν, nectere*, tum τὸ *ἔριζειν, contendere*, dicatur, tum ἡ *ἁρμὴ, pax*: quemadmodum ex *συμβάλλειν, conjungere, vel committere*, fit ἡ *συμβολὴ, conflictio*, eaque interdum in malam partem, *pro conflictu*, interdum in bonam. Hæc quum explorata haberet Poëta, de regibus ait, eos διαχῆναι *ἐρίσαντας, ſejunctos inter ſe fuiſſe contendendo*. idque addidit ad ſejunctionis, ſeu diſceſſionis amicabilis differentiam. Et rurſus, ὅτε αὐτοὺς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, *deus eos commiſit ad contentiosè decertandum*. ſive, congredi eos fecit, inter ſe commiſit, ut contenderent: ut congreſſionem id genus ab amicabili diſtingueret. Sciendum autem eſt, de jugalibus etiam equis perterrefactis poſitum eſſe in libro Ψ, τὸ διαχῆναι, *in diverſa abierunt*. itemque aliquos, affectato nimis ſtudio, propterea quòd Theocritus mulierem vocat, φάντην, ſcribere hoc loci voluiſſe, διὰ φάντην ἐρίσαντο, *propter mulierem contenderunt*. ita ut Poëta ſignificet, mulieris eos cauſsâ contendiſſe. Quos qui moratur, amans hic dici poteſt novitatis. Præterea vide, ut Homerus hoc loci dicat συνῆκε, *commiſit*, pro συνέβαλεν, *i. e. congredi fecit, atque inter ſe concurrere*. ſicut etiam alicubi, concurſum ipſum, ſeu confluxum fluviorum, vocat σύῤῥοιαν, quum tamen poſteriores Homero auctores de cognitione perceptioneque rerum tum τὸ συνῆκεν, *intelle-*
xit,

ſtitoris Abrahamus Berkelius: non ἀπὸ Ἀτρείδου, ut exhibent libri manu exarati. Pauſanias in Achaicis: Μάλιστα δὲ αὐτοῖ τοιάδε τὰ ἀρχαιότατα σφίσιν ὕστερα λήψεται· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος κελεύσαι τὸν θεὸν, Ἀγαιοὺς τὸ παλαιὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργεῖα βουλεύοντας τὸ Ἀργείους. Politus.

1. Χίος ἀνὴρ) Nota. Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βιχὼ ἔχει τὸ *ι*, ut loquitur Stephanus: quum tamen τὸ ἐθνικὸν longam eam litteram habeat. *Polit.*

2. ἐνικλᾷ) Sic etiam Frobenius. Sed lege mecum ἐνικλᾶ. Polit.

3. ἐχθραμόντων) ut ſupra φιλέντων. Alioquin mallem ἐχθρεμόντων. Polit.

4. ἐν τῷ π' ραψῳδίᾳ) v. 470. Τὰ δὲ διαχῆναι. Polit.

5. φάντα τὴν γυναῖκα) Heſychio φάτα, γυνή. Polit.

φάντην fortè, quaſi ſtatura, ac ſtabilis, ſtata. Virg. *Connubio jungam ſtabili, propriamque dicabo.* Salvinus.

6. σύῤῥοιαν δὲ τῶν ποταμῶν λέγω) lib. κ'. Odyſſ. v. 515. ubi ξύνιεν δύο ποταμῶν antiquo etiam Scholiaſtæ explicatur σὺν ταῖς συμβολαῖς τῶν ποταμῶν. Politus.

7. ὑπὸ φρονήσεως) Genuinam explico φρόνησιν, *cognitionem perceptionemque rerum*, ut eam alicubi acceptam video. Nam ſi præpiè accipiatur φρόνησις pro prudentiâ, alia certè ab eâ eſt σύνεσις. Et benè utramque diſtinguit Ariſtoteles non modò lib. 1. de Moribus c. 13. ubi tres enumerat ἕξεις διανοητικὰς, σοφίαν, καὶ σύνεσιν, καὶ φρόνησιν· verùm & iam multò uberiùs, magiſque explicatè lib. 6. c. 11. περὶ τὰ αὐτὰ μὲν τὴν ἕξιν ἔχει· οὐκ ἔστι δὲ ταὐτὸν σύνεσις, καὶ φρόνησις· ἡ μὲν γὰρ φρόνησις, ἐπιτακτική ἐστι· τί γὰρ δεῖ πράττειν, ἢ μὴ, τὸ τέλος αὐτός

ipse vero Atriden interficeret. Deest autem τὸ ὥστε, ut, in τῷ μάχεσθαι, ita ut hæc sit sententia: ἐρδι ξυνέηκεν, ὥστε μάχεσθαι, *ad contentionem commisit, ut pugnarent*. Aut alio modo, deest articulus. ita ut sensus sit: ἔρδι τῇ τὸ μάχεσθαι. *ad contentionem pugnandi*. Aut etiam aliter, in modum explicationis, ἔρδι, *ad contentionem*. videlicet, re ipsâ ad pugnam. Non enim qualitercumque διαστάτην, *sejuncti sunt*, magno intervallo loci, vel ex dimissâ concione, vel ex confertis hostiliter manibus; sed per contentionem comparatam ad pugnandum.

XIX. Caussa proxima, cur iratus sit Achilles, raptus est Briseidis: caussa, quæ hanc antecedit, est regis contentio: caussa adhuc remotior, pestilentia est, de qua quum sermonem Achilles intulisset, ignominiam ipse accepit: ulterior denique caussa, sol est, cui caussam attribuunt pestilentium mortiferorumque morborum. Quum igitur Poëta ipse dicat, Apollinem, Latonæ & Jovis filium, fuisse in caussâ,

τὰς ἐστὶ· ἡ δὲ ξύνεσις, κριτικὴ μόνον. Ubi σύνεσιν restè interpretatur Lambinus *intelligentiam*, quomodo etiam apud Platonem Ficinus. Alioquin pro ἐρεσσόντες mallem hic apud Eustathium, νοήσαντες. ut statim dicit, ἐνὶ τῶ νοῶν. Politus.

1. τὸν λέξιν τὸ ξυνῆκε) συνῆκε, *intellexit*, ἀπὸ τοῦ συνίημι, συνῆκα *infinit*. συνέηκε, *emmisit*, ἀπὸ τοῦ συνέημι, συνέηκα, *infinit*. ut ἐξέηκε βέλος, *mittere telum*, ἀπὸ τοῦ ἐξίημι. Salvinus.

Hoc modo τὸν σύνεσιν, *intelligentiam*, Plato in Cratylo derivatum esse vult vocabulum ἀπὸ τοῦ σύνειμι (sic enim scribunt προσαρξυντίνως, non, ut Salvinus notet, συνίημι, περισπωμένως) quod Platoni idem est, atque ἐπίσταμαι. Συναρμόττεσθαι γὰρ λέγει τὸν ψυχὴν τοῖς σώμασι τὸ συνίναι. Politus.

2. ξυνέηκε θεὸς) lib. β'. Il. v. 182. *Polit.*

3. Νῦν δ' ἐμέθεν) eodem libro v. 26.

4. ἦ, μὴν μὲν) lego. ἦ, Καὶ μὴν μὲν. Sic enim incipit versus 173. hujus libri. Malè iterati vitium est τὸ καί. Inde fortasse alterum omissum. *Polit.*

5. δῶν ἀργαμέμνονος) Scribe, retracto accentu acuto, ob synalœphen, δὼν' ἀργαμέμνονος. Locus est Euripidis in Oreste v. 396. ubi σύνεσις est συνιέναι. Polit.

6. τὸ παρὰ Ρωμαίοις βρακίον) quod tamen non est vocabulum Romanum. Diodorus Siculus lib. 5. p. 213. de Gallis: ἀναξυρίσι (χρῶνται), ἃς ἐκεῖνοι βράκας προσαγορεύουσι. Βρακία

τὰς, κατὰ τὸ, ὁδ' Ἀτρεΐδην [12] ἐξεπαρίζει. Λύσιν δὲ τὸ ὥστε ἐν τῷ μάχεσθαι. ἵνα ᾖ, ἔριδι ξυνέηκεν, ὥστε μάχεσθαι. ἢ κὰ ἄλλως λύσιν ἄρθρον. ἵνα λέγῃ, ἔριδι τῇ τὸ μάχεσθαι. ἢ κὰ ἑτέρως, καθ' ἑρμηνείαν, ἔριδι, ἤγουν αὐτοχρήμα μάχη. Οὐ γὰ ἀπλῶς διαστάτην τόπῳ μακρῷ, ἢ ἐξ ἀγορᾶς λυθήσης, ἢ ἀπὸ συμπλοκῆς μαχίμως· ἀλλὰ κατὰ ἔριν μάχιμον.

ιθ'. Ὅτι τὸ μὲν προσεχὲς αἴτιον τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος, ἡ τῆς Βρισηΐδος ἐστὶν ἀφαίρεσις· τὸ δὲ πρὸ τούτου αἴτιον, ἡ τοῦ βασιλέως διαμάχη· τὸ δὲ ἔτι προτέρω, ὁ λοιμὸς, ὑφ' ὃν ὁ λαὸς ὁ Ἀχιλλεὺς, ἠτίμωται· τὸ δὲ ἐσχάτως, ὁ ἥλιος, [13] ὃν λοιμώδων νοσημάτων φασὶν αἴτιον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἡμῶν ὁ Ποιητὴς, ὡς ὁ Ἀπόλλων, ὁ τῆς Λητοῦς, καὶ τοῦ Διὸς

υἱὸς,

7. Ἀναξυρὶς γὰρ τὸ τοιοῦτον) Alia enim est ἀναξυρὶς, *anaxyris*, tumicis genus, cujus meminit Dioscorides lib. 2. c. 140. *Polit.*

8. ἐκ τοῦ ἀναστρέφεσθαι) Quemadmodum syrma, σύρμα, vestis, quòd per terram trahatur. *Salvinus.*

9. κατὰ τοὺς παλαιοὺς) juxta Etymologum. *Polit.*

10. τριξὰ) pro τριχᾶ. Salvin.

Sic δίξα pro δίχα, vel δίχα, & τριττᾶ pro τριτταχᾶ, vel τριτταχά. Polit.

11. ἁ μιναξία) quasi μιναχία. Salvin.

Aliis μοναξιὰ ὀξυτόνως. Polit.

12. ἐξεπαρίζει) Poeta, ἐπαρῶσι v. 191. hujus libri. *Polit.*

13. ὃν λοιμώδων νοσημάτων φασὶν αἴτιον) Macrobius lib. 1. Saturnal. c. 17. de Sole: *Alii ignominiatum Apollinem putant, ὡς ἀπολύοντα τὰ ζῶα. exanimat enim, & perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit.* Euripides in Phaetonte:

Ὦ χρυσοτειχὴς ἅλι', ὡς μ' ἀπώλεσας;
Ὅστις σ' Ἀπόλλων ἐμφανὴς κλύσαι θεοῖς.

Polit.

μητρὸς, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει. Καὶ [2] ζητητέον τὸν ἐκείνου ἀλληγορίαν, ἔνθα φησὶν, ὅτι ἡ νὺξ ἐπαρίζομένη, τίκτει, κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. Παρέσυρε δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τὸ, Εὐάγγελος [3] ὡς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. Ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἐξ εὐφρόνης. Λητὼ δὲ ἡ νὺξ, διὰ τὸ [4] παρ' Εὐριπίδῃ σοφὸν, καὶ σεμνὴν λήθην. Ὑπνῶλες γὰρ νυκτὸς, πάντων λανθανόμεθα. Δεῖ δὲ εἰδέναι, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλλων [5] μέρος τι τῆς ἡμαρμένης λαμβάνεται μυριαχοῦ μὲν Παιητῇ, καὶ, ὡς ἄν τις εἴποι, μερικὸς φαίνεται Ζεὺς, καὶ οἷον μικρόν τι χρεών. Ἰητέον, μικρά τις ἡμαρμένη. Διὸ καὶ Διὸς υἱὸς λέγεται, ἤ μόνον, ὡς τοῦ ἀέρος, καὶ ἠρανὸν φερόμενος, [6] ὧν ἑκάτερον Ζεὺς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡμαρμένη τις, εἴτουν μοιρίδιον, καὶ τὰ μὲν, μόνος αὐτὸς· τὰ δὲ, σὺν μὲν Διὶ [7] καταπράττεται. Ἥλιος μὲν γὰρ ἐστιν αἰτίαν ἔχων τοῦ γινομένου, καλὰ μὲν Ἑλληνικὴν δόξαν, καθὰ καὶ ὁ Ζεύς. Διὸ καὶ ἐντεῦθεν τὰ κατὰ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως, βουλὴ τε Διὸς, καὶ χόλῳ Ἀπόλλωνος, πράττεται. Χόλος δὲ Ἀπόλλωνος, ὁ λοιμὸς· ὅπερ ὁ Ἀπόλλων αἴτιος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μηνύσεται. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς, φασὶν οἱ Τεχνικοὶ, ὡς οἱ Ἀττικοὶ δί-

χα

tur Sol nasci, juxta Sophoclem in Trachiniis: quærendaque est illius allegoria, ubi dicit, noctem, cum occiditur, parere, atque ab eâ Solem consopiri. Cui Sophoclis sententiæ affine prorsus est Æschyli illud in Agamemnone: Εὐάγγελος Ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. *Boni nuncii Aurora e matre nocte nascatur*. Ut enim Sol ex nocte; sic ex nocte etiam Aurora. Porrò Λητὼ, *Latona*, ipsa est nox, propter eam, quam dicit Euripides, σοφὸν, καὶ σεμνὴν λήθην, *sapientem, & venerandam oblivionem*: quandoquidem noctu sopiti somno, cunctarum rerum obliviscimur. Scire autem oportet, Apollinem passim accipi a Poëtâ pro parte quadam fati, atque, ut unus aliquis dixerit, peculiarem eum videri Jovem, & veluti minutam quandam necessitatem, hoc est, fatum quoddam exiguum. Quare & Jovis dicitur filius, non solùm quia circa aërem fertur, & circa cœlum, quorum utrumque Juppiter appellatur; sed etiam quia fatum quoddam est, sive minutiorum necessitas caussarum, & alia ipse solus, alia efficit cum Jove. Quæ enim fiunt, ut opinio est Græcorum, a Sole sunt, tamquam a caussâ: sicuti etiam ab Jove. Ideoque hoc loci, quidquid de Achillis irâ memoratur, id tum sententiâ, ac voluntate Jovis, tum Apollinis indignatione, efficitur. Indignatio autem Apollinis, pestilentia est: cujus auctor, Apollo ipse, ut postea narrabitur. Cetertùm de vocabulo hoc, υἱὸς, *filius*, notant Grammatici, scribere id Atticos sine ι, dum-

1. αὐλαστὰ) αὐλαὶ Diogenes Laërtius *in Vitâ Anacharsidis* n. 104. αὐλαστρίδας Plutarchus *in Convivio Sept. Sapient. p.* 150. itemque Aristoteles *Analyt. Post. l.* 1. *c.* 13. ubi dictum hoc Anacharsidis in exemplum adhibet illorum, qui ad aliquid concludendum, caussâ utuntur remotiori. *Politus*.

2. ζητητέον τὸν ἐκείνου ἀλληγορίαν) in Trachiniis v. 94.

Ὅν αὐλὰ νὺξ ἐπαρίζουσα
Τίκτει, κατευνάζει τε φλογίζοντα
Ἅλιον, ἅλιον αὖτις.

Ubi τίκτει idem est, atque τὸ ἀναστέλλον τεκεῖν. Polit.

3. ὡς) Æschylus, Ἕως, in Agamemnone v. 275. Atque hoc est initium altercius versus: quam primus, quem mutilat Eustathius, sic integer legatur: Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία. Quare nescio, quid sibi in Thesauro suo velit Henricus Stephanus, cum τὸ ὡς notari dicit *in solutâ oratione* pro ὡσεί· quasi scilicet non usurpetur etiam in astrictâ numeris oratione. *Polit.*

4. παρ' Εὐριπίδῃ) Orestes apud Euripidem v. 213.

Ὦ πότνια λήθη τῶν πόνων, ὡς ἃ σεβὴ,
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

Antiqua ad eum locum Scholia: ἔνιοι τὸν Λητὼ καλὸν εἶπον. ὑπολαμβάνουσι γὰρ νυκτὸς, πάντων ἐπιλανθανόμεθα. Hinc autem ex Eustathio confirmatur apud Euripidem antiqua lectio πότνια, quam ex codice Dapontiano sollicitat Josua Barnesius. Scholiasta Euripidis: πότνιαν δὲ τὴν λήθην τῶν πόνων, ἐπεὶ πάντας τιμῶσιν τοὺς κεκμηκότας. *Politus*.

5. μέρος τῆς τῆ ἡμαρμένης) lege cum Frobenio, μέρος τι τῆς ἡμαρμένης. Polit.

6. ὧν ἑκάτερον Ζεύς) Ennius in Thyeste:

Adspice hoc
Sublime candens, quem invocant omnes Jovem.

Polit.

7. καταπράττεται) fortè, καταφερτείμιος. Polit.

crymabor, & ἐσῶ, *edam*: ex quibus τὸ πεσῆται, *cadet*, & κλαυσῆται, *lacrymabitur*, & ἐσῆται, *edet*, & alia hujuſmodi. At verò Æoles vel ipſa circumflexa Futura Quintæ gravant, atque efferunt cum ε quia dicunt πτέρσω, κίρκω, & φθίρσω· & ſic etiam ἴρω, *excito*, *concito*, ἴρσω, quod idem eſt, atque excitabo. ex quo illud: Νῦσον ἀνὰ κρατὸν ὦρτε κακήν. *Morbum per exercitum excitavit malum*. Sic & Futurum verbi ἴππω, quod ſignificat perdo, Æolicè eſt ἴρσω, *perdam*. ex quo infra τὸ ἀπώλεσε, pro ἀπέφθηρε, *perdidiſſet*. Idque Æoles faciunt ad exemplum reliquorum Futurorum, quæ quum poteſtate, vel actu habeant in penultimâ litteram σ, tenore ſunt gravi. Illud autem obſerva, quòd, ſicuti malum, ſeu vitium, dicitur, quod eſt contrarium virtuti, & malus, ſeu improbus, is, qui ſeſe habet contra, ac homo præditus virtute; ſic etiam νῦσον κακὴν, *morbum malum*, vocat Poëta eum, qui contrarius eſt bonæ valetudini corporis, ideſt, ſanitati. Vel etiam aliter, dicere vult fugiendum, a χάζω, quod eſt recedo. quem nimirum morbum fugimus, ut perniciosum, & exitialem. Ideoque Poëta, explicandi cauſſâ, adjicit: ἐλίσσοντο δὲ λαοί, *peribantque populi*. Atque ita verba illa, κακῶς ἀφίη, *malè dimittebat*, explicantur per hæc alia: κρατερὸν ἔπος μῦθον ἔτυμε, *dura mandata dabat*. Quemadmodùm verò ægrotationem vocat hoc loci κακὴν, *malam*; ſic etiam poſtea κακὴν, *malam*, dicit contentionem, & κακὸν, *malum*, bellum: ἐξ ὧν ἄν τις χάζοιτο, *a quibus quis meritò recedat*. Hæc au-

ἀνά-

1. ἀπὸ τοῦ ὦν) ex quo originem τοῦ ὦρτε arceſſit Etymologus. *Politus*.

2. παραφέρεσθαι τὸ ἐκφωνοῦντας) Vult ergo Euſtathius, acuendos eſſe hos articulos, cum loco pronominum accipiuntur. Et ſic ὀξυτόνως legitur illud: ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς. Minor accentum acutum neglectum in editionibus ſuis ab Junctis, ab Adriano Turnebo, a Cornelio Schrevelio, & Joſuâ Barneſio. *Polit.*

3. ὁ μὲν. καὶ ὁ δέ) Ex Euſtathio legenda hæc ὀξυτόνως. ὁ μὲν· καὶ ὁ δέ. Polit.

ἀλλα ὡταῖτως. Δωριεῖς δὲ καὶ ἕτερος δίχα τῆς πέμπτης, βαρύνουσι μέλλοντας. πεσῶ γάρ φασι, καὶ κλαυσῶ, καὶ ἐσῶ· ἐξ ὧν καὶ τὸ πεσῆται, καὶ κλαυσῆται, καὶ ἐσῆται, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Αἰολεῖς δὲ καὶ τὰς τῆς πέμπτης βαρυνομένας μέλλοντας βαρύνουσι, καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφέρουσι. πτέρσω γάρ φασι, καὶ κέρσω, καὶ φθέρσω. Οὕτω δὲ καὶ ὄρω ὄρτω τὸ διεγερῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ, Νῦσον ἀνὰ κρατὸν ὦρτε κακήν. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔρρω τὸ φθίρω ὁ μέλλων, ἔρτω Αἰολικῶς, ἐξ οὗ καὶ [4] τὸ ἀπόερτεν ἐν τοῖς ἑξῆς ἀντὶ τοῦ *Baſ. p. 18.* ἀπέφθηρε. Ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς, πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἷ[5] δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, τῷ σ παραληγόμενα, βαρύνονται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὥσπερ [6] κακία λέγεται, ἡ ἐναντία τῇ ἀρετῇ, καὶ κακὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ἔχοντι ἀρετὴν, οὕτω καὶ νῦσον, κακὴν ὁ Ποιητὴς λέγει, ἤγουν ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ ὑγιείᾳ. ἢ καὶ ἄλλως, τὴν φευκτὴν, ἐκ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ. ἤγουν δηλαδὴ, ὡς ὀλεθρίαν, φεύγομεν. Διὸ ὁ Ποιητὴς ἐρμηνεύων, ἐπάγει· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Οὕτω καὶ τοῦ κακῶς ἀφίη, ἑρμηνευτικὸν τὸ, κρατερὸν ἔπος μῦθον ἔλλεν. Ὥσπερ δὲ νόσον εἰπόντα ἔφη κακήν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔριν κακὴν ἐρεῖ, καὶ πόλεμον κακόν· ἐξ ὧν ἄν τις χάζοιτο. Ταῦτα δ' ἀ-

4. τὸ ἀντίστρεφον ἐν τοῖς ἑξῆς) lib. ζ'. Iliad. v. 348. Vetus ibi Scholiaſta: ἀντίστροφα τῷ ὕδατι. Polit.

5. δυνάμει) Futura habentia poteſtate litteram σ. τύψω, λίξω. Salvin.

6. κακία) Ciceroni *vitioſitas*, quæ contraria eſt virtutis. *Sic enim malo* (inquit lib. 4. Tuſcul. Quæſt. p. 216.) *quàm malitiam, appellare eam, quam Graci κακίαν appellant. Nam malitia, certi cujuſdam vitii nomen eſt: vitioſitas, omnium*. Polit.

ριον, ᾧ τὸ αὖω τὸ φωνῶ· ἐξ ὧν λαοὺς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, λαοὺς, ἐκτεθεσπίστος ἢ ὑ δι' εὐφωνίαν. Πολύφωνος γὰρ ὁ λαὸς, καὶ ἀλαλητὴ, ὅ ἐστι θορύβω, φησίος. Καὶ ὕτω μὲν [5] ἡ κοινὴ ἐτυμολογία. Ἡ δὲ ἱστορία, ἐκ τῶν λάων, ὅ ἐστι λίθων, παράγει τοὺς λαούς· ὃ λέγουσα, ὅτι Κέκροψ πολυανθρωπωθεῖσαν ἰδὼν τὴν Ἀττικὴν, συγκαλῆται τὸ ὄχλον, καὶ παρασημαίνεσθαι τὸ ἀριθμὸν λάεσιν, ἤτοι λίθοις, ἑκάστου ἕνα ῥίψαντος· καὶ ἔνθεν ἐκεῖνοι λαοὶ ἐκλήθησαν, καὶ ἀπ' ἐκείνων μένει τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ μῦθος, μετὰ τὸ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν λιμοανθρωπίαν, κελευσθῆναί φησι τὸ Δευκαλίωνα, θῦσαι μὲν Διὶ Φυξίῳ περὶ πόλιν [7] καὶ τὸ Παρνασσὸν μέρη, καὶ ἀέρα δὲ [8] λᾶας, ἤγουν λίθους, ἀφιέναι ὑπὲρ κεφαλῆς, [9] τοὺς μὲν, αὐτὸν, τοὺς δὲ, τὴν γυναῖκα Πύῤῥαν, [10] καὶ τὴν θυγατέρα Πανδώραν, [11] ἣν Ἡσίοδος πρώτην γυναῖκά φησι· καὶ πάντας ἰάτους τοὺς λίθους [12] εἰς ἀνθρώπους μεταπεσεῖν, ζωωθέντας

bus λαυὲ, & per crasin λαὲς, *populus*, explosâ litterâ υ, ob meliorem sonum. Multarum enim vocum est populus, & ἀλαλητὲ, hoc est, clamorem multum, & tumultum, efficit. Atque ita quidem veriloquium commune. Verùm historia τὲς λαὲς, *populos*, derivat ἐκ τῶν λάων, hoc est, a lapidibus. Siquidem narrant, Cecropem, quum populo abundare Atticam conspicaretur, id habuisse in more, ut multitudinem cogeret, numerumque subduceret λάεσι, sive lapidibus, aut calculis, unoquoque unum projiciente: atque inde appellatos illos esse λαὲς, & ab illis nomen hoc manere. At fabula habet, post eam aquarum alluvionem, quæ sub Deucalione contigit, penuriamque inde consecutam generis humani, jussum esse Deucalionem Jovi Phyxio, sive confugientium ad se exulum fautori, circa Parnassi loca, sacrificare, & in aërem supra caput λᾶας, videlicet lapides, jacere: ita ut alios jaceret ipse, alios uxor ejus Pyrrha, filia Pandoræ, quam primam mulierem tradit Hesiodus: cunctosque hos lapides, acceptâ vitâ, mutatos esse in homines, eosque propterea appellatos λαὲς. Quod etiam

1. χρῆσις παρὰ τῷ Πινδάρῳ) Exemplum apud Etymologum ex lib. 9 Il. v. 279.

Τῶ μὲν γὰρ τε καὶὲ τρίτατα χρὼς ἀπώσεις ἄλκα. *Polit.*

4. ᾗ ὡς κοινοτικῶ) Delendum videtur τὸ καί. Politus.

5. κατὰ τὸν Ἡρακλείδα παράδοσιν) Dicit, *tradente Heraclide*, secundùm traditionem Heraclidæ, quia dialecto Bœotica, sicut & aliis quamplurimis, nemo scriptor usus fuit. *Salvinus.*

4. τὸ οὖλα οὖλα λέγοντες) o a Bœotis adjectum τῷ υ, non coalescebat in unam syllabam, nec diphthongum, meo judicio, faciebat. nam tunc semper hypsilon fuisset longum: & ἀῦλα, & οὔδεα apud Bœotos voces erant trisyllabæ. ἀῦλα, secundâ productâ: οὔδεα, secundâ correptâ. *Salvin.*

5. ἡ κοινὴ ἐτυμολογία) Etymologus tamen deducit παρὰ τὸ λαλῶ. Inde λαλὲς, καὶ λαὲς. Politus.

6. λέγουσα, ὅτι Κέκροψ) Auctor historiæ Philochorus. *Polit.*

7. κατὰ τὸν Παρνασσὸν) Hinc Androni dictus videtur Parnassus, ὑπολὰ προσῳμάσθαι ἀπὸ λάεσιν τῶ Διουκαλίωνος· ᾧ τὸ μὲν πρότερον Λιθοσσὸς ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ, κατ' ἐπανόρθωσιν τῶ λ' εἰς ν', Παρνασσός. ut est apud Etymologum. Atque ad hanc etymologiam, ni fallor, pertinet Ovidianum illud Metamorph. lib. 1. v. 316.

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus,
Nomine Parnassus, superatque cacumine nubes.
Hic ubi Deucalion [nam cetera texerat aquor]
Cum consorte tori parvâ rate vectus adhæsit.

Hoc enim est, quod ait Andro: προσῳμάσθαι ἀπὸ λάεσιν τῶ Διουκαλίωνος. Polit.

8. λᾶας) lege πετρεισεμφίους, λᾶας. Polit.

9. τοὺς μὲν αὐτὸν, τοὺς δὲ τὴν γυναῖκα Πύῤῥαν) Hyginus fab. 153. *quos Deucalion jactavit, viros esse jussit (Jupiter): quos Pyrrha, mulieres.* Ovidius Met. lib. 1. v. 411. *saxa (Mitte virî manibus) faciem traxere virilem: Et de femineo reparata est femina jactu.* Apollodorus Atheniensis lib. 1. c. 5. §. ὡς μὲν ἐβάλλετο ὁ Δευκαλίων, ἀνδρες ἐγίνοντο· ὡς δὲ Πύῤῥα, γυναῖκες. Polit.

10. τῆ τὴν θυγατέρα Πανδώραν) De Pandorâ, falsum: cum quoque intervenisse reparando per jactum hunc lapidum generi humano. Et repugnat figmento Deucalion ipse apud Ovidium, cujus sunt verba illa ad Pyrrham.

Terrarum, quascumque videt occasus, & ortus,
Nos duo turba sumus. Et:
Nunc genus in nobis restat mortale duobus.

Ad historiæ fabularis fidem scripsisse puto Eustathium: τὴν γυναῖκα Πύῤῥαν, τὴν θυγατέρα Πανδώρας. Non enim Pyrrhæ filia Pandora, sed mater, uxor Epimethei, qui patruus fuit Deucalionis. Scholiasta Pindari ad Olymp. 9. v. 79. Ἐπιμηθεὺς γὰρ Προμηθεῖος, ἐξ οὗ, καὶ Κλυμένης Δευκαλίων, ἐξ οὗ Πυῤῥα γίνεται. Pollux, Ἐπιμηθεὺς Ἐπιμηθέως, ἐξ οὗ, καὶ Πανδώρας, Πύῤῥα. Apollodorus lib. 1. c. 7. §. 2. de Deucalione: γαμεῖ Πύῤῥαν, τὴν Ἐπιμηθέως, καὶ Πανδώρας. Politus.

11. ἣν Ἡσίοδος πρώτην γυναῖκα φησιν) Id etiam est, quod ex Hesiodo dicit Apollodorus de Pandorâ: ἣν ἔπλασεν θεὸς πρώτην γυναῖκα. Primam dicit a diis fictam mulierem. Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτράπον, ut ait Hesiodus in Theog. v. 590. *Polit.*

12. εἰς ἀνθρώπους μεταπεσεῖν) Ovid. Met. 1. *Inde genus durum sumus.* Salvin.

Notum Virgilianum illud: *Unde homines nati, durum genus.* Polit.

Apollo ad contendendum inter ſe commiſerit. Cujuſmodi ob cauſſam? Hic enim regi iratus, morbum in Græcos immiſit. Cujus rei gratiâ? quoniam rex Chryſem contumeliâ affecerat. Cur? Hic enim venerat celeres ad naves Achivorum, &c. Et figuratum hoc eſt loquendi genus per comprehenſionem. quale eſt illud, quod tum alibi frequenter adhibet, tum ubi rex verba facit de Cryſeide. Ac vide, ut non poſteriorum auctorum more Poëta loquatur per verbum tertiæ Conjugationis, ἀτιμῶ, ἀτιμώσω, *dedecore afficio, afficiam*; ſed per ἀτιμάω Conjugationis ſecundæ, ut alibi etiam videbitur. Porro τὸ ὅνεκα, *quoniam, ideo quòd*, conjunctio eſt cauſſalis: & fit ex ὦ ἕνεκα, *cujus gratiâ*. Quare etiam adſpiratione afficitur, quum eliſionem patiatur alterius vocalis poſt primam ſyllabam, ut τὸ, ὦ ἑτάν, *o amice, o bone vir*. ὦ 'τάν. Et, μὴ ἔστι, *non eſt*. μή 'στι & alia multa. Illud autem, ὃ γὰρ ἔλθὼν· *hic enim venerat*, epanaphoram, ſive repetitionem, facit cum verbis illis, ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς, *hic enim regi iratus*: poëticam tamen, nec ſolutæ orationi accommodatam. Ceterùm θοὰς dictæ ſunt naves, aut celeres, aut, ſicuti θοὸν jaculum, ideſt, acu-

αἰτιολογικοὶ σύνδετμοι. Φησὶ γὰρ, ὅτι τὰς βασιλῆς ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔριδι ξυνέβαλε. διὰ ποίαν αἰτίαν; ὃ γὰρ βατιλῆι χολωθείς, τόσον ἐπήγαγε τοῖς Ἕλλησι. τίνος ἕνεκεν; ὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησεν ὁ βασιλεύς. διατί δὲ; ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, ἢ τὰ ἑξῆς. ἢ ἔστι τὸ σχῆμα, ἐμπεριβόλον. Τοιοῦτον δέ τι ποιήσει καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ, καὶ ἐν τῷ λόγῳ δὲ τῆς βασιλέως λῆξ ἀεὶ Χρυσηίδος. Ὅρα δὲ, ὅτι ὁ λέγει κατὰ τοὺς ὕστερον, ἀτιμῶ ἀτιμώσω ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ· ἀλλὰ ἀτιμήσω καὶ δευτέραν συζυγίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίησι[3]). Τὸ δὲ ὕνεκα, σύνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικός. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ὦ ἕνεκα. διὸ καὶ δασύνεται, παθὼν ἔκθλιψιν τοῦ μετὰ τὸ καταρχὴν δευτέρου φωνήεντος, ὡς καὶ τὸ, ὦ ἑτάν. [7] ὦ 'τάν· καὶ μὴ ἔστι. [8] μή 'στι· καὶ ἄλλα πολλά. Τὸ δὲ, ὃ γὰρ ἦλθεν, [9] ἐπαναφορὰν ποιεῖ μετὰ τοῦ, ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς· ποιητικὴν μέντοι, καὶ ἁρμοδίως λόγῳ πρέπουσαν. [10] Θοαὶ δὲ νῆες, ἢ ταχεῖαι, ἢ, ὥσπερ θοὸν βέ-

λος

1. διὰ τοῦτο κλυθῦται λαοί) Apollodorus: ἔθνη τοῦ λαοῦ μεταφορικῶς ἀνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λάας λίθος. Politus.

2. παρὰ Πινδάρῳ) Locus eſt Pindari Olymp. 9. v. 68.

ἀντὶρ
Δ' ἐννέας, ἐμίδαμον
Κτιτάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ' ἀνόμασθεν.

Polit.

3. ἐν ἀρούραις, καὶ πετρῶν) Inde Juvenalis Sat. 6. v. 11.

Quippe alitur tunc orbe novo, caloque recenti
Vivebant homines, qui rupto robore nati,
Compoſitique lutо, nullos habuere parentes.

Polit.

4. ὡς τοὺς Σπαρτοὺς) γηγενεῖς, ſeu terrigenas, ἄνδρας ἐνόπλους, οὓς ἐσθλεσαν Σπαρτούς, quippe qui nati eſſent ex dentibus ſatis draconis occiſi a Cadmo. de quibus, præter alios, vide Apollodorum lib. 3. c. 4. & Ovidium Metamorph. lib. 3. *Polit.*

3. καὶ ἐν μυρμιδόνων δὲ) *Myrmidonaſque vocat, nec origine nomina fraudo.* Ovid. Met. lib. 7. v. 659. *Polit.*

6. λαοὺς δὲ λίθους) lib. 11. v. 611. *Polit.*

7. ὦτ' ἀν) Sic in textu. Sed legendum, ὦ 'τάν. Salvinus.

ὦτ' ἀν) Sic corruptè editio Romana, & Baſilcenſis Frobenii. Sed legendum cum Salvino, ὦ 'τάν. Sive potiùs mecum, ὦ 'τάν, quod alteri ſcripturæ præfert Suidas. ἀδύνατον γὰρ ὑπὸ ἑνὸς ἄρθρου μίαν λέξιν δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Vocativus Doricus eſt ἔτας pro ἑταῖε, ἀπὸ τοῦ ἕτης, ὃ σημαίνει ὁ συνήθης, καὶ φίλος. Politus.

8. Μή 'στι) Sic in Latinis veteribus poëtis, 'ſt pro eſt. Lucretius paſſim. *Salvin.*

9. ἐπαναφορὰν) *Relatum* vocat Aquila, *Regreſſionem* Julius Rufinianus. Contingit hæc figura, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλείονων λόγων ταυτὸν μορίον ἐπαναλαμβάνηται, ut loquitur vetus auctor Vitæ Homeri. *Polit.*

10. Θοαὶ δὲ νῆες) θοὸς ἀπὸ τοῦ θέειν, ἃ currendo. Salvin.

πολὲ δὲ, Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην. καὶ, Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. καὶ, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα.

κδ'. Ὅτι συνελὼν ὁ Χρύσης, ὃς ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ἐλθὼν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ναυσταθμον, ἀποινά τε φέρων λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ οὐχ' ἁπλῶς ἄποινα· ἀλλὰ καὶ ἀπερίσια, ἤτοι λαμπρὰ, καὶ, ὡς ὁ Ὅμηρος ἐρεῖ, ἀγλαὰ, πρὸς ἅπερ ἀπερίσησεν ἄν τις τὸ λογισμόν. ἢ καὶ ἄλλως ἀπερίσια, ἤγουν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ῑ, ἀπειρέσια. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ

Βας. p. 19. Ἀπόλλωνος ἄρμα στέμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον· ἵνα ἡ δοκῇ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαρεῖναι αὐτῷ, ἢ [2] πρέσβυς ἔτος ἦκεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὡς ἄν, καλὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ μὲν ἦν φιλοχρήματος ὁ Ἀγαμέμνων, δῶρα λαβὼν, [3] λύσηται τὴν παῖδα· ὁ δὲ φιλόθεος, αἰδέσηται τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος παράσημα. Διὸ καὶ ἡ δημηγορία τοῦ Χρύσου λέγει, ὡς ἂν τὰ δῶρα λάβῃ, ἀζόμενος τὸν Ἀπόλλωνα, οἷα μηδὲ λογισομένου θεοῦ τοῦ Χρύσου δῶρα δοῦναι, ἀλλ' ἐπιγράψεσθαι τὸ πᾶν τῇ τιμῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰ τοίνυν ὁ βασιλεὺς ὑπεμήσεται, ἀλλὰ καὶ ἀπειλήσεται τῷ γέροντι, καί τι καὶ κατὰ τοῦ στέμματος ἐρεῖ, καὶ τοῦ σκήπτρου, εἰκότως ἂν ὁ Ἀπόλλων θυμωθείη, καὶ ποιήσῃ τὰ μυθευόμενα, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐρήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ φέρων ἄποινα, ἤτοι λύτρα, ἀντὶ τοῦ βαστάζων λέγεται. ὅ, τί διαφέρει τοῦ ἄγειν, πολλαχοῦ φανήσεται. καὶ ὅτι εἰσὶ βάρος ἀχθεινῶς κυρίως τὸ φέρειν. διὸ τὸ στέμμα οὐ φέρει ὁ Χρύσης, ἀλλ' ἐν χερσὶν ἔχει, ὡς ἐλαφρόν. καὶ ὅτι, καθ' ἕρωτα τῆς μυθολογουμένης Δάφνης, δάφινον ἦν τὸ στέμμα τοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ὅτι αὐτῷ ἀνάκηται τὸ τῆς δάφνης φυτὸν, λεγόμενον ὕ-

τω

Λυσόμενός τι θύγατρα. *Liberaturusque filiam.* nunc verò: Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην. *Puellam autem mihi liberate charam.* Et: Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. *Hanc autem ego non liberabo.* itemque: Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα. *Neque liberavit filiam.*

XXIV. Homo intelligens, ac perspicax Chryses, qui ad Græcorum navalia pro filiâ accessurus, munera secum defert, & non qualiacumque munera; sed & ἀπερίσια, sive magnifica, atque, ut dicit infra Homerus, ἀγλαὰ, *splendida*, in quæ animum quis suum, ac cogitationem ἀπερίσησε, *defixerit*. Vel etiam aliter ἀπερίσια, videlicet, ut per metathesin loquar, ἀπείρεσια, *infinita*, *immensa*, *interminata*. Neque id tantùm; verùm etiam coronam affert Apollinis, atque insuper sceptrum, ut vel Apollo ipse simul cum eo adesse præsens, vel legatus hic ab Apolline venire videatur: ut videlicet, quemadmodum notant veteres, si habendi cupidus sit Agamemnon, acceptis donis, puellam liberet; sin autem pius in deos, insignia ipsa Apollinis revereatur. Quapropter & in oratione Chrysis illud expressum est, ut dona in Apollinis venerationem accipiat: quasi scilicet ne ipse quidem Chryses aliquo in loco habiturus sit ea, quæ largitur, dona; sed, quidquid id est, totum sit in honorem Apollinis relaturus. Quare, si rex persuaderi id sibi minimè patitur, sed comminatur seni, & nescio quid tum in coronam, tum in sceptrum, effutit; non est illud a fide alienum, quòd irâ Apollo excandescat, faciatque ea, quæ in fabulis referuntur, ut postea commemorabitur. Quod autem dicit, φέρων ἄποινα, *ferens munera*, sive λύτρα, *pretia redemptionis*; sciendum, id dici pro βαστάζων, *portans*, *seu baiulans*. quod quid differat ab ἄγειν, *ducere*, multis in locis videbitur. Item de gravi pondere propriè dici τὸ φέρειν, *ferre*. Quocirca coronam non fert Chryses, sed gestat eam, ac tenet manibus, utpote levem. Item ob amorem fabulosæ Daphnes, *quæ conversa est in laurum*, lauream hanc fuisse Apollinis coronam. Item sacram ei arborem esse τὴν δάφνην, *i. e. laurum*, sic appellatam a δά particulâ

1. λέγει) lege, λέγεται. Politus.
2. πρέσβυς) l. πρέσβος. Polit.

3. λύσηται) lege λύσηται, ut correxit etiam Frobenius. Politus.

δίφτρον, *membrana*, & βάκτρον, *baculus*, & ῥόπτρον, *clava*, & ἄροτρον, *aratrum*, & τίτρον, *terebra*. Cetertùm diverſum eſſe ſceptrum a ſcipione, diſertè docet Geographus, ubi de quibusdam regibus memorat, geſtaſſe eos ſcipionem pro ſceptro.

XXV. Præpoſitio ἀνὰ, cum æquè valet, atque præpoſitio κατὰ, *per*, conſtruitur apud Poëtam cum accuſativo. Exempli cauſsâ, ἀνὰ ὅλαμὸν ἀνδρῶν. *per confertum agmen virorum*. Et, Νοῦσον ἀνὰ τραπὸν ὦρσε κακήν. *Morbum per caſtra excitavit malum*. Et, ἀνὰ τραπὸν ᾤχετο ὠκὺα θεῶν. *per exercitum ibant tela dei*. Cum verò eſt ſui juris, & ſignificat ſupra, interdum conſtruitur cum dativo, ut ἐπὶ δ' ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. *poſuit currus ſupra aras*. Et, ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. *ſuper Gargaro ſummo*. Et in Odyſſeâ, ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. *ſuper ſplendido humero*. Et ſic etiam Pindarus: χρυσείαις ἀν' ἵπποις. *aureis ſuper equabus*. Interdum cum accuſativo, ut, ἀνά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. *Superque arma, & nigrum ſanguinem*. Verùm hoc loci, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, præpoſitionem ἀνὰ ſumunt alii pro σὺν, *cum*: ita ut ſignificet, *cum aureo ſceptro*. Alii pro ἄνω, *ſupra*: ita ut corona alligata intelligatur ſceptro. Porrò hic ipſe verſus, juxta Grammaticos, figuram habet ſynizeſin: quum vocalis ω, & prima præpoſitionis ἀνὰ, pro unâ brevi accipiantur, ut ſupra quoque dictum eſt: vel etiam

1. ἐν τοῖς τῶ Πινδάρε) Pindari Iſthm. Od. 5.

Μᾶτερ Ἀλίᾳ πολυώνυμε Θεία,
Σέο γ' ἵκανε, καὶ μεγανδρεῖ τίμισαν
Χρυσὸν ἄνθρωποι πεφυότων ἄλκαν.

ad quem locum antiqua Scholia: ἰσάχου δὲ τῶν ἀρχόντων ὕλη τὶς ἀνάγονται. Ἥλιόν μὲν ὁ χρυσός. Σελήνη δὲ ὁ ἄργυρος. Ἄρεϊ εἴδωρος. Κρόνῳ μιλιβδος. Διὶ ἤλεκτρος. Ἑρμῇ καπίτειρα. Ἀφροδίτῃ χαλκός. Politus.

2. ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται) ut lib. φ Odyſſ. v. 199. *Polit.*

3. ἀνὰ τῶ σκήπτου τὸ ἐπερείδεσθαι) Appoſitum ad hanc etymologiam Ovidianum illud 1. Met. de Jove: *Celſior ipſe loco, ſceptroque innixus eburno*. Polit.

4. ὁ Πίνδαρος) Pindarus Olymp. 1. v. 19. ubi tamen Aldus σκήπτρον. Polit.

5. βασιλῆς τινας) non verè, & propriè, ſed appellatione tantùm, reges, ex regiâ ſtirpe Androcli, qui Jonicam coloniam

ὑπαρχόντος τῶ σκήπτου, ἀφ' ὗ ὁ σκηπτοῦχος. Ὅθεν [4] ὁ Πίνδαρος σκᾶπτον αὐτὸ Δωρικῶς καλῶ. Ὅμοιος δὲ πλεοναϛμὸς τῶ ῥ γέγονε καὶ ἐν τῷ ἔνοπλον, καὶ λέκτρον, καὶ δέρτρον, καὶ βάκτρον, καὶ ῥόπτρον, καὶ ἄροτρον, καὶ τέρετρον. Ὅλως δὲ καὶ διαφέρει σκῆπτρον σκίπωνος, δηλοῖ ὁ Γεωγράφος, ἱστῶν, [5] βασιλῆς τινας σκίπωνα ἔχειν ἀλλὰ σκῆπτρα.

κέ. Ὅλως εἰ ἀνὰ πρόθεσις ἰσοδυναμοῦσα μὲν τῇ κατὰ, ἀρτιαλικῇ συνιζήσει παρὰ τῷ Ποιητῇ. οἷον, ἀνὰ ὅλαμὸν ἀνδρῶν. καὶ, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. καὶ, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. Ἑωλῆς δὲ ἔσα, καὶ ἰὼ ἄνω σχέσιν δηλοῦσα, πολὺ μὲν δολιχῇ συνιζήσει· ὡς τὸ, [6] ἐπὶ δ' ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. καὶ, ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Οὕτω δὲ καὶ Πίνδαρος· [7] χρυσέαις ἀν' ἵπποις. πολὺ δὲ μᾶλλον ἀρτιαλικῆς, ὡς τὸ, [8] ἀνά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. Ἐνταῦθα δὲ ἐν τῷ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ἰὼ ἀνὰ πρόθεσιν οἱ μὲν, ἀντὶ τῆς σὺν ἔλαβον· ἵνα λέγῃ, ὅτι σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ. οἱ δὲ, ἀπὸ τῶ ἄνω· ἵνα νοήσῃ τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τῶ σκίπωνος. Τὸ δὲ πάθος τῶ στίχου τοῦτο, συνίζησις, κατὰ τὸν Γραμματικὸν, τῶ ω φωνήεντος, καὶ τῆς παραληγο-

σης

deduxerat, Epheſumque condiderat. Διόπερ, ait Geographus lib. 14. p. 633. τὰ βασίλεια τῶν Ἰώνων ἐπὶ σκίπωνος φασὶ γεγενῆσθαι· ἐπεὶ καὶ τοὺς οἱ ἐν τοῖς γένεσι νομιζόντως βασιλῆς, ἐχοντές τινας τιμὰς, προεδρίαν τε ἐν ἀγῶσι, καὶ προεδρίαν ἐτίθεντο τοῖς βασιλικοῖς γένεσι, σκίπωνα ἀντὶ σκήπτρου. Politus.

6. ἐπὶ δ' ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς) Il. ε' v. 441. Ἅρμοτα δ' ἀμβαμίοιν τίθεν. ubi ἀμβαμίοιν idem eſt, atque ἀνὰ βωμοῖς, per ſyncopen Æolicam, ut docet antiquus Scholiaſta. *Polit.*

7. χρυσέαις ἀν' Ἵπποις) Pindarus, ἀν' ἵπποις χρυσέαις. Olymp. 8. v. 67. *Polit.*

8. ἀνά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα) Immo verò ex Homero: Ἀμφὶν, ἄν νίφας, ἀνὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. hoc eſt, ἀνὰ φόνον, ἀνὰ νίφας. Porro τὸ ἀμφὶν Chœroboſco nec videtur dictum eſſe per ſyncopen, neque verò per ecthliplin. Concludit tamen, melius eſſe dicere, ὅτι τὸ τοιοῦτον χῦμα κάθε ἐξῆ συγχυνόμενος. Politus.

συνίζησιν λέγει. Διὸ καὶ ἔστιν ἀπῶν, ὡς ἡ μὲν μετρικὴ συνίζησις κλέπτει διαιρετῶς ἢ κλῆσιν ταύτην, ὡς δυνάμει συνιζάνουσα διὰ τὸ ταχύ, καὶ οἷον συναλειπτικὸν, καὶ ἐπίτροχον, καὶ οὕτω ⸗ευλόγου τῆς συνεκφωνήσεως. Ἡ δὲ κατὰ κρᾶσιν, ἔτι δὲ καὶ συναίρεσιν, ἐνεργείᾳ ἐστὶ συνίζησις. Ἤδη γὰρ ἐν αὐτῇ ἐπήρτηται διὰ τῆς ὀλιγοσυλλαβίας ἡ συνίζησις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνεσθῶ τῆς ὀξείας, καὶ τῆς βαρείας, ἃς παράλαβεν περιισπωμένας τόνους. Καὶ αὐτὸ γὰρ συνίζησιν ὁ αὐτὸς καλεῖ, ἐν οἷς φησὶ τὸ ἀχρεῖος, καὶ ἀχρεῖος διαλαμβάνων, φησὶν, ὅτι, ἡ μὲν ὀξεῖα, καὶ βαρεῖα συνιζήσασα, περισπωμένην ποιοῦσιν. Ἐκεῖ δὲ καὶ συναίρεσιν ἴσως ἰσαύτην συνίζησιν ὁ αὐτὸς ἀπῶν δοκεῖ.

κς'. Ὅτι ἔοικεν ἡ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Τροίᾳ κατάστασις, ἐκ δημοκρατίας συγκεῖσθαι, καὶ βασιλείας. ὅπερ, οἷα εἰκὸς, καὶ ὁ Χρύσης εἰδὼς, τούς τε Ἀχαιοὺς πάντας ἐλίσσετο, καὶ τοὺς βασιλῆς δὲ μάλιστα. Ἦν γὰρ τὸ δῆμον μὲν πανὺς, ἀπῶν· βασιλέως δὲ, τὸ ὑστάτην, καὶ Εὐριπίδην, ἀφῆναι ὄπα, καὶ κυρῶσαι τὸ δοκεῖν, ὡς πολλαχοῦ δηλοῖ ὁ Ποιητής. ὃς ἐνταῦθα μὲν, τὸ δῆμον λαλήσαντος τὰ ὑπὲρ Χρύσου, φησὶν, ὡς ἀχθόμενον τῷ βασιλῆι ταῦτα ἤρεσεν· ἐν δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ, ποιεῖ αὐτὸν βασιλέα τοῖς τοῦ δήμου ἀρεσκόμενον, καὶ λέγοντα, ὡς [4] οἱ μὲν, οἱ Ἀχαιοὶ, ταῦτα ὑποκρίνονται, ἐμὰ δ' ἐπιειδάσιν ἅπαντα.

pe quæ ſynizeſin agat poteſtate, propter celeritatem, & veluti colliſionem, incurſionemque, atque adeo coarctationem pronunciandi ſimul, atque efferendi ſyllabas: quæ verò eſt per craſin, nec non per ſynæreſin, ſynizeſis eſt actu. Jam enim in eâ, redactis ſyllabis ad pauciores, re ipsâ efficta eſt ſynizeſis: ſicuti etiam, quando, coëunte acuto, & gravi, mutatur accentus acutus in circumflexum. Id igitur idem Herodianus vocat ſynizeſin, ubi agens de his vocibus ἀχρεῖος, & ἀχρεῖος, *inutilis*, hæc affert verba: *Acutus enim, & gravis per ſynizeſin conſidentes, circumflexum faciunt*. Nam & iſtiuſmodi illic ſynizeſin videtur idem ſynæreſin intelligere.

XXVI. Græcorum in Troade Reſpublica ex populari regioque regimine videtur compoſita, ac conſtituta. Quod quum probè noſſet, ut veriſimile eſt, Chryſes, tum Achivos cunctos, ſupplex oravit, tum verò maximè omnium reges. Etſi enim totius populi erat, ſententiam dicere; ad regem tamen pertinebat, *poſtremam vocem emittere*, ut loquitur Euripides, &, quod viſum fuerat, ratum facere, ut palam ſæpiùs facit Poëta. qui hoc quidem in loco, quum pro Chryſe populus verba ſua interpoſuiſſet, verba hæc regi aſſerit non placuiſſe: quum tamen in libro ſ eundem regem faciat in ſententiâ populi acquieſcere, atque ita acquieſcere, ut dicat, hæc ab iis, ideſt, ab Achivis, reſponſa dari, ſibique oppido ita eſſe placitum.

Ubi

1. αἴτι βραχείας μιᾶς) Brevis cum brevi longam facit. Cur non etiam per apoſtrophen χρυσοῦ αἰτὶ σαώτερ; Cur non ex pro unâ ſyllabâ accipitur, ut in Latinis Poëtis, *aureo*, & *aliveo*; & ratione vocalis ante vocalem corripitur, quum ſequatur αἰτὶ Πηλεΐδαο Ἀχιλῆος. *Hîc* una ſyllaba eſt. *Salvinius*.

Poſſe etiam id fieri, ut τὸ ω in τῷ χρυσῷ pro unâ ſyllabâ, eâque brevi, per ſynizeſin, accipiatur, docet hic diſertè Euſtathius: ἢ καὶ ἄθρει, τὸ αὐτὸ ὑμᾶς μετὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ συλλαβῆς, λογιζομένους μίαν βραχεῖαν, κατὰ συνίζησιν. quod & approbat Hephæſtio: ὅτε δ' ἔστι τὸ βραχὺ, καὶ μακρὰ αἴτι βραχείας παραλαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ· Διὸς ἐοικότως ἐπεζόμενος ἕνα λαμπόμενον ἴδοι. καὶ, χρυσῷ αἰτὶ σαώτερ. Simili autem modo, quis non videat, poſſe hic etiam τὸ ῳ ſonare, καὶ τὸν παραλήγοντα τῆς αἰτὶ προθέσεως accipi loco unius brevis? ut dixerat ſupra Euſtathius, cum ſynizeſin explicaret, aut δύο φωνήεντα χρύσου ἑμοῖο, αἴτι ἑνὸς τυφελαμβάνεσθαι. οἷον, δύο μακρὰ αἴτι μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς· καὶ δύο βραχέα πάλιν αἴτι μιᾶς μακρᾶς. ἢ καὶ αἴτι μιᾶς βραχείας. aut δύο αἰσίμοια. οἷον, μακρὸν, καὶ βραχὺ, αἴτι ἑνός. Sic docet Hephæſtio, ut nos quoque notamus ſupra, δύο βραχείας ὡς μίαν βραχεῖαν παραλαμβάνεσθαι. Politus.

2. ὡς ἀπὸ δὲ, καὶ ἡ κατὰ συναίρεσιν) nec non alia, quæ eſt συμπλοφὴ κατὰ ἕλιξιν. qualis animadverſa eſt ab Hephæſtione in illis locis: Ὦχ' Ἑκατόγχειρ πολίσσας'. &, Θεὸν ἰρὸν ὁλὸς πολλοῖς. Politus.

3. περισπωμένην ποιοῦσι) Circumflexus, ſeu circumvolſus accentus, ut Græci vocant, περισπωμένη, ex acuto & gravi mixtus eſt. quare acutum angulum repræſentat. *Salvin.*

4. οἱ μὲν) Ex Euſtathio ſcribendum ἐξυτένως, οἵ. Eſt enim loco pronominis: quamvis id Homerus non habeat v. 407. l. ἡ Il. ſed, Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιειδάσιν ἅπαντα. Polit.

epithetum frustra, atque inaniter profundit Poëta, ut & alibi clariùs videbitur. Ceterùm de hac ipsâ figurâ adnotandum nobis aliquid supereſt ad librum ί. Neque nos fugit, conjungi a nonnullis τὸ δύω, *duos*, cum κοσμήτορε, *moderatores*. ita ut intelligant duos reges. Κοσμήτορας verò, *i. e. moderatores, ſive ordinatores*, ſæpe ipſos appellat duces, ὡς κοσμοῦντας, *veluti qui moderentur*, ſive diſciplinæ ordine populum regant. Κόσμος enim ordo eſt, a verbo κεμῶ, quod ſignificat curam gero. Unde etiam κόσμος, *mundus*, is, qui continet omnia, quem ordinatè diſponit Providentia. Bona alioquin ea vox eſt, & in laudem. Ab eâ enim vir κόσμιος, *modeſtus, ſeu moderatus*, & τὸ εὐκόσμον, id, quod ex ordine geſtum eſt, res ex ordine geſta. cui quod contrarium eſt, id eſt ἄκοσμον, *incompoſitum, inordinatum, inornatum*, & temerè, non verò factum ex ordine. Porrò τὸ δύω, *duos*, poteſt quidem etiam cum ὁ parvo menſuram carminis ſervare. Verumtamen ſcripti Codices id frequentiùs producunt ad exemplum dualium nominum deſinentium in ῶ. Quod ſiquis vitio id vertit, reprehendat quoque τὸ δυοῖν, *duorum, vel duobus*, quum ſimili id ratione efferatur: itemque τὸ, τρεῖς, *tres*; & τὸ, τριῶν, *trium*; & τὸ, τρισὶ, *tri-*

λαὶ ϗ τὴν ἀπὸ τῆς ἰδιωτικῆς προσῳδίαν σαφήνειαν.

3 Καθόλε γὰρ, εἰ δὲ μίαν προσῳδίαν κενὸς ἀπορρίπτῃ ὁ Ποιητὴς, ὡς ϗ ἀλλαχῦ φαῦλα σαφέστερον. Περὶ δὲ τῦ ἰδίε χρήσεως ῥητέον ἐν τῇ ἐπῳδίᾳ. Οὐκ ἄδηλον δὲ εἰδ', ὅτι + τὸ δύω ἴσον ἐς τὸ, κοσμήτορε, συνέταξαν· ἵνα ᾖ τῶν δύο βασιλέων. Κοσμήτορας δὲ πολλαχῦ τὸς ἡγεμόνας λέγει, ὡς κοσμήτορας, ἤτοι εὐτακτῦντας τὸν λαόν. κόσμος γὰρ, ἡ τάξις, ἐκ τῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι· ἀφ' ὗ ϗ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος, 5 ὃν εὐτάκτως ἡ πρόνοια ἔταξεν. Ἀγαθὴ δὲ, ϗ ἄλλως ἐς ἔπαινον ἡ λέξις. Ἀπ' αὐτῆς γὰρ 6 κόσμιος ἀνὴρ· ϗ πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθὲν, τὸ εὔκοσμον. ἓ τὸ ἀτάκτως, 7 ἄκοσμον, ϗ 8 μάψ, ἀτὰρ ὃ κατὰ κόσμον γινόμενον. Τὸ δὲ δύω, δύναται μὲν ϗ διὰ τῦ ὁ μικρῦ 9 σώζειν τὸ μέτρον· ἡ πλείων δὲ γραφὴ ἐκλέγει αὐτὸ κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἐς ὼ λῆγόντων δυϊκῶν ὀνομάτων. Εἰ δέ τις μέμφεται τῦτο, μεμφέσθω ϗ τὸ δυοῖν, καθ' ὁμοίαν ἀναλογίαν ἐκφωνῆν· ϗ τὸ, τρῆς, ϗ

1. δύο τοῖν) Ob vim ſcilicet dualis numeri, qui apud Græcos peculiarem formam habet a plurali diſtinctam. *Salvianus.*

2. διὰ μικρῦ ὀργυιᾶς) διὰ σμικρῦ ὀργυιᾶς Ariſtophanes Pluto v. 147. *Polit.*

3. Καθόλε γάρ, εἰδὲ μίαν προσῳδίαν κενὸς ἀπορρίπτῃ ὁ Ποιητὴς) Universè verum eſt id, quod Geographus laudi dat Homero, cum urbes, ac loca deſcribit, cum ſcilicet εἰδυῖαν προσῳδίαν κενὸς ἀπορρίπτων. Politus.

4. τὸ δύω τινὲς εἰς τὸ, κοσμήτορε, συνέταξαν) Atque id jam invaluit in recentibus poſt Henricum Stephanum editionibus, ut ſcilicet τὸ δύω conjungatur cum κοσμήτορε, diſtinguaturque per inciſum, & ſeparetur ab Ἀτρείδα. Antiquiores Stephano editiones, quas vidi, nullam hujuſmodi diſtinctionem agnoſcunt. *Polit.*

5. ὃν εὐτάκτως ἡ πρόνοια ἔταξε) Ad mentem proſus veteris Auctoris, cui definitus κόσμος, ἡ τῶν ὅλων τάξις τε, ϗ διακόσμησις ὑπὸ Θεῦ τε, ϗ διὰ Θεὸν φιλοπονουμένη. Iſid. de Mundo c. 2. Polit.

6. κόσμιος) S. Paul. ad Timotheum. ἐν κοσμίῳ σχήματι. *in habitu ornato.* ideſt, *modeſto.* agit de muliere. & paullò inferiùs, de Epiſcopo. *Sobrium, ornatum, pudicum.* κόσμιον. ideſt, *bene compoſitum, modeſtum.* Salvinus.

Apud S. Paullum 1. ad Timoth. c. 2. lego: ἐν καταστολῇ κοσμίῳ. Suidas: καταστολή. ὁ στολισμός. Eadem voce 70. Interpretes uſi pro *amictu*, Eſaiæ c. 61. n. 3. καταστολὴν δόξης ὑπὲρ πνεύματος ἀκηδίας. Sic enim ibi unâ compoſitâque voce legendum, non, diviſis vocibus, κατὰ στολήν. Heſychius, forſan ex hoc loco Eſaiæ: Καταστολὴ, περιβολή. Mendosè in Heſychio ſcriptum, καταοχήν. Politus.

7. ἄκοσμον) Lucr. l. 4. *immunda & fœtida* ἄκοσμος. Salvin.

8. μάψ, ἀτὰρ ὃ κατὰ κόσμον) Verba ſumpta ex Homero, l. β' Il. v. 214. ad explicandum, quid ſit ἄκοσμον. Polit.

9. σῴζειν τὸ μέτρον) Non ſervat, o Euſtathi, menſuram carminis, quæ in eo loco requirit o magnum: ſed propter exſuram, vel heptheminerim, cum o parvo, tolerantur. *Salvianus.*

λάσει τὸ ἡλυκὸν μόνον γένος, καὶ τὸ αὐτὸν τόνον φυλάσσει. οἷον, σκελίς· περισκελίς. Εἰ δὲ μεταληπτικὰ γίνοιτο καὶ ἀρσενικῆς γένους, μεθίσανται εἰς βαρεῖαν τάσιν. οἷον, ἐλπὶς, δύσελπις. Τοῦτο γὰρ κοινόν ἐστι τῷ γένει. [1] Ταύτη τοι καὶ τὸ καταιγὶς μὲν ὀξύνεται, ὡς μονογενές· τὸ δὲ μελάναιγις, βαρύνεται. Οὕτω δὲ καὶ τὸ, κληὶς εὐκλεὶς. κνημὶς εὐκνήμις. Ὁμοίως καὶ ψηφὶς πολυψήφις, ὡς τὸ, [2] πολυψήφιδα παρ' ὅρμον φεύγων. Καὶ ὅτω μὲν τὸ εὐκνήμις βαρύνεται· [3] μακροκαλλικτῆ δὲ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται· καθότι, ὡς καὶ τῇ Ἡρωδιανῇ δοκεῖ, τὰ μὲν βαρύτονα ἴδιά ἐς ἰς ληγόντων, συγκέλλεται. τὰ δὲ ὀξύτονα, ἐκτείνεται. Τῶν πρότερα, φησὶ, γένους ἔστι τὸ, Ἄλεξις, Πρύτανις. Οὕτω δὲ καὶ ὄφις, ἔχις, Θέτις. [4] Τῶν δὲ δευτέρου, ἀκτὶς, δελφὶς, κρηπὶς, ψηφὶς, κνημὶς, καὶ τὰ τούτων σύνθετα. Καὶ ἡ ἀψὶς δὲ ὅτως ἐκλίνει τὸ κατ' αὐτὴν τέλος, ὡς δηλοῖ τὸ, [5] Μή πως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε. Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς καινοτίζων παιδικῶς τὸν τόνον τῆς ταχυτῆτος, καὶ τῆς δηϊότητος, λέγει, ὅτι, τὰ εἰς σ' λήγοντα μετὰ μακρᾶς, ἵνα καὶ ὀξύνονται, πρὸ παραλήγουσαν ἔχει ἐκτεινόμενον. κνημὶς. ψηφὶς. ἴλλωχίς. αἰδὼς. ἠὼς. Διὸ καὶ ἡ ἕως βαρυνθεῖσα, συνέκλεισε πρὸ παραλήγουσαν. [6] Οὔκουν καὶ ἡ ταχυτὴς, φησὶ, καὶ ἡ δηϊότης, εἰ ὠξύνοντο, βραχυπαραληκτῆν εἶχον ἂν.

Sin autem genus quoque admittunt masculinum, migrant in accentum gravem. ut, ἐλπὶς, *spes*; δύσελπις, *qui est abiecta spei, vel prope est, ut desperet*. Hoc enim commune est genere. Itaque acuitur τὸ καταιγὶς, *procella*, ut unius nomen generis: at gravatur τὸ μελάναιγις, *atrâ horrens procellâ*. Et sic etiam τὸ, κλεὶς, *clavis, seu vectis*; εὐκλεὶς, *bene clausus, vel clausa*. Et similiter ψηφὶς, *lapillus*, πολυψήφις, *multos habens lapillos*, ut alicubi, πολυψήφιδα παρ' ὅρμον φεύγων. *lapidosum ad portum fugere*. Atque ita quidem gravatur τὸ, εὐκνήμις, *bene ocreatus, vel ocreata*: quum in ultimam desinat longam, ut alibi quoque declaratur: quatenus, ut Herodiano etiam videtur, nomina corripiuntur barytona, quæ terminata sunt in ις: oxytona verò producuntur. Prioris, inquit, generis est τὸ Ἄλεξις, *Alexis*, & Πρύτανις, *Prytanis, rector, administrator*. Atque ita etiam ὄφις, *serpens*; ἔχις, *vipera*; Θέτις, *Thetis*. Alterius autem generis, ἀκτὶς, *radius*; δελφὶς, *delphinus*; κρηπὶς, *basis*; ψηφὶς, *lapillus*, κνημὶς, *ocrea*; & horum composita. Atque ita etiam ἡ ἀψὶς, *vinculum, seu curvatura*, producit ultimam, ut patet ex illo versu: Μή πως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε. *Ne fortè veluti vinculis, aut nexibus lini capti*. Idem etiam auctor alio in loco, ubi ad præceptum artis satis verisimile, accentum expendit τῆς ταχυτῆτος, *velocitatis*, & τῆς δηϊότητος, *pugnæ*, regulam hanc affert: Quæ desinunt in σ' cum longâ syllabâ, quando acuuntur, longam habent penultimam: κνημὶς, *ocrea*; ψηφὶς, *lapillus*; γλωχὶς, *angulus*; αἰδὼς, *pudor*; ἠὼς, *aurora*. Ideoque ἡ ἕως, *aurora*, quum accentum nacta sit gravem, corripit penultimam. Non ergo, inquit, ἡ ταχυτὴς, *velocitas*, & ἡ δηϊότης, *pugna*, si acuerentur, brevem habere umquam possent penultimam.

Τριῶν

Tribus

1. Ταύτῃ τοι) l. Ταύτῃ τοι. Polit.

2. πολυψήφιδα) libentiùs scriberem πολυψηφίδα. cum jota sit longum, & ultima brevis. *Salvinius*.

Facilè assentiret doctissimo viro, si vox oxytona esset Eustathio πολυψηφὶς. Quum verò vox ei sit barytona πολυψήφις. non video, quî scribendum sit πολυψηφίδα, eo quòd jota sit longum, & ultima sit brevis. Id enim non impedit, quominus scribi possit, ut revera scribi debet. τρηχαραξοτίνης, πολυψήφιδα. Sic alibi apud Eustathium πολοπλόκις, πολοπλόκιδος, ὡς πολυψήφιδος, μιλτοχαράκιδος. Politus.

3. μακροκαλλικτῆ) Hoc genitivus ostendit. Nam facit εὐκνήμιδος, cum circumflexo. εὐκνήμις gravatur, non circumflectitur in penultimâ, propter ultimam longam. *Salvinius*.

Et ideo, quia εὐκνήμις gravatur, in genitivo facit εὐκνήμιδος, τρηχαραξοτίνης, non εὐκνημίδος, τρηχιαραιωτίνης. Hinc apud Homerum εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ. numquam, εὐκνημῖδες. Εὐκνήμιδας porrò, ut & paullò ante Eustathius, exponit Hesychius, εὐσάλους, ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, ἤγουν τῶν κνημίδων. Pollux: τὰ δ' ἀπὸ κνήμης ὑπήματα, εὐκνημὶς, καὶ κνημὶς, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. Politus.

4. Τῶν δὲ δευτέρου, ἀκτὶς) Non hujus tamen generis ἴλλωχίς. quod corripitur. ut & αἰγὶς. *Politus*.

5. Μή πως, ὡς ἀψῖσι) v. 487. l. ί Il. *Polit*.

6. Οὔκουν) Legebam, Οὔκουν. Atque ita Herodiano voces sunt barytonæ, ἡ ταχύτης, & ἡ δηϊότης. ac proinde in genitivo faciunt ταχύτητος, & δηϊότητος. Polit.

ſcopulum ejus pertinent. Non enim turbati contractio animi plura ei ut diceret, permittebat, qui &, minis auditis, extimuit, & nihil amplius quidquam eſt locutus. Urbem porrò Priami, vocat Trojam: quoniam, ut eſt apud Tragicum, ejus eſſe dicitur civitas, qui imperium in eam obtinet. Auctore Lycophrone, nomen habet Priamus παρὰ τὸ πρίασθαι, *ab emendo*. Quo enim olim tempore ab Hercule capta eſt Troja, eum ſoror Heſione, dato muliebri velo, redemit; quumque ipſa Telamonis captiva abducta fuiſſet, fratrem ibi ad inſtaurandum genus reliquit, redemptionis ſuæ probrum exinde nomine gerentem, ex quo, mutato nomine, dictus eſt Priamus: quum Podarces priùs vocaretur. Sciendum autem eſt, initio ipſo orationis Chryſis, ideſt, verbis illis: Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν. *Vobis quidem Dii dent*. ineſſe ſynizeſin τοῦ ι, & αι, in θεοί, *Dii*; & pedem unum longum ex brevi ſyllabâ, & ex longâ, haberi loco unius longæ, ad abſolvendum ſpondeum pedem. contra quam fit, cum ait: Οἷόν', ἀρετὴν οἷος ἐστί. *Novi, qualis ſit virtute*. Illic enim longa ſyllaba, & brevis, τὸ οι, & τὸ ός, ſunt loco unius longæ, & dicuntur hi verſus πρωκοίλιοι, *quaſi ventrioſi*. Τῦ δοῖεν, *dent*, prima perſona, τὸ δοίημεν, *demus*. unde, extritâ litterâ μ, per ſyncopen fit τὸ δοῖεν, *dent*.

XXIX. Olym-

συσολὴ, πολέω δημηγορᾶν· ὅς γε ϗ ἀσηλῆς ἀκέστας, ἔδησε, ϗ οὐκ ἔτι ἠδὲν ἀϑ' ὅλως ἐλάλησε. Πόλιν δὲ Πριάμου, διὰ Τροίαν λέγει· ἐστὶ ϗ, καλὰ διὰ Τραγῳδίαν, ἧς κρατοῦντος ἡ πόλις τομίζεται. Ὅτι δὲ ὁ Πρίαμος παρὰ τὸ πρίασθαι λέγεται, [2] ἱστορεῖ ϗ Λυκόφρων. Ὅτε γὰρ ποτὲ ἡ Τροία ἑάλω ὑφ' Ἡρακλέος, πριαμένη αὐτὸν Ἡσιόνη ἡ ἀδελφὴ [3] καλύπτρας γυναικὸς, αὐτὴ μὲν ἀπῆλθεν, αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι ὦσα· τὸν δὲ ἀδελφὸν, ἀφῆκε ζώπυρον γένους ἐκεῖ, ἔχοντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τῦ πρίασθαι ὄνειδος, ἐξ οὗ ϗ μετωνομάσθη Πρίαμος· [4] Ποδάρκης πρότερον καλούμενος. Ἱστέον δὲ, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς τῦ Χρύσου δημηγορίας, τὸ, Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, συνιζησιν ἔχει τῦ ε, ϗ αι ἐν τῷ, θεοί· ϗ λογίζεται πὼς ἡ μακρὸς ἐκ βραχέος συλλαβῆς, ϗ μακρᾶς, ἡς μίαν μακρὰν, πρὸς ἀπαρτισμὸν ἀπογδόου πόδος. ἔστι δὲ ἀνάπαλιν γίνεται ἐν τῷ, [5] Οἷόν', ἀρετὴν οἷός ἐστί. Ἐκεῖ γὰρ μακρὰ συλλαβὴ, ϗ βραχεῖα, τὸ οι, ϗ τὸ ός, [6] ἀλλὰ μᾶς ἐστὶ μακρᾶς. Λέγονται δὲ ϗ ἴσται οἱ ϛίχοι πρωκοίλιοι. Τῦ δὲ δοῖεν, πρῶτον πρόσωπον, τὸ δοίημεν. ἔστι συγκοπέντος, ϗ ἀπελθόντος τῦ μ, τὸ δοῖεν γίνεται.

κϑ'. Ὅτι

1. αὖθις) Vetus Scholiaſta, & alii pleriquè omnes, πάντις. Polit.

2. ἱστορεῖ ϗ Λυκόφρων) Lycophron in Alexandrâ v. 335. ubi videndus Tzetzes. Atque inde etiam etymon Priami hauſit Etymologus: Πρίαμος παρὰ τὸ πρίημι, τὸ ἀγοράζω. Τὸ παθητικὸν, πρίαμαι. ἐξ οὗτος Πρίαμος· ἐνράθη γὰρ, ὡς ὁ ἱστορεῖ Δυκόφρων. Politus.

3. καλύπτρας γυναικὸς) Jul. Pollux lib. 3. c. 3. n. 37. Τὸ δ' ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς, ἐσθὴς, ϗ καλύπτρα. Apollodorus l. 2. c. 6. §. 4. auream fuiſſe dicit καλύπτραν, quam ſibi Heſione de capite detraxit ad fratrem ſuum redimendum. *Polit.*

4. Ποδάρκης πρότερον καλούμενος) Lepidè Lucianus in Tragopodagrâ:

Πρίαμος ποδάγρας, ποδαγρίς ὢν, ἐκλήζετο. Polit.

5. Οἷ' δ' ἀρετὴν) Lege conjunctim, ut apud Frobenium, Οἷόν', ἀρετὴν. Verſus eſt Homeri 275. lib. v. Il. *Polit.*

6. ἀντὶ μᾶς ἐστὶ μακρᾶς) Pace tuâ, Euſtathi, ſunt loco duarum brevium, propterea quòd prima ob diphthongum naturâ longa, utpote vocalis ante vocalem, per accidens corripitur. *Salvinus.*

Facit cum Salvino Joſua Barneſius ad verſum illum Homeri. Sed tamen & ratio illic metri perquè explicari, atque intelligi poteſt per ſynizeſin, qua longa, & brevis accipiantur loco unius longæ: ſimiliter ac, teſte Hephæſtione, duæ longæ accipiuntur pro unâ longâ in illo verſu:

Ἦ οὐχ ὧλις, ἥντε γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠνορεούσας;

&, Βικέλ', ἐπὶ ἄντε καιῷ. Itemque brevis, & longa pro unâ longâ in illo:

Νέα μέν μοι κατέπηξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Sic in illo Theognidis: Οὐκ ἐθέλω κατὰ σχίστειν πάντα τιλᾶσι νόον. Politus.

Αἰολίς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Ὄλυμποι. Ἔν τε γὰρ Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ [1] ἐν τοῖς τῆ Περιηγητῆ ἐγράφη, καὶ ἐν Κύπρῳ δὲ [3] ὄρος μακρόθες, μεταξὺ Κιτίου, καὶ Ἀμαθοῦντος, Ὄλυμπος λέγεται. καὶ ἄλλη δέ τις ἀκρώρια Κύπρου ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος, ἐν ᾗ ναὸς [4] Ἀκραίας Ἀφροδίτης, [5] ἄβατος γυναιξί. Καὶ ἐπὶ τοῖς ἀκρωρίαις δὲ τῆ Ταύρου, Ὄλυμπος ὄρος, καὶ φρούριον, ἀφ' ἧ κατοπτεύεται πᾶσα Λυκία, καὶ Παμφυλία, καὶ Πισιδία, [6] κατὰ τὸν Γεωγράφον. [7] Καὶ λόφοι δέ, φησι, τῆς Ἴδης τέσσαρες εἰσὶν, Ὄλυμποι ἐκαλοῦντο. Ἔστι δὲ καὶ [8] Βεβρύκων ὄρος, Ὄλυμπος, ἀφ' οὗ ἐθνικὸν, οἱ Ὀλυμπηνοί. Ἦν δὲ καὶ αὐλητὴς ὀνομαζόμενος Ὄλυμπος, ἀφ' οὗ μέμνηται [9] ὁ Κωμικός. Ὅρα δὲ, ὅτι, Ὁμήρου Ὀλύμπια θεῶν δώματα φάντος, ἐκεῖθέν πως ἐρμηθέντες οἱ ὕστερον, [10] Ὀλύμπια ὠνόμασαν τὸν [11] ἐν Ἤλιδι μέγαν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ [12] Ὀλυμπίῳ Διὶ παρονομάσαντες αὐτόν.

Rom. p. 28.

λ'. [a] Ὅτι

Peloponneſo, ut notatum eſt ad Dionyſium De Situ Orbis, tum etiam in Cypro, mons, ſimilis mamillæ, inter Citium, & Amathuntem, dicitur Olympus: nec non alius in Cypro ſummus mons ita vocabatur, in quo templum Veneris Acrææ, ad quod acceſſus mulieribus non patebat. Item, circa Tauri ſummitates, Olympus, mons, & caſtellum, unde tota conſpicitur Lycia, Pamphyliaque, & Piſidia, ut tradit Geographus. Quin &, eodem auctore, quatuor Idæ colles, Olympi appellati. Eſt etiam Bebrycum mons, Olympus, cujus nomen gentis, Olympeni. Immò & tibicen fuit, Olympus nomine, cujus meminit Comicus. Quum autem Homerus Olympia deorum domicilia vocaverit, vide, exemplum illinc quodammodo poſteriores cepiſſe, ut Olympia, ſive Olympiacos ludos, magnum illud apud Elidem certamen, nominarent: non ita tamen, ut alluſionem hoc nomine facerent ad Olympum, ſed ad Jovem Olympium.

XXX. Quod

1. παῦ Πρίδοτον) Olympus, mons Theſſalicus Herodoto l. 7. n. 128. Medius ille inter Macedoniam, & Theſſaliam. Hinc ab aliis Macedoniæ, ab aliis attributus Theſſaliæ. *Politus.*

2. ἐν τοῖς τῆ Περιηγητῆ ἐγράφη) ad v. 409. Dionyſii Periegetæ. ubi Euſtathius: Μεταξὺ δὲ ἡ τοιαύτη Πίνδος ὄρος, καὶ Ὀλύμπου, ὁρίων Θεσσαλικῶν, ἐμνήμην τοῖς περὶ Ὁμήρου Μακεδονικοῖς, ἤ Ὀστταλικοῖς. Polit.

3. ὄρος μακρόθες) Ex Strabone lib. 14. p. 683. *Polit.*

4. Ἀκραίας) *Acræa*, hoc eſt, quæ promontorium habet in tutelâ. *Salvinius.*

5. ἄβατος γυναιξί) Non modo *abatos*, ſed & *aïpatos*, ut teſtatur Strabo. *Polit.*

6. κατὰ τὸν Γεωγράφον) lib. 14. p. 671. *Polit.*

7. Καὶ λόφοι δέ, φησι) Strabo l. 10. p. 470. *Polit.*

8. Βεβρύκων) qui ſunt Bithyni. Olympus, regionum illarum mons, Myſius dictus, ad differentiam aliorum. Herodotus lib. 1. n. 36. ἐν τῇ Μυσίῃ Ὀλύμπῳ. Strabo l. 12. p. 574. Ἔστι τοίνυν ὄρη δύο ὑπερκείμενα τῆς Προποντίδος, ὅ, τε Ὄλυμπος ὁ Μύσιος, καὶ ὁ Ἴδη. Τῷ μὲν οὖν Ὀλύμπῳ τὰ τῶν Βιθυνῶν ὑπατίστωνται. Ab eo gens Stephano, Olympeni, & civitas *Olympena* Plinio l. 5. c. 40. *Politus.*

9. ὁ Κωμικός) Ariſtophanes Equitibus v. 9. Ejusdem tibicinis meminit etiam Strabo l. 10. p. 470. Ab eo nomen monti Myſiæ Olympo, teſte Suidâ. *Polit.*

10. Ὀλύμπια ὠνόμασαν) Sic etiam, Græcorum exemplo, noſter Ennius apud Ciceronem:

Sicut fortis equus, ſpatio qui ſæpe ſuprema
Vicit Olympia.

Et Horatius l. 1. ep. 1. v. 49.

Quis circum pagos, & circum compita pugnax
Magna coronari contemnat Olympia?

Et Plinius l. 35. *Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia, citra pulveris jactum, quod vocant aconiti, vicit.* Polit.

11. ἐν Ἤλιδι) Elis eadem Piſa, & Olympia dicta eſt, in qua Olympia, ideſt, *Olympii ludi*, celebrabantur. *Salvinius.*

Eadem eſt opinio recentioris cujuſdam Scholiaſtæ ad Pindari Olymp. Od. 1. Ὀλυμπία, Πίσα, καὶ Ἤλις, τὸ αὐτό. Sed refellitur ab antiquiori Scholiaſtâ: Ἔσιε δὲ ὑποτυγχάνει τὴν Πίσαν, καὶ τὴν Ἤλιν. οὐ ὀρθῶς δέ. διέχουσι γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίους τριακοσίους. Olympia tamen Stephano videtur eſſe eadem, quæ dicta eſt olim Piſa. In Piſatide certè fuit Olympia, ut teſtatur Geographus. Quare, ſi, quod de Pisâ ait vetus Pindari Scholiaſta, intelligendum id eſt, ut ego quidem ſentio, de Olympiâ, diſtare eam ſcilicet Elide ſtadiis quinquaginta; neſcio, an vocari hinc in ſuſpicionem poſſit locus Strabonis l. 8. p. 353. ubi is trecenta ferè ſtadia collocat inter Elidem, & Olympiam. Non enim adeò inter ſe diſſita videntur hæc fuiſſe loca, quum Elidem Stephanus conſtituat πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ. At verò hoc loci Euſtathio Elis, in qua dicit celebrata fuiſſe Olympia, ipſa eſt amplior regio, quæ item Ἤλις Scylaci in Periplo, Ἤλιδα Straboni, & Ptolemæo. Malè apud hunc editum Ἤλιδα cum aſpiratione. Cujus mediterraneæ urbes inter alias recenſentur a Ptolemæo, Elis, & Olympia Piſa. Inde Arethuſa dicit apud Ovidium Metamorph. l. 5. v. 494.

Piſa mihi patria eſt; & ab Elide ducimus ortum.

Urbis nomen, Piſa; Elis, regionis. *Politus.*

12. Ὀλυμπίῳ Διὶ) Ab Jove Olympio, ut puto, Piſa nomen ſuum mutavit in Olympiam. Stephanus: Ὀλυμπία, ἡ περίοικος Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς· ἀφ' ὃ καὶ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών. Quaſi ſcilicet, hoc modo, ab Olympo monte dictus fuerit Juppiter Olympius, & ab Olympio Jove Piſa, Olympia. nempe διὰ τὸ μιμεῖσθαι τὰ Ὀλύμπια Διός, ut ait Strabo. Itaque Olym-

ajunt, cur adſpiretur prima τῦ ἑταῖρος, *ſodalis*, tamquam ἀπὸ τῦ ἔθος, *a conſuetudine*. Nam ἑταῖρος, *ſodalis*, ille eſt, qui nobis eſt ὁ ἦθη, *in conſuetudine*. Adſpiratio ergo τὰ θ' pedem retuliſſe dicitur, poſteaquam ea littera in tenuem commigravit, atque in primam litteram aſcendiſſe. Etſi planè ἑκαβόλος eſt Apollo, veluti ἑκὰς βάλλων, *procul jaculans*; dactylica tamen metri ratio vertit eum in ἑκηβόλον. Atque ita, præter ſexcenta alia, Diana ἐλαφηβόλος, *quæ cervos jaculis figit*, eſt ἐλαφηβόλος.

XXXI. Εὐφημῶν apud Poëtam, ut alibi quoque videbitur, non planè eſt laudare; ſed, inſtinctu divino, bona verba dicere. Quare, quum hîc dixiſſet, ἐπευφήμησαν πάντες Ἀχαιοί· *bona verba dixerunt, ſeu faverunt linguis, omnes Achivi, vel fauſtâ acclamatione ſignificarunt*: ſubjicit, quid ſit τὸ ἐπευφήμησαν, ſcilicet, αἰδῆσθαι τε ἱερέα, καὶ ἄποινα δέχεσθαι, *honorificè excipiendum eſſe ſacerdotem, & accipienda eſſe dona*. Atque hinc ſciendum, ſumpſiſſe Euripidem illud: Λαοὶ δ' ἐπεμύξαντο. *Populi verò cum murmure, ac ſtrepitu applauſerunt*. Sed tu, velim, conſideres τὸ, πάντες, *omnes*. Omnino enim omnium, ſive univerſorum numero & Ulyſſes, & Neſtor, & reliqui ſimul principes includuntur. Si igitur rex oratione illâ non flectitur, ſolus præ omnibus vult ſapere. quod periculoſum. Siquidem unus vir, nullus

Ἄρης, Ἠὼ ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τῦ ἔθος. Ἑταῖρος γὰρ, ὁ ἐν ἔθει συγχάων ἡμῖν. Ἀνεπόδισεν δὲ, φασὶν, ἡ τὸ θ' δασεῖα μελὰ Ἠὼ ὡς ψιλὸν μεταβολλὼ, καὶ ἀναβέβηκεν ὡς Ἠὼ ἄρχουσαν. Ὅτι φύσει μὲν, ἑκαβόλος ἐστιν Ἀπόλλων, ὡς ἑκὰς βάλλων· πρόσωα δὲ μέτρικὴ δακτυλικὴ, ἔτρεψεν αὐτὸν ὡς ἑκηβόλον. Οὕτω δὲ σὺν μυρίοις ἄλλοις, καὶ ἡ ἐλαφοβόλος Ἄρτεμις, ἐλαφηβόλος ἐστίν.

λα'. Ὅτι εὐφημεῖν παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ ἀλλαχῦ φαινῆται, οὐκ αὐτόχρημα τὸ εὐφημεῖν· ἀλλὰ τὸ εὐθέως καὶ ἀγαθὰ λέγειν. Διὸ ἐνταῦθα ὑπὸν, εὐφήμησαν πάντες Ἀχαιοὶ, ἐπάγει, ἵ' ἦν τὸ εὐφήμησαν· αἰδῆσθαι μὲ ἱερέα, καὶ ἄποινα δέχεσθαι. Ἰστέον δὲ, ὅτι [6] Εὐριπίδης ἐντεῦθεν λαβὼν, ἔφη τὸ, λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. Ὅρα δὲ τὸ, πάντες. Πάντως γὰρ τοῖς πᾶσι καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ συμπαρῆσαν, καὶ οἱ λαοὶ ἀριστῆς. Εἰ τοίνυν ὑπεσήμη ὁ βασιλεὺς, ὑπὲρ πάντας ἐθέλει φρονῆν μόνος, ὅπερ ἐπισφαλές· ἄγε εἷς ἀνὴρ, εἷς ἀνὴρ. Οἱ δὲ

H

Olympiam hanc, ni fallor, *Piſaerum quondam oppidum* dicit Plinius, ut Piſam eam olim appellatam ſignificet. Locus eſt Plinii lib. 4. c. 5. *Intus* (nempe in interiori Elide, ſive Eleâ) *delubrum Olympii Jovis, ludorum claritate faſtes Græcia complexum, Piſaerum quondam oppidum, præfluente Alpheo amne*. Hoc etiam modo ab Olympio Jove Olympia dicta certamina, quæ in honorem Jovis Olympii fœrunt inſtituta. Olympiacorum ludorum auctor fertur Hercules. Sed in hac parte ſeu hiſtoriæ, ſeu fabulæ, magnâ ſobrietate, ac prudentiâ uſus eſt Euſtathius, ſimiliter ac Geographus. Ἔσται γὰρ δῆ τὸ πολιτικὸν, ait Geographus l. 8. p. 355. καὶ περὶ τὰς ἀτέκνους τῦ ἱεροῦ, καὶ περὶ τὰς θύσεως τὰ ἀγῶνας· τῶν μὲν ἔτι τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλέα λέγεσθαι ἀρχηγέτην τούτων· τῶν δὲ ἀπὸ Ἀλκμήνης, καὶ Διὸς, ὃν καὶ ἀγωνίσασθαι πρῶτον, καὶ νικῆσαι. Neque tantùm urbs, Olympia; ſed & regio inde Olympia, quæ pars erat Piſatidis. Nam Olympiam a reliquâ Piſâ diſtinguit Pauſanias l. 5. c. 1. Hinc Stephano Πίσα, πόλις, καὶ χώρα τῆς Ὀλυμπίας. Politus.

1. λύσαι τε φίλαν, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι) Hæc Apionis inſignis grammatici, & Herodori vera videtur lectio: non λύσασθαι, qui dactylus videtur: ſed λῦσαι τε. Nam ſecunda longa eſt, & eadem formâ infinitivi, ut ejus verbi, quod ſequitur, δέχεσθαι. Salvinus.

Barnefius λύσασθε, & δέχεσθε. quod non prorſus diſplicet. *Polit.*

2. ὃ ζῶσι γὰρ τὰ ξυρά) Orion apud Etymologum: τὰ γὰρ ξυρὰ, ὃ' ζῇ. Polit.

3. ἐν Ὀδυσσείᾳ) Od. l. χ'. v. 184. Orioni quoque ἄζω, ἡ ξυράσια. Polit.

4. Ἀζανία) Azania Stephano, pars Arcadiæ. Hinc Arcadia, Ἀζανὶς vocata, διὰ τὸν ἄζαν, ὃ ἐστι, διὰ τὸν ξυρασίαν. Politus.

5. αὐτὰ λέγειν) Ariſtophanes: εὐφημεῖτε. hoc eſt, *Favete linguis: dicite bona verba*. Horatius. *Odi profanum vulgus, & arceo. Favete linguis*. Tibullus:

Dicamus bona verba; venit Natalis ad aras. Salvin.

6. Εὐριπίδης) Euripides Phœniſſis v. 1244.

Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
Κἄβαιν τι λαός, οἷς δίκαι' ἠγωνίσω.

Polit.

λαος, ὁ Ἀχαιος, ὁ ἑταιρος, παλαιος, ὁ Ἀχαιος, ὁ [4] ἕταρος. Ἴωνες δὲ σὺν Αἰολεῦσι, τὸ, χρύ-
Basil. p. 22. σιος, ἀργύριος, χάλκιος, ὁ τὰ ὅμοια, [5] χρύσεος φασί, ὁ ἀργύρεος, ὁ χάλκεος. Ὡς δὲ α Αἰολεῖς πολλάκις ἐν τοῖς διφθόγγοις, οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' [6] ἀρκεῖται μόνη διαστάσει, ὡς ἐν τῷ Ἀτρείδης, Αἰγείδης, Ἀργεῖος· ἐξ ὧν τὸ, Ἀτρείδης, Αἰγείδης, Ἀργεῖος, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί.

λβ. Ὅτι τὰ παρὰ τῷ Χρύσῃ ἀπερίστια ἄποινα, ἀγλαὰ ἱστορεῖ Ὅμηρος, ὅ ἐστιν, αἰγλήεντα, ἢ [7] ἀγαλλόμενα ἔχοντα. Ὅτι δὲ λέγει ὁ Ποιητὴς, ὡς οὐκ Ἀτρείδαις ἤνδανεν ὁ τῆς Χρύσου λόγος· ἀλλὰ τῷ Ἀτρείδῃ, τῷ Ἀγαμέμνονι δηλαδή. Αὐτὸς γὰρ ἦν τῷ ἀδελφῷ, ὡς ἦκος, προὔχειν, οἷα πρεσβύτερος. Ὡς γὰρ ὁ Ἡρόδοτος φησὶ, [8] νομιζόμενα, ἤγουν νομιζόμενον, ἐστὶ παρὰ πάντων ἀνθρώπων, τὸ πρεσβύτερον ἄρχειν. Τὸ δὲ ἤνδανε, ἢ ἐπὶ δηλοῦταί τι ὁ [9] ἐν τοῖς ὡς τῷ Ὁδύσσειαν, δασύτει), ὡς δηλοῖ ὁ ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ τὸ, ἀφαιδάνοιλα. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἥδω, καλὰ παραγωγὴν, ἡδάω, ὁ ἰοτῇ τοῦ ἡ εἰς ἀ, ὁ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνδάνω. Τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον γίνεται ὁ ἐκ τοῦ λήθω τὸ λαθάνω, ὁ μίθω μαθάνω, ὁ λήχω λαγχάνω, ὁ δήκω δακάτω· ἐξ οὗ Ἡρακλείδης συγκεκόφθαι φησὶ τὸ δάκτω, καλὰ

cunt πωλαος, Ἀχαιος, & ἑταρος. quemadmodum Jones cum Atticis τὸ χρύσιος, *aureus*; ἀργύριος, *argenteus*; χάλκιος, *æreus*, aliaque hujusmodi, dicunt χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος. Quamquam Æoles in his diphthongis nihil sæpe abjiciunt; sed solâ contenti sunt disjunctione, ut cum dicunt Ἀτρεΐδης, *Atreides*, Αἰγείδης, *Ægeides*, Ἀργεῖος, *Argeius*: ex quibus ὁ Ἀτρείδης, *Atrides*, Αἰγείδης, *Ægides*, Ἀργεῖος, *Argius*, *sive Argivus*. quod pariter explicant veteres auctores.

XXXII. Magnifica illa, & immensa apud Chrysem munera, Homerus dicit ἀγλαά. hoc est αἰγλήεντα, *splendida*, sive ἀγαλλόμενα ἔχοντα, *oblectantia*, *vel oblectantia vi præsita*. Non dicit Poëta, non placuisse Atridis verba illa Chrysis; sed τῷ Ἀτρείδῃ, *Atridæ*. nimirum Agamemnoni. Is enim, ut par erat, anteibat fratri, veluti natu major. Nam, ut est apud Herodotum, νομιζόμενα, videlicet νομιζόμενον, *solemni more institutum*, est apud omnes homines, ut, qui natu est major, is principatum obtineat. Ceterùm τὸ ἤνδανε, *placebat*, de quo nescio quid etiam notamus ad Odysseam, denso spiritu afficitur, ut apertè ostendit, quod est apud Tragicum, τὸ, ἀφαιδάνοιλα, *ea*, *quæ displiceant*. Fit autem ex ἥδω, *oblecto*, per paragogen, ἡδάω, &, mutatâ litterâ ἡ in ἀ, additâque per pleonasmum litterâ ν, ἀνδάνω, *placeo*. Eodemque ferè modo, ex λήθω, *lateo*, fit λαθάνω· ex μίθω, *disto*, μαθάνω· ex λήχω, *sortior*, λαγχάνω· ex δήκω, *mordeo*, δακάνω· ex quo Heraclides factum esse per syncopen tradit τὸ δάκτω, juxta nonnullos, qui in

imo-

1. *διὰ τὸν τῶ ἀρχοντος πατρωνύμ.*) Hinc Horatius: *Quicquid delirant Reges, plectuntur Achivi.* Salvinus.

2. *τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιχωριάζεται*) Major apud me Eustathii auctoritas, quàm unius Medicei codicis, quo tantopere nititur Jacobus Gronovius, ut antiquam vulgatamque Herodoti scripturam loco suo movere ausus fuerit. Sic ergo Herodotus lib. 3. n. 124. de filiâ Polycratis: τῇ δὲ τῇ εἴπετο οὔτε (nempe Polycratis) ἐπὶ τὸν πατρὸς τρόπον, ἐπιχωριάζον. Gronovius pro ἐπιχωριάζοντο, ex Medicei codicis fide, substituit simplex ἐχωριάζετο. Politus.

3. *κλάω*) Κλᾶω, & κᾶω non simpliciter, sed cum jota subscripto. *Salvianus.*

Non magis videntur Athenienses subscripsisse, seu adscripsisse τὸ ι τῷ α in κλάω, & κάω, quàm in αὖος, & αὗτος in quibus perinde rejiciebant τὸ ι ex diphthongo αι. Mœris Atticista: Ἀυσαν, Ἀυτιὰς· αὐσὰν, Ἑλληνικῶς. Αὐτὲς, Ἀττικῶς· αὐτὰς, Ἑλληνικῶς. Κλάω, Ἀττικῶς· κλαίω, Ἑλληνικῶς. Thomas Magister: Κλάω, ὁ κάω, Ἀττικόν. κλαίω δὲ, ὁ καίω, κοινόν. Politus.

4. *ἕταρος*) Æolico ἕταιρος pro ἑταῖρος utuntur Poëtæ. *Salvin.*

5. *χρύσεος*) Τὰ χρύσια. *aurifodinæ. auri fodinæ. argenti fodinæ.* Ἀπὸ τὰ χρύσεια, ἀργύρεια, χάλκεια, facta sunt χρυσᾶς, ἀργυρᾶς, χαλκᾶς, per contractionem. *Salvin.*

6. *ἀρκεῖται μόνη διαστάσει*) Apud Ovidium, quasi Æolicè: *Flebilis indignos, Elegia, solve capillos.* pro ἐλεγεία. Salvin.

7. *ἀγαλλόμενα*) Inde ἀγαλλόμενα, quod Etymologo idem est, atque ἀγάλματα, κοσμούμενα, ὧν, ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις, ἢ χαίρει. Hesychius: Ἀγαλλόμενος, ἀγαλλιῶν, χαίρων. Polit.

8. *νομιζόμενα, ἤγουν νομιζόμενον*) Videtur Eustathius legisse olim in Herodoto νομιζόμενα, idque dictum velle pro νομιζόμενον, ut nunc quidem habet vulgata lectio Herodoti lib. 1. n. 2. νομιζόμενον δὲ παρὰ πάντων ἀνθρώπων, τὸ πρεσβύτερον τὸν ἄρχειν ἔχειν. Politus.

9. *ἐν τοῖς ὡς τὸν Ὁδύσσειαν*) ut vicissim ad Odysseam l. ε. pag. 1525. notat, se de hoc verbo dixisse ad Iliadem. Addit ibi tamen, videri Heraclidi, factum esse τὸ ἀνδάνω ex ἄδω, ut ex λαθῶ, λαμβάνω. Polit.

Exempli cauſsâ: λέων κάτα ταῦρον ἐλεδύς. *leo, qui de taurum voravisset*. videlicet: λέων καταφαγὼν ταῦρον. *leo, qui devoravisset taurum*. Et: δία τάφρου ἔβησαν. *trans fossam iverunt*. videlicet: διέβησαν τὴν τάφρον. *transierunt fossam*. Et quod eſt hoc loci: κρατερὸν δ' ἔπι μῦθον ἔτελλε. *durumque ad mandatum jecit*. videlicet: ἐπέτελλε λόγον κρατερόν. *adjecit, sive addidit durum mandatum*. Ἐπιτέλλειν autem dicit imperare, ac præcipere, ſeu mandare. Quod uſurpatur etiam forma paſſivâ, cum ait: μή μοι ταῦτ' ἐπιτέλλεο. *Ne mihi hæc præcipias*. Atque ex eo, adjectâ litterâ σ', apud Æſchylum, ἐπισταλή. ideſt, præceptum, ſeu mandatum. Quamquam, ut ab antiquis auctoribus explicatum eſt, τὸ ἐπιτέλλεσθαι, *oriri, ſive exoriri*, dicitur etiam de aſtris, & ἐπιστολή, horum ipſorum eſt ortus ante Solem. Κρατερὸν μῦθον, *durum, atque acerbum ſermonem*, verba intelligit minacia. Eumdemque alibi vocat ἀπηνέα τε, κρατερόν τε, *immitemque, & acerbum*. Verùm, qui poſt Homerum ſcripſerunt, Κρατερόν, *Craterum*, quoque commemorant, nomen proprium. Et Arrianus vocem hanc uſurpat de victore, ut cum ei unus aliquis dicitur κρατιὸς, *ſuperior*, uno aliquo alio evaſiſſe. Ubi ſciendum, videri in Homero idem eſſe dicere κρατερὸς, ac rurſus κραταιὸς, *validus, fortis, robuſtus*. Unde fabuloſa Κράταις *Crataïs*, in Odyſſeâ. Fit autem ὁ κρατερὸς, *validus, vel robuſtus*, παρὰ τὸ κράτος, *a robore*, ſimi-

1. Ἀγρόμενος) Homerus: Ἀγρόμενοι, πᾶς δᾶμος. l. δ' Il. v. 166. *Polites*.

2. Ἔρρετο δὲ Ζεύς) Homerus lib. δ' Il. v. 4. Sic de Agamemnone l. β' Il. v. 41. Ἔρρετο δ' ἐξ ὕπνου. Polit.

3. ὦδε) lege cum aſpiratione, ἅδε. Polit.

4. λέων κάτα ταῦρον) Quod item Hyperbati Homerici exemplum allatum ab antiquo auctore in Vitâ Homeri e lib. ϛ' Il. v. 542. *Polit.*

5. κατὰ) ſcribe: κάτα, δία, ἔπι. Quum præpoſitiones per trajectionem a verbo ſeparantur; non accentu gravi, ut ſolet, ſignantur, ſed acuto in penultimâ. *Salvianus*.

6. καταφαγὼν) Immo, ne ab exemplo abeamus, κατεδηδώς. Polit.

7. δία τάφρον ἔβησαν) lib. θ'. v. 343. δία τε σταλοῦσας, καὶ τάφρον ἔβησαν. Polit.

8. μή μοι ταῦτ' ἐπιτέλλεο) lib. α' Il. v. 295. Ἀλλοῖσιν δὲ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἐμοιγε. Polit.

9. παρ' Αἰσχύλῳ) Citatur etiam Æſchylus ab Heſychio, a quo item ἐπιστολαὶ exponuntur ἐντολαὶ, ἐπιταγαί. Locus eſt Æſchyli in Prometheo v. 3.

Ἥρας, σοὶ δὲ χρὴ μᾶλλον ἐπιστολὰς

quod explicat Scholiaſta: περίτα διὰ ὀρνιθίδος ἔχων ἐντολάς. Sed & Sophocles eadem voce uſus in eumdem ſenſum, Oedip. Colon. τὰς δ' ἐπιστολὰς τυτοῖ Ταχὺ τάμισαν ξὺν χρόνῳ. v. 1672. ideſt, ἐντολάς. Suidas: Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπίσκυψις. Et exempla ſunt hæc duo e Suidâ: Ὁ δὲ τῷ ἱερῷ ἐπιστολὰς λέγα καθώδοντι. Et, Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τῷ Θεῷ διαρυλάττων, μέμυηται καλῶς καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπαοιδή. Politus.

10. ἀπηνέα τε φησὶ) lib. δ' Il. v. 22. Κρατερὸν μῦθον exponit Moſchopulus ἐπίτηδες δυναμένας, καὶ ἐπιπρατούσας ἐχόμενον. Polit.

11. κρατιὸς) Alibi Euſtathius apud Atticum legit κρητιὸς. Polit.

12. Κράταις) Κρατιὴν legunt alii ἐξετίνες lib. μ' Od. v. 124. *Polit.*

λόγος, ἐπὶ τῆς ὁσημέραι ἀνθρωπίνης ὁμιλίας τίθεται. Οὕτω καὶ τὸ εὔφημον ἄλλως τῶν, ὅπερ ἐπὶ Ὁμήρου λέγεται· καὶ ἄλλα δὲ μυρία, τῆς ἀρχαίας ἐναλλαγὴ χρήσεως. [6] Παύλαργος γὰρ, παλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ [7] παρὰ Σοφοκλεῖ. νῦν δὲ [8] θεός ἐστιν ἡ λέξις. Καὶ ἡ συμφορὰ δὲ, μέση οὖσα λεξις, καὶ τιθεμένη πολλὰ καὶ ἐπὶ συμφορᾶς, τῶν κακῶν μόνων δηλοῖ. Ὁ Τύραννος, τὸ βασιλικόν ποτε ὄνομα, [9] βλασφημεῖται νῦν. Ἐλέγετο ἐξαίσιον, καὶ ἔκδικον, τὸ ἔξω τῆς αἰτίας, καὶ δικαίως. [10] νῦν δὲ ἀλαθολογεῖται. Χυδαῖοι, οἱ πεπληθυσμένοι· νῦν δὲ οἱ ἀδαμιναῖοι. Πολλοὺς, οὐχ, ὡς παλαι, ὁ πολὺς, καὶ ἔνδοξος, ἀλλὰ ὁ τὸ μηδὲν. Ὠμὸς, οὐχ ὁ ἀπαλὸς, καὶ ἀνένδοτος, ἀλλ' ἐπὶ φαυλότητος νῦν. Ὁ ἀνόσιος, νῦν μὲν οἴδαμεν, τί λέγει· παλαι δὲ ποτε ἐδήλου [11] τὸ ἄταφον. Οὕτω καὶ καθωσιωμένος ἀρχῆθεν μὲν, ὁ ὅσιος· οἱ δὲ ὕστερον ἄλλως φασίν. Ἱερὸν δὲ, ὡς τὸ, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ πίνδαρε θυμῷ. ἦγον, ἀλιτηριωδῶς, τῇ τῆς Ἀτρείδου ψυχῇ. καὶ τὸ, κρατερὸν δ' ἔπι μῦθον ἔτελλε, διὰ τῆς ἀναγραμματισμοῦ, τῆς ἐμφαινομένης ἐν τῷ, θυμὸς, καὶ μῦθος, [12] ψευδοπαρήχησιν [13] ποιοῦσι, ποῖα σημανοῦσεται ἐν τοῖς ἑξῆς.

λδ'. Ὅτι

die habere solent. Sic etiam τὸ εὐφημῶν aliter nunc sumitur, quàm tempore Homeri: & sexcenta alia de antiquo usu deflexerunt. Nam πανοῦργος olim, homo vafer, & versipellis, ut apud Sophoclem: nunc verò divina illa vox est; & deum significat, omnium conditorem, & opificem rerum. Item ἡ συμφορὰ, *eventus*, mediæ vox significationis, olimque usurpata de eventu prospero, ac felici, nunc in malam duntaxat partem accipitur pro adverso casu, infortunio, & calamitate. Ὁ τύραννος, *tyrannus*, regium aliquando nomen, nunc est in probro. Dicebatur ἐξαίσιος, & ἔκδικον, id, quod erat præter officium, & præter æquitatem. Nunc bono eæ voces sensu sumuntur. Χυδαῖοι, ii, qui multi erant, seu, qui magnâ erant copiâ, & multitudine. Nunc, qui loco nullo habentur, seu viles, ac vulgares. Πολλοὺς, non ut antiquitùs, magnus, ac celeber; sed qui nihili. Ὠμὸς, *crudus*, non is nunc, qui durus est, ac rigidus; sed, malo sensu, is, qui inhumanus est, & crudelis. Ὁ ἀνόσιος, nunc quidem novimus, quid significet: sed olim jam significabat inhumatum. Atque ita ὁ ὅσιος, *sanctus*, jam inde a principio, is, qui esset consecratus: verùm postea aliter accipitur. Sciendum autem est, duobus his locis, quorum alterum est τό, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ πίνδαρε θυμῷ. *Sed non Atridæ Agamemnoni placuit animo.* videlicet, posito per antiptosin uno casu pro alio, τῇ τῆς Ἀτρείδου ψυχῇ, *Atridæ Agamemnonis animo*. alterum verò τό, κρατερὸν δ' ἔπι μῦθον ἔτελλε. *durumque mandatum adjecit*. per anagrammatismum illum, qui conspicitur in θυμὸς, *animus*, & μῦθος, *verbum, seu mandatum*, figuram quandam agnominationi simillimam effici, cujusmodi postea figura notabitur.

XXXIV. Is,

1. πρῶτα) l. πρᾶτα, πραοτέρους. Polit.
2. πρῶτος Ἀγαμέμνων) lib. π' Il. v. 181. *Polit.*
3. μῦθον δὲ ἑ Πάτροκλε) Apud Græcos μυθάζειν est fabulari, loqui. *Salvianus.*
4. ταῖς παραμυθίαις) consolationibus, alloquiis. quod perfectè verbum Græcum exprimit. Horat. *alloquio fideli*. Salvin.
5. ὁ δὲ λόγος) Λόγοι similiter dicuntur, nugæ. *Salvin.*
6. Παύργος) vafer; postea πανοῦργος. Salvin.
7. παρὰ Σοφοκλεῖ) apud Sophoclem in Ajace v. 447. φασὶ πανοῦργον ἔρινας. Scholiasta, & ex eo Suidas, explicat, πανοῦργον, καὶ ἀπατεῶνα. Polit.
8. θεός ἐστιν ἡ λέξις) Inde τὸ πανοῦργικὸν, de Deo, *vis efficiendi omnia*. Politus.
9. βλασφημεῖται νῦν) Fallitur Servius noster ad l. 7. Æneid. v. 266. ubi affirmat, nullam esse apud Græcos discretionem tyranni, & regis. Immo maxima est apud Græcos utriusque discretio; & tyrannis Aristoteli est παρέκβασις βασιλείας. Politus.
Sic apud Latinos hostis idem erat, ac *hospes, peregrinus*. Qui postea dictus est hostis, dicebatur *perduellis*. Latro antiquè, *sodalis*, qui latus tegebat. Vide Cic. de Officiis. *Salvianus.*
10. νῦν δὲ ἀγαθολογοῦνται) ἐξαίσιον, quasi eximium, immensum. *Salvin.*
11. ἡ ἄταφον) tanquam impium, religiosi loci, hoc est, sepulturæ expertem. Ὁσιότης pietas erga patrem. Quare non recte Eutyphron Dialogus Platonis inscriptus Περὶ Ὁσιότητος, vertitur: De Sanctitate. quum potiùs verti deberet: De pietate erga parentes. nam argumentum hujusmodi continet. *Salvin.*
Eum ego Platonis Dialogum, abhinc pluribus annis, Latinum feceram: quem alii inscribunt De Religione. Eo in Dialogo, occasione quæstionis, utrum fas esset filio, patrem homicidii postulare, generatim quæsitum de Religione, & Sanctitate. *Politus.*
12. ψευδοπαρήχησιν) Non video, quid hîc faciat annominatio, seu paronomasia. nemo namque diceret, θυμὸν ἔτελλε, *animum, seu iram mandavit*. Salvianus.
13. ποιοῦσι) lege, ποιοῦσα. Polit.

multo eam minus est liberaturus, quando nihil horum est futurum. Ergo quum rex tempus constituerit, quo minimè id futurum sit, quod pollicetur; satis significat, nolle se illud agere. Ubi vide, quo rex animo sit futurus, si paullò post promissum ipse suum frangere compellatur, &, ne acceptis quidem muneribus; immò & addito centum boum sacrificio, puellam ad patrem remittere. Atque id quidem hujusmodi. Verùm hoc loci: καὶ γῆρας ἔσηται, *& senectus invadat, sive subeat*, videtur prorsus vacare conjunctio illa καί, *&*. Ubi τὸ ἔσηται, *invadat, vel subeat*, est loco Futuri, ἐπελεύσεται, *invaserit, vel subierit*. Sæpe enim veteres tempora sumunt pro temporibus. Et sic quidem Poëta cum accusativo construit τὸ ἔσηται, quum id acceperit pro καταλήψεται, *comprehendat*. At, qui post Homerum scripserunt, ii construunt cum dativo. Exempli causâ: ἔσηταί μοι ποιῆν ταῦτα, *Subit mihi, seu in mentem venit hæc facere*. Tale illud: τοῖς μύρμηξι ποιῆν ἔσηται. *Formicis subierat, seu in mentem venerat dare sese labori*. seu, *in laborem incumbere*.

XXXV. Argos hoc loci, ut plerumque etiam infra, intelligit Peloponnesum, cum ait: Ἡμετέρῳ ἐν οἴκῳ, ἐν Ἄργεϊ. *Nostrâ in domo, Argit*. Non enim urbs Argos, quæ sic propriè appellatur, domicilium erat Agamemnonis, sed sub ditione erat Diomedis: quum Agamemnon rex esset Mycenarum. De Argis, ut nomen hoc ab Argo quodam profluxerit, & siquid aliud ad rem, quod dictu opus sit, quærendum id per compendium ad Dionysium De Situ Orbis. Vide autem, ut uno eodemque in loco præpositionem ἐν, *in*, tum communi ex more proferat, tum Poëticè. Poëtica enim est præpositio ἐνί, *in*, per epectasin, seu productionem. quæ epectasis, si præposita fuerit, ex duabus syllabis præpositionis ἐν, facit

πρὸς λύσω αὖτις. Εἰ γὰ μὴ νυν, ὅτε κ νεά- *Bas. p. 23.*
ζη, κ τῆς πατρίδος ἔσιν ἐγγύς, ὅτε περιὼ
ὁ πατὴρ, αὐτὼ ἐξαιτῆται, ὅτε δῶρα διδοῖ, πολλῷ πλέον ἀ λύση αὐτὼ, ὅτε μηδὲν ἄποινα γίνεται. Καμὸν ἂν ὑποτιθῆς, ὁ βασιλεὺς, [2] ἐν ᾧ ἔσαι τὸ ὑπεχημένον, ἀνάπευσιν ἐλεήσαι ποιῆται τῆς πράξεως. Ὅρα δὲ, οἷος ἔσαι ὁ βασιλεὺς, ἐὰν μεῖζα μικρὸν ἐξ ἀνάγκης ψεύσηται, κ ὅτε δῶρα λαβὼν, ἀλλὰ κ ἑκατόμβοια προτεσαιθὴς, τὼ παῖδισκω ἀποπέμψη τῷ πατρί. Καὶ ἄμεινον μὲν τοιοῦτον. Ἐν δὲ τῷ, κ γῆρας ἔσηται, δοκεῖ ἐκ περιουσῆ κεῖσθαι, κ πρὸς ἡδὲν ἀναγκαῖον, ὁ καὶ συνδεσμος. Τὸ δὲ ἔσηται, ἀντὶ μέλλοντος ἐστὶ τοῦ, ἐπελεύσεται. Πολλαχοῦ γὰ οἱ παλαιοὶ χρόνους ἀντὶ χρόνων λαμβάνουσι. Καὶ ἄτω μὲν ὁ Παπτὴς αἰτιατικῇ συντάσσει τὸ ἔσηται, λαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ καταλήψεται. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, δοτικῇ συντάσσουσιν. οἷον ἔσηταί μοι ποιῆν τάδε. Τοιοῦτον δὲ κ τὸ, [3] τοῖς μύρμηξι ποιῆν ἐσήη.

λέ. Ὅτι Ἄργος ἐνταῦθα, ὡς κ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ, τὼ Πελοποννησον λέγει, ἀντὶ τοῦ· Ἡμετέρῳ ἐν οἴκῳ, ἐν Ἄργεϊ. Οὐ γὰ τὸ ἰδίως ἄτω λεγόμενον Ἄργος ἡ πόλις, οἶκος ἦν Ἀγαμέμνονος· ἀλλ' αὐτὸ μὲν ὑπὸ τὴν Διομήδην ἦν· ὁ δὲ Ἀγαμέμνων τῶν Μυκηνῶν ἦν βασιλεύς. Ὅτι δὲ ἀπό τινος Ἄργου τὸ Ἄργος λέγεται, κ ἤ τι ἄλλο ἡς τοῦτο ῥηθήσεται δῆλον, κατ' ἐπιτομὴν ζητητέον ἐν ἡς τῇ Περιηγήσει. Ὅρα δὲ, ὡς ἐν ἑνὶ τόπῳ, τὸ μὲν πρόθεσιν κ κοινῶς προήγαγε, κ ποιητικῶς. Τοιοῦτον γὰ ἡ ἐνὶ, κατ' ἔκτασιν. ἥτις ἐκτάσις ὑπερλεθῆσα, ποιῆ

præ-

1. αὖτον, ὄτε) Libenter legerem, αὖτὼ, ὅτι ὄτε. ut paullò ante, αὖτὼ, ὅτε. Polit.

2. ἐν ᾧ ἔσαι) Legendum videtur: ἐν ᾧ κ ἔσαι. Polit.

3. τοῖς μύρμηξι) ex Aphthonio in Fabulâ de cicadis, & formicis. *Polit.*

4. ὡς τὰ τῆ Περιηγήσει) ad Dionysium in Descriptione Orbis v. 419. ubi ex Geographo Eustathius: ἡ ἄλη δέ Πελοπόννησος Ἄργος, ἀπὸ τῆ πολυωφθάλμε Ἄργε, ἐλλείψει τινί. Quin & tota Græcia aliquando Ἄργος. Strabo: Καὶ γὰρ ἡ πᾶσα Ἄργος λέγεται, κ ἡ Πελοπόννησος, κ ὅλη ἡ Ἑλλάς. Polit.

αὐλὶ ἴδ, αὐλῶσαν ἴῳ ἐμῷ λέχη, τ. ὅσον θαλαμηπόλοι χολαζύσης παρὰ κοίτῃσι. Ἰστέον δὲ, ὅτι Ὅμηρος μὲν ὕτω σεμνῶς ἔφρασε, φιδοῖ ἴδ' ἐε βασιλέως, ϗ ἴῳν ἀκροατῶν. Θεόκριτος δὲ μιμησάμενος ἐν τῷ, [3] Αὐτή μοι ϛορέσαι καλὰ δέμνια, σαφέϛερον μὲν ἕπεσε· καθῦλε δὲ Ἰωὶ ἡρωϊκωὶ ἐμφασιν, ϗ σεμνότητα. Τοιῦτον δὲ ϗ [4] παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένῃ τὸ λέχος ὑποϛρῶσαι.

λϛ'. Σημέωσαι δὲ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἴὸ ἀντιόωσαν, αἰτιατικῆ συνέταξεν· ἐν μέντοι τῷ, [5] Ἀντιόων ταύρων, ϗ αἰγῶν ἑκατόμβης, γενικῆ τὸ, ἀντιόων, συντέτακται, διότι ϗ ἄλλο ἐκεῖνο τὸ ἀντιᾶν. Τοῦτο μὲν γῶ, ἐϖὶ ἁπλῶς ἐγγύτητος· ἐκεῖνο δὲ, ἐϖὶ γευϛικῆς ἀπολαύσεως. Ἰστέον δὲ ϗ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἴὸ ὁ ἴὸ μικρὸν ἐπλεόνασεν, ὡς ϗ ἐν τῷ, [6] ὁρώϖλες. ἀλλαχοῦ δὲ αὐτ' αὐτοῦ τὸ ἁ εὕρηται, ὡς [7] ἐν τῷ ἀντιάαν. Ὕτω δὲ ϗ ἐν τῷ, [8] ὁρᾶαν, ϗ ταῖς ὁμοίοις. Καὶ ὅτι τὸ, ἀντιοων, φύϖι μὲν [9] δευτέρας συζυγίας ἐϛιν. Ἀνλιάω γῶ ἀντιῶ. πλεοναϛμῷ δὲ τοῦ ὁ μικροῦ, βαρυτονοῦνται. Καὶ ὅτι ἴὸ μικρὸν ὁ πλεονάζει ἐνλῦθα, διὰ ἴὸ ωρὸ αὐτοῦ βραχεῖαν παράληξιν, ἡς δακτύλου ἀναγκαῖον ἀπαρτισμόν. Τὸ δ' αὐτὸ ϗ ἐϖὶ τοῦ, ὁράω. Καὶ ἐκεῖ γῶ, διὰ ἴὸ ἰῶ αὐτῶ αἰτίαν, ὁμοίως γέγονεν ἡ παρένθεσις, ϗ ἐϖὶ ἴοῦ, [10] πυρὶ λαμ-

πε-

fuerit, ita ut & regi, & auditoribus parceret; sciendum, Theocritum imitari id voluisse, cum dixit: Αὐτή μοι ϛορέσαι καλὰ δέμνια. *Ipsa mihi sternet pulcherrima lectum.* Quod, licet clarum magis sit, ac perspicuum; vim tamen heroicæ sententiæ, & gravitatem extenuat. Tale etiam, quod legitur apud Euripidem in Helenâ, λέχος ὑποϛρῶσαι, *lectum substernere.*

XXXVI. Ceterùm velim, observes, ut hoc loci cum accusativo construat τὸ αὐλιόωσαν, *obeuntem:* quum tamen, ubi dicit, Ἀντιόων ταύρων, ϗ αἰγῶν ἑκατόμβης, *compos factus taurorum, & caprarum hecatombes*, cum gignendi casu constructum sit τὸ ἀντιόων· propterea quòd alterius significationis illic est τὸ ἀντιᾶν, *compotem, seu participem fieri.* Quod enim hujus loci est, propinquitatem simpliciter, ac vicinitatem denotat; illud verò, voluptatem, quæ gustu percipitur. Atque hic quidem sciendum, additum esse per pleonasmum parvum ὁ, sicuti etiam in ὁρώϖτες, *videntes, inspicientes*: verumtamen loco ejus litteræ alibi inveniri τὸ ἁ, ut in ἀντιάαν, *obviam ire;* & sic etiam in ὁρᾶαι, *videre*, atque in aliis hujusmodi. Sciendum etiam est, τὸ ἀντιόων, *compos, seu particeps factus*, suapte naturâ secundæ esse Conjugationis (est enim ἀντιάω, ἀνῶ, *compos fio, seu consequor*) sed, addito parvo ὁ, verbum illud factum esse barytonum. Præterea, adjectum hic esse parvum ὁ, eo quòd dactyli mensura sic exigebat, quum penultima ante ipsum sit brevis: idemque etiam contingere in ὁρῶ, *video, inspicio*. Nam & illic, eadem de causâ, similis est adjectio, & ubi dicit, πυρὶ λαμπετόωντι, *igni lucenti*; itemque in φυ-

σι-

1. αὐ Ἄλβαι δέμνιον) Il. lib. Ψ'. v. 19. Alibi tantùm, αὐ Ἄλβαι, ut lib. χ Il. v. 389. *Polit.*

2. ἐε τῇ γ' ἐαφθείσ) v. 411. Καὶ ωεϱιτιθεσα λέχος. ubi alii ωϱοτίθεσα. Polit.

3. Αὐτή μοι ϛορέσαι) Theocritus Id. 6. v. 33. Αὐτά μοι ϛόρεσαι (præcessit enim τά, ὁμάσῃ) καλὰ δέμνια. Ubi, ut aliquid obiter contra Eustathium afferam pro Theocrito, non est vitio dandum Theocrito, quòd sic Heroicæ vim sententiæ extenuaverit. Non enim locum hunc Homeri imitari, atque exprimere voluit Theocritus; sed planiorem alium, & clariorem lib. ω Il. v. 643.

Δμῳαὶ κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ϗ φῆγος καλὸ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, ϛορέσαι τ' ἐϛόωντα τάπητας.
Politus.

4. παρ' Εὐριπίδῃ) l. παρ' Εὐριπίδῃ. Euripides tamen λέκτρα dicit, non λέχος, in Helenâ v. 59. Οὐκ ἦλθον, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποϛρώσω τινί. Polit.

5. Ἀντιόων ταύρων, ϗ αἰγῶν) Homerus l. α Od. v. 25. Ἀντιόων ταύρων τε, ϗ αἰγείων ἑκατόμβης. Polit.

6. ὁρώϖτες) Homerus in Odysseâ, de poëtâ: Ἐχόμενος δ' ἀοιδῆ ἄϱχε, θεὸν ὅς, ἀντιόωσιν. Incedentem per urbem, velut deum, inspectant, & contemplantur. Salvin.

Hoc ipso libro Iliad. v. 350. ὁρώϖ ἐϖὶ οἶνοπα ϖόντον. Et lib. ϛ v. 637. Οἳ τε διὰϱ ὁρώϖτες. Polit.

7. ἐν τῷ ἀντιάαν) ut l. ν' Il. v. 214. ἔτι γὰϱ ϖολέμοιο μεϑήϰα Ἀντιάων. Polit.

8. ὁρᾶαν) Sic ὁρᾶϛε l. ϰ. Il. v. 448. & ὁρᾶϖθαι l. π' Odyss. v. 107. *Polit.*

9. δευτέρας συζυγίας) Videtur hic pro ἀντιόω dictum ἀντιῶ, tertiâ conjugatione pro secundâ; & servatum ω magnum in casibus participii ἀντιῶν ἀντιῶντος, pro ἀντιόντος ἀντιόντος. Nam, quoad dactyli mensuram, idem erat ἀντιόωσαν, ac ἀντιῶσαν· ἀντιόωσιν, & ἀνιῶσιν. &c. *Salvinus.*

10. πυρὶ λαμπετόωντι) Il. σ'. ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτην. Ideſt, λαμπετάοντι. vel λαμπετόωντι. Salvinus.

tem, obſervantemque tum ipſas, tum quidquid ipſis texentibus ex uſu eſſe poſſit. Muliebre enim opus apud Homerum, telam tractare. Neque unus quiſquam vir apud eum reperiatur, qui texat, niſi forte conſilia: etſi per audaciam poſterioris ætatis, ut id quoque viri facerent, pravè & præpoſterè inſtitutum ſit, pro conſuetudine Ægyptiorum, quam Sophocles etiam notat in Oedipo Coloneo. Ceterùm τῷ ἀντᾶν, *compotem, ſeu participem fieri*, radix eſt una tantùm præpoſitio ἀντὶ, *pro*, ex qua etiam nomen ὁ ἀντίος, *adverſus, ſive obvius*, quodque hinc eſt, ἐναντίον, *oppoſitum, ſive ex adverſo poſitum*. Denique obſerva, quàm moderatè hoc rex in loco, & temperatè acerba ſenſa proſequatur. Quum enim poſſet dicere: *ne tibi non proſit deus ipſe*. Et, *ne te graviter lædam;* loco eorum verborum, his aliis utitur, quæ Poëta commemorat, in hunc modum.

Quare abi: ne me irrites, ſalvus ut redeas.
Sic dixit. Timuit vero ſenex, & paruit præcepto,
Invitque tacitus juxta littus perquam reſonantis maris,
Et multùm deinde, ſeorſum iens, ſupplicavit ſenex
Apollini regi, quem pulchricoma peperit Latona:
Audi me, qui argenteum arcum geris, qui Chryſam tueris,
Cillamque divinam, ac Tenedo fortiter imperas,
Sminthee: ſi quando tuum venuſtum templum contexi,
Aut ſi quando tibi pingues coxas cremavi,
Taurorum, & caprarum, hoc mihi perfice votum,
Luant ut Danai meas lacrymas tuis jaculis.

XXXVIII. Qui ferre alium non poteſt iis de rebus colloquentem, quæ ſibi ſtomachum moveant, bene

Ἀλλ' ἴθι· μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ δ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἀρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀνακτι, ᾧ κόμας τέκε Λητώ.
Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλάν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ.
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

λή. Ὅτι ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἀκούειν λυπὸς λαλοῦντος, ἃ κινήσῃ ἄν τινα ἐς θυμὸν, καλῶς

ἄν

1. ϙυτεύοντες) ϙυτεύοντας legas apud Homerum Il. lib. δ' v. 227. & l. π' v. 506. *Polit.*
2. ὀχεύσαντο) lib. σ' Odyſſ. v. 33. *Polit.*
3. ἰβύοντες) pro ἰβάοντες. ἰβάοντες. ἰδρύοντες pro ἱδρύσαντες, ἱδρύοντες. Salvinus.
4. τὰ περὶ τῷ ὤω) lego, τὰ ἐπὶ τῷ ὠῷ. Polit.
Legerem ὠῷ. Salvin.
5. Πρῶτα δέ τις Αἰγυπτία γυνὴ, καθιζομένη θέρειν) quippe quæ in texendis telis apud Ægyptios inſtituerit κάτω τὸν κρόκην ὑφᾶν· quum reliquæ gentes ſolerent ἄνω. Politus.
6. ἃ μὴ ἅρα βυλὰς) Homerus μῦθον ὑφαίνων, *firmiorem te-*

xens. unde apud nos textus auctoris, Græcis Κείμενον. quaſi, *quod jacet; verba auctoris propoſita*. Salvinus.
Homerus μύθους, καὶ μάλα ὑφαίνων, Il. l. γ' v. 212. δόλον ὑφαίνων. lib. ζ' v. 187. μῦθον ὑφαίνων. lib. ι' v. 324. Sic ὑφαίνειν δόλον Pindarus Pyth. Od. 5. v. 251. *Politus*.
7. Σοφοκλῆς) Sophocles in Oedipo Coloneo v. 350.
Ὦ πάντ' ἐκεῖνα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τρόποις
Φύσιν κατακλίνοντες, καὶ βίᾳ τρέπεις.
Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
Ὀχοῦσιν ἱστουργοῦντες.
Ad quem locum vide Scholiaſtam. *Polit.*

Baſ. p. 24.

ἐξῆς. οἷον· ὅτ' ἄν με ἐρεθῇ, ἤγαν ἐρεθίζῃ. καὶ, Μή μ' ἐρεθε ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Ἰ-
ϛέον δὲ καὶ, ὅτι, τεσσάρων τούτων ὄντων, τῦ σάος ὁ ὑγιὴς, τῦ σῶς κατὰ συναίρεσιν, τῦ σόος διὰ τῦ ὁ μικρῦ Ὁμηρικῶς, καὶ τῦ σῶος διὰ παραλήγοντος τῦ ω μεγάλου, χρῆσις ἐνταῦθα κεῖται τῦ, σάος, ἐν τῷ· σαώτερος ὥς κε νέηαι. ἤγαν, ὅπως ἀτακτοεπιβρίας ος ἀπόπνους ἦσης. ὁ μεγάλῳ ἀπειλὴν ἔχει κατὰ τῦ Γέροντος Χρύσου, ἢ καὶ εὐφήμως ἐσχημάτισται. Παραλαλῆ γὰρ, ὡς ἀκροτηριασθήσεται, ἢ μὴ ταχὺ μνήσεται νόσου. ὃς ἐκ τῦ νέω παράγεται, ὃ ὑποτακτικὸν παθητικὸν Ἰωνικὸν ἐγκεκλιμένον, ἐξ ἐνδείας τῦ τ', τὸ, νέηαι. ἤγαν ἀπέλθῃς. Ὅτι φλοῖσβος, κατ' ὀνοματοποιΐαν, ἦχος ὕδατος θαλασσίου, ἐν τῇ ἐκκυμάτωσι γινόμενος, πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς παλινοστοῦντος. Διὸ καὶ πολύφλοισβος λέγεται, θάλασσα. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἁπλῶς ἐπὶ θορύβου κεῖται· οἷον, ἐπὶ πολεμικῦ, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται. Καὶ ἔστι μὲν καὶ ῥῆμα ὀνομαλοπεποιημένον τὸ, φλύω. οἷον· ἅτε δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. Οὐκ ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὁ φλοῖσβος· ἀλλ' ἴσως μᾶλλον ἐκ τῦ φλέω. Διὸ καὶ ἔχει τὸ ὁ ἀντι-

Rom. p. 32.

1. ἔδδυσι) Poëta, ἔδδυσιν. Polit.

2. ἐτήσιμος συμπαθὴς ὡς δὴς τοὺς γέροντας) Horat. in Arte, de sene. *Vel quòd res omnes gelidè timideque ministrat.* Salvin.

3. ἀπὸ τῦ ἄημι) Εἰ ἦν ἡ ἐσσα μάχην συμπλέκω, *pugna immiscet*, videretur denso spiritu efferendam, ἄημι. unde ἀήμεις. *ferres, vinciunt.* Fortasse ab hoc verbo Latinum *Ira*. Salvin.

Etymologia eadem *Ira* venerat jam pridem in mentem Matthiæ Martinio; ejusdemque etiam in Etymologico suo meminerat Vossius. Quod autem ad spiritum attinet τῦ ἄημι, facit cum Salvino Etymologici Magni Auctor his verbis Τάττει δὲ τὸ ἄημι, ὅτε μὲν φλάττει, σημαίνει τὸ λέγειν· ὅτε δὲ διασείεται, σημαίνει τὸ συνάπτειν. Atque hic ipse Etymologus non derivat τὸ ἐρίθω, ἢ ἐρεθίζω ἀπὸ τῦ ἄημι τὸ συνάπτω, sive, ut verbis Eustathii utar, ὡς μάχην συμπλέκω· sed παρὰ τὸ αἴρω, ὃ ἐστὶ τὸ λέγω. Politus.

4. ὀνειδείοις ἐπέεσσι) Puto, transposita esse verba ex uno Homeri loco ad alium, sive ex Eustathii ipsius negligentiâ in citandis Poëtæ locis, sive ex librariorum incuriâ; adeoque, quod hic est, ὀνειδείοις ἐπέεσσι, veluti positimilio, restituendum esse priori loco, ad hunc modum: ἐπ' ἂν μ' ἐρέθῃ, ἤγαν ἐρεθίζῃ, ὀνειδείοις ἐπέεσσι. καὶ, Μή μ' ἐρεθε. Sic enim Homerus hoc ipso libro v. 519. ὅταν μ' ἐρέθωσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Et l. γ' v. 414. Μή μ' ἐρέθε, γεραιὲ. Politus.

5. σάος) Ita σάος, σῶς, & σόος. *Iumen*. Salvin.

6. ἐξ ἐνδείας τῦ τ') Ex defectu litteræ τ'. Non video, quare hic deficiat littera τ'. Potiùs deficit præpositio ἀπό. Ut apud Virgilium: *Omnia fert ætas.* ideſt, aufert. Ita hic νέηαι pro ἀπέηαι. Quare ita legerem: ἐξ ἐνδείας τῦ ἀπό. νέηαι. ἤγαν ἀπέλθῃς. ideſt, ex defectu præpositionis ἀπὸ, *ab*, νέηαι. *eas*; ideſt, *abeas*. Salvinus.

Immo lege mecum ἐξ ἐνδείας τῦ σ'. Junicè enim deficit τὸ σ' in νέηαι· quum alioqui dicendum esset νέεσαι. Nisi potiùs dicere velit Eustathius, quod Grammatici quidam docent, secundam Personam singularem formatam esse Jonicè a tertiâ, detracto σ'. Moschopulus: ὑποτακτικὸν νέομαι, τὸ δεύτερον προσωπικὸς ἀπὸ τῦ τρίτου, ἐκβολῇ τῦ σ'. Politus.

7. ἀτὰ) lege, retracto, propter tmesin, accentu, ἄτα. ex l. ϙ' Il. v. 361. *Polit.*

8. τὸ ὁ ἀντιπαρερχόμενον) Verbalia a verbis dissyllabis derivata, quæ verba habeant ῑ in primâ syllaba, mutant illud ῑ in ὁ. τρίτος, τρίσις. φίλω, φτρό. λίγω, λόγος. & alia sexcenta. *Salvinus.*

μεί η.

XL. Anceps apud Poëtam prima τῦ Ἀπόλλωνις, *Apollinis*. Atque hoc quidem loci, ubi dicit, Ἀπόλλωνι ἄνακτι, *Apollini regi*. & ſupra in ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος, *longè jaculantis Apollinis*; itemque alibi, producitur Atticè: tametſi, pro ratione primæ in præpoſitionibus illis ſyllabæ, fuerat id corripiendum. Sed corripitur in ἰχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, *iratus eſt Phœbus Apollo*. & in aliis multis locis. Sic apud Poëtam dupliciter variat τὸ Κρονίων, *Saturnius*, & alia non pauca: etſi, qui nunc ſunt ex verſificantibus auſteri rigidique ratiocinatores, unius tantùm temporis talia eſſe velint. Ceterùm Apollo apud veteres, non ſpecioſo illo quidem, ſed terribili tamen nomine, ipſe eſt ſol, cui peſtilentes morbi attribuuntur. Quemadmodum enim Neptunus, nunc σεισίχθων, *motor terræ*, terribili, & formidoloſo nomine; nunc ἀσφάλιος, *ſtator*, fauſto nomine, & honorifico: ſic etiam ſol, qua ἀπόλλων, *pernicioſus*, & *exitialis*; qua ἀλεξίκακος, *depulſor malorum*. Temperatio enim bona menſium, quam ſol efficit, cauſſa eſt ſanitatis. Quòd ſi immoderatiora ſunt anni tempora, tunc ea ἀπόλλουσι, *perniciem afferunt*. Ita & quum idem ſol, lator ſit, ac largitor lucis; attamen paullò poſt ſimilis dicetur eſſe noxii, a morboſâ, vel humidâ affectione aëris. Cognomina autem quæ

Φέρ]αι, ἀλλὰ κ᾽ Πρίεπος, [4] κ᾽ Πρίπτος λέγ]αι.

μ. Ὅτι παρὰ τῷ Παπτῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἀρχυσα]ῖς Ἀπόλλωνος. κ᾽ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἄνακτι. κ᾽ πρὸ τύτων ἐν τῷ, ἑκηβόλε Ἀπόλλωνος. κ᾽ ἀλλαχ]ῦ δέ, ἐκτήνιτα Ἄδμικος. καίτοι τῆς [3] ἐν τῇ παραλη,ύσῃ]ῶν προθέσεων ἀναλογίας, συςέλλεσ]αι ἀπαλύσης αὐτό. Ἐν δὲ τῷ, ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, κ᾽ ἐν ἄλλοις μυρίοις]όποις, συςελλεία. Οὕτω δὲ κ᾽ τὸ Κρονίων διφορῆ]αι παρὰ]ῷ Παπτῷ, κ᾽ ἄλλα ὐκ ὀλίγα. ἡ κ᾽ οἱ νῦν γ]υφικοὶ λογις]αὶ]ῶν ςιχεργάνδων, [6] μονόχρονα τὰ]αιαῦτα ἤναγ θέλυσιν. Ἀπόλλων δὲ παρὰ]οῖς παλαιοῖς, ὐκ εὐφήμως μέν, ὅμως δὲ φοβερώτερον, ὁ ἥλιος, ὡς ἂν ἀναφέρεται τὰ λοιμώδη νοσήμα]α. Ὥσπερ γὰ[7] Ποσειδῶν, τῷ μὲν σεισίχθων τὸ φοβερόν, τῷ δὲ ἀσφάλιος τὸ εὔφημον· ὕτω κ᾽ [8] ἥλιος, τῷ μὲν, ἀπόλλων, τῷ δὲ, [9] ἀλεξίκακος. Εὐκράτως μὲν γὰ ἔχυσα[10] διὰ τὸ ἡλίυ αἰ ὥρα, ὑγίας ἰσὶν αἰτίαι· δυσκράτως δὲ διακίμεναι, ἀπόλλυσιν. Οὗτο δὲ κ᾽ φωσφόρος ὢν ὁ αὐτὸς ἥλιος, ὅμως τυχὸ ἐοικέα μεῖ ὀλίγα λεχθήσεται, διὰ]ὼ

quæ

I τοσε-

1. ξειν) ξειν ἀνάγετο lib. δ Od. v. 402. *Polit.*

2. μὲν κ᾽ διὰ τὸ ἀ) Μὲν præpoſitio dicitur etiam μὲν, ſed Doricè. *Salvinus.*

3. κ᾽ τὸ φασὶ Δωριεῖς παρὰ Πινδάρῳ) ut Pyth. Od. 2. Μασσαλίωτας φασίν. Et Od. 4. Λωκροὶς φασίν. ut & alibi. *Polit.*

4. κ᾽ Πρίαπτος λέγεται) Suidas: Πρίαπος, ὁ Πρίαπος, κατὰ τροπὴν τῦ ὰ εἰς ὶ. Theocritus Idyll. 1.

Διὸς ὑπὸ τὰν ςυλίδα ἐσδόμεθα, τὸ τι Πριάπυ,
Καὶ τᾶν κραναΐδων κατανεύσιον.

Scholiaſta Theocriti: Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος, ἣ Χίοις, κ᾽ Δαμάσυ φασὶν γόν· ἐν ᾗ ατίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῇ πόλιν φασί. Hinc Πριαπὶς apud Heſychium urbs Helleſpontiaca, in qua ferunt Priapum habitaſſe. Eadem Πρίαπος Thucydidi, & Straboni; *Priapos* Plinio, & Pomponio Melæ. *Politus.*

5. ἐν τῇ παραλη,ύσῃ τῶν προθέσεων) Ἀπὸ præpoſitio, ſi Ἀπόλλων derivatur ab ἀνύειν, *perdo, deſtruo, a deſtruendo Pythone*, poſtularet corripi. *Salvin.*

6. μονόχρονα) unius temporis, ideſt, brevis. *Salvinus.*

7. Ποσειδῶν) Similiter Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. *Nec mirum, ſi gemini effectus variis nominibus celebrantur: quam ſolies quoque deos ex contrario in eadem re, duplici cauſarum & pertinente accipiamus, & nomine. ut Neptunum, quem aliàs ἐννοσίχθονα, ideſt, terram moventem; aliàs ἀσφαλίωνα, ideſt, ſtabilientem, vocant.* Polit.

8. ἥλιος, τῷ μὲν, ἀπόλλων) Macrobius ibidem: *Unde & Apollinem, ideſt, ſolem, modò ſoſpitatem, modò peſtem ſignificantibus cognominibus adoramus.* Polit.

9. ἀλεξίκακος) Quod ab Athenienſibus inditum eſt cognomentum Apollini. *Politus.*

10. διὰ τὸ ἥλιο) Macrobius: *Idem auctor eſt & publica ſoſpitatis, quam creditur ſol animantibus præſtare temperie. Sed quia perpetuam præſtat ſalubritatem, & peſtilens ab ipſo caſus variè eſt; ideo Apollinis ſimulacra manu dextrâ Gratias geſtant, arcum cum ſagittis ſiniſtrâ.* Polit.

ἄνακτος, ἄνακτι, ἐκ πλεονασμῷ κηταὶ τὸ τ', ὡς
ϗ ἀλλαχῶ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, ἡνῶν,
ὅτι Κύπριοι, ϗ Ἀττικοὶ παρεντιθέασι ῥήμασι,
ϗ ὀνόμασι τὸ τ', τλῶ πόλιν πτόλιν λέγοντες, ϗ
πόλεμον πτόλεμον. Τὸ δ' αὐτὸ ϗ ἐν τῷ ἄνα-
κτος, ϗ [7] νυκτὸς, ϗ ἐν τῷ ἀνύω ἀύτω. ὅθεν
ὁ Ἄνυτος, κύριον. ϗ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω. ὅθεν
ἡ ἀρύταινα· πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ' ϗ [8] ὁ ἀρύ-
σιχος.

μα'. Ὅτι τὸ, ἐμοῦ, ϗ σοῦ, ϗ οὗ, πενταχῶς
κεῖται. Τὰ μὲν γὰ πρωτότυπα, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ·
ἡ δὲ διάλυσις ποιεῖ αὐτὰ, ἐμέο, σέο, ἕο. Τοῦ-
τα δὲ, συναίρεσις μὲν ποιητικὴ συναλοίφη ἐς τὸ,
ἐμεῦ, σεῦ, εὗ· ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι, μετάγει ἐς
τὸ, ἐμοῖο, σοῖο, οἷο· παραγωγὴ δὲ μεταβύρη αὐ-
τὰ ἐς τὸ, ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. Καὶ εἰσὶ τούτων
πάντων αἱ χρήσεις παρὰ τῷ Ποιητῇ. Τὸ δὲ ἐμεῦ
ἀποβαλὸν τὸν ἄρχουσαν, ἐγκλίνεται. ἦγεν, ἢ
οἶκόν τοι ἀναπέμπει τῇ ὄφρ' ἔγεν συλλαβῇ.
οἷον· Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε. τουτέστι, λαμπρό-
τοξε. Οὐ γάρ ἐστι πλάσαι ἶσον ὅλον ἀργύρεον.
Rom. p. 33. Εἰ δὲ ϗ ἀνάκηται, ὥσπερ τῷ ἡλίῳ ὁ χρυσὸς,
οὕτω τῇ σελήνῃ ὁ ἄργυρος· ὅμως οἰκεῖται ὁ Ἀ-
πόλλων ἥλιος ϗ τὸ τῆς σελήνης· ἐστὶ ϗ ἐξ
αὐτῆς ἐκείνη ἔχει τὸ φῶς. Δῆλον δ', ὅτι ϗ
χρυσότοξος ὁ αὐτός. Διὸ ϗ [9] Σοφοκλῆς ἀγκύ-
λα χρυσόστροφα, τὰ τῆς Φοίβου τόξα λέγει.
Τὸ δὲ [10] κλῦθι, μεταπλάσαι ἀπὸ τοῦ

κλῦε

etiam nomina, quæ desinunt in λών. Quod at-
tinet ad τὸ, ἄναξ, ἄνακτος, ἄνακτι, *rex*, *regis*, *re-
gi*, ex pleonasmo positum ibi esse τὸ τ', ut alibi
etiam constat, ostendit Heraclides his verbis:
Cyprii, & Attici verbis, ac nominibus adjun-
gunt τὸ τ', quippe qui τὴν πόλιν, *urbem*, dicant
πτόλιν, & τὸν πόλεμον, *bellum*, dicant πτόλεμον.
Quod idem sit in ἄνακτος, *regis*, & in νυκτὸς, *no-
ctis*: itemque in ἀνύω, ἀύτω, *perficio*. Unde ὁ
Ἄνυτος, *Anytus*, nomen proprium. nec non in
ἀρύω, ἀρύτω, *haurio*. Unde ἡ ἀρύταινα, *vas ad hau-
riendum, sive pelvis*: & pleonasmo quoque τοῦ σ',
ὁ ἀρύσιχος, *cyathus*, *seu genus quoddam cotylæ*.

XLI. Quinque variat, sive effertur, modis
τὸ ἐμοῦ, *mei*, & σοῦ, *tui*, & οὗ, *sui*. Quum
enim primitiva hæc sint, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, *mei*, *tui*,
sui; fiunt ea per dialysin, ἐμέο, σέο, ἕο. Hæc
verò ista, synæresis Poëtica contrahit in ἐμεῦ, σεῦ,
εὗ. At epenthesis, sive interpositio τοῦ ι, com-
mutat in ἐμοῖο, σοῖο, οἷο. Denique paragoge, si-
ve adjectio ad extremam syllabam, transfert ea
in ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. Et horum omnium exem-
pla sunt apud Poëtam. Porrò τὸ ἐμεῦ, *mei*, re-
jectâ primâ, vox fit enclitica. videlicet, accen-
tum suum remittit ad eam, quæ a tergo est,
syllabam. Quale illud: Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε. *Audi
me, qui argenteum arcum geris*. hoc est, λαμπρότοξε, *qui splendidum arcum geris*. Non enim
confici potest arcus totus ex argento. Quòd si,
quemadmodum Soli aurum, sic argentum attri-
butum est Lunæ; quidquid tamen est Lunæ,
vindicat sibi Sol Apollo: quum illa ex eo lucem
mutuetur. Constat enim, arcu eumdem præ-
ditum esse aureo. Quare etiam Sophocles Phœ-
bi ipsius arcus, vocat ἀγκύλα χρυσόστροφα, *curvos
flexosque arcus ex auro*. Τὸ κλῦθι, *audi*, dictum
per metaplasmum ex κλῦε, ut postea etiam no-

tabi-

1. ὁ Ἄρης δὲ ἀπὸ τοῦ βλάπτειν) Etymologus: παρὰ τὸν αἰρῶ τὸν γενόμενον βλάβην ἐκ τοῦ πολέμου. Polit.

2. καὶ ἡ Γεωγράφου) Strabonem l. 14. p. 635. Adde Macrobium Saturn. l. 1. c. 17. *Eumdem deum frallantem salubribus caussis, Oulion appellant, idest, sanitatis auctorem, ut ait Homerus*: Οὐλαί τε ϗ μάλα χαῖρε. *Menander scribit, Milesios Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ pro salute sua immolare*. Politus.

3. Ἄρτεμις) quæ & ipsa Οὐλία. Quare *Pherecydes refert, Thesea, quum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vovisse pro salute, atque reditu suo Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ, ϗ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ*. Apollo, Sol; Diana, Luna. Utrique bona hominum valetudo attributa, ὅτι τῆς περὶ τοὺς αἰῶνας εὐκρασίας αἴτιοι, ut loquitur Strabo. *Polit.*

4. ἀγάλλεται) *quasi lætificantis*. Salvinus.
Suidas: Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνύνεσθε. Polit.

5. Φιλάσσω) lege mecum, & cum Frobenio, Φυλάσσω. Polit.

6. ἄναξ) ἄνακτος, ἄνασσα. Anaces dicti sunt Dioscuri, fortè ab Hebræo enacim, viri. *Salvinus*.

7. νυκτὸς) Νύξ, νυχὸς, νυκτὸς. A genitivo νυχὸς factum est Παννυχὶς, *pervigilium*. Salvin.

8. ὁ ἀρύσιχος) fortè ἀφυστιὰς, *quasi hauriendo aptus*. Salvin.
Ne mutes. Eustathius idem ad lib. δ Il. p. 1216. Οὕτω δὲ ϗ τὸ ἀρύσιδος, ἀρύτειδος σὺν τῷ τ. ὅθεν ϗ ἀρύταινα, ϗ ἀρύσιχος, κοτύλη, οἰνοχόη. Suidas: Ἀρύσιχος, σκευάριόν τι. Aristophanes Vespis v. 851. Ἐγὼ γὰρ ἄχου τέτρὸν τὸν ἀρυσίχου. Ad quem locum Scholiasta: Ἀρύσιχος, ϗ ἄφυστις, ϗ ὑστρὶς, ἀγγεῖόν ἐστι οἷον ἀρύτειδος, κοτύλη, ἢ κύαθος. Politus.

9. Σοφοκλῆς) Sophocles Oedipo Tyranno v. 211. *Polit.*

10. κλῦθι) Κλῦθι. *Θι*. imperativi efficit quasi ad instar imperativorum aoristorum passivorum. Secunda enim ibi persona desinit in τι, non in θι. Salvinus.
Imo verò secunda ibi Persona desinit in θι. Theodorus Gaza, ubi

si eo in libro, cui Inscriptio est Ἀιτή, *seu Preces*, atque ubi agit de Hectore, commemoratis ibi multis donis, tum eorum copiam ac magnitudinem exponit, tum a quibus ea ipsa allata fuerint; illis tamen in locis sic omnino opus erat Homero facere. Et ideo describenda sibi ea existimavit. Ceterùm satis constat, cum urbes ab hostibus capiebantur, servari ferè templa consuevisse. Unde etiam Ulysses gratiam hanc fecit Maroni, tamquam sacerdoti Apollinis, ut bonis suis frueretur. Et hac fortassis de causâ, Apollinem dicit Tenedo fortiter imperare, non quòd eam Græci non occupassent; sed quòd ii, ut videtur, ad Apollinis sibi gratiam conciliandam, cum loci illius habitatoribus humaniùs egissent. Est Tenedus, insula Æolica, dicta olim Leucophrys, eo quod haberet λευκὰς ὀφρῦς, *candida, sive alba supercilia*, videlicet eminentia secus littus loca. Sed propter Trojanum Tenem, cujus ἕδος, *sedes*, seu domicilium fuit, mutato nomine, appellata est Tenedus.

σθαι. Εἰ δὲ ἐν ταῖς Λιταῖς, καὶ ἐν τοῖς καλὰ τ' Ἔκλορα, δώρων πολλῶν μυησθῆς, ἐξέθετο ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἵνα φέροντας· ἀλλ' ἐκεῖ, πάνυ ἀναγκαῖον ἦν οὕτω ποιῆσαι τ' Ὅμηρον. Διὸ ἐξεγράψαλο καὶ αὐτά. Δῆλον δὲ, ὅτι ὡς ἐπιπολὺ περιεποιεῖλο τὰ ἱερὰ ἐν ταῖς ἁλώσεσι τῶν πόλεων. Ὅθεν καὶ Ὀδυσεὺς τῷ Μάρωνι, ὡς Ἀπόλλωνος ἱερῆ, τὰ προσόντα ἐχαρίσατο. Καὶ τῆς Τενέδυ δὲ ἴσως [5] διὰ τοῦτο ἴφι ἀνάσσει φησὶ τ' Ἀπόλλωνα, ἢ διότι οὐχ ἧλεν αὐτὴν οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὅτι, ὡς οἰκὲς, διὰ τ' Ἀπόλλωνα, φιλανθρωπότερον τοῖς ἐκεῖ προσπέσχθησαν. Ἔστι δὲ ἡ μὲν Τένεδος νῆσος Αἰολικὴ, πρὸς μὲν [6] Λεύκοφρυς καλουμένη, διὰ τὸ λευκὰς ἔχειν ὀφρῦς, ἤγουν ἐξοχὰς παρὰ τὰς αἰγιαλούς· διὰ δὲ τ' Τρωικὸν [7] Τένη, [8] ὅπερ ἕδος, ἤτοι κατοικητήριον, ἔσχε, μεταλληθεῖσα Τένεδος. ὕστερα Τέ-

I 2 νην,

ubi docet, quî fiant χρηστομοὶ τῶν Παθητικῶν προσακτικῶν. Τῶν δὲ αἰολέων ὀξυτόνων ἀπὸ τοῦ τρίτου, περισπᾶται τὰς θι. ἑστῶτι, τύπτοθι. ἐὼν γε μὲν τὸ αὐτὸ δασὺ ἡγῶνται, ὡ τὸ β', ἀλλὰ τὸ τ' πρωτολαμβάνεσθαι συμβαίνει. ἑστῶσθω, τύπτεσθω, διὰ τὸ δύσφωνον. Constantinus Lascaris περὶ τῶν προσακτικῶν. Ὁ αἰολεὺς παθητικὸς, τύπτου, ἀπὸ τοῦ ἐτύπθη. ὅσ δὲ αἱ μετοχαὶ ὡς σ' ὀξύτονοι διὰ τὸ ντ' κλινόμεναι, τούτων τὰ προσακτικὰ ὡς θί· οἷ ὤφελε τύπτεσθαι εἶναι· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν δασέων, τύπθητι λέγομεν. Rufus Gaza de formatione τῶν ὡς μι ἐνεργητικῶν· Τῶν δὲ ὡς μι, τὰ μὲν ἐνεργητικὰ προσακτικὰ, ἀπὸ ἡ μετοχικῆς γενικῆς, ἐξαιρέσα τὸ κλιτικὸ ν, καὶ μεταποιήσα ἡ ἐχάντος ὡς θί, τιθέντος τίθητι, ἱσάντος ἵσαθι, διδόντος δίδοθι. Ubi nota τὸ τίθεθι· pro quo, ad effugiendam ἐναλλαγὴν τῶν δασέων, dicimus τίθετι. Lascaris περὶ τῶν ὡς μι· Τῶν δὲ προσακτικῶν, τὰ μὲν ὡς θί ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν γίνονται, ἐκβολῇ τοῦ ν', καὶ μεταποιήσι ἡ ἐχάντος ὡς θί. τιθέντος, τίθετι, ἀντὶ τίθεθι, τιθέντω. θέντος, θέτι (videlicet, ἀντὶ θέθι) καὶ δὸς, θέντω. ἱσάντος, ἵσαθι, ἱσάντω. στάντος, στῆθι, στάντω. διδόντος, δίδοθι, διδόντω. δόντος, δόθι, καὶ δὸς, δόντω. ζευγνύντος, ζεύγνυθι, ζευγνύντω. Polit.

1. ἀὴν) ἦν, vel ἄν. unde ἄμι, *fum*. & ἴμι, *eo*, *vado*. Salvinus.

2. ἀγχιρόηξος ὁ κατὰ λαμπρότητα) Hesychius: Ἀγχιρόηξος, καθάπτος. Ἀγχυρόεις, τὸ λαμπρὸν, καὶ καθάπτον. Ἀγχύρειν, λαμπρὸν, καὶ καθαρὸν. Polit.

3. ἀζετιτολὶ) Meliùs separatim, ut Frobenius: ἀς ἐτιτολὶ. Polit.

4. ἐν μάχῃ νικῆσ τις ἀμφιβαίνει) Hesychius: Ἀμφίβασις, ὑπὲρ νικῆσ μάχη. Περιβάντες γὰρ ἢ νικῆσ ἐμάχοντο περὶ τῶ σώματος, ἵνα μὴ σκυλευθῇ. ἀπὸ δὲ τῶν ἀλλήλων ζώων ἡ μεταφορά. Et nota in Hesychio τὸ, περιβάντες. Nam vox est, usurpata ab Homero in hac ipsâ significatione. *Politus*.

5. διαυτὸ) Frobenius separatim, διὰ τοῦτο. Polit.

6. Λεύκοφρυς) quæ etiam Phœnice, & Lyncestis. Plinius l. 5. cap. 31. *Extra Hellespontum adversa Sigeo littori adjacet Tenedus, Leucophrys dicta, & Phœnice, & Lyncestis*. Eadem quoque nonnullis Calydna, teste Strabone lib. 13. p. 604. *Polit.*

7. Τένει) Τένεν alii cum duplici νν. Verùm Τένην cum simplici ν scribit Plutarchus in Hellenicis pag. 297. Suidas v. Τενέδιος ἀνθρωπος. Tzetzes ad Lycophronem v. 236. *Tenem* vocat Cicero Act. 2. in Verrem n. 19. *Tenem ipsum, qui apud Tenedios sanctissimus deus habetur, qui urbem illam dicitur condidisse, cujus ex nomine Tenedus nominatur: hunc ipsum, inquam, Tenem, pulcherrimè factum, quem quondam in comitio vidistis, abstulit*. Eumdem etiam *Tenem* memorat lib. 3. de Nat. Deor. n. 15. *Polit.*

8. ὅπερ ἕδος) ita ut Tenedus sit, quasi Τενέδος. unde, rejecto τῷ ν, Τένεδος. Quare, quod ad etymologiam hanc attinet, meliùs scribitur Τένος, cum simplici ν. Namque ἀπὸ Τένου dicta fuerit Tenedus, οἷονεὶ Τενούδος. Polit.

ἀπὸ αὐτῆς, Κίλλαν Ἀπόλλωνι αὐτοῦ, καὶ στάδιος. Ἔοικε δὲ ὁ Κίλλας διὰ τῆς βῆ κλίνεσθαι, ὡς τὸ Πάλλας, Πάλλαντος. Διὸ καὶ οἱ καλοῦσι Κίλλαν τὴν πόλιν, Κίλλαντες [6] ἐκάλουν. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται, ὅτι ἡ Κίλλα εἶχεν ἱερὸν, ὃ διέστηκε θαλάττης πλέθρα τέτταρα, πρόχωμα σταδίου μεταξὺ αὐτοῦ, καὶ Χρύσης πόλεως, ᾧ ὄνομα Κίλλαρις. καὶ ὅτι δοκεῖ Πέλοπος ἡνίοχος ὁ Κίλλας· καὶ αὐτὸς ποιῆσαι τὸ ῥηθὲν ἱερὸν, πρὸς ὃ καὶ μῆμα [7] Κίλλα. ἀφ' οὗ καὶ Κίλικες, φησὶν, οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες. Οὐ γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὅμηρος, ἀλλὰ Κίλικας φησὶν, ἑτερωνύμως δηλαδὴ, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων δηχθήσεται γινόμενον. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ [8] καὶ ἄλλην τινὰ πόλιν Κίλλαν εἶναι καλοῦσι Ἰουδαίαν, ἧς οἱ πολῖται Κιλλῆται, καὶ Κίλλαιοι ἐλέγοντο. Πολλὰ δὲ τῶν ἀπογράφων, τὸ Κίλλας, Κίλλος γράφουσιν, ὡς [9] Ὕλλος. Συντομώτατον δὲ τῆς Γεωγραφίας ἐκεῖνο. Κίλλα μῆμα ἐν τῷ ἱερῷ τῷ [10] Κιλλαΐς Ἀπόλλωνος, χῶμα μέγα. Ἡνίοχος δὲ ἦν Πέλοπος ἡγησάμενος τῶν τόπων· ἀφ' οὗ ἴσως, φησὶ, καὶ [11] ἡ ἐκεῖ Κιλικία, [12] ἢ ἀνάπαλιν. Ἄλλαχοῦ δὲ γράφει, ὅτι [13] ἐν τῇ Ἀτραμυττηνῇ χώρᾳ καὶ ἡ Χρύσα, καὶ ἡ Κίλλα. Ἦν δὲ [14] καὶ τις τόπος ἄλλος Κίλλα, τοῦ λιμένος

Rom. p. 34.

Cillæ, *Cillas*, declinari videtur per ντ, ut τὸ, Πάλλας, Πάλλαντος, *Pallas*, *Pallantis*. Quocirca & Cillæ hujus habitatores, Cillantes sunt appellati. Porphyrius autem scribit, fuisse apud Cillam templum, quod quatuor jugerum spatio distitum erat a mari, quum medius ille terræ tractus inter templum ipsum, & Chrysam, limo arenâve coopertus esset a præterfluente amne, cui nomen Cillæo. Aurigam Pelopis videri fuisse Cillantem, & ab eo templum, de quo diximus, ædificatum, ubi etiam monumentum Cilli. Ab hoc Cillo Cilicas esse ait, eos nempe, qui Thebes agrum incolunt. Non enim Thebæos, vocat eos Homerus; sed Cilicas, diverso nimirum, alioque nomine, ut in aliis quoque Gentium nominibus fieri demonstrabimus. Quin etiam veteres tradunt, aliam quamdam Cillam esse in Judææ, cujus cives Cillitæ dicti, & Cillani. Plerique tamen codices pro Κίλλας, *Cillas*, scribunt Κίλλες, *Cillus*, ut Ὕλλος, *Hyllus*. Brevissimè Geographus, in hunc modum: Cilli monumentum in fano Cillæi Apollinis, magnus tumulus. Auriga hic Pelopis, dux ei itineris fuit per illa loca: a quo fortassis, inquit, quæ ibi est Cilicia, aut e contrario. Alibi verò scribit, in territorio Atramytteno & Chrysam esse, & Cillam: sed et locum alium esse Cil-

1. Φλανίμης, ὁ Πολεμαίας) Φλανίμιον ὄρος Κεφαλληνίας dicitur Pausaniæ in Phocicis c. 14. Φλανίμιον item Stephano v. Τέγεαι. Unde, ni fallor, corrigenda, quæ apud antiquum Homeri Scholiastam, & in Commentario Eustathiano ad Dionysium, scribitur Φλανίμιον. Eadem Cedreno Ἀλεξιάδαι. Politus.

2. Ἀσκάλων) Ἡμίδιον nominant alii, Pausanias, Suidas, Tzetzes, Stephanus, nisi quòd Stephanus vocat eam etiam Ἀμφείαν. *Hemitheam* Servius ad Virgilium lib. 2. Æneid. v. 21. *Polit.*

3. ἐν τοῖς τῶ Περιηγητῶ) ad versum 537. *Polit.*

4. Ἀτραμυττηνῶν) Alii Ἀδραμυττηνῶν. Polit.

5. ἐκαλοῦντο) lege, ἐκαλοῦτο. Non correxit Frobenius. *Polit.*

6. ἐκαλοῦντο) l. ἐκαλοῦτο. Correxit id etiam Frobenius. *Polit.*

7. Κίλλα) Si ita verè Porphyrius, ut ego quidem censeo (sic enim & Strabo aurigam Pelopis nominat) paullò etiam ante fortasse ille scripserit Κίλλας, non Κίλλας: quemadmodum paullò post annotat Eustathius, plerosque codices Κίλλος scribere pro Κίλλας. Nam a Κίλλας, juxta Eustathium, dicendum potius videretur Κίλλαντος. Polit.

8. ἀλλην τινὰ τῶν Κίλλαν εἶναι κατὰ τὴν Ἰουδαίαν) Κίλλαν nominat Josephus Judææ urbem, quam Septuaginta Interpretes Κεϊλὰμ, seu Κειλὰ, lib. Jesu Nave c. 15. & Regnorum lib. 1. c. 23. ubi alii ex Codice Alexandrino scribunt Κειλαΐ. Ejus urbis cives Josepho Κιλλανοί, & Κιλλῆται. Unde hîc etiam Κιλλῆται legendum videtur apud Eustathium pro vulgato Κιλλαῖται. Politus.

9. Ὕλλος) Hyllus, qui & Hylas. *Salmasius.*

Non puto. Nam Hyllus, filius Herculis; Hylas, filius Theodamantis, Herculis delicix, atque amasius. *Polit.*

10. Κιλλαΐς) Vulgò apud Strabonem, Κιλλαΐ lib. 13. p. 613. *Polit.*

11. ἡ ἐκεῖ Κιλικία) τὸ ἐκεῖ additum videtur ab Eustathio. Nam Strabo tantùm, ἡ Κιλικία. Polit.

12. ἢ ἀνάπαλιν) Vulgata Strabonis lectio, ἢ ἔμπαλιν. Hinc autem patet, malè a Xylandro adjectum esse asteriscum loco huic Strabonis, perinde quasi desit aliquid sententiæ. Verborum compendio, ut visum Eustathio, utitur hîc Strabo, & vult, aut a Cillo nomen esse Ciliciæ, aut a Ciliciâ Cillum esse appellatum. Quod notavit etiam Casaubonus. *Politus.*

13. ἐν τῇ Ἀτραμυττηνῇ χώρᾳ) Strabo, ἐν τῇ Ἀδραμυττηνῇ. Τὸ χώρᾳ videtur esse ab Eustathio. *Polit.*

14. καὶ τις τόπος ἄλλος Κίλλα) Locus nempe alius ab antiquâ, & Homericâ Cillâ, ut videtur quidem Eustathius Strabonis sententiam accepisse. Nam Strabo id tantùm habet, scilicet, suo quoque tempore fuisse prope a Thebe locum quemdam, qui appellaretur Cilla, ubi Cillæi fanum Apollinis, & amnis Cillæus. Atqui hæc indicia, quæ paullò etiam ante attulerat Eustathius, in Homericum prorsus locum conveniunt. Strabonis

placet ἀπὸ τῶν σμίνθων, *a ſminthis*. quæ vox mures ſignificat. Interfector enim videtur fuiſſe olim murium, qui habitatoribus ibi, atque incolis damnum afferrent: ita ut propterea & poſitum ſit ei templum, & ipſe vocatus ſit Smintheus, propter abactos inde mures, quos indigenæ ſminthos appellabant. Memoriæ enim proditum eſt, in urbe Chryſâ templum fuiſſe Sminthei, muremque ſub ſimulacri pede jacuiſſe, Scopæ Parii opus, veluti ſymbolum, quod veram nominis rationem ſervabat, videlicet, in quo ſita erat etymologia ipſa, ſive notatio nominis Sminthei. Et quæ id habent monumenta, tum de muribus narrant, quos Apollo ſagittis confodit, tum de frugibus, quas illi corrumpebant. Erant enim hæ fruges neſcio cujus Crinidis, qui ſacerdos erat Apollinis. Cum Crinide iſto convenit quodammodo Chryſes. Quum enim ille id beneficii a Phœbo accepiſſet, ut mures, frugibus ſuis noxii, ſagittis interficerentur, unde & fanum poſuit Smintheo, quod idem eſt ac ſi diceres, murium interfectori, Apollini; hic, videlicet Chryſes, etſi non eadem in re, in aliâ tamen, arbitratu ſuo, Apollinem rogat, ut illatam ſibi injuriam ulciſcatur. Quod fecit etiam Crinis, ipſe item ſacerdos. Ex hiſtoriarum autem monumentis ſatis conſtat, id apud veteres receptum fuiſſe, ut vel ob res levioris momenti magnas vindicibus, ac defenſoribus ſuis gratias perſolverent, eoſque ex illis.

τῶν σμίνθων, ὃ δηλοῖ τὰς μῦας, αὐτὸν ὕτω καλεῖσθαι φασί. Δοκεῖ γάρ ποτε ἀπαρέτης γενέσθαι σμίνθων, βλαπτόντων τὰς ἐκεῖ. ὡς διὰ τοῦτο καὶ ἐν αὐτῇ ἱδρυθῆναι, καὶ αὐτὸν Σμινθέα κληθῆναι, διὰ τὰς ἀποσοβηθέν τας μῦας, ὃς ἀ ἐγχώριοι σμίνθας ἐκάλεν. Φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ἐν τῇ Χρύσῃ Σμινθέως ἐστὶν ἱερόν, καὶ μῦς ὑποκείμενος τῷ ποδὶ τοῦ ξοάνου, σκόπα ἔργον τοῦ Παρίου, τὸ σύμβολον τὸ πρὸ ἐτυμότητα σῴζον τὴν ὀνόματος. ἦν, ἐν ᾧ κεῖται ἡ τοῦ Σμινθέως ἐτυμολογία. Ἡ δὲ τοῦτο λέγουσα ἱστορία, καὶ ἠξευθῆναι ὑπ' Ἀπόλλωνος τὰς μῦας λέγει, καὶ τὸ λοιὸν ἐκλίθεται, τὸ ὑπ' ἐκείνων βλαπτόμενον λέγουσα, ὅτι Κρίνιδος ἦν ἱερεὺς, ὃς ἱεράτο Ἀπόλλωνι, πρὸς ὃν Κρινίδα ἔχει πως οἰκείως ὁ Χρύσης. Ἐκεῖνος δὲ γὰρ εὖ ἐποίησεν ὑπὸ τοῦ Φοίβου, ἐφ' οἷς μῦες τὰ ἐκείνου σπέρματα λοιὰ καὶ ἠξεύθησαν. Διὸ καὶ Σμινθέως, ἰαυτὸν δ' ἐκεῖνον μυοκτόνου, Ἀπόλλωνος ἱδρύσαλο ἱερόν. καὶ ἔστος ὁ Χρύσης, ἡ καὶ μὴ ἐφ' ὁμοίων, ἀλλ' ὅμως ἄλλως, ὡς ἐθέλει, προκαλεῖται τ' Ἀπόλλω ἡς ἄμυναν. ὃ καὶ ὁ συιερεὺς Κρίτις πεποίηκεν. Ὅτι δὲ καὶ μικρῶν ἕνεκεν μεγάλας ἤθελον χάριτας ὀφλεῖν οἱ παλαιοὶ τοῖς ἐκδικήσασι, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐκεί-

nis verba confudit interpretatione ſuâ, & obſcuravit Xylander: quæ idcirco afferam, prout ea legiſſe videtur prior interpres, e lib. 13. p. 612. Ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστι καὶ ἡ Χρύσα, καὶ ὁ Κίλλα. Πλησίον δὲ τοῦ Θήβης ἐστὶ τοῦ Κίλλα τις τόπος λεγόμενος, ἐν ᾧ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος ἐστὶν ἱερόν· παρρεῖ δ' αὐτὸ ἐξ Ἴδης ῥεόμενος ὁ Κιλλαῖος ποταμός. Sic enim prior ille interpres: *In agro Adramytteno eſt & Chryſa, & Cilla. Nunc quoque prope Thebam eſt locus quidam, Cilla appellatus, in quo Cillei Apollinis templum eſt. Hunc locum Cillens amnis præterlabitur.* At Xylander quàm confuſe! ne dicam, depravatè: *In Adramyttenâ eſt & Chryſa, & Cilla, nunc Thebæ vicina. Locus eſt Cilla, in quo Apollinis Cillei eſt fanum, ac præterfluit ex Ida delapſus Cillens fluvius.* Politus.

1. Κιλλαίου) Et ſic puto apud Strabonem legendum, ubi vulgò, ut ante monui, Κιλλαῖο. Polit.

1. ὁ Κίλλος) Vulgò in Strabone legunt Κίλλαιος. Caſaubonus ex Euſtathio, Κίλλος. Mihi magis probatur Κίλλαιος. ut, quemadmodum Apollo, ita etiam ejus loci amnis, dictus ſit Cillæus. Sic enim paullò ante idem Euſtathius: καὶ ἀπ' αὐτοῦ (nempe ab aurigâ Pelopis Cillante, aut Cillo) Κιλλαίος Ἀπόλλων αὐτόθι, καὶ ποταμός. Et ex Porphyrio: ποταμὸς, ᾧ ὄνομα Κίλλαιος. Ubi tamen in τῷ, Κίλλαιος, quod eſt nomen fluvii, vides differentiam accentus a Κιλλαίος, quod eſt cognomen attributum Apollini. Politus.

3. περὶ τὸν Ἡφαιστίαν) Corruptè apud Stephanum: καὶ Παπαιμαξία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον. Legendum patet ex Euſtathio: καὶ περὶ Ἡφαιστίαν τῆς Λήμνου. Polit.

4. Χρύσα, πολίχνιον) Ex Strabone lib. 13. pag. 612. Polit.

5. οἱ ἐγχώριοι) Prævium Scholiorum Auctor dicit, κατὰ τὸν ἐγχώριον αὐτῶν διάλεκτον. Polit.

τῶν ἀπάντων ἀφορίαν, ἔνθα Τρῶες αὐτοῖς ἀντιτάσσωσι. Στέλλονται δὲ, καὶ διαπεραιωσάμενοι, προσβάλλουσι τοῖς Τρωικοῖς τόποις. Καὶ οἱ μὲν ἐναντίους ἦχον, γηγενεῖς τινας καρδοκοῦντες ἄνδρας, καὶ μεγάλην ἐκεῖθεν αὐλίταξιν. Ὡς δὲ ὕπνος ἔσχεν αὐτοὺς, ἐξέρπουσι γῆθεν μῦες, οὓς αὐτοὶ σμίνθους ἐκάλουν, καλὰ γλώσσαν ἐξ χώριον, καὶ καλαρρύξαντες τὰς τῶν ὅπλων ἀναφορὰς, ἤτοι τε λαμῶτας, καὶ πᾶν δὲ, ὅτι αὐτοῖς ἦν ἐκ ζώων ἀποδαρέντων, ὡς ἀχρηςίαν ὅπλων αὐτὰς περιέςησαν. Ὡς ἓν ἀφυπνίσθησαν, καὶ ὅτε ὅπλοις ἦχον χρᾶσθαι, καὶ πολλὰ δὲ ἄλλην σκευὴν αὐτοῖς ἀπηχρεῶσθαι, μέγα τε δεισῆλθε κακὸν παθεῖν, καὶ τὰς μῦας ὡς πολεμίους ἐναγράφεσθαι· κἀνθένδε τὸ χρησμὸν ὀφεῖναι σοι συνεβέλοντο, καὶ τὸ τότε ἐκεῖνον σοφίζεσθαι. Καὶ αὐτόθι τε μένουσι, καὶ [6] πόλιν τοῖς σμίνθοις παράνυμον κτίζουσι, καὶ Σμινθέα τιμῶσιν Ἀπόλλωνα, τὸν, ὡς ἂν ἔποι τις, διὰ σμίνθων χρήσαντα. ὃν καὶ ἱδρύσαντο, μυὸς ἐπιβεβηκότα,

ubi eos terrigenæ adorirentur. Itaque profectos; transuectosque navibus, ad loca illa Troadis appulsos fuisse. Ibi eos parasse sese ad pugnam, veluti qui exspectarent, si ex terrâ viri orirentur, magnusque inde exercitus, instructâ ex adverso acie, sibi obsisteret. Sed ut somnus eos cepit, prorepsisse e terrâ mures, quos ipsi nativâ linguâ sminthos vocabant. qui, quum armorum lora, sive ligamina, & quidquid umquam ex corio factum erat, corrosissent, effecerunt, ut nulli ampliùs usui arma esse possent. Ut igitur ex somno sunt excitati, quum neque ipsi armis uti, neque impedimentorum pleraque usum aliquem præbere jam possent, magnamque ipsi cladem sese accepisse perspicerent, hostiumque loco mures haberent; inde eos tum demum conjecturam de oraculo fecisse, & hoc illud esse, quod Apollo significare voluerat, intellexisse. Ita ibi eos mansisse, urbemque ædificasse, quam a sminthis denominarunt; Smintheumque Apollinem in honore habuisse, videlicet, ut unus quisquam diceret, oracula per sminthos fundentem. quem in mure quoque insistentem col-

loca-

1. Οἱ γὰρ περὶ Τρωχίνα Οἰτοῖοι) Eadem exempla apud Strabonem l. 13. p. 613. Quibus addi potest Plinianum illud e lib. 10. c. 28. *Elei Myiagron deum* (invocant) *muscarum multitudine pestilentiam afferente: quæ protinus intereunt, quàm litatum est ei deo.* Μυίαγρος ille deus, ipse est Juppiter, quem vocant etiam Ἀπόμυιον. Pausanias l. 5. c. 14. Λέγονται δὲ καὶ ταῦτα καὶ Ἠλεῖοι θύειν τῷ Ἀπομυίῳ Διΐ, ἐξελαύνοντες τὰς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μύιας. Ubi Joachimus Kuhnius pro Ὀλυμπίας legit Ὀλυμπιάσις, quasi sit ἐν Ὀλυμπίᾳ. Perperam. Est enim Ἠλεία Ὀλυμπία, ut Ἠλεῖος Ζεὺς. Clemens Alexandrinus in Protrepticō p. 21. Ἀπομυίῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι. Idem quoque Juppiter, a muscis dictus eidem Plinio l. 29. c. 6. *Myiodes deus*. quasi deus muscarius. *Polit.*

2. ἀκρίδων) Vox hæc, quam de suo, explicationis caussâ, adjecit, ut solet, Eustathius, temerè hinc intrusa in textum Strabonis. Ita Strabo: Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸν παρόντων, ὃς οἱ Οἰτωῖοι κέρκωπας λέγουσι, Κορωνιῶνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα, ἀπαλλαγὴς χάριν. Vetus interpres, ut ex ejus versione apparet, legit κώνωπας, & Κωνωπιῶνα. Πάροντας autem, culices intelligit, *quos Oetæi*, inquit, *conopas vocant*, a quibus *Hercules Conopius apud illos colitur: quoniam eos ab iis liberavit*. Sed, hoc modo, ego malim legere, κέρκωπας, & Κορωνιῶνα. Certè Κερκώπιδες Hesychio sunt κώνωπες. Immo, si verè de culicibus intelligendus est Strabo, & aliquid indulgendum conjecturæ meæ, pro παρόντων libenter substituerem κωνώπων, & sic legerem: Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸν κωνώπων, ὃς οἱ Οἰτωῖοις κέρκωπας λέγουσι, Κορωνιῶνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα, ἀπαλλαγὴς χάριν. ita ut sensus sit, quos communi linguâ dicimus κώνωπας, eos ab Oetæis, additione τὸ ῥ, peculiari quadam dialecto, dictos κέρκωπας. Inde, pro Conopione, Herculem ab iis Cornopionem appellatum, quòd eos a culicibus liberaverit. Si enim κέρκωπας dixissent Oetæi, non erat, cur peculiarem eorum linguam notaret Strabo: quum vox illa toti quidem Græciæ esset communis. Eustathius tamen legit παρόντων, & explicat ἀκρίδων, ut Hesychio quoque πάροντες sunt ἀκρίδες. Hinc dicit Eustathius: χάριν ἀκρίδων ἀπαλλαγῆς, ὅτι παρόντων. Quod secutus Xylander, sic in Strabone suo legit: Καὶ γὰρ αὐτὸ τῶν παρόντων, ὃς οἱ Οἰτωῖοι κέρκωπας λέγουσι, Κορωνιῶνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα, ἀπαλλαγὴς ἀκρίδων χάριν. & sic locum hunc interpretatur: *Nam Oetæi Herculem a locustis, quas Parnopes Græci, Kornopes ipsi nominant, Cornopionem appellatum venerantur, quòd a locustis ipsos liberaverit*. Ego verò, siquid video, τὸν πάροντας, translatos huc puto ex posteriori loco, in quo sermo est de Æolibus Asiaticis, & de Apolline eorum Parnopione, ut Bœoti quidem τὰς κάρκωπας dicunt ipsi κέρκωπας: ibi loqui Strabonem de locustis: hunc autem locum, in quo de Hercule Cornopione agitur, de culicibus esse intelligendum, quos Cornopion ille Hercules abegerit; adeoque, quod nunc divinabam, loco istorum verborum, αὐτὸ τῶν παρόντων, legendum esse, αὐτὸ τῶν κωνώπων. Sed non est, cur longiùs ab instituto nostro abeamus. *Polit.*

3. Ἐρυθραῖοι δὲ, Ἡρακλέα Ἰωνικὸν σεβόμενοι) Sic & Romani, auctore Clemente Alexandrino in Protrepticō, sacra faciebant Ἀπομύῳ Ἡρακλεῖ, quippe depulsori muscarum. *Polit.*

4. Ἐροβίσιον) Apud Romanos Robigalia celebrabantur, ad avertendam a frugibus robiginem. *Salmasius*.

Robigus Romanis dictus deus, qui robiginem a frugibus amoliretur. Ab eo *Robigalia*, teste Varrone De Ling. Lat. l. 5. *Polit.*

5. τὰς μῦας ὡς πολεμίους ἐναγράφεσθαι) Paullò aliter Polemo apud Clementem Alexandrinum in Protrepticō p. 21. Dicit enim, Troadis incolas indigenis muribus, quos sminthos vocant, cultum deferre, ὅτι τας τυρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τέκνων. Politus.

6. πόλιν τοῖς σμίνθοις παράνυμον) Urbem Smintham, de qua Stephanus: Σμίνθη, πόλις Τρωάς. Polit.

XLVI. His addendum de muribus; genus hoc esse animalium perniciosum, & exitiale, divinâ irâ immissum, & quo liberari vix possimus, nisi divinitus avertatur. Ac ea quidem, quæ intra breve hoc tempus passa est Macedonia, vel piget dicere. Verùm, superioribus temporibus, circa jugum Maronis montis, murium nubes visa est in aërem rapi, atque ad domorum parietes violenter allidi, & sic dispersi, atque interire. Neque solùm e terrâ erupisse; verùm etiam pluisse e cœlo mures feruntur. Quamquam piscibus etiam multis in locis pluisse, memorat Athenæus. Phœnias certè auctor est, in Chersoneso toto triduo piscibus pluisse. Et sic quoque narrat, circa Pæoniam, & Dardaniam ranis pluisse: quarum tanta fuit vis, ut domos & vias replerent. Etsi verò illas in-

co-

μς'. Τοῖς δὲ ῥηθῆσι προσεπιθείην κ', ὅτι δηεύν τι τὸ ἦδν μυῶν ἔθνος [10] ἐπωσφρῆσαν κατὰ θεσπιπίαν, κ' δυσαπαλλάκτου, ἢ μὴ θεόθεν ἀπαχθήη. Καὶ ἃ μὲν βραχὺς ὗτος χρόνος κ' διέθηκε [11] τῶν τῶν Μακεδόνων, ὄκνος κ' αἰδὼς. Πρεσβύτερος δέ τις χρόνος ἐδήλωσε τέφος μυῶν ὄρεϊ που [12] τῷ Μαρωνίτῃ ὄρεσι ζυγὸν, ἀνερυφθὲν ὡς ἀέρα, κ' τοίχοις οἰκημάτων βίᾳ προσαραχθέν, κ' ὕπως ἐξολωλός. Οὐ μόνον δὲ κάτωθεν ἀναλαμβανόμενοι, ἀλλὰ κ' ἄνωθεν ἱστόρηνται μῦες καταβρεχόμενοι. Ὡς δὲ κ' ἰχθύσιν ὗσεν ὁ θεὸς πολλαχῇ, [13] Ἀθήναιός ἱστορεῖ. Φανίας δ' ἐν Χερρονήσῳ φησὶν ἐπὶ Ἰρῆς ἡμέρας ὗσαι τ' θεὸν ἰχθύας. [14] Οὕτω δέ φησι κ' βαλράχους [15] ὄρεϊ Παιονίαν, κ' Δαρδανίαν· ὧν κ' τοσοῦτον ἦν πλῆθος, ὡς τὰς οἰκίας, κ' τὰς ὁδοὺς πλη-

ρῶσαι.

1. Ἀραβίων, κ' Ἀσσυρίων) quorum rex Sanacharibus. Vide apud Herodotum l. 2. n. 141. *Polit.*

2. γυμῶν ὄνλων) MS. Mediceus, γυμνῶν αὐτλων. Quod in Herodoto suo, contra ceterorum exemplarium fidem, secutus est Gronovius. *Politus.*

3. ἴζηκεν) ἐν τῷ ἱρῷ τῶ Ἡφαίςυ λίθινος, ut scribit Herodotus. *Polit.*

4. βασιλεὺς) Sethon, Sacerdos Vulcani. cujus statuæ addita inscriptio: Ἐς ἐμὲ τις ὁρέων, ὠσεβὴς ἔςω. De muribus Ægyptiis memoratu dignum id, quod refert Theophrastus: ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ δίπηχες φασι μῦς γίνεσθαι, κ' μεγάλους. ἔχουσι δὲ ὕπτιοι κ' τὰς ἐμπροσθίους πόδας· ἀλλ' ὑ βαδίζουσιν ὑπ' αὐτοῖς. Χρῶνται δὲ αὐτοῖς, οἷα χερσὶν. ὅταν δὲ φώγωσι, πεσόντι. Polit.

5. παρατέμνεσθαι) Hinc videtur Eustathius in Strabone legisse παρατομᾶσθαι, non, ut editum nunc est, κατατομᾶσθαι, in hoc loco Strabonis l. 13. p. 604. Τάττε δὲ κ' τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ κατατομᾶσθαι. Polit.

6. Ἡρακλείων) Straboni Ἡρακλεώτης. Et sic legendum. Alius Heracleo, Grammaticus Ægyptius, de quo vide Suidam. *Polit.*

7. τῆς παρὰ τὸ ἱερὸν μῦας) Strabo: μῦας περὶ τὸ ἱερὸν. Vide Ælianum de Animalib. l. 12. c. 5. *Polit.*

8. ἱερεὺς) Corruptè Casauboniana Strabonis editio, ἱερεῖς. Polit.

9. Διάφορα δέ, φησι) Geographus pag. 605. *Polit.*

10. ἐπωσφρῆσαν) Suidas: ἐπωσφρήσαν, ἐπισπεῖθον. Polit.

11. τὸν τῶν Μακεδόνων) Id de Macedonia locuples auctor refert Eustathius, qui ex eâ regione erat, utpote Thessalonicensis. *Salvinus.*

Thessalonicensis quidem Archiepiscopus Eustathius: sed patriâ, ut ferunt, Constantinopolitanus. Designatus primùm fuerat Pontifex Myræ, quæ urbs est Lyciæ: sed, quum forte tunc amplissimum vacaret sacerdotium Pontificatus Thessalonicensis, eò Eustathius, Manuelis Comneni Imperatoris jussu, est translatus. Demetrius Chomateanus, Archiepiscopus Bulgariæ, ad Constantinum Cabasilam: τὸ γὰς σοφώτατον ἐκεῖνον Εὐςάθιον, τὸ κατὰ Φλῶρον διακόνου ὄντος τ μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸ μείζονος τῶν ἐντέρων, ὡς τὸν Ἐκκλησίαν τ Λουίων Μυρέων ψηφισθέντος, κ' καταδεξαμένου, τὸ δὲ τοῦ πρὸς τὸν χειροτονίαν ἐτιμηθέντος, προσώμοσε τὸ μακαρίτῃ βασιλῆος ἐκείνῳ (quem videlicet supra, honoris causâ, nominaverat, Manuêl Comnenum) πρὸς τὸν σύνοδον καταπορεύεσθαι, διακελευόμενον, δέξασθαι ταύτην παραιτούμενον τ Εὐςάθιον· προτραπεῖν δὲ τοῦτον ὡς τὸν τηνίκαδε χειρώσασθαι. Quod, Eustathii nostri causâ, obiter hic dictum esto. *Politus.*

12. τὸν Μαρωνίτην ὄρεων ζυγὸν) Puto, Maronem, Siciliæ montem, intelligi, de quo Plinius l. 3. c. 8. *Fragor verò (Ætnæ) ad Maronem, & Gemellos colles.* Gentile nomen, Μαρωνίτης. Polit.

13. Ἀθήναιος) Athenæus lib. 8. c. 2. *Polit.*

14. Οὕτω δέ φησι) Athenæus ex Heraclide Lembo. Hallucinatur ad Justinum Grævius, cum Phœniam hîc citari existimat ab Eustathio. *Polit.*

15. περὶ Παιονίαν) seu Pannoniam. Græcis Pæones sunt Pannones. *Salvinus.*

In primis erraverunt, qui ex Græcis eosdem fecerunt Pæonas, ac Pannonios: eorumque errorem jam pridem egregiè notavit Dio,

is,

πλήθους λαγῶν, ὡς ἰδὼν Ἀζωτάλαμις περὶ αὐτῶν μαντεύσασθαι, καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας τρέφειν, καὶ κυνηγεῖν· ἁλίσκεσθαι δέ φασιν ἐν ἐνιαυτῷ, πλέους ἢ ἐξακισχιλίων. Τὸ δὲ ὅμοιον πεπόνθασι καὶ οἱ περὶ Κάρπαθον, οἵδε παροιμία, ἡ λέγουσα· ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς περιηγηταῖς κεῖται.

titisse, ut Azotypalæenſes oraculum de iis conſuluerint, reſponderitque Pythia, canes alendos, & venatores: captoſque anni ſpatio memorant lepores ampliùs ſex millia. Quod ſimiliter Carpathiis contigiſſe, nota res eſt ex adagio illo: *Carpathius leporem*. quod etiam attulimus ad Dionyſium Periegetam. Denique loculſis, vel ſer-

is, qui Pannoniæ ſuperiori præfuit, lib. 49. p. 472. ubi agit de Pannoniis. Τῶν δὲ δὴ Ἑλλήνων τινὲς, τολλὰς ἀγνοοῦντες, Παίονας σφᾶς προσῆκον, ὁτιοῦν μὲν τοῦ ἀρχαίου ἔθνους ὄντας, οὐ μὴν τοῦ νῦν ἐκεῖ· ἀπ' ἐκ τοῦ Ῥοδόπης, καὶ περὶς αὐτὴ τὴ Μακεδονίᾳ τὴ νῦν μέχρι τῆς θαλάττης. ἐφ' ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἐνθένδε μὲν, Παίονας, τέτας δέ, Παιονέας, ὥστέ τε καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, περισφετέρους. Alii igitur Παννόνιοι, ut eos quidem vocant Dio, & Strabo, quorum regio Ptolemæo etiam Παννονία. Alii Παίονες, ad Rhodopen montem, & Macedoniam. Deinde, ut error iſte in ſcriptores Græcos ita pervaſerit, ut ſub Pæoniæ jam nomen veniat etiam Pannonia; vix tamen unum aliquem commiſſurum puto, ut e contrario, Pannoniæ nomine vocet, aut intelligat eam Pæoniam, quæ Thraciæ eſt, ac Macedoniæ finitima. Et fallitur vehementer Appianus, ſeu potiùs Appiani interpres Latinus, qui, quos Pæonas Græci, Romani Pannonios appellant, ad Iſtrum habitantes, ab Japodum populis ſupra Dardanos extendit. Nam Græca quidem Appiani deficiunt. Procul inde a Pannoniâ diſtant Pæones: de quibus Herodotus lib. 5. ὧν δὲ ἡ Παιονὶη ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ τετελεύτηκε· ἀπὸ δὲ Στρυμόνος ἐστὶ πρώτον τὸ Ἐκκαίδεκα. Et Strabo l. 7. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδονικῶν ἔθνων, καὶ τῆς Παιονίας μέχρι Στρυμόνος ποταμοῦ, Μακεδόνες τε οἰκοῦσι, καὶ Παίονες, καί τινες τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν. Plures autem gentes illæ erant Pæonicæ, quarum initium ab Axio fluvio. Plinius lib. 4. *fluvius Axius. Ad hunc finem Dardani, Treres, Pieres, Macedoniam accolunt. Ab hoc amne Paonia gentes, Parœi, Eordenſes, Almopii, Pelagones, Mygdones.* Earumdem terminus, fluvius Strymon. Nam & hic terminus erat Macedoniæ, cui attributa eſt Pæonia. Idem Plinius: *Dein Macedoniæ terminus amnis Strymon, ortus in Hæmo.* Scylax in Periplo: Μετὰ δὲ Μακεδονίαν Στρυμὼν ποταμός. ἔστι ὁρίζων Μακεδονίαν, καὶ Θρᾴκην. Oritur fluvius Strymon, ut ſcribit Ptolemæus, ἀπὸ τῶν ἐν μεσογείᾳ Θρᾳκῶν, καὶ Μακεδονίας ὀρῶν, ſeu, ut conſtat ex Strabonis Epitome, ἐκ τῆ περὶ τὸν Ῥοδόπην Ἀγριάνων. Gens Agrianes Pæonica. Rhodope porro mons eſt veluti ab Hæmo divulſus, ita ut unum cum eo angulum efficiat, juxta illud Ovidii:

Threiciam Rhodopen habet angulus unus, & Hæmus.

Unde eſt, quòd Plinius ortum Strymoni in Hæmo aſſignet. Jam verò Pæonum antiquiſſimi videntur fuiſſe Pelagones, qui & Πελασγοὶ· quorum regio *Pelagonia*: quippe quum Pæones antiquitus, Pelegones vocitentur. Epitome Strabonis: Ὅτι ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἀστεροπαῖος ἀφ' Πελεγόνος, ἐκ Παιονίας ὢν ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἐρεσθαι. διὸ καὶ Πελεγόνος ἀφ'. οἱ γὰρ Παίονες, Πελεγόνες ἐκαλοῦντο. Deinde diſtincti ſunt Pelagones, ac ſecreti a reliquâ Pæoniâ. Hinc Plinius de Macedoniâ: *Hæc ad Epiroticas gentes in ſolis occaſum vergentes poſt tergum Magneſia, atque Theſſalia, infeſtatur a Dardanis. Partem ejus ſeptemtrionalem Paonia, ac Pelagonia protegunt a Triballis.* Et Ptolemæus in Macedoniâ ſortium a Pæonibus enumerat Pelagonas. Pertinebant hi ex diviſione, quam fecerat L. Æmilius, ad regionem quartam Macedoniæ. Livius lib. 45. *Quartam regionem Eordei, & Lynceſtæ, & Pelagones incolunt.* Pæones namque alii partim in ſecundam, partim in tertiam regionem, fuerant diſtributi. Neque ii tantùm erant Pæones, quos dixi ex Plinio; verùm etiam alii: ut, exempli cauſſâ, ii, qui ab occaſu prætor Axium amnem porrigebantur. Dobericenſes quoque nominat Plinius in Macedoniâ: qui certè populi ſunt Pæoniæ, iidem, qui Δόβηρες Herodoto. Urbem eorum Δόβηρον τὴν Παιονικὴν memorat Thucydides. Unde Stephano Δόβηρες, τῶν Παιόνων. Itaque emendandus Ptolemæus, apud quem pro Δόβηρος ſcriptum eſt Δόβαρος, inter Pæoniæ urbes in Macedoniâ. Pæoniæ autem huic finitimam fuiſſe Dardaniam, præterquam quod ex Geographis conſtat, oſtendunt etiam illa Livii de L. Æmilio, qui leges Macedonibus impoſuit: *Et ſale inveſto uti vetuit. Dardanis repetentibus Pæoniam, quòd & ſua fuiſſet, & continens eſſet ſuis ſuis, omnibus dare libertatem pronuntiavit, qui ſub regno Perſei fuiſſent. Poſt non impetratam Pæoniam, ſalis commercium dedit: tertia regioni imperavit, ut Stobos Pæonia devehertur.* In Pæoniæ, & Dardaniæ finibus collocati ſunt Αὐταριᾶται, *Autariatæ*, iidem, qui corruptè apud Phorium ex Agatharchide, Ἀφθαριᾶται. quos quidem ranæ patriam deſetere coegerunt. Juſtinus lib. 15. c. 2. de his Autariatis: *qui propter ranarum murmurumque multitudinem, relicto patriæ ſolo, ſedes quærebant.* Diodorus Siculus: Τὰς δὲ καλουμένας Αὐταριάτας βατράχων τὸν ἀρχέγονον σύσσειον ἐν τοῖς τόποις λαμβάνοντας, καὶ πίνοντες ὑπὲρ τὰς συνήθεις ὑγιείας, ἐβλάπτοντο τὰς πατρίδας καταλιπόν, καὶ καταφυγόν εἰς τόπον ἕτερον, ἐν ᾧ νῦν καθίδρυνται. Eos per errorem Indis accenſet Ælianus l. 17. de Animalib. c. 41. ubi depravatè ſcriptum, Αὐτομοιάνας, ſive Ἀυτομιάτας. Strabo lib. 7. μέρη δ' ἡ Παιονία καὶ αὐτὰ πάντα ὑψηλὰ, ἐφ' ἑκάτερα δ' αὐτοῦ ἐπὶ μὲν τὰ Θρᾴκια ἡ Ῥοδόπη, ὅσον ὑψηλὸν ὄρος μετὰ τὸν Αἷμον ἐπὶ δὲ θάτερα πρὸς ἄρκτον τὰ Ἰλλυρικὰ, ἃ τε τῶν Αὐταριατῶν χώρα, καὶ ἡ Δαρδανική. Politus.

1. Ὡς δὲ ἀπώλοντο) Vides, quàm bellè cadat hæc deſcriptio in Ægyptiacam illam a ranis cladem, quæ legitur in Exodo c. 8. *Politus.*

His plagis percuſſit Deus terram Ægypti. *Salvianus.*

2. ἰχθύων, φησὶ) Malim, φησὶ. nempe Heraclides Lembus apud Athenæum. ut paullò ante dictum eſt. *Politus.*

3. ὧ θῆρες) ut de leonibus narrant Agatharchides, Diodorus Siculus, Ælianus. *Polit.*

4. ζῶα φυλάττετα) Plinius l. 8. c. 29. *Nec minùs clara exitii documenta ſunt etiam ex contemnendis animalibus. M. Varro auctor eſt, a cuniculis ſuffoſſum in Hiſpaniâ oppidum, a talpis in Theſſaliâ: ab ranis civitatem in Italiâ pulſam, ab locuſtis in Africâ: ex Gyaro Cycladum inſulâ incolas a muribus fugatos, in Italiâ Amyclas a ſerpentibus deletas. Citra Cynamolgos Æthiopas latè deſerta regio eſt, a ſcorpionibus & ſolipugis gente ſublatâ: & a ſcolopendris abactos Rhætienſes, auctor eſt Theophraſtus.* Nonnulla habes exempla apud Diodorum Siculum l. 3. pag. 114. *Polit.*

5. ἐν τοῖς τῦ Περιηγητῦ) ad verſum 500. Adagii mentio, & interpretatio apud Pollucem l. 5. c. 12. itemque apud Ariſtotelem Rhetoric. l. 3. niſi quòd variè ſcribunt ἢ λαγών. Nam λαγὼν Pollux, ut hìc quidem Euſtathius, qui tamen ad Dionyſium λαγὼς. Ariſtoteles λαγὼ. Polit.

ſanè ob eam cauſſam, quòd omnis diſciplina, arteſque univerſæ in Poëtâ appareant. Sed tu, velim, obſerves, ut figmentum iſtud Homeri fidem iis conciliet, quæ afferuntur de Achille. Nam ſi Chryſes hoc loci, filiæ ſuæ cauſsâ, fuſis ad Apollinem precibus, ab eo impetrat, ut ſupplicio Græci afficiantur; multò infra potiori jure Thetis, quum multò ſit ipſa major, quàm Chryſes, majorique Deo, Jovi nempe, pro filio ſuo ſupplicet, erit in cauſsâ, cur majus ipſi detrimentum accipiant.

XLVIII. Quod autem ſcire oportet, τὸ ἔρεψα ſignificat *contexi, ſeu tectum impoſui*. derivatque ex ſeſe nomen verbale, τὸν ἔρετμον, *tectum*: ex quo etiam, per idem ipſum nomen, ἔρετμος, arundo fluviatilis, apta ad tegendum. Pinguia femora cremaſſe ſe dicit Apollini, propterea quòd ea tantùm in ſacrificiis tota comburebantur: reliquarum carnium partem habere licebat ſacrificantibus, ut deinceps videbimus. Pinguia autem dicta

7 Πάντων λέγειν ἀεὶ τὸν σοφόν. τοῦτο δὲ πάντως, διὰ τὸ, τῇ Ποιήσει πᾶν μαθ' μα, ἢ τέχνῃ ἅπασαν ἐμφαντάζεσθαι. Σημήνασθαι δὲ, ὅτι τὸ τοιοῦτον τῷ Ὁμήρῳ πολύ μα, πίθανα ἢ τὰ κατὰ τ' Ἀχιλλέα ποιῇ. Εἰ γὰρ ἐνταῦθα ὁ Χρύσης διὰ πλὴν θυγατέρα λιταζόμενος τ' Ἀπόλλωνα, αὐτὴν Rom. p. 36.
τιμὴν τῶν Ἑλλήνων κάθωσιν, πολλῷ πλέον ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ Θέτις, μήζων ἴσα τῷ Χρύσῃ, ἢ μήζονα τ' Δία ἱκέτευσα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πλέον ἢ ποιήσει κακῶν,
μή. Ἰσέον δὲ ἢ, ὅτι [8]τὸ ἔρ ψα, σημαίνει μὲν τὸ, ὠρόφωσα· παράγει δὲ ὄνομα ῥηματικὸν, τὸν ὄροφον· ἐξ οὗ ἢ ὄροφος, ὁμωνύμως. δόναξ ποταμος, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τὸ ἔρεφεν. Πῖαρ δὲ μηρία καίειν λέγει τῷ Ἀπόλλωνι, διότι αὐτὰ ὁλόκαυτα τοῦτο μόνα ἐν ταῖς θυσίαις· τῶν δὲ λοιπῶν τοῖς ζῶσι μελῶν, ἐξῆν μετέχειν τοῖς θύουσιν, ὡς ἐν τοῖς ἑπομένοις φανήσε[9]. Πῖαρ δὲ τὰ μηρία, ἢ διὰ τὸ

K εὐλι-

1. εἰλισσόμενα τις πρώτη) Ex Strabone l. 1. p. 15. εἰλισσόμενα τινὰ λέγεται πρώτην, τὴν Ποιητικὴν, ἀναγομένην εἰς τὸν βίον ἡμῶν ἐκ νέου, καὶ διδάσκουσαν ἅπαν, καὶ πάθη, καὶ πράξεις, μετ' ἡδονῆς. Minùs rectè Editio Caſauboniana ἅπαν pro ἅπαν. Nam ἅπαν legendum, tum ex ſententiâ ipsâ patet, tum ex Euſtathio. *Polit.*

2. τὰς παιδικὰς διὰ Ποιητικῆς) Horat.

Os tenerum pueri, balbumque poëta figurat.

Idem in epiſtolâ:

Trojani belli ſcriptorem, Maxime Lolli,
Dum tu declamas Romæ, Præneſte relegi.

Deinde: *quid inſile, quid non melius Chryſippo & Crantore dicit.* Salvinus.

3. συμφωνοῦσι τοῖς ἀοιδοῖς) Strabo: ἢ Ὅμηρος δὲ τοὺς ἀοιδοὺς συμφωνοῦς ἅπασι. Muſici iidem olim, qui Poëtæ. Tullius lib. 3. de Oratore p. 199. *Muſici, qui erant quondam iidem Poëtæ.* Fabius Inſt. Orat. l. 1. c. 10. *Quis ignorat, Muſicen [ut de hac primùm loquar] tantùm jam illis antiquis temporibus non ſtudii modò, verùm etiam venerationis habuiſſe, ut iidem Muſici, & vates, & ſapientes judicarentur?* Politus.

4. τὸν Ἵππαρχον παραπλήσιον) Miſſo, inquit, Hipparcho: cui tamen adhæret Strabo. *Polit.*

5. Ὁμήρου περιττὸν τὸν μάθημα) Hinc Politiani liber Pancriſtemon: quod argumentum è veteri Græcâ Homeri vitâ ſumpſit. *Salvinus.*

6. Ἀττικὴς ἱστορίας) De Iſtione, περὶ τῆς ἱστορίας, vide Ariſtophanem, & Scholiaſten. *Salvin.*

Iſtionen, Athenis a pueris in Pyanepſiorum feſto ferri ſolitam, deſcribit Plutarchus in Theſeo πλάδην πλάσας, ἐφ' ᾗ μὲν αὐτὴν ἐκφέρουσιν (ἔφερε γάρ τὸν ἐκτηρίδα) παντοδαπῶν δὲ ἀπάντων ἀναπεπλεώκει. Quid ex eo ramo potiſſimùm ſuſpenſum eſſet fructuum, ac primitiarum, indicant verſus, quos canebant pueri:

Ferat ficus, pingues & panes, Iſtione,
Et mellis cotylen, & ſuccum ungentis olivi,
Atque meri calicem, expiaris ut ebria ſomno.

Vult igitur Hipparchus, ſiquis omnia vindicet Homero, perinde eum facere, ac ſi dicat, Iſtionæ, quæ fructus ferat omnis generis, mala etiam adeſſe, & pira, quæ ferre non poteſt. *Politus.*

7. Πάντων ἀεὶ λέγειν ἀεὶ τὸν σοφὸν) Alludit hic Euſtathius ad Stoicos, qui ſapientem omnia eſſe volebant, ut videre eſt apud Strabonem, qui ejus ſectæ erat, & Hieroclem in Aurea Carmina. Horatius. *Sapiens uno minor eſt Jove, dives, Pulcher, honoratus, & liber, Rex denique Regum.* Sapientem ſolum eſſe ſacerdotem, ait Strabo. *Salvinus.*

Solum ſapientem eſſe Poëtam, affirmant Stoici. Strabo: Οἱ δ' ἀμείνονες τῶν μύθων Ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. Quod autem Poëtarum ſtudioſi de Poëtis prædicant, eos, qui olim Poëtæ, fuiſſe Philoſophos, ſeu ſapientes: id Ciceroni, & Quinctiliano viſum eſt de eloquentibus, *ut iidem ſapientes, atque eloquentes haberentur.* Polit.

8. τὸ ἔρεψα) Didymus. ἔστεψα, ἐστέφωσα. *coronavi, coronavi*; vel *coronâ cinxi*; vel, *corollis ornavi.* Salvin.

κὴ πᾶσι. Ἀνάπαιστος, ἡ πόλις. Παῖστος, ἡ συμπαίκτωρ. ἔτι δὲ ἡ καλὰ τὸ πταίω, πταίστω. Ταῦρες δὲ, ἡ ἄγρας ὁ Χρύσης τῷ Ἡλίῳ Ἀπόλλωνι θύει· Ἰῆς μὲν, ὅτι Ἰῆς ἰατρὸς, ὡς ἐρασιτεχνὴς τῆς Ἴης, ἡ Ἡλίῳ συμπράττοντας εἰς τὸ ζωογόνον, ἡ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν· ἄγρας δὲ, διά τε τὸ ὁρμητικὸν τῆς ζώης, ἡ εἰς ὕψος ἀλτικὸν, ὅγε ἡ ἀπὸ τῆς αἴγαγρον ὀνομάζεται· ἀλλὰ ἡ διὰ τὸ τὰ ἐξ αἰγῶν κέρατα, εὐθέλκτα ὄντα εἰς τόξα ποίησιν. Τοξότης δὲ ἡ ὁ Ἀπόλλων, ὡς πρωτεῖον ἐρᾷ ὁ Παιήων. ἔθεν ἡ αἱ μητέρες ἐν Ὀδυσσείᾳ, τῆ τόξα σπερχόμενοι, ἄγρας ἐβουλεύσαντο θῦσαι τῷ κλυτοτόξῳ Ἀπόλλωνι. Ὅτι δὲ ἄθυρμα οἱ βόες τῷ Ἀπόλλωνι, δηλοῖ ἡ αἱ Σικελικαὶ ἀγέλαι τῶν βοῶν, ὧν οἱ φίλοι τῆ Ὀδυσσέως ἔφαγον. Ὅτι δὲ ἡ ἄρνες αὐτῷ ἐθύοντο, δηλοῖ Ἀχιλλεὺς, οἰόμενος ἀρνῶν, ἡ αἰγῶν κνίσῃ θεραπευθήσεσθαι τ' Ἀπόλλωνα. Καὶ Πάνδαρος δὲ ἄρνας πρωτογόνους θύσειν αὐτῷ εὔχεται· ἡ ἐν ταῖς σπονδαῖς δὲ, ἄρνα λευκὸν Τρῶες Ἡλίῳ ἱερεύουσιν. Ὅτι δὲ καὶ προβάτων χαίρει πανηίοις, ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ λέγεται. Ταῖς γὰ αἰγέλαις ἐκεῖ τῶν τοῦ Ἡλίου βοῶν ἡ πῶεα προβάτων συννέμονται. Οὐκ ἀποσέβει δὲ οὐδὲ ὄνους. Ὑπερβόρεοι ὖν, ὡς [4] ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, ἰσαῦτα ἐκείνῳ κνώδαλα ἔθυον. Κατὰ δὲ Ἡρόδοτον, ἡ [5] Πέρσαι ἵππον αὐτῷ ἱέρευον, ὡς ταχυτάτῳ, τὸ ἐν τοῖς πεζοῖς ταχύταλον. Καὶ ὅλως ὑπῶν, νόμιον ἔχοντες οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ ζωοτρόφον, πάντων ἐκείνῳ τῶν τοιούτων ἀπήρχοντο.

μθ'. Ὅτι

percutio, πάισω, *percutiam*. ex quo etiam pes Ἀνάπαιστος, *Anapæstus*, & urbs Παιστὸς, *Pæstus*, & συμπαίκτωρ, *collusor*, *seu simul ludens*. nec non ut τὸ πλήσσω, *impingo*, πλήσσω, *impingam*. Apollini, hoc est, Soli, tauros, & capras Chryses sacrificat: illos, nempe tauros, ut operarios in terræ culturâ, & simul cum Sole ad animantum procreationem, fructuumque proventum laborantes; capras verò, non solùm quia impetuosum hoc est animal, magnâque ad saltandum in cacumina agilitate, cui etiam nomen αἴγι, *capræ*, ἀπὸ τῆ ἅλλεσθαι, *a prosiliendo*: verùm etiam quia apta sunt caprarum cornua ad conficiendum arcum. Atqui sagittarius est Apollo, ut narrat postea Poëta. Unde & proci in Odysseâ, dum periculum arcus facerent, inclyto sagittario Apollini capras sacrificare statuerunt. Boves autem in deliciis esse, atque in oblectamento Apollini, ex Siculis constat armentis vaccarum, quas Ulyssis socii comederunt. Ad hæc, mactari ei agnos consuevisse, ostendit infra Achilles, cum agnorum, caprorumque nidore demulcendum esse Apollinem arbitratur. Quin & Pandarus primigenios se ei agnos sacrificaturum vovet, & in faciendis induciis Trojani candidum Soli agnum immolant. Hic ipse præterea ovium gregibus gaudere dicitur in Odysseâ: ubi cum armentis vaccarum, sacrarum Soli, greges quoque ovium pascuntur. Et ne asinos quidem dedignatur. Certè Hyperborei, ut narrat Pindarus, id illi bestiarum genus sacrificabant. Immo & Persæ, teste Herodoto, mactabant ei equum, tamquam velocissimo deo, velocissimum terrestrium omnium animalium. Ad summam, quum pastoralem Græci Apollinem, altoremque animantum ducerent, omnium illi istarum rerum primitias offerebant.

XLIX. Quod

1. πυρὶ πολὺ κνίσσοντι) Il. lib. *i* v. 234. Κνίσσοντι πυρὶ πολύ. Alii scribunt Κρίσσοντι, tamquam a κρίω. Polit.

2. Ἀνάπαιστος) Anapæstus dictus, ἀπὸ τοῦ ἀνωπαίειν, *repercutere*, scilicet, *retrorsum percutere*. namque contrariam dactylo, pedis percussionem habet. Illud Virgilii, *Eumenidum veluti quum Threïcius Eurus Eridanum*, quum versus incipiat ab anapæsto, forte sustineri possit licentiâ poeticâ ob ἰσοδυναμίαν, *per æquipollentiam*, quum anapæstus æquipolleat dactylo. *Salvin.*

3. Παιστὸς) ego lego Παιστὸς, *Pæstus*, unde *rosaria Pæsti*. Salvinus. Non muto. Παιστὸς, *Pæstus*, urbs olim Troadis inter Lampsacum, & Parium, de qua mentio apud Poëtam l. *i* Il. v. 612. Eadem etiam Homero vocata Ἀνανὸς. Vide Strabonem l. 13. p. 589. *Polit.*

4. ὁ Πίνδαρος) Pindarus Pyth. Od. 10. v. 51. Scholiasta Pindari: οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι. Callimachus alicubi:

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ἐνιτρίβεται ἱερεῦσι.

Erant, qui pro ἐνιτρίβεται referiberent ἐνιτρίπτεται. Quæ eorum conjectura non prorsus displicet. eadem est locutio Homeri in Odysseâ:

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐνιτρέπεται ἔργοις.

Callimachus ipse alibi:

Τέρπεσιν Λευκαὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Antoninus Liberalis Metamorph. c. 20. ἡ γὰρ ἡ ὄνον θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ (i. e. Apollini) καθ' ἡδονὴν εἶναι. Alii tamen scribunt, Martî asinos solitos a Scythis immolari. *Polit.* f. Πέρσαι) Fallitur Eustathius. Id de Massagetis tradit Herodotus, non de Persis, lib. 1. n. 216. *Polit.*

autem de eo, & de ſimilibus verbis regula poſita eſt, ut formentur ex Aoriſtis Primis Activis deſinentibus in α, inſertâ diphthongo αι ante τὸ α, & rejectâ primâ. ut cum ex ἔλεξα, *dixi*, fit λέξαι, *dixerim*; ex ἔτυψα, *verberavi*, τύψαι, *verberaverim*; ex ἔγραψα, *ſcripſi*, γράψαι, *ſcripſerim*. Sic igitur ex ἔτισα, *lui*, τίσαι, *luerim*. Hujuſmodi porro verba, ut veteres obſervant, cupiunt, & optant, ut res citiùs perficiatur: & hac tantùm re differunt ab Optativis communibus. Exempli cauſsâ, τὸ τύψας, *verberes*, vel λέξας, *dicas*, vel γράψας, *ſcribas*, interminatum habent tempus illud, quod optant, expetitæ rei. At verò, qui dicit, τύψαις, *verberes*, vel λέξαις, *dicas*, vel γράψαις, *ſcribas*, is optat, ut quàm primùm illud perficiatur, quod optat. Quocirca, inquiunt, non nobis eſt ad unum aliquem dicendum, ζήσαις εὐτυχῶς, *vivas feliciter*, vel quid hujuſcemodi: ne optare nos videamur, ut quam primùm ipſe ad finem perveniat bene ac feliciter, beatèque vivendi.

L. Ceterùm illud: *Luant Danai meas lacrymas tuis jaculis*, abſurdè dictum videtur. Quid enim umquam eſt, quare Græci calamitatem ſubeant, qui bonis fauſtiſque verbis reverentiam erga eum adhibendam eſſe ſignificarunt, & non ipſe ſubeat Agamemnon? Solutio hæc eſt, quia, ſi mortem Agamemnon obiiſſet, ſolutus fuiſſet exercitus, & Chryſeis abducta. Sin autem ii interirent, & cauſsa rei exploraretur, filiam ipſe ſuam erat recuperaturus. Quòd ſi, privati commodi cauſsâ, popularibus ſuis, Trojanis, non pepercit; multò minùs de eo ſperandum erat, fore,

τὰς δὲ ϗ αὐτὸ, ϗ τὰ ὁμοια ῥηματα, ἐκ πρώτων ἀορίστων ἐνεργητικῶν λήγοντων εἰς α, ἐπιτεθείσης τῆς ι διφθόγγου πρὸ τοῦ α, ϗ τῆς ἀρχούσης ἀποβαλλούσης. οἷον, ἔλεξα λέξαι. ἔτυψα τύψαι. ἔγραψα γράψαι. Οὕτω γοῦν ϗ ἔτισα *Rom. p. 37.* τίσαι. Εὔχεται δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σύντομον πράγματος αἴτησιν, ϗ τοῦτο μόνον διαφέρουσι τῶν κοινῶν εὐκτικῶν. οἷον, τὸ μὲν τύψας, ἢ λέξας, ἢ γράψας, ἀόριστον ἔχει τὴν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τοῦ εὐκταίου πράγματος. Ὁ δὲ ἁπλῶς, τύψας, ἢ λέξας, ἢ γράψας, εὔχεται, τάχιον αἰσθῆται, ὃ εὔχεται. Διό, φασιν, οὐ δῦ λέγειν ἡμᾶς πρός τινα τὸ, ζήσας εὐτυχῶς, ἤτι τοιοῦτον· ἵνα μὴ δοκῶμεν εὔχεσθαι, τάχιον αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τέλος τοῦ καλῶς ζῆν.

ν. Τὸ δὲ, Τίσαιεν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι, δεκτὸν μὲν ἀλόγως λεχθῶν. Διατί γὰρ οἱ Δαναοὶ, οἱ ἐπευφήμησαν αἰδῆσθαι αὐτὸν, πάσχοιεν κακὰ, ϗ μὴ ὁ Ἀγαμέμνων; Λύσις δὲ, ὅτι, Ἀγαμέμνονος μὲν θανόντος, ὁ στρατὸς ἐλύετο, ϗ ἡ Χρυσὶς ἀπῄτει· αὐτῶν δὲ σωθέντων, ϗ τῆς αἰτίας ζητουμένης, ἀπελάμβανε πὼν παῖδα. Εἰ δὲ ϗ ἰδίᾳ ὁμοεθνῶν Τρώων, ὡς δεδήλωται, οὐκ ἐφείσατο διὰ τὸ οἰκεῖον καλὸν, πολλῷ

χὺς) Etymologici Magni Auctor: τὰ δὲ τυπτοῦντα ὠκυτικά, ὠκὺν δηλοῦσι τρόχματος, ὀφελοντες πληρωθῆναι. ὁ γὰρ λέγων, γράψας, εὔχεται, ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθῃ τὸ τελεσθέν. ἔθεν οὐ δῦ λέγειν τινὶ, ζήσας· ἐπειδὴ εὐρίσκεται εὐχόμενος, ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθῃ ἡ ζωὴ, τοιοῦτον, ἵνα ἀνεύδαιμ. λοιπὸν εὕρηται κατευχόμενος αὐτῷ. Politus.

Ζήσας εὐτυχῶς) *Bie Zeſes*, in Inſcriptione Chriſtianâ. ideſt, *pie vivas*. ut tectè explicat Cl. Senator Bonarrotus De veteribus pictis vitris. Ζήσας tamen fuiſſe verbum in propinando uſitatum, memini me alicubi legere. puto apud Xiphilinum epitomatorem Dionis. *Salvinus.*

Ita ſanè. Τὸ Ζήσας, acclamatio convivalis, apud Xiphilinum in Commodo: ἡμῶς παραχρῆμα πάντες τὸν δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ συμποτείου κῶθι λέγεσθαι, ἐξεδώσαμεν, ζήσας. Polit.

1. ὃς ἴλδεται) Homerus Odyſs. l. 4 v. 6. τὰ τ' ἴλδεται ἅμματα πάντα. Polit.

2. αἴτιον δ' τὸ δ' ἐντίθεσις) ἰλίσθαι verbum, cum liquidius, & lenius fluat, poteſt recipere in primâ ſpiritum aſperiorem; ſed, interjecto δ, quæ litera eſt dentium, & prolatu durior, & cum liquidâ λ poſitionem aſperiorem efficit; jure merito prima in ἴλδεσθαι leuitur, ac tenui proferatur ſpiritu. *Salvinus.*

3. τὰς ἀρχούσης ἀποβλυθείσης) Melius dixiſſet: *rejecto additamento*. Namque in verbis a vocali incipientibus, quæ non ſyllabicum, ſed temporale adlitamentum habent in Aoriſto primo indicativi; mutatur prima ſyllaba Aoriſti cum eâ, a qua verbum incipiebat: ut ἄδω ἄσω. Optativus Æolicus δοαν. Salvin.

4. Διό, φασιν, οὐ δῦ λέγειν ἡμᾶς πρός τινα τὸ, ζήσας εὐτυ-

τν Ἰωϊῶτα, ϗ ἀφίησι τὴν ἀκρατῆ ἐπωνυμίαν αὐτᾷ.

τα'. Ἰστέον δὲ, ὅτι Δαναοὶ, ἀπὸ Δαναοῦ οἱ Ἕλληνες ἀδελφοῦ Αἰγύπτου. Δίδυμοι δὲ ἦσαν παῖδες Βήλου τοῦ Λιβύης, πολύπαιδες [2] ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Αἴγυπτος μὲν, ὑοῖς πεντήκοντα· Δαναὸς δὲ, θυγατράσι τοσαύταις. Τούτων Δαναὸς μὲν, θανάτου τοῦ πατρὸς, ἦρξε Λιβύης· Αἴγυπτος δὲ, Ἀραβίας, ἔνθα ϗ [3] καλαχρεψάμενος τὴν τῶν Μελαμπόδων, φασὶ, χώραν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Ἐπεὶ δὲ χρησμὸς ὑπέστησε τοῖς Δαναοῦ ἐκ τοῖς τοῦ Αἰγύπτου παισὶ, φεύγει ἐκεῖθεν, [4] πρῶτος ναῦν καλαπκευάσας, Ἀθηνᾶς ὑποθήκη, κληθεῖσαν [5] πεντηκόντορον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἃς ϗ ἐνθέμενος τῇ νηΐ, ἔφυγε. ϗ ἦς Ἄργος ἐλθὼν, βασιλεύει· ϗ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες Δαναοί. Οἷα δὲ ὕστερον ἔπαθεν ὁ Αἴγυπτος, ἐλθὼν ϗ αὐτὸς εἰς Ἄργος, ϗ, ὡς αἱ Δαναΐδες πᾶσαι πάντας τοὺς ἐκείνου κατέσφαξαν ἀφυλάκτους, ὡς ἐν γάμῳ νυμφίους συχοῦσαι, δίχα μιᾶς, ἣ δύο ἦσαν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὕτω Δαναὸς ἐλθὼν, κατέσχε τοῦ Ἄργους ἀτόνως, ὑποχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ τότε κρατοῦντος [6] Ἑλλάνορος· ἀλλὰ διότι μείζων αὐτῷ τοῦ Ἄργους, ἀέκαθεν διὰ τὸν τοῦ Ἰνάχου θυγατέρα Ἰὼ, [7] ἧς πέμ-

πτη

tos eos Danaos a Danao, fratre Ægypti. Uno hi editi partu, patre Belo, eo, qui filius fuit Libyæ, ex pluribus uxoribus multos liberos susceperunt; Ægyptus mares quinquaginta, totidem filias Danaus. Danaus, morte patris regnum Libyæ obtinuit; Arabiæ Ægyptus: quo is tempore, quum Melampodum, ut perhibent, regionem in potestatem suam redegisset, eam de se ipso Ægyptum nominari voluit. Quum verò, ex oraculi monitu, ab Ægypti filiis sibi Danaus timeret, fugiens inde, navem conscendit, quam, de consilio Minervæ, primus ædificaverat, dictam πεντηκόντορον, *quinquagintiremem*, pro filiarum suarum numero: quibus etiam in navem illam impositis, profugit. quumque Argos pervenisset, regionis imperio potitus est: & de ejus nomine Græci appellati sunt Danai. Quid verò postmodum factum sit Ægypto, quum & ipse Argos veniisset, & quomodo cunctæ Danai filiæ, unâ fermè, aut duabus exceptis, cunctos illius filios per fraudem interfecerint, quum eos, sponsos suos, tamquam in nuptiis, arctè complexæ fuissent, expositum est ab auctoribus, qui res illas litteris tradiderunt. Sciendum tamen est, non sic qualitercumque obtigisse Danao, ut, statim ac venit, sine labore ullo, Argos obtineret, cedente ei Hellanore, qui tunc temporis rerum potiebatur; sed quia jam inde a majoribus jus ei civitatis erat, propter Inachi filiam Jonem, a qua,

tam-

1. τιμωρίαν δίδωμι) Sic a τίνω, *æstimo*, est τιμωρία, *pœna*, ἐντίμιον, *mulcta*, quasi prænæ æstimatio. at τιμὴ, *honor*, quasi honoris æstimatio. Æstimatio in bonam partem, honor, τιμὴ. Æstimatio in malam partem, pœna, τιμωρία. Ergo verbum τίνω propter hanc rationem, tum *honore*, tum *pœnis* significat. *Salvianus*.

2. ἐκ διαφόρων γυναικῶν) Apollodorus, ἐκ πολλῶν γυναικῶν. Hyginus, *ex pluribus conjugibus*. Polit.

3. καταχρεψάμενος) Apollodorus l. 2. §. 4. καταναφάμενος. quod facili depravatione transiit nuper in καταπνεύσας. Politus.

4. πρῶτος ναῦν κατασκευάσας) Plinius l. 7. c. 56. *Navem primus in Græciam ex Ægypto Danaus advexit*. Polit.

5. πεντηκόντορον) *Biremem*, navem hanc Danai vocat Hyginus, eamque dicit a Minervâ primùm ædificatam. *Polit.*

6. Ἑλλάνορος) Apollodoro, & antiquo Homeri Scholiastæ Ἑλάνωρ dicitur cum simplici λ'. Γελάνορα vocant Plutarchus in Pyrrho p. 404. & Pausanias in Corinthiacis c. 19. *Polit.*

7. ἧς πέμπτη γένος) Apud Æschylum in Prometheo Vinclo Prometheus ipse vaticinans ad Jonem v. 850.

Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ὃς περαιώσει,
Ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.

Πέμπτην δ' ἀπ' αὐτοῦ γόνον πεντηκοντόρους
Πόλιν κρὶς Ἄργος ἐς ἑκὰς ἐλεύσεται
Θηλύπωρος, ἐυγενοῦς τυγχάνειν γάμου
Ἀνεψιάς.

Πέμπτην illa ἀπ' αὐτοῦ γόνον πεντηκοντόρους veteri cuidam Scholiastæ suat filiæ Danai quinquaginta: quas, inquit, ὁ Πίνδος πέμπτην γενεὰν ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου ἀπήγαγεν. At melius, meo quidem judicio, Eustathius quintam illam prolem πεντηκοντόπαιδα, Danaum ipsum intelligit, patrem filiarum quinquaginta, qui quinta sit progenies ab Jone. ita ut, hoc modo, prima generis stirps non ducenda sit ab Epapho, ut facit Scholiasta ille; sed ab ejus matre, Jone; & τὸ, ἀπ' αὐτοῦ apud Æschylum, non significet μετὰ αὐτὸν, idest, *post ipsum Epaphum*, quasi ab eo numerari debeat quinta illa proles: ut apud Homerum, ubi ait: δᾶκεν ἕλεντο· ἀπὸ δ' αὐτοῦ, θυμήναντο· τὸ, ἀπ' αὐτοῦ, idem est, atque τὸ, μετὰ τὸ δᾶκεν. Sed apud Æschylum τὸ ἀπ' αὐτοῦ perinde sit, ac si dictum esset, δι' αὐτοῦ, ut Thucydides etiam lib. 7. c. 29. dicit ἀπ' αὐτῶν βλάψαι, ἀντὶ τοῦ, δι' αὐτῶν, ut explicat ejus Scholiasta. Quare sensus Æschyli sit, parituram esse Jonem Epaphum, & per eum, sive de genere, & semine Epaphi, sobolem nasciturum πεντηκοντόπαιδα, quæ quinta sit ab ipsâ Jone.

ita

Phœbe, vel παρὰ τὸν φοῖτον, *i. e. a comâ*, utpote intonsus. Atque ab eo per allegoriam apud Tragicum Poëtam dictum est illud: ἡλίου φοίβη φλογί. *Solis lucidâ flammâ*. Quamquam fabulosos illos dæmonas, ac deos amplè alibi magnificèque exornat Poëta, ubi semper existentes eos vocat, ac sempiternos, interitusque expertes, & immortales, & qui possint omnia, nisi quòd fatum nequeant ipsi dissolvere; proculque a conspectu remotos, nisi fortè, ut manifesti ipsi fiant, novam formam induant; alibi tamen fingit eos corporeos, rebusque obnoxios humanis. Nam & plagas accipiunt, ut Venus, Mars, Pluto; & fulmine icti, ne decem quidem annorum spatio, ab ulceribus sananmμάμμης Φοίβης, ἢ κ᾽ [3] παρὰ τὸν φοῖτον, τὸν ἱρίχα, ὡς ἀκυρεκόμης. ἐξ αὐτῆς δὲ ἐρρέθη Τραγικῶς καὶ᾽ ἀλληγορίαν τὸ, ἡλίου [4] φοίβη φλογί. Ὅτι τοὺς Ποιητικοὺς δαίμονας, κ᾽ θεούς, τὰ μὲν ἄλλα, σεμνύνει ἡ Ποίησις, αἰὲν ἑστῶτας ἀποκαλοῦσα, κ᾽ ἀγηνήτους, κ᾽ ἀφθίτους, κ᾽ ἀθανάτους, κ᾽ πάντα δυναμένους, δίχα τοῦ τὴν ἡμαρμένην ἀκλύειν, κ᾽ μηδὲ ὁρωμένους, ἢ μὴ ἄρα ἐν μεταμορφώσει διὰ ἐναργείαν· τὰ δ᾽ ἄλλα, σωματοειδῆς αὐτοὺς πλάττει, κ᾽ ἀνθρωποπαθῆς, ἥγε κ᾽ τιλῳσκοίλαν, ὡς Ἀφροδίτην, κ᾽ Ἄρην, κ᾽ Ἅιδην· κ᾽ κεραυνῷ βληθέντες, οὐδὲ ἓξ δεκάτους ἐνιαυτοὺς ἰᾶτο

ἕλκη

tur:

ita ut scilicet τὸ πέμπτον ad Jonem, non ad filium ejus Epaphum, referatur. Fuerit igitur, hoc modo, prima generis stirps, sive πρώτη γένος, Jo; altera, Epaphus; tertia, Libye; quarta, Belus; quinta, Danaus ille πεντηκοντόντας. Neque ego inter πεντηκοντόντας, & πεντηκοσόντας discrimen illud agnosco, quod reperisse se putat Thomas Stanlejus, ut illud sit, *quinquaginta liberis constans*; hoc, *quinquaginta liberos habens*. unde in Supplicibus quidem πεντηκοσόντας, pater sit liberorum quinquaginta: at verò in Prometheo γένος πεντηκοντόντας, sint filiæ ipsæ quinquaginta Danai. contraquam intellexerit Eustathius. Nam præterquam quòd differentiam hanc vocis non facit idem ille Scholiasta, a quo dissentit Eustathius noster, cui γένος πεντηκοντόντας exponitur πεντήκοντα παῖδας ἔχοντα· eodem modo dici videtur πεντηκοντόντας, quo πολύπαις, *is, qui multos habet filios*, & δυωδεκάπαις, *cui duodecim sunt filii*, & Belus δίπαις apud Æschylum, Danai, & Ægypti pater, & τρίπαις, *cui tres sunt liberi*. Nequid dicam de dubitatione, quæ mihi suboritur, ne pro πεντηκοσόντας in Supplicibus legendum sit πεντηκοντόντας. Nec enim Æschylus δεντερόπαιδα dicit, sed δίπαιδα, *cum, qui duos habet filios*. ut proinde eodem modo videri possit non πεντηκοσόντας, sed πεντηκοντόπαιδα. Et cum Eustathio facit nescio quis alius Scholiasta, quem e MS. Codice Bibliothecæ Arundellianæ edidit Stanlejus, ad locum illum Æschyli in Prometheo Vincto: Πέμπτην γένεαν τῶν Δαναΐδων λέγει φεύγοντας εἰς Ἄργος, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τῶν αὐτῶ θυγατέρων γάμου συνάψαι τοῖς αὐτῶ ἀδελφοῖς Αἰγύπτου παισί. Itaque, hoc sensu, scribendum erit παρεξοντόνους apud Æschylum, Θυλακτόρους, ut per γένναν illam θηλυκτόρους fator ipse & patens feminarum intelligatur. *Politus*.

1. ψυχὰς) Ἃ τὰς καρδίας, ait Etymologus. *Polit.*

2. ἀρὰς) Florentina editio, & Aldus, ἰρὰς. Atque ita etiam legit Eustathius, & antiquus Auctor Brevium scholiorum in Homerum. Quare non dubitavi id reponere pro vulgato ἀρὰς. Est enim hic αὐτοῖς ἰρὰς, ut ἄλσεα ἱερὰ lib. ω Od. v. 179. *Politus*.

3. τοὺς Πυθαγορείους) Distinxi olim Pythagorei a Pythagoricis, ut Pythagorici dicerentur, qui Pythagoram ipsum audiverant; Pythagorei verò, horum discipuli. Suidas: οἱ μὲν τῷ Πυθαγόρᾳ τυγχάνοντες, ἑαυτοὺς Πυθαγορικοὺς· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγορείους. Politus.

4. αὐτὸς ἔφατο) Pace Eustathii, Pythagoricorum vox non erat, αὐτὸς ἔφατο· sed αὐτὸς ἔφη, Doricè pro ἔφη. Namque in magnâ Græciâ, in quâ Pythagoras Italicam sectam constituit, Doricè loquebantur, ut ex Timæo Locro, libro περὶ ψυχᾶς κόσμου, *de animâ mundi*, & ex fragmentis Pythagoreorum, quæ apud Stobæum leguntur, manifestò constat: *Salvinus*.

Tullius L. 1. de Nat. Deor. *Nec verò probare soleo id, quod de Pythagoreis accepimus: quos ferunt, si quid affirmarent in disputando, cum ex iis quæreretur, quare ita esset, respondere solitos*, Ipse dixit. *Ipse autem, erat Pythagoras*. Alii legunt *de Pythagoricis*. Polit.

5. Φοῖβος Ἀπόλλων) Sic Virgilius, *Phœbus Apollo*, semel dixit ad imitationem Homeri, ut adnotavit in indice Virgiliano Erythræus. Homerus dicit etiam, Παλλὰς Ἀθήνη. *Pallas Minerva*: ut pluribus nominibus Numina honoraret. *Salvin.*

6. φοῖβος) Etymologus, φοῖβος. perinde quasi sit ex φοίβιος. Inde Φοῖβις. Polit.

7. παρωνύμως ἀπὸ τῆς μάμμης Φοίβης) Æschylus Eumenidibus v. 8. Φοίβῳ. τὸ Φοίβῳ δ᾽ ὄνομ᾽ ἴσχω παρώνυμον. Id tamen non probat Heraclitus in Allegoriis, scilicet nomen esse Phœbo ἀπὸ Φοίβας, ἣν Λυτοῖς φασιν εἶναι μητέρα. *Solet enim Homerus*, inquit, *epithetis uti patronymicis: ex materno autem genere dicta plane nusquam apud eum reperias*. Quare Φοῖβος vocatum vult ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρὸν αὐτὸν. Politus.

8. παρὰ τὸν φοῖβον, τὸν τρίχα) Ex φοῖδα, ἡ ὀφρὺς, factum videtur φοῖβη. Unde fortassis Φοῖβος, ut sentit quidem Eustathius. Nam Etymologo e contrario φοῖβαι, αἱ καθαραὶ, καὶ λαμπραὶ τρίχες, παρὰ τὸ Φοῖβος. Polit.

9. φοίβη φλογί) Exemplum est ex Æschylo. Hesychius: Φοῖβος, καθαρὸς, λαμπρὸς, ὑγιὴς, ἀμίαντος. Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. *Plerique autem a spetie, & nitore Phœbum, ideò, quòd purum, & lucidum, dictum putant*. Polit.

μῶν καὶ ἐωνῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπικλήσεων. ὅσον
καὶ τὰ κατὰ τὴν λοιμὸν, ἐκ μαγικωτέρας μεθόδου
οἴονταί τινες ὑπὸ τῦ Χρύσου τεχνασθῆναι. ἢ καὶ
διότι τὸ κατὰ τύχην φυσικῶς γενόμενον, ὡς ἠθικὴν αἰτίαν ἀνάγων παιδευτικῶς ὁ Πανδίς. Συνέβη
μὲν γὰρ λοιμὸς κατὰ φύσιν. Ὅμηρος δὲ καλά τι
θεῖον αὐτὸν γενέσθαι φησὶν, ἵνα ὁ Ἀγαμέμνων δίκας δώσῃ, ἐφ' οἷς τὴν Ἀπόλλωνα περιφρονήσας, τὸν
Χρύσην ἠτίμησε. Καλόλου γὰρ ὁ Πανδίς εὐδεμίαν
εὔλογον εὐχὴν ἄπρακτον πίστιν ἰσορρῇ· ἀλλ',
ἐάν τις δίκαιος εὔξηται παρ' αὐτῷ, ἢ ἐχθροὶ πίστωσιν, ἢ [2] σύμβολα δίδοται, ἢ φίλοι ἐπαπείλησιν, ἢ ἔργα εὐδόκηται, ἢ ἁπλῶς ἀγαθὰ ἕτερα γίνηται. Οὕτω παιδευτικὸς καὶ βιωφελὴς
ὁ Πανδίς καὶ ἐν μύθοις, καὶ πλάσμασιν. Ἰσέον δὲ καὶ,
ὅτι ἃ πάντας οἱ παλαιοὶ τοὺς παρ' αὐτοῖς θεοὺς ἀνθρωποπαθῆς εἰόμιζον, ἀλλὰ φασὶν, ὡς ἴδια δαιμόνια
φύλα τὸ μὲν, ἐμπαθὲς οἶδεν ἡ Ποίησις, ὡς προήρηται· τὸ δὲ, ἃ τοιοῦτον, ὡς ὅτε λέγει, [3] θεοὶ ῥᾳα
ζώοντες. ἴστέον, μελὰ ῥᾳστώνης, καὶ ἀπαθείας.

νγ'. Ὅτι τὸ ἀπὸν Ὀλύμπια κάρηνα, οἰκειότερον ἐστὶ ὄρους τοπὸν, ἢπερ ἐστὶ τὰ οὐρανῦ. Ὀλυμπος
μὲν γὰρ τὸ ὄρος, ἔχει κάρηνα, ἤτοι ἐξοχάς. Ὁ μέντοι οὐρανὸς, σφαῖρα ὤν, οὐκ ἂν κυρίως λέγοιτο κάρηνα ἔχειν. Ὅλως γὰρ ὁ Ὅμηρος ὡς μὲν ὄρος, λέγειν, ἔργον ἔχει, καθὰ Πανδίς.
ὡς δὲ ὡς οὐρανῦ ἀλληγορικῶς, παρέργου. Τὸ δὲ
κάρηνα, ἐκ μεταφορᾶς εἴληπται τῆς τῶν ζώων
κεφαλῆς. Οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλων μερῶν τῦ σώματος, ἄλλα κατὰ μεταφορὰν μέρη τῦ ὄρους λέγει, ὡς προϊὼν φανήσεται. οἷον, ὀφρῦς ὄρους
διὰ τὰς τῶν ζώων ὀφρῦς, καὶ πόδες, διὰ τοὺς πόδας, καὶ ἄλλα δι' ἄλλα, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῇ
Βοιωτίᾳ φανήσεται. Ὅτι δὲ Ἰωνικὸν καὶ τὸ Οὔλυμπος,

Poëta. Fit enim naturaliter peſtilentia. Verumtamen Homerus eveniſſe eam divinitus narrat, ut pœnas daret Agamemnon, propterea quòd, ſpreto Apolline, dedecore Chryſem affecerat. Universè enim Poëta ne unum quidem votum fruſtra cadere facit, quod conſentaneum quidem ſit rationi; ſed, ſi cujus juſta eſt apud eum, & æqua precatio, vel hoſtes cadunt, vel teſſeræ dantur, vel amici reditum faciunt, vel res proſperè ſuccedunt, vel generatim quidquam aliud fit boni. Adeò ad inſtitutionem morum, vitæque uſum humanæ vel in fabulis, ac figmentis valet Poëta. Sciendum tamen eſt, non de omnibus ſuis diis ita veteres ſenſiſſe, ut eos omnes humanitùs affici exiſtimaverint; ſed, ut a veteribus notatum eſt, ex dæmonum genere, vel deorum, alios Poëtam noviſſe humanis moribus obnoxios, ut ſupra explicatum eſt, alios perturbationum humanarum expertes, ut cum ait: ῥεῖα ζώοντες, *dii facilè viventes*. hoc eſt, cum tranquillitate, vacuitateque perturbationum.

LIII. Quod dicit, Ὀλύμπια κάρηνα, *Olympios vertices*, convenientius id eſt de monte, quàm de cœlo, intelligere. Mons enim Olympus capita habet, ſive ſummitates. At verò cœlum, quum ſit in globi figuram, propriè dici non poteſt habere capita. Homero enim, tamquam Poëtæ, omnino propoſitum eſt de Olympo dicere, quatenus mons eſt. Sin autem de eo, quatenus cœlo, allegoricè loquitur, id eſt præter operis inſtitutum. Quod verò vocat κάρηνα, *capita*, metaphora hæc eſt ducta a capite animalium. Et ſic per metaphoram ab aliis corporis partibus, partes aliæ montis appellantur, ut deinceps legentibus manifeſtum erit. Exempli cauſsà, ſupercilia montis ab animalium ſuperciliis, & pedes a pedibus, aliæque partes ab aliis, ut in Bœotiâ accuratiùs videbimus. Porrò, ut ſuis in locis explicabimus, Jonica vox eſt τὸ Οὔλυμπος, *Olympus*, adjectâ per epen-

1. ὁ Παραβάτης) Impius ille Jalisus, qui Suidæ etiam Παραβάτης, ἢ Ἀποστάτης. Ipſe ſeſe τῷ βασιλεῖ σπονδὰς λύειν profeſſus eſt in Oratione, quam ſcripſit in Regem Solem ad Saluſtium. *Polinus*.

2. σύμβολα) σύμβολα poſſunt eſſe tam teſſeræ hoſpitales, quàm militares, quæ & dicuntur συνθήματα. quaſi pacta conventa. *Salvinius*.

3. θεοὶ ῥᾳα ζώοντες) Hinc fortaſſe Epicurus, & ex eo Lucretius l. 1. *Nec bene pro meritis capitur, nec tangitur irâ*. Virg. *Scilicet is ſuperis labor eſt, ea cura quietos Sollicitat*. Et in hanc ſententiam, Deorum iriſor Lucianus in Jove confutato. *Salvinius*.

Et tamen Homerus hos ipſos deos, quos facit ῥᾳα ζώοντας, inducit ſimul iratos, v. 138. l. ζ Il.

Τῷ μὲν ἔπαρ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥᾳα ζώοντες. Poliz.

epen-

veteres videntur fuisse grandiores, neque ex jacula foras erumpentia habuisse; sed tota intus ipsa occultasse. Idque manifestum ex eo, quòd pharetram vocat ἀμφηρεφέα, idest, circumcirca tectam, Ubi vide, non modò usurpatum esse de pharetrâ τὸ ἐρέφειν, *tegere, sive contegere*, sumptâ metaphorâ a tecto ædificiorum, de quibus propriè dicitur τὸ ἐρέφειν, *tegere*, & ὄροφος, *tectum*: verùm etiam dici de domo non consuevisse τὸ ἀμφηρεφὲς, *circumcirca, sive undecumque tectum*, etsi id derivetur ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, *a tegendo*; sed assignatam esse hanc vocem uni tantùm thecæ jaculorum, seu pharetræ, διὰ τὸ φέρειν, *propterea quòd ea ferat*, quæ vim habent τοῦ τρῶσαι, *vulnerandi*. quemadmodum ὁ γωρυτὸς propriè dicitur de thecâ arcus, διὰ τὸ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν, *eo quòd capiat id, quod trahendum est*. hoc est, id, quod per vim est extrahendum.

LV. Onomatopœia, fictio est vocis cum imitatione qualitatis soni: vocaturque ita, διὰ τὸ ποιεῖσθαι δι' αὐτῆς ὄνομα, *quia fingitur per eam nomen*, sive vocabulum, quod fictum dicitur per onomatopœiam. Adnumerata autem ea est Poëticis tropis, frequentiorque imprimis est apud Poësin, & inducta ex caussâ hujusmodi. Sapientum virorum antiquissimi, qui nomina adinvenerunt, quum sua nondum tum corporibus, tum rebus omnibus nomina imposuis-

νας, οὐδὲ τὰς οἰκίας ἔξω τοιχωτοντας ἔχειν, ἀλλὰ ὅλως αὐτὰς ἔσω ςέγειν. Καὶ δῆλον ἐκ τοῦ, ἀμφηρεφέα φαρέτραν ἐπῶν τὸν κύκλῳ ἐρεφομένην. Ἔνθα ὅρα μὴ μόνον, ὡς τὸ ἐρέφειν ἐπὶ φαρέτρας τέθηκε, μετειληφὼς ἀπὸ τῆς τῶν οἰκοδομημάτων ςέγης, ἐφ' ὧν κυρίως τὸ ἐρέφειν, καὶ ὄροφος λέγεται· ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκ ἔθους τὸ ἀμφηρεφὲς ἐπὶ οἴκου λέγεσθαι, ἡ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν γίνεται· ἀλλ' ἀποκεκλήρωται ἡ λέξις μόνῃ τῇ θήκῃ τῶν ὀϊςῶν, διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα. ὥσπερ ὁ γωρυτὸς, τῷ τόξῳ, διὰ τὸ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν, ὅ ἐςι, τὸ βίᾳ ἑλκυςόν.

νέ. Ὅτι ὀνοματοποιία ἐςὶ μίμησις λεκτικὴ ποιότητος ἦχου. Καλῶς δὲ ἔτω, διὰ τὸ ποιεῖσθαι δι' αὐτῆς ὄνομα, ἤτοι λέξιν, ἥτις ὀνοματοποιουμένη λέγεται. Συνηθέσατοι δὲ τοῖς Ποιητικοῖς τρόποις, καὶ πλεονάζει μάλιςα παρὰ τῇ Ποιήσει, ἐπινοηθεῖσα ἐξ αἰτίας ἰδιαίτης. Οἱ παλαίτατοι ἐν σοφοῖς ὀνομάσθεται, μήπω φθάσαντες ἅπασι σώμασί τε, καὶ πράγμασι θέσθαι ὀνόμα-

τα,

1. ψιλοῦται κατὰ τὸν ἑξῆς τόνον) Tenuatur prima, & leuitur in Ὀλυμπος, licet derivetur ab ἀλλόμενος. propter proximam positionis asperitatem, atque duritiem. *Salvinus*.

2. πλειόνων τὰ ἑνικὰ) Pluralia pro singularibus, & contra, magnificentiam afferunt orationi; eique gratiam conciliant. Vide Demetrium Phalereum περὶ ἑρμηνείας. Sic λίτατε, *litli*, pro *litlo*. Salvin.

3. ὁ μὲ μεταβλοῦσ ὡς τίθην) quasi non fit coctione, in sui substantiâ mutatus. Juxta canonem, quo verbalia a verbis dissyllabis in primâ ι psilon habentibus, illud mutant in ο micron, ut λίγω λόγος. τρίτω τρίτος. a verbo ἴω, ᾶ, ἰμὶ, *sum*, derivatur primo ὄιμος, qui non est in usu; ac postea ὠμός, *quasi subsistens*; idest, non alteratus, neque per naturalem coctionem mutatus. Cur non etiam ab ἴω, ἰμι. πορεύομαι, hoc est, a verbo, *eo, vado, procedo, progredior*, potest æquè derivari? quia, quæ cruda sunt, ad maturitatem proficiunt, atque progrediuntur: quum minimè adhuc in statu perfecto consistant. Ita, ut seriò ludit in Cratylo Plato, ejusdem rei uno nomine nominatæ, tum ab statu & quiete, tam a motu, rationem nominis, seu etymon, non male petimus. *Salvin.*

Philoxenus: ὠμὸν τὸ ἐν τοιαύτῃ μίσει, καὶ ὑπάρχει, καὶ μὴ μεταβλητέον παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω. Sic Etymologici Magni Auctori ὠμὸς, ὁ ἀπεπὴς, καὶ σκληρὸς, οἷονεὶ ὁ μένων, ἐν ᾧ ὑπάρχει, καὶ μὴ μεταβαλλόμενος. Ab eadem etiam origine est ὦμος, ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἐχυρῶς, καὶ τὰ φορτία. Quamquam ὦμος, juxta aliquos, potest etiam esse παρὰ τὸ οἶσω μέλλοντα. unde ὄιμος, & ὦμος, ἐφ' ᾧ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τοῦ οι εἰς ω. Politus.

4. βαρυτόνως δὲ ὦμος) juxta regulam illam generalem Etymologi, qua βαρύνεται τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα, μειογενῆ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω, μὴ προεπομένου τοῦ ι. Polit.

5. ὅλως αὐτὰς ἔσω ςέγειν) Statuæ veteres id declarant. *Salvinus*.

6. διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα) Hæc non videtur esse ratio, cur τὸ ἀμφηρεφὲς epitheton sit pharetræ, διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα. Sed ratio potiùs hæc est, cur appellata sit φαρέτρα. Quare deesse aliquid puto, & scripsisse Eustathium simili modo: μένῃ τῇ ὕλῃ τῶν ὀϊςῶν, ἃ καλεῖται φαρέτρα, διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα. Etymologus: Φαρέτρα, ἡ βαλλόμενα. ὄρνεται παρὰ τὸ φέρω, καὶ κεκλίζαι τὸ τετρώσκοντα. Politus.

7. διὰ τὸ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν) Etymologus: γωρυτὸς ὁ τῶν βελῶν θήκη, χωρητός τις ὢν, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, τουτέςι, τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη. Polit.

ἰπὸς τὰς τοιαύτας ἐλαχεν κλήσεις. Τὸ δ' αὐτὸ
καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε. Καὶ τοῦ-
τό ἐστιν, ὃ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύγχυσιν, ἣν θηρᾶται. Ὡς γάρ τις ξενίζων μὲν πολίτας,
οἰκίας δὲ μὴ τοσαύτας ἔχων, ὑφ' ἓν στέγος
πολίτας καλαλύειν ἀφίησιν· οὕτω καὶ τοῖς ὀνοματο-
θεσίαν, πεχολημένος τις, πολλάκις ὀνόματι ἑνὶ
πρωτοτύπῳ, πολλὰ ὑπήγαγεν ἕτερα λαλοῦντα
κατ' ὁμωνυμίαν μίαν. Ἡ ἰσότης ἦν ὀνομάτων ἔνδεια, καὶ τὰς πολλὰς τῶν ἀντωνυμιῶν ἐξεῦρε.
Πολλαχοῦ γὰρ τοῖς πάντη ἀγνώστοις αὐτὰς ἐπιλέγομεν, αὐτὶ ὀνομάτων γνωστῶν, ἀντωνυμασίαις ἀρκούμενοι. Ἡ αὐτὴ φειδωλία, καὶ παραγωγὰς ὀνομάτων ἤλκυσε, καὶ ἁπλότητας λέξεων
εἰς συνθέσεις ἐκίνησεν. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἱρωτικὰ περιήργασται μεταφέροντα ἐξ ἑτέρων εἰς ἕτερα,
καὶ πολὺ πρώτην θέσιν τῶν ὀνομάτων καιροτομοῦντα
πολυχρόνως. Ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ τὴ τῆς ὀνοματοποιίας μιμηλὸν ἔτεχνήσατο. Ἔνθα γὰρ οὐκ ἦν εὑσώδη κλῆσιν εὑρέσθαι, ἢ φθάσασαν τεθῆναι, ἢ
ῥᾴων δυναμένην ἄλλως γενέσθαι, ὀνοματοποιίᾳ ἐν
τούτοις ἐπιχειρήσιάζετο, ἐκ τοῦ καλά τινα κίνησιν
ποιεῖν ἦχον, δηλοῦντα τὸ ὑποκείμενον. Καὶ πολὴν μὲν
πᾶσα γαῖα γαύτης· πολὴν δὲ θάλασσα· καὶ αὖ δὲ ἀὴρ
αὖτης ἀπολλακίαι. Καὶ δηλοῦσιν αἱ βροῦλαι, αἱ βροχαὶ,
αἱ βοαὶ, οἱ βόμβοι, οἱ φλοῖσβοι, οἱ ἦχοι, οἱ βρόμοι,
τὰ λοιπά, ὅσα, καθ' ἅμμον, αὖ αὐτὰ ποσθίαι.

νς'. Τοιού-

Bas. p. 30.

nomen. Atque hoc est, quod in idem simul nomen plura fecit convenire, vel confundi. Ut enim, siquis hospites permagno numero excipiat, nec cubicula totidem habeat, unum pluribus simul locum, in quo diversentur, attribuit; ita & unus aliquis in imponendis nominibus occupatus, uni sæpe nomini primùm posito multa alia subjecta esse voluit, quæ communi simul nomine exprimerentur. Indigentia illa nominum cognomina etiam plura adinvenit. Ea enim frequenter de rebus dicimus prorsus ignotis: in quibus, notorum loco nominum, contenti sumus cognominibus. Eadem angustia derivationes nominum traxit, & voces simplices mutavit compositis. Inde etiam curiosiùs inquisita sunt, ac diligentiùs, troporum genera, seu metaphorarum, quæ unum nomen ex aliis ad alia transferrent, primamque impositionem nominum multifariam innovarent. Eademque ratione excogitata est Onomatopœia, quæ in imitatione consistit. Ubi enim ad explicandam rei alicujus naturam appositum vocabulum invenire non licebat, quod aut positum jam esset, aut aliter faciliùs efformari posset; magna ibi vocabulorum licentia data erat Onomatopœiæ, ut ex certo quodam per motionem sono rem propositam declararet. Atque hac referta est universa terra, refertumque est mare, neque ab eâ aër immunis evasit. cujus indicium rei sunt αἱ βροῦλαι, *tonitrua*; αἱ βροχαὶ, *pluviæ*; αἱ βοαὶ, *clamores*; οἱ βόμβοι, *bombi*; οἱ φλοῖσβοι, *fonitus*; οἱ ἦχοι, *soni*; οἱ βρόμοι, *fremitus*; reliqua omnia, quæ, arenæ instar, nec ipsa certo aliquo numero, aut mensurâ, definiuntur.

LVI. Ad

1. Σκλάσεις βοῦς) Isidorus Orig. l. 12. c. 6. *Pecoribus autem, & bestiis, & volatilibus ante homines nomina imposuerunt, quàm piscibus, quia prius visa sunt, & cognita. Piscium verò postea cognitis generibus, nomina instituta sunt, aut ex similitudine terrestrium animalium, aut ex specie propriâ, sive moribus, seu colore, vel figurâ, aut sexu. Ex similitudine terrestrium, ut rana, lernes, & vituli, & nigri meruli, & pari diverso colore, colio, & duplo pisci, & turdi alio varii, & cetera, quæ sibi, juxta species terrestrium animalium, nomina vindicarunt. Ex moribus terrestrium, ut canes in mari a terrenis canibus nuncupari, quòd mordeant.* &c. Boves marinos idem Isidorus notat dictos etiam *Boeas*, quasi *boeas*. Vetto *Boeas*, *gemas pisces*, *a boando*. Polit.

2. τὰς πλάσις τῶν ἀντωνυμιῶν) lego *ἀντωνυμασιῶν*. nam paullò infrà illas *ἀντωνυμασίας appellavit*. Salvinus.

3. ἀντωνυμασίαις) Alibi tamen legas apud Eustathium, *ἀντωνυμίαις* cum ι, non cum α. De Antonomasiâ, *qua aliquid pro nomine ponit*, Fabius Inst. Or. l. 8. c. 6. *Polit.*

4. παραγωγὰς) In his valdè fictiles nos Latini, quod notat Fabius l. 8. c. 6. *Vix illa, quæ παραγώγιμα vocant, quæ ex vocibus in usum receptis quocumque modo declinantur, nobis permittimus: qualia sunt, sulaturæ, & proscripturæ.* Polites.

5. μεταφέροντα ἐξ ἑτέρων εἰς ἕτερα) Fabius de metaphorâ: *Cujus quoque sermonis auget permutando, aut immutando, quòd non habet: quodque difficillimum est, præstat, ne alii rei nomen deesse videatur. Transfertur ergo nomen, aut verbum ex eo loco, in quo proprium est, in eum, in quo, aut proprium deest, aut translatum proprio melius est.* Polit.

6. ἐκ τοῦ καλά τινα κίνησιν ποιεῖ ἦχον) Hoc est, quod dicit Fabius, *aptare affectibus vocem. Nam mugimus*, inquit, & *sibilus*, & *murmur inde venerunt*. Onomatopœiæ igitur fuit, ad imitationem soni, exprimere, qualem singula animalia vocem emitterent. qualia exempla illa apud Ælium Spartianum in Antonino Getâ: *Agni balant, porcelli grunniunt, palumbes minurriunt, urſi ſæviunt, leones rugiunt, leopardi ſiſſant, elephanti barriunt, rana coaxant, equi hinniunt, aſini rudunt, tauri mugiunt.* Plura hujuscemodi, tum avium, tum quadrupedum, exempla in Carmine *Philomelâ*. Polit.

ζειν, *crocitare*, propter aſperam vocem animantis. At verò grus, ipſa item dicetur κλάζειν, *clangere*; non tamen κράζω, *crocitare*. Non enim vocem grus emittit cum aſperiori illo ſono τῦ ῥ, ſed cum molliori τῦ λ'. Cæterùm τὸ κλάζειν, *clangere*, itemque ἡ κλαγγὴ, *clangor*, non de ſagittis tantùm dicitur, & de arcu, & grue; verùm etiam de aliis rebus, ut de ſuibus: quemadmodum alibi demonſtrabimus. Præterea, quod ſuis in locis videbimus, ad gravitatem majeſtatemque vocis, pleonaſmum habent τῦ ν', ἡ ἀμφασία, *infantia, ſeu loqui non poſſe*; ἡ ἀμβροσία, *ambroſia*; τὸ ἄμβροτον, *immortale*; τὸ χρίμπτειν, *appellere*; τὸ ῥίμφα, *celeriter*; ὁ πίμπος, *jactantia*; ὁ κομψὸς, *ſcitus*; τὸ πίμπλασθαι, *impleri*; τὸ κατακαιμπρᾶν, *incendere*, & alia id genus. Sicuti etiam τὸ ἔκλαγξαν, *clanxerunt*, & τὸ, λίγξε δὲ βιός. *Stridorem autem dedit arcus*, & τὸ λ'λαγχε, *ſortitus eſt*, & ὁ ἄγγελος, *nuncius*, & τὸ καγχαλᾶν, *exultare, geſtire gaudio*. An verò clangor ille ſagittarum Apollinis, tamquam Solis, muſicum quemdam ſonum ſignificet, quem motu ſuo ſolaris ſphæra efficiat, quod per delirationem viſum Pythagoræ, ab aliis refutatum eſt; quærendum

hoc

1. κλάζω) *frango. ἀνάκλασις, refractio.* Salvinus.

Attamen τὸ κλάζω, quatenus exponitur *frango*, nulla aſſerti exempla, auctor locupletiſſimus eſt Henricus Stephanus. Et ἀνάκλασις, quæ *refractio* eſt, derivatur a κλάω. Politus.

2. Τὸ δὲ ἐξ αὐτὸ) Cujuſmodi eſt futurum κλάξω. Polit.

3. δὲ τύραννον) Ita, majoris gratiâ ſoni, in vetustis MSS. repetitur *damnum, temptare*, pro *damnum, tentare*. Sed non eſt imitandum. Quod tamen communiter ſcribitur *emptio, emptum*; quidam, rationem & analogiam ſequentes, *ſcribunt emtio, emtum*. Salvin.

4. βιὸς) lege cum Frobenio, βιός. *Polit.*

5. Γέρανος δὲ κλάζειν) Pollux tamen l. 5. c. 13. vult κλάζειν proprium eſſe aquilæ; gruis verò, κλαγγάζειν. Auctor Philomelæ: *Grus grusit. clangunt aquilæ.* Polit.

6. τὰν τὸ λ' λιότητα) Littera L mollior, quàm R. ideo *liquida, limpida, lambere*, & cetera id genus, mollia. *Aſper, ſtridor, ira, irritare*; aſpera. V. Platonem in Cratylo. Salvin.

7. ἐπὶ συῶν) Sues Latinè grunnire dicuntur, Græcè γρύζειν, unde γρύλλος, gryllus. Grus, Græcè γέρανος, ρ literam habet admixtam. *Salvin.*

Homerus l. ξ Od. v, 412. de ſuibus. Κλαγγὴ δ' ἄμοτος ὦρτο συῶν ἀλιζομένων. Auctor Philomelæ:

Sordida ſus paſcens turvis per gramina grunnit Polit.

2. ἡ ἀμφασία) ἡ ἀμφαγία. *Id eſt*, ἡ ἀφασία. ἡ ἀμβροσία, *quaſi* ἀβρωσία. Salvin.

9. τὸ ῥίμφα) ῥίμφα, petinde quaſi ἀπὸ τῦ ῥίπτειν ἑαυτὸν, *a projiciendo ſe ipſum in curſu*. Κόρινθος, quaſi ἀπὸ τῦ κόπτειν, *ferire* (pectus, femur, frontem) ut jactabundi faciunt. *Salvinus.*

10. τὸ, λίγξε δὲ βιός) Homerus Il. l. δ' v. 124. Λίγξε βιός. Quod inter alia Onomatopœiæ exempla adnumeras Fabius l. 1. c. 5. *Politus.*

11. τὸ λέλογχε) Λέλογχε ἀπὸ τῦ λέχω, λαγχάνω. Salvin.

12. ἄγγελος) tamquam ἀπὸ τῦ ἄγω. *ἀσάκτιος Ἀρχιμήδους, interrunctius Archimedis.* Salvin.

Scribendum videtur apud Euſta hium ὁ ἀγγελος. Polit.

13. καγχαλᾶν) Anacreon Ode 3. Ἀνὰ δ' ὅλεται καχάζων. Unde *cachinnus*. Salvin.

14. ὁ Πυθαγόρας) Macrobius in Somn. Scipion. l. 2. c. 1. *Ex his intexpugnabili ratiocinatione collectum eſt, Muſicos ſonos de ſphærarum cœleſtium converſione procedere: quia & ſonum ex motu fieri neceſſe eſt, & ratio, quæ divinis ineſt, ſit ſono cauſſa modulaminis. Hoc Pythagoras primus omnium Græcæ gentis hominum mente concepit.* Polit.

15. ἐν τοῖς Ἡρακλείτου) fortè, apud Heraclidem. *Salvinus.*

Non eſt dubitandum, quin auctorem intelligat Allegoriarum Homericarum, qui vulgò exiſtimatus eſt Heraclides Ponticus. Sic enim auctor ille in Allegoriis: Καὶ πρῶτόν γε φασὶν ὑπισχνεῖσθαι τὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῶν οἰκείων φώνων, ἃ μὴ Δί', ἃ μυθικὸς βέλη εἰσηγόμενα τερατευόμενος. ἀλλ' ἦσαν ἐν τῷ σίκλῳ δύο μία σελίσσους ὁ Ἕλλην.

L

ἴοις

ο μὴ τεθηκὲν ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων ἐσχηκέναι, ἐμοὶ δοκεῖ τὰ μεγάλα φιλοτιμούμενον, ὧν ἕν ἐστὶ καὶ τὰ μέταλλα, ἀλλὰ καὶ μέχρι αὐτῶν κρομμύων, καὶ σκορόδων σμικρολογούμενον. Ὁ τοίνυν μῦθος ἕτω τὰ πάντα διανέμων, προϊσχάνει καὶ τῆς τοξευτικῆς τέχνης τὸν Ἀπόλλωνα, κοινωνὸν αὐτῷ δίδους καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Καὶ ἡ μὲν ἀλληγορία, ταῦτα νοεῖν λέγεσθαι, ἢ διὰ τὸ ἐν ἀκτινοβολίαις ἐκβάλλον τῶν ἰοειδῶν ἀστέρων, εἶναι Ἀπόλλωνα ἥλιον, καὶ Ἀρτέμιδος σελήνης, ἢ καὶ ὅτι δοκεῖ ἔστι συνεπαρήγειν τι τοῖς τοξεύουσιν. Ὁ δὲ μῦθος, οὐδὲν τοιοῦτον περιεργαζόμενος, λέγει σωματικώτερον, ὅτι τὴν φαρέτραν ὁ Ἀπόλλων ἐνάπτεται, καὶ τόξον χειρίζεται, καὶ οἰστὸν ἀφίησι, καὶ βάλλει, καὶ οἱ βαλλόμενοι πίπτουσι, καὶ φυσικαὶ συρραὶ αὐτῶν καίονται. ἃ δὴ καὶ ἀποδέχεται Ἀρίσταρχος, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ἐκεῖνος γὰρ, ὡς καὶ προέφημεν, οὐδέν τι τῶν παρ' Ὁμήρῳ ἀλληγορεῖν ἤθελεν. οἷον, ἢ Δία μὲν ἀέρα νοῶν, ἢ ἥλιον, ἢ αἰθέρα, ἢ νοῦν. Ἀθηνᾶν δὲ μὲν φρόνησιν, ἢ γῆν, ἢ αἰθέρα. Ἥραν δὲ μὲν ἀέρα, ἢ βασιλείαν. Ἄρην δὲ μὲν θυμὸν, ἢ πόλεμον· καὶ Ἥφαιστον μὲν πῦρ· καὶ ἄλλους μὲν ἄλλα· ἀλλὰ πάντα, κατὰ τὸ προφερόμενον, καὶ πεποφασισμένον τῆς μύθου, εἶναι. Εἰ δὲ καὶ ἱρόπος Γραπτικὸς ἡ ἀλληγορία· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀλληγορίαν ῥητορικὴν εἶναι, τουτέστι, σχῆμά τι ῥητορικὸν, ἀλληγορίαν οὕτω καλούμενον, περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται.

νη'. Ὅτι τὸ, ὃ δ' ἴεν ὠκεῖ [4] ἐοικώς, ἡ μὲν ἀλληγορία, ἐστὶ Ἀπόλλωνος, ἥγουν ἡλίου, λέγει, ὡς [5] ἐν τῷ καιρῷ τὰ λοιμὰ μὴ καθαρὰς ἀκτινοβολοῦντος,

quæ non tantùm res magnas ſtudiosè conſectatur, de quarum numero ſunt metalla; verùm etiam minuta quæque, ad ipſas uſque cæpas, & allia, accuratè proſequitur. Itaque, quum ad hunc omnia modum fabula diſtribuat, ſagittariæ quoque arti Apollinem præficit, ſocia ei datâ, & comite Dianâ. Et allegoria quidem dici hæc ipſa intelligit, vel quia ſidera illa, videlicet Apollo Sol, & Diana Luna, in emittendis radiis, eos eminus jaculantur, vel etiam quia ſuppetias quadantenus ferre hi ſimul videntur jaculatoribus, & ſagittariis. At verò fabula nihil tale curiosè obſervat; ſed, pro rerum corporearum ratione, in eo tota eſt, ut commemoret, Apollinem ſuſpenſam pharetram geſtaſſe, manu arcum tractaſſe, ſagittam dimiſiſſe, vulnera inflixiſſe, eos, qui vulnus acceperunt, cecidiſſe, frequenteſque eorum rogos accenſos fuiſſe. Quod utique probat Ariſtarchus, ut veteres teſtantur. Non enim illi placebat, ut ſupra notatum eſt, allegoricè quidquam apud Homerum explicare, ut, exempli cauſſâ, ſiquis Jovem ad cœlum, vel ad Solem, vel ad aërem, vel ad mentem, referat; Minervam ad ſapientiam, vel ad terram, vel ad ætherem; Junonem ad aërem, vel ad dignitatem regiam; Martem ad iram excandeſcentis animi, ſive ad bellum; Vulcanumque ad ignem; alioſque ad alia: ſed omnia illa, pro externo tantùm vultu, & cortice ipſius fabulæ, intelligebat. Sin tropus Poëticus eſt allegoria; ille tamen allegoriam Rhetoricam intelligebat, hoc eſt, figuram quamdam Rhethoricam, ſic allegoriam appellatam, de qua poſtea dicemus.

LVIII. Quod dicit, ὃ δ' ἴεν ὠκεῖ ἐοικώς. *ipſeque ibat nocti ſimilis*: allegoria id exponit de Apolline, videlicet de Sole: perinde quaſi tempore illo peſtilentiæ, non puros radios emitteret,

---

Ἐπλαγξεν δ' ὀϊστὸς ἐν' ἄμυν, χωομένοιο
Λαὸν κικλήσκοντος.

Εἰνὶ γάρ, ἀεὶ τινες ὀφίσιν μὲν ἀμοιρίης ἐμπελὰς ἦχι, κατὰ τὸν ἴδιον φορὸν ἀποφαλήσεται, μάλιστα δὲ τὰς ἀλιακὰς περιόδου συντόνους εἰρωνίας. Sed libelli hujus tamen auctorem Ἡράκλειτον nominat Euſtathius tum hoc loci, tum ad lib. δ' Odyſſ. pag. 1504. tum etiam alibi. Et Ἡρακλείτου nomine libellum hunc Allegoriarum interiptum fuiſſe, teſtatur idem ipſe Geſnerus, qui latinè eum vertit. *Politus.*

1. βουλόμενος καὶ ἀπὸ ἀλληγορίας) quatenus per allegoriam Apollo, Sol; Diana, Luna intelligitur. Διὰ τοῦτο γάρ, inquit Phurnutus de Nat. Deor. c. 32. καὶ τοξότης ἀμετοχέτως παρίσταται, τὸν ἀστικὸν ἄρτεμιν τοῦτον τῶν ἀκτίνων ἀποτιθέμενον. Polit.

2. Ποσειδῶν) l. Ποσειδῶνι. Polit.

3. διὰ τὸ ἐν ἀκτινοβολίαις ἐκβάλλον) Hinc, Phurnuto auctore, Apollo dictus *Hecatus*, & *Hecate* Luna, διὰ τὸ ἑκάτερα διὰ ἀξιόνων, καὶ ἀπορίπτειν τὸ φῶς. ἔθεν παρακαμόνος καὶ ἑκατηβόλος αὐτὸς προσηγόρευται. Polit.

4. ἐοικὼς) lege, ἐοικὼς. ut correctum etiam a Frobenio. *Polit.*

5. ἐν τῷ καιρῷ τὰ λοιμὰ μὴ καθαρὰς ἀκτινοβολοῦντος) Sic Heraclitus in Allegoriis noctem illam, cui ſimilem Apollinem facit Homerus, talem fuiſſe dicit, ὅτε ἐν σκιεῖν ἐοῦσι τὰ πάντα λοιμικὰς πνεύσεις ἐνεφορεῖσθαι τῷ δὲ ἀμίεις φάσγω. Οὐκοῦν, inquit, ἀκήρατον φῶς, καὶ ἀμιγὲς ἀχλύος μιάσμης τὸ τοῦ ἡλίου. Polit.

oritur accentus, quemadmodum tum in aliis vocibus perſpici poteſt, tum in βιός, & βίος. Nam βίος, accentu gravi, ſpatium ſignificat ætatis humanæ, ſive vitam. At verò βιός, accentu acuto, arcum. Quæ quidem vox, ut veteres docent, vel derivatur ἀπὸ τῆς βίας, *a vi*, hoc eſt, viribus, eo quòd vi opus ſit ad tendendum arcum; vel παρὰ τὸν βίον, *a vitâ*, eo quòd priſci illi homines per arcum videantur res ſibi ad vivendum neceſſarias quærere conſueviſſe. Unde & lepidum eſt Heracliti, qui cognominatus eſt Obſcurus, dictum illud de arcu, nomen quidem ejus βιός, ſeu vitam, eſſe; at opus, quod facit, mortem. Denominatus eſt enim ἐκ τοῦ βίου, *a vitâ*, utpote cauſſa vivendi: quum tamen, quæ ferit animantia, ea interimat, & ſpoliet vitâ. Ubi ſciendum, quod hoc loci dicitur, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γίνετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. *Terribilis autem clangor editus eſt argentei arcus*: diſſimiliter ſeſe habere, atque illud de nervo, ſeu chordâ arcus, quæ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι ἰκέλη ἀΐσσων *bene cecinit, ſive ſonuit, hirundini palam ſimilis*. Qui enim illic memoratur clangor, hilaris ille eſt, & jucundus.

ὀρθῶς ἐκδεδώκασι τὸ ὑπόπικρα) Il. lib. μ v. 462. καίδεμος Ἔστιν Νεανὶ ἐοικὼς ὑπάλαντος ὑπόπικρα. Polit.

2. ἡ κλαγγὴ, ἡ τῆς παραβολῆς) Auctor ad Herennium lib. 4. n. 49. *Imago, eſt forma cum formâ cum quadam ſimilitudine collatio.* Monet Fabius, *varius eſſe in oratione illud genus, quod εἰκόνα Græci vocant, quo exprimatur rerum, aut perſonarum imago.* Polit.

3. Βίος μὲν γὰρ, βαρυτόνως) Βίος accentu gravi dicitur, licet acutus ſit in primâ, quia conſideratur ultima, quæ, quum nullo accentu ſignata ſit, intelligitur gravem habere: ut verba barytona, hoc eſt, accentu gravi, dicuntur ea, quæ habent acutum in penultimâ, ob eamdem rationem. Βιός, licet ultima gravata ſit, dicitur accentu acuto prædita, quia conſideratur abſolutè, non in συνεχείᾳ, & curſu orationis; ſed in fine. quo loco accentus gravis mutatur in acutum, propterea quòd, ut ego exiſtimo, quum vox noſtra, naturâ in fine ſermonis labaſcat; ita ut vix intelligatur; artificio quodam ſuſtinenda eſt, ut clara accidat auribus: ideoque ea verba, quæ accentum gravem habent, ut dictum eſt, in orationis curſu, accentum illum in fine orationis, convertunt in acutum. *Salvianus.*

Βίος μὲν γάρ, βαρυτόνως, ἐπὶ ἡ ἀνθρωπίνης διαγωγῆς, ἢ ζωῆς) Suidas: Βίος σημαίνει δ', περιεχτόνως. Βιὸς δὲ, τὸ τόξον ἢ συνεχῶς. Ludolphus Kuſterus pro σημαίνει δ', requirente, ut ait, ſenſu, ſcribebat σημαίνει ζωήν. Neque enim numeralis nota poteſt ibi eſſe τὸ δ'. quod volebat Æmilius Portus. Sed hinc ex Euſtathio facilè apparet, legendum eſſe in Suidâ, σημαίνει διαγωγήν. cujus poſterioris vocis relictum erat veſtigium in litterâ δ'. Διαγωγὴν, & quidem ἀνελευτέτονον, exponit Euſtathius ζωήν. Heſychius: Βιὸς, τόξον, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν ἕντασιν βίας. Βίος, ζωὴ, περιουσία. Etymologus: Βιὸς ἐξύστατα τὸ τόξον, διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διαφοράν. Politus.

4. τὰ μὲν πρὸς τὸ ζῆν παρίζοντα) Etymologus: τὰ πρὸς τὸν βίον ἐνταῦθα ἐστὶ, τοξεύοντες τὰ ἄγρια, καὶ τὰ πετράνοντα. Ruſtus Idem Etymologus: Βιὸς δὲ, ὅταν αὐτὸς τὰς βίας, ἤγουν συντόνους τὰς τάσεις ἀφῇται· ἔστι δὲ ἀρχαῖον τὸ αὐτὸ τὰ πρὸς τὸν βίον ἄγειν, θυμώντες, ἢ κινηγετόντες. Polit.

5. ὁ σκοτεινὸς Ἡράκλειτος) Alius ab eo auctor, quem paullò ante dicebam, Allegoriarum Homericarum, ut benè unum ab alio diſtinguit alibi Euſtathius. *Polit.*

6. τὸ μὲν ὄνομα, βίος) Apud Etymologum ex Heraclito, βιὸς ὀξυτόνως. Neque enim veteres videntur feciſſe illam accentus differentiam pro diverſitate ſignificationis. Etymologus: ἔοικε δὲ ὁ τῶν ἀρχαίων ὁμωνύμως λέγεσθαι βιὸς, τὸ τόξον, καὶ ἡ ζωή. Ἡράκλειτος μὲν ὁ σκοτεινὸς. Τῷ μὲν τόξῳ ὀνομα βιὸς· ἔργον δὲ θάνατος. Atque ita ὀξυτόνως placet mihi legere apud Euſtathium. *Polit.*

7. ἰκέλη ἄεισε) lege cum ſpiritu tenui, ἰκέλη. immo κἰκλη, ut ex lege metri daſſe videtur Poëta: apud quem etiam pro ἄεισε legunt vulgò, σάλπιγξ. lib. ο' Odyſſ. v. 411. de arcu Ulyſſis, & de ſono, quem edidit ἀ τευχὸ, dum Ulyſſis manu tentaretur:

Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι κἰκλη σάλπιγξ. Polit.

circumiacentia illa Idæ loca emittebant: quum non multis modò fontibus, verùm etiam fluviis ea regio abundaret, ut tum alii ex veteribus narrant, tum etiam Homerus. Quæ certè peſtilentia, procul a navibus, ex interiori campeſtri regione orta, primùm corripuit, quidquid ibi armentorum in paſcuis degebat, propterea quòd infecto primitus aëri propiora eſſent, eumque ſtatim, prono ad terram capite, acciperent: ſed tamen magis illa nocuit mulis, qui & ipſi, deorſum verſum proni, quum craſſam illam, & ſuffocantem peſtem haurirent; eâque inſuper de cauſsâ, quòd ex diſſimilibus diverſiſque naturâ animalibus procreati eſſent, peſtilenti illo morbo faciliùs afficiebantur: quum præſertim muli ſicco aduſtoque ſint temperamento, quemadmodum etiam canes, ut traditum eſt a veteribus; adeo ut calori, æſtuique aëris tolerando minimè ſint pares: eademque præterea animalia aëriori mehercules ſint odoratu, & idcircò luem faciliùs contrahant. Mulas enim ferunt, ſi derelictæ ab uno aliquo fuerint, viam ab olfactu adinvenire. Unde ex quoque faciliùs peſtilentem aërem attrahebant. Maximè verò malum ſentiebant canes, qui puro indigent aëre: quum & ipſi, propter vim, atque acumen odoratus, morbum celeriter conciperent, & maximè, ſi ἀργοὶ erant, ut eos vocat Homerus, hoc eſt, albi: quippe quum corpora alba, ob majorem raritatem, faciliùs, quàm nigra, ut volunt, afficiantur. Primùm igitur peſtilentiâ tacti ſunt, muli, & canes. Deinde alia quoque animantia: etſi illa Homerus ſilentio prætermittat, utpote qui, tropo Poëtico, ex parte totum ſignificat.

Po-

ἤτοι λαμπτήρος) Macrobius Saturn. lib. 1. c. 17. *Item Argyrotoxus, quòd craſſitem per ſummum orbis ambitum, velut arcus quidam figuratur alba & argentea ſpecie, ex quo arcu radii in medium emicant ſagittarum.* Polit.

δεξιόμητος μακρότερο δίστια τετυκτὼ) Id ſi Heraclitus benè adverriſſet, non exiſtimaſſet alienum illud eſſe a fabulæ fide, quòd Apollo, ad emittendam ſagittam, procul a navibus confidat. Quocirca explicari tantùm poſſe id putat per allegoriam. qualem ferè affert etiam Macrobius ad declarandam fabulam ſerpentis, quem Apollo ſagittis occidiſſe perhibetur. *Sagittarum autem nomine non niſi radiorum jactus oſtenditur, qui tunc longiſſimi intelliguntur, quo tempore altiſſimus ſol diebus longiſſimis ſolſtitii æſtivo cenſuit annuum curſum. Unde ἑκηβόλος dictus, ἐκατηβόλος, e longiſſimo altiſſimoque radius in terram uſque demittens.* Politus.

κατὰ τὸν παλαιὸν ἱστορίην) apud Geographum ex Demetrio. *Polit.*

ἤτοι λαμπτήρος) five νομαίας. Polit.

τῇ κάτω πρὸς τὴν γῆν νεύσῃ) Quæ cauſſa allata eſt etiam ab Heraclito, cur peſtifera illa lues in pecora primùm invaſerit: Τὰ δ' ἐπὶ γῆς ἑρπετὰ ζῶα, τοὺς νομεῖς ἐκθεῖν αὐτοὺς συμμαίζειν ἔλεγε. Ammianus Marcellinus lib. 19. *Affirmant etiam aliqui, terrarum halitu denſiore craſſatum aëra, emittendis corporis ſpiraminibus reſiſtentem, necare nonnullos. Qua cauſſa animalia, præter homines, cetera, jugiter prona, Homero auctore. & experimentis deinceps multis, quum talis inceſſerit labes, ante nonnumquam interire.* Polit.

Πρωτοτυπῶς μὲν οὖν, ὁρᾷς, ἡ κύνες ἐκακώθησαν) Hinc facilè liberatur Homerus a Zoili calumniâ, quòd Apollinem faciat iram ſuam in mulos, & canes exercere. *Polit.*

τρόπῳ Ποιητικῷ) Tropus Poëticus, ſynecdoche. Nam, ut de hac ipsâ ſynecdoche notat Quintilianus, *omnia liberiora Poëtis, quàm Oratoribus.* Polit.

lari ab eo Agamemnonem oporteret. Siquidem, propter Chryseidem, tum injuriam fecerat Apollini, tum Jovem, supplicum præsidem, filiasque ejus, Preces, contempserat. quibus de Precibus postea docet Poëta, non esse eas limis oculis adspiciendas. Constat autem, multa hujuscemodi prodigia fabulas comminisci, ut scilicet propter hominis unius vecordiam, atque, ut Euripides loquitur, ex privatâ stultitiâ, publica mala divinitus immittantur. Sic enim aper Calydonius, propter unum Oeneum, universam fertur Ætoliam, Dianæ irâ, devastasse. Oedipi item mala ad totam Thebanorum regionem dimanarunt. Locrensis quoque Ajax, dum ex Troja remearet, lacessitâ Minervâ, calamitatem pœnamque suam in omnes Græcos diffudit. Tu porro, velim, hoc loci observes compensationem illam, quæ sita est in quadam veluti relatione, perpessioneque mutuâ malorum. Non enim tantùm divexatur, atque affligitur Phrygia propter Græcam mulierem Helenam; verùm etiam intereunt Græci pestilentiâ, propter Chryseidem, Briseidemque, mulieres Phrygias.

LXII. Οὐρῆας vocat mulos, vel, παρὰ τὸ ὄρος, *a monte*, ὀρέας, & Jonicè οὐρῆας· quoniam, ut in Exequiis Patrocli manifestum erit, quidquid in montibus operis faciendum erat, id mulis peragebatur: quum, ut traditum est, muli illic eximiè valeant, utpote qui laborem, & pondera facilè perferunt. Vel ab ὄρος, quod ventum significat, idque ex eo, quòd hæc ipsa animalia vi careant genitali, quique in eorum semine inest spiritus, sterilis sit, ac veluti ventosus,

γραφῆναι ἀσεβίας τὸν Ἀγαμέμνονα. ὕβρισε, διὰ τὴν Χρυσηίδα, καὶ Ἀπόλλωνα ὕβρισε, καὶ Δία δὲ ἱκέσιον, καὶ τὰς αὐτοῦ θυγατέρας λιτὰς, παρῆδε. ᾧδε ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φιλοσοφῆ ὁ Ποιητὴς, λέγων, μὴ χρῆναι παραβλέ- *Rom. p. 42.*
πειν αὐτὰς. Δῆλον δὲ, ὅτι πολλὰ τοιαῦτα οἱ μῦθοι τερατεύονται, ὡς [2] δι' ἑνὸς ἀνθρώπου ἀτασθαλίαν, καὶ, καθὰ Εὐριπίδης φησὶν, ἐξ ἰδίας ἀνοίας, κοιναὶ κακὰ θεόθεν γίνεσθαι. Οὕτω γὰρ, δι' ἕνα τινὰ Οἰνέα, ὁ Καλυδώνιος σῦς, πᾶσαν τὴν τῶν Αἰτωλῶν λέγεται σίνασθαι, Ἀρτέμιδος χόλῳ. Ἀπήλαυσε δὲ καὶ τῶν τῆς Οἰδιποδος κακῶν, ἡ τῶν Θηβαίων πᾶσα γῆ. [3] Ὁ δὲ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ ἐκ Τροίας ἀποπλῳ, τὴν Ἀθηνᾶν ἐρεθίσας, ἧς πάντας Ἀχαιοὺς ἐσκέδασε τὸ κακόν. Ἐνταῦθα δὲ σημήνασθαι καὶ τὴν ἀνισασμὸν, ἢ καλά τινα οἷον ἀντίδοσιν, καὶ ἀντιπαθῆναι. Οὐ γὰρ μόνον ἡ γῆ τῶν Φρυγῶν διὰ Ἑλληνίδα γυναῖκα τὴν Ἑλένην πάσχει κακῶς· ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες διὰ γυναῖκας Φρυσίας, τὴν Χρυσηίδα, καὶ τὴν Βρισηίδα, [4] παραπόλλυνται λοιμῷ.

ξβ' Ὅτι ὑρῆας τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἢ παρὰ τὸ ὄρος ὀρέας, καὶ Ἰωνικῶς ὑρῆας· ἐπιτήδεια ἐν ὄρεσιν ἔργα (ὡς καὶ [5] ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ δηλωθήσεται) διὰ τῶν τοιούτων ζώων ἐξελελεγμένα· διαφερόντως, φασὶν, ἰσχυόντων ἐκεῖ, ὡς ταλαεργοὺς ὄντων, καὶ ἀχθοφόρων. ἢ παρὰ τὸ ὕρος, ὃ δηλοῖ τὸ ἄημον. τοῦτο δὲ, [6] διὰ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ τὸ τῆς σπερματικῆς πνεύματος ἄκαρ-

πον,

1. τὸ ἀνωμολῆθαι αὐτοῖς τὸ τῆς ὑσμίνης αἰσθητήριον) Heraclitus: οἱ μὲν ἄνθρωποι μιαιφονίοις ταῖς ἀνιητοῖς τὸν καθαρώτατον ἵλιττες αἷμα, βραδύτερον ἀλίσκονται τῷ τάφῳ. Politus.

2. δι' ἑνὸς ἀνθρώπου ἀτασθαλίαν) Sapienter Hesiodus in Operib. v. 240.

Πεῖσαι τῇ ἑβδόματα τέλεις κακὰ ἀνδρὸς ἀπάντα,
Ὅσσις ἀλιτήσῃσι, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. Polit.

3. Ὁ δὲ Διαρὸς Αἴας) Virgilius 1. Æneid.
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.
Polit.

4. παραπολλύνται) lege, παραπόλλυται. Polit.

5. ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ) lib. Ψ. Il. a versu 111. Polit.

6. διὰ τὸ ἄγονον) Ob vulvæ oblitoratem mulæ non concipiunt. *Aristoteles.* Salvinus.

ξγ. Ὅτι βάλλειν παρὰ τῷ Πλάτωνι πολλαχοῦ, τὸ μήκοθεν ἀφιέντα βέλος, τυγχάνειν τῆς σκοπῆς. ἄλλως μέντοι· ἀφιείς τις, ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων; ἐκ ἄν ποτε κυρίως βάλλειν λεχθείη. Βάλλειν γὰρ ἁπλῶς τὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ [1] ἐπήβολος ὁ ἐπιτυχὴς λογισμῷ, καὶ [2] βαλή, ὡσαὶ βολή, ἡ ἐπιτυγὴς σκέψις· καὶ τὸ, [3] ἰῶς δ' ἐπέβαλεν ἡὸς Φηρᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχῶς ἀφῆκε. Φησὶν οὖν καὶ ὧδε Ὅμηρος, ὅτι βέλος ἐκεπευκὲς ἐφῆκε ὁ Ἀπόλλων, ἔβαλλεν, ἤτοι ἐπέτυχε. Ἐφ' ᾧ δὲ τρόπου ἐτυμολογικῶς τὸ βέλος βάλλε. Διαφέρειν δὲ δοκεῖ τὸ βάλλειν. ἔστι μὲν καιρὸς ῥητὸν, διὰ τοῦ α· τὸ δὲ σιγηλῶς νοητὸν, βέλλειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ βέλεμνον, καὶ τὸ βέλος, [6] ὡς ἡ βολή. Ὡς δὲ τραχέως τὸ βάλλειν, ὡμολόγηται. Σημαίνει γὰρ τὸ ἐπιτυγχάνειν, τὸ ῥίπτειν, τὸ τιθέναι. Ἐκπευκὲς δὲ, τὸ οἷον ἔχόν τι πεύκης, πικρίαν δηλαδή. Καὶ γὰρ πικρὸν καὶ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ πικρὸν [7] πευκέδανον παρωνόμασται προπαροξυτόνως, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἐρυθρόδανον, ἀφ' οὗ βέλος ὀξυτόνως πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐκπευκὲς, ἤγουν ἐκπέπικρον. Τινὲς δὲ ἐκπευκὲς ἤκουσαν, τὸ θανάσιμον, καὶ ἐκτέμνον τὸν βίον ἢ βλαπτικώτατα, δίκην πεύκης, ἥτις [8] ἐκλιμβῶσα, οὐκέτι ἀναβλαστάνει. Ἐνταῦθα δὲ σκωπτέον τὸ τοῦ Ἡροδότου, ὡτόβιλος,

ὅτι

Poëtam, est, emisso eminus jaculo, scopum assequi. Quòd siquis alio modo emittit, neque attingit, numquam propriè dici potest βάλλειν. Βάλλειν enim simpliciter est attingere, sive assequi. Unde & ἐπήβολος, is, qui compos est, rationis; & βαλή, quasi βολή, consilium, seu consultatio cum successu, sive quæ rem assequitur: itemque illud de navi, quæ ἐπέβαλεν εἰς Φηρὰς, pro ἐπιτυχῶς ἀφῆλθε, *feliciter pervenit, sive appulsa est Pheras*. Sic igitur Homerus de Apolline narrat, ut βέλος ἐκπευκὲς ἐφῆκε, ἔβαλλε, *jaculo ununo immisso, jaculatus sit*. sive, certo, nec aberrante ictu, percusserit, seu vulneraverit. Ad tropum autem etymologicum pertinet τὸ, βέλος βάλλε, *jaculum jaculatus est*. At verò τὸ βάλλειν, *jaculari*, duobus efferri modis videtur. Nam, etsi effertur communiter per α' tacitè tamen, intelligitur ὃ βάλλειν ex quo τὸ βέλεμνον, & τὸ βέλος, *jaculum*, itemque ἡ βολὴ, *jactus*. Cetertim in confesso est, trifariam accipi τὸ βάλλειν. Significat enim attingere, jacere, ponere. Porrò autem ἐκπευκὲς, *amarum*, est τὸ οἷον ἔχόν τι πεύκης, *id, quod habet nescio quid veluti piceæ, sive potiùs laricis*. nimirum amarorem. Nam & amara laricis lacryma. Unde & fortassis denominatum est πευκέδανον, *peucedanum*, quod est amarum, acutè antepenultimâ, ad exemplum τὸ ἐρυθρόδανον, *rubia*. ex quo jaculum, voce oxytonâ, πευκεδανὸν, *amarum*, quod etiam ἐκπευκὲς, videlicet ἐκπικρὸν, *habens amarorem*. Aliqui tamen ἐκπευκὲς ita accipiunt, ut idem sit, atque mortiferum, seu lethale, quodque vitam ejus, quem ferit, abscindat, instar πεύκης, *laricis*, quæ excisa non amplius repullulat. Quo in loco animadvertendum id, quod tradit Herodo-

1. ὑρὶν) *Urina* Plinius lib. 10. c. 58. de ovis palumbium, & turturum: *Quamvis tria pepererint, numquam plus duobus educunt. Tertium, quod irritum est, urinum vocant*. Polit.

2. ἐπίσης τραπέζης) ex lib. ι Od. v. 309. *Polit.*

3. ἐπήβολος ὁ ἐπιτυχὴς λογισμῷ) Conjunge, ἐπήβολος λογισμῷ. ita ut ἐπήβολος λογισμῷ intelligatur esse ὁ ἐπιτυχὴς λογισμῷ. Nam sine adjectione τῷ λογισμῷ, numquam ἐπήβολος, nisi vehementer fallor, fuerit ὁ ἐπιτυχὴς λογισμῷ. ut nec alterius cujuspiam rei quis intelligi potest ἐπήβολος, nisi res illa adjiciatur. Sic Homero νηὶ ἐπήβολος. Platoni ἐπήβολοι γιγνόντες τῆς ἀληθείας ψυχῆς. Archippo χρημάτων ἐπήβολος. Et Sophocles dixit φρενῶν ἐπήβολον. Et Hyperides, μηδένα τολμᾶν, μήτε πολιτικῆς ἐπήβολος γενέσθαι. Vocem hanc non Poëticam esse, sed Atticam, notat Porphyrius. *Polit.*

4. βολὴ, οὐσιὴ βάλλω) quasi sit ἡ τῶν νοὸς ἐμβολὴ, ut explicat Etymologus. *Polit.*

5. ἰῶς δ' ἐπέβαλεν εἰς Φηρὰς) lib. ε Od. v. 296. Ἡ δὲ Φηρὰς ἐπέβαλεν. ideli, navis. Ubi alii: Ἡ Φηρὰς δ' ἐπέβαλεν. Porphyrius: ἡ ναῦς ἐν ἐπιβολῇ ἐγένετο, ἤγουν τυχοῦσα τῶν Φηρῶν. Polit.

6. ὡς ἡ βολὴ) Sic βολὴ Etymologo γίνεται παρὰ τὸ βάλλω, βολῶ. & per pleonasmum τὸ ὑ, βολῶ. Polit.

7. πευκέδανον) *peucedanum* Plinio. *Polit.*

8. ἐκλιμβώσα, οὐκέτι ἀναβλαστάνει) Theophrastus l. 3. de Hist. Plantar. c. 8. ἀποκοπέντες δὲ τῶ ριζῶν, τὰ μὲν ἄλλα πάσαι, ὡς εἰπεῖν, παραβλαστάνουσι· πλὴν ὅσαι αἱ ῥίζαι περίτριτον τύχωσι ποιοῦσαι· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἐλάττω τελέως τὰ ῥίζαν ἀφαιρεθῇ τις, ἐὰν δὲν τὸ ἄκρον ἐκκοπῇ. Et de Gall. Plantar. l. 5. c. 14. Περὶ δὲ τὰς ἐλάτας, καὶ τὰς κολλίτυς, ἐν ὀλίγοις ὁ σκοπὸς. ὀλίγα γὰρ τὰ φυόμενα. κατὰ μὲν τὸν ἐκτομὴν, ἐλάτη, πεύκη, φώτιξ, ρυσίξ. Quam πεύκην vocat Theophrastus, eam videtur Plinius *laricem* intelligere. Quum enim Theophrastus lib. 3. de Hist. Plantar. c. 10. magnam hanc differentiam inter πεύκην. & πίτυν statuisset: πεύκην μὲν γὰρ, ἐκκοπεῖσαν τὸν ῥίζαν, οὐ παραβλαστάνει· ἡ πίτυν δέ φασί τινες παραβλαστάνειν. ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἐκπεσόντος τοῦ Πυρρίνου ὄρους τὸ πιτυώδους. hunc ejus locum Plinius sic vertit lib. 16. c. 10. *Larix, ubi radicibus, non repullulat; picea repullulat, ut in Lesbo accidit, interdum nemore Pyrrhæo*. Hardouinus, per summam, ut puto, incuriam, omisit in Plinio suo verba illa: *picea repullulat*. Politus.

ἰριὰς, *jaculum amarum immittens*, τὸ βέλος, *jaculum*, producat ultimam ratione cæsuræ, more syllabæ communis: itemque ut τὸ ἰριὰς, *immittens*, longam habeat penultimam illam ancipitem. Quòd si eam maximè, propter incrementum, produci oportebat in Ἀπὸ κακῶς ἀρίη. *Sed malè dimisit*: ex incrementi tamen defectu, breviata est ibi Jonicè anceps illa littera Præteriti imperfecti.

LXIV. Con-

ἐκτηνη τῷ λήγουσαν, τὸ λόγῳ σιγμῆς, κατὰ κοινὴν συλλαβήν. καὶ ὅτι τὸ ἐφιὴς, μακρὸν ἔχει τὸ παραλῆγον δίχρονον. Εἰ δὲ μάλιστα ἐχρῆν ἐκτετάσθαι αὐτὸ ἐν τῷ, Ἀλλὰ κακῶς [11] ἀφίη, δι' αὔξησιν, ἀλλ' ἐκεῖ Ἰωνικὴ ἐστιν ἡ, δι' ἀναυξησίαν, συγκολὴ δὲ ἐν τῷ παραλήγοντι δίχρονος. *Rom. p. 43.*

ξδ'. Ὅτι

1. πανδλίδης) Herodotus πανδλίδαι. Polit.

2. ἐκπεριβόητος πίτυος δίκην) Cræsus apud Herodotum l. 6. n. 37. minatus fuerat Lampsacenis, se illos, nisi Miltiadem missum facerent, πίτυος τρόπον, extirturum. Hinc natum adagium de iis, qui funditus evertuntur, ac pereunt: πίτυος τρόπον. quod Zenobius, & Diogenianus dicunt, πεύκης τρόπον. Utrumque, quod ad adagii quidem sensum attinet, rectè. Nam tum πεύκη, tum πίτυς enumerantur a Theophrasto inter τὰ ἀθηρόφυτα κατὰ τὸν ὑπόπτον. Sed minùs tamen rectè Erasmus, & Andreas Schottus videntur mihi πεύκην explicare *piceam*. Πεύκη Theophrasti, Plinio est, ut vidimus, *larix*. Quæ a Plinio dicta est *picea*, ipsa est πίτυς Theophrasti. Hinc idem Plinius lib. 17. c. 24. *Similem & decacuminatio ratimem habet, cupressi, piceæ, cedri. Ha enim, detracto cacumine, aut ignibus adusto, intereunt. Piceam* nominat, quam Theophrastus πίτυν. Omisit hoc loci Plinius πεύκην, sive *laricem*, sicuti etiam ἐλάτην, sive *abietem*, & φοίνικα, sive *palmam*: quarum pariter meminit Theophrastus lib. 4. de Hist. Plantar. c. 19. ubi de decacuminatione, sive ὑποκοπῇ πεύκης, ἐλάτης, πίτυος, φοίνικος, λέγει, καὶ κυπαρίττου. Τούτων γάρ, inquit Theophrastus, ἐὰν περιαιρεθῇ τὸν κόμον, καὶ ἄνωθεν ὑποκοπῇ τὸ ἄκρον, φθείρεται πάντα, καὶ ἀβλαστεῖ. καθάπερ δ' ὑπελαμβάνετο, οὐ πάντα, ἀ ἔνια. At laricem ex πεύκῃ expressit Plinius lib. 16. c. 24. *Pungentia* (folia) *pino, piceæ, abieti, larici, cedro*. Ubi duobus illis nominibus, *pino, piceæ*, videtur mihi Plinius explicare voluisse, quod unâ πίτυος voce significat Theophrastus l. 1. de Hist. Plant. c. 16. διαιροῦσι δὲ ἐκ τῶν ἄκρων, κατὰ τὸ τῆς πεύκης, καὶ πίτυος, καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου. Certè ipse quoque Plinius πίτυν, quam frequentiùs dicit *piceam*, vertit aliòi *pinum*: ut, quod dixerat Theophrastus lib. 4. de Hist. Plant. c. 16. οἷον ἐὰν τις τῆς πίτυος ἀφέλῃ τὸ ἄκρον, ἢ τὸ φοίνικος, ἄκαρπα γίνεσθαι ἀμφω φασὶ, καὶ οὐκ ἄλως αὐταῦξεσθαι. ipse sic reddit lib. 17. c. 24. *Ut siquis pino cacumen auferat, vel palmæ. Sterilescunt enim, nec moriuntur*. Quod tamen intellige extra ὑποκοπήν. Hæc enim necem omnino affert. Itaque πίτυς Plinio & *picea* est, & *pinus*. At verò πεύκη, *larix*. Quamquam non ignoro, videri aliquando, eâdem auctori ipsam etiam πεύκην, *pinum* appellatam. Nam quod scribit Theophrastus l. 4. c. 18. περὶ γὰρ τὴν βλάστησιν ἐλάτης, καὶ πεύκης, ὅτε καὶ λιτόκαι, τὸ Θαργηλιῶνος, ἢ Σκιροφοριῶνος, ἂν τις περίλῃ, παραχρῆμα αὐαίνονται. Plinius inde sic transfert: *Abieti enim, & pino siquis detraxerit* (corticem) *sole Taurum, vel Geminos transeunte, cum germinant, statim moriuntur*. Sed Plinium ibi puto generali veluti nomine usum esse ad designandas arbores pineæ generis, ut, quod speciatim de πεύκῃ, seu larice, notaverat Theophrastus, id ipse ad alias etiam ejus generis arbores extenderet, quibus interitum affert decorticatio. Itaque generatim eum dixisse *pinum*. Verùm, ubi de his arboribus speciatim loquitur Plinius, easque ita inter se comparat, ut unam discriminet ab aliâ, πίτυν a πεύκῃ, semper ille πεύκην interpretatur *laricem*, πίτυν, *piceam*, ita tamen, ut sub eodem πίτυος nomine pinum etiam simul aliquando comprehendat. Sic *pinum & piceam* conjungit lib. 24. c. 6. ubi siccam resinam fieri dicit *e pinu, & picea*. Hæc est enim, quæ Theophrasto, & Dioscoridi, vocatur πιτύϊνη· ponitque a Theophrasto cum abiegnâ in secundo gradu a terebinthinâ. Nam Dioscorides in tertio eam gradu collocat. Resinam hanc πιτύϊνην Græci illi auctores longè præferunt τῇ πευκίνῃ. Atque ita Plinius resinam, quæ *e pinu, & picea fit*, separat ab aliâ, quæ funditur e larice; fallique eos scribit, *qui eamdem putant esse, e picea, atque larice. Picea enim*, inquit, *pinguem, & tburis modo succosam fundit: larix gracilem, ac mellis liquoris, virus redolentem*. ut & supra scripserat de larice: *Pinsculum huic exumpit liquoris, melleo colore, atque lentitiæ, nunquam ureicentis*. Idque est, quod ait Theophrastus lib. 9. cap. 2. Πλεῖον δὲ ἡ πιτύϊνη, καὶ βαρυτέρα, καὶ πιττωδεστέρα. Resina igitur πιτύϊνη Plinio est *e larice*, sicut πιτύϊνη *e pinu, & picea*: adeòque πεύκη, *larix* ipsa est; πίτυς verò, *picea* est, & *pinus*. Ita semper Plinius, ubi laricem a piceâ distinguit. πεύκη, *laricem* intelligit. Fallitur Harduinus, qui Plinianam laricem, πεύκην Græcorum, peculiarem Italiæ arborem facit, & Galliarum. *Politus*.

3. τινες Ἡρόδοτος) Moverat jam pridem dubitationem hanc A. Gellius, l. 3. c. 4. periode quasi *Herodotus, scriptor Historiæ memoratissimus, parùm verè dixerit, unam solamque pinum arborum omnium, cæsam, numquam denuo ex itidem radicibus pullulare*. Polit.

4. ἃς τε πιτυώδεις καὶ τὰ τοιαῦτα δένδρα) Certè πίτυς videtur fuisse arborum nomen commune, quod pluribus ejusdem generis arboribus attribueretur: quum, ut paullò ante vidimus, piceæ etiam conveniret. Quid verò in causâ sit, quamobrem pineæ istæ, ut ita dicam, arbores ὑποκοπῇ emoriantur, explicat Theophrastus De caus. Plantar. lib. 5. c. 24. *Politus*.

5. διά τινα ἐν αὐτοῖς ἰσχὺν πεφύκασι) Plinius lib. 16. c. 10. *Omnia ea* (genera cognatarum arborum, quæ resinam ferunt) *perpetuò virent, nec facilè discernuntur in fronde, etiam a peritis: tanta naturalium mixtura est*. Polit.

6. σαμίσιος) *Domiporta*, qualis est cochlea. *Salvinus*.

7. ἐχεχειρία) Lege, ἐκεχειρία, ut & Ilatini, ἐκεχειρία, non ἐκεχυρία, ut patet ex ipso etymo. Est enim quasi ἐκεχὴ χειρῶν. Gellius lib. 1. c. 25. *Nam quòd eo tempore non pugnatur, & manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt*. Politus.

In Eustathio ἐχεχυρία, & ἐκεχυρία. fu te, ut ἐνίχορον, *pignus*, ἀπὸ τῆς χειρὸς, & a pugno. Sed legendum, ut apud auctores, ἐκεχειρία. quasi ἐχεχειρία, *manûs abstinentia, inducia*. Salvin.

8. καὶ τριτῇ) Etymologus: καὶ τριτῇ τῇ χ' ὡς κ'. Gellius: *exemptâ unâ litterâ sonitus vastioris, & subjunctâ lenioris*. Polit.

9. ἡ ἄδεια) M. Varroni *pax castrensis, paucorum dierum, & belli feria*. Quas induciarum definitiones reprehendit A. Gellius. *Polit.*

10. λόγῳ σιγμῆς) *ratione puncti*. fortasse legendum τομῆς. ideſt, *cæsuræ*. Salvinus.

Nihil mutandum. Nam & infra p. 81. dicit Eustathius σίζεσθαι, *vim habere cæsuræ*. quippe quòd cæsura notaretur. & distingueretur puncto. *Polit.*

10. ἀφίη) Homerus, ἀφίη. Polit.

θάνατον. Διὸ καὶ οἱ Γυμνοσοφισταὶ πυρίκαυστοι γιγόμενοι, ἀπωτίθεντο τὸν ζωόν· ὡς καὶ ὁ τὸν Ἀλεξάνδρου Κάλανος. Ἔδοξε δέ τισιν, ὡ μὴν ἀληθῶς, ἢ Ἡρακλέα καταρξαι τὸ ἔθος τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως. Παῖδα γάρ, φασι, φίλου τινὸς Λικυμνίου τὸν Ἀργῆον ἐξαιτησάμενος ἐπὶ συμμαχίᾳ τῇ κατὰ τὸν Λαομέδοντος, καὶ ὁρκωμοτήσας, ἢ μὴν ἐπανασώσασθαι τῷ πατρὶ τὸν υἱόν, διεξέπεσε τῆς εὐορκίας, οἷα τοῦ Ἀργέου πεσόντος ἐν τῷ πολέμῳ. Ἀφοσιῶται δὴ τῷ ἀνακομιδὴν ὁ Ἡρακλῆς, καύσας τὸν Ἀργῆον, καὶ τὰ ὀστᾶ κομίσας τῷ πατρὶ, καὶ σοφίζεται αὐτὸν, ὡς ἤδη ἔχοντα τὸν υἱόν. Καὶ τὸ ἔθος, φασὶ, πραμεῖναν ἐκλιπε, γέγονε καινὸν τοῖς Ἕλλησιν. Ἔφη δὲ καὶ ἕτερον φασὶ παῖδα τοῦ Λικυμνίου τὸν Οἰωνὸν, πολέμῳ ἀποβαλεῖν Ἡρακλῆς. Διὸ καὶ ὀκνῆν ὁ πατὴρ ἐπὶ τῷ Ἀργέῳ, τὸν ὅρκον ἐδέδιει. Ἀλλ' ὅλῳ μὲν Ἕλληνες τοὺς νεκροὺς ἔκαιον, τὰ ὀστᾶ μόνα κατέχοντες, καὶ θάπτοντες ὡς μετέμψιν τῶν καομένων. Αἰγύπτιοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐταρίχευον, ἵνα ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ποτὲ ζῶντος, ἔχωσιν, ὡς μιμῆς ζώπυρον. Πῶς δὲ ἐταρίχευον, ἱστορεῖ Ἡρόδοτος. Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ πᾶσιν ἤρεσκεν ἢ τῶν νεκρῶν καῦσις. Τῶν τις ὖν πελαργῶν ἀχθόμενος, ὡς μιαινομένῳ τῷ πυρὸς, οἷς ὡμίλει, νεκροῖς σώμασιν, ἐπικαλεῖται τὸν τοῦ πυρὸς κλοπέα Προμηθέα, λέγων· ἐπάρηξον, βοήθησον, κλέψον, ἢ δυνατὸν καὶ πάλιν, τὸ πῦρ.

Ξέ. Ὅτι ἐν τῷ, αἱ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, πυραὶ λέγονται αἱ μεγάλαι πυρκαϊαί.

LIum autem est quibusdam, tametsi non vere, morem hunc comburendorum cadaverum initium ab Hercule duxisse. Fertur enim Hercules, in expeditionem contra Laomedontem profecturus, socium sibi belli expetiisse, amici sui Licymnii filium Argeum, quem, jurejurando interposito, pollicitus est patri, sese porro incolumem restituturum: sed, occiso in bello Argeo, jurisjurandi fide excidisse. Itaque Hercules, ut, relato filio, jurisjurandi religione defungeretur, Argeum cremasse, ossaque ad patrem retulisse, & hoc eum modo elusisse, perinde quasi suum ipse jam filium recepisset. Ab eo igitur tempore consuetudinem permansisse ajunt comburendorum cadaverum, quæ communis Græcis evasit. Licymnium autem narrant idcirco jusjurandum illud ab Hercule exegisse, quòd Argeo filio timeret, eo quòd scilicet alterum Licymnii filium Oeonum jam antea Hercules in bello amisisset. Atque ita quidem Græci soliti sunt cremare cadavera, ossaque tantùm servare, ac sepelire, ut memoria eorum extaret, quos cremavissent. Verùm Ægyptii cadavera condiebant, ut ejus, qui olim vivebat, integram formam, memoriæ excitandæ caussâ, haberent. Quomodo autem condirent, memorat Herodotus. Constat tamen, non id omnibus placuisse, ut cadavera cremarentur. Quare ex veteribus quidam graviter inde offensus, perinde quasi ignis iis, ad quæ se applicabat, mortuis corporibus contaminaretur, furem ignis Prometheum invocat, petitque ab eo, ut auxilietur, opem ferat, furetur, si fieri id rursus potest, ignem.

LXV. Hoc loci: αἱ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί. *Semper autem pyræ cadaverum ardebant frequentes:* πυραὶ, *pyræ*, vocantur ingentes rogi.

1. τὸ μὲν ζῶν τὸ ἀνθρώπου) Animam. Quinctilianus Declam. X. *Animam verò flammæ vigoris impetum, perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, & quo sacri turbines exsistunt, inde venire, unde rerum omnium auctorem patentemque spiritum ducimus: nec interire, nec fovere, nec ullo mortalitatis affici fato; sed, quoties humani fœtoris carcerem effregerit, & exoneratis membris mortalibus, levi se igne lustraverit, petere sedes inter ætra.* Polit.

2. δομηθέντα) Quod legitur apud Lycophronem in Alexandrâ, δομήσατο, per metaphoram ἀπὸ τῶν τεκτόνων, οἱ δοματέρων, ἀντὶ τοῦ ἀνίζουσιν, οἰκίζουσιν, in hoc versu:

Σοφὰς κατοίδων λειρίοιν δομήσατο.

nonnulli fecerunt δομήσατο, per ῡ magnum. Sed δομήσατο legisse videtur Eustathius. Quomodo etiam legendum probavit Tzetzes: Τὸ γὰρ μ' ἐντὸς αὐτὸ (nempe μηρὸν ῑ) ὡς τὸ, Θελομηδὴς Ἀφροδίτην· κἂν κρεῖ τινες ἐδομήσαντο τὸ μ', διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς κεῖσθαι τὰ μέτρα. Siquis tamen, inquit, id scribat per ῡ magnum, κἂν οὕτω, μαθήσεται, ὅτι Ἀττικὴ ἔκτασιν γράφει μείζω, ὡς τὸ δοῦπος, τοῦπος, καὶ τὸ ξυνὸν. Politus.

3. ἢ Ἀρῆος) Duos Licymnii filios, Ἀργέαν, καὶ Μίλητα, memorat Apollodorus lib. 2. c. 7. *Polit.*

mo τῷ θ', θαλύσιον, *locus aptus ad insolandum*. Unde verbum θαλυσιδεύω, *insolo*. Ubi sciendum, non solùm in θαμὰ, *creber*, vocibusque ejuscemodi ex pleonasmo additam esse diphthongum ᾰ· sed in aliis quoque vocibus, quemadmodum etiam in ἑξῆς, ἑξείης, *deinceps*. Idque insuper in multis Præsentibus contingere, ac Futuris Activis. cujusmodi est βρώω, *edam*, βρωσέω, *esurio*: πολεμάω, *bellabo*, πολεμιάω, *bellare cupio*: θῶ, θέω, *curro*: κίχω, κιχάω, *assequor*: ἔρω, *dico*, ἐρέω, *interrogo*. quale illud: μάντιν ἐρώμεν, *vatem interrogemus*. Τὸ θαμὰ, *crebrè*, lucem inter cætera afferre potest τῷ ἀεὶ, *semper*.

Novem quidem dies per exercitum ferebantur sagittæ dei:
Decimâ verò ad concionem vocavit exercitum Achilles.
Id enim huic in animum indiderat candidos habens lacertos Juno.
Sollicita enim erat de Danais, quòd morientes videret.
Hi igitur postquam congregati sunt, & simul convenerunt,
Inter eos surgens locutus est pedibus velox Achilles:
Atrida, nunc nos retrorsum conversos, puto
Retrocessuros, si modo mortem effugere poterimus:
Quoniam jam simul & bellum confecit, & pestis Achivos.
Age verò, vatem aliquem consulamus, vel sacerdotem, [est
Vel somniorum etiam interpretem [etenim somnium quoque ab Jove
Qui dicat, cur tantopere iratus sit Phœbus Apollo:
Utrum ille de voto expostulet, an de hecatombe:
Si fortè agnorum nidorem, caprarumque lactarum
Consecutus, velit a nobis pestem depellere.

LXVI. Adverbiale nomen τὸ ἐνῆμαρ, & significat τὸ ἐνιαύσια ἤματα, videlicet ἡμέρας, *novem dies*. Et sic etiam τὸ αὐτῆμαρ pro αὐθημερὸν, *eodem die, eo ipso die*. ex quo, videlicet ex αὐθημερὸν, *sapiens* dictus αὐθημερινὸς, *is, qui eo ipso die talis evasit,* ideſt,

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
Τῷ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. 55
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥ' ἀπέφθιτον ἐμάων.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἀγορήνδε, ἁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀναΐξας μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
Ἀψ ἀπονοστήσειν, αἴκεν θάνατόν γε φύγοιμεν· 60
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ, καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρώμεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν)
Ὅς κ' εἴποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐνιμείρεται, εἴθ' ἑκατόμβης· 65
Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσης, αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται, ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Rem. p. 44.

ξς'. Ὅτι ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα τὸ, ἐνῆμαρ, καὶ δηλοῖ τὸ ἐννέα ἤματα, ἤγουν ἡμέρας. Οὕτω δὲ καὶ τὸ αὐτῆμαρ, ἀντὶ τοῦ αὐθημερόν, ὡς αὐτὸς ἠμάλι. ἐξ οὗ, ἤγουν τοῦ αὐθημεροῦ, καὶ σοφὸς ὁ αὐθημε-

M

ideſt,

1. παρὰ τὸ θαμὰ) θαμὰ, quaſi τὸ ὁμοῦ. ut τὸ ἰμάντιον, ἱσιμάντιον. Hebræi thamid, *frequenter*. Sic θαλυσιδεύων factum ex τῷ ἀλοησιδεύων. Salvinus.

2. πυκχές) Communiùs per epenthesin τοῦ ν', πυγχές, præsertim apud Hippocratem. *Polit.*

3. κίχω) Aliis κιχήω. qua ratione epenthesis tantùm erit τοῦ ι in κιχάω. Polit.

4. ὅτι) Adrianus Turnebus in editione suâ, ὅ, τι. Polit.

7. αὐθημερινὸς) dicitur tamen αὐθήμερος πρωταροξύτονος, ut apud Pollucem lib. 1. c. 7. τὸ δὲ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθὲν, αὐθήμερον. Ubi minùs rectè alii αὐθημερὸν, ὀξυτόνως. Nomen ibi est, non adverbium, quod adverbium, differentiæ causâ, scribunt ὀξυτόνως. Dicitur autem αὐθήμερος, ut ἀμφήμερος, ἐπιήμερος, ἐνήμερος, πανήμερος, τριήμερος, omnia proparoxytona. Inde, videlicet ex αὐθημερὸν, dicitur etiam μεσόδις αὐθημερὶς apud Jobum cap. 7. *Politus*.

ἱερὸν μὲν γὰρ τὸ, ἔθνεα, ἡ δηλοῖ [3] τὰς ἀγέλας· ἡδὺ δὲ τὸ, ἀγαλλόμενα, ἀπ' ἀποδοθὲν πρὸς τὸ, ἔθνεα, ἀλλὰ πρὸς τὸ τοιοῦτον δὲ αὐτὰ, ὅπερ ἐστὶν ἀγέλαι· ἐπῆν δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς, συλλαχθὲν ἐ πρὸς τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τοιοῦτον. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ, ᾤχετο κῆλα θεοῖο, πάνυ καιρίως ἔχει τὰ ῥήματος. Οὐκ ἔστι γὰρ ἐν αὐτῷ λέξιν εὑρέσθαι καιριωτέραν τῆς, ᾤχετο. Τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἠρᾶτο ἐπῴχετο. ἡ πρὸ αὐτοῦ τὸ, Ἰσὸν ἐποιχομένῳ. Τὸ δὲ καλέσαντο, ἡ κοινὸν, ὡς τὸ ἐκάλεσεν· ἀλλὰ Ἀττικὸν, [4] ὡς ἡ τὸ [5] καλῆμαι Στρεψιάδην, παρὰ τῷ Κωμικῷ.

ξζ'. Ὅτι πολλάκις ἄλλα μέρη λόγου ἀντὶ ἄλλων λαμβάνεται, διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα συλγένειαν. οἷον ἀπαρέμφατα ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν τῷ, περίεσχε μὲν τῇ βουλῇ, [6] πέρι δ' ἔσχε μάχεσθαι. ἤγουν, περίεσχε δὲ, ἡ ὑπερέχετο ἡ ἐν τῇ μάχῃ. Λαμβάνονται δὲ ἡ μετοχαὶ ἀντὶ ὀνομάτων. ὡς ὅτε πὼ τὸ δῖνος φαμὲν ἐρωμένῳ, ἀντὶ τοῦ γυναῖκα· ἡ νόσον ἐλομένῳ, πὼ ὀλεθρίαν. Καὶ [7] ὀνόματα ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων, ὡς τὸ, πλατὺ χαίνων ἀντὶ τοῦ, πλατέως· ἡ ὠκὺ βαδίζειν [8] ἀντὶ τοῦ, ταχέως. Καὶ ἀϊδωνυμία δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων. ὡς τὸ, ἄλλῃ ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ· ἡ ἰαύ-

ἴθνεα, *genera*, & significat gentes, seu greges. Femininum verò τὸ ἀγαλλόμενα, *exultantes*, quippe quod non refertur ad τὰ ἴθνεα, *genera*; sed ad id, quod per eam vocem significatur, hoc est, ad gentes: atque, ut cum veteribus loquar, non cum nomine expresso construitur, sed cum eo, quod intelligitur. Sciendum autem est, τὸ, ᾤχετο κῆλα θεοῖο, *ibant missilia dei*, quod ad verbum quidem illud attinet, apposite admodum dici, & peropportunè. Non enim inveniri ibi potest vox opportunior, magisque accommodata, quàm τὸ, ᾤχετο, *ibant*. Tale etiam illud: ἠρᾶτο ἐπῴχετο. *in mulos invadebat*. & quod supra dixerat, ἰὸν ἐπιχομένῳ, *telum invadentem, obeuntem, percurrentem*. Cetertim τὸ καλέσαντο, *vocavit*, non commune est, ut τὸ ἐκάλεσεν· sed Atticum: sicuti etiam τὸ καλῆμαι Στρεψιάδην, *vocabo Strepsiaden*, apud Comicum.

LXVII. Aliæ sæpe orationis partes, ob illarum inter se cognationem, pro aliis sumuntur. Exempli causâ, infinita pro nominibus, ut cum dicit: περίεσχε μὲν τῇ βουλῇ, πέρι δ' ἔσχε μάχεσθαι. *Ut antecellitis consilio, ita antecellitis pugnare*. videlicet, περίεσχε δὲ, ἡ ὑπερέχετε ἡ ἐν τῇ μάχῃ, *antecellitis, præstatisque etiam in pugnâ*. Participia etiam pro nominibus sumuntur, ut quando unius alicujus dicimus ἐρωμένῳ, *amatam*, pro γυναῖκα, *mulierem, sive uxorem*. & νόσον ἑλομένῳ, *ægrotationem perdentem*, ideſt, ὀλεθρίαν, *perniciosam*. Item nomina pro adverbiis, quale est τὸ, πλατὺ χαίνων, *latum hiscere*, pro πλατέως, *latè*. & ὠκὺ βαδίζειν, *celer ire*, pro ταχέως, *celeriter, ocyus*. Nec non pronomina pro adverbiis, ut τὸ, ἄλλῃ,

1. Τῷ δικάνῃ δὲ ἀγορεύει) Polita, Τῇ δικάνῃ δ' ἀγορεύει. Polit.

2. ἴθνεα πολλὰ ἐφίλων ἀγαλόμενα) Inter alia permutatorum genera in Homerica exempla, hoc etiam affert antiquus Auctor Vitæ Homeri ex lib. β' Il. v. 409. *Polit.*

3. τὰς ἀγέλας) *Greges avium* Horatio lib. 1. epist. 3. *Polit.*

4. ὡς ἡ τὸ καλέσαντο) Καλέσαντο, pro καλῶ, καλῶ, præsens est verbi medii, formâ passiva, vi activa. quemadmodum omnia præsentia & imperfecta, quæ medium verbum a passivo mutuatur, ut norum est in grammaticis. Sed Attici, quod fortius est, interdum passivo præterito, pro activo utuntur, ut in principio Pluti apud Comicum, seu Aristophanem: Δέξο δέ μοι δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Videatur autem non facere eadem hero. ideſt, *eadem, ac ille, qui emit, comparavit, possidet*. Et paullò infrà. ἡ ἐνημένον, *eum, qui emit*. Salvinus.

5. καλῆμαι Στρεψιάδην, παρὰ τῷ Κωμικῷ) apud Comicum in Nubibus v. 1213. Mœris Atticista: Καλῶ καὶ ἐπὶ τοῦ καλέσω, Ἀττικῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀνειδίζω, μόνων τῶν Ἑλλήνων τὸ λεγόμενον καλῶ. Politus.

6. πέρι δ' ἔσχε) Sic τὸ πέρι παρεξυτόνως Editio Romana, & Basileensis. Immo & Florentina editio Homeri v. 158. hujus libri:

Οἱ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἔσχε μάχεσθαι.

ut nunc plerique volunt, præpositiones hujusmodi disyllabas, cum per tmesin a verbis dividuntur, accentum ad priorem retrahere. Sed contrariam sequitur regulam Henricus Stephanus, adeò ut ad hunc ipsum Homeri versum affirmare non dubitet, quum præpositio jungatur cum ἔσχε, & sit verbum περίεσχε, non dubium esse, quin πέρι, non πέρι scribendum sit. Eamdemque rationem esse etiam alibi, ut infra v. 287. περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων. Quamquam alteram lectionem in margine notaverit. Contra verò v. 417. recte scribi, ἡ οἷζυρὸς πέρι πάντων. sicut & Il. β' v. 831. ὃς πέρι πάντων Ἴλιόθι μαχέσαντο. & alibi passim, *ubi præpositio*, inquit, *adverbialiter posita, non jungitur verbo*. Politus.

7. ὀνόματα ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων) Virg. longum vale, pro longè. Æternum, immensum, pro æternè, immensè. & cetera id genus. *Salvinus*.

8. ἀντὶ τοῦ, ταχέως) Propius erat, ut diceret, ἀντὶ τοῦ, ὠκέως. Polit.

ἰκάνεις, *hunc venis*. videlicet ἐς τόδε τὸ χωρίον, *in hunc locum*. &, τῇδε, *hac*, ideſt, ἐν ταύτῃ, puta, τῇ ὁδῷ, ἢ τῇ κώμῃ, *in hac viâ, aut villâ*. Manifeſtum porrò eſt, non modò fieri epectaſin per ι in τοῖ, τοῦτοι, *hic* & νυνὶ, *nunc*, & ἐνταυθοῖ, *hoc loci*, juxta Georgium Grammaticum, & ὄψι, *ſero*, unde ὀψιμαθὴς, *is, qui ſerò didicit*; eodemque auctore in νυμφοῖ, & νυγαρὶ pro νῦν, *nunc*: verùm etiam per ἡ in τῷ ἔτη, *quòd*; & τίη, pro τί, cum accentu gravi, *i. e. aliquid*; ſive, juxta nonnullos, τίη cum accentu acuto; & ἐπειὴ pro ἐπειδὴ, *poſteaquam*: nec non per ſyllabam θά, in τῷ ἤνθα, *eras*, & ἔφηθα, *dixiſti*, & in aliis ejuſmodi vocibus: itemque per δ' cum ι, ut in ἐδῖ, *hic*, & νυνδὶ pro νῦν, *nunc*, & ἐνθαδί, *hoc loci*: multò verò frequentiùs per ſyllabam δέ.

Et

1. ἐς Πυθοῖ) Stephanus: Πυθοῖ, ἀντὶ τοῦ Ἀνάλωτος πόλις. Polit. Sic Ἀθήναζε pro *Athenas*, *in urbem Athenas*, forte perinde ac derivaretur ab Ἀθήναδε inuſitato. *Salvinus*.

1. τόδε) lego: ταῦτα. nam τὸ ταῦτα eſt explicatio τοῦ τόδε. quamvis non hoc auctor primario intendat. *Salvin.*

3. ὁ ἀπὸν) Aphthonius ipſo ſtatim initio Progymnaſmatum. *Politus*.

4. Ἀΐδος δὲ) Ἀΐδος δὲ conſtructio eſt perfecta pro ἐς Ἄϊδος, ideſt, ᾅδου. Supple οἶκον, οἴκαδε pro ἐς οἶκον. & epectaſis δὲ æquipollet præpoſitioni ἐς. nec extrinſecus aliquid requiritur ad ſupplendam conſtructionem, quemadmodum requiritur in τόδ' ἰκάνεις, ideſt ἐς τόδε. & in noſtrâ phraſi, *Eo Romam, ſum Romæ*, pro, *eo ad Romam, ad urbem Romam, ſum in urbe Romæ*. Cicero *in Piræeum*, ἐς Πειραιᾶ, Græco more. V. epiſt. ad Atticum, in quâ de hac phraſi diſputat. *Salvinus*.

Græco more dixit Cicero, non *in Piræeum*, ſed *in Piræa*, lib. 6. epiſt. 9. ad Atticum. Sed, ut præpoſitionem *in* adderet, cum dixit, *in Piræa*, non ex more fecit Græco, ſed Latino, eo quòd de Piræo, non ut de oppido, ſed ut de loco, eſt locutus. Sic enim ſeſe ille deſcendit, atque excuſat l. 7. epiſt. 3. *Venio ad Piræa, in quo magis reprehendendus ſum, quòd homo Romanus Piræa ſcripſerim, non Piræum (ſic enim omnes noſtri locuti ſunt) quàm quòd* in *addiderim. non enim hoc ut oppido præpoſui, ſed ut loco. Et tamen Dionyſius noſter, qui eſt nobiſcum, & Nicias ſcis non rebatur, oppidum eſſe Piræa. Sed de re videro. Noſtrum quidem ſi eſt peccatum, in eo eſt, quòd non ut de oppido, locutus ſum, ſed ut de loco: ſecutuſque ſum, non dico Catilinam*: Mane ut ex portu in Piræum. (*malui enim autor latinitatis eſt*) *ſed Terentium, cujus fabellæ propter elegantiam ſermonis putabantur a C. Lælio ſcribi*: Heri aliquot adoleſcentuli coimus in Piræum. *Et idem*: mercator hoc addebat captam e Sunio. *Quid ſi deinde cœpida volumnt eſſe, tam eſt oppidum Sunium, quàm Piræus. Sed, quoniam Grammaticus es, ſi hoc mihi ζήτημα perſolveris, magnâ me moleſtiâ liberaris*. Ciceronem impudenter exagitant Grammatici: quorum liberiores cenſuras non eſt hujus loci examinare. *Politus*.

ὠκεῖον ἢ γῆτε ἐς Ἄϊδος. ἢ γῆτε ἐς Ἄϊδος. ἢ γῆτε ἐς Ἄϊδος.

ἰδὲ τὸ χωρίον. ᾗ ἐν ἅδῃ, τῇδε, ὅ ἐστιν, ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ, τυχὸν, ἢ τῇ κώμῃ. Ὅτι δὲ ἐπέκλασιν ποιεῖ ἡ μόνον τὸ ἰ ἐν τοῖ, ᾗ τοῦτοι, ᾗ νυνὶ, ᾗ ἐνταυθοῖ, ᾗ καλᾷ τῇ Τεχνικὸν Γεώργιον, ᾗ ὄψι, ὅθεν ᾗ ὀψιμαθὴς, ᾗ νυμφοῖ, φησι, ᾗ νυγαρὶ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν· ἀλλὰ ᾗ τὸ ἡ ἐν τῷ, ὅτιη, ᾗ τίη ἀντὶ τοῦ, τί, βαρυτόνως, ἢ, κατά τινας, τιὴ, ὀξυτόνως, ᾗ ἐπειὴ, ἀντὶ τοῦ ἐπειδή· ἔτι δὲ ᾗ ἡ θά συλλαβὴ, ἐν τῷ, ἴσθα, ᾗ ἔφησθα, ᾗ τοῖς ὁμοίοις· ὁμοίως δὲ ᾗ τὸ δ' μετὰ τοῦ ἰ· οἷον ὁδὶ, ᾗ ιυνδὶ, ἀντὶ τοῦ νῦν, ᾗ ἐνθαδί· τὰ σπλήω δὲ

5. ἀπτοῖ) Attici itidem, ταυτοῖ, ταυτοῖ, pro τοῦτο, τοῦτον. Demoſth. ἐς ταυτοῖ ἢ ἀγῶνα. Ἐνταυθοῖ non eſt epectaſi, ſed unâ literâ pro aliâ (ἀντιγραφίως) pro communi ἐνταῦθα. Ὀψὲ numquam legi pro ὀψὶ, *ſero*. quamquam dicitur ὀψιμαθὴς, non ὀψιμαθὴς. nam in compoſitione componentia mutant, ſeu alterantur. Νυμφοῖ, & νυγαρὶ, nuſquam leguntur, quod quidem ego ſciam. *Salvinus*.

Pro ἐπειὴ alii ſcribunt ἐπειοῖ, Atticè. Heſychius: Ἐπειοῖ, ἐπειδή. Item dicunt Atticè ἐνθαδὶ, pro ἐνθάδε. Nam, ut obſervat Grammaticus, ἔδος ἔχουσι αἱ λέξεις αἱ ὡς σύμφωνα λήγουσαι, δέχεσθαι ἐπέκτασιν τὸ διὰ τοῦ ἰ· οἷον νῦν, νυνί· ὧδε, ὧδί· ἐκεῖνος, ἐκεινοῖ. αἱ δὲ ὡς φωνῆεν λήγουσαι, τρέπουσιν ὡς ἐπὶ ἅδε, ἅδί· ἄνθρωπος, ἀνθρωπί· ἐνθάδε, ἐνθαδί. At enim in ἐνθάδε τὸ δέ videtur eſſe per epectaſin. Etymologus: Ἐνθάδε, ἐκ τοῦ ἔνδον τιτιαῦ ἐπιφερόμενος, ἐπεκτάσει τοῦ δέ. Ὀψὲ legi ego apud Etymologos, quippe quum inde voces aliquæ componantur. Non ita tamen id dicitur per epectaſin, ſed per litteræ unius mutationem. Etymologici Magni Auctor: ἐπὶ δὲ τοῦ ὀψὲ γίνεται, κατὰ μεταπλασμὸν, ὀψὲ βραδύνων. Denique νυμφοῖ lego apud Ariſtophanem, & quidem ex Euſtathio, conjunctè, in Avibus v. 448. Τὰς ἑπτάλοφος νυμφοῖ Ἀθηναίους θ' ἅπλ' ἀπείρους πάλαι ὄλεσθε. ut & conjunctè illud ipſum lego apud Scholiaſtam, in his verbis: τὸ δέ, νυμφοῖ, ἀντὶ τοῦ, νῦν μέν. Nam alii ſcribunt ibi ſeparatim, νῦν μέν. Notat autem ille Scholiaſta, frequenter hanc vocem uſurpatam: & ad vocis hujus exemplum, dictum etiam videtur νυγαρὶ. Politus.

6. κατὰ τὴν Τεχνικὸν Γεώργιον) Georgium Chœroboſcum. Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς, inſignis, & illuſtris Grammaticus, citatur etiam ſæpe ab auctore Magni Etymologici. *Polit.*

7. ἔσθα) Ἀπὸ τοῦ ἔσθα, ἔφησθα, ſortaſſe derivatæ terminationes ſecundarum perſonarum præteriti temporis Latinorum: *fuiſti, dixiſti*. οἶσθα, *novîſti*, *nôſti*. Sicut *faxo, faxim*, apud veteres Latinos, eâ figurâ, quâ apud Græcos τρέξω, τρέξιμι. Salvin.

8. νυνδὶ) *Nundì* nuſquam vidi. Sed tantùm *nunc*, Atticè, pro νῦν. Salvin.

λων, ὁ τῷ λοιμῷ ἐπιστατῶν, μηδενὸς παραδόξου συμβάλλοις; Ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἤδη ἐννέα ἡμέραι, τόσον χωσαμένου Ἀπόλλωνος, ᾗ τὸ κακὸν δέον ὄν, κατὰ τὰς παλαιὰς, ἐν τοσαύταις ἡμέραις ὑπολωφῆσαι, ἢ μὴ θεῖθεν ἦν, τὸ δὲ ἐπιπολέον προάγεται, τότε δὴ ζητῆται τὸ αἴτιον. Ἀχιλλεὺς δὲ ζητεῖ πῶ αἰτίαν, ᾗ οὐκ ἄλλός τις τῶν Ἑλλήνων, ὡς μὲν Ὅμηρος λέγει, ἐπεὶ αὐτῷ ἐν φρεσὶν ἔθετο Ἥρα, κηδομένη τῶν Δαναῶν, διά τε τὸ ὑβρισθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Τρωὸς, ᾗ θέλειν πῶ τῶν Ἑλλήνων σωτηρίαν ἐπὶ βλάβῃ τῶν Τρώων· ᾗ ὅτι ᾗ τὸ τῶν Ἀργείων πρωτόθεον Ἄργος, αὐτῆς ἦν, ὅθεν Ἀργεία ἐλέγετο, ὅ ἐστι, Πελοποννησία. Ὡς δὲ ἡ ἀλληγορία φησὶν (Ὅμηρος γὰ πολλαχοῦ ἐπικρύπτει Γοητικώτερον τὰς ἀληθεῖς αἰτίας) ὁ Ἀχιλλεὺς πῶ τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν ζητεῖ, διὰ τὸ ἰατρικὸς εἶναι, οἷα, καὶ τῷ Γοίτσιν, μαθητευθεὶς ἱκανῶς τῷ Χείρωνι, ὡς ᾗ μετ' ὀλίγα μηνύσει. Ὁρῶν ἂν, ὅτι νυκτὶ ὁ Ἀπόλλων, ὡς προεῖπαι, ἔοικε, διὰ πῶ τοῦ ἀέρος πάσχουσιν, ᾗ ζόφωσιν, ᾗ ὅτι ὁ ἀὴρ, οὐκ ἀλικρινῶς ἔχει, ἀλλὰ παίει τοσοῦτοις ἐστι, θεομπαν εἶναι τὸ πάθος, συμβάλλεται, πρῶτος τῆς τοῦ κακοῦ αἰτίας αἰσθόμενος, ὡς ἰατρός. Τοῦτο γὰ ὁ μῦθος, φασὶν, αἰνίσσεται, διὰ τὸ ἠῶαν, ὅτι ἡ Ἥρα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν φρεσὶν ἔθετο. [3] Ἥρα μὲν γὰ, ὁ ἀὴρ· Ἀχιλλεὺς δὲ, ἐξ ἀέρος πῶ τοῦ κακοῦ αἰτίαν ἰᾶ. Καὶ ἄλλως δέγε τ' Ἀχιλλέα ποιεῖ Ὅμηρος τοιοῦτα γε τὸ κακὸν, ᾗ ἀγοραὶν συνάγοντα, ἵνα πυθανὸν δόξῃ τὸ κατ' αὐτοῦ μόνῳ ὀργισθῆναι τ' Ἀγαμέμνονα, ὡς ᾗ πρώτῳ, ᾗ μόνῳ ζητήσαντος, ᾗ λαλήσαντος, ᾗ διὰ τοῦτο τῆς Χρυσηΐδος αὐτὸν

pollinis fecisset, ejus, qui præest pestilentiæ, si nihil novi accidisset? Quum verò novem jam dies præteriissent, irato tamdiu Apolline, & malum, quod, nisi divinitus immissum fuisset, tot dierum spatio, ut veteribus quidem videtur, interquiescere debuerat, magis magisque invalesceret, tum demum inquisita est causa. Porro autem Achilles causam illam quærit, & non alter quisquam Græcorum, ut auctor est Homerus, quoniam id in ejus animum indiderat Juno, quæ curam gereret Græcorum, tum quia repulsam ipsa a Trojano Alexandro, & ignominiam retulerat, Græcorumque salutem in Trojanorum clade reponebat; tum quia ejus erat Argos, ex quo nomen factum Argivis. Unde ipsa Argiva, idest, Peloponnesiaca, nuncupabatur. Verùm, ut placet allegoriæ (veras enim sæpe causas Homerus Poëticè occultat) in causam illam pestilentiæ Achilles inquirit, eo quòd artem calleat medicinæ, utpote a medico eruditus Chirone, quemadmodum vult Poëta, & nos paullò post commemorabimus. Quia igitur, ob crassitiem, caliginemque aëris, similem nocti videt esse Apollinem, ut supra dictum est; aëremque ipsum non purâ luce illustratum, sed morbosum admodùm esse; idcirco divinâ id contingere irâ suspicatur, primusque causam morbi, tamquam medicus, intelligit. Hoc enim volunt tacitè per fabulam significari, propterea quòd Juno ipsa dicitur in animum id Achillis indidisse. Juno enim, aër est. Atqui Achilles ex aëre ipsam morbi causam percipit. Præterea verò Homerus tum morbum intelligi facit ab Achille, tum concionem ab eo advocari, ut illud inde verisimile efficiatur, quòd tantummodò adversùs eum incitatus sit irâ Agamemnon, utpote primum, eumque solum, qui quæstionem constituerit, ac verba fecerit, ipsique propterea Agamemnoni Chryseidem eripuerit. Homo enim iratus, non

per-

1. πλειόνων) Sicuti etiam apud Homerum, ἀγορήνδε. Polit. πλειτόνδε) In Homero etiam πλυμπόνδε, ad Olympum. Salvin.

2. πολυμύθου Ἀγορᾶ) Ἀγορᾷ Herodoto lib. 7. n. 53. Pflit.

Urbs nomine Ἀγορᾶ, idest, Forum. ut apud nos Forum Livii, Forli. Forum Julii, Friuli. Forum Sempronii, Fossombrone. Salvinus.

3. Ἥρα μὲν γὰρ, ὁ ἀὴρ) V. Platonem in Cratylo. Salvin.

bat; eum ibi de induſtriâ Pariſoſin feciſſe ex duabus illis paribus inter ſe Jonicis vocibus, κήδετο, *curabat*, & ὁρᾶτο, *videbat*. Secùs enim dicere habebat Atticè, ὅτι μὲ θνήσκοντας ὁώρα, *quòd morientes eos videbat*. Ceterùm Ἥρα, *Juno*, ἀὴρ, *aër ipſe*, eſt, ut liquidò id conſtare affirmant ex anagrammatiſmo: quandoquidem, quibus ἡ Ἥρα litteris, his etiam enunciatur ὁ ἀήρ. Id verò ſimilitudinem inter ſe indicat illarum rerum, quæ iisdem litteris ſcribuntur. Cujuſmodi ſunt, τὸ χόλος, *bilis*, ὄχλος, *moleſtia;* τὸ ἀρετὴ, *virtus*, ἐρατὴ, *amabilis;* τὸ φλύαρος, *ſtultiloquus*, φλαῦρος, *malus*, apud Atticos. In his enim vocibus, ut cognatio quædam eſt litterarum, ita etiam ſenſuum. Sic perditus quidam, & ſceleratus adulator nomen Ἀρσινόη, *Arſinoë*, anagrammate reddebat Ἥρας ἴον, *Junonis violam*, ut reginæ Arſinoë per aſſentationem blandiretur, perinde quaſi eam deceret Junonis eſſe odoramentum. Ejuſdem exempli eſt τὸ λιαρὸς, *tepidus*, ἱλαρὸς, *hilaris*. Jam verò etiam τὸ λόχος, *cohors*, ὄχλος, *turba;* τὸ ὀλίγος, *paucus*, λοιγὸς, *pernicies;* τὸ χλόη, *herba virens*, χολὴ, *bilis;* τὸ ῥᾳ, ἀᾷ, quæ ſignificant *certè;* τὸ ἀγρυπνία, *vigilantia*, ἀργυπνία, *ſomni ceſ-*

δευτλιὼ ² παρίσωσιν ἐποίησε διὰ τὸ κηδέ-
το, καὶ τὸ, ὁρᾶτο, ⁶ τῶν Ἰωνικῶν. Ἄλλως γὰρ
ἔχειν αὐτῶν Ἀττικῶς, ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὁώρα.
Ὅτι δὲ Ἥρα ὁ ἀὴρ, δηλοῦται, φασὶ, καὶ ἐκ τῆς
ἀναγραμματισμοῦ. ἐξ ὧν γὰρ ἡ Ἥρα γραμμάτων,
ἐκ τούτων λαλοῦται καὶ ὁ ἀήρ. Τοῦτο δὲ ὁμοιότητα
ἴσων ἑαυτοῖς γραφομένων δηλοῖ. ⁷ Τοιαῦτά ἐστι καὶ *Rom. p.* 46.
τὸ χόλος ὄχλος, καὶ τὸ ἀρετὴ ἐρατὴ, καὶ τὸ φλύ-
αρος φλαῦρος παρ' Ἀττικοῖς. Καὶ ἐν τούτοις γὰρ
συγγένειά τις, ὥσπερ ἐν γράμμασιν, οὕτω καὶ ἐν
νοήμασιν. Οὕτω ⁸ τις τῶν ἐπιτρίπτων κολά-
κων τὸ Ἀρσινόη, Ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν, αἰ-
κάλλων θωπευλικῶς πῶ βασίλισσαν Ἀρσινόην, ὡς
πρέπουσαν εἶναι Ἥρας ὀσφράδιον. Τῷ δὲ αὐτῷ λόγῳ
καὶ τὸ, λιαρὸς ἱλαρός· ἤδη δέ που καὶ τὸ λόχος ὄ-
χλος, καὶ τὸ ὀλίγος λαιγὸς, καὶ τὸ ὄλισθος λοίσθος,
καὶ τὸ ⁹ χλόη χολὴ, καὶ τὸ ῥᾳ ἄρ, δι' ὧν δηλοῦται
τὸ δή· καὶ τὸ ἀγρυπνία ¹⁰ ἀργυπνία· καὶ τὸ Ἄ-

λλας

1. εὐστίχους ὄχιν ὡς ἑξάστιχα ἀριθμῶν) Antiquus Auctor Vitæ Homeri: ἐν πολλοῖς, τῷ τῶν τριῶν καὶ πέντε, καὶ ἑπτὰ ἀριθμῷ χρῆται· μάλιστα δὲ τῷ τῶν ἑπτά. Polit.

2. ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται) Plinius lib. 25. c. 5. *Invenit & Achilles diſcipulus Chironis, qua vulneribus mederetur. qua ob id Achilleos vocatur. Hac ſanaſſe Telephum dicitur. Alii primum autoginem invenisse, utiliſſimam emplaſtris: ideoque pingitur a cuſpide decutiens eam gladio in vulnus Telephi. Alii utroque uſum medicamento volunt.* Hinc Ovidius Triſtium lib. 5. El. 2.

Telephus æternâ conſumptus tabe periſſet,
Si non, quæ nocuit, dextra tulisset opem. Polit.

3. Τηλέφεια τραύματα) Τηλέφειον τραῦμα Suidas. *Polit.*

4. τὸ Χείρωνες) ὃς τρώσας αὖθις ἰατρικὸν διὰ βοτανῶν, ut de eo Suidas. *Polit.*

5. παρίσωσιν) quæ παρίσωσις conſpicitur in verbis ſimilibus. Aliud eſt Πάρισον, quod vocat antiquus Auctor Vitæ Homeri, ubi eum, primum omnium, ſchemate hoc uſum affirmat: quod ſcilicet ſit ἐκ δυοῖν, ἢ πλειόνων κώλων, ἴσας ἀλλήλαις τὰς λέξεις ἐχόντων. Hoc autem propriè eſt ἰσόκωλον, ut alibi notare me memini. *Politus.*

6. Τῶν Ἰωνικῶν) Jonica, ſeu Attica vetera (Jones enim Attici veteres) quia media, &, ut noſtri dicerent, deponentia in primis duobus temporibus. *Salvinus.*

7. Τοιαῦτά ἐστι) Cabala Hebræorum ex anagrammatiſmis plerumque conſtantium litteralibus, tum numeralibus, ex computatione literarum, quæ apud Hebræos numeros, ut apud Græcos, repræſentant. *Salvin.*

8. τις τῶν ἐπιτρίπτων κολάκων) Vide, ut adulationis nomine tarpiter notet Lycophronem; quem tamen ſcribit Tzetzes magnis laudibus celebratum, ὃ τινὲς μὲν διὰ τὸν τύπον, ὅτι διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς. εἶτα, ὅτι Πτολεμαῖος, αὐτὸ μίλητος λέγει μεταγραμματιζόμενον. Ἀρσινόη δὲ, ἴον Ἥρας. Politus.

9. χλόη χολὴ) Nam color bilis, herbidus & viridis eſt. unde apud medicos, inter genera bilis recenſetur illa, quæ πρασινὴ, hoc eſt, *porracea*, vocatur. *Salvinus.*

Χλόη illa ab Aretæo, aliiſque Medicis vocatur πρασοειδὴς. Hanc tamen, nemo χολὴν generatim ac ſimpliciter nominaverit, ſed cum adjunctione, videlicet additâ differentia illâ τῆς πρασοειδοῦς. Quæ ἀτελὴς appellatur χλόη, ea ut plurimùm intelligitur ὠχρά. Galenus Comment. 5. in lib. 6. Hippocratis Epidem. ad text. 14. λέγουσι δὲ τινὲς καὶ αὐτὴν τὴν προσθήκην τὸν ὠχρὸν, ἀτελῶς ὄντος χλόης ἐμπεπτωκότος τοῦ ἀνδρώπου. ἐπὶ δὲ τῆς ξυνθήκης, σαφέστερον ἴσως ὠχρὸν ἀτελῶς τινὰ λέγοντες. προσθήκην γὰρ αὐτὴν τοῦ λόγου τὸ τοῦ χρώματος ὄνομα, ξυνθὴν χλόην ἐμπεπτωκότα τινὰ λέγοντες, ἢ ἀκριβῶς χολῆς. ἐνίοτε δὲ, καὶ μελαίνας χολῆς, ἐπ' ἐνίων τις, ἂν' ἰδιότητος αἰνίττεσθαι δοκῶν προσθήκης, ὥσπερ οὖν ἐπὶ τούτου, καὶ πρασοειδὴ, καὶ λευκοειδῆ. Καὶ γὰρ καὶ χολῶν ὀνόματα ὅσα ὑπό τινων ἰατρῶν εὑρηται. Hinc, juxta hæc diſtinctè, reſtè accuratèque locutus eſt Aretæus Diuturn. Morbor. lib. 1. cap. 13. φίσεται καὶ χολὴ ξανθὴ πικρὴ, ἢ πρασοειδὴς, καὶ ὑγιάσει ἐς ἄλυθρον, μέλαινα. Politus.

10. ἀργυπνία) Etymon eſt nominis ἀγρυπνία, *vigilantia*, ἀσομνία, i. tamquam ſit ἀργυπνία, *ceſſatio ſomni.* Salvin.

Aſſentior Etymologici Magni Auctori, cui παρὰ τὸ ἀεύπνους· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ, ἀγρυπνία. Inde fortaſſis, per metatheſin litterarum, ἀργυπνία. Polit.

ρος ἀμύνεσθαι. Ἰωνικὸν δὲ τὸ Ἥρη. Ὡς γὰρ θήρα θήρη, πήρα πήρη· οὕτω καὶ Ἥρα Ἥρη· Ὡς δὲ
Sup. p. 35. ἡ ὠλένη, ἀφ' ἧς ἡ λευκώλενος, [5] ἐκ τοῦ ὀλῶ τὸ πράττω, γίνεται, ἐπενθέσει τοῦ υ, κατὰ Ἴωνας, ἵνα ᾖ ὐλένη, καὶ Δωρικῶς ὠλένη, καὶ ἀλλαχοῦ ἠρέσεται.

οα'. Ὅτι τὸ, ἤγερθεν, σημαίνει μὲν ἐνταῦθα τὸ, ἠθροίσθησαν, ἀπὸ θέματος τοῦ, ἀγείρω. ἔστι δὲ Αἰολικόν· καταλήγεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀγερθέντος μετοχῆς, ἀποβολῇ τῆς τός. Πλαίτερον δὲ ὡς τοῦτο, καὶ τοῦτον ὁμοίων ῥημάτων, λεχθήσεται μεθ' ὀλίγα, ὅτε λέγει ὡς Ἀθηναῖος, ἐν τῷ, δεινὰ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ ἤγερθεν, σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ ἀνέσησαν, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. Διὸ ἐνταῦθα διαταφὼν ἑαυτὸν Ὅμηρος, ἐπάγει μετὰ τὸ, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, τὸ, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο· περιφράζων τὸ, ἤγερθεν, καὶ οἱονεὶ λέγων, ὅτι ταυτὸν ἐστὶ ἤγερθεν εἰπεῖν ἐν μιᾷ λέξει, καὶ ὁμηγερέες, ἦσαν ὁμοῦ [6] ἀγηγερμένοι ἐγένοντο. Ὅτι ἀναστὰς ὁ Ἀχιλλεὺς, δημηγορεῖ. Οὕτω δὲ ἦν ἔθος τοῖς παλαιοῖς, κἂν βασιλεῖς ὦσαν, ὡς ἂν ἔχοιεν τὰς κύκλῳ ἐπιστρέφειν, καὶ ὑπὸ πάντων ἐπίσης ἀκούεσθαι. Εἰ δέ ποτέ τις καθήμενος ἐδημηγόρησε, καινὸν τὸ πρᾶγμα ἐδόκει· καὶ ὃ ἔδοξε ποιῶν, παραιτήσεως ἐδέετο, καθά φησιν ὁ Ἀγαμέμνων ποιῶν, ὅτε διὰ τὸ τετραυματίσθαι, [7] αὐτόθεν ἐξ ἕδρης διαλέγεται. Καὶ ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι σχῆμά ἐστι τὸ λεγόμενον κατὰ τὸ σιωπώμενον. Νοητέον γάρ, ὅτι καὶ σκῆπτρον κατέχει ὁ Ἀχιλλεὺς, οἷα ἔθος ὂν καὶ ἦτε. Διὸ προϊὼν ἐν τῷ δημηγορεῖν, καὶ ὡς τὸ σκῆ-

gitis, oculis rotundis, pedum plantis argenteis, aliisque etiam epithetis. Hoc igitur loci Junonem dicit λευκώλενον, *candidos habentem lacertos*. quod, per allegoriam, perspicuitatem aëris significat. Jonicum autem est τὸ Ἥρη, *Juno*. Ut enim θήρα, *venatio*, dicitur θήρη, & πήρα, *pera*, πήρη· sic etiam Ἥρα, Ἥρη. Ceterùm, quod alibi quoque adnotabimus, ἡ ὠλένη, *cubitus, sive ulna*, unde ἡ λευκώλενος, *quæ candidis est ulnis*, sive, *quæ candidos habet lacertos*, fit ex ὀλῶ, quod significat facio, adjectâ per epenthesin litterâ υ, juxta Jonas, ita ut sit ὐλένη, & Doricè ὠλένη.

LXXI. Τὸ ἤγερθεν, hoc quidem loci significat, *congregati sunt*, a themate, ἀγείρω, *congrego*. Et vox est Æolica, formaturque a genitivo participii ἀγερθέντος, *congregati*, rejectâ syllabâ τός. De hoc, & similibus verbis fusiùs paullò post agimus, ubi loquitur de Minervâ, ad illa verba: δεινὰ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. *terribiles enim ei oculi visi sunt*. Sciendum tamen est, τῷ ἤγερθεν, significari etiam aliquando, *excitati fuerunt*, ab ἐγείρω, *excito*. Quare, ut mentem hic suam aperiat, atque explicet Homerus; post illud: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν. *Hi verò postquam congregati sunt*; subjicit hæc alia verba: ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. *simulque frequentes fuerunt, sive, in unum convenerunt*, per periphrasin τῷ ἤγερθεν, perinde quasi significare velit his verbis, idem esse, per unam vocem dicere ἤγερθεν, atque ὁμηγερέες, videlicet, ὁμοῦ ἀγηγερμένοι ἐγένοντο. *Simul congregati fuerunt*. Surgit Achilles, verba ad populum facturus. Idque in consuetudine fuit apud veteres, etsi regiâ dignitate præcellerent, ut sese in omnem circumcirca partem possent vertere, & æquè ab omnibus exaudiri. Quòd siquis umquam sedens verba faceret, nova res illa videbatur; & qui sic faceret, veniam ei petere opus erat, ut alicubi postea facit Agamemnon, cum, propter accepta vulnera, ex eo ipso loco a sede fermocinatur. Atque hic etiam tu, velim, observes, figuram esse, quæ dicitur per reticentiam. Intelligendum enim est, gestari sceptrum ab Achille, pro illorum item temporum consuetudine. Quocirca orationis tandem æstu abreptus,

per

1. κατ' ἄκρης) lib. δ Il. v. 551. εἰ κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὸν ἑλόντι. Antiquus Scholiasta: κατ' ἄκρης, κατὰ κεφαλῆς. quod est alibi Homero κατηφέδον. Hesychius: Κατὰ κρᾶδον, κατὰ κεφαλῆς. Κατ' ἄκρης, κατὰ κεφαλῆς. Polit.

2. τὸ ἔρι, ἐ ἐρι, ρῶ) Ἀπὸ τοῦ ἔρι, ideſt, *terra*, est particula ἐρί, quæ in compositione, *late longèque* significat. ut ἐριγδοῦπος, *latè sonans*; & similia. *Salmasius*.

3. παρὰ Σοφοκλεῖ) apud Sophoclem in Philoctete v. 396. Polit.

4. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης) quæ nempe οὐκ ἐφ' ἡμῖν. qualia ab Epicteto, sententiâ Stoicâ, enumerantur, τὰ σύμφυτα, ἡ ἀτύχεις, δόξαι, ὀρεκτικαὶ, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἔργα. Polit.

5. ἐκ τοῦ ὀλῶ) Ὀλόνυσι Etymologo sunt αἱ χεῖρες, αἱ παλάμαι· αὐτὸ τὸ δὲ αὐτοῦ ἐλαύνειν τὰς πράξεις. Polit.

6. ἀγηγερμένοι) quod est Atticum. Polit.

7. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης) lib. τ' Il. v. 77.
Λυτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀνορσεῖς. Polit.

poterat, consulto cum oraculo, id responsi accepisse, quod vulgi sermone jactatum est, illum utique, qui vulnus fecerat, facturum quoque esse medicinam. Quare Telephum quam celerrimè ad Achillem navigasse, & sic inter eos convenisse, ut vulneri Achilles mederetur; Telephus verò mercedem hanc daret curationis, ut Græcos Trojam deduceret. Ergo, ut semel aliquando a principio errarunt; ita, inquiunt, timet etiam nunc Achilles, ne in errorem πάλιν, *rursus*, sive iterum, impellantur. Atque ita quidem nonnulli, Geographum secuti, ubi is tradit, Agamemnonis classem, devastatâ Mysiâ, perinde quasi ea esset Troas, turpiter retrò cursum vertisse. Verùm id aliis non placet, qui affirmant, neque usquam prorsus apud Poëtam positum esse τὸ πάλιν in eâ significatione, qua pro *iterum*, sive *denuo*, accipitur; neque videri Poëtam aut Telepho, aut cuiquam alteri, deducti ad Ilium exercitus laudem attribuere, præterquam Calchanti vati, de quo postea commemorat, quemadmodum ipse, propter peritiam suam vaticinandi, ducem se Iliensis itineris Græcorum navibus præbuerit: atque ipsi etiam fortassis Apollini: quandoquidem Phœbus Apollo, idest, Sol, vaticinandi artem dedit Calchanti. Addunt iidem auctores, a rectâ ratione alienum illud esse, quòd Græcis secundus hic error contingat. Etsi enim primus ille verè fuit error, quia scire nequaquam poterant, quò navigarent; hunc tamen nemo quisquam errorem dixerit, quia & loca noverant Trojana; nec domum dici ipsi poterant aberraturi esse, sed redituri. Hæc, & alia afferunt, qui volunt, melius esse intelligere τὸ παλιμπλαγχθέντας pro eo, quod est, ὀπίσω μάτην ἀπονοσήσαντας, *retrorsum frustrà revertentes*, quasi ductâ metaphorâ a telo, quod in durum aliquod solidum-

δὲ τὸ ῥᾶιμα ἦχεν ἀθεράπευτον, χρᾶται, ᾗ ὁ χρησμὸς ἀῖπτε τὸ θρυλλούμενον· ὡς ἄρα ὁ ἰρώσας ἰάσεται. Γλίη γὰν τηλαχίς την ἐπ' Ἀχιλλέα, ᾗ συμβαίνει, τὸ μὲν, ἰάσασθαι πὼ ὠτιλήν· τὸν δὲ, δῶναι μισθὸν τῆς ὑγιάς, τ τὼ ἐς Τροίαν ὁδηγίαν. Ὡς ἂν ἅπαξ ποτὲ τηλαρχὴν ἐπλανήθησαν, ὕτω, φασὶ, δέδιε ᾗ τὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, μὴ πάλιν πλαγχθῶσιν, ἤτοι τοδεύτερον. Καὶ ὕτω μέν τινες, ἀκολουθοῦντες ᾗ τῷ Γεωγράφῳ, ὑποίτι, ὅτι [2] ὁ τῶ Ἀγαμέμνονος ςόλος Μυσίαν, ὡς Τρωάδα, πορθῶν, ἐπαλινδρόμησεν αἰσχρῶς. Ἄλλοι δὲ ὐκ ἀρεσκόμενοι, φασὶν, ὅτι ὔτε τὸ πάλιν ὅλως ἐπὶ τῆ ἐκ δευτέρα κῆτάῃ πω παρὰ τῷ Ποιητῇ, ᾗ ὐδὲ φαίνεται ὁ Ποιητὴς Τηλέφῳ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ ἀνατιθεὶς πὼ ὁδηγίαν πὼ ὡς τὸ Ἴλιον, ἀλλ' ἢ τῷ μάντι Κάλχαντι. ἐρῆ γὰ, ὅτι ὁ Κάλχας διὰ πὼ ἐωῦτ μαντοσύνη ἡγήσαιτο τῆς τῶν Ἀχαιῶν ναυσὶν, ὡς πὼ Ἴλιον. ἴσχα δὲ ᾗ τῷ Ἀπόλλωνι· ὥπερ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων, τυτέσιν, ὁ ἥλιος, πὼ μαντοσύνην τῷ Κάλχαντι δέδωκε. Φασὶ δὲ ᾗ ἄλλον ἦναι, δευτέραν ταύτην πλάνην παθῶν τὰς Ἕλληνας. Τὸ μὲν γὰ πρῶτον ἐκῆνο, ἀληθῶς ἦν πλάνη. ὐ γὰ ἦχον ἰδέαν, ὅποι πλέοισι. τῦτο δὲ, ὐκ ἂν ἔχοι τις πλάνην ὠνομάσθαι. τά τε γὰ κατὰ πὼ Τροίαν οἴδασι, ᾗ ὐδὲ οἰκάδε πλαπεῖσθαι ἄν, ἀλλὰ νοσήσειν λεχθήσονται. Ταῦτα, ᾗ ἄλλα ὑποίτες, φασὶ, κάλλιον ἦναι νοῆσαι τὸ παλιμπλαγχθέντας, [3] ἀντὶ τῆ ὀπίσω μάτην ἀπονοσήσαντας, ὡς ἐκ μεταφορᾶς βέλος τινὸς ἐμπελά-

1. τὴν εἰς Τροίαν ὁδηγίαν) Cicero pro L. Flacco: *ad Calcum, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu erraſſet, nisi ducem Telephum invenisset.* Politus.

2. ὁ τῶ Ἀγαμέμνονος ςόλος Μυσίαν) Vulgatus Strabo l. 13. p. 10. Ἀγαμεμνόνειος ςόλος τὴν Μυσίαν. Polit.

3. ἀντὶ τῆ ὀπίσω μάτην ἀπονοσήσαντας) Sicuti etiam lib. 1. Ol. v. 5. τῷ ὃ' ὅτι παλιπλαγχθέντα γ' οἶν. Ἀφ' ἀπονοσήσαν. Hesychius: Παλίπλαγκτος, ὁ πάλιν. Ἀρίσταρχος τὸ πάλιν πολὺν τοπικὸς χρόνον φασὶ τὸν Πεισάνδρου ὑπ' αὐτ, ὡς ἴσμας, χρησιμῶς. Polit.

ὕστερον δέκα ἔτεσιν ἦλε τὴν Σκύρον, ἐκ ἂν οὐδὲ δεκαέτης ὢν τοῖς Ἕλλησι συνεμάχησεν ὁ Νεοπτόλεμος. Ἔτι δὲ ὑποτοπᾶται, φασὶ, [4] τὴν Φιλομηλίδην τὴν Λεσβίῳ πεπαλαικέναι Ὀδυσεύς, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγεται, κατὰ τὸν πρῶτον πλοῦν, νικηθέντος Λεσβίοις οἱ Ἕλληνες, ἐκ ὅτε Ἀχιλλεὺς ἐπολιόρκει αὐτὴν, ὡς πολέμαρχος. Καὶ ὅτε δέ, φασιν, [5] ἡ Πηνελόπη ἐρᾷ, ὅτι, ἤδη μοι τόδε ἴκελον ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς ἧς Τροίαν ἔβη, ἔστιν ὑποτοπῆσαι, ὅτι τὴν πρώτην δεκαετίαν ὧδε κακῶς πλανώμενοι, ἀνέλωσαν Ἕλληνες. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως, ἔχοντα πολλὰς ἀντιλογίας· ἡ δὲ Ὁμήρου γνώμη, δῆλη ἐστὶν, ἀποφηναμένη, τὸν Κάλχαντα τοῖς Ἕλλησι τὴν ὁδὸν τὴν Τροίαν πλοῦν ἀφηγήσασθαι. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἔθος Ὁμήρῳ ἀδιαφορῆν ἐν τοῖς δυϊκοῖς, καὶ τοῖς πληθυντικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν τὰ δυϊκά· ποτὲ δὲ δυάζειν τὸ πλῆθος, ὡς μυριαχοῦ φαπίσεται. Διὸ καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως δημηγορία ἔτως ἄρχεται· Νῦν ἄμμε, ἦγον ἡμᾶς, πολυμπλαγχθέντας οἶω Ἄψ ἀπονοστῆσαι. Ἔστι δὲ [6] Αἰολικὸν τὸ, ἄμμε, ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυτονήσεως, καὶ τῆς ψιλώσεως, καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. Περὶ δὲ τοῦ, [7] οἶω, καὶ τοῦ, ἄψ, ὃ ἐστιν ὀπίσω, καὶ τοῦ, δαμᾷ, καὶ τοῦ, λοιμὸς, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται.

οδ'. Ὅτι ἐν τῷ ὑπῶν· Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρώμεν, ἦγον ἐροπήσωμεν, ἢ ἱερῆα, ἢ ὀνειροπόλον· ὀνειροπόλον μὲν λέγει, ὃ νῦν ὀνείρους συ-

1. τὸν Σκύρον) Aliter seu fabulam, seu historiam, narrant alii, præsertim Apollodorus lib. 3. c. 12. & Hyginus fab. 96. Polit.

2. Δειδαμείᾳ) quæ a Scyro *Scyrias puella* Ovidio de Arte l. 2. v. 682. *Polit.*

3. Νεοπτόλεμος) Pyrrhum intelligit, cognomento Neoptolemum. *Salvinus.*

Hyginus fab. 97. *Neoptolemus Achillis, & Deidamia filius ab insulâ Scyro: hic idem Pyrrhus ejt vocitatus a patre Pyrrhâ.* nempe ab Achille, cui inter virgines nomen fuerit Pyrrha. *Polit.*

4. τὴν Φιλομηλίδην τὴν Λεσβίῳ) Atqui Philomelidem, cujus mentio in Odysseâ lib. δ' v. 343. & lib. ε' v. 134. intelligunt nonnulli ipsum Patroclum, sic appellatum a matre Philomelâ. Neque eum, Lesbium Homerus dicit; sed eum eo Ulyssem luctâ certasse ἰδιωτικῶς ἐνὶ Λεσβίῳ. Verumtamen ne intelligi is possit Patroclus, quem a patre Menœtio Μενοιτιάδην vocat Poëta, difficultatem illud facit ex veteri Scholiastâ, ὅτι τὸ τὰ δύο μητέρων ὡς πατρόθεν ὁ Ποιητὴς· καὶ ὅτι τὸ ἐπιτετριμμένον ἀπ' οὐδὲν ἦν ὑπὸ Πυρράλα. Καὶδ' ἔβαλε κρατερῶς· κεχάρισται δὲ τούτῳ Ἀχαιοί. Politus.

5. ἡ Πηνελόπη) Immo Ulysses de se ipso ad Penelopen lib. τ Od. v. 222. ὧδε γάρ οἱ ὑπόσχον ἔτος ἕρξειν, Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβαν. Polit.

6. Αἰολικὸν) nec non Doricum. *Polit.*

7. Οἶω) pro οἴομαι. Apud Plautum tato pro tutor, & alia multa activè, quæ posteriores passivè. *Salvin.*

Mœris Atticista: Οἶμαι, οἴομαι, Ἀττικῶς νομίζω, Ἑλληνικῶς. Polit.

qui

expeditione Trojanâ adjungere potuisset. Ad hæc, quod iidem auctores asserunt, primâ illâ expeditione navali intelligitur Ulysses luctâ certasse cum Philomelide illo Lesbio, ut legitur in Odysseâ, cum apud Lesbios Græci sunt diversati, non quando eos Achilles, tamquam administrator gerendi belli constitutus, in obsidione habuit. Denique, cum Penelope postea dicit, vigesimum jam sibi annum agi, posteaquam Ulysses profectus erat Trojam; licet inde intelligere, quemadmodum Græci decem priores annos, huc & illuc oberrantes, insumpserunt. Atque hæc quidem ita, de quibus multa in contrarium afferri possint: sed sententia tamen Homeri clara est, & perspicua, quatenus Calchantem affirmat viam Græcis ad Trojam navigantibus commonstrasse. Ubi sciendum, consuetudinem esse Homeri, ut discrimen nullum inter dualia faciat, & pluralia; sed aliquando dualia multitudinis numero, aliquando pluralia numero efferat duali, ut passim postea fit manifestum. Quare & Achilles concionem suam ita exorditur: Νῦν ἄμμε, videlicet ἡμᾶς, πολυμπλαγχθέντας οἶω Ἄψ ἀπονοστῆσαι. *Nunc nos retrorsum conversos, puto retroceſſuros.* Æolicum autem est τὸ, ἄμμε, *nos*, ut patet ex accentu gravi, tenuique spiritu, itemque ex geminatione litterarum immutabilium. At verò de his vocibus, οἶω, *puto*; ἄψ, hoc est, retro; δαμᾷ, *domat, vel conficit*; & λοιμὸς, *pestis*, agemus infra.

LXXIV. Dum ait: Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρώμεν, videlicet ἐροπήσωμεν, ἢ ἱερῆα, ἢ ὀνειροπόλον. *Quare age, vatem aliquem consulamus, vel sacerdotem, vel conjectorem:* ὀνειροπόλον, *conjectorem*, vocat eum,

le est veri. Sed alibi tamen Homerus alium haud dubiè facit τὸν μάντιν, *vatem*, παρὰ τὸν οἰωνοπόλον, *ab augure*, ubi sic ait: Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα ἰδώς. *Quum neque sim vates, neque auguriorum perspicuè intelligens.* Ac videtur fortasse pars quædam, vel species esse divinationis, hoc ipsum nomen μάντις, *vates*: perinde quasi, quod nomen erat generale, proprium in eo, ac peculiare evaserit. Et talis fortitan est ὁ ἐνθουσιαστὴς, *divino numine afflatus*, sive ἔνθεος, *entheus*, *deo plenus*, *is*, *in quo est deus*, quasi æstus furore, menteque abalienatus in prædicendis futuris. Unde & μάντις, *vates*, dictus est παρὰ τὸ μαίεσθαι, *a furendo*. Furore enim nescio quo divino vates in prædicendo afficiebantur, ita ut a mente, atque ipsi a sese discederent. Quamobrem genus ὁ μάντις, *vates*: ejus verò species, is, qui hîc dicitur μάντις, *vates*, videlicet ὁ ἐνθουσιαστὴς, *numine afflatus*. Itemque ὁ ἱερεὺς, *sacerdos*; & ὁ ὀνειροπόλος, *conjector*, *sive interpres somniorum*.

LXXV. Sciendum tamen est, non esse illud a ratione alienum, quòd generali significatione, ut dictum est supra, accipiat τὸν μάντιν, *vatem*, ejusque species has recenseat, τὸν ἱερέα, *sacerdotem*, & τὸν ὀνειροκρίτην, *conjectorem somniorum*. ita ut velit dicere, consulendum esse unum aliquem vatem, puta, sacerdotem, vel interpretem somniorum. Atque ita in Odyssea, posteaquam dixit genus, idest, plantam; tum subjicit species, ubi sic loquitur: *Non planta, non ficus, non vitis, ne oliva quidem*, cum iis, quæ sequuntur.

Ta-

ὁμολογημένως ἔχει τ μάντιν παρὰ τ οἰωνοπόλον, λέγων. Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα ἰδώς. Καὶ ἔοικε τάχα ἤδη τι μέρος, ἢ εἶδος μαντικῆς, καὶ τὸ ταὐτὸν ὄνομα τὸ μάντις, ἐξιδιασθέντος ἐν αὐτῷ τῇ ἕξει τοῦ κοινοῦ ὀνόματος. [7] Καὶ ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστὴς, ἤτοι [8] ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος, καὶ ἐξεστηκὼς, ἐν ᾧ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Ὅθεν καὶ μάντις παρὰ τὸ μήεσθαι ἥρπται. [9] Μανίαν γάρ τινα ἔνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντεις ἐν τῷ προλέγειν ἔσχον. Ὥστε γένος μὲν, ὁ μάντις· εἶδη δὲ αὐτοῦ, ὁ ἐνταῦθα μάντις, ἤγουν ὁ ἐνθουσιαστὴς, καὶ ὁ ἱερεὺς, καὶ ὁ ὀνειροπόλος. *Rom. p. 48.*

οε'. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ, γενικῶς μὲν, ὡς καὶ προεῤῥέθη, νοῆσαι τ μάντιν· εἴδη δὲ αὐτοῦ οἱωνὴν, ἢ ἱερέα, καὶ ἢ ὀνειροκρίτην. Ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐρωτηθήτω τις μάντις, οἷον, ἱερεύς, ἢ ὀνειροπόλος. Οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, γένος αὐτὸν τὸ φυτὸν, ἐπάγει· εἴδη δὲ ἐν τῷ, Οὐ φυτὸν, οὐ [10] συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, καὶ ἑξῆς. Ταὐτὸν καὶ παρ' Εὐριπί-

N

1. τὸν τὸν θυτικὸν, ἄτυν ἱερατικὸν, μαντέυτα) τὸν ἱερατικὸν τοῦτον. *Politus*.

2. Σοφοκλῆς) Sophocles in Antigone. *Polit.*

3. Μάντιν δὲ, εἰ μὲν, γενικῶς) Quippe generale nomen, μάντις. Galenus: Μάντεις μὲν γὰρ καλοῦνται οὔτε ἱερεῖς ὄντες, οὔτε οἰωνιστὰὶ, οὔτε οἱ γενεθλιακοὶ προσαγορευόμενοι, οὔτε οἱ διὰ συμβόλων, οὔτε οἱ διὰ ἱερῶν προλέγοντες τὰ ἐσόμενα· πᾶσι τούτοις τὸ χρησμῳδοῦσι, καὶ θεσπίζουσι. ἐνίοτε δὲ τοὺς ὀνειροπόλους οὐδὲ τοῦτο πάντως καλοῦσιν. Polit.

4. ἔστιν δὲ) Ex iis præsertim Galenus Comment. 1. n. 15. in Hippocratem περὶ ἀρμονίης ἐξόνων νοσημάτων· ubi Homericum μάντιν exponit ipse τὸν οἰωνιστὴν. Politus.

5. οἰωνιστὴς) Sophocli οἰωνόβιτας. qualis Tiresias in Oedipo Tyranno v. 492. *Polit.*

6. ἕτερον ὁμολογουμένως ἔχει τὸν μάντιν) Sicuti etiam Plato in Phædro aliam facit μαντικὴν ab οἰωνιστικῇ. Polit.

7. Καὶ ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστὴς) Talis certè est Platonis. Atque hinc idem Plato longè præfert τὸν μαντικὸν τῷ οἰωνιστῇ, quòd nimirum μαντικὴ fit a deo, οἰωνιστικὴ a conjecturâ humanâ. *Politus.*

8. ἔνθεος) Deo plenus. Virg. *Plena dei.* idest ὁ ἔνθεος. Quidam antiquus declamator, ut est apud Senecam Rhetorem, eas orationes non admittebat, in quibus non esset illud: *Plena dei.* Ovid. de Poëtis. *Est deus in nobis, agitante calescimus illo: Impetus ille sacra semina mentis habet.* Salvinus.

9. μανίαν γάρ τινα) Μαντέαν derivat Plato in Cratylo ἀπὸ τῆς μανίας, *vaticinium a furore*. Salvin.

Plato in Phædro τὸν μαντικὸν ab iis, qui nomina rebus imposuerunt, primùm vocatam affirmat μανικὴν, *quasi furiosam*, eo quòd vates per furorem divinitus immissum vaticinarentur. Imperitè autem fecisse recentiores, qui per epenthesin τὸ τ', dixerunt eam μαντικήν. Sic igitur μάντις, quasi μάνις. Etymologiæ Græcæ: Μάντις, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. ἐνθουσιάζουσι γὰρ οἱ μάντεις ἐμανησάντο. Politus.

10. συκῆ) Alii συκέη v. 245. l. ι Odyss. quod quidem dictum ibi accipiunt per syntexin. *Polit.*

φῶτα· ἢ ὁ τῆς ὑπ' ἄλλων βλεπομένης διευκρινῶν, ὡς τὰς τῆς Πηνελόπης ὁ Ὀδυσσεύς. Καὶ εἰσὶν ἔγγραφοί τινες [1] τέχναι ὀνειροκριτικαί. ὥσπερ ἦσαν καὶ οἰωνιστικαὶ, καὶ θυτικαὶ, καὶ ἕτεραι. Ὅτι δὲ τὸ οἰωνοπόλον ἐξέχειν οἶδεν ὁ Ποιητὴς, δῆλον ἐκ τῆς ὑπεροψίας· δι' οἰωνοσκοπίας γὰρ αὐτῷ σημαίνεσθαι τὰ μέλλοντα. Φανερὸν δὲ καὶ, ὅτι οἶδεν ὁ Ποιητὴς καὶ ἄλλης ἱερᾶς μαντικῆς, τήν τε διὰ σημείων, καὶ τεράτων, καὶ [4] διὰ τῆς φήμης δὲ, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φάσκεται.

οϛ'. Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τερθρεῖαι μαντικαί. Φύλλων τε γὰρ ψόφοις τοῖς ἐν τῷ καίεσθαι προσδέναι τὰ μέλλοντα ᾠήντο, καὶ λαχμοῖς τισὶ, καὶ ἐνδίοις συμβόλοις, [5] ὅποῖόν τι καὶ τὸ τοῦ Ἱπποκράτους λεγόμενον φέρεται, καὶ ἑτέραις μυρίοις, ὧν οὐδέν τι λόγον Ὅμηρος τίθεται. ὅσῳ καὶ τὸν ὀνειροπόλον φαίνεται ὑποβιβάζων τοῖς ἄλλοις, [6] διὰ τὸ περὶ πλείονος ὑποκεῖσθαι καλαγίνεσθαι, οἷα [7] μὴ πάντων τῶν ὀνείρων ἀληθευόντων, [8] ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δήλουται, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ Αἰνείᾳ· καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Τοῦτο γὰρ εἰς λύσιν ἀπορίας ἐπήγαγεν, ὡς τινος ἐρωτήσαντος· Τί οὖν καὶ ὀνειροπόλον ἐρωτήσομεν τὸ

somnia, & per ea prædicit, ut Agamemnon in libro β'. vel qui visa ab aliis dijudicat, ut Penelopes somnia Ulysses. Et artes quædam extant interpretandorum somniorum, litteris mandatæ: sicuti etiam augurales extabant, & rituales, & aliæ hujus generis. Poëta tamen primas concedit auguri, ut ex eo patet, quòd ut plurimùm apud eum ex inspectione avium significantur futura. Quamquam constat, cetera quoque divinationis genera perspecta sibi atque explorata Poëtam habuisse, ut est divinatio per ostenta, & prodigia, quæque in omine versatur, ut videre est in Odysseâ.

LXXVI. Sed & multæ aliæ fuerunt apud veteres divinationum præstigiæ. Nam & foliorum inter comburendum crepitibus rem futuram sese præscire opinabantur, & sortibus quibusdam, positisque in viâ symbolis, quale etiam fertur id, quod vocant Hippocratis, & sexcentis aliis ejusce modi rebus, de quibus ne unum quidem verbum facit Homerus. Qui certè Homerus ideo videtur postponere aliis conjectorem somniorum, quòd ille in re versatur obnoxiâ errori: quippe quum non omnia somnia sint vera, ut tum in Odysseâ ostendit, tum etiam cum ait: Καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. *Etenim somnium quoque ab Jove est.* Hoc enim adjecit ad difficultatem solvendam, perinde quasi unus aliquis rogaturus esset: Quid igitur conjectorem somniorum consulamus, qui

falsa

1. ἔστι δὲ καὶ) specialim tamen τὰ ὄναρ apud Euripidem in Hecubâ v. 14. accipit eius Scholiasta, nempe ὄναρ τὰ φυλακτήρια, quum ὄγχνις, μῆκωνα, ὄναρ sint ἀμυητήρια. Politus.

2. ἀμύμων) Ἀμύμων, aliquando est nobilis; præclaro genere ortus, quamvis non innocens, & minimè laudabilis, ut: ἀμύμονες Αἰγίσθοιο, *præclari Ægisthi*. Salvin.

3. τέχναι ὀνειροκριτικαί) Daldianus Artemidorus integrum opus composuit de interpretatione somniorum, ὀνειροκριτικὸν, cui subjungitur Achmes. *Salvianus*.

4. διὰ τῆς φήμης) Omen est ab aliquâ voce casu prolatâ, & ad prædictionem tractâ, ut Pompeio Dyrrhachio soluturo ficuum Caunearum venditor peculiari modulatione clamabat: ζαμπέας Καυνέας; idest ficus. omen reputatum est, tanquam ille diceret: *Cave, ne eas*. Etymon omnis est ab audio, quasi audimen, audmen, omen. Græcis κλεδὼν similiter omen, quasi καλέω. a verbo καλῶ. Salvin.

4. διὰ τῆς φήμης) quæ aliis φῆμις. Nam φῆμην, non φήμην, legunt alii in hoc versu lib. δ' Od.

Φήμην τὴν μὲν ἐγὼν ἀγαμαίομαι ἀνδρὸς ἀπούσης.

Latinis *omen* ab ore, *quod* nempe *ex ore primum elatum est*. quasi *osmen*, ut vult Varro, sive *oremen*, ut videtur Festo. *Politus.*

5. ὁποῖόν τι καὶ τὸ τοῦ Ἱπποκράτους) Hippocrates cur velato, seu tecto capite in simulacris, & imaginibus cernaretur, variè varii interpretabantur: quorum explicationes vide apud Soranum in ejus Vitâ. Cetercùm hic apud Eustathium pro τὸ Ἱπποκράτους aliquando suspicatus sum, & nunc etiam suspicor, legendum esse, τὸ Ἁρποκράτους. Celebre erat, & vulgi sermone, ut videtur, jactatum, quod Harpocratis vocabatur, ἰχνευτάς, καὶ σιωπᾶς σύμβολον. Antiqua Inscriptio apud Gruterum pag. 82.

ISIDI
SIGNUM. HARPOCRATIS
C. DIDIUS
ACUTIANUS
DON. DED *Politus.*

6. διὰ τὸ περίεπτον) lego, διὰ τὸ σεμνὸν. Polit.

7. μὴ πάντων τῶν ὀνείρων ἀληθευόντων) Verè vir sapiens: διὰ γὰρ πλῆθος ὀνείρων, μαντεύονται, καὶ λόγοι πεσοῦσι. Polit.

8. ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ) & ex Odysseâ Virgilius lib. 6. Æneid. v. 894.

Sunt geminæ somni portæ: quarum altera fertur
Cornea, quâ veris facilis datur exitus umbris:
Altera candenti perfecta nitens elephanto:
Sed falsa ad cœlum mittunt insomnia manes. Polit.

LXXVII. Præterea hoc loci: Ἀλλ' ἄγε δή. *Age verò*: ſciendum eſt, τὸ ἄγε, *age*, non eſſe purè verbum Modi Imperativi; ſed quaſi adverbium hortantis, ut τὸ φέρε, *fer*; ἴδε, *eja*; ἄγρη, *agedum*; δεῦρο, *huc*; aliaque huiuſmodi, quorum proprium eſt, & cum ſingularibus verbis conſtrui, & cum pluralibus. At quod dicit, ἐρέωμεν, *conſulamus*, pleonaſmum id quoque habet diphthongi ω. Ad hæc, idem eſt dicere ἱρέα, *ſacerdotem*, atque eum, qui aſſatas ἱρέων, ideſt, victimarum carnes deguſtet, eaſque carnes adhibeat, juxta illud: ἐμπύρων ἐγευόμην. *aſſatas victimas deguſtabam*. & ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ. *aſſandi artem adhibet*. Item τὸ ὀνειροπόλος, *conjector ſomniorum*, *is*, *qui in ſomniis interpretandis verſatur*, nomen eſt compoſitum ſimiliter atque τὸ, οἰωνοπόλος, *augur*, *is*, *qui in auguriis captandis verſatur*. Rurſus, quod dicit, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν. *etenim ſomnium quoque ab Jove eſt*, interjectum eſt per epembolen in commendationem, ut diximus, interpretis ſomniorum. Ideoque, vel ſine iis verbis, rectè procedit conſtructio ad hunc modum: Age verò, hunc, vel illum conſulamus, qui nobis explicet, quid ſit cauſſæ, cur tantopere ἐχώσατο, *iratus ſit*, Apollo. hoc eſt, συνεχύθη τῷ θυμῷ, *conturbatus ſit*, *irâque excanduerit*. Verbi autem ἐχώσατο, *iratus ſit*, thema eſt τὸ χώ, *ad iram concito*, *bilem alicui moveo*: ſicut τὸ ἐρρώσαντο, *vehementi motu agitantur ſive choreas ducunt*, thema eſt τὸ ῥώ, *vehementer agito*, *ſive moveo*. Nam τὸ χώω, *ad iram concito*, & ῥώω, *validè moveo*, & ζώω, *vivo*, aliaque id genus, carent Futuris.

LXXVIII. Ἐκα-

1. *διοτίμαντες*) ſive potius ἐκ Διὸς, διοτίμαντες. Eſt in manibus Philonis liber περὶ τοῦ διοτίμαντες εἶναι τοὺς ὀνείρους. Polit.

2. ὃς τὸ ὄν, ὄντως τὸ ἀληθές, ὀρθοῦς) quod etymon libenter amplectitur, atque in rem ſuam, videlicet in interpretationem ſomniorum, trahit vanus ille Artemidorus. Differre autem vult ὄνειρον ab ὀνοντίν. Sed mutilum puto, quod ille dicit lib. 1. c. 1. περὶ τὸ ὄνειρον, & legendum, περὶ τί, τὸ ὂν ὄνειρον. Politus.

3. καὶ γάρ τι ὄναρ) quod Henricus Stephanus præfert alteri, καὶ γάρ τι ὄνειρ. *quòd ſcilicet i particula τί haud temerè alibi reperiatur ita eliſum*. Polit.

4. καὶ γὰρ τὸ ὄναρ) Ad hanc mentem fortaſſe edidit Florentina. Ea enim legit, καὶ γάρ τ' ὄναρ. Polit.

κὼς νοήσας τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν, μαντικὴς δέεται.

αζ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐν τῷ· Ἀλλ' ἄγε δή· τὸ ἄγε, οὐκ ἔστι καθαρῶς ῥῆμα προτακτικὸν, ἀλλ' ὡς ἐπιῤῥῆμα παρακελευσματικὸν, κατὰ τὸ, φέρε, ἴδε, ἄγρη, δεῦρο, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὧν ἴδιον τὸ, καὶ ἐνικοῖς, καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασι συντάσσεσθαι. καὶ ὅτι τὸ ἐρέωμεν, πλεοναστικὴν ἔχει καὶ αὐτὸ τῆς ω διφθόγγου. καὶ ὅτι ταυτόν ἐστιν ἱερέα αὐτῶν, καὶ [5] ἐμπύρων γευόμενον, καὶ ἐμπύροις χρώμενον, κατὰ τὸ, ἐμπύρων ἐγευόμην. καὶ ὡς ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ. καὶ ὅτι τὸ, ὀνειροπόλος, ὁμοίως τῷ οἰωνοπόλος, σύγκειται. καὶ ὅτι τὸ, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, ἐπεμβολή ἐστι συγκατικὴ, ὡς εἴρηται, τῶν ὀνειροπόλων. Διὸ καὶ αὐτῶν δίχα εὐσύνακτος ἡ σύνταξις οὕτως. Ἀλλ' ἄγε δὴ ἐρέωμεν τὸν δεῖνα, ἢ τὸν δεῖνα, ὅς κέν ποτε εἰδῇ, διατί [6] τόσον ἐχώσατο Ἀπόλλων, ὅ ἐστι συνεχέθη τῷ θυμῷ. Ἔστι δὲ [7] τῆς χώσατο [8] θέμα τὸ, χώ· ὡς καὶ τῆς, ἐρρώσαντο τὸ, ῥώ. Τὸ μὲν χώω, καὶ ῥώω, καὶ ζώω, καὶ τὰ τοιαῦτα, [9] ἃ κινοῦντα οὐ μέλλοντας. *Rom. p. 49.*

N 2 επ' Ὅτι

5. ἐμπύρων) Suidas: ἐμπυρα, τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Heſychius: ἐμπυρα, τὰ καιόμενα ἱερά. Polit.

6. τόσον) Homerus dicit τόσσον, verſûs gratiâ. Qui carmina referunt interpretes, ex communi loquendi more, ea diſſolventes referunt. *Salvinus*.

7. τῆς χώσατο) lege, τὸ ἐχώσατο. Polit.

8. θέμα τὸ, χώ) Henricus tamen Stephanus τὸ ἐχώσατο acciſſit a χόω, ut τὸ ἐῤῥώσαντο a ῥόω. Eſt autem apud Homerum τὸ ἐῤῥώσαντο pro χειρώσατο, ut exponit quidem antiquus Scholiaſta ad v. 616. lib. ω Il. Polit.

9. ἃ κινοῦντα οὐ μέλλοντας) Licet careant futuris, non carent aoriſtis, qui a futuris formantur. *Salvin.*

συμμιγῆ βοσκήματα. Συνάδει δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ Ἡσίοδος· ποιοῦσιν ἑκατόμβας ἑκάστῳ γένει Ἑλληνικῶς. ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ, πάντα θύειν ἑκατόν. Τινὲς δὲ ἑκατόμβοιον ἔφασαν, τὸ ἐξ ἑκατὸν βάσεων, ἤτοι ποδῶν. ὡς ἔνιοι, τούτῳ τῷ λόγῳ, ἑκατόμβοιον καὶ τὸ ἐκ ζώων συνεληλυθὸς τετραπόδων πεῖσαι πρὸς τοῖς εἴκοσιν. Καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἱστόρησαν, ὡρισμένον τι δεδηλώκασιν. Ἄλλοι δὲ εἰς ἀοριστίαν τὸν λόγον ἐξαγαγόντες, καὶ τὸ ἑκατὸν αὐτὶ τοῦ πολλὰ τιθέντες, ἀορίστως ἑκατόμβην φασὶ, τὸ ἐκ πολλῶν ἀπλῶς ζώων, οἷα τὸν ἑκατὸν ἀριθμὸν πολλάκις καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινόμενον εὑρίσκοντες κείμενον. ὡς καὶ ἐν τῷ ἑκατόζυγος ναῦς, ἡ πολύζυγος. καὶ, ἑκατὸν δέ τε δήρατ' ἀμάξης. καὶ [3] ἑκατόγχειρ Αἰγαίων. καὶ ἑκατόμπολις Κρήτη. Οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ [6] αἱ Ἑκατόννησοι. Ἑκάτης γάρ, ὡς Ἑκάτης, ἦγουν Ἀπόλλωνος, εἶσι, ἤτοι λέγονται. Σημείωσαι δὲ, ὅπως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν παράγεται καὶ ἡ ἑκατόμβη, ὅθεν καὶ [7] τὸ ἑκατόμβοιον· ἡ δὲ σημασία αὐτῶν, πλῆθον ἔχει τὸ διάφορον, ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ φανήσεται. καὶ ὅτι ἡ καὶ πολλὰ ζῶα ἐν τῇ ἑκατόμβῃ, πλὴν ὅμως τὸ τοῦ βοὸς ὄνομα, διὰ τὸ τίμιον. ὃς καὶ [8] ὀψέ ποτε κατήρχθη σφάζεσθαι, [9] τυπούμενος καὶ ἐν νομίσμασιν.

οθ'. Ἱερεῖον

1. εὐχὴ) Herodotus εὐχετὴ. Polit.

2. τῆς πολίτης) Herodotus τῆς Σικυωνίης πολίτης. Polit.

3. καὶ ἑκατὸν καὶ χιλιόμβου) Τὸν χιλιόμβου unum aliquod exemplum desideraverim. *Salvinus.*

Capellarum mille sacrificium, quam χιλιόμβου vocat, memorat Eustathius ad Odysseam pag. 1454. Sed vocis ipsius non est, cur unum aliquod exemplum vir doctissimus desideret, quòd χιλιόμβου vox videatur ficta ab Eustathio ad exemplum ἑκατόμβης. Politus.

4. ἢ ἐξ ἑκατὸν ζώων) ut Pindarus Pyth. Od. 10. vocat Κλεινὰς ὄνου ἑκατόμβας. Polit.

5. ἑκατόγχειρ Αἰγαίων) Sic Tzetzes Pindaro ἑκατοντακάρητες, sive ἑκατογκέφαλες, pro πολυκέφαλος. Polit.

6. αἱ Ἑκατόννησοι) Hecatonnesi, *Hecati insula*, ut Peloponnesus, *Pelopis insula*. Salvin.

al. Ἑκατόννησοι) quasi Ἀπολλώνησοι, ut recte Strabo lib. 13. p. 618. Nam Straboni adhæret hic Eustathius, ut & Stephanus v. Ἑκατόννησοι. Polit.

7. τὸ ἑκατόμβοιον) Hecatombœum, res pretio constans centum boum. *Salvin.*

Vide antiquum Scholiastam ad v. 79. lib. Φ' Il. *Polit.*

ex unoquoque genere factas scribit hecatombas, Græco more. quemadmodum & Pindarus dicit, omnis generis centena sacrificare. Verumtamen nonnulli ἑκατόμβην, *hecatomben*, eam intelligunt, quæ ἐξ ἑκατὸν βάσεων, sive ποδῶν, *ex centum pedibus*, constaret: ita, ut hoc modo, hecatombe ea quoque esset, quæ ex animalibus quadrupedibus quinque supra viginti fieret. Ac hujus quidem sententiæ auctores unum aliquem definitum numerum expresserunt. Verùm alii, nullo certo termino constituto, sumentesque centum pro multis, interminatè hecatomben, ea vocant, quæ ex multis generatim fieret animalibus: utpote qui numerum illum centenarium positum frequenter reperiunt in hujusce modi significatione: ut cum dicitur ἑκατόζυγος νεῶς, *centum navis transtrorum*. ideſt, multorum. &, ἑκατὸν δέ τε δήρατ' ἀμάξης, *centum quoque ligna plaustri*. & ἑκατόγχειρ Αἰγαίων, *centimanus Ægæon*. & ἑκατόμπολις Κρήτη, *centum Creta urbium*. Quamquam alterius sunt rationis αἱ Ἑκατόννησοι, *Hecatonnesi*. Illæ enim sic vocantur, tamquam Ἑκάτης νῆσοι, *Hecati insulæ*, videlicet Apollinis. Tu porro, velim, observes, quemadmodum, licet ex eodem etymo, ex quo τὸ ἑκατόμβοιον, *hecatombœum*, deducatur etiam ἡ ἑκατόμβη, *hecatombe*; eæ tamen voces plurimùm inter se differant significatione, ut suo loco videbimus. Deinde, etsi multa varii generis animalia hecatomben constituebant; obtinuerit tamen, ut aliis, ab animantis præstantiam, præferretur nomen ipsum bovis: qui serò tandem mactari cœpit, quum ejus etiam imago in nummis imprimeretur.

LXXIX. Hoc

8. ὀψέ ποτε κατήρχθη σφάζεσθαι) ferreo demum seculo. Tullius lib. 1. de Nat. Deor. ubi de bobus loquitur: *quibus quum terra subigeretur fissione glebarum, ab illo auctu genere, ut Poëtæ loquuntur, vis numquam nulla afferebatur.*

Ferrea tum verò proles exorta repente est;
Auctaque suppetiæ prima est fabricatrix ensium,
Et gustare manu victum, domitumque juvencum.

Tanta putabatur utilitas percipi ex bobus, ut eorum vicissitudini scelus haberetur. M. Varro De Re Rust. l. 2. c. 5. de bove: *Hæc suntne hominum in rustico opere, & Cereris minister. Ab hoc antiqui manus ita abstinere voluerunt, ut capite sanxerint, si quis occidisset. Quæ in re testis Attica, testis Peloponnesus.* Domitianus etiam Cæsar apud Tranquillum c. 9. *inter initia usque adeò ab omni cæde abhorrebat, ut, absente adhuc patre, recordatus Virgilii versum,*

Impia quam cæsis gens est epulata juvencis,
edicere destinaverit, ne boves immolarentur. Polit.

9. τυπούμενος καὶ ἐν νομίσμασιν) ex Thesei instituto apud Athenienses, ut narrat Plutarchus. Inde ab inciso bove, eodem auctore, τὸ ἑκατόμβοιον, καὶ τὸ δεκάβοιον. id, quod centum, seu decem, ejus generis nummis erat æstimabile. Politus.

perfectarum, integrarum, eximiarum, non fruſtra Poëta apponit (nullam enim omnino vocem ſolet is temere, atque imprudenter effundere) ſed quia diis, utpote perfectis, atque integris, perfectas integraſque hoſtias offerre oportet. Vel etiam id dicit ad differentiam agnorum, quippe qui integrâ nondum ſint ætate. Immaturi enim adhuc, & minores natu ſunt, οἱ ἄρνες, *agni*: quum tamen ὁ ἀρνειός, *agnus adultior*, is ſit, qui perfectâ eſt ætate, atque integrâ, ut in Odyſſeâ quoque non obſcurè indicat Poëta. Λοιγὸς pernicies eſt, atque exitium, ſive a λείπω, *linquo, vel deficio*, ut veteres volunt. unde etiam, juxta illos, ὁ λοιμὸς, *peſtis*, tum morbus ipſe, tum homo peſtilens, ac perniciosus. Sive potiùs a λοίγω, *cubare facio*. unde ὁ λέχων, *qui cubare facit*, hoc eſt, ſoporem mortis inducit. Maximè verò ab ὀλίγος, *paucus*, per metatheſin τοῦ ὁ, quaſi ſit ὁ ὀλιγῶν τὰς ζώντας, *minuens numerum vivorum, ſive redigens eos ad paucitatem*. Sunt autem & in aliis vocibus tranſpoſitæ ſimiliter litteræ per metatheſin: de quarum numero, ut videbimus, eſt etiam ὁ λοῖσθος, *poſtremus*. Ceterùm ex λοιγὸς, *pernicies*, dicitur quoque ὁ ἀνθρωλοιγὸς, *humani generis pernicies, ſive interfector hominum*; itemque ὁ ἀθηρηλοιγὸς, *ventilabrum*, & τὸ λοίγιον, *mors*. Ἀμῦναι intelligit, citra tergiver-

τ' Ἡρωδιανὸν, δηλῦται ϗ ἐν τοῖς περὶ τῶν Ὁ-δύσσειαν. Τὸ δὲ τελείων, ἀ μάτην ὁ Ποιητὴς προσέθηκε. ἐδεμίαν γὰρ λέξιν ἀκὴ παραῤῥίπτειν οἶδεν αὐτός. ἀλλ' ὅτι τοῖς θεοῖς, ὡς τελείοις, προσάγειν χρὴ τέλεια. ἢ ϗ [6] πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἔφασε τοῦτο τῶν ἀρνῶν ἃ τελείων ὄντων. ἀτελῆς γὰρ οἱ ἄρνες ἔτι. Ὁ μέντοι ἀρνειὸς, τέλειος ἐστὶν, ὡς ϗ [7] ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῖ ὁ Ποιητής. [8] Λοιγὸς δὲ ὁ ὄλεθρος, ἢ [9] ἀπὸ τοῦ λείπω, καλὰ τὰς παλαιάς. ὅθεν ϗ ὁ λοιμὸς, φασὶν, ὁ κατά τε νόσον, ϗ [10] ὁ φθορεύς· ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ λέγω ὁ λέγων, ὅ ἐστι, κοιμίζων ὡς θάνατον. μάλιστα δὲ παρὰ τὸ ὀλίγος, μεταθέσει τοῦ ὁ, ὁ ὀλιστὴν τὰς ζώντας. Εἰσὶ δὲ ϗ ἕτεραι μεταθέσεις τοιαῦται, ἐν αἷς φανῆται ἦται ϗ ὁ λοῖσθος. Ἐκ δὲ τοῦ λοιγὸς, ϗ ὁ βροτολοιγὸς, ϗ ὁ ἀθηρηλοιγὸς, ϗ τὸ λοίγιον. [11] Ἀμῦναι δὲ λέγει τὸ ἀπροφασίστως βοηθῆσαι, δίχα μύνης, ὅ ἐστι,

προ-

1. ἐπιμίμφεσθαι) Legendum puto, ἐπιμέμφεσθαι. Et ſic correxit Frobenius. *Polit.*

2. ἄρρητος) Ἄρρητος eſt, ait, rectus monoſyllabus genitivi ἀρνός. nam deberet eſſe ὁ ἄρν. quod durum, ac monſtruoſum, & minimè proferri poteſt. *Salvinius.*

3. τὸ, ἀρνὸς) quod μετάγεσθαι volunt εἰς ὠδάν. Etymologus: ἀρὴν ἀρῆνος, κατὰ συγκοπὴν, ἀρνὸς· ϗ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς ὠδάν. Polit.

4. παρὰ τὸν ἀρὴν) Unde ἐρὴν, τὸ ὑπὲρ τοῦχος διέξοδον προβάτων. Ex ἐρὴν, ἐρῆνος, & per ſyſtolen τὸ ν, ἐρὲς, Chœroboſcus factum vult, per hyperbibaſmum, ἀρνὸς. *Polit.*

5. ἀ κνίσσε ϗ δὲ ὀυὲς σ') Heſychius: Κνίσσε, ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυτῶν, ϗ τὸ λίπος τὸ ἐπὶ τοῦ ἥπατος, ϗ ὁ ὑπόπλους. Polit.

6. πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἄφε τοῦτο τῶν ἀρνῶν) Oſcitanter locum hunc Euſtathii legit Henricus Stephanus: quippe qui ſic eum refert, quaſi dicat Euſtathius, *addi πλεῖον, ut Poëta ſignificet agnos grandiores, quum ἄρνες ſint immaturiores adhuc, & minores*. Polit.

7. ἐν Ὀδυσσείᾳ) lib. ι' v. 432.

8. Λοιγὸς δὲ ὁ ὄλεθρος) Sic Etymologo, & Suidæ λοιγὸς, ὁ ὄλεθρος. Heſychio λοιγὸς (Sic enim apud eum legendum pro λοιγὸς) θάνατος, ὄλεθρος. *Polit.*

9. ἀπὸ τοῦ λείπω) unde λοιπὸς, ϗ λοιγὸς. Polit.

10. ὁ φθορεύς) Suidas: Λοιμὸς. ὁ φθορεύς. Act. c. 24. v. 5. Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν. Quod in uſu etiam eſt apud Latinos, ut peſtem non modò peſtilentiam ipſam vocent; ſed & hominem peſtilentem. Terentius Adelphis Act. 2. ſc. 1. v. 34. *Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium, Perjurus, peſtis*. Polit.

De Damagorâ, vide Epigramma, quod explicatur a Mureto in Variis Lectionibus: ubi Δαμαγόρας oſtenditur ἰοέπνους, ejuſdem numeralis ſummæ, ac λοιμὸς, *peſtis*. Pſalm. 1. *Et in cathedrâ peſtilentiæ non ſedit*. in Hebræo eſt *luzim*, ideſt, *irriſorum, deriſorum*. in Græco eſt λοιμῶν, *peſtium*, ideſt, hominum peſtiferorum, quales ſunt deriſores. *Salvinius.*

11. Ἀμῦναι) Non dicit tamen ἁπλῶς hoc loci Poëta ἀμῦναι, ſed ἀπαμύναι. Jungenda enim eſt cum verbo præpoſitio. *Polit.*

ἐστιν· ὁ δὲ μὲν, τῆς κοινῆς φράσεως. Τοῦτον δὲ
ἢ καὶ ἅπαξ τῷ ἀτάρ, καὶ αὐτάρ, καὶ δὲ ῥηθήσεται.
Ἰστέον δὲ, ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον τὸ ἤτοι, χυδαϊστὶ
μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴονται σύνδεσμον, καθὸ καὶ τὸ
ἤγουν, καὶ ἔτιον· ἀκριβῶς δὲ τινὲς διαζευκτικὸν
ἐν αὐτῷ. οἷον, ἤτοι τέθνηκεν, ἢ ζῇ. καὶ, ἤτοι
ἄνθρωπος ἦν, ἢ ἕτερον ζῷον. Ὅτι τὸ Θεσ-
πιάδην, Θεσπόριον κτητικῶς λέγει ὁ Σοφοκλῆς.

Bas. p. 38. πρὸ. Ὅλι τὸ ἤδη ἀπὸ τοῦ ἠπίσταλο, διὰ δύο
ἢ παρὰ τὴν Ποιητῶν γράφεται, δι' αἰτίαν ἰδιαιτέ-
ραν. Ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις ᵃ τὸ διὰ δι
ἐ καὶ ἰ δίφθογγον ᵇ διὰ τοῦ ἡ καὶ ἰ προάγειν. καὶ
οὐ μόνον ἐν τοῖ, ἱερῆς, καὶ βασιλῆς, καὶ ἱππῆς,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων, ὡς ὅτε τοῦ ἤκαζον τὸ
ἤρχυσαν, διὰ τοῦ ἡ προάγουσιν· ὁμοίως δὲ καὶ
τοῦ ἦεν, ὃ δηλοῖ τὸ ἦλθον. Ὡσαύτως γὰρ ἀπὸ τοῦ
εἰκάζω τὸ ἤκαζον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἶμι, τὸ πο-
ρεύομαι, τὸ ἦεν προάγεται, τῶν μὲν ἑνεστώτων,
ἐχόντων τὸ διὰ τοῦ ε καὶ ι γραφὴν, ἰδὼν δὲ ἀπ'
αὐτῶν παρωχημένων, διὰ τοῦ η καὶ ι τὸ τῆς ἀρ-
χούσης ἀπαρεμφάτων δίφθογγον. Κατὰ τὴν ὁμοιό-
δη τρόπον, καὶ τὸ ἤδειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην,
ἀπὸ τοῦ εἶδω τὸ ἐπίσταμαι γεγονὸς, ὅμως ἐν τῇ
παραληγούσῃ, κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ αὐτὸ Ἀτ-
θίδα, τὸ η μετὰ τοῦ ι ἔχει. Καὶ οὕτω μὲν κα-
θίσταται ἡ παραλήγουσα, ἡ δὲ λοιπὴ σκευωρία
τοῦ ῥήματος, τοιαύτη ἐστίν. Ἔθος Ἰωνικὸν ἐκρά-
τησε, τὰς ἐνεργητικὰς ὑστερουτελικὰς διὰ τοῦ ε καὶ
ᾰ προάγειν καὶ τὸ τὸ πρώτου προσώπου τοῦ ἑνικοῦ. Τὸ γὰρ ἑωσπάκην, πεπαικέα φασὶν Ἴωνες, καὶ τὸ ἐτετύφην τέτυφα, καὶ
τὸ ἦκα ᵈ ἧκα. οἷον, Ἧκα πολλὰ γενόμενος. ὥστε αὐ-

1. τὸν προάγειν) Sic, quod est in Odysseâ lib. φ. v. 111. μᾶλλον, minor Scholiasta exponit προάγειν. Polit.

2. τὸν διὰ τοῦ ε, καὶ ι δίφθογγον) Lego, τὸν διὰ τοῦ ε, καὶ ι δίφθογγον. ut paullò post: τὸν τῆς ἀρχούσης ἀπαρεμφάτων δίφθογγον. Politus.

3. διὰ τοῦ η, καὶ ι) Per η, & ι, idest, jota adscriptum, ut

aco amittit, seu trahit. Est Poetica quidem ea conjunctio ἤτοι· quum τὸ μὲν ex usu communi sit loquendi. Qualis ferè animadversio, ut infra dicturi sumus, locum etiam habet in ἀτάρ, & αὐτάρ, *sed*, & δὲ, *autem*. Etsi verò, qui post Homerum scripserunt, τὸ ἤτοι vulgò conjunctionem esse censent, quæ explicationi, atque interpretationi deserviat, quemadmodum etiam τὸ ἤγουν, *videlicet*, & ἔτιον, *sive*; sciendum tamen est, verè per eam dividi sensus, ac disjungi. ut cum dicimus: ἤτοι τέθνηκεν, ἢ ζῇ. *Aut mortuus est, aut vivit*. Et, ἔτιον ἄνθρωπος ἦν, ἢ ἕτερον ζῷον. *Vel homo est, vel aliud animal*. Τὸ Θεσπιάδην, *Thespiaden*, *filium Thespiæ*, Sophocles vocat possessivè Θεσπόριον, *Thespioreum*.

LXXXI. Τὸ ἤδη pro ἠπίστατο, *noverat*, duplici ι apud Poëtam scribitur, hac ipsâ de causâ. In more sæpe est Atticis diphthongum ει efferre per η, & ι. Neque id tantummodò in τοῖ, ἱερῆς, *sacerdotes*; βασιλῆς, *reges*; ἱππῆς, *equites*; verùm etiam in verbis, ut quando primam τοῦ ἤκαζον, *assimilabam*, efferunt per η· primamque similiter τοῦ ἦεν, quod significat *veneram*, *sive iveram*. Quemadmodum enim ab εἰκάζω, *assimilo*, deducitur τὸ ἤκαζον, *assimilabam*; sic etiam ab εἶμι, quod est eo, seu vado, τὸ ἦεν, *iveram*. ita ut Præsentia scribantur cum ε & ι· quæ verò ex iis fiunt Præterita, diphthongum illam primæ syllabæ conficiant ex η, & ι. Ad hunc igitur ferme modum τὸ ἤδειν, idest, noveram, etsi ortum duxerit ex εἶδω, quod est idem ac nosco, seu scio; nihilominus tamen ipsum quoque, secundùm veterem Atticam dialectum, in penultimâ habet τὸ η cum ι. Atque ita quidem sese habet penultima. Id autem, quod in eo verbo fabricando observandum supereſt, est hujusmodi. Consuetudo Jonica obtinuit, ut postremam, seu ultimam Pluſquam Perfectorum Activorum in primâ personâ singulari efferant per ι, & α. Quippe τὸ ἐπεπαικέα, *feceram*, dicunt Jones πεπαικέα· & τὸ ἐτετύφην, *verberaveram*, τετύφια· & τὸ ἦκα, *iveram*, *vel veneram*, ἧκα. quale est, Ἧκα πολλὰ γενόμενος. *Iveram*, *plurimùm supplicans*. reliqua-

scribebant veteres, vel subscriptum, ut recentiores. *Salvinus*

4. ἦκα) Hoc loco Jonica consuetudo defecit facit primam personam pluſquam perfecti activi, non in εα, ut superiùs dictum est ab Eustathio; sed in ια. Vel, juxta ipsum, legendum forte ἦκα. Sed Homerus Il. α dixit ἵκει. ὁ δ' ἵκει νοεῖ ἐπαινῶ. Salvinus. Legendum mihi videbatur ἧκα. ut & ἧκα legisse mihi videbatur Eusta-

ita eum, memoriæ causâ, imprimat, & insidere veluti faciat in animis auditorum. Quod quum frequenter sit facturus, tum verò sic faciendi viam rationemque hoc loci persequi aggreditur, ducto primùm omnium initio a Calchante. Nam tum genus ejus exponit, quatenus vocat eum filium Thestoris, tum etiam artem, eo quòd scilicet vates esset præstantissimus. *Noverat enim*, inquit, *& præsentia*, &c. Etenim genus fertur ducere a Melampode, vatum illo maximè eximio, ut proditum est in Odysseâ. Ejusmodi autem ratio, percommoda est Poëtæ occasio, ut res multas ac varias commemoret. Sic enim fit, ut & genus recenseat, & loca describat, & res olim gestas exponat, plurimisque aliis in rebus magnâ cum utilitate versetur. Celebrem vaticinia Calchantem fecerunt: etsi adversâ fortunâ ad extremum usus fuerit, quippe qui, auctore Geographo (alii enim aliter narrant) quum circa Colophonem in nepotem Tiresiæ Mopsium incidisset, superatusque ab eo divinandi peritiâ fuisset, præ mœrore vitâ excesserit. Nam tum in numero erravit grossorum caprifici, quemadmodum tradit etiam Lycophron; quorum grossorum numerus memoratur Straboni, decem millia; mensura, medimnus, & unus ampliùs grossus: tum etiam, ut fertur, assequi conjecturâ non potuit, quod sibi propositum fuerat de sue gravidâ, quæ tres utero catulos gerebat, & de his unam seminam. Nonnulli autem affirmant, in Homericâ hac Calchantis genealogiâ versus omissos esse, ut refert Porphyrius, ubi duos is versus exponit, ex quibus tum Euboensem

ἀγράφῳ, ᾗ ὅτοι ἐγκαυτῆρι ἐς μίτρην ἧς τῶν ἀκροωμένων ψυχᾶς. Καὶ ἦστο πολλαχῇ μὲν ποιήσει· ἄρχεται δὲ ἧς τοιαύτης μεθόδου ἐνταῦθα πρῶτον ἀπὸ τῆ Κάλχαντος. Γένος γὰρ αὐτῆ ἐκτίθεται, Θεστορίδην λέγων αὐτὸν, καὶ τέχνην, ὅτι δηλαδὴ μάντις ἄριστος. Ἤδη γάρ, φησι, τά τ' ἐόντα, καὶ ἐξῆς. Καὶ γὰρ ἐκ Μελάμποδος ἱστορῆται καταγεσθαι, τῆ ἐξοχωτάτῃ ἐν μάντεσιν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ ἱστόρηται. Ἡ δὲ τοιαύτη τῆ Ποιητῆ μέθοδος, ἀφορμὴ γίνεται πολλὰ ἱστορῆν. Ἐν γὰρ τοιούτοις τόποις, καὶ γενεαλογῆ, καὶ τοπογραφῆ, καὶ πράξεις ἀρχαίας ἐκλέγεται, καὶ ἄλλα καλὰ μυρία ποιῆ. Περίεργος δὲ λέγεται *Rom. p. 51.* εἰς μαντικὴν ὁ Κάλχας, ἡ καὶ τὰ εἰς τελευτὴν ἐδυσύχησεν. ὃς Μόψῳ, [2] τῷ ἐγγόνῳ Τειρεσίου, περιτυχὼν περὶ τὸν Κολοφῶνα, κατὰ τὸν Γεωγράφον (ἄλλοι γὰρ ἄλλως ἱστόρησαν) καὶ ἡττηθεὶς ἐπὶ μαντικῇ, διὰ λύπην ἀπέθανε· [3] σφαλεὶς μὲν τῆ ἀριθμῆ τῶν ὀλύνθων τῆ ἐρινεῆ, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, οἱ δ' ἀριθμὸν ἦσαν μύριοι, [4] κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆ Γεωγράφου, μέτρῳ δὲ μέδιμνος, ἑνὸς ὀλύνθου περιπεύσιος· ἀσχολήσας δέ, [5] φησι, καὶ τῆ προβλήματος ἧς ὑὸς, ἥτις τρῆς ἦχε χοίρους, ὧν ἡ μία θῆλυς. Ὅτι δέ τινες φασὶν, ἐν ᾗ τῆ Κάλχαντος Ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι, ὁ Πορφύριος ἱστορεῖ, ἐκλιθέμενος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς [6] Εὐβοεύς

Eustathius in hoc versu Homeri Ἤτοι, ποικὰ διὰς γενόμενος. cum nuper vidi, ἦσι, & ἦσα, patrum nostrorum memoriâ, hic in Eustathio legisse doctos viros, & in Eustathianis scriptis versatissimos, Guarinum Camertem, & Carolum Antenoreum Florentinum, qui Excerpta, sive ἐκλογὰς ex Eustathio, aliisque Grammaticis κατὰ στοιχεῖον digesserunt. Sic enim locum hunc repræsentant v. Ἤδη· ἀφ' τὸ ἦσι, ἦσα. εἶπε, εἶπα, ποικὰ γενόμενος. Quare non dubitavi lectionem Eustathio suam restituere. At verò ἦα, ex quo Homericum ἦεν, παραλήγουσης est μέσης, non ὑπερτονητικῆς. Est enim, ut Herodianus docet, ἦα, ἀφ' οὗ ἐν διαλύσει, ἦεν, ἀφ' οὗπερ τὸ ε̃ εἰς η̃, ἦεσα. τὸ ξῆσαι, ἦεν. sive, ut volunt alii, ex ἦα, ξυνῆ τὸ ε̃ in η̃, fit ξᾶ, Atticè. Inde per diæresin, Jonicè ἧα. Ὁ ὑπερτονητικὸς, Atticè, ξᾶν. Unde Jonicè, quod diximus, ξεν. Politus.

1. ῥῆσε) Poëta, ῥῆσ' ἀνὶ φρεσί. Polit.

2. τῷ ἐγγόνῳ Τειρεσίου) Strabo, τῷ Μαντέως τοῦ Τειρεσίου συγγενέϊ. Polit.

3. σφαλεὶς) Lycophron: ἐκ μανιμώνων Σφαλεύς. Polit.

4. κατὰ τὴν ἱστορίαν) Ex Hesiodo apud Geographum. *Polit.*

5. φησι] Pherecydes apud Geographum. *Polit.*

6. Εὐβοεύς τε) Gentilia τοῖς Εὐβοίας, Εὐβοεὺς· τῇ Εὐβοίᾳς, χωρὶς τοῦ ι, ut notat Stephanus: καὶνε, inquit, ἀπὸ τοῦ εἰς ὁ παρ-

μαντικὴς, φησὶν· Ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. ἤτοι, τά τε ἐνεστῶτα, τά τε μέλλοντα, καὶ τὰ προγενόμενα. Ὅρα δὲ, ὅπως ἀπὸ τῶ ἐνεστῶτος ἀρξάμενος, πρεσβῆόν τι τῷ τοιούτῳ χαρίζεται, καὶ ὅτως ἐπιτίθησι τοὺς ἐξοχρεκίζοντας τὸν ἐνεστῶτα, καὶ μόνον παρωχημένων χρόνον, καὶ μέλλοντα δοξάζοντας. Ἰστέον δὲ, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, ὢν λέγεται, καὶ ὄντα, καὶ τὰ ὄντα· παρὰ δὲ τῷ Πινδάρῳ, ἀπελλόσως μάλιστα μετὰ τῶ ἐ ἀεὶ τὰ τοιαῦτα προφέρονται. ἐὼν γὰρ λέγει, καὶ ἐόντα, καὶ αἰὲν ἐόντες, καὶ ἀγέραστος ἔω, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. Καὶ ἔχει ὅτως ἡ ἀκολουθία τῶν λέξεων. Ἔστι γὰρ ἔω ῥῆμα, ἔ ὁ μέλλων ἔσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον, ἡ μετοχὴ ἐών. ἐξ ἧς τὸ, ἐόντος, καὶ ἐόντα, καὶ ἔῶσα, καὶ τὰ λοιπά. Ὅταν δὲ ἡγῆσθαι, ἐπὶ μὲν ἀρχῆς τινὸς λαμβανόμενον, καὶ ἐξουσίας, γενικῇ φάσεται συντάσσε-

Calchantem, veluti bene peritum divinandi, laudat his verbis: Ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, videlicet, τά τε ἐνεστῶτα, τά τε μέλλοντα, καὶ τὰ προγενόμενα. *Qui noverat & præsentia, & futura, & præterita.* Ubi vide, quo pacto, dum a præsenti exorditur, nescio quid honoris tempori isti deferat, atque ita pudore eos afficiat, qui præsens damnant, ac tantummodò celebrant præteritum, & futurum tempus. Quod autem scire oportet, etsi apud posteriores auctores in usu est dicere, ὤν, *qui est, vel præsens*, & ὄντα, *quæ sunt, vel præsentia*, ceteraque hujus generis; verumtamen apud Poëtam, per analogiam maximè, & similitudinem rationis, hæc ipsa perpetuò proferuntur cum ἐ. Dicit enim ἐὼν, *existens*, & ἐόντα, *existentia*, & αἰὲν ἐόντες, *semper existentes*; &, ἀγέραστος ἔω, *præmii expers sum*, & similiter alia. Atque ita per seriem quamdam fere vocum harum ratio. Est enim verbum ἔω, *sum*. cujus futurum, ἔσω, *ero*: aoristus secundus, ἦον, *fui, vel eram*: participium, ἐών, *existens*: ex quo ὄντος, *existentis*, & ἐόντα, *existentia*, & ἔῶσα, *existens, femininum*, & reliqua ejus classis. Τὸ ἡγῆσθαι, *ducem esse*, si de imperio, ac potestate usurpetur, construi videtur cum ge-

σε-

niti-

παρεχόμενα ὡς τὸν ἐυλάττοντα τὸν παραλήψεσθαι. Ubi malè, & contra mentem auctoris, addit Abrahamus Berkelius particulam negativam, & legit, ὡ ἐυλάττη τὸν παραλήψεσθαι. Dicit enim Stephanus, gentile quoque nomen esse, Εὐβοεύς, fine ί· etsi, quæ derivantur a finitis in ά, desinuntque in εύς, servare soleant penultimam. Eodem modo Etymologus: Τὸ ἐθνικὸν, Εὐβοεύς, παρὸ ὑφαιρεῖται τὸ ί. τὰ γὰρ εἰς ά λήγοντα φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τὸ πρωτότυπον καὶ ἐν τοῖς εἰς εὺς· οἷον, Ἐφεσία, Ἐλλοπιεύς· Ὀρθωσία, Ὀρθωσιεύς. ὅθεν καὶ, Εὐβοεύς, Εὐβοιεὺς ἀφαλὲν ἄνευ. Politus.

1. κόλχε) Hinc forte caltha flos, unâ aspiratâ th, pro aliâ ch, a colore. *Salvianus.*

2. πορφύρων) Homerus lib. δ' Od. v. 427. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κέλευε. Ubi τὸ πόρφυρε Minor Scholiasta explicat ἐν βάθει τῆς διανοίας διετύπου, καὶ ἐκλόνει, καὶ ἐπορεύετο· ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὀδύνων, τὰ ἐν βάθει κειμένων μελαίνεσθαι. Polit.

3. ἐν βάθει βυσσοδομεύων) Homerus alibi, ἑτέρῃ βυσσοδομεύων. quod Minor Scholiasta exponit, κατὰ βάθος τῆς διανοίας βουλόμενος. Polit.

4. τὸ Ὁμηρικὸ φοίνικας) lib. δ' Il. v. 141. *Polit.*

φοίνικας Homerus utitur pro purpurâ in eâ comparatione, quam ex eo Virgilius expressit: *Qualis manus addunt eburi decori.* Vide, & contende loca. *Salvius.*

5. καλχαίνων ἕνεκ) quod est apud Sophoclem in Antigone. *Polit.*

6. ἡ ὑπερεκτικὴ) Nescio, quid hùc faciat ὑπερεκτικὴ. potiùs αὐξητικὴς, augurandi scientia. & διοσὶς τὸ αὐγὴς. per gratiâ, aut ventosa augurio. Salvinus.

Propositum est hic Eustathio breviter afferre, quid de variâ utilitudque divinationis appellatione apud veteres reperierit, τῆς οἰωνιστικῆς, καὶ τῆς ὑπερεκτικῆς. Hinc ab uno genere ad aliud tendit. Accedit, quod ἡ οἰωνοπεκτικὴ, sive οἰωνιστικὴ, nunquam, ni fallor, dicta reperietur ὑπερεκτικὴ. Est enim κρίσις propriè attributa interpretationi somniorum. Politus.

7. Ἔστι γὰρ ἔω) Ab ἔω, *vado, eo*, factum est ἤω. Ab ἔω, *fum*, profluxit αἰὲί. cujus usitatum futurum est ἔσομαι. Salvin.

8. ἦον) lego: ἔην. Namque Aoristi secundi proprietas est penultimam brevem habere. quamquam regula additamenti temporalis id postularet. Sed Grammatici multa ad canones suos cogunt, & ἐκβιοζοῦσι. Salvinus.

Rectum est ἔην. Atque ita etiam legebant Guarinus Camers, & Carolus Antenoreus, ut manifestò constat ex iis ἐκλογαῖς, quas in Hortis Adonidis Aldus edidit. Vetus Canon in iisdem Hortis: Ἔω, τὸ ὑπάρχω. ὁ μέλλων, ἔσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦον. ἡ μετοχὴ, ὤν. Sed non id æquè ceteris probatur, ut τὸ ἦον sit δεύτερος ἀόριστος. Plerique enim volunt esse παρατατικὸν. ita ut ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, sit κατὰ συγκοπὴν τὸ ἦον· ὅθεν ἐστὶ ὑπῆρχεν. Eadem Ecloga: Ὁ ἐνεστὼς, ἔω, τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς, ἦν, ὡς ἐλάγχω, ἔλαγχον. τὸ δεύτερον, ἔης. τὸ τρίτον, ἔη, προσλαμβάνει τὸ ν, καὶ γίνεται, ἦεν· καὶ συναιρέται τὸ η καὶ ε εἰς τὸ αὐτό η, ὥστε ἡ ἦμι, ἦμι, γίνεται ἦν· καὶ μένει τὸ ν τῆς συντελούσης γινομένης. Οὐ γὰρ πᾶσιν τοῖς λήγουσι, ἔτι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴσῃ, διὰ τὸ τὴν ἐὼν μετοχὴν ἔχειν ὅθεν καὶ τὸ ἦν, dicunt esse aoristum secundum, apertè favet Etymologici Magni Auctor his verbis: Εἶμι, φῆμι, εἰμὶ τρεῖς. ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ ἴσε ἐστὶς· οὐδ' ἐξ ὑπομονῆς τὸ μέλλοντα, ἐγὼ τῶ παρακειμένῳ λέγεται καὶ ὁ ἐνεστώς. ὡς οὖν τῶ ἴω τὸ ὑπάρχω ἐστὶν ὁ ἐνεστὼς ἐστὶς, οὕτ' ἐξ ὑποστάσεως, ὡς ἀνωτέρω, τὸ ἦν σημαίνει ὁμοίως ὑπερεκτικὸς, καὶ τὸ ἴω ὑποστατικὸς· ὅθεν καὶ τῶν Ἀρχαίων ἀλέγουσιν ἴω. Neque verò obstat illud de aoristo secundo, cui propterea esse volunt, penultimam brevem habere. Nam, quod est verè observatum, aliisque exemplis illustratum ab Herodiano, τοῦτο λόγῳ ἀρχαίως ἐφύλαξαν τὸν μικρόν. quæ scilicet τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀρχαίαν, καὶ παραλήγουσαν. Politus.

bus: ſed veteres epectaſin quoque eſſe affirmant per ὠ magnum, tum in aliis vocibus, tum ubi dicit Poëta, Ἴλιον ἄσω, *ad Ilium*, utpote qui accipiunt τὸ ἔσω, *intra*, pro ipsâ illâ præpositione εἰς, *in*, *ad*. Nihil tamen hoc habet novi, ſiquis id etiam accipiat pro adverbio, quod dupliciter conſtruatur. Quamadmodum enim a præpositione ἐξ, *ex*, conſtructâ ſemper cum genitivo, derivatum verbum ἔξω, *extra*, ipſum quoque ſemper cum genitivo conſtruitur; ita nihil a ratione alienum, ſi τὸ ἔσω, *intra*, derivatum a præpositione εἰς, *in*, duplicem conſtructionem habente, ipſum pariter, atque illa, duobus modis conſtruatur. Quoniam ergo præpoſitio εἰς, *in*, tum cum accuſativo ſolet communiter conſtrui, tum verò etiam Atticè cum genitivo, ut cum dicitur εἰς ᾍδου, *ad Plutonis*; idcirco etiam τὸ ἔσω, *intra*, aliquando ſic conſtruetur, ut hoc loci, Ἴλιον ἔσω, *ad Ilium*; aliquando aliter, ut ἔσω τῆ οἴκε, *intus domi*. Simili modo, ac dicitur τοξοσύνη, *ars ſagittandi*, βριθοσύνη, *gravitas*, aliaque hujus generis, quæ deinceps videbimus; vocat hoc loci Homerus μαντοσύνη, artem ipſam divinandi, ſeu vaticinandi, ubi de Calchante commemorat, quemadmodum Achivorum claſſem Ilium duxerit, non quòd perſpectum ſibi aliàs atque exploratum locum illum haberet; ſed ἣν διὰ μαντοσύνην, *τὴν οἱ πόρεν Ἀπόλλων*, *ob ſuam ipſius artem vaticinandi, quam ei contulerat Apollo*. utpote qui præeſt divinationi, veluti ſol, ut videre eſt in multis locis. Porrò autem τὸ, Ἣν διὰ μαντοσύνην, *ſuam ipſius ob vaticinationem*, perinde eſt, ac ſi diceret, διὰ ἰδίαν μαντικὴν, *ob ſuam ipſius artem divinandi*. Et pertinet hæc conſtructio ad tropum Poëticum, qui vocatur

Ana-

λαμὶ καὶ τὸ ὠ τὸ μέγα ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, Ἴλιον ἄσω, ἐπεέκτασιν ἤτοι φασὶ, ποιοῦντες τὸ ἄσω, ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης ἧς ὡς προθέσεως. Τοῦτο δὲ οὐδὲν καινὸν, ἐὰν καὶ αἱ τὰ ἐπιῤῥήματα εἰς ταὐτὸν διφορεμένα κατὰ τὴν σύνταξιν. Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τῆς ἐξ προθέσεως, ἡ γενικὴ συντασσομένης, τὸ ἔξω ἐπιῤῥῆμα γενόμενον, ἀπὸ καὶ αὐτὸ τὴν γενικὴν ἔχει σύνταξιν· οὕτως οὐδὲν παράλογον, ἡ καὶ τὸ ἔσω γενόμενον ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως διφορεμένης ἐν τῇ συντάξει, διφορῆται καὶ αὐτὸ, καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνης. Καὶ ἐπίπερ ἡ εἰς πρόθεσις καὶ αἰτιατικῆ κοινὸς οἶδε συντάσσεσθαι, καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ γενικῇ Ἀττικῶς, ὡς τὸ εἰς ᾍδου· διὰ ταῦτα καὶ τὸ, ἔσω, πολὺ μὲν ἔτω συνταχθήσεται· Ἴλιον ἔσω· πολὺ δὲ, ἄλλως. οἷον, ἔσω τῆ οἴκε. Ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τῆ, τοξοσύνη, βριθοσύνη, καὶ ἑτέρων ὁμοίων, ἃ ἐν τοῖς ἑξῆς φανῆται, λέγει Ὅμηρος ἐντεῦθα μαντοσύνην τὴν μαντικὴν τέχνην, ἥσαν, ὡς ἡ- *Rom. p. 52.*
γήσατο Κάλχας ἡγεῖσιν Ἀχαιῶν εἰς Ἴλιον· οὐ παραθὲς ἄλλως τῆ τόσῳ, ἀλλ' ἣν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρεν Ἀπόλλων, ὡς ἐπισταῖδν καὶ μαντικῆς, καθὰ πολλαχῆ φάμενα, οἷα Πλινς. Τὸ δὲ, Ἣν διὰ μαντοσύνην, ἀντὶ τῆ διὰ ἰδίαν μαντικήν. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις πρόσω Ποιητικῆ,

O ὡς

1. Κάλχας ἡγήσατο τοῖς νυσὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τροίαν) Hoc in exemplo τοῖς νυσὶ eſt dativus inſtrumenti. cæterùm τὸ ἡγήσατο reſpicit, tamquam ſuum caſum, genitivum τῶν Ἑλλήνων. *Calchas in navibus duxit Græcos Trojam.* Salvinus.

Quid verò facias Homero, cum l. β' Il. v. 864. dicit, Μήστωρ αὖ Μέγδλης τε ἰσῇ Ἄρηϊ βροτοέσσῃ; Polirus.

2. Πεζοὺς ἡγήσατο τοῖς πάλαι) Intellige, ἡγήσατο τῶ πάλαι. Salvin.

3. νυσὶ) In νυσὶ nulla eſt epectaſis. Non enim vox aucta unâ ſyllabâ extenditur, ut in νυῒ, νάεσσι, νυσὶ, ut apud Demoſthenem νυσὶ ἢ ὠσὶν, & ſimilibus; ſed extrema litera σ mutatur in ι duntaxat: quemadmodum τίνεσθα, *hic*, in τίνοσι. niſi ſit epectaſis non ſyllabæ, ſed temporis. *Salvin.*

Grammaticus, ut diximus ſupra: αἱ δι αἱ εἰς ουσιν λήγουσαι, ξένουσιν εἰς ι· ὦδε, ὦδι· δῶρε, δώρι· ὑιὸδε, ὑιὸδι. ἃ τὸ ι φυλαττόμενοι κατὰ διάφασιν. οἶκι, οἴκοι. Polit.

4. εἰς ᾍδου) ſupple, οἶκον, *ad Plutonis*, i. ſt, *domum*. Horatius: *Et domus exilis Plutonia*. Sic Latinis *ad Veſtæ*, *ad Cereris*, *ad Caſtorum*, valet ad ædem Veſtæ, Cereris, Caſtoris, & Polluces. *Salvin.*

Οὐ γὰ ἀρετὴ ἰοξότᾳ ἶ, πολλὰ βαλόντα, ἑλάψαι. Οὔκουν ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος· ἀλλ' ὁ ἔκαθεν βάλλων. Τοῦτο γὰ ἰδιότης ἰοξεύσεως. Διὸ καὶ ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, [3] ὡς ἔκαθεν ἥργων. Δύο ἂν τῶν ἐπιῤῥημάτων τὸ ἑκὰς, καὶ ἔκαθεν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, ἑκηβόλος λέγεται· [4] ἀπὸ δὲ τοῦ ἔκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα ἑπῶν θέλοι, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν ἑπῶν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν, πολλὰ, ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. Ὅτι δὲ ἐγὼ, συμφώνως μὲν ἐπιφερομένῳ, ἀπροσλήπτων ἐστὶ τοῦ ν· φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου, ἐφέλκεται ν παρὰ τῷ Ποιητῇ. οἷον· Τοιγὼν ἐγὼν ἐρέω. Ἔστι δὲ τὸ τοιγὼ, ἀντὶ τοῦ, τοιγαροῦν. ὅπερ καὶ τοίνυν, καὶ τοιγάρτοι λέγεται. Οὕτω καὶ τὸ νὺ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δή, παντοῖαλα μέν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικόν ποτε τοῦ ν καὶ αὐτό· καὶ ἐμόνον ἐν τῷ τοίνυν, ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ. [5] Σῶσόν νυν αὐτὸν, μήθ' ἕρα [6] τοῦ πλησίον. Ἐστὶ δὲ τοῦ κέ παραπληρωματικοῦ, καὶ [7] τῶν ὡς θέσει ἐπιῤῥημάτων, ἐκπλότερος ὁ τοιοῦτος ἐφελκυσμός.

ϖϛ'. Ὅτι ὁ Κάλχας, οἷα μάντις, εἰδὼς τὸ τῆς δημηγορίας ἀποτέλεσμα, καὶ ὅτι μεγάλα λυ-

illinc jacula; recens demum interat. Non igitur ἑκατηβελέτης, qui hoc modo occidit; sed ὁ ἔκαθεν βάλλων, *is, qui eminus jaculatur*. Id enim proprium sagittarii. Unde etiam idem ἑκάεργος, *procul arcens*, quasi ἔκαθεν ἥργων, *procul abigens, atque expellens*. Quum igitur duo sint hæc adverbia, ἑκὰς, & ἔκαθεν, *procul*, *eminus*; ab ἑκὰς dicitur ἑκηβόλος, & ab ἔκαθεν, ἑκατηβελέτης, *eminus jaculans*. Quòd siquis Apollinem dicere velit ἑκατηβελέτην, *centum sagittas jaculantem*, tamquam ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, *a centum sagittis*; melius est sic eum accipere, quasi qui centum, videlicet multas, sagittas habeat. Qua etiam de caussâ vocat eum Pindarus εὐρυφαρέτραν, *latâ, ampliâque pharetrâ instructum*. Τὸ ἐγὼ, *ego*, sequente consonante, non assumit τὸ ν· sed, si vocalis sequatur, adscisit ν apud Poëtam, ut hoc loci: Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρῶ. *Ergo ego dicam*. Est autem τὸ τοιγὰρ pro τοιγαροῦν, *ergo*, *itaque*, *atqui*, *proinde*. quod quidem dicitur etiam τοίνυν, & τοιγάρτοι. Atque ita particula expletiva νὺ pro δὴ, *certè*, *sanè*, etsi rarissimè; attamen & ipsa adscisit interdum τὸ ν. neque id solum in τῷ τοίνυν, *itaque*; verùm etiam apud Euripidem, ubi is dicit: Σῶσόν νυν αὐτὸν, μήθ' ἕρα τοῦ πλησίον. *Servа ergo ipsum, neque concupisce rem propinqui*. Ejusmodi autem adjectio conspicua magis est atque aperta in particulâ expletivâ κέν, & in adverbiis desinentibus in θέν.

LXXXVI. Calchas, tamquam vates, quid ex concione illâ eventurum sit, intelligens, quantam-

1. Ἀναστροφὴ) Ut hæc Anastrophe indicetur, accentus adjuvat, qui ab ultimâ in penultimam retro trahitur; & ex κατὰ, διὰ, παρὰ, περὶ, fit κάτα, δία, πάρα, πέρι. & accentus etiam anastrophen patitur simul cum dictione. *Salvin.*

2. ἡ ἔκπωσις τὸν λαγόνας τοῦ Διός) Quare versum hunc, quem Eustathius appellat λαγαρὸν, non possumus defendere per cæsuram, seu hephthemimerin? Ἢ Ἀχιλεῦ, κήδεαί μοι Διΐ. eo colore, perinde ac ibi versus desineret; ideoque ultima fiat syllaba communis, & è brevi longa evadat, propter novissimi soni, ut fit, in ære expansionem. *Salvin.*

3. ὡς ἔκαθεν ἥργων) Ἑκάεργος potest quoque esse eâdem formâ, qua πτόλεργος, καπάργος, quasi καπάεργος, & significare eum, qui eminus operatur. Sin est, ut Eustathius vult, ἔκαθεν ἥργων, *procul arcens*; confirmari id potest ex illo Horatii: *Odi profanum vulgus & arceo.* & ἔκας ἔκας ἐξὶ βέβηλοι. *procul procul este profani.* quia Apollo idem & Vates, qui ex adyto arcana profert. *Salvinus.*

Heraclito in Allegoriis Apollo ἑκάεργος, ὁ τὰ ἔκαθεν ἐργαζόμενος. At Hesychio Ἑκάεργος, ὁ μακρόθεν ἥργων τοῖς βέλεσιν. Utramque hanc etymologiam admittit, atque approbat Auctor Magni Etymologici: Ἑκάεργος, Ἀπόλλων, παρὰ τὸ ἔκαθεν ἥργων, τουτέστι κωλύων· ἢ παρὰ τὸ ἔκαθεν ἐργαζόμενον, τουτέστι, μαχόμενον. Politus.

4. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔκαθεν, ἑκατηβελέτης) Si ἑκατηβελέτης esset ab ἔκαθεν, *eminus*; forte deberet esse cum θ, ἑκαθηβελέτης. Jacula Apollinis, radii; quos Lucretius vocat *incida tela diei*. His Sol Pythonem, hoc est, tetram putredinem, interimit. *Salvin.*

5. Σῶσόν νυν) Scholiasta Euripidis ad Hecubam v. 996. Τὸ νὺν ὅτε ἐξὶ χρονικὸν ἐπιῤῥῆμα, ἀλλὰ συμπληρωματικὸν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον. ὅπερ καὶ τὸ νὺ παρεπληρωματικόν. Polit.

6. τοῦ πλησίον) Vulgatus Euripides, τῶν πλησίον. Polit.

7. τῶν ὡς θέσει) Choeroboscus: Τινὲς δὲ ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασι τῷ ἄνωθεν, κάτωθεν, ὀπισθεν, γῆθεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐπιλογιζόμενοι λαμβάνουσι τὸ ν. ὅθεν καὶ, συμφώνου ἐπαγομένου, ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ. ὀφείλει τὸ σῶς. γῆθι τὸ ἄνθι. ὁ δὲ συνήθως φάσκων μετὰ τοῦ ν τὸ παλαιὸν γράφει. Polit.

nam requirit adversus quemcumque hominem, etiamsi ille sit maximus. *Puto enim*, inquit, *me virum esse irritaturum, qui magnum in Argivos omnes imperium obtinet, & cui Achivi obediunt*. Ad hæc, non in hodiernum diem auxilium illud requirit; sed in tempus etiam futurum. Id enim verba illa significant: *Quamvis enim iram hoc ipso die decoxerit; attamen vel in posterum, odium servat, donec perficiat, in pectore suo*. Quasi scilicet dicat: non mihi opus est ad præsens auxilio; sed maximè in futurum: quandoquidem ejusmodi sum ego hominem offensurus, qui vel postea pœnas potest de me sumere. Postremo omnium, quasi res magnas postulasset, illud adjicit: *Tu verò vide, an me sis servaturus*. hoc est, an magnæ adeò rei par esse poteris, hominique obsistere, ex quo imminere mihi periculum prospicio. Itaque septem, ut diximus, sunt ea, quæ postulat Calchas ab Achille. Nimirum pactum, sive conventio; idque jurejurando firmatum; atque adeò auxilium ex toto animo tum verbis, tum verò etiam re: præterea adversùs omnes: neque breve, sed ad longum tempus. Atque ita quidem Calchas.

σαι αὐτῷ, καὶ μέγιστον ἐκεῖνο ἦπι. Ὅτομαι γάρ, φησιν, ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέλα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Προσαπειλῆ δὲ, καὶ μὴ τῷ σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἢς τὸ μέλλον ἐπάρξει. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, Εἴπερ γάρ τε χόλον ἕσσε καὶ αὐτῆμαρ καλαστέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, Ἐν στήθεσιν ἑοῖσι. Μαρτυρεῖ γὰ λέγει, ὡς ἔμοι χρεία τῆς παρὸς τὸ παρὸν βοηθείας, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον μάλιστα· ἴσμεν γὰρ ἄνδρα μέλλω λυπήσειν, ὃς ἀμύνασθαί με καὶ μετὰ ταῦτα δύναται. Εἶτα ἐπὶ πᾶσιν, ὡς ἀπειλήσας μεγάλα, ἐπάγει· σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σώσεις. τετέκται, εἰ δυνηθείης ἔτω μεγάλῳ πράγματι ἀντικαταστῆναι, καὶ προσώπῳ, ἐξ οὗ κίνδυνός μοι παραδοκᾶται. Ἐπεὶ ἂν, ὡς ἔφαμεν, ὁ Κάλχας ἐξ Ἀχιλλέως ἀπειλήσε συνῆκεν, ὅ ἐστι, συμφωνίαν, καὶ ἑαυτὸν ἐπώμοσεν, καὶ μὴν καὶ ὁλόψυχον. ἔτι δὲ καὶ ἐν λόγοις, ἀλλὰ δῆτα καὶ ἐν ἔργοις, καὶ ἐπὶ παντὶ δὲ προσώπῳ, καὶ εἰδ' ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἔτω μὲν ὁ Κάλχας. *Rom. p. 53.*

LXXXVII. Verùm Achilles e vestigio facit id, quod rogatus fuerat. Nam in primis jurat, atque ita pactum perficit, idque juratum, ubi dicit: *Non enim per Apollinem, Jovi charum*. confirmatque, prompto sese animo auxiliaturum. Non enim juraret, nisi opem ferre vellet. In eo verò, quod addit: *Nemo, me vivo, & lucis usu in terris fruente, violentas tibi manus, cavas ad naves, inferet, ex omnibus Græcis, ne si Agamemnonem quidem dixeris, qui nunc longè præstantissimum se in exercitu esse gloriatur*; reliqua quatuor rata facit postulata, de præstando auxilio linguæ, auxilioque manuum, & hoc adversùs omnes homines; neque solùm in præsens; verùm

ϖζ'. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς συντομώτατα πασῶν τὸ ἀπαρτηθέν, τὰ μὲν πρῶτα, ὄμνυσι, καὶ ἔτω συνῆκεν πληροῖ, καὶ ταύτην, ἐπώμοτον, ἐν ᾗ, Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. καὶ τό, πρόφρων ἀρήξειν, βεβαιοῖ. Οὐ γὰ ἂν ὤμνυεν, εἰ μὴ βοηθεῖν ἤθελεν. Ἐν δὲ τῷ, Οὔ τις, ἐμεῦ ζώοντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Σοὶ κοίλαις παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει Συμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι· τὰ λοιπὰ τέσσαρα βεβαιοῖ, τό, ἐν ἔπεσιν ἀρήξειν, καὶ τό, *Bas. p. 40.* ἐν χερσί, καὶ τό, ὡς πᾶν πρόσωπον, καὶ τό, μὴ

ἀνθρώπων, καὶ ἐς τὸ μέλλον· κολάσας μέντοι ἡμᾶς ἐς τὸ μέλλον βούλεται ἀπὸ τοῦ νῦν χρονικῶς, καὶ τοπικῶς ἐπιρρήματος. Χρονικῶς μὲν ἐν τῷ, Οὔ τις, ἐμεῦ ζώοντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. ὅ ἐστι, Φανομένου. οἱονεὶ γὰρ λέγει, ὅτι οὐκ ἀσφαλὲς καὶ ἀβέβαιόν ἐστι μέλλον ὠφελήσω σοι· ἀλλ' ἕως ἂν ζῶ περίβλεπτος ὦ, καὶ ἐπιφανὴς ἔχω. Τοπικῶς δὲ, ἐν ἡμῖν, κοίλαις παρὰ νηυσί. μετενεχθεὶς λέγων, ὅτι καὶ ζῶν, καὶ φαινόμενος, οὐ δ' οὕτω διόλου ἐπαρήξω σοι· ἀλλ' ἕως ἐνταῦθα ἐν τῇ Τροίᾳ ἐσμέν. Οὐ γὰρ δήπου καὶ ἐς τὴν Φθίαν ἀπονοστήσας, ὀφελέτης σοι τῆς ἀρωγῆς ἔσομαι. Ἐπεὶ δὲ ἅτος ὁ λόγος ἀπέκναιε τὸν Κάλχαντα, ἐπάγει εὐθὺς ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ θεραπείαν, ἠπιώτερον· Ὅς νῦν ἄριστος ἐν στρατῷ εὐχέσθω εἶναι. οἱονεὶ λέγων, ὅτι, ἐὰν ἐνταῦθα βοηθήσω σοι, ἔχεις τὸ πᾶν. Καὶ γὰρ ἐν ἡμῖν νωσὶν ἔστι σοι χρῆσις τῆς ἀρωγῆς, καὶ οὐχ ὕστερον μετὰ ταῦτα τὸν πολέμου λύσιν. Νῦν γὰρ ἄριστος ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς ἀρετὴν, εὐρυκρείων ἀγχάτων· ὕστερον δὲ Μυκήνης πότνια ἐσόμενος βασιλεύς.

πρὸς. Καὶ ὅρα, ὅπως ἔχῃ τι καὶ ὀλίγον αὐστηρότητος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἅτος λόγος. Οὔτε γὰρ ἦν ἀπολύτως, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἄριστος, ἀλλὰ νῦν ἄριστος, καὶ οὐδὲ ὅτι ἄριστός ἐστιν, ἀλλὰ εὐχέσθω εἶναι. τουτέστιν, ἀδέσθαι, λεγέσθω. καὶ οὐδὲ ἁπλῶς, οἷον, καὶ ἕνεκα, καὶ ἀνδρίας, καὶ παρὰ ὅλοις Ἕλλησιν· ἀλλὰ ἐν τῷ στρατῷ. Ἑαυτὸν δὲ προϊών, ἐρεῖ τοιοῦτον ἐν τῷ, ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἐτίμησας, τουτέστιν, ἐμὲ, τὸν καὶ βασιλέα, καὶ ἀνδρειότατον, καὶ εὐγενέστατον. Διὸ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων συνάγει χόλον τινὰ καὶ ἐν τούτοις. Πικρὰ γὰρ ἅ τε ἄλλα, καὶ τὸ, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα ἤπιος.

καὶ

xilium hoc futurum adverbio quodam temporis, ac loci restringit: temporis, cum ita loquitur: Οὔτις, ἐμεῦ ζώοντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. hoc est, φανομένου. *Nemo, me vivo, & in terris viso.* hoc est, *in hac luce, atque in conspectu hominum versante.* perinde quasi dicat, non se perpetuò deinceps Calchanti auxiliaturum; sed quoadusque, superstite vitâ, in omnium oculis, atque in admiratione, & celebritate versabitur. Loci verò, cum verba illa apponit; κοίλαις παρὰ νηυσί, *cavas apud naves.* quasi scilicet dicat: ut vitam diutiùs extraham, & conspicuus sim inter homines, nec sic tamen tibi semper auxilio sum futurus; sed quamdiu sumus hic apud Trojam. Non enim certè post reditum meum Phthiam, meâ intererit, tibi opem ferre. Quoniam verò genus hoc loquendi Calchantem conturbabat, remedium statim Achilles adhibet, adjectis his verbis: *Qui nunc præstantissimum in exercitu se esse gloriatur.* Quasi dicat: si hoc loci præsto tibi ero, nihil ultra habes, quod expetas. Etenim ad naves opus tibi auxilio, & non posteaquam hoc bellum confectum erit. Nunc enim præstantissimus est Agamemnon, utpote cui maximum est a nobis, amplissimumque imperium demandatum: qui tamen postea unius Mycenarum urbis rex est futurus.

LXXXVIII. Ac vide, ut non parum acerbitatis habeat hæc Achillis oratio. Neque enim universè Agamemnonem dicit præstantissimum; sed nunc præstantissimum: neque præstantissimum eum esse; sed εὐχέσθω εἶναι, *jactari esse.* hoc est, decantari, dici. & non dici præstantissimum simpliciter, puta, tum genere, tum fortitudine, tum apud Græcos universos; sed in exercitu. At verò sibi ipse postea eam præstantissimi viri laudem attribuit, cum ait: *virum Achivorum præstantissimum honore nullo affecisti.* hoc est, me, qui & rex sum, & idem fortissimus, & clarissimo natus genere. Unde ex his quoque verbis Agamemnon majorem quamdam iram concipit. Amara enim cum alia, tum illud: *ne si Agamemnonem quidem dixeris:*

etsi

1. *διερομένοιο*) Eustathius τὸ *διερομένοιο* passivè legit: sed melius legitur, tamquam participium præsentis verbi medii, vi activâ, pro, *βλέποντος*, *videntis*, ideſt, *vivente*. Terentius: *Vivam videnſque porro.* Nam, sicut mortui dicantur luce carentes; ita *βλέποντες* viri apud Græcos Poëtas. *Salvin.*

Hesychius: Διερομένοιο, ὁρῶντος. Διερομένων, ὁρώντων, βλεπόντων. Moschopulus: ἡ ὑπερθετικὸς λέγεται τὸ διερομένοιο, ἡ παθητικῶς, ὡς τὸ βιώσιμον. Polit.

rum, perinde atque uſurpare ipſe poſſet, quod habetur in Odyſſeâ, ὀνομάζειν αἰδόμαι, *nominare vereor*: ideoque ſub quadam veluti notâ Agamemnonem ipſum ſignificavit, cum ſibi ad iram concitandum eum eſſe dixit, qui plurimùm poterat: quum tamen Achilles, magnâ vir audaciâ, vocet eum ex nomine. id, quod regem omnino offendit.

LXXXIX. Præterea vide, percommodè eum, ac prorſus propriè loqui, cum ait: εἰ γὰρ ἅ χόλος καὶ αὐτήμαρ, videlicet ὠθημερίν, καταπέψῃ· ἀλλὰ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον. *Nam ut iram eo ipſo die concoquat; in poſterum tamen ſervat odium.* Nam χόλος, *ira atque indignatio*, ſi ea concoquatur, fit κότος, *ira inveterata, ſive odium*. Deinde his verbis definitio continetur μνησικακίας, quæ eſt memoria injuriarum: ſicut etiam hoc alio loco: Ἀνδρὶ ἀμαμύκασθαι, ὅτις τις πρότερος χαλεπήνῃ. *Virum ut ulciſcaris, quando quis prior infeſtaverit*. Bona enim hæc eſt definitio, ut μνησικακῆσαι, *injuriarum meminiſſe*, ſit iram eo ipſo die concoquere, & in poſterum, odium retinere, donec quis illud ad finem perducat. Ubi τὸ καταπέψῃ, *concoquat*, dictum eſt per metaphoram a cibis, qui poſt eſum, intus in ventriculo, quantum temporis ſatis eſt, ad coctionem uſque retinentur. Sic enim & qui iram corde premit, eamque diſſimulat, coquere excandeſcentiam videtur. quod utique odium eſt. Qui verò iram condere, aut excandeſcentis animi æſtum diſſimulare non novit, ille minimè concoquit; ſed quodammodo evomit, atque effundit. Quamquam etiam τὸ πέσσειν, *coquere, maturare*, ſumitur aliquando pro *curare, mollire, demulcere*, ut infra videbimus. Non tamen a πέσσω, *coquo*, ſit τὸ πέψῃ, *coquat*; ſed a Præſenti πέσσω, quod in deſuetudinem abiit. Nam & id duplici modo effertur, ſimiliter atque τὸ καλύσσω, *tego, ſive operio*, quod quidem videtur quoque eſſe καλύσ-

σω,

κραίων· ἀλαὸς δὲ, ὅτι πάντοι αἰδῆ, ἢ ἐμὲ τὸν λαόν. Καὶ ὅτι ὁ μὲν Κάλχας ἠδέσθη Αἴαντα τὸν Λοκρὸν καὶ ὀνομαστὶ ἀπεῖπεν, ὅτι λυπήσει τὸν Ἀγαμέμνονα, οἷα καὶ αὐτὸς ἀπεῖπεν ἔχων λέοντος, ὀνομάζειν αἰδέομαι, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· συμβολικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι χολώσει τὸν μέγα δυνάμενον. Ὁ δέ γε Ἀχιλλεὺς, καὶ ἐξ ὀνόματος *Rom. p. 54.* εἶπεν αὐτὸν, πολὺ τὸ θάρσος ἔχων. ὃ καὶ αὐτὸ τὸν βασιλέα πάντως ἐλύπησεν.

ϟθ'. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι πάνυ κυριολεκτεῖ ἐν τῷ, Εἰ γὰρ τὸν χόλον καὶ αὐτήμαρ, τοῦτον αὐθημερὸν, καλαπέψῃ· ἀλλὰ καὶ μεθέπισθεν ἔχει κότον. Χόλος γὰρ καταπεφθεὶς, κότος γίνεται. Τοῦτο δὲ καὶ ὁρισμὸς μνησικακίας ἐστίν· ὥσπερ καὶ τὸ, Ἀνδρὶ ἀπαμύκασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Ὀρθῶς γὰρ ἔχει φάναι, ὅτι μνησικακῆσαι ἐστὶ τὸ, χόλον αὐτήμαρ καταπέψαι, μετόπισθεν δὲ ἔχειν κότον, ὅφρα τελέσῃ. Τὸ δὲ καταπέψῃ, μετηνέχθη ἀπὸ τῶν σιτίων, τῶν, μετὰ βρῶσιν, ἱκανῶς καταχεθέντων ἔσω ἄχρι καὶ πέψεως. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ κρυψίχολος, πέπτην δοκεῖ τὸν θυμόν. ὃ δὴ κότος ἐστίν. Ὁ δὲ μὴ κρύπτων ἡδέως τὸν θυμόν, ἐκεῖνος καὶ πέπτει· ἀλλὰ ῥᾳθυμότερον πως ἐξεμεῖ. Ὅτι δὲ τὸ [1] πέσσειν καὶ αὖτε τὸ θεραπεύειν κεῖταί ποτε, φανεῖται ἐν τοῖς ἑξῆς. Οὐκ ἀπὸ τοῦ πέπτω δὲ γίνεται τὸ, πέψῃ· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ πέσσω σεσιγμένως ἐνεστῶτος. Διαφορεῖται γὰρ καὶ οὗτος, ὡς καὶ τὸ καλύσσω, ὥσπερ ἔοικε καὶ καλύπτω εἶναι, ἀφ' οὗ [2] ὁ κά-

λυξ

1. πέσσειν καὶ ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν) Heſychius: Πέσσει, σκευάζει, θεραπεύει, κατέχει, κατεπᾴδει. Polit.

2. ὁ κάλυξ) Sic etiam ex Euſtathio refert Henricus Stephanus. Sed legendum videtur, ut alibi, τὸ κάλυξ. ut & apud Auctorem Magni Etymologici: ἔμοιγε καὶ τὸ κάλυξ, παρὰ τὸ καλύπτω μέλλοντος, τὸ καλυπτικὸν τοῦ ἄνθους. Nam alioquin, ideſt, ſi rationem generis habes, ſcribendum eſſet, ἡ κάλυξ. Etymologici Magni Auctor: κάλυξ, ἡ καλύπτουσα τὸ ἄνθος. Politus.

Epigramma: ἀπαλὰς λιπαροῖν κάλυκας. *teneros albarum violarum calices*. Salvin.

ν'. Ἐν δὲ τῷ, Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, σκοπητέον, ὅτι ἡ τὸν ἄρχουσαν [3] τῆς Ἀπόλλωνος ἐκτείνει ὁ Ποιητὴς, ἡ τὸν λύβασαν τῆς Διὶ δολιχῆς. ὅπερ ἡ ἐν ἀμφιλέκτοις παρὰ τὸν κοινὸν ἀναλογίαν ἐστί. Τὸ δὲ μά, ἐπιῤῥημά ἐστιν ἀπωμοτικόν. ὧδε οὖ ῥηθήσεται μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Τὸ δὲ, Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα Οὔ τις, ἐμεῦ ζώοντος, βαρείας σοι χεῖρας ἐποίσει, Ἀττικὸν χῆμά ἐστι, λαβὸν δύο ἀποφάσεων λαμβανομένων [4] ἀντὶ μιᾶς. [5] Βαρεῖαι δὲ χεῖρες, αἱ κακοποιοὶ, ὡς ἡ προϊὼν ἐρεῖ ὁ Γαλιλὴς ἐπὶ Ἀπόλλωνος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι βαρείας χεῖρας ἔχειν, ἐ ταυτόν ἐστι τῷ, χερσὶ βρίθειν, ἀλλ' ἀλλοτὲ μὲν [6] πλουσιότητα δηλοῖ τὸ λοιπὸν· δύναται δὲ ποτὲ ἡ Ὁμηρικὸς νοῆσαι, ὡς ἡ ἐν τῷ, Ἢ ἴππος πλέον ἢ χερὶ βρίθει, ἀντὶ τοῦ δυνατὸς ἦ. Τὸ δὲ προφρων, ταυτόν ἐστι τῷ [7] ὑπέρφρων. Αὐτὸ δὲ διχῶς. ὑπέρφρων γὰ, ὁ μόνον ὁ ὑπὲρ τινος φρονῶν, ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι νοήσαι· ἀλλὰ ἡ ὁ περιφρονῶν τινὰ, καθὰ κάτω ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ οἶομαι, ὅτι ἐκ τοῦ οἴομαι διαλέλυται, ἡ ὅτι ἡ οἶω λέγεται τὸ αὐτὸ ἐνεργητικῶς, ἐκδηλότατόν ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ χολωσόμεν, ἰστέον, ὡς τὰ ὑς ἦν ἀσαρέμφατα, ὡς ἐν ποιήσεσιν οἱ Δωριεῖς, ἀποβολῇ τοῦ ι, ὡς ἡ μεῖ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ἀντὶ γὰ τοῦ λέξειν, ἡ γράφειν,

Eaſ. p. 41.

1. ἔτω, ὄτω) In uſu eſt ὄντωσι, & ἔστωσι. Salvin.

2. χόλον πιέσας) Virg. *Spem vultu ſimulat, premit altum corde dolorem.* Salvin.

3. τὸ Ἀπόλλωνος ἐκτείνει) Ἀπόλλωνα pes eſt antiſpaſtos, a revulſione dictus. non poteſt in hexametro locum habere. Quare, veniâ Poëtis datâ, primam ob neceſſitatem Poëta producit. Ultimam in Διὶ, producit ob φωνὴ, ſeu exſuram. quæ dicitur ephthemimeris, quæ ſeptem ſemiſſes pedum, ſeu ſemipedes, continet, hoc eſt, tres integros pedes, & ampliùs, ſemipedem. *Salvinus.*

4. ἀντὶ μιᾶς) Ita & in linguâ noſtrâ vernaculâ, duæ negationes non affirmant, ſed ampliùs negant. Exemplum formæ Græcanicæ reperit apud veterem auctorem Latinum doctiſſimus Muretus Commentariis in Catullum. *Salvinus.*

XC. Ceterùm hoc loci: Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. *Non enim, non per Apollinem Jovi charum:* animadvertendum, productam eſſe a Poëtâ tum primam τῦ Ἀπόλλωνος, *Apollinis*, tum ultimam dativi illius, Διὶ, *Jovi*. quod utrumque eſt præter communem analogiam. At verò τὸ μὰ adverbium eſt abjurandi. de quo paullò poſt dicturi ſumus ad verſum illum: Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. *Nec per hoc ſceptrum.* Illud porro, Οὐ μὰ γὰ Ἀπόλλωνα, Οὔτις, ἐμεῦ ζώοντος, βαρείας σοι χεῖρας ἐποίσει. *Non enim, non per Apollinem, Nemo quiſquam, me vivo, violentas tibi manus inferet*, dictum eſt figurato loquendi genere Attico, acceptis duabus illis negationibus pro unâ. Ubi βαρεῖαι χεῖρες, *graves manus*, quales etiam poſtea vocat Poëta manus Apollinis, ſunt noxiæ, ac violentæ. Quod autem tu velim obſerves, βαρείας χεῖρας ἔχειν, *graves manus habere*, non ſemper idem eſt, atque τὸ, χερσὶ βρίθειν, *manibus gravem eſſe, ſeu manibus eſſe gravibus:* ſed id aliquando opulentiam, ac divitias ſignificat; aliquando poteſt etiam Homerico ſenſu intelligi, ut alibi: ἢ ἵππος πλέον ἢ χερὶ βρίθει, pro δυνατὸς ἦ. *Si plus aliis vel manu polles.* Τὸ πρόφρων, *propenſus, ſeu benevolus*, idem eſt, atque τὸ ὑπέρφρων. Id tamen bifariam accipitur. Non enim tantùm ὑπέρφρων, ὁ ὑπὲρ τινος φρονῶν, *is, qui uni alicui favet, ſive a partibus ſtat alicujus*, ut hoc loci intelligitur; verùm etiam ὁ περιφρονῶν τινα, *is, qui unum aliquem deſpicit, ac contemnit*, ut legitur alibi. Τὸ, οἶμαι, *puto, exiſtimo, opinor*, luce clariùs conſtat, eſſe per dialyſin ex οἴομαι· idemque etiam dici οἶω, formâ activâ. Ubi verò dicit χολωσόμεν, *me ad iram concitaturum, ſive irritaturum*, ſciendum, illud eſſe Doribus peculiare, ac præcipuum, ut infinitiva in ὦν faciant ipſi in ὶ, rejecto τῷ ι, ut paullò poſt dicturi ſumus. Nam pro λέγων, *dicere*, & γράφων, *ſcribere*,

5. Βαρεῖαι δὲ χεῖρες, αἱ κακοποιοὶ) apud Johan: *Manus domini tetigit me.* Et in ethnico Poëtâ, hoc eſt, Propertio:

Nullus amor cuiquam facilis ita præbuit alas,
Ut non alterna preſſerit ille manu.

Salvin.

6. πλουσιότητα δηλοῖ) Quale eſt apud Sophoclem, βρίθει μακρῷ πλούτῳ βάρει. Utramque ſignificationem τῦ βρίθειν, quam tangit hic Euſtathius, conjungit Sophocles in Ajace v. 150.

Ἢ χερὶ βρίθος, ἢ μακρῷ πλούτῳ βάρει.

Politus.

Virg. Ecl. 1. *Non unquam gravis aut domum mihi dextra redibat.* Salvin.

7. ὑπέρφρων) πρόφρων idem ac πρόθυμος. Ὑπέρφρων hoc ſenſu nuſquam legi. *Salvinus.*

In pectore ſuo. Tu igitur vide, an tua ſit ſervaturus.
Ei autem reſponſum hoc dedit velox pedibus Achilles:
Quaſte virtute, dicito vaticinium, quod nuncupaſti.
Non enim per Apollinem Jovi charum, cui tu, Calchas,
Vota faciens, Danais vaticinia pandis,
Quiſquam, me vivo, & in terris lucis uſu fruente,
Tibi, cavas ad naves, violentas manus inferet,
Ex cunctis Danais, ne ſi Agamemnonem quidem dixeris,
Qui nunc multò præſtantiſſimus in exercitu prædicatur.

Ἐν ϛήθεσσιν ἑοῖσι. Σὺ δὲ φράσαι, εἴ μι σαώσεις.
Τὸν δ' ἀναμειβόμενος ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον, ὅ, τι οἶδα.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅττι σύ, Κάλχαν,
Εὐχόμενος, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔ τις, ἐμεῦ ζώοντος, ἐπὶ χθονὶ δηριόωντι,
Σεῖ, κοίλης παρὰ νηυσὶ, βαρὺς χέρας ἐπιθήσει,
Συμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὃς νῦν πολλὸν ἀρίϛευε ἐπὶ ϛρατῷ εὔχεται εἶναι.

XCII. Id, quod dicitur: Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώεται ἀνδρὶ χέρηι. *Potentior enim rex, cum inferiori homini iraſcitur*: prima eſt hoc loci ſententia apud Poëtam, &, ut loquitur ille, *propoſita ſapiens gnome*, videlicet generale de re quapiam ad vitam pertinente effatum, quo doceatur, qualis tandem ſit Princeps, cum inferiori homini iraſcitur. Senſus autem eſt, invictum eſſe regem, nec ſuperari eum poſſe, cum de vulgari humilique homine vindicare ſe ſtatuit. Nam & τὸ χώεσθαι, *iraſci*, *ſive animo exardere*, iram ſæpe efficacem ſignificat, ut cum ait: ὅττι νύσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. *cur uſque adeò iratus ſit Phœbus Apollo*. & τὸ κρείσσων, *præſtantior*, *ſuperior*, *potentior*, uſurpatur de eo, qui vincat, viribuſque ſit ſuperior, ut illo in loco: Ὁπποτέρους δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. *Uter igitur vicerit*, *ſuperiorque evaſerit*. Et apud Euripidem ἀνάγκαι κρείσσες, *neceſſitates potentiores*, eædem ſunt, ac ſuperiores, forteſque, &, penè dixerim, potentiſſimæ. Et rurſus: ἐπεὶ δὲ κρῆσσον τὸ κακὸν ἐϛὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός. *Quoniam verò malum potentius eſt bono*, *& nautica licentia potentior igne*. Qui autem ita dicitur κρείσσων, cujus item verbum veteres tradunt τὸ κρησσῶ, *potentior*, *ſeu ſuperior ſum*,

Ὑβ'. Ὅτι τὸ, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώεται ἀνδρὶ χέρηι, σοφὸν ἐϛιν. ὧδε ϛωμικὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ, καὶ [1] καλὰ τ' ἀϛοῦντα, ὑφεϛηκυῖα γνώμη σοφή. ἦγον γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ βιωτικοῦ τινος πράγματος, [4] διδάσκον, οἷος πολέ ὁ ἄρχων, καὶ ἐλάττονος θυμωθείς. Λέγει δὲ, ὅτι ὅτε βασιλεὺς ἄνδρα τιμωρὸν κυρῶσι ἀμύνασθαι, ἀήττητός ἐϛι. Καὶ γὰρ τὸ χώεσθαι, πολλάκις ὀργὴν δηλοῖ ἔμπρακτον, ὡς τὸ, ὅττι νύσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. καὶ [5] τὸ, κρείσσων, ἐπὶ νικητοῦ, καὶ ἐπικρατέϛερα λίθεται, ὡς τὸ, Ὁπποτέρους δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. καὶ [6] παρ' Εὐριπίδῃ, ἀνάγκαι [7] κρείσσονες, αἱ ὑπερτέρουσαι, καὶ κραταιαὶ, καὶ, ὡς ἀϛῶν, δυνατώταται. καὶ πάλιν. ἐπὶ δὲ κρῆσσον τὸ κακὸν ἐϛὶ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ναυτικὴ ἀναρχία κρείσσων πυρός. Ὁ δὲ τοιοῦτος κρείσσων, ἢ καὶ ῥῆμα [8] τὸ κρησσῶ παραδιδόασιν οἱ παλαιοὶ,

λέ-

1. ἔχ' ὄιϛος) ἄχα, ideſt, ἔξοχα, *excellenter*, *eminenter*. Salvinus.

2. ἐξίκου) quaſi Ὄχου ſit ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς. At montem hunc Euboicum, ſub quo ſita erat Caryſtus, dictum vult Stephanus, vel ἀπὸ τῆς ἐπὶ ὀχήσει Διὸς, καὶ Ἥρας, vel διὰ τὸ τὰ πρόβατα τιθήνεσθαι, ὀχευόμενα ἐν τῷ τόπῳ, vel ἀπὸ τῆς ὀχῆς. quæ vox Achæis ſignificat alimentum. *Politus*.

3. κατὰ τὸν ἀοίδιμον) Juxta Sophoclem in Ajace, cujus eſt hæc phraſis v. 1113. μὰ γνώμας ὑποζύγιος σοφὰς. Polit.

4. διδάσκον) Lege mecum, & cum Frobenio, διδάσκειν. Polit.

5. τὸ, κρείσσων, ἐπὶ νικητοῦ, καὶ ἐπικρατέϛερα τίθεται) ut apud Pindarum, cum ad Homeri exemplum dixit: Νίκας δὲ κρείσσονα ἀνεθὶδ' ὕπνου. Politus.

6. παρ' Εὐριπίδῃ) apud Euripidem in Alceſtide verſ. 965. Κρείσσων οὖν ἀνάγκας. ideſt, ut explicat Scholiaſta, ἐπικρατέϛερον, δυνατώτερον. quod alibi dicit Euripides ἰσχὺν πλέον. Polit.

7. κρείσσονες) Κρείσσες, & Κρείττονες dicuntur quoque Dii, propterea quòd naturâ ſunt præſtantiſſimâ. *Salvin.*

8. τὸ κρησσῶ) *Criſſare* apud Latinos verbum prætextatum. *Salvin.*

θῆσαν Ὁμηρικὴν γνώμην, συντελὴ καὶ τὸ Σοφοκλέους τὸ, ὡς ἐκπέλει φρονεῖν τὸ μέγα, ὃς δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Καὶ Εὐριπίδης δὲ φανερῶς αὐτῷ παραφράζει ἐν τῷ, καὶ πως Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κραίνοντες, Χαλεποῦς [4] ὀργὴν μεταβάλλουσιν. ἦγον [5] οἱ βασιλῆς, διὰ μικρὰν ἀρχὴν λύσπης, δυσκατάλλακτοί εἰσιν, ὡς πολλὰ κρατοῦντες, [6] ἤτοι ὡς κρείσσονες. Ταυτὸν γὰρ ὁ πολλὰ κρατῶν, καὶ ὁ κρείσσων, οἷς ἐναντίον ὁ ἥσσων. Ἑρμηνεύει δέ πως παραφραστικῶς τῷ αὐτῷ γνώμην καὶ ῥήτωρ, ὁ ἐν ὀλίγῳ αὐτῷ λόγῳ ἅπτως εἰπών. Πρὸς ταῦτα, ῥήτορευε καὶ δίκαια καὶ πρέποντα καὶ συμφέροντα, μάτην ὀργιζόμενος (ὡς εὐδενὸς προσδέηται ὁ κρατῶν τοῦ βέλτιστα τοῦ ἴδιον) τούτων ἕκαστα ποιούμενος. Μονωτάτῳ γὰρ ὁ τοιοῦτος ῥήτωρ, ἢ χωλοῦντι βασιλέα, κρείσσω ἴσχειν λέγειν, ὡς τὸ οἰκεῖον βέλτιστα κραίνοντα, καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα. Ὅτι ἀμείβεσθαί ἐστιν, οὐ μόνον ἔργοις, ἀλλὰ καὶ λόγοις. Οὕτω γοῦν ὁ Ποιητὴς τὸ ἀνταποκρίνασθαι, καὶ ὅλως λαλεῖν τι πρὸς τὰ προσλαληθέντα, ἀμείβεσθαι λέγει. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ [7] λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στιχηδόν, ἢ καὶ ἄλλως συντομώτερον, πρὸς ἄλληλα φθέγγονται. ὅπερ καὶ ἀλληλογραφία λέγεται. Σημείωσαι δέ, ὅτι, τοῦ μὲν, εἰ σαφῶς εἶπεν· ἀλλαχοῦ δὲ, σαφηνίζει τοῦτο λέξιν ἐν τῷ, ἀμείβετο, φωνὴν τε. ῥήτορευε καὶ τὸ ἀμείβετο. καὶ ἐν τῷ, [8] Ἑλένη μύθοις ἀμείβετο.

Exf. p. 42.

ΧΔ'. Ὅτι θεοπρόπος, ὁ μάντις, ὁ θεοῖς πρέπων, ἢ τὰ θεοῖς πρέποντα λέγων· καὶ θεοπρό-

1. παρὰ τὸ Ἄρης) Ἀρήιον, secundùm hoc etymon, quasi pluiquam Mars, &, si fas esset comparativâ formâ dicere; *Martior*. Henricus Septimellensis, a Clarissimo Magliabechio editus, in suâ Elegiâ ausus est dicere:

Nerone Neronior ipso. Salvinus.

2. λίλαιται) Vulgata lectio Hesiodi, λίλαιτ'. v. 207. in Ἔργοις. Polit.

3. μάλα, ὃς ἑσθλὸς ἐστὶ) Sophocles per synalœphen, μάλ' ὅς τις ἐσθλὸς ἐστι. Polit.

4. ὀργὴν) Hodie in Euripide legunt, ὀργὰς in Medeâ v. 122. Polit.

merice sententiæ, quam commemoravimus, intelligentiam confert id, quod ait Sophocles, non convenire, ut elato is sit spiritu, qui servus est vicinorum. Eam quoque sententiam clarè Euripides explicat, ubi sic ait: καὶ πως ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κραίνοντες, Χαλεποῦς ὀργὴν μεταβάλλουσιν. *Et quodammodo ex parvo initio ductâ causâ, ii, qui multùm possunt, ægrè iram, mutato animo, deponunt.* Videlicet, reges, levi de causâ tristes atque irati, placari vix possunt, tamquam πολλὰ κραίνοντες, *longè viribus præstantes*, videlicet tamquam κρείσσονες, *potentiores, ac superiores*. Idem enim est ὁ πολλὰ κρατῶν, *is, qui longè præstat viribus*, atque ὁ κρείσσων, *potentior, ac superior*. contraquam sese habet ὁ ἥσσων, *inferior, sive imbecillior*. Quin & eamdem sententiam per paraphrasin quodammodo interpretatur ex Oratoribus is, qui in octavâ orationum suarum sic sit: *Ad hæc, eloquere justa, decora, & utilia, quum nihil in causâ sit, cur irascaris (nullâ enim re indiget, qui pleno utitur jure voluntatis suæ) & unumquodque horum facito.* Orator enim iste tantùm non dicit, regem, qui irascitur, viribus esse præstantiorem, utpote qui obfirmat stabilitque voluntatem suam, neminique uni prorsus obtemperat. Ἀμείβεσθαι, *vices referre, seu reddere*, non modò est re ipsâ, verùm etiam verbis. Sic igitur Poëta respondere, & universè verborum aliquid subjicere ad ea, de quibus nos alter quisquam alloquatur, dicit ἀμείβεσθαι. Atque inde apud Poëtas λόγοι ἀμοιβαῖοι, *mutui, sive alterni sermones*, in quibus personæ, alternis versibus, vel aliter etiam breviùs, inter se colloquuntur. Quod dicitur etiam ἀμοιβαγραφία, *alterna scriptio*. Illud autem tu velim, observes, quòd, etsi minùs nunc dilucidè loquitur; alibi tamen vocem hanc declarat, cum ait: ἀμείβετο, φώνησέν τε. *respondit, vocemque reddidit*. &, Ἑλένη μύθοις ἀμείβετο. *Helena verbis respondit.*

XCIV. Θεοπρόπος, vates est, seu divinus, ὁ θεοῖς πρέπων, *is, qui deos decet*, vel τὰ θεοῖς πρέποντα λέγων, qui *loquitur ea, quæ decent deos*: & θεο-

5. οἱ βασιλῆς) quos Euripides vocat τυράννους. Polit.

6. ἤτοι ὡς κρείσσονες) Aliter apud Euripidem explicat vetus Scholiasta, ita ut τὸ πολλὰ κρατοῦντες sit ἀντὶ τοῦ τὸ ὑπερβάλλον τῇ δυνάμει κρατοῦντες. Quamquam alteram etiam explicationem subjiciat, ut nempe πολλὰ κρατοῦντες sint αὐτὶ τοῦ πολὺ κρατοῦντες. Politus.

7. λόγοι ἀμοιβαῖοι) Versus amœbæi, ut in Eclogis. Virg. *amant alterna Camenæ*. Sic epistolæ amœbææ. *mutuæ, reciprocæ*. Salvin.

8. Ἑλένη) Lege, Ἑλένη, in textu, ex vers. 171. lib. γ' Il. Polit.

Non redempta, ſine pretio, & ducatur ſacra hecatombe
In Chryſam. Tunc ei fortè, ut placetur, perſuaſerimus.
Equidem ille ſic fatus reſedit: ſed inter eos ſurrexit
Heros Atrides, latè regnans, Agamemnon
Indignatus. Irâ valde præcordia undique nigra
Implebantur. Oculi ejus lucernæ igni ſimiles erant.
Calchanta primùm torvè adſpiciens alloquutus eſt.

Ἀτρεΐδην, ἀνάκτοντα, ὀϊόν τ' ἰφθίμῳ ἑκατόμβῃ
Ἐς Χρύσην. τάχα κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἦτοι ὃ μὲν ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἀχνύμενος. μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ἐσσυμένως δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντε ἐίκτην.
Καλχαντα πρώτιστα κάκ' εἰσορόων προσέειπεν.

XCV. Αὐδᾶν dicitur humanitus loqui. Nam αὐδὴ, non quælibet vox in genere, ſed humana. Unde & αὐδήεσσα, ea, quæ voce utitur humanâ, & αὐδήεις, is, qui ſimiliter loquitur. Ab αὔω autem, quod eſt vocem edo, & a δέω, quod eſt ligo, fit αὐδὴ, ideſt, colligata, & ſuis aptè modulis concinna vox. Ὁ ἀρητὴρ, *ſacerdos*, ut alibi quoque palam facimus, producit primam, ut cum dicit, τὸν μὲν ἀρητῆρα. *contumeliâ affecerat ſacerdotem.* & Ἀλλ' ἴτε ἀρητῆρα. *Sed cauſsâ ſacerdotis.* Ac fortaſſis, quemadmodum ὁ ἰχώρ, *ſerum*, *ſeu ſanies*, quum ſit ab ἴσχω *teneo*, longam naturâ ipſe habet primam ancipitem, quia prima τῦ ἴσχω longa eſt per poſitionem; ſic etiam contingit in hac voce ἀρητὴρ, *ſacerdos*, quum ea derivetur ἐκ τῶν ἀρῶν, *ab agnis*, rejectâ litterâ σ'. Quod dicit,

Λέ. Ὅτι αὐδᾶν λέγεται τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν. Αὐδὴ γάρ, οὐχ ἁπλῶς ἡ τυχοῦσα φωνὴ, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη. ὅθεν καὶ αὐδήεσσα, ἡ χρωμένη φωνῇ ἀνθρωπίνῃ, καὶ αὐδήεις ὁμοίως. Γίνεται δὲ παρὰ [1] τὸ αὔω τὸ φωνῶ, καὶ τὸ δέω τὸ δεσμῶ, [2] αὐδὴ ἡ συνδεδεμένη, καὶ ἐναρμόνιος φωνή. Ὅτι ὁ ἀρητὴρ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἐκτήνη πω ἄρχεσαν, οἷον, ἠτίμησε ἀρητῆρα, καὶ, Ἀλλ' ἴτε ἀρητῆρα. Καὶ ἴσως, ὥσπερ [7] ἐκ τοῦ ἴσχω γενόμενος ὁ ἰχώρ, ἐκ θέσεως μακρᾶς ἧς τὸ ἴσχω, φύσει μακρὸν αὐτὸς ἔσχε τὸ κατάρχον δίχρονον, ἔτω καὶ ὁ ἀρητὴρ ἔπαθεν [8] ἐκ τοῦ ἀρνῶν γενόμενος, ἀπελεύ-

1. ἐν Δωριεῖς) Foëta, ἐν Δωριεῦσι. Polit.

2. ἐν Δελφοῖς, οἱ Θεωρίται, οἵ, καθ' Ἡρόδοτον) Errat Euſtathius. Θεωρίται Herodoto ii, qui ad conſulendum oraculum mittebantur. Lib. 1. n. 48. de Crœſo: διέπεμψε παρὰ τὸ χρηστήριον τοὺς θεωρίους. Et n. 67. de Spartiatis: πέμψαντες θεωρίους ἐς Δελφούς, ἐπυνθάνοντο. Et n. 170. de Cnidiis: ἐπειρῶντο ἐς Δελφοὺς θεωρίους ἐκπεμψούσης. ut ex MS. quidem codice Medicco ſupplevit Jacobus Gronovius. Nam τὸ θεωρίους non habebant priores editiones. Item lib. 6. n. 135. de Pariis: θεωρίους πέμψαντες ἐς Δελφούς. Hi ergo θεωρίται, qui ad Pythiam conſulendam Delphos mittebantur, Pythii Lacedæmone appellati, quorum eligendorum arbitrium penes reges erat: & de his Lacedæmoniis Pythiis, ſive θεωρίοις, loquitur Herodotus l. 6. n. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, ἐπὶ θεωρίοισι ἐς Δελφοὺς, σταλέντες μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια. In eo errat Euſtathius, quòd Lacedæmonios Pythios, quos Herodotus eſſe dicit θεωρίους ἐς Δελφούς, ipſe facit τεχνίτας τι θύων ἐν Δελφοῖς. Politus.

3. τὸ πρίαιν ἐκ τοῦ πριάσθαι) Etymologo tamen Πρίαιτο dicitur παρὰ τὸν πρὸ πρόθεσιν, καὶ τὸ ἔαν τὸ λέγω. Polit.

4. ἀνῶλιν) hoc eſt perinde, ac diceret: *revelavit, explicuit. αὐδὰω. ἀπὸ τοῦ αὐλίου.* Salvinus.

Auctor Magni Etymologici v. Ἀνώλιν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ Δελφῶν χρησμοῦ. αὐλῶν ἀν ἀντὶ τοῦ αἰτιῶν ἀπὸ τοῦ μαντεύεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνων τὸ τετμῆσθαι, καὶ πληρῶσαι τὸ θεῖον, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐλῶν τὴν ἀγυιάν. Polit.

5. τὸ αὔω) Αὔω ab *a* vocalium primâ, & ſimpliciſſima, & prolatu facillimâ. *Salvin.*

6. αὐδὴ) Ab αὐδὰω, *vox*, eſt αὐδὴ, *cantio*. Ab αὐδάω, αὔω, quod etiam λέγω ſignificat. nam qui loquitur, cum quadam cantilenâ loquitur. *Salvinus.*

7. ἐκ τοῦ ἴσχω) Medicamenta, quæ ſiſtunt ſanguinem, a Galeno ἰσχαίνειν dicuntur. Ab ἴσχω, *teneo*, eſt ἰξὶς, *viſcus*, a tenacitate. *Salvin.*

8. ἐκ τῶν ἀρνῶν) ἀρητὴρ, *ſacerdos*, faciliori etymo deduceretur ἀπὸ τῶν ἀρῶν, *a precibus*. quaſi deprecator. *Salvin.*

Sic παρὰ τὰς ἀρὰς, ἃς ποιεῖ, deducitur ab Etymologo. Sed hæc, tamquam futilia, deridet Henricus Stephanus, eo quòd ἀρητὴρ verbale ſit τοῦ ἀρῶμαι. ut ſi a *precor* deducamus *precator*: Politus.

Τρώων ἀλόχῳ καλακοιμηθῆναι. Ἰστέον δὲ, ὅτι δῦναι μὲν, ἐπὶ ἀπλῶς ἐκαστέᾳ δύσεως· ὅθεν καὶ τὸ δῶρον. ἀποδῦναι δὲ, ἐπὶ τῶν χρεωστικῶς διδομένων, ὡς καὶ [1] ὁ Δημοσθένης οἶδε, καθὰ ἱρέσεται. Καὶ ὅτως ἀποδόμεναι ὁ βασιλεὺς λέγεται τὴν ἐλικώπιδα κόρην, ἀχ ἑκὼν δηλαδὴ, ἀπριάτην, ἀνάποινον. [2] Ἐπιδιδόναι δέ ἐστι, τὸ ἐπέκεινα τῶν προϋπαρχόντων δῦναί τι. Τὸ δὲ ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἐπιῤῥήματα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ [3] ἀπριάδην, καὶ ἀναποίνως, ἤγουν δίχα τοῦ πρίασθαι, καὶ δίχα ἀποίνων. Τὸ δὲ ἀποδόμεναι δηλοῖ μὲν [4] τὸ ἀποδῦναι, καὶ γίνεται ἐπιτιθέσει τῆς μὲ συλλαβῆς. Πῶς δὲ διασκευάζεται, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς.

ϟϛ'. Ὅτι ἑλίκωπες μὲν Ἀχαιοὶ, οἱ τὰς κώπας ἑλίττοντες, ἤγουν ναυτικά· ἤ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, οἱ πρὸς τὸν Ἑλίκην, τὸν ἄρκτον, τὸν μεγάλην ἄρκτον λεγομένην, τὰς ὤπας ἔχοντες, καὶ ἀφορῶντες, καὶ πρὸς ἐκείνην πλέοντες. ἢ οἱ ἀξιοθέατοι, καὶ [5] ἑλίττοντες τὰς ὤπας τῶν βλεπόντων πρὸς ἑαυτούς. Κόρη δὲ ἡ ἑλικῶπις, καὶ διὰ τοῦτο μὲν τὸ ὕστερον ἡ ἀξιοθέατος δηλαδὴ, καὶ τὰς ἐραστὰς ἐφελκομένη· ἀ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἡ αἰδήμων, καὶ, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἡ ἀκ ἀτενὴς τὸν θέαν, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτὴν ἑλίττουσα. ἢ καὶ [6] ἡ μελανόφθαλμος, καὶ

Rom. p. 57.

ὅτως

dare, dici de quacumque datione, quam quis ſponte ſuâ faciat. Unde etiam τὸ δῶρον, *donum*. At verò ἀποδῦναι, *reddere*, de iis, quæ dantur, quia debentur, ut & advertit Demoſthenes, quemadmodum notabimus. Atque ita ἀποδόμεναι, *reddere*, dicitur rex venuſtam illam a nigrantibus oculis puellam, non ſponte ſuâ nimirum, ἀπριάτην, *non redemptam*, ἀνάποινα, *ſine pretio*. Denique ἐπιδιδόναι, *addere*, idem eſſe, atque ultra ea, quæ data antea fuerant, aliud quidpiam dare. Porrò τὸ ἀπριάτην, *ſine pretio emptionis*, & ἀνάποινα, *ſine pretio liberationis*, veteres volunt eſſe adverbia; pro ἀπριάδην, *gratis*, & ἀναποίνως, *liberaliter*, videlicet, δίχα τοῦ πρίασθαι, *extra emptionem*, & δίχα ἀποίνων, *ſine donis, vel nullis perſolutis lytris*. Ceterùm τὸ ἀποδόμεναι ſignificat τὸ ἀποδῦναι, *reddere*, fitque, additâ per epenthefin ſyllabâ μέ. Quomodo autem componatur, explicaturi ſumus infra.

XCVI. Ἑλίκωπες dicti quidem Græci, tamquam οἱ τὰς κώπας ἑλίττοντες, *qui remos circumagunt*, videlicet, qui nauticam exercent. Vel, ut alibi etiam declaratur, qui πρὸς τὴν Ἑλίκην, *ad Helicen*, ſydus, quæ major quoque urſa appellatur, τὰς ὤπας, *oculos*, converſos habent, ac reſpiciunt, & ad illam navigationis curſum dirigunt. Vel ſpectatu digni, ἢ ἑλίττοντες τὰς ὤπας, *quique* adſpicientium *oculos* in ſe ipſos *convertunt*. At verò ἡ ἑλικῶπις puella, propter ſignificatum hoc poſterius, nimirum ſpectatu digna, quæque amantum oculos ad ſe trahit; & nihilominùs tamen verecunda, atque, ut veteres explicant, non quæ intentis eſt oculis ad ſpectandum: ſed ἡ εἰωυτὴν ἑλίττουσα, *quæ oculos in ſe ipſam convertit*. Vel etiam quæ oculis eſt nigran-

1. ὁ Δημοσθένης) in Philippicis. *Salvianus.*

ὁ Δημοσθένης) Oratione de Haloneſo, ſi ea tamen eſt Demoſthenis. Nam Libanio videtur potiùs eſſe Hegeſippi. Ceterùm id conſilii Demoſthenem Athenienſibus dediſſe, ut, ſi Haloneſum Philippus redderet, ipſi reciperent: ſi daret, non acciperent: teſtatur locupletiſſimus auctor Æſchines in Oratione contra Cteſiphontem, ubi etiam notat Demoſthenem, quòd controverſiam de ſyllabis moviſſet: Ἀλόννησον ἐδίδου (loquitur de Philippo) ὁ δ' ἀντεῖπεν (nempe Demoſthenes) μὴ λαμβάνειν, ἀ δίδωσι, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι, περὶ συλλαβῶν διαμαρτόντες. Politus.

2. Ἐπιδιδόναι) Diſtinguit etiam hæc verba Æſchines in Oratione contra Cteſiphontem: ἐπιδιδόναι δὲ φάσκοντες, ἀποδιδόναι δὲ ὑμῖν τὰ ὑμέτερα. Polit.

3. ἀπριάδην) quaſi *ſine emptione*, & *venditione*, adverbium eſt formâ, quâ καπηλαγώδην, *prorſùs, ſeu ſolutâ oratione*. Salvia.

4. τὸ ἀποδόναι) cui apud Libanium, & Demoſthenem reſpondet τὸ ἀπολαμβάνειν, ſive ἀπολαβεῖν, ut τὸ δόναι τὸ λαμβάνειν, ſive λαβεῖν. Politus.

5. ἑλίττοντες τὰς ὤπας) De Autolyco hoc dicit Xenophon in Convivio. Et Perſides mulieres dictæ fuere ἀλητρίδες τῶν ὀφθαλμῶν, *doloris oculorum*, quòd omnium oculos in ſe converterent. *Salvianus.*

6. ἡ μελανόφθαλμος) Hor. *Spectandum nigris oculis, nigroque Crine decorum.* Salvin.

Etymologus: Ἑλικώπιδα, ἡ εὐθεῖα, ἡ ἑλικτικὴ. ἀλλ κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν· ἀντὶ τοῦ μελανόφθαλμον. Polit.

palam fit, ubi legimus: Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. *Ducor, feror, bona mea oppignero.* Et ſunt aliqui, qui volunt, τὸ ἄγειν, *agere, vel ducere*, dici de animatis, itemque τὸ ἄγεσθαι, *agi, ſive duci*: at verò τὸ φέρεσθαι, *ferri*, & φέρειν, *ferre*, de inanimis. Unde & φορεῖον, *lectica, vel geſtatorium*, & adverbium φορέδην, *portando, ſive inter geſtantium manus*, & φέρετρον, *feretrum*, ideſt, lectus geſtatorius cadaveris, & φορῆν σκῆπτρον, ſive φέρειν, *ſceptrum ferre, ſive geſtare*. quod & φορεῖν, dici agnovit Poëta, ut ex eo apparet, quòd ipſe uſurpaverit φορεῖται, *geſtare*. Alii tamen, quum re ipsâ diſcrimen hoc non ſemel variare conſpiciant, ajunt, dici ἄγειν, *agere, ducere*, id, quod eſt vehere navi, vel curru. qui quid dicerent ad illud, Βοῦν ἀγέτην κεράων. *Bovem ducebant cornibus*: & ad alia hujuſcemodi? Meliùs igitur cenſent auctores prioris ſententiæ, niſi quòd & ipſi abundantiùs diſtinguunt id, quòd minimè omnium erat neceſſarium. Etſi enim manifeſtam inter ſe differentiam habent ea, de quibus dicebamus, ſicuti etiam clarè oſtendit illud: Τὰ μὲν, ἤγετ· τὰ δὲ, ἔφερον. *Alia ducebant, alia ferebant*. ita ut ἄγεσθαι, *duci*, & *agi*, videantur ea, quæ ipſa per ſeſe moventur; at verò φέρεσθαι, *ferri*, quæ portantur: aliquando tamen nihil inter ea eſt diſcriminis, ita ut unum vicißim accipiatur pro alio, eaque ipſa in aliis etiam ſignificationibus uſurpentur: quemadmodum in multis locis perſpicuum

γοιεν, ἢ φέροιεν οἱ ἐχθροί. Τοῦτο δὲ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, [3] Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Καὶ φασί τινες, [4] τὸ μὲν ἄγειν, ἐπὶ ἐμψύχων λέγεσθαι, καὶ τὸ ἄγεσθαι· τὸ δὲ φέρεσθαι, καὶ φέρειν, ἐπὶ ἀψύχων. ὅθεν καὶ φορεῖον, καὶ φοράδην ἐπίῤῥημα, καὶ φέρτρον, ἢ νεκροφόρος κλίνη, καὶ φορῆν σκῆπτρον, ἤτοι φέρειν. ὃ καὶ φοραίαν ὁ Ποιητὴς λέγεσθαι οἶδεν, ὡς ἐκ τοῦ φορῆναι φαίνεται. Ἕτεροι δὲ, ὁρῶντες τοῦτο πολλαχοῦ ἀληθῶς διαφωνοῦν, φασὶν, ὅτι ἄγειν λέγεται, τὸ ἐπὶ ὑποζυγίων, [5] ἢ ἅρματος. οὐ τί ἂν ἄποιεν πρὸς τὸ, [6] Βοῦν ἀγέτην κεράων, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια; Κάλλιον οὖν λέγουσιν οἱ πρῶτοι, πλὴν, ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ αὐτοί. Εἰ γὰρ καὶ φατερῶς διαφέρει τὰ ῥηθέντα, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, [7] τὰ μὲν, ἤγον· τὰ δὲ, ἔφερον, ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν τὰ αὐτοκίνητα· φέρεσθαι δὲ τὰ βαστάζόμενα· ὅμως ἔστιν ὅτε ἀδιαφορεῖται, ὡς ἀντὶ ἀλλήλων λαμβάνεσθαι, καὶ ἐπὶ ἑτέρων δὲ ἴσων σημαινομένων τίθεσθαι, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, οἳ καὶ τὸ προσ-

1. ὁ αὐτὸν) Callimachus, cui ἁλικύμων ὕδωρ id eſt, quod Homero ὕδωρ μέλαν Ἀχαιϊκὸν. Politus.

2. ἄγειτε, ἢ φέρειτε) Priore loco poſitum eſt apud Homerum τὸ φέρειν, lib. ε' Il. v. 483. ubi Sarpedon ad Hectorem: αὐτὰρ ἐπὶ μοι ἑνδεὲς τοῦτο, Οἵην κ' ἐμὲ φέρειν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγειν. ut & apud Dionyſium Halicarnaſſenſem Antiq. Rom. l. 3. c. 40. ὅσας ἡμέρας φέρειν τι, καὶ ἄγειν. & l. 5. c. 49. φέρειν τι, καὶ ἄγειν τὰ χρήματα. Et l. 6. c. 29. χρήματα τοῖς στρατιώταις φέρειν τι, καὶ ἄγειν. Multus eſt in hac locutione Dionyſius, & multa occurrunt hujuſmodi exempla apud reliquos ſcriptores. *Polit.*

3. Ἄγομαι) ex Ariſtophane in Nubibus v. 240. *Polit.*

4. τὸ μὲν ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων λέγεσθαι) quod etiam diſcrimen de animatis, & inanimis inter τὸ ἄγειν, & τὸ φέρειν facere videtur Dionyſius Halicarnaſſenſis Antiq. Rom. l. 7. c. 10. φέρειν τι, καὶ ἄγειν χρήματα, καὶ βοσκήματα. Nam φέρειν dicit χρήματα, ἄγειν βοσκήματα. Politus.

5. ἢ ἅρματος) Hinc nomina ſervitutum apud Juriſconſultos, *Iter, Actus, Via. Actus*, per quem agitur jumentum. *Via*, ut Varro ait, a vehendo, a ruſticis *veha* dicta. Virg. *age caſtellas*. Salvinus.

6. Βοῦν ἀγέτην) Homerus, Βοῦν δ' ἀγέτην. Polit.

7. τὰ μὲν, ἤγον) Simile illud Dionyſii Halicarnaſſenſis l. 4. c. 44. ex codice Vaticano: οἱ δὲ τὰς κεφαλὰς ταύτας ἀμάξης ἄγοντες· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτὰ τὰ ὀχθὴν φέροντες. Polit.

τὸ πρῶτον μὲς ὦ. ἤτα προσλαμβάνει τὸ γ ὅθισθεν ἓξ ὦ. μεθὸ γίνε) διὰ ἓξ ὑὸ παραγωγή. ἔσηται μετασίστη αὐτὸ μὲς τετάρτην συζυγίαν τῶν μὲς μί. οἷον [3] ἄχω τὸ λυπῶμαι, καὶ προσλήψει τῦ γ, ἄχγω, καὶ παραγώγως, ἀχγώω, καὶ ἐξ αὐτῦ τὸ, ἄχγνυμι. Ταὐτὸν καὶ τὸ ἄγω τὸ κλῶ, ἄγνω, ἀγνύω, ἄγνυμι. [4] θόρω τὸ πηδῶ, θόρνω θορνύω, θόρνυμι. ὄρω, τὸ διεγείρω, ὄρνω, ὀρνύω, ὄρνυμι. σβέω, σβέννω, σβεννύω, σβέννυμι. [5] ἕω τὸ ἐνδύομαι, καὶ ἐξ αὐτῦ ὁμοίως [6] ἕννυμι, καὶ ἀμφιέννυμι. κορέω, καὶ ὡσαύτως κορέννυμι. [7] σορέω, καὶ ὁμοίως σορέννυμι. οἴω, οἴνυμι. ζεύγω, ζεύγνυμι. καὶ ἄλλα μυρία. Ἡ ταυτὸν δὲ ἀκολουθία παραγίνει καὶ τὸ ῥωννύω, καὶ ζωννύω, ἐκ τῦ ῥώω, καὶ [8] ζώω· καὶ τὸ πτάρνυσθαι ἀπὸ τῦ πτάρω· καὶ τὸ ἄρνυσθαι, ἤτοι ἁπλῶς λαμβάνειν, ἀπὸ τῦ ἄρω, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἤρη)· καὶ τὸ ὀμόργνυσθαι, ὡς ἀπὸ τῦ ὀμόρω· καὶ ἀπὸ σεσιγμένε τῦ σπίω, [9] τὸ σπίγνυσθαι· καὶ [10] φράγω φράγνυσθαι. Οὕτω δὲ καὶ [11] τὸ ῥήγνυσθαι, καὶ [12] δήκνυσθαι, καὶ [13] δάμνυσθαι, καὶ διέμνυσθαι.

ιθ'. Ὅτι φρένες, ὑ μόνον ἀπωμάτως, καὶ κυριῶς ἐπὶ λογισμῦ, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν σπλάγχνων, ὃ καὶ διάφραγμα λέγεται. Ἔστι δὲ ὑμὴν, ἀποχωρίζων τὸ ἧπαρ μέλα τῦ σπληνὸς, τῦ τε πνεύμονος, καὶ τῆς καρδίας. ἢ καὶ ἄλλως

1. ὑπὸ κρίων) Horat. *Latiùs regnes, avidum domando spiritum, quàm si Libyam remotis Gadibus jungas, &c.* ὑφαίνων μᾶλλον ἔτη. Salvinus.

2. ἐν Ἰφιγενείᾳ) Lege, ἐν Ἰφιγενίᾳ. Est autem Iphigenia in Aulide, ubi ipse Agamemnon planissimè: Καὶ σφαγὰς, κἀπὸ Μενέλεω χάριν, Ἕλλησι, σώζεσθαι χρὴ. Politus.

3. ἄχω) Ab ἄχω, τὸ ἄχος, *dolor.* unde *Acheron*, Erebi fluvius. *Salvin.*

4. θόρω) A θόρω cognomentum Martis, θοὸς Ἄρης, *saliens, furiosus, impetuosus Mars.* Salii, Sacerdotes Martis. *Salvin.*

5. ἕω) A verbo ἕω, ἵεμαι, ἵεσθε, ἵεσθαι. Salvin.

6. ἕννυμι) lege cum spiritu denso, ἵεννυμι. Polit.

7. σορέω) A σορέω, *sterno*, storea, stratum, stragulum. *Salvin.*

8. ζώω) Secundùm supra scriptam regulam, ζύω. ζώω, *cingo.* unde ζώνη, *Zona*, ζωννύω. Salvinus.

9. τὸ πίγνυσθαι) A πήγνυσθαι, Pegma, πῆγμα, & *pango, compingo, compegi. pactior, pactum*, ideſt, ſtratum. Pagus. πάγος. Salvin.

10. φράγω) A φράγω, *cataphractus, diaphragma.* Salvin.

11. τὸ ῥήγνυσθαι) Ἀπὸ τὸ ῥήγνυσθαι, *frangere*, Ῥήγιον, *Rhegium*, oppidum, propterea quòd ibi Italiam a Siciliâ, maris intervenientis vi, diſſuptam ferunt. *Salvin.*

12. δήκνυσθαι) *effundere*, ἀπὸ τῦ δάκω. unde *dico*, & *doceo*, ideſt, monſtro. *Digitus, indico*, ideſt, oſtendo. *Salvin.*

13 δάμνυσθαι) *epulum prabere.* unde δαὶς, τὸς, *convivium.* & δαιτὶς, εὐφρανὶ, ἀπὸ τῦ δαίω, ideſt, *in partes diſtribuere.* Salvin.

Tum fit paragoge per ὑω. Poſtea id ipſum tranſit ad quartam Conjugationem verborum in μί. ut ex ἄχω, quod eſt triſtor, ac doleo, aſſumptâ litterâ γ, fit ἄχγω, & per paragogen, ἀχγύω, atque ex eo τὸ, ἄχγνυμι. Tale etiam τὸ ἄγω, quod ſignificat frango, ex quo ἀγνω, ἀγνύω, ἄγνυμι. Θόρω, quod eſt ſalio, ex quo θόρνω, θορνύω, θόρνυμι. Ὄρω, quod eſt excito, ex quo ὄρνω, ὀρνύω, ὄρνυμι. Σβέω, *extinguo*, ex quo σβέννω, σβεννύω, σβέννυμι. Ἕω, quod eſt induo: & ex eo ſimiliter ἕννυμι, & ἀμφιέννυμι, *circumcirca induo.* Κορέω, *ſatio*, itidemque ex eo κορέννυμι. Σορέω, *ſterno*, unde pariter σορέννυμι. Οἴγω, *aperio*, unde οἴγνυμι. Ζεύγω, *jungo*, unde ζεύγνυμι. & ſexcenta alia hujus generis. Qua eadem ferè ratione deducitur τὸ ῥωννύω, *confirmo*, & ζωννύω, *cingo*, ex ῥώω, & ζώω. itemque τὸ πτάρνυσθαι, *ſternutare*, ex πτάρω, *ſternuto*. τὸ ἄρνυσθαι, quod eſt generatim capere, ex ἄρω, *capio*, *ſive ſumo*, ut & dictum eſt in Odyſſeâ. Τὸ ὀμόργνυσθαι, *abſtergere*, tamquam ex ὀμόργω, *abſtergo*. Τὸ πήγνυσθαι, *ſtruere*, *compingere*, ex ſuppreſſo verbo πήγω, *pango*, *compingo*: & ex φράγω, *ſepio*, *ſeu munio*, τὸ φράγνυσθαι, *ſepire*, *ſeu munire*. Et ſic etiam τὸ ῥήγνυσθαι, *frangere*; δείκνυσθαι, *oſtendere*; δάμνυσθαι, *epulum prabere*; & διόμνυσθαι, *dejerare*.

XCIX. Φρένες, *præcordia*, non modò uſurpantur de re minimè corporeâ, & ſub intelligentiam cadente, nimirum de mente; verùm etiam pars quædam eſt viſcerum, quod & diaphragma, ſeu ſeptum tranſverſum, appellatur. Eſt autem membrana, jecur & lienem tum a pulmonibus ſeparans, tum a corde. Vel etiam, alio mo-

ignis. quod, feruente irâ, ab erumpente tenui ſanguine contingit: quo ſanguine per tenues venulas erumpente, flammæ quodammodo ſimilis apparet adſpectus hominis irati. Quamquam autem nunc non dicit, ardenti igni hujuſcemodi oculos ſimiles fuiſſe; ſed tantùm lucenti, ad repræſentandam ſpeciem coloris: alibi tamen, quod ſcire oportebat, Hectoris oculos igne ait δαΐζω, *uri*, videlicet καίεσθαι, *ardere*, propter ardorem pugnandi, iraque barbaram feritatem. Immo & alicubi poſtea rem eamdem affirmat de apro, ubi ait: πῦρ ὀφθαλμοῖς δεδορκώς. *ignem oculis adſpicient*. At verò τὸ πίμπλαντο, *implebantur*, iræ magnitudinem ac vim demonſtrat. Non enim irâ qualitercumque afficitur; ſed impletur irâ, ductâ metaphorâ ab aquariis vaſibus, quæ implentur aquâ. Ubi etiam ſciendum, τὸ μέγα, *magnum*, *multùm*, hoc loci poſitum eſſe in modum adverbii, qualia & alia ſunt multa: idemque etiam poſitum eſſe, ut veriſimile inde fiat, quod ait, luxiſſe oculos ab igne. Non enim ſunt ii planè colorati ad ſulgorem ignis; ſed cum magnâ quis vehementique irâ effervelcit. Τῦ πίμπλαντο, *implebantur*, thema eſt πλήμι, ex πλῶ, *impleo*, & per redupli-

δὲ λάμπωσιν ἴσας ὀφθαλμὲς ἀκάζῃ ἴσα θυμομένῳ, διὰ τὸ ὑπερυθρον, ᾗ ὥσπερ πυρωθὲν, ᾗ πυροειδὲς, ὃ γίνεται διὰ λεπτὰ αἵματος ἀναδόσεις, ἐν τῇ τῦ θυμῦ ζέσει. ἕ αἵματος ἀναδιδομένε διὰ λεπτῶν φλεβίων, [3] φλογωδὸς τρόπον τινὰ ὁ θυμὸς διαδήκυται. Ἰσέον δὲ, ὅτι τῦν μὲν ἐκ ἴσης καρμένῳ πυρὶ ἴσι; ἰοικέναι ὀφθαλμὲς, ἀλλὰ μόνον λάμπουσι, διὰ χρόας ἐμφασιν· ἀλλαχῆ δὲ ἴσι Ἕκτορος ὀφθαλμὲς πυρὶ φησι δαίεσθαι, ἤγουν καίεσθαι, διὰ τὸ μάχιμον, ᾗ βαρβαρικὸν τῆ θυμῆ. Ἐρῶ δὲ πῶς ᾗ ὡδὶ συὸς τὸ αὐτὸ ἐν τῷ, [4] πῦρ ὀφθαλμοῖς δεδορκώς. Τὸ δὲ [5] πίμπλαιλο, ἰὸ πολὺ δηλοῖ τῆ θυμῆ. Οὐ γὰ ἁπλῶς ἔχη μέτος, ἀλλὰ πίμπλαιλαι μέτος, ἐκ μεταφορᾶς ἰῶν ὑδροδόχων ἀγγήων, ἃ πίμπλαται ὑδρῆ. Ἰσέον δὲ, *Eaſ. p. 44.* ὅτι τὸ μέγα ἐν τοῖς ῥηθῆσιν ἐπιῤῥηματικῶς κῆται, ὁπόσα πολλὰ ᾗ ἄλλα ἐσί. ᾗ ὅτι πρὸς πιθανότητα κῆται τῆ λάμπεσθαι πυρὶ ὀφθαλμὲς. Οὐ γὰ ἁπλῶς αὐτὶ πρὸς λαμπηδόνα πυρὸς χρώζοιλαι, [6] ἀλλ' ὅτε ἶπε μέγας ὁ θυμός. Τῆ δὲ πίμπλαιλο τὸ θέμα, πλῆμι, ἐκ τῆ πλῶ, ᾗ ἀναδιπλα-

σιε-

1. τὸ συπλῶ δὲ ὡς τὸ ερινὸν) Ariſtoteles De Part. Animal. l. 3. c. 10. Διὸ καὶ καλέονται ερίνες, ὡς μετέχουσαί τι τῦ ερινῶν. αἱ δὲ μετέχουσι μὲν ὀ ἧττον δ' ὅσαι τῶν μετεχόντων, ὑπάρχον πᾶσιν τὸν μεταξὺ τῆς ἀσκίας. Ubi accuſandus non erat Ariſtoteles, quaſi parùm Grammaticè locutus fuerit, quòd ερίνες a verbo ερεῖν deducat: quum multò magis rationi conſentaneum eſſe videatur, ut ερεῖν dictum ſit quaſi ερινῶν, nimirum ἀπὸ τῆς ερινύος. Non enim generatim hic Ariſtoteles etymon aſſignat τῆς ερινύος, aut τῶν ερεῖν, quatenus hæc vox ἀσωμάτως, ᾗ τοιῆς ἀπὸ λογισμῦ accipitur, qua ratione ἀπὸ τῆς ερινύος dictum videatur ερεῖν· ſed cauſſam tantùm affert, cur ea vox attributa quoque ſit parti illi corporis, quæ διάζωμα, ſive διάφραγμα, dicitur, eo quòd ſcilicet τὸ διάζωμα plurimùm conducat ad functionem, quæ propria eſt τῶν ερεῖν, ſive mentis, videlicet ad τὸ ερεῖν. Inde propagata eſt appellatio, ut vocarentur ερίνες, quæ Latinis *præcordia*, *quia corda præcludunt*. Politus.

2. τὸ θυμῦ) Fumus, mutatione unius literæ, a θυμὸς, *thymus*, quo ira quoque ſignificatur. quare & partem animæ irascibilem Plato τὸ θυμοειδὲς vocat. *Salvinus*.

3. φλογωδὲς τρόπον τινὰ ὁ θυμός) Vide Senecam de Irâ. *Salvin.*

4. πῦρ ὀφθαλμοῖς) Porta, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι. Polit.

5. πίμπλαιλο) Antiquus Scholiaſta legit in Homero πλήσαιλο, quod ipſe explicat ὑπλεῶσαι. Polit.

6. ἀλλ' ὅτε ἶπε μέγας ὁ θυμός) Lucretius lib. 3.

Eſt etiam calor ille animo, quem fumit in irâ,
Cum ferveſcit, & ex oculis micat acribus ardor.

Virgilius L. 12. Æn. ..... *toto*que *ardentis ab ore*
Scintillæ abſiliunt: oculis micat acribus ignis. Polit.

πλασμὸς ᾗ ἐν σιόμασιν. οἷον, ἡ ὑσμίνη, ᾗ τῇ Δωδώνῃ, κοινῶς μὲν, διὰ τοῦ ἡ τὸ ἑλικόν, Ποιητικῶς δὲ, διὰ τοῦ ἰ, καλὰ μελάπλασιν. Τὸ δὲ ὅμοιον ᾗ ἐπὶ τῆς [4] ἀλκῆ. [5] Τὸ γὰρ λέων ἀλκὶ πεποιθώς, διὰ τοῦ ἰ γραφὲν, μελαπλάσαι. Καιρότερον δὲ ἦσαν τὸ τῇ κλαδὶ παρ' Αἰλιανῷ, ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος. Εὑρεθήσονται δὲ ᾗ ἄλλοι ἐν τοῖς ἑξῆς πολλοὶ μελαπλασμοὶ ἐν ὀνόμασι. Γράφεται δὲ τὸ ἰδιοῦσθαι ᾗ ἐν ῥήμασιν. οἷον, [6] τὸ περιπαλοίλω, ἐκ τοῦ περιπαλοΐμι μετεπλάσθη, ἀπὸ τοῦ ἑλικοῦ δηλαδὴ εἰς ἑλικόν. ὡς ᾗ ἀπὸ τοῦ γνοΐμι τὸ γνοίλω, ᾗ ἀπὸ τοῦ δοΐμι τὸ δοίλω, ᾗ ἀπὸ τοῦ ἴδοιμι τὸ ἰδύλω, ᾗ τὸ καιρότερον, ἐκ τοῦ ἐκπεφεύξοιμι τὸ ἐκπεφευξοίλω [7] παρὰ Σοφοκλεῖ. Τελικὸν γὰρ ἐν εὐκλικοῖς ᾗ τὸ μί, οἷον ὑπάλλαιμι, ᾗ τὸ νν, οἷον ἰυφθήλω. Ὅμοιον δέ τι ἔπαθε ᾗ τὸ [8] κλύς, ἰστέον, ἄκυε. Καὶ αὐτὸ γὰρ μεταπλασθὲν εἰς ἕτερον προσακλικὸν ἑλικὸν, [9] κλῦθι γέγονεν, ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Ὁμοίως δὲ ἔστι ῥόπω, ᾗ τὸ ἄπωρε αὐτὴ τοῦ κέλευε, ἄπωχθι γέγονεν. Εὕρηται δὲ πάθος ὅμοιον ᾗ ἐν ἐπιῤῥήμασιν, ὡς ὅτε τὸ διχῇ δίχα φαμὲν, ᾗ τριχῇ τρίχα, ᾗ τὰ ἑξῆς, ᾗ τὸ σαφῇ σάφα. Καὶ ἐν ἰάσιος γὰρ, [10] ἑλικῶν γέγονεν ἀναλλαγή. [11] Τελικὰ γὰρ ἐπιῤῥημάτων, ὥσπερ τὸ ἡ, ἔστω ᾗ τὸ ἀ. οἷον ἅμα, καρῖα αὐτὶ τοῦ, λίαν, μάλα, ἅτα, σφόδρα, ὑπόδρα αὐτὶ τοῦ, ὑποβλεπτικῶς, ἄϊλα αὐτὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας. Περὶ δὲ τοῦ ὄατε, δεδήλωται ἄλλως ᾗ ἐν τοῖς εἰς ἰλὼ Ὀδύσσειαν.

Rom. p. 59.

Mater

Vates

1. πλεονασμῷ τοῦ ν) N præcedens literas labiorum b. p. ph. mutatur in M, naturâ quadam suâ, tum apud Græcos, tum apud Latinos. *Imbuo.* ἐμπαίζω. Salvianus.

2. Κλίνεται δέ, κατὰ μέν τινας) juxta Porphyrium. *Politus.*

3. κατὰ ἀναπαστὸν, ὃ συγκειται, ὅστε) ἀδηλον γάρ τὸ πάθος, ut scribit Herodianus. *Politus.*

4. ἀλκή) Eclogæ Eustathianæ in Hortis Adonidis, ἀλκῇ. quomodo protul dubio legendum. *Polit.*

5. Τὸ γὰρ λέων) Eædem Eclogæ: Τὸ δὲ λέων. Poëta: λέων ὡς, ἀλκὶ πεποιθώς. Polit.

6. τὸ περιπαλοίλω) Metaplasmus non solùm in literis singulis in fine dictionum, sed in syllabis terminalibus, seu finalibus. Illic in nominibus, hic in verbis. *Salvin.*

7. παρὰ Σοφοκλεῖ) in Oedipo Tyranno v. 260. *Politus.*

8. κλύς) Lege, κλύι, παρεξυτόνως, ut in in Eclogis Eustathianis. *Polit.*

9. Κλῦθι) Κλῦθι, & ἄπωχθι, perinde ac si essent a κλύσμαι, & ἀπώγομαι, aoristi imperativi passivi. & ἄπωχθι decurtatum ab ἀπώχθητι, per syncopen. *Salvianus.*

10. πλικῶν) Guarinus Camers, & Carolus Antenoreus legebant, ut patet ex eorum Eclogis, πλικῆς. Polit.

11. Τελικὰ) Iidem in Eclogis, Τελικὸν. *Polit.*

ponere, *Dodonæ*, quum hæc communiter terminentur per ἡ. Poëticè verò, ex metaplasmo, per ἰ. Quod item fit in ἀλκῇ, *robore*. Est enim ex metaplasmo illud, λέων ἀλκὶ πεποιθώς, *leo robore fretus*, quum scriptum sit per ἰ. Quibus exemplis multò insolentius τὸ τῇ κλαδὶ, *ramo*, apud Ælianum De Naturâ Animalium. Quamquam & multi alii deinceps metaplasmi nominum occurrent. Tum verò & in verbis genus hoc figuræ adhibetur, ut τὸ περιπαλοίλω, *obambularem*, factum est per metaplasmum ex περιπαλοΐμι, mutatâ nimirum terminali in terminalem. Sicuti etiam ex γνοΐμι, *noscam*, per metaplasmum dicitur τὸ γνοίλω, ex δοΐμι, *dem*, τὸ δοίλω, ex ἴδοιμι, *videam*, τὸ ἰδύλω, &, quod magis insuetum est, ex ἐκπεφεύξοιμι, *effugerim*, τὸ ἐκπεφευξοίλω apud Sophoclem. Optativorum enim terminatio tum est in μί, ut τύπτοιμι, *verberem*; tum in νν, ut τυφθείην, *verberatus sim*. Quod pariter accidit in κλύε, hoc est, audi. Nam & id ipsum per metaplasmum in aliam terminalem. Imperativi, evasit in κλῦθι, ut veteribus placet. Eodemque ferè modo τὸ ἄπωχθε, quod significat *jube*, transiit in ἄπωχθι. Præterea verò in adverbiis similis figura deprehenditur, ut quando τὸ διχῇ, *dupliciter*, dicimus δίχα, & τριχῇ, *tripliciter*, τρίχα, &c. itemque τὸ σαφῇ, *manifestè*, σάφα. Nam & in his mutatio est terminalium: quippe quum adverbia, quemadmodum in ν, ita etiam terminentur in ἀ, ut ἅμα, *simul*, καρῖα pro *valde*, μάλα, *admodum*, ἅτα, *posteà*, σφόδρα, *vehementer*, ὑπόδρα, ideſt, *torvis*, *sive obliquis oculis*, ἄϊλα, ideſt, *e contrario*. Denique τὸ ἴατε, *oculi*, alia quoque allata est explicatio Commentariis in Odysseam.

μαντεύειν, *malum in divinando, ſive vaticinando.* Quoniam verò obſcurus adhuc hic erat ſermo, ſubdit apertiùs: Αἰή τοι, videlicet σοι, τὰ κακὰ ἐστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. *Semper tibi mala cordi eſt, ſive gratum eſt, vaticinari. Bonam enim rem neque adhuc dixiſti, neque perfeciſti.* Hæc autem oratio in eos omnes accommodata eſt, qui odioſos ſemper triſteſque nuncios aliis deferunt. Et obſerva, quàm variis hîc multiſque modis rem eamdem efferat Poëta: quum primùm quidem obſcurè dixerit κακοσύμενος, *malum vocans in divinando*, ut ſupra explicatum eſt. Deinde manifeſtiùs, *vates malorum*. Tum multò adhuc dilucidiùs, Αἰὴ σοι φίλα ἐστί, τὰ κακὰ μαντεύεσθαι. *Semper tibi cordi eſt, mala vaticinari.* Et Atticè eſt τὸ, φίλα, *grata, jucunda*, pro ſingulari φίλον, *gratum*: ut & apud Sophoclem: Οὕτως ἀμυντέα ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις. pro ἀμυντέον. *Sic auxilium ferendum eſt magiſtratibus.* Et, Σχέτλια γὰ, ἐμέ γε ταῦτα πάσχειν. pro Σχέτλιόν ἐστι. *Miſerum enim eſt, atque indignum, me hæc pati.* & apud Herodotum νομιζόμενα, pro νομιζόμενον, *uſu receptum, ſeu lege ſancitum.* Et apud Comicum: συνεκπωτέα ἐστὶ σοι καὶ τὰ τρύξ. *Simul ebibenda tibi etiam eſt fex.* Vel etiam alio modo, αἰή τοι τὰ φίλα ἐστίν. *ſemper tibi mala grata ſunt*, non ut ea facias (neque enim potes) ſed ὥστε μαντεύεσθαι, *ut vaticineris*. Ceterùm, quod dictum eſt ſupra, τὸ κακοσύμενος ſic a nonnullis explicatur, ut idem ſit, atque *torvè, truculentiſque oculis circumſpiciens*. Non enim placet veteribus, ut τὸ κακοσύμενος accipiatur pro eo, qui maledicit, vel ingerit probra, eo quòd cenſeant, numquam τὴν ἀραν dici de malâ famâ, ſed de famâ, ſeu voce divi-

κατὰ τὸν μαντήκαι. Ἐσσὶ δὲ ἀσαφὴς ἦν καὶ ἔτι ὁ λόγος, ἐσάγει σαφέστερον, ὅτι αἰή τοι, ἤγουν σοι, τὰ κακὰ ἐστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. Ἔσθλὸν δὲ οὔτέ τι πω ἔπος ἔειπας, οὐδ' ἐτέλεσας. Ὁ δὲ λόγος ἅτος οἰκεῖος ἐστὶ λέγεσθαι πρὸς πάντα, ἢ αἰὲν τὰ δυσχερῆ τίσιν ἀπαγγέλλοντα. Καὶ σημείωσαι, ὅπως ἐνταῦθα πλεοναχῶς τὸ αὐτὸ εἶπεν ὁ Ποιητής· πρῶτα μὲν κακοσύμενος εἶπεν ἀσαφῶς, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. ἔπειτα σαφέστερον, [6] Μάλλι κακῶν. καὶ ἔτι ἐπιπλέον σαφῶς, Αἰή σοι φίλα ἐστὶ, τὰ κακὰ μαντεύεσθαι. Καὶ ἔστι τὸ, [7] φίλα, Ἀττικῶς ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ, φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Οὕτως [8] ἀμυντέα ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις. ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον. καὶ, Σχέτλια γὰ, ἐμέ γε ταῦτα πάσχειν. ἀντὶ τοῦ Σχετλιόν ἐστι. καὶ παρ' Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον. καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, [9] συνεκπωτέα ἐστί σοι καὶ τὸν τρύξ. Ἢ καὶ ἄλλως, αἰή σοι τὰ κακὰ φίλα ἐστὶν, οὐχ ὥστε καὶ ποιεῖν αὐτὰ (οὐδὲ γὰ δύνασαι) ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. Ὅτι δὲ τὸ κακοσύμενος, τινὲς φασὶν ἀντὶ τοῦ, κακῶς, καὶ ἀγρίως περιβλεψάμενος, παρορρέπει. Νοῆσαι γὰ δὲ τὸ κακοσύ- *Baſ. p. 45.*
μενος ἀντὶ τοῦ κακολογήσας, οὐκ ἀρέσκονται οἱ παλαιοὶ, λέγοντες, μηδέποτε τὸν ὄναρ ἐπὶ

κακῆς,

1. εἶδί τί πω ἔπος ἔειπας, οὐδ' ἐτέλεσας) Euſtathius, ὅτι τι πω ἔπος εἶπας, ἢ. quaſi fuerit, εἶπε τέλεσας. Polit.

2. ὅς) Euſtathius, ex veterum Grammaticorum auctoritate, ὅς, περισπωμένως. Polit.

3. ὃ ἐστι τὸ ἀγαθὸν) Heſychius: Κρήγυον (ſic enim ibi legitur) ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Polit.

4. κακοσύμενος, ἤγουν ἀποκαλέσας &c.) Conjunctè etiam κακοσύμενος legit Auctor Brevium Scholiorum in Homerum, & tamen exponit δεινὸν, καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Item Heſychio Κακοσύμενος, δεινῶς ὑποβλεπόμενος. Politus.

5. ἀπαγγέλλοντα) Nuncius dicitur tam de homine, quàm de re. Errat Calepinus. *Nuncius alicujus eſt*, &c. Tibull. *ventura nuncia ſortis.* ibi adjectivum, non ſubſtantivum. *Salvinus.*

6. Μάλλι) Malim, Μάντι. ut verba ipſa Poëtæ repræſentet, ut facit in proximis exemplis. *Polit.*

7. φίλα, Ἀττικῶς ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ, φίλον) ſic πρῶτα adverbium, & τὰ πρῶτα, pro ſingulari adverbio πρῶτον, τὸ πρῶτον. *Salvin.*

8. ἀμυντέα ἐστὶ) Sophocles per ſynalœphen, ἀμυντ' ἐστὶ. v. 639. in Antigone. Sequitur etiam ſtatim apud Sophoclem ἀμυντέα, pro ἀμυντέον. Sic συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν notat ad Euripidem in Hecubâ vetus Scholiaſta: ἄλλως συγγνωστὸν ἦν αὐτῷ. ἐκφέρει δὲ πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. Politus.

9. συνεκπωτέα ἐστὶ σοι) Comicus Pluto v. 1086. per ſynalœphen, συνεκπωτ' ἐστί σοι. pro συνεκπωτέον. Polit.

λεμον, αὐτὸς ἐν τῇ Αὐλίδι ἐμαντεύσατο, καὶ ἵνα τῆς ἀδομένης δὲ ἀπονοίας τῶν ἀνέμων αἰτίαν, αὐτὸς ἐξεῦρεν, ὅτε ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ, καὶ ἵνα ἐκεῖθεν δὲ εὐπλοιαν αὐτὸς ἐξιάσατο τῇ σφαγῇ τῆς Ἰφιγενείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως.

Rom. p. 60. Ταῦτα δὲ, ἃ καὶ κακὰ ἦσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ ἀγαθὰ ἀληθῆ, καὶ ἄριστον μάντιν παρίστησι τὸν Κάλχαντα. Ὅρα γάρ, οἷον ἡ ὀργὴ, ἐφ' ὕβρει προφέρουσα τὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις ἐγκωμιάζοιτο. καθάπερ καὶ εἴ τις ἰατρὸν ψέγοι, νόσους προλέγοντα, καὶ τὰς ἐκείνων θεραπείας ἐπαγόμενα. Εἰ δὲ ἦν ψεκτέος ὁ Κάλχας, ἐὰν κακὰ προέλεγε, μὴ ἀποβαίνοντα. νῦν δὲ, ἃ διότι ἔλεγε, διὰ τοῦτο ἀπέβαινεν τὰ κακά· ἀλλὰ διότι ἀποβήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο προέλεγεν. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τῷ ἀγαθῷ ἀνδρὸς ἐν δυσὶ τούτοις χαρακτηριζομένῳ, τῷ, ἀγαθὰ λέγειν, καὶ τῷ, ἀγαθὰ ἑλεῖν, ἀμφοτέρων τούτων ὁ βασιλεὺς φερίσκει τὸν Κάλχαντα, τῇ Γλώσσῃ διὰ θυμὸν χαριζόμενος, ἀπών, ὅτι, Ἐσθλὸν εἶτέ τί πω εἶπας ἔπος, εἴτε ἐτέλεσας. Λείπει δὲ, κατὰ εἰοικυῖαν ἔντασιν, τὸ ἔργον. ἵνα λέῃ, ὅτι, εἴτε ἔπος εἶπας, εἴτε ἔργον ἐτέλεσας.

γρ. Ὅρα δὲ τὸ, εἴτέ τι πω εἶπας ἔπος, Ἀττικῶς ῥηθέν. Ὡς γὰρ ἔλεξας λόγον, καὶ ὕπνωσας ὕπνον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μυρία· εἶτα καὶ εἶπας ἔπος. Τὸ δὲ εἴτέ τι πω, καθὰ καὶ μεῖ ὀλίγα τὸ, εἰδέ τι πω, βαρύνοντες τὸ πώ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον διὰ συστολῆς, παίλως ἀφυ-

duraturum, causſamque ipſe adinvenerat celebris illius, ac decantatæ ceſſationis ventorum, quando ibi Græci moram faciebant, & ſecundam inde navigationem, Iphigeniæ immolatione, quæ regis filia erat, ipſe procuraverat. Ea verò, etſi dolori ſunt Agamemnoni; attamen veracem optimumque vatem Calchantem comprobant. Vide igitur, quale malum, ac quantum, ſit ira, ſi res quoque illas in vitium trahit, atque exprobrat, quarum nomine ſit quiſpiam laudandus: ut ſiquis medicum vituperet, eo quòd morbos prædicat, illorumque remedia afferat. Vituperandus autem Calchas fuiſſet, ſi mala prænuntiaſſet, quibus exitus non reſpondiſſet. Nunc verò, non quòd prædixerat, idcirco mala illa evenerunt; ſed quòd eventura illa erant, *ideo* prædixit. Præterea verò, quum boni viri notæ hæ ſint duæ, ut & bona dicat, & bona faciat; ſciendum eſt, regem præ irâ adeò linguæ indulgere, ut utrâque hac notâ Calchantem ſpoliet, cum ſic ait: Ἐσθλὸν εἶτέ τί πω εἶπας ἔπος, εἴτε ἐτέλεσας. *Bonum neque aliquod adhuc dixiſti verbum, neque perfeciſti.* Ubi deeſt, prout requirit ſententia, τὸ ἔργον, *opus.* ita ut ſenſus ſit: εἴτε εἶπας ἔπος, εἴτε ἔργον ἐτέλεσας. *Neque verbum dixiſti, neque opus perfeciſti.*

CIII. Quo in loco vide genus illud loquendi Atticum: εἴτέ τι πω εἶπας ἔπος. *Neque aliquod adhuc dictum dixiſti.* Quemadmodum enim dicunt, ἔλεξας λόγον, *ſermocinatus es ſermonem*, & ὕπνωσας ὕπνον, *dormiſti dormitionem*, & ſexcenta alia hujus generis; ſic etiam εἶπας ἔπος, *dictum dixiſti.* Ceterùm hoc loci, εἴτέ τι πω, *neque aliquod adhuc*, ſicuti & paullò poſt, ubi ait, Οὐδέ τι πω, *neque quidquam adhuc*, propter con-

tex-

1. ἐνί δώς τινες φάμες) Etymologus: Ὄσσα, δώς ὀρθῶς, καὶ κλιδόν. Polit.

2. ἐν ἀντιγράφοις) In antiquiſſimis codicibus nullos accentus, nullas notas, literis adnectebant multò minùs apoſtrophos. quare uno ductu ſcribebant, exempli gratiâ, καικατέμμενος. Poſtectiores Grammatici diſtinguebant. *Salvinus.*

3. ἀναπλῆσαι ζαπτατικὸν σημαίνει) ſi tacitè τῷ ὀπάσσας addas δυνῇ, vel ἐνί ἐστιν, ut legitur apud Homerum in verſu illo lib. δ. Odyſſ. Ὀπάσσας πατρὶ ὀλοὸν ἐνί ἐστιν. Quare juſte ab Henrico Stephano reprehenditur hic Euſtathius, quòd oraſcerit ἐνί ἐστιν: quum ipſemet, ut ait Stephanus, *in hujus loci expoſitione differentiam ex illarum vocum adjectione annotet, ſcri-*

bens: Ἄτλως μὲν ἀπάσσας, ὁ βλάψας· Ὀπάσσας δὲ ἐστὶν, ὁ ἐπιπέμψας. Politus.

4. ἀντὶ τοῦ ἀπάσας) quæ etiam νηπύτιος. Eleganter eam deſcribit Euripides Iphigeniâ in Aulide:

Οὔπω σὺ λόγχης γ' ἀντ' ὀμιλίαν,
Οὔτ' ἀλαλάσας, τέγγει δ' αἵματι
Τέρεθ' ἁβὰς Ἑλένου ἔχνεσι.

Ἄτλοιον, hanc dicit Antoninus Liberalis Metamorph. c. 27. *Polit.*

5. τὸν ἐπιθετικὸν δὲ τοῦ ἄτλοιον αὐτὸς ἐξιάσατο τῇ σφαγῇ τῆς Ἰφιγενείας) lege ἄτλοιον. & ά & ὰ facilè, ut aliis notatum, in manu exaratis codicibus confunduntur. ideſt, *navigationis difficultatem ſanavit.* Salvin.

decertabit, ut ejus puellam auferat.

CIV. At verò τὸ κρήγυον, ſi ita accipiatur, ut idem ſit, ac bonum, aptè ac congruenter intermixtum eſt illud malis. Contraria enim ſunt, bonum, ac malum: & ſunt hîc loca duo, quæ negando aſſirmandoque æquè inter ſe valeant. Ut, *ſemper vates es malorum*. Et, *numquam mihi* τὸ κρήγυον, *videlicet bonum, nunciaſti*. Et ſtatim rurſus, *ſemper mala amas vaticinari. Bonum enim nondum dixiſti, vel perfeciſti*. Sin autem, ut pluribus videtur, κρήγυον intelligatur τὸ ἡδύ, *id, quod jucundum eſt*, atque, ut etymologia ipſa innuit, τὸ ἡδῦνον τὸ κῆρ, videlicet τὴν ψυχὴν, *id, quod cor, ſive animum, jucunditate afficit, & oblectat*: hoc etiam modo poſitum eſt id, quod contrarium eſt malis, videlicet bonum. ut ſint aliter paria duo, moleſtum & jucundum, bonum & malum, hac ratione: *Vates malorum*, ſive triſtium, ac moleſtarum rerum, *numquam mihi* τὸ κρήγυον, videlicet rem jucundam, *dixiſti. Semper mala vaticinaris, & nihil boni*. Quòd ſi τὸ κρήγυον, *jucundum*, derivetur ἀπὸ τῆς κῆρ ἥδων, *ab oblectando corde*, videlicet exhilarando animo; vide, ut ab eadem etymologiâ ſit etiam τὸ κέρδος, *lucrum*, quoniam τὸ κέαρ ἡδύνει, *jucunditate cor afficit*; & multum tamen inter illud, & τὸ κρήγυον diſcriminis interſit.

CV. Scitè rex, accommodatèque ad cauſſam ſuam, orationem ad populum inſtituit. Nam Calchas tria hæc regi crimina, tamquam in actione, objecerat, quòd ſacerdoti contumeliam feciſſet, quòd filiam ejus non liberaviſſet, quòd munera non recepiſſet. Ille verò, tamquam peritus Orator, ſilentio id præterit, quod graviſſimum erat, ſeſe nimirum contumeliam feciſſe ſacerdoti; & ad reliqua duo refellenda crimina animum adjungit, perindè quaſi abſurdè Calchas loquatur. Ac primùm cavillando invehitur in caput

ρδ'. Τὸ δὲ κρήγυον, [3] ἢ μὲν ἀλλὶ ἐσθλῶ̃ λη-
φθήσεται, ἀκολούθως κῆται μετὰ τῶν κακῶν. Ἐν-
αντία γὰ̃ ἐσθλὸν, καὶ κακόν. καὶ ἡσὶν ἐνλαῦθα δύο
χωρία ταυτοδύναμα κατὰ ἄρσιν, καὶ θέσιν. οἷ-
ον, ἀεὶ μάντις ἢ τῶν κακῶν. καὶ, ἐ πώ πωτέ μοι
τὸ κρήγυον, ἤτοι ἀγαθὸν, ἔειπας. καὶ πάλιν εὐθὺς,
ἀεὶ κακὰ φιλῆς μαντεύεσθαι. ἐσθλὸν δὲ ἔπω ἔ-
ειπας, ἢ ἐτέλεσας. Εἰ δὲ, ὡς τοῖς πλήθουσι δο-
κῆ, κρήγυον ληφθὴν τὸ ἡδὺ, καὶ, ὡς [4] ἡ ἐτυμο-
λογία λέγει, τὸ ἡδῦνον τὸ κῆρ, ἤγουν τὴν ψυ-
χὴν, κῆται καὶ ἔστω τὸ ἀντιζυγὲν πρὸς τὰ κα-
κὰ, ἤγουν τὸ ἐσθλόν. ἵνα ὦσιν ἄλλως αἱ δύο συ-
ζυγίαι, λυπηρὸν καὶ ἡδὺ, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν, ἤ-
τοι Μάντι κακῶν, ἤτοι λυπηρῶν, ἔ ποτέ μοι τὸ
κρήγυον, ἤγουν ἡδὺ, ἔειπας. Αἰὲ κακὰ μαντεύῃ,
ἐσθλὸν δὲ οὐδέν. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, κρήγυον, ὥσπερ
ἀπὸ τῆς κῆρ ἥδων, ἤγουν ψυχὴν εὐφραίνων, γίνε-
ται, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας καὶ τὸ κέρδος
γενόμενον, ἐστὶ τὸ κέαρ ἡδύνει, ὅμως διαφορὰν
πρὸς τὸ κρήγυον ἔχει πολλήν.

ρε'. Ὅτι δικῶς, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυ-
τῷ, τῷ δημηγορίαν διακεκομῶ̃ται ὁ βασιλεύς.
Κάλχας μὲν γὰ̃ τρία λῶ̃τα τῷ̃ βασιλέως, ὡς ἐν
προβολῇ, ἐμέμψατο, ὅτι τὸν ἱερέα ἠτίμησεν, ὅτι
τὸ θυγατέρα οὐκ ἀπέλυσε, καὶ ὅτι οὐκ ἀπε-
δέξατο ἄποινα. Ὁ δὲ, οἷα ῥήτωρ δεινὸς, τὸ
μὲν βαρύτατον σιωπᾷ, ὅτι δηλαδὴ ἢ ἁρπτῆρα
ἠτίμησεν· ἐπὶ δὲ τοῖς λοιποῖς δυσὶν ἐξελέγχειν
ἢ Κάλχαντα βάλεται, ὡς ἀλόγιστα λέγοντα.

Q καὶ

1. πᾶ) ſcribo hîc πᾳ, ſine notâ ullâ accentûs. *Polit.*

2. εἰρήνην δὲ) acuerentur propter coeliticam ευι, quæ ſequitur. ceterùm πᾶ naturâ ſuâ circumflectitur. *Salvin.*

3. ἢ μὲν ἀλλὶ ἐσθλῶ̃) Galenus in Exegeſi: Κρήγυον, τὸ ὠφελοῦν. *Polit.*

4. ἡ ἐτυμολογία λέγει) quatenus, ut explicat Etymologi. παρὰ τὸ κῆρ, τοῦ τὸ ἡδύ, γίνεται κερδέον, τὸ, τῷ κεαρι ἡδύ. Inde συγκριτικὸ, καὶ τρίτῃ τῶ̃ δ' ὡς γ', κρήγυον, τὸ τὴν ψυχὴν εὐφραῖνον. Hinc corrige Scholion Moſchopuli: Κρήγυον τὸ κέαρτι ἡδύνον. Legendum eſt enim κέαρι. Malè correxerunt κρέατι. *Politus.*

λω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτήν. ὥστε οὐχ ὡς παλλακήν. οὐ γὰρ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι. ὅπερ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστί. οὐ δὲ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. Ἔχειν δὲ ἔμφασιν οὐ τὸ ἔχειν, ὡς τὴν γυναικός, οὐ δὲ δούλης. Ἔχεται γὰρ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρί. Εἶτα καὶ αἰτίαν

Bas. p. 46. προστίθησιν, ὅτι, ἡ γάρ ἐστιν αὕτη τῆς Κλυταιμνήστρας χείρων, ἢ δέμας, οὐδὲ φύσιν. οὐ τὸ ἐξῆς. Ταῦτα δὲ λέγει ὁ βασιλεύς, οὐχ οὕτω φρονῶν, ἀλλὰ τί μᾶλλον ἐλέγχων, ὡς μὴ δέον ὂν χολοῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, ὥσπερ ἡ διὰ τὸ, μὴ δέξασθαι τὰ ἄποινα, οὕτως οὐδὲ διὰ τοῦτο αἰχμάλωτον, ἂν οὐ τῆς κυριδίης γυναικὸς ὁ ἥρως βασιλεὺς προὔξελε. Τάχα δὲ οὐ ῥητορικῶς αὐξάνων τὸ πρᾶγμα, μεγάλα τιθεὶς αἰχμάλωτον φιλῶν λέγει ἐπίτηδες, ἵνα τοῦ χάριν αὐξήσῃ, καί τι μέγα τοῖς Ἕλλησι φανῇ χαρίζεσθαι, ἢ δι' αὐτὸς τοῦτο φιλεμένην δίδωσι, μὴ λαβὼν ἄποινα, ἀλλὰ οὐ ἐκαλύμβην ἐπιδάς. Ἰσέον δὲ, ὅτι οἱ τοιοῦτοι λόγοι τῶν Ἀγαμέμνονος, παρὰ τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδόασιν ἀφορμὰς καθηγορίας τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, ἢ τις μοιχὰς ἐγκαλυμένη καλῶς ἂν ἐτιμέμφοιτο τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τοῦ αἰχμάλωτον.

ρϛ'. Τὸ δὲ προβέβουλα, ἔστι μὲν μέσος παρακείμενος, ὡς τὸ μέμηλα· δηλοῖ δὲ, τὸ προκρίνω, οὐ πρὸ τῆς Κλυταιμνήστρας βεβούλημαι. Οἱ δὲ λέγοντες, ὅτι, προβέβουλα ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τῆς Κλυταιμνήστρας, οὐ δι' ἐκείνην βούλομαι αὐτὴν, σεμνύνουσι μὲν τὸ βασιλέα, ὡς μὴ προκρίνοντα τοῦ δούλην τῆς γυναικὸς· περιττοποιούμενον δὲ τάχα αὐτὴν ὡς θαλαμηπόλον τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, καθὰ οὐ πρὸ μικροῦ ἐδήλωσεν ἐν τῷ, ἐμὸν λέχος αἰδέσσασαν, ἦσαν, ἐπιμελομένην τῆς βασιλικῆς κοιτῶνος· τοῦ δὲ Ὁμηρικὴν ἀφανίζουσι δυνατότητα. Καὶ ἐδὲ εὐδοκεῖται ὁ ἰσοῦτος τοῦς, διὰ τὸ ἐπαγόμενον πολὺν τῆς Χρυσηίδος ἔπαινον. Ὥσπερ

hîc volo, sed domi maximè, eam habere. Non igitur ut pellicem. Nec qualitercumque volo, sed βούλομαι, *cupio*. quæ quidem ardentior est voluntas. Neque utcumque βούλομαι, *cupio*; sed καταπολύ, *valde*. Habet quoque emphasin τὸ ἔχειν, *habere*, tamquam de uxore, & non de famulâ. Uxor enim est, quæ habetur a marito. Tum & cauſſam hanc adjicit: *Non enim ea est Clytæmneſtrâ deterior, neque corpore, neque indole.* &c. Idque rex ait, non quòd ita ſentiat, ſed ut vatem redarguat: quippe quùm nihil in cauſsâ fuerit, cur Apollo iraſceretur, nec propter munera, quæ ipſe minimè accepiſſet, nec propter captivam, quam vel uxori ſuæ adoleſcentulæ rex, iſque heros, anteponeret. Ad hæc, rem ipſam oratoriè fortaſſis adauget, dum ſcilicet captivam miſerè ſeſe deperire ſignificat, de induſtriâ, ut gratiam augeat, magnâque in re gratificari Græcis videatur, ſi propter eos, non modò non admiſſis donis; verùm etiam hecatombe adjectâ, charam adeò ſibi, amatamque puellam reſtituat. Sciendum tamen eſt, hæc ipſa verba Agamemnonis, apud eos Oratores, qui fictas cauſsas ſcriptitant, accuſationis materiam præbere Clytæmneſtræ, quæ, de adulterio poſtulata, meritò conqueratur de rege, propterea quòd captivam ſic ſibi prætulerit.

CVI. Ubi τὸ προβέβουλα, *malo*, eſt Præteritum Perfectum Medium, ut τὸ μέμηλα, *ſum curæ*. & ſignificat, *antepono Clytæmneſtræ*, *& volo præ Clytæmneſtrâ*. Qui vero ita accipiunt προβέβουλα, quaſi ſit, *pro Clytæmneſtrâ*, *& propter illam, ſive illius cauſsâ, eam volo;* regis quidem ii conſulunt dignitati, quippe qui famulam non anteponat uxori ſuæ; ſed eam forſan, tamquam cubicularem ancillam Clytæmneſtræ ipſi vindicet, ut & paullò ante non obſcurè ſignificavit, cum dixit, ἐμὸν λέχος αἰδέσσασαν, *lectum meum obeuntem*, videlicet curantem, atque adminiſtrantem ea, quæ ad regium cubiculum pertinent: ſed iidem tamen acumen Homericum de medio auferunt. Nec rectè etiam ſenſus iſte procedit propter magnam illam, quæ ſequitur, commendationem Chryſeidis. Ceterùm, quem-

admo-

μας, ἰδὲ φυὴν, ἔτε φρένας, ἔτί τι ἔργα. *Non corpore, neque indole, neque mente, neque ullorum operum peritiâ:* commendatur Poëta, quòd uno verſu dotes omnes mulieris comprehenderit, bonam habitudinem corporis, bonam indolem, prudentiam, operum conficiendorum peritiam. Bonam autem indolem vocamus, naturalem dexteritatem ingenii, & comitatem: qua ſi deſtituta ſit pulchritudo, eſca eſt natans ſine hamo, ut veteres loquuntur. Atque ex Homerico hoc loco corraſit Theocritus id, quod alicubi dicit: ἔτε φυῆς ἐωλευείης, ἔτε νόου. *neque indolis indigæ, neque mentis.* Sciendum porrò eſt id, quod veteres adnotant, ſcilicet τὸ δέμας, *corpus*, Poëtam ſemper uſurpare de corpore animato, tamquam *conſedemeno, colligato, conjunctoque*, animæ, & per eam conſtituto: at verò τὸ σῶμα, *corpus*, de inanimo, hoc eſt, de eo, quod privatum ſit animâ, propterea quòd σῆμα, *ſepulcrum*, ipſum ſit, atque, ut quiſpiam dixerit, monumentum ejus, qui aliquando vivebat. Eos verò, qui poſt Poëtam ſcripſerunt, inter quos etiam Euripides, indifferenter hac voce uti affirmant. Scire tamen oportet, ipſum etiam Poëtam uſurpare interdum τὸ δέμας de inanimo, ut cum ait, δέμας πυρός. *inſtar ignis*. itemque τὸ σῶμα poſitum videri in libro γ', ut notabimus, de animato. Ceterùm a φυὴ, *natura ſive indoles*, de qua dicebamus, vocatur apud Tragicum πρόσωπον εὐφυὲς, *perſona bene a naturâ facta, concinna, bene a naturâ comparata*. Quæ verò infra occurrit, εὐφυὴς πτελέα, *benè creſcens ulmus*, ſic dul-

λε Φρένας, ἔτέ τι ἔργα, ἐπαμήσηται ὁ Ποιητὴς, ὡς ἐπὶ ςίχῳ πᾶσαν γυναικὸς ἀρετὴν ἐμπεριλαβών· τὴν τε σώματος εὐσυνθεσίαν, τὸ εὐφυὲς, τὸ συμπετὲς, τὸ ἐργατικόν. Εὐφυὲς δέ φαμεν, τὸ δεξιὸν τῷ ἤθει, καὶ ἐπαγωγόν· ὃ ςερόμενον τὸ κάλλος, δέλεαρ ἐςὶ, κατὰ τὰς παλαιὰς, ἄτερ ἀγκίςρου ἰχθύομενον. [3] Θεόκριτος δὲ παραξέσας τῶν Ὁμηρικῶν τέτε ἕνεκα, φησί που τὸ, ἔτε φυῆς ἐωϊδευείης, ἔτε νόου. Ἰςέον δὲ, ὅτι [4] σημαίνεται οἱ παλαιοὶ, τὸ [5] δέμας τὸ μὲν Ποιητὴν ἐπὶ ἐμψύχε ἀεὶ τιθέναι σώματος, [6] ὡς συνδεδεμένε τῇ ψυχῇ, καὶ δι' αὐτῆς συνεςῶτος· τὸ δὲ σῶμα, ἐπὶ ἀψύχε, τελέςιν, ἐςερημένε ψυχῆς, [7] διὰ τὸ σῆμα, καὶ, ὡς ἄν τις εἴποι, μνῆμα γενέσθαι τε ζάντος ποτέ. Ἰέον δὲ μετὰ τὸν Ποιητὴν, [8] ἐν οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀδιαφόρως χρᾶσθαι τῇ λέξει φασί. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς, τὸ δέμας ἐπὶ ἀψύχε ποτὲ λέγησιν, ὡς ἐν τῷ, δέμας πυρός. καὶ τὸ σῶμα δὲ [9] ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ, ὡς λεχθήσεται, δοκεῖ ἐπὶ ἐμψύχε λέγεσθαι. Ἐκ δὲ τῆς ῥηθείσης [10] φυῆς, καὶ πρόσωπον εὐφυὲς παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ. Ἡ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς εὐφυὴς πτελέα, γλυκέως, ὡς ἐν χυριο-

λεξίᾳ

Q 2

1. Ἀέλλαις) Heſiodus, λίλλαις. Politus.

2. ἐωϊδευείης) Præteritum activum, ut δεδάηκα, a κτοτέω, & δαήω, κτοτῶ, δαῶ. Præterita media, ἔκτυμαι, δέδαμαι, unâ ſyllabâ a præteritis activis deficientia. Sic πεφίλημαι, τέτυλμαι. Salvinus.

3. Θεόκριτος) Theocritus Idyll. 22. v. 160. *Polit.*

4. σημαίνεται οἱ παλαιοὶ) Antiquus Auctor Vitæ Homeri. *Polit.*

5. δέμας) tamquam a δέμω, *ſtruere*, unde δέμας, *domus*. Macrobius δέμας, *vinculum animæ*. Salvin.

6. ὡς συνδεδεμένε) quaſi dictum ſit δέμας παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμέω. τῇ γὰρ ψυχῇ συνδέδεται τὸ σῶμα; ut ait Etymologus. Atque hanc etymologiam ſequitur hoc loci Euſtathius. *Politus.*

7. διὰ τὸ σῆμα) Vide Platonem in Cratylo, ubi τὸ σῶμα dictum eſſe ait, quaſi σῆμα, *monumentum*, ac *ſepulcrum animæ*. Salvinus.

διὰ τὸ σῆμα) Antiquus Auctor Vitæ Homeri: Τὸ γὰρ αὐτὸ, ζάντες μὲν τὸ ἀνθρώπε, θανόντες δὲ ἡ ψυχῆς πλατύτερόν τι, ὥσπερ σῆμα κατακλίνεται. Politus.

8. ἐν οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης) Euripides de cadavere in Andromachâ: σὺν δ' ἀνάλυται δέμας Τὸ καλλίσρεφες, τροφαῖσιν ἐν σοφοῖς. Et de corpore animato in Iphigeniâ in Aulide: Μόνος δ' ἀμοιρεῖ, σὸς Κλυταιμνήσρας δέμας. Polit.

9. ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ) v. 23. μεγάλῳ ἐνὶ σώματι. Polit.

10. φυῆς) Indoles eſt ab *indoleſcendo* dicta. φυὴ, ἀπὸ τε φύειν, *a naſcendo*. unde φυτὸν, *planta*. Salvin.

ὡς ἡμέτερον, [1] λαμβάνομεν· ἢ δὲ δίδωσι, ὡς χαριζόμενος ἑκασίως οἰκεῖόν τι, ὃ ληψόμεθα. Καὶ δίδωσι μὲν ὁ τοιοῦτος λόγος ἀφορμὰς παιγνίων τοῖς Κωμικοῖς· ὅμως δὲ τοιαύτην ἔχουσιν αἱ λέξεις αὗται διαφοράν. Τὸ δὲ πάλιν, ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν, ἢ ὀπίσω, ἢ ἐξ ἀρχῆς τοῦτο ἐκφανέστατα. Οὐ γὰρ λέγει ὁ βασιλεὺς, ἐκ δευτέρας δώσειν τῷ Χρυσηίδα· ἀλλὰ πάντως ἂν τὰ ὀπίσω πέμψειν τῷ πατρί. Ὅτι τὸ [2] Βούλομ' ἐγὼ, λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, ἢ σεμνὸς, ἀλλ', ὡς οἱ παλαιοὶ φασιν, εὐήθως, ἤγουν ἀπλοϊκῶς, ἢ ἀφελῶς, εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων. Ὃ ἢ Πρίαμος ἂν εἶπεν, ὁ τοῖς Ἕλλησιν ἔχθιστος. Κἀκεῖνος γὰρ, διὰ τὴν φύσιν καλὸν, ἕλοιτ' ἂν σόον εἶναι τὴν Ἑλλάδα στρατὸν, ἢ μόνον ἀπόσχοιντο τῆς πολιορκίας. Οὐκ ἔχει δὲ ὑψηλήν τι, ἢ σεμνὴν ὁ λόγος· ἀλλὰ ἢ τοῦτο, καθὰ ἢ ἄλλα τινὰ παρὰ βάτε, ἠθικῶς ὁ βασιλεὺς, ἢ ὅπως ἀπλῶς ἐπῆλθεν αὐτῷ, εἶρηκεν, ὡς ἐν ἀδρανίᾳ, ἢ θυμομαχίᾳ. Τινὲς δὲ οὕτω θεραπεύουσι τὸ νόημα· Βούλομαι σόον εἶναι τὸν λαὸν· ἢ, ἢ μὴ τοῦτο γένηται, ἀπολέσθαι ἂν βουλοίμην αὐτός. Ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς, ἢ μὲν πρόθεσις τὸ, ἢ ἀπολέσθαι, αὐτὶ τοῦ ἢπερ, διασαφητικός ἐστιν ὁ ἢ σύνδεσμος. ἐὰν δὲ αὐτὶ τοῦ ἢ ἀπολέσθαι ἐμὲ, [4] παραδιαζευκτικὸς, κατὰ

τὴν

autem δίδωσι, *det*, perinde quasi rem suam ultro largiatur, cum non esse accipiendum. Etsi verò genus hoc sermonis ludendi materiam Comicis præbet; hæ ipsæ tamen voces differentiam habent ejusmodi. Ceterùm τὸ πάλιν manifestissimè accipitur pro *vice versâ*, *retro*, *a principio*. Non enim rex ait, daturum se iterum Chryseidem; sed eam esse prorsus retro ad patrem ejus missurum. Quod sequitur, Βούλομ' ἐγὼ, λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, *malo ego, populum salvum esse, quàm perire*, non pro majestate sua dixit Agamemnon; sed, ut ajunt veteres, ingenuo more, videlicet simplici, ac candido, seu bonâ fide. quod vel Priamus, acerrimus ille hostis Græcorum, dixisset. Nam & ille, propter probitatem naturæ, Græcorum exercitum salvum esse præoptasset, dummodo ii ab obsidione urbis recessissent. Nihil ergo sublimitatis majestatisque ea habet oratio: sed id rex, ut & alia quædam supra, accommodatè ad mores, atque ita sine fuco, prout ei simpliciter in mentem venit, tamquam in contentione, æstuque animi, protulit. Verùm nonnulli sententiæ huic sic medentur, ut sit, Βούλομαι, σόον εἶναι τὸν λαὸν· ἢ, ἢ μὴ τοῦτο γένηται, ἀπολέσθαι ἂν βουλοίμην αὐτός. *Volo salvum esse populum: aut, si id minimè contingat, perire ipse velim.* Hoc autem loci prisci auctores tradunt, si τὸ ἢ ἀπολέσθαι ita intelligatur, ut idem sit, atque τὸ ἤπερ, *i. e. quàm perire;* conjunctionem illam ἢ, *quàm*, esse declarativam. Sin autem ita, ut sonet, ἢ ἀπολέσθαι ἐμέ, *& perire me. i. e. ipse interire*, conjunctionem tunc esse falsò disjunctivam, juxta Porphyrium. Quin etiam sciendum, sententiam

hanc

1. δώσειν) Poëticè pro διδόναι. Elegans est epigramma in Anthologiâ, ejus, qui titulo Domini frequenter afficiebat illum, quem sibi aliquid ob hujusmodi assentationem daturum sperabat, in extremo est: ἀλλ' ἰδίλω δώσειν. Ludit in ambiguitate vocis. Nolo istud tuum *Domine*. & nolo *Dare*. simul alludit ad versum hunc Homericum: Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐς ἰδίλω δώσειν. Ille verò contrà: ἀλλ' ἰδίλω. Salvinus.

Epigramma est Palladæ, Anthologiæ l. 1. c. 42. in adulatorem, qui, liquid muneris ab amico acceperit, statim eum, pro Latinorum consuetudine, *dominum* appellat: sin autem nihil, vocat tantùm *fratrem*. Hinc facetè ait: αὐτὸς ἐγὼ γε οὐκ ἰδίλω δόμεν. ὃ γὰρ ἔχω δόμεναι. Politus.

2. ὅτι δοκεῖ τὸ ἔμμεναι) Circumflectitur hoc casu ἐς, quasi contractum ab ἔμεναι. Salvin.

Dissentit tamen Henricus Stephanus. *Polit.*

3. τὸν δῶτα τίνον) τὸν Ἀλέξανδρον. Politus.

4. λαφόμεθα) lege hic ἀπολαφόμεθα, quod respondet τῷ ἀπολέσθαι. Nam τῷ δίδωσι, quod statim sequitur, respondet ἢ λαφόμεθα. Sic autem Demosthenes, aut quicumque alius Auctor Orationis de Haloneso: δεῖ ἀμυντέον τῶν ὀνομάτων, ὅστις οὐ χρῶτο ὀρθῶς, ἵνα τὸν τόνον, ἀντὶ λαβεῖν, δοῦ' ἀπολάβειν. Τί δ' αὐτῷ διαφέρει, μὴ τῷ δικαίῳ ὀνόματι χρησάμενον ἀποδόναι ὧν, ἀλλὰ δωρεὰν δίδωσιν, τῷ ἀδίκῳ; Libanius in eamdem Orationem: ὁ λόγος συμβουλεύει περὶ τῆς Ἀλονήσου τοῖς Ἀθηναίοις, μὴ λαμβάνειν αὐτὴν, ἀλλ' ἀποδιδόναι. Politus.

5. Βούλομαι ἐγὼ) Βούλομαι, *volo*: subintelligo μᾶλλον, *magis*, i. e. *malo*. Hanc sententiam, pace veterum, quos citat Eustathius, non solùm simplicem, & a bono viro profectam; verùm etiam gravem, & Rege dignam existimo, cui salus populi in primis curæ esse debet. Sed hi veteres, quos Eustathius sequitur, non ad sententiam, quæ, ut dicebam, gravis est & Regia; sed ad enunciandi modum respexerunt, qui, primâ fronte, redolet simplicitatem quamdam. Nam si vult populum salvum esse, certè vult eum non perire. *Salvinus.*

6. παραδιαζευκτικὸς) l. παραδιαζευκτικὴς, ut & paullò post διαζευκτικὴ pro διαζευκτικὸν. Polit.

ximus, alia quoque significat conjunctio ἤ, ut auctor quidam declarat his verbis: Est etiam addubitativa, ut hoc loci: Ἦ ὀξὺ φάσγανον ὀξὺ ἐρυσάμενος. *Utrum ipsemet gladium acutum educeret.* Et, Ἦ χόλον παύσειεν. *An iram sedaret.* Et, Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. *An diuturnus morbus, an Diana sagittis gaudens.* Est item paris potestatis, atque τὸ ἤ, *num*, ut ubi dicit: ἢ ἐμὸν δόρυ μαίεται ἐν παλάμῃσι. *Num & mea hasta furit in manibus.* Et, Ἦ τοίοσδε ἐών. *Num talis quum sis*, in Rhapsœdiâ tertiâ. Est illa quoque otiosa, & superflua, cum interrogationi subjicitur. Exempli caussâ, Ἀλλά τί ἦ μοι ταῦτα διελέξατο θυμός; *Sed cur meus hæc disserit animus?* Est etiam interrogativa, & semel atque iterum aliquando, tertioque, integris disjunctivis sententiis intercipitur, ut cum dicit: Ἦέ τι Μυρμιδόνεσι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ; &c. *An quidquam Myrmidonibus, an mihi ipsi?* &c. Est insuper confirmativa, ut hoc loci: Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. *Certè omnino jam mortuus est Menœtii fortis filius.* Est & comparativa. exempli caussâ: Τῦ ἑλομένῳ τὸ ἀγαθὸν οὐχ ἧσσον, ἢ τῷ παραχόντος τὰ σπέρματα. *Bonum illud non minus ejus, qui accipit, quàm qui præbet semina.* Denique & alia quædam pauca significat conjunctio ἤ, ut ostendimus Commentariis in Odysseam, ad eum librum, qui Necyia, seu de Manibus, inscribitur. Quin etiam sciendum, apud posteriores qui-

ὑὸ δόντα. Ὅτι δὲ, δίχα ἰῶν ἡρημένων, ἢ ἄλλα σημαινόμενά ἐστι τῦ ἤ συνδέσμυ, δηλοῖ ὁ γράψας, ὅτι ἔστι καὶ διατρεπτικός. οἷον, Ἦ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσάμενος. καὶ, Ἦέ χόλον παύσῃε. καὶ, Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Ἔστι δὲ καὶ ἰσοδύναμος τῷ ἤ. οἷον, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίεται ἐν παλάμῃσι. καὶ, Ἦ τοίοσδε ἐών, ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ. Ἔστι καὶ παρέλκον ὑποτασσόμενον σύσματι. οἷον, Ἀλλά τί ἦ μοι ταῦτα διελέξατο θυμός; Ἔστι καὶ ἐρωτηματικόν, διαλαμβανόμενόν ποτε καὶ δὶς καὶ τρὶς ἐν διαζευκτικαῖς διανοίαις ἐντελέσιν. οἷον, Ἦέ τι Μυρμιδόνεσιν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ; καὶ ἑξῆς. Ἔστι καὶ βεβαιωτικόν. οἷον, Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ἔστι καὶ συγκριτικόν. οἷον, τῦ ἑλομένῳ τὸ ἀγαθὸν οὐχ ἧσσον, ἢ τῷ παραχόντος τὰ σπέρματα. Ὅτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ὀλίγα σημαίνει ὁ ἤ σύνδεσμος, ἐν τοῖς εἰς Ἰλιὰ Ὀδύσσειαν δηλῶται, ὅπου ἡ Νεκυία. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστε-

ρον,

1. ἐν τῷ μίμησθαι) lego, ἐν τῷ τὸ μίμεσθαι. Ælianus de Phocione: ἐπεί τι αὐτοῖς ἐμίμητο ἀγνωμοσύνη. Politus.

2. Βέλτιόν μᾶλλόν τι) Phocionis verba apud Ælianum Variæ Hist. l. 2. c. 16. βέλτιόν μᾶλλόν τι ὑφ' ὑμῶν παιδὸς καλὸν αὐτὸς, ἢ αὐτὸς τι ὑμᾶς καλὸς ἤκουσα. Polit.

3. ἤρεσαι) lege ἤρεσα. Polit.

4. τὸν περὶ συνδέσμων) ut sit ὑπερ. Polit.

5. Παρεπιζευκτικὰς) lege, ut paullò ante; παρεπιζευκτικάς. Inde ἀξίωμα appellatum παρεπιζευγμένον. Gellius l. 16. cap. 8. *Si aut nihil omnium verum, aut omnia, plurave, quàm unum, vera erunt, aut, quæ disjuncta sunt, non pugnabunt, aut, quæ opposita eorum sunt, contraria inter sese non erunt; tunc id disjunctum mendacium est; & appellatur* παρεπιζευγμένον. Polit.

6. τῶν γὰρ διαζευκτικὸν τὸ ἢ συνδέσμων ἐστὶν) Nam *ex omnibus, quæ disjungantur, unum esse verum debet, falsa cetera*, ut bene, ex Dialecticorum regulis, A. Gellius. Hinc διζευγμένον ἀξίωμα, quod nos *disjunctum* dicimus. *Politus.*

7. τὰς δύο) Legendum videtur τὰς δύο, quum proximè præcesserit τὸ, τῶν δύο λέξεων. Nisi fortè hic τὰς δύο intelligat λέξεις, ut & paullò ante dixerat, δύο λέξεων. Quia ergo ambæ illæ orationis partes simul esse verè, & connecti inter se possunt: ideo non nisi falsò disjunguntur, & quod ex illis fit, ut videtur, disjunctis constat ἀξίωμα, non διζευγμένον illud est, sed παρεπιζευγμένον. Polit.

8. ἐρυσάμενος) Poëta, ἐρυσάμενος. Polit.

9. ἢ καὶ ἐμὸν) Legunt alii, ἃ σοὶ ἐμόν. v. 111. lib. θ' Il. *Polit.*

10. τί ἦσι) Al. τέν μοι. v. 407. lib. λ' Il. *Polit.*

11. διαζευκτικὰς) l. διαζευκτικὰς. Polit.

12. Μυρμιδόνεσιν) Poëta, Μυρμιδόνεσι πεφιδέσθαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ; v. 12. lib π' Il. *Polit.*

13. ἡ Νεκυία) lege, ἡ Νεκυΐα. quæ etiam Νεκυομαντεία. Polit.

ἀφορμησεν, ἀπῆλθε, τεθνηκεν. Ἀπὸ δὲ τῦ σως ἦστε, βουλῆται ὁ [6] ὁ Τεχνικὸς ἀς ἴσως παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τῦ σολοικισμῦ, ἀπὸ ὧν, σολοικισμὸν εἶναι σὺν λόγῳ ἁμαρτίαν. Ἐκ δὲ τῦ αὐτῦ σόος, κράσεως γενομένης τῶν δύο ὁ καὶ ὡ μέγα, ὡς ἐν τῷ προῦρα πρῶρα, ἀπολελῆται τὸ, σῶς. οἷον, [7] ἰῶν τα σῶς αἰῶνς ὄλεθρος. Ἡ ὁ ἀπὸ τῦ σάος, ἐξ οὗ ὁ [8] σαώτερος, γίνεται κατὰ κράσιν σῶς· ᾧ προστεθέντος τῦ ὁ μικρῦ ἐν τῇ λήγυσῃ, γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ, σῶς, μέλα παραληγύσης μακρᾶς· ὃ μὴν ὁ παρὰ τῷ Ποιητῇ. τὸ μέντοι σῶς εὕρηται παρ' αὐτῷ ἐν χρήσει. Ὡς δὲ ὁ δύο ῥημάτων ὄντων, σώω διὰ παραληγύσης μακρᾶς, ὁ σόω διὰ βραχέως, ἐκ τύτε μὲν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ σόος γίνεται· ἐκεῖθεν δὲ, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον σῶς, ὁ ἀλλαχῦ δηλωθήσεται.

Αὐτάρ ἐμοὶ γέρας αὐτὸς ἐτοιμάσσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
9 Λείπεαι γάρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλφ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνὸν κείμενα πολλά·
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξηράμεθα, τὰ δέδασται·
Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε πολίσσαντα πάλιν ἐπαγείρειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τόνδε θεὸν πρόες, αὖταρ Ἀχαιοὶ
Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ' ἀκαμαντόπους προτίον κρατὺν Ἀγαμέμνων·
Μηδ' ἄνες, ἀγαθὸς περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτειν νῶϊ· ἐπεὶ οὐ περιλήσεται, οὐδέ με πάντας.

ρια. [10] Ὅτι

Sed mihi præmium statim præparate, ut ne solus
Argivorum, expers præmii sim: quoniam id non decet.
Videtis enim hoc omnes, meum alio abire præmium.
Et autem tum respondis pedibus valens, divus Achilles:
Atride gloriosissime, maxime omnium avare,
Qui tibi dent præmium magnanimi Achivi?
Neque enim adhuc scimus bona in communi multa reposita:
Sed quæ ex urbibus diripuimus, ea divisa sunt.
Populos verò non decet rursus collecta hæc congregare.
Sed tu nunc ipsum deo dimitte. Nos verò Achivi
In triplum quadruplumque rependemus, si quando Jupiter
Dederit nobis Trojam muris bene munitam diripiendam.
Et tunc respondit hæc dedit rex Agamemnon:
Ne sic quidem, quamvis fis fortis, divine Achilles,
Decipias ratione: quoniam non superabis, neque mihi persuadebis.

CXI. Or.

1. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, ἅπαντα) Omnes vocales apud antiquos Euſtathius dicit per apoſtrophon elidi, ſive levari, etiam diphthongos (quas Terentianus Maurus bivocales appellat) atque etiam longas. Hoc loco diphthongus ultimæ ſyllabæ in βάλλομαι, quaſi loco brevis eſt. quod accentus in antepenultimâ indicat. Salvinius.

2. σόος) non dicit σόος, tamquam a σόω σόζω. Salvin.

3. δύοιν ῥήμαιν) Theocritus, δύοιν μοχθοῖν. ideſt, ut explicat Scholiaſtes, δυοῖδιοιν. Polit.

4. σόῳ) Sophocles in Ajace, σόῳ, βόσκω. Polit.

5. τὸ ἀπέσκα Δωρικὸν) quod & Laconicum. Verumtamen in epiſtolio Laconico legitur nunc ἀπέσκαν apud Xenophontem Hiſt. Græc. lib. 1. p. 430. Ἐρῶ τὰ καλά. Μέσδρης δ' ἀπέσκαν. πανόπτι τῶνδες. ἀπορίαις, τί χρὴ θρᾶν. Polit.

6. ὁ Τεχνικὸς) Chœroboſcus apud Etymologum: ἴσως γὰρ σολοικισμὸς λέγεται εἶναι ὁ τὸ σὺν λόγῳ ἁμάρτημα. Ubi ipſa hæc etymologia requiritur, ut cum Euſtathio legas σὺν, non ἐφ'. Non enim dicitur σολοικισμὸς, ſed σολοικισμός. Suidas: σολοικισμὸς, ὁ τὸ εἰς λόγον ἁμάρτημα. σόος γὰρ καὶ διὰ τὸ ὁ μικρόν. Politus.

7. ἰῶν τα) apud Homerum lib. ε Il. verſ. 773. & lib. χ' Od. verſ. 28. Similiter & verſ. 305. lib. δ Odyſſ. τῶν μὲν σῶς αἰῶνς ὄλεθρος. Heſychius: Σὼς ὄλεθρος (dividendum enim in duas has voces, quod apud eum conjunctè legitur, Σωσόλεθρος) ὁ πρόδηλος, ὁ φανερὸς, καὶ μέγας, καὶ τέλειος. Idem paullò ante: Σῶς, ὁ ὁλόκληρος, καὶ τέλειος. Polit.

8. σαώτερος) l. σαώτερος. Polit.

9. Λείπεαι) Sic legebat etiam Camerarius. Sed Florentina editio, ipſeque Euſtathius, Λείπεται, cum gemino τ'. Politus.

aufugit. videlicet, deceſſit, abiit, mortuus eſt. Ceterùm vox hæc σὸς, ſalvus, uſui eſt, atque adjumento Grammatico, ut etymologiam quamdam ſuam inde ervat τῷ σολοικισμῷ, ſolœciſmi. Solœciſmum enim eſſe dicit σὺν λόγῳ ἁμαρτίαν, ſani, vel integri ſermonis plagam, ſive corruptionem. Et ex eadem voce σόος, coëuntibus per craſin duobus illis ο in ω magnum, ut cum ex πρόῤῥα dicitur πρῶρα, prora, efficitur τὸ σῶς, integer, ac perfectus, ut ubi dicit, ἰῶν τα σῶς αἰῶνς ὄλεθρος. Nunc tibi integrum, ſive totum, magnum exitium. Sive etiam ex σάος, ſalvus, ſoſpes, incolumis, unde τὸ σαώτερος, magis ſalvus, magis incolumis, fit per craſin σῶς. cui ſi adjiciatur ad ſyllabam ultimam parvum ο, ſcribitur apud poſteriores auctores τὸ σῶς, cum penultimâ longâ: non tamen apud Poëtam: quamquam apud eum in uſu eſſe reperiatur τὸ σῶς. Quum autem duo ſint verba, σώω, ſoſpito, ſive ſalvum, atque incolumem præſto, cum penultimâ longâ, & σόω cum penultimâ brevi; ex hoc apud Poëtam eſt σόος· ex illo verò apud poſteriores auctores σῶς, ut declaraturi alibi ſumus.

Solœcum dicunt derivari a civitate Ciliciæ, quæ Σόλοι, hoc eſt, Sole, dicebatur, in qua inconditè loquebantur. A Solœco factum eſt Soleciſmus, ut a Barbato Barbariſmus, vitia ſermonis. Salvinius.

Solœci dicti, qui ex Atticis patriam linguam corruperunt, διὰ τὸ ἐν Σόλοις οἰκισμὸν. ἔστι καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, ſcribit Euſtathius ad Dionyſium de Situ Orbis, σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι, βαρβάρους, κατὰ τοὺς ἐν Σόλοις οἰκίσαντας. Strabo tamen in dubio relinquit, utrum ἀπὸ Σόλων, an verò ἅπαξ, effictum ſit τὸ σολοικίζειν. Politus.

7. ἰῶν τα) apud Homerum lib. ε Il. verſ. 773. & lib. χ' Od. verſ. 28. Similiter & verſ. 305. lib. δ Odyſſ. τῶν μὲν σῶς αἰῶνς ὄλεθρος. Heſychius: Σὼς ὄλεθρος (dividendum enim in duas has voces, quod apud eum conjunctè legitur, Σωσόλεθρος) ὁ πρόδηλος, ὁ φανερὸς, καὶ μέγας, καὶ τέλειος. Idem paullò ante: Σῶς, ὁ ὁλόκληρος, καὶ τέλειος. Polit.

8. σαώτερος) l. σαώτερος. Polit.

9. Λείπεαι) Sic legebat etiam Camerarius. Sed Florentina editio, ipſeque Euſtathius, Λείπεται, cum gemino τ'. Politus.

ſit, cauſsâ omnium ſuſceptâ, pro omnibus ſic reſpondet: quî honoris tibi præmium dabunt Achivi? quos item per adulationem vocat magnanimos, ut eos, oratorum more, ſibi conciliet, & adversùs regem irritet. Unde rex veritus, ne populus tandem ſermone Achillis concitaretur, dimittit verbum illud *præparate*, & Achivis paullulùm ſubblanditur: quum & ipſe magnanimos eos compellet, iiſque optionem deferat, utrum aliquod ſtatim dare velint honoris Præmium, nec ne. Atque ita, relicto populo, præſtantiſſimos viros artificiosè aggreditur, minatus, ſe vel Ajacis, vel Ulyſſis, vel Achillis præmium eſſe ablaturum. Quum verò Græcos procerum illorum injuriam æquo ferre animo, & tranquillè agere videat, & ſeſe præter rationem agnoſcat Ulyſſi, & Ajaci, qui ab omni culpâ vacabant, eſſe comminatum, ab iis quidem abſtinet, quaſi, re iterum conſideratâ, conſilium ſuum mutaverit: ſed ſeſe ipſum ad Achillis tentorium, abducendæ Briſeidis cauſsâ, iturùm minatur. Ita magnificè ſe corrigit, & ab univerſis Græcis ad paucos oratione ordinatim progreditur, ideſt, ad tres illos certos optimates, rurſuſque ab iis paucis ad unum Achillem.

CXII. Quemadmodum in principio hujus libri, ita & hoc loci tres invicem cauſſas adnectit; adeòque variis utitur conjunctionibus cauſſalibus, ideſt, ὅφρα, *ut*, ἐπεί, *quoniam*, γάρ, *enim*. Sic enim loquitur: *Mihi verò præmium ſtatim præparate*, ὅφρα μή, *ut ne ſolus præmii expers ſim*: ἐπεί, *quoniam nec decet*. Λείψετε γάρ, *videtis enim*, *aliâ meum ire præmium*. videlicet, aliò abire. Quin & paullò ante quatuor cauſſas conjunxerat, ubi ait: Οὕνεκα, *propterea quòd Chryſeidis redimendæ pretium accipere noluerim*: ἐπεί, *quoniam valde cupio eam domi habere*.

Καὶ

σί. πῶς ἂν σοι δώσουσι γέρας Ἀχαιοί; οὓς κῆ κολακεύων, μεγαθύμους λέγω, καταδημαγωγῶν αὐτούς, κῆ ἐρεθίζων καὶ τὰ βασιλέως. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς εὐλαβηθείς, μή ποτε τοῖς λόγοις τῶ Ἀχιλλέως ἀσαισθῆ ὁ λαός, ἀφίησι τὸ, ἑτοιμάσατε, κῆ ὑποθωπεύει βραχύ τι τὰς Ἀχαιάς· μεγαθύμους κῆ αὐτὸς προσαιτῶν, κῆ αὐτοῖς ἀναθεὶς τὸ δῶναί τι αὐτίκα γέρας, ἤτε κῆ μή. Καὶ οὕτω τῶ δήμω ἀποσᾶς, ἵνα ἀρίστων εὐμεθόδως ἄπτεται, ἀπαλλάμενος, ἢ τὸ τῶ Αἴαντος, ἢ τὸ τῶ Ὀδυσσέως, ἢ τὸ τῶ Ἀχιλλέως γέρας ἀφελέσθαι. Ἰδὼν δὲ τὰς Ἕλλωπας ἡσύχως φέροντας τὸν τῶν ἀριστέων ὕβριν, κῆ γαλήνως ἔχοντας, ἰδὼς δὲ κῆ, ὅτι ἀλογίστως ἀπηλάτηται τῶ Ὀδυσσῆ, κῆ τῷ Αἴαντι τοῖς ἀναιτίοις, αὐτῶν μὲν ἀπέχεται, ὡς οἷα καὶ δευτέραν φροντίδα μεταβουλευσάμενος· ἀπηλάτηται δὲ ἀγαγέσθαι τὸν Βρισηίδα, αὐτὸς ἰὼν ἐς τὸν τῶ Ἀχιλλέως σκηνὸν, μεγαλοπρεπῶς ἑαυτὸν διαρθρώ- *Rom. p. 64.*
μενος, κῆ εὐτάκτως τῷ λόγῳ προβαὶς ἀπὸ τῶν ὅλων Ἑλλήνων ἐς ὀλίγους, τοὺς διαληφθέντας ἱρῆς ἀριστῆς, κῆ ἀπὸ τῶν ὀλίγων ἐς ἕνα τὸν Ἀχιλλέα.

ριβ'. Ὅτι κῆ ἐνταῦθα, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τῶ βιβλίω, τρῆς αἰτίας ἀλλήλων ἐξαρτᾶ, χρησάμενος ποικίλοις αἰτιολογικοῖς συνδέσμοις, τῷ, ὅφρα, τῷ, ἐπεί, κῆ τῷ, γάρ. Φησὶ γάρ. ἐμοὶ δὲ γέρας αὐτίκα ἑτοιμάσαιτε, ὅφρα μὴ οἷος ἀγέρας ἔω· ἐπεὶ μάλ' ἔοικε. Λείψετε γὰρ, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη, ἤγαν, ἀπέρχεται ἀλλαχῦ. Καὶ μικρὸν δὲ ὑστέρω, τέτταρας αἰτίας συνῆψεν, ἡνῶν· Οὕνεκα Χρυσηίδος ἄποινα οὐκ ἤθελον

δέ-

ριγ'. Ὅτι ἐξαίρετον ἦν ἀλλων Ἑλλήνων ἐσχεν ἔχην τὸ τῶν ποδῶν τάχος ὁ Ἀχιλλεύς· καὶ δὲ καὶ τὸ κάλλος, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ φανήσεται. ἀφ' ἧς καὶ θεοείκελος λέγεται· ὡς καὶ ὁ Πάρις Ἀλέξανδρος, θεοειδής. Καὶ γένη μὲν καὶ ἄλλοι πρῶτοι· ἐν ἀνδρίᾳ δὲ, ὁ Αἴας ἐκ ἦχε τὰ δευτερεῖα αὐτῶ. ἐρῶ γάρ πως ὁ Ποιητὴς, ὅτι ἐν αὐτοσχεδίᾳ μάχῃ ἐκ ἂν Αἴας ὁ μέγας ἤξη ἐπ' αὐτῷ Ἀχιλλῆ. Ποδωκίᾳ μέντοι πάντων ὁ Ἀχιλλεὺς πρῶτος ἦν, καὶ ποσὶν ἐκ ἦν ἐρίσαι αὐτῷ, ὡς ἀλλαχῆ ὁ Ποιητὴς λέγει. Διὸ συχνὰ ποδώκη τε αὐτὸν καλεῖ, καὶ διαλελυμένως, πόδας ὠκύν· ἀλλὰ καὶ ποδάρκη, ὅ ἐστιν, ἐπαρκοῦντα, ἢ ἐξαρκοῦντα τοῖς ποσὶ, καὶ ἐπὶ πολὺ θέειν δυνάμενον. ὅπερ ἐπίτασίς ἐστι ποδωκίας, ὡς ἄλλο ὂν τὸ, ποδώκη τινὰ εἶναι, ἢ ποδάρκη. Οὐ γὰρ πᾶς ποδώκης, ἤδη καὶ ποδάρκης, ἢ μὴ καὶ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῇ, ἀυλέχει, καὶ θέειν ἀκάματα. Ὅτι τὸ Ἀτρείδη κυδίστε, φιλοκτεανώτατε πάντων, ἐπιπόλοκή ἐστιν ἐπαινος, καὶ ψόγος ἐπιτιμητικὴ, ἐπ' αἰσχύνῃ τῷ βασιλέως· οἱονεὶ λέγοιτο τῷ Ἀχιλλέως, ὡς ἐκ ἔδει τὸν κυδίστον φιλοκτέανον εἶναι, τῷ κρείττονι πλεονεκτοῦντα, τουτέστι, τῇ δόξῃ. Πολλάκις γὰρ τὸ κῦδος, αἱρετώτερον πλούτου. ἤγε πλοῦτος μὲν, καὶ τοῖς φαύλοις μέτεστι· δόξης δὲ, μόνοις τοῖς ἀγαθοῖς. Τὸ δὲ λέγειν κυδίστε ἀντὶ τοῦ ἐφύβριστε, διότι κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία, ἐξ ἧς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κατά τινας, τὸ κυδάζεσθαι, ὅ ἐστι, λοιδορεῖσθαι, ἀντιλέγεται. Ὁμήρῳ γὰρ ὁ ἁπλῶς κῦδος ἐκ ἔγνωσται· ἀλλὰ τὸ κῦδος οἶδεν ἑτέρως τὴν δόξαν. Ὑπερβολικὸν δὲ τὸ, πάντων εἶναι φιλο-

1. *διφθηγγος*) Perperam Guarinus Camers. & Carolus Antenoreus, *σύμφωνον*. Polit.

2. *λεύξω*] Guarini, & Antenorei Eclogæ, *λίξω*, manifesto errore. Futurum tamen videtur potiùs *λεύσω*, ut nonnulli scribunt hîc apud Homerum *Λεύσειν* cum unico σ', ὡς ἀπὸ τοῦ λεύω μέλλοντος, ut notat Etymologus. *Politus*.

3. *θεοείκελος*) Heraclitus formosos Deos mortales indigitabat, *θεοὺς θνητούς*. Laertius. *Silvinus*.

CXIII. Eximiam præ ceteris aliis Græcis Achilles videtur velocitatem pedum habuisse: immo verò & pulchritudinem, ut manifestum sit postea in Bœotiâ. Unde etiam *θεοείκελος*, *deo similis*, appellatur: ut & Paris ille Alexander *θεοειδὴς*, *formâ præditus divinâ*. Et genere quidem alii quoque præstabant: sicuti & fortitudine non secundus ab eo erat Ajax: quum alicubi infra affirmet Poëta, ne ipsi quidem Achilli in statariâ pugnâ magnum illum Ajacem cessurum fuisse. Verumtamen, quod ad pedum celeritatem attinet, ceteris omnibus Achilles antecellebat, nec pedibus alter quisquam cum eo contendere poterat, ut alibi ait Poëta. Quocirca eum frequenter tum *ποδώκη*, *acupedium*, vocat, tum, extra compositionem, *πόδας ὠκύν*, *pedibus celerem*; immo verò & *ποδάρκη*, hoc est, *ἐπαρκοῦντα*, sive *ἐξαρκοῦντα τοῖς ποσὶ*, *pedibus valentem*, satisque virium habentem ad diutiùs currendum. Quod valde auget, atque amplificat celeritatem pedum: quippe quum aliud sit, esse unum aliquem *ποδώκη*, *pedibus celerem*, atque *ποδάρκη*, *pedibus valentem*. Non enim omnis *ποδώκης*, *qui pedibus celer est*, est etiam protinus *ποδάρκης*, *pedibus valens*, nisi ita valeat pedibus, ut labori resistat, & indesinenter currat. Quod dicit, *Atride gloriosissime, avaristime omnium*, permixtam complicatamque, in modum objurgationis, laudem habet cum vituperatione, ad regem pudore afficiendum. perinde quasi Achilles dicat, non oportere avarum eum esse, qui sit gloriosissimus, quippe qui rem possideat præstantiorem, idest, gloriam. Gloria enim plerumque expetenda magis, quàm divitiæ. Siquidem vel improbi compotes sunt divitiarum: at gloriæ non nisi boni. Quod autem alii volunt, ut *τὸ κύδιστε* idem sit, ac *contumeliosè*, propterea quòd *κῦδος*, masculino genere, contumelia est, sive convicium, ac probrum, unde etiam, juxta nonnullos, apud Sophoclem *τὸ κυδάζεσθαι*, hoc est, conviciari, seu maledictis incessere; inde hoc refellitur, quia Homero minimè agnoscitur *ὁ κῦδος*, de quo diximus; sed *τὸ κῦδος* neutro genere, idest, gloria. Hyperbolicum porrò id est, quod ait, Atridem præ

4. *κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία*) lege hîc, & infra *κῦδος, προπερισπώμενον*, in hac significatione. Habet enim primam brevem. *Politus*.

5. *παρὰ Σοφοκλεῖ*) Non modò apud Sophoclem; verùm etiam apud Æschylum in Iphigeniâ, ut videre licet apud Suidam. Locus Sophoclis est in Ajace v. 737. *Politus*.

6. *ὁ ἁπλῶς κῦδος ἐκ ἔγνωσται*) *κῦδος, ἡ λοιδορία*, vox Syracusana, teste Scholiastâ Apollonii ad l. 1. Argon. v. 1337. *Politus*.

que enim fieri oportet distributionem novam, videlicet divisionem alteram illarum rerum, quæ divisæ priùs fuerant. quod ἄμπαλον vocat Pindarus, hoc est, δεύτερον πάλλειν, *sortitionem alteram*, & sortem post partitionem. Vel certè expectare oporteat futurum tempus, si quam fortè deus Trojanam bene munitam urbem diripiendam concesserit, quando in triplum, & quadruplum retribuemus, id nimirum, quod justæ est compensationis pro Chryseide: quemadmodum, ut videtur, in his fieri consueverat. Quamquam verò justa hæc est oratio; tamen ea non placet irato regi, ut Jovis voluntas impleatur. Quod autem sciendum est, ξυνῖα significat *communia*; sitque ea vox, sive a ξυνὸς, hoc est, *communis*, ut cum dicitur ξυνὸς Ἐνυάλιος, *communis Mars*. cujus possessivum ξύνιος, ut ἡμετέριος, *noster*, solutâque diphthongo, ac litterâ productâ, neutrum ejus τὸ ξυνήϊον, *commune*. Sive etiam, alio modo, quemadmodum dicitur ὁ ξῖνος, *hospes*; ξείνιον, *hospitale*, & per pleonasmum ξεινήϊον· ita ξυνὸς, *communis*, ξύνιον, & ξυνήϊον, *commune*. Ubi dicit παλίλλογα, *iterum collecta*, mutatio est τοῦ ν in λ. qualis est etiam mutatio in παλλευκον κάρη, *caput omni ex parte album*, atque in aliis vocibus hujus generis.

CXV. Πόλιν Τροίην, *urbem Trojam*, nonnulli unam aliquam Trojanam generatim accipiunt, sive Troadis, quales plerasque Achilles expugnavit. Ideoque paullò post ait: ἐπεὶ πόλιν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. *quando Achivi Trojanorum oppidum evertant*. Est enim idem dicere πόλιν Τροίην, *urbem Trojam*, atque Τρώων πτολίεθρον, *oppidum Trojanorum*. Verùm alii πόλιν Τροίην, *urbem Trojam*, intelligunt ipsam Trojam, sic appellatam per dialysin. quod tamen non satis probant plerique alii antiquorum, qui affirmant, nusquam alibi apud Poëtam τὴν Τροίαν, appel-

βιέ. Πόλιν δὲ Τροίην, οἱ μὲν φασὶ Τροϊκὴν ἁπλῶς λῖνα, ὁπόσας πολλὰς ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς. Διὸ καὶ μεῖ' ὀλίγα ἐρεῖ· ὁπότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. Ἔστι γὰρ ἴσον, πόλιν Τροίην εἰπεῖν, καὶ Τρώων πτολίεθρον. Ἄλλοι δὲ πόλιν Τροίην νοοῦσι, τὴν Τροίαν αὐτὴν, οὕτω λεχθεῖσαν κατὰ διάλυσιν. Καὶ μὴν πολλοῖς ἑτέροις τῶν παλαιῶν ἴσμεν οὐκ ἔρρεσεν, εἰ λέξουσι, μηδὲ λεχθῆναί που ἀλλαχοῦ φησὶ Τροίαν τρισυλλάβως παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἀλλὰ

δισυλ-

Rom. p. 65.

Eaſ. p. 49.

1. ἄμπαλον) ἀναπλήρωσιν, ex Pindaro Olymp. Od. 7. v. 110. Polit.

πάλος, *ſors*, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, *a concutiendo ſortes, & exagitando*, priusquam extrahantur. Homerus lib. III. Iliad. Κλῆρος δ' ἦιε πάλλετο δ' ἐν κυνέῃ χαλκείῃ πάλος ἠδὲ. &c. Ἄμπαλον dixit Pindarus pro ἀνάπαλον, quemadmodum idem dixit ἄμπνυμα pro ἀνάπνυμα. Salvinus.

2. ξῖνος) Pontus Euxinus, εὐξῖνος, *bene hoſpitalis*, euphemismi gratiâ, cum antea ἄξεινος, ideſt, *inhoſpitalis*, diceretur. Ξεῖνα, Jonicè, & Poeticè ξενῖα, *xenia, dona hoſpitalia*. Salvin.

3. τροπὴ γίγονε τοῦ ν εἰς λ) ſic *inlatus*, quod in veteribus codicibus ſcribitur, ut in Livio Mediceo optimæ notæ; poſtea *illatus*. *collega*, *collega*. Salvin.

4. κατὰ διάλυσιν) Suidas: Τροίην. κατὰ διάλυσιν Τροίαν. Polit.

γήσασθαι, διατί πόλις Τροΐη ἡ Τρωικὴ, διὰ τοῦ ὁ μικρὸν ἔχει τὸν ἄρχοντα. Ἐπιτείνει δὲ μᾶλιστα τὴν ἀπορίαν ὁ Πίνδαρος, ὃς αὐτὸν τὸν Τροίαν [1] Τρωΐαν ἐν Ἰσθμιονίκαις ὠδῶν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει Τρῶν παρελήγουσαν. Εἰ γὰρ ἦλως ἐκεῖνο, πολλῷ πλέον [4] Τρῶν Τροΐην, [5] ἤτοι Τρῶν Τρωικὴν, διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐχρῆν γράφεσθαι. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ εὐτύχεον, Ἰωνικῶς κεκλίσθαι ἀπὸ τοῦ τεῖχος, τείχεος, εὐτείχεος. Ἄλλως μέντοι τὸ κοινὸν, εὐτειχέα ἦν ἄν. Ὡς γὰρ σθένος εὐσθενὴς, βέλος ὀξυβελὴς, οὕτω καὶ τεῖχος [6] εὐτειχὴς. ἢ αἰτιατικὴ εὐτειχέα.

ριϛ'. Ἀλαπάξαι δὲ [7] κυρίως τὸ ἐκκενῶσαι. [8] ὅθεν καὶ λαπάρα [9] ἡ κενὴ ὀσφῦς, καὶ [10] λαφύσσω. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ [11] λαπάζω, πλεοναστικῷ τοῦ ἀ, παρὰ γὰρ τῷ Αἰσχύλῳ εὕρηται τὸ ῥῆμα, χωρὶς τοῦ ἀ. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ [12] τὸ πορθῆσαι ἀλαπάζειν λέγεται, ὡς ἐν ταῖς ἁλώσεσιν ἐκκεισμένων τῶν πόλεων. Κῆται δέ που [13] ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ φανερῶς τὸ ἀλαπάζειν, ἀντὶ τοῦ ἁλώσεως, ἢ πορθήσεως, πόλεως, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐπὶ ἐκκενώσεως. Γίνεται δὲ τὸ λαπάζειν [14] ἐκ τοῦ λάπτειν. ἀφ' οὗ καὶ [15] τὸ λά-

φυ-

quamobrem πόλις Τρῶν, *urbs Troja*, ideſt, Troica, ſeu Trojana, primam habeat per parvum ι. Adaugetque maximè difficultatem Pindarus, qui Trojam ipſam in Iſthmionicis dicit Τρωΐαν, primamque ſcribit per ω magnum. Si enim ſic ibi nd; multò magis, quam diximus, Τρῶιν, *Trojam, per dialyſin*, ſive Troicam, & Trojanam, per ω magnum ſcribi oportebat. Atque hæc quidem ita dicta ſunto. Ceterùm τὸ εὐτείχων, *bonis muris cinctam*, deductum eſt Jonicè a τεῖχος, *murus*, τείχος, *muri*. Unde εὐτείχης, *muro bene munitus, & bene munita*. Alioquin ex communi dialecto dicendum fuiſſet, εὐτειχέα, *muro bene munitam*. Quemadmodum enim ex σθένος, *vis*, fit εὐσθενὴς, *viribus potens*; ex βέλος, *jaculum*, ὀξυβελὴς, *qui jaculum celeriter mittit, vel qui acutam cuſpidem habet*; ſic etiam ex τεῖχος, *murus*, εὐτειχὴς, *bonis muris munitus, vel munita*. cujus accuſativus εὐτειχέα, *bonis muris munitam*.

CXVI. Ἀλαπάξαι, propriè eſt vacuare, evacuare, ſive exinanire. Unde & λαπάρα, *abdomen*, quod vacuum eſt ab oſſibus, & λαφύσσω, *avidè deglutio, vel devoro*. Fit autem ex λαπάζω, *evacuo*, addito per pleonaſmum τοῦ ἀ. quippe quum apud Æſchylum hoc ipſum verbum inveniatur ſine ἀ. Sed per catachreſin depopulari etiam, ac diripere, dicitur ἀλαπάζειν, quòd urbes, dum capiuntur, evacuentur, ſpolientur. Quamquam alicubi in Odyſſeâ perſpicuum eſt, uſurpatum eſſe τὸ ἀλαπάζειν, *diripere, ſeu vaſtare*, non de expugnatione, ſeu direptione urbis; ſed de exinanitione, ſeu ſpoliatione generatim. Fit autem τὸ λαπάζειν, *evacuare*,

ex

1. βελῶν) Vulgata lectio Homeri, βελῶς. v. 509. lib. λ' Od. *Polit.*

2. μαρνάμενοι Ἀχαιοί) Poëta, μαρνάμεθ' Ἀχαιοί. v. 512. l. λ' Odyſſ. *Polit.*

3. Τρωίαν ἐν Ἰσθμιονίκαις) Τρωΐαν *dicunt Æolenſes*, atque extra dialyſin, ſive Τρῶιαν, ut ſubſcribere nunc ſolent ι, dicit Pindarus in Iſthm. Od. 4. v. 62. ut & πόλιν Τρῶνα Od. 5. v. 66. Attamen & Τρῶιαν, κατὰ διάλυσιν, habet idem Pindarus Od. 6. verſ. 41. *Politus.*

4. τὸν Τρῶνα, ἤτοι τὸν Τρωικὸν) Τροΐα, *ſubſtantivum*, Troja, urbs. Τρωϊκὸν, Troja, ideſt, Trojana urbs, *quaſi adjectivum*, ſubintelligendo πόλις. Virg. 1. Æn.

Arma virum, tabulaque, & Troja gaza per undas. Salvinus.

5. ἤτοι τὸν Τρωικὸν) ſive etiam Τρωΐαν, per dialyſin. *Polit.*

6. εὐτειχὴς) Unde εὐτειχεῖ τοῦτο apud Suidam. ideſt, καλῶς πεπτοιημένον. Polit.

7. κυρίως τὸ ἐκκενῶσαι) Etymologus: ἀλαπάξαι δὲ κυρίως τὸ κενῶσαι. Polit.

8. ὅθεν καὶ λαπάρα) Athenæus l. 2. c. 16. ἀπὸ δὲ τοῦ λαπάττειν λαπάρα. Polit.

9. ἡ κενὴ ὀσφῦς) Etymologus: τὸ δὲ ἔστι λαπάρα; ὁ κενὸς τῶν ὀστέων τόπος, ὁ ὑπεπόν τῶν πλευρῶν κάμπος. Polit.

10. λαφύσσω) Athenæus l. 2. c. 16. λαφύττειν δὲ ἔστι τὸ δαψιλῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν, καὶ ἐκκενοῦν. Polit.

11. λαπάζω) quod & λαπάσσω, & λαπάττω. Polit.

Λαπάζω, a λάπτω, deglutio. unde verbum Latinum *lapero*: Antiquus auctor apud Nonium. *Cor lapit cura.* Λάπαθον. Lapathum, rumex, quòd vacuet ventrem. *Salvinus.*

Verbum Latinum videtur eſſe *lapio* a *lapis*. Polit.

12. τὸ πορθῆσαι ἀλαπάζειν λέγεται) Athenæus l. 2. c. 16. ἐπὶ τοῦ πορθῆσαι τὸ ἀλαπάζειν οἱ Ποιηταὶ τίθενται. Polit.

13. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ) lib. ϛ'. Od. v. 424. Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων. Vetus Scholiaſta: ἀντὶ τοῦ, πόλιν ἐπόρθησεν. Polit.

14. ἐκ τοῦ λάπτειν) Suidas: λάπτειν, τὸ ἐκκενῶν. Polit.

15. τὸ λάφυρον) Etymologus: λάφυρα, ἀπὸ τῆς κινήσεως τῆς τέλειος. Athenæus: τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὸν λάφυρον λάφυρα. Polit.

quidem inducitur hic Agamemnon minimè paſſurus eſſe, ut ſibi ab Achille eveniant. Neque enim, inquit, ſubdolâ me ratiocinatione deceptum παρελεύσεαι, videlicet παραδράμης, *antevertes, ſeu ſuperabis*, neque mihi perſuadebis, neque me jubebis Chryſeidem reddere. Ubi τὸ παρελεύσεαι, *antevertes, ſeu ſuperabis*, neſcio quid clam habet aculeatæ mordacitatis. perinde quaſi dicat: ut pedum celeritate poſſis me vincere; non me tamen impoſturis, atque fraudibus, præcurrendo, ſuperaveris. Sciendum porrò eſt, hoc ipſo in loco, Μὴ δ' ὕπως, ἀγαθὸς περ ἐὼν· *Ne ſic quidem, quamvis ſis fortis*, ſupertluere conjunctionem illam δὲ, utpote quæ ſumitur pro δὴ, *profectò*: ac rurſus, non tantùm manu, & ratione; verùm etiam pedibus, unum aliquem furtum facere, juxta illud: ποδοῖν κλοπὰν αἱρεῖσθαι, *furtivam fugam pedibus capeſſere*. videlicet, clam fugere, ſeu furtim ſe ſubducere.

τῶν, φησὶ, παρελεύσεαί με, ἦγον παραδράμης, ὅτε πίσυς, ὅτε κελεύσης ἀποδῦναι Πὼ Χρυσηΐδα. Τὸ δὲ παρελεύσεαι, ἔχει τι λεληθότως καὶ σκωπτικόν. Οἷον γὰρ λέγει, ὅτι, εἰ καὶ τῇ ποδωκίᾳ παρελθεῖν με δύνασαι· ἀλλὰ ἀπάταις, καὶ δολευόμενος, οὐκ ἄν με νικήσας παρέλθοις. Ἴσον δὲ, ὅτι τὸ ἐν τῷ, Μὴ δ' ὕπως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, ἀργὸς κῆται Rom. p. 66. ὁ δὲ σύνδεσμος, ληφθεὶς ἀντὶ τοῦ δή· καὶ ὅτι εἰ χεῖρὶ μόνον, καὶ πόᾳ, ἀλλὰ καὶ ποσὶ κλέπτεταί τις, κατὰ τὸ, ποδοῖν κλοπὰν αἱρέσθαι. ἦγον λάθρα φυγεῖν.

Numquid vis, ut ipſe habeas pramium, me e contrario fruſtra
Sedere indigentem, jubeſque me hanc reddere?
Verùm ſi dabunt pramium magnanimi Achivi, 135
Accommodatum ad animum meum, ut pari ſit æſtimatione.
Sin autem non dederint; ego certè ipſe prehendam,
Vel tuum, vel Ajacis veniens pramium, vel Ulyſſis
Ablatum abducam. Ille autem iraſcetur, ad quem venero.
Quamquam de his poſtea deliberabimus iterum. 140

Ἆρ' ἔθελις, ἐπεὶ αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὸς ἔμ' αὖτις Ἥσθαι διοζόμενον, κέλεαι δέ με τόνδ' ἀποδοῦναι; Ἀλλ' ἢ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, Ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅτις ἀντάξιον ἔρδει. Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος ἰὸν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος Ἄξω ἑλών. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἵκωμαι. Ἀλλ' ἄγε μὲν ταῦτα μεταφραζώμεσθα καὶ αὖτις.

Age

R 2

Νῦν

1. τὸ ῥηθὲν) Non probo explicationem hanc τὸ λάθτων, licet hanc ſequatur in magno ſuo Lexico Guarinus Pavorinus Camers. Aliud enim τὸ λάστων, aliud τὸ ῥηθὲν. Vetus Gloſſarium, attributum Cyrillo: Λάστω, ἐπὶ κυνὸς, *lambo*. Τρώγω, *ſorvillo, voro, ſorveo*. Gloſſæ Philoxeni. *Lambit*, λάστει. *Sorbet*. ῥοφᾷ, ῥοφῶ. Hæc autem duo, *lambere*, & *ſorbere*, diſcrtè diſtinguit Plinius. Nam, quod tradit Ariſtoteles lib. 8. de Hiſt. Animalium c. 6. Πίνει δὲ τὸν ζώων τὰ μὲν παρεγκεφάλους, λάπτοντα· ἔνια δὲ οὐ τῶν μὲν παρεγκεφάλων, οἷον οἱ μῦες· τὰ δὲ συνόδοντα, σπᾷ, οἷον ἵπποι, καὶ βόες. ὁ δὲ ἄρκτος, οὐ σπᾷ, οὐ λάπτει, ἀλλὰ κάπτει· Plinius ſic reddit lib. 10. c. 73. *In potu autem, quibus ſerrati dentes, lambunt: & mures hi vulgares, quamvis ex alio genere ſint. Quibus continui dentes, ſorbent: ut equi, boves. Neutrum urſi, ſed aquam quoque morſu vorant.* Ubi vides, *lambere* eſſe Plinio id, quod Ariſtoteles dicit λάπτειν· & hoc ipſum *lambere* aliud eſſe, ac *ſorbere*, quod Ariſtoteles vocat σπᾶν, eo quòd σπᾶν maximè opus ſit ad ſorbendam: quum tamen in lambendo maximæ partes ſint linguæ. Hinc Heſychio, & Suidæ, λάστωρ, τῇ γλώσσῃ πίνων. Politus.

2. ποδὶ) l. τὸ δέ. Polit.

3. κλέπτε νόῳ) Ne me auferas fallaciis, & callilitate tuâ. Traſtum hoc a præſtigiatoribus, quorum præſtigiis comparat Seneca Dialecticorum, & Sophiſtarum cavillationes epiſt. XL. *ſic iſta ſine usu deſcripta, quemadmodum præſtigiatorum acetabula, & calculi, in quibus fallacia ipſa delectat*. Salvin.

4. παραδράμῃς) Παραδραμεῖν, *præterire*; hoc eſt, *vincere, ſuperare curſu*. Martialis:

Non eſt gloria præterire aſellos.

Salvinus.

5. ποδοῖν κλοπὰν αἱρεῖσθαι) apud Sophoclem in Ajace v. 249. *Polit.*

6. Ἦ ἐθέλις) Sic etiam Romana editio Brevium Scholiorum in Homerum. Rectè omnino, atque ad mentem Euſtathii. Florentina tamen editio Homeri, Aldina, Stephanica, Turnebiana, pleræque aliæ editiones, Ἠέ θέλις. Politus.

πτικὸν εἰλαῖθα, τὸ, Ἀλλ' ἢ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, Ἄρσαντες καλὸς θυμὸν, ὅπως ἀτίλαξιον ἔσται. Εἰ δὲ μὴ δώσουσιν, ἐγὼ ποιήσω τάδε. Χωλεύει γὰρ ἡ σύλαξις, καὶ μέσσα ἐκκρεμὴς, ἀκ ἀπηρλισται. [3] Λήσω γὰρ τὸ, ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐὰν δώσουσιν, ἡσυχάσω. ἐλλέλειπται δὲ, ἀρχαϊκῶς, διὰ τὸ πάνυ δῆλον, καὶ αὐτόθεν φαινόμενον. Τίς γὰρ ἂν οὐκ οἶδεν, ὅτι, ἐὰν δώσουσι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἔσται ἀτίλαξιον, πάλαι ἂν ἐφησυχάσῃ ὁ βασιλεύς; Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ. [4] ἐὰν μὲν ἀποφήνω πάλαι αἰτίαν ἐμὲ· ἢ δὲ μὴ, [5] παύσομαι, ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μένανδρος ὁ Κωμικός. ἢ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· ἢ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ. καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός. ἢ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώτω ἑκών· ἢ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. καὶ Σοφοκλῆς. ἢ μέν τις ἔστ' ἔξιτος· ἢ δὲ μὴ, λέγε. Κεῖται δὲ ὅμοιον σχῆμα καὶ ἐν τῇ Ἑλένῃ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἐν τοῖς τῆς Ἡφαίστου λόγοις. Οἱ μέντοι καθιστῶντες τὸ σχῆμα εἰς τὸ, ἔσται, καὶ οὕτω ποιοῦντες αὐτὸ ἀτελεῖς, εὐσυνταξίαν μὲν ποιοῦσι τῇ ἑρμηνείᾳ· ἀχρηστοῦσι δὲ τῇ Ὁμηρικῇ ἀρετῇ, καὶ τῷ τῆς ὑμνικῆς ἀπαλήφοντι ἔμφασιν, καὶ οὐδὲ πανδάρου τι λέγουσι. Φασὶ γὰρ, ὅτι ἀλλ' ἢ μὲν δώσουσί μοι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἐστὶν ἀτίλαξιον, ἔσται. Ἰστέον

beas præmium, me verò ſedere indigentem? Per Ellipſin figuram dictum eſt hoc loci illud: *Sed ſi dabunt præmium magnanimi Achivi, accommodatum ad animum meum, ut pari ſit illud æſtimatione. Sin autem non dabunt, hæc & illa ego faciam.* Claudicat enim hæc conſtructio, manetque illa ſuſpenſa, quum abſoluta nondum fuerit. Deeſt enim τὸ ἐφησυχάσω, *acquieſcam*, vel παύσομαι, *deſiſtam*, vel aliud quid ſimile. ita ut ſenſus ſit: *ſi dabunt, acquieſcam.* Facta eſt autem, vetuſto more, ellipſis, quia clarus admodum eſt ſenſus, atque ex ſe ipſo manifeſtus. Quotuſquiſque enim eſt, qui non intelligat, conquieturum omnino eſſe regem, ſi præmium Græci, pro pari æſtimatione, rependerint? Quia & alia ſunt hujuſcemodi apud priſcos auctores figuratæ ellipſeos genera, ut apud Comicum: *Si me cunctorum cauſſam demonſtravero. Sin minùs, facite, quodcumque vobis videtur.* Et Menander Comicus: *Si tu quidem aliquam viam habes. Sin minùs, ego inveni.* Et Plato Comicus: *Si tibi ille mare ſponte reddet. Sin minùs, hæc omnia tridente concutiens, perdam.* Et Sophocles: *Siquis igitur exit. Sin minùs, dicito.* Cujuſmodi etiam genus figuratum loquendi legitur in extremo hoc libro in verbis ipſis Vulcani. Verùm ii, qui figuram conſtituunt in verbo illo ἔσται, *erit*, atque ita ellipſin inde omnem auferunt, tametſi ſatis aptam orationem faciunt; Homericam tamen vim enervant, abolentque prorſus emphaſin hominis irati, nihilque boni afferunt, quodque animadverſione dignum ſit. Sic enim locum hunc explicant: Ἀλλ' ἢ μὲν δώσουσί μοι γέρας οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἐστὶν ἀτίλαξιον, ἔσται. *Sed ſi dabunt mihi præmium Achivi, ut par eſt, erit.*

1. ἵνα γράφω) Græci hodierni: νὰ γράφω. ideſt, γράφων, *ſcribens*. ἤθελα, ἵνα γράφω. βάλωμαι, ἵνα λαλῶ, vulgaris Græcæ linguæ, non literalis, locutiones ſunt. nec defendi poſſunt Homeri auctoritate, ut incaſſum tentat Euſtathius. Nam verba Homeri: Ἢ ἤθελες, ἔφρ' αὖτις ἔχῃς γέρας. ſententiam non finiunt, ſed in ſuſpenſo ſunt; & ab iis, quæ ſequuntur, pendent. *Numquid vis, ut ipſe habeas præmium, me ſedente, ea carentem?* Fucum fecit Euſtathio particula αὖτις· quam ille interpretatur δέ· quæ poteſt verti, *contrà, e contrario*. Salvin.

2. χῆμα ἐλλειπτικὸν) quod etiam vocatur σχηματισμένον. Polit.

3. Λήσω γὰρ τὸ, ἐφησυχάσω) Vetus Scholiaſta Ariſtophanis de hoc ipſo loco Homeri: Λήσω γὰρ τὸ, παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω. Polit.

4. ἐὰν μὲν ἀποφήνω) Ariſtophanes Pluto v. 468. κἂν μὲν ἀποφήνω, μένων Ἀγαθὸν οὐτῶνων ὕστερ αὐτὸς ἐμέ. Ubi deeſt τὸ, ἔσται. Hujuſcemodi autem exemplis adjici poterat illud Thucydidis l. 3. ἢν ἂν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις αὖτις, ναῦς τε παρεδόμεν, καὶ τἄλλα καθ' ἡσυχίαν. Politus.

5. παύσω) Ariſtophanes: Παύσω ἤδη τοῦτ', ὃ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ. Polit.

μον, ὁ ἐστὶν, ἁρμόσαι, ἢ ἁρέσαι, θυμήρες ἑκάστῳ ἐστί. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Ἀρίσταρχος μὲν δασύνει τὸ ἄρσαντες, λέγων, ἐξ αὐτῆς γενέσθαι τὸ ἅρμα· Ἡρωδιανὸς δὲ ψιλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἄρσω Αἰολικῶς. Σημήνας δὲ, ὡς πολλαχοῦ καιροῖς χαίρων χρῆσιν ὁ Ποιητὴς, οὐ μόνον προσεχῶς, ὡς ἐρρέθη, ἐκαιροφώνησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων, ἐν τῷ, [2] Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ ἑξῆς. Λέγων γὰρ ἐκεῖ τὸ, δέδοικα, ἢ ὄρα, μή σοι οὐ χρησιμεύσῃ τὰ τοῦ θεοῦ. Ὅτι τὸ, Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἵπποι ἂν ὁ αὐτάρκης ὢν ἑαυτῷ, κἂν μὴ ἔχοι τοὺς ὑπακούοντας.

ριθ'. Ὅτι καὶ ἡ παροιμία φησὶν, ὡς αἱ δευτεραί πως φρονίδες σοφώτεραι, καὶ ὁ Ποιητὴς δὲ πολλαχοῦ τοῦτο αὐτοῖς ἔργοις ὑποδηλοῖ, ἐν οἷς ταῖς δευτέραις συμβουλαῖς κρῆσθαι, ἅπερ τὰς πρώτας παρξάσας, μελετᾷ πραγματικῶς. Οὕτω γοῦν ἐνταῦθα καὶ ὁ βασιλεὺς, τὰ μὲν πρῶτα, οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλῆι, ἀλλὰ καὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις συναπωλῆται, ὡς πρόφασιν, τῷ τε Ὀδυσσῆι, καὶ τῷ Αἴαντι, εἰς τῶν τριῶν γέρας ἁπὼν ἀφαιρήσεσθαι. Εἶτα μέλλησις, ὡς οὐ καλῶς ἀπειλησάμενος, ταῦτα μὲν μεταφράσεσθαι λέγει καὶ ὕστερον· τελευτῶν δὲ, εἰς μόνον ἀποτείνει τὴν Ἀχιλλέα τὰ τῆς ἀπειλῆς. Καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, δευτέρων ἀμνήστων ἔτυχε, κατὰ τὴν παροιμίαν. Βουλευσάμενος γὰρ ἀπαίρειν, καὶ φορτώσας, ὕστερον παύεται, καὶ ὀκνήσας μόνον σκέπτεται. καὶ οὐκέτι λέγει, ὡς ἰδίαις ὑπεροψίαις ἑαυτὸν ὁ βασιλεὺς ὀλέσει, ὅπερ οὐ γέγονεν· ἀλλ'

no eſt εὐμήρης, *congruens, conveniensque animo, eique charum*. Ceterùm, ut a veteribus proditum eſt, Ariſtarchus denſo ſpiritu afficit τὸ ἄρσαντες, *aptantes*, quum ex eo fieri affirmet τὸ ἅρμα, *currum*; Herodianus verò ſpiritu tenui, tamquam ab ἄρω, *apto*, cujus Futurum Æolicum ἄρσω, *aptabo*. Tu porro, velim, obſerves, quàm ſæpe novis gaudeat figuris Poëta, quippe qui non modò proximè, ut dictum eſt, novum loquendi genus adhibuerit; verùm etiam antea, ubi ait: Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, &c. *Ne fortè tibi non proſit ſceptrum*, &c. Deeſt enim illic τὸ δέδοικα, *vereor*, vel ὄρα, *vide*, ne tibi non proſint inſignia dei. Quod ſequitur, *Sin autem non dederint, ego certè ipſe prehendam*, dixerit, quiſquis ipſe per ſe ſatis eſt ad aliquid, etſi alios dicto ſibi audientes non habeat.

CXIX. Secundas quodammodo curas eſſe ſapientiores, tum proverbii loco dici ſolet, tum id etiam paſſim Poëta rebus ipſis ſubdocet, in quibus tractandis ſecunda is conſilia meliùs, quàm prima, meditatur. Sic igitur & rex hoc loci, primùm quidem non modò Achilli ipſi comminatur; ſed, ut ſupra dictum eſt, iis quoque, qui ab omni culpâ vacabant, Ulyſſi ſcilicet, & Ajaci: quum uni ex his tribus præmium ſe ablaturum eſſe aſſeveret. Deinde, mutatâ ſententiâ, quaſi minùs rectè comminatus fuerit, de his etiam poſtea deliberaturum ſeſe ait: ac illas tandem minas uni tantùm Achilli intendit. Quin & infra Achilles ſecunda, juxta adagium illud, conſilia nanciſcitur meliora. Quum enim de dimovendis ceteris, interficiendoque Agamemnone cogitaſſet, poſtea deſiſtit, & de inferendis dumtaxat probris deliberat. Neque jam illud dicit futurum, ut ſuâ ſe rex ſuperbiâ perditum eat, quod minimè factum eſt; ſed ut Achillis deſiderium Græcos aliquando ſubeat.

quod

1. ἄρσαντες) *Arſe Verſe* apud Feſtum. Etruſcæ voces, in oſtiis domorum. ideſt, *Averte ignem*. fortè, perinde ac ἄρσαι πυρόν. *tolle facem, fulmen*. Formula procurationis fulminum. *Salvinus*.

2. Μή νύ τοι) In Amore Fugitivo Moſchi. Μή τι δίκης. *Ne quid tangas*. ſupple: *cave, ne quid tangas*. Salvinus.
Sic apud Virgilium Ecl. 10. *ab te ne frigora lædant*. videlicet, *cave, ſeu vide, ne te frigora lædant*. Polit.

δοκῶν, καλὰ τ' Λογγῖνον, ἦναι παρένθελος. Ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, Ἄξω ἐλάων. [1] Ἀρκεῖ τὲ γάρ, φησιν, εἰς τελείαν ἔννοιαν τὸ ἄνω αὐτῶ κώμενον ἔπος, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ τὰ ἄξω ἐλάων, ὃ δὲ κεχολώσεται, ὃν ἂν ἴκωμαι, εἰς ὢν ἐν δέον ἐκ περισσῶ τέθηται. Τίς γὰρ ἐκ οἶδεν, ὡς λυπήσεται ὁ ἀδικηθείς;

ρκ'. Ὅτι τὸ, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβω
Baſ. p. 51. θέωμεν, ὁμοιοκαλάληκτα μὲν οἱ Γραμματικοὶ, διὰ τὰς μὲν συλλαβὰς λέγουσι τὰς ἐν τῷ τέλει· παρισα δὲ οἱ Ῥήτορες. ὥσπερ οὖν πάλιν ἐπαναφορικὰ, τὸ ἐς δ' ἐρέτας, ἐς δ' ἑκατόμβω. καὶ καλλος αὐτὰ ποιῶν λόγω φασίν. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι [4] ἐπίτηδες μὲν προπαροξυτόνως φαμὲν, τὸ, ἐν ἔργῳ, καὶ ἐπιτηδευτὸς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷον ὕπνος· τὸ δὲ ἐπιτηδὲς τὸ ἐνταῦθα ὀξυτονούμενον, ὅπερ οἱ παλαιοὶ φασὶν εἶναι πληθυντικὸν, ὥσπερ εὐθεῖα ἐστὶν ὁ ἐπίηδης. Ὡσπερ δὲ τῶ ἀκλεῆς πληθυντικὸν, παρ' Ὁμήρῳ ἀκλεὲς λέγεται, ἐκβληθέντος τὸ ι' ὕστω γέγονε καὶ τὸ ἐπιτηδὲς ἐκ τῆς ἐπιτηδῆς, ἐκδραμόντος τὸ ι, διὰ χρείαν μετρικήν. Ἔτι ἰστέον, ὡς τὸ ἐρύσομεν, ἀγείρομεν, θέωμεν, βήσομεν, ἡ καὶ συμβουλευτικά εἰσιν, ὅμως ὑ μεγεθύνεσι πῶ παραλήγονται. Ἴωνες γὰρ ἀδιαφοροῦσι περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μυριαχῆ φανήσεται. Ὅτι πῶ παρηὰ παρηίνν ἐθέλει λέγειν ὁ Ποιητὴς κατὰ διάλυσιν τῆς ἡ διφθόγγου, καὶ παρήϊον τὸ τῶν ἵππων παραγναθίδιον. καὶ πῶ καλλιπάρηον διὰ τῆς η γράφει, τὸ μὲν ε τῆς διφθόγ-

γου

1. μεταφέρεται) Hinc Simeo ille, qui, propterea quòd Vitas Sanctorum antiquitus ſimpliciori, & rudiori ſtylo ſcriptas reconcinnaverit, Metaphrastes dictus, quaſi Poſteriori enarrator. *Salvinus.*

2. ἐπιτηδεύεται) Hinc Epimetheus, quaſi *poſtea ſapiens*: Phrygum more, de quibus vetus verbum: *ſi ò ſapiunt Phryges.* Prometheus ejus frater: *antea ſapiens. Providus.* Salvia.

3. Ἀρκεῖ τε γάρ, φησι, πρὸς τελείαν ἔννοιαν) Satis ad integram ſententiam, non ad elegantiam. Nam iratus non ſolum intercisâ oratione utitur; verùm etiam haud pallo verboſiore, imò æſtu quodam abreptus. Sic ſuperius: *Matri καλὴ, ὅτε περ μοι τὸ κρήγυον ἦπαρ. Αἰὼ μοι τὰ κακ' ὄφελ ὀφέλε φαεσίμβροτος εἶναι. Ἐθέλον δ' αὐτέ τε πω ἀνὰς ἔσσε, καὶ ἐπέλασσε.* Alter, & tertius verſus deleri poſſent, tamquam hypobolimæi, atque ſuppoſiti. primus enim ſatis eſſet ad ſententiam; ſed non ad iram repræſentandam. *Salvin.*

4. ἐπίηδες) ἐπίηδες. ἀκλεὲς. forte neutrum adverbialiter pro ἐπιηδέως. pro ἀκλεῶς. Salvia.

ita

Ulyſſes, atque hoc epitheto virum illum honorat, futurum illud oſtenditur, ut Ulyſſes præfectus navis conſtituatur. Rurſus, quemadmodum τὸ Ἀχιλεύς, *Achilles*, nunc, ut ſupra dictum eſt, geminat primam conſonantem ultimæ ſyllabæ, videlicet τὸ λ', nunc eam ipſam litteram ſolitariam habet: ſic etiam τὸ Ὀδυσεύς, *Ulyſſes*, prolatum ſupra eſt cum uno tantùm σ', cum dixit, ἢ Ὀδυσῆος, *vel Ulyſſis;* hoc verò loci cum gemino σ'. Ac videtur quidem unum illud σ' eſſe a Futuro ὀδύσω, quod ſignificat *iraſcar;* geminum verò a Præſenti ὀδύσσω, quod idem eſt, atque *iraſcor*. Ceterùm τὸ Ὀδυσεύς, *Ulyſſes*, denſo apud alios ſpiritu afficitur, παρὰ τὴν ὀδύν, *a vid*, apud alios ſpiritu tenui, quod Homericum maximè eſt, ut proditum eſt a nobis Commentariis in Odyſſeam: ubi & Poëta etymon affert τῷ Ὀδυσάμενος, *Ulyſſis*. Porrò autem τὸ ἐκπαγλότατε, *terribiliſſime*, quum ſit ex aoriſto ſecundo, ἐξεπλάγη, *perculſus, vel perterrefactus eſt*, debebat eſſe ἐκπαλαγότατε per ω magnum. Sed quia, ſi id ita ſcriberetur, dactylico metro ſervire non poterat; tranſpoſitum eſt per metatheſin in ulteriorem locum τὸ λ', ut ita, reddito parvo ὁ, ob proximè ſuperiorem ſyllabam longam, vox illa fieret ad dactylum accommodata. Deinde tu, velim, obſerves, ſatis

Πηλιάδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ ἠθῶν, δῖος Ὀδυσεύς, καὶ λιμῆσαι τ' ἄνδρα τῷ ἐπιθέτῳ, ἐνέφηνεν, ὅτι ὁ Ὀδυσεὺς ἔσται ναύαρχος. καὶ ὅτι, ὥσπερ τὸ Ἀχιλλεὺς ποτὲ μὲν, ὡς προήρηται, διπλασιάζει τὸ τῆς λαγάνης καὶ ἄρχον σύμφωνον, ἤγουν τὸ λ'; ποτὲ δὲ μοναύζον ἔχει αὐτό· οὕτω καὶ τὸ Ὀδυσσεὺς, αἰωτέρω μὲν ἐν τῷ, ἢ [2] Ὀδυσῆος, διὰ ἑνὸς σ' ἐξενηνεγμένον· ἐνταῦθα δὲ διὰ δύο σσ'. Καὶ δοκεῖ τὸ μὲν ἓν σ' εἶναι ἀπὸ μέλλοντος τοῦ ὀδύσω, ὃ δηλοῖ τὸ [3] ὀργίσομαι· τὰ δὲ δύο ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ [4] ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. Ὅτι δὲ τὸ Ὀδυσσεὺς, παρά τισι μὲν, δασύνεται [5] παρὰ τὴν ὀδὸν, ὑπό τινων δὲ ψιλοῦται, ὅπερ καὶ μάλιστα Ὁμηρικόν ἐστιν, ἐν τοῖς [6] ὡς φησὶν Ὀδύσσειαν γέγραπται· ὅπως καὶ ὁ Ὀδυσσέα ὁ Ποιητὴς ἐτυμολογεῖ. Τὸ δ' ἐκπαγλότατε, ἐκ τοῦ ἐξεπλάγη δευτέρα ἀορίστου γενόμενον, ὤφειλεν ἐκπαλαγώτατε εἶναι διὰ τοῦ ω μεγάλου. Ἐπεὶ δὲ ἡ λοιπὴ γραφὴ ἀσυντελὴς ἦν δακτυλικῷ μέτρῳ· γέγονε μετάθεσις τοῦ λ' ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς ἂν εἴη, [7] σμικρυνθέντος τοῦ ὁ [8] διὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ μα-

1. κύμης) Itali vocant, *il Comito*. Salvin.

2. Ὀδυσῆος) lege hic Ὀδυσσῆος cum ſimplici σ'. Polit.

3. ὀργίζομαι) lege hic ὀργίσομαι. Nam ὀργίζομαι, quod paullò poſt ſequitur, eſt ὀνεῖδος. Polit.

4. ὀδύσσω) iraſcor, periode ac, ob injuriæ dolorem, ità afficior. ὀδύνη enim dolor. forte Ulyſſes ſic vocatus, quaſi *dolens*, & *iraſcens* ob procorum inſolentiam. Qui denſo ſpiritu Ὀδυσσεὺς efferebant, *a vid*, hoc eſt, ab itinere, derivabant, ſive ab erroribus Ulyſſis. *Salvinus*.

5. παρὰ τὴν ὀδὸν) quaſi ſcilicet nominatus fuerit Ὀδυσσεὺς, ſive potiùs Ὀδυσσὶς, παρὰ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ εἶναι, ut ex Sileno Chio refert Euſtathius ad Odyſſeam. In eamdem ſententiam Etymologus: Ἀντίλαον γάρ φασι τὸν Ὀδυσσέως μητρὸς ἀγαγόμενα ἐξιόντα εἰς Νάξιμπον τοὺς Ἰθάκης ὅρους, ὅτε πολὺ τὸ Διὸς, ὅτε ἀγωνίας ἦν, καὶ ὁδὸν καμόντα, ἀπονοσῆσαι τὸν Ὀδυσσέα. ὅθεν καὶ πάντες τὰς ἀτυχίας ἔσχεν, ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἰδίον ὄντα ὁ Ζεὺς.

Eadem quoque ſententia fuit Pro'emxi Hephæſtionis Novæ ad Variam Eruditionem Hiſtoriæ lib. 1. *Polit.*

6. ὡς τὸν Ὀδύσσειαν) lib. τ' v. 407. ubi Autolycus fertur nomen puero impoſuiſſe Ὀδυσσεὺ.

Πολλοῖσι γὰρ ἐγὼ ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάνω
Ἀνθρώποις, καὶ γαιάοχοι, ἀλλὰ χθόνα πολυβότειραν.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ἔπειτ' ἔσομαι ὀνομαστός.

Ubi ὀνόμαστος eſt φερώνυμος. Polit.

7. σμικρυνθέντος τοῦ ὁ) lego, τοῦ ω. Salvin.

8. διὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ μακρὰν συλλαβὴν) Proprietas Aoriſtorum ſecundorum hæc eſt, ut penultimam brevem habeant; quamobrem in ἐκπαλαγότατε ab Aoriſto ſecundo ἐξεπλάγη formatâ voce, primæ duæ ſyllabæ trochæum conſtituerent, pedem a dactylico metro alienum. Tranſpoſitis autem litteris, τὸ ἐκπαγλότατε habet ſecundam longam, ob mutam & liquidam: & ob antecedentem longam ſequens corripitur, ω mutato in ὁ. *Salvin.*

τὸ ὑποδρα ἰδών, ἀντὶ τῦ δρασικῶν, ἢ δριμύ, ὡς [2] ἀπὸ τῦ δρῶ τὸ σοφίζω. μάλιστα δὲ, ὡς ὀρθῶς δοκῆ τοῖς παλαιοῖς, ἀντὶ τῦ ὑποβλεπτικῶς, παρά τινι ὑπὸ προέσεται, ἢ τὸ δρῶ τὸ βλέπω, ἢ οἱονεὶ ἡ δῶ βλέπειν ἀποθεσις. ἢ [4] δρασπέτης ὁ οἷον ἐκπεπτασμὸς τῶ ὁρᾶν, ἢ μὴ βλεπόμενος διὰ τὸ φυγῆν. ἐκ τοίνυν τῦ τοιῦδε δρῶ ῥήματος, τὸ, ὑποδρα, ὡς τῆς ὄψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις· ἀλλά πως παραλλαγμένης, ἢ ὑποβαλλομένης. ὅθεν ἢ βλοσυρὸς λέγεται, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. ὑποῖόν τι ἢ εἰ φύσει τὰς ὄψεις διεγραμμένοι πάσχουσι. πάλιν ἤτοι μέν, ὑποβλέπειν λέγονται, ἢ ὑποδρα βλέπειν· ἐκεῖνοι δὲ παραβλέπειν. ὅθεν ἢ παραβλῶπες ὀνομάζονται. Ἰσέον δὲ, ὅτι δοκῆ ἀπὸ τῦ ῥηθέντος δρῶ γίνεσθαι ἢ τὸ [5] ἀθρῶ· ἵνα ᾖ ἀδρῶ τὸ ἄγαν ὁρῶ, ἢ κατὰ συγγένειαν τῦ δ' πρὸς τὸ θ', ἀθρῶ. καθὰ ἢ ἐκ τῦ μήδω γίνεται ὁ προμηθής· ἢ ἐκ τῦ ἰδενὸς τὸ ἐξουθενῶ· ἢ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως, ὡς ἀλλαχῦ ῥηθήσεται.

idem atque *ago*. Maximè verò, ut rectè veteribus videtur, dictum intelligitur pro ὑποβλεπτικῶς, *oculis limis*, *sive limo obtutu oculorum*, a præpositione ὑπὸ, *sub*, & verbo δρῶ, quod idem est atque adspicio, & quasi δυσῶ, *perspicio*: ex quo etiam derivatum ferunt τὸ δέρκω, *video*. Unde pariter τὸ δραθέειν, hoc est, dormire, quasi sit τῦ βλέπειν ἀποθεσις, *visus amotio*. itemque δρασπέτης, *fugitivus*, ὁ οἷον ἐκπεπτασμὸς τῦ ὁρᾶν, *quasi fit, qui evolat ab oculis*, nec cernitur propter fugam. Ab hoc ipso igitur verbo δρῶ, *adspicio*, dicitur τὸ ὑποδρα, *torvis oculis*: perinde quasi visus iratis hominibus minimè omnium sit naturalis; sed transversus quodammodo, ac dejectus. Unde & βλοσυρὸς, *adspectu terribilis*, appellatur, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, *is, qui oculorum obtutum subducit*: ut ferè iis etiam accidit, qui distortis naturâ sunt oculis. Excepto quòd hi ὑποβλέπειν dicuntur, & ὑποδρα βλέπειν, *dejectis oculis, & limis, adspicere*; illi verò παραβλέπειν, *obliquis, ac distortis, sive strabis oculis adspicere*. unde & παραβλῶπες, *strabones*, nuncupantur. Denique sciendum, videri ex verbo δρῶ, de quo diximus, esse etiam τὸ ἀθρῶ, *pervideo*: ita ut sit ἀδρῶ, quod est valde video, sive pervideo, & pro cognatione τῦ δ' cum θ', ἀθρῶ. quomodo etiam ex μήδω, *curam gero*, fit ὁ προμηθὴς, *providus*; & ex ἰδενὸς, *nullius*, τὸ ἐξουθενῶ, *nihili facio, nihili pendo*: nec non alia quædam similiter, ut dicturi alibi sumus.

Ὦμοι ἀναιδὲς ἐπιτηδεύσεως, κερδαλεόφρον,
Πῶς τίς τοι πρέσσων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
Ἢ ἰδέειν ἐπίουρον, ἢ ἀνδράσιν ἔρι μάχεσθαι;
Rom. p. 69. Οὐ γάρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
Δίῳ μαχεσσόμενος. ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοι εἰσίν.
Οὐ γάρ πώ ποτ' ἐμοὺς βόας ἤλασαν, οὐδέ μιν ἔπτην,
Bas. p. 52. Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
Κτήνεσιν ἐβλάψαντ'· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὐρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα.
Ἀλλὰ σοί, ὦ μεγ' ἀναιδές, ἅπ' ἐσσόμεθ', ὄφρα τύ χαίρῃς,

Ilia impudentiâ induta, subdole lucrandi artifex,
Qui aliquis tuis allecta verbis pareat Achivorum,
Ut vel ad insidias eat, vel cum viris fortiter pugnet?
Non enim ego Trojanorum causâ veni bellicosorum
Hinc pugnaturus. Siquidem nullâ mihi sunt in culpâ.
Non enim meas unquam boves abegerunt, neque ejus,
Neque unquam in Phthiâ glebosâ, altrice virorum,
Segetes populati sunt: quoniam multi interjacent
Montes umbrosi, & maxe sonorum.
Sed te, o impudentissime, simul secuti sumus, ut tu gauderes,

Τειῶν Pœnas

1. δοκιάσεις) lego, δοκιμάσεις, Platoni ironice usurpatum. Plato in principio Lysidis irridens ait: ὦδε ἐνὴρ δοκιμασίᾳ. *canit voce mirabili*. Salvin.

Hesychius: δοκιμάσεις, ἐπαγγελίαν, δοκιμασίαν. Polit.

2. ἀπὸ τῦ δρῦς) Cur non ὑπόδρα ab ὑποδεδρόσθαι, quasi subterfugientibus oculis, aversis, obliquis? Virg. *Illa solo fixos oculos aversa tenebat*. Hinc *obliquam* dixit idem invidiam. *Obliquâ invidiâ*, & *similis agitabat amaris*. Ideſt, obliquis oculis intuente. *Salvin.*

3. δραθέειν) *dormire*, per metathesin, a verbo δαρθάνειν, *dormire*, *cubare in pellibus*, ut antiqui solebant. A pellibus quippe, ἀπὸ τῶν δερμάτων, manavit Latinum verbum, *dormire*, quasi *dermire*. Nihil moror igitur etymon Eustathii. δραθέειν, οἱονεὶ ἡ τῦ βλέπειν ἀποθεσις. quasi fit, *visûs depositio*, *videndi facultatem deponere*. Etymologicum Magnum in Voce δραθῶν ait: Δραθῶν κυρίως λέγεται τὸ ἐπὶ δερμάτων καθεύδειν. Salvinus.

δραθέειν) quod & δρήθειν Etymologo. Atqui παρὰ τὸ δρῦ τὸ ἐπιτρῶ deducit ipse δρήθω, τὸ κοιμῶμαι, per antiphrasin. οἱ γὰρ κοιμώμενοι, οὐδὲν ἐπιτρέουσι. Ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδρηθον. τὸ ἀπαρέμφατον, δρηθῶν. Sic quidem Etymologus. Polit.

4. δρασπέτης) Veriorem etymologiam tradit τὸ δρασπέτης Etymologicon Magnum, *a fugiendo, & volando*. Salvin.

5. ἀθρῶ) *video. colligo, quasi oculis lego*. Salvin.

robur indutus. Quin & eum vocat κερδαλεόφρονα, *ſubdolum ac fraudulentum in lucrando:* quemadmodum etiam ſupra mordendo eum dixerat φιλαργυρώτατον, *avariſſimum*. Qui autem ſtudet avaritiæ, videtur is quoque veteribus ingenio eſſe impudenti. Ceterùm, ut conſtat, κερδαλέφρων dicitur etiam homo vafer, & verſutus, inſtar κέρδους, hoc eſt, vulpis, quod animal eſt doloſum: ſive ὁ τὰ πρὸς κέρδος, videlicet δόλον, φρονῶν, *is, qui fraudes callet, ſive artes doloſas.*

CXXIV. Duo hic bellandi genera agnoſcit Poëta, ἢ ἰδὲν ἰλάων, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, *vel ad inſidias ire, vel cum viris fortiter pugnare.* Eſt autem ἰδὲν ἰλάων idem ac viros fortiſſimos inſidiatum, aut ad tendendas inſidias, ire, vel conſidere in inſidiis, ut veteribus videtur, qui ex Demoſthene etiam in Oratione contra Ariſtocratem exemplum hoc afferunt: ἐν ἑδῷ καθεζόμενον. ideſt, ἐν λόχῳ. *in vid per inſidias interſicions.* At verò ἶφι μάχεσθαι, *fortiter pugnare*, idem eſt, ac ſimul cum cetero exercitu, inſtructâ ex adverſo acie, aperto marte, pugnare. quod propriè eſt ἶφι πολεμεῖν, *fortiter bellare:* perinde quaſi inſidiæ non tam fortitudine, quàm dolo, proſperè ſuccedant. Quare & infra idem Achilles, ubi regem convicis lacerat, ac proſcindit, ſic apertiùs loquitur: *Neque umquam ad bellum una cum exercitu armari, neque ad inſidias cum viris Græcorum fortiſſimis ire*, τέτληκας θυμῷ, *auſus es animo.* quaſi ſcilicet τλητικάρδιος, *corde præditus audaci, & tolerante patienteque laborum.* Quamquam etiam aliter latiori ſignificatione accipi poſſit ὁδὸς, *via, ſive iter*, ad differentiam inſtructæ ex adverſo ad juſtum prælium aciei, cum quis ſcilicet vel populatum exit, vel ad explorandos hoſtes, vel ad dimetienda mœnia. Sin & ex quodammodo ſunt inſidiæ: certè τὸ ἰὼς ἰδὲν ἰλάων, videlicet πρεσβεύειν, *ad legationem proficiſci*, non ex jam ſunt inſidiæ. Videtur autem Achilles magnam ubique gloriam conſecutus,

ὅτον, κατὰ τὸ, ὅπλα ἡμεῖοι. ἢ ἐπιμενὲς ἀλκήν. Καλῆ δὲ αὐτὸν ἢ κερδαλεόφρονα, ὥσπερ ἢ φθάσας φιλοκτεανώταλον ἔσκωψεν αὐτόν. Δοκεῖ δὲ τοῖς παλαιοῖς φύσει ὁ φιλοχρήματος ἢ ἀναιδὴς εἶναι. Δῆλον δὲ, ὡς κερδαλεόφρων ἐστὶ ἢ ὁ ὕπουλος, δίκην κέρδους, ὅ ἐστιν, ἀλώπεκος τῆς δολίας· ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος, ἤτοι δόλον, φρονῶν.

ρκδ'. Ὅτι δύο οἶδεν ἐνταῦθα ἱρότους πολέμου ὁ Ποιητής· ἢ ὁδὸν ἐλθεῖν, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Ἔστι δὲ ὁδὸν μὲν ἐλθεῖν, τὸ τὲς ἀρίστους εἰς λόχον ἀπελθεῖν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἵ ἢ ἀπὸ Δημοσθένους φέρουσι χρῆσιν, ἐπὶ τούτου ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγῳ, ἐν ὁδῷ καθεζόμενον. ἀντὶ τοῦ, ἐν λόχῳ. Ἶφι δὲ μάχεσθαι, τὸ κοινῶς μετὰ τοῦ λαοῦ ἐξ ἀντιπαράξεως φανερᾶς. ὅπερ ἢ ἔστι κυρίως ἶφι πολεμεῖν· ὡς τοῦ λόχου, ἤ δόλου, ἢ ἡ τοιοῦτον ἰσχύι, εὐδοκιμεῖται. Διὸ ἢ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ αὐτὸς οἰκονομίζων, σαφέστερον λέγει τῷ βασιλεῖ, ὅτι οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθεῖσιν, οὔτε εἰς λόχον ἐλθεῖν σὺν ἀρίστοισιν Ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ, ὡς οἷα ἀτλητικάρδιος. Δύναται δὲ ἢ ἄλλως ὁδὸς πλατυκώτερον λέγεσθαι, πρὸς διαφορὰν ἀντιπροσώπου παρατάξεως, ἢ τὸ ἐπὶ λῃᾳ ἀπελθεῖν πού, ἢ τὸ ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ, ἢ ἱππικῆς ἀπαμετρήσεως. Εἰ δὲ ἢ αὐτὰ τρόπου τινὰ λόχος ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν, ἤγουν πρεσβεῦσαι, οὐκέτι λόχος ἐστίν. Ἔοικε δὲ εἰς πᾶσι ὁ Ἀχιλλεὺς εὐδοκιμεῖν· ἐν μὲν ὁδῷ, οἷα πολέ-

S μαρ-

1. ὅτον τε κάμω) Florentina editio, & pleræque aliæ, ὅτον τε τεύχω. Sed pro auctoribus variate hic ſcripturam, notat Euſtathius. *Polit.*

2. ἐν ὁδῷ καθεζόμενον) Demoſthenes Oratione in Ariſtocratem: Ἐὰν τις ἀποκτείνῃ ἐν ἀγλεῖς ὄντων, ἢ ἐν ὁδῷ καθεζόμενον, ἢ ἐν στενῷ ληστεύοντας. Polit.

3. δόλου, ἢ ὃ ποῦσαι ἰσχύι) Virg. *dolus, an virtus, quis in hoſte requirat?* Hæc duo genera bellandi itidem, ac Homerus, quodammodo comprehendit. Dolus, ἰδὲν ἰλάων. Virtus, ἶφι μάχεσθαι, *vi pugnare*. Salvin.

4. τλητικάρδιος) ſive τλήθυμος. Polit.

5. πλατυκώτερον) ideſt, πλατύτερον, ἐν πλάτει. Salvin.

λαβὴν, ἀλλὰ ἀποβολῇ τῶν ὑποτακτικῶν φωνηέντων, ἦγον τὸ ὑ, καὶ τὸ ἰ. θέμεναι γὰρ, καὶ ἔμμεναι λέγομεν· ἀλλὰ καὶ δόμεναι. ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς πρὸ μικροῦ εἶπεν, ἀποδόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Ταῦτα δὲ καὶ τὸν τελευταῖον διφθογγον ἀποβάλλουσι, καὶ γίνονται θέμεν, καὶ ἔμεν, καὶ δόμεν.

ρκέ. Ὅτι αἰχμηταὶ μὲν, ἁπλῶς οἱ ὡπλισμένοι· καὶ καλοῦνται ἕτως ἀπὸ ἑνὸς μέρους τῶν ὅπλων, ἤτοι τῆς αἰχμῆς. ὥσπερ καὶ ἀπὸ κνημίδων, εὐκνήμιδες οἱ καλόλεκτοι ἀχαιοὶ εὐόπλοι· καὶ ἀπὸ θώρακος, θωρηκταί· καὶ ἀπὸ ἀσπίδων, ἀσπιδιῶται, καὶ ἀσπισταί· καὶ ἀπὸ κόρυθος, ἦγον περικεφαλαῖται, κορυθαίολες, καὶ κορυθαίολοι, καὶ κορυσταί· προστεθέντων δὲ καὶ τῶν ἵππων, ἱππόκορυσταί· καὶ ἀπὸ δοράτων, [3] δορίκλυτοι. [4] Ὁπλῖται μέντοι, μετ' Ὅμηρον, ἀπὸ γενικῆς οὐδέτερος ἦδη ὅπλων ἐκλήθησαν. ὥσπερ καὶ [5] ὁπλότεροι, οἱ νέοι· καὶ [6] ὑπέροπλοι, οἱ αὐθάδεις. Κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἦλυθον ἐντελές. οἷον, Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἦλυθον. ἤ συγκεκομμένον ἦ ἦλθον, κατὰ τὸ, ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. Οὕτω καὶ ἀπλῶς μὲν τὸ [7] ἀλεγεινὸν· συγκέκοπται δὲ ἦ ἀλγεινὸν, ὡς καὶ ἦ ἄλγος. Ὁ αἴτιος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, ὁ αἰτιάλεες, καὶ ὑπὸ μέμψιν, καὶ αἰτίασιν κείμενος, καὶ ἀπολύτως λαμβάνεται. οἷον, ἄτι μοι αἰτιοί εἰσιν οἱ Τρῶες. καὶ, Οὔτι μοι αἰτίη ἐστί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοί εἰσιν. Οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, ἄλλως χρῶνται τῇ λέξει. Ἰστέον δὲ, ὡς ὁ μὴ βλαβῆναι λέγων ὑπό τινων, καλῶς ἂν ἐρεῖ, ὅτι, ἄτι μοι αἰτιοί εἰσιν. Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. Ἐνταῦθα δὲ δηλοῖ

Bas. p. 53.

esse: nec non ἔμμεναι, *aare*. ut Poëta etiam paullò ante dixit, ἀποδόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, *puellam, a nigris oculis venustam, reddere*. Quin & diphthongum hæc terminalem rejiciunt, transeuntque in θέμεν, ἔμεν & δόμεν.

CXXV. Αἰχμητὰ, *hastâ armati*, generatim milites ipsi: & sic vocantur a parte unâ armorum, sive ἀπὸ τῆς αἰχμῆς, *a cuspide, vel mucrone*. quemadmodum etiam ἀπὸ κνημίδων, *ab ocreis*, εὐκνήμιδες, *bene ocreati*, idest, ut uno verbo dicam, bene armati; & ἀπὸ θώρακος, *a loricâ*, θωρηκταὶ, *loricati*; & ἀπὸ ἀσπίδων, *a clypeis*, ἀσπιδιῶται, itemque ἀσπισταὶ, *clypeati*; & ἀπὸ κόρυθος, videlicet a galeâ, κορυθαίολες, *galeam quatienter*, itemque κορυθαίολοι, *variâ, seu pictâ galeâ tecti*, ac κορυσταὶ, *galeati*, nec non adjectione τῶν ἵππων, *equorum*, ἱππόκορυσταὶ, *equites galeati*; & ἀπὸ δοράτων, *ab hastis*, δορίκλυτοι, *hastâ clari*. Posteriori tamen ætate, a generali nomine τῶν ὅπλων, *armorum*, vocati sunt ὁπλῖται, *armati*: sicuti etiam ὁπλότεροι, *juniores*; & ὑπέροπλοι, *arrogantes*. Præterea hoc loci positum est integrum τὸ ἦλυθον, *veni*. cujusmodi est, Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἦλυθον. *Non enim ego Trojanorum causâ veni*. ex quo per syncopen τὸ ἦλθον, *veni*, juxta illud, ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. *Hic enim venit celeres ad naves*. Et sic etiam simplex τὸ ἀλγεινὸν, *molestum, seu dolorem, ac mœrorem afferens*, ex quo factum est per syncopen τὸ ἀλγινὸν, ut & τὸ ἄλγος, *mœror, dolor, molestia*. Αἴτιος dicitur apud Homerum is, qui est in culpâ, & reprehensioni criminationique est obnoxius; & per se, ac simpliciter sumitur. ut cum dicit: ἄτι μοι αἰτιοί εἰσιν οἱ Τρῶες. *Non mihi culpandi sunt Trojani*. Et, Οὔτι μοι αἰτίη ἐστί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοί εἰσιν. *Non mihi culpanda es: dii certè mihi culpandi sunt*. Verùm qui post Homerum scripserunt, aliter hac voce utuntur. Sciendum porrò est, eum, qui nullum se nocumentum a certis quibusdam hominibus accepisse affirmat, perbellè sic posse dicere: *Non ii mihi sunt culpandi. Non enim meas unquam boves abegerunt, neque etiam equas*. Atque hîc ostendit Poëta, occasio-

1. ἐν πᾶς ὡς καὶ λήγει) sic ἔστε, ἔμμεν, ἔμμεναι, ἔμμενα, metri causâ. *Salvinus*.

2. θωρηξόμενοι) lege cum Frobenio, θωρηχθέμενοι. Polit.

3. δορίκλυτοι) Homerus Iliad. β. δορίκλυτος. Salvin.

4. Ὁπλῖται) Ὁπλῖται apud historicos gravis armaturæ milites. ψιλοὶ, idest, nudi, dicuntur milites levis armaturæ. *Salvin.*

5. ὁπλότεροι) juniores. Etymologicum Magnum: οἱ μᾶλλον ὅπλα φέρειν δυνάμενοι. qui magis arma ferre possunt; ad arma gestanda senibus aptiores. Ovid. *Tempe senex miles: tempe senile amor*. Salvin.

6. ὑπέροπλοι) idem auctor Etymologici: ὑπερόπλια. ὑπερηφανία. *Arrogantia, superbia*. Μεταφορικῶς δέ, inquit, ὁ λέγει ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐφόρτων. Translativa dictio ab iis, qui arma ferunt. Huc facit illud Horatii in Arte: *Juvat negat sibi nata; nihil non arrogat armis*. Salvin.

7. ἀλεγεινὸν) fortè ab ἀλέγω, *adverto, animadverto, curo*. unde *cura, molestia*. Virg. *proximus ardet Ucalegon*. idest, ego credo, οὐκ ἀλέγων. *non animadvertens*. & ex eo, ficto nomine. *Salvinus*.

ex quo οἱ Σκηνῆται, *Scenetæ, qui in tentoriis degebant*, manifeſtam inter ſeſe differentiam habent. Ac ſimiliter τὸ ζηλῶ ζηλώσω, *æmulabor*, quod eſt primitivum τῦ ζηλωτῦ, *æmulatoris*, & τὸ ζηλῶ ζηλήσω, *invidebo*, quod eſt primitivum τῦ ζηλήμονος, *invidi*. quæ vox legitur in Odyſſeâ. Itemque τὸ κυκλῶ, κυκλώσω, *circumveniam*, & κυκλήσω, *in orbem agam*. Itemque ῥῶ, ῥήσω, *dicam*, unde τὸ ῥῆμα, *verbum*; & ῥώω, ῥώσω, *confirmabo*, ex quo ἡ ῥῶσις, *confirmatio*. An verò & differentiam inter ſeſe noverint τὸ φηλῶ, φολῶ, φηλήσω, ac φηλώσω, *fallam, ſeu decipiam*, cujuſmodi eſt illud apud Lycophronem, φηλώσας τρόμον, *decipiens regem*, anquirere oportet. Fit autem τὸ δηλῶ, videlicet *lædo*, ex δαίω, *uro*: unde etiam ὁ δαλός, *titio*. Quemadmodum enim ex τρήθω, ideſt, *cremo, vel incendo*, per metatheſin τῦ ρ, mutationemque litteræ η in ε, fit τέρθω, *vaſto*, *ac diripio*, propter incendia, quæ direptiones conſequuntur; itemque ut ex δαίω, quod eſt uro, vel incendo, fit δῆρις, ideſt, pugna, nec non δηΐς· ſic ex eodem δαίω fit δηλῆσθαι, ideſt, incendendo lædere, ac vaſtare, quaſi δαΐ λαλῦ καιόντος, *per torrem incendentem*. Atque hæc quidem hujuſmodi.

CXXVI. Ceterùm τὰς βῦς, *boves*, muliebri genere, dicunt Jones, ut alibi quoque notabimus. Jam verò & Attici: ſicuti etiam τὰς ὄϊς, *oves*; τὰς ἵππους, *equas*; τὰς ἡμιόνους, *mulas*; & τὰς κύνας, *canes*. Quod autem tu, velim, obſerves, quamquam ἐλάσαι ſit hoc loci, bellico more, abigere; dicitur tamen etiam de ferro, cum ducitur, de muro, cum ædificatur, de foſsâ, cum foditur, de equis, cum agitantur. Quin & Comicè invenitur καπηλάσαι, *ſubigere*, in obſcœnâ ſignificatione. Quod verò legitur apud Herodotum, ὅρκους

1. οἱ Σκηνῖται) iidem communiùs Σκηνῖται. Polit.

2. τῦ ζηλωτοῦ) In Scripturâ Deus zelotes, ideſt, *æmulator*, in bonam partem accipitur. ζηλήμων, *invidens*, *invidus*, in malam. De diſcrimine æmulationis, & invidiæ Ariſtoteles in Ethicis. *Salvin.*

3. ῥῶ, ῥώσω) A ῥῶ, eſt ἔρρωσο, *Vale*, epiſtolarum clauſula. & ῥώμη, *fortitudo*. Roma Urbs, quoad verbum, eadem eſt Græcè, ac Latinè *Valentia*. Hieronymus ab Hebræo Rham deducit, ideſt, *ſublimis, excelſa*. Salvin.

4. τὸ φηλῶ) A φηλῶ Latinum *fallo* derivatur. *Salvin.*

5. φηλώσας τρόμον) Tzetzes ad Lycophronem: Τὸ φηλήσας, ἀντὶ τῦ φηλῶ. τὸ φηλῶ, τὸ φολῶ, τὸ ἀπατῶ. Polit.

6. δαίω) A δαίω, *incendo*, fit δαΐς, genitivo, δαΐδος. unde Latinum *tæda*. Salvin.

7. δηλῆσθαι) f. δηλῆσθαι, vel δηλήσασθαι. Polit.

8. διὰ δαλὸ καίοντος) Uſus armorum principio fuit fudibus præuſtis, ut ait Horatius. Hujus rei veſtigia extant in verbis Germanicis, ſtock & brandt, Italicè, *ſtocco*, e *brando*. quorum primum, fudem aut lignum ſignificat, alterum torrem: & pro gladio & enſe hodie accipiuntur. *Salvinus.*

9. καπηλάσαι Κωμικώτερον ἐπὶ ἀσέμνε σημασίας) apud Comicum in Pace v. 710. Polit.

ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε δέον ἐστὶ, ῥηθήσεται. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, [2] ἀπὸ Φθίας γυναικὸς, ἢ Φθίᾳ τῇ Ποσειδῶνος, ἢ Λαρίσσης κληθήναι τὴν Φθίαν φησί· λέγων ἢ, ὅτι πόλις, ἢ μοῖρα Θεσσαλίας, ἡ Φθία· ἢ ὅτι τὸ τοπικὸν, ἢ [3] Φθιώτης, ἢ Φθῖος λέγεται. Καὶ Αἰλιανὸς δὲ μέμνηταί τινος [4] Φθίας παρθένου, ἣν, φησὶν, ἐρασθεὶς Ζεὺς, μετέβαλε τὴν μορφὴν εἰς περιστεράν. Ἰστέον δὲ, ὡς τὰ, βωτιάνειρα, προϋπόκειται ὁ [5] βότης, ἢ Ἰωνικῶς βήτης, ὡς ὑποδηλοῖ ἢ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ ἀβήτης ἀνήρ. Δωριεῖς δὲ, τὸ, βήτης εἰς ω μέγα τρέψαντες, καὶ τὸ, μῆσα μῶσα, βώτης ἔσται ἄν. ἡ βλητικὸν, ἡ βῶτις, τῆς βώτιδος, ὅθεν γῆ τε βωτιάνειρα ἡ θρεπτικὴ ἀνδρῶν, παρὰ τὸ βῶ βώτο βωβώτης, ἢ τὸ, ἀνὴρ ἀνέρος· ἢ [6] παμβῶτις παρὰ Σοφοκλεῖ, ἡ πάντων τροφός. ἢ ἔστι τοῦτο καθολικώτερον. Ἡ γάρ τοι βωτιάνειρα πρὸς ἅδος ἐν λαλήτῃ τὸ τῶν ἀνθρώπων· ὥσπερ πρὸς ἑτεροῖα ζωϊκὰ ἤδη, τὸ ἱππόβοτον πεδίον, τὸ αἰγίβοτον, τὸ μηλόβοτον, τὸ βώβοτον.

ρκη'. Ὅτι ἐπὶ τόπων πολὺ διεχώτων, ἐν οἷς ἢ θάλασσα μεσολαβῇ, ἅπαξ τις ἂν τὸ, μάλα πολλὰ μεταξὺ Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα. Ἰστέον δὲ, ὅτι σκιόεντα μὲν, ἀπὸ τῆς παρακολουθοῦντος, λέγει τὰ δασέα, ἢ σκιᾶς ἀποτελεστικά, διὰ τὸ τῆς ὕλης λάτιον· ἠχήεσσα δὲ, ἐφ' ἧν πολὺς ἦχος γίνεται. Ὁ δὲ ἦχος, ὀνοματοπεποίηται, ὥσπερ ἢ ἠαχή. Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ σκιόεντα

Stant autem & Phthia apud Poëtam, diverſa a Phthiotis, ut poſtea, cum opus erit, explicabimus. Verùm, qui Gentilia urbium populorumque nomina deſcripſit, auctor eſt, Phthiam vocatam eſſe a Phthiâ muliere, vel a Phthio, Neptuni, & Lariſſæ filio: ubi etiam eidem auctori urbs, & pars Theſſaliæ, Phthia eſſe traditur; nomenque loci gentile dicitur Phthiotes, & Phthius. Sed & Ælianus Phthiæ cujusdam virginis meminit, cujus amore captus Juppiter ſeſe in columbam transformaverit. Quod deinde ſcire oportet, τὸ βωτιάνειρα, *altrix, atque educatrix virorum fortium*, primitivum nomen eſt ὁ βότης, *paſtor*, Jonicè βήτης, ut ſubdocet etiam qui apud Heſiodum dicitur, ἀβήτης ἀνὴρ, *bobus carens vir, ſive pecora non habens*. Verùm Dorienſes τὸ βότης, verſo οὐ in ω magnum, ut cum ex μῦσα, *muſa*, faciunt μῶσα, dicerent βώτης. cujus ſeminum, ἡ βῶτις, τῆς βώτιδος, *ea, quæ curam habet paſcendi pecoris*. Unde tum βωτιάνειρα terra, ideſt, altrix virorum, a βῶ, βώω, *paſco, paſcam*, unde βωβώτης, *bubulcus, boum paſtor*, & ab ἀνὴρ, ἀνέρος, *vir, viri*; tum παμβῶτις apud Sophoclem, ideſt, omnium altrix. quod multò latiùs patet. Dicitur enim ἡ βωτιάνειρα, *virorum altrix*, quoad unum tantùm genus, ideſt, humanum: ſicuti etiam quoad diverſa animantum genera, τὸ ἱππόβοτον πεδίον, *campus aptus paſcendis equis*; τὸ αἰγίβοτον, *paſcendis capris*; τὸ μηλόβοτον, *paſcendis ovibus*; τὸ βώβοτον, *paſcendis bobus*.

CXXVIII. De locis magno inter ſeſe ſpatio diſtantibus, inter quæ interjectum eſt mare, quis illud dixerit: *μάλα πολλὰ μεταξὺ Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα. Permulti interjecti montes umbroſi, mareque reſonans.* Ubi, quod ſcire oportet, σκιόεντα, *umbroſa*, ex conſequenti intelligit denſa aptaque ad faciendam umbram, propter denſitatem ſylvarum. At verò ἠχήεσσα, *reſonans, ſeu ſonora*, aqua dicitur maris, circa quam multus ἦχος, *ſonus*, editur. Porro autem ὁ ἦχος, *ſonus*, ficta vox eſt per onomatopœjam, ſicuti etiam ἡ ἠαχὴ, *vociferatio*. Ceterùm conſtat,

1. ἠριβώλακα) Virg. Æn. l. 1. *Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ.* Salvinus.

2. ἀπὸ Φθίας γυναικὸς) Stephanus in Gentilium Nominum Commentario: ἀπὸ Φθίου γυναικός. Thomas De Pinedo, & Abrahamus Berkelius: *a Phthii uxore.* Sed ex Euſtathio legendum patet apud Stephanum, ἀπὸ Φθίας γυναικὸς. *a Phthiâ muliere*. Politus.

3. Φθιώτης, ἢ Φθῖος) lege Φθιώτης. Salvin.

Correxerat etiam id Frobenius. Sed pro πρὸς ſcribo ἑθνικόν. Stephanus: Ὁ πολίτης, Φθιώτης. Politus.

4. Φθίας παρθένου) quæ apud Ælianum habitaſſe fertur ἐν Αἰγίῳ. Polit.

5. βότης) ἀπὸ τοῦ βόσκω, Lat. *paſco*. ſicut a νέμω, *paſco*, factum eidem Latinum, *Nemus*. Salvin.

6. παμβῶτις) ſic Tellus παμμήτωρ apud Poëtas dicitur, hoc eſt, *Omniparens*. Salvin.

mutandi ſenſu, ſumebatur: & de eo pleniùs egimus ad librum α Odyſſeæ. Nunc verò, cum dicit: Τιμὴν ἀρνύμενοι σοί τε, καὶ τῷ Μενελάῳ πρὸς Τρώων, *pœnas tibique, ac Menelao expetentes a Trojanis*; τιμὴν veteres, philoſophico ſenſu, pœnam, ac ſupplicium intelligunt. Quemadmodum enim is, qui affectus eſt injuriâ, pecunias frequenter accipit ab eo, qui injuriam fecit, atque ita vice injuriæ, quam ipſe accepit, multam irrogat; vel etiam forſitan pro injuriâ pœnas de illo ſumit, qui injuriam intulit: ſic etiam Græci, obſeſsâ Trojâ, pœnam hanc regibus dependunt pro raptu Helenæ, quem iniquè, atque improbè fecerant Trojani. Quòd ſiquis id ita explicet, ut ſit, τιμὴν, *honorem*, videlicet gloriam, nominiſque celebritatem, ἐκ Τρώων ἀρνύμενοι σοί τε, καὶ Μενελάῳ, *ex Trojanis captantes tum tibi, tum Menelao*: id quidem nullum præ ſe fert ineptum, aut vitioſum ſenſum: quia etiam dixerat, Græcos bellum gerere, ut lætitiâ inde, ac voluptate Agamemnon afficeretur. Verumtamen non ſatis id probant veteres: quippe qui Græcos volunt ſupplicium de Trojanis, & δίκην, videlicet ultionem, exigere, atque, ut poſtea loquitur Homerus, ποινὴν, *pœnam*, non verò gloriam. Id enim fruſtra additum videtur: quippe quum pœnam illam conſequatur. Quamquam nihil ſit abſurdi, ſi de honore, ac gloriâ accipiamus τὴν τιμὴν, *æſtimationem*, ut infra manifeſtè apparet. Etenim rex paullò poſt ait, præſentes ſibi & alios adeſſe, qui ſemet honorent. Quamobrem nihil abſurdi intelligitur, ſi Achilles hujuſcemodi

τιμὴν,

το· καὶ ἥρπαγε τῷδε αὐτῶ ἐντελέσσερον, ἐν τῷ ἀ τῆς Ὀδυσσείας. Νῦν δὲ ἐν τῷδ', Τιμὴν ἀρνύμενοι σοί τε, καὶ τῷ Μενελάῳ πρὸς Τρώων, [3] τιμὴν τὴν ἡμωρίαν φασὶν οἱ παλαιοὶ φιλοσοφώτερον. Ὡς γὰρ ὁ ἀδικηθεὶς, χρήματα πολλάκις πρὸ τῆς ἀδικήσαντος ἄρνυται, καὶ ζημίαν οὕτω τῆς ὑς αὐτὸν ἀδικίας ἀντικαταλλάσσεται, ἢ τυχὸν καὶ κόλασιν ἀντιλαμβάνει τῆς ὕβρεως ἐκ τῦ ὑβρίσαντος· οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦντες Ἰλιὸ Τροίαν, ἡμωρίαν ταύτην τοῖς βασιλεῦσιν ἀντικαταλλάσσονται τῆς ὑπὸ Τρώων πεπλημμελημένης ὑς τὸν Ἑλένην ἁρπαγῆς. Τὸ δὲ ἀπὸν, ὅτι τιμὴν, ἤγουν ἀγαθὸν κλέος, ἐκ Τρώων ἀρνύμενοι σοί τε, καὶ τῷ Μενελάῳ, φαῦλον μέντοι προφανὲς οὐκ ἔχει. Ἔφη γὰρ καὶ, ὅτι πολεμοῦμεν, ὅθεν σὺ χαίρεις. Οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς. Βούλονται γὰρ, ἵνα Ἕλληνας πρὸς Τρώων ἡμωρίαν, καὶ [4] δίκην, ἤγουν ἐκδίκησιν, ὑπάρχεσθαι, καὶ, ὡς Ὅμηρος ἐρᾷ, ποινὴν, ἀ μὴν δόξαν. Τοῦτο γὰρ παρέλκον δοκεῖ, ὡς οἷα παρακολούθημα τῆς ποινῆς. καίτοι οὐ κακῶς ἔχει καὶ ἐπὶ κλέους ἐνδόξε τοιαύτης τὴν τιμὴν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φήσεται. Καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐρᾷ μετ' ὀλίγα, ὅτι πάρεσι καὶ ἄλλοι, οἵτινές με τιμήσουσιν. ὥστε οὐδὲν φαῦλον ὑπῆρχε, ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν τοιαύτην

αὐτὴν

1. μίγαρα) Μίγαρα σταῖτικα apud Poëtam ædes umbroſæ, ideſt, vaſtæ. *Salvinus.*

Antiquo Scholiaſtæ εὐσκια, διὰ τὸ σῖφος. Politus.

2. αἱ τῆς Τραγῳδίας κυνῆγιδες) nec non ἡ κυνῆγις Homeri. *Polit.*

3. τιμὴν τὴν τιμωρίαν) Τιμὴ, proprièt *æſtimatio*, & tam in bonam, quàm in malam partem accipit ſe. Hinc τιμωρία, *ſupplicium*, *pœna*; quaſi criminis æſtimatio. *Salvin.*

τιμὴν τὴν τιμωρίαν) Heſychius: τιμὴ, δόξα, τινὲς δὲ καὶ τὴν μωρίαν, ἢ ἀντίτισις ἢ κυρία. Suidas: Τιμὴ, ἐὰν ὅτι ἀληθὲς ᾖ τὸ προτεινόμενον. Polit.

4. δίκην, ἤγουν ἐκδίκησιν) Herodotus lib. 1. φάσιν Ἕλληνες δέξαι, πρῶτον κλέψασαν γυναῖκα ἀνατίνων τὴν Ἑλένην, καὶ δίκας τὰς ἀρπαγὰς αἰτέειν. τοὺς δὲ, πρηγμένων πάλαι, πρόφασιν σφι Μηδέων τὰν ἁρπαγὰν. ὡς δὲ δίκης αὐτοὶ δίκας, ὑδὶ ἐκδίκης ἀπαιτέουσι, βουλεύεσθαι καὶ ἀπὸ τούτου δίκας γίνεσθαι. Polit.

λόγον ἔχεις. Παράγωδον δὲ τὸ ἀλεγίζειν ἐκ τῆ ἀλέεινη.

ρλ'. Ὅτι πολύτης, ἡ πυκνὴ, ἡ γοργὴ ἡ τῆ Ἀχιλλέως εἰλαῦθα δημηγορία· ἔχει δέ τι καὶ καταφορικόν. Δυσχεραίνει μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ βασιλικῇ ἀπειλῇ· λέγει δὲ καὶ χάριτας αὐτῷ ἐπιφέλεσθαι, ἥγε μὴ διὰ τὰς Τρῶας, ὡς βλάψαντας, ἀλλὰ διὰ τὰς Ἀτρείδας, ὡς ἀδικηθέντας ὑπὸ Τρώων, ἦλθεν εἰς Τροίαν. Βαρὺ δὲ ἡγεῖται καὶ, ὅτι ἀφαιρῆται ἀπ' αὐτῆ ὁ βασιλεὺς, ὃ μὴ δέδωκεν αὐτὸς, ἀλλ' οἱ Ἀχαιοί. Φησὶ δὲ καὶ, ὅτι ὅτε μὴ πονοῦντι αὐτῷ ἐδόθη τὸ γέρας, καθὰ καὶ τῷ Ἀλαμέμνονι, ἀλλὰ πολλὰ μοχθήσαντι· καὶ ὅτι οὐδὲ πολὺ ἴσον αὐτῷ ἔχει γέρας. ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον, φησὶ, τῆ πολέμῳ χεῖρες ἐμαὶ διέπρησσον· ἢν δέ ποτε δασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον· ἐγὼ δ' ὀλίγον τε, φίλον τε ἔρχομ' ἔχων. Οἰκεῖα δὲ ταῦτα λέγεσθαι παρὰ τοῖς φιλοπονήτοις μὲν, ἐν αὐταρκείᾳ δὲ ζῶσι, πρὸς τοὺς πλεονεκτεῖν θέλοντας. Ἰστέον δὲ, ὅτι, λείας ἐπισυναχθείσης πολλῆς, ἐμερίζοντο ἐπίσης τὰ λάφυρα διά τινος λαχμοῦ· ἐδίδοντο δὲ ἰδίᾳ τοῖς βασιλεῦσι, καὶ ἀριστεῦσι, κατ' ἐξαίρετον, ἀπόμοιραί τινες, αἳ δὴ καὶ γέρας ἐλέγοντο. Λέγει οὖν Ἡρόδοτος, καὶ ἐν Σπάρτῃ τοῖς βασιλεῦσιν εἶναι γέρα, ἕτερά τέ τινα, καὶ τὸ διπλάσια νέμειν αὐτοῖς τὰ σπλάγχνα. Τῷ μέντοι βασιλεῖ ἐκ τῆς λείας καί τι πλέον, ἢ τὸ γέρας, προσεπεδίδοτο, καθά τινες φασὶ καὶ

CXXX. Sententiosa, plenaque succi, & incitata, est hic Achillis oratio; habetque etiam nescio quam acerbitatem, & contumeliam verborum. Nam tum propter jactatas illas a rege minas indignatur, tum gratias sibi etiam deberi profitetur, quòd non propter Trojanos, quasi ii sibi nocumentum attulerint; sed propter Atridas, tamquam injuriâ a Trojanis affectos, Trojam venerit. Grave insuper ducit, quòd rex sibi illud auferat, quod non dedit ipse, sed Græci. Adjicit, non sibi, quemadmodum Agamemnoni, datum esse præmium otioso, ac quiescenti; sed post multos exantlatos atque exhaustos labores: neque umquam tamen æquale præmium, atque ipse Agamemnon habet, sese pariter habere. Sed licet, inquit, manus meæ bellum majori ex parte administrent; siquando tamen ad dividendam prædam ventum fuerit, tibi multò majus datur præmium; ego verò cum exiguo charoque præmio discedo. Quibus verbis appositè ii uti poterunt, qui, quum nulli parcant labori, contenti tamen vivunt sorte suâ, adversùs eos, qui superiori meliorique conditione esse volunt. Sciendum autem est, id in more fuisse, ut, multâ coactâ prædâ, spolia ex æquo per sortitionem quamdam distribuerentur; regibus verò, ac principibus viris seorsum seligerentur, darenturque partes quædam, quæ proinde γέρας, *honorarium*, *vel honorarium munus*, vocabantur. Atque ideò Herodotus scribit, Spartanorum regum tum honoraria alia fuisse, tum etiam illud, quòd duplo majora iis omnia tribuebantur. Quamquam regi ipsi ex prædâ portio etiam aliqua supra honorarium adjiceretur, quemadmodum nonnulli ex veteribus tradunt,

1. τιμώρες) qui & τιμόρες. Hesychius: Τιμώρες, τιμωρούς, βοηθούς. Polit.

2. τιμωρεῖ) Suidas: Τιμωρῶν, ἀντὶ τοῦ βοηθῶν. καὶ τιμωρός, ὁ ἐπίκουρος. Polit.

3. ἐξέστιον) quasi nempe rectus Eustathio sit πελωνός. Legit enim ille πελωνὸν apud Sophoclem in Aiace, v. 982. ubi tamen alii cum Suidâ constanter legunt πελεκῶνον, a recto, ut videtur, πελεκὼν, seu πελεκώνης. Porro πελεκῶνον δορὸς exponit Scoliasta βαθυγνώμονα ψυχήν. Politus.

4. μεταβάτην) quasi te conversis, conversum, τρεπτὸν. Salvinus.

5. διπλάσια νέμειν αὐτοῖς τὰ σπλάγχνα) in publicis nempe sacrificiis, ac conviviis: in quibus apud Spartanos solemne erat, a regibus ipsis πρώτων ἀρχέσθαι, διπλάσια νέμοντας ἑκατέρῳ τὰ σπλάγχνα, ἢ τοῖσι ἄλλοισι δασυμάσιτον, ut scribit Herodotus lib. 6. n. 57. Politus.

vocibus antecedit. exempli cauſsâ, ἐγὼ, ἐγὼ σύ. *& ego, & tu*. Sicuti etiam αὐτὰρ ἐγὼ. αὐτὰρ σύ. *ſed ego. ſed tu*. At verò τέ τε, *que*, ſubſequitur. exempli cauſsâ, ἐγώ τε. σύ τε. *egoque. tuque*. quemadmodum etiam ἐγὼ δέ. *ego autem*. σύ δέ. *tu autem*. Quod autem ad accentum attinet τὸ ἀτὰρ, & αὖτάρ, veteres adnotant, non ſimili eum ratione, atque in ſimilibus vocibus, procedere. Gravari enim docent voces deſinentes in ρ, quæ ultimam habent brevem, etſi alicunde ad accentum ex acutum neceſſariò pertrahantur. cujuſmodi ſunt, πάτερ, *o pater*, μῆτερ, *o mater*, σῶτερ, *o ſalutis dator*, θύγατερ, *o filia*, ἦμαρ, *dies*, ὕπαρ, *viſio vera*, ἧπαρ, *hepar*, φρέαρ, *puteus*. exceptâ præpoſitione ὑπὲρ, *ſuper*, propterea quòd præpoſitiones accentu gaudent acuto: exceptiſque ἀτὰρ, & αὐτάρ· quoniam & copulativæ conjunctiones accentum amant acutum. Primitivum porrò eſt τὸ ἀτάρ, ex quo, interjectâ Æolicè litterâ ϝ, fit τὸ αὐτάρ. Rurſus conſtat, conjunctionem μὲν multis in locis æquè valere, atque τὸ ἀτὰρ, αὐτὰρ, & δέ. Cujuſmodi eſt illud: ἐγὼ μὲν ἔπτων· σὺ μέντοι οὐκ ἤκουσας. *Ego quidem dixi: tu verò non exaudiſti*. Ac ſimiliter conjunctionem ἀλλά, *ſed, at*. qualia illa paullò ante: Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ ἤνδανεν. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. *Sed non placuit Atridæ. Sed aſperè dimiſit*. Poſitæ enim ibi ſunt conjunctiones illæ ἀλλὰ pro δέ, *autem*, & figuratum faciunt loquendi genus per epanaphoram, propterea quòd initio verſuum ſunt poſitæ.

CXXXII. Jo-

1. ὡς τὸ κατὰ καιρὸν) Huc referenda ſunt ea, quæ Hadrianus Cardinalis congeſit è probis Latinis auctoribus de tempeſtivis conviviis. Euſtathius: τὸ κατὰ καιρὸν τῶν ἀρχαίων συμποσία ἀνδάνει γίνεσθαι, *quæ per tempora, ſeu ſtatis temporibus ſolita erant fieri, optimatum ſeu procerum convivia*. Salvinus.

2. περὶς τὸ δὲ σύνδεσμον) Ἀτάρ, & αὐτάρ particulæ Poeticæ, videntur minimè differre a particula δέ, non in quantum orationem diſjungit, & proximè ſequitur τὸ μέν· ſed in quantum τὸ δὲ accedit interdum ſignificationi τῷ ἀλλά. *ſed, verùm*. Salvin.

3. τῶν τῷ λόγῳ συνταξέων) Guarinus Phavorinus Camers in Magno ſuo Lexico, ubi locum hunc Euſtathii exſcribit, τῶν τῷ λόγῳ μερῶν. Polit.

τωληρωματικῶς ἀπλῶς ὕτω τίθενται, ἰσοδυνάμως ἔχυσι. διαφέρυσι δὲ, ὅτι ὁ μὲν προκαλάρχη ἦν λέξεων. οἷον, ὁ ἐγὼ, ὁ σύ. ὥσπερ ὁ αὐτὰρ ἐγώ. αὐτὰρ σύ. ὁ δὲ τὸ ὑποπίπτη. οἷον, ἐγώ τε. σύ τε. ὡς ὁ μὲν, ἐγὼ δέ. σὺ δέ. Τὸν δὲ τόπον τῶ ἀτὰρ, ὁ αὐτὰρ, παρασημαίνονται οἱ παλαιοί, ὡς μὴ ἀναλόγως ἔχοντα, λέγοντες, ὅτι αἱ εἰς ρ λήγυσαι βραχυκαλάπικοι λέξις, βαρύνονται, κἂν ἄλλοθέν ποθεν εἰς ἐξύν τόνον βιάζωνται. οἷον, πάτερ, μῆτερ, σῶτερ, θύγατερ, ἦμαρ, ὕπαρ, ἧπαρ, φρέαρ. χωρὶς τῆς ὑπὲρ προθέσεως, διὰ τὸ τὰς προθέσεις φιλοξυλίστους εἶναι· ὁ χωρὶς τοῦ, ἀτὰρ, ὁ αὐτάρ· ἐπεὶ ὁ αἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι φιλοῦσιν ὀξύνεσθαι. Προϋπάρχων δὲ ὁ ἀτὰρ, γεννᾷ τὸ αὐτάρ, 3 Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ ϝ. Δῆλον δὲ, ὅτι ἀτὰρ, ὁ αὐτάρ, ὁ δὲ, ἰσοδυναμοῦσιν ἐν πολλοῖς ὁ μὲν σύνδεσμος. οἷον, ἐγὼ μὲν ἔπτων· σὺ δ' μέντοι οὐκ ἤκουσας. Ὁμοίως δὲ ὁ ὁ ἀλλά. ὁσοῖα ἦν πρὸ ὀλίγων τὸ, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ ἤνδανεν. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. Ἐκεῖ γὰρ εἰ ἀλλὰ σύνδεσμοι, ἀλλὰ τοῦ δὲ κεῖνται, ποιοῦντες ὁ χῖμα ἐπαναφορικὸν διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν στίχων ἀρχαῖς.

ρλβ'. Ὅτι

4. ὡς ἐξὺν τόνον βιάζωνται) Recti enim caſus acuuntur in fine: πατήρ. μητήρ. θυγατήρ. Salvianus.

Acuitur in fine etiam πατέρ· ſed non μάτερ, neque θυγάτερ. Pol.

5. Αἰολικῇ ἐπενθέσει) Æolica, quam hic Euſtathius vocat interjectionem, ſeu epentheſin litteræ ϝ, eadem eſt, ac quod dicitur Æolicum Digamma, quod reſpondet Latinæ litteræ F. Ergo αὐτάρ non *autar*, ſed *aſtar*, ſecundùm Euſtathium, effectendum eſt. Hæc autem Græca particula non abludit a Latinâ *autem*. Salvinus.

6. μέντοι) Conjunctio μέντοι non eſt ſimplex μέν· ſed compoſitum cum τοι. *certe. profecto*. Cui conjunctioni μέντοι reſpondet Latina, *tamen*. nec abludit ſonus. *Salvin.*

κὴ τὸ [5] λελαβών· ἀλλὰ κὴ τὸ [6] τεύκοιτο δᾶτα, κὴ [7] ἐκλελάθοιτο γάμοιο. ἐν οἷς ἀπέρριψαν μὲν τὸ ἐ τῆς αὐξήσεως τῷ ἐτύκοντο, κὴ ἐλάθοντο· προσέθεντο δὲ τ̓ τῷ τέ κὴ λέ διπλασιασμόν. Τοῦτον φασί κὴ ἐνταῦθα τινὲς εἶναι τὸ, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. [8] ὥστε κὴ ἐν τῷ δέχθαι ἄποινα, ὑ τοπτέον, ὅτι ἀφαίρεσις γέγονε τῆς τῷ δεδέχθαι αὐξήσεως Ἰωνικῶς· ἀλλὰ μᾶλλον Αἰολικὴ συγκοπή. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὑ πάντες ἀρέσκονται γράφειν, κεκάμω· ἀλλ̓ οἱ πλείους τὸ κέ συνδετικὸν ἔχοντες, φασὶν, ἐπήν κε, ἴδιον ἐπικλιτὴν κάμω. Τῷ δὲ πολεμίζειν πρωτοτύπων τὸ πολεμεῖν, ὡς κὴ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται.

ρλγ'. Ὅτι φέρτερον πρᾶγμα λέγει ὁ Ποιητὴς, τὸ παῤ ἡμῖν προφερέστερον, κὴ κρεῖττον, κὴ διαφέρον, ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων. οἷον, ἐπὴν πολὺ φέρτερον. φέρτατον δὲ τὸ ὑπερφερέστατον. Οὕτω δὲ κὴ τὸ πολὺ φέρτερον διὰ τὴν προσθήκην τοῦ, πολὺ, ταυτόν ἐστι τῷ, φέρτατον. Ἐνταῦθα δὲ περισπῶσιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπὴν, φασὶν, ὅτι τὸ ἡ ὑποτασσόμενον τῷ ἐπὶ, περισπᾶται· μέλα δὲ τῷ τί, ἐγκλίνεται. οἷον, τίη δὲ σύ; Ὅτι ἀπὸ τῆς ζώης τῆς κορώνης, εὐλύγιστον ἔχοντες τὸν τράχηλον, ἢ τῶν θυρῶν κορώνη μελάνευλα. ὥσπερ κὴ ἀπὸ τοῦ κόρακος, ὁ κόραξ, δηλαδὴ τὸ κοράκιον. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν θυρῶν ταύτης κορώνης, διὰ τὸ ἐπικαμπεῖς τοῦ ὀργάνου, ἴσως δέ κὴ ἀπὸ τῆς ζώης, κὴ κορωνίδες λέγονται ἵπες ἢ μόνον ὡς, κατὰ τὴν κορώνην, μέλαιναι, ἀλλὰ κὴ ὡς λὶ ἔφλεξε λὶ καλὰ πρώρην, κὴ πρύ-

ptiarum. in quibus, etsi ab ἐτύκοντο, & ἐλάθοντο, rejecerint incrementum ἐ· reduplicationem tamen illam τέ, & λέ adjecerunt. Ejusmodi etiam nonnulli hîc esse affirmant τὸ ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. *postquam defessus sum pugnando*. Quamobrem & cum dicit, δέχθαι ἄποινα, *accipienda esse munera*, non intelligendum est, ablatum ibi esse Jonicè incrementum τῆς δεδέχθαι, sed potiùs syncopen esse Æolicam. Quod tamen sciendum est, non omnibus scribere placet κεκάμω, *defessus*, *seu defatigatus sum*; sed plerique conjunctionis loco habent τὸ κέ. qui proinde scribunt, ἐπήν κε, videlicet, ἐπειδὴν κάμω. *postquam defessus sum*. Cetertùm τῷ πολεμίζειν primitivum est τὸ πολεμεῖν, *bellare*, ut dicturi sumus etiam alibi.

CXXXIII. Φέρτερον, *fatius*, *melius*, *utilius*, *præstantius*, *conducibilius*, dicit id Poëta, quod dicitur apud nos προφερέστερον, & κρεῖττον, & διαφέρον, vel ὑπερφέρον τῶν ἄλλων, *præ aliis eximium*, *atque excellens*. Cujusmodi est, ἐπὴν πολὺ φέρτερον. *quoniam multò melius*. Φέρτατον verò id, quod est ὑπερφερέστατον, *præstantissimum*, *optimum*, *utilissimum*. Et sic etiam τὸ πολὺ φέρτερον, *multò præstantius*, quia adjungitur τὸ πολὺ, *multò*, idem est, atque τὸ φέρτατον, *præstantissimum*. Hoc autem loci veteres circumflectunt τὸ ἐπὴ, *quoniam*, *seu quandoquidem*, eo quòd velint, circumflecti τὸ ἦ, cum subjicitur τῷ ἐπὶ, *quoniam*: inclinari verò rejecto accentu in præcedentem syllabam, cum ponitur post τὸ, τί. *quid*. juxta illud, τίη δὲ σύ; *quid verò tu?* Ἀπὸ τῆς κορώνης, *a cornice*, ave, quòd flexibile admodùm collum habeat, dicta est per metaphoram ipsa forium κορώνη, *corona*, *sive annulus*: sicuti etiam ἀπὸ τοῦ κόρακος, *a corvo*, ὁ κόραξ, *corvus*, nimirum tudes, seu malleus ad pulsandas fores. Ab hac autem forium coronâ, sive annulo, eo quòd formâ sit inflexâ, & curvâ; ac etiam fortassis ab ipsâ ave, vocantur naves κορωνίδες, *quasi coronariæ*, non solùm, quia nigræ, instar cornicis;

1. συξήσεις τῶν παρεγκειμένων προσῳδῶν) In detractione augmentorum, quâ temporalium, quâ syllabicorum, Jonas sequuntur, quam opus habent, passim Poëtæ. *Salvianus*.

2. διὰ διπλασιασμοῦ) Malim, διὰ ἀναδιπλασιασμοῦ. Polit.

3. οὐδέποτε προσβάλλουσι) Neque etiam Poëtæ hoc faciunt. *Salvin.*

4. Χαίρουσι γὰρ οἱ ἀναδιπλασιασμοῖς) Attici quoque reduplicatione gaudent, qui pro communi ἤκουσα, *audivi*, dicunt ἀκήκοα. Salvin.

5. λελαβών) Iliados libro primo. πολὺς πεφυγών. Salvin.

6. τεύκοιτο δαίτα) Homerus, πεύκοιτο τε δαίτα. Polit.

7. ἐκλελάθοιτο) lege, ἐκλελάθοιτο ex v. 234. lib. γ'. Odyss. Alibi in Odyssea: ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης. Polit.

8. ὅτε) lege, ὅτι. Polit.

Τελεσφόρος enim dictus eſt veteribus annus, *quòd res ad finem perăducat*. vel παρὰ τὴν ἕνωσιν, *a conjunctione, & concurſu*, quatuor tempeſtatum, operumque, quæ per eas efficiuntur. vel etiam aliter, παρὰ τὸ ἷς, ἑνός, *ab uno*: ut, perinde atque ἡ ἑνὰς, *trigeſima, atque ultima menſis, ſeu lunæ decreſcentis dies*, ſic & ipſe bos, vitulus, monoceros: bos quidem, quia, inſtar boum, in efficiendis procreandiſque rebus laborat: vitulus, quia in iis, quæ facit, perpetuò juveneſcit: denique monoceros, quia unicus eſt, nec in agendo ſocietatem ullam cum particularibus temporibus habet. Ad hæc ſciendum, duplici genere efferri τὸ ἄφενος. Ac Homerus quidem genere id profert neutro, utpote qui dicit, ἄφενος, ἠ πλοῦτον ἀφύξειν, *opes, & divitias exhauſturum*. Verùm apud nonnullos genere quoque maſculino reperitur ὁ ἄφενος. Atque ita bifariam variat ἕωος, de oculo, ut ſupra explicatum eſt. Quin & ſic, juxta Herodianum, utroque modo dicitur ταρίχος, *ſalſamentum*. Dicitur enim τὸ ταρίχος, & ὁ ταρίχος. Affertque ille amborum generum exempla. Menander: Ἐπέπασα ἐπὶ τὸ ταρίχος ἅλας. *Inſperſi ſalſamentum ſale*. Philippides: τυρὸς, ἠ ταρίχους. *caſeos, & ſalſamenta*. Ariſtophanes: ἐπὶ τῷ ταρίχει τὴν γέλωτα κατέδομαι. *poſt ſalſamentum riſum devoro*. Idem: τάριχεν τοῦτον πλύνειν. *ſalſamentum hoc abluere*. Et ſic etiam, ut manifeſtum eſt, effertur ὁ σκότος, & τὸ σκότος, *tenebræ*.

item-

T

ρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ, ἤτοι τελειῶ, ἐξ οὗ καὶ [1] ὁ ὅλος. Τελεσφόρος γὰρ, [6] κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ ἐνιαύσιος. ἢ παρὰ τὸ ἕνωσιν τῶν τεσσάρων ὡρῶν, καὶ τῶν κατ' αὐτὰς ἔργων. ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ, ἷς ἑνός, ἵνα, καὶ τὸ πᾶν εἶπω, καὶ αὐτὸς ἓν βοῦς, μόσχος, μονόκερως. βοῦς μὲν, διὰ τὸ, κατὰ βοὰς, ἐργάλικὸν τῆς γενέσεως. μόσχος δὲ, διὰ τὸ ἀεὶ νεάζειν, ἐφ' οἷς ποιεῖ. μονόκερως δὲ, διὰ τὸ μοναδικὸν, καὶ ἀσυμπαθὲς, καὶ ἐνέργειαν, τοῖς μερικοῖς καιροῖς. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὡς διαφέρεται ἄφενος καὶ τὸ γένος. Καὶ Ὅμηρος μὲν ἀδιαφόρως προάγει αὐτὸ, λέγων· ἄφενος, καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. εὕρηται δὲ παρά τισι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. Οὕτω καὶ ὄσσος ἐστὶ ὀφθαλμὸς, [7] διαφόρησιν ἔχει, ὡς προδεδήλωται. Καὶ δὲ Ἡρωδιανὸς, καὶ ταρίχος ἑκατέρως λέγεται. Τὸ ταρίχος γὰρ, καὶ ὁ τάριχος. Φέρει δ' ἑκάτερος καὶ χρῆσιν ἀμφοῖν. Μένανδρος· [8] Ἔπεπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας. Φιλιππίδης· τυρὸς, καὶ τεριχους. Ἀριστοφάνης· ἐπὶ τῷ ταρίχει τὴν γέλωτα κατέδομαι. ὁ αὐτός· τάριχος τοῦτον [9] πλύνειν. Δῆλον δὲ, ὡς ὅτω καὶ [10] ὁ σκότος φέ-

ρεται,

1. ἀπὸ τῆς ποιότητος τοῦ τέλους λαμβάνει) sive potiùs ex Homero, qui ſic locutus eſt de fabricatore arcus, lib. δ' Il. v. 111. χειρσὶν ἐτίθεντο καμάνην. Politus.

2. λαβόντων) l. λαβόσα. ut intelligatur ὁ παρατιμία. Polit.

3. παλαιός τις) Phavorinus, παλαιτής τις. ut & πολίτης, legiſſe in Euſtathio videtur Antenoreus, ut patet ex Eclogis, quæ habent πολίτης τὸς δύο. Polit.

4. ἀπὸ τοῦ ἕνα) Eadem Eclogæ ἕνα, cum ſpiritu tenui. Sed ἕνα cum adſpiratione agnoſcit in Lexico ſuo Phavorinus. Suidas: ἕνας. ὁ ἑνιαυτός. Polit.

5. ὁ ὅλος) ὅλος ab Hebræo Chol, quod idem ac Græcum ſignificat, ideſt, totum. Nec novum eſt, aſpirationem *h* fortiori ſpiritu prolatam tranſire in ch, ut nos facimus in mihi & nihil, vulgari noſtrâ pronunciatione; & ch leniori ſpiritu prolatum tranſire in aſpirationem h. ut Hebron Græci χεβρὼν. Salvinus.

6. κατὰ τοὺς παλαιοὺς) immo etiam juxta Homerum lib. τ' Il. v. 32. *Politus*.

7. διαφόρησιν) lege mecum, & cum Frobenio, διαφάνειαν. Politus.

8. Ἔπεπασα) Menander per Synalœphen, Ἔπεπασ' ἐπὶ τὸ τάριχος. Polit.

9. πλύνειν) lego πλύνων. Sic enim Ariſtophanes Δαιταλεῦσι· τάριχον πρῶτα πλύνων. Polit.

10. ὁ σκότος σέρεται, καὶ τὸ σκότος) Sic apud Latinos, *hic vulgus*, & *hoc vulgus*: *hic pelagus*, & *hoc pelagus*. Salvin.

ἄχ ἀπλῶς κλᾶσθαι· ἀλλὰ οἷον ἀτελῆ πλεῖον. ᾗ ὅτι ἀπελθὼν οἴκαδε ὁ ἥρως ἐθέλει, ὡς ἐνθάδε, φησὶν, ἄτιμος ἐών. Φιλοτιμότατος ἄρα ἐστί. ᾗ ὅτι ταυτὸν τὸ ὁ ἄτιμος ᾖ ἀγέραστος. ὅπερ ἔφην ὁ βασιλεύς. ᾗ ὅτι τὸ ἄτιμον, ἀτίμητόν φα ἐρῶ.

Φεῦγε μάλ', ἤ τοι ἐμοὶς ἐπίσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε
Λίσσομαι ὕνεκ' ἐμεῖο μίμνε. σαῇ ἔμοιγε ᾗ ἄδυι,
Οἵ κέ μ' τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς. 175
Ἔχθιστος δέ μοι ἐπὶ δυσπετέεσσιν βασιλεῦσιν,
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Βαϛ. p. 56. *Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός πο σοι τόγ' ἐδώκεν.*
Οἶκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς, καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, 180
Οὐδ' ὀτρύνω μετίστης. ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε.
Ὡς ἐμὶ φοιβήεντα Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ, καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε τὸ σὸν γέρας, ὄφρ' εὖ σὺ γνῷῃς, 185
Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, ἠμὲν δὲ καὶ ἄλλος
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ὄσσιν.
Ὣς φάτο. Πηλεΐωνι δ' ἀχὴς γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ

ρλε. Ὅτι Ἀχιλλέως ἡσθέντος, ἀφεμι Φθίηνδε, ὁ Ἀγαμέμνων ἀρέως ἀπολέγων, φησί· Φεῦγε μάλα, ἤ τοι θυμὸς ἐφέσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι ὕνεκ' ἐμεῖο μένειν. μυκτηρίζων γε, ὡς οὐδὲν χρήσιμον ὄντα, καὶ ὅλως παρ' ἐκείνῳ λεγομένην ἀφέλευσιν, φυγὴν οἷον εὐσχήμονα ὀνομάζων, ὡς δηλαδὴ πρέπουσαν. Τὸν δὲ ἰδιωτικὸν λόγον ἅ Ὁμήρῳ, οἰκεῖον ἐστὶ πρὸς πάντα ἡσυχίαν ἢ ἐκφοβῆσαι θέλοντά τινας, ὡς κακόν τι πεισομένους, διὰ τῆς αὐτῆς ὑποκρίσεως. Τὸ δὲ ἕνεκα ἐμεῖο, οὐκ ἀργῶς κεῖται· ἀλλ' ἐπεὶ

Fuge cito, ſi tibi cupido inceſſit: neque te ego quidem
Rogo, ut cauſſâ mei maneas. Adſunt mihi, & alii,
Qui me honorent, & maximè conſiliarius Jupiter.
Inimiciſſimus verò mihi es alumnorum Jovis regum.
Semper enim tibi contentio grata, bellique, & pugnæ.
Quòd ſi valde fortis es, deus certè tibi hoc dedit.
Domum reverſus cum navibus tuis, tuiſque ſociis,
Myrmidonibus impera. Te enim ego non curo,
Neque moror iratum. Sed tibi ſic minabor.
Quemadmodum mihi auſtet Chryſeidem Phœbus Apollo.
Hanc quidem ego cum navi meâ, meiſque ſociis,
Mittam. Sed ego abducam Briſeidem pulchram genas,
Veniens ipſe ad tentorium, præmium tuum, ut benè intelligas,
Quantò potentior ſim te; horreatque itidem alius
Ex æquo mecum loqui, & ſimilem mihi ſe facere ex adverſo.
Sic fatus eſt. At Pelidæ dolor ortus eſt, animumque ejus

CXXXV. Phthiam Achilles quum ſeſe redi-turum dixiſſet, lepidè ſic reſpondet Agamemnon: *Fuge cito, ſi tibi cupido inceſſit: neque te ego quidem rogo, ut cauſſâ mei maneas.* Atque ita tum eum irridet, tamquam hominem, qui ſit nauci; tum, quam ille profectionem vocabat, ipſe veluti ſpecioſam fugam, tamquam meticuloſi hominis, atque expaveſcentis, appellat. Verbis autem hiſce Homeri ii omnes commodè uti poſſunt, qui uni alicui terrorem incutere volunt, perinde quaſi, ſi ab ipſis diſceſſerit, neſcio quid detrimenti ſit accepturus. Nec fruſtra poſitum eſt τὸ, ἕνεκα ἐμεῖο, *cauſſâ mei*; ſed quoniam prior

Achil-

1. παρὰ Φίλωνι) Puto reſpicere Euſtathium ad locum illum Philonis, qui legitur lib. 1. de Vitâ Moſis pag. 480. δεὶς δ', ἢ ἀνοήτου, καὶ μεγίστη δύναμις, ᾗ οὐδενὸς χρεία. Ubi Henricus Stephanus pro ᾗ reponit ὁ. Sed quum Euſtathius legat apud Philonem ὁ χρεία, velitque nomen hoc eſſe ſubſtantivum maſculini generis; videor hinc mihi veram Philonis lectionem deprehendiſſe, ut ſcilicet apud eum ſcribendum ſit, ᾗ ὁ οὐδενὸς χρεία. Politus.

2. ὁ νίκαν) In inſcriptionibus veteribus jota longum per ει ſcribitur, ſic νίκαν pro νίκην. Abſorpta eſt mors in victoriâ: in Græco eſt ὡς νίκᾳ. Salvinus.

3. ἢ ῥίβας, καὶ ὁ ῥίβδος) Sic ὁ λίθος, & ὁ λίδος. Polit.

4. ἔστηκε δερκέσθαι ὁ χαλκός) Poëta, διὰ δ' ἔστηκε χαλκὸς Ἥφαιστ'. ita ut ſit ἀνέχεται. Polit.

5. φάσθαι) ita ut ſit φάναι, καὶ πλεονασμῷ τῆ σ', φάσθαι. ὅθεν, μεταφορᾷ τῆ μίλητος ἐπὶ ἐνεργῶν, μετὰ τὸ ῥητικὸν ἁ, ἀφάσεως. Polit.

6. ἄτιμος) Pœna ἀτιμίας erat graviſſima apud Athenienſes, quare ἄτιμοι dicebantur, ideſt, ignominioſi, qui omnibus reipublicæ, & civitatis honoribus privati erant. Salvin.

Harpocration: Ἄτιμος. τέτω ἰδίως ἔπλε Δημοσθένης Φιλιππικῇ ε. ἄτιμον δ' ἂν τις ἀποκτάνας οὐκ ὑπέσχετο ἀποτίμῳ. Polit.

per ſe ſola aliquando adhibetur loco verbi ἔστιν, *ineſt*: ut cum dicit, ὅ τοι ἔστι δέος. videlicet ὑπ ἔστιν σοι φόβος. *non tibi ineſt timor*. ac ſimiliter præpoſitio μέτα, retracto accentu, dicitur pro μέτεστι, *ſimul eſt*, *intereſt*, ut palam facit Euripides: ſic etiam τὸ πάρα. Id autem tum pro ſingulari accipitur verbo πάρεστιν, *adeſt*; tum pro plurali. Cujuſmodi eſt, πάρ' ἐμοί γε ϗ ἄλλοι. *adſunt mihi & alii*. Similique modo ſeſe habet τὸ ἔνι· quæ eſt ipſa præpoſitio ἐν, *in*, cum epectaſi. Nam & id, modò accipitur pro ἔνεστι, videlicet ὑπαρχει, *ineſt*; modo pro ἔνεισιν, *inſunt*. ut alibi: ἐπὴ ὅ οἱ ἔνι φρένες, ἠὲ ἤβαιαί. *quoniam non inſunt ei præcordia, ne tantilla quidem*. Hoc ipſum autem ſchema veteres vocant metatypoſin, ſeu transfigurationem, quatenus, ut docent, ex compoſito factum eſt ſimplex, videlicet ex voce compoſitâ transformatum eſt, ac recuſum in ſimplicem. Nec quidquam eſt novi, ſi ipſæ hæ præpoſitiones, deficiente verbo ſubſtantivo, loco ejus ſumantur. Pleriſque enim in locis deficitur per ellipſin conſtructio verbis ſubſtantivis. Sed illud magis novum, quòd præpoſitio ἄνα, retracto accentu, accipiatur pro verbo ἀνάστηθι, *ſurge*, *exſurge*, ut eſt illud: Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράων. *Verùm ſurge ex ſedibus*. Illud inſuper novum, quòd præpoſitio ἀντι, ipſa per ſe verbum faciat τὸ ἀντιάζει, videlicet ἀντιαρὺ γίνεσθαι, *occurrere*, *ſive obviam fieri*. Sicuti & τὸ ἀντιόων, *occurrens*; *ſive obviam factus*: nec non nomen τὸ, ἀντίος, *adverſus*, *ſive ex adverſo poſitus*. unde & ὁ ἐναντίος, *contrarius*: & verbum τὸ ἐναντιῶ, *adverſor*, *vel obſiſto*. Sic etiam ex præpoſitione περὶ factum videtur nomen proprium, ὁ Πέριμος, *Perimus*; & ex præpoſitione ἀμφὶ ὁ

Ἀμ-

μόνη αὐτὴ καθ' αὑτὴν λίθεται ἀντὶ ῥήματος τῦ ἔστιν· οἷον, ἤτοι ἔστι δέος, ἀντὶ τῦ ἐκ ἔστιν σοι φόβος. ὡσαύτως ϗ ἡ μέτα πρόθεσις, τὸ τόνον ἀναβιβάσασα, λέγεται ἀντὶ τῦ μέτεστιν, ὡς ϗ Εὐριπίδης δηλοῖ· ἔστω ϗ τὸ, πάρα. Τῦτο δὲ ϗ ἀντὶ ἐπικῦ λαμβάνεται ῥήματος, τῦ πάρεστι, ϗ ἀντὶ πολιτικῦ· οἷον, πάρ' ἐμοί γε ϗ ἄλλοι. Ὁμοίως ϗ τὸ ἔνι· ὅπερ ἐστὶν ἡ ἐν πρόθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως. Καὶ αὐτὸ μὲν ϗ ὁτὲ μὲν, ἀντὶ τῦ ἔνεστιν, ἦγουν ἐνυπάρχει, νοῦται· ποτὲ δὲ, ἀντὶ τῦ ἔνεισιν. ὡς τὸ, ἐπὴ ὅ οἱ ἔνι φρένες, ἠὲ ἤβαιαί. Τῦτο δὲ τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ, μετατύπωσιν καλῦσι, λέγοντες, ὅτι ἐκ συνθήκης ἁπλῆς γέγονεν, ἦγουν μεμετατύπωται ἀπὸ συνθέτε λέξεως εἰς ἁπλῆν. Καὶ καιρὸν μὲν, ἐὰν αἱ προθέσεις αὗται, ὑπαρκτικῦ ῥήματος λήψοντος, λαμβάνωνται ἀντ' αὐτῦ. Ἐν πολλοῖς ϗ ἡ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἔλλειψις σύλληξις. Ἐκεῖνο δὲ καιρότερον, ἐὰν ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ἀναβιβασθέντος τῦ τόνε, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος τῦ ἀνάστηθι, ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράων. Ἔτι δὲ καιρὸν, ϗ ἐὰν ἡ αὐτὴ πρόθεσις, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ποιῇ ϗ ῥῆμα τὸ ἀντιάσαν, ἦγουν ἀντικρὺ γίνεσθαι. ὥσπερ ϗ τὸ ἀντιόων· ἔτι δὲ ϗ ὄνομα τὸ ἀντίος. ὅθεν ϗ ὁ ἐναντίος· ϗ [3] τὸ ἐναντιῶ ῥῆμα. Οὕτω δὲ ϗ ἐκ τῆς περὶ προθέσεως ὁ Πέριμος, κύριον, φανῆται γενόμεν, ϗ ἐκ τῆς

Rom. p. 75.

ἀμ-

T 2

1. τὸ ἔνι) Sic ἀπὸ τῦ ἐν, dicitur ἔνι. pro ἔνεστι. *ineſt*. *licet*. Adverbium ἔνιον pro ἔνεστιν ἔνι, ideſt, ἔξεστιν ἔνι. ideſt, *interdum*. Salvin.

2. ἐπὴ ὅ οἱ ἔνι φρένες) Homerus lib. ξ' Il. v. 141. Sic lib. σ' Od. v. 354. ἐπὴ ὦ οἱ ἔνι ξίφεϊ, οὐδ' ἤβαιαί. & lib. φ' v. 288. ἔνι τοι φρένες, οὐδ' ἤβαιαί. Etymologus: πολλαὶ αἱ προθέσεις ἐπιτεθεῖσαι ῥήμασιν, οἷς τὸ, Ἀλλ' ἄνα. ϗ, ἔνι τοι φρένες. Politus.

3. τὸ ἐναντιῶ) In uſu tamen eſt τὸ ἐναντιόομαι. Polit.

χάτης, [2] κυνοχάϊτα Ποσειδάων, διὰ συνεγαλμένως τῦ ά· ἀπὸ δὲ τῦ ἠπύτης, ἠπύτα κῆρυξ, ἤγουν φωνητικὸς, παρὰ τὸ ἠπύω τὸ φωνῶ. Οἱ μὲν γὰρ μεταπλασμοὶ, ὡς προεγράφη, ἀπὸ τελικῦ γίνονται εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν. οἷον, τὸ ἀλκῆ, ἀπὸ τῦ ἡ εἰς ί μετεπλάσθη ἐν τῷ, ἀλκὶ πεποιθώς. ἅπερ εἰσὶ καὶ ἀμφότερα τελικὰ δοτικῆς. Ὡσαύτως καὶ τὸ, ὄσσε δυϊκόν, ὃ δηλοῖ τὰς ὀφθαλμὰς, μεταπλασθὲν ἐν τῷ ὄσσε, εἰς συγγενὲς μετέπεσε τελικόν. Καὶ γὰρ καὶ τὸ μεταπλασθὲν ού, καὶ τὸ έ, εἰς ὃ μεταπέπλασται, τελικά εἰσι τῶν δυϊκῶν. Ὁμοίως ἔπαθε καὶ τὸ [3] ἐρυσάρμαλοι
Bas. p. 57. ἵπποι ἐν τῷ ἐρυσάρματες. Καὶ ἡ οἱ γὰρ δίφθογγος, καὶ ἡ ες δὲ συλλαβὴ, εὐθείας πληθυντικῆς εἰσὶ τελικά. Τὸ μέσον ἱππότης ἱππόται, καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ύς εὐθειῶν εἰς ά μεταπεσόντα, μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. Καὶ ἴσως οὐδὲ μεταπλασμὸν τὸ τοιοῦτον κλητέον. Τὸ γὰρ ά τοῦτο, ἐκ εὐθείας ἐνικῆς ἀρσενικῆς ἐστὶ τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τῆς ὦ ἱππότα, καὶ ὦ τοξότα. Ἔστι δὲ, κατὰ τὰς παλαιὰς, Βοιωτῶν, καὶ Αἰολέων ὁ ἰδιότατος τύπος τῦ σχηματισμῦ. Διὸ καί τινα ἐκ τῶν ἰδιοτάτων προπαροξύνεσθαι, ὡς ἐνταῦθα τὸ, μητίετα Ζεὺς, ἐκ τῦ μητιέτης γενόμενον, [4] ὃ δηλοῖ τὸ βουλευτικόν. Μῆτις γὰρ ἡ βουλή. καὶ ἐκ τῦ ἀκακήτης, τὸ, ἀκάκητα, ὁ ἠρεμαῖος, καὶ μὴ κακοποιῶν. Προπαροξυτικοὶ γάρ εἰσιν οἱ Αἰολῆς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύναθαι, παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον, καὶ ἄλλα μυρία. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ μητίετα Ζεὺς, καὶ μητιόεις λέγεται· ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος ἐν τῷ, Διὸς μέγα βουλεύοντος.

ρλή. Ὅτι

mator, ἠπύτα, de præcone, videlicet clamosus, ab ἠπύω, quod est vocem emitto, seu clamo. Metaplasmi enim, ut supra scriptum est, fiunt ex terminali in aliam terminalem, in quam similiter casus desinunt: ut τῇ ἀλκῇ, *robore*, ex ἡ per metaplasmum transit in ί, ubi legitur ἀλκὶ πεποιθώς. *robore fretus*. quæ utraque littera terminalis est dativi. Itidem τὸ ὄσσω duale, quod oculos significat, in cognatam terminalem degenerat, dum mutatur in ὄσσε. Etenim, tum ω, quod mutatur, tum ί, in quod mutatur, terminalia sunt dualium. Similem etiam metaplasmum habet τὸ ἐρυσάρματοι ἵπποι, *currum trahentes equi*, in τὸ ἐρυσάρματες. Nam & diphthongus οί, & syllaba ές, terminant nominativum pluralem. Verùm τὸ ἱππότης ἱππόται, aliaque hujus generis, quum a rectis in ής transeant in ά, novum atque admirabilem metaplasmum habent. Atque hic forsan ne metaplasmus quidem est vocandus. Hoc enim ipsum ά, non terminale apud nos est recti singularis masculini, sed vocativi, ideſt, ὦ ἱππότα, *o eques*, & ὦ τοξότα, *o sagittarie*. Est autem, juxta veteres, Bœotorum, atque Æolum hujusce modi forma figurationis. Ideoque ex his nonnulla acuuntur in antepenultimâ, ut hoc loci τὸ, μητίετα Ζεύς, *consiliarius Juppiter*: quum factum id sit ex μητιήτης, quod consiliarium, sive consiliatorem, significat. Μῆτις enim, consilium. Et, quod factum est ex ἀκακήτης, τὸ, ἀκάκητα, ideſt, pacificus, & qui nihil facit mali, aut nocumenti. Æoles enim acuere plerumque amant antepenultimam, ut perspicuum etiam facit τὸ δύανθαι, *possibilis*, quum id apud eos in antepenultimâ acuatur, & alia sexcenta. Quod porrò volo, observes, ὁ μητίετα Ζεύς, *consiliarius Juppiter*, dicitur quoque μητιόεις, *consilio pollens, sive abundans*. cujus interpretationem Theocritus affert, cum dicit, Διὸς μέγα βουλεύοντος. *Jovis multa, ac magna consilia agitantis*.

CXXXVIII. Re-

1. ὁ πξίτης, πξίτα) Sic περιλαμπρίτα Ζεύς, *μητίετα Ζεύς*, nominativus Æolicus, qui concurrit cum vocativo communi. ὦ περιλαμπρίτα. ὦ μητίετα. & ab hoc Latini fecerunt, *hic Poëta*. scilicet a nominativo Æolico; quum a communi derivatum, esset *hic Poëtes*. Salvinus.

2. κυνοχαίτα) l. κυανοχαίτα. Polit.

3. ἐρυσάμματοι ἵπποι ἐν τῷ ἐρυσάμματες) lege ἐρυσάμματοι; & ἐρυσάμματες. Polit.

4. ὁ δηλοῖ τὸ βουλευτικόν) Suidas: Μητίετα. μητίοεις. ὁ βουλευτικός. Ubi malim legere προπαροξυτόνως, μητίοεις. Polit.

ſive genere ortus divino· διοτρεφὴς verò, ὁ τραφὴς ὑπὸ τοῦ Διός, *nutritus ab Jove*. Ceterùm, ut conſtat, non modò ex genitivo Διὸς, *Jovis*, fit hæc nominum compoſitio; verùm etiam ex dativo. cujuſmodi eſt διόπτης, *ab Jove delapſus*, de fluvio. διόφιλος, *Jovi charus*, ex quo, per craſin, Δίφιλος, *Dipbilus*, nomen proprium. Διτρέφης, *Ditrephes*, proprium. διοπτὴς, *ab Jove demiſſum, ſive e cœlo delapſum*, de Palladio. Quod deinde ſequitur, πόλεμόν τε, μάχας τε, *bellaque, pugnaque*, vel, ex paralleliſmo, rem eamdem ſignificat, vel differentiam quamdam habet ipſarum vocum: quandoquidem unus aliquis μάχεται ὁ λόγος, *pugnat quoque verbis*, ut claro argumento eſt ea, quæ dicitur, λογομαχία, *verborum pugna*; atque ipſe etiam Poëta paullo poſt ait: μαχεσαμένω ἐπέεσσι. *pugnantes verbis*. Non dicitur quis tamen πολεμεῖν λόγοις, *verbis bellare*. Præterea verò μάχη, *pugna*, ipſe dictus eſt virorum conflictus, παρὰ τὸ αἷμα χέειν, *a fundendo ſanguine*. At verò ὁ πόλεμος, *bellum*, tum de exercitibus dicitur inſtructis ad pugnam, tum de tempore ad prœliandum comparato. Atque huc facit illud: πολεμίζειν, καὶ μάχεσθαι, *bellare*, & *pugnare*. Rurſus ſciendum, τὸ ἐχθιστος, *inimiciſſimus*, *vel maximè inviſus*, non eſſe hic propriè ſuperlativum; ſed ſimpliciter id ſumptum eſſe pro ἐχθρὸς, *inimicus*; ut nequis cogatur intelligere, inviſos omnes fuiſ-

γὼ, ὁ δῖος τὸ γένος· διόπρεφὴς δὲ, ὁ τραφὴς ὑπὸ τοῦ Διός. Δῆλον δὲ, ὡς ἀ μόνον ἐκ τῆς Διὸς γενικῆς αἱ συνθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. οἷον, ὁ διόπετὴς ποταμός. Διόφιλος, ἐξ οὗ, κατὰ κράσιν, Δίφιλος κύριον ὄνομα. Διόπρέφης κύριον. διοπετὲς Παλλάδιον. Τὸ δὲ πόλεμοί τε, μάχαί τε, ἢ ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ αὐτό, ἢ καὶ διαφορά τις ἔστι τῶν λέξεων· ἡ γε μάχεται μέν τις καὶ λόγοις, ὡς καὶ ἡ λογομαχία δηλοῖ· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ποιητὴς μετ' ὀλίγα φησὶ, μαχεσαμένω ἐπέεσσι. πολεμῆν δὲ λέγας ἐ λέγεται. Καὶ ἄλλως δὲ μάχη μὲν, αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συνισβολὴ, παρὰ τὸ αἷμα χέειν· ὁ δὲ πόλεμος, καὶ ἐπὶ παρατάξεων, καὶ μαχίμου καιροῦ λέγεται. Χρήσιμον δὲ ὧδε καὶ τὸ, πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἔχθιστος ἐπὶ τῶν οὐκ ἔστι κυρίως ὑπερθετικὸν, ἀλλὰ ἁπλῶς εἴληπται ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ τις νοῆσαι, ὅτι πάντες μὲν ἐχθροὶ ἦσαν τῷ Ἀ-

γαμέ-

1. διωτὸς) lege, διὸς. Et ſic Frobenius. *Polit.*

2. κατὰ τὰς ταῦτα δεξάσης εἰρήσεις) Horat. *Quem tu Melpomene ſemel Naſcentem placido lumine videris.* horoſcopum intelligit. *Salvinus.*

3. ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆος) V. Callimachi hymnum in Jovem. *Salvin.*

4. διοβρὶς ουσίαν τὴν ἀρχικὴν) Διοβρὶς ob beneficium matris, & liquidæ poteſt ſecundam producere: quod non accidit in Διητὸς. ideo neceſſitate metri prima producitur, ut in hexametro locum habeat. Sic ob metri neceſſitatem primam in præpoſitione διὰ produxit Homerus Iliados libro tertio. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινὸς ἔγχεος ἰθύς. Sic Διητὸς non διὸς τὸ γένος, ſed ἐκ Διὸς γεγενημένος. Salvinus.

5. διὸς ὁ ἐνδοξος) A genitivo διὸς, *Jovis*, factum fuit διΐος, *Jovialis*, ut eſt in Aſtrologorum libris. & a διΐος, per craſin δῖος, *dius*, *divus*, *divinus*. Quare prima in δῖος longa eſt, cum duas breves valeat, quemadmodum prima in Diphilus, quia eſt a Διὶ φίλος, *Jovi carus*. Salvin.

6. δῖος τὸ γένος) lege, διὸς. Viderat etiam Frobenius. *Polit.*

7. διοπετὴς) Διοπετὴς. *a Jove delapſus, ab Jove miſſus*, dicitur etiam nomen a genitivo derivatum; διοπετὴς. Tibullus: *Et videar cœlo miſſus adeſſe tibi.* Juvenalis: *Tertius è cœlo cecidit Cato.* ἐκ Διὸς ἐπεσεν. Idem: *Cœlo deſcendit γνῶθι σεαυτὸν.* Salvinus.

8. μαχεσαμένω) Poëta, μαχεσαμένῳ. Polit.

9. πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι) Ita apud Latinos, πόλεμος, bellum, *μάχη*, prœlium. *Salvin.*

πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι) *Prœlia belli* dixit Virgilius ad deſignandam differentiam. Appoſitè Ammonius: Μάχη, καὶ πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἰδίωμα· πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καθ' ὃν περὶς τὸν μάχην παρασκευή. Et Nonius Marcellus c. 5. *Bellum, & Prœlium hoc differunt, quòd prælia partes ſunt belli, hoc eſt, in bello congreſſiones. Lucilius lib. 26. Ut populus Romanus villus vi, & ſuperatus prœliis ſæpe eſt multis: bello verò numquam.* Politus.

10. ὅτι πάντες μὲν ἐχθροὶ ἦσαν τῷ Ἀγαμέμνονι) ἐχθιστος propriè eſt ſuperlativum, non quòd, ut Euſtathius ἀναβολογεῖται, alii eſſent omnes inimici Agamemnoni; non exteaſivè, ut ita dicam,

ἡμῖν. Τὸ δὲ ἐσσί, Γαιπτικὸν μέν ἐςι, καὶ ὡς λογογραφίαν ἁ χρήσιμον· παράγελαι δὲ ἅπαντες. Ἔςι ῥῆμα ἔω, ἢλιῶν ὕπαρξιν· ἐξ οὗ, καὶ παραγωγὴν, πρώτη τὰ λέλυκα ὡς μί, γίνεται ἐμί· ἡ ὑπάρχω. ὃ, προσλαβὸν τὸ ί, γίνεται ἰμί. Ἐκ ἧττα τῦ ἐμί, πρώτη ἧς μ' ὡς σ', ἧς λόγῳ ἧσν ὡς μί ἐνεςώτων, γίνεται τὸ δεύτερον, ἔς. Καὶ ἐπὴ ἀδέποτε ῥῆμα μονοσύλλαβον συςέλλεται, χωρὶς ἧς θές, δός, ἕς, ἀνάγκη ἐκταθῆναι ἡ ἕς, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχης, καὶ γενέσθαι μακρὸν φύσει, ἢ θέσει. 3 Ἀλλὰ φύσει μακρὸν οὐκ ἔςι γενέσθαι. Ἡ γὰρ τὸ ἑ ὡς ἡ τραπήσεται, καὶ συνεμπίπτει τῷ ἧς, αὐτὶ τῦ ἔφης· ἢ τὸ ί προσλήψεται, καὶ γενήσεται ἧς. Ἀλλὰ τῦτο προκαλεῖται, δεύτερον πρόσωπον ἶναι ἧς ἡμί, καὶ ἧς ἧμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἔρχομαι, ὡς τὸ, Τίς, πόθεν ἧς ἀνδρῶν; Ἀναίγκη ἦν, ἐπὴ ἁ δύναται φύσει ἐκταθῆναι, γενέσθαι καὶ χᾶν χᾶν θέσει μακρόν. Καὶ λοιπὸν, διπλασιαζομένυ τῦ σ', γίνεται ἔσσι. Ἐπὴ δὲ ἀδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ὡς δύο σύμφωνα ἐπὶ αὐτὰ καλαλήγει διὰ τὸ δυσεκφώνητον, φλεσταίζει τὸ ί, καὶ γίνεται ἐσσί. καὶ ὅτως ἀναπληρῶται τὸ λεῖπον, διὰ τῆς τῦ ί ἐπεκτάσεως. Ἔςι δὲ μοναχὸν τὸ ῥῆμα. Οὐδὲν γὰρ τῶν δευτέρων προσώπων ὡς ί λήγει. Διὸ οὐδὲ ἐφελκυσικὸν πώποτε τὸ ν γίνεται, ὡς τὸ τίθησι, καὶ δίδωσι, καὶ τὰ ὅμοια.

ρμ'. Ὅτι οἱ κατὰ κλῆσιν ἐθνικὴν Μυρμιδόνες κεκλημένοι, οἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι, Φθιώ-

aut nos ipsos venditare, oportet; multò minùs ob ea, quæ minimè omnium in nostra sunt potestate. Ubi τὸ ἰωί, *es*, Poëticum est, neque ad solutam orationem accommodatum. Derivatur autem hoc modo. Est verbum ἔω, substantivum: ex quo, per paragogen, mutatâ terminali in μί, fit ἰμί, ideſt, *sum*. quod assumpto τῷ ί, fit ἰμαί. Ex hoc ipso ἰμί, versâ litterâ μ' in σ', ad exemplum Præsentium in μί, fit secunda persona ἰς. Quoniam verò verbum, unâ constans syllabâ, numquam corripitur, si excipiamus τὸ θὲς, *pone*, δὸς, *da*, ἕς, *mittito*; necesse erat, produci τὸ ἕς, quod significat *es*, *sive exsistis*, fierique illud longum naturâ, vel positione. Atqui naturâ longum esse non potest. Aut enim τὸ ἑ vertetur in ἡ· & tunc concurrit cum ἧς, quod idem est, atque τὸ ἔφης, *dixisti*. Aut assumet τὸ ί, & fiet ἧς. Sed hoc jam antea usu præceptum est, ut sit secunda persona τῷ ἰμί, & τῷ ἧμι, quod significat *venio*, *vel eo*, juxta illud: Τίς, πόθεν ἧς ἀνδρῶν; *Quis, unde venis virorum?* Quoniam igitur produci non potest naturâ; longum saltem fiat, necesse est, positione. Ac proinde, geminato σ', fit ἴωσσι. Sed, quia nulla unquam vox Græca, ob duritiam, atque asperitatem soni, in duas consonantes easdem desinit, additur τὸ ί, & fit ἰωσσί. atque ità id, quod deficit, expletur epectasi τῦ ί. Et verbum hoc est μοναχὸν, *ideſt*, *solitarium*. Nulla enim ex secundis Personis desinit in ί. Quocirca nec vim unquam habet attrahendi, adscisendique τῦ ν, ut τὸ τίθησι, *ponit*, δίδωσι, *dat*, aliaque hujus generis.

CXL. Phthiotæ appellati ii, qui gentili nomine vocati fuerunt Myrmidones, subjectique erant Achil-

dicam, ad alios; sed intensivè; non comparativè, sed absolutè: inimicus scilicet, quantum potest fieri; non inimicus simpliciter, sed supra modum inimicus; inimicissimus, odiosissimus. *Salvinus.*

1. θεῶν ἀλεύασθαι) Ad mentem hîc Eustathii omnino quadrat id, quod habet Homerus lib. χ' Il. v. 15. Ἐκέκλετο, θεῶν ἀλεύασθαι πόνον. Nam in altero simili loco, quem videtur Eustathius in animo habuisse, non ἀλεύασθαι est, sed ἀλεύασθε: ubi scilicet Menelaus sic per iram Jovem compellat: Ζεῦ πάτερ, ἦτοι σῶν θεῶν ἀλεύασθε ἄπαντες. Qui tamen locus accommodari huc non potest: quum verè ibi, & propriè τὸ ἀλεύασθαι sit εὐχαριστικόν. Est enim σῶν ἀλεύασθε. Rem spectemus, quam vult; non verba, quæ citat, attendit Eustathius. Suâ etiam ipse memoriâ aliquando decipitur. *Politus.*

2. σαώσεις) Ita *fecisti*, *jussit*, pro vocibus positivis, & prototypis accipiuntur. *Salvin.*

3. Ἀλλὰ φύσει μακρὸν οὐκ ἔςι γενέσθαι) A priscâ secundâ personâ verbi substantivi, ἐς, profluxit Latinum *es*, quod ideo breve est, quia ε semper breve est, & eandem hîc retinet apud Latinos naturam. Ita faxo apud illos est instar futuri Græci πράξω. Faxim verò εἰνὶ τὸ πραξαίμι. Sum prima persona verbi substantivi, est ἐμί, primâ syllabâ densatâ, ut hæc vis, vinum, εἰνὸ τὸ ἐς. οἶνος. primâ syllabâ aspero spiritu affectâ. Atque ità Latini in verbis a Græcis sumpserunt; quorum densum spiritum modo litterâ *s*, modo litterâ *u* consonante repræsentabant. Ad hunc modum *memordi*, *pepugi*, instar Græcorum præteritorum a mordeo, & pungo. Latini effingebant, ut videre est apud Gellium in Noctibus Atticis. *Salvinus.*

cos, propter formicinum, ut ita dicam, vivendi inſtitutum, μύρμηξι, *formicis*, aſſimilarent, Myrmidonas appellarunt. Verùm inde poſtea nonnulli cum Æaco Phthiam commigrantes, eam ipſi ſecum appellationem abduxerunt, &, quum inſularibus, conterraneis ſuis, conceſſiſſent, ut Æginetæ nominarentur; Phthiotas ipſi de ſuo nomine Myrmidonas vocarunt. Atque hæc quidem ita dicta ſunto. Ceterùm alii Æacum tradunt, bono adeò atque juſto uſum eſſe in ſubjectos ſibi populos imperio, ut regio, in qua præfuit, e paucitate hominum quam maximâ ad magnam multitudinem excreverit; datuſque inde locus ſit fabulæ, perinde quaſi agrorum formicæ, ad Æaci vota, in homines tranſierint. Quin & in aliis quoque rebus parœmiæ uſus obtinuit, ut bonam ac magnam fortunam ex formicis declararet, atque exprimeret: ut cum myrmeciam dicit bonorum, *ideſt*, *ingentem bonorum copiam*, *ceu formicarum*. Atque huc etiam quodammodo ſpectat id, quod ait Theocritus: μύρμηκες ἀνάριθμοι. *formicæ innumerabiles*. de magnâ populi multitudine.

CXLI. Τὸ ἀνάσσειν, *regnare*, *ſive dominari*, ut & τὸ ἡγεῖσθαι, *præire*, & τὸ ἄρχειν, *imperare*, *ſive principatum obtinere*, modò cum genitivo, modò cum dativo conſtruitur. Ut, Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, *Myrmidonibus regna*, idem eſt, atque τὸ, Μυρμιδόνων ἄνασσε. *Myrmidonum regna*. ſive *rex eſto Myrmidonum*. Quod in libro ϛ' dicit, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσιν. *Et impera Myrmidonibus*. Sic etiam quis Τρώων ἡγεῖται. *Dux eſt Trojanorum*. & Τρώεσσιν ἡγεῖται. *Trojanis præit*. adeo ut hæc verba

χῆαν ἦναι, ἀγαθὴν δὲ τὰ ἕτερθεν. Διὰ τοῦτο τοίνυν τὰς ταῦτα ποιοῦντας μύρμηξιν ἀκάζοιλες οἱ ἰδόντες, διὰ τὸ τῆς διαίτης, ὡς ἀπεῖκε, μυρμηκόβιον, Μυρμιδόνας ἐπεκάλεσαν αὐτούς. Ἐκεῖθεν δὲ ὕστερον [4] τῷ Αἰακῷ συμμετοικισθέντές τινες εἰς Φθίαν, συνανῴκισαν ἑαυτοῖς καὶ τὴν κλῆσιν, καὶ τοὺς μὲν πατριώτας νησιώτας, [5] Αἰγινήτας ἀφῆκαν καλεῖσθαι· τοὺς δὲ Φθιώτας, ἐξ ἑαυτῶν εἰς Μυρμιδόνας μετέθεντο. Καὶ ἕτω μὲν ταῦτα. Ἕτεροι δὲ ἀγαθὸν ἦναι τὸ Αἰακὸν ἱστοροῦντες λέγουσιν εἰς τὸ ἄρχειν, φασὶν, ἀπὸ πολλῆς ὀτιμάλιςα λεπαινδρίας, τὴν ὑπ' αὐτῷ γῆν [6] εἰς πολυανθρωπίαν ἐπαυξηθῆναι, κἀντεῦθεν διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ὅτιπερ εἰ καλὰ χώραν μύρμηκες, ἄνδρες τῷ Αἰακῷ ἐγένοντο καὶ εὐχλοΐ. Εἴωθε δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐν ἄλλοις τὸ πολὺ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ μυρμήκων λαλεῖν· ὡς καὶ ὅτε μυρμηκιὰν φησιν ἀγαθὸν. Συντελεῖ δέ τι ἐνταῦθα καὶ Θεόκριτος, εἰπὼν [7] μύρμηκες ἀνάριθμοι· ἐπὶ πολυπληθέας λαοῦ.

ρμά. Ὅτι τὸ ἀνάσσειν, ὥσπερ καὶ τὸ ἡγεῖσθαι, καὶ τὸ ἄρχειν, ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ συλλέγεται. οἷον, Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, ἀντὶ τοῦ Μυρμιδόνων ἄνασσε. Ἐν δὲ τῇ ϛ' ῥαψῳδίᾳ, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι, λέγει. Οὕτω καὶ Τρώων ἡγεῖταί τις, καὶ Τρώεσσιν ἡγεῖται· διαφερούσης τῆς τῶν ῥημάτων συλλήξεως, ὡς καὶ πρὸ τού-

1. οἳ ἀνδρότητος μετασχεῖν) quod Lycophroni eſt ἀνδρῶσι. Politus.

2. ἐκ τῆς αὐτῶν φρυγίου σύτλης) Ovidius l. 7. Metam. vſſ. 654.

Myrmidonaſque voco, nec origine nomina fraudo.

Polit.

3. σχεδὸν μύρμων) Theocritus Ἀδωνιαζούσαις. Ὦ θεοὶ, ἴσος ὄχλος· μυρμάκες ἀνάριθμοι, ἢ ἄμπυξ. Virg. *Ut nigrum campis agmen*. Salvin.

4. τῷ Αἰακῷ συμμετοικιθέντες) Alii Peleum tradunt, ob occiſum fratrem Phocum, Phthiam ex Ægina commigraſſe. *Polit.*

5. Αἰγινήτας) ut plerique quidem vocant. Nam Straboni olim, ſi credimus Stephano, ἐ πτολίεθρ Αἰγινῆτις. Politus.

6. εἰς πολυανθρωπίαν ἐπαυξηθῆναι) ad tantam certè incolarum frequentiam, ut ſcripſerit Pindari Scholiaſta ad Olymp. VIII. v. 31. fuiſſe in Æginâ πεντάκοντα ἐντὸς μοιρίδας οἰκητόρων. Polit.

7. μύρμηκες ἀνάριθμοι) Theocritus Syracuſiis: μύρμηκες ἀνάριθμοι. Politus.

Paullò ſupertius in Notis integrum Theocriti carmen adduximus. *Salvinus.*

ὅτι τὸ μὲν ὄδομαι, ὃ ἐστιν, ἐπιστρέφομαι, μέλω, κινοῦμαι, πρωτότυπον ἔχει τῆς τε ὀδύνης, καὶ τῆς ἐντοσιγαίου, καὶ τῆς ἀντοσίχθονος, καὶ τῆς ἀντοσιφύλλου ὄρους. Τὸ δὲ ἐγὼ ἄγω, ἀντὶ τοῦ ἄξω. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀπαγωγὴ, ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἀγελία, ἡ ἀπαγομένη λαφυραγωγίαν. περὶ δὲ λύτης, καὶ τῆς βασιλικῆς ἀδικίας, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρήσεται.

ρμβ'. Ὅτι ἡ Χρυσηΐς, ὥσπερ καὶ ἡ Βρισηΐς, πατρωνυμικῶς ἐρρέθησαν, ἀπὸ πατέρων τοῦ τε Χρύσου, καὶ τοῦ Βρισέως. Φησὶ γοῦν προϊὼν, [3] κούρη Βρισῆος. Φασὶ γὰρ, ὅτι ἐν ἀρχαίαις χωρογραφίαις φέρεται, ὡς Χρύσης, καὶ Βρίσης, ἀδελφοὶ ἦσαν, παῖδες Ἄρδυος. ὁ μὲν, οἰκῶν ἐν Πηδάσῳ ἐπὶ τῷ Σατνιόεντι ποταμῷ· ὁ δὲ Χρύσης, ἐν τῇ Χρύσῃ, διεχούσῃ τῆς Πηδάσου, ἡμέρας ὁδόν. Ἦν δέ, φασι, τῷ Χρύσῃ μὲν, θυγάτηρ Ἀστυόμη· τῷ Βρίσῃ δὲ, Ἱπποδάμεια. Τὰ δὲ Ὁμηρικὰ ὀνόματα, ταύτας ἀπὸ πατέρων μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τεθέντα, ὥς τινες καὶ τοῦτο ἔπον. Ὅτι τοῦ μὲν ὁ Ἀγαμέμνων, αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως κλισίαν ἐπαπειλῆται· προϊὼν δὲ, ἐπεὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, ὅτι αἱ δευτεραὶ πως φροντίδες σοφώτεραι, πτοεῖται τὴν τῆς ἐγχειρήσεως ἐπικίνδυνον, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ καὶ Ἀχιλλέως ἀκόπι δικαίως ἐπαπειλησαμένου, καὶ μεταφράζεται· καὶ οὐκέτι αὐτὸς ἔρχεται, ἀλλὰ στέλλει κήρυκας, ὡς ῥηθήσεται. Κλισία δὲ, ἡ αὐτοσχεδίως, καὶ ἐν πολυτελὴς οἴκησις, καὶ καρικὴ. ἥτις ἔστε θάλαμος, ἔστε οἶκος, ἔστε δόμος, ἔστε μέγαρον, ἔστ' ἄν τι τῶν τοιούτων κυρίως ῥηθείη. Ταῦτα γὰρ καὶ οἰκοδομηθέντα, καὶ παραμόνιμα. Σκηνὴ δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη λέγεται οἴκησις, καὶ ἐκ ἔστι καριωτέραν ἄλλως ἑρμηνέαν εὑρεῖν. Ταυτὸν γὰρ + κλισία τε, καὶ σκηνή· πολλοῦ ὅσον ἡ μὲν κλισία,

id justum. Non enim propter Phœbum, oppignerari Achillem oportebat. Ubi sciendum, τὸ ὄδομαι, hoc est, ἐπιστρέφομαι, μεταποῦμαι, *curo*, *laboro*, *commoveor*, primitivum esse τῆς ὀδύνης, *lintei*, itemque τῆ ἐνοσιγαίῳ, & τῆ ἀντοσίχθονι, *quatientis*, *& concutientis terram*; itemque τῆ ἀντοσιφύλλῳ ὄρει, *frondes agitantis montis*. Ad hæc, τὸ ἐγὼ ἄγω dictum est pro ἄξω. *ego ducam*. Atque hinc est ἀπαγωγὴ, qua quis in captivitatem abducitur, & ἀγελία, ea, quæ prædam abducit, vel prædam agit. Sed de hoc verbo, ac regiâ injuriâ paullò post sumus dicturi.

CXLII. Τὸ Χρυσηΐς, *Chryseis*, ut & τὸ Βρισηΐς, *Briseis*, nomina sunt patronymica, a patribus, Chryse, & Brise. Quippe dicitur infra κούρη Βρισῆος. *filia Brisei*. Ferunt enim, ex antiquis Descriptionibus locorum, Chrysem, ac Brisem fratres fuisse, filios Ardvos: hunc Pedasi ad Satnioëntem fluvium habitasse; Chrysem in oppido Chrysâ, diei iter distante a Pedaso. Chrysi porro filiam fuisse ferunt, Astynomen; Brisi Hippodamiam. His Homerica illa nomina a patribus, post earum captivitatem, imposita, ut nonnulli pariter tradiderunt. Quamquam nunc Agamemnon, ipse sese ad Achillis tabernaculum venturum esse comminatur; postea tamen, quandoquidem paullò ante dictum est, secundas quodammodo curas esse sapientiores; periculosam illam aggressionem formidat, & maximè, posteaquam atrociùs sibi Achillem minantem exaudit, & rem secum considerat. Neque jam ipse venit, sed caduceatores mittit, ut narrabitur. Porro autem κλισία, *tabernaculum*, rude est, nec sumptuosum habitaculum; sed temporis, & occasionis caussâ factum: quod neque cubiculum, neque domum, neque ædificium, neque ædes, neque aliquid hujusmodi, propriè appellaveris. Hæc enim ædificata, & stabilia. Sed hujusmodi habitaculum potissimùm dicitur σκηνὴ, *tentorium*. Nec aliam ad id explicandum vocem magis hac appositam, & accommodatam possumus invenire. Idem enim κλισία, *tabernaculum*, & σκηνὴ, *tentorium*: nisi quòd ἡ κλισία, *tabernaculum*, domum

1. χόλῳ ἐχόμην ἀκεσσάμενος) Virg. *manet altâ mente repostum Judicium Paridis, spretæque injuria formæ.* Salvinus.
2. διὰ Φοίβου) l. διὰ Φοίβον. Politus.
3. κούρη Βρισῆος) Ex Poetâ legendum videtur, κούρην. Polit.

Filia Brisei, hoc est, *Brisis*, ut *Achillei*, *Achillis*. *Ulyssei*, *Ulyssis*. Salvin.

4. κλισίη) Tabernaculum, diminutivum a taberna, & hæc a trabibus. σύσκηνος. *contubernalis*. Salvin.

gnus, merito adjecerit hæc verba: *ut benè intelligas, quantò potentior ſim te; horreatque itidem alius æqualem ſe mihi dicere, & ſimilem facere ἄντιον.* hoc eſt, ἄϋλαρυς, vel ἀπαρὸ, *e contrario, vel ex adverſo.* Ubi ſciendum, τὸ συγῶν non ſolùm uſurpari, quatenus idem eſt, atque *odiſſe*; verùm etiam quatenus ſumitur pro *horrere*, ut hoc loci. Et ducta hæc vox eſt per metaphoram ἀπὸ τῆς Στυγὸς, *a Styge*. quem fontem fabula ſcaturire apud inferos facit. de qua etiam Styge ſcriptum eſt ad Odyſſeam. Quod autem ſequitur, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, *æqualem ſe mihi dicere, vel ex æquo mecum loqui*, occaſionem dedit poſterioribus auctoribus componendi nomen τῆς ἰσηγορίας, *quæ par eſt libertas loquendi*. Nam ἶσον φάσθαι, *pari jure loqui*, & ἶσον ἀγορεῦσαι, *pari libertate ſermonem habere, ſeu concionari*, & ἰσηγορία, *poteſtas par loquendi*, vim, ſeu ſignificationem eamdem habent, atque in crimen ambo illa veniunt, ſi in regem fiant. Atque inde etiam compoſita eſt ἀντιλογία, *contradictio*: quum & ipſa ſit par libertas, & licentia loquendi. Præterea velim, obſerves, ut hoc loci rem eamdem Poëta pluribus verbis ſignificet. Nam ἶσον φάσθαι,

pari

ὡλεμώσαντι ἀλλήλοις ἰὼς ἀριζῆς ἶδν Ἀχαιῶν.

μμγ'. Ὅτι ὁ ἀπωλησάμενος ἵνα μέγα ἢ, μέζας ὢν ϗ αὐτὸς, εὐλόγως ἂν ἐπαγάγα τὸ, ὄφρ' εὖ ἰδῆς, ὅσον φέρτερός εἰμι σέθεν, συγερὴ δὲ ϗ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ϗ ὁμοιωθῆναι ἄνδρα. Ἰωλέζιν, ἄϋλικρυς, ἢ ἀϋλικρύ. Ἶσόν δὲ, ὅτι τὸ συγῶν, ἡ μέσον ἐστὶ τὸ μισῶν ἰάπε), ἀλλὰ ϗ ἐστὶ τῦ φρίσσειν, ὡς ϗ ἐνταῦθα. Μετήνεκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς συγὸς, ἣν ὁ μῦθος πηγὴν ἐν ἅδᾳ ἀναφομοῖ. ὧδὲ ἴης ϗ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται. Τὸ δὲ, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ἀφορμὴ γέγονε τοῖς μεταταῦτα, τῦ συνῆναι τὸ[12] τῆς ἰσηγορίας ὄνομα. Ἶσον γὰρ φάσθαι, ϗ ἶσον ἀγορεῦσαι, ϗ ἰσηγορία τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰσὶ· ψεκτὰ ὄντα ϗ ἄμφω, ἡ πρὸς βασιλέα γίνονται. Ἐκ δὲ τύτυ ϗ ἡ ἀντιλογία συνετέθη, ἰσολογία τις ὥσα ϗ αὐτή. Σημήνας δὲ, ὅτι ἰωλολογῆ ϗ ἐνταῦθα ὁ Ποιητής. Τὸ γὰρ ἶσον φάσθαι,

V ϗ

1. ἅ πίλων) ἀπὸ πιλημάτων. Politus.

ἅ πίλων) Hinc πίλος. L. *pileus*, cujus figura inſtar dimidii ovi ſtruthiocameli, ut eſt apud Lucianum, & in numis Bruti, Cæſaris interfectoris: in quibus pileus, libertatis ſignum, inter duos gladios. & fortaſſe hinc etymon *pellis*, quaſi tegmenti naturâ coactilis. *Salvinus.*

2. συνίςαται) Ex pellibus quoque. ut in divinis litteris, pelles Madian. Pſalmographus: Extendit cœlum, ſicut pellem. *Salvin.*

3. ὅθεν ϗ οἱ Σκηνῖται) qui & Σκηνῖται. Solinus c. 33. *Qui Scenita cauſſam nominis inde ducunt, quòd tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent.* Polit.

4. κλισιὰς) Suidas: κλισιάδες, δῆμοι Θέσπιος, ἢ κῶμαι. Polit.

5. ἐν Ὀδυσσείᾳ) lib. ω v. 207. *Polit.*

6. τὰ τῶν σποδῶν) Heſychius: Κλισίαν, παρασάς. σποδὸν, ϗ βίον φάσιν. Ab Atticorum conſuetudine eſt apud Heſychium τὸ κλισίον, παρεξοτίνους, quod apud Homerum σφονδυλιόωντα. Sed pro φάσις legendum puto apud Heſychium φάσις. Suidas: Κλισίον, τάπητα, ἐφ' ᾧ ἵζαντες οἱ βίες. Scribitur ibi κλίσιον, quod melius alii dicunt κλείσιον, eo quòd ſit παρὰ τὸ κλίνω. Hinc apud eumdem Suidam, ubi editum eſt κλίσιον, τὸ κυβάλαια, pro κυβάλαια, reponendum haud dubiè fuerat, βαλλία. quod in optimo codice Pariſienſi ſcriptum ſe reperiſſe teſtatur Ludolphus Kuſterus. *Politus.*

7. ὄγω) præſens pro futuro ἄξω, majoris efficaciæ gratiâ. *Salvin.*

8. Διοτρόφου ἀγῶνα) lib. χ' Il. v. 455. *Polit.*

9. χαρτὰ) unde per metatheſin grata. Salvin.

10. τῦ τῶν Τρώων ὑπερμάχου) *Jupiter in Trojanis; pro Troji ſtabat Apollo.* Salvin.

11. ὃν ὁ μῶϛος πηγὴν ὀνόμα) Per Stygem jurant Dii: quam, ut alibi paludem, ita fontem appellat Virgilius lib. XII. *Adjuro Stygii caput implacabile fontis, Una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita divis.* atque ideo credo per Stygem juraſſe, quia grave, horridum, atque terribile eſt deorum juramentum. Στυγὸν, *triſte, horrendum*, dolucitur a Styge. Idem Georgicon libro IIII. *tardâque palus inamabilis undâ Alligat, & novies Styx interfuſa coërcet.* inamabilis, στυγνὸ. Per Stygem jurant Dii, ut homines horteant. ἵνα συγόντες ϗ αὐτοὶ. *Salvin.*

12. τῆς ἰσηγορίας) ἰσηγορία rerum publicarum eſt propria: in quibus æquum omnibus civibus jus loquendi datur, ſententiamque ſuam dicendi. *Salvin.*

Στήθεσιν λασίοισι διοιδύσκε μεμαφίξιν,
Ἦ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τὸν μὲν ἔπειτ' ὤτρυνε, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐτανύσσαι,
Ἢ χόλον παύσαιτο, ἑηγενέσι τε θυμόν.
Ἕως ὃ ταῦθ' ὅρμαινε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν,
Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν. πρὶ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένη. τῶν δ' ἄλλων οὔτις ἐφᾶτο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἔτραπεν, αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην. δεινὴ δέ οἱ ὄπτι φάνθεν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

In pectoribus hirsutis bifariam cogitavit,
Utrum ipse gladium acutum educens a femore,
Illos summoveret, & ipse Atridam interficeret;
An iram sedaret, compesceretque impetum animi.
Dum ille hæc volvebat mente, & animo,
Trahebatque e vaginâ magnum ensem, venit itaque Pallas
E cælo. Eam enim præmiserat dea candidis ulnis Juno,
Ambos simul ex animo amansque, curansque.
Stetit autem a tergo, flavâque comâ apprehendit Pelidem,
Ei soli apparens. Nemo enim ex aliis videbat.
Obstupuit Achilles, retroque conversus est, statimque agnovit
Palladem Minervam. Terribiles autem ei oculi visi sunt:
Et eam compellans, altis verbis alloquens est.

ρμδ'. Ὀλιγόθριξ λάσια τὰ τῶ Ἀχιλλέως φησίν, ἢ ἰσιαῶτα, ὡς ἐκεῖνος, εἶλα πυκνὰ ταῖς θριξίν, ὁποῖοι πολλοὶ τῶν θερμοτέρων, οἷς ὦπται, ἢ ὑπὲρ σπιθαμὴν καθεμένου, ἰσιώτατον τὸ λάσιον· ἢ τὰ συνετὰ, καὶ τὰ μετάληψιν λέξεως. Λάσιον μὲν γὰρ, τὸ πυκνόν, ἤτοι [2] πυκνόν. Πυκνὸν δὲ, τὸ πυκνὸν, τὸ φρόνιμον ἐν πολλοῖς. ὥστε ἴση ἂν εἴη τῷδε λάσιον. ὅθεν καὶ τὸ, ἦτορ ἀναδίδωσι βουλεύματα λάσια, ἤτοι πυκνὰ, καὶ τὸ τῶ Αἰσχύλου ἠπῶν, ἐξ ἃ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, Πατροκλῆος ἐρᾷ, καὶ Πυλαιμένεος δὲ λάσιον κῆρ, καὶ ἰσιῶτον σημαινόμενον. Οὐ γὰρ δήπου πεπρίχωται τὸ κῆρ, ἐξ ἀνάγκης, ἀ καὶ ἔνιες καρδίαι ἐξ ἀναλογίας ἰσιωθῆναι ἐφάνησαν, [3] καὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἱστορίαι, ὡς καὶ ἡ τῆς Λυσάνδρου, καὶ ἡ τῆς κυνὸς τῆς Ἀλεξάνδρου. Εἶναι δὲ τὰ τῶν παιδίων, καὶ συνετὰ ἤδη λάσια, δηλοῦσιν οἱ φυσιογνωμονοῦντες. Λάσιον δὲ, ἔστι μὲν τὸ δασύ· γίνεται δὲ, ὥσπερ τὸ δασύ, ἀπὸ τῆς δὰ ἐπιτατικῆς μορίου, καὶ τοῦ σύω, ἢ σεύω τὸ ὁρμῶ, ἔνθα δηλαδὴ πολλὰ ὁρμῶσι, καὶ ἀναδίδοντα κάτωθεν τὰ τὸ δάσος ποιοῦντα, οὕτω καὶ τὸ λάσιον ἐκ τῆς λὰ ἐπιτατικῆς, καὶ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ· [4] ἀμὴν ἀπὸ τοῦ σεύω, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ διὰ δι-

CXLIV. Στήθη λάσια, *pectora hirsuta*, dicit illa Achillis, vel quæ talia erant, ut videtur, densis, crebrisque pilis, ut in plerisque hominibus calidioris temperamenti, in quibus vel ultra mensuram palmi diffusa cernitur densitas hujusmodi pilorum: vel eadem, ac sagacia, & prudentia, per metalepsin vocis. Λάσιον enim, *seu densum*, idem est, ac πυκνὸν, seu πυκνόν. Atqui πυκνὸν, & πυκνὸν, plerumque idem est, ac prudens. Quare erit στῆθος λάσιον, *pectus prudens*. Unde & illud: ἦτορ ἀναδίδωσι βουλεύματα λάσια. videlicet πυκνά. *Cor profert consilia prudentia*. &, ut cum Æschylo loquamur, ἐξ οὗ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. *ex quo proba, ac prudentia germinant consilia*. Ideoque infra, in hac significatione, Patrocli, & Pylæmenis appellat λάσιον κῆρ, *cor hispidum, sive hirsutum*. Non enim certè necesse fuit, corde eos esse pilosos: etsi, ut in priscâ est historiâ, nonnullorum corda ex incisione talia apparuerint, ut cor Lysandri, & canis, quem habuit Alexander. Hominum autem, qui callido sunt perspicacique ingenio, hirta esse pectora, sive hirsuta, apertè docent Physiognomones. Ceterùm λάσιον idem est, ac δασύ, *densum*. Quemadmodum verò τὸ δασύ, *densum*, fit ex particulâ intensivâ δά, & ex ex σύω, sive σεύω, quod est prorumpo, sive erumpo, quando nimirum multa ab imo erumpunt, ac proveniunt, quæ faciunt densitatem: sic etiam τὸ λάσιον, *densum, hirtum, hirsutum*, ex particulâ intensiva λά, & ex σῶ, quod significat pro-

Rom. p. 79.

1. ἄνω) Alii ἄνευ v. 230. hujus libri. *Polit.*

2. πυκνὸν) ἀπὸ τοῦ Πυκνὸς. *densus, compressus, compactus*, derivavit Latina vox *Pugnus*. Sicut ἀπὸ τοῦ δασὺς, est *densus*, Salvinus.

3. κατὰ τὰν παλαιὰν ἱστορίαν) Plin. hist. l. XI. cap. XXXVII. *Hirto corde gigni quosdam homines prodidit* (lego, *hirsuto*) *ne-*

que alios fortioris esse industriæ, sicut Aristomenen Messenium, qui CCC. occidit Lacedæmonios, &c. Lacedæmonii pectus dissecuere, causâ videndi, hirsutumque cor repertum est. Hactenus Plinius. Idem de Leonidâ Plutarchus in Parallelis. *Salvinus*.

4. ἀμὴν ἀπὸ τοῦ σεύω) Etymologus tamen dedacit ἐκ τοῦ λὰ ἐπιτατικὰ, καὶ τοῦ σεύω. Politus.

diverſam. Nam τὸ ἀλλάσσειν, *mutare*, dicitur etiam μεταλαμβάνειν. Exempli cauſſâ: ἔχων τις δόρυ, μεθέλαβε σάυλον. *Quum haſtam quis haberet, permutavit eam gladio.* Sic igitur eſt Metalepſis figura, quando vox prima a ſecundâ, quæ, per modum explicationis, æquè, atque ipſa, valet, ad tertiam tranſit ſimilem quodammodo ſecundæ. Ut, βροτὸς, *mortalis*, dicitur vir. Atqui idem etiam φὼς, voce oxytonâ. Sed & dicitur φῶς, φωτὸς, *lumen*, quod eſt nomen neutrum, contractâ voce; & circumflexâ ex φάος. Siquis ergo τὸ, ἀβρότην, videlicet noctem, quæ vox eſt compoſita ex particulâ privativâ ἀ, & ex nomine τῦ βροτῦ, videlicet τῦ φωτὸς, ſic accipiat, juxta veteres, ut idem ſit, atque τὸ ἀφώτιστον, *id, quod eſt lucis expers*, quippe quum ὁ βροτὸς ſumatur etiam loco φωτὸς, hæc verò vox dicatur item de lumine, vel ſplendore; facit Metalepſin: quia τὸν βροτὸν commutat in φῶτα: non tamen, quatenus id hominem ſignificat, quæ vox ejusdem eſt ſignificationis, atque ὁ βροτὸς, *mortalis*; ſed quatenus pro luce, ac ſplendore accipitur. Similiter etiam γλήνη eadem eſt atque ἡ κόρη, *pupilla*, oculi. Sed & κόρη ſimpliciter, ac generatim dicitur virgo, ſeu puella. Quo igitur in loco legimus, Ἔρρε, κακὴ γλήνη, is, qui dixit τὸ γλήνη, pro κόρη, videlicet *virgo, ac puella*, hoc eſt, *Abi in malum rem, timida puellula*; tranſitumque fecit a primâ voce ad tertiam, quæ non æquè valeret, ut prima, ſed ut ſecunda; figuratè & ipſe locutus eſt per metalepſin. Tale quoque ſupra τὸ λάσιον, quod eſt πυκνὸν, *denſum*.

At-

συγενὲς δ' ἑυτέρας λέξεως, τὸ ἰσόνομον λέγειαι μετάληψις, ἥτοι μεταλλαγὴ ἐκ τῆς δευτέρας τῆς ἰσοδυναμε ὡς πρὸ τρίτην πρὸ ἑτεροίαν. Λέγεται γὰρ μεταλαμβάνειν καὶ τὸ ἀλλάσσειν. οἷον, ἔχων τὶς δόρυ, μετέλαβε σάυλον. Οὕτως ἓν καὶ μετάληψις τὸ σχῆμα, ὅτε ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς καθ' ἑρμηνείαν ἰσοδυναμου ἑαυτῇ δευτέρας λέξεως μεταβῇ ὡς πρὸ τρίτην, πρὸ ὁμοίαν πως τῇ δευτέρᾳ. Οἷον, βροτὸς λέγεται ὁ ἀνὴρ. ἀλλὰ καὶ φὼς ὁ αὐτὸς, ὀξυτόνως. λέγεται δὲ καὶ φὼς φωτὸς τὸ ἑτερον, περισπωμένως ἐκ τῦ φάος. Ἐὰν ἓν τις τὸ, ἀβρότην, ἤγουν νύκτα, ἥτις σύγκειται ἐκ τῦ ἀ στερητικῦ μορίου, καὶ τῦ βροτῦ, ἤτοι τῦ φωτὸς, νοήσῃ ἀντὶ τῦ ἀφώτιστον, κατὰ τὰς παλαιὰς, ὡς τῦ βροτῦ λαμβανομένου καὶ ἀντὶ φωτὸς, τὸ δὲ φωτὸς λεγομένου καὶ ἐπὶ φωτισμῦ, μετάληψιν ἐποίησε, μεταλαβὼν τὸν βροτὸν ἐς φῶτα· πρὸ τὸ ἐπὶ τῷ ἄνδρα τὸν συγκειμ τῷ βροτῷ, ἀλλὰ ἐς τὸ ἐπὶ τῦ φωτίζειν. Ὁμοίως καὶ γλήνη ὁ κόρη τῦ ὀφθαλμῦ. Κόρη δὲ ἁπλῶς καὶ ἡ παρθένος· ἐν γοῦν τῷ, Ἔρρε, κακὴ γλήνη, ὁ ἀντὶ τὸ γλήνη ἀντὶ τῆς, κόρη, ἤγουν παρθένος, τουτέστιν, Ἔρρε, ὦ δηλὸν κοράσιον, καὶ μεταβὰς ἀπὸ πρώτης λέξεως ἐς τρίτην ἐκ ἰσοδύναμον τῇ πρώτῃ, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ, μεταληπτικῶς ἐχημάτισε καὶ αὐτός. Τοιοῦτον ἀνωτέρω καὶ τὸ λάσιον τὸ

Baſ. p. 60.

V 2 πυ-

1. ἔχων) Sic etiam ex Platone Suidas, & Diogenianus. Sed Platonis verba hæc ſunt in Alcibiade 1. p. 120. τὸν ἀνδραποδώδη (φαῖεν ἂν οἱ γνώμης) ἔχειν ἐνὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμαθίας. Politus.

2. ἄλλαττε) Frobenius, ἄλλαττον. quomodo etiam legendum conſtat ex Suidâ. *Polit.*

3. δηλ ἀνδραποδώδης) quæ etiam ceſſit in proverbium. *Politus.*

Plautus: *raſo capite capiam pileum.* ideſt, raſis ſervilibus in capite pilis, pileum libertatis inſigne capiam. ideſt, manumittar. Animum ſervilem in modum piloſum, ſeu capillatum, Plato intelligit, voluptatum ſervum, cupiditatum, atque affectionum vile mancipium. *Salvianus.*

4. ἀβρότην, ἤγουν νύκτα) Νύκτα δὲ ἀμαθείας. Homerus. *Salvius.*

5. ἐς τὸ ἐπὶ τῷ φωτίζειν) hoc eſt, in φῶς, *lucem*, tranſſumptione, ſeu metalepſi facta a φῶς, ideſt, *vir*. Vide Macrobium in Saturnalibus lib. 1. cap. VII. *Et aras Saturnias non ſanctiùs dedicando viros; ſed accenſis luminibus excellentes, quia non ſolum virtutum, ſed & luminis φῶτα ſignificat. Inde mos per Saturnalia miſſitandi cereis cepit.* Hactenus Macrobius. Oraculum erat: Καὶ κεφαλὰς ἄδῃ, καὶ τῷ παρὲξ πίπτοντι φῶτα. Salvius.

6. ἡ κόρη τῦ ὀφθαλμῦ) Longinus tanquam frigidum & ineptum irridet illud Xenophontis. ὁ τὶς ἂν ἐποίησε τὰ ὀφθαλμοῦ κόρας. μὴ πόρνας ἔχων; *Quod quis feciſſet in oculis pupillas, non meretrices, habens?* Salvius.

ς α, ἀντὶ τῦ λίαν ταχέως, μεταλαβὼν τὸ ὅτως ἀπὸ τοῦ ὡς· αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λίαν. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα ἰδιώτατα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ μάλιστα παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, ποντικοί, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει ποντικοί. Τὸ δὲ ποντικοὺς τοὺς μυώδεις ἀπὸ τούτου μεταλαβὼν τοῦ λέξεως ἐκείνῳ, μεταλήψει ἔοικε τῇ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυόδυνες μὲν γὰρ, μύες ἰλιές. μύες δὲ ποντικοί. μυώδεις ἄρα ποντικοί. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ῥηθεῖσα μετάληψις, ἐζηλωμένη καὶ τοῖς ἄρτι [7] σκωπτικώτεροι. Ὅτι δὲ μετάληψις καὶ ἡ ἀλληγορία λέγεται παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ ἡ τῶν λέξεων ἑρμηνία, ὧν καὶ λέξις ἀμετάληπτοι αἱ ἀνερμήνευτοι,
Rom. p. 80. οὐκ ἔχει ἀμφιβαλεῖν. Ἦτορ δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ψυχὴ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. πνεῦμα γὰρ τοερὸν, ἡ ψυχή.

ρμζ'. Ὅτι τὸ δίχῃ, ὁπτίκα συγαλῆ κατὰ τοῦ λήγουσαν, μετατίθησι καὶ τὸν τόνον, καὶ βαρυτόνως λέγεται δίχα, ἐξ οὗ καὶ τὸ, διάνδιχα. Οὕτω καὶ τὸ τριχῇ, τρίχα λέγεται· καὶ ὁμοίως τέτραχα, καὶ πέντραχα. Τὸ δὲ δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ἄνευ, τῆς ὑστέρας χρήσεως ἐστί. Παρὰ γὰρ τοῖς ἀρχαίοις, [8] τὸ δίχα ἀντὶ τοῦ διχῇ ἐλαμβάνετο. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δίχα μεμηχανῆσθαι.

Ὅτι

CXLVII. Τὸ διχῇ, *dupliciter, seu bifariam*, quando ultimam habet brevem, transponit etiam accentum, & voce barytonâ, dicitur δίχα, ex quo τὸ διάνδιχα, *bifariam*. Et sic τὸ τριχῇ, *tripliciter*, dicitur τρίχα: ac similiter τέτραχα, *quadrifariam*, ac πέντραχα, *quinquplici modo*. Verùm τὸ δίχα pro *seorsum*, ac *sine*, ex usu est temporum posteriorum. Apud priscos enim auctores sumebatur τὸ δίχα pro διχῇ, *dupliciter, seu bifariam*: ex quo etiam translatum est, quod δίχα, *separatim*, *ac seorsum*, dicitur apud

poste-

1. Λάτιον δὲ τὸ σεσηνὸν) Sic per metalepsin dictum est illud Psalmographi. *Dominus virtutum ipse est Rex gloriæ.* nam Sabaoth, *exercituum*, est idem, ac δυνάμεων, *copiarum*. sed δυνάμεων valet etiam *virtutum*, ideſt, *potentatum*. ergo *virtutum* positum est pro *exercituum*. Salvinus.

2. ποντὶν πεπάνις τάχ, ὅτι) ὡς μάλιστα, quàm maximè, idem ac ὅτι μάλιστα. Salvin.

3. εἰλοὶ δ' ἔσαν) Aliter fortassis legebat in Æschylo Eustathius, ac nunc legamus. Nunc enim in Choeph. v. 504. εἰλοὶ δ' ὡς ὄγμοι δίεσαν. Politus.

4. τὸ δὲ ὡς ἔχειν ἴσα ἀντὶ τοῦ λίαν) Ὡς pro λίαν, *valde*. Hoc casu ὡς est *Ut, quàm, quantùm*. admirativè. Horatius in illâ Ode. *Tu ne quæsieris, quem mihi, quem tibi finem dii dederint*, Leuconoë, in quâ Chaldæorum, seu Astrologorum artem irridet: ait: *Ut melius, quicquid erit, pati!* non ab ὡς particulâ, quæ cum infinitivo conjungitur, hæc phrasis profluit, ut placet Erasmo: non opus habet, ut subintelligatur, *dabet*; verùm simpliciſſima locutio est. *Ut melius!* ideſt, *quantò melius!* Græci dicerent: ὡς κρεῖσσον. ut præstantius est! ideſt valde præstat. *Salvinus*.

5. παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ) Quærenda exempla Metalepseos in Theocrito. Forte ὡς ἴδοι, ὡς εἶμεν. *Ut videt*, ut, ideſt, *valde insanivit*. Virg. tamen: *Ut videt, ut perit*. Salvin.

6. παρὰ Ἀριστοτέλει ποντικοί) Πόντιοι Aristoteli, *Pontici* Plinio. *Polit.*

7. σκωπτικώτεροι) sic quidam ludebat in noſtrâ paræmiodè locutione. *Pannum prehendere per ſuum verſum*, ideſt, σίρον, *ordinem*: dicendo; *per ſuum carmen*. Nam versus, carmen dicitur. *Salvin.*

8. τὸ δίχα) Δίκαιον, *jus, juſtum*, eamquam δίκαιον apud Aristotelem 5. Ethicorum. ἀντὶ τοῦ δίχα, quod est *bifariam*. Nam jus in æquitate, & justitia in rectè jus suum unicuique tribuendo consistit. Δίκαιον igitur, *juſtum* dictum, quasi δίχαιον. i. *distributivum*. Salvin.

cedant hoc modo: Ἀτρέϊδην ἐξαπαρίζοι. *Atridem interficeret.* τοὺς δὲ ἀναείσαι. *illos verò everteret.* hoc eſt, everſos, ac ſine rege faceret. Μερμηρίζω porrò idem eſt, atque τὸ μεριζώσαι, *dividi, ac ſcindi*, in diverſas ſententias. ex quo fit etiam ἡ μέριμνα, *cura, ſeu ſollicitudo.* Sed verſum eſt τὸ ἑ in ᾰ, ut accommodatum illud ſit ad metrum Spondaicum. Quin & ex μηρίζω, *partior, ſeu divido*, fit ὁ μηρός, *femur*, mutato τῷ ἑ in ᾰ. Prima autem τῆ μερμηρίζω eſt per reduplicationem, atque adjectionem τῆ ρ. Quod fit etiam in aliis vocibus. Etenim in μαρμαίρω, *rutilo*, δαρδάπτω, *uoro*, καρκαίρω, *reſono*, reduplicatio eſt, ac pleonaſmus τῆ ρ. Præterea ex μερμηρίζειν dictæ apud veteres μέρμερα, ideſt, conſilia, ſollicitæque conſultationes, juxta illud: ἄμπαυμά τε μερμηράων. *requiemque conſiliorum.* Deinde ἀνερίζων. & ἀναίρει, ſignificant *ſpoliare.* Unde ἔναρα, ſpolia, ſive exuviæ. Aliquando tamen ἀναίρειν, & ἀναιρεῖσθαι dicitur pro *interficere*: cujus conſequens eſt ſpoliare. Eumdem pluribus verbis ſenſum Homerus exprimit, cum ait: Ἥ οἱ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. *An iram ſedaret, compeſceretque animi excandeſcentiam.* Idem enim eſt χόλον παῦσαι, *iram ſedare*, atque ἐρητῦσαι, videlicet κωλῦσαι θυμὸν, *impetum animi excandeſcentis compeſcere, ſeu cohibere.* Id autem ſummæ prudentiæ eſt, ut ſcilicet in puncto ipſo ire de concordiâ, amicitiâque ineundâ deliberet. Verùm antiquorum nonnullis reprehendendum illud

καρίζοι. ὡς δὲ, ἀναςῆσαι. ὅ ἐςιν, ἀναςάτους, καὶ ἀβασιλεύτους ποιῆσαι. Μερμηρίζειν δὲ, τὸ μεριζεσθαι εἰς διαφόρους βουλάς. ἐξ οὗ καὶ [7] ἡ μέριμνα γίνεται· ἐτράπη δὲ τὸ ε εἰς η, ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς μέτρον σπονδιακόν. Καὶ ὁ μηρὸς δὲ ἀπὸ τῆ μερίζω γίνεται, ἱροπῇ τῆ ε εἰς η. Ἡ δὲ ἀρχαία τῆ μερμηρίζειν, ἐξ ἀναδιπλασιασμῆ ἐςι, καὶ προσθήκης τῆ ρ. Τῆτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. Καὶ ἐν τῷ μαρμαίρω γὰ, καὶ ἐν τῷ δαρδάπτω, καὶ ἐν τῷ καρκαίρω, διπλασιασμός ἐςι, καὶ πλεοσασμὸς τῆ ρ. Ἐκ δὲ τῆ μερμηρίζειν καὶ μέρμηραι παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ βουλαί. ὡς τὸ, [8] ἄμπαυμά τε μερμηράων. Ἐναρίζειν δὲ, καὶ ἐναίρειν, τὸ σκυλεύειν δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἔναρα τὰ σκῦλα, ἤτοι τὰ λάφυρα. Λέγεται δὲ πολλὰ ἐναίρειν, καὶ ἐναρίζειν, καὶ τὸ φονεύειν· ἔ παρακολύθημά ἐςι τὸ σκυλεύειν. Ὅτι ἰωνικῶς Ὁμηρος καὶ ἐν τῷ, Ἥ οἱ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Ταυτὸν γὰ, χόλον παῦσαι, καὶ ἐρητῦσαι, ἤγουν κωλῦσαι, θυμόν. Τῆτο δέ, ἐςι μὲν φρονήσεως ἄκρας, ἤγουν τὸ ἐν ἀκμῇ θυμῆ βουλεύεσθαι τὰ περὶ φιλίαν. Τῶν τισὶ δὲ παλαιῶν μεμῶλόν τι δοκεῖ τὸ ὕτως εἰρῆ-

ὑπερ-

1. ἀναβαπτίζειν) Unde Anabaptiſtæ, qui baptiſmum iterandum cenſebant. Ἀνὰ verò non ſolùm reſpondet particulæ Latinæ re in compoſitione nominum, verborumque, verùm etiam, per, & per medium ſignificat, & ἀν. ut apud Homerum: Ἀν ῥόον, ἀν τ' ἤπειρον, καὶ μέλαν αἷμα. Διὰ, διὰ, δίχα. quoquoverſum. Salvinus.

2. ἀναχώρειν) an eſt, quod Latini dicunt *ſubmovere*, quod propriè lictorum eſt, qui virgis populum removent, ac cedere faciunt? Horatius: *neque conſularis ſubmovet lictor miſeres tumultus Mentis.* Salvin.

3. ἀνεχώρουν) l. ἀνεχώρουν. Polit.

4. ἐξεγεῖραι) *exſurgere facere.* Plato in Charmide paullò poſt initium, de adoleſcente Charmide ait: διὰ γὰρ, τὴ ἐκείνου γάλωτα πολύν. ἔπαρθ' γὰρ ἡμῶν τῶν παιδικῶν ξυγκορύσαι τὸν πλεῖον ἤδη σπουδῆ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιμι· ἴως τῶν ἐν ἰχάδι

τῳ καθημένων τῶν μὲν ἀνεγείραμεν, τὸν δὲ πλάγιον καταβάλομεν. *illum quidem exſurgere fecimus; hunc autem transverſum ad terram ſepulimus.* An verò ἀνεχώρουν, idem ac ἀνῆκεν, ſubmoveret? Hom. Iliad. libro tertio. Καὶ ῥ' ἐς μέσον ἴαν Τρώων ἀνίηρε φάλαγγας Μίσιν. *Dorio* ἰλύν. Ἀνίηρε, ἀνίαρε, *ſubmovit.* (haſtâ ſcilicet) ἀνεχώρουν. Salvinus.

5. ἀναχάτας ποιῆσαι) Heſychius: Ἀναχάσαι, ἀναχάτας ποιῆσαι. Polit.

6. ἢ πόλιν) l. οὐ πόλιν. quod correxerat etiam Frobenius. *Politus.*

7. ἡ μέριμνα) ἀπὸ τῆ Μέρμνα fortè profluxit Latinum *curuma*. Μέρμηρίζω. quaſi μέρῳ καὶ μέρῳ, ideſt, *partim & partim, animum divido.* Salvin.

8. ἄμπαυμά τε μερμηράων) apud Heſiodum Theog. verſ. 55. *Politus.*

ξις ἐν τοῖς δυσὶ στίχοις, ἵνα αὐτῷ σημασίαν, καὶ ἔννοιαν ἔχῃ· ἀλλὰ ἄνω μὲν ὁ θυμὸς, τὸ χόλον ἐδήλωσε· κάτω δὲ, ἵνα ψυχήν. Ἔστιν δὲ κατὰ ὁμωνυμίαν ἀντιστροφὴ, ταπεινῶς εὑρισκομένη παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἡ μὴ ἄρα τις καὶ ἐν τῷ, ἐρητύσαι τε θυμὸν, βιάσασθαι θυμὸν ταῦσθαι ἵνα ψυχήν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, ἕως, ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ τέως λαμβάνεται, ὃ σημαίνει τὸ πρὸς τὸ παρόν. ὡς δηλοῖ καὶ παρ' Ἡροδότῳ τό, ἕως μὲν σιγὴν ἔχε. Κεῖται δὲ πως ἡ λέξις οὕτω καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε, πάθος ἔχει περὶ τινὰ τῶν στίχων καταρχήν, προκεφάλου, ὅταν μακροκεφάλου ὄντος. Τὸν γὰρ πρῶτον τόπον πως ἐπέχει ἀμφίβραχυς, ἕως ὅ. Ὁ δὲ ἀμφίβραχυς, ἀνοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ, ἡ μὴ θεραπεύοιτο. καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπαίνης τοῦ τὴν στίχου κεφαλὴν ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ ἕως, κατὰ λόγον συνιζήσεως, ὡς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβήν. Τὸ δὲ ὁ, κατὰ τέταρτος τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ἐκ τοῦ βραχέος εἰς τὸ μακρὸν αὐξόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασυνέται, καὶ τόνον ἔχει ὀξύν, κἂν ἡ συνέσπασται βαρύνῃ αὐτό, καὶ ὡς μέρος δὲ λόγου καταφέρεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἢ ἔχει δὲ καὶ τὸ τ' ἐπαγόμενον. Ὅτι δὲ καὶ τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ τὸ τῆς τάσεως ὀξύ, καὶ ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταφοράωσις, καὶ ἡ τῶν ψιλῶν συμφώνων ἐπιφορὰ, βοηθεῖν εἰς μηκυσμὸν δύναται τῷ βραχεῖ φωνήεντι, ἃ ἴδιά ἐστι λέγειν τε, καὶ αἰτιολογεῖν. Ὁρμαίνειν δὲ αἰεὶ λέγει ὁ Ποι-

Rom. p. 81.
Bas. p. 61.

Sed tamen non eſt pura putaque Antiſtrophe: quia poſtrema illa vox in his duobus verſibus eamdem ſignificationem, & ſententiam non habet; ſed, quum ſupra ὁ θυμὸς iram ſignificaret, infra animum ſignificat. Eſt igitur communi nomine Antiſtrophe, quæ rarò apud antiquos ſcriptores reperiatur: niſi ſiquis forte, etiam ubi dicit, ἐρητύσαί τε θυμὸν, *cohibereque extandeſcentiam*, θυμὸν, animum ipſum intelligendum eſſe contendat. Velim autem, obſerves, ἕως, *dum*, *interea dum*, ſumi etiam interdum pro τέως, quod ſignificat *ad præſens*, ut palam facit id, quod legitur apud Herodotum: ἕως μὲν σιγὴν ἔχε. *ad præſens quidem ſilentium tenet*. Et ſic alicubi infra uſurpatur hæc vox apud Poëtam. Ceterùm hic verſus, Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε. *Dum ille hæc volvebat*; laborat in ipſo principio, quum capite ſit acuminato, aut longo. Primum enim locum pes obtinet Amphibrachys, ἕως ὅ. Atqui Dactylico metro minimè aptus Amphibrachys, niſi curetur: quemadmodum & hoc loci, ſanando hujus verſus capiti remedium aliquod adinventum eſt. Nam & τὸ ἕως, ratione ſynizeſeos, perinde habetur, atque unâ longa ſyllaba: & τὸ ὅ, juxta quatuor modos communis ſyllabæ, ex humili brevis ſyllabæ conditione in longam erigitur. Nam & denſo ſpiritu afficitur, & accentum habet acutum, tametſi verborum contextus id ipſum gravet, & ad ulteriorem orationis partem tranſit, atque idcirco vim habere poteſt cæſuræ, & tandem ſubſequentem habet litteram τ'. Quemadmodum autem tum ſpiritus aſper, tum accentus acutus, tum vocis ulterior ad complendam orationem tranſitus, tum conſonantium tenuium conſecutio, adjumento eſſe poſſint vocali brevi, ut producatur; non eſt hujus loci dicere, nec cauſſam afferre. Ὁρμαίνειν porrò intelligit perpetuò Poëta, adhuc

in

1. αἰεὶ τὰς ἀρτὰς) Sic etiam Magni Etymologici Auctor. *Polit.*

Planius etymon verbi ἀρτύω deducetem ab ἀρόω. ideſt, ἁρμόζω ξύλα. vi *trabs*. quam ſignificationem verbi ἀρόω tradit Magni Etymologici Auctor. *Salvin.*

1. ἀντὶ τοῦ τέως λαμβάνεται) Ita τὸ accipitur pro ſicut, & pro ſic. Apud Latinos τὸ *dum* accipitur etiam pro *nunc*. ut paſſim apud Plautum *Adeſdum*, & ſimilia. *Salvin.*

3. ἔχει δὲ καὶ τὸ τ' ἐπαγόμενον) Quòd autem ἔστι apud Poëtas dicatur pro ἔστι, vis efficit ſubſequentis litteræ τ'. ut ὁ ταῦ-

ρος effertur fortè quaſi ὄτταυρος. Ceterùm ἕως ὁ amphibrachys, ideſt, pes ex utroque latere brevium ſyllabarum, medià longâ, ἰσοδυναμεῖ, ſive æquivalet, perinde ac ſpondeus. Sic apud Virgilium: *Fluviorum Rex Eridanus*. primus ob æqualem poteſtatem queat eſſe anapæſtus reſpondens dactylo; ſive antiquorum more, apud quos Fluvida eſt dactylus. ut in Lucretio (*Sed quòd amara vides eadem, qua fluvida conſtant*) duæ ſequentes ſyllabæ *io* poſſunt in unam ſyllabam per craſin miſceri, & *Fluvio* ſpondeus fieri. *Salvinus.*

conjunctionem δέ in diverſo ſenſu continenter ponat: quarum conjunctionum alteram, utracumque illa ſit, ſumi neceſſe eſt pro δή, *certè, profectò, utique*. quemadmodum etiam conjunctio μήν, ſumitur pro μάν, *ceterùm*. Itaque hìc ait: *Dum hæc Achilles ſecum verſabat*, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῦ τὸ ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη, *educebatque de vaginâ enſem, venit certè Minerva*. Aut enim in ἕλκετο δέ, aut in ἦλθε δέ, accipiatur, neceſſe eſt, conjunctio δέ pro δή. Idque etiam in communi colloquio frequenter accidit. ut dum quis dicit: ἐμοῦ δὲ παραιθοῦντος, ὁ δὲ ἀντέβαινε. *Me autem admonente, ille certè renitebatur*. Quamquam etiam ſæpe aliter poſita ſit conjunctio δέ pro δή, ut ubi dicit: Μὴ δ' ἄτως, ἀγαθὸς περ ἐών, κλέπτε νόῳ. *Ne ſic profectò, quamvis ſis fortis, decipias mente*. Etſi enim eſt una, tamen accepta eſt pro δή.

CLI. Iræ impotens Achilles, temerarium periculoſumque facinus animo ſuo concipit, cum acutum gladium de latere adversùs regem educere meditatur. Sed lapſa de cœlo Minerva id prohibet. ideſt, quæ in eo eſt, ſolertia, ut ſtatim excogitet, ac videat, quid factu opus ſit. Cœlum hìc veteres caput intelligunt, ubi allegorica Minerva inſidens, Achillem de temerariâ illâ ſententiâ dimovet; atque ita ea delabitur, hoc eſt, ratione ad futurum tempus deſcendit, & præmonſtrat, non ſolùm nihil eum fortaſſis eſſe perfecturum; verùm etiam, propter magnam Regis potentiam, grave aliquod detrimentum eſſe eum accepturum. Itaque docet, non modò e re Agamemnonis eſſe, ut Achilles ejuſcemodi iram deponat; verùm etiam ipſius Achillis. Hoc enim ſignificatur verbis illis: *Ambos ſimul ex animo amanſque, curanſque*. Incertum namque eſt, an adversùs magnum illum latèque imperantem regem ſit quidquam peracturus, nec damnum ſit ipſe accepturus, qui Rex ſit multò minor, parvoque admodùm regno potiatur. Atque ut quidquam peragat, ne ſic quidem

φόροις ἐννοίαις ἐφεξῆς τιθέναι· ἔως ἂς, ὁπότερος τύχῃ, λαμβάνεται ἐξ ἀνάγκης αὐτὶ τοῦ δή. ὥσπερ καὶ ὁ μὲν σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ μήν. Φησὶ γοῦν ὧδε· Ἕως ταῦτα ὥρμαινεν Ἀχιλλεύς, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῦ τὸ ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη. Ἡ μὲν ἐν τῷ, ἕλκετο δέ, ἢ ἐν τῷ, ἦλθε δέ, ἀναγκάσῃς ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δή λαφθήσεται. Πολλάκις δὲ ἦν τὸ καὶ ἐν τῇ καθ' ὁμιλίᾳ γίνεται. οἷον, ἐμοῦ δὲ παραιθοῦντος, ὁ δὲ ἀντέβαινε. Καὶ ἄλλως δὲ πολλάκις ὁ δὲ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ δή κεῖται, ὡς καὶ ἐν τῷ, Μὴ δ' ἄτως, ἀγαθός περ ἐών, κλέπτε νόῳ. Εἷς γὰρ ὤν, ἥλπισται ἀντὶ τοῦ δή.

ρνα'. Ὅτι Ἀχιλλεὺς θυμῷ τικώμενος, παράβολόν τι φρονεῖ, ξίφος ὀξὺ παρὰ μηρᾶ ἐρύσασθαι μελετῶν κατὰ τὸ βασιλέως. Ἀθηνᾶ δὲ οὐρανόθεν ἐλθοῦσα, κωλύει. Ἰδίως, ἡ παρ' αὐτῷ ἀλχίνοια. Οὐρανὸν δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ τοῦτο τὸν κεφαλήν, ἔνθα ἐνίδρυται ἡ τῆς ἀλληγορίας Ἀθηνᾶ, μεταποιεῖ τὸ θρασὺ τοῦ Ἀχιλλέως βούλευμα, καταβᾶσα, ἰστέον, τῷ λόγῳ καθεβηκέναι φησὶν ἢ μέλλοντα χρόνον, ὃ ὑποδήσασα, ὡς ἐπὶ μόνον λυπεῖν οὐδὲν αὐτόν, ἀλλά τι δεινόν τι πάσεται διὰ τὸ τοῦ βασιλέως μεγαλεῖον· τὸ διδάξασα, ὅτι μόνον τῷ Ἀγαμέμνονι πρὸς καλὸν ἦναι τὸ παύσασθαι τὴν Ἀχιλλέα τῆς τοιαύτης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Ἀχιλλεῖ. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε. Ἄδηλον γάρ, εἰ ἀνύσει τι καὶ τοῦ εὐρυκρείοντος, καὶ μὴ βλαβήσεται, μικροβασιλεὺς αὐτὸς ὤν. Εἰ δὲ καὶ ἀνύσει, εἰ δ' ἔ-

1. κολεοῖο) Homerus κολεοῖο. Polit.

2. βαρεῖαν) gravem i. e. ſiniſtram manum, quæ non ita agilis eſt, ut dextra. Dextræ enim partes, fortiores agiliorefque ſunt ſiniſtris: ut Ariſtoteles aſſerit. *Salvinus*.

3. ὁμοίως τὸ χεῖρον) l. ὁμοίως τῷ χείρονι. Polit.

4. ἀλλ') lege ἁλλ' cum adſpiratione. *Polit.*

λανοίας ἐπιμήθηαν. Διὸ κ᾽ αὐτὸς ἐκῆνος θαυμάζη τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὅ, ἔςη δ᾽ ὄπισθεν, τᾶτο δηλοῖ, κατὰ τὰς παλαιὰς, ὅτι τᾷ μέλλοντος αὐτὸν ὡς ἔννοιαν ἴσχεν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔμπροσθεν μὲν γὰ τὰ οἰχόμενα, κ᾽ ἤδη γενόμενα, κ᾽ ὡς θέαν,
Rom. p. 82. ἢ πᾶρον ἐλθόντα. ὀπίσω δὲ, κ᾽ ὄπισθεν, τὰ ἔσεσθαι μέλλοντα· ἐπειδὴ ἀπρόρατον τὸ μέλλον· καθάπερ ἀόρατα κ᾽ τὰ καλύπτειν ἡμῖν ὄντα.

ριβ'. Τὸ δὲ ὑρανόθεν τᾶτο τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὃ τῶν ἀλληγορηθὲν, ἀφορμὴ γένοντο τοῖς Πλατωνικοῖς, τᾶς κεφαλικᾶς ὑρανώσεως· οἵπερ μυθεύονται, τὰν ψυχὰν ἐκπεσᾶσαν τῶν ἄνω, κ᾽ σώματι ἐγκλεισθῆσαν, ἐνοικισθῆναι τᾷ κεφαλᾷ, πλασθείσᾳ πρὸς τύπον ὑρανίω σφαιρώματος, ὡς ἂν μὴ πάντη ἀλλοφύλῳ τόπῳ ἐμπέσοι, ἀλλὰ τῷ μικρῷ τύτῳ ὑρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα, ἔχοι μεμνῆσθαι, ὅθεν ἦν. Ξανθᾶς δὲ κόμας ἐλᾶν τὸν Ἀχιλλέα ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται, συμβολικῶς κ᾽ τᾶτο, διὰ τὸ ἐν τᾷ κεφαλᾷ, ὡς ἤρηται, ἱδρύσθαι [1] τὸ ἡγεμονικόν. Μόνῳ δὲ αὐτῷ λέγεται φαίνεσθαι, διότι [2] μόνος ἦχε συνορᾶν, ἃ ἔνδον Ἀχιλλεὺς καθ᾽ ἑαυτὸν ἐβουλεύετο. Οἱ δὲ παλαιὰ φασί, μόνως τύτως, τὸν Ὁμηρικὸν Ἀχιλλέα, κ᾽ [3] τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην, ἐν συντυχίαις τῷ οἰκείῳ κεχρῆσθαι δαίμονι. Ἀχιλλεύς τε γὰ ἐνταῦθα λαλᾶν, κ᾽ ἀκούειν τὰ μυθευόμενα· κ᾽ Σωκράτης δὲ ἔλεγεν, ὡς, ὥσπέ μοι τὸ δαιμόνιον. Εἶχον δέ ἄν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς πρόσωποις τοιούτους νοεῖν, ὡς τοιοῦτόν τινα, κ᾽ τὸν Ὀδυσσέα, καθὰ κ᾽ ἑτέρους τινάς. Θαμβᾶται δὲ Ἀχιλλεύς, ἡνίκα τοσοῦτος θυμὸς ἐξεκαύθη αὐτῷ, κ᾽ μετατρέπεται ταχύ, μεταβουλευόμενος δι᾽ ἀγχίνοιαν· ὥς γε κ᾽ πρότερον ἐβουλεύετο, ἢ τὸ δέ τι κακὸν ποιῆσαι, ἢ τὸν χόλον παῦσαι, ὡς ἑτοίμως

jus rei ſtupore, atque admiratione percellitur. Et quod dicit, *ſtetit a tergo*, id, ex veterum ſententiâ, ſignificat, ductum eum fuiſſe a Minervâ in cognitionem futuri. A parte enim anteriori ſunt res præteritæ, quæque jam fuerunt, & ſub oculos, vel manus venerunt. Retrorſum verò, atque a tergo res futuræ: quandoquidem minimè adhuc in conſpectum venit id, quod futurum eſt: ſicuti obtutum etiam fugiunt oculorum ea, quæ ſunt nobis a tergo.

CLII. Porrò autem τὸ ὑρανόθεν, *de cælo*, hoc, quod eſt apud Homerum, & nunc allegoricè accipitur, occaſionem dedit Platonicis, ut cœlum in capite conſtituerent: qui ſanè animam fabulantur e ſuperis delapſam, incluſamque eſſe in corpore, eamque in capite, quod ad exemplum cœleſtis globi conformatum ſit, tamquam in domicilio, eſſe collocatam, ut non in alienum extraneumque prorſus locum immiſſa eſſet; ſed in parvo hoc cœlo inhabitans, reminiſci illa poſſet, unde ortum duceret. Deinde Minerva flavâ comâ Achillem apprehendiſſe dicitur, idque etiam allegoricè, propterea quòd in capite, ut dictum eſt, ſedem ſuam poſuerit animi principatus. Ei etiam ſoli apparuiſſe illa dicitur, propterea quòd nemo quiſquam conſpicere poterat, quæ intus Achilles ipſe apud ſeſe conſilia agitabat. Veteres autem tradunt, familiari in colloquiis dæmone hos duntaxat uſos fuiſſe, Achillem Homericum, & Socratem Athenienſem. Nam & Achilles loquitur hoc loci, atque audit ea, quæ fabulatur Poëta; & Socrates ſecum dæmonem locutum eſſe affirmabat. Quamquam antiqui hi auctores iis, quos Homerus commemorat, Ulyſſem quoque, tamquam unum aliquem de iſtorum numero, ſicuti & alios nonnullos, accenſere potuiſſent. Obſtupeſcit porrò Achilles, quòd vehementi adeò irâ ſibi animus exarſerit, ſtatimque ſe convertit, mutato ob ingenii perſpicaciam conſilio: ut ſupra quidem deliberabat, an hoc mali faceret, an iram deponeret, utpote qui promptus paratuſque erat ad ſententiam mutandam.

1. τὸ ἡγεμονικὸν) τὸ ἡγεμονικὸν, *principale animæ, ſive principalis pars animæ*, ideſt, *mens, intellectus*. Salvin.

2. διότι μόνος ἦχε συνορᾶν) Οἷον φαντάζεσθαι. κ᾽ δ᾽ ἄλλος ἔτις ἐφάπ. Apulejus vertit: *ſoli conſpicua; aſſ alienum nemo tuetur*. Salvin.

3. τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην) Vide Apulejum de Deo Socratis. *Salvianus*.

illa coma, qua insignis admodum & decorus Achilles extitisse traditur, fervidum Herois illius ingenium, & iracundum repræsentat. Tales enim esse perhibentur, qui flavo sunt colore. Quamquam flavus etiam fuisse fertur Menelaus: & tamen ille non admodùm iracundo, sed placidiori erat ingenio. Unde & mollis bellator videbatur. Quod autem dicit, ξανθῆς κόμης ἕλε Πηλείωνα, *flavâ comâ apprehendit Pelidem*, vel est per antiptosin, ita ut sit, ἕλε τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ Πηλείωνος, *apprehendit flavam comam Pelidæ*; vel deficitur per ellipsin præpositione. Sic enim intelligitur, ut sit: ἕλε τὸν Ἀχιλέα ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης. *apprehendit Achillem per flavam comam*. Porrò autem, id quod veteres declarant, ὁ ξανθὸς, *flavus*, fit ex ἄνθος, *flos*, addito per pleonasmum τῷ ξ. ita ut ξανθὴ κόμη, *flava coma*, sit ἡ ἀνθηρά, *florida*. Sed potest etiam esse ab ἐξανθῶν, *efflorescere*, rejectâ primâ illâ litterâ ε. quod utique fit etiam in Ἑξάδιος, *Hexadius*, quem nonnulli tribus syllabis scribunt Ξάδιον, *Xadium*, ut postea notabitur. Atque ita ex præpositionibus ἐς, & ἐν, *in*, aufertur alicubi prima littera ε, ut manifestum facit τὸ ὑπερθεν, ὑπέρειν, *infra*, ὑπέρτερος, πέρτερος, *inferior*; itemque τὸ σκορακίζειν, *ad corvos amandare*, & σκαρδαμύσσειν, *nictare*, *sive crebro connivere*, & σκερβόλλειν, hoc est, ἐς κέαρ βάλλειν, *in cor jacere*, *sive jaculari*, *sive cor conviciis impetere*, & πρωτώπιον apud Euripidem, sive προεωπιον, decus, atque ornamentum. ut cum dicit γῆς Πελοπίας πρωτώπιον, *terræ Pelopiæ decus*. Itemque κτὶς, κτενὸς, *pecten*, *pectinis*, quasi ἐκτὶς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς κτενιζομένας τρίχας, *ab extendendis*, *seu porrigendis pexis capillis*. Atque etiam fortassis litterâ ε spoliatum est τὸ κλέπτειν, *furari*, quasi ἀπὸ τοῦ ἐκλέπτειν τὰς ὑποκλεπτομένας, *a decorticandis*, *expilandisque iis*, *quorum res furto auferuntur*.

CLIV. Quin & ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, *a carminando*, *vel carpendo*, a quo est etiam ξάνιον, idest, pecten, (ἰσαύτη γὰρ ἱστορεῖται ἡ Ἀχιλλέως κοσμεῖν,) ἢ θερμὸν παραδηλοῖ, καὶ ὀργίλον τὸ ἦρως. Τοιοῦτοι γάρ, φασιν, [2] οἱ ξανθόχολοι. Ξανθὸς δὲ ἱστόρηται καὶ ὁ Μενέλαος. ἀλλ' ἐκεῖνος οὐκ ἦν ὀξύχολος· ἀλλὰ ἤπιος. Διὸ καὶ μαλθακὸς ἐδόκει πολεμιστής. Τὸ δὲ ξανθῆς κόμης ἕλε Πηλείωνα, ἢ ἀντίστασις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, ἕλε πῶ ξανθὴν κόμην τοῦ Πηλείωνος· ἢ ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως. ἕλε γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης. Ὁ δὲ ξανθὸς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄνθος γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ξ, δηλοῦται τοῖς παλαιοῖς· ἦν γὰρ ξανθὴ κόμη, ἡ ἀνθηρά. Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξανθῶν ἦναι, ἀπελεύσει τοῦ καθ' ἀρχὰς ε. ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ, Ἑξάδιος γέγονεν, ὃν τινες πολυσυλλάβως Ξάδιον γράφουσιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρήσεται. Οὕτω δὲ καὶ τῆς ἐς προθέσεως, καὶ τῆς ἐν, ἔστι δ' ἀφαιρεῖται τὸ κατάρχον ε, ὡς δῆλον ἐν τῷ ἔνερθεν τέρθεν, ἑτέρτερος τέρτερος· καὶ [3] ἐν τῷ σκορακίζειν, καὶ [4] σκαρδαμύττειν, καὶ σκερβόλλειν, ὅ ἐστιν, ἐς κέαρ βάλλειν, καὶ προτώπιον παρ' Εὐριπίδῃ, ἤτοι προεωπιον, πρόσχημα. οἷον, [5] γῆς Πελοπίας προτώπιον. καὶ κτὶς κλειὸς, ὡς οἱονεὶ ἐκλὶς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς κτενιζομένας τρίχας. Ἴσως δὲ καὶ τὸ κλέπτειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκλέπτειν τὰς ὑποκλεπτομένας, [6] ἀφῃρέθη τοῦ ε.

ρνδ'. Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, ἀφ' οὗ καὶ ξάνιον τὸ κλέντον, γίνεται ὁ ξανθὸς, ὡς οἷον ξαυτὸς,

1. οἱ παλαιοὶ ἱστοροῦσι) Pace veterum istorum, liceat mihi dicere, tempestivè fecisse Homerum, & secundùm herois decorum: qui, quamvis irâ maximè esset incensus, Deæ respectu, æstum animi, ardoremque ilico compressit; obsecutus Sapientiæ Numini. *Salvinus.*

2. οἱ ξανθόχολοι) Sic etiam apud Etymologum, ex quo hæc deprompsit Eustathius. Sed legendum utrobique mihi videtur, οἱ ξανθέχεοι. quod facilè primùm mutari potuit in ξανθέχλοι· atque hinc fortassis natum ξανθόχολοι. Politus.

3. ἐν τῷ σκορακίζειν) A maledictione, ἔρρε ἐς κόρακας; *abi ad corvos*, verbum σκορακίζειν. Salvinus.

4. σκαρδαμύττειν) Invenitur quoque καρδαμύσσειν, τῷ σ' deperdito, ut est apud auctorem Etymologici Magni. Verùm si σκαρδαμύσσειν est a σκαίρω, *salio*, & μύω, *connivere*, non video, quomodo ad particulam ἐς reduci queat, rejecto ε. *Salvin.*

5. γῆς Πελοπίας) Euripides Hippolyto v. 374. κέαρ Πιτθεὺς φρενώσειε. ubi tamen a veteri Scholiastâ φρενώσειε exponitur φρόνησιν. Politus.

6. ἀφῃρέθη) L. ἀφῃρέθη. Polit.

ἐκεχιρία, [7] τὸ ἐπέχειν χῆρας· [8] καὶ τὸ πέφραδα· καὶ οἱ ὅμοιοι ἀναδιπλασιασμοί. Σὺν ἄλλοις δὲ μυρίοις καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ [9] λευκίππους Αἰνιάν· καὶ [10] ὁ ἀπηλιώτης, καὶ οἱ ἀντίλιοι. Ὅτι δὲ [11] κόμη ξανθὴ ἐκόσμει καὶ τὸν Μενέλαον, ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορήσει ὁ Ποιητής. Δῆλον δέ, ὡς ἡ ξανθὴ κόμη, ἀφ' ἧς καὶ Ξάνθος ὄνομα ἵππῳ ξανθῷ, ὡς εἰκός, καὶ πυρρὰ λέγοιτ' ἄν. ἧς παρώνυμον, πύρριχος. Ἔτι δὲ καὶ πυρσὴ, συγγενῶς ἔχουσα [12] πυρσῷ, τῷ καὶ φαιῷ. Ἡ δ' αὐτὴ κόμη ῥηθεῖσα ἂν καὶ αἰθὴς, ὡς ἐκ τοῦ αἰθός. ᾧ χρῆσις ἐν τῷ, [13] Αἰθὸς γεγένημαι. Ἡ δὲ τοιαύτη αἰθὴς κόμη [14] τῷ παρὰ Λυκόφρονι Κομαιθὼ παρήγαγεν. ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ, πυρρώτριχα. Καὶ ἡ Ἀγαμεμνονέη δὲ Αἴθη, πυρρὰ ἦν ἄν, κατὰ τὸν ἡρημένον αἰθήν· καὶ ἄλλως δὲ φοινικῆ· ἐπεὶ καὶ [15] φοῖνιξ ἵππος, ὁ ἐμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. Εἰ δ' ἄλλως [16] διαφορὰ ἐστὶ ξανθοῦ τοῦ ἡλιώ-

vice mutantur adſpiratæ in tenues, in τὴν ἀμπεχόνην, *indumentum*, ex præpoſitione ἀμφὶ, *circum*; in ἐκεχειρία, *inducia*, quod eſt, ἐπέχειν χῆρας, *cohibere manus*; in πέφραδα, *dixi*, atque in ſimilibus reduplicationibus. Nec non, præter alia ſexcenta, in eo, quod legitur apud Sophoclem, λευκίππους Αἰνιάν. *candidos habens equos Ænian*. itemque cum dicitur ὁ ἀπηλιώτης, *ſubſolanus*, & οἱ ἀντίλιοι, *Antelii*, *ideſt*, *ſoli oppoſiti*, *ſive obverſi*. Ad hæc, narrat infra Poëta, ut κόμη ξανθὴ, *coma flava*, decori atque ornamento eſſet Menelao. Quemadmodum autem conſtat, ἡ ξανθὴ κόμη, *flava hæc coma*, a qua, ut videtur Ξάνθος, *Xanthus*, nomen equi flavi, dici etiam poteſt πυῤῥὰ, *rufa*. cujus denominativum, πύῤῥιχος, *rufus*, nec non πυρσὴ· quum cognata hæc vox ſit πυρσῷ, quod & rutilum ſignificat. Eademque coma appellari inſuper poteſt αἰθὴ, *ardens*, tamquam ab αἴθω, *ardeo*. cujus vocis exemplum illud: Αἰθὸς γεγένημαι. *Ardens factus ſum*, *ſive ardeo*. Atque hæc ipſa αἰθὴ κόμη, *ardens coma*, derivavit muliebre apud Lycophronem nomen, Κομαιθὼ, *Comæthonem*: quod æquè valet, ac rufis præditam capillis. Quin & equa Agamemnonis Αἴθη, *Æthe*, rufa fortitan fuerit, perinde atque αἰθὴ, de qua diximus: &, ſi appellare aliter placet, φοινὴ, *phœnicea*, *punicea*, *ſeu rubra*: quoniam & equus φοῖνιξ, *phœniceus*, *ſeu ruber*, qui ejuſdem eſt coloris, atque φοῖνιξ, *palmula*, qui fru-

1. διὰ τ' ἔνπα) Alii διά τ' ἔσπα, v. 298. lib. κ' Il. *Polit.*

2. ἐλεφαίρω) A verbo, ἐλεφαίρειν, fallere, decipere, portam ἐξ ἐλέφαντος, ex ebore, falſis ſomniis attribuit Homerus, unde Claudianus, *& vanum ſomnia mittit ebur*. Salvinus.

3. τὸ ἐφθὸν, καὶ τὸ ῥηθὸν) quaſi deberent eſſe cum τ', ut εἰλῆθον. Salvin.

4. ἀ πεπαυότες) Huc reduci poſſunt præterita perfecta omnia primæ conjugationis barytonorum. Sic ζώσασις, apud Latinos factum eſt *trophæum*; βόσπορος, *Boſphorus*. Salvin.

5. μυελὸς σφονδυλίου ἐκπαλὼν) ἀπὸ τοῦ σφόνδυλος, vertebra. *Sal.* μυελὸς σφονδυλίου ἐκπαλὼν) Poëta lib. ε' Il. verſ. 482. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίου ἐκπαλὸν· ἃ δ' ἐνὶ χθονὶ &c. *Polit.*

6. παρὰ τὸ μὴ εἰκὸς) Veriſimilius etymon puto παρὰ τὸ οἰκὸς. hoc eſt, παρὰ τὸ ἔοικος, οἰκὸς. *præter id, quod decet, præter ſimilem & æquum.* non παρὰ τὸ ἔοικος, quatenus ſimile ſignificat. Julia, filia Auguſti, interrogata, cur, quum tot vitiis commiſceretur, Agrippæ tamen ſimiles filios pareret; reſpondit: *Numquam, niſi navi plenâ, tolle vectorem.* Macrob. Superius etymon a me adductum, poſtea gaviſus ſum, me repetiſſe apud Etymologici auctorem. Μυιχός. παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ αἰεὶ τὸ ἀιὼν τὸ αἰὼν· *decus*; &c. *Salvinus.*

7. τὸ ἐπέχειν χῆρας) forſaſſe, παρὰ τὸ ἐπέχειν χῆρας. Etymologus: παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χῆρας. Hinc A. Gellius l. 1. cap. 15. *Græci autem ſignificantiam conſignantiamque ceſſationem iſtam pugnæ factitiam ἐπέχειν dixerunt, exemptâ unâ litterâ ſonitus vaſtioris, & ſubjunctâ lenioris.* nempe exemptâ litterâ denſâ χ', & ſubjunctâ tenui κ'. *Polites.*

8. καὶ τὸ πέφραδα) Videtur aliquid deeſſe, perinde quaſi, exempli cauſsâ, ſcriptum fuerit: Ὅμοιον καὶ τὸ πέφραδα, καὶ οἱ ὅμοιοι ἀναδιπλασιασμοί. Ut paullò ante: Ὅμοιον καὶ τὸ ἐλεφαίρω &c. *Polites.*

Neſcio, quem locum habeat τὸ πέφραδα in exemplis τῆς ἀντιστοιχίας, ſeu commutationis literarum denſarum in tuas tenues, niſi quòd dicere vult, ſecundùm analogiam dicendum eſſe εἴφραδα, dici tamen propter euphoniam πέφραδα. & in ſimilibus reduplicationibus præteritorum, ut a εἶπον. πέφυγα. Salvinus.

9. λευκίππους) *Leucippos*, propterea quod ἵππος aſpiratur, deberet eſſe *Leuchippos*; & *apeliotes*, *apheliotes*. Salvin.

10. ὁ ἀπηλιώτης) Catull. *Nec ſævi Boreæ, aut Apeliotæ.* Salvin.

11. κόμη ξανθὴ) Horat. *Cui flavam religas comam.* Salvin.

12. πυρσῷ) Xanthia, Byrrhia, ſervorum nomina apud Terentium: ξανθίας, πυῤῥίας. perinde ac ſiquis diceret, Flavulus, Rufulus. *Salvin.*

13. Αἰθὸς γεγένημαι) Apud Ariſtophanem Theſmophoriazuſis v. 253. *Polites.* Æthus, equus ſolis. *Salvin.*

14. τῷ παρὰ Λυκόφρονι) in Alexandrâ v. 934. ubi tamen pro Κομαιθὼ, eſt, qui legat Κομαιθὰς. Polit.

15. φοῖνιξ ἵππος) Sic Homero equus, qui *badius* Latinis. Servio eſt *phœniciatus*. De eodem Iſidorus l. 12. Orig. cap. 1. *Ipſe eſt ſpadix, quem phœnicatum vocant.* Polit.

Virg. *honeſti ſpadices.* Salvin.

16. διαφορὰ ἐστὶ ξανθοῦ) Phavorinus apud A. Gellium l. 2. c. 26. ξανθὸς autem, & ἐρυθρὸς, & πυῤῥὸς, & φοινὸς *habere quaſdam diſtantias coloris* τοῦ ξανθοῦ *videntur, vel augentes eum, vel remittentes, vel mixtâ quadam ſpecie temperantes.* Polit.

erat conſtituta pœna in eum, qui legem violaſſet. Deinde, quod ſcire oportet, τὸ, μετετράπετο, ſi extra allegoriam intelligatur, poſitum eſt pro ἐστράφη, *converſus eſt, ſe convertit:* converſis nimirum retro oculis, ut videret, quis ſuam ipſius comam apprehendiſſet: quando & videns, & agnoſcens, ſtupore percellitur, miſſoque ſibi auxilio proficit.

CLVI. Porrò autem Ἀθήνη, *Minerva*, juxta fabulas, filia eſt Jovis, ſic dicta, quaſi ἀθήλη, *uberum inſueta*, eo quòd lac non ſuxerit. Ferunt enim, parturiente capite Jovis, vocatum, ut præſto eſſet, Vulcanum: hunc ſecuri caput percuſſiſſe: fœtumque inde proſiluiſſe, qui in eo geſtabatur, adultæ jam perfectæque ætatis puellam armatam, quæ eam appellationem ſortita fuerit ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι, *ex eo, quòd papillam non ſuxerit, ſive lac ex papillâ non hauſerit.* Eſt enim θάω, θήσω, idem atque θηλάζω, *i. e. papillam fugendam præbeo, vel papillam fugo, aut etiam mulgeo*, juxta illud: ἐπετησιὸν γάλα θήσας. *in totum annum lac mulgere.* ex quo ἀήθων γαλαθηνὸν, *agnellus lacteus, ſeu lac fugens:* & τιθὴς, nutrix, quæ etiam θηλαμὼν apud Lycophronem: nec non ἡ θηλὴ, *papilla*, & τὸ θηλάζειν, *lactare*, atque ἡ τήθη, *nutrix*, utpote quæ, dum puellum jubet fugere, dicit τῆ, hoc eſt, *prehende, mammam exſuge*,

1. παρὰ Ζαλεύκου) De Zaleuco Locrenſi, qui lege latâ, homini in adulterio deprehenſo oculos effodi; filium ejus criminis damnatum, unum oculum perderet ſe ipſum altero oculo pro eo orbari ſuſtinuit, ne prorſus ille cæcus evaderet: narrat Ælianus variæ hiſtoriæ lib. XIII. cap. XXIV. *Salvianus.*

παρὰ Ζαλεύκου) lege, περὶ Ζαλεύκου. Sed ἀμάρτημα hoc eſt μυθικὸν Euſtathii referentis ad Zaleucum Locrenſem id, quod a ceteris ferè ſcriptoribus memoriæ proditum eſt de Charondâ Thurio, ſeu, ut ſcribit Ariſtoteles, Catanæo. Val. Maximus lib. 6. c. 5. facto illi inſigni Zaleuci Locrenſis, quod narrat etiam Ælianus, ſubjicit, atque adnectit alterum hoc maximè memorabile Charondæ: *Sed aliquanto Charonda Thurii præſtantior, atque abſtinentior juſtitiæ. Ad quem, & eruendum uſque ſeditioſas concionis civium parabantur, lege cavendo, ut ſiquis eas cum ferro intraſſet, continuò interficeretur. Interjecto deinde tempore, ex longinquo rure gladio cinctus, damnum repetens, ſubitò indicta concione, ſicut erat, in eam proceſſit: ab eoque, qui proximè conſtiterat, ſoluta a ſe legis ſuæ monitus: Idem ego illam, inquit, ſanciam: ac protinus ferro, quod habebat, diſtricto incubuit. Quumque literet culpam vel diſſimulare, vel errore defendere; pœnam tamen repræſentare voluit, neque ſuæ juſti-*

χεῖρ. Ὁ δὲ, ὡς λύσειν ἔφη, ἀλλὰ κυρώσειν, τῷ αὐτῷ ξίφει δὺς ἑαυτὸν, ἀπέρρηξε τὸ ζῆν. ὅπερ ἦν παυτὶ τῷ παραβαίνειν τὸν νόμον. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀναλλήγρητον τοὐμπαλιν τὸ, μετετράπετο, ἀντὶ τοῦ ἐστράφη κῆται· τρέψας δηλαδὴ ὀπίσω τὰς ὄψεις, ἵνα ἴδῃ, τίς ὁ τὴν κόμην αὐτοῦ ἑλών· ὅτε καὶ ἰδὼν, καὶ γνοὺς, ἐλαμβάνετο, καὶ ὠφελεῖτο.

ρνς'. Ἀθήνη δὲ μυθικῶς μὲν, Διὸς θυγάτηρ, οἱονεὶ ἀθήλη τις οὖσα, ὡς μὴ θηλάσασα. Ὠδῖνε μὲν γάρ, φασιν, ἡ κεφαλὴ τοῦ Διός. ἐφίσταται δὲ πρόσκλητος Ἥφαιστος, καὶ πλήξας πελέκει τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐγκυμονούμενον ἐξέθορε, παλλὰς κόρη ἔνοπλος, καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι τὴν κλῆσιν ἔλαχε. Θῶ γὰρ φησὶ, τὸ θηλάζω, ὡς τὸ, ἐπετήσιον γάλα θῆσαι. ἐξ οὗ καὶ ἀρνίου γαλαθηνόν· καὶ τιθὴς, ἡ τροφὸς, ἡ καὶ παρὰ Λυκόφρονι θηλαμών· ἔτι δὲ καὶ ἡ θηλὴ, καὶ τὸ θηλάζειν, καὶ ἡ τήθη, ὡς οἷον ἐπιτάσσουσα τῷ βρέφει, τῇ, θῆλε, θήλασον,

X 2

tia fieret. Diodorus Siculus Bibliothe. Hiſt. lib. 12. Λέγεται δ' ὑπὸ τῶν ἀκμὴν ὑπερ ἡ τὰ Χαρώνδα πολιτῶν, καθ' ὃν ἰδιώτ τι, καὶ παράδειξον αὐτὸ συνέβη. ἐπὶ γὰρ τὴν χεῖρον ἐξιὸν μετὰ ξιφιδίου διὰ τὰς λῃτὰς, καὶ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίας συνεχούσης, καὶ πιμηχὰς ἐν τῇ πλήθει, φησὶν πελυσπτημένου τὸ κατὰ τ φασιν. νεανιευσάμενος δ' ἂν, μηδένα μαθ' ὅπλα ἐκκλησιάζειν· καὶ ἐπιλαβόμενος, ὅτι τὸ ξίφος παρέζωται, παρέδωκεν ἑαυτὸν τοῖς ἀρχομένοις κατηγορίας· ὧν ἕνὸς ἀνέντος, ἀπαλλάττειν ἠξίου νόμου, μὰ Δί', ὧνερ, ἀλλὰ κύριον ποιῆσαι. καὶ σπασάμενος τὸ ξιφίδιον, ἑαυτῷ ἐπέπηξεν. Subdit tamen Diodorus, nonnullos Hiſtoricos facinus iſtud Diocli aſcribere, ei, qui leges condidit Syracuſanis. *Politus.*

2. πλὰς κόρη ἔνοπλος) Vide facetiſſimum Lucianum in Dialogis Deorum. *Salvin.*

3. τὸ θηλάζω) Etymologus in Voce Θηλαμὼν ἡ ζωὴ. ait: Eſt θῶ verbum ſignificans τὸ βιῶ, *nutrio*, cujus futurum θήσω, *nutriam.* Homerus: γουνὸν πιθύσαν μαζόν. *femineam ſuxit mammam.* Salvin.

4. θῆθαι) I. θῆσαι ex lib. δ' Od. v. 89. *Pelit.*

5. θηλαμὼν) Sic ipſa Alexandræ patria, Troja, dicta apud Lycophronem v. 31. *Politus.*

βάσεια, ἡ αὐτὸ λεχθήσεται κατὰ καιρόν. Ὁ δὲ Παραβάτης, [4] ἐν οἷς Δία τὸν τοῦ ἡλίου, ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι λέγει τὴν Ἀθηνᾶν, ἤτοι τὴν πρόνοιαν. Διό, φησι, καὶ θεὸς μοῖρα Ὅμηρος ἀπεμαντεύσατο τὸ, [5] Τιείμην, ὡς τίετ' Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων. γενᾶς δέ, φησιν, οὐκ ἐξ ἀκροτάτου μέρους, ἀλλὰ ὅλην ἐξ ὅλου. Ὅτι δὲ Ἀθηνᾶ πρόνοια λέγεται, φέρει ἑκάτερος καὶ χρῆσιν τοιαύτην· Ἦλθε δ' ἐς Πυθὼ, καὶ ἐς [6] Γλαυκῶπα Προνοίην.

ρξ'. Τέτταρες δὲ εὐθεῖαι εἰσὶ τῆς Ἀθηνᾶς. πρωτότυπος μὲν, ἡ Ἀθήνη, οἷον, ἀθήλη, ὡς ἥμερται. ἀπὸ δρομικῆς γὰρ τῆς τοῦ Διὸς ἐξέθορε κε-
Rom. p. 84. φαλῆς. Ἐκ δὲ ταύτης, [7] κατὰ συγκοπὴν, Ἀθάνα γέγονε, καθὰ παρά τε Σοφοκλεῖ κεῖται, καὶ ἑτέροις. Ὥσπερ δὲ τὴν ἄμαξαν, κατὰ παραγωγὴν, ἁμαξάραν φασὶ, καὶ τὴν αὐλὴν αὐλάραν, καὶ [8] τὴν πρόσωπιν προσωπάραν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ τὸν πρότερον πρωτεράραν, καὶ τὴν ὑστέραν ὑσταράραν, καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκάραν, ὡς ἐπὶ λέοντος, καὶ τὸν πέραν περάραν, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκτάραν, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τὴν γαλήνην γαληνάραν, ὡς τὸ, Γαληναίη τε γίνηται· καὶ τὴν ἀνάγκην ἀναγκάραν, οἷον· ἀναγκαίη γὰρ ἐσθήτι· καὶ τὴν σελήνην σεληνάραν, οἷον· [9] ἐπεὶ φάος σεληναίης καλόν· οὕτω καὶ τὴν Ἀθήνην, Ἀθηνάραν φασὶν ἄλλοι τε, καὶ ὁ Ποιητής. Οἱ μέντοι ὕστερον, ἀποβάλλοντες τὸ ι τῆς αι διφθόγγου, καὶ Ἀθηνάαν ποιοῦντες, ὥσπερ τὴν ἐλάαν ἐλάαν Ἀττικῶς, [10] οἷον· Τίς

τῆς

1. Ἀθήνη ἡ πρόνοια) Atque hanc præcipuè intelligit Homerus, si credimus priscis interpretibus Poëtæ, de quibus testatur Plato in Cratylo: καὶ γάρ τοίνυν οἱ παλαιοὶ ἐξηγούμενοι τὴν Ποίησιν, φασὶ, τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὴν τὸν αἰθέρα, καὶ διάνοιαν κεκτῆσθαι. Inde autem hoc etymon eruit Plato, ut dicta sit Ἀθηνᾶ, quasi Ἠθηνᾶ, eo quòd ipsa sit ὁ τοῦ νόου νοῦς. Politus.

2. διότι ἐκ τοῦ θεοῦ) Ἀθηνᾶ, *Minerva*, quasi θεονᾶ. *Dei mens.* Plato in Cratylo. Palladis autem nominis simplicior derivatio ἀπὸ τοῦ πάλλειν, *a vibrando hastam*: nam armata è capite Jovis exiit. *Salvinus*

3. Συγκεκόπται) Lege, Συγκεκόπται. Correctiæ quoque Frobenius. *Politus*.

4. ἐν οἷς Δία τὸν τοῦ ἡλίου) Oratione IV. in Regem Solem. *Polit.*

pro loco, & tempore explicabitur. Cæterùm desertor ille religionis Julianus, quo in loco Jovem, Solem ipsum intelligit, ortam ex eo asserit Minervam, videlicet Providentiam. Ideoque divino instinctu vaticinatum esse Homerum affirmat, cum sic ait: *Honorarer, ut honoratur Minerva, & Apollo.* Atque eam non ex summo vertice; sed totam ex toto natam, arbitratur. Porro autem, ut ostendat, dici Minervam Pronœam, sive Providentiam, affert ille hoc ipsum exemplum: *Venit Pythonem, atque ad Minervam Pronœam.*

CLVII. Ad hæc, quatuor Recti sunt τῆς Ἀθηνᾶς, *Minervæ*. Primitivus, ἡ Ἀθήνη, *Minerva*, quasi ἀθήλη, *papillæ, ac lactis insuetæ*, ut dictum est. Virili enim staturâ ex Jovis capite prosiluit. Hinc, per syncopen, fit Ἀθάνα, quemadmodum tum apud Sophoclem, tum apud alios legitur. Rursus, quemadmodum τὴν ἅμαξαν, *plaustrum*, per paragogen dicunt ἁμαξάραν· τὴν αὐλὴν, *aulam*, αὐλάραν· τὴν πρόσωπιν, *proboscidem*, προσωπάραν, ut de elephante; τὸν πρότερον, *priorem*, πρωτεράραν· τὴν ὑστέραν, ὑσταράραν, *posteram diem*; τὴν ἀλκὴν, ἀλκάραν, *caudam*, ut de leone; τὸν πέραν, *ulteriorem regionem*, περάραν· τὴν ἀκτὴν, *actam, seu littus*, ἀκτάραν, *actæam*, ut de Atticâ apud Callimachum; τὴν γαλήνην, *serenitatem*, γαληνάραν, juxta illud: γαληναίη τε γίνηται, *serenitasque fiat*; τὴν ἀνάγκην, *necessitatem*, ἀναγκάραν. quale illud: ἀναγκαίη γὰρ ἐσθήτι. *necessitas enim urget.* τὴν σελήνην, *lunam*, σεληνάραν. veluti: ἐπεὶ φάος σεληναίης καλόν. *quoniam lumen lunæ præfulgidum*: sic etiam τὴν Ἀθήνην, *Minervam*, tum alii, tum Poëta, dicunt Ἀθηνάραν. Verumtamen, qui hos longo intervallo sunt secuti, rejecto τῷ ι ex diphthongo αι, quum sic faciant Ἀθηνάαν, sicuti τὴν ἐλάαν, *oleam*, ἐλάαν, Atticè, juxta illud: Τίς

τῆς

5. Τιείμην, ὡς) Julianus ex Homero, Τιείμην δ', ὡς. Polit.

6. Γλαυκῶπα) Epitheton hoc perpetuum, legitimum atque solenne apud Homerum, γλαυκῶπις Ἀθήνη. *cæsia Minerva*. Salvin.

7. κατὰ συγκοπὴν, Ἀθάνα) Cur non etiam Ἀθάνα Doricè pro Ἀθήνη; Salvinus.

8. τὴν προσωπίδα) Προσωπὶς, idem est ac προβοσκὶς, quam Latini dicunt quoque promuscida. utrumque enim nomen derivatur a προσώπιον, προβόσκειν. *præfatio, præfari*. Salvin.

9. ἐπεὶ φάος σεληναίης) ex Aristophane in Nubibus v. 614. *Pol.*

10. οἷόν τις τὰς ἐλαίας) lege, οἷον· Τίς τὰς ἐλαίας. Est enim id per interrogationem apud Aristophanem Rantis v. 1019. *Polit.* Diogenes Cynicus apud Laertium in ejus vitâ, quum olex prandium ei esset, allatâ placentâ, eas projecit, dicens cum Homero:

lierem dicere Ἀθηναίαν, *Athenæam*; ſed Atticas mulieres vocarunt ἀστὰς, *urbicas*, ut & ἀστὺς, *urbicos*, ipſos viros. Interea tu, velim, obſerves, ad exemplum nominum, quæ jam commemoravimus, nolle eos mulierem dicere ἀνδρίαν, ſed ἀνδρικὴν, *virilem*, *ſeu fortem*: quippe qui nomen hoc τῆς ἀνδρίας, *fortitudinis*, virtuti attribuerint. Deinde hoc loci nomini maſculino non reſpondere formationem feminini. Vir enim Ἀθηναῖος, *Athenæus*, *ſive Athenienſis*. At non item mulier Ἀθηναία, *Athenæa*; ſed, ut dictum eſt, Ἀστὴ, *urbica*, atque Attica. Verumtamen apud Philoſophos res ſecus ſeſe habet. Ipſi enim ἀρετὴν, *virtutem*, nominant: ſed deductum ex eâ maſculinum nomen, nolunt dicere τὸν ἐπάρετον, *virtute præditum*. Verùm pro eo, diverſo nomine, σπουδαῖον appellant eum, qui compos eſt virtutis. Sic etiam ἑταίρα, *amica*, vocatur meretrix: & tamen ejus maſculinum non reperitur, eo quòd fortaſſis, ut quis lepidè dixerit, conſentaneum minimè omnium erat, ut vir ſimili modo denominaretur, atque illa, quæ non unum aliquem habet virum. Verumtamen, qui talis eſt, ſuppletur hic per participium. Dicitur enim ἑταιρικὸς, *exoletus*, *meritorius*. Ac versâ vice ἑταῖρος appellatus eſt amicus, vel ſodalis. Sed ἑταίρα, ideſt, amica, non niſi in malam partem inveniri poteſt. Hæc enim vox uſurpata eſt de meretrice, ſeu ſcorto, ut honeſtius illud eſſet vocabulum.

CLIX. Ex vocis ipſius naturâ ſcribendum ἔσωθεν, *retro*, *ſive a tergo*, cum σ'. Factum eſt enim

ſ Ἕτερα δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἴρηκεν· Ἀνάπλικεν, Ἀθηναίαν γυναῖκα εἶπεν· Ἀστὰς δὲ τὰς Ἀπλικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ [6] τοὺς ἄνδρας Ἀστούς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὲ, καθ' ὁμοιότητά τινα τῶν προῤῥηθέντων ὀνομάτων, οὐδὲ ἀνδρίαν γυναῖκα βάλοιμεν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀνδρικὴν, οἷα τὴ [7] τῆς ἀνδρίας ὄνομα τῇ ἀρετῇ ἀποκληρώσαντες. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ὀνόματι ἀρσενικῷ οὐκ ἐπηκολούθησε παραχρηματισμὸς ψιλικῶς. Ἀθηναῖος μὲν γὰρ ἀνὴρ· οὐκέτι δὲ καὶ Ἀθηναία γυνή· ἀλλὰ, ὡς εἴρηται, Ἀστὴ, καὶ Ἀπλική. Παρὰ μέντοι τοῖς φιλοσόφοις, γίνεταί τι ἀνάπαλιν. Αὐτοὶ γὰρ ἀρετὴν μὲν λέγουσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ παρωνυμίαν ἀρσενικὴν, οὐκ οἶδα ὅπως τ' ἐπάρειν· ἀντὶ δὲ αὐτῆς, ἑτερωνύμως, σπουδαῖον φασὶ τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. Οὕτω καὶ ἑταίρα μὲν, ἡ πόρνη λέγεται· ἀρσενικὸν δὲ αὐτῆς, οὐχ εὕρηται. Τάχα γὰρ, ἵνα τις ἀστεϊσμῶς εἴποι, οὐκ ἦν εἰκὸς ἄνδρα παρωνυμᾶσθαι τῆ μὴ ἐχούσῃ ἵνα ἢ. Διὰ μετοχῆς μέντοι ὁ ἰδιώτης ἀναπληρῶται. πταιρικῶς γὰρ λέγεται. Πάλιν δὲ ὦ ἑταῖρος μὲν, ὁ φίλος λέγεται· ἑταίρα δὲ, ἡ φίλη, οὐκ ἂν ἀψόγως εὑρεθείη ἄν. Ἐτέρη γὰρ ἡ λέξις ἐστὶ πόρνης, εὐφημότερον.

ριθ'. Ὅτι Φύσει μὲν ὄπισθεν μετὰ τοῦ σ' γραπτέον, συγκέκοπται γὰρ [8] ἀπὸ τοῦ ὀπίσωθεν.

mero: Μάστιξιν δ' ἐλάειν. Homerus intellexit: *Flagellavit, ut irent*: auriga ſcilicet equos. Et Diogenes, *flagellavit oleam*: ſcilicet placenta. *Salvinus.*

1. Ἀθηνᾶν) ut μνᾶς, μνᾶ. *minæ*. Salvin.

2. μὴ λέγεσθαί τινα Ἀθηναίαν) Phrynichus in Dictionibus Atticis, & Mœris in Dictionario Attico, dudum Oxoniæ edito. *Salvin.*

3. Μεγαλείδης) lege, Μεγακλείδης. Sic enim hic auctor nominatur Suidæ. *Pelitus.*

4. αἱ ἀστοὶ) Scholiaſtes Ariſtophanis in Aves, ὅτε τὰ ἄστη ἔλεγον Ἀθηναῖοι. διὸ καὶ ἡ πολῖτις, ἡ Ἀθηναία, φησὶν ὁ ποιητὴς ἀστὴν λέγοντες πανταχοῦ. Salvinus.

5. Ἕτερα δὲ τῶν παλαιῶν) Vide Stephanum. *Pelit.*

6. τοὺς ἄνδρας ἀστούς) Ferunt, Athenienſes ἀστοὺς appellatos, eo quòd, ut eſt in fabulis, mortalium omnium primi ἄστυ conſtituerint. *Pelitus.*

7. ἡ ἀνδρίας) Ad mentem hîc Euſtathii legendum per diphthongum, ἡ ἀνδρείας. Polit.

8. ἀπὸ τοῦ ὀπίσωθεν) Ita ὀπίσθεν per ſyncopen a ὀπίσω, quaſi ὀπίσωθεν. Salvin.

Σεμέλης Κλῃδήσης, ὃ τὸ Διόνυσον διεκυοφορήσοντος ἐμβρύα, παλλομένην τῷ τῆ ἀμβλώμαλος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διί, + ἢ ἄτι λοιπὸν ἄλλο λέγεται, μύθε ἐστὶ παραλήρημα. Καὶ ἐκεῖνο μέντοι ἰσέον, ὅτι τὰ τῆς Παλλάδες ἄδωλα, Παλλάδια τοῖς παλαιοῖς ὀνομάζοιλαι· ὃ ὅτι φρόνησις ἠθικῶς ἐστὶν ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἐρρέθη. Διὸ ὃ Διὸς, ὃ Μήτιδος ἦναι λέγεται, ἤτοι τοὺς, ὃ βυλῆς. Φησὶ γὰ ὁ μῦθος, ὅτι ἔγκυος ἦσα Ἥρᾳ Ἀθηνᾶν ἡ Μῆτις κατεπόθη ὑπὸ τῆ Διός· ἐν δὲ ᾧ ὡρισμένῳ ταῖς κυήσαις καιρῷ, ἐξέθορεν, ὡς πρὸ μικρῆ ἤρηται, ἐκ τῆ Διὸς κεφαλῆς ἡ Ἀθηνᾶ.

ξξ. Ὅτι τὸ, δεινὼ δέ σι ὄσσε φάανθεν, ἀντὶ τῆ, δυσανταίβλεπτοι τῷ Ἀχιλλῆ ἐφάνησαν οἱ τῆς Ἀθηνᾶς ὀφθαλμοί· ἤτε μυθικῶς διὰ τὸ φοβερὸν, ἤτε ὃ μάλιστα πρὸς ἀλληγορίαν. Οὐ γὰ ἔχεν οἷόν ἀντωπῆσαι, ὃ ἐναντίος ἐλθεῖν τῷ ὀρθῷ λογισμῷ· οἷα μή τινα ἔχοντι ἀντιλογίαν· ἀλλὰ εὐθύς, φησι, μετετράπετο. Ὅπερ μυθικῶς μὲν δηλοῖ, ὡς ἤρηται, τὸ, ἐτράφη, ὡς ἂν εἶδη, τίς ὁ τῆς κόμης ἁψάμενος· ἀλληγορικῶς δὲ; τὸ μετεβλήθη τῆ θυμῆ, ἢ ἐπεστράφη τῆ φρονῆσαι, κατὰ τὸ, ὅτι μεθίρρωσε, καὶ ἀλεγίζης. Τινὲς δὲ, τὸ, δεινὼ δέ σι ὄσσε φάανθεν, ἀντὶ τῆ φανεροὶ αὐτῷ ἐγένοντο, ὃ ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί. Διὸ αὐτίκα ἔγνω ἐκείνω, οἷα ἀγχίνους, ὡς πρὸ μικρῆ ἤρηται· ὃ ὡς ἔλαβεν αὐτὸν τῆ λοιποῦ, ἤτε ὅτι κακῶς μέλετᾶ, ὃ ὅτι δῆ κρεῖττόν τι ἐπιλογίσασθαι, καὶ ὅτι φρόνησις αὕτη ἐπῆλθεν αὐτῷ. Τὸ δὲ φάανθεν σκευωρῆται ἤτως. Τὰ μὲν πληθυντικὰ τῆ εἰς ην λήγοντων παθητικῶν ὁρίζων, καὶ ἡ παραληγόμενα, ἀποβολῆ τῆ ἡ, ὃ μ', τὸ τρίτον

1. τὸ δὲ, Στὸ δ' ὄπισθεν, ἀπεβαλὼ τ σ' πίπτουσι) Contra. In hoc eodem libro: Ἀλλὰ περὶ τῶν μεταπεπτωκότων τοῦ αὐτοῦ· τὸ μεταπεπτωκὸς dictum est pro μεταπεπτωμένον. Salvinus.

2. ἡ παλλὰς) quæ & Doribus φάλαξ, teste Etymologo. Politus.

fitans cor, ad Jovem detulerit, vel siquid aliud ejusmodi memoratur, nugæ sunt fabularum. Quamquam & illud sciendum est, Palladia a veteribus dicta simulacra ipsa Palladis: itemque Minervam, morali sensu, prudentiam esse, ut notavimus. Qua etiam de causâ filia esse fertur Jovis, ac Metidis, videlicet Intellectus, & Mentis, seu Consultationis. Perhibent enim fabulæ, Metidem, quum jam conceptu fœtu paritura esset Minervam, hausstam esse ab Jove: sed, constituto prægnantibus tempore, prosiluisse ex Jovis capite Minervam, ut paullò ante dictum est.

CLX. Quod ait, δεινὼ δέ σι ὄσσε φάανθεν. *terribiles autem ei oculi visi sunt*; perinde est, ac si diceret: obtutu difficiles apparuerunt Achilli oculi Minervæ: sive fabulosè, quia terribiles, sive etiam maximè allegoricè. Non enim potuit veluti contra intueri, adversâque fronte contra rectam rationem ire, utpote cui repugnare minimè poterat: sed statim, inquit, *μεταστράφη, sese convertit*, quod fabulosè quidem significat, ut dictum est, *conversus est, ut videret, quis comam apprehendisset*. Allegoricè verò idem est, atque, *mutavit sese, convertitque ab irâ*. Vel, *curam gessit rectæ rationis, atque ad mentem rediit*, juxta illud: ὅτι μεταστρέψῃ, καὶ ἀλεγίζῃς. *nullam curam geris, neque rationem habes*. Verùm nonnulli sic explicant illud, δεινὼ δέ σι ὄσσε φάανθεν, ut idem sit, atque τὸ, φανεροὶ αὐτῷ ἐγένοντο, ἢ ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί. *Lucidi ei facti sunt, & illustrati sunt oculi*. Quocirca statim illam agnovit, veluti ingeniosus, ac perpicax, ut paullò ante dictum est: nec de reliquo ignoravit, & malè sese cogitare, & consilia capessenda sibi esse meliora, & hanc sibi prudentiam succurrere. Porrò autem τὸ φάανθεν, *apparuerunt*, conficitur hoc modo: Pluralia in μὶ Aoristorum Passivorum desinentium in ν, quæ in penultimâ habent τὸ η, tertiam faciunt pluralem, rejectis η, & μ'. cujusmodi est ἐτύφθαν, *verberatus sum*, pri-

3. Τὸ δὲ λέγειν) quod certè dicit Etymologus. Polit.

4. Ἢ ὅτι πάσιν ἄδηλα) ut est illud Platonis in Cratylo, ubi appellatam vult Παλλάδα ἀπὸ τ ὃ τοῖς ἄπαλοις ἐγχώσιος. aut quod ait Etymologus, dictam Παλλάδα παρὰ τὸ ἀπάλλειν, καὶ χρόαινειν τὸ ἄθρο. Politus.

τος, *verberatur*, *verberati*, ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, *verberati sumus*, *verberati sunt*. κοσμηθέντος, *ejus*, *qui ornatus est*, ἐκόσμηθεν, *ornati sunt*. φαανθέντος, *ejus*, *qui visus est*, φάνθεν, *visi sunt*. Pariter quoque δὺς, δύντος, *subjens*, *subeuntis*, ἔδυμεν, ἔδυν, *subivimus*, *subjerunt*. φὰς, φάντος, *fatus*, *fati*, ἔφαμεν, ἔφαν, *fati sumus*, *fati sunt*. κτὰς, ideſt, *interficiens*, κτάντος, *interficientis*, ἔκταμεν, ἔκταν, *interfecimus*, *interfecerunt*. στὰς, στάντος, *ſtans*, *ſtantis*, ἔσταμεν, ἔστην, *ſtetimus*, *ſteterunt*. & pleraque alia. Idcirco autem latiùs patere diximus hanc regulam, quòd non modò verba ordinet Æolica, verùm etiam communia: a quibus ſi additamentum auferatur, eadem pro communibus fiunt etiam Jonica. cujuſmodi eſt τὸ ἐλέγομεν, *dicebamus*, ἔλεγεν, λέγων, *dicebant*. aliaque hujuſcemodi.

CLXI. Cum accuſandi caſu conſtruit Homerus τὸ φημὶ, *alloquor*, *ſeu compello*. veluti, Καί μιν φωνήσας. *& eam alloquens*, ad exemplum τῦ προσεῖπον, *alloqui*. Sed qui Homero ſucceſſerunt, uſurpant id cum dativo. veluti, φημὶ σοι, *loquor tibi*, ſimiliter atque τὸ, λέγω, *dico*, & λαλῶ, *loquor*. Sermones πτερόεντες, *alati*, propter velocitatem, ſimulque propter junctúram, aptamque eorum compoſitionem, atque etiam quia, alarum more, aërem findunt: immo & fortaſſis quia diſertos doctoſque homines ad cœlum ſublimes extollunt. Unde & proferetur illud: νῦν τοι λέγων, πτερὸν σε. *Nunc equidem dicens, quaſi alis te ſubvehebam*, Verùm in fabulis ferunt, Sirenas ac Muſas cantu inter ſe certaſſe, Sirenaſque Muſis inferiores evaſiſſe. Hæ pennas Sirenibus, quemadmodum inter utraſque convenerat, ex earum alis evelliſſe referuntur (erant enim ex avium genere Sirenes) pennaſque ipſas funiculo colligatas, pro coronarum menſurâ, in orbem aptaſſe, atque ita unaquæque ſibi coronam ex pennis circumpoſuiſſe. Neque id illæ tantùm in Sirenum dedecus, atque ignominiam feciſſe; verùm etiam

ρεῦσα ἡ λήγουσα, ποιεῖ τὸ ἐλέγομεν παρῳχημένου τὸ τρίτον πληθυντικὸν, ἔλεξεν. Οὕτω καὶ γράφων, γράφοντος, ἐγράφομεν, ἔγραφεν. Ὁμοίως καὶ τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν. κοσμηθέντος, ἐκόσμηθεν. φαανθέντος, φάκιθεν. Ὡσαύτως καὶ δὺς, δύντος, ἔδυμεν, ἔδυν. φὰς, φάντος, ἔφαμεν, ἔφαν. [3] κτὰς, ὁ φονεύσας, κλάντος, ἔκταμεν, ἔκλαν. στὰς, στάντος, ἔσταμεν, ἔσταν. καὶ ἄλλα πολλά. Πλατύτερος δὲ ὁ τοιοῦτος ἐρρέθη κανών, διότι οὐ μόνον Αἰολικὰ τάσσει ῥήματα, ἀλλὰ καὶ κοινά· ἐν τῇς αὐξήσεως ἀφαιρεθείσης, τὰ αὐτὰ καὶ Ἰωνικὰ γίνεται ἀντὶ κοινῶν. οἷον, τὸ ἐλέγομεν ἔλεγον λέγον, καὶ τὰ ὅμοια.

ρξά. Ὅτι Ὁμηρος μὲν αἰτιατικῇ συνάπτει τὸ φωνῶ. οἷον, Καί μιν φωνήσας, πρὸς ὁμοιότητα τῦ προσεῖπον. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, μετὰ δοτικῆς φασίν. οἷον, φωνῶ σοι, [4] ὁμοίως τῷ λέγω, καὶ λαλῶ. Ὅτι [5] πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχύ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν, καὶ εὐσυνθεσίαν· καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα, καθὰ τὸ πτερόν· ἴσως δὲ καὶ ὅτι τὰς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. ὅθεν παρέξεται καὶ τὸ, νῦν τοι λέγων, πτερῷ σε. Ὁ δὲ μῦθος, ἀγῶνα καθίζει τῆ τε τῶν σειρήνων ᾠδικῇ τέχνῃ, καὶ τῇ τῶν μουσῶν, καὶ ὑποβιβάζει τὰς σειρήνας ταῖς μούσαις. αἱ δὲ, καθὰ συνέδοξεν, ἀναπτῶσι πτερὰ τῶν σειρήνων (ἦσαν γὰρ ὀρνιθοφυεῖς αἱ σειρῆνες) καὶ μηρίνθῳ συνδέσασι, καὶ στεφάνων συμπλήσασιν κύκλοις, περιτίθενται στέφανον ἑκάστη πτέρινον. Καὶ ἃ ἦστο μόνον ποιοῦσιν ἐπὶ τῆ τῶν σειρήνων αἰχύνῃ, ἀλλὰ

ſer-

1. ὃς τὸ) Frobenius, ὡς τὸ. Sed legendum τὸ ὃς cum accentu pro ὅτως, ex Homero v. 531. hujus libri. ubi tamen pro διάτμαγεν legunt alii διάτμαγεν, hoc modo: Τὸ γ' ὃς βαλεύσαντο, διάτμαγεν. Politus.

2. ἐφώνησεν) Poëta, φώνησεν. Polit.

3. κτὰς) lege, κτάς. Correxit etiam Frobenius. *Polit.*

4. ὁμοίως τὸ λέγω) l. ὁμοίως τῷ λέγω. Polit.

5. πτερόεντες οἱ λόγοι) Verba, ut ſagittæ, ſunt alata, & celeriter in animos permeant, & in eis altiùs infiguntur. Virg. Æn. 4. *hærent infixi pectore vultus, verbaque*. Idem de ſagittâ: *hæret lateri letalis arundo*. Pindarus ἔπεα, verba, verſus, appellat βέλεα φαρέτρια, *tela vocalia*, quibus pharetra ejus referta eſt. *Salvin.*

ιδεῖν γὰρ ἐξεῖναι. τὸ δὲ κ) τετελεσμένον ἔσται.

ρξβ'. Ὅτι σύνηθες Ὁμήρῳ συγκόπτειν τὸ ποτέ. οἷον, [2] τίπτε, αὐτὶ τοῦ, διατί ποτε. Ἔστι δ' ἅ κ), τοῦ ε ἐκθλιβέντος ἐν τῷ ἐπάγεσθαι φωνῆεν δασυνόμενον, τρέπειν τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον, τίφθ' ἕτως ἔστιν; Ὅτι Αἰγίοχος Ζεύς, κατὰ μὲν μῦθον, ὁ μέλλων γεννᾶσθαι Διὸ ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ αἰγὸς εὑρεθεὶς Διὸ ὀχὴν, δηλαδὴ Διὸ τροφήν, ὅπου ἔκρυπτε τὸν παιδεβρῶτα πατέρα Κρόνον ἐκρύπτετο. ἦς αἰγὸς τὸ κέρας τῆ Ἀμαλθείᾳ δοθῆναι λέγεται, ὡς ἐν τοῖς [4] εἰς τὸν Περιηγητὴν γέγραπται. Ἢ κ) ἄλλως Αἰγίοχος Ζεύς, ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα. τουτέστι, τὸ δέρμα τῆς ῥηθείσης αἰγὸς, ἣν ἐλήλασεν. Ἔφερε γάρ, φασιν, αὐτὴν, εἰκαστόμενος εἰς μίμημα. Καὶ ἔστιν Αἰγίοχος, ὡς ἄν τις εἴπῃ, [5] αἰγίδοχος, ἐκπεσόντος τοῦ δ', [6] διὰ ὄγκον χασμῳδῆ, σεμνότητι πρέπουσα. Ἡ δὲ ἀλληγορία, Δία μὲν τὸν ἀέρα νοῆ· αἰγίδα δὲ, ἣν αὐτὸν δήμαλα, δι' ὧν ἐπαγόμενος, ἰὼν κάτω ἐκδημᾶλοῖ. Καὶ ῥηθήσεται περὶ τούτου κεφάλαιον, ἔνθα τῆς αἰγίδος Ὁμηρος μνήμην ποιήσεται. Ὅτι τὸ ἴδω, ἴδης, ἴδη, παθητικῶς λέγει ὁ Πεπλίας. ἴδωμαι γὰρ φησιν, ἀπὸ τοῦ θεάσωμαι, κ) ἴδηαι, κ), κατὰ κρᾶσιν, ἴδῃ, ὅ ἐστι, θεάσῃ. οἷον, Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀλαμέμνονος; Εὑρίσκεται δὲ κ) τὸ τρίτον τούτων, ἴδηται. Τούτοις δὲ ἀκόλουθα παρ' Ἀττικοῖς κ) τὸ, ὑποιδόμενος, κ) ἰδέσθαι, κ) τὰ τοιαῦτα. Ὅτι ὁ μὲν ἀμφιβάλλων περὶ πράγματος, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. τὸ δὲ κ) τετελέσθαι οἴω. Ὁ μέντοι εὖ εἰδὼς, ἐρῶ ἄν, Ὧδε γὰ ἐξερέω. τὸ δὲ κ) τετελεσμένον ἔσται.

ρξγ'. Ὅτι

CLXII. Familiare Homero ſyncopen facere τοῦ ποτέ, *aliquando, ſeu tandem*. quale eſt, τίπτε, pro διατί ποτε; *quid tandem? cur tandem? qua unquam de cauſsâ?* Eſt etiam, ubi, cliſo τοῦ ε, ſequente nimirum vocali adſpiratâ, tenues mutat in adſpiratas. Exempli cauſsâ: τίφθ' ἕτως ἔστιν; *cur tandem ſic ſtatis?* Αἰγίοχος, *Ægiochus*, Juppiter, juxta fabulam, qui, poſteaquàm natus eſt in Cretâ, ὑπὸ αἰγὸς, *a caprâ*, reperit τὸν ὀχὴν, nimirum τὸν τροφὴν, *alimentum*, quando helluoni illi liberorum, Saturno patri, occultabatur. Cujus capræ cornu datum fertur Amaltheæ, ut ſcriptum eſt Commentariis in Dionyſium Periegetam. Vel etiam aliter Αἰγίοχος, *Ægiochus*, Juppiter, ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα, *qui geſtat ægidem*, hoc eſt, pellem capræ, a qua eum diximus lactatum fuiſſe. Eâ enim pelle, memoriæ cauſsâ, ut ferunt, pro indumento utebatur. Et eſt Αἰγίοχος, ut unus aliquis dixerit, αἰγίδοχος, *geſtator ægidis*, exploſo τῷ δ', ut hiatu magnificentior vox efficeretur, prout decet gravitatem. Verùm allegoria Jovem, aërem ipſum intelligit; ægidem verò, horrilicas aëris ipſius procellas, quibus ἐπαγόμενος, *magno cum impetu delabens*, poſitos infra homines exterret. Qua de re meliùs agemus, ubi mentionem ægidis Homerus facit. Τὸ ἴδω, ἴδης, ἴδη, *videam, videas, videat*, paſſivâ formâ effert Poëta. Dicit enim ἴδωμαι pro θεάσωμαι, *ſpectem*, & ἴδηαι, ac, per craſin, ἴδῃ, hoc eſt, θεάσῃ, *ſpectes*. Quale eſt: Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; *An ut injuriam ſpectes Agamemnonis?* Quin & invenitur tertia horum perſona, ἴδηται, *ſpectet*. Quibus conſentanea, ac conſequentia ſunt apud Atticos, τὸ ὑποιδόμενος, *ſuſpicatus*, & ἰδέσθαι, *ſpectare*, & alia hujuſmodi. Qui de re ambigit, perbellè uſurpaverit illud: Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. τὸ δὲ κ) τετελέσθαι οἴω. *Sed tibi edicam, quod & perfectum iri puto*. Is verò, qui rem certam atque exploratam habet, jure dixerit: Ὧδε γὰ ἐξερέω. τὸ δὲ κ) τετελεσμένον ἔσται. *Sic enim edicam, quod & perfectum erit*.

CLXIII. Quem-

1. ἔστται) l. ἔσται. Salvinus.

2. τίπτε, αὐτὶ τοῦ, διατί ποτε) Ita *cur* per ſyncopen factum a *Quare*. Meam hanc ſententiam conſultus poſtea a me in Etymologico Voſſius confirmavit. *Salvin.*

3. ἕ ἐχὼν) præbitionem, exhibitionem, *Exhibere* apud veteres Juriſconſultos eſt *dare*. Salvin.

4. εἰς τὸν Περιηγητὴν) ad verſum 431. Polit.

5. αἰγίδοχος) Heſychius: αἰγιδόχος. ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων. Polit.

6. διὰ ὄγκον χασμῳδῆ) De hiatu vocum, qui gravitatem addit orationi, conſule Demetrium Phalereum De elocutione. Salvin.

meo exemplo, parcere nolit, ac cedere.

CLXIV. Γλαυκῶπις, *cæsios oculos habens*, Minerva, non solùm graphicè, ac verè, tamquam quæ simpliciter cæsios oculos habeat; verùm etiam, ut unus aliquis diceret, adspectu terribilis, aptaque ad incutiendum metum, illarum ferarum instar, quæ glaucis sunt oculis. Glauci enim etiam leones, regium animal, terribilique obtutu oculorum. Quin & dracones nescio quis Poëta vocat γλαυκῶπας, *glaucis oculis præditos*. Itaque & γλαυκῶπις, *glaucis oculis prædita*, formidabilis est, juxta id, quod paullò ante dictum est, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. *terribilesque ei oculi visi sunt*. Præterea verò de industriâ fortasse fabula τὸ γλαυκὸν, *glaucum*, *seu cæsium colorem*, oculis τῆς Ἀθηνᾶς, *Minervæ*, attribuit, propter cognationem, quæ voci huic cum eâ intercedit, eumdemque omnino sensum, quem ipsa hæc vox, ex etymi explicatione, pariter atque illa, habet. Nam Ἀθήνη, *Minerva*, allegoricè dicta esse videtur ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, *a videndo*, perinde quasi provideat ea, quæ sunt veluti in tenebris, ac futura. Atqui etiam τὸ γλαυκὸν, *glaucum*, *vel cæsium*, derivatum est ex γλαύσσω, quod est inspicio; & significat id, quod subcandidum est, & cerni facilè potest. Si igitur eadem τὸ γλαύσσειν, *inspicere*, & τὸ ἀθρεῖν, *videre*; ad eorum quoque exemplum, cognatione quodammodo se contingunt, quæ ex iis derivantur. Quocirca τὸ γλαυκῶπιν, *quod est cæsios oculos habere*, attributum est τῇ Ἀθηνᾷ, *Minervæ*, tamquam providenti deæ, id, quod vim habet videndi. Atque hac etiam de causâ familiaris est Minervæ ἡ γλαὺξ, *noctua*, non solùm quia noctu videt, sicuti & prudentia, juxta illum, cui dicta est prudentia, rectâ viâ in consiliis res obscuras dirigere; verùm etiam quia derivatur ex γλαύσσω, quod idem est, atque τὸ ἀθρῶ, *video*. Atque ita avium aliæ aliis sunt diis attributæ, ob cognationem, quam cum illis habent, vel quoad formam ipsam appellationis, vel quoad rationem eamdem agendi. Exempli

ρξδ'. Ὅτι γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, ὁ μύθος γραφικῶς, ὡς ἀπλῶς γλαυκὰς ἔχουσα τὰς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καὶ, ὡς ἄν τίποτις, δεινὴ τὴν ὄψιν, καὶ ἐκπληκτική, κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων. [2] Γλαυκοὶ γὰρ καὶ οἱ λέοντες οἱ βασιλικοὶ, καὶ ἰδεῖν δεινοί. Καὶ δράκοντας δέ τις τῶν Ποιητῶν, γλαυκῶπας καλεῖ. Γλαυκῶπις δὲ καὶ [3] ἡ φοβερά, κατὰ τὸ παρὸ μικρὸν ῥηθὲν τὸ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Τάχα δὲ καὶ ἄλλως ὁ μῦθος ἐπῄτηδες τὸ γλαυκὸν ἔδωκε τῇ Ἀθηνᾷ ἀφορίσαι ὀφθαλμοῖς, διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν συγγενὲς τῆς λέξεως, καὶ τὴν ἐξ ἀνεπτύξεως ἐτυμολογικὴν ταυτότητα. Ἀθήνη τε γὰρ ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν ἡρῆσθαι δοκεῖ, ὡς προορῶσα τὰ οἷον ἐν σκότῳ, καὶ μέλλοντα. Καὶ [4] τὸ γλαυκὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παρῆκται τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον, καὶ εὐόρατον. Εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν, καὶ τὸ ἀθρεῖν, ἔχει πως συγγενῶς καθ' αὑτὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα. Διὸ τὸ γλαυκῶπιν ᾠκείωται τῇ Ἀθηνᾷ, ὡς ἀθρητικῇ βλεπτικόν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ [5] ἡ γλαὺξ οἰκεία τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ μύθος, ὡς νυκτὸς ὁρῶσα, ὥσπερ καὶ ἡ σύνεσις, κατὰ τὸν ἀνώτατα, ὀρθῇ κελεύθῳ ἐν ταῖς βυλαῖς τὰ ἐν σκότῳ προηγεῖται· ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παραγωγὴν, ὅπερ ἐστὶ ταυτὸν τῷ ἀθρεῖν. Οὕτω καὶ ἄλλα τῶν ὀρνέων ᾠκείωται ἄλλοις θεοῖς, διὰ τὸν πρὸς ἐκείνους συγγένειαν, ἢ κατὰ τὸν τῆς κλήσεως τύπον, ἢ κατὰ ἐνεργείας ταυτότητα. οἷον, [6] ἡ ἴυγξ τῷ

Rom. p. 87.

1. ὀγήνωρ ἔστιν ὁ κατὰ φύσιν) Alioquin ὀγήνωρ est valdè vir, fortis, magnanimus, magnificus. *Salvinus*.

2. Γλαυκοὶ γὰρ καὶ οἱ λέοντες) Catull. *felus in Libyâ, Indâque tosâ Cafo veniam obvius lemi*. Salvinus.

3. ἡ φοβερά) Hesychius: Γλαυκῶπις, φοβερὰ ὡς τὸ ὀρθόδους. Polit.

4. τὸ γλαυκὸν δὲ ἀπὸ τοῦ γλαύσσω) Etymologus: παρὰ τὸ γλαύσσω γλαυκός· ὡς λείπω λιπός. Polit.

5. ἡ γλαὺξ οἰκεία τῇ Ἀθηνᾷ) In numis Athenienſium Noctua cum litteris ΑΘΕ, ideſt, Ἀθηναίων, nonnum inventâ litterâ Η, pro Ἀθηναίων. Proverbium idcirco Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας. *Noctuam Athenas*. Salvinus.

6. ἡ ἴυγξ τῷ Ποσειδῶνι) Athenæus l. 7. c. 21. Τὴν ἴυγγα δὲ καλαμεῖνον Ποσειδῶνι τινὲς οἰκεῖσθαι. Ex his Ariſtophanes Avibus v. 567. Ibidem Scholiaſta: Νῦνα δὲ φασὶ τὸ ὄρνεον τοῦτο ἐνυδρεῖον τὸ ζῶον. τῷ Ποσειδῶνι δὲ ὡς ὑγρῷ ἀδίαφον. Politus.

τον διὰ τὸ ᾠδικὸν, ᾗ μαντικὸν ἀφιέρωται, ἀλλὰ ᾗ διὰ τὸ λευκόν· ὅπερ ἐκ τῆ λεύσειν, ἤτοι βλέπειν παράγεται. ὅπερ Ἀπόλλων ἐστὶ παραίτιος. ὅθεν ᾗ Δήλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, [5] ὡς δῆλα, ᾗ εὔρατα πάντα ποιεῖ. Καὶ ἀετὸς δὲ τῷ Διΐ, ἅτα τῷ αἰθερίῳ ἀέρι, ἀπέρωται, ᾗ μόνον, ὡς τελείῳ τέλειος, ᾗ ὡς ὑρατίῳ ὑψιπέτης· ἀλλὰ ᾗ διὰ τὴν κατὰ ῥῆσιμα κοινωνίαν. Ἀετός τε γὰρ, ᾗ ἀὴρ, ἄμφω παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, δοκεῖσι παράγεσθαι. Οἰκεῖος δέ πως ᾗ λάρος Ἑρμῇ, ᾗ μόνον, [6] ὡς Ἀργειφόντῃ λευκὸς, ἀλλὰ ᾗ κατὰ τὸ παρωνυμῶν ῥόπον· ἢ διὰ τῆ τῆ λόγῳ γλυκύτητι. ὅ, τε γὰρ λόγος, πρᾶγμα λαρὸν, ἤγουν ἡδύ, ᾗ ὁ λάρος δὲ, παρὰ τόπον ἐκπέφευγε τὴν πρὸς τὸ λαρὸν συνέμπτωσιν. Καὶ, ἵνα μὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐπεξιόντες, περιττὰ σοφιζώμεθα, ἅτα ᾗ γλαυξ οἰκεῖον τῇ ἀθρητικῇ Ἀθηνᾷ, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τῆ γλαύσσειν ταυτότητα.

ρξέ. Ἵνα δε τῶν ὀρνίθων ἀφέμενοι, ᾗ ὑποκαταβάντες γενώμεθα ᾗ τῶν ὠδὶ γῆν, ἅτα ᾗ ἄλλα τινὰ τισὶν ἀτάκτηται διὰ ὁμοίας αἰτίας. οἷον, [7] Διονύσῳ κισσός. κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, [8] ἕ δοτὴρ ὁ Διόνυσος. [9] Νάρκισσος, Ἐριννύσι σεφάνωμα. [10] Νάρκισσός τε γὰρ ἐκ τῆ ναρκᾶν παρηχῆται, ᾗ [11] τὸ ναρκᾶν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις

tatem cantus, & vim vaticinandi; sed etiam propter τὸ λευκὸν, *i. e. albitudinem:* quod est nomen derivatum ἀπὸ τῆ λεύσειν, videlicet *a videndo, seu cernendo*. Est enim Apollo in caussâ, cur videamus. Unde Δήλιος, *Delius*, per epitheton, nuncupatur, eo quòd δῆλα, *conspicua*, & spectabilia faciat omnia. Præterea αἰετὸς, *aquila*, avis est sacra Jovi, sive ætherio aëri, non modò ut eximia eximio, atque ut sublimiter volans cœlesti; verùm etiam quia nominis cum illo habet societatem. Nam & αἰετὸς, *aquila*, & ἀὴρ, *aër*, deduci ambo videntur ab ἄω, quod significat *flo*, *vel spiro*. Ad hæc, λάρος, *gavia*, avis est devota quodammodo Mercurio, non solùm tamquam alba interfectori Argi; verùm etiam quatenus denominata quodammodo similiter est, atque suavitas ipsa sermonis. Nam tum sermo, quidpiam est λαρὸν, videlicet suave, & jucundum, tum verò ὁ λάρος, *gavia*, per accentum sibi cavit, ne confunderetur cum eo, quod est λαρὸν, *jucundum*. Et, ne plerisque hujusmodi perfequendis, vanam eruditionis laudem aucupemur, sic etiam γλαὺξ, *noctua*, peculiaris est, ac propria τῇ πρόνοιαν Ἀθηνᾷ, *pervidenti illi providentique Minervæ*, propterea quòd idem est τὸ γλαύσσειν, atque τὸ ἀθρεῖν, *videre*.

CLXV. Atque, ut aves missas faciamus, descendamusque ad terrestria; sic quædam etiam alia, propter hujusceemodi causssas, aliis sunt diis dicata. Exempli caussâ, Baccho κισσὸς, *hedera*. Κισσητὸν enim, *hoc est avidè expeti solitum*, vinum, cujus dator, Bacchus. Furiis corona e narcisso. Nam & νάρκισσος, *narcissus*, simili est sono, atque τὸ ναρκᾶν, *obstorpescere*, ex quo deducitur; & Furiæ, sive Erinnyes, in caussâ

1. Ἐπεὶδὴ δὲ καὶ ὁ ἶυγξ ὠνόμαστα) Etymologus: Ἶυγξ, παρὰ τὸ ἰύσθαι, ἤγουν εἴλεσθαι ἐν τῇ αἴρει ἑαυτὸν. Politus.

2. ἃ φαλαρὶς) quæ & φαλαρὶς. Hanc Veneri sacram facit Comicus Avibus v. 766. Ἦν Ἀφροδίτην δύῃ, περὶς ὀρνίθι φαλαρίδα δίων. ἐχαυόπισι δὲ περὶ τὸν φαλῶν, ut notat ad eum Scholiasta. *Polit.*

3. ὡς γεγόνασιν ἔχει τις) Athenæus: qui tamen pro διὰ συνήθειαν, habet κατὰ συνήθειαν. Polit.

4. τὰ φολάσια) Etymologus: φολάσια, τὰ κατμήσια, διὰ τ λαμπρύνεσθαι. Polit.

5. ὡς δῆλα, ᾗ εὐήρατα πάντα ποιεῖν) Macrobius Saturnal. l. 1. cap. 17. *Delius cognominatur apud Græcos, ἀπὸ τ δῆλα, ᾗ φανερὰ πάντα ποιῶν τῷ φωτὶ, quòd illuminando omnia clara demonstret.* Immo a Delo insulâ Apollo Δήλιος· quoniam ibi est a Latonâ in lucem editus. *Politus.*

6. ὡς Ἀργειφόντῃ λευκὸς) quasi Ἀργειφόντης idem sit, ac λευκοπτερος, ut exponit Hesychius. *Polit.*

7. Διονύσῳ κισσὸς) ex Athenæo l. 7. cap. 21. ubi pro κιττὸς, seu κισσὸν, quod ibidem legitur, Casaubonus reponebat κιττὸν. Hesychio Κίσσα, ἐπιθυμία, ὄρεξις, ἢ ἐχθὲς ποιὸς, ᾗ γυναικὸς τόδος. Casaubonus igitur ex Hesychio citatam piscem apud Athenæum intelligit. *Polit.*

8. ἃ δοτὴρ ὁ Διόνυσος) Virg. *Adfis latitia Bacchus dator.* Pam, pini hederæ foliis, corymbi racemis similitudinem quamdam habent. *Salvianus.*

9. Νάρκισσος, Ἐριννύσι σεφάνωμα) Erinnyes, *magnæ deæ* Sophocli, quibus corona e narcisso. Sic enim Sophocles in Oedipo Colonco v. 715. Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον σεφάνωμα. Politus.

10. Νάρκισσός τε) l. Νάρκισσός τε. Polit.

11. τὸ ναρκᾶν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις παρεῖναι) Scholiasta Sophoclis: τὸ σφίγγειν, ᾗ ναρκᾶν ποιεῖν αἱ Ἐριννύες αἴτιαι, ὅτι διὰ τὸ ἔπεμπε συνοχὰς τοῖς ἐνθ' ὧδε κεῖσε. Polit.

Plinius, ut diximus supra, quam Theophrastus vocat πεύκην, ipse interpretatur laricem; atque ita distinguit πίτυν a πεύκη, ut πεύκην, laricem; πίτυν, piceam, sive etiam pinum, intelligat. Et quidem laricem, arborem esse ἀνέκκαυτον, suadere videtur illud Lucani lib. 9.

Peucedanumque sonat flammis, Erycinaque thapsos;
Et larices, fumoque gravem serpentibus aerem
Abrotanum, & longè nascentis cornua cervi.

Verumtamen de larice negat Vitruvius, ipsam per sese, concepto igne, ardere. Hæc enim ejus verba lib. 2. cap. 9. *Larix verò, qui non est notus, nisi his municipibus, qui sunt circa ripam fluminis Padi, & littora maris Adriatici, non solùm ob succi vehementem amaritatem ab carie, aut a tineâ non necatur; sed etiam flammam ex igni non recipit, nec ipse potest per se ardere, nisi, uti saxum in fornace ad calcem coquendam, aliis lignis uratur: nec tamen tunc flammam recipit, nec carbonem remittit; sed longo spatio tardè exuritur, quòd est minimè ignis, & aëris e principiis temperatura.* Hinc Plinius lib. 16. cap. 10. *Omnia autem hæc genera* (cognatarum arborum, quæ resinam ferunt) *accensa, fuligine immodicâ, carbonem reperte exspuunt cum eruptionis crepitu, ejaculanturque longè: exceptâ larice, quæ nec ardet, nec carbonem facit, nec alio modo ignis vi consumitur, quàm lapides.* Et Palladius in Novembri tit. 15. *Larix utilissima, ex qua si tabulas suffigas tegulis in fronte, atque extremitate tectorum, præsidium contra incendia contuleris. Neque enim flammam recipiunt, aut carbones creare possunt.* Et Isidorus Orig. l. 17. c. 7. *Larex*, (sic enim scribitur ab Isidoro) *cui hoc nomen a castello Laricino inditum est, ex qua tabula tegulis affixa, flammam repellunt, neque ex se carbonem ambusta efficiunt.* Sed hanc Vitruvii, alicujusque veterum opinionem, quippe quæ experientiâ ipsâ, atque usu convicta sit falsitatis, jam exploserunt viri eruditi. Nec verum est, quod scribit Vitruvius, laricem non esse notam, nisi circa ripam Padi, & littora maris Adriatici. Nam si rectè Plinius, ut videtur, *laricem* dicit, quam πεύκην Græci cum Theophrasto, ubicumque terrarum est πεύκη, ibi notam esse oportet laricem. Unde & in Macedoniâ laricem agnoscit Plinius, eam videlicet, quam πεύκην nominat Theophrastus. Verba hæc sunt Theophrasti De Histor. Plant. l. 8. c. 2. ὑπὲ δ' ἂν γε περὶ Μακεδονίαν ἀδὲ τὴν πεύκην πιττοκαυτοῦσιν, πλὴν ἀλλὰ ἢ τὴν ἄρρενα. καλοῦσι γὰρ ἄρρενα τὴν γε καρποφόρον. ἡ δὲ θηλεῖα ἐν τοῖς ὄρεσι μὲν ἐλάτη ἐστὶν, ἀνεκκαυτος δὲ ὑπὸ πεύκην ταῖς ῥίζαις. Quæ sic transtulit, ac contraxit Plinius l. 16. c. 12. *In Macedoniâ laricem masculam uruntur, femina radices tantùm.* Item de morbo, quo maximè infestantur πεύκαι Idæa, hæc habet Theophrastus lib. 3. c. 10. Νόσημα δὲ ἡ πεύκης πεπόνθέ τι λέγουσι συμβαίνειν οἱ περὶ τὸ Ἴδαιον· ὅταν μὲν μένον τὸ ἐγκάρδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄξυλον τοῦ στελέχους ὑπόθεν γένηται, σπανιώτατα ἅπαν ἀποσήπεται. τὸν δὲ αὐτόματον συμβαίνειν δὲ ἰσχυρὰν ἢ δένδρῳ, ὡς ἅπαντες ὑπόνοια. ὅλον γὰρ γίνεται δῆλον. περὶ μὲν οὖν τὸν πεύκην ἴδιόν τι τῶν πάθῶν. Quibus ex verbis Plinius: *Laricis morbus est, ut tada fiat.* Jam porro ab istis πεύκαις præ aliis fortasse regionibus satis celebris Ida. Unde versus illi Homerici:

Ἄλλη τίς σε πεύκη ἀμφίσσυρα καρήατ' ἔνσεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι τηλεσκέπεϊ νιφομένῃσι.

Dioscoridi quoque resina πίτυος non alia est, quam quæ funditur e larice. Ait enim, hanc resinam a populis subalpinis ἐπιχωρίοις vocari λάρικα. ut valde mirandum sit, quod pro certo jactitarint nonnulli, laricis ne nomen quidem Græcis olim innotuisse. Alii tamen pro λάρικα legerunt apud Dioscoridem ἐλάτα, seu ἐλάτη. Unde in Onomastico Veteri: *Larix*, ἐλάτη. Fortasse Dioscorides scripserat λάρικα. quod postea a librariis mutatum in ἐλάτα. Idem tamen Dioscorides paullò post: ἡ μὲν γὰρ τῆς ἴτέᾳ (ἐστὶν) λευκὴ, ἡ δὲ ἐλατίδος, ἡ δὲ μέλανι ἔοικεν, ὥστε ἡ λάρικι. de qua item larice Plinius: *larix gracilem* (resinam fundit) *ac melli liquoris*. Præcellerant autem apud Dioscoridem hæc verba lib. 1. c. 92. Γίνεται δὲ ῥητίνη ὑγρὰ πιτυΐνη, καὶ πευκίνη, καμμόνιακὴ ἀπὸ Γαλλίας, καὶ Ἰουδαϊκὴ. καὶ ἀπὸ Κολοφῶνος δὲ πᾶλαι πολὺ ἐκρεῖτο. ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμίαν ἔχει Κολοφωνία κληθεῖσα. καὶ ἀπὸ Γαλατίας ἡ τρίς ἢ Ἀλπινίαν, ἣν ἐπιχωρίως οἱ πλεῖστοι ἀνεικὶ λάρικα ὀνομάζουσιν. Illam igitur resinam πεπεύκινον Plinius dicit, *e picea*; πευκίνον verò, *e larice*. Ab hac resinæ, ac materiæ veluti oleaginæ copiâ fit, ut larix inter ceteras cognatas arbores ligno sit apto ad concipiendum nutriendumque igni. Unde & ipsa sacra olim habita Vulcano. Hinc exemplum illud, quo maximè utitur Vitruvius, turris ex larignâ materiâ, cui a militibus Cæsaris frustra ignis sit circumjectus, incertâ vanâque fide credo in vulgus disseminatum, eique Vitruvium temerè, falsoque adhæsisse. *Politus.*

2. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ δᾴδα, ἥτις ἀπὸ τῆ δαὸς) Unde etiam tæda, quæ propriè sic vocata est, dicitur Plinio *flammis, ac lumini faciendo etiam grata.* Habet & πεύκη hanc aliam cauſſam, quòd ipsa sit ἐνδρδ@, corde certè, ac maximè radicibus, ut rectè docet Theophrastus. ὥστε ἐνδρδ@ πεύκη ἡ ῥίζας. Ideo resina e larice plurima, maximèque gravis, ac picea. Theophrastus: Πλείστη δὲ ἡ πιτύϊνη, καὶ βαρυτάτη, καὶ πιττωδεστάτη, διὰ τὸ μάλιστα ἐνδρδ@ εἶναι τὴν πεύκην. Idæam πεύκην, ex Ideorum ipsorum testimonio, δᾳδοδεστάτην tradit idem Theophrastus. *Politus.*

3. ὁ Ἥλιος@) Platoni in Cratylo quasi σαῖος@, eo quòd sit σάος@ ἴσως. Polit.

Nominum deorum origo a barbaris petenda, apud quos primùm religio culta est. Plato in Cratylo. *Salvinus.*

4 κατὰ ἢ Κλίμακ Πίνδ') Oppianum lib. 1. Halieut. v. 590.

Τρίγλαι δὲ ξιφίεσσιν ἐπωνυμίαι εἰσὶ γοῆσι.

Vetus ibi Scholiasta: τρίγλαι διὰ τὸ βίς γινῆσθαι, οἷον τρίγονοι, καὶ κατὰ συγκοπὴν βίγλαι, καὶ ζητεῖ τὸ ῥ ἢ λ', τρίγλαι. Politus.

5. τρεῖς γενικὰ τῶ ὄνος) Aristot. lib. 5. Animalium. Athenæus lib. 7. *Salvin.*

Plinius l. 9. c. 51. *Trichias bis anno parit, & saxatiles omnes. Mulli ter.* Polit.

6. καὶ Ἄρτεμις) Diana similiter dicta est *Trivia*. Virg. *Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ.* Salvin.

Diana τριμορφος@, καὶ τετραφανος@. Polit.

7. Ἀφροδίτη δὲ ἀφρὸν) ex Athenæo, ut & pleraque alia hujus loci. *Polit.*

8. διὰ ἢ ἀμφιλύπην τίνα) Macrobius Saturnal. lib. 1. c. 17. *Ipsos quoque lupos ajunt a prima luce appellatos quidam putant, quia hæ feræ maximè id tempus aptum rapiendo pecori observant, quod antelucanum post nocturnam famem ad pastum flabilis expetitur.* Polit.

Rom. p. 88. λόγων, εἴθε μὴ χρεία συμβολῆς, ἢ ἐπὶ τῷ θαμιζόντων, εἴθα πολὺ τοιοῦτον πλῆθος. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ κ᾽, ὅτι ὁ, Γλαῦκα Ἀθήναζε, ἁρμόττει ἐπὶ τῷ ἄλλοθεν μάτην τὰ πλεοναζοίλα, ὡς παλαιά ἦτα, ἐμπορευομένων. [4] Ὁ κ᾽ ἦταν ὅμοιος ᾖ, [5] πύξον ἐς Κύπρον ἤλασε· ἢ ἰχθὺν ἐς Ἑλλήσποντον. Ὅτι δὲ ἡ γλαῦξ ἀ μόνον ὀξύωπα κοινότερον, ἀλλὰ κ᾽ ὠκίστακτα Ἀττικός, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι ἐπ τοῦ, Ἦλθον ἐγὼ σώσουσα λεὼν μένος, αἶψα πίθηται, δηλοῖ φιλοσόφως ὁ Ποιητὴς ᾖ, ἐφ᾽ ἡμῖν ἦταν σώσασθαι θυμὸν, ἤτε κ᾽ μή. κ᾽ ὅλως τὸ, μὴ βίᾳ ἦταν, ἀλλ᾽ ἑκούσιον τὸ καλόν.

ρξζ. Ὅτι ὀνειδίζειν, ἀ μόνον τὸ εὐεργεσίας ἀναφέρειν τοῖς εὐεργετημένοις, ὅπερ σφὸ μικρᾶ Ἀχιλλεὺς ἐποίησε, προσονειδίσας τῷ βασιλῆ, ὡς τὸ μὲν πλεῖον τῶ πολέμω αὐτὸς ἔχοι, ἐκεῖνος δὲ τὸ πλέον τῆ δασμῆ· ἀλλὰ κ᾽ τὸ ἀπλῶς ὀνειδίσαι ἦτα, κ᾽ ἐπίμομφα λέγειν. Ἀχιλλεὺς ἂν ἐνταῦθα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιτραπεὶς ὁ ἔστιν ὀνειδίσαι, ὡς [7] ἔσεται πρ, εὐεργεσίας μὲν οὐ προφέρει τῷ βασιλῆ, ἀδὲ ἀχάριστον ἦταν λέγει, ὅπερ ἦν κυρίως ὄνειδος· ἄλλως δὲ ὑβριστικῶς ὀνειδίζει, οἰνοβαρῆ τε προσειπὼν, κ᾽ ἕτερα, ὅσα ἐρήσεται. Εἰ μὴ ἄρα ἐρῇ τις, ὅτι ἐξελάθετο, κ᾽ δέον ἂν ὀνειδίσαι, κ᾽ εὐεργεσιῶν ὑπομνῆσαι, κ᾽ ἀχαριστίας τ᾽ Ἀγαμέμνονα γράψασθαι, ὁ δὲ, ὑβρίζει ἐκεῖνον, ἐπιθεὶς αὖθις τῷ θυμῷ, κ᾽ ἃ παρηγγέλη, ἐκλαθόμενος. Ὅτι δὲ κ᾽ ἀεὶ τὸ ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ, κ᾽ ἀηδὴς, δηλοῖ ἀ μόνον ὁ γράψας, ὡς καλὸν ὄνειδος παρηγόρων ἀκούομεν· ἀλλὰ σὺν ἄλλοις κ᾽ ὁ ἀοιδὸς [8] κάλλιστον ὄνειδος.

Εἶτ᾽

qui merces, quarum magna est copia, veluti ras, frustra aliunde important. quod similiter sese habet, atque illud: *Buxum in Cytorum tulisti; vel piscem in Hellespontum*. Cetertum ἡ γλαῦξ, *noctua*, non modò juxta communem usum acuitur; verùm etiam Atticè circumflectitur, ut alibi explicamus. Quo loci ait: *Veni ego sedatura tuam iram, si modò parueris;* e doctrinâ Philosophorum significat ibi Poëtâ, in nostrâ esse potestate, utrum sedare velimus iram, nec ne: in summâ, non vi, sed voluntate constare id, quod honestum est, atque a virtute proficiscitur.

CLXVII. Ὀνειδίζειν non modò est, collata beneficia iis exprobrare, qui beneficia acceperunt, quod paullò ante fecit Achilles, cum regi exprobravit, bellicorum sese laborum, illum partem majorem habere divisæ prædæ; sed & generatim crimina, ac probra objicere, sive convicia ingerere. Itaque hoc loci Achilles, quum arbitratui ejus permissum esset a Minervâ ἔστιν ὀνειδίσαι, ὡς ἔσται πρ, *convicia ut verbis faceret, quemadmodum etiam fiet;* non objectat ei collata in ipsum beneficia, neque ingrati animi vitio laborare eum dicit, quod est propriè ὄνειδος, *sive exprobratio:* sed aliter per contumeliam ὀνειδίζει, *vituperat, atque increpat:* quum & vino gravatum eum appellet, & alia in eum maledicta conjiciat, quæ afferentur. Nisi siquis forte captum eum dicat oblivione, ut, quum exprobrare Agamemnoni, & commemorare beneficia oporteret, ingratique ei animi crimen inferre; ipse tamen, iræ rursus succumbens, acceptique mandati oblitus, conviciis illum laceret, ac proscindat. Ceterùm non est illud perpetuum, ut grave odiosumque vocabulum sit τὸ ὄνειδος, ut non solùm ex eo patet, qui scripsit, Ὡς καλὸν ὄνειδος παρηγόρων ἀκούομεν. *Ut pulchrum decus fasciarum, seu crepundiorum, sustuli;* verùm etiam, præter alios auctores, ex eo, qui dixit κάλλιστον ὄνειδος, *pulcherrimum decus*. Hujusmodi

que

1. ἔγνως ἐν τοῖ ἔρῳ) Ovid. *oculi sunt in amore duces*. Salvin.
2. τὸ δέρεσθαι) l. τῷ δέρεσθαι. Polit.
3. γλαῦξ ἐς Ἀθήνας) Adagium satis celebre, cujus mentio apud Zenobium, Diogenianum, Suidam, Scholiastam Aristophanis ad Aves v. 302. *Pollux*.
4. ὁ κ᾽ ἦταν ὅμοιος) Simile etiam, quod dicit Scholiasta Aristophanis: ὥ τις ὡ Λίγύπτῳ εἶσι ἐπαγόμενος ἔ ὡ Κιλικίᾳ κρόμυον. Polit.
5. πύξον ἐς Κύπρον) Catull. *Amastri Pontica, & Cytore buxifer*. Salvinus.
6. ἔνιοιν) l. ἔστιν. Salvin.
7. ἔσεται) l. ἔσεται. Salvin.
8. κάλλιστον ὄνειδος) Etymologus: ὄνειδος λαμβάνεται κ᾽ ἐπὶ τῶ κλέος. ὡς Εὐριπίδης ὡ Φοινίσσας. ἔστι δὲ τὸ μέσον λέξεως, ὡς τύχη, κ᾽ ζῆλος, κ᾽ δόλος. idest, ὄνειδος, *probrum*, accipitur quo-

In ædes Ægiochi Jovis, ad alios deos.
Tum verò Polides iterum acerbit verbis
Atridam alloquitus eſt, nondumque ceſſaverat ab irâ:
Vino gravate, canis oculos habens, cor cervi.
Neque unquam ad prælium una cum exercitu armari,
Neque ad inſidias ire cum primoribus Achivorum
Auſus es animo, hoc enim tibi mors videtur eſſe.
Profectò multò ſatius eſt, in exercitu amplo Achivorum
Dona ei auferre, quicumque tibi contradixerit.
Hellus populi rex: quoniam ignavis imperat.
Certè enim, Atride, poſtremam nunc injuriam intuliſſes.
Sed tibi edicam, & magnum præterea jusjurandum jurabo.

Δώματ' ἐς Αἰγίοχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρεΐδην προσέειπε, κεχολωμένος· ἦ ῥα καὶ οἶνε
Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτέ ποτ' ἐς τέλεσιν ὁπλὴ λαῷ συμηχθέϊ,
Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριζήλοισιν Ἀχαιῶν,
Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Ἦ πολὺ λώϊόν ἐςι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅτις σεῖθεν ἀντίος ᾧ σιν.
Δημοβόρος βασιλεὺς· ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσει.
Ἦ γάρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕβριν λυβρίσειας.
Ἀλλ' ἔα τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι.

CLXVIII. Apertè hîc Poëta non ſinit nos Minervam, deam intelligere; ſed conjectantem de futuro providentiam, dum ſic ait: *Et aliquando tibi ter tanta aderunt ſplendida dona, Injuriæ hujus cauſsâ. Tu autem cohibe te, & obtempera nobis.* Quæ utique apta appoſitaque ſunt ad magnam iram mitigandam. quemadmodum etiam illud ſupra: *Quare age, finem fac contentionis, neque enſem manu educito: ſed verbis quidem*, &c. ut antea dictum eſt. Non enim ex fabulosâ Minervâ audit hæc Achilles; ſed ex ſuo ipſe ingenio per conjecturam intelligit. Ideoque fallitur, quippe qui veritate in partem minorem verſus exciderit. Errori enim aliquando obnoxia conjecturalis cognitio. Eum au-

ξή. Ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς πρὸ Ἀθηνᾶν, ἢ θεὰν ἀφίησι τοῦτον· ἀλλὰ φρόνησιν ςοχαςικὴν τῶν μέλλοντος, ἐν τῷ, Καί ποτέ τοι τρὶς τόσα παρέσται ἄγλαα δῶρα, Ὕβριος ἕνεκα τῆσδε. Σὺ δ' ἴσχεο, πίθεο δ' ἡμῖν. ἃ δὴ πραυντικά ἐςι μεγάλα θυμῶ· καθὰ καὶ πρὸ αὐτῶν τὸ, Ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί. Ἀλλ' ἤτοι ἔπεσι μὲν, καὶ ἐξῆς, ὡς προήρηται. Οὐκ ἐξ Ἀθηνᾶς γὰρ τῆς μυθικῆς ἀκουων, ἀλλ' οἰκοθεν ἐννοῆται ταῦτα ςοχαςικῶς ὁ Ἀχιλλεύς. Διὸ καὶ ψεύδεται, διεκπεσὼν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τὸ ἔλαττον. Τοιοῦτον γάρ ποτε ἡ ςοχαςικὴ τύπωσις. Ὅτι δὲ ψεύδεται, δῆλον

Rom. p. 89.

Baſ. p. 67.

que pro gloriâ, ut Euripidi in Phœniſſis. eſt autem mediarum, ſeu indifferentium vocum, ut *fortuna*, ζῆλος, & *dolus*. Quemadmodum igitur bona & mala fortuna, & dolus dicitur tum bonus tum malus, & zelus pro invidiâ poteſt accipi, pariter ac pro æmulatione: ita etiam accipi affirmat τὸ ὀνειδος Etymologus. Sed ratio nominis obſtare videtur. Ὀνειδος namque, ejus ſententiâ, dicitur παρὰ τὸ ἀνὰ τὸ μίμνησιν, a verbo, *ſuccenſeo, queror, opprobro, accuſo*. Sed, quemadmodum apud philoſophos categorema, *ideſt*, accuſatio, Latinis dicitur *prædicatum*, tam in bonam, quàm in malam partem; ita & ὀνειδος ſuſtineri poteſt. Videatur, & examinetur locus Euripidis in Phœniſſis. Cetèrùm dici queat, Virgilium, exempli cauſsâ, dixiſſe laudem pro vituperio: *Egregiam verò laudem, & ſpolia amplа reportas*. Sed dixit ironicè. *Salvinus.*

Verſus eſt Euripidis in Phœniſſis: Γίγνει ὀδυνηρὰ, Θεῖ ἔαις καλὸν ὀνειδος. ad quem verſum Scholiaſta: Καλὸν δὲ καλῶς τοῖς Θεβαίοις, αὐτοὺς τοὺς Σπαρτοὺς φησὶ, ὄζι δὲ τὸ ὀνειδος ἀεὶ μέσον λέξιν, ὡς τὴ τύχη, καὶ δόλῳ, καὶ ζήλῳ. Politus

1. ἔδωκεν Οἰδίπους ἐναλόη) Euripides in Phœniſſis verſ. 27. Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν. Seneca in Oedipo v. 812.

Forsan ferro geſſeras veſtigia,
Tumore nullus nomen, ac vitio pedum.

Politus.

2. ἀντίδεται ἡ Σφιγγὸς) juxta illud Euripidis in Phœniſſis: Σφιγγὸς ἀντρέψαι ὀνειδος. Polit.

3 ὄδωρ δίδωσιν) Ab egregiâ medicorum ſcholâ Florentinâ, auctore Clariſſimo Viro Franciſco Redio, fluxit, ut in febribus aqua detur. *Salv.* Debetur ea etiam laus Joh. Andr. Monilix.

4. ἐρίλον) lege, ἐρίλων. Heſiodus: Τὸ πλειστάκιος τὸν ἀεὶ, καὶ ὄφελε ἐρίλως. Polit.

5. ἄνω) Sic etiam Euſtathius, & Florentina editio Homeri. At Turnebus, Henricus Stephanus, & alii, ἄνει. Politus.

ἐστὶ καὶ [1] οἱ τρισμάκαρες, καὶ ὁ τρισευδαίμων, καὶ τὰ τοιαῦτα, κατὰ ἰδιότητα σημαινόμενον, σύγκλησιν ἀπὸ τῆς Ἶριδος ἐπιῤῥήματος· [2] ἡ καὶ ἡ Ἰρισάθλιος, ὁ Πινδαρικὸς μῦθος ἄλλως νοεῖται. Οὕτω καὶ Ἰρίαιμα, ποτὲ μὲν ἡ Ἰριγλώχιν, ποτὲ δὲ ἡ πολυοιστίη.

ρξθ'. Ὅτι ὁ ἐν θυμῷ καμόντι πεσόντι τῷ παραυτοῖτι, καλῶς ἂν ἔχοι, χρὴ τὸν σὸν ἕπος φυλάξασθαι, καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὡς γὰρ ἄμεινον. Λέγει δὲ Ὅμηρος τὸ φυλάξασθαι, ἐρύσασθαι, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι. τὸ μέντοι ἀπωλῶτο, ἐρύσασθαί ἐστιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι [3] τὸ, χρὴ, ὀξυνόμενον μὲν, ἐπίῤῥημα, δηλοῖ, καλὰ τὰς παλαιούς, δεῖ, δέον ἐστί· βαρυνόμενον δὲ, [4] ῥηματικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χράομαι. οἷον, Τί χρὴ πάτῳ; Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ μαντικῆς. οἷον, [5] Χρὴ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος. Ἀκριβέστερον δὲ περὶ τούτων ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, ἐνταῦθα Ὁμήρου γνωμικὸν ἀποντος τὸ, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθήσῃ, καὶ ἑξῆς, ὀρθὸν ἔσται παρῳδηθὲν οὕτω, κατὰ πτῶσιν ἐτικήν· [6] Ὅς κε θεῷ ἐπιπειθήσῃ, μάλα τ' ἔκλυεν αὐτοῦ. πῆγυ θεὸς ἀκουσθῆς, ἀντακοῦσαι ἐπιτελέον. Ἔχει δέ τι καταπρεπές. Τὸ γὰρ κοινὸν, καὶ σύνηθες ἦν ἄν, ὃς θεοῖς πιθήσῃ, κλύσεται. οὐκ ἔσχε δὲ οὕτω φράσαι, διότι [7] τοῦ κλύω οὐκ ἔστι παθητικά. Ὅτι κώπη, ἡ ἀφ' ἧς λαβὴ, μέρος ὅπλου. ὅθεν καὶ ὅταν κώπην τις εἴπῃ ἁπλῶς ταυτικῶς, κώπη καὶ ἐκείνης κυρίως ἡ λαβή. ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὅλον ὠνόμασται. Αὐτὴ μέντοι ἔχει τὸ καὶ ἐλά-

1. εἰ τρισμάκαρες) Virg. *o terque quaterque beati*. ex Homero. *Salvius.*

2. ἡ καὶ τὸ Ξανθόλιος, ὁ Πινδαρικὸς μῦθος ἄλλως νοεῖται) quatenus, ξανθὸν μειδᾶν αὐτὸν, τοῖς μὲν εὐθαίμοσι μία ἔσεται ἀγαθὸν· δύο δὲ κακοῖ· τοῖς δὲ δυσδαίμοσι αἱ βῆς φαῦλαι. Politus.

3. τὸ χρὴ, ἐξυνόμενον μὲν, ἐπίῤῥημα) χρὴ fortè est detruncatum a tertiâ personâ inusitatâ χρησί. Χρὴ est, ut χρεών, vel χρεὸν ἐστί. Nec forma, nec significatio convenit adverbio: sed vim habet verbi. Etymologus in Voce χρή, ἀπὸ τοῦ χρῶ secundæ conjugationis derivat; subjungit tamen significasse adverbium, & poni loco τοῦ δεῖ, *opus est, oportet*. Se ipse certè in fine contigit, dicens: τὸ χρὴ χρὴ δὲ λέγουσιν οἱονεὶ ἐπιῤῥήματα. πλεῖον δὲ λέγεται οἱονεὶ ῥῆμα: ideſt, χρὴ & δεῖ *apud* Græcos esse adverbia; verùm magis dicuntur esse verba. Salvinus.

4. ῥηματικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χράομαι) ἔχρα dicit Etymologus, si scriptum sit περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ χῶ, χᾷς, χᾷ. Jonice, & Atticè χρᾶ. Politus.

5. Χρὴ μοι) ἔχρησεν, ἀπόλλων, ut ad Sophoclem in Electrâ, unde desumptum est hoc exemplum, explicat Scholiasta. *Palm.*

6. Ὅς κε θεῷ) Non bene fecerunt Bembus, & alii, qui nimiâ veterum imitatione, *Deos immortales*, pro, *Deum immortalem*, usurpabant. *Salvinus.*

7. τοῦ κλύω οὐκ ἔστι παθητικά) Attamen est Κλῦθι *apud* Poëtas, passivâ formâ, pro κλύε, audi. Κλῦθι, *dimic.* *Audi, o Rex.* & κλυτὸς, *inclytus*, quasi participium a κλύεμαι, audior. Sed κλύω, audio, vim passivam habet quodammodo. Latini ex eo fecerunt *Cluo*. Et bonus audio, dixerunt i. bonâ sum famâ. imitatione Græcorum. ἀγαθὸς ἀκούω. Salvin.

fune componitur, οἱ τρισμάκαρες, ὁ τρισευδαίμων, *ter fortunatus*, aliaque similia: etsi τὸ τρισάθλιος, *ter miser*, Pindarica fabula aliter accipiat. Sic & τρίαινα, *tridens*, aliquando qui tres, aliquando qui plures habet cuspides.

CLXIX. Qui in tempore iræ, leniri se, ac flecti alterius cujuscunque oratione patitur; adhibere percommodè poterit verba illa: *Oportet me consilium tuum custodire, licet valde animo iratus sim. Sic enim melius.* Ubi, quod est custodire, sive observare, Homerus dicit ἐρύσασθαι, inserto per epenthesin τοῦ ι. Verbum tamen simplex est ἐρύσασθαι. Scire autem oportet, adverbium esse τὸ χρὴ, si acuitur, eoque, juxta priscos Grammaticos, significari, *opus est*; verbale verò esse, si circumflectitur, a verbo χράομαι, *utor*. ut est illud: τί χρῆ τόδε; *quid*, vel *cur hoc uteris?* Idemque etiam vaticinandi sensu accipi, juxta illud: Χρῆ μοι ταῦθ' ὁ Φοῖβος. *Respondit mihi hæc Phœbus*. Sed hac de re accuratiùs agetur infra. Præterea sciendum, id, quod sententiosè dicit hoc loci Homerus, scilicet, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, &c. *Quisquis diis obtemperaverit*, &c. rectè processurum, si levi immutatione sic in singulari casu accommodetur: Ὅς κε θεῷ ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυεν αὐτοῦ. *Quisquis deo obtemperaverit, valde etiam eum audit*. videlicet, deus auditus, vicissim ampliùs audit. Quod quodammodo dictum est, prout decebat studiosum novitatis. Nam ex communi, & usitato loquendi genere, dicendum fuisset: ἐς θεοῖς πίθεται, κλύεται. *Qui diis obtemperat, auditur*. Verumtamen sic loqui non potuit, quòd nulla sint passiva verbi κλύω, *audio*. Κώπη, capulus ensis, nomen partis. Unde & quando κώπην quis dicit nauticam, *de remo*, κώπη item, illius propriè est capulus, vel manubrium, a quo & toti factum est nomen. Quamquam remus ipse

id

tionis nexu, dicit: Δημοβόρος βασιλεύς. *Populi belluo rex*. Habet igitur Agamemnon ſuſpicionem vinolentiæ, propterea quòd ad vinum proclivis alicubi deprehenditur, ubi & optimatibus illud exprobrat, quòd non ſtrenuè rem gerant, quum præſertim apud ſeſe, ſicuti & ipſe, compotationibus indulgeant; & ſermones commiſcet convivales, ut poſtea videbitur; & tentoria ejus, ut quidam infra ait, plena ſunt vino. Deinde impudens, atque inverecundus audit, ob gravia illa verba plenaque arrogantiæ, quæ paullò ante in Achillem protulerat. Denique meticuloſus, propter illud, φεύγωμεν, *fugiamus*, quod multis in locis uſurpat, quemadmodum infra apparet. Immo & ante hoc ipſum tempus ita ſeſe geſſiſſe Agamemnon videtur, ut vehementi adeò oratione ei nunc Achilles, ex præteritis rebus, meritò convicietur. Non enim ſic quomodocumque, ac falsò verba hæc profudiſſet. Quod autem ait, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, *canis oculos habens*, jam ante aliter expreſſerat, cum & ἀναιδείην ἐπιμάσσων, *impudentiâ indutum*, dixit Agamemnonem, & compoſito eum nomine κυνώπην, *oculis præditum cautis*, vocavit. Illud porrò, κυνὸς ὄμματα ἔχων, *canis oculos habens*, oppoſito modo ſeſe habet, atque τὸ, κραδίην ἐλάφοιο, *cor cervi*. Et figura eſt Rhetorica per antitheſin: ita ut eum dicat temerarium, ut canem; meticuloſum, ut cervam. Hac enim cerva eſt naturâ. Ideoque φυζακτὴν, *cum trepidatione fugientem*, vocat eam Poëta.

CLXXI. Præterea hoc loci veteres notant, Cononi, Athenienſium duci, tres haſce virtutes ab Iſocrate attribui, diligentiam, fidem, peritiam

Δημοβόρος βασιλεύς. Οἰνοβαρὴς μὲν ὢν ὁ Ἀγαμέμνων ὑποτοπᾶται, διότι εὐεπιφόρως ἂν ἔχων πρὸς τὰ κατὰ οἶνον εὑρίσκεται, τοῖς τε ἀριστεύσιν ἐπονειδίζων, ὅτι μὴ γενναίως μάχονται, καὶ ταῦτα παρ' αὐτῷ πίνοντες, ὥσπερ αὐτός· καὶ λόγους δέ τινας λαλῶν συμποσιακοὺς, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται· καὶ αἱ κλισίαι δὲ αὐτῷ, ὥς τις ἐρῇ ἐν τοῖς ἑξῆς, οἴνου πλῆαι εἰσίν. Ἀναι- *Rom. p. 90.*
δὴς δέ, διὰ τὰ πρὸ μικροῦ εἰς τ' Ἀχιλλέα φορτικά. Δηλοῖ δὲ, διὰ τὸ πολλαχοῦ λέγειν τὸ, φεύγωμεν, καθάπερ δηλωθήσεται. Ἔοικε δὲ καὶ πρὸ τούτου τοῦ χρόνου τοιαῦτά τινα ὁ Ἀγαμέμνων ποιεῖν, ἐξ ὧν ἄρτι ὁ Ἀχιλλεὺς οὕτω σφοδρῶς ὑβρίζει αὐτόν. Οὐ γὰρ ἂν ἀπλῶς οὕτω, καὶ ψευδῶς τοὺς λόγους παρέρριψε. Τὸ δὲ κυνὸς ὄμμα ἔχων, φθάσας καὶ ἄλλως ἔφρασεν, ὅτε ἀναιδείᾳ τὲ ἐπιμήσιον ἔλεγε τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ κυνώπην, συντέτμηται ὀνόματι, ἐκάλει αὐτόν. Ἀντίκηται δὲ τὸ, κυνὸς ὄμματα ἔχων, πρὸς τὸ, κραδίην ἐλάφοιο. καὶ ἔστιν ἀλλόθετον ῥῆμα ῥητορικὸν, ἵνα λέγῃ αὐτὸν θρασὺν μὲν, ὡς κύνα· δειλὸν δὲ, ὡς ἔλαφον. Τοιαύτη γὰρ ἡ ἔλαφος. Διὸ καὶ φεζακιτὴν αὐτὴν ἡ ποίησις καλεῖ.

ροά. Ἐλαῦθα δὲ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἱρία ταῦτα [1] Ἰσοκράτης ἀγαθὰ μαρτυρεῖ Κόνωνι, τῷ τῶν Ἀθηναίων στρατηγῷ, ἐπιμέλειαν, πίστιν,

ἐμ-

1. αἰχμοφόλον) Poteſt enſis etiam dici αἰχμοφόλος, propter vaginam argenteis clavis interſtinctam. *Salvinus.*

2. ἀ ἄω) Ἄτη παρὰ τὸ ἀῶ τὸ βλάπτω. Ate, *damnum*, ab ἀῶ, hoc eſt, *lædo*. Etymologus. *Salvin.*

3. Οἰνοβαρὴς) Virg. Æn. l. 2. *Invadunt urbem ſomno, vinoque ſepultam.* & lib 9. *Rutuli ſomno, vinoque ſepulti.* Salvin.

4. κραδίην ἐλάφοιο) Hor. *Vitas hinnuleo me ſimilis, Chlœ*, &c. *Salvin.*

1. Ἰσοκράτης) Iſocrates in Panegyrico. στρατηγῶντος δὲ τοῦ Κόνωνος, ὃς ἂν ἐπιμελούμενος μὲν τῶν στρατιωτῶν, πιστὸς δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἐμπειρότατος δὲ τῶν πρὸς τὸ πόλεμον κινδύνων. *Datente illi exercitum Cononе, imperatorum diligentiſſimo, Gratis fidiſſimo, bellicarum rerum peritiſſimo.* Imperatoriæ virtutes a Cicerone, in oratione pro Lege Manilia ex recenſentur: *labor in negotiis, fortitudo in periculis, induſtria in agendo, celeritas in conficiendo, conſilium in providendo.* Salvinus.

κὴ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μᾶλλα μὲν φησι καρτερὸν αὐτὸν εἶναι, ἐκ δεῦ δὲ τᾶτο λεγῶν. Ἰσέον δὲ,
Bas. p. 68. ὅτι ὁ οἰνοβαρὴς ἔχει τὸ ῥῆμα βαρύτονον τὸ, οἰνοβαρέω· ἐ τῆς μελοχῆς χρῆσις ἐν Ὀδυσσείᾳ. Ὅτι ψόγος στρατηγῷ τὸ, Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀρίστεσσιν Ἀχαιῶν Τέτλαικε θυμῷ. Ἰὸ δέ τοι κὴρ ἤδετ' ἐναίσιμα, τετέσι, δαινύτω μαχέσεσθαι ὑπὸ σὺν ἢ κινδυνώδης μάχη, κὴ ἡ χάρις ἐπ' αὐτῇ, ὡς χάρμη. Ἀχιλλεὺς δὲ κατὰ τᾶ βασιλέως τῶτα συνῶστι, ἐπάγων κὴ, ὅτι πολὺ λωΐτον ἐστι κατὰ στρατὸν δῶρα ἀποαιρῆσθαι, ὃς τις σέθεν ἀντίον ἤπυα. Ἴσως, ἀρειότερόν σοι ζημιῶν τὰς ἀντιλέγοντας, ἢπερ ἐκ πολέμω ζῆν.

ροδ'. Ὅτι στρατὸν εὐρὺν ἐπῶν Ἀχαιῶν ὁ Ποιητὴς, ἔδειξεν, ὡς καλῶς ἐὐρυκρείοντα τ' Ἀγαμέμνονα λέγει, ὅπερ ἄλλοι κὴ εὐρυμέδοντα φασίν. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, τῷ φανερᾷ δηλοῖ, κὴ ἀτιμέτωπον παράταξιν· τὸ δὲ λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀρίστοις, τῷ ἐξ ἐπικρύψεως ἐπιθεσιν σημαίνει. Ὅτι δὲ ἀρίστων μάλιστα ὁ λόχος δέεται, ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ μηνύσεται, ὅπου κὴ ὁ λόχος ῥηθῆναι φήσεται, παρὰ τὸ λέγω τὸ ἐπιλέγω· ἐν ᾧ ἐστὶν ἐπίλεκτοι, κὴ, ὡς τῶν φησὶν ὁ Ποιητὴς, ἀρίστους. Σημείωσαι δὲ, ὅτως ἐνταῦθά φησιν ὁ Ποιητὴς παρέφρασεν, ἢ ἡρμήνευσε τὸ παρ' ὀλίγον ῥηθὲν, τὸ, ἢ ὁδὸν ἑλεῖν, ἢ ἀνδρέστιν ἵφι μάχεσθαι. Τὸ μὲν γὰρ ὡς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, ἴσον ἐστὶν ἀνδράσιν ἵφι μάχεσθαι· τὸ δὲ λόχονδε ἰέναι, ἴσον ἐστὶ τῷ, ὁδὸν ἑλεῖν. Ὅρα δὲ, ὅτι ἐν τῷ, δῶρα ἀποαιρῆσθαι, δῶρα ὁ Ποιητὴς λέγει, ἃ λα-

χυ-

ιε, pronunciatur. Quod denique ferre oportet, ὁ οἰνοβαρὴς, *vino gravis*, *seu gravatus*, verbum habet barytonum τὸ οἰνοβαρέω, *vino gravatus*, *sive ebrius sum*: cujus participio utitur Poëta in Odysseâ. Ducis, sive imperatoris, vituperatio illa est: *Neque unquam ad prælium cum exercitu armari, neque ad insidias ire cum primoribus Achivorum ausus es animo. id enim tibi mors videtur esse.* hoc est, morti abs te assimilatur periculosa pugna, ᾧ ἡ χάρις ἐπ' αὐτῇ, ὡς χάρμη, *neque de eâ, tamquam lætâ pugnâ, lætaris.* Atque hæc verba sunt, quibus Achilles regem perstringit. Tum subdit illud: *Multò satius est in exercitu dona ei adimere, quicumque contra te dixerit.* Videlicet, optabilius tibi multare eos, qui contradicunt, ac repugnant, quàm ex bello vivere.

CLXXII. Poëta quum dicat στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, *exercitum latè patentem*, *sive amplum Achivorum*, ostendit, quàm rectè, & appositè Agamemnonem vocet εὐρυκρείοντα, *latè regnantem*, quem alii quidem dicunt εὐρυμέδοντα, *latè imperantem*. Quod autem ferre oportet, id, quod ait, *cum exercitu armari*, instructam aperto marte, & adversâ fronte aciem denotat; quod verò subjungit, *ad insidias cum fortissimis viris ire*, aggressionem ex occulto factam significat. Fortissimis porro viris maximè opus esse ad ponendas insidias, notamus infra ad librum ν', ubi etiam λόχῳ, *insidiæ*, dictus esse ostenditur a λέγω, ideſt, *eligo*, *deligo*, *vel feligo*: quo in λόχῳ sunt ἐπίλεκτοι, *selecti milites*, atque, ut loquitur nunc Poëta, ἀρισῆς, *fortissimi viri*, & *robur exercitus*. Verùm observa, ut hoc loci Poëta aliis verbis explicet, sive interpretetur id, quod paullò ante dictum fuerat, ἢ ὁδὸν ἑλεῖν, ἢ ἀνδράσιν ἵφι μάχεσθαι. *Ut vel in viam eat, vel cum viris fortiter pugnet.* Nam τὸ, ὡς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, *ad prælium cum exercitu armari*, est hoc ipsum ἀνδράσιν ἵφι μάχεσθαι, *cum viris fortiter pugnare*. At verò τὸ, λόχονδε ἰέναι, *ad insidias ire*, idem est, atque τὸ, ὁδὸν ἑλεῖν, *in viam ire*, *sive viam insidere*. Vide etiam, ut cum dicit, δῶρα ἀποαιρῆσθαι, *dona adimere*, *sive auferre*,

δῶρα,

1. ὡς χάρμη) Etymologus. Χάρμη. μάχη παρ' εὐφημισμόν. ἢ ἀφ' ἧς τις χαίρει. Charme. *prælium*, *bona fœtus gratiâ: vel eò quod nemo gaudet.* Simile est illud: bellum aut acerrimum, quia minimè bellum. Salvinus.

2. λώϊόν ἐστι) λώϊον. *melius*, *præstantius*, *utilius*, ἀπὸ τ' λῶ. Σίλω. a verbo λῶ. i. velo. Etymologus. Salvin.

3. ὑφηχέοντα) *Latiùs regnes*, *scutum demando spiritum.* Horat. Salvin.

4. λόχῳ ἐνθεῖναι) Locum apud Latinos Angelus Caninius, & Scaliger derivant a λόχη, ut refert Vossius in Etymologico. Λόχῳ, *insidiæ*, forte ἀπὸ τ' λοχεύω, *cubare*, *parere*. unde & λόχος. *Infans*. quod & melius. nam a λόχη est λόχῳ συλλογὴ a λέχομαι λέχες. Salvin.

Etymologo etiam λόχῳ παρὰ τὸ λόχῳ. εἰ γὰρ λοχεύοντες, οἱονεὶ κοιτάζοντες, ἢ ὡς ὡς λόχῳ ἀναπαύοντες, ἴσα ἀδυνάτων ὦσιν. Politus.

πορθον, *urbium everſorem*: quum expugnatorem illum verè urbium, Achillem, hoc ſemel alicubi nomine dignetur. Animadvertendum porrò eſt, ut affines quodammodo ſint inter ſeſe, ii, qui apud Heſiodum dicuntur δωροφάγοι βασιλῆς, *donorum helluones reges*, & is, qui, juxta Homerum, δῶρ' ἀποαιρῆται, *dona aufert*: itemque, ut hoc ipſum ἀποαιρῆται, *aufert*, ſimilem compoſitionem habeat, atque τὸ, ἀποαίρεο κούρην. *aufer puellam*.

CLXXIII. Regem ſanè Achilles non vocat, nec vocare poteſt δημοβόρον, *populi helluonem*, quòd cum ſibi dumtaxat iniquum, atque improbum expertus eſſet, tamquam ſi ille quidpiam rerum ſuarum inſumpſiſſet. Non enim rectè ſic loqueretur: niſi uſque adeò irâ abreptus fuerit, ut dicterium adversùs ſe ipſum componeret. Si enim propter eum helluo rex populi; ipſe igitur unus aliquis de populo, & vulgaris miles, atque ut ita dicam, homo gregarius; neque jam optimus, aut præſtantiſſimus Græcorum, qualem ipſe ſeſe poſtea appellat. Sin unus aliquis eſt e vulgo; tacere igitur debet. Hominem enim de populo, ſeu popularem, minimè decet regi contradicere, ita ut ſecus concionetur, ut ait Trojanus ille Orator Polydamas. Atque hoc quidem lepidè dictum eſt. Verùm alio Achilles ſenſu Agamemnonem vocat δημοβόρον, *helluonem populi*, eo quòd, ut veriſimile eſt, ærarium publicum, ac communia bona, quemadmodum paullò ante dictum eſt, in ſuos ipſe uſus frequenter converteret. Ceterùm hoc loci, in quo, extra omnem copulam, ait, Δημοβόρος βασιλεύς, *Helluo populi rex*, ſic præ irâ loquitur per ellipſin. Deeſt enim τὸ ἦ, *es*. Ac ſimili etiam modo paullò poſt ſic loquitur: Ἦ ῥ' ἂν, Ἀτρεΐδη, τῶν ὕστατα λωβήσαιο. *Certè enim, Atride, nunc poſtremam contumeliam feciſſes*. Deeſt enim hoc loci, tamquam ex communi ſenſu deſumptum, illud, *niſi ignavis hominibus imperares*. Hoc ipſum porrò, *Helluo populi rex*, ma-

διὰ μιᾶς πόλεως ἄλωσιν, [2] πτολίπορθον πολ- *Rom. p. 91.*
λαχῆ λέγει, ἅπαξ που τ' ὄντως [2] πολιορκητὴν
Ἀχιλλέα τοιούτου καταξιώσας ὀνόματος. Ἐνθυμητέον δὲ, ὡς ἔχουσί τι συγγενὲς αἵ τε παρὰ Ἡσιόδῳ δωροφάγοι βασιλῆς, καὶ ὃς δὲ, καθ' Ὅμηρον, δῶρ' ἀποαιρῆται. καὶ ὅτι ἡ σύνθεσις τῆς [3] ἀποαιρῆται, ὁμοία τῇ τοῦ, ἀποαίρεο κούρην.

ργ'. Ὅτι Ἀχιλλεὺς οὐκ ἂν, ὡς οἶμαι μόνον ἑαυτὸν ἀδικηθεὶς τοῦ βασιλέως, οἷα δὴ πεπονθώς τι τῷ αὐτῷ, δημοβόρον αὐτὸν καλεῖ. Οὐ γὰρ ἂν εὖ τοῦτο λέγοι, μὴ καὶ θυμῷ φερόμενος λάθοι ἂν σκῶμμα κατ' ἑαυτοῦ συντιθείς. Εἰ γὰρ δι' αὐτὸν δημοβόρος ὁ βασιλεὺς, ἄρα τοῦ δήμου αὐτός, καὶ ὁ τυχὼν στρατιώτης, καὶ, ὡς οὐδὲν ἧττον ἀγέλης ἄνθρωπος, καὶ οὐκέτι ἄριστος Ἀχαιῶν, ὅσπερ ἑαυτὸν αὐτὸς ἐρῇ. Εἰ δὲ δημότης ἐστὶν, ὀφείλει ἄρα σιγᾶν. [4] Δῆμον γὰρ ἄνδρα οὐ δεῖ ἀντιλέγειν βασιλεῖ, παρεξ ἀγορεύοντα, ὥς που ὁ Τρωϊκὸς ῥήτωρ Πολυδάμας φησίν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀστεῖως εἴρηται. δημοβόρον δὲ ἄλλως τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει Ἀχιλλεὺς, ὡς αὐτὸν ἑαυτῷ τὰ κοινὰ δαπανῶντα, οἷα εἰκὸς, πολλάκις, ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται. Εἰλαῖνα δὲ ἀσυνδέτως εἶπεν, Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐλλειπτικῶς εἶπε διὰ θυμόν. Λείπει γὰρ τὸ, ἦ. Ὁμοίως δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. Ἦ ῥ' ἂν, Ἀτρεΐδη, τῶν ὕστατα λωβήσαο. ἐλλείπει γὰρ ἐνταῦθα, ὡς λαμβανόμενον ἀπὸ κοινοῦ, τὸ, εἰ μὴ ἀτιδαποῖς ἤνασσες. Σφόδρα δὲ κυπτικὸν τοῦ δήμου τὸ, δημοβόρος βασι-

Z λεὺς,

1. πτολίπορθον πολλαχῆ λέγει) Tullius l. 10. ep. 13. ad Plancum: *Itaque Homerus non Ajacem, nec Achillem, ſed Ulyſſem, appellavit* πτολίπορθον. Melius omiſiſſet Cicero Achillem. Namhunc ipſum Homerus non ſemel dumtaxat, ut Euſtathius affirmat, ſed quater in Iliade appellat πτολίπορθον. Verumtamen & Strabo Homero ſemper Ulyſſem vocatum ait πτολίπορθον. Sed Strabonem, & Tullium reſpexiſſe puto ad Odyſſeam, in qua ſic unum Ulyſſem Poëta appellat. *Politus*.

2. πολιορκητὴν) Cognomen Poliorcetæ habuit Demetrius Syriæ Rex ab expugnandis urbibus. *Salvinus*.

3. ἀποαιρῆται) pro ἀποαιρῆται. Salvin.

4. Δῆμον γὰρ ἄνδρα) ἢ δημότην, ἢ δημοτικόν. Polit.

ἂν τῶν ὕστατα λωβήσαιμι, perinde eſt, ac ſi diceret, τὰ ὕστερα ἂν ἐλωβήσω. videlicet, ὕβριμας. *Certè enim nunc poſtremam injuriam mihi intuliſſes.* ſive, *contumeliam feciſſes.* Λώβη enim, injuria eſt aperta, & in propatulo facta, atque, ut ita dixerim, ἐν μέσῳ λαῷ βαίνουσα ἤς τινα, *in medio populo in unum aliquem invadens*, quaſi λαίβη, & per craſin λώβη. Quamquam nonnulli deducant τὴν λώβην, *injuriam*, a λώσασθαι, quod eſt veſtimentum, a quo etiam λωποδύτης, *fur veſtimentorum*, *ſeu qui veſtimentis ſpoliat*, & verbum λωποδυτῶ, *veſtimentis ſpolio*. adeò ut λώβη, injuria ſit, quæ inter exſpoliandum unum aliquem veſte, verberibus infertur. Hoc ipſo tamen in loco, Ἢ ἂν ὕστατα λωβήσαιμι. *Certè enim poſtremam injuriam feciſſes:* tu, velim, obſerves, ut ab irâ deſint ſequentia hæc verba: *niſi ignavis imperares.* adeò ut ſenſus ſit: poſtremâ me injuriâ, talem virum, ac tantum affeciſſes, niſi ignavo abjectoque animo eſſent Græci, qui tibi regi obtemperant.

ἂν ἐμὲ τ' τηλικοῦτον, ἠ μὴ ἀτιδασεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἀφιλότιμοι, οἱ παρὰ σοῦ βασιλευόμενοι.

Nè per hoc ſceptrum, quod nunquam folia, & ramos
Producet, poſtquàm primùm truncum in montibus reliquit,
Neque revireſcet. undique enim ipſum cultor deliravit,
Foliavit, & corticem: nunc verò ipſum filii Achivorum
In manibus geſtant judices, quique jura
Ab Jove tuentur. Et hoc tibi magnum erit juſjurandum

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα, τοὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν, 235
Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε,
Φύλλα τε, καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται. ὃ δή τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος.

Baſ. p. 69.

ρσέ. Ὅτι θυμῷ ἐλαυνόμενος ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ὡς ὅρκον συνελάσας ἑαυτὸν, ὦ Δία, ἢ τοιοῦτόν τι ἐνόμισεν· ἀλλ', ὥσπερ, καλά τ' παλαιὸν λόγον, [2] τὸ παρατυχὸν ὄργανον, ὅπλον ἐστὶν ὀργῆτι θυμῷ· οὕτω καὶ νῦν Ἀχιλλεὺς, [3] ἐκ τοῦ παρατυχόντος πράγματος τ' ὅρκον ποιεῖται, διὰ τ' τοῦτο ἀσαπῆντα θυμὸν, καὶ ὀμνύει ὡς τὸ ἀνὰ χεῖρα σκῆπτρον, καὶ ἅτε πᾶσι αἰτίαν ἐσάγει αὐτὸς, διχόθεν εὔλογον ἦναι τὸ πρᾶγμα τιθείς. Εἴτε γὰρ ἀπλῶς ξύλον θαλέον τὸ σκῆπτρον τοῦτο τὸ ἀνὰ χεῖρας, καλόν ἐστιν ὡς ὅρκον, συμβολικώτερόν τε, καὶ ἀφελέστερον. Ὡς γὰρ αὐτὸ, οἷα ξύλον, τῷ τομὴν ἐν ὄρεσι λελοιπὸς, ὥστε τοῦ λοι-

reli-

2. τὸ, ὁπλοβόρον) lege, τὸ, ὁπλοβόρῳ. Polit.

2. τὸ παρατυχὸν ὄργανον, ὅπλον ἐστὶν) *Jamque ſatis, & ſæva volant: ſunt arma miniſtrat. Virg. Salvianus.*

3. ἐκ τ' παρατυχόντος πράγματος τ' ὅρκον ποιεῖται) Suidas: εἰ ἀρχαῖοι ὡ πρωτιστῶς κατὰ τῶν θεῶν ὤμνυον, ἀλλὰ κατὰ τῶν παρατυγχανόντων. Hinc illa jurandi forma apud Menandrum: Μαρτύρομαι τ' Ἄπολλω τοῦτον, καὶ τὰς θύρας. & apud Callimachum: Ναὶ μὰ τὸ γιγνὶς Σώφρος ἐμὲ, καὶ τῶν τὸ δίνδιον αὖτον ἐὸν σεμ. Politus.

hujuſmodi. *Verè per hoc ſceptrum, Achillis aliquando deſiderium univerſos Achivorum filios ſubibit, quando plerique cadent, interfecti ab Hectore homicidâ.* Quòd ſicui, ob ſimplicitatem, vilitatemque rei, minimè probatur ritus hic jurandi per ſceptrum, animo reputet ſuo illud: ἴσω εἰδήσει, ὅρκον τέ μοι ξίφος. *Sciat ferrum, & qui jurijurando mihi adhibetur, enſis.* Nec non animum ad eos advertat, qui per platanum juraruntˑ, vel per anſerem, vel per alia hujus generis. Multò enim certè honorificentius hoc, graviuſque eſt, quàm illa, etſi de improviſo, atque inconſideratè factum id ſit per iram. Non enim, ut notant, jurare audet per deum, quia veretur, ne jurisjurandi religione defungatur.

CLXXVI. Quoniam verò duo hæc ſunt jurandi adverbia, τὸ μά, & τὸ νή, ſciendum, abjurandi, ſeu negandi, adverbium eſſe τὸ μά. veluti, μὰ τὸν δίκην ἃ ποιήσω τόδε. *Non equidem per Dicen, ſeu vindicem juris deum, hoc faciam.* Dejerandi verò adverbium τὸ νή. veluti, νὴ τὰς λόγους ποιήσω τόδε. *equidem per ſtudia, ac litteras hoc faciam.* Verùm Poëta, quum hoc loci jusjurandum ita conciperet, ut dejeraret ſimul, & abjuraret, neque notum tunc haberet uſum adverbii νή, loco ejus, uſus eſt adverbio ναί, *næ*, & anſam dedit nobis, ut inde poſtea factum eſſe ſuſpicaremur adverbium νή, dum ſic ait: Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. *Næ per hoc ſceptrum.* atque ita innuit, ſeſe tum affirmando, tum negando, videlicet dejerando, abjurandoque, jurisjurandi verba eſſe concepturum: dejerando quidem, propter adverbium ναί, *næ;* abjurando verò, propter adverbium μά. Et eſt jusjurandum hoc loci per affirmationem illud: *verè Achillis deſiderium Achivos ſubibit.* per negationem verò illud: *tu verò, licet doleas, prodeſſe non poteris.* Ubi ſciendum, inveniri planè apud Dorienſes juran-

γὰς ἑαυτᾷ ὅρκος. πῶς δὲ μέγας; διὰ τὰ ῥηθέντα. Ἔστι δὲ τὸ πᾶν τῦ ὅρκυ, τοιοῦτόν τι. Μὰ τόδε σκῆπτρον, ὅλως Ἀχιλλέως ποθὴ ἵξεται ὑμᾶς Ἀχαιῶν σύμπαντας, ὅτε πολλοὶ ὑπὸ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θήσκοντες [2] πίπτουσιν. Εἰ δὲ τῳ μὴ ἀρέσκει ὁ ὡς τὸ σκῆπτρον ὅρκος, διὰ τὸ ἀφελές [3] τε, καὶ εὐτελές, εἰδυμήσθω τὸ, ἴσω σίδηρος, ὅρκιόν τέ μοι ξίφος. ἔτι δὲ καὶ [4] τὰς ὀμνύοντας πῶ πλάτανον, ἢ τ χῆνα, ἢ ἄλλα τοιαῦτα. Πολλῷ γὰ δήπου τῦτο ἐκείνων σεμνότερον, ἢ κὰ ἐν καιρῷ θυμῦ [5] χαλεπαίνειν. Θεὸν γὰ ὀκνῶ, φασὶν, ἐπομόσασθαι, δεδιὼς τὸ τῦ ὅρκυ δυσέκβατον.

ρος. Ἰστέον δὲ, ὅτι, δύο ἄκρων ὄντων ἐπιῤῥημάτων ὁρκωμοτικῶν, τῦ μά, καὶ τῦ νή, ἀπομοτικὸν μέν, ἤτοι ἀποφατικόν, ἐστὶ τὸ μά. οἷον, μὰ τὸν δίκην ἃ ποιήσω τόδε. κατωμοτικὸν δὲ τὸ νή. οἷον, νὴ τὰς λόγους ποιήσω τόδε. Ὁ μέντοι Ποιητὴς ἐνταῦθα καὶ κατωμοτικὸν ἔχων ὅρκον, καὶ ἀπωμοτικὸν, τὴν δὲ τῦ νή χρῆσιν μὴ ἔχων τότε ἐγνωσμένην· τῷ ναὶ, ἀντ' αὐτῦ, ἐχρήσατο ἐπιῤῥήματι, καὶ δίδωσιν ἀφορμὴν ἡμῖν, ὑποπτεύειν, ὡς ἐντεῦθεν ὕστερον τὸ νὴ ἐπιῤῥήμα γέγονεν, ἐπῶν· Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. καὶ ἐμφήνας, ὅτι καταφατικῶς ὀμόσει, καὶ καθ' ἀποφασιν. ἦγεν κατωμοτικῶς, καὶ ἀπωμοτικῶς. διὰ μὲν τὸ ναὶ, κατωμοτικῶς· ἀπωμοτικῶς δὲ, διὰ τὸ μά. Καὶ ἔστιν ὅρκος ἐνταῦθα, ἐν καταφάσει μὲν, τὸ, ὅντως Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται Ἀχαιῆς. ἐν δὲ ἀποφάσει, τὸ, σὺ δὲ κ δυνήσεαι, ἀχνύμενός περ, χραισμῆσαι. Ἰστέον δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς

1. ἀνθηλάσει) lege ἀνθηλάσῃ, ſive cum Homero, ἀνθηλάσῃσι. Paullò etiam poſt lege ἀλλ᾽ pro ἀλλ᾽. Polit.
Sed Euſtathius videtur ſenſiſſe, Homerum dixiſſe ἀνθηλάσει pro ἀνθηλάσῃ. Salvin.
2. πίπτουσιν) Homerus πίπτωσι. Polit.
3. ἀφελὲς) lege ἀφαλὲς. Emendaverat quoque Frobenius. Polit.
4. τὰς ὀμνύοντας ἢ πλάτανον) Zeno philoſophus jurabat per capparin; ut eſt apud Laertium. Socrates, ni fallor, per canem. Salvinus.
5. χαλεπαίνειν) Non videtur juramentum ſubitò, & improviſò prolatum. Nam ingens dicitur, & exquiſitâ novâque formâ conceptum eſt. Salvin.

τε τὺ ὅρκυ ἠσῶν· μέγαν ὅρκον ὀμόσας. ἢ μετὰ τὸν ὅρκον· ὁ δέ τοι μέγας ἔσεται ὅρκος. τοῖστο νῦν δηλαδὴ, ἢ τοῖς μετὰ ἰῶτα μεταθάσιν.

ροζ. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ἢ, ὅτι τὸ, ὁ δέ τοι μέγας ἔσεται ὅρκος, ἦχε μὲν ἢ ἄλλως ἠσῆν, τὸ δέ τα μέγας ἔσεται ὅρκος. ἦγαν τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον· ὅμως δὲ ὁ Ποιητὴς καμότερον χρηματίζει, ἀποδεδωκὼς τρὸς τὸ, ὅρκος, οἱοῖά τινα ποιήσει ἢ ἀλλαχῆ. Ἔςι δὲ τὸ χῆμα ὅμοιον, ὡς ἢ ἥτις ἦσθοι, ὅτι τάδε, ἢ τάδε γίγονται· ὃ δέ τι τρόπος οἰκονομίας βασιλικῆς. ἢ τὸ, ἢ τὸ γενήσεται· ὃς περ δὴ νόμος τροιοίας θεῦ. ἢ ὅσα τοιαῦτα. Δικασπόλοι δὲ λέγονται, οἱ περὶ δίκας πολοῦντες, ὡς οἰωνοπόλοι, ἢ ὀνειροπόλοι, οἱ περὶ οἰωνὺς, ἢ ὀνείρους. Δίκη δὲ, ἢ θέμις, ταὐτόν ἐςι. Διὸ ἢ ὁ Ποιητὴς ἑφερμηνεύων, φησί· δικασπόλοι, οἳ θέμιςας τρὸς Διὸς φυλάσσουσι. Θεσμοφύλακες ἦν οἱ δικασπόλοι. Ἄμφω δὲ ταῦτα ἦσαν οἱ βασιλῆς, οἷς ἢ τὸ σκῆπτρον, σύμβολον ἦν δίκης· ὥσπερ ἀνδρίας, τὸ δόρυ. Σκοπητέον δὲ, ὡς τὸ μὲν δικασπόλος, ἢ τὰ κατ' αὐτὸ, παροξύνεται· ἀμφίπολος δὲ, ἢ πρόπολος, τὰ μετὰ προθέσεων, προπαροξύνεται. Τὸ δὲ θέμιςας, Δωρικόν. Ὡς γὰρ χάρις [4] χάριδος χάριτος, ἕτω θέμις θέμιδος, ἢ θέμιτος· ἐξ οὗ τὸ θεμιτὸν, ἢ ἀθέμιτον· πλεονασμῷ δὲ τῦ σ', [5] θέμιςος. ἔθεν ἢ [6] Θεμίςιος κύριον, ἢ [7] ἀθεμίςια

Rom. p. 93.

audiunt, tum iis, qui poſtmodum ſunt audituri.

CLXXVII. Ceterùm, quod hoc loci ad verba illa attinet: ὃ δέ τοι μέγας ἔσεται ὅρκος. *hæc autem tibi magna erit per jusjurandum affirmatio.* vide, ut, quum poſſet ſic aliter dicere: τὸ δέ τοι μέγας ἔσεται ὅρκος. *hoc autem, tibi magna erit per jusjurandum affirmatio.* videlicet, regium ſceptrum: attamen Poëta, novo modo, loquendi genus figuret, idque referat ad τὸ ὅρκος, *religioſa per jusjurandum affirmatio*, ut alibi etiam ſimiliter eſt facturus. Et perinde ſeſe habet hæc figura, ac ſiquis, poſtquam hæc, & illa fieri commemoraſſet, ſubjungeret: *hic autem tibi mos providentiæ regiæ.* Vel, poſtquam hoc, & illud futurum dixiſſet, adjiceret: *quæ quidem lex eſt providentiæ divinæ.* & quæcumque ſunt alia hujus generis. Porro autem δικασπόλοι, *judices*, appellantur οἱ περὶ δίκας πολοῦντες, *qui circa jura verſantur*, ut οἰωνοπόλοι, ii, qui circa augurii, & ὀνειροπόλοι, qui verſantur circa ſomnia. Deinde δίκη, & θέμις, *Dice*, & *Themis*, *ſive jus*, & *fas*, idem ſunt. Quapropter Poëta explicatione poſtea utitur, cum ait: δικασπόλοι, οἳ θέμιςας τρὸς Διὸς φυλάσσουσι. *judices, qui leges, atque jura ab Jove condita, cuſtodiunt.* Θεσμοφύλακες igitur, ſive legum cuſtodes, οἱ δικασπόλοι, *judices*. quod utrumque competit regibus, quibus ſceptrum, ſymbolum eſt juris: quemadmodum haſta, fortitudinis. Ubi animadvertendum, in penultimâ acui τὸ δικασπόλος, *judex*, cum vocibus ſimilibus: quum tamen ἀμφίπολος, *miniſter*, *ſive famula*, *quæ circa dominam verſatur*, & πρόπολος, *famulus*, *ſive famula*, *quæ heræ ſuæ præit*, quæ ſunt ex præpoſitionibus compoſita vocabula, acuantur in antepenultimâ. Rurſus τὸ θέμιτας, *leges*, Doricum eſt. Sicuti enim dicitur χάρις, χάριδος, χάριτος, *gratia*, *gratiæ*; ſic θέμις, *lex*, *jus*, *fas*, θέμιδος, & θέμιτος, *legis*, *ſive juris*: ex quo τὸ θεμιτὸν, *juſtum*, *legibus conſentaneum*, & ἀθέμιτον, *nefarium*, & *legibus vetitum*: et, pleonaſmo τῦ σ',

1. τὸ σιὸ) Hinc Sibylla, quaſi Διὸς βουλή. *Dei conſultrix, vel conſilium, mens.* Salvinus.

2. νὴ τὼς Διόσκ) hoc eſt, per Caſtorem, & Pollucem. *Etaſtori adepol.* Nam Dioſcuri, fratres Helenæ, Spartæ, in qua urbe nati erant, præcipuè colebantur, & juramentum νὴ τὸ σιὸ, dualiter conceptum, hoc eſt, νὴ τὸ Διό, Spartanis ſolenne erat. *Salvin.*

νὴ τὼς Διόσκ) Malim, dixiſſet Euſtathius, νὴ τὸ Διό. ut apud Plutarchum in Apophthegm. Laconic. de Ageſilao. *Polit.*

3. Σκῆπτρον) Σκῆπτρον idem eſt, ac σκέπων, *baculus*, *virga*, ἀπὸ τῦ σκέπτομαι, *innitor*. poſtea traductum ad baculum regium. ſic ἕδος, *ſimplex ſedes*, pro Regis ſede poſtea, & pro cathedrâ Doctoris, ac ſede Epiſcopi, a Græcis uſurpatur. *Salvin.*

4. χάριδος) Genitivus χάριδος, ſicut & θέμιτος, inuſitatus. *Salvinus.*

5. θέμιςος) Etymologus: κλίνεται θέμις θέμιδος· ὁ Δωριεὺς, θέμιτος. τὸ, πλεονασμῷ τῦ σ', θέμιςος. Polit.

6. Θεμίςιος) Themiſtius, nomen philoſophi, & Oratoris, qui propter bene dicendi vim cognominatus eſt εὐρέθης. fuitque Conſul. floruit tempore Juliani Imperatoris. Ad eum ſunt Libanii epiſtolæ. *Salvinus.*

7. ἀθεμίςια ἐν Ὀδυσσ.) Notaverat Henricus Stephanus, afferri & ἀθεμίςιος pro ἀθέμιτος. *Sed auctor*, inquit, *non nominatur.* Sed enim ecce tibi jam auctor, & quidem ille maximus, ac locupletiſſimus, Homerus. *Polit.*

φε, φύλλα τε, καὶ φλοιόν. *Circumcirca enim ipſum culter delibravit, foliaque, & corticem.* Non enim expeditâ admodum conſtructione utitur, qui ſic dicit: περιέλεψεν ὁ χαλκὸς αὐτό, φύλλα τε, καὶ φλοιόν. *circumcirca culter delibravit ipſum, foliaque, & corticem.* Sed, quoad ſceptrum, dicendum ſic erat per genitivum: ὁ χαλκὸς περιελέπισεν αὐτοῦ τὰ φύλλα, καὶ τὸν φλοιόν. *Culter, ſeu ferrum, folia ejus, & corticem in orbem delibravit.* Verùm novæ huic, & inuſitatæ conſtructioni curandæ remedia tria adſunt. Remedium unum, eſt Antiptoſis: perinde quaſi τὸ ἑ poſitum ſit pro alio caſu, videlicet pro genitivo, qui eſt αὐτοῦ, *ejus*. Alterum remedium eſt, quatenus accipitur extrinſecùs præpoſitio, ita ut ſenſus ſit: περιέλεψεν αὐτὸ ὁ χαλκὸς, κατὰ τὰ φύλλα, καὶ τὸν φλοιόν. *circumcirca delibravit id culter in foliis, & cortice.* Tertium, poſtremumque remedium, quod hæc habet conſtructio, interpunctio eſt, atque explicatio per ſequentia verba. Interpunctio enim requieſcere, ſeu ſiſtere orationem facit in τῷ ἑ· & deinde ſubſequi alia illa verba, φύλλα τε, καὶ φλοιόν, *foliaque, & corticem.* ita ut ſenſus ſit: περιέλεψεν αὐτὸ ὁ χαλκός. *circumcirca delibravit id ipſum culter.* cujuſmodi id ipſum? nimirum τὰ φύλλα, καὶ τὸν φλοιόν. *folia, & corticem.* Atque adeo τὸ ἑ, videlicet id ipſum, totum eſt lignum. At verò τὰ, φύλλα, καὶ φλοιόν, *folia, & corticem,* explicatio eſt partis illius, quæ in delibrando ligno excidebat.

CLXXX. Hujuſmodi autem ſexcenta etiam alia apud Poëtam, quæ ipſum totum, accuſandi caſu habeant; deinde ſimili caſu partes, ex quibus id ipſum explicatur: ita ut ea quoque tribus ſimiliter modis curentur. Cujuſmodi illud: πάν σε ἔσθ' φύγιν ἔρκος ὀδόντων; *Quale te verbum*

τὸ σύνταξιν ὑγιὴ, τὸ, περὶ γὰρ ἑ χαλκὸς ἔλεψε, Φύλλα τε, καὶ φλοιόν. Οὐ γὰρ καίτοι εὐσθετα ἡς σύνταξιν ὁ ὅμηρος, ὅτι περιέλεψεν ὁ χαλκὸς αὐτὸ, φύλλα τε, καὶ φλοιόν. Ἀλλὰ κατὰ γενικὴν ὁμηρον ἔδει παρὰ τῷ σκήπτρῳ, ὅτι ὁ χαλκὸς περιελέπισεν αὐτοῦ τὰ φύλλα, καὶ τὸν φλοιόν. Ἔχει δὲ ἡ καιρότης τῆς τοιαύτης συλλάξεως, θεραπείας χρῆς. Μίαν μὲν, ὡς ἀντίπτωσιν, ὡς τοῦ ἑ ἀντὶ πτώσεως ἄλλης κειμένα, ἤγουν ἀντὶ γενικῆς, ἥτις ἐστὶ τοῦ, αὐτοῦ. Ἑτέραν δὲ ἔχει θεραπείαν, πρὸς λῆψιν προθέσεως ἔξωθεν, ἵνα λέγῃ, ὅτι περιέλεψεν αὐτὸ ὁ χαλκὸς, κατὰ τὰ φύλλα, καὶ τὸν φλοιόν. Τρίτην δὲ, καὶ τελευταίαν θεραπείαν ἡ τοιαύτη σύλλαξις ἔχει, τῷ στίγμῃ, καὶ τῷ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου ἀποτίνειν. Ἡ γὰρ στίγμη ἀναπαύστα τὸ ἑ, ἐπάγει ὕστερον τοῦτο, φύλλα τε, καὶ φλοιόν. ἵνα λέγῃ, ὅτι περιέλεψεν αὐτὸ ὁ χαλκός. ποῖον αὐτό; τὰ φύλλα δηλαδὴ, καὶ τὸν φλοιόν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἑ, ἦγουν αὐτὸ, ὁλότης τοῦ ξύλου· τὸ δὲ, φύλλα, καὶ φλοιόν, δήλωσις μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι.

ρπ'. Τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ Ποιητῇ ἔχοντα τὸ ὁλότητα, κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· ἵνα ἐρμηνέαν αὐτῆς ἐκ τῶν μερῶν, ὁμοιότροπον, ὡς ἐκθεραπεύεσθαι ὁμοίως τριχῶς καὶ αὐτά. οἷον, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

1. ἡ παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ δ' κλιτομένη θήμις) Sic ferè etiam legebat Phavorinus, mutato tantùm ordine verborum. Sed tu mecum pro διὰ τὸ δ', lege διὰ τὸ ς'. Θήμιγξ enim, & Θέμις dicit Doricè Homerus, de deâ. Hinc Eclogæ in Hottis Adonidis: ἡ θέμις, ὡς γινικὴ Δωρικὴ θέμιγξ. Politus.

2. διὰ δύο λ', ὠλόγως) Non malè adnotat Euſtathius, φύλλα proferri, & ſcribi debere cum gemino λ. namque in optimis etiam codicibus ſcriptum reperitur φύλα, ut πολέ. ἄλα. pro πολλέ. ἄλλα. quod vitium in ſcripturam irrepſit, credo, è vulgari pronunciatione. Meliùs, atque ſimpliciùs Etymologus φύλλον ἀπὸ τοῦ φύω, τὸ πάσσειν, pleonaſmo τοῦ λ'. Salvinus.

3. θέλας) l. θέλγε. Polit.

4. ἀγχόζυτα) Heſiodus ἐγχόζυτα. Polit.

5. Τὸ δὲ ἑ) Heſychius: ἑ δασυνόμενον μὲν, σημαίνει ὁλοῦ αἰσχυντηλίαν τρίτου προσώπου, πτώσεως αἰτιατικῆς, αὐτόν. ψιλούμενον δὲ πολύ, ξίφος ὁλοῦ ἑαυτοῦ. Polit.

τὰς φρένας ἵκετο πείθος; ἢ τί σοτέ σε πένθος ἵκετο; τὰς σὰς φρένας δηλαδή. Ὅμοιον καὶ τὸ, ἐπεὶ μὲν ἄχος κραδίῃν, καὶ θυμὸν ἵκανεν. ἤγουν, ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν καρδίαν λύπη καὶ ἔλαβεν. ἢ, αὐτὸν κατὰ τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβεν. ἢ, αὐτὸν λύπη καὶ ἔλαβεν. ἦλθεν ἤτοι καρδίαν αὐτῆς. Ταὐτὸν δὲ καὶ τὸ, Ἕκτορα δ' ἀῤῥὸν ἄχος πύκασε φρένας. καὶ τὸ, [4] ἄλλος γέ μιν ἵκετο θυμόν. καὶ, κρατερὸν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμὼς [5] κάλυψε. καὶ, τὼς δ' ἄρα πάντας [6] ὕπο τρόμος ἔλλαβε γυῖα. καὶ, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε [7] θυμόν. καὶ ἄλλα μυρία. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ, ὅτε πω ἦσαν ὁ Παπτὴς, [8] πρύμνη ἐνὶ νηΐ, τοιαύτην ἔχειν τινὰ μέθοδον καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα τῷ δύο δοτικῶν. Ὅλον μὲν γὰρ, ἡ νηῦς· μέρος δὲ, ἡ πρύμνα. Λέγει οὖν, ὅτι ἐν τῇ νηΐ, ἦλθεν ἐν μέρει αὐτῆς, τῇ πρύμνῃ. ἢ, κατὰ ἀντίστασιν, [9] ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νηός. Ὅμοιον καὶ τὸ, Ἀλλ' ἐκ Ἀτρέος ἦπιαρε θυμῷ. Ὅλον μὲν γάρ τι, ὁ Ἀτρεύς· μέρος δὲ, ὁ θυμός. Ἡ τοίνυν τῷ Ἀτρέος ἐκ ἤρεσκεν ἐν τῷ θυμῷ, ἢ ἀντιστοιχικῶς τῷ τοῦ Ἀτρέως θυμῷ. Ὁ δὲ φλοιὸς, γίνεται μὲν [10] ἐκ τοῦ φλέω· ὀξύνεται δὲ, ὡς τὸ κολοιός· ἀποβαλὼν δὲ τὸ ι, βαρύνεται, ὡς τὸ χυλός, ῥοῦς. ἔκτοτε δὲ καὶ συναιρεθὲν, γίνεται [11] φλοῦς. Ὡςαύτως δὲ καὶ τὸ φλοιός, ἐκτεθὲν τοῦ ι, βαρύνεται· οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀνομάτων συμβαίνει. Ἐκ τοῦ χροιὰ γὰρ ἡ χρόα γίνεται, καὶ ἐκ τοῦ ῥοιὰ ῥόα, καὶ ἐκ τοῦ δερὴ ὁ δρά-

Rom. p. 94.

χη-

τὸ σὸν φρένας ἵκετο πένθος; aut quis tandem te luctus subiit? nimirum τὰς σὰς φρένας, *mentem tuam.* Simile & illud: ἐπεὶ μὲν ἄχος κραδίην, καὶ θυμὸν ἵκανεν. *postquam eum dolor cor, & animum invasit.* videlicet, ἐπειδὴ αὐτὸν τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβε. *postquam ejus cor mœror occupavit.* vel, αὐτὸν καὶ τὸν καρδίαν λύπη κατέλαβεν, *eum in corde mœror occupavit.* vel, αὐτὸν λύπη κατέλαβεν, *eum mœror occupavit.* videlicet, τὸν καρδίαν αὐτῆς, *cor ejus.* Hujusmodi etiam illud: Ἕκτορα δ' ἀῤῥὸν ἄχος πύκασε φρένας. *Hectorem verò gravis dolor constrinxit animum.* Et illud: ἄλλος γέ μιν ἵκετο θυμόν. *satietasque eum invasit animum.* Et, κρατερὸν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμὼς κάλυψε. *Vehemens certè eum dolor oculos cooperuit.* Item, τὼς δ' ἄρα πάντας ὕπο τρόμος ἔλαβε γυῖα. *eosque utique cunctos tremor occupavit artus.* Et, Τρῶας δ' ἄχος ἔλαβε θυμόν. *Trojanos autem dolor cepit animum.* Et fexcenta alia hujus generis. Præterea verò, cum Poëta alicubi dicit, πρύμνη ἐνὶ νηΐ, *puppi in navi;* sciendum est, simile quoddam artificium in hoc etiam inesse loquendi genere per duos dativos. Totum enim, navis est; pars ejus, puppis. Intelligit igitur ἐν τῇ νηΐ, *in navi.* videlicet, ἐν τῇ πρύμνῃ, *in puppi*, quæ pars ejus est. vel, per antiprosin, ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νηός, *in puppi navis.* Simile quoque illud: Ἀλλ' ἐκ Ἀτρέος ἤπιαρε θυμῷ. *At non Atridæ placuit animo.* Totum enim, Atrides: pars ejus, animus. Aut igitur non placuit τῷ Ἀτρέος ἐν τῷ θυμῷ, *Atridæ in animo;* aut, per antiprosin, τῷ τοῦ Ἀτρέως θυμῷ, *animo ipsius Atridæ.* Cæterùm ὁ φλοιὸς, *cortex*, fit ex φλέω, *fertilis fum*, & acuitur, ut τὸ, κολοιὸς, *graculus.* Sed, si rejiciat τὸ ι, gravatur, ut τὸ χυλὸς, *langno*, ῥοῦς, *fluentum:* atque jam inde etiam per synæresin, fit φλοῦς. Quemadmodum autem, rejecto τῷ ι, gravatur τὸ, φλοιὸς· sic & in aliis nominibus contingit. Nam ex

1. ὃν μεν) l. ὃν μιν. Politus.

2. κατὰ γῦα λύσεν) Quid si scriberemus non κατὰ, sed κᾶτα. τὸν δὲ μιν κάμπτω κῶτα γῦα λύσαι. ideft, κατελύσατο, non id esset ob illam tmesin elegantius? *Salvinus.*

3. τὸ σὶ ἀντὶ τοῦ σοῦ) Medela ἀντιστοίχως aliis duabus deteriot. *Salvin.*

4. ἄλλος) l. ἀλδὸς cum spiritu tenui. Eustathius: φιλοῦται ὁ ἁλίζων τοῦτο ἄρχεται. Politus.

5. κάλυψε) Poëta, ἐκάλυψε. Polit.

6. ὕπο τρόμος ἔλαβε) Scribo: ὕτο τρόμος ἔλαβε. ideft, τρόμος ὑπέλαβε. Salvin.

Sic Od. lib. ω v. 49. ὕτο δὶ τρόμος ἔλαβε πάντας Ἀχαιούς. Et Il. lib. ε v. 862. Τὼςδ' ἄῤ ὕτο τρόμος ἔλλυε Ἀχαιούς τε, Τρῶάς τε. Variat tamen alibi locutionem Homerus, ut Σχέτλιε δὶ φρὶν πᾶρ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γῦα. Et, τῷ δ' ἐτὶ μᾶλλον ὕτο τρόμος ἔλλαβε γῦα. Politus.

7. θυμὸν) Alii θυμῷ, vel θυμῶ. v. 475. lib. ξ' Il. *Polit.*

8. πρύμνη ἐνὶ νηΐ) Poëta alicubi, Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Alibi Νηῒ παρὰ πρύμνῃ. Polit.

9. ὡ τῇ πρύμνῃ ἢ νηός) ut v. 435. lib. ὁ Il. Νηὸς ἀπὸ πρύμνης. Polit.

10. ἐκ τοῦ φλέω) Etymologus. φλοιὸς, παρὰ τοῦ φλῶ ἀναπίμπω, καὶ ἀναδίδωμι. Salvin.

11. φλοῦς) Etymologus: ἀ φλοὸς, φλοῦς. & ἀ φλοῦς, τὸ φλοιός. Salv. Etymologus: φλοιὸς, παρὰ τὸ καλύμμιον λύσω· παρὰ τὸ φλοῦς, φλοιὸς, καὶ φλοιός. perinde quasi ex φλοῦς factum sit φλοιός. atque inde φλοιὸς. Sed Eustathius πιφεξοτέρως scribit φλοὸς, & inde per synæresin factum ait φλοῦς. Politus.

sunt verba illa Minervæ ad Achillem: *& aliquando tibi ter tanta dona aderunt*. ut auditoris mœrorem soletur ob injuriam illatam Achilli. Ubi πόθη est ὁ πόθος, *desiderium*; & vox est inde derivata, ut ex χόλος, χολὴ, *bilis*. Acuitur autem τὸ πόθη, ob hujusmodi regulam: Disyllaba barytona in ός, quæ penultimam habeant in ὁ, & neutrorum formam minimè recipiant, si femininum faciunt, faciunt ipsum oxytonum. ut est στρόφος, στροφὴ, *versio*; ῥόος, ῥοὴ, *fluentum*; νόμος, *lex*, νομὴ, *distributio*; πλόκος, πλοκὴ, *nexus*. Et sic πόθος, πολὴ, *desiderium*. Excipitur τὸ κόρη, *puella*, ex κόρος, *juvenis, seu puer*. Sed sub hanc ipsam tamen regulam cadit etiam ἡ βιοτὴ, *vita*, & βίοτος· etsi tribus constet syllabis. Ἀμύσσειν porrò, propriè est radere, ita ut sanguis etiam trahatur, quasi sit ἀμύσειν, cum adspiratione; &, rejecto τῷ ι, ἀμύσσειν, cum spiritu tenui. Quippe ἀμύσσειν, *radere*, dicitur quis genam: ex quo etiam ἀμυχαὶ, *lacerationes*, de carnibus, & ἀμυχαὶ, *rasuræ*, de ramentis, ubicumque tandem fiant. exempli causâ, in libris, vel lignis. At verò animum ἀμύσσειν, *carpere, lacerare, vellicare*, metaphora est, ducta a corpore. Deinde χωόμενος hoc loci non significat iram; sed is intelligitur, qui, præ tristitiâ, animo est conturbato, ac confuso. quod quidem supra dixerat ἀχνύμενος, *dolens, ac mœrens*. Quod verò ad prædictionem illam attinet, de qua diximus; sciendum, adductum eâ, permotumque esse heroëm, ut præconibus cederet. Quid enim irato animo repugnare eum oportebat, quem universæ

ἈΧαιέμνων, ἐ δυσπὴν χραισμῆν, ἀλλ' ἐνδεδὶ θυμὸν ἀμύξης χωόμενος. Ὁμοίως δὲ προαναφώνησις ἦν ᾗ, ὃ εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς Ἀχιλλέα. τὸ, καί ποτέ σοι ἰρὶς τόσσα δῶρα παρέσεται. παραμυθουμένη τὸν ἀχροτὶὼ ὑβριστηκότα ἐπὶ τῷ Ἀχιλλῆ. Πολὴ δέ ἐστιν ὁ πόθος, ᾗ ἀπ' αὐτῦ παρήχθη, ὡς χόλος χολή. Ὀξύνεται δὲ τὸ, πολὴ, κατὰ τοιύτω· Τὰ ὡς ος δισύλλαβα, τῷ ὁ παραλήγόμενα βαρύτονα, ἀπαραχρμάτιστα ἀλλήροις, ἐὰν ποιῶσι θηλυκὸν, ὀξύτονον αὐτὸ ποιῶσι. [2] στρόφος, στροφὴ. τόμος, νομὴ. ῥόος, ῥοὴ. πλόκος, πλοκὴ. Οὕτω ᾗ πόθος, πολὴ. Σεσημείωται τὸ, [3] κόρη ἐκ τῦ κόρος ὁ νέος. Ἐντάσσεται δὲ τῷ τοιύτω καιόνι ᾗ ἡ βιοτὴ ἐκ τῦ βίοτος, ἡ ᾗ τρισυλλαβῆ. Ἀμύσσειν δὲ κυρίως, τὸ ξένν, ὡς ᾗ ἅμα ῥυίσκεσθαι, [4] οἱονὶ ἀμύσσειν μετὰ δασείας, ᾗ, ἀποβολῇ τῦ ι, ἀμύσσειν μετὰ ψιλῆς. Ἀμύσσειν γάρ τις λέγεται περὶ ὧν· ἐξ ὧν ᾗ ἀμυχαὶ σαρκῶν, ᾗ ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὀσῶν ἤποτε. οἷον, ᾗ ἐν βιβλίοις, ἢ ξύλοις. Τὸ δὲ [5] πὶὼ ψυχὴν ἀμύσσειν, μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ σώματος. Χωόμενος δὲ εἰλαῦθα, ἀκ ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ ὁ συγκεχυμένος πὶὼ ψυχὴν τῇ λύπῃ. ὅπερ ἀχνύμενος ἔφη ἀπώλεσα. Ἰστέον δὲ, ὡς ἡ ῥηθῆσα προαναφώνησις ἔπεισε τ' ἥρωα ἧξαι πὶς κήρυξι. Τί γὰ ἔδει θεομαχῆν αὐ-

1. ἀπὸ τ εἴρειν)' εἴρω facit ἐρῶ, & ἐρὰ gignit ῥοὴν. Salvianus.

2. στρόφος, στροφὴ) Ad hunc modum εἴρω, *tribuum*. ἐρὰ, *latio*. λόγος, *sermo*. ἐκλογὴ, *excerptum*. Salvin.

3. κόρη ἐκ τ κόρος) Non adeo evidens est, κόρη derivari a verbo κορῶ τὸ κοσμοτίζω, *a comendo, & formam excolendo*, ut inter alia etyma legitur apud Etymologum, ut πτὸ a ποτέω, στὸ a νέω, & cetera superiùs allata fere derivantur. quamquam etiam χόλη, ut κόρη, penacuitur. *Salvianus*.

4. οἱονὶ ἀμύσσειν) Suidas: Ἀμύσσειν γ, παρὰ τὸ ἄμα, ἀμύσσω. Polit.

5. τ ψυχὴν ἀμύσσειν] Ἀμύσσειν, propriè est pungere, scarificare. unde apud Galenum sanguinem mittere ἐξ ἀμυχῶν. idest, *e scarificatimibus*. ἀμυχαὶ, lineamenta tenuia a pictoribus ducta, quasi punctim. *Pungere animum*, majori proprietate dicitur, quàm *radere*. Salvin.

Φοκλῆ μαχιγοφόρος Αἴας, ϗ ὁ Φιλοκλήτης δὲ, ϗ ὁ ἐν Τραχινίαις Ἡρακλῆς, ϗ ἕτεροι μυρίοι. Φράζει δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτω πάσεται ἅδε ὁ βασιλεὺς, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν ἀδὲν ἔτισεν. Ὅτι δημηγορήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔβαλε πρὸς τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον. ἦγεν ἔρριψε. Καὶ ὅρα, οἷον ὁ θυμός. ὅπερ γὰρ ὕψωσε τῇ ὁρκωμοσίᾳ, ῥίψας εἰς γῆν ἐξεδείωσεν· ϗ ψιλὸν δὲ κόσμε τὸ ῥᾴθεν σκῆπτρον· ἀλλὰ χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένον, κατὰ τ' Ποιητήν. ὁ μὲν περίφρασις ἐστὶ τοῦ, χρυσόηλον ἠῶνα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀργυρόηλου. Τὰ μέντοι κοινὰ, ϗ ἰδιωτικὰ σκῆπτρα, οὐκ ἂν εἴη τοιαῦτα. Ὅτι ἐν τῷ, Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, [4] παραχρησάμενος ἦπε τὸ μηνίειν ὁ Ποιητής. Οὔπω γὰρ μηνίει ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ χολᾶται, ὡς πρεπέρηται. Ἰσέον δὲ, ὡς ὁ μὲν Ποιητὴς μηνίειν οἶδε βαρυτόνως. ἦτω δὲ ϗ ἡ κοινὴ χρῆσις. Τῶν τινες δὲ ὕστερον Ἀττικῶν [5] μηνιᾶν ἦσαν, ὡς βοᾶν, ϗ μηνιῶντες, ὡς βοῶντες. Τοιοῦτοι δέ τινες ϗ τὸ συνιέναι εἰς τὸ συνιᾶν ἐκαινοτόμησαν [6] ἐκ τοῦ συνιῶ.

ρωγ'. Ὅλι ὀπωνίκα λῇς τῶν πραγμάτων ἐπιτηδειότητας αὐξῆσαι πλασματικῶς ὁ Ποιητὴς, ϗ ἀλύτως ἔχει ποιῆσαι αὐτὰς, ἢ πάνυ δυσλύτως, ὥστε τ' ἀκροατὴν ἐπαπορῆσαι, ϗ λέγειν, ὡς οὐκέτι λυθήσεται ἡ τῶν πράγματος δυσχέρεια, λῦσαι δὲ μηχαναῖται λύσις, ϗ ἄλλας μὲν μάλιστα δὲ ταύτας, ὡς ἐπιπολὺ, ἃς πέντε, ἢ πάσας ὁμῶς,

1. σκηπάνης δεύτερον εὖρεσις, ἔχασμαι) Secundus aoristus certè notatu dignus, quum habere solitus sit penultimam brevem: & ἔχασμαι habet longam. *Salvinus.*

De aoristis iis secundis verborum circumflexorum, qui penultimam habent longam, Herodianus ex Philopono attulit regulam illam generalem, ὅτι τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα, ἐυλάττουσι μακρὸν τὸν παραλήγοντα ? ἄλτην εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς πεπεισομένου. οἷον χαντῶ, ἔχεσμαι· ἁλῶ, ἅλσθαι. βλαβῶ, ἔβλαβην· ἁλαλῶ, ἠλάλκειν. ἀμπετῶ, ἤμφεσμαι. Sed & alios esse hujus generis Aoristos secundos, qui penultimam longam habeant naturâ, rectè observavit Constantinus Lascaris. *Politus.*

2. ὡς οὐ φατέον τὸ περισυλλογίζου) Erat Plutarchi libellus: *Quomodo quis absque crimine se laudare possit.* Salvin.

3. χρυσήλου) χρυσήλος, & ἀργυρήλος, perinde sunt, ac si dicerem, *auriclavius, argenticlavius.* Salvinus.

4. παραχρησάμενος ἦπε τὸ μηνίειν) Si μηνίειν est a μένειν, a *manendo*; unde μῆνις sit ira, quæ permanet, & obdurat, quemadmodum ira Achillis Homerica: bene est. Sin autem μηνίειν est ἀπὸ ? μαίνεσθαι, a *furendo*, ut est probabilius; huic quoque loco convenit μηνίειν, *bile incendi.* Salvin.

5. μηνιᾶν) Μηνίειν. *irasci*, in *iram erumpere.* Μηνιᾶν fortè posteriotibus Atticis verbum est desiderativorum formâ; ità intumescere, turgere, quasi irarutire; iram concipere, quæ palam exire cupiat. *Salvin.*

6. ἐκ τοῦ συνιῶ) quasi esset συνιῶ prototypon τοῦ συνίημι. Salvin.

tè docet Μαστιγοφόρος ille Ajax apud Sophoclem, & Philoctetes, atque Hercules in Trachiniis, aliique sexcenti. Sententia porrò verborum Achillis hæc est, ut ita dicat actum iri cum rege, quoniam Græcorum præstantissimum virum minimè omnium honoraverit. His pro concione dictis, Achilles, sceptrum ἔβαλε, videlicet, *projecit*, in terram. Ac vide, cujusmodi sit ira. Projicit enim, quasi contemptus caussâ, in terram, quod, dum juraret, in sublime extulerat: neque rude sceptrum illud, quod diximus, aut ab ornamento vacuum; sed χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένον, *clavis aureis transfixum*, ut loquitur Poëta. Quod est per periphrasin, perinde ac sic diceret χρυσόηλον, *clavis ornatum aureis*, ad exemplum τοῦ, ἀργυρόηλον, *clavos habens argenteos.* Atqui talia minimè fuerint communia sceptra, & vulgaria. Quo loci ait, Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. *Atrides verò ex alterâ parte irascebatur*, ibi per parachresin usurpat Poëta τὸ μηνίειν, *iram fovere, exercere, pertinaciùs retinere.* Nondum enim μηνίει, *iram fovet*, rex; sed bile accenditur, atque indignatur, ut supra explicatum est. Ubi, quod sciendum erat, Poëta quidem, tamquam barytonum, verbum agnoscit μηνίειν, *pertinaciùs irasci.* Et sic habet usus communis. Verùm nonnulli ex posterioribus Atticis dicunt μηνιᾶν, ut βοᾶν, *clamare*; & μηνιῶντες, *iram pertinaciùs retinentes*, ut βοῶντες, *clamantes.* Atque ii etiam τὸ συνιέναι, *intelligere*, dixerunt, novâ voce, συνιᾶν, ex συνιῶ, *intelligo.*

CLXXXIII. Quando in fingendis rerum casibus, incrementum iis daturus est Poëta, ipsosque eò perducturus, ut nullo modo, aut ægrè admodum, expediri, extricarique possint; ita ut addubitet auditor, ac dicitet, explicandæ difficultati nullam ampliùs viam suppetere; tunc utique tum solutiones alias reperit, tum maximè has, ut plurimùm, quinque, vel univer-

neque Neſtor ſuadendo extinguere poterit, neque Achilles comminando, ita ut Briſeidem non auferat, quemadmodum, ex hiſtoriæ fide, commemorabitur. Qua etiam de cauſsa detrimento poſtea afficitur, eo quòd nulli omnino rei cedat ex iis omnibus, quibus homines pertrahuntur.

CLXXXIV. Sicuti Calchantem antea, ejuſque genus, ad hominis commendationem, oratione proſecutus fuerat, eo quòd homo eſſet laude dignus, quem ipſe ſubinde in carmine erat commemoraturus; ita etiam nunc paucos quosdam verſus in Neſtorem impendit, ut vel in poſterum memoriam ejus adhibere poſſimus. Itaque de eo narrat, *ſuavi fuiſſe eloquentiâ argutum Pyliorum oratorem: cujus etiam e linguâ melle dulcior fluebat oratio: cique jam ætates quidem duæ*, &c. Quin & in Odyſſeâ, ipſam quoque Eurycleam, atque Eumæum, famulos, dignos exiſtimat, quos, commemorando eorum genere, cohoneſtet, propterea quòd illæ ipſæ perſonæ ſint ſibi eo in loco percommodæ admodùm, atque utiles futuræ, ut ipſe etiam Neſtor magno deinceps eſt uſui in Iliade. Quòd ſi Homerus non ita quoque in Achille fecit, ſive in Hectore, vel Ajace, vel in aliis hujuſce notæ viris, manifeſtum eſt, iſtiuſmodi commendatione minimè omnium iis opus fuiſſe, propter celebritatem ſummam virorum. Nam, etſi, cum quis nomen audit Calchantis, vel Eurycleæ, vel Eumæi, jam verò & Neſtoris, imbellis propter ſenectam ætatem hominis, neque ſtrenui, neque, ad certamina quidem quod attinet, ob editum aliquod facinus, ſatis probati, neque ſpecimen aliquod dantis virtutis bellicæ; non admodùm ſibi eos notos, atque exploratos habere poſſit: attamen, ubi Achillem famâ, & auditione accipit, vel Hectorem, vel quotquot ſunt hujuſcemodi heroës; ipſum tantummodò nomen ſatis ei protinus eſt ad argumentum commendationis: neque adſcito indigent illi ornamento, ut in animis ſic auditorum

τι τῷ διὰ τ' Ἥφαιστον ἰλαρύνασθαι· ἡ δὲ Ἥρα ᾠ ἀσωλῇ ἦει σωφρωνίζεσθαι. Τὸν μέντοι γε Ἀγαμέμνονος χόλον, ὅτε Νέστωρ συμβουλεύων ἰσχύσαι σβέσαι, ὅτε Ἀχιλλεὺς ἀσωλούμενος, ἀλλ' ἀφαιρήσεται τὴν Βρισηίδα, κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Διὸ ᾗ πάσχει κακῶς ὕστερον, ὡς μηδενὶ τῶν πάντων ὑπήκοον, οἷς ὑπάγονται ἄνθρωποι.

ρπδ'. Ὅτι ὥσπερ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐγενεαλόγησεν, ἐπὶ συγάτηρ προσώπου, τ' Κάλχαντα, οἷα πρόσωπον ἀξιόλογον, ᾗ πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως παραλιφθησόμενον, ὅτῳ ᾗ νῦν ἡς τ' Νέστορα δατωνᾶ στίχους τινὰς ὀλίγους, ὡς ἂν ἔχοιμεν ᾗ ἐν τοῖς ἑξῆς μεμνῆσθαι αὐτοῦ· Καὶ φησὶν, ὅτι ἡδυεπὴς ἦν λιγὺς Πυλίων ἀγορητής· ᾧ ᾗ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ, ᾗ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, δήλως τὴν γε Εὐρύκλειαν, *Bas. p. 72.* ᾗ τ' Εὔμαιον, γενεαλογίας ἀξιοῖ, διὰ τὸ πάνυ μέλλειν ἐκεῖ χρησιμεύσειν αὐτῷ τὰ τοιαῦτα πρόσωπα, ὡς ᾗ ἐν τῇ Ἰλιάδι χρησιμεύσει ὁ Νέστωρ. Εἰ δὲ μὴ ᾗ ἐπ' Ἀχιλλέως, ἢ Ἕκτορος, ἢ Αἴαντος, ἢ τῶν ὁμοίων, τοιοῦτόν τι ποιήσοι κεῖνος Ὅμηρος, φανερὸν, ὅτι διὰ τὸ πάνυ ἐπιδοξότατον τῶν προσώπων, οὐκ ἐδεήθη τοιαύτης συγάσεως. Κάλχαντα μὲν γάρ τις ἀκούσας, ἢ Εὐρύκλειαν, ἢ Εὔμαιον, ἤδη δὲ ᾗ Νέστορα τ' διὰ τὸ γῆρας ἀπόλεμον, ᾗ ἀνεντρεχῆ, ᾗ ἀνεπίδικον τάχα ὡς μάχην, ᾗ ἀδόκιμον, ὃ πάνυ ἂν ἤθέλησαν αὐτὸς ἔχοι. Ἀχιλλέα δέ τις ἀκούσας, ἢ Ἕκτορα, ἢ ὅσοι τοιοῦτοι, ἀρκοῦνται μόνῃ τῇ κλήσει αὐτόθεν ὡς συγατικὸν γνώρισμα· ᾗ ὃ δέονται περιάπτω σεμνώματος, ὡς ἂν ὦσι ταῖς ψυχαῖς τῶν

A a ἀκροα-

1. Διὰ τι ἐρεύθω) Θεὸς ἐπὶ μηχανῆς. *Deus in machinâ.* Proverbium ortum a Tragicis, qui, quum fabulæ nodum ſatis commodè nequeunt extricare, Numen aliquod inducunt, quod rem expediat & abſolvat. *Salvinus.*

2. μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή) Cicero de Senectute: *ex Neſtoris linguâ melle dulcior fluebat oratio.* In Oratore: *Xenophon, cujus ſermo eſt melle dulcior.* Libanius in epiſtolis ineditis uſurpat τελεῖν ῥᾳδίως, *melleum, ſive copioſum fluere*, de eximio quoque rhetore. *Salvin.*

3. ἀρκοῦνται μόνῃ τῇ κλήσει) Angelus Politianus in inſcriptione celebri ad Sanctæ Reparatæ in Jorrum pictorem:

Denique ſum Jottus: quid opus fuit illa referre?
Hoc nomen longi carminis inſtar erat.

Salvinus.

γυς, ἢ λιγὺ ἁπλῶς, ἀλλα φωνης ἐστὶ ποιότης, ὡς τὸ, λίγα κλάζοντες· ἢ, κάλλιστον ἠχῆν, ἀρετή. Οὕτω γὰρ καὶ οἱ κήρυκες λιγαίνειν λέγονται, καὶ λιγύφθογγοι καλῶνται· ὡς καὶ ἡ ἀηδών. Λέγεται δὲ καὶ μάστιγξ λιγυρὰ, καὶ ἠχὴ λιγύθροος, καὶ ἄνεμοι λιγέες. Ὀξυτονέεται δὲ τῶν λιγὺς ἐπὶ τῆ ὀξέος, τὸ Λίγυς κύριον, καὶ [1] τὸ ἀπ' αὐτῶν ἐθνικὸν, [2] βαρύνεται, παρὸς διαγολῶ τοῦτο. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, ἡ καὶ ἰσοδυναμεῖ τὸ λιγὺς τῷ ὀξὺς, ἀλλὰ τὸ μὲν λιγὺς, μοῖρα ἔστιν ἐπίθετον φωνῆς· τὸ δὲ ὀξὺ, καὶ ἐπὶ βελῶν, καὶ οἴνου, καὶ ἑτέρων πολλῶν λέγεται. Καὶ ὅτι, ὥσπερ ζητῶ, καὶ ζητεύω, ὡς τὸ, [3] ζητεύει βίοτον, οὕτω καὶ [4] ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο, καὶ ἀγορητής· καὶ ἀγορεύω, ἐξ οὗ τὸ, μή τι φόβον δ' ἀγόρευε. Γλῶσσα δὲ νῦν μὲν, τὸ τῆς φωνῆς ὄργανον· δηλοῖ δέ ποτε καὶ ἀπεξενωμένην διάλεκτον, ὡς τὸ, γλῶσσ' ἐμέμικτο, καὶ ὡς ὅτε εἴπωμεν, ὅτι τὸ μὲν [5] λοιμοῦ, καὶ δένδρου, καὶ ἵππου, Θεσσαλῶν γλῶσσης ἐστί. Συρακουσίων δὲ γλῶσσα λέγει τὸ, πόσους. Κρητῶν δὲ γλῶσσης τὸ, θεράποντα. αἱ δὴ γλῶσσαι, καθὸ καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν συγκροτούμεναι διάλεκτοι, κατασκευάζουν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, [6] μὴ ἀπὸ φύσεως εἶναι, διὰ τὸ μηδὲ κοιναὶ πᾶσι τυγχάνειν τοῖς ὁμοεδέσιν. Ὅτι δὲ τῆς ζωικῆς γλώττης παρώνυμον ἐστὶ φιλήματός τινος τὸ καλαγλώττισμα, καὶ [7] ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσὶς, ἀναγκαῖα ὅσα ἰοῖς μελικοῖς, δῆλόν ἐστι. Τῆς μέντοι [8] χωρικῆς γλώττης ἧς τὰς διαλέκτους συγκρο-

est vocis, juxta illud, λίγα ἐκλάζοντες, *argute clangentes*; sive, ut meliùs loquamur, virtus. Sic enim & præcones dicuntur λιγαίνειν, *canorâ voce edicere*; vocanturque λιγύφθογγοι, *vocales, seu canori*: quemadmodum etiam luscinia. Quin & dicitur μάστιξ λιγυρὰ, *flagellum stridulum, sive sonorum*, & sonus λιγύθροος, *canorus*, & venti λιγέες, *sonori, acuti, striduli*. Quamquam verò acuitur τὸ, λιγὺς, quod acutum, sive acutâ voce præditum significat; ad hujus tamen differentiam, gravatur τὸ Λίγυς, *Ligys*, proprium, atque inde derivatum nomen gentile. Præterea, etsi τὸ, λιγὺς, *stridulus, seu canorus*, æquè valeat, atque τὸ, ὀξὺς, *acutus*; sciendum tamen est, τὸ λιγὺς epitheton esse solius vocis: quum τὸ ὀξὺ, *acutum*, dicatur etiam de jaculis, vinoque acescente, & plerisque aliis rebus. Rursus, ut dicitur ζητῶ, & ζητεύω, *quæro*, juxta illud, ζητεύει βίοτον, *Quæras victum*; sic etiam ἀγορῶ, *concionor, sive verba pro concione facio*, ex quo ἀγορήσατο, *concionatus est*, & ἀγορητὴς, *concionator, sive orator*; itemque ἀγορεύω, ex quo τὸ, μή τι φόβον δ' ἀγόρευε. *Ne ad fugam concioneris*. sive, *ne suadeas fugam*. Porrò γλῶσσα, *lingua*, nunc quidem instrumentum est vocis; sed aliquando significat etiam dialectum, seu formam sermonis alienam, & peregrinam, juxta illud: γλῶσσ' ἐμέμικτο. *lingua mixta erat*: ut cum dicimus: Thessalicæ linguæ est τὸ λοιμοῦ, *pestis*, δένδρου, *arboris*, ἵππου, *equi*. Syracusanæ linguæ est dicere τὸ, πόσους, *fretus*. Linguæ Cretensis τὸ, θεράποντα, *minister, seu famulus*. De quibus certè linguis, quemadmodum etiam de dialectis, quæ ex iis conflantur, constitutum est apud antiquos, non esse eas a naturâ, quia ne iis quidem omnibus sunt communes, qui eodem genere continentur. Manifestum autem est, ἀπὸ τῆς γλώττης, *a linguâ*, quæ est in animali, denominatum esse τὸ καταγλώττισμα de genere quodam basiandi admotis junctisque linguis; itemque in tibiis denominatam esse τὴν γλωσσίδα, *ligulam*, quæ necessaria est canentibus carmina Lyrica. Veteres tamen a regionis, seu

pagi

1. τὸ ἀπ' αὐτῶν ἐθνικὸν) Eustathius ad Dionysium de Situ Orbis: οἱ μέντοι παρὰ Τυρρηνοῖς Λίγυες ἀπὸ τινος τοπικῆς Λίγυος ὀνομάζονται. Polit.

2. βαρύνεται) Unde etiam Λίγυα, περισπᾶται. Polit.

3. ζητεύει) l. ζητεύεις. Sic enim Hesiodus Ἔργ. v. 400, Ζητεῖς βίοτον. Politus.

4. ἀγορῶ) In usu tamen est ἀγορεύω. Polit.

5. λοιμοῦ, καὶ δένδρου) Jones his genitivis utuntur. *Salvin.*

6. μὴ ἀπὸ φύσεως εἶναι) Linguæ non sunt a naturâ, sed ad placitum. Verumtamen fundamentum possident in naturâ. namque natura nos aptos fecit per organa vocis, & literarum elementa ad exprimendos quosdam sonos subjectis rebus, quoad ejus fieri potest, accommodatos. V. Platonem in Cratylo. *Salvinus.*

7. ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσὶς) l. ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς. Paullò etiam ante, ubi editiones, Romana, & Basilecnsis, συγκροτούμεναι διάλεκτοι, corrige συγκροτήματα. Polit.

8. χωρικῆς γλώττης) Γλῶσσα χωρικὴ potest etiam rustica lingua dici, quemadmodum sequiores Latini linguam Romanam vulgarem, appellabant rusticam. *Salvin.*

deretur, ne præmium ſibi auferret. Quod porrò ait, *cujus e linguâ*, tamquam ab alveari quodam muſarum, *dulcior fluebat oratio*, non modò ſententiis ſuavem eſſe Neſtorem ſignificat; verùm etiam comptum elocutione. Quocirca, etſi vehementer aliquando, & cum inſectatione quadam loquatur; tamen non poteſt eſſe injucundus, eo quòd orationis aſperitatem non artificiosâ tantùm ratione molliat; ſed etiam ſuco lenocinioque elocutionis. Non ergo Poëta oratorem modò dulcem, modò non dulcem, ait eſſe Neſtorem; ſed ſimpliciter, nimirum ſemper, dulcem. Ceterùm τὸ, ἐῤῥεεν αὐδὴ, *fluebat oratio*, verbum eſt, ex quo deducitur ὁ ῥήτωρ, *orator*.

CLXXXVII. Duo hæc Neſtori adſcribit Poëta, oratoriam eloquentiam, ac prudentiam. Unde etiam, opinor, ſumpta eſt definitio illa Rhetoricæ apud Geographum, ubi Rhetorica ei eſſe dicitur prudentia eloquendi. Itaque, quando ſuaviloquentem ſupra illum vocat &c. illum ipſum ſenem ab oratoriâ arte commendat. Eſt enim Neſtor, orator Homericus, a quo ſecundas agit partes Ulyſſes. Quando verò ait, duas jam ei ætates articulatâ voce loquentium hominum præteriiſſe, qui cum eo antea ſimul nutriti fuerant, & geniti in urbe Pylo, eumque inter tertios jam regnare, prudentiam ei attribuit, quam ex diuturnâ longi temporis experientiâ comparaverat. Mater enim prudentiæ,

ex-

ὃ ἀπηγορᾶ τῶν Ὀδυσσεὺς, ὡς ὑπὸ τῆ βασιλέως ἀπωλήθης· ἵνα μὴ δίξῃ θωπεύειν αὐτὸν, ὡς ἂν μὴ τὸ γέρας ἀφαιρεθῇ. Τὸ δὲ, ἓ ἀπὸ γλώσσης, ὡς οἷα καί τινος μισσῶν σίμβλα, γλυκίων ῥέεν αὐδή, ἀ μόνον ταῖς ἐποίαις τὸν εἶναι δηλοῖ τὸν Νέσορα, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομμώλικόν. Διὸ, ἀ καὶ καταφορικῶς ἔφραζέ πως, ἐκ ἂν ἦν ἀγλευκὴς· οἷα τῶ τραχύτητα τῆς ἀπηγορίας λεαίνων, ἀ μόνον μεθόδως, ἀλλὰ καὶ κάλλει φράσεως. Οὔκων ὁ Ποιητὴς, ποτὲ μὲν γλυκὺν εἶναι ῥήτορα τὸν Νέσορα φησὶ, ποτὲ δὲ ἔ· ἀλλὰ ἁπλῶς τοιοῦτον, οἷον δηλαδή. Τὸ δὲ ἐῤῥεεν [4] αὐδὴ, τὸ ῥῆμα ἔστιν, [5] ἐξ οὗ ὁ ῥήτωρ παράγεται.

ρπζ'. Ὅτι δύο ταῦτα τῷ Νέσορι προσμαρτύρεται ὁ Ποιητὴς, λογιότητά τε ῥητορικὴν, καὶ φρόνησιν. ὅθεν, οἶμαι, καὶ [6] ὁ παρὰ τῷ Γεωγράφῳ ἥληται ὁρισμὸς τῆς ῥητορικῆς, λέγων, ὡς ῥητορική ἐστι, φρόνησις εὖ λόγου. Καὶ ὅτε μὲν ἡδυεπῆ ἔφη ἐκεῖνον αἰωτέρω, καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς ῥήτορα, συνέσηκε τῶ γέροντα. ἔστι γὰρ ὁ Νέσωρ, Ὁμηρικὸς ῥήτωρ, ἓ τὰ δευτερεῖα φέρη Ὀδυσσεύς. Ὅτε δὲ ἤδη, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο, οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο ἐν Πύλῳ, μετὰ δὲ ἰητάτασιν ἄνασσε, σύνεσιν αὖτῷ ἐπιμαρτύρεται, τὸν ἐξ ἐμπειρίας πολυχρονίου. Μήτηρ γὰρ φρο-

ἰή-

A a 2

1. τὸ γλωσσηματικὸν) lege cum Frobenio τὸ γλωσσηματικόν. Correxit etiam Salvinus. *Politus.*

2. Μέλητος τεκμαίρεται) qui proinde *appellatus* Μελησιγενὴς. Polit.

3. πρὸς ὃν ἀποτείνατ' ἂν τις) Fuit, cum legendum putabam, πρὸς ὃν ἀπηχήσατ' ἂν τις. ut apud Lucianum: πρὸς φωτὸς αὐλείου κύνες ἀπηχήσατ' ἂν. Politus.

Et τὸ ἀπηχήσασθαι reſpondet ei, quod ſuperius eſt, videlicet τῷ ἠχήσει. Si legatur ἀκοντίσατ' ἄν. eſſet: *pertendat*, *feriat per tendat*. Sed verius, atque ſimplicius eſt dicere: ἀποχρήσατ' ἄν. Salvinus.

4. αὐδὴν) l. αὐδή. Polit.

5. ἐξ οὗ ὁ ῥήτωρ) Ῥῆμα etiam deduci poteſt ἀπὸ τῆ ἐρῶ, *a dicendo*, ut Orator a verbo orare, quod antiquitus ſignificabat dicere. *Salvin.*

6. ὁ παρὰ τῷ Γεωγράφῳ) apud Geographum l. 1. p. 17. ubi ab utilque prudentiæ, & eloquentiæ laude Ulyſſem commendat. *Politus.*

ὡς ἀμεμφῆ, ϗ μηδὲν αὐτὸν βλάψασαν. ἧς ϗ ἦρξεν ὕςερον ὁ Νέςωρ, τῆς τρίτης δηλαδή. Ἰςέον δὲ, ὅτι ὁ λόγος ἅτος ἱςορεῖ μέν τι τῷ καλὰ τ Νέςορα· ὑμνῶν ϗ πολυχρονιότητα φανερῶς προσμαρτυρεῖ αὐτῷ. Ἕτεροι δὲ ἄτω φασίν· ὅτι γενεὰ, κατὰ τὰς παλαιὰς, αἱ τριάκοντα χρόνοι, μεθ' ἃς τελευτᾷ ἄνθρωπος, ὡς δοκεῖ ϗ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, Μήτε τριηκοσίων ἐτέων ἀμάλ' ἀπολήγων. Τῷ τοίνυν Νέςορι δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο. τετάςι, παρῆλθον. ἦνυσε δὲ τῆς τρίτης γενεᾶς, ϗ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, τετάςιν, ὑπερέβη τὰ ἑξήκοντα ἔτη. Ἔχει δὲ ϗ ὁ λόγος ἅτος προσκομμά τι. πρῶτα μὲν διὰ τοῦ ἀορίςου. ἐ γὰρ φανερῶς ὥρισαι, εἰς ὅσους ἦν ὁ Νέςωρ· ἀλλὰ δηλᾶται μόνον, ὅτι ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἦν ἔτη. ἔτα ϗ διότι τὸ, οἵ τ' ἐπὶ πρόσθεν ἅμα τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο ἐν Πύλῳ, ἐκ εὐκόλως πρὸς νοῦν ἑαυτῷ ἔννοιαν συμβιβάζεται.

ρωή. Λέγεται ἂν τις ϗ τρίτη ἔννοια τοιαύτη· ὅτι δύο γένη ἀνθρώπων ὅλα παρῆλθον· αὐτὸς δὲ ἄρτι τῶν τρίτων ἦρξεν· οἷον ἐβασίλευσεν, ἔτι παντελῶς νεάζων, ἀκμαίων, ϗ ἤδη τελείων ςρατιωτῶν. Ἀπέκαμον ἐκεῖνοι, ϗ τῷ χρόνῳ ἐφθάρτο, ϗ παρελθόντες, γεγόνασιν ἀσθμαχοι. Καὶ ἰδοὺ ἐφθάρτο τῷ Νέςορι μία γενεά. Ἦρξεν αὖθις ἑτέρων ὁ Νέςωρ, τῇ ἀκμῇ ἀβληλάτων. ἀπεῤῥύη δὲ τῷ χρόνῳ ϗ αὐτοῖς τὸ νεοτήσιον ἄνθος, ϗ ἀπέσβη τὸ θρὸς τὰ ἔρξε θερμόν. Καὶ ἰδοὺ δευτέρα γενεὰ ἄτοι, οἳ ἐπίσης ἦσαν θρὸ αὐτῶν, ὑπὸ αὐτῷ, ἤτοι τῷ Νέςορι, ὄντες, ἅμα τράφεν, ϗ ἐγένοντο. Φθαρέντων δὲ ϗ αὐτῶν, ὁ Νέςωρ ἔτι ἐζήρκεσε. Νῦν δέ γε τρίτης ἀνάσσει γενεᾶς, ἀκμαίας δηλαδὴ, ϗ ἀντιβάλλει τοῖς Τρωσίν· ὡς ἤγε μὴ τοιαύτης ἄρχει τρίτης γενεᾶς, ἀλλ' ἐκείνης τῆς παιδικῆς τῆς βλασωθείσης

ἐν

1. πρὶ Ἀπόλλωνι) Nihil ad Pylum Apollo. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡφαιστος ὁ Ποδῆ μάχεται περὶ τῆ τροπεδῆ, ἐκ ἀμφὶν τῷ Πύλῳ, ut recte Scholiasta Pindari. *Polites.*

sciendum, hac quidem narratione res Neſtoris quadamtenus attingi: ſed non ei tamen manifeſtò attribui longam, ac diutinam ætatem. Rurſus alii ſic explicant, ut γενεὰ, *ætas*, juxta antiquos auctores, triginta ſint anni, quibus elapſis, homo cenſetur integræ perfectæque ætatis, ut videtur etiam Heſiodo, ubi ait: *Neque triginta annis multò inferior*. Itaque Neſtori duæ hominum ætates ἐφθίατο, *perierant*. hoc eſt, præterierant, præterlapſæ erant. Imperabat autem tertiæ ætati, iiſque, qui in eâ ætate conſtituti erant: hoc eſt, major erat ætate ſexaginta annorum. Atqui hæc etiam explicatio neſcio quid habet impedimenti. Primùm, quòd nullus certus terminus præſcribitur. Non enim perſpicuè definitum eſt, quoto anno ſit Neſtor; ſed tantùm ſignificatur, eſſe eum ſupra ſexaginta annos. Deinde, quòd verba illa: *qui ſimul cum eo antea nutriti fuerant, & geniti in urbe Pylo*, cum hujuſcemodi ſenſu difficilè cohærent.

CLXXXVIII. Fertur igitur & tertia quædam explicatio in hunc ſenſum: Duæ hominum ætates totæ præterierant: ipſe verò nunc tertiis imperabat: perinde quaſi, quum juvenis adhuc prorſus eſſet, militibus imperaſſet integræ perfectæque jam ætatis. Defecerunt illi, & temporis decurſu corrupti ſunt, atque elanguerunt, confectique ſenio, ac fractis viribus, pugnæ inutiles evaſerunt. Et ecce una Neſtori abiit ætas. Imperavit rurſus aliis Neſtor, qui vigore ætatis florerent. Atque iis quoque, labente tempore, flos juventutis emarcuit, extinctuſque eſt ardor ille animi ad agendum. Et ecce tibi ſecunda hi ætas: qui pariter, atque ſuperiores, quum ſub ejus imperio, ſive Neſtoris, fuerint, ſimul cum eo nutriti, ac geniti fuerant. Sed & iis fato defunctis, Neſtor adhuc ſupererat. At verò nunc tertiæ ætati imperat, firmæ nimirum, ac florenti, quæque paribus ſit viribus ad congrediendum cum Trojanis: ita ut, ſi iſtiuſmodi non eſt tertia ætas, cui imperat; imperet certè

2. μὰλ' ἀτελέστων) Heſiodus, μάλα πὰρ' ἀτελέστων. ubi tempus conſtituit aptum ad ducendam uxorem. *Polites.*

μέροπας, *meropas*, vocari genus quoddam avium, ad quarum fortaſſis differentiam, adjectum eſt hoc loci τὸ, ἀνθρώπων, *hominum*. Siquidem ait: δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων. *duæ ætates diviſam vocem habentium hominum*. Quin etiam Coi, hoc eſt, qui in inſulâ Co habitant, gentili nomine, dicti propriè reperiuntur Μέροπες, *Meropes*, eorumque inſula, Κῶς Μεροπὶς, *Cos Meropeis*. Immo & alicubi poſtea proprium reperietur nomen ὁ Μέροψ, *Merops*. Quod autem ſcire oportet, integrâ plenâque locutione dictum eſt τὸ, μερόπων ἀνθρώπων, *diviſam vocem habentium hominum*: quemadmodum etiam τὸ βροτοὶ ἄνδρες, *mortales viri*. Nam qui homines alio modo ſeorſum vocat βροτοὺς, *mortales*, vel μερόπας, *diviſam vocem habentes, vel articulatè loquentes*; is loquitur per ellipſin. Jonicum porrò eſt τὸ, ἐφέατο, *perierant*, ut alibi perſpicuè declarabimus. Deinde, quod ſequitur, ἐτράφησαν, ἠ ἐγένοντο, *nutriti fuerant*, & *nati*, dictum eſt per figuram, quam nonnulli hyſterologiam, alii vocant Prothyſteron: quoniam id, quod prius eſt, poſteriori loco ponitur; &, quod poſterius, priori. Nam τὸ ἐγένοντο, *nati, vel geniti fuerant*, prius eſt, quàm τὸ ἐτράφησαν, *fuerant nutriti*. Homo enim poſt nutritur, quàm naſcatur. Atqui & mul-

γης. Δηλοῖ δὲ, ὅτι αἱ [6] ὀρνιθες τινες λεγονται μέροπες, ὧν τάχα πρὸς διαφολὴν, ἐνταῦθα προσκειται τὸ, ἀνθρώπων. Φησὶ γάρ· δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων. Εὑρηται δὲ καὶ [7] οἱ Κῷοι, ἡμιθέοις, οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔοικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὁμοίως εὐνικῷ, καὶ ἡ ἧσος αὐτῶν, [8] Κῶς Μεροπὶς. Εὑρεθήσεται δέ που καὶ κύριον ὄνομα ὁ Μέροψ ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μερόπων ἀνθρώπων, [9] ἐντελῶς πέφρασται, καθὰ καὶ τὸ βροτοὶ ἄνδρες. ὁ δὲ ἄλλως τὰς ἀνθρώπινας φράσας καλαμώνας, βρεθὺς, ἢ μέροπας, ἐλλείπει. Τὸ δὲ ἐφθίαλο, Ἰωνικόν ἐστιν, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἐτράφησαν, καὶ ἐγένοντο, χρημά ἐστι, κατὰ μὲν τινας, ὑστερολογία, κατὰ δὲ ἄλλους, [10] πρωθύστερον· ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὕστερον τίθεται, καὶ τὸ ὕστερον πρῶτον. Τὸ γὰρ ἐγένοντο, πρῶτον ἦν ἐτράφησαν. ὕστερον γάρ τις τρέφεται, γεννηθεὶς φθάσας. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ Ποιητῇ. οἷον τὸ, ἀν- *Rom. p. 98.*

δρῶν

1. γηγενέων) Ita cum Frobenio, γηγενῶν. Polit.

2. ἐφέ) Herodotus, ἐφί. Polit.

3. Μέροπες δὲ οἱ ἄνδρες) Heſychius: Μέροπες, ἀνδρες διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄψιν, ἤγουν τὴν φωνήν. In eandem ſententiam Suidas. *Politus*.

4. ὅτι ὀρνιθες λέγονται) ὀρνις, quaſi ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν. ἀπὸ. Μέροπες etiam, diverſis vultibus præditi. *Salvin.*

5. μετὰ τὴν Χαλάνης πύργον) Χαλάνης πύργον. fortè Χαλδαίης. *Chaldæa turrim*. Salvinus.

5. μετὰ τὴν Χαλάνης πύργον) Septuaginta Interpretum ſententia ea fuit, celebrem illam a diviſis linguis turrim, Chalanæ ædificatam: quam ſententiam cum Græcis ſuis ſequitur Euſtathius noſter. Sic enim LXX. illi interpretes, Eliæ c. 10. n. 9. οἱ ἐλαβον τὴν χύτραν τὴν ὑπάνω Βαβυλῶνος, καὶ Χαλάνης, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; Sed jampridem ad eum locum notavit Hieronymus, LXX. Interpretes pro *Charcamis*, addidiſſe illa de ſuo, & *Arphad* penitus reliquiſſe. Rectè Latinus Interpres vulgatæ editionis: *Numquid non ut Charcamis, ſic Calano; & ut Arphad, ſic Emath?* Quæ non eſt, cur aliò eam turrim Babylone transferamus. *Politus*.

6. ὀρνιθές τινες λέγονται μέροπες) Plinius l. 10. c. 33. *Merops vocatur, genitores ſuos reconditos paſcens, pallido intus colore pennarum, ſuperne cianeo, primori ſubrutilo*. Polit.

7. οἱ Κῶοι) Heſychius: λέγονται δὲ καὶ Κῶοι Μέροπες. Hinc Auctor Hymni in Apollinem v. 42. Κώους τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων. Polit.

8. Κῶς Μεροπὶς) Μεροπὶς quidem a Merope, Cois filia, ut vult Stephanus; Κῶς verò a Co, Meropis filiâ. Hyginus Poët. Aſtronom. l. 2. n. 16. *Nonnulli etiam dixerunt, Meropem quemdam fuiſſe, qui Coon inſulam tenuerit regno, & a filia nomine Coon, & homines ipſos a ſe Meropas appellarit.* Alibi etiam inſula, Μεροπὶς Euſtathio, ut & Μερόπη, Plinio *Merope*. Sic Μεροπὶς Callimacho hymno in Delum v. 160. Sed Μεροπὶς Stephano, Straboni. Thucydidi, aliis; *Meropis* Plinio ex Dionyſio. *Politus*.

9. ἐντελῶς) l. ἐπιπλῶς. Polit.

10. πρωθύστερον) Virgilianum illud: *Et torrere parant flammis, & frangere ſaxo*, quidam hyſteron proteron vocant. Sed fortaſſe non eſt. *Salvinus*.

ἄγαν θέαν. ἢ ᾗ ἂν ἐφύλαττε 5 τὸ ν τῇ ἄγαν, 6 ὁμοίως τῷ 7 ἀγάπηφϑε Ὄλυμπος· ὅσον ἐκ τῆς ἀγῶ ἀγάζω. ὅϑεν ἄγασος, ἀφ' ἧς ἄγαϑός. ἤτω δὲ καὶ ἡγαθέη ἡ ἀγαςή. Ὅτι ἐν τῷ, ἀγορήσατο, καὶ μετέπεσε, παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ Ποιητὴς λέγει, τὸ ἁπλῶς δημηγορῆσαι· μετιόντα δὲ, τὸ μετὰ ταῦτα παραγγελικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. οἷον ἐν τοῖς πρὸ ἡμῶν ὁ Κάλχας, πρῶτα μὲν ἀγορήσατο, ἑαυτὸν ἀσφαλισάμενος, καὶ ἄλλ' ἄττα ἀπώνω· εἶτα καὶ μετέπεσεν, ὅπερ ἐχρῆν γενέσθαι. Οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα, ἀγορήσατο μὲν ὁ Νέςωρ ἀπὸ τοῦ, Ὦ πόποι, ἕως τοῦ, Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες. μετῆκε δὲ ἐν τῷ, μήτε σὺ ποίει τόδε, μήτε σύ, ὦ βασιλεῦ, καὶ ὦ Ἀχιλλεῦ.

similiter atque τὸ, ἀγάπηφϑε Ὄλυμπος, *nimiùm admodum Olympus*) quàm ex ἀγῶ, ἀγάζω, *admiror*. unde ἄγασις, *admirabilis*, ex quo ἀγαθὸς, *bonus*. Et ſic etiam ἡγαθέη, hoc eſt, admirabilis. Quo loci dicit Poëta, ἀγορήσατο, καὶ μετέπεσε, *concionatus, & interlocutus eſt*; ibi, ut antiqui auctores obſervant, ἀγορήσασθαι, *concionari*, intelligit, verba ſimpliciter pro concione facere; μετιόντα verò, *ſive interloqui*, admonendo poſtea ſuggerere, quid factu opus ſit. quemadmodum ſupra Calchas primùm ἀγορήσατο, *concionatus eſt*, cum ipſe ſibi cautum voluit, ne injuriâ a quopiam afficeretur, & alia quædam in medium attulit: deinde etiam μετέπεσεν, *interlocutus eſt*, *ſive interloquendo adjecit*, quidquid factu opus erat. Ita igitur & Neſtor hoc loci ἀγορήσατο, *concionatus eſt*, a verbis illis: *Prob dii!* uſque ad illa: *Quare obedite & vos*. At verò μετῆκε, *interlocutus eſt*, cum adjecit, ut diceret, neque regi, neque Achilli, hoc & illud eſſe faciendum.

Ὦ πόποι, ἦ μάλα πάντες Ἀχαιΐδα γαῖαν ἐκόντα.
Ἦ κεν γαθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
Ἄλλοι τε Τρῶες μάλα κεν κεχαρίσαιντο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν.
Βαſ. p. 74. Οἳ νῦν μὲν βαλὲ Δαναῶν, τοτὲ δ' αὖτε μαίνεσθαι.
Ἀλλὰ πίθεσθ'. ἅμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐγὼϊν.
Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, οὐτάμεν ἀνδρῶν,
Ἀντάσιον ὁμίλησα, καὶ οὐποτέ μ' ὄψ' ἀπέειπεν.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ὀφθαλμοῖσι, οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐϊκέλαι' ἀθανάτοισι.

Prob dii, certè magnus luctus Achaicam terram invadit.
Certè lætabitur Priamus, Priamique filii,
Cæterique Trojani valde gaudebunt animo,
Si de vobis hæc omnia reſciverint pugnantibus,
Qui & conſilio Danais antecellitis, & pugnâ.
Quare obedite, ambo enim juniores eſtis me.
Jam enim ego quoque olim cum fortioribus, quàm vos,
Viris verſatus ſum: nec me unquam illi parvi penderunt.
Non enim unquam tales vidi viros, nec videbo,
Qualem Pirithoumque, Dryantemque, paſtorem populorum,
Caneumque, Exadiumque, & parem dîis Polyphemum,
Theſeumque Ægei filium, perſimilem Immortalibus.

ῥ ὑά. Ὅτι τὸ, ὦ πόποι, σχέλιασμόν δηλοῖ, καὶ πάθος ψυχῆς ἐπὶ δεινοῖς τισι γινομένοις, ἐφ' οἷς, ἢ θρηνήσει τις, ἢ ἐκθαμβηθήσεται, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον πείσεται· ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Νέςωρ ἐμ-

CXCI. Τὸ, ὦ πόποι, *o dii! prob deûm fidem!* querimoniam ſignificat, perturbationemque animi ob adverſos quosdam graveſque caſus, quorum cauſsâ, vel unus aliquis lamentetur, vel percellatur ſtupore, vel alio hujuſmodi animi motu afficiatur: ut & hoc loci Neſtor univerſæ Græ-

1. ἀπήλθε) Poëta, ἀπέλθω. Polit.
2. τὰς μὲν ἀνεκτήσατο) Hic nullum video hyſterologiæ locum. Prius enim eſt, eoſe circumſtantes milites ſuſcitare, & ſummovere: deinde Atridam interficere. *Salvinus.*
3. ἧς Πύλου) de quibus verſus ille apud Geographum: Ἔςι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γέ μὲν ἔςι καὶ ἄκρον. Politus.
4. ἐκ τοῦ ἄγαν θάον) Heſychius: ἠγάθεον, ἄγαν θεῖον. Polit.
5. ἢ ᾗ ἄγαν) l. τὸ ν ᾗ ἄγαν. Polit.
6. ὁμοίως τό) l. ὁμοίως τῷ ἀγάπηφϑε Ὄλυμπος. Polit.
7. ἀγάπηφϑε) Τὸ ν ᾗ ἄγαν ſervatur in ἀγάπηφϑε ob ſuavitatem ſoni; non ſervatur in ἡγαθέην. quia aſpera vox eſſet, atque inſuavis ἀγαθέην. Etymologus ab hoc loco Homerico: ἡγαθέην. θείαν, θαυμαςήν. hoc eſt, *divinam, admirabilem.* παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγάθεος, καὶ ἡγαθέη. a verbo *admiror*, agatheos, & egathee. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ θεῖον, ἤτοι τὸ θαυμαςόν. vel ab agan, valde, & theion, *divinum*, quod ſignificat admirabile. V. Etymologum in Ἀγαθὸς. Salvinus.
8. Ὦ πόποι) Sic editio Florentina, Aldus, Juncta, Adrianus Turnebus, Henricus Stephanus. Stephanus tamen Bergleus, Ὦ πόποι. Politus.
9. ἐμῶν) Reſtitutum eſt ab Junctâ. Florentina Editio, & Aldus, ἐμεῖο. mendosè. *Palm.*
10. ὔμμι) Videtur Euſtathius legi volviſſe ὑμῖν. ut & paullò poſt, βρεσὶ ἔπεσιν, pro βροτοῖσι ἔπεσιν. Polit.

ſed apud poſteriores auctores nihil ei horum competere. Nam neque adſpirationem habet, neque accentum circumflexum, ut ne ſcilicet concurrat cum verbo ὦ, quod ſignificat *mitto*. quod quidem, ſi in compoſitionem veniat, fit ἰφῶ, *immitto*, & ἀφῶ, *dimitto*. Iis tamen, qui Homerum detorquent, illiuſque verba ad ſenſum redigunt Poëtarum ceterorum, ſic explicare placet τὸ, ὦ πάτερ, ut idem ſit, atque τὸ, ὦ θεοί. *o dii*: quoniam in poſterioribus Homero auctoribus dicti dii reperiuntur πάτερ, quaſi, juxta antiquos, ἔπτορες, *inſpectores*, veluti qui inſpiciant omnia. Id, quod ſcilicet ſignificat etiam ὁ δίοτρεφης, *præfectus*, *ſeu rector*, vox apud Æſchylum de rege, ſeu duce.

CXCII. Magnum malum cenſet Poëta id, de quo lugeant amici, & gaudeant inimici. Idque eodem loci oſtendit, quo demonſtrare vult, quàm mala ſit, atque improba, contentio illa regum, his verbis: *O dii, certè magnus luctus Achæicam regionem invaſit; gaudebitque Primus, ceterique Trojani, ſi hæc reſciverint.* Ubi quod, velim, obſerves, τὸ, πένθος, *luctus*, factum eſt per metallagen ex πάθος, *perturbatio*: ſicuti & τὸ βαθος, *profunditas*, ex βένθος, juxta illud: Ἥμενη ἐν βένθεσιν ἁλός. *ſedens in profunditatibus maris*. Quod autem dicit, Ἀχαΐδα, *Achæicam*, integrè expreſſum eſt: quemadmodum etiam τὸ, Ἀχαιικός, *Achæicus*. At verò τὸ, Ἀχαΐδα, *Achaicam*, & Ἀχαϊκόν, *Achaicum*, ut & τὸ Ἀχαΐα, *Achaja*, apud poſteriores ſcriptores, amiſerunt τὸ ι, ad Æolum exemplum, qui, ut ſupra

χη, ἵνα μὶ συνεμπέσῃ τῷ ὦ ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ ὁ πέμψω. ὅπερ μελὰ συνθέσεως, ἐφῶ γίνεται, καὶ ἀφῶ. Τοῖς δὲ βιαζομένοις τὸν Ὅμηρον, καὶ μετάγουσι πρὸς ἑτέρας γραφὰς ἰδὲ ἐκεῖνα, ἀρέσκει λέγειν τὸ, ὦ πάτερ, ἀντὶ τοῦ, ὦ θεοί· ἐπειδὴ εὕρηται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ, πάτερ λεγόμενοι, οἷονὶ ἔπτορες, κατὰ τὰς παλαιὰς, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. ὁπόταν δή τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. *Rom. p. 99.*

ρ ϟϛ'. Ὅτι μέγα κακὸν ὁ Ποιητὴς κρίνει, ἐφ' ᾧ πεισθήσεσθαι μὲν οἱ φίλοι, χαρήσεσθαι δὲ οἱ ἐχθροί. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἐν οἷς θέλων δεῖξαι φαύλην τὴν τῶν βασιλέων ἔριν, φησίν· Ὦ πάτερ, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Γηθήσαι δὲ Πρίαμος, ἄλλοι τε Τρῶες, ἐὰν ταῦτα πύθωνται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ μὲν πένθος, ἐκ τοῦ πάθος μετηλλαγη· καθὰ καὶ τὸ βαθος ἐκ τοῦ βένθος. οἷον, ἡμένη ἐν βένθεσιν ἁλός· τὸ δὲ Ἀχαιΐδα εἰλεῦς ἔχει· καθὰ καὶ τὸ Ἀχαικός. Τὸ δὲ γε Ἀχαΐδα, καὶ Ἀχαϊκόν, ὥσπερ καὶ τὸ Ἀχαΐα, παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀπέλευσιν ἔπαθε τοῦ ι, καθὰ ἀκολουθίαν Αἰολέων, οἳ, ὡς καὶ προεδηλώθη,

1. τὸ φεῦ πατεῖ, παρέλκει) Placeret forſan, τὸ φεῦ πατεῖ, niſi legere mallem, τὸ φεῦ, καὶ τὸ πατεῖ. ut paullò ante, τὸ ὦ, καὶ τὸ πάτερ. Polit.

2. θύνετον πν, μέγον πν) Gellius l. 13. c. 24. *Ne illa quidem ejusdem ſignificationis repetitio ignava, & frigida videri debet:*

Μυρίος δ' ἆρα Τυλιμάχῳ θύνετον πν, μέγον πν

Ἤτορ. *quòd bis idem θύνετον, καὶ μέγον dixerit. Indignitas enim molienda tam acerbæ, tamque injuſtæ necis miranda mortis iteratione deſtita eſt.* Polit

3. Βάτα', ἴθι) Idem Gellius: *Quis tam obtuſo ingenio eſt, quin intelligat, Βάτα', ἴθι, alia eſſe. καὶ Βάτα', ἴθι, Ἴρα ἀκόντα, verba idem duo ſignificantia non fruſtra poſita eſſe in παρελκλυ, ut quidam putant; ſed hortamentum eſſe acre imperata celeritatis?* Polit.

4. αὐτὸν π) Obſerva, ut illud π producatur per ὀθhemimerida. *Salvinus.*

Immo lege ex Homero, αὐτὸν π, πτόλεμόν π. Politus.

5. αὐτεπτόνν) Al. τὸ πτοιτόον. Polit.

6. πίμφω) Potiùs πίμπτω. Polit.

7. αἴτε ϑ, ὦ θεοί) ſive, ut explicabat Apion, ὦ δαίμονες. Apioni enim οἱ δαίμονες, θεοί. Polit.

8. ὁ δίοτρ@) Δίοτρ@, non a διατρέφειν, *inſpicere*; ſed a δίστειν, *obire*. Salvin.

Δίοτροι apud Æſchylum in Perſis, οἱ διέποντες, ἡγεμόνες. Politus.

9. πύθωνται) l. πύθωντο, ut correxit Frobenius. *Polit.*

10. ἐν βένθεσιν) Homerus, ὲν βένθεσιν. Polit.

σ᾽ ἑτάρῳ. Αὐξανων δὲ τις ϖω το ἐγκωμιον, ἀντι τῦ Δαναῶν, ϖάντων ἐρῇ, ἢ ἄλλό τι τοιῦτον. ϖαραφράσας δὲ ϖῶτό, ᾗ βέλε῎), μελεγάλη ἐκ τῆς Ϝοιητικῆς ϲυφιότητος ἰὼς Ϝαυτὸν τινὰ σαφήνιαν. οἱ 3 ϖλέϊϲϵ μὲν ϖάντων τῇ βελῇ, ϖλέϊϲϵ δὲ κ᾽ τῇ καλὰ ϖόλεμον δεξιότητι. Οἰκῶος δὲ ὁ λόϳος ἐϖὶ ἀνδρῶν ἀνδρέων Ϝε, κ᾽ ϲυνετῶν· ἁρμόϲϵ δὲ ϖῶϲε κ᾽ ἐϖὶ ἑνὸϲ, διὰ ϖαραφράϲεως. οἷον, ὡς βελῇ Ϝε, κ᾽ μάχῃ ϖάϊλων ϖλέϊϲϵιν. ὧν μάλιϲα χρὴα Ϝῖϲ ἐν ϖολέμῳ. Διὸ κ᾽ ἐν Ϝοῖϲ ἑξῆϲ, Ἄρϊω, κ᾽ Ἀθηνᾶν ὁ Ποιητὴϲ ἐρῇ, τῇ μάχῃ ἐνδημῶν· ὧν Ἄρηϲ μὲν, μάχης· Ἀθηνᾶ δὲ, βελῆϲ ἐϖιϲατῆ. Ἰϲέον δὲ, ὅτι Ϝὶ ϖλέϊναι, ϖολὺ μὲν, τὸ ὑϖερέχειν δηλοῖ, κ᾽ ϖλειότερον ἦναι, ὡϲ ὅλε Ϝις ἴϖϖοι, ὅτι ὁ δῖνα ϖλέϊϲι Ϝε δῖνος. ὥϲϖερ κ᾽ ἐνϑαῦϑα ὁ Ἀχιλλεὺς, κ᾽ ὁ Ἀλαμέμνων ϖερϊῆναι λέγονται ϖάντων, ἐν Ϝε βελῇ, κ᾽ μάχῃ. ϖοτὲ δὲ τὸ ϖλέϊναι λέγϵιν ἐϖὶ ϖλειϲτάϲμῶ τῦ ἐν Ϝῷ βίῳ, ὡϲ ὥτε Ϝις ἴϖϖοι, ὡϲ ϖολλὰ μὲν κεκοϖίακα· ἱκὲν δέ μοι ϖλέϊϲιν. ἀντὶ Ϝε, ἐκ ϖλειονῶ κῆται, ἐξ ὧν κ᾽ 4 ἡ ϖλειϲτία λαμβάνε῎). Δηλοῖ δὲ Ϝὸ ϖλέϊναι ϖολλάκις κ᾽ Ϝὸ ἀϖλῶϲ ζῆν. Οὕτω γὰρ ϖλέϊναί Ϝις Ϝῷ βίῳ λέϵε῎). Ἰϲέον δὲ, ὅτι διδάϲκει ὁ Ποιητὴϲ κ᾽ ἐνταῦϑα, ὡϲ 5 ψεύϲεταί ϖοτε κατὰ καιρὸν ὁ ϖυθάϳος, καθάϖερ

pro *Danais*, dicet *omnibus*, vel quid aliud hujuſmodi. Sin & id ipſum fuſiùs velit explicare; ab auſteritate hac Poëticâ in claram perſpicuamque ſententiam hac ferè ratione illud transferet: *Qui, quum omnibus conſilio antecellatis, antecellitis etiam virtute bellicâ.* Quæ & appoſita laudatio ad viros fortes pariter, ac prudentes: quadrabitque ea etiam interdum in unum aliquem per paraphraſin. ut ſi, exempli cauſsâ, dixeris: *conſilio ſimul, ac virtute bellicâ omnibus antecellit.* Quod utrumque maximè iis opus eſt, qui militiam ſectantur. Ideoque poſtea Poëta præſentes prælio adeſſe facit Martem, ac Minervam: ex quibus Mars pugnæ, Minerva præeſt conſilio. Quod autem ſcire oportet, τὸ ϖερῆναι aliquando ſignificat *antecellere, & præſtantiorem, ſeu ſuperiorem eſſe*, ut cum quis de altero quoquam ait: ὁ δῖνα ϖερῆϲι τῦ δῖνος. *Hic illo eſt præſtantior.* Sicut & hoc loci Achilles atque Agamemnon, tum conſilio, tum militari virtute, ϖερῆναι, *antecellere*, omnibus dicuntur. Aliquando verò uſurpatur τὸ ϖερῆναι de magnâ affluentiâ rerum neceſſariarum ad vitam, ut quando quis ait: ϖολλὰ μὲν κεκοϖίακα· ἱκὲν δέ μοι ϖερῆϲι. *Multum laboravi: ſed nihil mihi ſupereſt.* videlicet, ἐκ ϖερῶ κῆται, *ex ſupervacaneo repoſitum eſt, ſive abundat.* ex quo etiam deſumitur ἡ ϖερουσία, *copia, ſive abundantia.* Quin etiam ſæpe τὸ ϖερῆναι, generatim ſignificat vivere. Sic enim quis dicitur ϖερῆναι τῷ βίῳ, *ſuperſtes eſſe vitâ.* Rurſus ſciendum id, quod hoc loci docet Poëta, bonum aliquando virum, pro loco, & tempore, uſurum eſſe mendacio, quemadmodum facit hic Neſtor.

Non

1. ὄξ ἑτέρϵ) ὐκ δοῦλος, ut ſcribit Pauſanias. *Polit.*

2. μάχεϑαι) ideſt, τῷ μάχεϑαι. Salvin.

3. ϖερὶ ἐϲι μὲν τ. τ. δ. ϖερὶ ἐϲι) Scribe utrobique unâ compoſitâ voce, ϖερίϵϲι. Polit.

4. ἡ ϖερουσία) Περουσία, *quaſi copioſior ſubſtantia.* ἐκ ϖερουσίας, *ex abundanti.* Sic in Latinis: perbrevis, ideſt, *valde brevis.* percelegans. permultum. & ſimilia a præpoſitione Græcâ ϖερί. Sic ϖερισσὸς, *impar numerus*, quia ſuperat unitate. Virgilius Pythagoricos ſecutus: *numero Deus impare gaudet.* Salvin.

5. ψεύϲεταί ϖοτε κατὰ καιρὸν ὁ ϖυθάϳος) V. Platonem in R. P. *Salvinus.*

ψεύϲεταί ϖοτε κατὰ καιρὸν ὁ ϖυθάϳος) Sic quidem, ſcio, opinatus eſt Plato, &, quod magis mirandum, ſeu potiùs dolendum, nonnulli de Patribus Græcis: quibus utinam nemo quisquam Latinorum hac in re adhæſiſſet. Sed, ſi Divinas Literas, immo Deum ipſum, qui ſumma veritas eſt, audimus, vir bonus numquam mentietur. Exodi c. 23. *Mendacium fugies.* Et Eccleſiaſtici c. 7. *Noli velle mentiri omne mendacium.* quod ad verbum eſt Græcè: Μὴ θέλε ψεύϑεϑαι ϖᾶν ψεῦδ@. Hinc de noſtris hominibus Iſidorus Synonym. l. 2. *Omne quoque genus mendacii ſummopere fuge, nec caſu, nec ſtudio, loquaris falſum.* Et Magnus ille Gregorius Expoſit. Moral. in Job lib. 12. c. 3. *Summopere cum cavendum eſt omne mendacium: quamvis nonnumquam ſit aliquod mendacii genus culpæ levioris, ſi quiſquam vitam præſtando mentitur. Sed, quia ſcriptum eſt: os, quod mentitur, occidit animam.* &, Perdes omnes, qui loquuntur mendacium: *hoc quoque mendacii genus perfecti viri ſummopere fugiant, ut nec vita cujuſlibet per eorum fallaciam defendatur, ne ſua anima noceant, dum præſtare vitam carni nituntur alienæ. quamquam hoc ipſum pertati genus facillimè credimus relaxari.* Itaque Platone, hac quidem in parte, multò ſapientior Ariſtoteles: cujus eſt de mendacio veriſſimum illud effatum lib. 4. De Moribus c. 13. καθ᾽ αὑτὸ δὲ τὸ μὲν ψεῦδ@, ϖονηρὸν, κ᾽ ψεκτὸν· τὸ δὲ ἀληθὲϲ, καλὸν, κ᾽ ἐναινετόν. Quòd ſi mendacium ſuapte naturâ, & per ſe malum; bene igitur Iſidorus: *Nullum juſtum mendacium, omne mendacium peccatum eſt, omne, quod a veritate diſcordat, iniquitas eſt.* Multa hac de re diligentiſſimè Auguſtinus libris duobus, uno De Mendacio, altero Contra Mendacium, ad Conſentium. *Politus.*

te. ambo enim juniores eſtis me. Neque enim invidioſa ea res cenſetur, quòd minores natu ſenem audiant, quum ipſi ad ſenectam ſeſe ætatem perventuros confidant. Sin autem plures fuerint, ii, qui in concordiam reducuntur; omiſſo τῷ, *ambo*, dicet: *Quare obedite, junjores enim me eſtis*. Deinde adnectet ea, quæ ſequuntur: *Jam enim aliquando ego & cum fortioribus, quàm ſitis vos, viris verſatus ſum; nec umquam me illi parvi penderunt. Non enim umquam tales vidi viros, nec videbo. qualem fortaſſis hunc, vel illum. Quippe fortiſſimi illi terreſtrium educati fuerunt virorum. Cum illis nemo quiſquam contenderet eorum, qui nunc mortales ſunt in terris. Et cum illis quidem ego verſabar. vocaverant enim ipſi. Et mea quidem conſilia audiebant, audienteſque erant dicto. Quare obedite & vos: quoniam obedire melius eſt.* Ac vide τὸ ξύνιον, *audiebant*, conſtructum cum genitivo. Significat enim τὸ ξυνίεσαν, ἠ ὑπήκουον, *audiebant, auribuſque accipiebant*, atque, ut Poëta ſtatim explicat, ἐπιθόντο μύθῳ, *dicto audientes erant*. Præſens autem τὸ ξύνιον, inuſitatum, eſt τὸ ξυνίω, *audio, intelligo*. ex quo derivatum eſt τὸ ξυνίημι. Porrò τὸ ἤδη, *jam*, juxta veteres auctores, tribus temporibus attribuitur: Præterito, ut hoc loci: Ἤδη γάρ ποτ' ἐγώ. *Jam enim aliquando ego*. atque ubi dicit, Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιτο. *Illi jam duæ ætates pericrant*. Præſenti, juxta illud: Ἤδη γάρ μοι ἑκατὸν ἔτος ἐστίν. *Jam enim mihi vigeſimus annus eſt*. Et Futuro, etſi Lucianus minimè hoc probare videatur, ut ubi ait: Ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσται. *Jam peſtifera facta hæc erunt*. Sin autem id nonnulli aliter ſcribunt, Ἤ δὴ λοίγια ἔργα ἔσαι. videlicet, ὅπως δή. *Certè ſcilicet peſtifera facta erunt*; alia deinceps in hanc ſignificationem exempla reperientur.

CXCV. Ce-

ἥκω αὖ τὸ, Ἀλλὰ πίθεσθε. ἀμφω δὲ νεωτέρω ἐσὸν ἐμῶ. Ἀνεπίφθονον γάρ φασι γέροντος ἀκμὴν νεωτέρους, γηρᾶν προσδοκῶλας. Εἰ δὲ πλήους ἦεν οἱ ἁρμοσόμενοι, ἀφελὼν τὸ ἄμφω, ἐρῶ· Ἀλλὰ πίθεσθε. νεώτεροι γάρ μεν ἐστέ. Εἶτα ἐπισυνάψει τὰ ἑφεξῆς. Ἤδη γάρ ποθ' ἐγὼ καὶ ἀρήσσοσι, πέτερ ὑμῖν, ἀνδράσι ὠμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον. [2] Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἄνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον τυχὸν τ' δῆτα, ἢ τ' δῆτα. Κάρτιστοι δὴ κῆτοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Κήτοισι δ' ἂν ὔτις ἐρίζοι τῷδ, οἳ τὺν βροτοῦ ἦσιν ἐπιχθόνιοι. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον. καλέσαντο γὰ αὐτοί. Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, [3] πίθοντό τε μύθῳ. Ἀλλὰ πίθεσθε *Rom. p. 100.*
καὶ ὔμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Καὶ ὄρα τὸ ξύνιον γενικῇ συνταχθέν. δηλοῖ δὲ τὸ ξυνίεσαν, καὶ ἠπτάζοντο. καὶ, ὡς ὁ Ποιητὴς εὐθὺς ἑρμηνεύει, ἐπιθοῖτο μύθῳ. [4] Ἐπεσὼς δὲ τὸ ξύνιον ἄχρηστος, τὸ ξυνίω. ἔστι παράγωγον τὸ ξυνίημι. Τὸ δὲ ἤδη, κατὰ τοὺς παλαιούς, τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται· τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγώ. καὶ, Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιτο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ, ἤδη γάρ μοι ἑκατὸν ἔτος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, ἐὰν καὶ δοκῇ [5] ὁ Λουκιανὸς ὡς τοῦτο ἀποδέσκεσθαι, ὡς τὸ, ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' [6] ἔσεται. Εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, Ἤ δὴ λοίγια ἔργα ἔσαι. ἀντὶ τοῦ, ὅπτως δὴ, εὑρεθήσον] ὡς τοῦτο χρήσης ἐν τοῖς ἑξῆς ἑτέραις.

1. προέφθασεν αὐ ὕβρις τὸ ἀνὸν) Iſocrates ad Demonic. ἡ γλῶττα προέφθασε ἡ διανοίας. *Lingua mentem præcurrit.* eo loco, quo loquendi damnat temeritatem. *Salvinus.*

2. Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἄνέρας) Horatius ad Piſones: *laudator temporis acti Se puero.* Hinc ſenis characterem expreſſit. *Salvin.*

3. πιθοντό τε) l. πιθοντό γε. Polit.

4. Ἐπεσὼς δὲ τὸ ξύνιον ἄχρηστον, τὸ ξυνίω) Uſus eſt Sophocle. Moſchopulus: ξυνίω ἀντὶ τοῦ ξυνίημι παρὰ Σοφοκλεῖ διὰ διφθόγγου· Εἰ δὲ ξυνίες μοῦσιν. καὶ μοῦσα λέγεται καὶ μονὶ τὸ μοῦσαν, ὅπως ἀμελᾶ. Politus.

5. ὁ Λουκιανὸς) V. Lucianum in Solœciſtâ. Sed multarum vocum, ac locutionum, quas Lucianus taxat, tamquam ſolœcas, exempla reperit Græv ius apud probatos auctores in libello ad Coſmum III. Magnum Ducem Etruriæ. *Salvinus.*

6. ἔσεται) Poëta, ἔσεται. Polit.

ται γάρ πως ἡ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελές. Διὸ καὶ [5] ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων εὕρηται λεγόμενη. Σημείωσαι δὲ καί, ὅτι ἐν μὲν τῷ, Οὐ γάρ πω τοίους ἄνδρας ἴδον, ἢ παρωχημένου χρόνου λέγει· ἐν δὲ τῷ, οὐδὲ ἴδωμαι, τὸν μέλλοντα. Τὸν δὲ ἐνεστῶτα τὸ, οὐδὲ νῦν ὁρῶ, ἕως μὲν σιωπᾷ, ἵνα μὴ πάνυ λυπήσῃ τὰς ἀκροάσεις· προϊὼν δὲ, σαφέστατα λέγει πως καὶ αὐτὸν ἐν τῷ, ὅτις ἐκείνοις μαχέσαιτο τῶν νῦν ἀνθρώπων. Τὸ δὲ κείνοις ὅτις ἂν ἐρίζοι τῶν νῦν, ἀναμφήριστον ὑπεροχὴν δηλοῖ. Ὅμοιον τούτῳ καὶ τὸ, ἐκείνοις οὐδ' ἂν ἔρδα [6] ἀραχνάων ἐρίσειαν, ἀπόμοιον δὲ πρὸς ἑαυτὰ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ, Νέστωρ οἷος ἔριζεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, ἐστὸν, ἦγουν ὑπάρχετον, δευτέρου δυϊκοῦ, ὀξύνεται μὲν ἀκολούθως τῷ, ἐμί, εἰμί, καὶ τοῖς ἑξῆς, ἕως τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. Ἔχει δὲ τὸ σίγμα ἐν τῇ παραληήσει Γ' αἰολικῶς τε, καὶ ἄλλως Ἀττικῶς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐσσί, καὶ ἐσί, καὶ ἐσμέν, καὶ ἐσσί. Καὶ καινὸν οὐδέν, ἦγε καὶ τὸ ἦστην, ἦγουν ὑπῆρχέτην, μετὰ τοῦ σίγμα ἐστὶν ἐν τῷ, [7] ἀδελφὼ ἦστην. ἦγουν ἀδελφοὶ ὑπῆρχον.

ρ υς'. Ὅτι βουλομένῳ τῷ Ποιητῇ μὴ μόνοις ἐμμένειν τοῖς Τρωϊκοῖς, ἀλλά που καὶ ἑτέρας παρογενεσίας ἱστορίας παρατύπην τῷ ποιήσει, χρησιμεύει καὶ ὁ Νέστωρ εἰς τοῦτο, χορηγὸς παλαιῶν ἱστοριῶν ἐν πολλοῖς ὑπούμενος. Ἡ δὲ μέθοδος ὑποστολῆς τῆς τῶν ἱστοριῶν παρεισθέσεως, τοιαύτη. Ὁ γέρων ἔτος, εἰκὸς ἔχων ἔργοις διαφαίνεσθαι καλὸν τὸ Τρωϊκὸν πόλεμον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας, συνισχὸν ἑαυτὸν ἄλλως, οἷς πάλαι ποτὲ

ἢ ἀέρινα, *atherina*, genus piſcis. Nam & ipſa ob vile pretium quodammodo ἀθερίζεται, *in contemptu eſt, ac parvi penditur*. Ideoque miſer piſciculus dicta ea invenitur apud Athenæum. Ad hæc, obſerva, ut præteritum tempus ſignificet verbis illis: *Non enim umquam tales viros vidi*. Futurum verò, cum ait: *neque videbo*. At verò præſens tempus, quod eſt, *neque nunc video*, interea quidem tacet, ſeu diſſimulat, ne auditores ſuos graviter admodùm contriſtet. Verùm poſtea id ipſum quoque manifeſtiſſimè quodammodo explicat, cum ſic ait: *nemo quiſquam hominum, qui nunc ſunt, cum illis pugnaret*. Ubi hoc ipſum, quod dicit, *cum illis nemo quiſquam eorum contenderet, qui nunc vivunt*, præſtantiam excellentiamque incomparabilem denotat, ſeu de qua nulla moveri poſſit diſputatio. Et huic loquendi generi ſimile eſt illud: *cum illis ne de aranearum quidem operibus contenderent*. Horum verò diſſimile infra illud: *Neſtor ſolus contendebat*. Quod inſuper ſciendum eſt, τὸ ἐστὸν, videlicet ὑπάρχετον, *eſtis*, ſecunda perſona dualis, accentum habet acutum, pro ratione τοῦ ἐμί, εἰμί, *ſum*, *es*, & reliquarum perſonarum uſque ad tertiam pluralem. Habet autem τὸ σ' in penultimâ tum Poëticè, tum aliter etiam Atticè, ſumptâ occaſione ex εἰμί, *es*, εἶν, *eſt*, ἐσμέν, *ſumus*, & reliquis Perſonis. Ac proinde nihil eſt novi, quòd τὸ ἦστην, videlicet ὑπῆρχέτην, *erant*, ſit cum σ' eo loci: ἀδελφὼ ἦστην, videlicet, ἀδελφοὶ ὑπῆρχον. *fratres erant*.

CXCVI. Quoniam non vult Poëta in Troïnis tantùm rebus manere; ſed aliarum etiam rerum, quæ geſtæ olim fuiſſent, narratione, carmen ſuum ſubinde condire, atque inſtruere; appoſitus ad hanc rem eſt ei Neſtor, qui veluti dux, & magiſter chori, ſuis ſumptibus, antiquarum hiſtoriarum materiam ei frequenter ſubminiſtret. Ratio verò, cur hiſtorias iſtas inſerat, eſt ut plurimum hujuſcemodi. Hic ipſe ſenex, quum propter gravem, exactamque jam ætatem, non poſſit Trojano in bello, rebus præclarè gerendis, conſpicuus præ aliis fieri;

τε

aliâ

1. κάλλιον εἴπερ ὀρᾶν) l. κάλλιον ἦν, εἴπερ ὁμῶν. Politus. Vel ἢ εἴπερ. Salvinus.

2. αἱ ςαχυλάγοι) l. αἱ ςαχυολάγοι. Polit.

3. ἀνθερίκων μυσθὸ) lib. υ' v. 277. Sed ibi τὸ ἀνθερίκιον nonnulli intelligunt de aniſis. Antiquus Scholiaſta: νῦν δὲ ὡ τοὺς ςάχυας λεπτοὺς ἀθέρας. Propriè tamen, ut notat, ἀνθερὶξ vocatur, ὁ δὲ ἀσφόδελος καυλός. Polit.

4. ὁ ἀνθερὶξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος) Eſt tamen inter utramque vocem differentia, ſi credimus Scholiaſtæ Theocriti ad Idyll. ά v. 52. ita ut ἀνθέρικος ſit ὁ ἄνευ ἀσφοδέλου καυλὸς· ἀνθερὶξ verò, ὁ καυλός. Plinius contra cum Theophraſto, *antherican* vocat caulem ipſum aſphodeli. *Politus*.

5. ἀτυχὲς ἰχθύδιον) ut & ἰφθοὶ, καὶ ἀπὸ πάνυ ἀτυχέστου ἰχθύδιου, apud Athenæum l. 8. c. 3. *Polit.*

6. ἀραχνάων) Frobenius, ἀραχναίων. Polit.

7. ἀδελφὼ ἦσην) Heſiodus: κασιγνήτω γε μὲν ἦσαν. Polit.

debellarunt. Alii tamen Pirithoum ſcribunt, civem fuiſſe Athenienſem, Ixionis, Theſſaliæ regis, filium; & ſic eum appellatum ἀπὸ τῦ περιθέειν, *a percurrendo*, quaſi τὸν περισθέοντα ἐς τὸ θέειν, *præſtantem curſu*. Verùm fabula Jovem refert, ſuſceptâ equi formâ, matrem ejus περιθέειν, *circumcurſaſſe*, dum eam de ſtupro ſollicitaret: atque inde vocatum eum Περίθοον, *Peritboum*, &, pleonaſmo τῦ ι, Περίθοιον, *Piritbouni*. Ceterùm, ut ex veteribus conſtat, matri Pirithoi nomen erat Diæ. Quemadmodum autem ex Πάνθος, *Panthous*, fit Πάνθους, *Panthus*; ita ex Περίθοος, *Piritbous*, Περίθους, *Pirithus*. Rurſus in Περίθοος corrupta, ac depravata eſt præpoſitio περί, eo quòd aſſumpſerit τὸ ι, & fecerit τὸ Περίθοος, ex inuſitato pleonaſmo. Item errant Jones, dum vertunt diphthongum ει in τὸ ε, ita ut, quemadmodum πλείων, *amplior*, ſcribunt πλέων, & μείων, *minor*, μέων· ſic etiam τὸ Περίθοος per diphthongum, ſcribant ipſi per ε, Περέθοος. Docent enim veteres, numquam in ε verti diphthongum ει, quæ ex pleonaſmo habet τὸ ι. Certè enim Ἴξιος, ξένος, *hoſpes*, non ſcribunt ξένος per ε. Atque hæc quidem ita. Cæneum porro eximiâ ſimul pulchritudine, ac fortitudine virum fuiſſe ferunt, eumque invulneratum ad finem uſque vitæ permanſiſſe: ſicuti & Telamonius ille Ajax conſpicitur apud Homerum. Verùm fabula id eum facit a naturâ habuiſſe, ut nullis umquam vulneribus ſauciari poſſet. Fingit enim, eleganti virginem formâ aliquando eum fuiſſe, compreſſamque ipſam a Neptuno, ab eodem poſtu-

μάχῳ συγκροτήσαντες, καὶ ἐπολέμησαν. Ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι ὁ Πιρίθους, Ἀθηναῖος μὲν ἦν ἀνὴρ, Ἰξίονος υἱὸς ἐν Θεσσαλίᾳ βασιλεύσαντος· ἀπὸ δὲ τῦ περιθέειν ὕτως ὠνόμασται, οἱονεὶ ὁ περισθὸς εἰς τὸ θέειν. Ὁ δὲ μῦθος φησὶ τὸν Δία, *Rom. p. 101.* ὁμοιωθέντα ἵππῳ, περιθέειν τὴν αὐτῦ μητέρα, πειρῶντα, κἀντεῦθεν αὐτὸν κληθῆναι Περίθοον, ἢ πλεονασμῷ τῦ ι, Πιρίθοον. Ὅτι δὲ Δῖα ἐκαλῖτο ἡ τῦ Πιριθόυ μήτηρ· καὶ ὅτι, ὡς Πάνθους Πάνθους, ὕτω Πιρίθοος Πιρίθους· καὶ ὅτι ἐν τῷ Περίθοος ἡμάρτηται ἡ περὶ προθεσις, πρόσλαβῦσα τὸ ι, καὶ ποιήσασα τὸ, Πιρίθοος, ἐκ πλεονασμῦ ἀσυήθως· καὶ ὡς οἱ Δωριῆς, τρέποντες τὴν ι δίφθογγον εἰς τὸ η, καὶ ὥσπερ πλείων πλήων, καὶ μείων μήων, ὕτω καὶ τὸ διὰ δίφθόγγυ Πιρίθοος, διὰ τῦ η γράφοῦσι Πριρίθοος, ⁴ σταίουσι, δηλῦσιν αἱ παλαιοὶ, λέγοντες, ὡς *Bulf. p. 76.* εὐθέως δεῖ τὴν ι δίφθογγον, πᾶν ἔχουσαν ἐκ πλεονασμῦ τὸ ι, εἰς η μετρέουσι. Τὸ γὰρ ἶσι ξένος ξῆνος, ἢ γράφουσι ξῆνος διὰ τῦ η. Καὶ ὕτω μὲν ταῦτα. Τὸν δὲ Καινέα, ⁵ λόγος κάλλος τε περιῆν ἔχειν, καὶ ἀνδρῆον εἶναι, καὶ ἄτρωτον διαμεῖναι, μέχρι πέρατος τῆς ζῆν· καθὰ καὶ ὁ Τελαμώνιος Αἴας παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται. Ὁ δὲ μῦθος, φύσει ἄτρωτον αὐτὸν εἶναι φησὶ, πλάττων καὶ, ὅτι παρθένος εὐπρεπὴς ποτε γεγόνοι, καὶ Ποσει-

δῶνος

Bb 2

1. τηλαχὸ περιμαχητῷ) Tullius de Senectute: *Videtis ne, ut apud Homerum ſapiſſimè Neſtor de virtutibus ſuis gradiatur? tertiam enim jam ætatem hominum vixerat. Nec erat ei verendum, ne vera de ſe prædicans, nimis videretur aut inſolens, aut loquax. Etenim, ut ait Homerus, ex ejus linguâ, melle dulcior fluebat oratio. Quam ad ſuavitatem nullis egebat corporis viribus. Et tamen dux ille Græcia numquam optat, ut Ajacis ſimiles habeat decem; ſed ut Neſtoris, quod ſi accideris, non dubitet, quin brevi Troja ſit peritura.* Politus.

2. τὴς ἐπτακωμάρχης) Κωμάρχης, ἀρχόν τι φύλου, dicit Geographus l. 9. p. 439. *Politus.*

3. Πάνθοος, Πάνθους) Eâ itidem ratione, qua νέος, νεῦς, Virg. l. 2. Æn. *Panthus Othryades.* [*Panthus* ſpondeus.] *Itidem* ἴνθοος, ἴνθους. Salvinius.

4. σταίουσι) *errant*, non quòd per ſe, & abſolutè erent (dialectum enim ſuam ſequuntur); ſed quòd deviant a communi dialecto: σταίουσι δ' ἔρες. manifeſtè Euſtathius dicit, *errant. offendunt. labuntur.* quia ab uſu communi recedant, & a regulâ. *Salvin.*

5. λόγος) f. λόγυσι. Polit.

λαμὲς, εἰ φασὶ κ, ὅτι ὤφηλε διασύνεσθαι ἡ ἀρχσα· ἡ κ ἡ Ὁμηρικὴ συναλοιφὴ ψιλᾶσθαι δηλοῖ αὐτό.

Κάρτιστοι δὲ κῆνοι ἐπιχθονίων τρόφιν ἀνδρῶν.
Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, κ καρτίστοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, κ ἐκπάγλως ἀτάλαντοι.
Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθών,
Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γ' αὐτοί.
Καὶ μαχόμην κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγώ· κείοισι δ' οὐ τις
Τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
Καὶ μὲν μευ βουλῇσιν ἐΰφρον, πείθοντό τε μύθῳ.
Ἀλλὰ πίθεσθε κ ὑμεῖς· ὑπὲρ πείθεσθαι ἄμεινον.
Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
Ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν.

Fortiſſimi certè illi terreſtrium educati fuerant virorum,
Fortiſſimi quidem erant, & cum fortiſſimis pugnabant
Feris monticolis, eaſque mirum in modum interficerunt.
Et quidem cum illis ego verſabar, Pylo profectus
Procul ex Apiâ regione. vocaverant enim ipſi.
Et pugnabam pro meis ego viribus. Cum illis autem nemo
Eorum, qui nunc homines ſunt in terris, pugnaſſet.
Et tamen mea conſilia audiebant, audientesque erant dicto.
Quare obedite & vos: quia obedire melius.
Neque tu ab iſto, licet fortis ſis, auferas puellam,
Sed ſine, ut ei primùm dederunt præmium filii Achivorum.

ρ Ὑπ. Ὅτι ἐπαναλήψει πρώτῃ ἐνλῶδα χρᾶται ὁ Ποιητὴς, ἠσών· Κάρτιστοι δὴ κῆνοι, κ ἐπαγαγών· Κάρτιστοι μὲν ἔσαν. Ἐνταῦθα δὲ κ ἐπιμονὴν ἐποίησε, διὰ τὸ ἔνδοξον τὴν προσώπων. Τῇ γὰ λέξι τῇ, κράτιστοι, ἐπέμενε, τρὶς αὐτὸ ἠσὼν ἐν δυσὶ στίχοις, διὰ τὸ μὴ ἔχειν καιριωτέραν λέξιν ἠσῆν. Ὥστε οὐκ ἂν τις θαυμάσοι, ἐὰν ταυτοσημάντας λέξεις ἐκ παραλλήλου λέγῃ, ὅσγε κ τὸ αὐτὸ ἀπαραπαίπτως λέξιν πολλάκις τίθησι, ταυτολογῆ οὐκ ὀκνῶν. Ἔφη γάρ· Κάρτιστοι ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν. Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, κ καρτίστοις ἐμάχοντο. ὑμὴν ἀνδράσι, κατ' αὐτὸς, ἀλλὰ θηρσὶν, ὡς ῥηθήσεται αὐτίκα. Κάρτιστοι δὲ, ἢ παρὰ τὸ [7] κάρλα, ὃ δηλοῖ τὸ λίαν, ἢ μάλιστα ἐκ τοῦ κράτος, καὶ μετάθεσιν, ὡς [8] βράδιστοι ἴσασι, Κάρδιστοι. Κράτιστοι δὲ, οἱ ἀνδρηότατοι, κ νικηταί. Τοιοῦτον δέ τι κ ὁ καρτερὸς, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀρριανῷ, τὸ, Θηβαίων ἐγένετο καρτερός. ἦγαν, ἐλεγένετο

CXCVIII. Primâ hîc repetitione utitur Poëta, dum ſic ait: *Fortiſſimi certè illi*, & ſubdit: *Fortiſſimi certè erant*. Atque hîc etiam epimonen facit, propter virorum illorum celebritatem. Permanet enim, ac perſiſtit in voce illâ, κράτιστοι, *fortiſſimi*: quum ter eam duobus in verſibus uſurpet, eo quòd vocem magis hac aptam, atque accommodatam adhibere non poſſit. Quamobrem nemo quiſquam mirabitur, quòd voces ejusdem ſignificationis, unam penes alteram, per paralleliſmum proferat is, qui eamdem etiam omnino vocem frequenter uſurpat, nec dubitat orationem eamdem iterare. Sic enim loquitur: *Fortiſſimi illi terreſtrium virorum. Fortiſſimi quidem erant, & cum fortiſſimis pugnabant*. Non tamen cum viris, ut ipſi erant; ſed cum feris, vel belluis, ut ſtatim narrabitur. Κάρτιστοι porrò, vel derivata vox eſt a κάρτα, quod ſignificat *valde*, vel maximè ex κράτος, *robur*, *vel vires*, per metatheſin, perinde ut equi dicti ſunt Κάρδιστοι pro βράδιστοι, *tardiſſimi*. Κράτιστοι autem iidem, ac fortiſſimi, & victores. Quam eamdem ferè ſignificationem habet etiam ὁ καρτερὸς, *victor*, *vel ſuperior*, ut palam facit id, quod legitur apud Arrianum: Θηβαίων ἐγένετο καρτερός. videlicet, *victor evaſit*

Tbe-

70

1. αἰνοταμίην) l. αἰνοταμίαν. Atque ita Frobenius. *Politus.*

2. Ἀπίτιον) ἄστυ vocat Scholiaſtes Apollonii, de quo adagium: τὸ Κωπίης ἄστυ. Polit.

3. ςιβαρῶς κεκλιμένοι ἐλάτας) Apollonius, ςιβαρῶσι κεκλιμένων ἐλάτῃσιν. Polit.

4. ἐυλ' ἀνδρώνων) lege, ἐελ' ἀνδρώνων. Sed pro καίνυτο, Poëta habet ἐκαίνυτο, cum incremento. *Polit.*

5. Ὀϊλεὺς, Ἰλεὺς) Joſ. Scaliger, ut defendat Auſonium, qui dixit: *jam ſolliſſimus ſtrit.* σολοικισμὸς. ait, è diphthongo οἱ ſublatam eſſe præpoſitivam literam, reliclâ ſubjunctivâ; atque adeo locum factum eſſe breviationi? *l.* quæ anceps eſt littera. *Salvinus.*

6. ἐμ' αὐτὸν) Sic etiam Frobenius, & Adrianus Junius, diviſis vocibus, ut ex veterum fide ſcribit Euſtathius. Florentina tamen editio, & plerique aliæ, unâ compoſitâque voce, ἐμαυτόν. Politus.

7. κάρνα) vox Herodoto uſitata pro *valde*; & *valde* eſt a *validè*. Salvinus.

8. βραδίστοι) Βραδὺς, per metatheſin, apud Latinos *bardus*, ideſt, ſtolidus, & tardus. *Salvin.*

emittat. Ceterùm de hippocentauris Palæphatus in historiâ suâ commemorat, fortes eos viros fuisse, & in agendo celete, seu desultorio equo, industriâ præditos singulari; eosdemque ex rapto vivere consuevisse. Constat autem, vocatos eos centauros, propterea quòd efferatos tauros, multaque Thessaliæ damna inferentes, ipsi κατεκέντησαν, *confoderunt*: eosdemque etiam creditos constare ex equo, atque ex homine, propterea quòd, curribus dimissis, celete equo uti, videlicet singularibus equis invehi, instituerunt. Quare, quum rapinas facerent, & postea fugerent, atque a tergo conspicerentur, plerosque ludificabantur, perinde quasi mediâ essent parte homines, equis insiti: eaque species fabulam lepidè effinxit. Habitasse porrò dicuntur secus Pelion montem, & Oeten, ubi Europæorum etiam Magnetum regio est. Eorum autem genus fabula ad Ixionem, atque ad Nubem refert, ex quibus natum esse ait Centaurum quemdam, ferinum hominem, atque omni generi humano insociabilem. Hunc, mixto corpore cum equabus Magnesiis, auctorem generis fuisse Hippocentaurorum, quod coaluerit ex matre equâ, & patre illo, scilicet Centauro: quem sic appellatum ferunt, propterea quòd Ixion, κεντήσας αὖραν, *auram pungens*, sive aëriam nubem, eum ex illâ procreavit, ut fabula ipsa nugatur. Ceterùm is, de quo diximus, Ixion, qui etiam primus apud Græcos cædes fecisse perhibetur, nescio quis videtur fuisse vanarum imaginum sectator, rerumque appetens altiorum se: quales multos vetusta ætas tulit. Quocirca fabula captum

ἀσωτέρδεται Ἵππων. Ὅτι δὲ ἐγένοντο αἱ Ἱπποκένταυροι ἀγεναῖοι, καὶ δεξιοὶ κελητίζειν, καὶ ὅτι ληστρικῶς ἔζων, καὶ [5] ἡ τῶν Παλαιφάτου ἱστορία φησί. Δῆλον δὲ, ὅτι κένταυροι μὲν ἐκλήθησαν, διότι ταύρους ἀφαιτεῖλας, καὶ πολλὰ περὶ Θεσσαλίαν βλάπτοντας, κατεκέντησαν· ἐνομίσθησαν δὲ σύνθετοι ἐξ Ἵππων, καὶ ἀνδρῶν, διότι, ἁρματηλατῶν ἀφέντες, [6] κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο, ἦγον ἀζεύκτοις Ἵπποις ἐποχεῖσθαι. καὶ ἁρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες, καὶ καλὰ τότε βλέποντες, ἐφάνταζον τοῖς πολλοῖς, ὡς [7] ἐξ ἡμισείας εἶεν ἄνθρωποι, ἐγκεκεντρισμένοι Ἵπποις· καὶ ἡ φαντασία τὸ μῦθον ἀρχὴν ἐπέπλασε. Λέγεται δὲ, περὶ τὸ Πήλιον ὄρος, καὶ τὴν Οἴτην οἰκεῖν, ἔνθα καὶ ἡ τῶν Εὐρωπαίων Μαγνήτων χώρα ἐστίν. [8] Ὁ δὲ μῦθος, Ἰξίονος αὐτὸν γενεαλογεῖ, καὶ νεφέλης, ἀφ' ὧν γενέσθαι φασὶ Κένταυρον, ἄνδρα θηριώδη, καὶ ἀνθρώποις ἀνεπιμικτον. ὃν μιγνύμενον ταῖς Μαγνήτισιν Ἵπποις, τὸ τῶν Ἱπποκενταύρων ἀποτελέσαι φῦλον, σύνθετον ἔκ τε μητρὸς Ἵππου, καὶ πατρὸς ἐκείνου δὴ τοῦ Κενταύρου, κληθέντος, φασὶν, οὕτω, διότι ὁ Ἰξίων [10] κεντήσας αὖραν, ἤτοι ἀερίαν νεφέλην, ἐγέννησεν αὐτὸν ἐξ ἐκείνης, ὡς ὁ μῦθος ἐλήρησεν. Ἔοικε δὲ ὁ *Bas. p. 77.* ῥηθεὶς Ἰξίων, ὁ καὶ πρῶτος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱερόμενος γενέσθαι φονεὺς, φαντασιοκόπος τὶς ἦναι, καὶ πραγμάτων ἐφιέμενος ὑπὲρ αὐτὸν ὄντων. ὁποίους πολλοὺς ὁ μακρὸς χρόνος ἤνεγκε. Διόπερ ὁ μῦ-

1. φῦρος ἱππείους) Sic Chironem, ad Homeri exemplum, vocat Pindarus φῦρ' ἀγρότειρον. Politus.

2. θλίψεται) pro Θλίψεται. Sic apud Latinos *fumus* a θυμίς. Καρχηδών. *Carthago*, unâ aspiratâ pro aliâ. *Salvinus*.

3. ὦ Ὀδυσσεῦ) lib. ζ v. 221. ubi tamen scribendum nonnullis videbatur, Θλίψεται. Sed apud Theocritum in Adoniazusis non Θλίψεται jam legitur, sed Θλίβεται v. 76. Θλίβεται Εὐνὼ ἄμμι. pro quo, ex Eustathio, malim Θλίβεται. Politus.

4. Ἵππῳ μὲν ἀνεμώλιος) Credo, versum fuisse hujusmodi: Ἵππῳ μὲν ἱρήϊος αὖρα· βροτὸς δ' ἀνεμώλιος Ἵππος. Salvin.

5. ἡ τῶ Παλαιφάτου ἱστορία) quæ Palæphati historia memorata est etiam Tzetzæ Histor. Chiliade VII. p. 99. *Polit.*

6. κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο) *Equo vehi* primum instituisse *Bellerophontem* tradit Plinius: *pugnare ex equo Thessalos, qui Centauri appellati sunt, habitantes secundum Pelium montem.* Politus.

7. ἐξ ἡμισείας εἶεν ἀνθρωποι) Unde *semihomines*, & *semiviri*. Polit.

8. Ὁ δὲ μῦθος) Auctor Pindarus Pyth. Od. 2. *Polit.*

9. Κένταυρον) Sic appellatum a nutrice, ut vult Pindarus. *Politus*.

10. κεντήσας αὖραν) ex Etymologo. *Polit.*

βῆς, κῶος, ὁ ὀρεσκῶος. ὥστερ ὁ κώμη ἀπὸ τοῦ κῶ γίνεται, προσλαβόντος τοῦ μὴ συλλαβῶ, ὁ ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥώμη, βρῶ βρώμη, τρῶ τρώμη ἡ τρῶσις, γνῶ γνώμη. Ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ πρώτη ἐτυμολογία, δι' ἧς ὁ καὶ ἡ προγραφὴ τοῦ ἰ βοηθῆται ἐν τῷ, ὀρεσκῶος. ἢ τὸ ἀνάλογον, καλὰ τὸ Ἀχελῶος, ὁ ἀθῷος. Ὅτι δὲ ἀρκετὸν μάχεσθαί τινα, ἢ μὴ ὁ νικῆσαι. οὕτω γὰρ χράσιμος ὁ Ἰάσιος. Διὸ καὶ ἐπαφελικῶς Ὅμηρος, ὡς κάρτιστοι καρὶ ἐμάχοντο, ἐπάγει ὁ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν. Ἐστι δὲ ἐκπάγλως, τὸ, ὡς ἂν ἐκπλαγέη τις. ἢ πρὸς ὁμοιότητα ἑρμηνεύεται ὁ ὁ ἐκπαγλότατος. Ὅτι ὁ φθάτας ἔφην ὡμίλησα, ἐν τῷ, ὁ ἀρήοσιν, ἤπερ ἡμῖν, ὡμίλησα, τοῦτο ἄλλως φράζει ἐν τῷ, τοῖσιν ἐγὼ μετομίλεον.

σα'. Ὅτι Ἀπίαν γῆν ἐνταῦθα καλέσας, ἢ διὰ ἀλλοδαπὴν, ὁ μακρὰν, ἐκ τοῦ ἄπω, ἤ, ὡς ὁ Σοφοκλῆς λέγει, τὴν Πελοποννησίαν ἀπὸ Ἄπιδος, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Περιηγητὴν ἤρηται, ὅπως οἱ Ἀπιδανῆς ἐκεῖνος τοὺς Ἀρκάδας καλεῖ. Δῆλον δὲ, ὅτι Πελοποννήσιος ὁ Νέστωρ, ὡς Πύλιος. ἐντὸς γὰρ Πελοποννήσου ἡ Πύλος. Εὑρεθήσεται δέ που παρ' Ὁμήρῳ ἀπία γῆ, μὴ δυναμένη εἰς Πελοποννησίαν λαμβάνεσθαι. Ὅτι δύο ἄδηλα ἐνταῦθα δι' ἑνὸς δήλου ἔδειξεν ὁ ῥήτωρ Νέστωρ, πιστούμενος τὸ μὲν αὐτὸν ἄριστον εἶναι τῇ συνέσει, διὰ τῶν κρατίστων Λαπιθῶν, οἳ αὐτῷ ἐπείθοντο συμβουλεύοντι· τὸ δὲ αὐτοὺς καρτίστους εἶναι, διὰ τῶν κενταύρων, οὓς, ἀριδήλως κρατίστους ὄντας, οἱ Λαπίθαι κατηβώσαντο. Ἐν ἴσοις δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ μείζονος ὁ Νέστωρ ἐπιχειρεῖ αὐξά-

Rom. p. 103.

1. ὁ Ἰξίων) *Junonem tentare Ixionis ausi,*
Versantur celeri nexia membra rotâ. Tib. *Salvin.*

2. κῶος) l. κτῖος. Etymologus: ἀπὸ τοῦ κτίω τὸ κτισμένος, γίνεται ὀρεστικός· οὗ, κατὰ συγκοπὴν, καὶ ῥῆσιν τὸ ὁ εἰς ῶ, ὀρεσκῶος· ἡ μὲν τὸ ἰ προσεγραμμένον. Politus.

3. ὁμοίως τῷ ῥῶ) Lege, ὁμοίως τῷ ῥῶ. Politus.

4. ἡμῖν) Sic enim Euſtathio placet legere pro ὑμῖν, ut ſuprà monuimus. *Polit.*

5. Ἀπιδανῆς) Immo Ἀπιδανᾶς Dionyſius: quos poſtea, Strabone teſte, Ἀπιδάνας vocarunt. *Polit.*

pta ſyllabâ μή· ſimiliter atque ex ῥῶ, *roboro*, fit ῥώμη, *robur*; ex τρῶ, *comedo*, τρώμη, *cibus*; ex τρῶ, *vulnero*, τρώμη, ideſt, τρῶσις, *vulneratio*; ex γνῶ, *ſentio*, γνώμη, *ſententia*. Placet tamen veteribus prior illa etymologia, quæ adjumento eſt ad adſcribendum τὸ ι in ὀρεσκῶος, *monticola*. cujus vocis ratio perinde ſeſe habet, atque τὸ Ἀχελῶος, *Achelous*, & ἀθῷος, *impunis, ſive ſupplicii, ac pœnæ expers*. Non ſatis eſt, ut unus aliquis pugnet, niſi etiam vincat. Sic enim iſte fortiſſimus. Ideo, poſtquam Homerus, veluti laudando, dixerat, fortiſſimos cum fortiſſimis pugnaſſe, ſubdit: ἐκπάγλως ἀπώλεσαν. *& terribilem, ſive ſtupendum in modum, peremerunt*. Ubi ἐκπάγλως, *ſtupendum in modum*, perinde eſt, ut ſi diceret, ὡς ἂν ἐκπλαγέη τις. *ita ut unus aliquis admiratione perculſus fuiſſet, vel ad ſtuporem uſque, & terrorem fuiſſet admiratus*. Quo ferè modo explicatur etiam ὁ ἐκπαγλότατος, *maximè terribilis, vel admirabilis*. Quod jam ante dixerat, ὡμίλησα, *verſatus ſum, vel conſuetudinem habui*, ubi ſic ait: ἢ πρὸς ὁμοιότητα ἑρμηνεύεται ὁ ὁ ἐκπαγλότατος. ἤπερ ἡμῖν, ὡμίλησα. *& cum fortioribus, quam ſimus nos, verſatus ſum*, id alio elocutionis genere effert hoc loci: τοῖσιν ἐγὼ μετομίλεον. *cum illis ego verſabar*.

CCI. Apia regio, intelligenda hìc eſt, vel extranea, & longinqua, ex ἄπω, *longè, procul*, vel, ut vult etiam Sophocles, Peloponneſia, ab Apide, de quo diximus Commentariis ad Dionyſium, eo loci, quo ille Arcadas vocat Apidanenſes, Atqui de Neſtore conſtat, fuiſſe eum Peloponneſium, utpote Pylium. Pylus enim ſita eſt in Peloponneſo. Quamquam invenietur alicubi apud Homerum ἀπία γῆ, *apia regio*, quæ accipi non poſſit pro Peloponneſiâ. Duo hìc ignota per unum notum manifeſtat Orator ille Neſtor, dum prudentiâ ſeſe maximè præſtare, ex eo demonſtrat, quod Lapithæ, fortiſſimi viri, danti ſibi conſilia auſcultaverint; eos verò fortiſſimos fuiſſe, ex eo, quòd Lapithæ ipſi centauros, quos fortitudine, ac robore maximè valuiſſe conſtat, ſuperaverint. Interea verò Neſtor eo argumenti genere, quod dicitur a majori, ſe-

nemo quiſquam pugnare auſus fuiſſet. Conſilio tamen longè illis præſtabat: ideoque ei facilè obediebant.

CCII. Et obſerva, ut hîc etiam unam eamdemque ſententiam diverſo elocutionis genere exprimat Poëta. Illud enim: *Nondum tales vidi viros, nec videbo*. Et illud: *Fortiſſimi illi terreſtrium erant virorum*. Itemque illud: *Cum illis nemo quiſquam hominum, qui nunc ſunt, pugnaſſet*. eamdem ſententiam faciunt. Ubi τὸ μάχοιτο, *pugnaſſet*, perinde eſt, ac ſi diceret, *contendiſſet, & parem ſe illis ad pugnandum feciſſet*. Et obſerva ipſam hanc vocem. Ad hæc, vide oratoris illius artificium in perſuadendo. Confitetur enim, non ſe fortem admodum extitiſſe, ut fidem faciat prudentiæ ſuæ. Scire autem oportet, incepiſſe Centaurorum bellum a celebritate nuptiali, quum Mars ad iram concitatus fuiſſet, propterea quòd nulla ejus mentio facta fuerat, ut Ariſtides eâ in oratione teſtatur, quam ipſe ſcripſit in Romam; & idcircò nuptiale epulum turbaſſet. Sciendum etiam eſt, nullum apud Poëtam compoſitum pronomen reperiri; ſed, quando vult ipſe compoſito pronomine uti, tunc eum duo pariter pronomina ponere ejuſdem ſignificationis. Exempli cauſsâ, cum vult dicere ἑαυτὸν, *ſeipſum*; dicit ἑ δ' αὐτὸν ἐπιστρέψαι μάχεσθαι. *Se autem ipſum inſtigat ad pugnam*. Vel etiam aliter: αὐτὸν μιν πλῆξαι δαμάσας. *ipſum ſe plagis domans*. Sic ergo & hoc loci τὸ, κατ' ἐμαυτὸν, dicit κατ' ἔμ' αὐτὸν. *pro me ipſo. ut in me erat. pro viribus meis*: Nolunt enim veteres ſcribere, compoſitâ voce, κατ' ἐμαυτόν. Tale quoque apud Atticos illud, σφίσιν αὐτοῖς. *Sibi ipſis*. & σφῶν αὐτῶν. *ſui ipſorum*. & ἡμῶν αὐτῶν. *noſtrum ipſorum*. & quæcumque ſimili modo ſeſe habent. Quod ſequitur, ὅτις νῦν, οἳ νῦν βροτοί ἐσιν ἐπιχθόνιοι. *nemo quiſquam eorum, qui nunc mortales ſunt in terris*; dictum eſt, juxta veteres, per figuram Cliſeos, ſeu Metalepſeos. Eſt autem Cliſis, ſeu Metalepſis, quando

λοῖς κραίῖσας χρήσιμος ἦν. Ἐμαχόμλω γάρ, φησι, καθ' ἑαυτὸν, ἐκείνους δὲ οὐκ ἂν τις μάχοιτο. Τῇ βουλῇ δὲ κρείττων ἦν ἐκείνων. Διὸ καὶ ἐστασίαζε.

σβ'. Καὶ σημείωαι, ὅπως καὶ ἐνταῦθα μίαν ἔννοιαν διαφόρως ἐφρασεν ὁ Ποιητής. Τὸ γὰρ, οὔπω τοίνυν ἀνέρας ἴδον, οὐδὲ ἴδωμαι. καὶ ἰδὲ, κράτιστοι ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων ἦσαν ἀνδρῶν. καὶ ἰδὲ, ἐκείνοις οὔτις τῶν νῦν ἀνθρώπων μάχοιτο, ταῖς αὐταῖς ἐννοίαις ἐστίν. Ἔστι δὲ τὸ μάχοιτο, ἀντὶ τοῦ ἐρίσοι, καὶ ἐξισωθείη τε καὶ μάχοιτο. Καὶ σημείωαι τὸν λέξιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πιθανὸν τοῦ ῥήτορος. Ὁμολογῶ γὰρ, μὴ πάνυ ἀνδρεῖος γενέσθαι, ἵνα πιστὸν παύσῃ τὸ τῆς συνέσεως. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν γάμῳ παιηγύρει ὁ τῶν Κενταύρων ἤρχθη πόλεμος, μνησίκακος Ἄρης, διότι μὴ γέγονε μνήμη τις καὶ αὐτοῦ, ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸν Ῥώμην αὐτοῦ λόγῳ φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ γάμον ταράξαντος. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι οὐκ ἔστι παρὰ τῷ Ποιητῇ συντεθειμένη ἀντωνυμία· ἀλλ', ὁπηνίκα συνθέτως ἀντωνυμίᾳ βούλεται, δύο ταυτοσήμους ἐκ παραλλήλου ἀντωνυμίας τίθησιν. οἷον, βουλόμενος εἰπεῖν ἑαυτὸν, λέγει, ἑ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. Ἢ καὶ ἄλλως· αὐτόν μιν πλήξει δαμάσας. Οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα τὸ κατ' ἐμαυτὸν, κατ' ἔμ' αὐτὸν εἶπεν. Οὐ θέλουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράψαι, καθ' ἑαυτόν. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ, σφίσιν αὐτοῖς. καὶ σφῶν αὐτῶν. καὶ ἡμῶν αὐτῶν. καὶ ὅσα καλὰ λοιπά. Ὅτι τὸ, ὅτις νῦν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, σχῆμά ἐστι, κατὰ τὰς παλαιάς, κλίσις, ἡ μετάληψις. Ἔστι δὲ κλίσις, ἡ μετάληψις,

1. ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὴν Ῥώμην αὐτοῦ λόγῳ) Ariſtides Orat. in Romam: Οὐ μὴν οὐδὲ Ἄρης γε ἐμὲ ἀτίμασεν, οὐδὲ δίκῃ, μὰ Δία τοσούτων τε πάντων, ὅσων ἐν Λαπίθαις ἐκόντα παροφθεὶς· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ ἔχθρα ἐξῆν ἐξ ἁπασῶν χερσὶν ἡ ἀπάσαις χερσὶν, αἵματος καθαρὰ συέζων τὰ ὅπλα. Vide Servium ad illud Virgilii lib. 7. Æneid. *Mars perdere gentem Immanem Lapithûm valuit*. Politus.

2. ἑ δ' αὐτὸν) Poëta: ἐς δ' αὖτ' ἐπιτρόπα μαχέσασθαι. Polit.

3. πλῆξει δαμάσας) Poëta: πλήξειν ἀνιαλίφοι δαμάσας. Politus.

γμα, ἐν μόνοις δέκα ἔπεσι διηλλαγται· ὁ δὲ τῦ Νέστορος ἔπαινος, ἡ ἡ ἱστορικὴ παρεμβολὴ, ἐν τριὰκαίδεκα στίχοις ἐκτέθηται. Λέγιον δὲ ἴσως, ὅτι τὸ μὲν πρᾶγμα, αὐτόθεν ἔχει τὸ δυνατὸν, καὶ, ὡς δίκαιον, ἀ ποικίλων ἑρμηνευμάτων δέεται· τῷ δὲ προσώπῳ χρήσιμον μακροτέρας συςάσεως, ὡς ἂν ἀξιωματικῶς καταδέσῃ, καὶ μὴ ἀχρηώσῃ τῷ τῦ πράγματος ἰσχὺν τὸ δοκεῖν εὐτελὲς τῦ προσώπου. Γεπάρκει δὲ ἡ τῦ Νέστορος ἀξίωσις, αὐτοῖς ἐπαξιῶσα, καὶ μόνοις τοῖς ἀναγκαιοτάτοις, διὰ τὸ καλεσῆγον, καὶ μηδὲν τῦ καιρῦ, καὶ ἀληθῶς πλέον λέγουσα, καί πως ἀμφοῖν τοῖν ἀριςέοιν χαριζομένη, δίχα πανηργίας. Καὶ γὰρ ἀξιοῖ, μήτε παρὰ Βρισηίδα ὑπὸ τῦ βασιλέως ἀφαιρεθῆναι, ἢν, ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς ἔφη, ἐκ αὐτὸς, ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ γέρας ἔδοσαν τῷ Ἀ-
Rom. p. 104. χιλλῆ, μήτε μὴν τὸ Ἀχιλλέα ἐρίζειν τῷ βασιλῆ. Διατί; ἀ γάρ ποτε, φησὶν, ὁμοίας ἔτυχε τιμῆς σκηπτῦχος βασιλεὺς, καὶ ὥσπερ ἀπαλῶς κῦδος δέδωκε θεὸς, δι' ἀνδρίαν ἰσχύν, ὃ δηλοῖ τὸ, καρτερός ἐστι· ἢ καὶ δι' εὐγένειαν, ὃ δηλοῖ ἐν τῷ, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ.

σδ'. Ἐν τούτοις δὲ καὶ ἑρμηνεύει ἐπεξεργαςικώτερον, τί σημαίνει τὸ δοθῆναι παρὰ Διὸς κῦδος τῷ Ἀχιλλῆ. Δηλοῖ δέ καὶ, ὡς ἀ μόνῳ αὐτῷ κῦδος δέδοται· ἤγε καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς φθάσας ἔφη, κυδιςός ἐςι. Φησὶ γάρ· Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐστι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ· Ἀλλ' οὗτος φέρτερός ἐςιν, ἐπεὶ πλείοσιν ἀνάσσει. Ὥστε καὶ κυδιςός ἐςι φύσει ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς εὐρυκρείων, καὶ πλείονων ἀνάσσων, καὶ ἀχ ἁπλῶς κύδιμος, ὦ Ἀχιλλεῦ, κατὰ σὲ τὸν

Nestoris laudatio, & interjecta illa historia, tribus & decem versibus explicata sit, atque exposita. Hujus autem rei causa ea est, quòd res satis virium, atque efficaciæ habet a se ipsâ, &, tamquam jure nixa, atque æquitate, varios interpretationum colores minimè desiderat. At verò personæ, longiori commendatione opus erat, ut pro auctoritate suâ animos flecteret, nec vilis atque abjecta, quæ videbatur, personæ conditio, bonitati ipsi, & merito causæ officeret. Generosa porrò ea est Nestoris postulatio: quum, urgente ita tempore, res ipsas maximè necessarias, easque tantùm, roget; nihilque amplius asserat, quàm id, quod opportunum est, ac verum; & ambobus illis præstantissimis viris sine fraude quodammodo gratificetur. Postulat enim, ut neque Briseis a rege auferatur, quam, ut dixerat etiam Achilles, non ipse, sed Achivi, præmium Achilli dederant; neque verò Achilles contendat cum rege. Cur? Non enim umquam, inquit, similem nactus est honorem sceptrifer rex, is scilicet, cui quomodocumque gloriam dedit deus, puta, ob fortitudinem. quod significant verba illa, *fortior est*. vel etiam propter nobilitatem generis. quod non obscurè indicat, cum ait: *deaque te genuit mater*.

CCIV. Interea verò exactiùs explicat, ac diligentiùs, quid significet, quod dixerat, datam esse ab Jove gloriam Achilli: declaratque insuper, non ei soli datam gloriam fuisse: quum & Agamemnon, ut ipse quoque Achilles priùs confessus fuerat, sit glorioſissimus. Sic enim ait: *Quòd si tu fortior es, deaque te genuit mater; attamen potentior hic est, quia pluribus imperat*. Itaque & glorioſisimus ex se ipso est Agamemnon, quippe qui longè latèque regnet, pluribusque populis imperet; & non qualitercumque est ille glorioſus, ut tute, o Achilles, qui ab

1. ὅσσι) Porta, ὅσσα. Polit.

2. Τεύν αἰσθὸν ἐπιλλάσσειν) Porta:
Τὸν γ' αἰσθὸν μᾶλλον ἐπιλλάσσ' ἀνθρώποις
Ἥτις ἀνασσέτω τισὶν ἀμειλίκτοις.
Politus.

3. τισὶν ἐςί) Hom. τισὶν ἀμειλίκτοις. Sed Eustathius Homeri versus, quando eos in hoc commentario citat, vel interpretatur, ad prosam orationem reducit; nec numeros Poeticos attendit. *Salvinus*.

4. τῷ δὲ προσώπῳ χρήσιμον μακροτέρας συςάσεως) Sic Diomedes in consilio militari, antequam ad sententiam suam aperiendam deveniat, prolixè de suis majoribus prædicat, seque esse educatum in militari domo commemorat, ut sibi adolescenti auctoritatem conciliet. *Salvin.*

πρῶτον, *primùm*. Præterea τὸ ἔτυχε, *nactus eſt*, dicit per tempus Præteritum Medium, ἔμμορεν. Eſt enim μείρω, *nanciſcor*, μερῶ, *nanciſcar*, μέμορα, & per metatheſin ἔμμορα. ideſt, *in partem ſortitus ſum*, ſive *in partem accepi*, *vel nactus ſum*. Ad hæc, τὸ σκηπτοῦχος, *ſceptrifer*, *vel ſceptriger*, *ſceptuchus*, ſi refertur ad τὸ σκῆπτρον, *ſceptrum*; videtur, boni ſoni gratiâ, ellipſin habere τοῦ ῥ. Sin autem, ut ſupra ſcriptum eſt, ſit ἀπὸ τῦ σκάπτω, *a ſcepto*, nullam tunc habet ellipſin. Nam & ſceptrum Pindarus Doricè vocat σκᾶπτον. Quod tamen ſcire oportet, quemadmodum differunt inter ſe, is, qui faces qualitercumque tenet, ſeu præfert, & ὁ δαδοῦχος, *is*, *qui faces geſtat*, in Eleuſiniis Myſteriis; itemque is, qui virgam, aut baculum, quomodocumque gerit, & ὁ ταξιαρχικὸς ῥαβδοῦχος, *qui virgas geſtat*, *miniſter publicus magiſtratus*, *ſeu lictor*: ita etiam qui ſceptrum, ſeu ſcipionem, quomodocumque gerit, ut mendicus ille Ulyſſes in Odyſſeâ, & ſi quis hujuſmodi alius; atque ὁ σκηπτοῦχος, *ſceptrifer*, *ſeu ſceptriger*, qui propriè rex eſt. Porrò τὸ φέρτερος requirit præpoſitionem πρὸ, *præ*, vel ὑπὲρ, *ſuper*, quæ deeſt per ellipſin. Significat enim προφερέστερον, *præſtantiorem*, vel ὑπερφερέστερον, *ſuperiorem*. Briſeidem, ut & ſupra Chryſeidem, vocat κόρην, *puellam*, tamquam in genere adoleſcentulam. Non enim certè virgines ſunt, neque hæc, neque illa. Verùm paſſim apud Poëtam in hac ſignificatione uſurpatur ἡ κόρη, *puella*.

θυντικῶς, [2] ἀντὶ ἐπικῆ τῦ, πρῶτον. ᾗ ὅτι τὸ, ἔτυχεν, ἔμμορε λέγω, καλὰ χρόνον μέσον παρακείμενον. Μείρω γὰρ, μερῶ, μέμορα, ᾗ μεταθέσει, [3] ἔμμορα τὸ ἧς μοῖραν ἔλαχον. Τὸ δὲ σκηπτοῦχος, ὡς μὲν πρὸς τὸ σκῆπτρον, ἔλλειψιν δοκεῖ ἔχειν τῦ ῥ διὰ καλλιφωνίαν, ἡ δὲ, ὡς προεγράφη, ἀπὸ τῦ σκάπτω γίνεται, ἀνελλιπῶς ἔχει. Σκᾶπτον γὰρ ᾗ Πίνδαρος Δωρικῶς τὸ σκῆπτρον φησίν. Ἰςέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ διαφέρει ὁ δᾷδας ἔχων ἁπλῶς, ᾗ ὁ ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυςηρίοις δαδοῦχος, ᾗ ὁ ῥάβδον ἁπλῶς ἔχων, ᾗ ὁ ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος, οὕτω ᾗ ὁ σκῆπτρον ἁπλῶς ἔχων κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ πτωχὸν Ὀδυσσέα, ᾗ εἴ τις ἄλλος τοιῦτος, ᾗ ὁ σκηπτοῦχος, ὃς βασιλεὺς εἶναι ἰδιάζεται. Τὸ δὲ φέρτερος, λήψεσαν ζητῆ πρόθεσιν τὴν πρὸ, ἢ ὑπὲρ. δηλοῖ γὰρ προφερέςερον, ἢ ὑπερφερέςερον. Ὅτι ᾗ τὴν Βρισηίδα, ὥσπερ ᾗ πρὸ τύτε τὴν Χρυσηίδα, κόρην καλῆ, ὡς ἁπλῶς νέαν. ᾗ γὰρ δήπου παρθένοι εἰσὶν, ὔτε ἐκείνη, ὔτε αὕτη. πολλαχῶ δὲ τῆς Γραφῆς ἐπὶ τοιύτε σημαινομένε ἡ κόρη κεῖται.

Neque tu, Pelide, velis contendere cum rege
Ex adverſo: quia numquam ſimilem ſortitus eſt honorem
Sceptrifer rex, & cui Jupiter gloriam dedit.
Quòd ſi tu fortior es, deaque te genuit mater; 280
Attamen hic præſtantior eſt: quia pluribus imperat.
Tu autem, Atride, compeſce tuam iram. Ego verò
Supplico, ut Achilli deſinas iraſci, qui magnum omnibus
Propugnaculum Græcis eſt belli perniciosi.
Hunc autem vicissim allocutus eſt rex Agamemnon: 285
Ita ſanè hæc omnia, ſenex, prout decebat, dixiſti.
Sed hic vir vult ſupra omnes eſſe alios:
Omnes vult in poteſtate ſuâ habere, omnibuſque imperare,
Et omnibus præcipere, quæ minimè eum perſuaſurum puto.

Μήτε σύ, [4] Πηλεΐδη θεὰ ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντίβιον· ἐπεὶ οὔπω ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἐδωκεν.
Εἰ δὲ σὺ καρτερὸς ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ἀλλ' ὅγε φερτέρης ἐφέ· ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτάρ ἐγωγε
Λίσσομ', Ἀχιλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
Ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἐνίσπες.
Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἶφι ἕεσθαι ἄλλων.
Πάντων μὲν πειρατίζειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πάντεσσι ἔοικε.

1. αὐτὰ σοῦ μὲν ἄρξομαι) Poëta: Ἐν τοῖ μὲν λόξῳ, σὺ δ' ἄρξαι. Polit.

2. ἀντὶ ἐπικῆ τῦ, πρώτου) Virg. *Multa ſuper Priamo rogitans*, *ſuper Hectore multa*. Forte poſitum pro *multum*. Salvianus.

3. ἔμμορε) Τὸ ἔμμορα cur non ab ἐμμόρω cum præpoſitione ὦ, ἐμμόρα. ἔμμορα; Salvianus.

4. Πηλεΐδ' ἄθιλ' ἐριζέμεναι) Malo ex vetuſtis, Πηλεΐδη θεὰ, ut ſtatim dicam ex Euſtathio. *Politus.*

χίλλεα, ὡς πάντων ἐυέλικτα μῶλον, ἀτὰρ λεγων ἀληθές· μάτην δὲ ἔτω τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος ὑπὸ φιλοτιμίας αἰτιᾶται τῷ Ἀχιλλεῖ. Διὸ καὶ βλαβήσεται ὕστερον, ὡς καὶ λιτὰς τῶ γέροντος παριδών, καὶ ὡς ἀγαθῷ συμβάλλω μὴ πασχήσ. Εἰ γὰρ ἀγαθὴ παραίφασις ἐστὶν ἑταίρῳ, τί ἂν πάθη χρηστὸν ὁ ἑαυτῷ μὴ ἐθέλων πιθέσθαι; Ἰστέον δὲ, ὅτι ταυτὸν εἰπῶν, ἕρκος, καὶ τεῖχος εἶπεν, ἵνα πέπτωκε ὁ Ἀχιλλεὺς, οἷά τι κατὰ τῆς πολεμίων πυργοειδὲς ἕρυμα ἴσασθαι. ὁπωσοῦν καὶ ὁ Αἴας ἐν ταῖς ἑξῆς τῶν ῥηθήσεται. Δῆλον δὲ, ὡς τὸ, πολέμου ἕρκος, διαφόλως ἔχει πρὸς τὸ αὐλῆς ἕρκος, καὶ ἀλωῆς ἕρκος, καὶ τὰ ταυτα. Τὸ δὲ παύσασθαι χόλου, διχῶς φράζει Ὅμηρος. Ἀτρέιδη, σὺ δὲ πάυε τὸν μένος, καὶ πάλιν· Λίσσομαι μεθέμεν χόλον. Καὶ ἔστι καὶ ταῦθα διπλολογία πρὸς διόρθωσιν λόγου. Δυσπαπτικώτερον γὰρ τῶ, πάυε μένος, ἢ, λίσσομαι μεθέμεν χόλον. [3] Ταυτὸν δὲ μεθέμεν ἠπείλησε, καὶ μεθῆναι, καὶ ἀφῆναι, ὡς πολλαχοῦ φασίν.

σζ'. Ὅτι ἀγαθῷ συμβάλλω οἰκεῖον προσφωνήσαι τὸ, Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάλαι, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες. Ὁ δὲ θεὸς τὰ πρὸ πάντων ὑπερφέρεσθαι θέλων, ἀκόσμως ἂν ἀκούσοι τὸ, Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει πᾶσιν μετέμμεναι ἄλλων. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πᾶσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σκήπτειν. Καὶ ὅρα καὶ τὴν τοιαύτην ταυτολογίαν, τῶ Ἀγαμέμνο-

ιος

citur, eo quòd & senis preces neglexerit, & bono consiliario non obtemperaverit. Si enim bona est admonitio amici; quid boni umquam succedere ei possit, qui morem huic gerere detrectat? Quod autem scire oportet, idem est hoc loci dicere ἕρκος, *septum*, *seu munimen*, & τεῖχος, *murum*, ut stare Achilles intelligatur, veluti turritum quoddam propugnaculum adversus hostes. qualis alicubi infra Ajax describetur. Constat tamen, τὸ πολέμου ἕρκος, *belli munimentum*, *seu murum*, dictum esse ad differentiam propter τὸ αὐλῆς ἕρκος, *murum*, *seu septum aulæ*, & ἀλωῆς ἕρκος, *murum*, *vel septum areæ*, & alia hujusmodi. Quiescere porrò ab irâ, duplici modo exprimit Homerus. Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τὸν μένος. *Atride*, *tu verò compesce tuam iram*. Et rursus: Λίσσομαι μεθέμεν χόλον. *Precor*, *ut iram deponas*. Atque hic etiam locutio est geminata ad correctionem sermonis. Majorem enim vim exorandi habet id, quod dicit: *precor*, *ut iram dimittas*, *vel deponas*, quam illud: *compesce iram*. Idem autem est dicere μεθέμεν, atque μεθῆναι, *transmittere*, & ἀφῆναι, *dimittere*, ut passim videbitur.

CCVII. Apta, quæ ad bonum consiliarium adhibeantur, verba illa: *Ita sanè*, *hæc omnia*, *senex*, *prout decebat*, *dixisti*. Ille verò, qui eximiis rebus studet, & vult ceteris omnibus anteire, meritò audierit, quæ sequuntur: *Sed hic vir vult supra omnes esse*. *Omnes in suâ potestate vult esse*, *omnibusque imperare*, *& omnibus præcipere*. Atque hanc etiam vide iterationem verborum, & sententiarum, quæ, ut sit Agame-

1. βασιλῆων) Homerus, βασιλῆι. *Polit.*

2. Πηλεΐδη θόρε) Olim sine accentibus, ac spiritibus, uno ductu, absque ullis interliteralibus spatiis scribebant. ut hic, exempli causâ, μηνινηλειδηθορεχρυσαω. Postea, accentibus apostrophisque & punctis distinguere cœperunt. & ex variâ interpunctione, variisque signis, ejusdem loci variæ lectiones extitere. Μὴν σὺ Πηλεΐδη θόρε χωρίζουσι. Una lectio est, quæ & elisa, & vulgata. Altera antiquorum secretior ea est: Μὴν σὺ Πηλεΐδη' θόρ' ἐχωρίζουσι. *id est*, Μὴν σὺ, Πηλεΐδη, ἐθόρε. Sed nihil est necesse acutum ponere super syllabâ θό alterum accentum. alioquin vox θόρε capite truncata ab integro ἐθόρε, esset enclitica, quod non videtur. tantùm apostrophi nota indicat ultimam syllabam τῆ Πηλεΐδη aliquantò esse productiorem, quum absorbeat τὸ ε primum τῆ ἐθόρε, atque ita ferè tria habeat tempora, duo naturâ, quum longa sit, & quasi tertium per accidens. Ceterùm quòd ab ἐθόρε sit cum augmento temporis ἐθόρεον imperfectum, bene est: sed quòd in præsenti imperativi sit θόρε, & scribatur non ἐθόρε cum acuto in penultimâ, sed θόρε cum acuto in antepenultimâ, veluti esset tertia persona singularis imperfecti; hanc scripturam, ut verum fatear, non capio. *Salvianus.*

Πηλεΐδη' θόρε) *Scribe*: Πηλεΐδηθόρε. Sic enim scribebant veteres, ut elisa intelligeretur prima τῆ ἐθόρε. atque idcirco accentum ejus acutum cum apostrophi notâ apponebant ad τὸ θό. perinde ac scribitur ὦ 'γαθέ. pro ὦ ἀγαθέ. & κ' ἐτύπ. pro κε ἐτύπ. τοῦτον. pro τὸ ἔτεκε. τοῦτον. pro τι ὄνομα. κλύτου. pro κλυτοῦ. & καὐτῶ. pro καὶ ἐμοῦ. & id est, quod vult Eustathius. *Politus.*

3. Ταυτὸν δὲ μεθέμεν αὐτῶν, καὶ μεθῆναι) Sic ἵημι idem ac εἶναι. *Salvius.*

Manibus quidem non ego pugnabo, gratiâ puella,
Neque tecum, neque cum alio, poſtquam adimitis, quod dediſtis.
Aliarum tamen rerum, quæ mihi ſunt apud navem velocem nigram,
Harum utique nihil acceptum auferes, invito me.
Quin age, fac periculum, ut cognoſcant & hi.
Statim ſanguis niger fluat per haſtam.

CCVIII. Etſi Agamemnon ſortem eſſe Achillem confitetur; eum tamen criminatur, tamquam contumelioſum, & conviciatorem, his verbis: *Quòd ſi eum bellatorem fecit Deus; an ne propterea præcurrunt ei convicia fabulando?* hoc eſt: *Quòd ſi fortis eſt; an idcirco contumeliæ ſermonem ejus præcurrunt?* Ac vide τὸ μυθήσασθαι, *fabulari, ſermocinari, dicere*, quod, quum nudum per ſe, ac ſolitarium ſit, æquè valet, atque τὸ, τῦ λόγυ, *ſermonis*. ita ut ſit: προτρέχουσι τῦ ἀπλῶς λόγυ εἰ κατὰ ὄνειδος. *Quemcunque alium ſermonem præcurrunt ſermones contumelioſi, ſeu verba probroſa.* Quemadmodum a verbo παραβάλλειν, hoc eſt, *comparare, & conferre*, fit παραβλῆδην, ideſt, *per comparationem*: ſic etiam ab ὑποβάλλειν, ideſt, *verba ſubjicere, excipere dicentem, interfari, interpellare ſermonem*, fit τὸ ὑποβλῆδην, *interfando, ſive interpellato ſermone*, ac veluti circumciſo filo fuſioris ſermonis. Porrò ὑποβάλλειν, *ſubjicere*, idem eſt, ac, dicente altero quoquam, non expectare, dum verba ejus compleantur; ſed ſua ſubjicere, ut patet etiam ex eo loquendi genere, quo de uno aliquo dicunt: ὑπολαβὼν δὲ, ἔφη, *excipiens autem ſermonem, ait*. Quod utique facit hoc loci Achilles. Non enim patitur, ut rex criminationem illam fuſiùs proſequatur; ſed, interpellato ſermone, eum loquentem excipit. Sciendum tamen eſt, non id tantùm dici ὑποβάλλειν· ſed ſpurios etiam parturientibus infantes ſupponere, qui idcirco appellantur ὑποβολιμαῖοι, *ſuppoſititii*. Unde & Sophocles ὑποβολιμαίους λόγους, *ſuppoſititios ſermones*, vocat eos, qui non ſunt legitimi mentis ſanæ, ſed ſpurii. Ac fortaſſe poteſt etiam hoc loci in hunc propemodum ſenſum accipi τὸ ὑποβλῆδην. Quæ enim nunc

1. ἤγουν ἵτι) Euſtathius inſta, ἤγουν τι. Polit.

2. Λίψά τι αἷμα) Non agnoſcit lectionem hanc Euſtathius, ex quo non dub tavi reponere, Λίψά τι αἷμα. Politus.

3. προτρέχουσι τῦ ἁπλῶς λόγυ εἰ κατὰ ὄνειδος) Quid ſi explicemus: *procurrunt probra in ſermocinando?* Salvin.

Diſſentit cum Euſtathio in explicatione hujus loci Gul. Canterus. Sed ego ab Euſtathio non facilè diſcederim. *Polit.*

Χερσὶ μὲν οὐτι ἔγωγε μαχήσομαι, οὐδὲ κάρηϊ,
Οὔτε σοί, οὔτ' ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.
Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐγγὺ θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
Τῶν οὔ τι φέρεις οἴκαδ', ἀέκοντος ἐμεῖο.
Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε.
Λίψᾷ τι αἷμα κελαινὸν ἐμεῖο περὶ δουρὶ.

σπ'. Ὅτι ὁμολογῶ μὲν ᾧ Ἀγαμέμνων, ἀνδρῶν εἶναι τὸ Ἀχιλλέα, αἰτιᾶται δὲ, ὡς ὑβριστὴν, λέγων· Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθηκε θεὸς, τἄρεκά οἱ προτρέχωσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; τετέσιν, ἡ δὲ ἀνδρῶς ἐστὶ, διὰ τοῦτο αἱ ὕβρεις αὐτῷ τῦ λέγειν προϋπέρχωσι; Καὶ ὅρα τὸ μυθήσασθαι, ψιλὸν αὐτὸ μόνον, ἴσον ὂν τῷ, τῦ λόγυ. ἵνα ᾖ, προτρέχωσι τῦ ἁπλῶς λόγυ οἱ κατὰ ὄνειδος. Ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τῦ παραβάλλειν, ὅ ἐστι, συγκρίνειν, γίνεται παραβλῆδην τὸ συγκριτικῶς Rom. p. 106. ὕτω ᾧ ἀπὸ τῦ ὑποβάλλειν τὸ, ὑποβλῆδην, ὅ ἐστιν, ὑποβλητικῶς, ᾧ ὡς ἐν ᾠδικοῖς διεξοδικῷ λόγυ. Ὑποβάλλειν δέ ἐστι, τὸ, ἄλλυ λέγοντος, μὴ ἀναχέσθαι ἀπαρτισθέντας τοὺς λόγους· ἀλλ' ὑποβαλεῖν τοὺς ἑαυτῦ, ὡς δῆλον ᾧ ἐκ τῦ, ὑπολαβὼν δὲ ὁ δῦνα, ἔφη. ὃ δὴ ᾧ εἰλῆφθαι ποιεῖ ὁ Ἀχιλλεύς. Οὐ γὰρ ἀνασχόμενος διεξοδεῦσαι τὴν κατηγορίαν ὁ βασιλέα, ὑποβλήδην ἀμείβεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὑποβάλλειν, ἀ τῦτο μόνον λέγεται· ἀλλὰ ᾧ τὸ, τόθα ταῖς ὠδινέταις ὑποτιθέναι βρέφη, ἃ ᾧ [4] ὑποβολιμαῖα διὰ τῦτο λέγονται). ὅθεν ᾧ [5] ὁ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους ἔφη λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. Καὶ δύναται ᾧ ἐνταῦθα ἴσως [6] τὸ ὑποβλήδην, τοιοῦτόν τι λέγειν. ἃ γὰρ νῦν λέγει ὁ

4. ὑποβολιμαῖα) *Hypobolimæus*, fabula Menandri, ideſt, *Suppoſitus* (filius) citatur ab Athenæo, aliiſque. *Salvin.*

5. ὁ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους ἔφη λόγους) ὑποβλητοὺς λόγους Sophocles in Aiace. *Polit.*

6. τὸ ὑποβλήδην) Τοιβλήδην ſimile τῷ ὑπείρα, formulæ pariter Homericæ. hoc eſt, *averſis, obliquis oculis, averſâ fronte, raptim, volubilibus rapidiſque oculis, ſubitò, repentinò.* Salvin.

ἐςι τῷ, ὑποτίθησιν. Ὅτι τὸ, δηλὸς ἂν, καὶ ἀτιδανὸς καλεοίμην, ἀ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπακούσομαι, ὅπῃκεν ἄπαξ, ἅπαξ ἂν τις πρὸς τὸν δεσποτικῶς πολλὰ ἐπιτάττοντα. Ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα φησὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα, οὐκ ἀπαγορεύων, ὡς δὴ ὅλως ὑπακούσεται, ἀλλὰ ὡς οὐκ ἐπὶ παντὶ ὑπακούσῃ. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ ἀτιδανὸς, [5] πλεονασμός ἐςι τοῦ δ', ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, ἐχθοδοπὸς, καὶ ἐν τῷ, πολυδίψιον Ἄργος. Ἐχθοδοπὸς μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἔχθω, καὶ τοῦ ὄπτω, ἢ τοῦ ὄψ ὀπὸς, ἵνα ᾖ ἐχθοπὸς, ὃν μισοῦμεν καὶ βλέπουσιν, ἢ προσφωνοῦντες. Ἄργος δὲ πολυδίψιον, [6] οἷον πολυδίψιον, ὡς ἐν καιρῷ ῥηθήσεται. Οὕτω δὲ καὶ τὸ κυνόδαλον, ἤτε [7] ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεται, [8] εἴτε κυνῶσι ἐν τῇ ἁλὶ, πλεοναςμὸν ἔχει τοῦ δ'. ὡς καὶ ἡ ἄχερδος, ἧς οὐκ ἔξεσι χερὶ ἅψασθαι, διὰ τὸ ἀκανθώδες· καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὕω γινόμενον ὕδωρ· καὶ [9] τὸ ἀνέρος, ἀνδρός· καὶ ἕτερα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμαλδῦναι, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται· καὶ ἡ ποίδαξ, ἀπὸ τοῦ πίνειν γινομένη. Ἴσως δὲ καὶ ὅλη ἡ δὰ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ ἀτιδανός.

σι'. Ὅτι καὶ Ἀχιλλεὺς ταυτολογεῖ διὰ τὸ θυμὸν, ὁμοίως τῷ Ἀγαμέμνονι. Φησὶ γάρ· Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. μὴ γὰρ ἐμοιγε Σήμαιε. Ταυτὸν γὰρ τὸ μὴ ἐπιτέλλε, καὶ τὸ μὴ σήμαιε. Πλέων δὲ ἡ ταυτολογία ἐκεῖ, ὡς ἐρρέθη. Οἰκεῖος δὲ ἅπας ὁ λόγος μεγάλῳ τινὶ, πρὸς τὸ ἀπηλιτικῶς ἐπιτάσσοντα. Τινὲς δὲ ἀρέσκον[ται], ὡς

Ad eum, qui pro herili poteſtate multa imperat, ac præcipit, quis non abſurdè adhibuerit verba illa: *Certè timidus, & ignavus vocandus eſſem, ſi jam tibi in omni re cederem, quamcumque dixeris.* Quæ ſunt verba Achillis ad Agamemnonem, quibus non ſeſe ei nullâ omnino in re obtemperaturum; ſed non in omni re obtemperaturum ſe eſſe, profitetur. Ubi ſciendum, in τῷ ἀτιδανὸς, *homo nihili, & nullius pretii*, pleonaſmum eſſe τοῦ δ', ſicuti etiam in τῷ ἐχθοδοπὸς, *odioſus*, & in τῷ, πολυδίψιον Ἄργος. *damnis multis affectum Argos*. Eſt enim ἐχθοδοπὸς, *odioſus*, ab ἔχθω, *odi*, & ab ὄπτω, *adſpicio*, vel ab ὄψ, ὀπὸς, *vox*, *vocis*. ita ut ſit ἐχθοπὸς, quem vel adſpiciendo, aut alloquendo, odio habemus. Argos verò dictum eſt πολυδίψιον, *damnis multis affectum*, quaſi πολυλίψιον, ut ſuo loco adnotabitur. Et ſic τὸ κυνόδαλον, *beſtia vel terreſtris, vel marina*, ſive ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεται, *a canibus capiatur*, ſive κυνῶσιν ἐν τῇ ἁλὶ, *profundè dormiat in mari*, pleonaſmum habet τοῦ δ'. ſicuti etiam ἡ ἄχερδος, *ſpina*, quam propter aculeos non licet χερὶ, *manu*, tangere: & τὸ ὕδωρ, *aqua*, quod derivatum eſt ab ὕω, *pluo*: & τὸ ἀνέρος, ἀνδρὸς, *viri*: & alia hujus generis, de quorum etiam numero τὸ ἀμαλδῦναι, *perdere*, ut infra videbitur: itemque ἡ ποίδαξ, *fons*, vox derivata ἀπὸ τοῦ πίνειν, *a bibendo*. Immo & fortaſſe tota ſyllaba δὰ eſt per pleonaſmum in ἀτιδανὸς.

CCX. Et Achilles ſimiliter atque Agamemnon, eumdem præ irâ iterat ſermonem, dum ita loquitur: *Aliis ſcilicet hæc impera. Non enim mihi quidem præcipias.* Idem enim eſt dicere, *ne imperes*, ac, *ne præcipias*. Niſi quòd major illic eſt, crebriorque, ut diximus, ſermonis ejusdem repetitio. Atque his verbis aptè uti poterit vir quiſpiam magnus adversùs eum, qui minaciter faciendum aliquid injungit. Non nul-

1. Δυνᾶ ὑποβάλλοντα) ὑποβάλλειν, *ſuggerere, dictare*. Petronius: *& cetera, quæ libido dictata dictat*. Salvinus.

2. τὸν Ἄτην μεμφόμενος) Immo Agamemnon τὸν Ἄτην infra multis verbis accuſat, ubi in gratiam redit cum Achille. *Politus*.

3. ὑββάλλων) pro ὑποβάλλων. ut pro καββάλλων, per ſyncopen καββάλλων. Alcæus Καββάλλε τὰ χαμᾶθεν. *Everte hyemem*. Horatius haud paullo languidiùs: *Diffuge frigus*. Salvin.

ὑββάλλων) Alii tamen aliter explicant τὸ ὑββάλλων apud Poëtam lib. τ' Il. v. 80. ubi & ὑββάλλων Æolicè legitur cum ſpiritu tenui. Vide ibi Euſtathium. *Politus*.

4. ὑποβάλλων) L. ὑποβάλλα. Correxit etiam Frobenius. *Polit.*

5. πλεοναςμὸς ἐςι τοῦ δ') Pleonaſmus τοῦ δ' eſt apud Latinos in *Mederga*, apud Plautum; in *redeo*, *redamo*, *redintegro*, ac ſimilibus. *Salvinus*.

6. οἷον πολυλίψιον) Ex Strabone. *Politus*.

7. ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεται) quaſi hoc modo ſit κυνόδαλον, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἁλίσκεσθαι, ut ait Etymologus. *Polit.*

8. εἴτε κυνῶσιν ἐν τῇ ἁλὶ) Sive etiam κυνῶσιν ἐν τῇ ἁλὶ. quaſi hoc alio modo ſit κυνόδαλον, διὰ τὸ ἐν ἁλὶ κυνᾶσθαι. Inde tamen Heſychio dictum videtur, quaſi κυνόθαλον. Polit.

9. τὸ ἀνέρος, ἀνδρὸς) Ἀνέρος ἀνδρὸς eſt, ut a cucumere cucummere, cum duplici m. *Gallicum cocombre*; a Camera Latino, *cammera* cum duplici mm Latino barbaro, Gallicum *Chambre*, vetus Italicum, *cambra*. Sic ἀπὸ τοῦ ἀνέρος ἀνέρος cum duplici νν. ἀνδρὸς, a *cinnere* cum duplici nn, Gallicum *cendre*. Salvin.

quo etiam ἀιδέομαι, *verecundor*. νεκέσω, νεκήσω, *rixabor*. ὀζέσω, & ὀζήσω, *olebo*, ut apud Ariſtophanem in Veſpis. ἡγῶ, *duco*, ἡγήσω, & ἡγέσω, *ducam*: ex quo ἡγεμών, *dux*. & ἡγεσία, *ducatus*. γαμῶ, *uxorem duco*, γαμέσω, & γαμέσω, *uxorem ducam*: ex quo γαμετή, *uxor*, & γαμέτης, *vir*, *ſeu maritus*. κηδεύ, *curo*, κηδήσω, & κηδέσω, *curabo*. ita ut ex illo ſit τὸ κεκαδησόμεθα, *mox curati erimus*; ex hoc verò ὁ κηδεμών, *curator*.

CCXI. Sicui ea auferantur, quæ muneris loco a quibusdam accepit; ſed idem tamen de rebus ſuis nihil cedat; is commodùm uſurpaverit illud: *Manibus non ego quidem pugnabo, neque tecum, neque cum altero quoquam: quandoquidem mihi adimitis, quod dediſtis. ſed aliarum tamen rerum, quæ mihi ſunt, harum nihil utique auferes, invito me.* Ac vide τὸ ἀνελών, *tollens*, non pro φονεύσας, *interficiens*; ſed pro λαβών, *capiens*, *ſive in manus ſumens*. Sic autem perpetuò loquitur Poëta. Propriè tamen hæc vox dicitur de corporibus, quæ de terrâ ſurſum verſum tolluntur. Ideoque τὸ ἀνελεῖν, *de medio tollere*, hoc eſt, occidere, hujuſcemodi quemdam ſenſum ſubjicit, ac repræſentat. Videtur enim ſignificare, occiſum, ſive demortuum hominem ἄνω εἰς ὕψος ἰέναι, *ſurſum tollere in ſublime*: quandoquidem & neſcio quis ſapientum virorum, θανεῖν, *mori*, eſſe ait τὸ εἶσω ἄνω, *ſurſum verſum currere*; e contrario verò γένεσιν, *naſci*, eſſe τὴν εἰς γῆν νεῦσιν, *deorſum verſum in terram vergere*. Porrò τὸ ἀφέλησθε, *aufertis*, *ſive adimitis*, dicit Achilles gravi ſenſu, & amaro. Non enim ampliùs culpam in regem conjicit, perinde quaſi ipſe auferat; ſed in Græcos univerſos, eo quòd nullum pro ſe verbum feciſſent. Quare & illud ſubjungit: *ut cognoſcant & hi*. qui nimirum, tui metu, quieſcunt. Quin & ad Græcos refertur illud: *neque cum altero quoquam*. ut oſtendat, neminis

ὑ κὴ ὁ ἀιδήμων. νικέσω, νικήσω. ὀζέσω, κὴ ὀζήσω, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν. [1] ἡγῶ ἡγήσω, κὴ ἡγέσω, ἐξ ἧ ἡγεμών, κὴ ἡγεσία. γαμῶ γαμήσω, κὴ γαμέσω, ἐξ ἧ κὴ γαμετὴ ἡ γυνὴ, κὴ γαμέτης ὁ ἀνὴρ. κηδῶ κηδήσω, κὴ κηδέσω· ὧν τῶ μὲν, τὸ κεκαδησόμεθα, τῶ δὲ, ὁ κηδεμών.

σιά. Ὅτι ὁ ἀφαιρούμενος, ἅτερ ὡς ἐν χάρι- *Rom. p. 107.*
τι παρά τινων ἔλαβε, πῶ δὲ οἰκείων μὴ ὑπεξ-αίρεσις, καιρίως ἂν εἴπη τὸ, Χερσὶ μὲν [6] ὅτι ἔγωγε μαχήσομαι, ὅτε σοὶ, ὅτέ τῳ ἄλλῳ· ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. πῶ δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐστὶ, πῶ κε ἄν τι φέροις ἀνελών, ἀέκοντος ἐμεῖο. Καὶ ὅρα τὸ, ἀνελών, κε ἀντὶ τῦ φονεύσας, ἀλλὰ λαβών. Οὕτω δὲ καὶ φησὶν ὁ Ποιητής. Κυριολεκτῆται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ σωμάτων, πῶ κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαμβανομένων. Διὸ κὴ τὸ ἀνελεῖν, ὅ ἐστι, φονεῦσαι, τοιαύτην ἔννοιαν τινὰ ὑποβάλλει. Δοκεῖ γὰρ δηλῶν τὸ, ἄνω εἰς ὕψος ἐλεῖν τὸ θανόντα ἄνθρωπον· ἐπεὶ πῶ τις σοφῶν, κὴ θανεῖν εἶναί λέγει, τὸ θέειν ἄνω, ἅ ἀνάπαλιν γένεσιν, τὸ εἰς γῆν νεῦσιν. Τὸ δὲ ἀφέλεσθε, βαρέως ἔπεσιν Ἀχιλλεύς. Οὐ γὰρ ἔτι τὸν βασιλέα αἰτιᾶται, ὡς αὐτὸν ἀφελόμενον, ἀλλὰ τῶς παντὶς Ἀχαιῶς, ὡς μηδὲν ὑπὲρ αὐτῦ λαλήσαντας. Διὸ κὴ παρακατιών, λέγει· ἵνα γνῶσι κὴ οἵδε. οἵτινες δηλαδὴ διὰ τὸν σὸν δέος ἐφησυχάζουσι. Πρὸς τὺς Ἕλληνας δὲ ἀποτείνεται κὴ τὸ, ὅτε τῳ ἄλλῳ. ἵνα ἐνδείξηται, μηδένα διὰ λόγυ ἐ-

χθην.

1. Ἡρακλείων) Iſte Heracleo grammaticus metricæ facultatis parùm callens erat. nam μαχέσομαι locum non habet in hexametro, quum ά ſit brevis; nec poſſit eſſe princips dactyli ſyllaba, ut hic locus poſtulat: niſi ſit μαχέσσομαι cum duplici σσ. Salvinus.

Ἡρακλείων) Heracleo iſte, inſignis Grammaticus, qui ſcripſit Commentarium in Homerum κατὰ ἐφεξῆς, non eſt dubitandum, quin ſcripſerit hoc loci μαχέσσομαι cum duplici σσ. ut legitur alibi apud Homerum μαχέσσεται, & μαχέσσαθαι, & paullò poſt, μαχεσσάμην. Sed notamus etiam alibi, metricam ſæpe rationem in aſſerendis Poëticis verbis negligi ab Euſtathio, eaque ipſa verba ad uſum pedeſtris ſermonis aptari. *Polit.*

2. μαχέσω, κὴ μαχέσω) forte μαχέσσομαι, & μαχέσσομαι. Salvinus.

3. Καλέσω) unde καλέω, Κλεηδών, *quaſi* καλεηδών. *omen*, quaſi *audimen*. Salvin.

4. αἰδέσω, κὴ αἰδήσω) fortè αἰδέσσομαι, & αἰδήσομαι. Salvin.

5. ἡγῶ, ἡγήσω, κὴ ἡγέσω) forte ἡγέσσομαι. *duco*, *præe*, ἡγήσομαι, & ἡγέσσομαι. Salvin.

6. ὅτι) lege, ὅτε. Polit.

βι, ᾗ δοκεῖ κριθέντως ἔτως ἔχειν. Ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα, ἐν οἷς τὸ μὲν ἀπᾶν· ἀ δὲ βάλε, ἄγε, ποίησον τόδε, ἀκ ἔσται εὔοδον· τὸ δὲ ἀπᾶν, ἅα δὲ ἄγε, ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ, ἄ δ' ἄγε μὴν, πάρεσται, παρέξεσαι τὸ, ἔσω μηδὲν ἀπάρατον, παρὰ Ἡροδότῳ. Δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν ἅα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ ά. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ, ναίχι, γίνεται. Ὅτι δὲ τὸ ἅα συνεσταλμένην ἔχει τὴν λήγουσαν, ἡ Τραγῳδία δηλοῖ ἐν τῷ, Ἀλλ' ἅα, τέκνον. καὶ, Ἀλλ' ἅα, χώρει. καὶ, Ἀλλ' ἅα, φόβου μηδέν. ἐξ Ἰαμβικῶν δὲ στίχων ταῦτα ἐστί. Σημήνασαι δὲ, ὅτι, κατὰ τὸν τέχνην τὸν Γεωργίου, προσεριθμᾶται τὸ ῥηθὲν, ἅα, ἀπάντως, ὅτι τὸ παρακελευσματικὸν ἐπίρρημα ἐστί· καὶ ὅτι, ὡς ῥέω ῥέα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ῥῆα, ἔτως ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔα, καὶ πλεονασμῷ, ἦα. Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην, φησὶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Σολεῖ, ἑαυτὴν. Εἶα δή, φίλον ξύλον, ἔκτεινέ μοι σεαυτό, καὶ γίνε θρασύ.

fese habere. Nam infra hujuſcemodi figurata loquendi genera reperientur, in quibus pervium non erit, nec expeditum, dicere: ἀ δὲ βάλε, ἄγε, ποίησον τόδε. *Sin autem vis, age, ſic facito.* Sed rectè admodùm ſententia procedet, ſi ita dixeris: ἅα δὲ ἄγε, ποίειν. *Eja verò age, facito.* Sciendum autem eſt, ex hoc ipſo, quod dicitur, Εἴ δ' ἄγε μὴν, πάρεσται. *Quin age, fac periculum;* deſumptum eſſe illud apud Herodotum: ἔσω μηδὲν ἀπόρητον. *nihil intentatum eſto.* Porrò τὸ ἅα, quòd diximus, acui videtur in penultimâ, utpote quod habet τὸ ά per epectaſin, ut ferè fit in ναίχι, *certè.* Cæterùm τὸ ἅα ultimam habet brevem, ut patet ex his locis Poëtæ Tragici: Ἀλλ' ἅα, τέκνον. *Sed eja, fili.* Et, Ἀλλ' ἅα, χώρει. *Sed eja, accede.* Et, Ἀλλ' ἅα, φόβου μηδέν. *Sed eja, nihil remitte.* Quæ ſunt ex verſibus Jambicis. Verumtamen tu, velim, obſerves, illud idem ἅα in penultimâ circumflecti, ex iis, quæ in Arte Grammaticâ tradit Georgius, ubi notat, adverbium hoc eſſe hortativum, atque, ut ex ῥέω, *fluo*, , fit ῥέα, &, pleonaſmo τοῦ ι, ῥῆα, *facilè*; ita ex ἔω, quod ſignificat *emitto*, fieri ἔα, & per pleonaſmum ἦα. Cujus etiam vocis exemplum hoc affert, quod, eodem teſte, legebatur apud Euripidem in Syleo: *Eia verò, charum lignum, extende te mihi, & fias audax:*

Βάτ. p. 81. Ὡς τὼ γ' ἀντιβίοισι μαχεσαμένοιν ἐπίκυρε,
Ἀργεῖοι. λῦσαν δ' ἀγερὼ παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 505
Πηλεΐδης μὲν ἔπι κλισίας, καὶ νῆας ἐίσας
Ἦιε σὺν τε Μενοιτιάδῃ, καὶ οἷς ἑτάροισιν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσε,
Ἐς δ' ἐίκοσι κώπην εἵκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην

Sic hi contrariis pugnantes verbis
Surrexerunt, ſolveruntque concionem apud naves Achivorum
Ac Pelides quidem ad tentoria, & naves æquales
Abiit cum Menœtiade, ſuiſque commilitonibus:
Atrides verò navem velocem in mare deduxit,
Et in eam remiges delectos viginti, & hecatomben

Βοῦν

Impo-

1. Αἶψα αὖτε) Videtur Euſtathius legiſſe in Homero non Αἶψά τε αὖτε, ſed Αἶψά τε αὖτε, ut diſertè habet inferiùs. Nam alioquin non indefinitè locutus Homerus fuiſſet. *Polit.*

2. πάρεσται) Homerus, πάρεστι. Polit.

3. τῷ Νικάνορι) Nicanor hic grammaticus, propterea quòd tractatum ſcripſit περὶ στιγμῶν. *de punctis, ſeu interpunctione*, cognominatus eſt στιγματίας. & ſtigmatiæ dicebantur ſervi punctis inuſti. *Salvinus.*

4. ῥέα) Heſiodus. Ῥέα μὲν γὰρ βεβάα· ῥέα δὲ βεβάσσα κελεύσῃ. *facile extollit, & facilè elatum deprimit.* In Callimachi hymno in Apollinem: τίς δὲ κ' ἔτι Φοῖβον ἄειδε; *quis per montes Phœbum canet?* Joannes Auratus, teſte Henrico Stephano, feliciter emendavit: τίς δ' ἂ ῥέα Φοῖβον ἄειδε; *Quis non facilè Phœbum canet?* Salvin.

5. ἔω τὸ ἐκπέμπω) Si ἅα eſſet ab ἴω, ἐκπέμπω, *emitto*; deberes verisimiliter ſpiritum denſum retinere. Idem, quod Euſtathius, habet Etymologus in voce ἅα, cum aliquâ diverſitate. Ibi cum vide. & ἔω, ἐκπέμπω, quod ibi cum ſpiritu leni viſicur, fac, ut aſpero inſigniatur. nam ab ἴω ἅμι eſt ἄημι. Et auctor, quem Euſtathius citat, ideſt, Georgium in Arte, Etymologo eſt ὁ Τεχνικός. ideſt, ille, qui Artem grammaticam ſcripſit. Ego exiſtimarem, τὸ ἅα adverbium eſſe ab ἔα, *ſine, permitte*: quod feſtinantis & hortantis eſt. *Salvinus.*

6. ἦα) lege ἔα cum ſpiritu tenui, ut legit etiam in ſuo Lexico Phavorinus: ἔτω τὸ ἴω, unde, ex Etymologi, & Georgii Grammatici ſententiâ derivatum eſt ἔα, ſit cum adſpiratione. Nam & ab eodem ἴω, ideſt, πέμπω, ſive ἐκπέμπω, fit ἵημι. quod tamen leni ſpiritu afficitur. Unde etiam, pleonaſmo τοῦ ι, ἧκα. Polit.

7. ἐν Σολεῖ) Σολία, ὄνομα κώμου, citat Suidas. Sed videtur tamen hîc legendum eſſe, ἐν Σολεῖ. Quam Tragœdiam ſcripſiſſe ſcimus Euripidem. *Polit.*

gi, ſeu congregari. ita ut hinc derivetur ὁ δῆμος, *populus*, quaſi ſit, juxta veteres, συνδεδεμένος ὄχλος, *cœtus multorum colligatus*, atque ex omnibus, concordiæ, paciſque vinculo, δεδεμένος, *copulatus*. Quod enim e contrario ſeſe habet, derivat ex ſe τὴν λύσιν, quod factionem ſignificat, hoc eſt, apud antiquos auctores, diſſidium, ſeceſſionem, ſeditionem, qua concordiæ vinculum diſſolvitur. Unde & Liber Λυαῖος, *Lyæus*, non ſolùm quia ſolvit membra; verùm etiam quia, immoderatiori potu, in cauſsâ eſt iſtius λύσης, *diſcordiæ, ſeu ſeditionis*. Non modò δαῖτα ἴσην, *epulam æquale*, dicit Poëta; ſed etiam νῆας ἴσας, *naves æquales*, ut non ſemper circa muros oratione occupetur; & pleonaſmo τῷ ἑ, εἴσας, ſive expeditas ad iter, ac veloces, ab ἴσιμι, *ire*. Κρῖναι, non modò judicare eſt; verùm etiam generatim ſecernere, atque eligere. Itaque hoc loci Agamemnon remiges ἔκρινε, *ſecrevit, ac delegit*: qui proinde etiam ἔκριτοι, *delecti*, dici poſſunt. Idem porrò eſt remiges deligere, atque ἐρέτας ἐπισπεῖν ἀγῆρων, *remiges idoneos congregare*.

CCXIV. E portu ſolvere dicitur ἀναβῆναι, *aſcendere, ſive conſcendere*. veluti: Οἳ μὲν ἔσαν' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. *Hi quidem, poſtquam conſcenderunt, per humidas vias navigabant*. Ubi adjectum eſt τὸ, ὑγρὰ, *humida, ac fluida*: quoniam & via eſt terreſtris. Ceterùm τὸ κέλευθα, *vias*, vocant veteres metaplaſmum generis: quippe quum ἡ κέλευθος, *via*, per metaplaſmum mutata ſit in τὸ κέλευθον, ut fit in pleriſque aliis vocibus. Sic enim & τοὺς μηρούς, *femora*, Poëtæ dicunt μηρά· & τοὺς ῥύπους, *ſordes*, ῥύπα, ut & Theocritus, ἄπαν ῥύπων. *nil niſi ſordes*. Atque hujus etiam generis ſunt τὰ ζυγά, *juga*. Ac ſimiliter τὰ δεσμά, *vincula*: &, quod legitur apud Callimachum, γυμνάζει τὰ τράχηλα. *exercet colla*. Atque ita etiam τὰς λύχνους, *lucernas*, & τὰς δῖ-

φρους

ἄρα τὸ συναγεσθαι. ὥστε ἐκ τούτου ὁ δῆμος ἐτυμολογῆται, συνδεδεμένος οἷον τυγχάνων ὄχλος, κατὰ τὰς παλαιάς· ἐκ πάντων δὲ, κατὰ μέρην, δεδεμένος. Τὸ γὰρ τάτυ ἀπάπαλιν, παρὰ γὴν· τὴν λύσιν, ὃ σημαίνει τὴν στάσιν, ὅ ἐστι, διάστασιν, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας. ὅθεν καὶ Διόνυσος [2] Λυαῖος, οὐ μόνον ὡς ἐκλύων μέλη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αἴτιος εἶναι λύσης τοιαύτης, ἐν ᾧ ἀμέτρως πίνεσθαι. Ὅτι οὐ μόνον [3] δαῖτα [4] ἴσην λέγει ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ νῆας ἴσας, ὥστε μὴ ἀεὶ ταχίζειν· καὶ πλεοναστικῷ τῷ ἑ, εἴσας, ἢ πορευτικὰς, καὶ ταχύας παρὰ τὸ ἴεναι. Ὅτι κρῖναι, οὐ μόνον ἐπὶ τῷ δικάζειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἁπλῶς χωρίζειν, καὶ ἐπιλέγεσθαι. Ἐρέτας γοῦν ἐνταῦθα ὁ Ἀγαμέμνων ἔκρινεν, ἤτοι ἐπιλέγειο· οὐ καὶ ἔκκριτοι ἂν διὰ τοῦτο λεχθῆναι. [5] Ἔστι δὲ ταυτὸν, ἐρέτας κρῖναι, καὶ ἐρέτας [6] ἐπισπεῖν ἀγήρων.

σιδ'. Ὅτι τὸ, ἀναπλεύσας, ἀναβῆναι λέγεται. οἷον, Οἳ μὲν ἔσαν' ἀναβάντες, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. Πρόσκηται δὲ τὸ, ὑγρὰ, ἐπεὶ καὶ διὰ ξηρᾶς ἐστι κέλευθος. Τὸ δὲ κέλευθα, μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοὶ, μεταπλασθέντος ἐκ τοῦ ἡ κέλευθος, εἰς τὸ κέλευθον. Γίνονται δὲ τοιαῦτα πολλά. Οὕτω γὰρ καὶ τοὺς μηρούς, μηρὰ λέγει ἡ Ποίησις· καὶ τοὺς ῥύπους, ῥύπα. ὡς καὶ Θεόκριτος, [7] ἄπαν ῥύπων. Καὶ τὰ ζυγὰ δὲ, ἐκ τούτου ἴδοις ἂν ὅτι εἰσίν. Ὡσαύτως καὶ τὰ δεσμὰ· καὶ τὸ [8] γυμνάζει τὰ τράχηλα, παρὰ Καλλιμάχῳ. Οὕτω δὲ

1. ἡ λύσις) Heſychius: λύσις, στάσις. Politus.
2. Διόνυσος) Lyæus, Latinè *Liber* dicitur, cognomentum Bacchi. *Salmaſius.*
3. δαῖτα ἴσην) dele poſtremum τὸ. Polit.
4. ἴσην) Sententia videtur poſtulare, ut legas: οὐ μόνον δαῖτα ἴσην λέγει ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ νῆας ἴσας, ὥστε μὴ ἀεὶ ταχίζειν· τῷ πλεοναστικῷ Ϝ ἑ, εἴσας. Polit.
5. Ἔστι δὲ) f. Ἔστι δέ. Polit.
6. ἐπισπεῖν) Euſtathius ſupra, ὀχετεύειν, ἐπισπεῖν. pro ἐπισπεῖν. Politus.
7. ἄπαν ῥύπων) Hinc reſtitui deb.t antiqua lectio Theocriti, apud quem vulgatum jam eſt in Syracuſiis v. 20. ἄπαν ῥύπῳ. Ῥύπα πάντα dicit Homerus in Odyſſeâ. *Polit.*
8. γυμνάζει τὰ τράχηλα) Allatum id etiam ab Etymologo, niſi quòd, mutato hic verborum ordine, habet: τὰ τράχηλα γυμνάζει. Polit.

ἀωσεριῶν ἂν φάσι τὰ ἀπὸ πωμαῖα εἰβάλλον. Διὸ καὶ παροιμία φησί· Θάλασσα κλύζη πάντα τἀνθρώπων κακά. ἢ παρ' Εὐριπίδῃ κῆτος. Ἀπὸ δὲ τῆς τοιούτων λυμάτων, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ λύμη ἐπὶ βλάβης λέγεται, ἣν ἄξιόν ἐστιν ἀπολύσασθαι· καὶ ὁ λυμεὼν ἐντεῦθεν, ὃν κάθαρμά τις ἂν εἴποι, καὶ [7] πίτνον αὐτόχρημα. ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Αἴας, [8] κακοπινέστατον ἄλημα, ἤγουν πλάσμα, στρατοῦ, ἢ Ὀδυσσέα καλῶν. Καὶ τὸ λυμαίνεσθαι δὲ ἐπὶ βλάβης, ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ τοῖς ὕστερον ἁλπωσθαι· πολὺ ὅσον ἡ μὲν [9] Ὁμηρικὴ λέξις τὸ λυμαίνεσθαι, σημαίνει καὶ βδέλυγμά τι ἐπισυρομένη ψόγου ῥύπασμα· ἡ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον λύμη, καὶ τὸ λυμαίνεσθαι, καὶ ὁ λυμεών, ἐπὶ ψόγου λαμβάνονται. Ὡσαύτως δὲ τὸ βρῶμα, βρώμη λέγεται παρὰ τῷ Πανταῖνῳ, καὶ παρ' ἑτέροις τὸ τρῶμα, τρώμη· οὕτω καὶ τὸ Ὁμηρικὸν λῦμα τὸ, λύμη παρήγαγεν. Εἴη δ' ἂν καινὸν βδέλυγμα, καὶ τὸ λῦμα φορτικῶς λέξιν εἶναι, γενόμενον ἐκ τοῦ λούω· ἄγος καὶ τὸ κάθαρμα μισηταί, ἀπὸ τοῦ καθαίρω παραχθέν· καὶ [10] ἐκ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι, ἅγος, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μίασμα.

σιέ. Ὅτι δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα ὁ Πανταῖνος, τέλεια δεῖν εἶναι τὰ θυόμενα. Φησὶ γάρ· Ἔρδον Ἀπόλλωνι τελείους ἑκατόμβας. Ταῦροι δὲ, καὶ αἶγες ἦσαν τὰ θυόμενα. Ἔστι δὲ ἔρδειν τὸ θύειν, Βας. p. 82. ὡς ἀλλαχοῦ μηνύσειαι. Ὥσπερ δὲ φθόγγος φθοῖγγή-

CCXV. Hoc etiam loci oſtendit Poëta, perfecta, atque integra debere eſſe ea, quæ ſacrificantur. Sic enim narrat: Ἔρδον Ἀπόλλωνι τελείους ἑκατόμβας. *Sacrificabant Apollini perfectas hecatombas*. Tauri autem, & capræ, victimæ erant, quæ ſacrificabantur. Ubi ἔρδειν eſt facere, ſeu ſacrificare, ut alibi explicabitur. Porrò, ſicuti ex φθόγ-

1. τὰς λύχνους, καὶ τὰς δίκερως) Ex Etymologo. *Politus.*

2. ἡ ἐδμὼς) Legas enim apud Pindarum Olymp. Od. 8. v. 64. Ἰδμὼν πατέρα. & Nem. Od. 5. v. 68. κλυτὸν Ἰδμὼν Δωρίαν. & Iſthm. Od. 1. v. 45. Ἰδμῷ τε χαδίᾳ. Polit.

3. ἡ τάρταρος) Notatum Scholiaſtæ Pindari ad Pindaricum illud, ἐν αὐτῷ Ταρτάρῳ. πάλιν κατὰ τὸ ἴδιον ἐθνικῶς, ὁλυκὸς ἢ Τάρταρον φησὶν ἄγων. ὡς καὶ ἢ Ἰδμόν. De Tartaro idem animadverſum Etymologo. *Polit.*

4. Τάρταρα τε ἱερόεντα) Lege: Τάρταρα τ' ἱερόεντα. Salvinus.

5. αἰσχρὸ λύμασι) non video, cur λύμασι potiùs a λύω deriveꝛ quiſpiam, quàm a λύω, *libero*, ἐκλύω, *abjicio* (*ſordes*). nam hoc ſimplicius etymon. Etymologus: λύω ἀπὸ τοῦ ῥύπους. παρὰ τὸ λύσαι τὸ ἀφεῖναι. καὶ λύμη ἡ φθορὰ ἡ λύουσα τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ λοιμὸν λύμην. *Lyſe, ſeditio, a lyein, ſeu a ſolvendo concordiam: & lyme, labes, corruptio, quia corpus ſolvit. unde & lymaino* (l. lymainomai) *corrumpo, laceſſo.* Salvinus.

6. ῥυπτικὸν ἄγαν) Abſtergendi vim poſſidet, quia ſale permiſta. *Salvin.*

7. πίτνον) l. πίονα, παρεξετόνως. Polit.

8. κακοπινέστατον ἄλημα) Sophocles in Ajace v. 382. Κακοπινέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ. ideſt, κακοῦθες. ὡσεὶ ἢ κολακίδιον, τερίμνα κακορύπαρον. Polit.

9. Ὁμηρικὴ λέξις τὸ λυμαίνεσθαι) Heſychius: λυμαίνεσθαι, ἀπολλύειν. ſenſu nempe Homerico. Altera enim quæ ſequitur, expoſitio, ideſt, φθείρειν, ex uſu eſt poſteriorum auctorum. Homerus tamen utitur compoſitâ voce, ἀπολυμαίνεσθαι. Politus.

10. ἐκ τοῦ ἄζω) Potius ab ὄζομαι, quod in uſu eſt, non ἄζω. Sed facilius, & verius etymon ἀπὸ τοῦ ἄγειν, vel ἀγιάζειν, *agere*, *vel agi*. unde ἀναγὴς, *impius*, quaſi a noxâ agitatus, a noxâ actus, impulſus, obnoxius. Ἄγος eſt illud, quod vulgo dicimus, culpæ reatum. noxa a majorum etimine ad poſteros tranſmiſſa. Et in hoc etymo ſpiritus non mutatur. *Salvinus.*

nam ſolam ancipitem habet pro diphthongo.

Nidor autem ad cœlum ibat, circumfuſus fumo.
Sic hi quidem hæc faciebant in caſtris: neque Agamemnon
Ceſſabat a contentione, quam primùm minatus fuerat Achilli.
Sed ipſe Talthybiumque, & Eurybatem affatus eſt, 320
Qui ejus erant præcones, & fideli miniſtri:
Abite ad tentorium Pelidæ Achillis,
Manu prehenſam abducite Briſeidem pulchris genis.
Quòd ſi non dederit, egomet ipſe veniam
Veniens cum pluribus: quod ei etiam horribilius erit. 325
Sic fatus, præmiſit, dictumque mandatum injunxit.
Illi autem inviti iverunt juxta littus maris profundi,
Et ad Myrmidonum tentoria, ac naves pervenerunt:
Illumque invenerunt apud tentorium, & navem nigram
Sedentem. Neque ſanè, his conſpectis, lætatus eſt Achilles. 330
Illi igitur timentes, reverenteſque ambo vigem,
Steterunt: neque ipſum ſunt alloruti, neque interrogarunt.
Verùm ille cognovit animo ſuo, dixitque:

Κνίσση δ' ἀμφὶς ἴκανε, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς τοὶ μὲν τὰ τέλεσκον κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
Λήθ' ἑταίρους, τοὺς πρῶτον ἐπετράλυσε Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἔγε Ταλθύβιόν τε, καὶ Εὐρυβάτην προτέτυκτο,
Τοὺς ἄρ' ἔπεα κέλεται, καὶ ἐφημοσύνην ὀπάζει·
Ἔρχεσθον κλισίην Πηλεΐδαο Ἀχιλῆος,
Χειρὸς ἑλὼν ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
Εἰ δέ κε μὴ δώσουσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἅπασαι,
Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ κε βίηφι βίηται.
Ὣς ἄρα φωνήσας, πομπῆρ' ἅμα μῦθον ἔτελλε.
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας, καὶ νῆας ἱκέσθην.
Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ, καὶ ἐπὶ μελαίνῃ
Ἥμενον. οὐδ' ἄρα τόγε ἰδὼν, γήθησεν Ἀχιλλεύς.
Τὰ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
Στήτην· οὐδέ τι μιν προσέειπον, οὐδ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε.

CCXVI. Quod ait: *Nidor autem ad cœlum ibat, circumfuſus fumo*, valet ad exprimendam, & quaſi repræſentandam pinguedinem animalium, quæ ſacrificabantur; habentque hæc verba, juxta veteres auctores, neſcio quid urbanitatis, ac leporis, eo quòd albam illam pinguedinem cum nigrore fumi permixtam, quadam ſub imagine, demonſtrent. Et nunc quoque κνίσσα, *ſeu nidor*, vapor eſt ex crematâ pinguedine. Cœlum verò, eſt aër. Porro τὸ ἴκε, videlicet, corripiebat, occupabat, invadebat, perpetuò apud Poëtam ſcribitur cum *i*, ab ἵκω, *venio*: ex quo etiam τὸ ἱκάνω, & ἱκνῶ, *venio*, *pervenio*. Conſtat autem, τὸ ἵκω, quod ſcribitur cum *i*, in uſu priùs fuiſſe, quàm quod per ι ſcribitur apud poſteriores: quibus de verbis, ne utrimque decertarent, ita inter Criticos convenit, ut, ſi τὸ ἵκω, activâ voce efferretur, ſcribere-

σις. Ὅτι τὸ, Κνίσση δ' ἀμφὶς ἴκανε ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, ἐμφαντικόν ἐστι τῆς τῶν τυθέντων ζώων ποιότητος. Ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος, κατὰ τὰς παλαιάς, δηκτικῶν φαντασικῶς τινὰ λευκὴν πιμελὴν, συναναμιγνυμένην τῇ μελανίᾳ τοῦ καπνοῦ. Κνίσσα δὲ καὶ νῦν, ἡ τῆς πιμελῆς ἀπόδοσις· ὀρνὶς δὲ, ὁ ἀήρ. Τὸ δὲ ἴκεν, ἀντὶ τοῦ καθελάμβανεν, ἀπὸ διαθέσεως τοῦ ἰ παρὰ τῷ Ποιητῇ γραφόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἱκάνω, καὶ ὁ ἱκνῶ. Δῆλον δὲ, ὡς πρῶτον τὸ ἐν τῷ ἰ γραφόμενον ἵκω, τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον διὰ τοῦ ι· ἐφ' οἷς γέγονε σύμβασις τοῖς Κριτικοῖς, ἵνα μὴ ἀμφιμάχωνται, γράφεσθαι τὸ ἵκω,

1. ξυῆεν) Τρυγᾶν proprie eſt vindemiare, quamquam ad alia transferatur. In Epitaphio Bionis de melle dicitur.

ἀλλὰ σὺ μὲν,
Τῷ μέλιτι τῷ σῷ πλησιάζῳ ἄνα ξυήσεις.

non enim oportet, Melle tuo (ideſt, cris tui, o Bion) *mortuo, aliud mel vindemiare.* Quæ ξυῳδία, tragœdia dicta eſt, propterea quòd cantores ejus vilem certarent ob hircum; olim ξυῳδία, *tragœdia*, ſecundùm aliquos, vocabatur; quia eam agebant perunctis ſecibus ora. *Salvinius.*

2. Δίες, δυτὸς θολυκὸς τὸ πολὺ ἰλυγγαλές) Nam in alterâ ſignificatione, ſcilicet pro acervo, apud Homerum quidem, vitii genere legitur πολὺς δίς. Inde Etymologus in v. Θίς. ἐφεστικῶς δέ, σημαίνει τὸ σωρόν. Politus.

3. ἴκω ἀντὶ διφθόγγου μόνον τὸ ἰῶτα) ideſt, iota longum, quod etiam per ω diphthongum interdum repræſentatur in inſcriptionibus antiquis. ΙΩΝΑ. Φαυρώνα. Λεωπώτου. Nam litteræ, quæ δίχρονοι, ideſt, duorum temporum dicuntur, modo in nonnullis dictionibus ſunt ſemper longæ, ſæpius ſemper breves, modo tam longæ, quàm breves. *Salvinius.*

4. Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας) lege, ut in ceteris editionibus, Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε. Polit.

5. περὶ καπνῷ) Retraherem accentum ? περὶ ad penultimam. & ſcriberem πέρι. quaſi eſſet περιλειπτικῶς κατὰ, nam τὸ περὶ abſolute ſumptum, non videtur conſtrui ſolere cum dativo. *Salvin.*

6. ἱκνῶ) Potius ἱκάνω. quod uſitatius. *Salvin.*

ἦγεν ἀπωπῆ. ὥσπερ πολὺ καὶ ἐπὶ τοῦ ἱερέως Χρύσου. Διὸ κατωτέρω καὶ ἀπωπέα ἐρεῖ τὸν βασιλέα. Τοῦτο δὲ συγγενὲς πρὸς τὸ κρατερόν, ὡς δηλαδὴ τὸ, ἀπωπέα τε, κρατερόν τε. Ἰσέον δὲ, ὡς [2] τὸ καρτερὸς ὀξύνεται, ὡς ἔχον πρὸ παραγωγὴν διὰ τοῦ ερος, ἐκ τοῦ κάρτος, ὡς βλάβος βλαβερός. Τὰ μέντοι διὰ τοῦ τερος ἔχοντα πρὸ παραγωγὴν, βαρύνεται, ὡς τὸ σφέτερος. πρότερος. κύτερος. Τὸ Ἀμφοτερὸς κύριον, [3] πρὸς διαφορὰν ὀξύνεται. Ὅτι ὥσπερ καὶ ἕτερα πολλὰ τῆς κυρίων ὀνομάτων, οἰκείως ταῖς προσωποποιΐαις ἐνεργείαις ἀπεμασμένα, κατὰ πρὸ λεγομένων φερωνυμίαν, κέκληται παρὰ τὴν Πομπήν· οὕτω καὶ ἐπὶ
Rom. p. 110. τῆς βασιλικῆς ἐνταῦθα κηρύκων γέγονε. Ταλθύβιον γάρ τινα, καὶ Εὐρυβάτην, κήρυκας τοῦ βασιλέως φησὶ, καὶ ὀτρηρὸς θεράποντας, ὅ ἐστι, ταχεῖς, παρὰ τὸ ὀτρύνω, ἢ ἀπὸ τοῦ τρέω, τὸ δηλοῦν, καὶ συσσέλλομαι, πλεονασμοῦ τοῦ ὀ. Παρῆλθε δὲ Ταλθύβιος μὲν, ἀπὸ τοῦ θάλλειν καλὰ πρὸ βοᾶν, οἱονεὶ θαλθύβιος. Εὐρυβάτης δὲ, παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν. Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, κήρυξ ὁμοίως Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος. Καὶ Τρωϊκός δέ
Eust. p. 83. τις κήρυξ, Περίφας λέγεται, ὡς περιφανὴς φωνὴν. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἠπύτης ἦν, παρὰ τὸ ἠπύειν καὶ αὐτοῦ κληθέντος, ὡς κήρυκος. ἠπύειν γὰρ τὸ φωνεῖν. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κήρυξ, ἐκ τοῦ γηρύω τὸ φωνῶ παράγεται. Τὸ δὲ θεράποντα, κατὰ Κρῆτας, δηλοῖ, φασὶ, δοῦλον ὁπλοφόρον. ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. Γέγραπται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ἰσέον δὲ, ὅτι καὶ ἡ παροιμία Εὐρυβάτης πονηρὸν οἶδεν ἄνδρα, ὃν + οἱ πολλοὶ

antea de sacerdote Chryse. Quocirca etiam inferiùs regem vocat ἀπωπέα, *immitem*. Quæ vox ejusdem est cognationis, seu generis, atque τὸ κρατερὸν, *durum, vehemens, violentum*, ut palam facit illud, ἀπωπέα τε, κρατερόν τε. *immitemque, durumque*. Quod autem sciendum est, acuitur τὸ καρτερὸς, *robustus, seu validus*, utpote quod habet paragogen in ερ, ex κάρτος, *robur*, ut ex βλάβος, *damnum*, βλαβερὸς, *damnosus*. Quamquam, quæ paragogen habent in τερ, graventur, ut τὸ σφέτερος, *suus*, πρότερος, *prior*, αὐτερος, *impudentior*. Τὸ Ἀμφοτερὸς, *Amphoterus*, nomen proprium, differentiæ causâ, acuitur. Quemadmodum pleraque alia de nominibus propriis, appellata leguntur apud Poëtam, appositè ad peculiaria uniuscujusque munera, propriasque munerum functiones, pro eâ, quæ dicitur, nominum cum rebus convenientiâ; ita etiam hoc loci fit in præconibus regiis. Talthybium enim nescio quem, & Eurybatem, regis præcones dicit, & ὀτρηρὸς θεράποντας, *celeres ministros*, hoc est, sedulos, ac diligentes, ab ὀτρύνω, *incito, urgeo, instigo*, vel a τρέω, *i. e. tremo, sive ex pavore trepido, contraborque*, pleonasmo τοῦ ὀ. Talthybius porro, nomen est derivatum ab hoc, quod est ἔλλην κατὰ τὸν βοὰν, *virere, ac vigere voce, seu voce esse virente, ac floridâ*, quasi θαλθύβιος, *Thalthybius*. Eurybates verò παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν, *a latè loquendo*. Quin & in Odysseâ præco similiter Eurybates Ithacesius. Nec non Trojanus nescio quis præco appellatus est Periphas, quasi περιφανὴς φωνὴν, *qui vehementem vocem emitteret*. Idemque etiam Epyti filius: qui & ipse Epytus, tamquam præco, ita vocatus sit ab ἠπύειν. ἠπύειν enim est vocem edere, vel clamare. Immo & nomen ipsum κήρυξ, *præco, vel caduceator*, deductum est ex γηρύω, idest, *vocem edo, vel vociferor*. At verò τὸ θεράποντα, *minister*, ex Cretensium usu, significare fertur famulum, qui arma gerat, sive armigerum. quod non agnoscit Homerus. Sed de hac voce nonnihil etiam scripsimus in Commentariis ad Dionysium De Situ Orbis. Sciendum autem est, in adagium venisse Eurybatem, malum, im-

1. τὸ μὲν ὀτρηντικὸν, διὰ τοῦ ν) Euripides Hecubâ in prologo. Ἴλιον πυρὸν πλήσαντα, καὶ σκότῳ πέπλους Λευκοὺς. *Ilium, mortiferum Ixtibulo, & tenebratum forte relictis.* Salvinus.

2. τὸ καρτερὸς) quod perinde est, ut κρατερὸς. Unum enim ex alio per metathesin. *Polit.*

3. πρὸς διαφορὰν] Discriminis causâ ab ἀμφότερος, *uterque*, nomine appellativo, seu προσηγορικῷ. Salvin.

4. εἰ πολλοὶς Εὐρύβατον λέγουσι] Vulgò enim hominem improbum, Εὐρύβατον vocabant. Constantini Excerpta: μήπως τοῦτον, ὅτι τις ἐπαινεῖται τινὶ βάλοντι μοχθηρίαν, Εὐρύβατον ἀποκαλεῖ. Polit.

nimè id exſequatur, aut peragat, quod paullò ante minatus fuerat, cum ait: *Statim ſanguis niger fluet per lanceam*. Rex enim ita ipſe ſecum reputat, nempe aut caduceatores rem eſſe perfecturos, atque ita voti ſeſe compotem futurum: aut certè ſalvos eos, & incolumes redituros; & tum demum, quid factu opus ſit, ſe deliberaturum. Verùm Achilles eos conſpicatus, quod officii ſui, atque obſervantiæ erat, eoſdem reverenter excipit, & ſic compellat: *Salvete, caduceatores, Jovis nuncii, atque hominum*. Idque in lucro ponit, quòd tales viri ablatum venerint Briſeidem, quos teſtes poſtea, tum apud Deos, tum apud homines, habiturus eſt illatæ ſibi ab immiti illo rege injuriæ. Rectiùs ergo, majorique jure Achilles divinos hos caduceatores honorat, quàm ſceptrum illud, quod ad jusjurandum adhibuit. Sciendum autem eſt, prærogativam hanc caduceatorum expoſitam quoque eſſe ab Herodoto, ubi is narrat, ut Talthybii ira in Lacedæmonios ingruerit, eò quòd ipſi Xerxis caduceatores interfecerant, dum terram, & aquam peterent: itemque, ut Lacedæmonii, interimendis legatis, jus omnium hominum confuderint.

CCXIX. Apud Homerum quoque, ſicut & apud Heſiodum, atque alios, Infinitiva pro Imperativis ſumuntur, ut hoc loci: Χειρὸς ἑλόντε ἀγέμεν Βρισηίδα. videlicet, ἄγετε. *Manu prehenſam ducite Briſeidem*. Atque hoc etiam videtur eſſe figuratum loquendi genus per ellipſin, quaſi verbum aliquod deſit, quo propoſitum animi declaretur. puta, τὸ θελόντε ἀγέμεν, *velitis ducere*, vel σπεύσατε, *properate*, vel aliquid hujuſmodi. Porrò autem ſingulare inter feminina nomen eſt ἡ χείρ, *manus*, quod bifariam declinatur,

χὼς,

1. πόντωλον) Herodotus, πωτόθλον. Polit.
2. ἐφὸν) Herodotus, ἐόν. Polit.
3. ἀπόγονοι ἐκεῖνοι Ταλθυβιάδαι καλέμενοι) Hinc ex Euſtathio confirmari, ni fallor, poteſt, quod ex optimo Codice Mediceo apud Herodotum legit Jacobus Gronovius ad l. 7. n. 134. ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι καλέμενοι. Nam libri vulgati, additâ unâ voce, legunt: ἀπόγονοι Ταλθυβίου, Ταλθυβιάδαι. Politus.
4. ἄσυλοι ἐς τὸ πωτιλὶς ἐσαι οἱ κήρυκες) Hinc proverbium: *Caduceatori nemo homo noceat*. Caduceum factum eſt a κηρυκίον Doricè pro κηρυκῶν. Salvinus.

5. Αἶψά τι) Sic quidem legit Euſtathius, ut paullò ante monuimus. Alii Αἶψά σι. Politus.
6. σεμνοὶ) Probenius σεμνὼ. reſtè. *Polit.*
7. ὡς Λακεδαίμονα) fortè, ὡς Λακεδαιμονίους. Herodotus: Τοῖσι δὲ ὧν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίῳ ? Ἀγαμέμνονος κήρυκος. Polit.
8. ? Ξέρξῃ) Immo ? Δαρείῳ. Scelus enim illud in Darii legatos admiſſum a Spartanis, ut patet ex Herodoto. *Politus.*
9. ἢ πιάτω τινός) Potius ſubintelligitur κελεύω. *jubeo.* quod eſt ſimplicius; ideoque & verius. *Salvinus.*

ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ φανεῖται. Στρεπτὸν δὲ αὖθις, ἄλλως τ' ἄγυσι τ' λαόν· καὶ ἕτερος κατώγειν τις θριαμβεύειν λέγεται, καὶ παῖδας αἰάγειν· καὶ ὅλως πολυσήμαντόν τὸ ἄγειν ἐστίν, ἔν τε συνθέσει, καὶ ἐν ἀπλότητι. Κεῖται δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ τὸ κλισίηνδε, κατ' ἔλλειψιν καὶ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τῆς δὲ ἐπεκτάσεως, δηλοῦντος τὸ

Rom. p. 111. Πανταχοῦ, ὡς ἑαυτόν ἐστιν ἠϊόνα ἔρχεσθον κλισίηνδε, καὶ ἔρχεσθον εἰς κλισίηνδε, καὶ ἔρχεσθον κλισίηνδε. Οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἠϊόνα ἄλαδε, ὑποκαταβάς, εἰς ἅλα ἔφη σαφέστερον. Ἰστέον δὲ, ὡς ἐν τῷ ἔρχεσθον κλισίηνδε, δύναται καὶ ἡ ἐπὶ προθέσις λείπειν, ὡς δηλοῖ κατωτέρω τὸ, ἐπὶ κλισίας ἰκέσθην.

σκ'. Ὅτι ἐν τῷ, Εἰ δέ κε μὴ δώσειν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι Ἐλθὼν σὺν πλείοσι, τὸ οἷ καὶ βίηιον ἔσται, ἑτέρα γένος ἐστὶ τὸ, πλείοσιν. Ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐλθὼν, ἀφαιρήσομαι τὴν Βρισηίδα σὺν ἄλλοις πολλοῖς τοῖς Ἀχιλλέως κτήμασι, καὶ συμφωνῇ τοῦτο καὶ εἰς τὸ Ἦ Βασιλέως φιλοκτέανον. Τὸ δὲ ἠϊόνα, ὅτι, ἐλθὼν σὺν πλείοσιν ἀνδράσιν, ἀφέλωμαι τὴν Βρισηίδα, ἀγεννές φασί τινες, καὶ βασιλικῆς φωνῆς ἐκ ἄξιον. Δηλίαν γὰρ κατηγορεῖ τοῦ φιλάντου, καὶ, ὡς ὠνειδίσθη, καρδίαν αὐτὸν ἔχειν ἐμφαίνει ἐλάφου. Δύναται μέντοι ἄλλως ἀψόγως καὶ τοῦτο νοηθῆναι, ὡς οἷα καταδημαγωγοῦντος τοῦ Βασιλέως τοὺς Ἕλληνας, ὡς δυναμένους τῷ Ἀχιλλεῖ αὐτεπεξάγεσθαι, φησὶν ὧν καὶ φθάσας εἶπεν, ὅτι, πάρεισί μοι καὶ ἄλλα, οἵ κέ με τιμήσουσι. Ἄλλως τε καὶ, ἐπεὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καθήψατό πως τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ, ὅτε σοὶ μαχήσομαι, ὅτέ τῳ ἄλλῳ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ἀδικησάντων. καὶ ἐν τῷ, ἐπεί με ἀφέλεσθέ γε δόντες. καὶ ἐν τῷ, Αἶψα ἅμα κελαρὺν ἐρύσῃσι νῆϊ μελαίνῃ· ἁρπάζῃ ὁ Βασιλεύς, ὡς ἤδη καὶ οἱ ἄλλοι ἐκπολεμωθέν-

urbem *agunt*, *deducunt*, ut videbitur in libro ϛ. Ac rursus aliter duces exercitum ἄγυσι, *ducunt*: aliterque etiam quis dicitur κατάγειν θρίαμβον, *triumphum ducere*, & παῖδας ἀιάγειν, *pueros educare*. Denique multiplicis variæque verbum significationis est τὸ ἄγειν, *agere*, *seu ducere*, sive compositum id fuerit, sive simplex. Præterea verò positum est hoc loci τὸ κλισίηνδε, *tentorium*, per ellipsin tum præpositionis εἰς, *in*, *ad*, tum etiam epectaseos δε· quum offendat Poëta, idem esse dicere, ἔρχεσθον κλισίηνδε, *ite tentorium*, atque ἔρχεσθον εἰς κλισίην, & ἔρχεσθον κλισίηνδε, *ite ad tentorium*. Atque ita paullò ante, posteaquam dixerat ἅλαδε, multò deinde clarius apertiùsque dicit, εἰς ἅλα, *in mare*. Sciendum tamen est, hoc ipso in loco, ἔρχεσθον κλισίηνδε. *ite tentorium*: intelligi etiam posse ellipsin præpositionis ἐπὶ, *ad*, ut palam inferiùs facit illud: ἐπὶ κλισίας ἰκέσθην. *ad tentoria venerunt*.

CCXX. Quo loci ait: *Quòd si non dederit, egomet ἕλωμαι, ἐλθὼν, σὺν πλείοσι· τὸ οἱ ᾗ βίηιον ἔσται. auferam, veniens, cum pluribus. quod ei etiam horribilius erit*: neutrius generis est illud, πλείοσι, *pluribus*. ita ut sensus hic sit: *cum veniero, Briseidem auferam σὺν ἄλλοις πολλοῖς τοῖς Ἀχιλλέως κτήμασι, cum multis aliis rebus Achillis*. Quod aptè quadrat in avaritiam regis. Sic enim locum hunc explicare, ut perinde sit, ac si dicat, *veniens cum pluribus viris, Briseidem auferam*, indecorum censent nonnulli, regiâque voce indignum. Illud enim metum arguit mittentis, atque, ut ei, tamquam probrum, obiectum fuerat, cum ipsum indicat cor cervi habere. Quamquam id etiam aliter possit sine vitio intelligi, perinde atque rex benevolentiam sibi, gratiamque Græcorum conciliet, & aucupetur, quasi scilicet pares ii sint ineundo certamini cum Achille, de quibus jam dixerat, præsentes sibi & alios adesse, qui sibi honorem deferant. Deinde, quum Achilles verbis suis Græcos quodammodo perstrinxisset, quando ait, se neque cum Agamemnone, neque cum altero quoquam pugnaturum, perinde quasi ceteri etiam Græci injuriâ eum affecissent; itemque, quando verba illa protulit: *quoniam mihi adimitis, quod dedistis*. & illa: *statim stinguis niger fluet per lanceam*: hinc rex futurum confidit, ut alii quoque,

1. ἄγυσι τ' λαόν) Agmen, exercitus, propterea quòd agatur. Virg. *agmen aquarum*. quasi agimen. *Salvinus*.

2. ὡς δηλοῖ κατωτέρω τὸ ἐπὶ κλισίας ἴκεσθον) nec non id, quod habet supra, ἐπὶ κλισίας ἦλθε. *Politus*.

3. Αἶψα ἅμα) Poëta, Αἶψά τι ἅμα, ut legit quidem Eustathius. *Pelit*.

ἀοσμία. videlicet, *absentia*. Et Thucydidis illud: διὰ τὸ ἀ περιτ̃ηχισμα. *propter non circumdatum murum*. videlicet, propterea quòd locus esset immunitus.

CCXXII. Et metus legatos subiit, & reverentia, cum Achillem viderunt: metus, propter intentatas jam antea ab eo minas; reverentia, propter herois illius virtutem. Quocirca de iis narrat, ut timentes ambo, reverentesque regem, steterint. de quibus etiam dixerat, invitos eos isse. Noverant enim, non esse rem illam justam, ad quam proficiscebantur: sed regi tamen obtemperabant. Atque ita etiam alicubi infra Helena metuendum sibi, reverendumque dicit esse Priamum: & ubique metus hic cum reverentiâ conjunctus laudatur, quando eo minores erga majores afficiuntur. Unde illud Poëtæ Tragici: *Metus enim cui adest, & pudor simul, hunc posse salvum esse scito*. Bonos autem verè Principes & reverebitur quispiam, & timebit. Nam malos, quos oderit, tyrannorumque loco habeat, timebit quidem, sed non reverebitur. Porrò τὸ ταρβ̃εαι, *metuere*, *timere*, *pavere*, ut volunt nonnulli, fictum verbum est per onomatopœjam. Verùm alii compositum id vocabulum censent ex ταράσσω, *turbo*, *seu perturbo*, & ex βοή, *vox*, *seu clamor*, *vociferatio*. Conturbantur enim voce ii, qui metu, vel terrore corripiuntur, neque vox ab iis attollitur, neque apti sunt ad edendos clamores; sed ut plurimùm muti efficiuntur. Deinde τὸ αἰδομένῳ, *reveriti*, duplici modo effertur. Nam, etsi fiat id nunc a verbo barytono ἄδω, *revereor*, ut & illud, Αἰδομένων ἀνδρ̃ν. *Verecundantium virorum*: invenitur tamen & circumflexum τὸ αἰδ̃ῶ, *revereor*, ex quo τὸ αἰδ̃ηται, *reveretur*, itemque ἀναίδ̃υμις, *reverens*. Cujusmodi etiam τὸ, ἀσημελέμιτος, ἀσιμελέμε-

1. ἔϊγε) l. ἴϊγε. Polit.
2. ὣ γόε μιν) Homerus: ἐπεὶ ὃ μὲν ἀσπερχὲς βοᾷ Ἀχαιοῖσι. Polit.
3. ὃ τοξοτάων ϑ φόβω, καὶ ὃ αἰδ̃ῶς) ὅπου δέος, ἐκεῖ καὶ αἰδ̃ώς. ubi timor, ibi & pudor. Hesiodus. *Salvinus*.
Epicharmus: Ἔνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδ̃ώς. Polit.
4. Τραγικός τις) Sophocles Ajace v. 1101. *Polit.*
5. σεσῳδύνηται μὲν, οὐκ αἰδ̃εῖται δέ ἄν) Vetus Sophoclis Scholiasta: δέδοι γάρ τις τύραννον, αἰδ̃εῖται μὴν αἰδ̃ῆται. Polit.
6. ὠνοματοπεποίηται) Quasi παρὰ τὸ τέμνω, & περιτέμνω. *tremere, & perturbari*. Salvinus.
7. ἀπὸ τ̃ ταράσσω, καὶ τ̃ βοή) Herodiano tamen ἐν τ̃ περὶ παθ̃ν dici videtur τύραβος, καὶ συγκοπ̃ῇ, τάραβος. Alias ejus παρασημάς vide apud Etymologum. *Polit.*
8. αἰδῶ) Αἰδομαι, & Αἰδέομαι. Hom. Αἰδόμενοι Τρῶας. Virg. *timeo Danaos*: Salvin.
9. Αἰδομένων ἀνδρ̃ν) Poëta: Αἰδομένων τ' ἀνδρ̃ῶν. Polit.
10. αἰδ̃ῆται) Poëta supra, αἰδ̃εῖται. Polit.

ὁ αἰ-

Ἀχιλλέα βασιλικοὶ ὄντες (δουλοπρεπὲς γὰρ τῷ τοιῷδε) παροξύνειν δὲ οὐκ ἐτόλμων. Διὸ σιωπῶντες ἵστανται. Καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ σιγᾷ ὁ Χρύσης, ἀσπολαβὼν τὴν Χρυσηίδα· ἐφη δ' ὅτε ἀχαριστῆσαι οὐκ ἦν (ἔχη γὰρ τὸ παθούμενον) ὅτε μὲν εὐχάριστόν τι λαλεῖν, μεμιμημένος τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπειλὴν, καὶ ἤδως, ὅτι ἀκόντων Ἑλλήνων ἔσχε τὴν θυγατέρα. Εὑρήσεις δὲ καὶ ἄλλα πρόσωπα σιωπῶντα παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὰ μὲν, διὰ φόβον· τὰ δὲ, διὰ πάθος, ἢ διὰ θάμβος, ὡς καὶ ἡ Βρισηὶς ἐνταῦθα θαμβουμένη σιγᾷ. Καὶ θαυμάσῃς τὸν Ποιητὴν, ὥσπερ λέγοντα, ὅτω δὴ καὶ σιωπῶντα. Εἶδος δὲ πάσης σιωπῆς ἐστὶ καὶ ἡ ἔλλειψις. διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται, ἐν καιρῷ καὶ αὐτὴ καὶ ἐλλόγως γινομένη παρὰ τῷ Ποιητῇ. Διαφέρει δὲ σιγῆς, ὅτι αὐτὴ μὲν ὡς τὸ παντελὲς σιωπᾷ τὰ τοῦ πράγματος· ἡ δὲ ἔλλειψις, τὸ μὲν λέγει, τὸ δ' οὔ.

Salvete, præcones, Jovis nuncii, atque etiam hominum!
Propiùs accedite: non mihi vos in culpâ, sed Agamemnon,
Qui vos præmisit, Briseidis causâ puellæ.
Quare age, generose Patrocle, educ puellam,
Ipsique trade ducendam. Idem verò testes sunto
Coram diis beatis, coramque mortalibus hominibus,
Et coram rege immiti, si unquam posthac
Opus me fuerit ad sævam pestem arcendam
Ab aliis. Certè enim ille pernicioſis consiliis furit.

σκδ'. Ὅτι ὕτω συνετὸς, καὶ εὐσταθὴς ὁ Ἀχιλλεὺς, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, ὥς τε τοὺς κήρυκας ἰδὼν διὰ τὴν Βρισηίδα ἐλθόντας, οὐκ ἔτι, ὡς πρὶν, ὀξύνεται πρὸς θυμὸν, ἀλλὰ μετριοπαθῶν καὶ μόνον πεπαθὼς τὸ μὴ γηθῆσαι, πρῶτα μὲν προσφωνῶν τοὺς κήρυκας, ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἔχη. Χαίρετε γάρ, φησι, κήρυκες. Εἶτα καὶ τοῦ βασιλέως, οἷα ἀκὸς, καθάπτεται, ἀκούσων ἐξ ἐκείνου, ὅπερ αὐτὸ μάλιστα, τὸ, ἀπόντα με καὶ τύπτε.

CCXXIV. Eâ est prudentiâ, constantiâque animi Achilles, quemadmodum etiam paullò post dicturi sumus, ut, visis legatis, qui ad repetendam Briseidem venerant, non ampliùs, ut antea, ad iram concitetur; sed modum in dolore animi teneat, ac tantùm lætitiâ non afficiatur. Ac primùm legatos salutat, quod ipse non debet. *Salvete enim*, inquit, *præcones*. Deinde etiam regem, ut credibile erat, verbis suis perstringit, ita ut ex eo, si id quidem comperiat, auditurus sit illud: *absentem me etiam verbera*.

Ve-

1. λαλῆ) Malim, λαλῶν. Polit.

2. Ἄνσσον) Sic προτιμωμένως Editio Florentina, cæteræque omnes editiones. *Polit.*

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Ἄσσον ἴτ'· οὐ μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
Ὅς σφωε πρὸς, Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεες, ἔξαγε κούρην,
Καί σφιν δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων,
Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καὶ πρὸς τὸν βασιλῆος ἀτηρὸν, αἴθοπα δ' αὖτε
Νηλεὲς ἦμαρ ὀφέλλει ἀμύνεμεν ἄμμιν ἅπασιν
Τοῖς ἄλλοις. ἢ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.

de adverbio poſtea fuſiùs dicemus. Diſquirere autem oportet, an id ipſum planè, & quæ ejuſdem ſunt notæ, circumflectantur.

CCXXV. Inter amicos neceſſarioſque Achillis, primas tenebat Menœtii filius Patroclus, ut poſtea oſtenderur. Dictus hic dupliciter, tum Πάτροκλος, *Patroclus*, ut Ἐτεόκλος, *Eteoclus*; tum Πατροκλῆς, *Patrocles*, ut Ἐτεοκλῆς, *Eteocles*. Ideoque vocativus hoc loci eſt, ὦ Πατρόκλεις, *o Patrocles*, ut τὸ, ὦ Ἡράκλεις, *o Hercules*. Dicit enim: Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην. *Quare age, generoſe Patrocles, educ puellam*. Et vide τὸ ἔξαγε, *educ*. Non enim dicit, ἔνεγκε, *effer*: quia τὸ ἐκφέρειν, *efferre*, dicitur de re inanimâ, vel cadavere: ut & τὸ φέρειν, *ferre*, itemque ἡ ἐκφορά, *elatio*. Κούρην porrò, *ſeu puellam*, etiam nunc vocat Briſeidem, tamquam juvenem, ſive adoleſcentulam: quam infra appellat quoque mulierem, cum ait: *Ipſa autem invita mulier ibat*. Sciendum autem eſt id, quod vetus hiſtoria de Patroclo tradit, generis eum propinquitate conjunctum fuiſſe cum Achille. Affertur enim teſtimonium Heſiodi, qui Patrocli patrem Menœtium, fratrem fuiſſe dicit Pelei: ut ſic ambo conſobrini ſint inter ſeſe. Verùm alii Jovis filium Myrmidonem memorant: hunc patrem fuiſſe Actoris, qui, uxore ductâ Æginâ, poſteaquam illa ex Jove Æacum peperarat, Menœtium ſuſceperit: cujus Menœtii filius Patroclus. Hac ergo ratione Æginæ ex diverſo patre filii, Æacus, & Menœtius. Atque ita rurſus juſta, & legitima eſt inter Patroclum, atque Achillem cognatio. Ceterùm τὸ Μενοίτιος, *Menœtius*, pleonaſmum habet τοῦ ἰ, tamquam ex μένος, *animus, vel impetus animi*: quemadmodum & in Odyſſeâ τὸ, φιλοίτιος, *Philœtius*, ex φίλος, *amicus*. Et ſic etiam τὸ θυμοίτης, *Thymœta*; nec non apud Theocritum τὸ Δαμοίτας, *Damœta*, ex θυμὸς, *animus*, & δῆμος, *populus*. Ad hæc, vide verba illa: Ἀλλ' ἄγ', ἔξαγε. *Quare age, educito*. ex quibus τὸ ἔξαγε, *educito*, purum putum eſt Imperativum. At verò τὸ ἄγε, *age*, trita jam

res

1. γαμέοντες) Malim γημέοντες. ut & paullò poſt γημέων, non γαμέων. Eſt enim κάμνω ex γημέων. At verò γαμέων Doricum eſt. *Politus.*

2. Ἶρις) Iris tamen, nuncia Junonis. Virg. *Irin de cœlo miſit Saturnia Juno*. Salvianus.

3. ὀξ Ἕρμοῦ) Heſychius: ἀπὸ Κόρυτος τοῦ Ἕρμοῦ. Polit.

4. αὐθρῶν π) lego, αὐθρῶν δέ. Polit.

5. Εἰ δὲ ἀκριβῶς πειρασόμεθα) ἄσαν quum fiat ab ἔγγιον, prima eſt poſitione tantùm producta. quare non videtur in canonem incidere, qui ait: Diſyllaborum quando prima longa eſt, ſecunda brevis; prima circumflexa eſto. debet enim prima eſſe longa ὁ δίσπ, οἶκος εὐσπ. *Salvianus.*

6. ἐκφέρειν, ὅτι αὐξύχω) Terentius in Andriâ. *Efferunt imus.* Salv.

7. τὸ φέρειν) ἄγειν, καὶ φέρειν. proverbii loco: *agere & ferre*, idem ac ſus, deque ferre. Aguntur res animatæ, feruntur inanimæ. *Salvin.*

8. γυναῖκα) *Mulier* vocatur ob ſexum; *puella* ob ætatem. *Salvin.*

9. τὸ, Δαμοίτας) l. τὸ, Δαμοίτας. Politus.

Ἰλιον, ἔασον καὶ ἀοσσητὴν καὶ ῥηϊδίαν τὴν ἐκ τοίης μελάθρου ἑλοῦσαν πλατύτερον. [5] Εἰ δὲ ἀκριβῶς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, χρὴ ζητῆσαι. *Bas. p. 85.*

σκέ. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς τῶν φίλων ἦν Ἀχιλλεῖ, ὁ τοῦ Μενοιτίου Πάτροκλος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. καὶ ὅτι διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται, ὡς Ἐτέοκλος, καὶ Πατροκλῆς, ὡς Ἐτεοκλῆς. Διὸ καὶ ἡ κλητικὴ ἐνταῦθα, ὦ Πατρόκλεις, ἐστὶν, ὡς τὸ, ὦ Ἡράκλεις. Φησὶ γάρ. Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην. Καὶ ὅρα τὸ, ἔξαγε. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἤνεγκεν, ἔκφερε. Τὸ γὰρ ἐκφέρειν, ἐπὶ ἀψύχου, ὡς καὶ [7] τὸ φέρειν, καὶ ἡ ἐκφορά. Κούρην δὲ τὴν Βρισηΐδα καὶ νῦν φησὶν, ὡς νεάνιδα. Παρακατιὼν δὲ, καὶ [8] γυναῖκα ἐρεῖ αὐτήν. Ἦ δ' ἀέκουσα γυνὴ κίεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῆ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα, ὅτι Ἡσίοδος φησὶ, Μενοίτιον, τὸν Πατρόκλου πατέρα, Πηλέως ὄντα ἀδελφόν. ὡς ὄντα αὐταναψιὰς ἄντως ἀμφοτέρας ἀλλήλας. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Διὸς, Μυρμιδόνα· ἢ Ἄκτορα, ὃς Αἴγιναν γήμας, μετὰ τὸ λεκεῖν τὸν ἐκ Διὸς Αἰακὸν, ποιῆται Μενοίτιον· ἢ Πάτροκλος. Τούτῳ τοίνυν τῷ λόγῳ, Αἰγίνης παῖδες ἀμφιπάτορες, Αἰακὸς, καὶ Μενοίτιος. Καὶ ἄντα πάλιν γνησία συγγένεια τοῦ Πατρόκλου, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως. Τὸ δὲ Μενοίτιος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἰ, ὡς ἐκ τοῦ μένος· καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, Φιλοίτιος, ἐκ τοῦ, φίλος. Οὕτω δὲ καὶ τὸ, Θυμοίτης, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ τὸ, Δαμοίτας, ἀπὸ τοῦ θυμὸς, καὶ δῆμος. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, Ἀλλ' ἄγ', ἔξαγε. ὧν τὸ μὲν ἔξαγε, καθαρῶς ἐστι προστακτικόν· τὸ δὲ ἄγε, τέτριφται,

nem incidere, qui ait: Diſyllaborum quando prima longa eſt, ſecunda brevis; prima circumflexa eſto. debet enim prima eſſe longa ὁ δίσπ, οἶκος εὐσπ. *Salvianus.*

6. ἐκφέρειν, ὅτι αὐξύχου) Terentius in Andriâ. *Efferunt imus.* Salv.

7. τὸ φέρειν) ἄγειν, καὶ φέρειν. proverbii loco: *agere & ferre*, idem ac ſus, deque ferre. Aguntur res animatæ, feruntur inanimæ. *Salvin.*

8. γυναῖκα) *Mulier* vocatur ob ſexum; *puella* ob ætatem. *Salvin.*

9. τὸ, Δαμοίτας) l. τὸ, Δαμοίτας. Politus.

μέσως πως ἔφρασεν, ἠσῶν· εἰ δ' ἄρα λωΐτερον γήθησεν Ἀχιλλεύς, ὅπερ δηλοῖ τὸ μὴ πάνυ αὐτὸν δυσχεραίνειν. Διὸ καὶ ἑτοίμως ἔλυ γυναῖκα δίδωσι. Δύναται μέντοι τὸ ἐκ ἐγκήτισε, καὶ ἄκραν λύπην σημαίνειν, ἐάν περ μετ' ὀλίγα καὶ δακρύῃ ὁ Ἀχιλλεύς. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅπως δεξιῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς σκῶμμα τῷ βασιλέως παρέρριψε τὸ, ἀπηνῆ αὐτὸν πρασσιπόλιν, ὡς μὴ δέον ὄν, ἅτινος εὐξύνου ἀπηνῆ τ' βασιλέα εἶναι. Ἀπηνὴς δὲ, κοινῶς μὲν, ὁ σκληρὸς, καὶ ἐναντίως πρὸς τ' εὐνῆ. Ἀθικοὶ δὲ ἀπηνεῖς, καὶ τὸ ἀπωλὲς [3] ἄπω αἴνω ἔλεγον, ἤτοι τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις πικρόδηλοι, φράζων τι καὶ δριμὺ ἐκεῖνος, διὰ τὸ καὶ [4] ἀγρίως τοὺς τοιούτους καλεῖν. Σημείωσαι δέ, ὡς ἐν τῷ, πρὸς τὸν βασιλῆος ἀπηνέος, ἡ πάνυ [5] ἀπιθάνη ἐστὶν ἡ φράσις. Τὸ γὰρ κοινότερον, πρὸς τὸν ἀπηνέος βασιλέως. Αἴτιον δὲ τοῦ συσχεθῆναι τὴν φράσιν, ὁ θυμὸς τοῦ λαλοῦντος. ὃ καὶ ἐν ἄλλοις φήνεται.

σκζ'. Οἱ πολλοὶ τῶν εὐθέων μονάζουσι, πλαγίας μὴ ἔχοντας, ἀλλ' οἷον σκηρύσσοντας τὴν μετ' αὐτοὺς πτῶσιν. Αὐτίκα τὸ, γυνὴ, ἔτε γενικὴν ἔχει, ἔτε τὰς ἑξῆς πτώσεις, εἰ μὴ τῆς αἰτιατικῆς [6] Γυναῖ γὰρ εὑρῆσθαι λέγουσί τινες τὴν πάλαι. Οὕτως οὐδὲ τὸ ὕδωρ, πλούσιος ἔχει πλαγίας, οὐδὲ ὁ μάρτυς, οὐδὲ τὸ ἦδος, ὃ δηλοῖ τὸ ἡδονικόν· οὐδὲ τὸ ὄφελος, οὐδὲ τὸ ἦτορ, οὐδὲ ἄλλα πολλά. Ὥσπερ δὲ πολλοὶ τῶν εὐθέων, ὡς εἴρηται, πλαγίας οὐκ ἔχουσιν, οὕτω καὶ πολλοὶ τῶν πλαγίων, ὀρφανοί εἰσιν, ὥσπερ μητέρων, τῶν εὐθέων. Αὐτίκα ἡ τοῦ μάρτυρος γενικὴ, εὐ-

præ mulierem concedit. Quamquam, quod dicitur, *Iratum non esse Achillem*, denotare etiam possit dolorem summum animi: siquidem paullò post hic ipse Achilles illacrymatur. Cæterùm tu, velim, observes, quàm dexterè aptèque Achilles in dicterium adversùs regem detorqueat id, quod de illo dicit, dum eum appellat ἀπηνῆ, *inmitem*, *sævum*, *inhumanum*: perinde atque regem minimè deceat, sic statim esse immitem. Porrò ἀπηνὴς, ex communi usu, durus est, ac rigidus, contra atque ὁ ἠνὸς, *bonus*, *ac mitis*. Verùm Attici ἀπηνὲς id etiam vocabant, quod esset generatim ἀπὸ αἴνου, *remotum a Laude*, sive insulsum atque imperitum, ut subdocet Comicus in Nubibus: ubi ille satis acriter, & asperè loquitur, eo quòd hujusce modi homines, feros vocet, atque agrestes. Observa tamen, quo loci dicit, πρὸς τὸν βασιλῆος ἀπηνέος, *coram rege ipsò immiti*, phrasin hanc non esse admodùm usitatam. Communius enim est τὸ πρὸς τὸν ἀπηνέα βασιλέα, *coram immiti ipsò rege*. Caussa verò confundendæ hujus phraseos, ira est loquentis. quod in aliis item locis apparet.

CCXXVII. Solitarii sunt plerique rectorum, eo quòd obliquos non habeant; sed quadam veluti sterilitate in suis casibus laborent. Jam nunc τὸ γυνὴ, *mulier*, neque genitivum habet, neque reliquos deinceps casus, præter accusativum. Affirmant enim nonnulli antiquorum, inveniri γυναῖ, *mulierem*. Sic neque casus obliquos habet τὸ ὕδωρ, *aqua*; neque ὁ μάρτυς, *testis*; neque τὸ ἦδος, quod voluptatem, sive jucunditatem; significat; neque τὸ ὄφελος, *utilitas*; neque τὸ ἦτορ, *animus*; neque alia multa. Quemadmodum autem rectorum plerique, ut dictum est, obliquos non habent; sic & plerique obliquorum, orbi sunt, veluti parentibus quibusdam, suis nominativis. Ecce tibi statim genitivus τοῦ μάρτυρ-

τε-

1. καθὰ πολλαχοῦ τοῦ τί εἰσι) Scil hæc adverbia adhortandi ὄχε. & εἶρε, nata sunt ex imperativis, vel potiùs imperativa sunt ab origine. Nec refert, ut cum plurali conjungantur. nam quasi personam aliquam singulam spectant e pluribus. *Salvinus*.

2. τὸ φιλομαθέστατον) Virg. 6. *Omnia prætexi, atque animo micum ante parari.* Salvin.

3. ἅτινος εἶναι) ut & Etymologo ἀπηνὴς, ὁ ἀπείρων τ' αἰνεῖσθαι. ὁ ἴσως, ἀπαίδευτος. Polit.

4. ἀγρίως τοὺς τοιούτους) ut cum dicit Aristophanes Ἀχαΐν τινων τοῦ λαοῦ τῶνδε. Polit.

Catull. *Pleni vanis, & infestiarum*. Virg. *Aut illaudati nec sciti Busiridis aræ. Et Aulum Gellium*. Salvin.

5. ἀπιθάνη) fortè legendum συνήθης, ideft, non valde consuetam hanc esse locutionem. *Salvin.*

6. Γυναῖ γὰρ εὑρῆσθαι) apud Phereeratem: Ὡς ἄπιστον ἐστί, τὴν μητρὶ ἄπαιν, καὶ γυναῖ. Idem etiam dicit γυνᾶς. Politus.

men eſt heteroclitum: quia genitivus Διὸς, *Jovis*, formatus eſt, atque inflexus a nominativo inuſitato. Eſt enim Δίς, Διὸς, *Juppiter, Jovis*, ut κίς, κὸς, ideſt, *vermis*. ita ut qui exiſtimatur Rectus τῦ Διὸς, *Jovis*, ὁ Ζεὺς, *Juppiter*, opinionem hujuſmodi fruſtretur. Quoniam verò τὸ Ζεὺς non declinatur, & τὸ Δίς, voce convenit cum adverbio δὶς, *bis*; ſilentio ideirco præteritus eſt cohærens nominativus τῦ Διὸς, *Jovis*; ejuſque loco propoſitum eſt heteroclitum nomen τὸ Ζεὺς, tamquam communius. Eſt enim magis in uſu ὁ Ζεὺς, quàm ὁ Ζὰν, ὁ Ζὴν, ὁ Δὶς, ὁ Δὰν, & quæcumque alia apud antiquum Grammaticum leguntur. Quid autem in cauſsâ ſit, quamobrem non declinetur τὸ Ζεὺς, in fine hujus libri explicabitur.

CCXXVIII. Sciendum porrò eſt, idem etiam aliquando in verbis contingere. Ut, exempli cauſsâ, reperiuntur apud veteres ὀμβρίζω, *imbre rigo, vel madefacio*, & ϛαθμίζω, *pondero*. Eorum tamen Futura, ſive universè deducta ex iis Tempora, non reperiuntur: ſed τὸ ὤμβρησε, *pluit, ſive imbre rigavit*, & τὸ ἐϛάθμησε, *ponderavit*, ſcribuntur per η, tamquam a Thematis, ὀμβρῶ, *pluo*, & ϛαθμῶ, *pondero*. Illud etiam ſciendum, pleroſque ſcilicet genitivorum deſinentium in ὁς, per quemdam veluti recurſum, tranſire in nominativum: ut cum ex Τρωὸς, Τρωὸς, *Troos*, *Troïs*, fit ὁ Τρωὶς, *Trous*. videlicet Troicus, vel Trojanus. ex quo etiam Τρωαὶ ἵπποι, *equæ Troæ*. ideſt, *Troicæ, vel Troianæ*. Sic δμὼς, δμωὸς, *ſervus, ſervi*. unde ὁ δμωὶς, *ſervus, vel miniſter*. ex quo item δμωαὶ, *famulæ, vel ancillæ*. Ὁ φύλαξ, φύλακος, *cuſtos, cuſtodis*. unde ὁ φύλακος, *cuſtos*. Ἑκατόγχειρ, ἑκατόγχειρος, *centimanus, centimani*. unde ὁ ἑκατόγχειρος. Μάρτυς, μάρτυρος, *teſtis*. unde ὁ μάρτυρος, *teſtis*. Ἰτὼν, ἰτῶνος, *itinerans*. unde τὸ ἰτῶνος, *itinerantis*. Ἀγὼν, ἀγῶνος, *certamen*. unde ὁ ἀγῶνος, *certaminis*. Ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *radius*. unde ἡ ἀκτῖνος, *radii*. Ἀλὼ, ἀλοῦς, *area*. unde ἡ ἀλοῦς, *areæ*. Ἀλὼ, ἀλόος, *area*. unde ἡ ἀλόος, *areæ*. Ἀλὼ, ἀλῶος, *area*. unde ἡ ἀλῶος, *areæ*. Ἀλὼ, ἀλῶ, *area*. unde ἡ ἀλῶ, *areæ

μάρτυροι, ἀπὸ τῆς ὁ μάρτυρος εὐθείας, οἷον· Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.

σκθ'. Ἔτι ἰστέον, ὡς τὸ, μάρτυροι ἔστων [1] πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τῆ βασιλέως, ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν θεῶν, καὶ ἀνθρώπων, καὶ βασιλέως. Παραδεκτικὸς δὲ ὁ λόγος, ὡς δέον ἐν ἀπαρτίσεναι θεῷ τὰ πολλὰ τῶν ἐν ἡμῖν. Διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς μᾶλλον οὕτω τιμᾶται, ἢπερ ἐὰν ἠμύνατο τὸ λυπήσαντα. Σημήνασαι δὲ καὶ, ὅτι, ὁπηνίκα, ὡς ἐν παρακλήσει, φαμέν, πρὸς τῆς Τριάδος, ἢ πρὸς τοῦ θεοῦ, ἢ πρὸς τοῦ λόγου, ἢ πρὸς τῆς φιλίας αὐτῆς, ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, ἡ πρὸς πρόθεσις καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐπὶ τοιαύτης τινὸς ἐλήφθησαν σημασίας. Ὁπηνίκα δὲ ἄν τις, πρὸς καλῶν, ἢ [2] πρὸς κακῶν ἔναί τι, ἕτερόν ἐν τοῖς ἰδιώταις ἐστὶ σημαινόμενον τῆς προθέσεως. Ἄλλοτε δὲ αὖ πάλιν ἐν τῷ, [3] πρὸς σοῦ εἶμι. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, πρὸς ἄλλης ἰσὸν ὑφάμοις. ὃ φησὶ που Ὅμηρος. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι ἀντιδιαιρεῖ τὸ μάκαρα, καὶ τὸ θνητὸν, ὡς τῷ ἀνθρώπων μὲν θνητῶν ὄντων, μακάρων δὲ τῷ θεῶν, ἤτοι ἀθανάτων, ὡς μὴ ὑποπεσεῖν στοίχων κηρὶ, τητέσι, θνητηφόρῳ μοίρᾳ. Καὶ ὅτι, κατὰ σχῆμα ἐξοχῆς, ἐπαινεῖται τὸ βασιλέα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἐχώρισεν. ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου τὸ Πάτροκλον τῶν λοιπῶν ἑτάρων τῆς Ἀχιλλέως, ὅτε ἔφη· σύν τε Μυρτιάδῃ, καὶ οἷς ἑτάροισι. Τὸ δὲ, μάρτυροι ἔστων, ἀρχαϊκῶς Ἀττικίζεται, καλὰ ἔθος συνήθως ἐν μέτροις δυικὰ ὀνόματα πληθυντικοῖς ῥήμασιν, ἀλλὰ καὶ πληθυντικὰ ἑνικοῖς, καὶ ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ ἔστων, ἢ [4] ἐκ τοῦ ἔστωσαν συγκόπτεται, ἢ ἐκ τοῦ ἔστω γίνεται ἐπικῶς γένοιτο, προσλήψει τοῦ ν'.

σλ' Ὅτι

1. πρός π θεῶν) Πρὸς θεῶν, *per deos*, juramenti formula, ita, credo, concipitur, tanquam subintelligatur ὄψιν. πρὸς ὄψιν θεῶν. *ad aspectum deorum, coram dis.* Salvinus.

2. πρὸς κακῶν) ut integra oratio expleatur, forte subintelligendum μέρος. *ad partem malorum*, idest, *a parte malorum*: vel τὸ πρᾶγμα, τὸ χρῆμα, *res, negotium*. idest, *ad rem malorum, a malis*. Aristophanes in Nubibus in princ. Ω Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα ὡς τοκάδες ἴσαν Ἀτέρμονες. ὦδινεν· ἡμῖν χωσ. ουσαι; Muretus vertit: *Rex Jupiter! quam immensa res est nidium! Numquamne, pulsâ nocte, nascetur dies?* Salvinus.

3. πρός σου εἰμί) idest, *a parte tuâ sum*; *a te flo*. Salvin.

4. ἐκ τοῦ ἔστωσαν) ἔστων pro ἔστωσαν, *sunto*, imperativus romanis, &, ut ita dicam, legalis. Nam legum & edictorum est proprius modus στοιεῖν, *facimato*. ποιεῖσθαι. *effamator*. Salvin.

μάρτυροι ἔστω. *& Jupiter nobis testis esto.*

CCXXIX. Ad hæc sciendum, τὸ, μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τῆ βασιλέως. *testes sunto tum apud deos beatos, tum apud mortales homines, tum apud regem:* perinde esse, ac si diceret: *coram diis, hominibusque, & rege.* Quæ verba eò pertinent, ut doceant, pleraſque res noſtras committendas, referendaſque eſſe deo. Quare & Achilles majorem ſic honoren conſequitur, quàm ſi illatæ ſibi injuriæ auctorem ultus fuiſſet. Deinde tu, velim, obſerves, quando, veluti deprecando obteſtandoque, dicimus, πρὸς τῆς Τριάδος, *per Triadem;* vel πρὸς τοῦ θεοῦ, *per deum;* vel πρὸς τοῦ λόγου, *per Verbum;* vel πρὸς τῆς φιλίας αὐτῆς, *per amicitiam ipſam*, & quæcumque alia ſunt hujus generis, in hujuſcemodi locutionibus, ſimili ferè ſenſu accipi præpoſitionem πρός. Quando verò quis dicit, aliquid eſſe πρὸς καλῶν, *pro bonis, ſive bonum, commodum, ſalubre;* aut πρὸς κακῶν, *pro malis, ſive malum, incommodum, noxium;* in hoc loquendi genere diverſam eſſe præpoſitionis hujus ſignificationem: eamque rurſus diverſam eſſe, cum quis dicit: πρὸς σοῦ εἰμι. *a te ſto, ſive a partibus tuis.* ut & quo loci ait Homerus: πρὸς ἄλλης ἰσὸν ὑφαίνοις. *ſub alienæ imperio telam texueris.* Præterea vide, ut ex oppoſito ſeparet, ac diſtinguat τὸ μάκαρα, *beatum*, & τὸ θνητὸν, *mortalem*. ita ut homines quidem ſint mortales; dii verò, beati, ſive immortales, utpote qui obnoxii minimè ſunt κηρὶ, *fato*, hoc eſt, funeſtæ ſorti, ac lethali. Vide etiam, ut regem hoc loci, per figuram exoches, ſive excellentiæ, a reliquis hominibus ſecernat. ut & antea Patroclum a reliquis Achillis ſodalibus, quando ait: *cumque Mœnetiade, & ſuis commilitonibus.* Quod autem dicit, μάρτυροι ἔστων, *teſtes ſunto*, antiquum Atticiſmum redolet, pro conſuetudine conſtruendi non modò nomina dualia cum verbis pluralibus; ſed etiam pluralia cum ſingularibus. & vice verſâ. Ubi τὸ ἔστων, *ſunto*, aut per ſyncopen contractum eſt ex ἔστωσαν, *ſunto*, aut factum eſt ex tertiâ ſingulari ἔστω, *eſto*, aſſumpto τῷ ν'.

CCXXX. Quo

Lacrymans, & ſociis ſtatim ſedit ſeorſum ſeparatus,
Ad littus maris cani, inſpiciens nigrum pontum, 350
Et multum matri chara ſupplicavit, manus porrigens:
O mater, quandoquidem me peperiſti, brevi ævo duraturum.

Δακρύσας, ἑτάροιο ἄφαρ ἵζετο νόσφι λιασθείς,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ἐρέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Πολλὰ δὶ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρέγνυς·
Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτικές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,

CCXXXI. Viri prudentis, maximèque ingenioſi, proprium eſt, tum ea ſimul intelligere, quæ ſunt ante ſeſe, hoc eſt, præterita, tum ea, quæ a tergo, hoc eſt, futura, atque ex præteritis conjecturam facere de futuris, cujuſmodi erunt. Quocirca Achilles vitio dat Agamemnoni, quòd nequeat ſimul ante ſe, & poſt ſe, inſpicere. hoc eſt, quòd minimè intelligat, quemadmodum quæ antea in bello geſta fuerant, ita & quæ in poſterum gerenda erunt, Achillis ductu ea eſſe perficienda: & neque illa ſine Achille peragi potuiſſe, quando, citra noxam, ac diſcrimen ſui, manus cum hoſtibus conſerebant, neque ſine Achille peragi poſſe, quæ deinceps reſtabunt. Non ergo ex rebus, quæ fortiter olim, ac præclarè geſtæ erant, ſimul per conjecturam providet, quid reliquo deinceps tempore ſit futurum. Et nunc quidem ſic eum reprehendit, qui una, hoc eſt, ſimul, uno puncto temporis, non cernit ea, quæ ſunt ante ſe, & quæ retro; ſed, ut de rebus futuris erudiatur, ſequentia tempora expectat. Verùm infra ſenem laudat, qui ſimul ante, & retrorſum adſpiciat. Sciendum autem eſt, lepidè id dictum, & urbanè, & per hyperbolen quamdam Poëticam. Siquis enim mente admodum attentâ ſit, ac perſpicaci, quique non ea tantùm videat, quæ ſunt inter pedes, neque in iis tantùm, quæ ſunt præ oculis, acquieſcat, quæ quidem ante eſſe, ſive coram adeſſe, meritò dicantur; ſed, converſo veluti capite, quidpiam etiam proſpiciat eorum, quæ ſunt retrorſum, ſive quæ non ſunt ante viſa, neque in oculis poſita: illum Poëtica licentia tum ea dicit cernere, quæ ſunt ante, tum ea, quæ ſunt retro, veluti hominem, qui ſubitò ac faci-

σλά. Ὅτι ἀνδρὸς φρονίμου, καὶ ἀγχινοήτου ἴδιον τὸ, ἅμα νοεῖν τά τε πρόσω, τουτέστι, τὰ παρελθόντα, καὶ τὰ ὀπίσω, τουτέστι, τὰ μέλλοντα, καὶ ἐκ τῶν παρελπλυθότων στοχάζεσθαι, οἷα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσται. Διόπερ Ἀχιλλεὺς αἰτιᾶται τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπεὶ οὐκ οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω, καὶ ὀπίσω, λατέσιν, ἐπεὶ οὐκ οἶδεν, ὅτι, ὥσπερ τὰ πρὸ αὐτοῦ δι' ἐμοῦ πολεμαρχοῦντος ἐτύγχανο, οὕτω καὶ τὰ ἐπίλοιπα· καὶ ὅτε ἐκεῖνα ἐμοῦ δίχα, ἢ δι' ὧν σοὶ ἐμάχοντο, ὅτε λαὶ μέλλοντα λαῶν. Οὔκουν ἐκ τῶν γενομένων ἀριστευμάτων ἅμα καταστοχάζεται, καὶ οἷα ἔσται τὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου. Καὶ τὸν μὲν οὕτω ψέγει τὸν μὴ ἅμα, τουτέστιν, ὁμοῦ ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ, λαὶ τε πρόσω, καὶ τὰ ὀπίσω βλέποντα, ἀλλα ἀναμένοντα τὸν ἐπιόντα χρόνον, ἵνα διδασκαλίαν τῶν ἀποβησομένων. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἐπαινέσει γέροντα, ὃς ἅμα πρόσω, καὶ ὀπίσω λεύσει. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀστεῖον τὸ νόημα, καὶ ποιητικόν τινα ἔχον ὑπερβολήν. Τὸν γὰρ πάνυ προσεκτικὸν, καὶ ἀγχίνουν, καὶ μὴ μόνα τὰ ἐν ποσὶν ὁρῶντα, μηδὲ τοῖς πρὸ ὀφθαλμῶν μόνοις ἀρκούμενον, ἅπερ ἐνίοτε ἂν ἔμπροσθεν λέγοιντο, ἀλλά τι ἐπιστρεπτικῶς προβλέποντα καὶ τῶν ὀπίσω, ἤτοι τῶν μὴ προόντων, μηδ' ἐν ὀφθαλμοῖς κειμένων· ἐκεῖνον βλέπειν τά τε ἔμπροσθεν ἡ Ποίησις λέγει, καὶ λαὶ ὄπισθεν, ὡς ἀγχίστροφον, καὶ ζώ- *Bas. p. 87.*

1. ἀ δυμὸς) ἀντὶ τῦ δυμὸς, mutatione unius aſpiratæ in aliam, derivatur fumus. & δυμιᾶν, ſuffire. ἀναδυμίασις, exhalatio. Salvianus.

2. χάψαι, ὀλοῖσι φρεσὶ) lege, χάψαι, ὀλοιῇσι φρεσὶν. Heſychius: ὀλοιῇσιν, ὀλεθρίαις. Ita lego Heſychium. Perperam ibi vulgò, per metathesin litterarum, ὀλισθήσιν. Politus.

3. Θυάδες αἱ Βάκχαι) quæ & Μαινάδες. Heſychius: Θυάς, βακχίς· αἱ δὲ, μαινάς. Polit.

4. Θύσται παρὰ Λυκόφρονι) Sic Θύσηνιν apud Lycophronem explicat Scholiaſta, ἢ Βάκχας, παρὰ τὸ θύω, τὸ ἅρμα, Θύσται λεγομένας. Polit.

5. δι' ὧν) Malim, δι' ἃ. i. e. *Achillis*. Polit.

Βρισηίδος ἀφαιρεθὴς, δακρύει. Καὶ μεθ' ὀλίγα, δακρυχέων προκαλεῖται τὴν μητέρα, ὡς βαρυσπαράχων. Καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ὁ Ἀγαμέμνων, οἷα κρήνη μελάνυδρος, προρρεῖ τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Πάτροκλος δέ που, ὡς κόρη νηπία, δακρύει. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡρώων, ὁμοιά τινα πάσχουσι. Καὶ ἄλλως δὲ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, οὐδὲν κωλύει, ἐὰν Ἀχιλλεὺς ἄρτι ἀχθόμενος, δακρύῃ, παθῶν λύπην. [1] Οὐ γὰρ ἀπαθὴς ὁ σπουδαῖος, [2] ἀλλὰ μετριοπαθής. Ἀρκεῖ δὲ αὐτῷ, ὅτι μὴ ἀντελάβετο τῆς Βρισηίδος, μὴ ὅτι ἠδέως ἦσε βαρὺ πρὸς τοὺς κήρυκας, ἠδὲ ἔπραξεν. Εἰ δὲ δακρύει, μέτριον τοῦτο πάθος, καὶ ἡ παιδεία ἐπίμορφον. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτο αἰδεῖται ποιῶν. Διὸ καὶ νόσφι τῶν ἑταίρων ἐζόμενος, δακρύει, ὅτι ἠτίμωται. Οὐ γὰρ φιλογύνης ὁ νεανίας, ἀλλὰ φιλότιμος. Ὁ μέντοι παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Αἴας, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κακῶν ἐδάκρυσεν. ἐμβριθὴς γὰρ ἐκεῖνος, καὶ μεγαλόθυμος, καὶ μανίας ἐγγύς.

CCXXXIII. Sæpe fit in secundis Circumflexorum Verborum Conjugationibus, ut, post synæresin, quemadmodum antea scriptum est, nunc per pleonasmum addatur τὸ ὁ parvum, nunc verò τὸ ἀ breve. Ut, post synæresin, seu contractionem τοῦ ὁρᾶν, per pleonasmum τῆς ὁ, fit ὁρῶν, ideſt, *videns*. Aliàs verò in τῷ ὁρᾷ, *videt*, additum ex pleonasmo τὸ ἀ breve ante ultimam, fecit τὸ ὁράᾳ. Atque ita Ἠιόνες βοῶσι. *Littora clamant*. &, κῦμα βοᾷ ποτὶ χέρσον. *fluctus boat ad terram*. Videtur antiquitus vinum fuisse colore nigro, quum nondum luxuries tum alba, tum gilua, tum odorata vina, exqui-

Σλγ'. Ὅτι πολλάκις ἐν ταῖς δευτέραις συζυγίαις τῶν βαρυτόνων, μετὰ τὴν συναίρεσιν, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐγράφη, πλεονάζει ποτὲ μὲν τὸ ὁ τὸ μικρὸν, ποτὲ δὲ τὸ ἀ τὸ βραχύ. οἷον, μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ὁρᾶν, [3] πλεονάσαντος τοῦ ὁ, γίνεται ὁρῶν ὁ βλέπων. Ἄλλοτε δὲ ἐν τῷ ὁρᾷ, πλεονάσαν τὸ βραχὺ ἀ πρὸ τῆς ληγούσης, τὸ ὁράᾳ ποιοῦσιν. Οὕτω καὶ Ἠιόνες βοῶσι. καὶ, *Rom. p. 116.* [4] κῦμα βοᾷ ποτὶ χέρσον. Ὅτι ἔοικε τὸ παλαιὸν ὁ οἶνος μέλας εἶναι τῷ χρόνῳ, μήπω περιεργασαμένης τῆς τρυφῆς, τάς τε λευκὰς, καὶ τὰς κιρ-

tem admodum lacrymantur viri. Hoc igitur loci Achilles, ablatâ Briſeide, lacrymatur. Et paullò poſt, cum matrem invocat, effundit lacrymas, & graviter ſuſpirat. Quin infra profundit lacrymas Agamemnon, veluti fons, qui nigrantibus aquis manat. Itemque alicubi Patroclus, ut infans puella, lacrymatur. Et plerique alii heroës ſimiliter faciunt. Deinde, ut ajunt veteres, nihil novi eſt, quòd Achilles, graviter nunc dolens, lacrymetur, quum ægritudine animi laboret. Non enim ab omni perturbatione liber, vir bonus, ac ſapiens; ſed in omni perturbatione, permotioneque animi, moderatus. Satis autem is habet, non vindicare ſibi, vel retinere Briſeidem, nec quidquam gravius contra legatos aut dicere, aut facere. Sin lacrymatur, moderata hæc eſt perturbatio, neque admodum reprehendenda. Et eum tamen hac in re ſui ipſius pudet. Quare & ſeorſum a ſodalibus ſuis ſedet, dum eâ de cauſâ lacrymatur, quòd honore privatus fuerit. Non enim adoleſcens iſte mulieris ſtudio ducitur, ſed honoris. Quamquam Sophocleus ille Ajax ne propter maxima quidem mala ſit lacrymatus. Eſt enim ille gravi, magnoque animo præditus, ac propemodum furioſus.

1. Οὐ γὰρ ἀπαθὴς ὁ σπουδαῖος) Quod ita Heroles Atticus contra ἀπάθειαν Stoicorum explicabat, auctore A. Gellio lib. 19. c. 12. ut *nullus affectum homo, qui ſecundum naturam ſentiret, & ſaperet, affectionibus iſtis animi, quas πάθη appellabat, ægritudinis, cupiditatis, timoris, ira, voluptatis, carere, & vacare totis poſſet, & omnino non dolere*. Politus.

2. ἀλλὰ μετριοπαθὴς) Ex mente Peripateticorum, *qui perturbari animos neceſſe eſſe dicunt; ſed adhibent modum quemdam, quem ultra progredi non oporteat*. Politus.

Ariſtoteles, quemadmodum & Pythagorici, μετριοπάθειαν, ideſt, perturbationum animi, ſeu affectuum moderationem volebant, Stoici ἀπάθειαν, ſive eorum vacuitatem. *Salvinus*.

3. πλεονάσαντος τοῦ ὁ) Hom. de Poëtâ ait. Ἐρχόμενον δ' εἶδε ἀοιδόν, θεὸν ὡς, ἀντίον ἦα. *Incedentem per oppidum, tanquam Deum, intuemur*. Salvin.

4. κῦμα βοᾷ) Homerus, κῦμα τόνον βοᾷ. Polit.

arenam in fundo habet albam, atque ita cærulei coloris ſpeciem repræſentat. Similiter etiam canum mare, non univerſum; ſed quod littori adhæret. Nigrum porrò mare, quod purè merèque eſt hujuſmodi. Purpureum verò, cyaneum, & vineum, differentiæ ſunt nigroris, ſicuti etiam τὸ ἀνηρὸν ὕδωρ, *atra*, *vel obſcura aqua*. Quando ergo mare nigrum dicitur, vel purpureum, vel quid ejuſmodi; epitheton tunc illud veluti a partibus ad totum devolvitur.

CCXXXIV. Hîc autem animo reputandum eſt, ut; ſicuti in Odyſſeâ Ulyſſes, a patriâ ſuâ peregrinatus, ſedet in littore lugens, oculoſque eò intendens, unde ſit ipſe domum navigaturus; ita & hoc loci ſedeat Achilles in littore, intentis defixiſque oculis in mare, tamquam ſi viſu ipſo in patriam redeat; &, licet corpore præſens adſit apud Trojam; cogitatione tamen Phthiam intueatur. Præterea liberum eſt, atque integrum ſic lugere, citra cujuſquam reprehenſionem, nemine uno vidente. Indecorum enim eſt, ac turpe, ut in conſpectu multorum heros propter Briſeidem lacrymetur. Quin & hîc Poëta cum ſimilitudine veri viam ſibi munit ad id facilè fingendum, quod narrat, Achillem, ſeorſum ab aliis, cum matre Thetide collocutum fuiſſe, quæ ex mari prodierit. Ubi ſciendum id, quod perhibent fabulæ de canâ aquâ maris, vetulam hanc eſſe, ut & ſenex eſt Nereus: iisdemque etiam fabulis Græas, ſeu vetulas quasdam fingi marinas deas jam inde ab incunabulis, atque ab ortu canas: cujuſmodi verè cycnus paſſim celebratur, ut alibi expoſitum eſt. Conſtat porrò, epitheton hoc, πολιὰ, *cana*, aliis quidem rebus attribui; ſed proprium tamen eſſe comæ, ſeu capillorum. Satis enim eſt, pro canis capillis, dicere tantummodò canos.

CCXXXV. Sor-

δὲ ἡ κῦ ἀβαθὴς, κῦ ἅμμον δὲ ὑποκιμένην ἔχυσα λευκὴν, κῦ οὕτω χρῶμα γλαυκὸν παραγαζυσα. Καὶ πολιὰ δὲ θάλασσα ὁμοίως, ἀ πᾶσα· ἡ πρὸς τῷ ἀγιαλῷ δὲ. Μέλας δέγε πόντος, ὁ ἀκράτως τοιῦτος. Τὸ μέντοι [2] πορφύρεον, κῦ ἰὸ κυάνεον, κῦ ἰὸ οἰνωπὸν, διαφορὰ μελανίας, ὥσπερ κῦ τὸ ἀνοφερὸν ὕδωρ. Ὅτε τοίυν πόντος μέλας, ἢ πορφύρεος, ἤ τι τῶν τοιούτων λέγεται, ὡς ἀπὸ μερῶν ἐς τὸ πᾶν τὸ ἐπίθετον φέρεται.

σλδ'. Ἐνταῦθα δ' ἐνθυμητέον, ὡς, καθὰ Ὀδυσσεὺς ἐν Ὀδυσσείᾳ, τῆς πατρίδος ἀπολημῶν, ἐκάθητο παρὰ τὸν ἀγιαλὸν πενθῶν, κῦ τὰς ὀφθαλμὰς διατείαιν'ων ἐκεῖ, ὅθεν ὁ πλοῦς αὐτῷ ἔμελλεν οἴκαδε γίνεσθαι· οὕτω κῦ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ἐκάθητο παρὰ τ' ἀγιαλὸν, ὁρῶν ἐπὶ πόντον, κῦ ἀπορωτέων οἷον τῇ θεᾷ ἡς τὸν πατρίδα, κῦ σώματι μὲ, ἐν τῇ Τροίᾳ παρών· [3] τῇ φαντασίᾳ δὲ, τὸν Φθίαι ὁρῶν. Ἔχι δὲ κῦ ἄδηλον οὕτω πενθῆν ἀμέμπτως, μηδενὸς ὁρῶντος. ἀπρεπὲς γὰ, ἐν ὄψι πολλῶν διὰ τὸν Βρισηίδα δακρύειν τ' ἥρωα. Προεικονομῆ δὲ πιθανῶς ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς κῦ τὸ ἐντυχῆν εὐπλόκως καταμόνας τ' Ἀχιλλέα τῇ μητρὶ Θέτιδι, ἐκ θαλάσσης ἐλθούσῃ. Ἰστέον δὲ, ὅτι πολιὰν ἅλα ὁ μῦθος λέγει τὸν γραῦν, καθὰ κῦ τ' Νηρέα γέροντα. Ὁ δ' αὐτὸς, κῦ γραίας τινὰς πλάττει θαλασσίας δαίμονας πολιὰς ἐκ γενετῆς, καθὰ κῦ ὁ τῆς ἱστορίας κύριος πέπαιδευται, ὡς ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Δῆλον δὲ, ὡς ἐσὶ μὲν ἄλλων τινῶν, ἐσίθελον ἡ πολιά· ἐσὶ δὲ ἡμῶν, ἰδιάζει. ἀρκῆ γὰ αὐτὴ πολιῶν ἡμῶν, πολιὰς μόνον ἐχῶν.

σλέ. Ὅτι

1. Μίλανθος, Ποσειδῶν παρὰ Λυκόφρονι) Melanthus, dictus Neptunus apud Athenienſes, ut notat ad Lycophronem Tzetzes. *Politus.*

Sic Pluto dictus ἀγυιεὺς, *quaſi populorum dux*. Salvin.

2. πορφύρεον) Ἐκαβε πορφύρεος δαίμων τὴ μοῖρα πρατεῖν. *Purpurea excepit mors hunc, robuſtaque Parca.* Homerus. purpureus, ideſt, *atra*. *Abſtineas avidas, mors, precor, atra manus*. Tibull. Salvinus.

3. τῇ φαντασίᾳ ἡ, ἢ Φθίαν ὁρῶν) Plautus de amantibus. *Ubi non ſum, ibi eſſe animus*. Salvin.

χιλλέως τὸ, μινυθάδιος, ἡ μήτηρ μετ' ὀλίγα τὸ μινυθαδέστερον, ὠκυμορώταλον αὐτὸν ἐρῆ. Σημήνασι δὲ, ὅτι ἀεὶ ἐπὶ χρόνου λέγεται τὸ μινυθάδιος, ὡς τὸ, μινυθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο. ἦγουν ὀλίγη, καὶ βραχεῖα ἡ ζωή.

Vat. p. 88. Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. νῦν δ' οὐδέ μι τυτθὸν ἔτισεν.
Ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὣς φάτο δακρυχέων· τὸν δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἥμενη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
Rom. p. 117. Καρπαλίμως δ' ἀΐδηλον ἁλὸς πολιὴν ἀλάλητο,
Καί ῥ' ἐκ πόρου αὐτὸν καθέζετο δακρυχέοντος·
Χερσὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα πάντες δείομεν ἄμφω.
Τὼ δέ, βαρυστενάχων, προσέφη ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Οἶσθα, τίη τοι ταῦτ' ἀδύρῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ἤλυθ' ἐς Οὐδῶ, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.
Τὴν δὲ διαπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἐκ δ' ἕλεν Ἀτρεΐδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον.

Honorem saltem mihi debebat Olympius tribuere
Jupiter altitonans. Nunc autem me minimùm quidem me honoravit.
Certè enim me Atrides latè regnans Agamemnon
Injuriâ affecit. ablatum enim habet præmium, quod ipse abstulit.
Sic dixit lacrymans: eumque audivit venoranda mater,
Sedens in profundo maris apud patrem senem;
Statimque emersit e cano mari, seu nebula,
Et ante ipsum sedit lacrymas fundentem;
Manuque eum demulsit, verbaque fecit, & compellavit:
Fili, quid ploras? & quis tuam mentem invasit luctus?
Eloquere, ne tegas animo, ut sciamus ambo.
Hanc verò, graviter suspirans, allocutus est pedibus velox Achilles:
Nosti, cur tibi hæc scienti omnia dicam?
Iverimus Theben, sacram urbem Eetionis,
Hanc diripuimus, & adduximus huc omnia.
Et hæc quidem rectè divisérunt inter sese Achivi,
Selegeruntque Atridæ Chryseidem pulchras genas habentem.

σλς'. Ὅτι ἐπὶ ἀτιμολυχίᾳ ὀφειλομένης τιμῆς, ἔστιν εἰπεῖν τὸ, Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. τὸν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν. Ἔστι δὲ τυτθὸν τὸ μικρὸν, ἐκ μεταφορᾶς, φασὶ, [2] τῶν ὑποτιτθίων, ἤγουν ὑπομαζίων, βρεφῶν, [3] τροπῇ συιῶτα τοῦ ῐ εἰς τὸ ὑ. Ἐκ δὲ τοῦ τυτθὸν γίνεται καὶ ὁ Τυδεύς, ὁ μικρὸς τὸ δέμας, καθὰ συγγένειαν τοῦ θ' καὶ τοῦ δ', ἣν δηλοῖ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, γινόμενα [4] ἐκ τοῦ μήδω· καὶ τὸ μηδὺς, μηθὺς· καὶ τὸ ὐδενῶ, ἐξουδενῶ.

σλζ'. Ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, [5] δαίμονά τινα καταδυομένην εἰς τὴν θάλασσαν, μολυβδαίνῃ ἀκάστῃ.

CCXXXVI. Si debitum tibi honorem minimè consequaris, usurpare licet illud: *Honorem saltem mihi debebat Olympius tribuere. Nunc verò ne parum quidem me honoravit.* Ubi τυτθὸν idem est, ac parvum, seu pusillum, ductâ metaphorâ, ut ajunt, ἀπὸ τῶν ὑποτιτθίων βρεφῶν, *ab infantibus adhuc lactentibus*, videlicet os adhuc mamillæ admoventibus, mutatâ pro more literâ ῐ in ὑ. Atque ex τυτθὸν fit ὁ Τυδεὺς, *Tydeus*, pusillo vir corpore, pro cognatione, quæ intercedit litteræ θ' cum δ'. quam cognationem cum innumeræ aliæ voces manifestam faciunt, tum etiam τὸ Προμηθεὺς, *Prometheus*, atque Ἐπιμηθεὺς, *Epimetheus*, nomina profecta ex μήδω, *curam gero, cogito, delibero*. itemque τὸ μηδὺς, μηθὺς, *nemo, nemo unus*; & τὸ ὐδενῶ, ἐξουδενῶ, *nihili facio*.

CCXXXVII. Alibi postea unam aliquam deam, sese in mare immergentem, plumbeæ glandi

1. τὸ τυτθὸν) f. τὸ τυτθόν. Salvinus.
Rectum est τὸ τυτθὸν, sive terminatione Atticâ, τυτταῖ. Suidas: Τυτταῖ. δακτυλικὸς, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Frequens ea vox apud Aristophanem. *Polites.*
2. ἐξ ὑποτιτθίων) Etymologus: ὑποτίτθια παιδία, τὰ βρέφη. Polit.
3. τροπῇ συιῶτα τοῦ ῐ εἰς τὸ ὑ) Lat. *optimus optumus. inclitus inclutus.* Salvin.
4. ἐκ τοῦ μήδω) quod in usu est μέδομαι. Polit.
5. δαίμονά τινα) Iria, lib. ϛ Il. Polit.

καταβάλλεται, *dejicitur*: & maximè, ſiquis conſideret, ut is, qui fodit, dicatur ἀναβάλλειν, *rejicere*, videlicet, egeſtam terram ſurſum verſum jacere, vel projicere. contraquam ſe habet τὸ καταβάλλειν, *injicere*, *vel dejicere*. Prima porrò apud Poëtam brevis comparatio illa eſt: *ceu nebula*. De comparatione autem fuſiùs dicemus ad librum ϛ'. Ceterùm Æolicè tenuatur τὸ, ὀμίχλη, *nebula*, ut manifeſtum eſt ex ſynalœphe hujus loci. Dicit enim, πὔτ' ὀμίχλη. *ceu nebula*. Ad hæc etiam Jonicè ſpiritum habet tenuem: quamquam communiter denſetur, ducto nomine παρὰ τὴν ὀμοῦ ἅλησιν, *ex eo, quòd ſimul circumagatur*. Sunt tamen, qui aliâ id ratione tenuant ab ἀχλύω, *obtenebrare*, *atque offuſcare*: quia per nebulam ἀχλύονται ὄμματα, *obtenebrantur oculi*, & *caligant*. Eſt autem τὸ πύτε, *ceu*, adverbium comparationis, æquè valens, atque τό, καθά, *ſicut*, *tamquam*, *veluti*, & alia hujus generis: excepto quòd illa prorſæ ſunt orationis, & communia; hoc verò accommodatum eſt Poëtis, ſicuti etiam τὸ ὥς, *ceu*, quod adverbium pariter eſt comparationis, ut in libro γ' palam facit illud: Εὖτ' ὄρεος κορυφῇς. *Ceu cum montis verticibus*. ex quo item fit τὸ ὅτε. Eſt enim εὖ, & per dialyſin, ἐύ, & per ecſtaſin, ſeu productionem litteræ, εὑ, & cum particulâ explente, εὔτε. quemadmodum etiam ex ὡς fit ὥστε, ut ſupra dictum eſt. Neque ſeciùs, quàm adverbium hoc εὔτε, & πύτε, *ceu*, Poëticum comparationis adverbium eſt τὸ, ὥπερ, pro *quomodo*, *vel quemadmodum*, juxta Grammaticos; itemque τὸ ὥστε, *quomodo*, *ſicuti*. ut, verbi cauſſâ: ὥστε χερνῆτις γυνή. videlicet, ὡς χερνῆτις. *ſicut operaria mulier, quæ nendo victum quæſivit, ſeu manibus quæſtum fecit*. hoc eſt, humilis, atque abjecta, ut lanifica illa Homerica. Adverbia autem illa ſic formantur, juxta Herodianum, ut ex ὥσπτε, & ὥσπερ, *veluti*, *tamquam*, *quemadmodum*, rejectâ litterâ σ', & craſi τῦ ὥ, & ε' in diphthongum ῳ', propter ſynæreſin τῦ ε', fiant ὥπτε, & ὥπερ. At verò de dialyſi τὸ εὖτε in τὸ πύτε dicemus in ſequenti libro. Ceterùm, quod ſcire oportet, quemadmodum dicitur ὀμίχλη, *nebula*, per ι'. ita & κίχλη, *turdus*,

&

ὡς μάλιστα, ἤ τις ἐστὶ τῶν λάθροι, ὡς ὁ ὀρύσσων, ἀναβάλλων, ἤγουν ἄνω ῥίπτων, λέγεται ἡ χθών. ἢ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ καταβάλλειν. Πρώτη δὲ παρὰ τῷ Ποιητῇ παραβολὴ σύντομος, ὑ τὸ, πὔτ' ὀμίχλη. ὡδὶ δὲ παραβολῆς ἐν τῷ β' ῥαψῳδίᾳ πλατύτερον ῥηθήσεται. Λέσβιοι δὲ ψιλοῦσι τὸ, ὀμίχλη, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἐνταῦθα συναλοιφῆς. Φησὶ γὰρ, πὔτ' ὀμίχλη. Ἔτι δὲ καὶ Ἰωνικῶς ἔχει τὸν ψιλόν. καιρὸς δέ γε διασύρεσθαι παρὰ τῶν ἐμῶν ἥλησιν. Εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ ἄλλως ψιλοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ἀχλύειν, δι' ἧς ἀχλύονται ὄμματα. Ἔστι δὲ τὸ πύτε, παραβολικὸν ἐπίῤῥημα, ἰσοδυναμῶν τῷ, καθὰ, καὶ τοῖς τοιούτοις· τῶν ὅσον, ἑκάτερ μέν, λοιπὰ πεζῇ, καὶ κατά· ἔστι δὲ Γοητείας εὔχρηστον, ὡς καὶ τὸ εὖ, ὃ καὶ αὐτὸ παραβολῆς ἐστὶν ἐπίῤῥημα, ὡς δηλοῖ τὸ, Εὖτ' ὄρεες κορυφᾶς, ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ. ἐξ ἧς καὶ γίνεται τὸ πύ. εὖ γὰρ, καὶ, κατὰ διάλυσιν, εὑ, καὶ, κατ' ἔκτασιν, εὐ, καὶ μετὰ παραπληρώσεως, πύτε. ὥσπερ καὶ εὖ εὖτε, καθὰ προέφημεν. Οὐχ ἧσσον δὲ τὸ, εὖτε, καὶ πύτε, Γοητικὸν ἐπίῤῥημα παραβολικὸν τό, ὥπερ, ἀντὶ τοῦ καθὰ, κατὰ τὰς Τεχνικάς· καὶ τό, ὥστε, οἷον, ὥστε χερνῆτις γυνή. ἤγουν, ὡς χερνῆτις, ὅ ἐστι, ταπεινή, ᶜ καλὰ τὰ Ὁμηρικὰ ἔριθον. Γίνεται δὲ, καλὰ Ἡρωδιανόν, ὕστος. ὡσήτε, καὶ ὡσήπερ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ', καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε εἰς τὸ ῳ διῤῥόγγον, διὰ τὸ τὴν ι' συναίρεσιν, ὥστε, καὶ ὥπερ. Περὶ δὲ τῆς διαλύσεως τοῦ εὖτε εἰς τὸ πύτε, ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι, καθάπερ ὀμίχλη διὰ τοῦ η, ὕτω καὶ κίχλη, καὶ ζεύγλη, καὶ τρίγλη, ὡς ἀρέσκον ἐστὶν

1. ὁ ἅλιος δύεται) Hinc *δύσις*, & *δύσιμος*, *ſolis occaſus*. Salvinus.

2. ἀναβάλλεσθαι) Hinc Venus *Anadyomene*, ſeu emergens. de qua Anacreon, & epigrammata in Anthologiâ. *Salvius.*

3. τὸ ἀναβάλλεσθαι) Lat. *tergiverſari*. *procraſtinare*. Salvius.

4. τὸ, πὔτ' ὀμίχλη) Demoſth. τῶν τὸ ψήφισμα παρελθόντων ἐτέθησαν, ὅπερ νῦν. *hoc plebiſcitum, ſive decretum, tranſire ſcite tamquam nubem*. locus ab Hermogene paſſim laudatus. *Salvius.*

5. κερατὰς) Poëta, κερατέας. Polit.

6. κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἔριθον)

Ἦ τε ταλάντου ἔχουσα ἠμὲν ἔριον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παιδὶ ἀμοιρίδιον μισθὸν ἄρηται.

Sic Apollonio γυνὴ χερνῆτις, ὅπερ παλαιόν ἐστιν μίσθιος. Politus.

ποτε, καρρέζων. ὅθεν τὸ καρρίζουσα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ Ποιητής. Διὸ καί τινες, παρὰ τὸ καλὰ προθεσιν, καὶ τὸ ἕζειν, σὺν τῷ ῥᾳ συνδέσμῳ, γενέσθαι καταρέζειν, τὸ οἱονεὶ συγκαθίζειν λεαντικῶς τῇ καταψήσει τὰ ἐσανιστάμενα. Κοινῶς δὲ, κατέρεξε δι' ἑνὸς ῥ ἤρηται, ὡς καὶ τὸ, ἔρεξεν, ἐν ᾧ, Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξεν; Ἀττικῶς γὰρ, διὰ δύο ῥῥ τὰ τοιαῦτα προφέρονται. Τὸ δὲ ἐξονομάζειν, οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει φασίν. ὅπερ ἐν πολλοῖς οὐκ ἀληθὲς εὑρεθήσεται, ὥσπερ οὐδὲ ἐνταῦθα. Οὐ γὰρ Ἀχιλλέα προσφωνεῖ τὸν υἱὸν ἡ Θέτις ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ, τέκνον, φησὶ, τί κλαίεις; Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἀντὶ τοῦ, ἐλάλησεν ἀπλῶς. ὡς ἦναι ἐκ παραλλήλου ταυτὰ, ὅ, τε ἔφατο ἔπος, καὶ τὸ ἐξονόμαζεν. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ σ' ῥαψῳδίᾳ φησί· διαπέφραδε, καί μοι ἔνισπε. Καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ φράζειν, καὶ τὸ ἰδεῖν, τὸ αὐτὸ ἐκ παραλλήλου ἐστί. Καὶ ἄλλως δὲ ἰδεῖν, καλὰ ἰδὼς παλαιὸς, ἐξονομάζειν ἐστὶ τὸ διεξοδικῶς λέγειν, ἤτοι μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι, τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, ἤτοι ἐκ λέξεων. ὄνομα γὰρ, καὶ ῥῆμα παρὰ τοῖς ῥήτορσι, πᾶσα λέξις ἐλέγετο. Τὸ μέντοι ὀνομαστὶ καλεῖν, ὀνομάζειν, καὶ ἐξονομάζειν λέγεται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται.

σλθ'. Ὅτι γεροντικόν τι πρόσωπον, ἢ ἀνακρίνει τινὰ νεώτερον, τί παθὼν, φειδῇ, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἄμφω. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ τὰ λυπήματα ἐκτιθέναι ὡς διάγνωσιν, κηδεμονὸν ποιεῖται τῆς λύπης. Διόπερ ἐνταῦθα ἡ Θέτις τὸν υἱὸν ἐρωτᾷ, τί κλαί-

itemque per ſyncopen aliquando, καρρίζειν. unde infra apud Poëtam τὸ καρρίζουσα, *demulcens*. Quocirca etiam nonnulli καταρίζειν factum exiſtimant ex præpoſitione κατὰ, & verbo ἵζειν, *ſedere facere, vel in ſede collocare*, inſertâ conjunctione ῥᾳ. perinde quaſi ſit, levigando demulcendoque, ſedere ſimul eos facere, qui aſſurrexerunt. Cererùm dictum eſt κατέρεξε cum unico ῥ, pro uſu linguæ communis: ut & τὸ ἔρεξε, *fecit*, eo loci, quo dicit: Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε; *Quis tibi talia fecit?* Atticè enim per duo ῥῥ, verba ejuſmodi proferuntur. Porrò τὸ ἐξονομάζειν, alii ſic intelligunt, ut idem ſit, atque, *ex nomine vocavit*, quod paſſim quidem minimè verum eſſe comperiemus, ut neque hoc loci. Non enim filium ſuum Thetis Achillem ex nomine compellat; ſed: *Fili*, inquit, *quid ploras?* Alii verò peritiores id ita generatim accipiunt, ut perinde ſit, ac *locuta eſt*. ita ut per paralleliſmum eadem hæc ſint inter ſeſe, τὸ ἔφατο ἔπος, *verbum dixit*, & ἐξονόμαζε, *compellavit*. quemadmodum etiam loquitur in libro σ· διαπέφραδε, καί μοι ἔνισπε. *expoſuit, & mihi dixit*. Nam & eo loci τὸ φράζειν, *exponere*, & ἰδεῖν, *dicere*, per paralleliſmum idem ſunt. Præterea verò, ut cum veteribus loquar, ἐξονομάζειν eſt fusè, ac copiosè dicere, ſive non paucis quibusdam vocibus; ſed ſermone ut', ex nominibus multis compoſito, videlicet ex vocibus. Nomen enim, & verbum apud Oratores, vox omnis nuncupabatur. Verumtamen nomine vocare, ὀνομάζειν, & ἐξονομάζειν dicitur, ut deinceps videbimus.

CCXXXIX. Proveſtâ quis ætate, ſi unum aliquem adoleſcentem interroget, quid umquam mali paſſus ſit, ut ideirco lugeat; perbellè uſurpaverit illud: *Fili, quid ploras? & quis tuam mentem invaſit maror? Dicito, ne tegas animo, ut ſciamus ambo*. Ubi ſciendum, leviorem mitioremque dolorem fieri, ſi doloris ipſius cauſſa commemorando explicentur. Quocirca hîc Thetis ex

1. ἵζουσα) l. ἵξουσαν. Polit.

2. ἵζω) Alii ἵδω. Moſchopulo ἵζειν τὸ φράττειν, καὶ τὸ δύειν. ὥσπερ δὲ κατέρεξεν οἱονεὶ ἐπέτριψεν. Polit.

3. ἵνα εἰδομεν ἄμφω) Plautus in Pſeudolo, ex Homero hauſit illud Pſeudoli ſervi ad Calliderum adoleſcentem. *Si ex te tacente fieri poſſem certior, Here, quæ te miſeria tam miſerè macerant, Duorum ego hominum laborem paſſim lubens Mei, te rogandi & tui, reſpondendi mihi. Sed quoniam id fieri non poteſt &c. Eloquere, ut quod ego neſcio, id tecum ſciam.* ἵνα εἰδομεν ἄμφω. Salvinus.

aem, *quoniam*, *poſtquam*, per pleonaſmum fit ἐπεὶ, ut, verbi gratiâ, ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι. *quoniam multò melius eſt*: ſic etiam τὸ τί, *quid*, fit τίπ. veluti, τίπ' τοι ταῦτα νῦν ἀγορεύω; *Quid tibi hæc ſcienti commemorem?* Verùm obſerva, ut veteres in τῷ, ἐπεὶ, quemadmodum ſuora dictum eſt, circumflectant τὸ ί deſinentis ſyllabæ: quum hîc tamen eamdem litteram, inclinato, ſeu rejecto in præcedentem ſyllabam accentu, gravent, ut in Apionis, & Herodori commentariis traditur. Quamquam Attici accentu acuto dicant τίπ, *quid*, & ὅτιπ, *quod*. Manifeſtum autem eſt, per epectaſin quamdam reperiri in his vocibus τὸ ί· diverſam tamen ab epectaſi, quæ ineſt in τῷ νυνί, *nunc*, atque in aliis vocibus hujus generis. Quod ſequitur: *Ivimus Theben, ſacram civitatem Eetionis*, &c. hiſtoria eſt rei, ante omnino geſtæ, quàm Achilles iraſceretur. Etſi enim Homerus ab irâ illâ eſt exorſus; attamen permultas alias hiſtorias rerum, quæ antea contigerunt, & quæ tum Trojani, tum Græci fecerunt, facinora, eſt ille, ut præmonuimus, in carmen ſuum obiter inſerturus, nihilque ex iis prætermiſſurus, quæ loco, & tempori aptiora eſſe videantur. Itaque narrat hoc loci, ut Chryſeis non ab urbe Chrysâ abducta ſit captiva, quod quiſpiam, ut videtur, ſuſpicari poſſet; ſed a campeſtri urbe Thebe; quum eò, ut tradunt, tamquam ad munitum aſylum, a patre Chryſe miſſa eſſet, ſive, juxta alios, profecta eò eſſet ad feſtum Dianæ. et nihilominus tamen Achilles, qui ſummo jure bellum gerebat, Phrygiamque circumcirca depopulabatur, tum Theben hanc ceperit, tum Chryſeidem cum aliis in ſervitutem redegerit. De hac Thebe dicemus etiam infra. Nunc id tantummodò ſciendum, Theben hanc, quam memorat Poëta, dici ab aliis numero multitudinis, Thebas; & pleraque eſſe alia hujuſcemodi nomina, quæ duplici numero efferantur. Nam Athenen urbem reperimus, & Athenas; Cretam, & Cretas; Maliam, promontorium, & Malias; & alia diverſa.

CCXLI. Ve-

1. τὸ ἄδμητον) quod eſt hîc Homero ἄδμητον. Polit.

2. πολυάνακτες ἄδαι) Urbes, & oppida, quæ plurali numero efferuntur, hanc habent appellandi rationem ab origine, quia e pluribus vicis nata ſunt. V. Ariſtot. Politic. l. 1. *Salmas.*

3. διάφορα) Videbatur mihi aliàs legendum, τὰ ἄλλα διάφορα. Non eſt tamen ſollicitanda hæc lectio. *Edit.*

ἐπεὶ γένοντο, οἷον, ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν· οὕτω καὶ τὸ τί, τίπ. οἷον, τίπ τοι ταῦτα ἰδυίῃ ἀγορεύω; Σημείωαι δὲ, ὅτι αἱ παλαιαὶ ἐν μὲν τῷ, ἐπεὶ, καθὰ καὶ προέφημεν, περισπῶσι τὸ ί τῆς λήγουσης· εἰλαῦθα δὲ βαρύνουσιν ἐγκλίνοιλες, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος, καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ὀξυτόνως λέγουσι, τίπ, καὶ ὅτιπ. Δῆλον δὲ, ὡς ἐπέκτασίς τις ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ί· ἑτεροία μέντοι παρὰ τὴν ἐν τῷ, νυνί, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ὅτι τὸ, ᾠχόμεθα ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος, καὶ ἑξῆς, ἱστορία ἐστὶ πρὸ τοῦ χόλου πάντως πραχθῆσα τῷ Ἀχιλλέως. Εἰ γὰρ καὶ ἤρξατο ἐκ τῆς μήνιδος ὁ Ὅμηρος, ἀλλὰ μυρίας ὅσας πρὸ αὐτῆς ἱστορίας, καὶ πράξεις Τρωϊκὰς τε, καὶ Ἑλληνικὰς τῇ ποιήσει παρενέπρεψε, ὡς προεῖπομεν, μηδέν τι παραλείπων τῶν καιριωτέρων. Ἱστέον οὖν ἐνταῦθα, ὅτι περὶ μὲν Χρυσηΐδος, ἐκ τῆς Χρύσης πόλεως ᾐχμαλώτισται, ὅπερ ἄν τις, ὡς εἰκὸς, ὑπολάβοι, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑποπλακίου Θήβης, ἀποσταλεῖσα ἐκεῖ, φασὶ, παρὰ τοῦ πατρὸς Χρύσου, ὡς ἂν μὴ κρησφύγετον ἐρυμνὸν· κατὰ δέ τινας, εἰς ἑορτὴν Ἀρτέμιδος, ἐκεῖ ἀπελθεῖσα· ὁ μέντοι Ἀχιλλεὺς πολεμάρχων, καὶ τὰ πρὸς Φρυγίαν λεϊζόμενος, καὶ ταύτην τὴν Θήβην ἔλε, καὶ τὴν Χρυσηΐδα μετὰ τῶν ἄλλων ἠνδραποδίσατο. Περὶ δὲ τῆς Θήβης ταύτης, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Νῦν δὲ τοῦτο ἰστέον, ὅτι τὴν παρὰ τῷ Ποιητῇ ταύτην Θήβην, [2] πολυώνυμος ἄλλοι Θήβας φασὶ· καὶ ἔστι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διαφέροντα κατ' ἀριθμόν. Ἀθήνην γὰρ τὴν πόλιν, καὶ Ἀθήνας εὑρίσκομεν, καὶ Κρήτην, καὶ Κρήτας, καὶ ἀκρωτήριον Μάλεαν, Μαλέας, καὶ ἄλλα [3] διάφορα.

Rom. p. 119.

χεα καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ, ἱερὸν Τροίης πτολίεθρον. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἡνίκα ἱερόσυλον ἀποτάσασι πολίτην ἐκεῖνον, ὃς καθίλη, χάριν οἰκείαν, τεῖχος πόλεως. Πόλιν δὲ Ἠετίωνος τὴν Θήβην λέγει, τὸ πατρὸς Ἀνδρομάχης, τῆς γυναικὸς Ἕκτορος, ὡς τοῦ Ἠετίωνος, ἢ καὶ μὴ οἰκίσαντος, ἀλλ' ὅμως βασιλέως ἐν αὐτῇ ὄντος. Τὸ γὰρ κρατοῦντος, φασὶν, ἡ πόλις νομίζεται. Κίλικες δὲ, ὡς καὶ προεγράφη, οἱ περὶ τὴν ἰδιαίτην Θήβην ἐλέγοιτο, ὧν ἦρχεν Ἠετίων ἀπὸ ἀετοῦ αὐτὸς προσονομαζόμενος. Τῶν δὲ ῥηθέντων Κιλίκων ἔνδοξος ἀποικία λέγεται. Ἱστορῆται γὰρ, ὅτι οἱ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικες, ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἴδῃ ᾠκίσθησαν. Αὐτοὶ δὲ πόθεν ἐκλήθησαν, προεγέγραπται. Ὅτι δὲ [3] Θῆβαι ἦσαν πολλαὶ, ἀλλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ, Ὠιχόμεθα εἰς Θήβην, ἀπλῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἤλθομεν. Λαμ-

Βαρ. p. 90. βάνεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων. οἷον, ὁ δῦσα παύσας τόδε τι, [4] ᾤχετο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου. οἷον, πρὸ ὥρας ᾤχετο. ἐξ οὗ καὶ οἰχόμενος, καὶ ἀποιχόμενος, ὁ θανών.

σμβ'. Ὅτι ἐν τῷ, Τὰ δὲ διεπραξάμεθα, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα, κατὰ ἄγνοιαν λέγει ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, καὶ μὴ ταύτων. καὶ παραλείπει ἀπὸ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ ἡ ἀπαγωγὴ, ἐπὶ αἰχμαλωσίας. Κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ εὖ ἐπὶ ἀρετῆς, ἐν τῷ, Καὶ τὰ μὲν εὖ [5] δάσαντο, ἰδίᾳ, κατὰ δικαιοσύνην, καὶ ἰσότητα διεμοιράσαντο μεταξὺ σφίσιν. ὅ ἐστιν, ἐν αὐτοῖς. Τοῦτο δὲ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων, μετὰ σφισιν ἐγκλιτικῶς γράφεται. Ὅλι ἐξελεῖν, καὶ ἐξελέσθαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὸ ἐπιλέξασθαι, καὶ δῦναί τι, ὡς ἐξαίρετον· Αἰρεῖν γὰρ, καὶ ἑλεῖν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐποίας λαμ-

βά-

1. πῶς δὲ Λίτολίδαι, καὶ Λίσβα) Geographus: πῶς ἐπεκάσατο εἰς τὴν Αἰτωλίδα, καὶ τὴν Λέσβα. Polit

2. ἱερὰ δέπα λέγω τῶχεα) Sic apud Latinos portæ civitatis *sanctæ* dicuntur, ac muri. quippe inviolabiles. *Salvinus*.

3. Θῆβαι ἦσαν πολλαὶ) Ad novem enumerat Stephanus. *Politus*.

ruat. Ipsam porro Theben, urbem vocat Eetionis, nempe patris Andromachæ, quæ uxor erat Hectoris: quippe quum, etsi eam urbem Eetion non condiderit; in eâ tamen regnaverit. Ejus enim, ut dicitant, civitas reputatur, qui imperio civitatis potitur. Et qui hanc ipsam Theben incoluerunt, quemadmodum supra scriptum est, Cilices ii nuncupati, sub ditione Eetionis: quum ipse sic ἀπὸ αἰετοῦ, *ab aquilâ*, denominaretur. Fuisse autem traditur celebris colonia Cilicum, eorum, quos commemoravimus. Qui enim Pamphyliam Cilices tenuerunt, coloniarum condendarum caussâ, missi eò feruntur a Cilicibus Idæis. Ii verò unde sint vocati, scriptum est supra. Cæterùm multas extitisse Thebas, alibi dictum est. Ad hæc, illud, Ὠιχόμεθα εἰς Θήβην, *Abivimus Theben*, simpliciter accipitur, ut idem sit, atque *ivimus*, seu *profecti sumus*. Nam hæc vox sumitur etiam aliquando de iis, qui e conspectu evanescunt. Ut si, verbi gratiâ, de uno aliquo dixeris: *Ille perpetratâ*, ᾤχετο, *abiit*, *e conspectu evanuit*, *repente se abripuit*. Immo & de morte. Exempli caussâ, πρὸ ὥρας ᾤχετο. *ante tempus abiit*. ex quo etiam οἰχόμενος, & ἀποιχόμενος, is, qui decessit, ac mortuus est.

CCXLII. Eo loci, quo dicit: Τὰ δὲ διεπραξάμεθα, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. *Hanc diripuimus*, *& adduximus huc omnia*: ex communi usu dicit ἄγειν, *ducere*, tum de animatis, tum de inanimis: & ab hoc ipso verbo deducitur etiam ἡ ἀπαγωγὴ, de captivitate, in quam quis abducitur. Deinde hoc loci de virtute usurpatum est τὸ εὖ, *bene*, *ac rectè*, dum ita narrat: Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο. *Et hæc quidem rectè diviserunt*. hoc est, pro jure, atque æqualitate distribuerunt, μετὰ σφίσιν. hoc est, *inter se*. Quod in quibusdam exemplaribus enclitice scribitur, μετά σφισιν. Ἐξελεῖν, & ἐξελέσθαι, idem est apud Poëtam, ac seligere, & quidpiam extra sortem dare, tamquam ἐξαίρετον, *selectum*, *egregium*, *eximium*. Αἰρεῖν enim, & ἑλεῖν, in eumdem sensum acci-

4. ᾤχετο) Plautus. *Ratio hercle constat: argentum ᾤχετο*. ideest, abiit. *Salvinus*.

Locutio erat Attica, ᾤχετο ἀπιών. Suidas: ἐπαγγελόμενος ὁ πόλιν ἐπανιέναι, ᾤχετο ἀπιών. ἀντὶ τοῦ, ἐς ἀπίστου ἀπεχώρησε. συνῆδον ἡ πλειοσμὶς τοῖς Ἀττικοῖς. Politus.

5. δάσαντο) Poëta, διέσαντο. Polit.

Immisit ergo Argivis pestiferam sagittam; populique
Obruebantur frequentes, ibantque spicula dei
Quoquo versus per castra ampla Achivorum. Nobis vero vates,
Peritus in concione narravit vaticinia Apollinis.
Statim ego primus jussi deum placari.
Atvidere vero postea ira cepit; & statim exsurgens
Minas intentavit, quæ jam exitum habuerunt.
Etenim cum navi veloci remos circumagentes Graci
Ad Chrysen deduxerunt, ferentque dona Apollini.
Etenim nuper e territorio abierunt præcones ducentes
Puellam Brisis, quam mihi dederant filii Atbivorum.
Sed tu, si potes, protege filium tuum.
Profecto ad cælum, Jovem precare, si ullâ unquam in re,
Vel verbo juvisti eum Jovis, vel etiam facto.

Ἐκ δὲ τῶν ἐπῶν τούτων ἐμφαίνεται μὲν καὶ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργὴ, καὶ ἡ τοῦ μάντεως ἐπίκλησις, καὶ ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπειλὴ, καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἀντιλογία, καὶ ἡ τῆς Θέτιδος ἐπὶ τῷ Διὶ παράκλησις, καὶ ἡ τοῦ Διὸς ὑπόσχεσις, καὶ ἡ τῆς Ἥρας ἀγανάκτησις, καὶ ἡ τοῦ Ἡφαίστου μεσολάβησις, καὶ ἡ τοῦ Διὸς ἀπειλὴ, καὶ ἡ τῶν θεῶν ἀποκατάστασις, καὶ ἡ τοῦ Διὸς εἰς ὕπνον τροπὴ, καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἐπιδίωξις, καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀναχώρησις, καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἐπὶ τὰς ναῦς ἔφοδος, καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπιβοήθεια, καὶ ἡ τοῦ Πατρόκλου ἀναίρεσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου ὁρμὴ, καὶ ἡ τῶν ὅπλων ἐπίθεσις, καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέα ἔξοδος, καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἀναίρεσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἕκτορος ὕβρις, καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἀπόδοσις, καὶ ἡ τοῦ Πατρόκλου ταφὴ

ἡνίδε θεῷ πρόσσ. Οἱ σφέδρων ἐπεξέλευσιν φράζει τὸ, αἶψα δ' ἀτρεκέως, πεπάλαχε μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν. ἦγεν, ὃς δὴ τετέλεστο. Ὅτι ἑλίκωπες Ἀχαιοί, ἤ μοῦνον, ὡς εἴρηται, οἱ τὰς κώπας ἑλίσσοντες· ἢ τοὺς πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσοντες ἐπ' αὐτούς, ὡς καὶ ἥδος ἀγηλοὶ ὄντες, ὅ ἐστι, θαυμασταί· ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸ ὄψιν γοργοὶ, καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἑλίσσοντες, ὅπου δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθροί. ἢ οἱ πρὸς τὴν Ἑλίκην, τὴν μεγάλην ἄρκτον, ὡς καὶ τοῦτο ἐρρέθη, βλέποντες ἐν τῷ πλέειν. [1] Πρὸς ταύτην γὰρ Ἕλληνες ἐναυτίλλοντο. Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν ἄρκτον τὴν μικρὰν [2] τὴν κυνόσουραν πλέειν, Φοινίκων ὕστερον εὕρημα. Τὸ δὲ λέγειν ἑλίκωπας τοὺς μελανοφθάλμους, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Φασὶ γὰρ, κόραις μᾶλλον πρέπειν τὸ ἐπίθετον, ὡς προεἰρηται. Ὅτι ὥστερ [3] τὸ στέλλειν, ἀφ' οὗ ὁ στόλος· οὕτω καὶ τὸ πέμπειν, ἐξ οὗ καὶ [4] ὁ πομπίλος ἰχθὺς, οἱ κῆτος ἐστὶ θαλάσσης, οἷον· Τὴν μὲν σὺν νηῒ εἰς Χρύσην πέμπουσι. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ μυριαχοῦ τοῦτο φανῆται. Τὸ δὲ, εἰς Χρύσην, δύνηται καὶ

Rom. p. 121.

1. Πρὸς ταύτην γ' Ἕλληνες ἐναυτίλλοντο) Ovidius:

Esse duas Arctos, quarum Cynosura petatur
Sidonis, Helicen Graja carina notet.

Politus.

2. Τὴν κυνόσουραν) scribo ὀζυτάτην, κυνοσυρὸν. Polit.

3. Τὸ στέλλειν) Ἀπὸ τοῦ στέλλω, cohibeo. *habitus. Epistola. epistola*, quasi *missio*. Ἀπὸ τοῦ πέμπω, πομπὴ. *processus, pompa*. Salv.

4. Ὁ πομπίλος) Πομπίλος piscis, idem ac ναυτίλος. quasi piscis navigans: qui membranam, veluti malum, ac velum habet, navigationemque imitatur. *Salvianus*.

Ὁ πομπίλος) Sic quidem, teste Plinio, nautilos, vocatur ab aliis pompilos. Sed eos tamen pisces inter se differre, ex iis liquidò apparet, quæ de utriusque piscis naturâ leguntur apud Plinium, Ælianum, Oppianum, alios auctores. Nam de nautilo hæc scribit Plinius l. 9. c. 29. *Supinus in summa aquarum pervenit, ita se paullatim subrigens, ut cuncta omni per filiolam aquâ, velut exoneratus sentinâ, facile naviget. Postea prima duo brachia retorquens, membranam inter illa mira tenuitatis extendit. Qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, medià caudâ, ut gubernaculo, se regit. Ita vadit alto, lituumicarum ludens imagine; & si quid paveris intervenisse, haustâ se mergens aquâ.* Non ita navigat pompilus, qui naves tantùm natando saltandoque comitatur, donec terram prope abesse sentiat. Hinc a diverso etymo diversa utriusque piscis appellatio. Nautilo enim nomen a navigando, ὁ καλούμενος

Ναυτίλος, οἱονεὶ ἐπιπλέων ναυτιλίσσει.

verbum, quod jam perfectum est. sive, quod suum jam exitum habuit. Achivi ἑλίκωπες, non modò, ut explicatum est, οἱ τὰς κώπας ἑλίσσοντες, *qui remos circumagunt*; vel qui adspicientium oculos in semet *ἑλίσσοντες, convertunt*, utpote qui specie sunt stupendâ, hoc est, admirandâ; verùm etiam qui agili sunt velocique obtutu oculorum, neque ad videndum sunt tardi; sed, quò opus est, crebro τὰς ὄπας ἑλίσσουσι, *oculos vertunt*. Vel qui πρὸς Ἑλίκην, *ad Helicen*. i. e. majorem ursam (nam id quoque traditum est) inter navigandum respiciunt. Ad hanc enim Græci navigationis cursum dirigebant. Ad alteram verò ursam, i. e. minorem, nempe Cynosuram, navigare Phœnices postmodum instituerunt. Quod autem quidam faciunt, ut ἑλίκωπας, *nigris præditos oculis* intelligant, non placet id veteribus: quia, ut ipsi asserunt, puellas magis decet hoc epitheton, quemadmodum supra dictum est. Ut τὸ πέμπειν, *mittere, seu traducere*, ex quo ὁ στόλος, *commeatus, vel classis*; sic etiam τὸ πέμπειν, *mittere, vel deducere*, ex quo pariter ὁ πομπίλος, *pompilus*, piscis, propriè dicitur de mari. ut, verbi causâ: Τὴν μὲν σὺν νηῒ εἰς Χρύσην πέμπουσι. *Illam quidem cum navi ad Chrysen deducunt*. quod alibi etiam plurimis in locis manifestum erit. Ceterùm id, quod ait: εἰς Χρύσην, *ad Chrysen*: tum masculino

ad cujus ideirco exemplum putat Oppianus repertam, conformatamque esse ab hominibus navigationem. At verò pompilos sic appellatos a deducendis navibus, quod tradidit Clitarchus, διὰ τὸ ἐν πλόῳ προπέμπειν τὰς ναῦς, ἵνα ὡς λιμένα. ut proinde auctore non careat, quod refert Nicolaus Leonicus De Variâ Historiâ lib. 3. c. 9. frequentem pompilum circa navigia natare, quæ, inde etiam invento nomine, πλοῖα in portum, comitari, & deducere perhibetur. Item Oppianus:

πομπίλοι, οἵ τε πλέοι ναύτας
Ἄλγοντας πομπῇ δ' ἐπιρρήσσουσιν ὄνομα νηῶν.

Hinc Ovidius in Halieut.

Tuque comes ratium, tractique per æquora sulci
Qui semper spumas sequeris, Pompile, nitentes.

Sed quum hic auctor producat secundam in τῷ *Pompile*, quæ tamen a Græcis pleriscque omnibus corripitur, ut apud Corinnam:

Πομπίλε, ναύφρητι μέγαν πλόον ἅπλετον ἰχθύς.

& apud Apollonium Rhodium:

Πομπίλε, δυσπλόῃσι διδοὺς ὅσα βίσσεται ἄστυ.

nescio, an id etiam inter cetera argumenta afferri possit, cur minimè dignum Ovidianâ peritiâ, ac diligentiâ videatur, quod legitur hodie sub Ovidii nomine Halieuticon. Facilè autem, citraque offensionem, corrigere versus potuisset hoc modo:

Qui semper sequeris stridentes, Pompile, spumas.

Nam *spumas stridentes* dicit Ovidius lib. 3. Amor. Eleg. 7. & *stridentem spumam* lib. 8. Metamorph. *Politus*.

lietur, meritò uſurpaverit illud: *Sed tu, ſiquidem potes*, περίσχεο, *amplectere, protege*. videlicet, adjuva, ſingulari modo ἀντίσχω, *tuendum ſuſcipe, aſſere, vindica*. Cujus verbi Præſens commune eſt ἀντίσχε. Quod autem ſcire oportet, quo loci dicit, ἀντίσχε παιδὸς ἑῆος, *vindica filium tuum, vel filium bonum*, τὸ ἑῆος, vel fit ab ἑός, i. e. *ſuus*. unde εὖς, & per eſtaſin, τὸ εὑός. ἑῆος· cujus genitivus, ἕθεν, *ſui*, & per metatheſin, ἑῆος. Vel etiam aliter, ab εὖ, *bene*. unde ἐὺς, *bonus, mitis, benignus*, & reliqua alia, ſimili derivatione. Vel ab ἥδω, quod ſignificat *obleƈto, jucunditate afficio*. unde ἡδὺς, *jucundus*, rejectâque litterâ δ', ἠΰς· & alia ſimiliter, atque ſuperiora. Vel ab ἕω, quod eſt fruor. unde εὖς, & mutatione τῦ ε, reliqua ad eamdem formam. Vel denique, ut ex πίγω, *ſuffoco*, fit πιγιὺς, *furnus*, ſic ex ἕω, ἑὺς, *ſuus*. Unde genitivus Jonicus, ἕθεν, *ſui*. Æquum eſſe cenſet Poëta, ut beneficia nos memoriâ recolamus, ſi ullâ in re alter quiſquam, vel ſermone, vel opere, nobis profuerit. Quare etiam Thetis ab Achille admonita, revocat poſtea Jovi in memoriam collatum a ſe jamdiu in eum beneficium, pro quo viciſſim ab eo poſtulat, ut honorem filio ſuo rependat: quum ipſa quoque, ut eſt in fabulis, tum verbis, tum re, Jovi olim benefecerit. Verbis quidem, quando inſidias Jovi patefecit; re verò ipsâ, quando, ad ſuppetias Jovi ferendas, in cœlum ſuſtulit Briareum, de quo poſtea erit ſermo. Jovem porrò hoc loci, per periphraſin vocat *cor Jovis*. verbi gratiâ: *Si ulla umquam in re, vel verbo juviſti cor Jovis, vel etiam facto.*

μέρος λόγε· ἡ δὲ ἀπλοσυμασία, ἐν δύο· πολὺ δὲ κ̀ πλέονι. χῆμα γάρ ἐςι. Ὅτι ὁ ἀξιῶν τινὰ βοηθῆσαι πρὸς δύναμιν, ἤτοι ἂν τὸ, Ἀλλὰ σύ, ἡ δύνασαί γε, περίσχεο. ἤγουν βοήθησον, σῶσόν μ' ἀντίσχε. Τάτε δὲ ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει ἐςίν. Ἱςέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, ἀντίσχεο παιδὸς ἑῆος, τὸ ἑῆος, ἢ ἀπὸ τῦ εὑός ὁ ἴδιος γίνεται εὖς, κ̀ ἐκτάσει τῦ ε, πύς· γενικὴ, πέος. κ̀ μεταθέσει, ἕος. ἢ κ̀ ἄλλως, ἀπὸ τῦ εὖ, εὖς ὁ ἀγαθὸς, κ̀ τὰ λοιπά, καθ' ὁμοίαν ἀγωγήν. ἢ κ̀ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω, ἡδὺς, κ̀, ἀποβολῇ τῦ δ', πύς· κ̀ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς αἰωτέρω. ἢ παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀπολαύω, εὖς, κ̀ ἰροπῇ τῦ ε, κατὰ τὴν ἡρημένην ὁμοιότητα τὰ ἑξῆς. ἢ κ̀, ὡς πίλω πιλεύς, ἕτως ἕω εὑς. ὅθεν Ἰωνικὴ γενικὴ, ἕθεν. Ὅτι ἀξιοῖ ὁ Παντὸς μεμνῆσθαι ἡμᾶς χαρίτων, ἢ πολὺ ἢ λόγῳ, ἢ ἔργῳ ὁτιοῦν σχοίημεν ἐκ τινος. Διὸ κ̀ ἡ Θέτις, Ἀχιλλέως ὑποθεμένη, ἀναμιμνήσκει τὸν Δία παλαιᾶς εὐεργεσίας, κ̀ αὐτ' αὐτῆς αἰτήσεται τιμὴν τῷ υἱῷ, εὖ ποιήσασά ποτε τὸν Δία κ̀ αὐτὴ, κατὰ τὸν μῦθον, κ̀ ἔπει, κ̀ ἔργῳ. ἔπει μὲν, ὅτε τὴν ἐπιβουλὴν ἐμήνυσε τῷ Διί· ἔργῳ δὲ, ὅτε τὸν ῥηξήσομενον Ἐριάρεων ἀπήγαγε συμμαχήσοντα. Τὸν δὲ Δία ἐλαῦθα προφράζων, καρδίην Διὸς λέγει. οἷον, ἤ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὤπασας καρδίην Διὸς, τὲ κ̀ ἔργῳ.

Sæpe enim te patris in ædibus audivi
Gloriantem, cum dicebas, a Saturnio atras nubes cogente
Solam te inter immortales indignam cladem avertiſſe,
Quan-

Πολλάκι γ' εἰν πατρὸς ἐμὸν μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένου, τὸν ἐφαθα νεφεληγερέτα Κρονίωνι
Οἶον ἐν ἀθανάτοισιν ἀκαχία λοιγὸν ἀμῦναι,

Ὁππό-

1. περίσχεο) Vulgata Poëtæ lectio, περίσχεο. Atque ita exigit metrum, niſi duo illa αι ϑ περίσχεο in unam ſyllabam veniant, & veluti contrahantur per ſynizeſin. *Politus.*

2. ἀντίσχεο) Si ita apud Homerum legere tibi placet, ut ſatis placuiſſe videtur Euſtathio, conſulendam erit metro, ad hunc modum, per ſynalœphen:

Ἀλλά σύ, α δύνασαί γ', ἀντίσχεο παιδὸς ἑῆος.

Politus.

3. πύς· γενικὴ, πέος) lege hic cum adſpiratione, ἑύς. & πέος. Tenuis enim ſpiritus ad alteram ſignificationem pertinet hujus vocis ab ϑ. *Polit.*

4. κ̀ ἀποβολῇ τῦ δ', πύς) ſi πύς, extrità litterâ δ', facit πύς· cur ſpiritum primitivum aſperum non ſervat? *Salvianus.*

5. ἕω τὸ ἀπολαύω, εὖς) Hic etiam lego cum adſpiratione, ἑύς. ut & paullò poſt, ἑός. quod item cum ſpiritu tenui exhibet Romana editio, & Frobenius. *Polit.*

λα καὶ ταῦτα Κλεώνος, ἐπὶ ᾧ μόνῳ θρασυνόμενος τῷ κατὰ Πύλον ἀριστεύματι. Καὶ ἡ παροιμία δὲ μᾶλλον ἔχει κατὰ λοιδορίαν ἀνδρός, ἐν ᾧ, Σαυτὸν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀσυδάμας, [3] γύναι,
Rom. p. 122. ὡς τὸν Ἀσυδάμαντος γυναικιζομένου ἐν ᾧ ἀπρεπῶς ἀλαζονεύῃ. Ἐὰν δὲ ὁ Ὀδυσεὺς μιᾶς πόλεως ἅλωσιν σεμνύῃ, ἀλλ' ὅτε προφέρει τοῦτο ἐκεῖνος καυχώμενος, ὁ ἄλλως δέ, ὡς ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ, μυρία ἔοργεν ἀγαθὰ Ὀδυσεύς· ὁ δὲ τῷ ἐπὶ μέσῳ τούτῳ σεμύνεται, δὲ πολλάκις αὐτῷ ἐπαβρύνεται. Νέστορι δὲ δι' αὐτῷ Νέμεσις ἐλλαμπομένῳ ἄλλοτε ἄλλως [4] ἰοῖς ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγοις, ὁ ὅτω χορηγοῦντι ἀγαθὰς ὕλας τῷ Ποιητῇ ἐς τὸ γράφειν, δίχα γε τοῦ ἀδολεσχεῖν ταυτολογικῶς.

μσζ'. Τὸ δὲ πολλάκι [5] ἀποβολῇ ἔσαφε ἵει σ', ὡς ὁ τὸ πλησάκι, ὁ τοσαυτάκι, ὁ δηθάκι, ὁ τὰ ὅμοια. Καὶ ἔστι μεταπλασμός τις ὁ τοῦτο ἐπιρρηματικός. Τελικῶν γὰρ ἐπιρρημάτων ὥσπερ τὸ ἰς βαρύτονον, οἷον, πολλάκις, δηθάκις, οὕτω ὁ τὸ ι. οἷον, αὐτόθι, κεῖθι, ὅθι. πρὸς ἃ μεταπέπλασται τὸ, πολλάκι, ὁ ἰὰ καὶ αὐτό. καθάπερ ὁ τὸ χωρί. Χωρὶς μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὡς τὸ λιγρίς· ἐκπεσόν δὲ τοῦ σ, εἰς τὸν ἀπελογίαν τῆς ῥηθέντων εἰς ι ἐπιρρημάτων ἀπηυτομόλησε. Ζεὺς δὲ κελαμεφὴς, [6] παρὰ τὸ κελαινὸς φαίνεσθαι. Ταὐτὸς γὰρ ὁ αἰήρ. Ἐντεῦθεν δέ ὁ αἱμὰ ὡς ἐρεῖ κελαμεφές. ἢ παρὰ τὸ κελαίνεσθαι, ὁ νέφειν, [7] οἱονεὶ κελαινεφής. ἢ [8] παρὰ

nem ludibrio excipit, seſe arroganter efferentem ob unum, & ſingulare facinus, quod ad Pylum, fortiter ediderat. Et in proverbii quoque locum venit irriſio illa adverſus hujuſcemodi hominem: *Ipſa te laudas, ut Aſtydamas, mulier.* perinde quaſi Aſtydamas indecorâ, atque immodicâ laudum ſuarum prædicatione in mulierem degeneraverit. Quòd ſi vel unius urbis expugnatio glorioſum Ulyſſem reddit: attamen neque id ille glorioſiùs prædicat, præſertim quum, ut infra in libro β' ait Poëta, innumera præclara facinora Ulyſſes fecerit, neque ob hanc unam tantùm rem extollitur, neque de eâ frequenter ſe jactat. Ac ne ipſi quidem Neſtori Nemeſis pepercerit, dum alibi aliàs ſuis ipſius laudibus ſeſe illuſtrat, atque ita bonam ad ſcribendum materiam Poëtæ ſubminiſtrat, extra illam utique garrulitatem, quæ in crebrâ ejusdem ſermonis repetitione apparet.

CCXLVII. Ceterùm τὸ πολλάκι, *ſæpe, frequenter*, rejectum, ſive eliſum habet τὸ σ', ſicuti etiam τὸ πλησάκι, *ſæpiſſimè, frequentiſſimè*, τοσαυτάκι, *toties*, δηθάκι, *diu*, aliaque ſimilia. Et metaplaſmus quidam hic eſt adverbialis. Quemadmodum enim τὸ ις in fine adverbiorum barytonum eſt, ut in πολλάκις, & δηθάκις· ſic etiam τὸ ι. ut in αὐτόθι, *ibi*, κεῖθι, *illic*, ὅθι, *ubi*: ad quorum exemplum formatum eſt per metaplaſmum τὸ πολλάκι, aliaque ejus generis: ut & τὸ χωρί, *ſeorſum, ſeparatim*. Et ſi enim χωρὶς acuitur, ut τὸ λιγρὶς, *obliquè*; attamen, poſtquam deperdidit τὸ σ', tranſit ad analogiam adverbiorum, quæ diximus, in ι. Juppiter porrò κελαμεφὴς, *atro præditus colore*, παρὰ τὸ κελαινὸς φαίνεσθαι, *ex eo, quòd ater appareat*. Hujuſmodi enim eſt aër. Atque inde etiam alicubi infra αἷμα dicit κελαμεφὲς, *ſanguinem adſpectu atrum, ſive atri coloris*. Vel παρὰ τὸ κελαίνεσθαι, ὁ νέφειν, *a nigreſcendo, & pluendo*. quaſi ſit κελαμενεφὴς,

a plu-

1. ἀλλ' τ' ἔδεσαν) Nupertæ editiones, diviſis aliter vocibus, ἀλλ' ἐτ' ἔδεσαν. ex veteri, ni fallor, Scholiaſtâ. Sic enim ille ad hunc locum: Τὸ πλῆσις, ἀντὶ τοῦ ἔδασαν. Politus.

2. ὁ Κωνδύλη) Ariſtophanes in Equitibus. *Polit.*

3. γύναι) Sic etiam apud Zenobium. Suidas tamen, quod ſupra monuimus, pro γύναι habet γενέ. *Polit.*

4. πῆς ἐπαῖς ἑαυτοῦ λόγοις) Hor. *laudator temporis acti ſe ipſe.* Salvinus.

5. ἀποβολὴν ἔσαδε τοῦ σ') Latini veteres Poëtæ, litteram S in fine dictionum elidebant, ut in epitaphio Ennii a ſe facto: *Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletu Faxit: cur? volito vivus per ora virum.* Lucretius. *Lumina quin etiam ſolis bonus Anxit reliquit.* Salvinus.

6. παρὰ τὸ κελαινὸς φαίνεσθαι) Unde κελαμεφὴς, & κελαμενεφὴς. Polit.

7. οἱονεὶ κελαμενεφὴς) Immo, juxta hanc etymologiam, κελαμενηφὴς. Eſt enim a νέφος, τὸ βάθος. Polit.

8. παρὰ τὸ κελαίνεσθαι νέφειν) Hinc enim κελαμενηφὴς: atque inde per ſyncopen, κελαμηφὴς. ut docet Etymologus. *Politus.*

CCXLVIII. Quemadmodum in aliis rebus apud Poëtas humanis obnoxium moribus eſt divinum genus; ita certè & in iis, quæ ad regnum ſpectant. Quum enim ſeveriori Juppiter imperio uratur, non deſunt, qui regnum affectent, & ſeditionem contra eum excitent. Quippe narrat fabula, quomodo Juno, Neptunuſque, & Pallas Minerva vinculis Jovem conſtringere voluerint. Juno, juxta fabularum ſcriptores, ob zelotypiam: quoniam, eâ neglectâ, connubiali jure violato, cum multis mulieribus corpus commiſcebat. Neptunus, ob alterius partis æmulationem, eo quòd, quum Juppiter cœlum teneret, Neptuno mare obtigerat. Denique Minerva, propterea quòd vim ei a Vulcano adhiberi permiſerat, quando in ortu ſuo ex Jovis capite, adulta jam puella, erupit. Quidam tamen codices pro, ἡ Παλλὰς Ἀθήνη, *& Pallas Minerva*, ſcribunt, ἡ Φοῖβος Ἀπόλλων, *& Phœbus Apollo*. Abſurdum enim hoc eſſe cenſent, quòd vim & manus patri Jovi Minerva ipſa attulerit, quam adeò ille in amore, ac deliciis habebat: illud verò conſentaneum eſſe rationi, ut Jovi Apollo iratus fuerit, quòd ſervire ſe permiſiſſet, ac propter alias cauſſas, quas Mythologi aſſerunt: qui narrant etiam cum Homero, quomodo tunc Thetis profecta, Jovem ſubduxerit, ſive clam a vinculis exſolverit, ac liberaverit, vocato in cœlum Centimano, quem Briareum, inquit, dii appellant; homines autem univerſi Ægæonem: quem patre etiam ſuo Neptuno viribus præſtantiorem fuiſſe affirmant. cujus item formidine dii a vinciendo Jove abſtinuerunt. Atque ita quidem fabula, qua utitur Achilles Homericus in commemorandis inſidiis contra Jovem poſitis ab Junone, Neptunoque, & Minervâ, qui a partibus nunc ſtant Achivorum: a quibus is tamen inſidiis, ob auxilium a centimano illo Briareo præſtitum, opitulante ſimul Thetide, ſalvus atque incolumis evaſerit. Ubi vide adoleſcentis

hujus

1. ὡς νῦν ὀνομάζεται) Sic Muſas, ut quidam ait, Jupiter ideſt, Intellectus, genuit: mater peperit Memoria, ideſt, Mnemoſyne. *Salvinus.*
Vide Heſiodum in Theogoniâ. *Polit.*
2. ἀναχεντέμιον) l. ἀναχεντέμιον. Polit.

3. Ζεὺς μὲν γὰρ ἔχε τὰ περὶ οὐρανόν) V. Callimachum in hymno in Jovem. *Salvinus.*
4. ὡς ἅπαξ ταμιεύσαντι) Pavit & Admeti tauros formoſus Apollo. Tibull. *Salvin.*
Alibi: *Me quondam Admeti nivеas pavиſſe juvencas.* Polit.

Καὶ ἔχει μὲν ὁ λόγος ὕτος ὁ περὶ Βριάρεως, καὶ ἄλλως τὸ πιθανόν. βοηθῆται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ῥοδοδακτύλυ ἠῶς. Ἐὰν γὰρ διὰ τ' ἥλιον, καὶ ἀπὸ αὐτόθεν ἀκτῖνας, δάκτυλοι τῇ ἡμέρᾳ παράπειται, ἃ λέγοιτ' ἂν καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος ἐκ ἀπιθάνως χῆρας ἔχειν, καὶ ταύτας ἑκατόν. ὅ ἐστι, πολλάς. Τῶν τοίνυν ῥηθέντων πρωτότυπα ὕτω καθ' ἀλληγορίαν ἐκλαμβανομένων, ἡ τῦ ῥηθέντος μύθυ θεραπαινὰ ὕτω πως διατίθεται, ὡσῆν συντομώταλα, ὡς ἁδὲν ἂν ἐκώλυε, τ' ἀθέρα Δία καταςασιασθῆναι ὑπὸ τῶν λαπτῶν ςαχέων, καὶ ἄνω κάτω πάλιν γενέσθαι, καὶ σύγχυσιν τὸ σύμπαν παθῆν, ἡ μὴ Θέτις, τυτέςιν, ἡ τῦ παντὸς κατὰ φύσιν θέσις, μέσην αὐτὰ καλὰ χώραν ἐποίησε, διὰ μέσυ τῦ Ἑκατόγχιρος, τυτέςι, τῦ ἡλίυ. ὃς καὶ αὐτὸς θέσιν ἔχων πρὸ πρέπου-
Bas. p. 93. σαν, κατελλάβην οἷδε τὸ ςάσιν, καὶ τὰ μέγιςα τῇ τῦ παντὸς νευθετήσι συμβάλλεται. Ἰςέον δὲ, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀλληγορία ἁ συμβιβάζεται πρὸς τὰ Τρωικά. καὶ εἰκότως. Τῶν γὰρ μύθων ὅσοι τῷ Τρωικῷ πολέμῳ σύγχρονοι, θερπευσίλο ἂν πρὸς τὰ Τρωικά. ὅσοι δὲ παλαιοτέρας, καὶ πρὸ αὐτῦ Ὁμήρυ τεθέντες, ἡ καὶ ἀλληγορεῖντο, ἀλλ' ἁδὲν αὐτοῖς μετέσαι τῦ Τρωικῦ πολέμυ.

σν'. Τινὲς δὲ καὶ ὕτω τ' τοιῦτον μῦθον θεραπευσιν, Ἥραν μὲν, καὶ Ποσειδῶνα, τ' ἀέρα, καὶ τὸ ὕδωρ νοῦντες· Ἀθηνᾶν δὲ, τὸ αἰθέριον πῦρ, διὰ τὸ τῆς χροιᾶς, φασὶν, ἄνθος ὕτως ὀνομαζομένην· ὥσπερ καὶ Παλλάδα, [6] διὰ τὸ εὐκίνητον. Δία δὲ, τ' θεῖον τῶν, τὸ ψυχὴν τῦ παντός. Θέτιν δὲ, τὸ τῆ ὅλων διάθεσίν τε, καὶ διακόσμησιν. Ἑκατόγχιρον δὲ καὶ Βριάρεων, τὸ τῆς τοιαύ-

ratione similitudinem habet veri; atque ex aurorâ confirmatur, cujus rosei digiti dicuntur. Si enim propter Solem, emissosque ab eo radios, digiti Hemeræ, seu diei affinguntur; non absurdè Sol ipse dici poterit manus habere, easque centum, hoc est, multas. Itaque quum eæ, quas commemoravimus, personæ sic per allegoriam intelligantur; hujus ipsius fabulæ curatio sic quodammodo constituitur, ut quam paucissimis eam verbis expediam, ut nihil futurum esset impedimento, quominus Juppiter, ideſt, æther, per seditionem quamdam a reliquis elementis opprimeretur, & sursum deorsum omnia fierent, rerumque universitas commisceretur, nisi Thetis, hoc est, naturalis thesis, sive positio universitatis, ac Mundi, manere ipsa suo quæque loco faceret, Centimani operâ, hoc est, Solis. qui & ipse, quum positionem convenientem aptamque habeat, sedare illam potest seditionem, & plurimum sanè confert ad concinnam dispositionem universitatis. Sciendum tamen est, hujuscemodi allegoriam Trojanis cum rebus non cohærere. & meritò. Quotquot enim fabulæ Trojani sunt belli æquales, applicari eæ possunt ad res Trojanas. Quotquot verò antiquorum sunt temporum, & ante Homerum ipsum excogitatæ, etsi ad allegoriam reducantur; nihil eæ tamen habebunt cum Trojano bello commune.

CCL. Rursus nonnulli sic ei fabulæ medentur, ut Junonem, ac Neptunum, aërem, aquamque intelligant; Ἀθηνᾶν, *seu Minervam*, ætherium ignem, quum ea, ut perhibent, ita nominata sit διὰ τὸ τῆς χροιᾶς ἄνθος, *ob floridum coloris nitorem*; sicuti & Palladem, eo quòd facilè moveatur. Jovem, ideſt, intellectum divinum, animam Mundi. Thetin, dispositionem, gubernationemque omnium rerum. Centimanum denique Briarcum, βριαρὸν, *fortem*, necessitatem, ac

1. τὸν ἀέρα νοῦ) Ἀήρ, ἀὴρ, anagrammatismo quodam ἄρα, ζυγὸς. Plato in Cratylo. *Salvinus*.

2. Δία δέ ἐστι) Malim, Δία δ' ἐστὶ. Sequitur enim τὸ ἡγεμονικὸν. *Polit.*

Sed fortè ait ἐστὶ, alludens ad aliquem Poëtam, qui Jovem faciat complectentem omnia. V. Cic. de nat. deorum. *Salvin.*

3. ἡ τῦ παντὸς θέσις) *quæ magni sit positura Dei*. ideſt, κοσμοθεσία. Propertius. *Salvinus*.

4. τ' παντὸς) l. τ' παντὸς. Correxerat etiam Frobenius. *Polit.*

5. λέγοιτ' ἂν) l. λέγοιτ' ἄν. Polit.

6. διὰ τὸ εὐκίνητον) Ideſt, ἀπὸ τ' πάλλεσθαι. *quòd vibretur*. quod est æthereï ignis proprium. *Salvin.*

que ioris contrariâ motus latione coërceretur. Atque hîc obſerva, qualis Centimanus. Hinc enim habes præconium illorum conficere, qui multis veluti ſunt in opere peragendo manibus.

CCLI. Atque hæc quidem allegoriarum interpretes. Verùm hiſtoria tumulum quemdam Ægæonis in Aſiâ memorat, ex quo quum centum fermè fontes, ſive multi, ſive verè centum, ſcaturirent, circumjacenteſque illic campos irrigarent, fabularem hanc Centimani narrationem derivarunt. Tradit enim in ſuâ hiſtoriâ Arrianus, Briareum, terræ, & cœli filium, poſt adeptum maris imperium, ſede ſuâ, ac propugnaculo uſum fuiſſe, inſulâ Eubœâ, unde profectus, Cycladas in poteſtatem redegerit. qui & Ægæon ab hominibus eſt appellatus. Qui etiam cauſam dediſſe fertur, cur nomen Ægæo mari inderetur. Monumentum ejus oſtendi ad Rhyndacum amnem, tumulum quemdam non longè a mari, & hunc denominatum Ægæonis. Ab hoc tumulo ſcatebras centum erumpere, eaſque, manus dictas Briarei. Quod autem ſcire oportet, quemadmodum fabula centum Typhoni capita, ſic & Ægæoni centum manus affinxit. Atque illud quidem, ſi res ad hiſtoriam expenditur, eximiæ, ac ſingularis regendorum populorum ſcientiæ ſymbolum eſt, quod etiam notat, videri Typhonem res multas animo agitaſſe: hoc verò multarum rerum efficientiam, ſive effectionem, occultè ſignificat. Unde & ingenioſus ille machinarum inventor Archimedes, quum uno jactu multa jacula emitteret, Centimanus vocatus eſt ab iis, in quos illa jaciebat. Deinde, ne id etiam omittam, dici is poteſt Centimanus, qui multis eſt manibus, vel in agendo, vel in multitudine exercitus, vel in ma-

ρηχθη, ϗ χηρῶν ἐργασίᾳ ἐπιπηδεύθη, ϗ κίνησις ηλίᾳ ἐκολάσθη τῇ τῆς κινήσεως ἀντιςρόφῳ φορᾷ. Καὶ σημείωται, οἷον ὁ Ἑκατόγχηρ ἐπλῶθα. Ἔχομεν γὰρ ἐντεῦθεν εἰκώμιον ἐργατικῆς πολυχηρίας πορίτασθαι.

σιά. Καὶ ἰδιαῖτα μέν ἴνα εἰ ἀλληγορηταί. Ἡ δὲ ἱςορία λόφον ἴνα οἶδεν Αἰγαίωνος πρὸ ἴωὶ Ἀσίαν, ἐξ ἧ πηγαί τινες ἑκατὸν ἀναπιδύσαι, ἤτοι πολλαί, ἢ αὐτὸ τοῦτο, ἑκατὸν, ϗ τὰ ἐκεῖ πεδία λιπαίνουσαι, τῷ τῦ Ἑκατόγχηρος μυθολογίαν παρήγαγον. Φησὶ γὰρ ἡ τῦ Ἀρριανῦ ἱςορία, ὅτι Βριάρεως, [3] γῆς, ϗ ἠραιῦ παῖς, θαλασσοκρατήσας, ὁρμητηρίῳ ἐχρήσατο [4] Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ, κἀκεῖθεν ὁρμώμενος, κατεςρέψατο τὰς Κυκλάδας, ὃς ϗ Αἰγαίων ὠνόμασται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Οὗτος δὲ ϗ αἰτίαν παρασχεῖν λέγεται τῷ Αἰγαίῳ πελάγει τοῦ ἐπωνυμίαν. σῆμα δὲ αὐτῦ δείκνυσθαι κατὰ τὸν Ῥυνδακὸν ποταμὸν, ἀ πόρρω θαλάσσης λόφον ἴνα, ϗ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι Αἰγαίωνος· ϗ ἀπὸ τῦ λόφου τούτου, πίδακας ἐκδιδόναι ἑκατὸν ϗ ταύτας καλεῖσθαι πάλαμας Βριάρεω. Ἰςέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ [5] ἑκατόγκεφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος, οὕτω ϗ τὸν Αἰγαίωνα, ἑκατόγχηρον ἐπλασε. Καὶ ἔςι, καθ' ἱςορίαν, ἐκεῖνο μὲν, θεϊκῆς ἀρχικῆς σύμβολον, ϗ τῦ πολλὰ δοκεῖν τὸν Τυφῶνα φρονεῖν· τοῦτο δὲ, τῦ πολλὰ πράττειν αἰτιᾶται ἐςιν. ὅθεν ϗ ὁ πολυμήχανος Ἀρχιμήδης, μιᾷ προσβολῇ πολλὰ βέλη ἀφιεὶς, ἑκατόγχηρ πρὸς τῶν βαλλομένων ἐκλήθη. Καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, ἢν ἂν ἑκατόγχηρ ὁ πολύχηρ, ἢ πράξεσιν, ἢ πλήθη

G g ςρα-

1. ? Ζηνόδοτος) Zenodotus, nobilis grammaticus. De eo phalæcium apud Tranquillum de claris grammaticis: *En cor Zenodoti, jacet Cratetis.* Salvinus.

2. Ἥρη π, τοι) lege: Ἥρη τ', ἐπὶ Ποσειδῶν, τοῖ Φοίβῳ Ἀπόλλωνι. Sic ſcribebat Zenodotus. Sed Euſtathius non admodum eſt accuratus in referendis carminibus, ut ſemper metri rationem habeat. *Salvin.*

3. γῆς, τοῦ ἠραιῦ παῖς) Briareus gigas, ideſt, γηγενὴς, *terræ filius.* Terræ filium Latini uſurpabant de homine obſcuro loco nato. quare Juvenalis: *mallem fraterculus eſſe gigantis.* Salvin.

4. Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ) Solinus: *Nam omnis ferme Euboea Titanum fuit regnum.* Polit.

5. ἑκατογκέφαλον ? Τυφῶνα) Sic Typho Pindaro, & Ariſtophani ἑκατογκεφάλας, qui eidem Ariſtophani ἑκατονταμκεφαλος, ut & ἑκατοντακάρηνος Pindaro & ἑκατόγκαρηνος. Politus.

σροφὼ, ἢ παρέχησιν αὐθαδεςέραν ποιῆσαι ῥητορικὴν, οἷον, Αἰγαίων γαίων κύδει, ἢ ἄλλως πως· ὃ δὲ οὐκ ἐποίησεν ὅτως, οἷα μὴ θέλων ἄκαρπον ἄνθος γραφῆς εἰθῆναι ἢ Ποιήσει παρὰ καιρὸν, καὶ ἀμεθόδως καλλωπίσαι τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ἔδει ποιῆσαι τοιαῦτα παίζειν πεπαιδευμένον τὸν Ἀχιλλέα. Ἰςέον δὲ, ὅτι αἰθέρος, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, παθούσης τῆς Ἀθηνᾶς, προσεθεώρησάν τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα· κορυφῆς μὲν αὐτῷ ἐκγενέσθαι Διὸς, διὰ τὸ δοκεῖν αἰθέρα τὸν ὑψηλότατον εἶναι ἀέρα· παρθένον δὲ διατελεῖν, διὰ τὸ ἀΐδιον τὸν τοιοῦτον ἀέρος· Γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι, διὰ τὸ τῷ στοιχείῳ εὔγλαυκον· καὶ φωτοφόρον, διὰ τὸ διαφανές. Ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φήσομεν, σκληρὸν ὁ μῦθος ἦθος τῆς Ἥρας ἔθος πλάττει, ἀνθικαθιζαμένης αὐτῇ τῷ Διΐ. Ποιεῖ δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο, λαβὼν ἀφορμὰς ἐκ τοῦ προῤῥηθέντος παλαιοτάτου μύθου. Σκοπητέον γὰρ, ὡς ἔοικε, οἷα κακοτροπία γυναικὸς βουλευσαμένης τυραννίδα τῷ ἀνδρί. Ἔχει δὲ τὰς ἀρχὰς ὁ μῦθος ἐκ τῆς φυσικῆς ἀληθείας. τοιούτῳ γὰρ τῇ Ἥρᾳ πρὸς τὸν Δία, ὅ ἐστι, τῷ ἀέρι πρὸς τὸν αἰθέρα, ἀεί μοίρου σοργή τις ὕσεως κατὰ τοῦτο κοινὴν ἀμφοῖν ποιότητα τῆς θερμότητος· ἀλλὰ καὶ μάχη, καὶ διάσασις ἀσύμβατος, κατὰ τοῦτο αὖ ξηρότητα, καὶ ὑγρότητα. ξηρὸς μὲν γὰρ ὁ αἰθήρ· ὑγρὸς δὲ ὁ ἀήρ.

σιγ'. Ὅτι πολλά ἐσι διάφυμα παρὰ τῷ Ποιητῇ, τυτέστι, δυσὶν ὀνόμασι καλούμενα· καὶ γὰρ τοιά-

oratoriam, arrogantiorem morosioremque facere, puta, Αἰγαίων γαίων κύδει, *Ægæon exultans bonore*, vel alio quodam modo; non ita tamen is fecit: quippe qui sterilem Poëseos florem intempestivè nollet in carmen suum inserere, & præter rationem, lenocinia addere orationi. Non enim sic in luctu ludentem Achillem inducere decebat. Quoniam verò Minerva, ut supra dictum est, pro æthere accipitur; sciendum est, nonnullos hæc etiam congruenter aptèque animadvertisse: eam videlicet ex vertice Jovis procreatam, eo quòd æther, supremus & altissimus esse aër videatur: virginem eam permanere, ob hujusmodi aëris munditiam: vocari eam ab oculis cæruleis Glaucopin, ob cæruleum elementi hujus colorem; itemque Phosphorum, propter perspicuitatem. Ut multis postea in locis apparet, durum, ac rigidum Junonis ingenium fabula comminiscitur, quum ea perpetuò obsistat, atque adversetur Jovi. Idque facit Poëta, sumptâ occasione ab antiquissimâ fabulâ, quam antea commemoravimus. Considerandum enim est, ut videtur, qualis improbitas sit mulieris, quæ imperium in virum affectet. Hæc autem fabula initium ducit ab eo, quod in rerum naturâ verè fieri videmus: quia verè Junoni cum Jove, hoc est, aëri cum æthere, non modò naturalis quidam amor intercedit, ob communem utrique eorum qualitatem caloris; verùm etiam pugna, & discordia hostilis, propter perpetuam siccitatem, perpetuumque humorem. Siccus enim æther; aër verò humidus.

CCLIII. Pleraque sunt apud Poëtam binomina, hoc est, duobus nominibus appellata: isto-

τοιού-

1. τὰ μὲν ὑψηλότερα, τῷ τὰ ἀνθρώπινα δέ) Divina ad humana demisisse dictus est Homerus. *Salvinus*.

2. Βριάρεώς τε καλούμενον, ὃν Αἰγαίονα) Atque hinc factum puto, ut sub diversis nominibus a diversis populis colerentur. Et hoc modo Solinum intelligo cap. 11. *Briareo enim rem divinam Caryâtii faciunt, sicut Ægæonem Chalcidenses*. Politus.

3. Ἐκατόγχειρ) Hac figura Rex quidam cognominatus est μακρόχειρ, *Longimanus*. Et *Anguimanos* dixit elephantos Lucretius, ὀφιόχειρας. Salvin.

4. μὴ θέλων ἄκαρπον ἄνθος γραφῆς εἰθῆναι τῇ Ποιήσει) Discant hinc affectati argutiolarum aucupes, vitare hæc gravis orationis dehonestamenta, & præclarum Eustathii judicium mente altiùs reponant. *Salvinus*.

5. γυναικὸς βουλευσαμένης τυραννίδα τῷ ἀνδρί) Hoc natura non patitur, ut mulier imperet viro. nam serva naturâ est. Aristot. lib. 1. Politic. *Salvin*.

6. ὑγρὸς δὲ ὁ ἀήρ) Ὑγρὸς non solùm valet, *humidus*, sed *fluidus*, ac *liquidus*. Ideoque διαῤῥυὲς, ut ait Aristoteles, hoc est, facilè terminabilis. *Salvin*.

icus, fabuloſum hunc Ægæonem filium eſſe Neptuni. Verùm Poëta ipſo quoque patre præſtantiorem eum eſſe affirmat. quod equidem rarum, juxta illud Heſiodi: *pauci autem patre præſtantiores*. Notant tamen veteres, Zenodotum, qui pro Παλλὰς Ἀθήνη, *Pallas Minerva*, repoſuit Φοῖβ☉ Ἀπόλλων, *Phœbus Apollo*; hoc etiam loci pro ἕ πατρὸς ἀμείνων, *ſuo patre præſtantior*, ſcribere πολὺ φέρτερ☉ ἀπάντων, ὁπόσοι ναίουσιν ὑπὸ τάρταρα εὐρώεντα. *multò melior omnibus, quotquot ſubtus ſqualida, vel ſpatioſa, incolunt tartara*. Sed ne hoc quidem loci curæ habetur Zenodotus. Non enim Tartareorum Titanum unus, Briareus; ſed deus, ut perhibent, marinus. Ceterùm Briareum, quinque etiam ſyllabis dici Obriareum, licet alibi agnoſcere.

CCLIV. Declinaverat, ut dictum eſt, Poëta parecheſin, ſeu ſimilitudinem ſoni in Ægæone, eo quòd non per ſimilem caſum dixiſſet, Αἰγαίων κύδει γαίων, *Ægæon honore ſuperbiens*; ſed principio unius verſus dixiſſet Αἰγαίωνα, *Ægæonem*; in fine verò alterius, γαίων, *ſuperbiens*, per accuſativum nimirum, ac nominativum: etſi alioquin eliſio litteræ ἀ accuſativi, contractâ ad tres ſyllabas voce illâ Αἰγαίωνα, ſpeciem præbeat parecheſeos. Atque ita non puram putam Parecheſin fecerat Poëta in Ægæone. Verùm continenter alterâ utitur parecheſi, ubi de Ægæone narrat, ut eum ὑπέδδησαν μάκαρες θεοὶ, νδὲ τ' ἔδησαν, *extimuerint immortales dii, neque ligaverint*. Qui eſt novus prorſus modus parecheſeos. Quapropter raræ ubique parecheſes hujuſcemodi. Frequentiùs enim parecheſes, videlicet voces ejuſdem ſoni, non modò in ſignificatio-

ὡς ☧ ἡ. Ἄλκυον δ' ἄλοι ἐν τοῖς ἑξῆς, ἢ ☧ Μάρτυρα. Ἰστέον δὲ, ὡς τ μυθικὸν Αἰγαίωνα ὁ Στωικὸς Ὅμηρος, Ποσειδῶνος εἶναι φησίν. Ὁ δὲ Ποιητὴς φησὶ ☧, ὅτι τῦ πατρὸς ἀμείνων ἦν. ὅπερ παράπαν, κατὰ τ Ἡσίοδον λέγοντα· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Ζηνόδοτος, ὁ ἀπὸ τῆ Παλλὰς Ἀθήνη, μεταγράψας, Φοῖβος Ἀπόλλων, ☧ ἐνταῦθα ἀπὸ τῦ, ἕ πατρὸς ἀμείνων, γράφει, πολὺ φέρτερος ἁπάντων, ὁπόσοι ναίουσιν ὑπὸ τάρταρα εὐρώεντα. Ἀμελῆται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ☧ ἐν ἰάτρῳ. Οὐ γὰ ἐκ τῆ ἀπὸ ταρτάρε Τιτάνων ὁ Βριάρεως, ἀλλὰ δαίμων, φασὶ, θαλάσσιος. Ὅτι δὲ ὁ Βριάρεως, ☧ παλασυλλάβως λέγεται Ὀβριάρεως, ἔστιν ἀλλαχῦ γνῶναι.

σιδ'. Ὅτι ἵνα μὲν τὸ Αἰγαίωνος παρηχηκὸν ἐξέκλινεν, ὡς εἴρηται, ὁ Ποιητὴς, ἐν ᾧ μὴ ὁμοιοπτώτως ἦτον, Αἰγαίων κύδει γαίων· ἀλλ' ἐν ἀρχῇ μὲν εἶχε εἰς ἦτον Αἰγαίωνα, ἐν δὲ λέλη τῦ ἑτέρε, γαίων, αἰτιαλικὴν δηλονότι, ☧ εὐθεῖαν, ἡ ☧ ἄλλως ἡ ἔκθλιψις τῦ α τῆς αἰτιαλικῆς, ἵνα ἰσοσυλλαβίαν συζήλασα τ Αἰγαίωνα, ἔμφασιν δίδωσι παρηχήσεως. Καὶ ἕτω μὲν καθαρῶς παρηχησεν ὁ Ποιητὴς ἐν ᾧ Αἰγαίωνι. Ἐφεξῆς δ' ἑτέρᾳ παρηχήσει χρᾶται, ἦτον, ὅτι τ Αἰγαίωνα ὑπέδδησαν μάκαρες θεοὶ, νδέ τ' ἔδησαν. Τῦτο δὲ παίγνιον καταστροφῶν. Διὸ ☧ παῖδες αἱ ἰσαῦται παιδαχῦ παρηχήσης. Ὡσεπιτοπολῦν ☧ αἱ παρηχήσεις, ἦγεν αἱ ταυτὸν ἦχῦ-

Rom. p.125.

Gg 2

1. κύμινδα) Plinius l. 10. c. 8. *Noctuarum accipiter cymindis vocatur.* Polit.

2. τὸ μῶλυ) De hac herbâ Dioſcorides libro tertio cap. 459. *Salvianus.*

Laudatiſſima herbarum eſt, de qua Plinius l. 25. c. 4. *Polit.*

3. Μάρπησσα) l. Μάρπιστα ex lib. *i* Il. Μάρπησσαν tamen nominat Apollodorus lib. 1. *Polit.*

4. χεῖρα, πολὺ εἴρηκ☉ ἁπάντων) hoc ſcilicet modo, ut hos verſus ad mentem Zenodoti reconcinnat Henricus Stephanus:

Αἰγαίωνα δ' ☧ πολὺ φέρτερ☉ ἔξοχ' ἁπάντων,
Ὁπόσοι ναίουσ' ὑπὸ τάρταρα εὐρώεντα.

Politus.

5. παρηχήσεις) Exempla parecheſeon. Ovid. *Quæ ratibus ſtellas, tot habet tua Roma puellas.* Virg. *Cornua velatarum obvertimus antemnarum.* Hom. in Catalogo navium: Ὕπνε ἄνα μοι, Μόπσε, ὀλυμπία δώματ' ἔχοντε. Salvin.

[6] τίς γάρ σε προέηκε; Ἥρη με προέηκε.

σπέ. Τάτα τῦ ἤδης ἐςὶ κὴ τὸ, ἐκ ὀφθήσῃ κενός ἑναντίον μα, ἀλλ' ἄλλον ἡρῶων καινός. Καὶ γὼ κὴ ἐνταῦθα, κενὸς μὲν, κὴ καινὸς, ἃ αὐτὰ κατὰ τ' ἦχον ἀσαραλλάκτως ὡσί· πλὼ τὸ μὲν πρῶτον διὰ τῦ ε ψιλῦ γράφεται· τὸ δὲ δεύτερον [7] τλὼ διὰ διφθόγλε γραφλὼ ἀσπέγκαλο. Τοιῦτον κὴ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, [8] ὄρη, φίλε, ὁ μελύδριον ὤρη ἐξεπόιησα. Ἰδίες ιν, ὄρα ἡ μέλος, ὃ καθ' ὥραν ἐσοιήσαμεν. κὴ παροιμιώδες ἡ, ζῆ χύτρα, ζῇ φιλία. Καὶ τῦτο μὲν τοιῦτον παρηχήσεως εἶδος, ἡαυτοφωνίαν ἔχον παιλελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνλω γραφλώ. ὅπερ ἐςὶ διάφορον πρὸς τλὼ ῥητορικλὼ παρήχησιν, ἥτις ταυτοσραφημένη, διαφορὰν ἔχη κατὰ ἡλὼ ἐκφώνησιν. Ἔςι δὲ κὴ ἄλλο ξεπίζον παρηχήσεων εἶδος, ᾧ χρῆται κὴ ὁ Ποιητής. κὴ κῆνται τάτα ἱκανὰ παραδείγματα ἐν τοῖς ὡς τλὼ Ὀδύσσειαν. Ἔςι δὲ τοιῦτον, ὅταν κὴ παρηχῇ ἡς ἐν ἀνομοιότητι γραφῆς φωνήεντων, ὁμοίως τοῖς πρὸ τάτα, κὴ τλὼ ἡαυτοφωνίαν δὲ πως ἀλλοιοῖ. καθὸ κὴ ἐναντίωται τῦτο τῷ πρὸ αὐτῦ τῷ παιλελλῶς ἡαυτοφώνῳ, οἷον ἡ, Σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς. κὴ, Ἕσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. κὴ, [9] φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. κὴ Ἀρριανὸς· φῦναι Φινέα.

CCLV. Hujus generis est etiam illud: Minimè καινὸς, *vanus*, coram me conspicieris; sed alio modo καινὸς, *novus*. Nam & hoc loci καινὸς, *vanus*, & καινὸς, *novus*, quod ad sonum quidem attinet, eadem sunt sine ullo inter se discrimine: excepto quòd primum scribitur per ε tenue; alterum verò scripturam refert per diphthongum. Tale & apud Theocritum illud; ὄρη, φίλε, ὁ μελύδριον ὤρη ἐξεπόιησα. hoc est, *vide, amice, parvum carmen, quod pro tempore elaboravimus*. itemque quod est in adagio: ζῆ χύτρα, ζῇ φιλία. *Fervet olla, vivit amicitia*. Ex ejusmodi quidem est genus hoc parechesεos, ut eumdem prorsus sonum habeat, solâque variet ratione scribendi. Quod utique diversum est a Parechesi Oratoriâ, quæ quum eodem modo scribatur, diversitatem habet pronunciationis. Jam verò & aliud est, novum, ac peregrinum parechesεon genus, quo pariter utitur Poëta. Et idonea hujus exempla allata sunt in commentariis ad Odysseam. Id ipsum autem est, cum quis parechesin ita facit, ut diversè scribat vocales, similiter, atque in superioribus exemplis, eumdemque ipsum sonum, alium atque alium quodammodo efficiat. qua ratione genus hoc parechesεos secus se habet, ac superius, quod est omnino ejusdem soni. Veluti, Σκύλλη κοίλης ἐκ νηός. *Scylla concavâ ex navi*. Et, Ἕσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. *Epeus fecit, comite Minervâ, sive auxilio Minervæ*. Et, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. *Amavit autem gentem Poëtarum*. Et Arrianus: φῦναι Φινέα. *Natum esse Phineum*. Et Hesiodus:

φινέα

1. κατὰ πτόλιν Ἀλκίνου) Poëta, κατὰ πτόλιν τὴ Ἀλκίνου. Hujusmodi Parechesεos exempla afferuntur etiam ab Hermogene l. 4. De Invent. c. 7. *Politus*.

2. ὄρη Ἥρη) l. ῥῆ Ἥρη, ex v. 23. lib. δ' Il. *Polit.*

ὄρη, Ἥρη) Et, & ρ non erant ταυτόφωνα, seu ejusdem soni, apud antiquos. *Salmas.*

3. τὸ φιλίσε) l. φίλησε. Polit

4. ᾗ αὐτὸ ἦχον ἔχουσιν) Eumdem habent sonum ι, & υ apud hodiernos Græcos in linguâ vulgari, quam Rhomaicam appellant, non in Hellenicâ, seu litteratâ. Quare multò mihi magis arridet ᾗ Τυρρηνῶν pluvimorum ratio, Græca pronunciandi, quàm qua communiter utimur. Nam diversa scriptura diversam etiam pronunciandi rationem postulat. Ex hoc loco Eustathii colligitur, usum hodiernæ Græcorum pronunciationis esse perantiquum. *Salvin.*

5. ᾗ ἡ Ἥρας κλυτικὸν) Legendum videtur: ᾗ ἡ Ἥρας ὀνομαστικὸν, διὰ τῆς δύο ν, τῇ ᾗ ἡ Ἰσιδος κλυτικὸν διὰ τῆς δύο ι. *Salmas.*

6. τίς γέ σε προέηκε) Poëta: τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε; Polit.

7. ᾗ διὰ διφθόγγυ γραφὴν) Propter indistinctam vulgatem sonum ᾗ ε, & ᾗ αι, passim peccat scriptura etiam in vetustissimis, atque optimæ notæ codicibus. Et in Latinis etiam ob confusum similiter hodie sonum litteræ e, & diphthongi æ, sæpe peccatur, & simplex littera pro diphthongo ponitur, & e contrario. *Salmasius.*

8. ὄρη) ὄρη, & ὄρῃ non eadem scriptura, non idem sonus. nam Ω magnum valet O parva duo: & τὸ ι cum iota adscripto, ut olim, vel subscripto, ut postea, & in punctum reducto, sesquialterum est τῷ ι simplex. *Salvin.*

9. φίλησε δὲ φῦλον) I, & Y apud vulgatum Græcam linguam ejusdem soni sunt; non apud veteres. & diversa elementi figura diversam pronunciationem postulat, sicut & ε, & αι sono distincto erant. *Salvin.*

ἔτεμε. *Non placuit animo; ſed durum mandatum dedit.* Quum ſic autem nonnulli unam vocem curiosè inquiſiviſſent, eamque invertiſſent, alii ſuo eam manere loco ſinentes, aliter, quæcumque iis placuit, luſerunt. Quippe hujuſmodi ſunt illa, quæ Comici, dithyrambicum tumorem præ ſe ferentia faciebant, dum in unâ voce diverſam ſcribendi rationem cogebant intelligi. ut quando Juppiter dicitur Comico λήρις, *tricis, atque apinis*, victores redimitos coronare. Erſi enim dicitur τὸ λήρις, *tricis, atque apinis*, perinde quaſi victores Olympiaci futili vanoque ſtrepitu faſtuque acclamationum, demulcerentur; vult tamen ſignificare victores λειρίοις, *liliis*, videlicet floribus, redimitos. Idemque facit Comicus, cum, mentione factâ κηρύλου, *ceryli, ſive cercis*, quod genus eſt avis, & ſcribitur per ι, jocatur in κηρίῳ, *tonſorem*, quemdam, quum κηρύλου, *ceryli*, velit illum intelligi, tamquam a κείρω, ideſt, *tondeo*, quod quidem ſcribitur per diphthongum. Simile etiam illud: ἐστεφάνξα, καὶ δωρησάμην. *Coronavi, doniſque proſecutus ſum.* Videtur enim dicere, δώροις ἐδεξιωσάμην. *donis accepi, vel ornavi:* & tamen ſignificat, *locutus ſum Doricè:* quippe quum τὸ ἐστεφάνξα ſit Dialecti Doricæ. Verùm luſus hi Comici ſunt, ſcilicet per ambiguam quamdam vocis ſignificationem: non tamen ſunt parecheſes. Parecheſis enim non uno tantùm vocabulo; ſed duobus minimùm comprehenditur.

CCLVII. Eſt ergo omnino parecheſeon, de quibus diximus, hujuſcemodi regula, & obſer-

τὼ μίαν λέξιν, ἢ διαφθαρέντων αὐτῶν, ἄλλοι μέντοι αὐτὼ κατὰ χώραν ἀφέλες, ἔσαξαν ἄλλως, ἅπερ ἤθελον. Ἡ γὰρ Κωμῳδία τοιαῦτά τινα διθυραμβώδη ἐποίει, ἐν μιᾷ λέξει ἀναγκάζουσα γραφὰς διαφόρους νοεῖν. οἷον, ὅτε ἔφη, ὅτι ὁ Ζεὺς λήροις τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ, στεφανεῖ. Τὸ γὰρ λήροις λέγεται μὲν, ὡς τῶν νικώντων ἐν Ὀλυμπίοις, φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων· βούλεται δὲ λέγειν, ἢ ὅτι [7] λειρίοις, ἤγουν ἄνθεσι, τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ. Τὸ αὐτὸ ἔφη [8] ὁ Κωμικὸς, ἢ ὀπτικὰ κηρύλα μεμιμημένος τὸν ζῶον, ὅπερ λέω διὰ τοῦ ῑ ἢ ἔχω γράφω, ἀφοσκώπτει [9] ὡς κυρέα λῖτα, κηρύλον ἑκεῖνον θέλων νοεῖσθαι, [10] ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω τὸ κυρεύω, ὅπερ διὰ διφθόγγου γράφεται. Ὅμοιον καὶ τὸ ἐστεφάνξα, καὶ δωρησάμην. Δοκεῖ μὲν γὰρ λέγειν, ὅτι, δώροις ἐδεξιωσάμην· παραλαλεῖ δὲ καὶ τὸ [11] Δωρικὸς εἶπεν, [12] ὡς τὸ ἐστεφάνξα, διαλέκτου ὄντος Δωρικῆς. Ταῦτα δὲ παίγνια Κωμικά, καὶ λά λινα δεῖθεν ὁμωνυμίαν· ἐμὴν παρηχήσης. Ἡ γὰρ παρήχησις, ἐκ μιᾶς μόνης λέξεως ἐμποιεῖται, ἀλλ' ἐν δυσὶ τὸ ἐλάχιστον.

στζ'. Ἔστιν ἂν ὅλως τοιαύτη τις ἡ τῶν ῥητορῶν παρηχήσεων θεωρία. Ἡ παρήχησις, ἢ διαφο-

Rom. p. 126.

Baſ. p. 95.

1. αἴλινον) ἀδὸν Θρήνου, καὶ γόους, auctore Suidâ. Sed Athenæus tamen ex Eutipide ampliat ad fauſtas etiam, lætaſque cantilenas. Λέγει δὲ, ὅτι αἴλινος ἡ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν εὐτυχεῖ μολπῇ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Politus.

2. οὐκ ἐσπουδάσθαι ἔοικεν ἄνω) Si hujuſmodi parecheſes ſtudio factæ eſſent, ineptum hujuſmodi ſtudium fuiſſet, ac puerile. *Salvinus.*

3. κατὰ χαμαιόνων μετάθεσιν) Anagrammatiſmi hi dicuntur. *Salvin.*

4. νόμῳ) l. νόμοι. Polit.

5. ὑμέναιον μόλω) Poëta Od. lib. δ.

ὑμέναιε μόλῳ·

Εὐμαί, ἢ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρουσας.

Sed plura alia ſunt exempla hujuſmodi apud Poëtam. *Politus.*

6. Θεμιστοκλῆς δὲ) Poëta: Θεμιστοκλῆς γάρ. Polit.

7. λειρίοις) ex veteri Scholiaſtâ ad Plutum Ariſtophanis. *Politus.*

8. ὁ Κωμικὸς) quod item obſervatum veteri Scholiaſtæ Ariſtophanis. *Polit.*

9. ὡς κυρέα τινά) Sporgilum tonſorem. *Polit.*

10. ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω) Attici enim dicebant κηρύλον, ut notavit Euphronius. *Polit.*

11. Δωρικὸς ἦεν) ἐδωρησάμην, *donis proſecutus ſum.* ἐδωρησάμην, ἀπὸ τοῦ δωρίζω, *locutus ſum Doricè.* Δωρίζειν δ' ἔλεγε, *Doriſſare*, ideſt, *Dorica linguâ uti licet.* Theocr. in Ἀδωνιαζούσαις. Salvinus.

12. ὡς τὸ ἐστεφάνξα Διαλέκτου ὄντος Δωρικῆς) Communi dialecto ἐστεφάνισα, Doricè ἐστεφάνξα. Salvinus.

Non modò τὸ ἐστεφάνξα Doricum eſt; verùm etiam τὸ τύ, quod proximè præcedit apud Ariſtophanem. Sic enim Ariſtophanes in Equitibus:

Ἐγὼ δὲ τύ ἐστεφάνξα, καὶδωρησάμην.

Scholiaſta: Τὸ τύ Δωρικὸς, ἀντὶ τοῦ σέ. ἐποίησε γὰρ τὸ Δωρικὸν, Δωρεῖ ὑμνοῖς. Politus.

κωμήσασα, ἀριστεῖα συνταξαμένη μετὰ γενικῆς. οἷον, μήσασα Ἢ Διὶ ταῦδε τίνων.

causâ, μνησαμένη τὸν Δία ταῦδε τινων. *commonefactens Jovem harum rerum.*

Αἴκέν πως ἐθέλησιν ἑοῖ Τρώεσσιν ἀρῆξαι
Τῆς δὲ κατὰ πρύμνας τι, καὶ ἀμφ' ἅλα ἕλσαι Ἀχαιούς
Κυδιάνειρα, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
Γηθήσῃ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἐτίσεν.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ὤμοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα;
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος, καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μινυνθάδιός περ, ἔπι μάλα δῖον.
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος, καὶ ὀϊζυρὸς ἐκ πάντων
Ἔπλεο, τῷ σε κακὴ αἶσα τέκον ἐν μεγάροισιν.
Τῶτο δέ τοι ἐρέω ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Εἰμὶ αὖτε πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κέ πιθοντα.
Ἀλλὰ σὺ μὲν τῶν νυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
Μηνὶ Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀπεπαύεο πάμπαν.

Si fortè velit Trojanis auxiliari,
Et ad puppes, atque ad mare repellere Achivos
Cæsos, ut cunctis fructum e rege capiant,
Sentiatque Atrides latè regnans Agamemnon
Suam noxam, quòd fortissimum Achivorum minimè honoravit.
Hunc respondit deinde Thetis lacrymas effundens:
Hen fili mi, cur te enutrivi, quem malo fato peperi?
O utinam apud naves sine lacrymis, & illæsus
Sederes! siquidem tibi avunm breve, non diuturnum.
Nunc autem simul & citò moriturus, & calamitosus supra omnes
Es, eo quòd te malo fato peperi in ædibus.
Hoc tamen dictura verbum Jovi gaudenti fulmine,
Vadam ipsa in Olympum valdè nivosum, si forte flectatur.
Sed tu quidem apud naves sedens veloces,
Irasce Achivis, & a bello prorsus abstine.

σημ. Ὅτι προαναφώνησις τεχνικὴ τὸ, Αἴκέν πως ἐθέλησιν, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, ἔπι Τρώεσσιν ἀρῆξαι, ἤγουν ἐπαρῆξαι τοῖς ἐν τῇ Τροίᾳ, ἰοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε, καὶ ἀμφ' ἅλα ἕλσαι, ὅ ἐστιν ἐλῆσαι, ἢ ἐλάσαι Ἀχαιὰς κτησαμένους. καὶ τὰ ἑξῆς. Προαναφωνῶ γὰρ τὰ γενησόμενα Ὅμηρος νῦν, δι' ὧν ὁ Ἀχιλλεὺς προς τὴν μητέρα φησίν. Ὅτι προ μικροῦ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου αὐτὸς διέπειν ὑπῶν, καὶ ἄριστον ἑαυτὸν Ἀχαιῶν ἀποκαλέσας, καὶ νῦν παρὰ τῇ μητρὶ περιαυτολογῶν, τοιοῦτον πάλιν ἑαυτὸν ἀναμάζει, ὑπῶν· ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ἦλθεν ἐπαπολαύσωσι, καὶ ἐπιχαρῇεν τῷ βασιλῆ· ἴσῶ δὲ

CCLVIII. Prædictio artificiosa illa est: *Si fortè velit*, nimirum Juppiter, ἔπι Τρώεσσιν ἀρῆξαι, videlicet ἐπαρῆξαι τοῖς ἐν τῇ Τροίᾳ, *Troibus, vel Trojanis hominibus, auxiliari, & ad puppes usque, atque ad mare cæsos Achivos* ἕλσαι, hoc est, ἐλῆσαι, vel ἐλάσαι, *cogere, vel impellere*. & quæ deinceps sequuntur. Res enim futuras prædicit nunc Homerus iis ipsis verbis, quibus matrem suam Achilles alloquitur. Ut paullò ante Achilles majorem belli partem administrare se dixerat, & fortissimum semet Græcorum nuncupaverat; ita & nunc suas ipsius laudes apud matrem prædicans, hujusmodi se rursus titulo appellat, per hæc verba: ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. videlicet, ἐπαπολαύσωσι, καὶ ἐπιχαρῇεν τῷ βασιλῆ, *ut omnes fructum e rege, ac lætitiam capiant;*

agno-

1. Φυλέι φίλον) Hoc loco Eustathius diversitatem, ut in scripturâ, ita etiam agnoscit in voce, τῷ ῑ, & ῦ ῑ, aliam verò ῦ ῑ, & ῦ αῐ. τῷ ῑ, & ῦ ῑ, non agnoscit. *Salvinus.*

2. ἐν Πολιτείαις παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει) in libris Rerumpublicarum. Hi Aristotelis libri περὶ τῶν πολιτειῶν sunt deperditi, in quibus summas auctor varias civitatum formas, & populorum in republica administrandâ rationes enarrabat. *Salvinus.*

Apud Aristotelem lib. 5. Politicorum, sive De Republica, c. 11. legitur hoc adagium: ἄλλο γὰρ ὁ ἄλλο, ὥσπερ ὁ παροιμία. Hinc apparet, Eustathium Πολιτείας designasse, quæ nos vulgato jam titulo, Πολιτικὰ Aristotelis vocamus. *Politus.*

3. πάσχῃ παθὼν ἐπαύρηται) Vetus proverbium Pollucis: Ἔλλο ἄλλον, παθὼν παθόντα. Hinc Synesius epist. 45. ad Olympium: εἰ πάσχαλει γὰρ παθὼν ἐπαύρηται. Polit.

4. πῖες πάντων) Sic quidem, retracto accentu, editio Romana. Sed in Commentario Eustathiano legas πιεῖ, ὀξυτόνως. Politus.

5. ἀνὰ κλίσιας) lege cum Frobenio, conjunctis vocibus, ἀνακλίσιας. Polit.

6. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος) Didymus: Τὸ ἀπολαύσωσι πάντες ἡ εὐθηλίας ἢ βασιλέως. πτήσειν, ἵνα ἀπόλωνται δὲ αὐτόν. Moschopulus: ἐπαυρῇ τὸ ἀπολαύω φησὶ γενικῶς. ἢ δὲ αὐξησίας φασὶν ἢ περισσεύσεως. Politus.

Horatius: *Quicquid delirant Reges, plectuntur Achivi.* Alludit ad hunc locum Homeri. Sed Horatius festivè, Homerus idem per ironiam exprimit. cujus figuræ ea vis est, ut aliud dicatur, aliud sentiatur, & verbo fruendi, quod de bonis dicitur, utatur in malis. *Salvin.*

terpretandiſque adhiberi ſolet, videlicet τὸ ἐπάτωλοῦν, *participem fieri, ſive in partem mali, vel damni venire*, præpoſitiones vocum illarum habet.

CCLIX. Monœdiam, ſeu funebrem unius vocis cantilenam maximè referunt verba illa Thetidis ad Achillem: *Heu fili mi, cur te enutrivi, quem malo fato peperi?* &c. Eum autem luget, quòd ſimul & brevi moriturus ſit, & ærumnoſus ſit παρὰ πάντων, *ſupra omnes*. videlicet, *magis, quàm omnes, vel præ omnibus*. Et obſerva conciſam verborum horum brevitatem: *cur te enutrivi, quem malo fato peperi?* Duas enim paucis ſententias complectitur, perinde quaſi dicat: Non debui te parere. Sin autem peperi; cur te umquam infeliciter enutrivi? Ubi τὸ αἰνὰ τεκοῦσα dicitur pro αἰνῶς, *malè, vel malo fato*. quemadmodum etiam poſtea loquitur, cum ait: ὦ καλὰ πολεμίζδε συνεισόμεθα, pro ὦ καλῶς. *Non bene nos ad pugnam conferemus*. ſive, *non commodè congrediemur prælio*. Porro τὸ οἰζυρὸς, *ærumnoſus, miſer, calamitoſus*, derivationem hanc habet: Quemadmodum ab adverbio αἶ, *ab, heu*, fit τὸ αἰζω, *lamentor*, & ab ὤ, *ob*, ὤζω in Æſchylo, *i. e. vociferor, vel exclamo*, ex quo τὸ ὀιμώζω, *ejulo*: ita ab οἴ, *hei*, οἰζω, *ploro*, ex quo derivatum οἴζύω, *ærumnas, & miſerias perfetior*, & per dialyſin ὀϊζύω, juxta illud: Ἀλλ' ὥς δὴ περὶ κῆπον ὀΐζυε. *Quare age, circa illum ærumnas perfer*. ex quo οἰζὺς, *digna, quam lugeamus, malorum perpeſſio*; & οἰζυρὲς, *dignus, quem lugea-*

ὠτων ἑρμηνέα, ἤγουν τὸ ἐπατωλοῦσαν, τὰς ἐκείνων ἔχει προθέσεις.

σιθ'. Ὅτι ⁵ μονῳδικῷ ἔοικε χήματι τὰ τῆς Θέτιδος πρὸς Ἀχιλλέα ἀπώδυσης· Ὤμοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα; ᾗ λά ἐξῆς. Γενθῆ δὲ αὐτὸν, ὅτι ἅμα τε ὠκύμορός ἐστι, καὶ οἰζυρὸς ἐπὶ πάντων, ἤτοι περιαλγέστερα πάντων. Καὶ σημήνασα τὴν συντομίαν τῆς, τί σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα; Δύο γὰρ ἐν ὀλίγῳ συνέστρεψε νοήματα, οἵστε οὕτως ἀπώδυσα· Οὐκ ὤφελόν σε τεκεῖν. Εἰ δὲ καὶ ἔτεκον, τί δή ποτε δυστυχῶς ἔτρεφόν σε; Τὸ δὲ αἰνὰ τεκοῦσα, ἀντὶ τοῦ αἰνῶς. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρῶ, ὅτι ⁶ ὦ καλὰ πολεμίζδε συνεισόμεθα, ἀντὶ τοῦ ὦ καλῶς. Τὸ δὲ οἰζυρὸς, τοιαύτην ἔχει παραγωγήν. Ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπιῤῥῆμα γίνεται τὸ αἰζω, καὶ παρὰ τὸ ὤ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω· οὕτω παρὰ τὸ οἴ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω. καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω. ὡς τὸ, ⁷ Ἀλλ' ἄγε δὴ περὶ κῆπον ὀΐζυε. ἐξ οὗ οἰζὺς, ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια, καὶ ⁸ οἰζυρὸς, ὁ θρη-

---

1. αἶδι μελόντα γοῖς) Sophocles in Ajace: Δίεχθε, χθονὸς μελόντ' ἀπὸ Σαλαμίδος. Polit.

2. τιμὴν δὲ οὐκ ἔχω, ἀνοίαν οἱ ἀγορεύ) juxta illud Ajacis apud Sophoclem: ταῦτ' ἀτιμῶν ζῶδε φέρομαι. Polit.

3. ἀπωύρα) ἀπούρα legit etiam apud Heſiodum Joh. Tzetzes, quod ipſe exponit ἀπήλπισε ἢ ἀβουλίας. Alii tamen ἐπαυρὴ. Immo apud Euſtathium ſtatim ſequitur τὸ ἀπαυρὼν, perinde quaſi apud Heſiodum legeretur ἀπαυρὰ. Sed religioni non habet Euſtathius immutare, atque interpolare, arbitratu ſuo, auctorum verba. *Politus*.

4. τὸ ἀπαυρὰν) l. τὸ ἀπαυρὸν. nam ἀπαύρα non ab ἀπαυρὼν eſt, ſed ab ἀπαυρόω. Salvinus.

Fortaſſe apud Heſiodum legendum ἀπαύρων, ab ἀπαυρῶ τὸ ἀπολαύω, ἀφέλης συζυγίας τ' στερητικῶν. cujus ἡ ἀόριστος, ἀπαύρησα, καὶ συγκοπῇ, ἀπαῦρα. Politus.

5. μονῳδικῷ ἔοικε χήματι) Harum Monodiarum aliquot exempla ſunt apud Ariſtidem rhetorem ſolatâ oratione, quæ quodammodo illas lugubres nænias repræſentant. *Salvin.*

6. ὦ καλὰ πολεμίζδε) Homerus: ὦ γὰρ καλὰ συνεισόμεθα πολεμιστάδε. Polit.

7. Ἀλλ' ἄγε δὴ) Homerus lib. γ' Il. v. 402. Ἀλλ' αὖ περὶ κῆπον ὀΐζυε. Polit.

Et hæc vera eſt lectio, ut legenti patet. Sed, ut hominum conditio eſt, interdum qui memoriæ fidit, memoriâ labitur, nec ſeroper volenti ea adamuſſim reſpondet, & ratio carminis conſtat, ſed, verbulis uno vel duobus paullulum immutatis, adducitur. *Salvin.*

8. οἰζυρὸς) Quod in Græco vocabulo οἰζυρὸς reperitur, ut incipiat ab οἴ, luctuoſâ interjectione, (quemadmodum videre eſt in οἴμοι *hei mihi*) ita quodammodo τὸ στυμνὸν, & στυμνοῦσθαι, quod idem eſt, ac οἴζυρὸς, ab æ diphthongo ſumunt initium, quæ diphthongus Græcæ diphthongo αἰ reſpondet, & in tragediis repetita pro lugendi interjectione uſurpatur. αἰ αἰ. Hinc ferruginei hyacinthi dicuntur, inſcripti nomina Regum, quia, ut in Epitaphio Bionis eſt, apud Theocritum, αἰ αἰ litteras referunt foliis ſuis, primas duas, quæ in Ajacis nomine ſunt, litteras memorantibus. Hæc velut per jocum dicta ſunto. Cæterùm στυμνὸν, vel στυμνὸν, eſt a Græco μίσμα. Salvinus.

τῷ Ὀλύμπῳ τὰ ὄρη τὰ ἄκρα, ὡς ὑπερνεφῆ, ὅτε νέφεσι, ὅτε καλυμβρᾷται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φανερῶς φησὶν ὁ Ποιητής. Ἰστέον δὲ, ὅτι διχρόνως παραλήγεται τὸ, ἀγάνιφον· ἐκ δὲ τοῦ διφορημένου νίφω. Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ἔχοντος τὸ ι, ἢ ἐκ τοῦ γραφομένου ἐν διφθόγγῳ· ὃ δεύτερος ἀόριστος. ἔνιφον. ὅθεν δοκεῖ ἡ νιφὰς εἶναι, καὶ ὁ νιφετός. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ νέφος, καὶ τὸ νέφα. ὃ μεμιμημένος ὁ Ἡρωδιανὸς, ἀπορεῖ, πῶς ὁ Ἀριστοφάνης νέφα εἶπε, καὶ οὐ νέφη. ἵνα ᾖ, ὥσπερ λείβω λέλοιβα, λείπω λέλοιπα, οὕτω καὶ νίφω νένιφα. ὥστε ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἐκ τοῦ νίφω ἐκλίθη, κατὰ τὸ πείθω πέποιθα, καὶ ὅσα ἕτερα ἐπὶ ἐνεστῶτος ἔχασι τὸ ε μετὰ τοῦ ι· ἀλλ', ὡς εἰκός, ἐκ τοῦ νέφω. ἵνα ᾖ, ὥσπερ λέγω λέλογα, οὕτω καὶ νέφω νένεφα, κατὰ τὰ ἔχοντα τὸ ε μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι. Τοῦ δὲ νέφω, εἰ καὶ μὴ ἔστι χρῆσις, ἀλλὰ δοκεῖ ὅμως πρωτότυπον αὐτὸ εἶναι τοῦ νίφω, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ νέφος, καὶ ἡ νεφέλη. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ ἄγαν, εἰ καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι φυλάσσει τὸ τοῦ τέλους ἀμετάβολον, ἀλλ' ἔστιν ὅτε, [3] ὡς ἔστι μαθεῖν ἐξ ἐπαγωγῆς. Ὅτι ἐρεθιστικὸν ἦν Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς ῥηθὲν, τὸ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν παρήμενος μήνι' Ἀχαιοῖς, σκέμμα δ' ἀπωσάμεσθα πάμπαν.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας,
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.
Δωδεκάτῳ δέ τοι αὖθις ὀλύμπιόνδε νέεσθαι
Καὶ τότ' ἔπειτά τοι ἐγὼ Διὸς πρὸ χαλκοβατὲς δῶ,
Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ἐΐω.

Ὡς

Juppiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas
Heſterno die abiit ad convivium: illinc ſunul omnes ſecuti ſunt.
Duodecimo autem redibit in cœlum.
Et tunc poſtea vadam Jovis ad fundatam ære domum,
Et ad ejus genua procumbam, eumque flexum iri puto.

Sic

1. ἄμωνα) Eraſmus in Adagiis legit ἀμώνιον. Polit.

2. εἰ καὶ ? κεφαμένου τὸ διφθόγγου) Vult tamen Suidas, quod alibi monemus, νίφω διὰ διφθόγγου, variare ſignificatione, idemque eſſe, atque τὸ βρέχω. Politus.

3. ὡς ἔστι μαθεῖν ἐξ ἐπαγωγῆς) Exemplo eſſe poſſunt, ἀγαθόφρων, ἀγαλλοτὶς, ἀγαλλοτὶς, immo & ἀγάννυμι. Politus.

Verba Euſtathii male interpuncta: ἀλλ' ἔστιν ὅτε, ὡς ἔστι μαθεῖν, ἐξ ἐπαγωγῆς. Sic diſtinguo: ἀλλ' ἔστιν ὅτε, ὡς ἔστι μαθεῖν ἐξ ἐπαγωγῆς. Exempla non ſervatæ in compoſitionibus ultimæ conſonantis τοῦ ἄγαν hoc loco collegerat ad Euſtathium illuſtrandum eruditus hujus laborioſæ utiliſſimæque verſionis Auctor. videlicet ἀγαθόφρων, *largiſſimus*. ἀγαλλοτὶς, ἀγαλλοτὶς. *longè inclutus*. περικλεὴς, *celeberrimus*. denique ἀγάννυμι, *fortis*, *magnanimus*, quaſi ἄγαν ἀνὴρ. *valde vir*. in qua voce veſtigia τοῦ ἄγαν obſcuriùs apparent, nam, remotâ extremâ conſonante ν, duo ἀά, videlicet ultima τοῦ ἄγα, & prima τοῦ ἀνὴρ, in unum ά coaleſcunt. *Salvinius*.

accipitur; non obſcuritur nive, quia neque nubibus obducitur: quandoquidem, juxta veteres, vel montis ipſius Olympi ſummitas, tamquam nubibus ſuperior, neque nive conſpergitur, neque imbre irrigatur, ut in Odyſſeâ perſpicuè docet Poëta. Sciendum autem eſt, ancipiti litterâ ſcribi penultimam ſyllabam τοῦ ἀγάνιφα, *valde nivoſum*, *vel nivalem*: idque ex νίφω, *ningo*, quod effertur dupliciter. Aut enim ex Præſenti, quod habet τὸ ι, aut ex eo ipſo, quod ſcribitur per diphthongum: cujus ſecundus aoriſtus ἔνιφον, *ninxi*. unde videtur eſſe ἡ νιφὰς, itemque ὁ νιφετὸς, *imber nivalis*, *ſive nix acervatim decidens*. Atque inde etiam τὸ νέφος, *nubes*, & τὸ νένιφα, *ninxi*. cujus meminit Herodianus, ubi is ambigit, quo pacto Ariſtophanes νένιφα dixerit, & non νένιφα. ita ut, quemadmodum ex λείβω, *libo*, eſt λέλοιβα, *libavi*, ex λείπω, *linquo*, λέλοιπα, *liqui*; ſic etiam ex νίφω ſit νένιφα. De quo dici poteſt, non declinatum illud eſſe, ſeu derivatum a νίφω, ad exemplum τοῦ πείθω, *ſuadeo*, *perſuadeo*, ex quo πέποιθα, *fretus ſum*, & quorumcumque aliorum, quæ in Præſenti habent τὸ ε cum ι ſed, ut videtur, a νέφω. ut, quemadmodum ex λέγω, *dico*, fit λέλογα, *dixi*; ita ex νέφω, fiat νένεφα, ad exemplum illorum, quæ tantummodò habent τὸ ε in Præſenti. Etſi verò τοῦ νέφω nullum eſt exemplum; videtur tamen primitivum id eſſe τοῦ νίφω, ut tacitè etiam indicat τὸ νιφὰς, quod ex eo derivatum eſt, itemque ὁ νιφετὸς. Ad hæc ſciendum, τὸ ἄγαν non ſemper in compoſitionibus ſervare extremam immutabilem, ſed in nonnullis tantùm, ut addiſcere licet per inductionem. Valent ad irritandum Achillem verba illa matris: *Sed tu quidem nunc apud naves ſedens*, *iraſcere Achivis*, *& a bello prorſus abſtine*.

ſum inde figmentum procedat. Verùm id ipſum alii ad allegoriam quamdam reducunt, quatenus Jovem, ſolem intelligunt; Oceanum verò, ut ait Geographus, illum ipſum, qui totum meridionalem tractum alluit, videlicet partem terræ auſtralem, quæ ſpectat ad Æthiopas, ſive Æthiopicam. quò per hybernum tempus hic ipſe Juppiter proficiſcitur, ad gentem cæruleorum virorum, juxta phraſin Poëticam, videlicet in Æthiopiam. Quoniam verò tum res, quæ geſtæ ſunt hoc tempore, tum peſtilentia, contigiſſe poſt hyemem videntur; meritò de allegorico hoc Jove dici poteſt, eum, quum heri forſitan, & nudius tertius ad Æthiopas abierit, poſt aliquot non multos dies, ad Græcarum regionum tractus eſſe penitus reverſurum, ut opem ferat Achilli. Atque hæc quidem ita. Ubi obſerva, Jovem accipi etiam allegoricè pro ſole, eumdemque item pro cœlo, ut tum in Arato manifeſtè apparet, tum etiam in Herodoto, ubi is ſcribit, omnem cœli gyrum, Jovem a Perſis vocari. Quamobrem multiplex in voce illâ ineſt ſignificatio. Eſt enim Juppiter, alius hiſtoriæ, alius fabulæ, alius allegoriæ. Hic ipſe autem mentem ſignificat, ſive animam mundi, aërem, ætherem, ſolem, cœlum. Atque hæc etiam ad hunc modum dicta ſunto.

CCLXII. Verùm Poëta profectionem hanc Jovis aliâ ratione de induſtriâ inſtituit, ut medio illo tempore tum Græci a peſtilentiâ ſeipſos reciperent, tum Achilles, conſilii ſecum ipſe anceps, re utrimque perpensâ, aut in

Διὸς, ἐξ ἱστορικῆς ἀφορμῆς καὶ τοῦτο πλάσμα ἐλθόν. Ἕτεροι δὲ ἀλληγορίαν τινὰ καὶ ἐνταῦθα φασὶ, λέγοντες, Δία μὲν, τὸν ἥλιον· Ὠκεανὸν δὲ, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, τὸν καθ' ὅλου τὸ μεσημβρινὸν κλίμα [1] τετειμένον· ἥκειν τὰ νότια τῆς οἰκουμένης, τὰ πρὸς τοῖς Αἰθίοψιν. ὅτω καὶ τὸν χειμέριον καιρὸν ὁ τοιοῦτος ἅπασι Ζεὺς, ἐπὶ [2] κυανέων ἀνδρῶν δῆμον, κατὰ τὸν Ποιητὴν, τουτέστιν ἐπὶ Αἰθιοπίαν. Ἐπὶ δὲ καὶ ὁ τῶν πραγμάτων τούτων καιρὸς, καὶ ὁ λοιμὸς, μετὰ χειμῶνα γενέσθαι φαίνεται, οὐκότως ἂν χθιζός τις καὶ πρώην ὁ τῆς ἀλληγορίας ταύτης Ζεὺς, Αἰθιοπικώτερος ὢν, μετά τινας ἢ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸ Ἑλλαδικὸν κλίμα τελέως ἀποκλασθῆναι λέγοιτ' ἄν, συντελέσων τι πρὸς βοήθειαν τῷ Ἀχιλλῆ. Καὶ ταῦτα μὲν τούτων. ἐν οἷς σημειωσαι, ὡς καὶ εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται ὁ Ζεὺς· ὁ δ' αὖτος καὶ εἰς ἀέρα, ὡς [3] ἐν Ἀράτῳ δηλοῦται, καὶ ἐν Ἡροδότῳ δὲ, ἀποίλῃ, ὅτι τὸν κύκλον πάντα τὸν ἀέρα, Δία καλοῦσιν οἱ Πέρσαι. Ὥστε πολλὰ τῇ λέξει παρυφίσταται σημαινόμενα. Ἔστι γὰρ Ζεὺς, ἱστορούμενος, μυθευόμενος, ἀλληγορούμενος. τοῦτο δὲ εἰς τῶν, ἢτ' ἐν ψυχῇ τῶν πάντων· εἰς ἀέρα, εἰς αἰθέρα, εἰς ἥλιον, εἰς ἀέρα. Καὶ ἔστω μὲν καὶ ταῦτα.

σξϛ'. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐπίτηδες ἄλλως οἰκονομῶν ἀποδημίαν τοῦ Δία, ὡς ἂν ἐν τῷ μέσῳ καὶ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ ἑαυτοὺς ἀναλάβωσι, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς παρ' ἑαυτῷ ταλαντεύσας τὰ καθ' ἑαυ-

1. πεμφίεον) In vulgato Strabone pag. 34. πεπυρίωσθαι. minùs rectè. *Politus*.

2. κυανέων ἀνδρῶν) Dionyſius Periegetes, κελαινεῶν Αἰθιοπήων. Polit.

3. ἐν Ἀράτῳ) Aratus poëma ſuum de Cœlo ita ingreditur. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα. quod Virgilius vertit: *Ab Jove principium*. Horatius. *manet ſub Jove frigido venator*, ideſt, aere, cœlo, ſubdio. *Salvianus*.

ὧδι ὧν καὶ ἐν τοῖς τῦ Περιηγητῦ γέγραπται. Ἄλλοι δὲ γράφουσι, μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῶνας· λέγοντες, Αἰθίοπάς τινας εἶναι, ἅτω καλουμένους ἀπὸ Μέμνονος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ Ἡμέρας. Ὁ δὲ Ὠκεανὸς σεσημείωται συγκέλλων τὸ ά. Τὰ γὰρ διὰ τῦ ανος ὀξύτονα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, ἐκτείνει τὸ ά, χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον, οἷον τλῶ παρελήλυθασιν [1] τὰ Ἰουλιανὸς συγκέλλουσιν. Ὁ ἑανὸς πέπλος συγκέλλων τὸ ά, οὐκ ἀντίκειται. Τρισύλλαβος γάρ ἐστιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς Ὠκεανὸν εἰς τὰς δεῖνα χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, ἤγουν εὐωχίαν, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕ-
Rom. p. 129. πονται, δωδεκάτῃ δέ τοι [2] αὖτις ἐλεύσεται ὕλυμπόν δε, παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς παιδιὰν πολυτελῆ μακρόημερον.

σξγ'. Ὅτι τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν, ὅταν τινὰ ἱκέτευον, κεφαλῆς τε λαμβάνεσθαι τῆς τῦ ἱκετευομένου, καὶ χειρὸς δεξιᾶς, ἢ καὶ γονάτων· κεφαλῆς μὲν [4] διὰ μέσης γενικῶς, καλὰ Εὐριπίδην, ἢ ἀθρεωνος, καθ' Ὅμηρον, διὰ τὸ ἡγεμονικόν. ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ λογιστικὸν, ὡς προεῖρηται. δεξιᾶς δὲ, διὰ τὸ πρακτικόν. γονάτων δὲ, διὰ τὸ κινητικὸν, καὶ βαδιστικόν. Καὶ ἤθελον συμβολικῶς ἵνα ἱκετευομένους παρακαλῶσιν· διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς, ἵνα τὸ συνθέσθαι, καὶ κατατεῖναι· διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς, ἵνα τὸ πρᾶξαι· διὰ δὲ γονάτων, ἵνα τὸ κινηθῆναι, πρὸς ἃ ζητοῦνται, ἢ καὶ ἐπικλασθῆναι τῷ ψυχῇ, καὶ καμφθῆναι, οἷς ἱκετεύονται. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς γόνασι μάλιστα κλᾶται τὸ σῶμα. Καὶ ἦσαν ταῦτα σύμβολά τινα, καὶ οἷον οἰωνισμοὶ τῦ τῆς ἱκετηρίας τέλους. Σκαιὰς μέντοι,

thiopas: quos ex Æthiopum genere esse docent, sic appellatos a Memnone, Tithoni, & Diei, seu Auroræ, filio. Illud deinde notatione dignum visum est, quòd ὁ Ὠκεανὸς, *Oceanus*, corripiat τὸ ά. Oxytona enim in ανος, quæ tres syllabas excedunt, producunt τὸ ά, exceptis iis oxytonis, quæ in usu sunt apud posteriorum temporum auctores, qui penultimam corripiunt τῦ Ἰουλιανὸς, *Julianus*. Nec obstat ὁ ἑανὸς, *velum*, etsi corripiat τὸ ά. Est enim trium syllabarum. Ceterum, quod dicitur, *Jovem in Oceanum ad certos aliquos hesterno die abiisse* μετὰ δεῖνα, *ad epulum, videlicet, ad convivium; deosque simul omnes secutos esse; eumque duodecimo post die reversurum esse in Olympum:* id sciendum, per parœdiam, seu imitationem, accommodatum aliquando iri ad opiparum, sumptuosumque convivium, quod ad plures dies continuetur.

CCLXIII. Moris fuit antiquorum, ut, quando supplices alteri cuiquam erant, tum caput ejus, cui supplicabant, tum dexteram manum, vel etiam genua, apprehenderent: caput quidem, apprehensâ mediâ barbâ, juxta Euripidem, vel mento, juxta Homerum, propter animi in eo principatum: quia mens, vel ratio residet in capite, ut supra dictum est. Dexteram verò, propter vim agendi. Denique genua, propter sese movendi, atque incedendi facultatem. Et per hæc veluti symbola rogare eos volebant, quibus supplicabant: per caput, ut assentirentur, atque annuerent; per dexteram, ut agerent; per genua, ut moverentur, ac pergerent ad ea, quæ petebantur, vel etiam animum frangerent, atque in supplices suos flecterent. Etenim per genua maximè flectitur corpus. Et symbola quædam hæc erant, ac veluti auspicia, ex quibus bonus supplicationis exitus sperare-

tur. Lævam tamen, sive sinistram manum,

pro-

1. τὰς Μακρυβίους Αἰθίοπας) Dionysius: Αἰθιοπῶν Μακρυβίων ἤτοι ὁμώνυμος. *Macrobios* dictos notat Eustathius, ἀπὸ ἀνατιθεμένων τὰ ὀπισθόμηκη Αἰθιόπων, οἱ βραχύβιοι ἦσαν. Polit.

2. ? Ἰουλιανὸς) Lucianus in epigr. de se ipso: Λυκιανὸς τοῦδ' ἐκκλῆ, πολλοῦ π, μῆκος π οὐδὲς. metri necessitate a, in *Lucianus*, & *Julianus*, corripiuntur. *Salvianus*.

3. αὖτις) Alii αὐδις. Polit.

4. διὰ μέσης γενικῶς) ex veteri Euripidis Scholiasta ad Hecubam. *Polit.*

compoſitam ex γόυ, *genu*, & ex πίπτειν, ex quo derivatur τὸ πίπτειν, *cadere*, ſicut τὸ ῥίπτειν, *projicere*, ex ῥέπω, *repere*, *vergere*. Atque hac ferè ratione nominata eſt ἡ γονυκλισία, *genuflexio*. Eſt autem πίπτω, *cado*, verbum barytonum inuſitatum, ut patet ex futuro uſitato πίσω, *cadam*. quod Dores, atque Æoles dicunt πεσῶ, ut ἐσῶ, *ero*, κλαυσῶ, *lacrymabor*: ex quibus τὸ πεσῆται, *cadet*, ἐσῆται, *erit*, κλαυσῆται, *lacrymabitur*, aliaque hujuſmodi. Ceterùm ex πεσῶ, quod per quemdam veluti regreſſum tranſeat in Præſens, legitur etiam apud Tragicos τὸ πέσημα, hoc eſt, *caſus*, *vel cadaver*. Qui ſuppliciter obſecrando, flexurum ſe eſſe animum alicujus confidit, commodùm uſurpaverit illud: *Et ad ejus genua procumbam, & eum flexum iri puto.* Ac vide, ut perſpicuè nunc, clarèque dictum ſit τὸ πείσεσθαι· quum tamen, quando Achilles, contentionis æſtu abreptus, ait, ἃ τινα ἡ πείσεσθαι οἴω, ambiguus ſit ſermo ille, & obſcurus. Aut enim ſignificat, ὡς ἃ ἡ πείσεσθαι οἴομαι τινά, *quæ nemini unì pervaſum iri puto*; aut, ὡς ἃ ἐγὼ ἡ πεισθήσομαι, *quæ mihi numquam erunt perſuaſa, vel quæ ego in animum non inducam*. quod & melius. Paullò enim poſt eo loci ait: οὐ γὰρ ἔγωγέ τί σοι πείσεσθαι οἴω. *Non enim me tibi obtemperaturum puto.* Deinde, quod dicit, καὶ μὲν, *& eum*, quum poſitum ſit ſupra, ſeu præmiſſum in τῷ, Καὶ μὲν γονάσομαι, καὶ μὲν πίσω, *& eum, prehenſis genibus, orabo, & cum oratione flectam*, pulchram efficit figuram per repetitionem.

CCLXV. Uſitatam ellipſin Atticam habet illud: Χώμενον κατὰ θυμὸν, εὐζώνοιο γυναικός. *Iratum animo, eleganter cinctæ mulieris.* Plenum enim, atque integrum: Χώμενον ὑπὲρ γυναικός, vel ἕνεκα γυναικός. *Iratum pro muliere, vel mulieris cauſſâ.* Quòd autem Achilles animo irascatur, videlicet perturbetur, ac contriſtetur, ſciendum, id eò ſpectare, ut ſimultatem cum Græ-

μεθ' Ὁμήρου, τῷ τὰ γοιτωετῆν λέξιν ἐντεῦθεν ἐφεῦρα, συνθέντες ἐκ τοῦ γόιν, καὶ τοῦ πέτην, ἐξ ὧν τὸ πίπτειν παράγεται, ὡς τὸ ῥίπτειν ἀπὸ τοῦ ῥέπειν. Ἀκολούθως δὲ τούτῳ, καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται. Ὅτι δὲ πέτω ἔστι βραχύτονον ἄρρηθον, δηλοῖ ὁ πέσω μέλλων εὔχρηστος. ὁ [4] Δωριεῖς, καὶ Αἰολεῖς πεσῶ λέγουσιν, [5] ὡς ἐσῶ, κλαυσῶ. ἐξ ὧν τὸ πεσῆται, ἐσῆται, κλαυσῆται, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐκ δὲ τοῦ πεσῶ ἀπελθόντος ὡς ἐνεγκόντα, καὶ τὸ πέσημα, ὃ ἐστι πτῶμα, κεῖται παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Ὅτι ὁ θαρρῶν ἱκετεύσαι καὶ σῶσαί τινα, ἴσως ἂν καιρίως τὸ, Καί μιν γονάσομαι, καί μιν πείσεσθαι οἴω. Καὶ ὅρα, ὅτι τὸν μὲν τὸ πείσεσθαι, σαφῶς ἔχει· [6] ὅτε δὲ Ἀχιλλεὺς θυμαχθεὶς ἦσεν, ἃ τινα ἡ πείσεσθαι οἴω, ἀσαφῶς ἔχει ὁ λόγος. Ἢ γὰρ, ὡς ἃ ἡ πείσεσθαι οἴομαί τινά, ἢ ὡς ἃ ἐγὼ ἡ πεισθήσομαι. ὃ καὶ κάλλιον. Ἔφη γὰρ καλῶς ἐκεῖ· Οὐ γὰρ [7] ἔγωγέ τί σοι πείσεσθαι οἴω. Τὸ δὲ, καί μιν, πρότερον ἐν τῷ, Καί μιν γονάσομαι, καί μιν πίσω, σχῆμα καλὸν ποιεῖ τὸ κατ' ἐπαναφοράν.

σξέ. Ὅτι συνήθη Ἀττικὴν ἔλλειψιν ἔχει τὸ, Χώμενον κατὰ θυμὸν, εὐζώνοιο γυναικός. Τὸ γὰρ πλῆρες· Χώμενον ὑπὲρ γυναικὸς, ἢ ἕνεκεν γυναικός. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ καλὰ θυμὸν χώεσθαι, ἤγουν συγχέεσθαι ἢ Ἀχιλλέα, τέλος τὸ μηνῖσαι Ἀχαιοῖσι, πολέμου δ' ἀποπαύεσθαι πάμπαν.

1. τὰ ἀγαθὰ, δεξιὰ) Iuvenalis Satyrâ 10. *Quid tam dextro pede concipis, ut te Cenatus non pransitas, votique peracti?* Polit.

2. δεξιὸν κρύπτουσα) Euripides Hecubâ: δεξιὸν ὦ δόμοισιν Κρύπτουσα χεῖρα, καὶ πρόσωπον αἰμάξειν Σφάγιον, μὴ σὺ προσδέχου γενέσθαι. Politus.

3. αἰδὼ γένεσθαι) Vide Plin. l. XI. cap. XLV. *Salvianus.*

4. Δωριεῖς) Sic Dores adverbium ἔως, mutato accentu, dicunt ὄως. Salvin.

5. ὡς ἐσῶ) Ἔσω, fortaſſe ab εἰμὶ, pro quo nos *ſomus*. Salvinus.

6. ὅτε δὲ Ἀχιλλεὺς θυμαχθεὶς ἦσεν) Quæ hîc afferuntur ex verſu 189 hujus libri, non ſunt verba Achillis, ſed Agamemnonis. Quamquam Achillis ſint illa alia ex verſu 296. οὐ γάρ ἔγωγέ τί σοι πείσεσθαι οἴω. Politus.
Hoc Euſtathii eſt σαφήνεια μυημονική. Salvin.

7. ἔγωγέ τί) Al. ἐγὼ γ' ἐπεί. Polit.

φάς, ἡ μὴ ἐρμηνεύοιτο. Λέγεται γὰρ πολὺ βία, καὶ ἡ κατὰ ῥώμην δύναμις.

σξς'. Ὅτι ὥσπερ οἶκος μὲν, καὶ δόμος τὸ ὅλον λέγεται, μέρος δὲ αὐτῶν ἡ ἑστία, ἥτις καὶ ἰστία ὀνομάζεται, καὶ πάλιν ὅλον μέν τι ὁ ναὸς, μέρος δὲ αὐτοῦ ὁ βωμός· οὕτω καὶ ὅλον μὲν, ὁ λιμήν· μέρος δὲ, ὁ ῥηγνύμενος ὅρμος. αὐτὸ δὴ τὸ πρὸς τῇ γῇ, ἔνθα καὶ ὁρμεῖ ἡ ναῦς, καὶ ὑπὸ τῶν ναυτῶν ὁρμίζεται. Καὶ οἱ μὲν τὰ λιμένα, πλησίοι καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες· οἱ δὲ τὸν ὅρμον, ἐρέμοις καθιζῶσι τῷ ὕδατι. Διὸ ὁ μὲν ὁρμισθεὶς, ἐνελιμενίσθη· ὁ δὲ ἐν λιμένι ἐξ ἀνάγκης καὶ ὥρμισται, ἢ μὴ καὶ πρὸς τῇ γῇ γένηται. Ἐὰν δὲ βωμὸς ὁ ὅλος λεχθῇ τοῦ ναοῦ, ἡ ἑστία ὁ σύμπας οἶκος, ἀπὸ μέρους ἐλέχθη τὸ πᾶν. ὁμοίως καὶ ἐὰν τὰ πάντα λιμένα ὅρμον τις εἴπῃ. Ὁ γὰρ λιμὴν, ὅρμων πλεκτικός. Διὸ καθομιλημένη γλῶσσα, ὁρμησίας ἀντὶ τοῦ λιμένος προσγένης λέγει καταπομπὰς, καὶ καταγωγάς. Ὅτι δὲ ὅρμος κυρίως ἐστὶ τὸ τοῦ λιμένος πρὸς τῇ γῇ πέρας, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τῷ, λιμένα Ναύπλιον ἐκπλεύσαντα πλάτῃ, ὁρμεῖ. ὡς μὴ ἂν ἄλλως ἐξὸν οὗ ὁρμισθῆναι ναῦν τοιαύτην, ἢ μὴ κώπαις ἐκπληρώσασα τὸ ὅλον λιμένα, πρὸς τῇ γῇ γένηται. Δηλοῖ δὲ φανερῶς τοῦ ἐν τούτοις διαφορὰν καὶ τὸ, λιμὴν εὔορμος. Δῆλον δὲ καὶ, ὅτι ἀρετὴ λιμένος, τὸ πολυβενθὲς, ἤγουν ἀγχιβαθὲς, ὡς ἂν ἔχοι τὰς τῶν ἀνέμων σφέγγειν ἐμβολὰς, καὶ μὴ λάς ναας λύειν προσαραττομένας ταῖς ἀκταῖς. Εἰ δέ τις λιμὴν

tio eſt τοῦ βίᾳ, *vi*. quæ quidem vox eſt ambigua, ac propterea obſcuritatem quamdam habet, niſi explicetur. Dicitur enim interdum βία, *vis*, de robore, ac viribus.

CCLXVI. Quemadmodum οἶκος, *ædes*, & δόμος, *domus*, totum dicitur; earum autem pars, ἡ ἑστία, *focus*, quæ & ἰστία nuncupatur; ac rurſus totum ὁ ναὸς, *templum*; ejus autem pars, ὁ βωμὸς, *ara*: ſic etiam totum, ὁ λιμὴν, *portus*; pars autem, ὁ ὅρμος, de quo dicemus, *i. e. navium ſtatio*. ea videlicet, quæ eſt ad terram: ubi navis ὁρμεῖ, *ſtationem habet*, & quò a nautis ὁρμίζεται, *in ſtationem ſubducitur*. Et portum quidem plenis velis ſubeunt, qui navigant; at verò in ſtationem remis navem deducunt. Quocirca in portu quidem verſatur, qui navem eò appellit, ubi ſtationem habeat; non is tamen, qui in portu verſatur, neceſſariò etiam in ſtationem ſe recepit, niſi navem ad terram applicaverit. Quòd ſi ara dicitur alicubi totum templum; vel focus, aut lar, univerſa domus; a parte denominatur totum: ac ſimiliter ſiquis portum univerſum vocat ſtationem. Portus enim ſtationes continet. Quapropter communis loquendi uſus id habet, ut ὁρμησίας, *ſtationes*, dicat ſinus ipſos, ac receptus portus, propiores terræ. Ceterùm ὅρμος, *navium ſtatio*, proprié eſt terminus ipſe, ſive pars extrema portus ad terram, ut palam facit illud: Λιμένα Ναύπλιον ἐκπλεύσαν πλάτῃ, ὁρμεῖ. *Portu Nauplio toto percurſo remis, ſtationem ſubit*. perinde quaſi hæc ipſa navis ſubire ſtationem aliter non potuerit, niſi, toto portu remis percurſo, appulſa ad terram fuiſſet. Atque hanc etiam differentiam manifeſtam apertè facit τὸ, λιμὴν εὔορμος, *portus commodam habens ſtationem navium*. Præterea conſtat, portum eum laudari, qui ſit πολυβενθὲς, *valde profundus*, videlicet prope fundum, ſeu vicinus profundo, ut irruentium ſcilicet ventorum impetum ſuſtinere poſſit, ne naves ad littora alliſæ frangantur. Quòd ſiquis

Rom. p. 130.

1. ὀνδρα μιξοχίωνα) quales Sititæ apud Athenæum. *Polit.*

2. καὶ' ὁμοιότητα τῶν ὁμιξοχιτώνων) Athenæus: ἐπεὶ Ὁμηρος τοὺς αἰχμὰς ὁμιξοχίτωνας καλεῖ. Politus.

Juvenalis. *Non pudet ad mitrem diſcinctî vivere Nattæ*. Salvinus.

3. μίξα) l. μίξη. Polit.

4. ἄζωνον ἐδίτην) Ἐζωνος apud hiſtoricos, *miles expeditus*. Salvin.

5. τὸ βία) l. τὸ βίᾳ. Polit.

6. καταπομπὰς) Alii apud Carolum Freſnæum legerunt καταμονὰς. Polit.

7. Ναύπλιον) lege, Ναυπλίαν. Sic enim Euripides in Oreſte:

Λιμένα ϑ' Ναυπλίαν ἐκπλεύσαν πλάτᾳ,
Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ.
Politus.

nibus religarunt: ipſique exierunt in littus maris, &c. Et obſerva, non deſcribere hoc artificii genere Poëtam, quali navigatione uſa fuerit ea, quæ jam explicata eſt, navis, cum a Trojâ diſceſſit, atque illuc rurſum rediit, quia nempe certatim, atque anxiè ad res ipſas properabat, neque ei propoſitum erat, tetricis mœſtiſque rebus hilaris figuræ pompam admiſcere. At, ubi de appulſu navis ad Chryſam, & ſacrificio agitur, quia hæ res ſplendidæ erant, ac plauſibiles, cognatâ eas figurâ ambitioſiùs donat, artificioſâ ſcilicet deſcriptione: non ut res frivolas argutè nimis conſectetur; ſed ut exquiſito ad ſatietatem uſque ornatu diaſcevas, ſeu deſcriptiones infarciat. Verùm hujuſcemodi navigationis ſpatium metitur Geographus, ubi ſcribit, a Chryſâ Ciliciæ ad Nauſtathmum navigationem eſſe unius diei, ſeptingentorum circiter ſtadiorum, quantam videtur Ulyſſes confeciſſe.

CCLXVIII. Quod deinde ſciendum, ἱσία, *vela*, lintea ſunt antennæ, quibus, perinde quaſi alis, navis curſum accelerat. Στέλλεσθαι porrò, *ſeu mitti*, etſi apud poſteriores auctores de itinere uſurpetur, quippe quum unus aliquis dicatur στέλλεσθαι ὁδόν τινα, *viam aliquam ire, ſive contendere iter*; hoc tamen loci τὰ, ἐστάλκατο ἱσία, dictum eſt pro συνέσπασαν, *vela contraxerunt, vel legerunt*. Immo & aliquando τὸ στέλλειν ornatum quemdam ſignificat, ut manifeſtum facit ὁ στολμὸς, *amictus, vel veſtitus*; itemque ὁ εὐστολὸς, *decenter ornatus*. Ac præterea a verbo Homerico στέλλω dicitur quis περιστέλλειν κακὸν, videlicet, *vitium occultare, cooperire, obtegere*. At verò ὁ ναυτικὸς στόλος, *navales copiæ, vel claſſis*, derivatur a verbo στέλλω diverſæ cujuſdam ſignificationis. Ceterùm ἱστὸς, *malus*, lignum eſt rectum, quo

λαμπὴ. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ θέλασαν, πρότονοισιν ὑφέντες. Τὴν δ' ἐς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κάτα δὲ πρυμνήσια ἔδησαν. ἐκ δὲ καὶ αὐτὰ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. καὶ ἑξῆς. Καὶ σημέωσαι, ὅτι ἡ μὲν τῆς προδιηλημμένης νηὸς ἀνάστλεν ἡ ἐκ Τροίας, καὶ τὴν ἐκεῖ αὖθις κατάστλεν, ἃ διεσκεύασεν ὁ Ποιητὴς, ὡς ἀξιωπίστων, καὶ πιθανῶν εἰς ἔργα, καὶ ἁδὲ σκυθρωπαῖς πράγμασι παραμίξαι θέλων παιγνιώδους χήματος ἱλαρότητα. Τῷ δὲ εἰς Χρύσην αὐτῆς καταγωγὴν, καὶ τὰ τῆς θυσίας, ὡς παιγνιώδη, τῷ συγγενεῖ φιλοτιμῆται χήματι, τῇ διασκευῇ· οὐ ψευδολεχήσας, ἀλλὰ κατακόρως ἐπιζωβάσας διασκευάς. Τὸν δὲ ταὐτὸν πλοῦν μετρῶν ὁ Γεωγράφος, φησὶν, ὅτι ἀπὸ τῆς Κιλίκων Χρύσης, ἐπὶ τὴ ναύσταθμον, [1] ἑπτακόσιά πως στάδια πλοῦς ἡμερήσιος, ὅταν φέρηται πλεύσας ὁ Ὀδυσσεύς.

σξή. Ἱστέον δὲ, ὅτι ἱστία μέν εἰσι, τὰ [2] ἐπὶ τῶ κέρως λίνα, οἷς, ὅσα καὶ πτεροῖς, ἡ ναῦς τὸν δρόμον ἰαχύει. Στέλλασθαι δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, καὶ ἐπὶ πορείας τίθεται. στέλλεται γοῦν τις ὁδόν τινα. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐστάλκατο ἱστία, ἀντὶ τῶ συνέστειλαν εἴρηται. Σημαίνει δὲ πολε [3] καὶ λινα κοσμιότητα τὸ στέλλειν, ὡς δηλοῖ ὁ στολμὸς, καὶ ὁ εὐσταλὴς. [4] Ἀπὸ δὲ τῦ Ὁμηρικῦ στέλλειν, καὶ περιστέλλειν λέγεται τὸ κακὸν, ἀντὶ τῦ περικρύπτειν, περικαλύπτειν. Τὸν δὲ ναυτικὸν στόλον, [5] ἕτεροῖόν τι στέλλειν παράγει. Ἱστὸς δὲ τὸ

ὀρ-

1. ἑπτακόσια πως στάδια) Vulgati Strabonis Codices, ἑξήκοντα πως στάδια. Sed ex Euſtathio pro ἑξήκοντα legendum patet, ἑπτακόσια. Politus.

Hinc eruitur fortaſſe vetus lectio, ἑπτακόσια. *ſeptingenta ferè ſtadia*. Nam ſexaginta ſtadia, quæ (quum ſtadium ſit octava pars mille paſſuum) conficiunt antiquorum millia paſſuum ſeptem cum dimidio, quæ millia noſtris erant breviora, dici non poſſunt unius diei navigatio. Ceterùm, quod in Strabone dicitur, ἡ Κιλικία Χρύσης· melius eſt dicere, & elegantius cum Euſtathio, ἡ Κιλίκων Χρύσης. Salvinus.

2. ἐπὶ τῆ κέρως) Κέρας, hoc eſt, antenna κεραία. Virg. *Cornua velatarum obverſtimus antennarum*. Salvinus.

3. καὶ τινα κοσμιότητα τὸ στέλλειν) Hinc στολὴ, *ſtola, habitus*. Matronarum Romanarum propria dicebatur ſtola. *Salvin.*

4. Ἀπὸ δὲ τῦ Ὁμηρικῦ στέλλειν) Homero id eſt περιστέλλειν verſ. 292. lib. ὁ Odyſſ. *Polit.*

5. ἑτεροῖόν τι στέλλειν) Στέλλω duo ſignificat, *contrabo, & mitto*. Prioris ſignificationis ſunt στολὴ, habitus, ἐπιστολὴ, ἐπιστολὶ, *diſtrictio, contractio*. Alterius ἐπιστολὴ, *epiſtola*. στόλος, *claſſis navalis*, quippe quæ mittuntur. *Salvin.*

μηρον καθυφίεναι τὸ σπέσθαι τινος ἐς σπουδήν. ἡ δίκη [4] καθυφίσεως, ὁτὲ μὲν ἡ δικηγόρος χαυνωθεῖσα, προδοῦσα τῷ ὑποθεμένῳ, ὑπανδρὸς, ἡ οἷον καταχαλασθεῖσα. Ὅρμος δέ τί ἐστιν, ἀνωτέρω ἐγράφη. Εὐναὶ δὲ εἰσὶν, ἅτε αἱ κοῖται, ἅτε αἱ διατριβαί· ἀλλὰ αἱ τῶν εἰς εὐνάζουσαι ἄγκυραι, ἐν τῷ χαλᾶσθαι κατὰ τὸ ὕδατος. Πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις εὑρεθήσεται. Πρυμνήσια δὲ, τὰ ἀπόσμα χαυνία, τετέρνα, οἷς ἡ ναῦς ἀποδεῖται εἰς γῆν, ἡ οἷς ὥσπερ πείθεται. Διὸ τὰ αὐτὰ ἡ πείσματα λέγονται. Ῥηγμὶν δὲ ἐνταῦθα μὲν, ὁ αἰγιαλὸς, ᾧ ἁ κύματα προσρήγνυται. ὡς που φησὶν ὁ Ποιητὴς, Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ἡ τῷ ἐσχατιὰν τῆς θαλάσσης, ἣν αἱ κῶπαι ῥήγνυσι, ῥηγμῖνα καλεῖ. Καὶ ἐν μὲν ἕτω διεσκεύασεν ὁ Ποιητής· προϊὼν δὲ, θυτικὴν διασκευὴν ἑτέραν ποιήσει ἐν τῷ, [5] ἀέρυσαν μὲν πρῶτα, ἡ ἔσφαξαν, ἡ ἔδειρεν. ἡ τὰ ἑξῆς. Ἀλλαχοῦ δὲ, διασκευάζων τὴν ἐξ ὕπνου νυκτερινῆς ἐγερθέντα, ἐρεῖ· μαλακὸν ἐνδύνε χιτῶνα· πέρι δὲ μέγα βάλλεο φάρος. ἡ ἰὰ ἑφεξῆς. Περὶ δὲ ὁπλίτου ἀνδρὸς, ἐν ἑτέραις διαBaſ. p. 99. σκευάσει, ὅτι κνημῖδας μὲν πρῶτος [6] περὶ κνήμας ἔθηκε. ἡ τὰ ἑξῆς. Ὅλως γὰρ χαίρει διασκευαῖς, ὡς περιφραζούσαις τὸ πρᾶγμα, ἡ πλατυνούσαις, καὶ μὴν ἡ γλυκαζούσαις τῇ ἀφελείᾳ, ἐχούσαις δὲ ἡ διδασκαλίαν πραγμάτων, ἡ λόγου σαφήνειαν, τῇ κατὰ φύσιν τῶν πραγμάτων διεξόδῳ, ἡ τάξει, ὡς πολλαχοῦ δηχθήσεται. Ὅτι δὲ ποτε ἡ κάλλους ἐκφαντὴς χρεία τῆς

cst pro χαλάσεως, *demittendi*. Atque inde apud auctores posteriores Homero καθεσθαι, *remittere*, idem est, ac caussam omittere, ac prodere, seu prævaricari: & δίκη καθυφέσεως, *judicium proditæ caussæ, seu prævaricationis*, est, cum quis caussidicus, molliùs ac remissiùs agendo, caussam ipsam prodit, paullatim cedens, perinde quasi funibus demitteretur. Quid autem sit ὅρμος, scriptum est supra. Εὐναὶ porrò nec cubilia nunc sunt, nec loca, in quibus quis commoratur; sed anchoræ τὰ τῶν εὐναζουσῶν, *quæ quiescere navem faciunt*, cum in aquam demittuntur. Et hæc ipsa vox passim occurret. At verò πρυμνήσια, *rudenter*, funes, vel retinacula puppis a terrâ, hoc est, quibus navis ad terram religatur, & quibus veluti πείθεται, *obtemperat, ac paret*. Ideoque dicta eadem πείσματα. Præterea ῥηγμὶν, hoc quidem loci littus est, ad quod fluctus προσρήγνυται, *alliduntur*. quomodo de fluctu dicit alicubi Poëta, Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. *ad terram allisus vehementer fremit*. Verùm in Odysseâ summam etiam aquam maris, quam remi ῥήγνυσι, *rumpunt*, & *frangunt*, ῥηγμῖνα appellat. Et nunc quidem artificiosâ hac descriptione utitur Poëta. Sed postea descriptionem alteram facit sacrificii, seu victimæ immolandæ, cum narrat, ut eam primùm sursum verterint, & jugulaverint, pelleque exuerint, &c. Alibi etiam infra, ubi eum describit, qui nocturno somno est expergefactus, commemorat, ut mollem tunicam induerit, magnoque pallio sit amictus, &c. Item alio in loco, militem describens gravis armaturæ, de eo narrat, ut ocreas primum tibiis circumdederit, &c. Omnino enim descriptionibus gaudet, quippe quæ rem ipsam per periphrasin explicent, ac dilatent; immo verò & simplicitate ipsâ dulcem orationem efficiant, rerumque disciplinam perspicuitatemque sermonis habeant, ob naturalem rerum explicationem, atque ordinem, ut passim demonstrabitur. Illustri autem, apertoque interdum ornatu descriptio-

1. δορυδόκη) δορυσσόον Homero, eadem ac δορυπαγὲς. Hesychius: Δορυδόκη, δόρατος δόκη. Suidas: Δορυδόκος. ἡ τὰ δόρατα δεχομένη. Polit.

2. ξυρυδόκοι) Eodem modo scribo apud Pollucem lib. 2. c. 3. & l. 10. c. 31. ubi hanc ipsam vocem Aristophani attribuit. Nam ibi ab aliis legitur ξυρυδόχοι. Locus est Aristophanis Thesmosph. vers. 226. Λυτὶς λάμβανε ξυνῳδὸν ἐκ τῆς ξυρυδόκης. Politus.

3. κατυπόδην) κάτην dicitur Aristophani Vespis v. 143. exponiturque ibidem a Scholiastâ κατυπόδην, quomodo apparet Eustathium apud eum legisse, non κατυπόδην. Suidas ex eodem veteri Scholiastâ: Κάτην, ἡ κατυπόδην. Utramque vocem κάτην, & κατυπόδην affert Pollux ex Eupolide, Politus.

4. καθ' ὑφέσεως) l. καθυφέσεως, ut apud Pollucem δίκαι καθυφέσεως. Polit.

5. ἀείρουσαν) Poëta, Λὰξ ἔρυσαν. sive, Λείρυσαν, ut infra docet Eustathius. Polit.

6. περὶ κνήμας) Poëta, περὶ κνήμῃσιν. Polit.

CCLXX. Τὸ, Τὴν μὲν Ὀδυσσεὺς πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶν ἐτίθει. *Eam quidem Ulyſſes patri charo in manus poſuit*: generatim dicit pro ἐδίδου, *dedit*, vel παρεσίθει, *præbuit*. Nam alioquî non admodum propriè uſurpatur hîc τὸ τιθέναι, *ponere*. Filiam Chryſi Ulyſſes redditurus, ducit eam ad altare, ut ſic non Chryſi, ſed Phœbo, gratiam illam fieri oſtendat. Tum ſimplici narratione utitur, & rem ipſam puram putam breviter exponit his verbis: O *Chryſes, præmiſit me rex virorum Agamemnon*, tamquam claſſis ſcilicet præfectum, *tum ut filiam tibi ducerem, tum ut Phœbo ſacram hecatomben pro Danais ſacrificarem, ut regem Apollinem placaremus, qui modò Argivis acerbiſſimos dolores immiſit*. Ubi quod dicitur, ἄναξ ἀνδρῶν, *rex virorum*, non dubium eſt, quin ſit multò minus honorificum, ac glorioſum, quàm τὸ, εὐρυκρείων, *latè regnans*. Atque hîc quidem Chryſem verba aliqua ſtatim facere oportebat, cum miſſam ſibi filiam recepit. Verùm Poëta tacentem eum, quemadmodum & paullò ante præcones, ut ſupra dictum eſt, acutiſſimè inducit. Neque enim habet ſenex laudibus eos proſequi, qui ſibi filiam reddebant, cum intentatas ſibi minas reminiſcatur, probèque intelligat, non ſibi ab iis ultro filiam reſtitui. Neque etiam commodum judicat, eos reprehendere, qui munera ſibi, ac dona afferebant: quia irritare id animos poterat, neque ſatis id conveniens, aut conſentaneum erat viro, in quem beneficia conferrentur. Quin etiam fortaſſis gaudii magnitudo ſeni huic eripit facultatem loquendi. Quocirca etiam Poëta ad id ſignificandum ait: *Ille verò accepit gaudens*. Accedit, juxta veteres, quòd non tantum jactationis, ac motus ineſt in gaudio, quantum in mœrore, & triſtitiâ. Quocirca, cum animi dolore propter filiam cruciaretur, tum iter eſt ingreſſus, tum verba etiam fecit. At verò gaudii nullum ſignum edit, niſi quòd

σό. Ὅτι τὸ, Τὴν μὲν Ὀδυσσεὺς πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶν ἐτίθει, ἀπλῶς ἔφησεν ἀντὶ τοῦ ἐδίδου, ἢ παρετίθει. Ἄλλως γὰρ ἐνταῦθα ἀ πάνυ κυριολεκτῆται τὸ τιθέναι. Ὅτι Ὀδυσσεὺς ἀποδὺς τῷ Χρύσῃ τὴν θυγατέρα, ἐν τῷ ἀγαγεῖν ἐπὶ βωμὸν, ἵνα ἕτως ἐμφανίσῃ, μὴ ἵνα Χρύσῃ, ἀλλὰ ἵνα Φοίβῳ τὴν χάριν γενέσθαι, ἅτα χρᾶται καὶ διηγήσει ἁπλῆ, αὐτὸ διεξελθὼν ψιλὸν τὸ πρᾶγμα ἐν ἑαυτῷ. Ὦ Χρύσῃ, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ὡς ναύαρχον δηλαδὴ, πᾶσαν τέ σοι ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασώμεθα ἄνακτα, *Rom. p. 132.* ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν. Ὅτι δὲ τῷ ἄναξ ἀνδρῶν, [2] πολὺ ἐνδοξότερον τὸ, εὐρυκρείων, ἢ δῆλόν ἐστιν. Ἐνταῦθα δὲ ἔδη μὲν ἠπείλησε τὸν Χρύσην αὐτίκα, ὅτε ἀπέλαβε θαλάσσαν τὴν θυγατέρα. Ὁ δὲ Ποιητὴς δεξιώτατα σιγῶντα ποιεῖ αὐτὸν, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ τοὺς κήρυκας, καθὰ καὶ προήρηται. Οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν ὁ γέρων ἔχει τοὺς ἀποδιδόντας, μεμνημένος, ὅσα ἠπείληται, καὶ ἴσως οὐκ ἐκκόσαι τὴν ἀποδοσιν. καὶ ἴσως οὐδὲ ψέγειν καλὸν ἔγνωκε τοὺς δωρησαμένους. Παροξυντικόν τε γὰρ τοῦτο, καὶ ἴσως πρέπον εὐεργετουμένῳ ἀνδρί. Τάχα δὲ καὶ ἡ πολλὴ χαρὰ παραιρεῖται τοὺς λόγους τῷ γέροντι. Διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς ἐσεσημείωτο, ἡσυχῶν. Ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων. Ἄλλως τε, καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, ἴδε ἰσαυτὴν ἔχει κίνησιν ἀπὸ τῆς ἰδέας, ὅσην ἀπὸ λυπηρᾶς. Διὸ τὴν μὲν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ λύπην ἔχων, καὶ ὠδύσατο, καὶ ἐλάλησε· χαρᾶς δὲ ἴδὲν ποιεῖ ἐπίσημον,

1. αἰτίλεον) Euſtathius ἀποβάλεσθαι. Politus.

2. πολὺ ἐνδοξότερον τὸ, εὐρυκρείων) Honorificentior quidem apparet titulus, atque glorioſior *latè regnans*, quàm *Rex virorum*. Sed penitius introſpicienti, qui viros imperio regit, quod bene fieri non poteſt, niſi ſe Rex priùs ipſe rexerit; *latè regnantis* titulus a *virorum Rege* ſuperatur. Horatius. *Latiùs regnes avidum domando ſpiritum, quàm ſi Libyam remotis Gadibus jungas, & uterque Pœnus ſervitat uni*. Salvianus.

θηλυκὸν, ἡ εὐκλεία. Οἱ γὰρ θύοντες χερνίβτουσι τὰς χεῖρας οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐνταῦθα, καὶ εὐχόμενοι δὲ, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. [1] Δεῖ γὰρ καθαρὰς τὰς χεῖρας τῶν θυόντων γίνεσθαι. Φησὶ γάρ. Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ ὀλοχύτας προβάλοντο. ἦλθον προεθέλοντο, προέρριψαν. Εἰσὶ δὲ ὀλοχύται, ὡς μὲν ἔνιοι τῶν ἀρχαίων, τὰ προθύματα. Οὐλοχύτας γὰρ πρὸ τῆς θυσίας μετεχειρίζοντο, καὶ, ὡς ὁ Παίπτης φησὶ, [2] προεβάλοντο. Εἰ δὲ χρὴ καὶ πλατύτερον εἰπεῖν, διὰ τὸ σαφέστερον, οἱ ὀλοχύται, ὀλαὶ ἦσαν. τουτέστι, [3] κριθαὶ μετὰ ἁλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. Ἐπείνυν δὲ τοῦτο, ἢ πολυπληθιαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχαὶ οἷον αἱ ὀλαὶ αὗται προσήγοντο, ἢ ἄλλως διὰ τὸ πρὸς θεὸς εὐχάριστον ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ ζῆν εὐεργεσίας· ἐπεὶ τὰ βαλανηφαγῶν, καὶ τῆς τῶν δρυκάρπων ἀπαλλαγείσης τροφῆς, εἰς ἥμερον εἶδος τὰ ἐκ τῶν ἀπορίμων μετέπεσεν. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ κριθὰς προεβάλοντο, ἀπέρμα ἥμερον, ἃς πρώτας κρατῆσαι λόγος εἰς χρῆσιν ἐλθεῖν τοῖς πάλαι ποτὲ ἀπαλλαγῆσι τῆς βαλανηφαγίας. Διὸ καὶ κριθαί, φασὶν, ἐκλήθησαν, διότι, αὐτῶν εὑρεθισῶν, διεκρίθησαν τῶν ἀλόγων ζώων οἱ ἄνθρωποι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ κρίβανος, οἱονεὶ κριθῆς βαῦνος. Καλοῦσι δὲ βαῦνον μέχρι καὶ ἐσάρτι Πελοποννήσιοι τὸν τοῦ πυρὸς τόπον, ὃν καὶ [4] παρισίαν λέγομεν ἰδιωτικῶς. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ [5] οἱ παρὰ τῷ Κωμικῷ κριβανῶται, ἄρτοι ὀπλαδὴ ὀπτηθέντες κριβάνῳ. ὃν καὶ κλίβανον διὰ τοῦ λ' φασὶν, ὁμοίως τῇ κεφαλαργία, κεφαλαλγία.

σοῦ. Εἰς

structus. cujus femininum, ἡ εὐκλεία, *pulchre confructa*. Vetuſto olim more, tum ii, qui ſacrificant, manus abluunt, ut hoc loci, tum ii etiam, qui preces fundunt, ac vota faciunt, ut apparet in Odyſſeâ. Puros enim ad deum, ſive ad rem divinam, accedere oportet. Sic enim ait: *Et manus deindè laverunt, & molas προβάλοντο*. videlicet, *obtulerunt, projecerunt*. Ubi ὀλοχύται, *molæ*, ut unum pro alio dicam, ſunt τὰ προθύματα, *res ipſæ, quæ ſacrificio præmittuntur*. Has enim ante ſacrificium in manus ſumebant, atque, ut loquitur Poëta, προεβάλοντο, *projiciebant*. Sin autem, perſpicuitatis cauſſâ, fuſiùs id explicare oportet, ὦ ὀλοχύται ſunt ὀλαὶ, *molæ, vel molæ ſalſæ*. hoc eſt, hordeum cum ſale, quod in altaria ἐπέχεον, *effundebant, ac ſpargebant*, antequam rei ſacræ operarentur. Idque faciebant, vel ut augurium uberioris fructuum proventus captarent, quorum veluti primitiæ hæ ipſæ molæ offerebantur, vel aliâ ratione, ut gratos ſe diis, pro accepto vivendi beneficio, præberent: poſteaquam, glandium eſu, alimentoque nucum dimiſſo, ad victum ſativum, earum ſcilicet rerum, quæ ſeruntur, ſeu frugum, tranſierant. Hæc enim de cauſſâ hordeum, ſativum ſemen, projiciebant, quod primum fama eſt, priſcis olim hominibus in uſum veniſſe, cum eſum ii glandium dimiſerunt. Quare & nomen factum eſſe volunt κριθῶς, *hordeo*, propterea quòd, eo reperto, homines διεκρίθησαν, *ſecreti ſunt, ac diſtincti*, a brutis animantibus. Atque inde etiam ὁ κρίβανος, *clibanus*, quaſi κριθῆς βαῦνος, *caminus hordei, in quo hordeum coquitur*. Βαῦνον autem vocant etiam nunc Peloponneſii locum ignis, quem & παρισίαν, *focum*, vulgari ſermone appellamus. Atque inde pariter οἱ κριβανῶται apud Comicum, panes nimirum toſti κριβάνῳ, *clibano*: quem & κλίβανον vocant per λ', ſimiliter atque dicitur κεφαλαργία, & κεφαλαλγία, *capitis dolor*.

CCLXXII. Ad

1. Δεῖ γὰρ καθαρὰς τὰς χεῖρας τῶν θυόντων γίνεσθαι) Tibullus:
Caſta decent ſupplices: puræ cum veſte manus,
Et manibus puris ſumite ſortis aquam.
Salvinus.

2. προεβάλοντο) In Virg. *porricere*, non *projicere*, rituali verbo antiquo; ſed de extis non de ὀλοχύτοις. *extaque ſalſos Porriciam in fluctus, & vina liquentia fundam.* Æn. l. V. *extaque ſalſos Porricis in fluctus.* in eodem libro. ideſt, προχέω, *fundo*, ideſt, longè, jacit. *Salvinus.*

3. κριθαὶ μετὰ ἁλῶν) Tibullus: *Farre pio placant, & ſaliente ſale.* Salvin.

4. Παρισίαν) *focum*, quaſi πυρὸς ἑδρῶν. *apud Veſtam.* quæ igni ſimul cum Laribus præſidet. *Salvin.*

5. οἱ παρὰ τῷ Κωμικῷ κριβανῶται) quos & alibi Ariſtophanes vocat κριβανίτας. ut & Sophron apud Athenæum. *Pithæus.*

ponebatur, vel propter ſuavitatem ſtabilitatemque amicitiæ, quippe quum ſal multis corporibus in cauſsâ ſit, cur perdurent; vel in ſymbolum ejus conjunctionis, ac concordiæ, quæ per amicitiam efficitur. Quemadmodum enim ſal ex multis fluentibus fuſisque aquulis concretus, unum ſit ſolidum corpus; ita & qui ex diſtantibus locis in hoſpitalem neceſſitudinem conveniunt, tum loci, tum amicitiæ ratione, in unum coguntur. Quamquam autem cum ſalsâ molâ vinum ſimul non adhibebatur; uſui tamen illud fuit in libationibus poſt inſperſam molam, propterea quòd ab invento vino, ſicuti etiam hordeo, civilis, eaque non agreſtis, vivendi ratio initium duxerit. Serò enim tandem repertum eſt.

CCLXXIII. Quum verò Poëta dixerit ἁλοχύτας, ſciendum, poſterioribus temporibus nonnullos eſſe, de quorum etiam numero Romanus Dio, qui non compoſitâ voce ἁλοχύτας, ſed tantummodò vocant ἁλάς. Præterea, ſi de molâ ſalsâ, libationeque vini commentari aliter placet, ut id, quàm poterimus, breviſſimè faciamus: quum duplex ſit in nobis nutrimentum maximè neceſſarium, tum aridum, ac ſiccum, quod in ſeminibus, aliiſque fructibus ſpectatur; tum etiam humidum, ac liquidum, quod primitus in aquâ, deinde & in vino conſpicitur; veteres grato animo, ac memori beneficiorum, quaſi univerſi vitalis alimenti primitias, tum molas ſalſas ex arido alimento in ſacrificiis effundebant, tum verò etiam libamenta, quæ alio alibi liquore, pro loco, & tempore, fierent. Has molarum primitias ſacrificia ipſa excipiebant, eſuſque in iis carnium: eo quòd, poſt neceſſaria reperta ali-

τι [3] φιλίας οἱ ἅλες σύμβολον. Διὸ καὶ τοῖς ἐπιξενωμένοις παρετίθεντο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων, ἢ διὰ τὸ τῆς φιλίας σύμιμον, καὶ παραμόνιμον. Παραμονῆς γὰρ αἴτιος πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ἅλς. ἢ καὶ ὡς σύμβολον ἦς καλὰ φιλίαν ἑνώσεως. Ὡς γὰρ ἅλς ἐξ ὑδατίων πολλῶν ῥυτῶν, καὶ χυτῶν πηγῶν, ἕν τι στερεὸν γέγονε σῶμα, οὕτω καὶ οἱ συνελθόντες εἰς ξενίαν ἐκ διεστώτων, εἰς ἓν τῷ τε τόπῳ, καὶ τῇ φιλικῇ διαθέσει συνήχθησαν. Οἶνος δέ, ἡ καὶ μὴ τοῖς ἁλοχύταις συμπαρελαμβάνηλο· ἀλλ' ὅν ἐν ταῖς πανδαῖς χρήσιμος ἦν μᾶλλον τοὺς ἁλοχύτας, διότι καὶ ἡ τούτου εὕρεσις, ὥσπερ καὶ ἡ τοῦ κριθῶν, πολιτικῆ βίᾳ, καὶ ἡμέρᾳ, ἐστὶ κεφαλή. οὐδὲ γὰρ πόλις εὑρηται. Roman. p. 137.

σον. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν Πανὸς ἁλοχύτας ἡμῶν τινες τοῦ ὕστερον, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ῥωμαῖος Δίων, ἐ συνθέτως ἁλοχύτας, ἁλὰς δὲ μόνον φασίν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως συνομώματα Φρασαῶν τε ἁλοχυτῶν, καὶ τῆς δι' οἴνου πανδῆς, ὅτι, δίπους ὕσης ἐν ἡμῖν τροφῆς τῆς ἀναγκαιοτάτης, ξηρᾶς τε, ἥτις ἐν σπέρμασι θεωρῆται, καὶ ἄλλοις καρποῖς, ἔτι δὲ καὶ τῆς ὑγρᾶς τῆς θεωρουμένης πρώτως μὲν ἐν ὕδατι, δευτέρως δὲ καὶ [4] ἐν οἴνῳ· ἀπαρχὰς οἰόμενοι τῆς ὅλης ζωογόνου τροφῆς εὐχαρίστως οἱ παλαιοὶ, τάς τε ἁλοχύτας ἐν ταῖς θυσίαις προεβάλλοντο ἀπὸ ξηρᾶς ὕλης τροφῆς, ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς πανδαῖς, ἐξ ἄλλοτε ἄλλῳ ὑγρῷ γινομένας, πρὸς τὰς καιρός. Μετὰ δὲ τὰς ἁλοχύτας, αἱ θυσίαι, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς [5] κρεωφαγία· διότι καὶ, μέλαι ὅλως τοῦ ἀναγκαίων

1. ἁλαὶ ἅλως ἐφάλλεσθαι λέγεσθαι) Apud Suidam cum ſpiritu tenui, ἁλαὶ καὶ ἁλαί. Polit.

2. ἃ μόνον ἀπὸ γενομένων) Hinc putat Plutarchus, Poëtas Venerem finxiſſe ortam e mari, ὡς τὸ ἐξ ἁλὸς γένιμον ἀνιστορῶντες. Politus.

3. φιλίας οἱ ἅλες σύμβολον) Docti cujusdam viri, quem non nominat, citatur a Platone in Convivio, Encomium ſalis. & in Timæo: ἁλῶν κατὰ λόγον τόμον θεσπιδὶς σῶμα. *ſalium ſecundùm rationem legis Dîis acceptum corpus.* Sapientiæ etiam ſymbolum. Quare in Evangelio: *Vos eſtis ſal terræ. &c. Si ſal infatuabitur, μωρανθήσεται, in quo ſalietur?* Amicitiæ ſymbolum ſalem eſſe exiſtimo, propterea quòd menſæ, tanquam ſolenne, adhibeatur. Horatius: *Splendet in menſâ tenui ſalinum.* Et in menſâ animi conjungantur. Quare Cicero *multos modios ſalis ſimul edendos eſſe* ait, antequàm amici natura dignoſcatur. *Salvianus.*

4. ἐν οἴνῳ) Virg. lib. V. *& vina liquentia fundam.* Salvian.

5. κρεωφαγία) Viſceratio. κρεωφαγία. Per. Lat. *Salvius.*

λας ἐκ τῆ ὑραιῆ ἐπὶ τὼ βῶν Ἰὼ γεννήσαν τ' Ἄπιν. ἢ ὅτι τὸ ἀναχῆν ἢ ἐπὶ ὑπομονῆς ποτὲ λέγεται. Φησὶ γὲν ὁ αὐτὸς, μέγα, ἢ σμικρὸν λυπηρὸν ἀναχήσειν. ἤγειν δ' ἀνέξασθαι. Ἐντῶ α δὲ τὸ, μεγάλ' εὔχετο, χῶρας ἀναχών, ἢ ἐξάνυσσον ἦμαι δηλοῖ Ἰὼ εὐχὴν, ἐκπεφωνημένην ὡς ἐπάκουον, ἢ λέγει, ὅτι μεγαλά τινα πρὸς θάρρος εὔξατο. Ὅτι ταυτολογῆ τὰ τῆ Χρύσε ἐνῶθα ὁ Ποιητὴς, ἐν δυσὶ στίχοις, ὠδὼ ἢ νῦν Ἰὸ, Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε, ἢ ἑξῆς· παραδηλῶν, ὡς ἢ ἐν ἄλλοις, ὅτι περ ἤδη τὰ ἤδη εὖ γραφέσα, ἐν οἷς ἦ δέον, παρακινῆν. Ἐνῶθα δὲ σημαίνει ἢ τὼ τῆ Χρύσε εὐχὼ πάνυ ἀπερειπομένην. ἐπὶ γὰ στίχῳ σφίγγεται τῷ, Ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ῥηκέα λοιγὸν ἄμυναν. Καὶ ἐκέτι τὰ καλὰ ἐκῆνα εὔχεται, ἃ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ ἰαμβάθμῳ, δακνόμενος ἔτι τῶ ψυχῶ, ἐφ' οἷς ἔπαθε. Διὸ ἢ τὸ ἰῶν προτέθετο τῆ εὐχῆ· μονονυχὶ λέγων, ὡς ἐκέτι εὔχομαι, αὐτὸς εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι. ἀγαπητὸν γὰ, ἦ ἢ τῆ νῦν ἀπαλλαγῆναι κακῆ. Ὅρα δὲ ἢ, ὅπως ἄνετος ὁ ἱερεὺς τὰ σὰ κῆα ἐπιμέλαι, μηδὲν πρὸς τῆ πολεμίων Ἀχαιῶν βλαπτόμενος. Ἐν τούτοις δὲ κῆται ἢ χρῆσις τῆ, ἰψάμην, μέσε ἀορίσε, ἀπὸ τῆ ἔβλαψα. Φησὶ γάρ· μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ὅθεν ἢ ἴψα, ἢ πολεμικῶς τῆ δ', δίψα, ὡς βλαπτική. ἢ πολυδίψιον, κατά τινας, Ἄργος τὸ πολυβλαβές, ἢ ἢ ἕτεροι τὸ πολυδόητον φασίν.

Vaſ. p. 101. Αὐτὰρ, ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, τῇ ἀλφίτας πρόβαλοντο,
Αὖ ἴσπευσε μὲν πρῶτα, ἢ ἔσφαξεν, τῇ ἔδειρε,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν, . 460

Δίστυα.

Cæterùm, poſtquam precati fuerunt, & molas projecerunt,
Retorſerunt primùm, jugularunt, pelleque exuerunt,
Femoraque exſecuerunt, adipeque texerunt,

Ea

1. τὸ ἐκ πρόβας, τῇ ἀλὸς) Tibull. *Farre pio placant, & ſalicate ſale.* An ἀλφίτας dicta ſunt fruges, & ſal, ſive mola cum libatione? Idem Tibull. *falſi deveneranda moli.* Salvinus.

2. Ἡρόδοτος) Herodotus l. 3. n. 28. Λέγονται ἢ λήσαι, οἷας ἐπὶ ἢ βῶν ἐκ ἢ ἐμοὶ κατίχον, ἢ μὴ ἐκ τούτε τίσαιτο τὸν Ἄπιν. Politus.

3. ἀνέξασθαι) Legendum in Euſtathio, ἀνέξεσθαι. ut explicetur futurum ἀναχήσειν. Salvinus.

4. Ἀείρυσαν) Florentina Editio, Αὖ ἴρυσαν. quomodo legendum, aut certè Αὐείρυσαν. Explicat Scholiaſta: ὡς τοίνυν ἀνέλκυσαν ἢ βάλυσιν ἢ θυσίαν ἱερὰν, ὡς φησὶν ὡς ἱστορεῖ τοῖς θεοῖς, οἷς τῇ ἐθύσαν. Politus.

primum omnium, Græca illa conſuetudo, ut, ſi Superis quidem ſacrificabant, victimæ collum refringerent, ac reflecterent, ut ita ad cœlum adſpiceret. Idque, duabus vocibus juxta ſe poſitis, dicebatur, αὖ ἰγίειν, *retrorſum trahere, vel retro agere, in averſum trahere*, ſive unâ per compoſitionem voce, αὐχένα, retrahere, & ſuſtollere inter reflectendum. quod certè explicare videtur Sophocles, cum ait: ἄνω τρέσων ἴσφαζε. *ſurſum verſum convertens, jugulabat*. Verùm, ſi heroibus, vel universè diis manibus ſacrificabant, deorſum verſum reſpiciens victima, ſeu, verſo deorſum capite, mactabatur. Porrò τὸ σφάζειν, *jugulare*, primitivum eſt τὸ φῶ, φάζω, *interficio*, &, pleonaſmo τοῦ σ', σφάζω· pariter atque τὸ μικρὸν, *parvum*, dicitur σμικρὸν, & μίρδω, *intueor*, σμίρδω, & μῶ, *abſtergo*, σμῶ. unde & τὸ σμήχω. Inde verò eſt ἡ διασφάξ de fiſſurâ, aut ſciſſurâ, ſive inter duas rupes, ſive etiam inter partes corporis, cujuſmodi & illa eſt narium apud Oppianum, & pudendi, juxta Comicos, quod illi etiam, ſimili ratione, κριθὴν vocarunt.

CCLXXVI. Atque ita veteres retrorſum trahebant. Femora verò adolebant, quæ cooperiebant κνίση, *arvinâ*, hoc eſt, adipe. cujus certè κνίσης, de qua etiam ſupra ſcriptum eſt, perſeverat hodieque appellatio apud eos, qui eam vocant κνισάριον. Et adolebant, poſtquam ea duplicem omnium, Græca illa conſuetudo, ut, ſi Superis quidem ſacrificabant, victimæ collum refringerent, ac reflecterent, ut ita ad cœlum adſpiceret. Idque, duabus vocibus juxta ſe poſitis, dicebatur, αὖ ἰγίειν, *retrorſum trahere, vel retro agere, in averſum trahere*, ſive unâ per compoſitionem voce, αὐχένα, retrahere, & ſuſtollere inter reflectendum. quod certè explicare videtur Sophocles, cum ait: ἄνω τρέσων ἴσφαζε. *ſurſum verſum convertens, jugulabat*. Verùm, ſi heroibus, vel universè diis manibus ſacrificabant, deorſum verſum reſpiciens victima, ſeu, verſo deorſum capite, mactabatur. Porrò τὸ σφάζειν, *jugulare*, primitivum eſt τὸ φῶ, φάζω, *interficio*, &, pleonaſmo τοῦ σ', σφάζω· pariter atque τὸ μικρὸν, *parvum*, dicitur σμικρὸν, & μίρδω, *intueor*, σμίρδω, & μῶ, *abſtergo*, σμῶ. unde & τὸ σμήχω. Inde verò eſt ἡ διασφάξ de fiſſurâ, aut ſciſſurâ, ſive inter duas rupes, ſive etiam inter partes corporis, cujuſmodi & illa eſt narium apud Oppianum, & pudendi, juxta Comicos, quod illi etiam, ſimili ratione, κριθὴν vocarunt.

σος'. Καὶ ὕτω μὲν οἱ παλαιοὶ αὖ ἔρευν· τὰς δὲ μηρὰς κνίσῃ, τυτέσι, πιμελῇ, καλύπτοντες, ἔκαιον. ἧς δὴ κνίσης, τῆς καὶ προγραφέσης, ὄνομα σώζεται μέχρι καὶ τῶν παρὰ τοῖς [9] κνισαρίοις καλουμένων αὐτήν. Ἔκαιον δὲ, δίπτυχα πολ-

Γι 2 πολ-

1. Μίσχλόν τ' ἄρα τᾶμε) Virg. *Pars in fruſta ſecant, veruſque trementia figunt*. Salvinus.

2. αὐδ' ὅτι) Euſtathius legiſſe hic videtur, ἀὐ ἔτι. Sic enim explicat hanc locum: ὁ Πεισὰς ἐδίδου φησὶν, ἵνα κἀκεῖ θυμὸς ἐδάεσθαι δυνὰς εἶεν. Quare fulciri hinc poteſt Henrici Stephani ſententia, qui, vel repugnantibus hic exemplaribus, legendum contendebat, ἀὐ ἔτι. Politus.

3. ἐπὶ πάντῳ, ἢ ἑλοντῷ) Virg.

Poſtquam exempta fames epulis, menſaque remota.
Et: *Crateras magnos ſtatuunt, & vina coronant.*
Salvinus.

4. αὐερύων) Sic unâ voce apud Heſychium, Αὐερύσαι, ὡς πλῆσαι ἕλκυσαι. quomodo certè videtur Heſychius legiſſe apud Homerum, quod alii, diviſis vocibus, legunt Αὖ ἐρύσαι, v. 327. lib. Σ' Il. Polit.

5. ἄνω ῥέπων ἴσφαζε) Quod Sophocles in Ajace dicit ἄνω ῥέπων, hoc vetus ejus Scholiaſta notat Homerum dicere αὐερύων, ὅτι κατὰ τ' λαιμὸν γίνεσθαι τ' σφαγήν. Politus.

6. τὸ φῶ) A verbo φῶ, interficio, eſt σφίγγω, recens, ſimilitudine ſumptâ ab animalium recens interfectorum carnibus. Salvinus.

7. ἧς τιβαίη) Heſychius: Διασφάγις, αἱ διεζῶσαι τίβαι ἢ ὄρος. Polit.

8. κεκερδὼν) Frobenius, κεκερμὼν. mendosè. Lege, ἢ κερδὼν. Sic autem Ariſtophanes dixit per locum membrum virile. Ariſtophanis Scholiaſta: τὸ δὲ ἀνδρὸν αἰδοῖον κερδὼν ἔλεγον. Heſychio etiam κερδὼ eſt τὸ τ' ἀνδρὸς μόριον. Attamen ἡ διασφάξ, αἰδοῖον hic intelligitur muliebre. Idem alibi Euſtathius: ἡ διασφὰξ ἐπὶ χειμάῤῥου λέγομεν, ὡς καὶ ὁ Ὀππιανὸς δηλοῖ σημαίνων, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μόριον ὧδε καλέσας. Heſychius dicit διάσφαγμα τὸ τ' γυναικὸς. Politus.

9. κνισαρίοις) Vulgaris lingua Græca diminutivis ſæpe utitur pro ſimplicibus, ut λεντάρι, σκυτάρι, truncatæ voce a λεντάριον, & σκυτάριον. pro *lenis*, & *ſcuto*. ξύδι, *acetum*, quaſi ὀξύδιον. diminutivum ἀπὸ τ' ὄξυ Ἑλληνικὸ, *Acetum*. Ita & hic κνισάριον. κνίση. Salvin.

των ἐπιτιθέναι τμήματα· ὡς δοκεῖν, κατὰ τὰς πλαγὰς, ὅλα οὕτω τὰ μέρη τῶν ἱερείων καρπώσασθαι. Τινὲς μέντοι ὠμοθετῆσαι ἄλλως φασὶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὤμου. Ἐν γὰρ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως. Ὠμοθέτησαν, τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους τοῦ ἱερείου ἀποτέμνοντο, καὶ ἀπήρχαντο ἀπ' ὤμου, καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. Καὶ οὕτω μέν πως ὠμοθέτησαν θύοντες. Κατακαυθέντων δὲ τῶν μηρῶν, τότε δὴ πρὸ τοῦ φαγεῖν, ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρῶσιν τὰ τῷ πλησὶ σπαρωνυμένα σπλάγχνα, τουτέστι, τὰ ἐντοσθίδια, σπλῆνα, καρδίαν, ἧπαρ. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, σπλάγχνα ἐπάσαντο· δηλοῦντες εὐδιαθέτως ἐκ ψυχῆς ἐλεῖν τὴν θυσίαν. Ἔστι δὲ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἄπαστος ἐδηλοῦτο, ὁ ἄγευστος. ὧν προϋπάρχει τὸ πῶ τὸ κλῶμα. ὅθεν καὶ τὸ πῶυ, καὶ ὁ πὼς ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής· καὶ πολυπάμμων ὁ πολυθρέμμων, ἤτοι ὃν πολύκτητος, ἢ τὸν δὲ φάναι πολυκτήμων.

σοζ'. Ἐπὴ δὲ καὶ ταῦτα ποιήσαιεν, τότε δὴ τὰ μελεϊζι ἠμιθέντα μιζύλλοντες, ἤτοι, [4] ἡς μῆσα, ὃ ἐστι, σμικρότατα κόπτοντες, ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον, ἢ πεμπωβόλοις, ἅπερ ὧν κατωπτῶντο· ἱερὰ ἁρπάσεται, καὶ περιφραδέως ὀπταλίες, ἠσθίοντο. Καὶ ταῦτα μὲν ἱστορεῖ περὶ Ἑλλήνων ὁ Παυσανίας. [5] Ὁ δὲ Γεωγράφος οἵδε Περσικῷ ἑτεροίαν θυσίαν, γράφων οὕτω· θύουσιν ἐν ὑψηλῷ τόπῳ Πέρσαι, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Τῶν δὲ ἱερείων οἱ μάγοι τὰ κρέα διελόμενοι, τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἀπένεμον, λέγοντες, τῆς ψυχῆς τὰ ἱερεῖα δῶσθαι τοῖς θεοῖς, ἄλλο δὲ οὐδέν. Τὰ δὲ ἐπὶ πλεῖστον μικρόν τι ἐπὶ τὸ πῦρ τιθέασιν. Ἱστέον δὲ, ὅτι τὲ

quam nonnulli ὠμοθετῶν aliter explicent, tamquam ἀπὸ τοῦ ὤμου, *ab humero*. Quippe sic scriptum reperi in Lexico Rhetorico: Ὠμοθέτησαν. hoc est, de singulis victimæ membris amputarunt, initiumque fecerunt ἀπ' ὤμου, *ab humero*, & femoribus inter sacrificium imposuerunt. Atque ita quidem quodammodo inter sacrificandum ὠμοθέτουν, *humeri frusta imponebant*. Postquam verò femora igne consumpta erant, tunc utique, antequam comederent, sibi ad cibum partiebantur τὰ σπλάγχνα, *viscera*, quæ denominata sunt τῷ σπλανὶ, *a splene, vel liene*. hoc est, interanea, lienem, cor, jecur. Id enim apertè significatur verbis illis: σπλάγχνα ἐπάσαντο. *viscera gustarunt*. quo scilicet declararent, verè se ex animo rem divinam facere. Ubi πάσασθαι idem est, ac gustare. Unde ἄπαστος ἐδητοῦ, *non gustans cibum*. ideſt, impastus, jejunus. Quorum primitivum est τὸ πῶ. ideſt, *possideo*. unde τὸ πῶυ, *grex*, & πὼς, *affinis*. quem per affinitatem propinquum acquisivimus: & πολυπάμμων, ideſt, *dives pecorum*, sive πολύθρεμμος, *multa possidens, locuples, opibus abundans*. quod idem est, ac si diceretur πολυκτήμων.

CCLXXVII. His peractis, cæsa tunc membra μελεϊζι, hoc est, ἡς μῆσα, *in minutissima frusta*, ideſt, *minimas particulas, concidentes, secantesque*, verubus, vel πεμπωβόλοις, *quinque cuspidum verubus*, de quibus infra dicturi sumus, transfigebant, eaque scienter, diligenterque assantes, manducabant. Atque hæc quidem de Græcis narrat Poëta. Verùm Geographus diversum facit sacrificium Persarum, de quo sic scribit: Sacrificant in excelso loco Persæ, quippe qui cœlum, Jovem arbitrentur. Victimarum carnibus in portiones distributis, nihil Magi diis impertiuntur. Affirmant enim, victimæ animâ opus deum habere, nullâque alia re. Omenti tamen exiguam particulam igni imponunt. Quod autem scire oportet, assulas, seu ligna fissa, ad integri-

1. τῷ φαΐτε ἢ σπίματος) In sactis literis lumbi pro partibus ad genitorum conferentibus, honestè sumuntur. *Salvianus.*

2. δηλοῦντες εὐδιαθέτως ἐκ ψυχῆς) Εὐσπλαγχνίᾳ in sactis literis, *bonis visceribus traditus*, hoc est, *humanus, misericors*. Salvin.

3. πως) Πως. Doricè a Poëtis, & Lycophrone πως. dicti. *Salvian.*

Πὼς Scholiastæ Nicandri σημαίνει ξένα· τὸν τε φίλον, καὶ τὸν συγγενῆ, ἔστι δὲ καὶ ἐξ ἐπιγαμβρείας οἰκεῖος. Politus.

4. ἡς μῆσα) in minimas particulas. Μῆσος, *minimus*, quasi superlativum a comparativo μείων, *minor*. ut Eustathius infetius derivat. *Salvianus.*

5. Ὁ δὲ Γεωγράφος) Geographus lib. 15. p. 732. Vide & Herodotum lib. 1. n. 132. *Polit.*

per diphthongum: at verò τὸ μικρὸν per τὸ ῐ. Quandoquidem & nihil illud haberet novi, quòd τὸ μῆκον, ſcriptum eſſet per τὸ ῐ, ut ex χερών, *peior*, dicitur χείρισθ', *peſſimus*; ex ἀρών, *melior*, ἄριστθ', *optimus*. Sed eſt illud ſciendum, quod multis in locis manifeſtum erit, ſcilicet uſos eſſe ut plurimùm heroas κρέασιν ὀπτητοῖς, *carnibus aſſatis*, hoc eſt, per ſyncopen, ὀπτοῖς, *aſſis*; hiſque vulgarium beſtiarum, ſive quæ eſſent ad manum. Eduliorum deliciæ longiſſimè ab iis aberant. Eſum piſcium, aviumque venationem eſuries, dum nimis urgeret, ex tempore præſtabat, ut in Odyſſeâ apparet. Ceterùm, quod dicitur, περιφραδέως ὀπτᾶν, *ſcite, ritèque aſſare*, idem eſt, atque *ſcienter, ſeu peritè*. Peritiâ enim opus eſt, ut ajunt, ad aſſandum, & ὀπτικὴν, *inſpectione*, frequentiori, quàm ad elixandum. Quocirca & τὸ ὀπτᾶν, *aſſare, ſeu torrere*, dictum eſt quaſi ab hujuſmodi ὀπτικὴ, *inſpectione*. quemadmodum etiam τὸ ὀπτάνω, verbum inuſitatum, unde τὸ ὀπταστῆρι, *culina*. Attici tamen aſſare dicunt ἀνανθρακίζειν, *quaſi carbonibus excoquere, ſeu percoquere*, ut patet ex Comico. Conſtat autem, τὸ περιφραδέως, ortum ducere ex φραδὴς, φραδέθ', *prudens, prudentis*, a φράζω, *cogito, conſidero, delibero*, juxta illud, φραδέθ' νόῳ ἴσχε τέτυλα. *prudentis animi res eſt*. unde compoſitum nomen, ἀριφραδὴς, *inſigni præditus prudentia*, apud Sophoclem, de viro, & Ἀριφράδης, *Ariphrades*, nomen proprium, quod, ad ejus diſtinctionem, accentu afficitur gravi.

CCLXXIX. Præterea eo loci, quo ait: Αὐτὰρ, ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο. *Ceterùm, ubi preces fuderunt*. ſciendum eſt, pro Homerici ingenii indole, poſitam eſſe conjunctionem ῥὰ cum ſynalœphe. Eâ enim conjunctione gaudet admodum Poëta, eâque refertum ubique eſt auctoris hujus carmen, quippe qui hac ipsâ litterâ ῥ' delectetur, juxta atque Eretrienſes, de quibus fit infra mentio in Bœotiâ. Porrò τὸ, εὔξαντο, *precati ſunt, vota nun-*

αὐτό, φασι, πέποσθε ϗ τὸ μικρὸν, ἀπὸ τῆ μῆκον γενόμενον. Καὶ γὰ τὸ μὲν μῆκον, διὰ διφθόγγε· τὸ δὲ μικρὸν, τῷ διὰ τῆ ῐ ἔχη γραφήν, ὅπερ ϗ τὸ μῆσον, ὑδὲν καινὸν, ϗ διὰ τῆ ῐ ἐγράφη, ὡς τὸ χερῶν χείρισος, ἀρῶν ἄρισος. Κἀκεῖνο δὲ ἰσέον, ὅτι, ὡς πολλαχῆ διηχθησάγη, ὀπτητοῖς, ὅ ἐσι, καὶ συγκοπὴν, ὀπτοῖς, οἱ ἥρωες ὡσεπερπολὺ χρῶνται κρέασι, ϗ τηλοῖς ἐκ τῶ προχήρων ζώων. Ἡ δὲ ἰχθυοφαγίαν δὲ, ϗ θήραν ὀρνίθων, ὁ λιμὸς ἀναγκάζων ἐκεδίαζεν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. Τὸ δὲ περιφραδέως ὀπτᾶν, [3] ταυτόν ἐσι τῷ ἐπισημόνως. Ἐμπειρίας γάρ, φασι, χρεία τοῖς ὀπτῶσι, ϗ ἐπιστήμης συχνοτέρας, ἥπερ τοῖς ἕψουσι. Διὸ ϗ τὸ ὀπτᾶν, ὡς ἀπὸ τῆς ταυτῆς ἐπιστήμης εἴρηται, καθὰ ϗ τὸ ὀπτάνω, ἄχρηςον, ἀφ' ᾧ τὸ ὀπταστῆρον. Ἀτθικοὶ δὲ, ἀνθρακίζειν τὸ ὀπτᾶν λέγουσιν, [4] ὡς δηλοῖ ϗ ὁ Κωμικός. Δῆλον δὲ, ὅτι τῆ περιφραδέως προϋπάρχει, φραδὴς φραδέος, [5] ἀπὸ τῆ φράζω, ὡς τὸ, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, ϗ ὁ πρὸς διαζολὴν αὐτῆ βαρυνόμενος, [6] Ἀριφράδης τὸ κύριον.

σοθ'. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, Αὐτὰρ, ἐπεὶ ῥ' εὔξαιτο, καλὰ προσπάθεια Ὁμηρικῶ κεῖται συναλοφῆς ὁ ῥὰ σύνδεσμος. Γάνυ γὰ αὐτῷ χαίρει ὁ Ποιητὴς, ϗ γέμει αὐτῆ διασαντὸς ἡ ὅλη γραφὴ, ὡς οἶα τῷ τοιούτῳ ῥῶ χαίροντος, κατὰ τὰς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἱρησομένας Ἐρετριᾶς. [7] Τὸ δὲ εὐξαι-

1. μιχολόθαι) Alii μιχκόθαι cum gemino κ', ut & μιχύλον. atque ita μιμιχκημένοι legunt apud Ariſtophanem in Pluto v. 627. *Polit.*

2. ἀρῶν) I longum ſcriptum reperitur per ω diphthongum, ut in egregiâ inſcriptione in Veſtibulo Regiæ Magni Ducis Pinacotheca. ὑπὲρ σωτηρίας ϗ νήσης. Hic videtur innui ἀρῶν. exempli gratiâ, ſcribi etiam per ῐ, ἀρῖν. Sequor pronunciatio ῐ & ῑ confudit. *Salvinus.*

Dicit Euſtathius, nihil novi futurum, ſi ex μῶν fieret μίσιν διὰ τῆ ῐ, ut ex χερῶν fit χείρισθ', & ex ἀρῶν, ἄρισθ'. Polit.

3. ταυτόν ἐσι τὸ ἐπισημόνως) l. ταυτόν ἐσι τῷ ἐπισημόνως. Polit.

4. ὡς δηλοῖ ϗ ὁ Κωμικός) Notum eſt Ariſtophanicum illud, βᾶν ἀπανθρακίζειν ἄλσος. Polit.

5. ἀπὸ τῆ φράζω) quod tamen eo ſenſu, quo hîc ſumitur, dici ſolet φράζεσθαι. Homerus:

Φράζεο, Διομήδεα φραδέθ' νόῳ ἔργα τέτυκται. Politus.

6. Ἀριφράδης) vir famoſus apud Ariſtophanem. *Polit.*

7. Τὸ δὲ εὔξαιτο) Εὔξαιτο libentiùs frequentiùſque dicitur, quàm εὔξατο. & ἄρῃ, quàm αἴρῃ. & ſimilia. *Salvinus.*

ξαι-

σω. Ἐν δὲ ἴῳ, νεοὶ δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι τρισὶν ἕτερον ὀβελοῖς, οἳ λέγοιντο ἂν τριώβολα· μόνοι δὲ οἱ Κυμαῖοι, Αἰολικὸν δὲ ἔτος ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. [7] Ἔστι δὲ ἡ τῦ πεμπωβόλυ λέξις Αἰολικὴ, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις. Πέμπε γὰρ οἱ Αἰολῆς [8] τὰ πέντε φασίν. ὅθεν καὶ πεμπάζειν κυρίως τὸ καλὰ πενταδας ἀριθμῆν· ἐξ ἧ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς, τὸ ἀναμέλπειν, καὶ ἀναλογίζεσθαι. Ἔοικε δὲ τὸ παρὰ τοῖς Κυμαίοις τῦτο πεμπώβολον, δακτύλοις πλήν λικμητικῆ, ἢ ὀδῶσι τριαίνης, οἷς ἐνεπήρετο τὸ ὀστώμενον. Ὅρα δὲ, ὅπως τὸ μὲν ἁπλῦν, ὀβελὸς διὰ τῆ ε παρὰ τὸ βέλος· τὸ δὲ ἐξ αὐτῦ σύνθετον, διὰ τῆ ο ἀπὸ τῆς βολῆς. πεμπώβολον γάρ. Καὶ ὕτω μὲν τὸ πεμπώβολον, λέξις Αἰολικὴ, καὶ δη-
Rom. p. 136. λοῖ ἐργαλεῖόν τι μαγειρικὸν πενταδάκτυλον, καὶ, ὡς ἄν τις ἰδιωτευόμενος εἴπη, [9] πεντάπυβλον. Εἰ δέ τις εἴπη πεντώβολον, παρίσχε μὲν λὼ λέξιν, ὥσπερ καὶ τὸ πεμπώβολον· ἐκέτι δὲ ἀφῆκεν αὐτλῶ Αἰολικλῶ ἦναι, ἀλλὰ διαλέκτῳ Ἀτθίδος αὐτλῶ ποιῆ, [10] καὶ δηλοῖ τὰς πέντε ὀβολὰς· ὥσπερ λὲς τρεῖς. [11] τὸ τριώβολον, καὶ λὲς δύο [12] τὸ διώβολον. Ἔοικε δὲ παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἰαματῶδυναμα εἶναι ὁ ὀβολὸς, καὶ ὁ ὀβελὸς, σκεῦός τι μαγείρε, ἐν τῷ ἄκρῳ ὀξῦ, καὶ βάλλειν δυνάμενον, καὶ βολλῶ ὡς βέλεος ποιεῖν· παρὰ μέν-

τοι

apud

tinet: *juveneſque juxta eum manibus tenebant πεμπώβολα, quinque cuſpidum verua*; ut ad eumdem locum veteres notant, quum ceteri alii trium verua cuſpidum ad transfigendas carnes adhiberent, quæ verua vocari poſſunt τριώβολα· ſoli Cymæi, quæ gens eſt Æolica, πεμπωβόλοις, *verubus cuſpidum quinque*, utebantur. Eſt autem Æolicæ gentis vox ipſa, pariter atque uſus, τῦ πεμπωβόλυ, *veru habentis cuſpides quinque*. Æoles enim τὰ πέντε, *quinque*, dicunt πέμπε. Unde & πεμπάζειν propriè eſt per quinarios numerare. ex quo ἀναπεμπάζειν per metaphoram ſignificat reputare, recogitare, remetiri, animo revolvere, ob oculos revocare. Hoc porrò πεμπώβολον, uſitatum Cymæis, ſimile videtur fuiſſe digitis ventilabri, quo fruges ventilantur, vel dentibus fuſcinæ, quibus aſſandæ carnes infigebantur. Ac vide, ut ſimplex τὸ, ὀβελὸς, *veru*, ſit per τὸ ε, a βέλος, *jaculum*: quum tamen nomen ex eo compoſitum, ſit per τὸ ο, ἀπὸ τῆς βολῆς, *ab jactu*. Dicitur enim πεμπώβολον. Atque ita quidem τὸ πεμπώβολον, vox eſt Æolica, & ſignificat certum aliquod inſtrumentum coquinarium quinque digitis conſtans, atque, ut unus aliquis ex vulgari loquendi uſu diceret, πεντάπυβλον, *quinque ſubulis conſtans*. Quòd ſiquis πεντώβολον vocet, etſi hanc vocem ſimili ratione deducat, atque τὸ πεμπώβολον· non eam tamen jam finit eſſe Æolicam, ſed facit eam eſſe dialecti Atticæ; & quinque obolos ſignificat: ſicuti tres obolos τὸ τριώβολον, & duos τὸ διώβολον. Quamquam autem apud Poëtam ejuſdem ſignificationis videntur eſſe ὁ ὀβολὸς, & ὁ ὀβελὸς, *veru*, inſtrumentum coquinarium, in ſummo acutum, aptumque ad figendum, καὶ βαλλὸν ὡς βέλος ποιῆν, & *ad ictum tamquam jaculi faciendum*: verumtamen

1. Τὸ ἡ πρῶτον) Πρῶτον, quod etiam dicitur adverbialiter τὸ πρῶτον, velut etiam idem adverbium pluraliter πρῶτα, aut τὰ πρῶτα, ſubintelleſtam requirunt in principio propoſitionem, κατὰ. Integra locutio, κατὰ τὸ πρῶτον, κατὰ τὰ πρῶτα. Salvin.

2. τὸ στυῦ) Malim τὸ στυῦ. Polit.

3. μίλας) Heſychius: Αἴθοψ, ὁ λίπβιος, μίλας. Polit.

4. ἀσείαν σύνδεσιν ἔχει τὸ ὁ λίβδιος) Λίβδιος enim, juxta Etymologum, ὁ ἀτειρωμένην ἔχων τὴν πρόσφυσιν. Polit.

5. ὁ θερμὸς) Unde conjectabat A. Gellius, *vinum idcirco mihi cito congelaſcere, quòd ſeminæ quædam caloris in ſeſe haberet, oſſeque naturâ ignitius; ob eamque rem dictum eſſe ab Homero αἴθοπα οἶνον, non, ut alii putarent, propter colorem*. Polit.

6. Τὸ ἡ λαίβαι) Hinc σταιβαὶ, ſaltatæ, ἀπὸ τῦ σταίβω, *libare*. Salvin.

7. Ἔστι δὲ ἡ τῦ πεμπωβόλυ λέξις Αἰολικὴ, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις) Ex Herodoto in Vitâ Homeri, ubi hinc conjicit, Æolenſem fuiſſe Homerum, quòd & ejus gentis in ſacrificiis ritum deſcribat, & Æolicâ voce utatur. *Politus*.

8. τὰ πέντε) *Tinſ* Germani. *Tinſ-Kirken*. Quinque-eccleſiæ, urbs Pannoniæ. *Salvinus*.

9. πεντάπυβλον) quaſi quinque ſubulis conſtans. *Salvianus*. Suidas: Ὀβελὸς, καὶ ὀβελίσκος, ἡ σούβλα. Polit.

10. καὶ δηλοῖ τὰς πέντε ὀβελὰς) ut diſertè apud Ariſtophanem Equitibus v. 795. ubi Athenienſes dicit pro dicendo jure mercedem πεντόβολον, acceptaros. Ariſtophanis locum, tacito auctoris nomine, notavit, atque ex antiquo ejus Scholiaſtâ, explicavit Suidas. qui tamen ejuſdem ſignificationis, atque πεντόβολον, videtur etiam facere πεμπώβολον. Politus.

11. τὸ τριώβολον) quæ conſtituta fuit aliquando merces judicibus Athenis. *Polit.*

12. τὸ διώβολον) Sic diobolares meretrices, quæ parvo quæſtum corpore ſuo faciunt. *Salvin.*

autem, quomodo viſcera curarentur, ſciendum, alibi Poëtam explicare in hunc modum: *Viſceraque infixa tenebant ſuper ignem.*

CCLXXXI. πόνος, *labor*, apud Poëtam, opera, functio, actio, ut & hoc loci: Αὐτὰρ, ἐπεὶ ἐπαύσαντο πόνου. *Ceterùm, ubi ceſſaruut a labore.* quod quidem deinde explicat his verbis: τετύκοντό τε δαῖτα. *appararuntque convivium.* quaſi ſcilicet dicat, laborem nunc intelligi, qui in apparandum convivium impenderetur. Quamquam etiam aliquando vocem hanc uſurpet de ærumnis, quas aliquis perpetiatur. Sic autem fit τὸ τετύκοντο, *apparârunt, inſtruxerunt.* Eſt verbum τεύχω, quod ſignificat *paro, apparo, inſtruo.* Eo per tempora declinato, fit aoriſtus ſecundus, ἔτυχον, *apparavi, inſtruxi:* Jonicè ἔτυκον· ex quo etiam τυκίζω, hoc eſt, *ædifico*, & τυκών, inſtrumentum ad ædificandum. Et hinc Aoriſtus medius Jonicus, τετυκόμην, *apparavi*, cujus tertia pluralis perſona τετύκοντο. videlicet, *inſtruxerunt, fecerunt, apparârunt.* Ab ingenuis, liberiſque hominibus alienum prorſus eſt, ad ſatietatem uſque cibis ſeſe ingurgitare, &, ut ajunt veteres, res ea eſt ſervilis. Itaque de gravibus honeſtiſque hominibus narrat Poëta, cibis eos uſque indulſiſſe, dum non ampliùs eorum animus æquali cibo indiguit; & uſque dum potus, & eſcæ ἐξ ἔρον ἔντο, *deſiderium exemerunt.* videlicet, uſque dum comedendi, ac bibendi cupiditatem expleverunt. Ἔξεντο enim, *ſive exemerunt*, idem eſt, atque expleverunt, ab ἕω, quod ſignificat expleo: ex quo etiam τὸ ὅλος, *totus.* unde per paragogen derivatum, ἕημι, cujus Aoriſtus ſecundus ἧν· medius, ἕμην. tertia pluralis ἕντο, Jonicè ἔατο. Atque ab hoc ipſo verbo ἕημι occurrit infra apud Poëtam τὸ, ἐξ ἔρον ἵεμαι. videlicet, *deſiderium, vel cupi-*

ὀβελὸς δὲ πᾶσι μέλας ἀπὸ σιδήρου, ἀλλ' ἡμαύρωτεν αὐτά. ὁ δὲ λέγεται μεταφορικῶς ὀβελίζειν. Ἰσέον δὲ, ὅτι τῷ τῆς πολλάγχνου οἰκονομίαν, ἐν ἄλλοις οὕτω φράζει ὁ Ποιητής· Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπύραντες, ὑπήρεχον ἡφαίστοιο.

σπάω. Ὅτι πόνος παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἡ ἐνέργεια, ὡς καὶ ἐν τῷ, Αὐτὰρ, ἐπεὶ ἐπαύσαντο πόνου, ὅπερ ἑρμηνεύων, φησί· τετύκοντό τε δαῖτα. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὅτι πόνος τῶν, ἡ ἑτοιμασία τῆς δαιτός. Τίθησι δέ ποτε τοῦ λέξιν καὶ ἐπὶ κακοπαθείας. Τὸ δὲ τετύκοντο, οὕτω γίνεται. Ἔστι ῥῆμα τεύχω, δηλοῦν τὸ κατασκευάζω. ἧ κινηθέντος εἰς δεύτερον ἀόριστον, γίνεται τὸ ἔτυχον, καὶ Ἰωνικῶς ἔτυκον· ἐξ ἧ καὶ τυκίζω τὸ κτίζω, καὶ τυκίον, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. καὶ ἐκ τούτου μέσος ἀόριστος Ἰωνικὸς, τετυκόμην, ἤ *Baſ. p. 103.* τὸ τρίτον πληθυντικὸν, τετύκοντο, ἀντὶ τοῦ ἐποίησαν, κατεσκεύασαν. Ὅτι αἰσχίκνον ἐλευθέροις, μέχρι κόρου ἐσθίειν, καὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ φασι, δουλοπρεπές. Τὰ γὰρ σεμνὰ προσωπεῖα ὁ Ποιητὴς ἐσθίειν φησὶν, ἕως ἀκέτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, καὶ ἕως πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. ἤγουν, ἕως ἐξεπλήρωσαν τοῦ τῆ φαγεῖν, καὶ πιεῖν ἔφεσιν. Ἔξεντο γὰρ τὸ ἐξεπλήρωσαν, παρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ· ἐξ ἧ καὶ τὸ, ὅλος. ἀφ' ἧ παράγωγον, ἕημι, ἧ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ὁ μέσος ἧμην. Τρίτον πληθυντικὸν, ἧντο, καὶ Ἰωνικῶς, ἕατο. Ἀπὸ δὲ τῆ τοιούτου ἕημι καὶ τὸ, ἐξ ἔρον ἵεμαι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν τοῖς ἑξῆς,

1. ὀβολὸν γ', σιδήρου τι ἅλτρον) Moneta principio pendebatur, unde libram *pondo*, & duas libras *dupondium* dicebant. Hinc ὀβολοστατικὸν, *ratio nummularia*, aut feneratoria. *Salvianus.*

2. ἧ δρῦξ) Ex hoc loco infertur, τὸ δρῦξ eſſe generis feminini. Lexicographi genus tacent, & ex loco D. Joannis Chryſoſtomi non colligitur eſſe maſculini. *Salvin.*

3. τὰς λεγομένας φύλλας) φύλλας, & φύλλα, linguâ Græcâ vulgari. *Salvin.*

Suidas: ὀβελοὶ δὲ λέγει, ἃς καλοῦμεν σούβλας: Politus.

4. ἀμπύραντες) lege, ἐμπύραντες. Polit.

5. τὸ ἔτυχεν) τεύχω. ἀόρ. β. ἔτυχον. quemadmodum φεύγω, ἔφυγον. Salvinus.

6. δουλοπρεπές) Plautus expreſſit vim nominis, quod tam ſervis convenientem ſignificat, uno pariter nomine; quum dixit: *Servile eſt feſtinantem currere.* Salvin.

7. τὸ, ὅλος) Græca vox holos, *totus*, derivata videtur à *Chol* Hebraico, quod idem ſignificat. *Salvin.*

8. ἦν) lege cum aſpiratione, ἧν. quomodo etiam legit Frobenius. *Polit.*

9. ἵεμαι) lege hic, & paullò poſt ἵεμαι. Correxit quoque Frobenius. *Polit.*

ἢν μαλλον ῥητέον, ὅτι Αἰολικὸν μὲν, τὸ διὰ τῆ ὁ μικρᾶ· Ἀθικὸν δὲ, ϗ Ὁμήρ ὕςερον, τὸ διὰ τῆ ω μεγάλω, κατὰ ἔκτασιν ἀπὸ τύτυ γενόμενον. Ὡς ϗ ὁ παρ' Ὁμήρῳ κάλος, ἤγυν χοῖνος, ἐκταθεὶς παρὰ Ἀθικοῖς, ἰὼς κάλωας ἔκλιτεν. Εὕρηται δὲ ϗ ὁ λαγὸς συςέλλων τὸ λήγυσαν, ὡς δηλᾶ ϗ ὁ Ἀθήναιος. Καὶ τὸ γελοῖον δὲ, ἰοιᾶτόν τι ὡς ἂν γέλων παραδηλοῖ. Ἀπὸ γὰρ τῆ γέλως γέλωτος, γελδον ὤφελεν εἶναι. τὸ δὲ γελοῖον, ἀπὸ συςολῆς γενέσθαι φαίνεται, ὡς τὸ, ἄλλος ἀλλοῖος, ϗ τὰ ὅμοια.

σπγ'. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ πόσιν εἰλῶθε τῆς ἐδητύος πρόκειτο, τάχα μὲν ϗ ἐκ τῆ παραλυ-
Rom. p. 137. χόντος· ἴσως δὲ ϗ ὅτι ὁ βιαιότερον ἡ δίψα τῆς πόσιος. Διὸ ϗ τὸ τῆ ἀναγκαίᾳ θεραπευτικὸν, τὸ πόσιν, τῆς ἐδητύος πρόκειτο. Θέμα δὲ τῆς ἐδητύος, ἡ τὸ ἐδῶ ἐδέσω, ἐξ ἧ τὸ ἐδεςὸν, ἀλλὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω ἄχρηςον. ὅθεν ἴσως ϗ ἡ ἐδηδοκὼς μετοχὴ, ἐπειθέσει τῆς δὸ συλλαβῆς, ὡς ὑπεμφαίνει ϗ τὸ, λέων κάτα τῶρον ἐδηδώς. Ἐκεῖνο δὲ, μέσος Ἀττικός ἐςι παρακείμενος τῆ ἔδω. Ὡς δὲ εἶσι δαὶς, ἡ κατὰ ἰσότητα, ἢ διά παντὸς ἴσα τῷ σώματι, πλεοναςμῷ τῆ ε, ϗ ὡς ϗ νηὸς ἐςὶν ἡ τοιαύτη λέξις ἐπίθετον, ἡ κεῖται ἡς ἁμάρτυρον. Ὅτι ὁ τῆς κρατῆρας ἐπιςέψασθαι πολῖτο, τὸ ? ἐπιχυλῆς ποιῆσαι αὐτὰς, ϗ μέχρι ςεφάνης, ὅ ἐςι, χύλως, πληρῶσαι, δηλοῖ.

ὃ ϗ

rius, quod per ω magnum, quum factum ab hoc altero sit per ectasin, seu litteræ productionem. Sicuti etiam ὁ κάλως, qui legitur apud Homerum, videlicet *rudens*, *seu funis*, productâ apud Atticos litterâ, obliquum habet τὺς κάλωας, *rudentes*. Quin & ὁ λαγὸς, *lepus*, corripere invenitur ultimam, ut ostendit etiam Athenæus. Quod idem fieri in τῷ, γέλως, *risus*, argumento est τὸ γελοῖον, *ridiculum*. Nam a γέλως, γέλωτος, *risus*, esse debebat γελδον. At verò τὸ γελοῖον videtur esse contractâ, seu breviatâ litterâ, juxta atque ex ἄλλος, *alius*, dicitur ἀλλοῖος, *diversus*, aliaque hujus generis.

CCLXXXIII. Sciendum porrò est, potum hic cibo antepositum, fortassis quidem casu; sed & forsitan, quia sitis magis urgere solet, quàm fames. Ideoque potum, quod est necessitatis remedium, cibo antepositum. Thema autem τῆς ἐδητύος, *cibi*, non est τὸ ἐδῶ, ἐδέσω, *edo*, *edam*, ex quo τὸ ἐδεςὸν, *edule*, *esculentum*; sed τὸ ἐδῶ, ἐδήσω, inusitatum. Unde etiam fortassis est participium ἐδηδοκὼς, *qui edit*, *vel comedit*, additâ per epenthesin syllabâ δό, ut subdocet illud: λέων κάτα τῶρον ἐδηδώς. *leo*, *qui taurum devoraſſet*. Ille verò est Præteritus Medius Atticus τῷ ἔδω, *edo*. Cæterùm, ut εἶσι δαὶς, *æqualis cibus*, ille intelligatur, qui κατὰ ἰσότητα, *peræque*, per totum corpus it, ac diffunditur, addito per pleonasmum τῷ ε· itemque ut ipsa hæc vox epitheton sit navis; id verò non est ejusmodi, ut nullo testimonio ostendi possit. Crateras coronare vino, idem significat, atque eos plenos supra modum facere, ita ut vinum in eorum labris redundet, eosque ad coronam usque, hoc est, labrum, & marginem, implere. quod & apud Chry-

1. διαφορά τις ἐςὶ τ ἐρῶ) Hæc sunt Grammaticorum commenta, quæ in vanum abeunt, nisi auctorum exemplis nitantur, ac confirmentur. *Salvinus*.

2. μι θεὸς θεᾶς) Homerus, μ' ἀὸς θεᾶς. Polit.

3. ἄκρος ἀκείῳ) sic ἐπεφ. ἐπειῳ. Salvin.

4. βιαιότερον ἡ δίψα ἡ πόσις) Potus etiam famem sedat; esus sitim minimè. *Salvin.*

5. κατὰ ἰσότητα) Alii εἶσις dictas censuerunt τὰς δαῖτας ἀπὸ τ ἰσότητος, eo quòd æquales cæteris portiones convivis distribuerentur. Immo & hinc cibus appellatus δαὶς, ἀπὸ τῦ δαίεσθαι, ὃ ἐςὶ διαμερίζεσθαι ἑκάστοις. Et coquus, δαιτὸς, ἀπὸ τῦ ἐκάστῳ μοῖραν ἰδίαν. Politus.

6. τὰς κρατῆρας ἐπιςέψασθαι πολῖ) Virg. *& vina coronant*. Potius esset secundum sententiam Homeri: *vinoque coronant*. *Salvinus*.

Idem est, coronant vina, atque ipsos crateras. Servius in locum illum Virgilii: *Vina* pro *poculis* posuit: & est tropus Synecdoche, ut *Cererem* dicimus pro *frumento*. Politus.

7. ἐπιχυλὰς) Lego ὑπιρχυλὰς. Athenæus lib. 1. c. 11. ἐπιςέψαντα ϗ πιεῖν κρατῆρας, ἅπερ ὑπιρχυλᾶς οἱ κρατῆρες ποιῦντα, ὅτι διὰ ? πεδὸ ὑπιςέφονται. Τὸ ἐπιχυλὶς non potest coronam facere, quia nec labrum, aut marginem adæquat, contra atque τὸ ὑπιρχυλὶς, quod vel supra labrum exuperat, atque ita quamdam veluti coronam crateri imponit. Pollux apertè assignat hanc differentiam lib. 2. c. 4. ὑπιρχυλὰ ϗ, ὃν ὑπιρέχῃ τὸ χεῖλος· ἐπιχυλὶς ϗ, τὰ ὠτία. Et lib. 4. c. 32. ὑπιρχυλὰ δὲ τὰ κατωτέρω ? χείλους· ὑπίμικρα ϗ τὰ ὑπίρτλεα. Et lib. 5. cap. 21. ὑπίρπλεων, ὑπιρχυλὶς. τὸ δὲ μικρὸν ὑπίςεφον, ἐπιχυλὶς. Hinc ὑπιςεφίας κρατῆρας exponit Suidas, ὑπιρχυλᾶς. Politus.

verto, & ex eo τρόπος, *funiculus plexus, atque intortus*, indeque, per ellipſin, τὸ τρωφὸς, quod ſignificat *verſo*, *vel verto*; ita τρέπω, *verto, muto*, τρόπος, *modus*, τρωπῶ, *verto*; τρέχω, *curro*, τροχὸς, *rota*, τροχὸς, *curro*; & νέμω, *tribuo, vel diſtribuo*, νόμος, *lex*, νωμῶ, ideſt, *præbeo, vel tribuo*; ex eoque etiam *moveo*. Ac ſimiliter πέλω, *ſum*, πόλος, *polus, ſeu cardo*, πωλῶ, hoc eſt, *verſor*. Nam tum id ipſum, tum τὸ πωλέσκω, *verto*, propter bujuſcemodi regulam, efferuntur cum ω magno apud Poëtam. Quæ verò adducuntur, παλιντροπάσθαι, *retro converti*, τροχάζειν, *curreve*, δέμω, *ædifico*, δόμος, *domus*, δομῶ, *ædifico, extruo*, μένω, *maneo*, μόνος, *ſolus*, μονῶ, *ſolum relinquo*, aliaque ejuſmodi, de quibus meritò ambigatur, de iis alibi quærendum eſt.

CCLXXXV. Cantilenæ apud Poëtam diverſæ. Aliæ in deos, ut hoc loci: *Et illi totum diem cantu deum placabant, lætè canentes, cantu eum celebrantes. Is verò animo delectabatur audiens*. Quæ verba apta atque appoſita ſunt ad cantum aſſiduum laudum divinarum. Aliæ verò cantilenæ, tum nuptiales, tum epulares, tum generatim convivales: cujuſmodi eſt modulata illa cantilena in Hoplopœjâ, quæque tum apud procos canitur, tum apud Phæacas. Achilles autem, ut poſtea memorabitur, alterius generis cantilenam facit, ſum res virorum præclarè geſtas canit. Quin & cantilenæ ſunt lugubres, & lugubrium præcentionum cantores apud Poëtam. Denique, ut veteres obſervant, quinque ſunt universè cantilenarum genera apud Heroas. Una eſt ſophroniſtice, ad diſciplinam moderationemque morum, qualis eſt cantoris illius, qui cum Clytæmneſtrâ verſabatur. Altera eſt encomiaſtice, ad laudes celebrandas, ut illa, quam diximus, Achillis. Alia ad luctum. Alia ad tripudium, ut eſt illa adoleſcentuli, quem canentem refert Hoplopœja. Alia denique Pæanica, cujuſmodi modò hæc eſt apud Poëtam. Dicit enim:

σπέ. Ὅτι ὠδαὶ διάφοροι παρὰ τῷ Ποιητῇ. αἱ μὲν ἐπὶ θείοις, οἷον, Οἱ δὲ παιημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καλὸν ἀείδοντες, μέλποντες. ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. Οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχῶς θείας μολπῆς. Ἑτέραι δὲ ᾠδαὶ, ἔν τι γάμοις, καὶ ἱλαρίναις, καὶ ἀπλῶς ἐν εὐωχίαις. οἰκεία ἡ ἐν τῇ Ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι τε, καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ, προϊόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ παρηνήσεις ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημαίνουσι, πέντε εἰσὶν παρὰ τοῖς ἥρωσι, σωφρονιστικὴ, οἰκεία ἡ τοῦ τῆ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ. ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως. ὑρηνητικὴ ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίσκου τοῦ ἐν τῇ Ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος, καὶ παιανικὴ, οἰκεία ἐστὶν ἡ τῶν αὖτη παρὰ τῷ Ποιητῇ. Φησὶ γὰρ, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα.

Baſ. p. 104.

Kk oræ.

1. εἶεν) Poëta, εἶνετε. Polit.

2. παῖδας, καὶ παιδίσκας σεμνὰ) Pueri pro ſervo exempla apud auctores innumera. Pro pocillatore, apud Catullum: *Minister vetuli puer Falerni*. In divinis literis. *Abrahæ pueri ſui*. i. e. ſervi. Salvianus.

3. Τέτυκτο ξίστῳ) Τρίστῳ, *medus*, quia verſio quædam eſt, ut ita dicam, a ſimplici, naturalique vià. Τρέχω, *rota*, quia currit, vertiturque. Νόμῳ, *lex*, quia diſtribuit, & jus ſuum tribuit unicuique. vel νωμᾷ, & νομὰ, *paſcuum*, a νέμω, *paſco*. Πόλῳ, *vertex*, a πολέω, *verto*. Virg. *Hic vertex nobis ſemper ſublimis; at illum Sub pedibus Styx atra videt*, Manesque profundi. πόλῳ ἀρκτικῷ, καὶ ἀνταρκτικῷ. Salvianus.

4. Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα) Virgilius: *Intonuere ſacro Paana canentes*. Polit.

σκληπιαδῶν φῦλον. Τὸν δὲ ῥηθέντα ἰαλρὸν Παιήονα, τινὲς [1] τ' αὐτὸν ὄντα νομίζουσι τῷ Ἀπόλλωνι. Διὸ κ' ἐνταῦθα φίζοντες ὡς τὸ, Καλὸν ἀείδοντες, ἐπάγουσι· Παιήονα μέλποντες ἐκάεργον. ἀντὶ τοῦ, ὕμνον ᾄδοντες εἰς τ' Παιήονα Ἀπόλλωνα. Οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβεστέροις. ἀπολέγεται γάρ.

σϙϛ'. Ὥσπερ δὲ παίω παιήσω ἐποίησα οὕτω, καὶ τὸ, [6] τοιαῖσδε σφενδόναις παιήσομεν. ἕτως ἴσως κ' παίω παιήσω ἐποίησα θεραπεύσας; ἐξ οὗ ὁ Παιήων. ὅθεν, [7] κατὰ συγκοπὴν, Παιάων. Εἶτα, ὥσπερ Ἀλκμάων Ἀλκμᾶν παρὰ Πινδάρῳ, οὕτω Παιήων Παιᾶν. Ὁ δὲ Παιήων συγκοπὴς, Παιὼν γίνεται, ὡς ἰὴ, [8] ἰὴ Παιών. κ', Παιδνες εὐμενεῖς τυχόν. ὅθεν κ' [9] παιωνία, θεραπευτικὴ βοτάνη. Δοκεῖ δὲ ὁ Παιὼν ἀπολογῆσαι κατά τε ὀξύτονη-

σιν,

1. ὕμνον τινές, φασιν) Ex Scholiasta Aristophanis ad Plutum v. 636. *Polit.*

2. παιανίζειν) Ita Suidas est ἀλαλάζειν. Polit.

3. παιανίζειν) Suidas: Παιανίσαι, τὸν Παιᾶνα ἐπικαλέσαι. Inde παιανισμός. Scholiasta Aristophanis: παιανίζειν φησὶ ἀπὸ τούτου, (παιᾶνος) τὸ παιᾶνα ᾄδειν. Polit.

4. ἐκ τοῦ παίω) Hinc Etymologo παιὼν, ὁ παίων τὰς νόσους, καὶ τὸ λυτήριον. Polit.

5. ἢ αὐτὸν ὄντα νομίζουσι τῷ Ἀπόλλωνι) Paean dictus est Apollo, ut aliis dicitur, ἀπὸ τ. ἰὸ παιὲ, ἰὸ παιὲ. *mitte, feri. mitte, feri.* veluti ab acclamatione qualam, & exhortatione, quum Pythona serpentem sagittis confixit. Hinc *Io Paean*, acclamatio, iisdem dedacitur. *Salvinus.*

Vide Macrobium Saturnal. l. 1. c. 17. *Polit.*

6. σφενδόναις) Vulgata Aristophanis lectio, Nubibus v. 1123. σφυρίσας σφενδόνας. Polit.

7. κατὰ συγκοπὴν) Non videtur per contractionem, seu systolen, a παιάων fieri παιὼν, namque ā in ᾱ producitur. *Salvin.*

8. ἰὴ Παιών) Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. *Obtinuit tamen, ut, cum sanitatem dari sibi precantur, ἰὴ παιὲ, per ι litteram enuntient, ideſt, medere, Paean. Cum autem ἴ παιὲν per ἑ litteram dicunt cum adſpiratione prioris litteræ; ſignificant hoc dici in aliquam adversā precatione, βάλε, παιὲν, ideſt, immittē feriendo.* qua voce ferunt Latonam uſam, *cum Apollinem hortaretur impetum Pythonis inceſſere ſagittis.* Hinc Apollo ἑκηβόλος, pro diversā hac ſignificatione, atque etymologiā, diverſo ſpiritu notatus. Hesychius: Ἰήιε. δεῦτε μοι ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τ ἀγέσεως, ἢ τ ἑκάτης· φιλῶς ὁ ἀπὸ τ ἰάτρου. ἰαχὸς ὁ θεός. Etymologus: Ἀρίσταρχος δασύνει· ἐπεὶ παρὰ τὸ ἵημι γίνεται, ἀπὸ τ ἑκάτης καὶ βιλῶν, ἑκηβόλος ἦν. Οἱ δ ψιλοῦσιν, ἀπὸ τ ἰδέσεως. Addit tamen Etymologus, melius id tenuari, eo quòd τὸ ι ante vocalem tenuari ſolcat. Idem Macrobius: *Duo, eademque cognomina circa ſingulos effectus propriis enuntiationibus ſignant, appellantes deum ἰήιον, atque παιᾶνα. quæ cognomina utrique effectui apta ſunt: ut ſit ἰήιος ἀπὸ τ ἰάσεως, a ſanando, & παιὼν*

ἀπὸ τ πταίειν (mendosè παίων Macrobiana Henrici Stephani editio) τὸ λοιμὸν. *& παιᾶν' ἰήιε ἀπὸ τ ἴσου, ideſt, ab immittendo, βάλλε ἐχεπύκνως ἐφιείς.* Sed quod deinde ſcribit Macrobius, juxta alterum hunc ſenſum, quo vox illa acclamantium Phœbo ἀπὸ τ ἴσου dedacitur, dici ſolitum, *Io παιὲν*, per τὸ ι: id verò maximè illuſtrari poteſt ex Athenæo l. 15. c. 10. ubi is narrat ex Clearcho Solenſi, Latonam, quum e Chalcide Eubœæ Apollinem, & Dianam transportaret Delphos, ad Pythonis ſpeluncam veniſſe; Pythoneque in eos irruente, liberorum alterum ulnis complexam, in ſaxum conſcendiſſe, & Apollini, qui tum arcum, & ſagittas in manibus habebat, dixiſſe *Io*, παῖ· quod ſic explicat Clearchus, ut idem ſit, ac ſi dixiſſet: ἄνες παῖ, & βάλε παῖ. Ubi compoſitum illud ἄνες apertè oſtendit, legendum eſſe cum adſpiratione ſimplex τὸ ἵει. Inde vult Cleòchus dici cœpiſſe, *Io παῖ, & Io παιὼν*. Verùm nonnullos eam vocem, quam veluti ad avertendos triſtiores caſus adhibebant; paullulùm deflexiſſe, atque immutaſſe; ita ut non ἰὴ παῖ dicerent; ſed, *Io παιὼν*. Itaque ea acclamantium jam uſu, &, ut ait Clearchus, apud plerosque ἀπὸ παιωνίας, eſſe cœpit τὸ, *Io παιὼν*. Immo &, mutato accentu, *Iò*. Quamquam uſus etiam valeatur obtinuiſſe, ut hoc ipſum ἰὴ, etiam ubi dubium non eſt, quin deductum ſit ἀπὸ τ ἵημι, efferatur veluti Jonicè cum ſpiritu tenui. Callimachus hymno in Apollinem, ubi eam, quam diximus, cauſſam hujus acclamationis enarrat:

Ἰὴ, ἰὴ Παιᾶον, ἀνάσσειρα, ἄντομαι τόξων
Διὸς αἰ πρώτιστον ἐτύπτεο δῆτα λαὸς.

Et paullò poſt: ἐπαύσατο δ λαὸς,

Ἰὴ, ἰὴ Παιᾶον, ἴα βέλος.

Quod ſi rectè ſcribitur, ut videtur, ex recepto jam uſu,

Quem penes arbitrium eſt, & jus, & norma loquendi;

veteor, ut verum ſit id, quod teſtatur Suidas, tenuari τὸ ἰὸ, ἐπεὶ μὴ ἦ ἐν ὕμνοις. Nam in hymno denſari id affirmat. Sic *Io* Latini ſine notâ ullâ adſpirationis. Ovidius:

Dicite, Io Paean: & io, bis dicite, Paean.

Politus.

9. παιωνία) Unde παιώνιον Suidæ, ῥίζης φάρμακον. Polit.

qua-

as notior, quam vera ut ista illa a pannis Pannoniæ etymologia. Certe apud alios historicos, ut apud Herodianum, cæteroſque, Παίονες iidem ſunt, ac Pannones. *Salmaſius.*

Παιονία χώρα.) Scio, quod ultro fatetur Dio, a nonnullis, immo etiam, ſi ita volunt, a pleriſque Græcis ſcriptoribus Παίονας vocatos, quos *Pannonios* appellamus. Sed ortum id eſſe ajo ex illorum errore, qui Pæoniam cum Pannoniâ confuderunt. quo etiam errore factum eſt, ut Etymologus Pannoniorum nomine intelligat eos Pæonas, qui gens ſunt Thracica, aut Macedonica. Παίων δέ ἐστι καὶ ἐθνικῶς Θρακικὸν, ἢ Παιονίας φασί· νῦν δὲ Μακεδόνας. quaſi verò nunc, ſi Deo placet, Pannonia ſit Macedonia, quod quis umquam æquis autibus ferat? Pannonii, ut rectè Dio, νίκωντας μὲν φησὶ τῷ Δαλματίᾳ, παρ' αὐτὸν δὲ τὸν Ἴστρον, ἀνὰ Νωρικὰ μίσχει ἤ Μυσίας ἤ ὡς τὸ Εὐρύπεδον. Pæones verò ἐν τῇ Ῥοδόπῃ, καὶ φησὶ αὐτὴν τὴν Μακεδονίᾳ τὴν νῦν μίσχει ἤ Θαλάσσης. Sed quia vir doctiſſimus ſingularem hæc in re Dionem dicit, videamus, an alii etiam Græcorum Pæonas a Pannonibus diſtinxerint. Nec jam diſputo de etymologiâ illâ Pannonum, ita, ut videtur, appellatorum, ὅτι τοὺς χιτῶνας τοὺς χρισθέντας ὑπ' ἐμπόρων τινῶν ἐς πάννας ἐνέχεον τοὺς ἢ κατακτωμένους, καὶ φορεσθέντας συῤῥάπτουσι. Nam & ipſe Dio de etymologiâ illâ dubitat, ut oſtendunt ſequentia hæc ejus verba: καὶ εἰ μὲν ἀπ' ἄν δοὺ τῶν, ὅ τι καὶ δι' ἀλό τι, ἴσως ἀσαφέσται. Certè, undecunque appellati ſint Pannones, alia ipſorum fuiſſe videtur, alia Pæonum etymologia: quippe quum Pæoniam τῷ ἀνδρὶ Ἄξιῷ νεωστὶ, auctore Pauſaniâ in Eliacis prioribus, dictam ferant a Pæone, Endymionis filio, qui curſus certamine ab Epeo fratre ſuperatus, regnoque paterno exclusus, eam in regionem ſeceſſerit. At enim hic Pæon diverſus omnino fuiſſe videtur a Pannone, ſeu Pannonio, Autarii filio: quem alii dediſſe nomen volunt Pannoniæ. Et incertâ nimis famâ nititur, quod ſcribit Appianus: cujus neque integer eſt hic locus in Illyricis: Αὐτάριῳ δὲ αὐτῷ Παννίων ὀγδοήκοντα παῖδα, ἢ Παίονα, γενέσθαι, καὶ Σκορδίσκον, Παίονα, καὶ Τριβαλλὸν· ἐν ὁμοίᾳ τὰ ἔθνη πεφύκασι ἅπαντα. Quare ex etymo nihil eſt, quòd eoſdem univerſè a Græcis ſcriptoribus Pæonas, & Pannonas habitos quis eſſe exiſtimet. Verùm & alii Scriptores Græci eos longè ſecreverunt. Geographorum diligentiſſimus, & accuratiſſimus Strabo alios Παίονας, alios Παννονίους nominat. Pæonas εἰσὶ τῶν ἀρχῆς τῆς Μακεδονικῆς ἐθνῶν μίσχει Σκυμνῷ ποταμῷ· Pannonios verò, poſt Vindelicos, & Bojos, μίσχι Σεγεσίκης, καὶ Ἴστρου φησὶ ἄρκτων, καὶ ἕω· itemque μίσχι τῆς Δαλματίας, φησὶ νότου. Sic Ptolemæo alia eſt Παννονία, alia Παιονία. Altera in ſuperiorem, & inferiorem dividitur inter Cetium montem ab occaſu, & Danubium a Septentrionibus, & ortu, partemque Illyridis a meridie. Altera, nimirum Pæonia, in Macedoniâ collocatur: cujus etiam urbes a Ptolemæo enumerantur duæ, Δόβηρος, & Ἄλωρος. Jam enim monuimus, pro Δόβηρος, quod vulgatum erat, legendum ibi eſſe Δόβηρος. Utriuſque illius Pannoniæ meminit quoque Agathemerus in Geographiâ: Ἴστρος, ὃν μίσχις Οὐινδοβόνης πόλεως Δανούβιον καλοῦσιν, ἐρίζει τῇ Γερμανίᾳ φησὶ τὰ ὑποκάμωτα ἔθνη, Ῥαιτίαν, καὶ Οὐινδελικίαν, καὶ Νωρικὸν, ὑπὲρ τοὺς Ἄλπεις, καὶ τὴν Ἰταλίαν κάμπτει. Ἐκτὸς δὲ τῶν Ἀλπείων τοὺς δύο Παιονίους, ἐφ' ὃς ἐστι, μετὰ τὰ ἀπαπλικά, ἢ Δαλματία καλεῖται. Idemque paullò poſt docet de Myſiâ ſuperiori, eam συνάπτειν φησὶ μὲν ἀπαπλὸς τῷ κάτω Μυσίᾳ, φησὶ δὲ ἄνεμος Δαλματίᾳ τε, καὶ τῷ κάτω Παννονίᾳ. Pannonios item ad Iſtrum a meridie, inter Noricos, & Myſos memorat Dionyſius in Periegeſi:

Ἴστρῳ μὲν ποτιδέρκεται ῥηγάσσι.
Πρὸς δὲ Νάιον Γάλλον, καὶ Νωρικοὶ ὄρεϊ ἐγκρατέ·
Παννόνιοι, Μύσοι τε βαρυκτύποι Θρήικες.

nia tangitur provincia, quæ Myſia appellatur, ad Pontum uſque cum Danubio decurrens. Appellatur ibi, atque alibi etiam, Μύσια, quæ Græcis Μυσία. Quare falluntur, qui ex Græcis Pannonios illos Dionyſii eoſdem, ac Bulgaros, putant. Nam Bulgari quidem ſunt Myſiæ inferioris, ubi antiquitus Triballi: quos Triballos Geographus dicit μίσχει τῆ Ἴστρῳ καθήκοντας, καὶ ἐν αὐτῇ νῦν Βούλγας. Errorem autem illum inde natum ſuſpicor, quòd Bulgaros eoſdem crediderint, ac Pæonas. Tzetzes Chil. 10. verſ. 186.

Παίονες ἦν, οἱ Βούλγαροι, μὲ πάσῃ τῆς βασιλείας,
Ἄλλως νυνὶ τοὺς Παίονας νομίζων, παρὰ τύπος.
Οἳ Ἄξιον νομίζουσιν ἔπαρχον τῆς Βοιδάρη,
Καὶ Ἄξιον, εἰς Ἄξιον φασί, χαρᾷ διεζόγγυ.
Ἔπαιτε μηδὲ ἄκουσον ἐπὶν τῆς Ὁμηράνε,
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἦγε Παίονας ἀγκυλοτόξους.
Τηλόθεν εἶδον ἐλθὼν, ἀπ' Ἄξιόν ἀμφίνυτον.

Axius hic etiam Heſychio, ποταμὸς Παιονίας. Quum autem Pæonas non diſtinguerent a Pannoniis, inde fortaſſis factum eſt, ut & Pannonios, quos vocat Dionyſius, quidam Bulgaros intelligerent. Ita ex eodem fonte erroris, quo cum Pannoniis confuſi ſunt Pæones, vides hunc alterum errorem in Græcos illos profluxiſſe, ut jam Pannonii ſint Bulgari. Sic enim ſcribit Eutharchius ad Dionyſium: φησὶ νῦν ὁ τῆς Ἴστρου, Γέτῃσι, καὶ Δακίαν ἐρυμὰ ὄρεα, καὶ Παιόνιοι, οἱ κατὰ τοὺς Βούλγαροι, καὶ Μυσοί, Ὀρεσσῷ βαρυάκτοι. At enim Bulgari, Myſi. Sed ego aſſentior Johanni Tzetzæ, ipſos quoque Pæonas fuiſſe aliquando Bulgaros appellatos; & Pæoniam, Bulgariam: anteaquam ſcilicet Baſilius Imperator ὁ Βουλγαροκτόνος Bulgaros ipſos magnis prœliis attritos, ac ſubactos, e finibus Macedoniæ, & Pæoniæ in Myſiam inferiorem compelleret. Multò enim antea Bulgari, gens Scythica, Iſtrum tranſgreſſi, & utramque Myſiam armis pervagati, Macedoniam demum μετὰ ἔτη ἑπτάκοντα Ἰουστινιανοῦ occupaverant. quod deplorat Tzetzes:

Ἀπὸ τῆς Πάνδε ἕως ἧς, καὶ ὧδ μέχρι Λαρίσσης,
Καὶ ἐκ τῆς Δερβαχίας ἦ πάλαι κρατοῦσης ἦσαν,
Μέχρι χεῖρὸς αὐτὴς πόλεως Κωνσταντίνου,
Ἄλλοι τῆ αὐτοκράτορ κρατοῦσι Βουλγάροι,
Ὃς πανηλὸς συνέβησε ἁπάντων τῆ αὐχένι,
Καὶ δάλας τούτους τεθῆναι τῷ ὦμῷ Θεμελίων κρότου.

Eam igitur, in qua infederant, regionem de nomine gentis ſuæ Bulgariam vocaverant, ſedemque regni, ac caput Juſtinianam primam conſtituerant. Urbs Macedoniæ Juſtiniana prima, Juſtiniani Imperatoris partita, quæ & Achris. Hujus urbis Archiepiſcopes, dictus etiam Archiepiſcopus Bulgariæ; ipſaque Bulgariæ μητρόπολις. Quæ appellatio poſtmodum etiam permanſit, ſcilicet poſt ejectos inde, atque exterminatos a Baſilio Bulgaros, ad memoriam poſteritatis. Inſignis eſt hac de re locus Nicephori Gregoræ lib. 1. Χωρὶς τῆς ἐγγὺς ἐς τὰ ἑπτάκοντα π. καὶ βορειοτέρα τῆ Ἴστρῳ κάμπτει, καὶ πεπαρὲς γίνεται δὴ αὐτὸ ὁ μιλιός. Βούλγαρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν οἱ ἐγχώριοι. ὃς δὲ δὴ καὶ αὐτοὶ τὸ ὄνομα Βουλγάρων μεταλάξαντες ὀνόμα, Σκύθαι τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντες. Ὁλίγ δ' ἐπάνω ἀπὸ μεσημβρίας γωνίαν, τέτακται ὄμαι, καὶ γυναῖκὶν, ὑπὲρ τὸ ἑ πλησιοχῶρον νόημα κατὰ δὴ ἀνατολὴν ἐπιλαμβάνει, διατεμνόντα τῆ Ἴστρου, σκληρῷ ἀγκῶνι ὑπερβαίνον· καὶ διαβάντες ὄμαι τὰς μετὰ τῆ Ἴστρου Μοισίας, καὶ πάντα λαὸν Μυσῶν, τὸ σφαλλόμενον, τοιοῦτος τὸ ὦ τοσοῦ, καθάπερ ἀκρὶς, ἢ τις πέρυσις αἰθέρος, οἰκοῦντας Μακεδονίαν μετὰ ἑπτάκοντα Ἰουστινιανοῦ, ἀνεθέσης πᾶς ἐκεῖσε καλεῖς. καὶ βασιλικὸν ἀναίσχυντον τόπος ἦναι ἐς τὸ λοιπὸν τοιοῦτος αὖθι ἡ πόλις, ἣν ἀρχιεπισκοπὴν ὁ βασιλεὺς ἀπέφηνεν Ἰουστινιανῆς, καὶ πρώην αὐτόνομον, ὡς ἐρήμην, Ἰουστινιανὴν. Εἶτα ἑ φαιτοφορίας ἑ ἔθνος ἐκεῖνο διαδόδωκε, Βουλγαρία ὁ χῶρος μετωνομάσθη, καὶ μεζόπολις Βουλγαρίας ἡ πρώτη Ἰουστινιανή. Χρό-

τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ μολπῇ ἱλάσκοντο, διαφολιὼ ἔχει ἑτερείων ἱλασμὸν, ὁποῖ⊖ προειδηλώθη καὶ ὁ δι' ἑκατόμβης, καὶ ἀποδόσεως τῆς Χρυσηΐδ⊖. Ὡς δὲ ὁ φρένα τερπόμενος ἐν τῷ ἀκούειν, ἤδη καὶ ἱλάσκεται, δῆλόν ἐςι· καὶ ὅτι μέλπων γίνεται παρὰ τὸ μέλειν ἔπεσθαι· καὶ ὅτι τὸ μολπῇ ι Ἀττικόν ἦν, ἅπερ εὐθὺς παρέκειτο τὸ μέλπεσθαι, ἵνα ᾖ μολπῇ μέλποντες. Ὅτι καὶ ἄλλως μὲν δῆλον, ὡς φωτὸς στέρησις ἐςὶ τὸ σκότος, διὸ καὶ κνέφας λέγεται, ⁴ ὡς κενὸν φάος· Ὅμηρ⊖ δὲ σαφέςερον δηλοῖ

navavit, vel ὁ ἔκαθεν ἐργαζόμενο⊖ τὰ παρὰ γῆν, *qui e longinquo cauſſa eſt efficiens rerum, quæ in terris fiunt*, tamquam Sol. Ruſtus quod dicit, *cantu placabant, vel propitium ſibi reddebant*, differentiam habet ab alio placationum genere, cujuſmodi eſt placatio priùs expoſita tum per hecatomben, tum per reſtitutionem Chryſeidis. Jam verò conſtat, placari eum etiam, ac propitium reddi, qui inter audiendum animo oblectatur. Item, ut conſtat, μέλπων, *cantare*, fit παρὰ τὸ μέλειν ἕπεσθαι, *ex eo quòd quis carmini obſecundet, illudque ſequatur*. At verò τὸ μολπῇ, *cantu*, Atticum eſt, ſi quidem ſtatim adjungatur τὸ μέλπεσθαι, *cantare*, ita ut ſit μολπῇ μέλποντες, *cantu cantantes*. Ut manifeſtum alioquin ſit, tenebras eſſe privationem lucis, qua etiam de cauſsâ dicitur κνέφας, *caligo, vel crepuſculum*, quaſi κενὸν φάος, *vacuum a luce*; Homerus tamen

τὸ. Χρύσης μοῖσι ἕρπων ὁ βασιλεὺς Βασιλικῶ⊖ ὁ Βυλγαροκτόνο⊖, μετὰ πολλὰς τὰς μάχας, τέλο⊖ ἐξέφυγε, καὶ ἰδυλλιῶται τοῦτο· καὶ ἡ μοῦσα τῆς ὑποπλαρδείσης ἐξεύρεσις πεποίηται· ὁ τὴ παρὰ Ἴδρην κἀκεῖ Μυσίαν· τὸ δ' ὄνομα, καθάπερ αὐτό τι μυσῶν ἐκάλουν, ὑποπολίπτεται τῇ ἀρχαιοτροπίᾳ. Hinc igitur Pæones iidem aliquando, ac Bulgari: ſed numquam tamen Pannonii iidem, ac Bulgari: niſi fortè eo errore, quo, ut diximus, Pannonii ſunt cum Pæonibus confuſi. Ac ne antiqui quidem Triballi, Pæones; ſed Pæonibus dumtaxat finitimi. Plinius lib. 4. c. 10. *Partem ejus* (Macedoniæ) *ſeptemtrionalem Pæonia, ac Pelagonia protegunt a Triballis*. Longiſſimè patebant Triballi: quos ſcribit Strabo ab Agrianibus uſque ad Iſtrum quindecim dierum itineris ſpatium occupaſſe. Agrianes autem, qui & Agrix, & Agtxi, & Agraii, & Agrienſes, gens ſunt Pæoniæ, μεταξὺ Αἵμου, καὶ Ῥοδόπης, ut teſtatur Stephanus. Itaque ex Græcis iis ſcriptoribus, qui accuratè, & non ex populari errore, ſunt locuti, ſatis conſtat, Pæonas longè eſſe a Pannonibus dividendos. Hinc & poſtea Græci inter Themata occidentalia Orientalis Imperii Præfecturam dixerunt Παιονίας. Conſtantinus Porphyrogenneta Them. 9. lib. 2. Ἐπαρχία Παιονίας, ὑπὸ ἡ αὐτὸν (ἡγεμόνα) πόλεις β'. Urbes hæ duæ Præfecturæ hujus Pannoniæ erant Sirmium, & Baſiana, ut in veteri Notitiâ Imperii Conſtantinopolitani: Ἐπαρχία Παιονίας ὑπὸ διοικήσιν. Πόλεις β'. Ἐρμίου. Βασιανοῦ. Nonnulla etiam alia ex veteri hac Notitiâ ſuppleri debent, & explicari nemo illo Themate apud Conſtantinum. Verùm hoc loci pro Ἐρμίου legendum Σίρμιον. quod alibi ſcriptum repetitur Σίρμιον. Corruptè apud Suidam Σίρμιον. Σίρμιον, & Βασιανὸς, urbes ſunt Ptolemæo Παιονίας ἡ κάτω. ex quibus Σίρμιον in Pannoniâ quoque collocat Strabo ἐγγὺς ἡ Σιγγιδὼν ὡς ἀφ' ἑσπέρας τῆς Ἰταλίας. Adſcripta hæc erat urbs Pannoniæ ſecundæ, ceterarum ejus regionis longè maxima: ubi quæ olim fuerat Præfecti Prætorio per Illyricum ſedes, eam inde translatam, Juſtinianus in patriâ ſuâ, Juſtinianâ primâ, conſtituit. Quamquam Sirmium alii Pæonibus attribuant. Nam Σίρμιον Stephano πόλις Παιόνων. Fruſtra autem ibi Salmaſius pro Παιόνων legebat Παννονίων. Namque errorem hunc eſſe conſtat aliorum etiam Græcorum. Herodianus lib. 7. in Maximino: ὑπατεύοντος τὸ Παίωνος, ὧ τὸ Σιρμίου διαῤῥέουσι, τῆ μητρὶ τῶν πόλεων ἀναίνῃ, τὸ φῶς ἢ ὄνομον εἰς τὸ ἔαρ παρισάζων. Zoſimus lib. 2 Hiſtor. πόλις ἡ Παιονίας τὸ Σίρμιον. Nec etiam recte doſti viri de Pannoniâ accipiunt id, quod de Pæoniâ tradit Ariſtoteles in Admirandis: Περὶ Παιονίας λέγουσι, ὅταν ἀνορυχῶσι τὴ ἄμβιξι γίνονται, ἀφίεσθαι, στερεουμένης ἡ γῆς χρυσὸν ἢ καλκὸν ἐντὸς ἀντῶν. Λέγουσι δ' ὡς τῇ Παιονίᾳ ὅτω χρυσίζουσι τῶν γῆν, ὅςε πεδὰς ἀφικέσθαι καὶ ὑπὲρ τῶν μὴν χρυσὸν ἐλάσσω. Nam reverà Pæoniam, regionem videlicet, quam diximus, Thraciæ, & Macedoniæ finitimam, ibi in Ariſtotele eſſe intelligendam, penitus nobis perſuadent verba hæc Epitomes Strabonianæ l. 7. Ὅτι πλῆρη μέταλλα ἔχει χρυσὸ ὁ τῆς Κρηνίτης, ὅπο τὸν οἱ Φίλιπποι πόλις ἴδρυται, πλησίον ἡ Παγγαίου ὄρους· καὶ αὐτὸ ὁ τὸ Παγγαῖον ὄρο⊖ χρῦσον, καὶ ἀργύριον ἔχει μέταλλα, καὶ ὁ πάππος, καὶ ὁ ἀντὸς ἡ Σφυνίκ⊖ ποιεῖται, μέχρι Παιονίας. Φασὶν ὁ καὶ τῶν Παιονίαν γῆν ὀρύσσειν ἀφίεσθαι χρυσὸ τινα μόρια. Illud de auri metallis apud urbem Philippos tradit etiam ibidem Ariſtoteles in Admirandis: Περὶ Φιλίππων ἡ Μακεδονίας φασὶ λέγειν μέταλλα, ἐξ ὧν τα ἐκβαλόμενα ἀνατρίμματα αὐξάνεσθαί φασι, καὶ ἐῶν χρυσὸν, καὶ τῶν ἄλλα φανερόν. Philippi Ariſtotelis, urbs Macedoniæ: ut & Stephano: Φίλιπποι, πόλις Μακεδονίας, οἱ πρότερον Κρηνίδες. Nam alii urbem eam vocant Tatiæ. De Pangæo monte, habere eum χρύσωμα, καὶ ἀργύρωμα μέταλλα, teſtis Herodotus lib. 7. τὸ Παγγαῖον ὄρο⊖, ἔνθα μιγά π, καὶ ὑλήεσσ. ὧν τῶ χρυσῶ π, καὶ ἀργύρω ἐςὶ μέταλλα, τὰ νέμονται Πίερες π, καὶ Ὀδόμαντοι, καὶ μάλιςα Σάῤῥαι. Ubi Herodotus ἀπερισσώνως τὸ Παγγαῖον ὄρος βαρὺ ἀνέμοις dicit Παίσας, Δόβηρός π. καὶ Παιόπλας. Gentes autem Pæonum enumeraverat Herodotus lib. 5. Σιρρηναίους π, καὶ Παιόπλας, καὶ τὰς μέχρι ἡ Πηγασίδ⊖ λίμνης, καὶ τὸς περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρ⊖, καὶ Ἀγριᾶνας, καὶ Ὀδομάντας. Politus.

1. Παιονία χώρ) Item Scholiaſtæ Ariſtophanis ad Acharn. v. 1121. Παιόνιον. ἐκβάδιον, ξεφακάτειον. Ariſtophanes: Παιονίαν χέρνιβ. Polit.

2. τὸ καλὸν, πρωτὸν ἐςι) Καὶ τὸ καλὸν φίλον ἐςί. Τὸ δ' ὁ καλὸν, ὁ φίλον ἐςι. Deinde: Τῶν ἐπ⊖ ἀθανάτων πλὴν διὰ φαῦλον. ideſt: *Et pulchrum earum eſt; quod non eſt pulchrum, neque etiam carum eſt*. Deinde: *Carmen hoc per immortalia ora tranſit*. Cantatum nempe fuit a Muſis Gratiiſque in Nuptiis Pelei, & Thetidos. *Salmaſius*.

3. Ἀττικὸν ἦν) Hunc tacitum Atticiſmum certo quodam modo Grammatici acutiores noſtrorum temporum intelligunt in acutis verbis, quæ ad activa reducunt: *ſervio* tibi, ideſt, *ſervio ſervitutem*, &c. *Salvin.*

4. ὡς κενὸν φάος) παρὰ τὸ κοῖον φάος εἶναι. Polit.

ſic & ἀνάγεσθαι, *educi*: contraquam ſeſe habet καταπλεῖν, *devehi*, *vel quaſi deorſum verſum navigare*, & καταγεσθαι, *deduci*, *vel deorſum duci*. perinde quaſi aqua ſuperior ſit terrâ, atque ita is, qui navigat, aquam conſcendat, ſive adſcendat, propterea quòd altiorem ipſa locum occupat. quemadmodum paullò poſt diſertè ſignificat Poëta, cum ait: Ὑψοῦ ἐν ὑετίῳ. *Altè in humido*. Sciendum autem eſt, ubi ait: ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. *Solverunt ad exercitum amplum Achivorum*; hinc illud conflatum eſſe, ut Agamemnon ſit εὐρυκρείων, *longè*, *latèque regnator*. Verè enim hujuſmodi rex eſt, cui εὐρὺς, *amplus*, *latèque patens*, populus obtemperat. Eo loci, quo dicit: ἵκμενον ἦρα ἵη ἑκάεργος Ἀπόλλων, *humidum ventum miſit procul arcens Apollo*, videlicet Sol: tum ſolutam depulſamque eſſe peſtem indicat Poëta (diſjicit enim ventus, ac diſſipat horridum malum peſtilentiæ) tum naturam etiam venti declarat, quem ex aquarum humido vapore Sol generat. Quocirca & alibi ei dicitur *ventorum vis humida ſpirantium*. Materialis enim venti cauſſa eſt humor. Unde & τὸ ἵκμενος, *humidus*, tenui ſpiritu afficitur, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος, *ab humore*. Quamquam aſperum quoque ſpiritum recipiat, ut veteres pariter docent, ab ἰκάνω, *ire*, *venire*, *pervenire*: quaſi ſit ἱκμενὲς τις, *veniens*. videlicet idoneus ἐς τὸ ἱκάνω, *ad veniendum*, *ſive ad iter agendum*: ita ut ſimul cohæreant τὸ ἵκμενος, *aptus ad iter faciendum*, & τὸ, ἦρος, *ventus ſecundus*, alterum ab ἱκάνω, *venire*, alterum ab ὄρνυμι, *irruere*, *vel impellere*, Jonicâ epentheſi τῦ υ. Ejuſmodi porrò ventus dici etiam poteſt, Homericâ voce, πλησίστιος, *vela implens*. ad cujus exemplum, panem quoque neſcio quis dixit πλησίγναθον, *maxillas implentem*. quemadmodum rurſus propterea dictus eſt ὁ φυσίγναθος, *is*, *qui buccas inflat*, *ſeu præ tumore buccas diſtendit*.

Illi verò malum erexerunt, velaque alba explicarunt.
Ventus autem ſtatu implebat medium velum, & unda circum
Carinam nigra valde reſonabat, currente navi:
Currebatque ea per undam, ferens viam.
Sed, poſtquam venerunt ad caſtra ampla Achivorum,
Navem illi nigram in continentem ſubduxerunt

Οἱ δ' ἱστὸν στῆσαν, καὶ ἐπ' ἱστία λευκὰ πέτασαν. 480
Ἐν δ' οὖμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στόρνυτο περφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεον κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα πρόηλδα. *Baſ. p. 105.*
Αὐτὰρ, ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν 485

In Ὑψοῦ

1. ὅσσατε ἀνεβαίνων) Virgilius: *Bis denis Phrygium conſcendi navibus æquor.* l. 1. Æneid. *Polit.*

2. καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, Ὑψοῦ δ' ἐν ὑετίῳ, δηλοῖ ὁ Ποιητής) Non paullò poſt Poëta hæc habet verba, Ὑψοῦ δ' ἐν ὑετίῳ· ſed paullò poſt ea citat iterum Euſtathius ad verſum 486. Sunt enim verba ex verſu 785. libri δ' Odyſſeæ: Ὑψοῦ δ' ἐν ὑετίῳ πλῶ γ' ἔρεμνον· ἐν δ' ἔβαν οὖροι. Polit.
Lapſus memoriæ. *Salvinus.*

3. ἵη] l. ἵη cum adſpiratione. *Polit.*

4. ψιλᾶται τὸ ἵκμενος) Ex Heſychio. *Polit.*

5. ἐπιπλήδην ὡς τὸ ἰκέσθαι) Hinc Suidas ἵκμενον exponit περιάντειν ἄνεμον. Polit.

6. ὁ μὲν παρὰ τὸ ἱκέσθαι] l. ἰκέσθαι. Polit.

7. ὁ φυσίγναθος) Homero in Batrachomyomachiâ Ranæ nomen. Salvin.

8. κίλλδα) Euſtathius κίλλδον. Polit.

πτῆ· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἐτράχυνε τὸ φωνῶ, ἧ τε ὁσοματοποιΐα τῦ ἴαχε, καὶ τῷ συχνῷ ῥοίζῳ τῦ ῥ, ὃ τραχὺ ἦχον τῦ ὅλῦ μιμήσει. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἰσὸν ἐστήσαντο, τρόπῳ ἐτυμολογικὸς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, ἰσὸν στησαμένη ὑφαινε. Ἑκάτερον γὰρ ἱστὸς, ἐκ τῦ ἵστασθαι λέγεται. Τοῦτο δὲ καὶ τὸ, μολπῇ μέλπουσιν. Τὸ δὲ ἱστία, παραχῆται πρὸς τὸ ἱστόν. Τὸ δὲ ἱστία λευκὰ πέτασαν, δηλοῖ μὲν τὸ, ἀνεπέτασαν, καὶ ἤπλωσαν· ἀρχὴ δὲ γέγονε τῦ, πτερὰ ἵππος καὶ τὰ ἱστία λέγεσθαι. Διαπετάννυνται γὰρ, καὶ ὠκύτητι ἵπτανται αἴτια, ὥσπερ τὰ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς, ἵππο καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσί. Κατὰ τὸ παρέλκον δὲ, καὶ ἐκ ἀναγκαίως, κεῖται τὸ, λευκά. Τὸ δὲ, ἄνεμος πρῆσεν, ὅ ἐστιν, ἐφύσησε, καὶ τὸ, διαπρήσασα κέλευθον, ὅ ἐστι, διαπερᾶσα, παρήχηταί τις ἐστὶ καὶ αὐτὸ, ἃ παίν εὐχρηστουμένη. Διὸ οὐδὲ ἐγγυτάτω κεῖνται αἱ λέξεις, ἀλλὰ διέστανται ἱκανῶς, ἵνα μὴ πάνυ ἐκφανὴς ὁ τύπων ἦχος αὐτίκα γίνηται. Θέμα δὲ τῦ πρῆσεν, ἢ τὸ πρήθω, ἢ τὸ πέρω συγκοπὲν, ἐξ ὃ καὶ τὸ πρήσασα.

σ υ'. Στεῖραν δὲ Ἴλιὰ Ἰρόσιν λέγει, ἀπὸ τῆς στερρᾶς, πλεονασμῷ τῦ ι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ στεῖρα βοῦς, ἡ γυνή. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ δερὴ μὲν, ὃ δηλοῖ τὸν τράχηλον, ὀξύνεται, τῇ διφθόγγῳ παραληγόμενον· ἀποβολῇ δὲ τῦ ι, βαρύνεται. Δέρη γὰρ βαρυτόνως φαμέν. Τὸ μέντοι στέρη, ἐναντίως ἔχει. Δίχα μὲν γὰρ τῦ ι λεγόμενον, τάσιν ἔχει ὀξεῖαν. ὥσπερ στερρὰν, καὶ στερεὰν λέγομεν. μετὰ δὲ διφθόγγου, βαρύνεται. Πορφύρεον δὲ κῦμα, ἀντὶ τῦ μέλαν. ὥσπερ καὶ αἷμα

1. ἐπὶ φαιδίμης) Editio Florentina, Aldina, Hervagiana, antiquus Scholiasta, ἐπὶ φαιδὸν. Primus Junta videtur fecisse, ἐπὶ φαιδίμης. Quod plerique deinde sunt secuti. Sed quum Eustathius, locum hunc afferens, scribat, φαιδίμοιο, non male Salvinus suspicabatur, legisse eum in Homero, cum synalœphe, ἐπὶ φαιδίμοι', ὄνο δ' ἔχεται &c. Politus.

1. πίσσαν) Poëta, πίσσαν. Sed Eustathius nullam metri in citandis sæpe carminibus rationem habet. Polit.

vertit ἴαχε, *resonabat*, tum crebro retentaque stridore litteræ ῥ, asperum navigii sonum imitetur. Est autem illud, ἰσὸν ἐστήσαντο, *malum statuerunt, sive erexerunt*, tropus Etymologicus, ut & illud in Odysseâ: ἰσὸν στησαμένη ὑφαινε. *erigens telam texebat*. Uterque enim ἱστὸς, *tum malus, tum tela*, dicitur ex ἵστημι, *statuere, vel erigere*. Atque hujusitem generis est illud, μολπῇ μέλπουσιν. *cantu cantantes*. Porro τὸ ἱστία, *vela*, parechesin habet cum ἰσὸν, *malum*. Rursus illud, ἱστία λευκὰ πέτασαν, *vela alba panderunt*, significat, *expanderunt, & explicarunt*. Atque hinc ortum est, ut ipsa vela, alæ navis appellarentur. Expanduntur enim, & sicuti volucribus alæ, sic & ipsa navibus, caussa sunt velocitatis. Ubi ex redundantiâ, nullamque ob necessitatem, positum est τὸ λευκὰ, *alba*. Deinde τὸ, ἄνεμος πρῆσεν, hoc est, ἐφύσησε, *ventus inflavit*, & τὸ, διαπρήσασα κέλευθον, hoc est, διαπερᾶσα, *pertransiens viam*: id ipsum quoque parechesis quædam est, licet non admodum commmoda ea sit, aut opportuna. Quare ne proximè quidem inter se eæ voces collocantur; sed idoneo distant intervallo, ne perspicuus nimis harum sonus extemplo appareat. Thema autem τῦ πρῆσεν, *inflavit*, vel est τὸ πρήθω, *inflo*, vel τὸ πέρω, *transeo*, per syncopen contractum, ex quo etiam τὸ πρήσασα, *transiens, vel trajiciens*.

CCXC. Στεῖραν porrò vocat carinam, a στερρὸν, *solidum, seu firmum*, pleonasmo τῦ ι. Atque inde etiam vacca, vel mulier στεῖρα, *sterilis*. Ubi tu, velim, observes, ut τὸ δερὴ, quæ vox collum significat, acuatur, si diphthongum habeat in penultimâ; gravetur verò, si rejiciat τὸ ι, quippe quum dicamus δέρη, accentu gravi: & tamen τὸ στέρη, *carina*, contrario modo sese habeat. Si enim enunciatur sine ι, accentum habet acutum. Siquidem dicimus στερρὰν, & στερεὰν. Si autem cum diphthongo, gravatur. Ad hæc, πορφύρεον κῦμα, *purpureus fluctus*, dicitur, videlicet, *niger*. quemadmodum etiam

3. ἔστε) Poëta, ἔστεω.
4. διαπρήσασα) l. διαπρέσασα. Polit.
5. ἰαχὼ ? ῥ) Virg. *ſpumas ſalis ære ruebant*. Salvin.
6. ἰσὸν στησαμένη ὑφαινε) Odysseæ l. β' v. 94. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε. Polit.
7. πίσσαν) Homerus, ut dictum est, πίσσαν. Polit.
8. ἀνὰ ? στερρὸν) Etymologus: παρὰ τὸ στερρὰ ἄνεμος, ὁ ὠκύς. Polit.

in humido, *ſive in aquâ*, quemadmodum dicitur in Odyſſeâ, quando nimirum ſtat in aquâ, tamquam in ſtatione. Interdum ὑψοῦ *in ψαμάθοις*, *altè in arenis*, quando extrahitur, vel ſubducitur in terram, ubi & longa ſub eâ tenduntur, ſeu ſubſternuntur ἔρματα, *fulcra*. Sunt autem nunc ἔρματα, ſubſtrata, ſeu ſuppoſita navibus, lignorum ſuſtentacula, quibus naves innituntur. quæ utique fulcra, voce artis propriâ, vulgus vocat φαλάγγια, *phalangia*. Et hæc quidem vox tenui ſpiritu afficienda erat, quia eſt per ſyncopen ab ἔρυσμα, *fulcrum*. Verumtamen alioquin ſpiritum aſperum recipit, ob regulam hujuſcemodi: Vocales breves, clauſæ litterâ ρ', ſubſequente litterâ μ', denſantur: ἅρμα, *monile, vel navium ſtatio*, ἄρμα, *currus*, ὁρμαθὸς, *ſeries*. Atque ita, inquiunt, etiam τὸ ἔρμα, *fulcrum*. Niſi quòd excipitur τὸ ἄρμενον, ideſt, *congruens, vel aptum*, & nomen proprium Ὄρμενος, *Ormenus*. At verò τὸ ἁρμοῖ, adverbium, quod ſignificat *ſuper*, etſi duplici modo, juxta veteres, efferatur; frequentiori tamen uſu, ſpiritu aſpero notatur, & Syracuſana vox eſt, ut docet Grammaticus. Eſt enim, inquit, ἁρμὸς, ἁρμῶ, *commiſſura*, *commiſſuræ*, ἁμῶ, *commiſſuræ*, *vel commiſſurâ*, & per ſyſtolen ἁμοῖ, pariter atque τὸ ἔξω, *extra*, dicitur ἔξοι, & ἔνδον, *intus*, ἐνδοῖ, apud Theocritum. Sciendum autem eſt, ἔρμα apud Poëtam, muliebre quoque eſſe ornamentum aurium, ſive inaurem: Immo & dicit alicubi ἔρμα ὀδυνῶν, *fulcrum dolorum*, ideſt, firmamentum. Quin etiam ſcimus, ἔρμα dictam ſaburram navigio impoſitam: quam quidem ſi non habet navis, vocatur ea ἀνερμάτιστος, *minimè ſaburrata*, *ſeu ſaburræ onere minimè ſtabilita*. Cæterùm, quemadmodum dupliciter dicitur πέλας, & πελᾶς, *procul*, ἄγχι, & ἀγχοῦ, *prope*; ſic etiam dici conſtat ὕψι, & ὑψοῦ, *altè*, *in alto*, *in ſublimi*. Interea deductionem navis in portum exponit Homerus, in hunc

γεται, ὅτε δηλοιότι ἐν ὕδατι ὥρμισται. ποτὲ δὲ ὑψοῦ ἐν ψαμάθοις, ὅτε ἔξω ἑλκυσθῇ ἐπὶ πώρᾳ, ἔνθα καὶ τὰ μακρὰ ὑπ' αὐτῇ ταινύσηται ἔρματα. Εἰσὶ δὲ τῶν ἔρματα, τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ἐρείδονται. ἃ δή, κατὰ τεχνικὴν λέξιν γλῶτταν, καλοῦσιν οἱ πολλοὶ φαλάγγια. Καὶ ὥφελε μὲν ἡ λέξις ψιλοῦσθαι, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐρείσματος συγκοπὴν· δασύνεται δὲ ἄλλως κατὰ τοιοῦτο. Τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα, καταλήγοντα δὲ εἰς ρ', ἐπιφερομένου μ', δασύνεται. ὅρμος, ἅρμα, ὁρμαθός. Οὕτω δή, φασι, καὶ τὸ ἔρμα. πλὴν τοῦ, ἄρμενον τὸ ἁρμόδιον, καὶ πλὴν τοῦ Ὄρμενος, κυρίου ὀνόματος. Τὸ δὲ ἁρμοῖ ἐπίρρημα, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπερ, διφορεῖται μὲν, καλὰ τοὺς παλαιούς· ἡ δὲ πλείων χρῆσις δασύνει αὐτό, Συρακουσίων ὄν, καλὰ τ' Τεχνικόν. Ἁρμὸς γάρ, φησιν, ἁρμῶ ἁρμῷ, καὶ συζυγίᾳ, ἁρμοῖ, κατὰ τὸ ἔξω ἐξοῖ, καὶ ἔνδον ἐνδοῖ παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἔρμα παρὰ τῷ Ποιητῇ καὶ κόσμος γυναικῶν ἐώθασι. Φησὶ δέ που καὶ ἔρμα ὀδυνῶν, τὸ ἐπέρεισμα. Οἴδαμεν δὲ καί τινα πλοῖα ἔνθεσιν ἔρματα λεγομένην, ὥσπερ εἴ μοι ἔχουσα ναῦς, ἀνερμάτιστος λέγεται. Ὅτι δὲ, καθὰ διχῶς πέλας, καὶ πελᾶς, καὶ ἄγχι, καὶ ἀγχοῦ, οὕτω καὶ ὕψι, καὶ ὑψοῦ λέγεται, δῆλόν ἐστιν. Ἐν ἴσῳ δὲ καὶ πλοῖς καταγωγὴν εἰς λιμένα ἔφρασεν Ὅμηρος οὕτω. *Baſ. p. 106.*

Νῆα

1. αἶψα πεφύκῃσιν) Hinc Virgilius: *Purpuream cernis illa animam*. Polit.

2. πρηΰν δὲ οἱ πέσσουσι) Poëta: πεπὸ δὲ οἱ πρηΰν πέσσουσι μέσσοι. Polit.

Et magnis curarum fluctuat undis. Taſſo: *In gran tempeſta di penſieri ondeggia*. Salvinus.

3. ὕπνος ἐπῆλθε δέν, μέγα δ' ἄριστος) Sic πρῶτος, & πρῶτα, *primùm*, *primò*; adverbia. *Salvin.*

4. τὸ ῥῆμα ἐρῶ, ὃ δὴ θεὸς λέγεται) Canon eſt: a verbis diſſyllabis, quorum prima ſyllaba habet ε, nomina derivata habent ὁ, ut ῥέπω· ῥόπος, *vertor*: *ſigura*, quaſi *verſura*: *modus*, τέμνω, τομὸς, a τέτμω. *plenus*, *refertus ſum*. a πίμπλημι. πλεῖος; *ſolus*. Sic a θέω, *curro*, θοὸς, *celer*, *velox*. Salvinus.

γ. φαλάγγια) στρογγύλα ξύλα, ὑπὸ σύμπηξα, quæ etiam φάλαγγες. Politus.

Φαλάγγια ἀπὸ τῆς φαλάγγος, a *funiculis*, *ſeu ſeytalis*: quas etiam Latini *phalangas* dicunt. Cæſar: *Machinatiosque navali, ſubjectis phalangis ad turrem admovent*. Salvinus.

6. ἁρμῷ) quod ſumitur etiam in modum adverbii. Etymologus: αὕτη ἡ δοτικὴ μετάληψις ἐπιῤῥηματικὴ σημασίας, ὑπὸ ἐρωτηθεὶς ἔφη αὐτὸ χρόνου εἶναι, ἁρμῷ· σημαίνει τὸ ἄρτιος. Polit.

7. συζυγίᾳ) Etymologus: Ὁ δὲ Τεχνικὸς λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις διὰ τοῦ ι χάσκεται. ἐκεῖνοι γὰρ ἁρμοῖ λέγουσι κατὰ συζυγίαν τοῦ ι εἰς τὸ ο. Addit tamen Artemidorus, ὅτι τὸ ἁρμοῖ, ψιλούμενον μὲν, σημαίνει τὸ ἄρτιος· δασυνόμενον δὲ τὸ ἁρμόδιος. Polit.

8. ἐνδοῖ) Theocr. in Ἀδωνιαζούσαις, initio: Ἐνδὸς Πραξινόα. Salvin.

τῷ ἡσῶν, μάθοι μὲν ἔμμεναι ἐσθλὸς, ἀεργὸς δὲ κάθηται. Καὶ Ἀχιλλεὺς ἦν ἐν τῷ μηνίσω, ἐσῶν ὅτε εἰς ἀγορὰν πωλέσκετο κυδιάνειραν, ὅτέ ποτ' ἐς πόλεμον, τεύχεσιν, ἐσῶν ὅτε λόγοις, ὅτε ἔργοις ἐνέπρεπε, φθινύθεσκε φίλον κῆρ· ἐσσόμενα δὲ αὐτήν τε, πολεμόν τε. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ μὲν πόλεμον, δίχα ἐπιθέτου ἐξήνεγκε· τῷ δὲ ἀγορὰν ἐσέμνυνεν, ἡσῶν αὐτῷ κυδιάνειραν, ὡς προτιθεὶς τὸ λόγον τῆς ἐν μάχαις εὐδοκιμήσεως. Αὐτὴ δὲ ἡ βοὴ, παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ. Λαμβάνονται δὲ κ' ἄμφω ποτὲ ἐπὶ πολέμου. Αὐτὴ γὰρ, ἡ βοὴ, πολλαχοῦ ἡ μάχη, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρακολουθεῖ γὰρ ἡ μεγάλη βοὴ τῇ μάχῃ. Διὸ καὶ φύλοσις λέγεται, ἐκ τῆς τῶν φύλων ὁσῆς· καὶ Ἐνυὼ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐνάω τὸ φωνῶ. Τὸ δὲ πωλέσκετο, πολλαχοῦ φανήσεται, ὅτι ἐκ τοῦ πέλω πόλος πωλῶ, ἦλθεν ἀναῤῥέφομαι, γίνεται, κατὰ τὸ τρέπω τρόπος τρωπῶ, καὶ τὰ ὅμοια. Μέλλων γὰρ τοῦ πωλῶ, πωλέσω, ἐξ οὗ ὁ τὸ πωλέσκω, ὡς ἀρῶ ἀρέσω ἀρέσκω.

σ υγ'. Ὅτι αἱ διὰ τοῦ οἷο γενικαὶ, καλὰ μὲν τὰς ἄλλας, Θετταλικαὶ, ὡς προείρηται, εἰσὶν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος, καὶ Ἡροδώρου, Βοιωτῶν φέρονται γλώσσης, τοῖο, οἷο, καλοῖο. Ὅτι ἐν τῷ, δωδεκάτη ἐγένετο ἠὼς, ἠῶ τὸ ἰωχθήμερον λέγει. Ποσαχῶς δὲ λέγεται ἠὼς, ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. Ὅτι τὸ ἴσαν πληθυντικὸν ῥῆτον ῥῆμα, ὧδε μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθησαν· ἀλλαχοῦ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔγνωσαν.

cum Poëtâ, fortem se virum præstare didicit, & in otio tamen, atque in desidiâ vivit. Itaque Achilles, interea dum gravem illam iram foveret, quoniam neque concionem illustribus insignem viris, neque umquam prælium frequentabat, hoc est, quoniam nec in dicendo, nec in agendo conspicuum se præbebat, charum consumebat cor, prœliumque, ac bellum desiderabat. Ubi vide, ut bellum efferat sine epitheto: quum tamen concionem extollat, eamque vocet κυδιάνειραν, *illustribus viris insignem, vel claros viros efficientem*. perinde quasi bellicæ laudi eloquentiam anteponat. Αὐτὴ autem, ἡ βοὴ, *vociferatio*, est, *seu clamor*, ab αὔω, quod significat *clamo*, *seu vocem edo*. Quamquam ambæ interdum voces de bello, seu de pugnâ, accipiantur. Αὐτὴ enim, & βοὴ, ipsa sæpe est pugna, ex consequenti: quia scilicet pugnam magna vociferatio comitatur. Quare & φύλοσις dicitur ἀπὸ τῆς τῶν φύλων ὁσῆς, *a turmarum clamore*: nec non Ἐνυώ, *Enyo*, *sive Bellona*, ab ἐνάω, quod significat *clamo*. Quod autem attinet ad τὸ πωλέσκετο, *versabatur*, sæpiùs videbitur, fieri id ex πέλω, *sum*, unde πόλος, *polus*, *seu vertex*, πωλῶ, videlicet *verſor*, pariter atque ex τρέπω, *verto*; fit τρόπος, *mutatio*, τρωπῶ, *verto*, aliaque hujusce modi. Futurum enim τοῦ πωλῶ, *verſor*, est πωλέσω, *verſabor*, ex quo τὸ πωλέσκω, *verſor*. ut ex ἀρῶ, ἀρέσω, *placeo*, *placebo*, fit ἀρέσκω, *placeo*.

CCXCIII. Genitivi in οῖο, juxta alios, sunt Thessalici, quemadmodum supra dictum est. Verùm in Apionis, & Herodori Commentariis Bœoticæ esse linguæ feruntur, τοῖο, *hujus*, οἷο, *sui*, καλοῖο, *pulchri*. Quo loci dicit, δωδεκάτη ἐγένετο ἠὼς, *duodecima erat aurora*, ἠῶ, *auroram*, justum diem intelligit. Quotuplici autem modo dicatur ἠὼς, *aurora*, explicatum est ad Odysseam. Τὸ ἴσαν, verbum plurale tertiæ personæ, hic quidem sumitur pro *ibant*: alibi verò idem

est

1. ἔρυσαν) Poëta, ἔρυσσαν. Polit.

2. φαμέθοισιν) Alii φαμέθοις. Polit.

Eustathius. φαμέθοισιν, fortè in Homero legit cum apostropho. ἐπὶ φαμέθοισ'. ὅπερ δ' ἔφαμεν, &c. Salvius.

3. Τὸ δ ἐπιέδνατο) l. Τὸ σ' ἐπιέδνατο. Polit. & Salvius.

4. τάνυσαν) Poëta, τάνυσσαν. Polit.

5. ἀγοητῆος ἠ λόγου ἠ ἐν μάχαις ἐδοκιμήσεως) Cic. *Cedant arma togæ: concedat laurea linguæ*. Eloquentia simpliciter necessaria, & togæ sociat Bellum ob pacem consequendam. Si sine bello fieri posset, melius cum hominibus ageretur. *Salvius.*

6. ἐπιτελέμεν) l. ἐπὶ πολέμου, ut has voces distinxit Frobenius. *Polit.*

7. τὸ πωλέσκω) Terminationes verborum in ἰσκω, & ἐσκω, sunt paragogæ, & extensiones verborum primitivorum. ut ἀγείνω, ἀγενίω, ab ἀείρω. quemadmodum quæ apud Latinos dicuntur verba inchoativa, *luceſco*, *vireſco*. Lucretius. *Ulcus enim vivescit, & inveteraſcit alendo*. Sic in *dexo* etiam terminantur nonnulla apud Græcos. Homerus: ἐμπλήσσατο πῶμ' ὀπὸς, & *increpuit ſermone*. Salvinus.

8. τὸ ἴσαν) ἀπὸ τ ἤμι ἐπὶ παρατατικοῦ. Moschopulus. *Polit.*

cœlum, Olympumque. Atque hic tropus eſt hyſterologiæ. Primùm enim tranſcendere oportet vertices Olympi: poſtea locum ſuperiorem nubibus tenere, quum & is locus cœlum vocetur, eodem nomine, atque ſolidum illud cœlum. Ubi τὸ ἠρίῃ, ſi, ut dictum eſt, accipitur pro *matutina*, habet pleonaſmum τῦ ι. Eſt enim ἦρ, *diluculum;* & declinatur ἦρος, *diluculi*, ἦρι, *diluculo*. veluti, Ἠρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεύσας. *Bene mane, vel primo diluculo, Helleſpontum navigantes.* Unde & aurora ἠριγένεια, *mane, vel diluculo orta*, ut alibi dictum eſt. Ἠρίῃ igitur, *matutinæ*, & pleonaſmo, ἠριῃ. Quale etiam illud: Ἠριῄ γέ τοι παρίζετο, καὶ λάβεν γούνων. *Matutina enim tibi aſſedit, & prehendit genua.* Nonnulli tamen ἠρίαν, *aëriam* intelligunt. Non enim ex inferiori loco adſcendere licet in cœlum, niſi διὰ μέσου ἠέρος, ſive ἀέρος, *per medium aërem.*

περικαβῆναι δῶλαὶς τῦ Ὀλύμπου κορυφάς· ἤτα τ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον καταλαβῖν, ἠρινὸν καὶ αὐτὸν λεγόμενον, ὁμωνύμως γὰρ τερεμνίῳ. Τὸ δὲ ἠρίῃ, ἐὰν ἀντὶ τῦ ὀρθρινῆ, ὡς ἤρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τῦ ε. ἦρ γὰρ ὁ ὄρθρος, καὶ κλίνεται ἦρος, ἦρι. οἷον, Ἠρι μάλα [2] Ἑλλήσποντον πλεύσας. ὅθεν καὶ πὼς ἠριγένεια, ὡς ἀλλαχῦ ἤρηται. Ἠρίῃ γῦν ἡ ὀρθρινή· καὶ πλεονασμῷ, ἠρίῃ. οἷον καὶ τὸ, [3] Ἠρίῃ γέ τοι παρέζετο, καὶ λάβεν γούνων. Τινὲς δὲ ἠρίαν, τλὼ ἀερίαν νοῦσιν. ἠ γάρ ἐστιν ὡς ἠρανὸν κάτωθεν ἀνελθῖν, ἢ μὴ διὰ μέσου ἠέρος, ἤτοι ἀέρος.

InveniqueLatè præſidentem Saturnium ſeorſum ſedentem ab aliis
In ſummo vertice multa cacumina habentis Olympi,
Et ante ipſum ſedit, & prehendit genua
Siniſtrâ; dextrâ verò mentum apprehendens,
Supplicans affatus eſt Jovem Saturnium regem:
Juppiter pater, ſiquando te inter immortales juvi,
Aut verbo, aut facto, hoc mihi ratum fac votum.
Honora mihi filium, qui breviſſimæ vitæ præ ceteris
Eſt. Sed eum nunc rex virorum Agamemnon
Dedecore affecit. Habet enim præmium, quod ipſe ſi abſtulit.
Quare tu ſaltem eum honora, Olympie ſapientiſſima Juppiter.

Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην, ἀτὰρ ἧμενον ἄλλων
Ἀκροτάτην κορυφὴν πολυδειράδος Οὐλύμποιο,
Καὶ ῥα παρίζ' αὐτοῖο πεφυζότα, καὶ λάβε γούνων
Σαωῷ· δεξιτερῇ δ' ὄρ' ὄπα' ἀθανάτοισιν ἄνωγε,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
Ζεῦ πάτερ, ἀκοτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὀνίνα,
Ἠ ἔπει, ἠ ἔργῳ, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ.
Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ἀκυμορώτατος ἄλλων
Ἔπλετ'. ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀνὴρ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ.

CCXCIV. Jovem vocat εὐρύοπα, vel tamquam magnis latiſque oculis prædítum ob ejus providentiam, vel quia εὐρύ, *longè latèque*, per aërem, qui Juppiter eſt, adſpicimus, vel quia εὐρήαοπα, *latè ſonantem vocem*, habet. Tonat enim idem Juppiter, magnumque fragorem, ac ſonitum edit. Quin & δεινὸς, *ſono plenus*, *ac perſonans*, appellatur ab iis, qui res naturales pertractant. Et Jovem quidem ſic εὐρύοπα vocat Poëta. Juno verò, tamquam aër, denominari & ipſa videtur βοῶπις, *bovinâ voce prædita*, ἀπὸ τ βοῆς, *a clamore*, *ſeu ſono*, propter ſonos aëris. Quod autem ad fabulam attinet, hæc vox in laudem ejus eſt, tamquam mulieris, eo quòd oculis prædita ſit magnis inſtar bovis: ex quo etiam ductum eſt nomen proprium Εὐρώπη, *Europa*. Ceterùm vide, ut nunc quidem aptè ac congruenter accuſandi

σ ιδ'. Ὅτι εὐρύοπα τ Δία λέγει, ἢ ὡς μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ προνοητικόν, ἢ ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τῦ ἀέρος, ὅς ἐστι Ζεύς, ἢ ὅτι εὐρῆαν ἔχει ὄπα. Βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς Ζεὺς, καὶ ἐριβρεμέτης, καὶ ἐρισμάραγος. Λέγεται δὲ καὶ δεινὸς ὑπὸ τῶν Φυσικῶν. Καὶ Δία μὲν ὕτως εὐρύοπα λέγει ὁ Γοητής. Ἥρα δὲ βοῶπις, ὡς μὲν ἀὴρ, καὶ αὐτὴ ἔοικε τῇ βοῇ παρομοιάζεσθαι διὰ τὰς ἀερίους ἠχούς· μυθικῶς δὲ ἡ λέξις, ἐπαινός ἐστιν αὐτῆς, ὡς γυναικός, διὰ τὸ κατὰ βῦν μεγαλόφθαλμον. ἐξ ἧς καὶ κύριον ὄνομα Εὐρώπη τέθειται. Ὅρα δὲ, ὡς νῦν μὲν ἀναλόγως κατὰ

L l πρῶ-

1. ἀναδύεται λέγεται) Hinc Venus *Anadyomene*, e mari emergens, pictoribus, poëtiſque celebrata. *Salvinus.*

2. Ἑλλήσποντον πλεύσας) lib. ι Il. Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας Νῆας ἐμάς. Polit.

3. Ἠριῄ γέ τοι παρίζετο, καὶ λάβε γούνων) Homerus: Ἠριῄ γέ σοί γε παρίζω, καὶ λάβω γούνων. Polit.

4. ὄπα) l. ἔπεα. Polit.

αὐτα.

σ ι-έ. Ὅτι λαβῆν γένειον, τὸ ἅψασθαι λέγει, ἢ ἔχεσθαι. Διὸ καὶ παρακαλιὼν φησί· Θέτις δ', ὡς ἥψατο γένειον, ὡς [3] ἔσχε ἐμπεφυῖα. Ὅτι σκαιᾷ μὲν χειρὶ, ὅ ἐστι, λαιᾷ, τῶν γονάτων ἥψατο τοῦ Διὸς ἡ Θέτις· δεξιτερῇ δὲ ὕπ' αἰθρεώνος ἐλοῦσα, ἐλίσσετο. Ἔστι δὲ αἰθρεών, ὁ τόπος, [4] φασὶ, τῷ ὄν ἀνθεῖ τὸ γένειον. [5] Λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ γυναικὸς καταχρηστικῶς. Τί δὲ οἰωνίζεται διὰ τούτων ἡ Θέτις, προγέγραπται ἐν τοῖς περὶ τοῦ γονάζεσθαι. Ἐκ δὲ τοῦ ἀνθρᾶ παρῆκται ὁ αἰθρεών, συγκοπῇ τοῦ ι εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ε. Ὁ δὲ τύπος, ὡς τὸ
Rom. p. 142 ἀκανθεών, χαραδρεών, [6] αὐγκεών, καὶ τὰ ὁμοιοῦντα. Ζητητέον δὲ μάλιστα ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ κατ' Ὅμηρον ὁ αἰθρεών· πρὸ δὲ αὐτοῦ, ἐν ᾗ δ'. Τὸ δὲ, ὑπ' αἰθρεῶνος ἐλοῦσα, ἢ ἀντὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ αἰθρεῶνος ἐλοῦσα, ἢ ἀντὶ τοῦ ὑφελοῦσα, καὶ ὑφαψαμένη τοῦ αἰθρεῶνος. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σκαιὰ χείρ, καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς [7] σκαιὸς, καὶ ἐπαρίστερος ἄνθρωπος, ποτὲ δὲ καὶ ἀπήνιος, ἀπὸ τοῦ σκάζειν, φασὶν, ὅ ἐστι, χωλεύειν. Ὅθεν καὶ ὁ σκαμβός. Ἵνα ᾖ σκαιὰ χείρ, ἡ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυσιμωτέρας ὕστερος τῆς δεξιᾶς. Ὡς δὲ καὶ τὰ δυτικὰ σκαιὰ λέγονται, καὶ ὅτι καὶ Σκαιὸς κύριον ὄνομα, ἐξ ὧν καὶ Σκαιαὶ πύλαι Τρωικαὶ, φαίνεται ἐν τοῖς ἑξῆς.

σ ιϛ'. Ὅτι

1. κατὰ ἀντιπτωσιν, καὶ πλαγιαζὸν ἐκπεφωνημένον) Est hoc a dialecto Æolicâ, quæ nominativum suum efficit a communi vocativo. Hinc etiam Latini Poëtes dixerunt, *Poëta*. Salvin.

2. ἀπὸ τῆ ζώνη δαρεῖς) Latinis *collis*, a collo. *μαστὸς* Græcis, *mamma*, & *mens*, qui quasi mamma, e plano assurgit. *Salvin.*

3. ἔσχεν) Poeta, ἔσχεν' ἐμπεφυῖα. Polit.

4. φασὶ) Pollux lib. 2. c. 4. *Polit.*

5. Λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ γυναικὸς) ut ab Euphronione, quem ideirco reprehensum tradit Etymologus, quòd dixerit: Τέκνον, μὴ σὺ γε μοῖρ' ὑπ' αἰθριῶνος ἀλύσῃς. Politus.

habens, propterea quòd etiam in animantibus hæc illa inter se cohærent.

CCXCV. Λαβῆν γένειον, *capere, vel sumere genua*, dicit tangere, vel tenere, aut apprehendere. Quare & postea ait: Θέτις δ', ὡς ἥψατο γένειον, ὡς ἔσχεν ἐμπεφυῖα. *Thetis autem, ut apprehenderat genua, sic tenebat inhærens.* Thetis manu σκαιᾷ, *sinistrâ, vel siniſtrâ*, hoc est, lævâ, Jovis genua tetigit; dextrâ verò mentum apprehendens, suppliciter precata est. Est autem αἰθρεών, *mentum*, ea pars, ut docent, in qua ἀνθῇ, *efflorescit*, barba. Quamquam & interdum per catachresin dicatur in muliere. Quid hinc ominis Thetis accipiat, scriptum est supra, cum ageremus de verbo γονάζεσθαι, *genibus alterius cujuſquam advolvi, vel genibus flexis orare*. Cetèrum ὁ αἰθρεών, *mentum*, vox est derivata ex ἀνθρᾶ, *floridum*, per contractionem τοῦ ι in ε, & pleonasmum alterius ε. Ejus autem forma est ad exemplum τὸ, ἀκανθεών, *ſpinetum*, χαραδρεών, *torrentis alveus*, αὐγκεών, *prætorium*, *quaſi Auguſtale*, aliorumque nominum hujus generis. Quid porrò, secundùm Homerum, sit αἰθριών, quærendum maximè est in libro ε, supraque etiam in libro δ'. Quod autem dicit, ὑπ' αἰθρεῶνος ἐλοῦσα, vel idem est, atque τὸ, κάτωθεν τοῦ αἰθρεῶνος ἐλοῦσα, *ſubtus mentum apprehendens*; vel ita sumitur, ut sit, ἐξελοῦσα, καὶ ὑφαψαμένη τοῦ αἰθρεῶνος, *apprehendens, & contrectans mentum*. Ea verò, quam diximus, σκαιὰ χείρ, *ſcæva, vel ſiniſtra manus*, & qui ab eâ homo vocatur σκαιὸς, *ſcævus, vel ſcævi*, & similiter, immo etiam aliquando stolidus, fit, ut perhibent, ἀπὸ τοῦ σκάζειν, hoc est, *a claudicando*. unde etiam ὁ σκαμβὸς, *varus*. ita ut manus scæva, vel læva, ea sit, quæ claudicat in agendo: perinde quasi efficacior, atque ad peragendum expeditior sit manus dextra. Deinde, ut infra videbitur, σκαιὰ, *ſcæva, vel læva*, appellantur ea, quæ sita sunt ad Occidentem, & nomen est propriũ, Σκαιὰς, *Scæus*. unde & Σκαιαὶ, *Scææ*, portæ Trojanæ.

CCXCVI. The-

Αἰθριῶν, ea pars, qua feminæ sunt; ut etiam σήλιον, *apium*, similiter per catachresin. *Salvin.*

6. αὐγκεών) Idem ac σεβαστών, *palatium Auguſti*. Nam Græci Augustum tum σεβαστὸν, tum αὐγουστὸν dicunt. *Salvin.*

7. σκαιὸς) Cognomen Quinti Mucii, cui, egregio facto combustâ dextrâ, lævâ relictâ erat. *Scævola* hinc fluxit: Græcis σκαιβόλος, a Romano nomine, illorum terminatione. *Salvin.*

σκαιὸς, καὶ ἐπαρίστερος) Non probatur altera vox Phrynico. Sic enim ille in Eclogâ Atticorum Verborum, & Nominum: Ἐπαρίστερον δ' χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν. Polit.

Thetidi, tamquam bene meritæ, adverſus Græcos auſcultare, quàm inſidioſæ illi Junoni pro iis morem gerere. Sin Thetidis etiam aliquando amore captus fuit Juppiter, ut ferunt fabulæ; id quoque prodeſſe deæ ipſi quadamtenus poteſt ad flectendum Jovem. Ceterùm illud, *citiſſimè præ aliis moriturus*, falsò dictum eſt præ dolore, atque ægritudine animi. Plerique enim citiùs, quàm Achilles, ſunt perituri. Quod autem dicit: *ſi te unquam adjuvi, aut verbo, aut facto, hoc mihi ratum fac votum. Honora mihi filium, qui citiſſimè præ aliis periturus venit*, videlicet πέλει, *eſt*: ſciendum, id aliquando homini aptè quadraturum, qui unum aliquem deprecetur, in quem beneficia contulerit. Illud porrò, αἴ ποτε, *te juvi*; ſic ſupra Achilles expreſſerat: ὥπασας κραδίην Διός. *juviſti cor Jovis*. Τὸ ἀκάματος, *indefeſſus*, & τὸ ἀθάνατος, *immortalis*, ſemper apud Poëtam primam producunt, videlicet adverbium illud in principio, vim habens privandi, ut ea in dactylum aptata, percommodum metrum conficiant.

τιδι, ὡς κ' προγέγραπται, ὑπακῦσαι καὶ τῷ Ἀχαιῶν, ὡς εὐεργέτιδι, κ' μὴ πικραίνειν τῇ Ἥρᾳ ὑπὲρ αὐτῶν, τῇ ἐπιβάλῳ. Εἰ δὲ κ' ἠράσθη ποτὲ τῆς Θέτιδος ὁ Ζεὺς, ὡς μῦθος φέρει, ἔχει ἂν κ' τοῦτο συλλαβέσθαι τι αὐτῇ πρὸς πειθὼ τοῦ Διός. Τὸ δὲ ὠκυμορώτατος ἄλλων, ψευδῶς εἴρηται διὰ λύπην. Πολλοὶ γὰρ πρὸ Ἀχιλλέως ὠκύμοροι. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ, εἴποτε δή σε ὄπασα, ἢ ἔπη, ἢ ἔργῳ, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ· τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετο, ἦλθε πέλει, ἁρμόσει πολὲ προσώπῳ παρακλητεύοντι εὐεργετημένου τινά. Τὸ δὲ σὲ ὄπασα, ὤπασας κραδίην Διὸς, πρὸ τοῦτων ἔφη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὅτι τὸ ἀκάματος, κ' ἀθάνατος, ἀεὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐκτείνει πλὼ ἄρχουσαν, ἦγουν τὸ ἐν ἀρχῇ στερητικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς ἂν γινόμενα εἰς δάκτυλον, τὸ εὔμετρον συνεργάζωνται.

Tamdiu ergo Trojanis concede victoriam, quoad Achivi Filium meum honorent, augeantque eum honore.
Sic dixit. Et verò nihil reſpondit tempeſtatum auctor Juppiter, Sed tacitus diu ſedit. Thetis autem, ut apprehenderat genua, Sic tenebat inhærens, & rurſus iterùm rogabat:
Verè jam mihi promitte; & annue,
Aut renue: quoniam non eſt, cur metuas: ut bene ſciam,
Quàm ego inter omnes maximè inhonorata dea ſim.
Eam verò, moleſtè ferens, allicutus eſt auctor tempeſtatum Juppiter.
Perniciosa ſanè res erit, quando me in odium impelles
Junonis, quandocumque me irritabit contumelioſis verbis.
Illa enim etiam temere mecum ſemper inter immortales deas
Contendit, & me dicit in pugnâ Trojanis auxiliari.

Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ἐκ δὲ Ἀχαιοὶ
Τίον ἠμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Θέτις δ', ὡς ἕλετο γούνων,
Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ ἐξερύγουσα καὶ αὖτις.
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, νεῦσόν τε κατάντυσον,
Ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔτοι ἐπὶ δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ὁσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
Τὸν δέ, μέγ' ὀχθήσας, προτέρη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφῄσεις
Ἥρῃ, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ἐν ἀθανάτοισι θέῃσι.
Ἦ δεῖ σοί αὖτως μ' αἰὲν ἐν ἀθανάτοισι δυσπιν
Νεικεῖν, καί τί με φασὶ μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.

CCXCVII. Quo loci dicit: *Tamdiu Trojanis victoriam concede, quoad Achivi filium meum honorent, amplificentque eum honore*; priùs veluti exponit Poëta, quæ poſtea contigerunt. quaſi ſcilicet ad ſtudioſum Græcarum rerum auditorem dicere his verbis velit, non ad extremum uſque

σ ῠζ'. Ὄλι ἐν ἴλῳ, Τόφρα ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, [4] ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ· προεκτίθεται οἷον ὁ Ποιητὴς τὰ ὕστερα, μονονυχὶ λέγων πρὸς τὸ φιλέλληνα

L l 2 ἀκρο-

1. ἕκτειν᾽ ἔ ἄρχουσαν) Hoc fit contra regulam, metro cogente, alioquin omnes eſſent breves, nec locum haberent in heroo, ſeu hexametro. *Salvinus.*

2. αὐτις) Alii αὖθις. Polit.
3. ὀνοδόεις) Joſua Barneſius, ὀνειδόεις. Polit.
4. ὀφέλωσι) l. ὀφέλωσι. Polit.

χήμενος ἐς τὸ ἐμπεφυγὰς, καὶ καινὰ, ὃν ἐκτίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς, λέγων, καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν καὶ τὸ μέσον παρακείμενον. οἷον, Φύω πέφυα. ἀκούω ἀκήκοα. Ἐτυμολογία δὲ τῦ ἐμφῦναι, ὁμοία γὰρ συμφῦναι. Δοκεῖ γὰρ ἐμφῦναι εἶναι, τὸ ἑνὶ ἓν φῦναι, καὶ μίαν οἷον φυὴν τόδέ τι γενέσθαι μετ' ἑτέρου τινὸς ἐν τῷ φερέσθαι δραξάσθαι· ὡς μηδὲ δοκεῖν ἄπτεσθαι, ἀλλὰ προσπεφυκέναι, ἥδιον καὶ φύσιν ἡνῶσθαι, ἢ [1] φύσει εἶναι, κατὰ τὸ, τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασιν.

σ υή. Ὅτι ὁ ζητῶν ἀπὸ τινος, ἢ καταίνεσιν ἀληθῆ, ἢ ἀνάπευσιν, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, Νημερτὲς δή μοι ὑπόσχες, καὶ καλάπευσον, ἢ ἀπόνησαι. Ἔστι δὲ νημερτὲς, τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ ἀληθές. Ὅτι ὀχθῆσαι, τὸ δυσαναπαῦσαι, ἢ πονῆσαι. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος [6] εὐοχθῆναι λέγει, τὸ εὖ καλοῖς κτήμασιν. ἢ καὶ ἄλλως ὀχθῆσαι, τὸ εἰς ὕψος [7] ἐπαῖραι τὸν θυμόν. ὃ δή φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ, [8] Ὑψοῖ δ' ἄρα θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις. Ὄχθος γὰρ, τοπικὴ ἐπαίρεσις. Τὸ γοῦν, μέγ' ὀχθήσας, αὐτὶ τῦ ὑπερλυπηθείς. καὶ τὸ, Ὤχθησαν θεοὶ, αὐτὶ τῦ, ἐδυνασθάνησαν, ἠχθέσθησαν, ἢ ὕψωσαν τὸν θυμόν, ἢ τὸ φόβον. Ἐκ δὲ τῦ Ὁμηρικῦ ὀχθῶν, καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον [9] προσοχθίζειν παρῆκται, καὶ τὸ ἐξ αὐτῦ προσόχθισμα. Ὅτι ἐν τῷ, Ἦ δή λαίγια ἔργα ἔσεται, ὅτέ με ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις ἦε Ἥρᾳ, λαίγια μὲν λέγει τὰ ὀλέθρια· ἐχθοδοπῆσαι δὲ, τὸ ἐχθρανθῆναι. Τὸ δὲ ἐφήσεις

rent, ex regulâ, quam exponit etiam Herodianus his verbis: Cum purum est Præsens, purum quoque simul est Præteritum Medium. Exempli causâ, φύω, *nascor*, *hæreo*, πέφυα. ἀκούω, *audio*, ἀκήκοα. Notatio porrò τῦ ἐμφῦναι, *inhærere*, *innasci*, eadem ferè est, atque τῦ συμφῦναι, *cohærere*. Videtur enim ἐμφῦναι idem esse, atque τὸ εἰς ἓν φῦναι, *in unum coalescere*, & unum aliquid, veluti μίαν φυὴν, *unam eamdemque naturam*, atque alterum quodquam est, fieri, dum illud tenaciter apprehendit. ita ut ne tangere quidem alterum videatur; sed προσπεφυκέναι, *agnatum esse*, videlicet conjunctum, & veluti unum κατὰ φύσιν, *secundùm naturam*, esse factum, vel φύσει, *naturâ*, in altero inesse, secundùm illud: τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι. *capilli insunt*, *sive innascuntur capiti*.

CCXCVIII. Qui ab altero quoquam postulat, ut certò, & sine tergiversatione vel assentiatur, vel dissentiat, perbellè dixerit: *Verè jam mihi promitte*, *& annue*, *aut renue*. Ubi νημερτὲς idem est, atque τὸ μὴ ἡμαρτημένον, *in quo non est commissum erratum*, mendacii causâ; sed est verum. Ὀχθῆσαι est gravatè ferre, vel laborare. Unde & Hesiodus εὐοχθῆναι dicit, rerum opulentiâ laborare. Vel etiam aliter ὀχθῆσαι idem est, atque animum altiùs erigere. quod scilicet dicit Sophocles illis verbis: *Altè autem animum erigit Oedipus in mœroribus*. Ὄχθος enim locus est eminens. Itaque τὸ, μέγ' ὀχθήσας, idem est, atque *dolore valde turgidus*, *supra modum mœstus*. & τὸ, Ὤχθησαν θεοὶ, perinde est, ac si diceret, *ægrè tulerunt dii*, *graviter doluerunt*; *vel sustulerunt animum*, *aut metum auxerunt*. Porrò autem ex hoc Homerico ὀχθῶν, *graviter ferre*, derivatum etiam est apud posteriores auctores τὸ προσοχθίζειν, *offensum esse*, *offendere*, & quod inde est, τὸ προσόχθισμα, *offensa*, *vel offensio*. Quo loci ait: *Pernitiosa sanè facta erunt*, *quandome in odium impellet Junonis*, *sive invisum esse facies Junoni*; λαίγια, dicit *pernitiosa*: ἐχθοδοπῆσαι verò, *invisum esse*, *odio haberi*. At verò τὸ ἐφήσεις idem est, atque

σης

1. αὐξήσειν αὐτὸν κατὰ τὴν τιμήν) Cic. *Idem dies non modò me iniquissimâ invidiâ liberavit*, *sed etiam celeberrimâ Populi Romani gratulatione auxit*. Salvinus.

2. ἢ αὐξήσειν) Ἀναλογώτερον, αὐξήσειν, ut respondeat τῷ ἐξιλάσειν Homerico, & τῷ αὐξήσειν, quod proximè præcedit. *Polit.*

3. τελεύτης) Vide Ælianum Var. hist. de polypo pisce. *Salvin.* Plinius de polypis: *Cetera per brachia velut accessabilis differs*, *hamum quodam adhærescunt*. Polit.

4. ὁμοία τὸ συμφῦναι) lege, ὁμοία τῷ συμφῦναι. Polit.

5. εὖτε ἐπῆναι) Henricus Stephanus videtur maluisse legere, εὖτε ὦ ἔπαι. Verùm hæc lectio non videtur cohærere cum exemplo, quod statim, explicationis causâ, sequitur: τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασιν. Politus.

6. Εὐοχθῶν) Malè nonnulli apud Hesiodum Erg. v. 477. Εὐοχείων legunt pro Εὐοχθείων. quod jam alii adnotarunt. *Polit.*

7. ἐπαῖραι) l. ἐπᾶραι. Polit.

8. Ὑψοῖ δ' ἄρα θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις) Sophocles in Oedipo Tyranno:

Ὑψοῖ γὰρ ἄρα θυμὸν Οἰδίπους ἀγαν
Λύπαισι σκυθείσιν. hoc est, ut explicat Scholiasta, μετεωρίζεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὑπερβαλόντως ὀχθεται. Polit.

9. προσοχθίζειν) in Psalmo προσλαλιᾶτε, *seu Invitatorio*, nonagesimoquarto. Τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ. *Quadraginta annis offensus fui generationi illi*. Salvinus.

εἰς. *Quare abi, ne me irrites.*

Quare tu quidem nunc recede, ne te videat
Juno. Mihi verò hæc erunt curæ, ut perficiam.
Sin minus, age, tibi capite annuam, ut fidem habeas.
Hoc enim a me inter immortales maximum
Signum. Non enim meum revocabile, neque fallax.
Neque irritum, quodcumque capite annuero.
Dixit, & nigris superciliis annuit Saturnius,
Ambrosiaque coma concussa sunt regis
A capite immortali, ac magnum convolvit Olympum.
Sic hi duo, inito consilio, discesserunt. & hæc postea
In mare desiliit profundum a splendido Olympo;
Juppiter autem domum suam. Dii verò simul omnes assurrexerunt
Ex sedibus, sui patris in occursum: neque quisquam sustinuit
Expectare venientem; sed obvii steterunt omnes.
Sic ille ibi resedit in solio, neque eum Juno
Ignoravit. Viderat enim, contulisse cum eo consilia
Argenteorum pedum Thetin, filiam marini senis.
Statim convicii Jovem Saturnium adorta est.

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν γ αὖτις ἀνώϊστος, μή σε νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ', ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ· οὐ γάρ ἐμόν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
Τὼ γ' ὣς βουλεύσαντε, διέτμαγεν· ὃ μὲν ἔπειτα
Εἰς ἅλα δῖαν ἔβαθεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου·
Ζεὺς δὲ εἷν οἴκῳ ἦλθε πατὴρ ἑοῦ· θεοὶ δ' ὁμοῦ πάντες ἀνέσταν
Ἐξ ἑδέων, σεῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μίμνειν ἐπιχάμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
Ὣς ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, τὸν δὲ μὶν Ἥρη
Ἡμένη εἶδε, σύνεσιν, ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίου γερόντος.
Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα.

Rom. p. 144.

CCXCIX. Bona cautaque promiſſio illa eſt: *Quare tu quidem nunc recede, ne te hic, aut ille videat. Mihi verò hæc erunt curæ, ut perficiam.* Ubi Atticum eſt τὸ μελήσεται, *curæ erunt*, ut & ſtatim illud: κεφαλῇ κατανεύσομαι, *capite annuam*. Nam communis dialectus, horum loco, habet, μελήσει, & κατανεύσω. Quod dicit: Εἰ δ', ἄγε, τῷ κεφαλῇ κατανεύσομαι. *Sin minus, age, capite annuam*; ſimile eſt, atque illud: Εἰ δ', ἄγε, μήν πείσομαι. *Sin minus, age, fac periculum*. de quo ſupra dictum eſt. Quod autem Juppiter capite annuat, id maximum eſt τέκμωρ, videlicet terminus, ſeu finis rerum agendarum. Quare ille etiam ſic ait: *Non enim meum eſt revocabile, neque fallax, neque irritum, quodcumque capite annuero*. Atque hæc verba apta ſunt, & congruentia illuſtri magnoque viro, qui aliquid polliceatur. Homini autem de trivio univerſa hæc oratio nequaquam convenit. Tres enim quum ſint cauſsæ, cur unus aliquis ſuis non ſtet promiſſis, fraus, pœnitentia, imbecillitas; fieri quidem poteſt, ut homines de vulgo verbis minimè fallacibus ac fraudulentis inter promittendum utantur; neque eorum etiam ſermo ſit παλιάγρετος, *revocabilis*, hoc eſt, ἀνάπαλιν ἀγορεύμενος, *talis*,

σ λθ'. Ὅτι ἀγαθῆς εὐλαβῆς ὑποχέσεως ἦν, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόϊχε, μή σε νοήσῃ ὁ δῖος. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω. Ἀπικὸν δὲ τὸ μελήσεται, καθὰ εὐθὺς καὶ τὸ, κεφαλῇ κατανεύσομαι. Τὰ δὲ κοινὰ τούτων ἐστὶ, μελήσει, καὶ κατανεύσω. Ὅτι τὸ, Εἰ δ', ἄγε, τῇ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Εἰ δ', ἄγε, μὴν πείσομαι. ἢ δὲ παροιμία. Τὸ δὲ κατανεῦσαι τῇ κεφαλῇ τὸ Διός, μέγιστον ἦν τέκμωρ, ἤτοι τέλος πράξεων. Διὸ καὶ φησὶν ἐ- *Bas. p. 109.*
κῆνος, ὅτι, ἃ γὰ ἐμὸν παλιάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Ὁ δὲ λόγος, οἰκῆος ἐνδόξῳ προσώπῳ μεγάλῳ ὑποχομένῳ. Εὐτελῆ δέ τινι ἃ προσήκει ὁ λόγος ἔσας. Τριῶν γὰ ὄντων, δι' ἃς τις ἂ ποιῇ τὸ ὑποχημένον, ἀπάτης, μεταμελείας, ἀδυναμίας, ἀπαράληλος μὲν ἂν ἐξ ἀνάγκης ἔσαι τοῖς εὐτελέσιν ὁ λόγος τῆς ὑποχέσεως, ἀλλ' οὐδὲ παλιάγρετος, ὅ ἐστιν, ἐκ μεταμέλειᾳ ἀνάπαλιν ἀγη-

1. ἀνιδεπτάσις) Profertur δὲ ſine accentu, Græcam vulgatam ſcripturam redolet. namque non eſt ea particula enclitica. Sic ſcribere ἀνιδεπτάσις, pro ἐπὶ δὲ τάσις, novum eſt. ſicut ſcribendum φὼς τάσις, non φωστάσις. Euſtathius ſic ſolet ἀντιπτολὺ. pro ὡς ἐπὶ πολύ. Salvinus.

2. φωτίσσων ἢ ἰριθίζω) Radicem, & primitivum verbi ἰριθίζω, intelligi vult verbum ἰριθίω, vel ἰρίθω potius, cujus tempus eſt ἰρίθησιν. hoc eſt, ἰριθῶ. Salvinus.

3. αὖτις) Ita Euſtathius. Vulgò αὖθις. Polit.

4. τῷ κεφαλῇ) Homerus, ni κεφαλῇ. Polit.

τὸ ἦτορ κέκρικεν. Ἡ δὲ ἀλληγορία ὅλω τῷ Διὸς κατάνευσιν, ὡς ᾧ ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ ἠρήσεται, σημεῖον ἴνδαι οὐρανίων ἔκφανσιν βέλεμναι εἶναι, οἷον δι' ἀέρων κινήσεως, ἢ ἀστραπῶν, ἢ βροντῶν, ἢ ᾧ οἰωνῶν, δι' ὧν ὁ αὐτὸς, ᾧ κορυφαῖος Ζεὺς δοκῇ τοῖς κάτω τὰ μέλλοντα ὑποσημαίνεσθαι, ᾧ καλανεύειν οἷον ἐπὶ τῇ ἐκβάσει αὐτῶν. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ, ᾗ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπαλπλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητον. ᾧ οὕτω φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι διὰ μὲν τοῦ, ᾗ παλινάγρετον, δηλοῖ, ὡς βεβαιός ἐστι· διὰ δὲ τοῦ, οὐδ' ἀπαλπλὸν, ἐμφαίνει, ὅτι ᾧ φιλαλήθης ἐστί· διὰ δὲ τοῦ, οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι ᾧ τελεσιουργός ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ, ᾗ γὰρ ἐμὸν, λείπει τὸ, ἔπος, [2] ἢ τι τοιοῦτον. ὡς ᾧ ἐν τῷ, κεφαλῇσιν Διὸς Κρονίωνα [3] προσῆπε, λείπει τὸ, ἔπεσιν. Ὅρα δὲ, ὅτι, ὥσπερ ἀνωτέρω τὸ, μελήσει μελήσεται ἦπερ, οὕτω ᾧ τὸ, κατανεύω, ᾧ παθητικῶς ἔφη κατανεύσεται. Τῷ δὲ καλανεύσω ἀκόλουθον μετ' ὀλίγα τεθὲν ᾧ τὸ νεῦσεν, ὑμὴν νεύσατο.

τά. Ὅτι παῖλα ὑπολυτόμενος ἄρισα ὁ Ποιητὴς, παραφαίνει ᾧ, οἵας ἂν ὦσιν αἱ καλαὶ ὀφρύες, λέγων· κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ὁ μυθικὸς δηλαδὴ Ζεὺς, ὡς τοιούτων ὄσων τῷ καλῶν ὀφρύων. Τῷ μέντοι ἀλληγορουμένῳ Διΐ, ᾗ τοιαῦται ἂν ἦεν ὀφρύες. Τὰς δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῷ τρίχας, ᾗ φησιν, οἷα χρώματος ἦσαν, ἀλλὰ ἀρκεῖται μόνον ἡσῶν αὐτὰς, θείας θρίχας, ἐν ᾗ, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τῆς Ὁμηρικῶν κυανέων ὀφρύων ἐκέρδησέ τις τὸ ἠτεῖν [4] ὀφρύων νέφωσιν, ὅλω σκυθρωπότητα. Ἔχει δ' ὧν πάντως νεφώσιας ὀφρύων ἀλληγορικῶς ᾧ ὁ ἀὴρ

CCCI. Omnia quum præstantissimè designet, atque informet Poëta, demonstrat etiam, cujusmodi esse debeant pulchra supercilia, ubi Saturnium ait cæruleis, sive nigrantibus superciliis annuisse. videlicet Jovem illum fabulosum. perinde quasi hujuscemodi sint pulchra supercilia. Quamquam Jovi, qui per allegoriam significatur, talia supercilia esse nequeant. Verùm de capillis ejus capitis, non declarat, quo essent colore; sed satis habet, eos tantummodo, *divinas comas* vocare, ubi sic ait: *Ambrosiæque comæ commotæ sunt regis*. Velim autem, observes, ut ex Homericis hisce cæruleis nigrantibusque superciliis illud commodi quidam reportaverit, ut tetricam vultus severitatem, superciliorum nubem, sive obducta nubibus supercilia appellaret. Quin etiam allegoricè Juppiter, qui aërem significat, verè habere potest obducta nubibus supercilia, quando ipse

1. εἰδάνται ᾧ κραδίη) Homerus: εἰδάνται κραδίη. Polit. Hoc. *bile tumet jecur*. Salvin.
2. ἢ τι τοιοῦτον) Ι. ἢ τι τοιοῦτον. Polit.
3. προσῆπε) Vulgata Homeri lectio, προσηύδα. Polit.
4. ὀφρύων νέφωσιν) Sic ὀφρύων νέφος dicitur Euripidi in Hippolyto. Inde σκυτεύς, cujus supercilia mœroris nube obducantur. ideſt, ut exponunt Scholiastæ, συγκὺς, κατηφὴς. Ab eadem metaphorâ Horatius: *Deme supercilio nubem*. Ideo rectè de superciliis Plinius: *supercilia homini & pariter, & alternè mobilia, & in iis pars animi*. Politus.

habeat.

CCCII. Præterea, quo loci dicit: *cæruleis nigrantibuſque ſupercilliis*; a parte totum caput intelligitur, per ſynecdochen, & ſyllepſin, ut ajunt Grammatici, eo quòd ſimul accipiatur, & comprehendatur, videlicet in ſupercilliis totum ſimul caput intelligatur. quod quidem proprium eſt ſynecdoches, ſive ſyllepſeos, ut paſſim videbitur. Quocirca etiam ait, ambroſias comas commotas fuiſſe. Non enim, ſi mota tantùm fuiſſent ſupercilia, capilli ſimul commoti fuiſſent. Ceterùm ὀφρύες, *ſupercilia*, dicuntur etiam per tropum certæ quædam in montibus eminentiæ, ſeu tumuli, ut poſtea luculentè patet in Bœotiâ. Eam autem, quam ſupra notavimus, cognationem litterarum φ, & π, manifeſtam etiam facit τὸ, φύγελα, *Phygella*, ut, honeſtatis cauſsâ, efferre hanc vocem vulgus conſuevit, ex Πύγελα, *Pygella*. Affertur etiam hoc loci hiſtoria de Euphranore, qui, quum Athenis duodecim deos pingeret, & ambigeret, quodnam exemplar in exprimendo Jove imitaretur, ad ludum litterarium acceſſit, auditiſque his verſibus a magiſtro: *Ambroſiaque comæ*, &c. exemplum jam ſeſe habere dixit; reverſuſque, Jovem delineavit. Nonnulli pariter narrant, Phidiam ſtatuarium ex his duobus verſibus formam accepiſſe effingendi Jovis Olympiaci, qui ita ſe inflecteret. Quin & Geographus

τὴ ἔχει τὼ δ' ὀφθαλμόν.

τβ'. Ἐν δὲ τῷ, κυανέαις ἐπ' ὀφρύσιν, ἡ ὅλη νοῆται κεφαλὴ ἀπὸ μέρους συνεκδοχικῶς, καὶ καλὰ σύλληψιν, ὡς οἱ Τεχνικοὶ φασι, διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι, καὶ συλλαμβάνεσθαι, ἤγουν συνεπονεῖσθαι τὰς ὀφρῦσι τῷ ὅλῳ κεφαλῷ. ὅπερ ἐστὶν ἴδιον συνεκδοχῆς, ἥτοι συλλήψεως, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. Διὸ καὶ φησίν· ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπερρώσαντο. Οὐ γὰρ ἂν, μόνων κινηθεισῶν τῶν ὀφρύων, αἱ χαῖται συνεκινήθησαν. Οἱ δὲ ὀφρύες λέγονται τροπικῶς καὶ ποιαί τινες ἐξοχαὶ ὀρειναί, ἡ Βοιωτία καλῶς δηλώσει. Τὸ δὲ ἀνωλέρω ῥηθῆναι συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ π, δηλοῖ καὶ τὸ Φύγελλα, [4] ἰδιωτισμὸν εὐφημότερον, ἐκ τοῦ Πύγελλα. Φέρεται δὲ ἐντεῦθεν [5] ἱστορία, ὅτι Εὐφράνωρ Ἀθήνησι γράφων τοὺς δώδεκα θεούς, καὶ ἀπορῶν, ποῖον οἷον ἀρχέτυπον γράψει τοῦ Διός, παρήν ἐν διδασκάλῳ, καὶ ἀκούσας τῶν ἐπῶν τούτων, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται, καὶ τὰ ἑξῆς· ἔφη, ὡς ἤδη ἔχει τὸ ἀρχέτυπον, καὶ ἀπιὼν ἔγραψεν. Οἱ δέ φασιν, ὅτι ἀπὸ τούτων τῶν δύο στίχων ὁρμηθεὶς Φειδίας ὁ ἀγαλματοποιὸς, ἐποίησε τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, οὕτω καμ-

πτό-

1. αἰσιόν τι) Legebam aliquando, ἀναιτιόν τι, vel παραίτιόν τι. Polit.

Sed ſuſtineri poteſt τὸ αἴσιον Euſtathii. quum ſit ab αἶσα, *ſors*, quæ vel bona, vel mala eſt. unde αἶσα κακή. *mala ſors*. licet exempla fere ſemper in bonam partem accipiant. *Salvin.*

2. γίνεται) f. γίνεντο. Polit.

3. αἴτιον) ſeu αἴτιον. Polit.

4. ἰδιωτισμὸν εὐφημότερον, ἐκ τοῦ Πύγελλα) ad evitandum κακόφωνον nominis, πυγῆς. Apud Latinos *Trophasm*, id, quod Græcis τρόπαιον. Salvinus.

ἰδιωτισμὸν εὐφημότερον, ἐκ τοῦ Πύγελλα) Suidas: Πύγελλα, τόπος, ἐκ τοῦ ἡμῖν λεγόμενος Φύγελλα. Eadem, Πύγελλα cum ſimplici λ, urbs Jonica, eidem Suidæ, Straboni, Stephano, Harpocrationi, Etymologo, Xenophonti, *Pygela portus* Livio, ἀπὸ τῆς πυγῆς, ut ex Theopompo refert Harpocratio: ἐπωδὸν τῇ μετὰ Ἀγαμήστορός τινος διὰ τέτου ἡ περὶ τὰς πυγὰς, ἐπωδὸν κατέμαθον. Quam turpis appellationis cauſſam aſſerunt etiam Strabo, Suidas, Etymologus. Sed, quum deinde locus εὐφημότερον dici cœperit Φύγελλα, patet hinc error Plinii, & Pomponii Melæ, qui *Phygela* dicta volunt a fugitivis. Plinii verba ſunt l. 5. c. 29. *Regio omnibus Jonibus ſacra, & ideo Panionia appellata. Juxta a fugitivis conditum, uti nomen indicio eſt, Phygela fuit, & Marathęſium oppidum.* Et Melæ l. 1. c. 17. *Ibi a fugitivis, ut ajunt, condita (nomen fama annuit) Phygela.* Politus.

5. ἱστορία, ὅτι Εὐφράνωρ) Hiſtoria eſt apud Valerium Maximum. *Salvin.*

Hiſtoria apud Valerium Maximum de Euphranore, alia eſt l. 8. c. 12. *Nam, quum Athenis XII. deos pingeret, Neptuni imaginem, quam paterat, excellentiſſimis maxillaris coloribus complexus eſt, perinde ac Jovis aliquantò auguſtiorem repræſentaturus. Sed omni impetu cogitationis in ſuperiori opere abſumpto, poſteriores ejus conatus aſſurgere, quò tendebant, nequiverunt.* Duodecim dii ab Euphranore picti memorantur etiam Pauſaniæ Atticis c. 3. & Plinio l. 35. c. 11. *Politus.*

νησεων, καὶ ἐποίαν σωματικωτέραν. Ως γὰρ ἐν

Βας. p. 110. τοῖς κάτω μέγα σῶμα κινήμενον σαλεύσοι ἄν ποτε τὸ ὑποκείμενον, ὥτω δῆθεν ὁ ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω χεισέται. Διὸ ὁ Ἥρα ἐν ἰοῖς ἑξῆς [4] σεισαμένη ἐν τῷ θρόνῳ, μέγαν ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, ὡς ἐκεῖ φανήσεται. ὁ ἄλλα δὲ ὅμοια ῥηθήσεται. Καὶ εὐδοκιμεῖ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ Ποιητὴς, ἀναλόγως τοῖς προσώποις πλάττων τὰ τῶν ἔργων ἀποτελέσματα. Τὸ δὲ ἐλέλιξεν, ἐσαγνῦται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὡς τῷ τάχει, ὁ τῷ λέγω, ὁ ἀπροσκόπως ἢ ἐκφωνήσεως τῶν συλλαβῶν, δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως, καθὰ ὁ ἀλλαχόθι φανήσεται. Πολλαχῶς γὰρ ὁ Ποιητὴς, ἢ τραχύνει, ἢ λειαίνει τὰς λέξεις, ὁ τινὶ αὐτῶν συνήκειν, ἐπίτηδες, ἀναλόγως τοῖς φραζομένοις πράγμασιν. Ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ ἰσῶ ἰσήσω, ὁ κράτει ἰώσω, ὁ πλεονασμῷ τοῦ κ', γνώσκω, προτίθεται καταρχὰς τὸ γ', ὁ [5] γίνεται γιγνώσκω, ὁ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γιγνώσκω, κατὰ δὲ ὅμοιον πλεονασμὸν ὁ τὸ γίνεται ποιεῖται γίνεται, ὁ ἡ σύνεσις ξύγεσις, ὃ δηλοῖ συγγιώμην, ὁ ὁ δοῦπος γδοῦπος, ὅθεν ὁ ῥῆμα γδουπῶ γδουπήσω ἐν τοῖς ἑξῆς· ἔστι δὲ ὁ ἐρίγδουπος, ὥσπερ ὁ γνόφος παρὰ τὸ νέφω· ὥτω ὁ τὸ μὴ ἰσᾶν ἀγνοεῖν. αὐτὸ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ι', ὁ ἀγνοιᾶν λέγεται πρὸς εὐχρηςίαν μέτρου. οἷον, οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν.

τδ'. Ὅτι ἡ ὁ ἄλλομαι δασύνεται, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ· ἀλλὰ τὸ ἅλτο ψιλοῦται. τάχα μὲν ὁ ὡς Αἰολικὸν, μάλιστα δὲ, καὶ τὰς παλαιὰς, διὰ τὴν τοῦ τ' ἐπιφοράν. Τὸ γὰρ ἀ λῆγον εἰς λ', ἑπαγομένου εἰς τὴν τ τρίτης συζυγίας συμφώνων,

to magno corpore, facilè inde aliquando concutitur, ac commovetur alterum corpus, quod subjectum est, ac suppositum; ita certè & in superis continget. Quare etiam infra Juno, quum sese in solio movisset, vel concussisset, magnum convoluit Olympum, ut illic videbitur. Sicuti & alia hujus generis exempla commemorabuntur. Atque in hoc etiam exemplorum genere magnam laudem obtinet Poëta, quippe qui, pro personarum ratione, eventa rerum comminiscatur. Porrò τὸ ἐλέλιξε, *convolvit*, *contorsit*, *circumegit*, a veteribus laudatur, eo quòd velocitate ipsâ, lævitateque, & proferendarum citra ullum impedimentum syllabarum facilitate, velocitatem declaret motus illius cœlestis, ut alibi quoque perspiciemus. Sæpe enim de industriâ Poëta voces, &, quæ ex iis componuntur, vocabula, vel asperiori, vel læviori sono esse facit, prout exigit ratio rerum, quæ narrantur. Quemadmodum in ἰσῶ, *intelligo*, ἰσήσω, *intelligam*, per crasin ἰώσω, &, pleonasmo τοῦ κ', γνώσκω, *nosco*, præponitur a principio τὸ γ', & fit γνώσκω, & per reduplicationem γιγνώσκω, *agnosco*; ac simili etiam pleonasmo, τὸ γίνεται, *est*, *vel nascitur*, fit γίνεται, itemque ἡ σύνεσις, ξύγεσις, quod significat *conscientiam*; & ὁ δοῦπος, *fragor*, *vel sonus*, γδοῦπος, unde infra verbum γδουπῶ, γδουπήσω, *fragorem edo*, *edam*; nec non est ἐρίγδουπος, *valde sonans*, sicuti & γνόφος, *caligo*, a νέφω, *fluo*, *sive irrigo*: sic etiam τὸ, μὴ ἰσᾶν, *non intelligere*, *minimè noscere*, fit ἀγνοεῖν, *ignorare*. Quod per pleonasmum τοῦ ι', dicitur quoque ἀγνοιᾶν, ut accommodatum sit metro, secundùm illud: οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν. *neque eum Juno ignoravit*.

CCCIV. Etsi denatur ἅλλομαι, quod significat *salio*; tamen tenuatur τὸ ἅλτο, *saliit*, fortasse quia est Æolicum; sed maximè, secundùm antiquos, ob sequens τ. Nam τὸ α definens in λ, sequente unâ ex Consonantibus tertiæ Conjugationis, videlicet

1. ὁ Φειδίας) Macrobius: *Phidias quum Jovem Olympium fingeret, interrogatus, de quo exemplo divinam imitaretur effigiem, respondit, archetypum Jovis in his se tribus Homeri versibus invenisse.* Polit.

2. ἄκνηθεν χεῖσεν ἀπειρεσίη ὑπερδὰς ὀρεσσι) In vulgato Strabone l. 8. aliter lego: ἀκτέμονα ὑ κεῖσε τε τὸ ἀπειρὸ ὑ ὀρεσσι. quasi scilicet vertice culmen contingeret. Item paullò post pro, κεσμίως ὠρται, lego in Strabone, κεμφῶς δ' ὠρται. Polit.

3. τὸ ἐπιῤῥόασαν) Ἀπὸ τ῀ ῥέω, *fluo*, ῥόῳ. ῥᾶς, *fluxus*. & hinc ῥώω. *fluo*, *concutior*. Salvin.

4. σεισαμένη ἐν τῷ θρόνῳ, μέγαν ἐλέλιξεν Ὄλυμπον) Homerus: Σείσασα δ' αὐτὴ θρόνῳ, ἐλέλιξε ὄ μακρὸν Ὄλυμπον. Strabo pro Σείσασα, legit Εἴσασα. Politus.

5. γίνεται γνώσκω) Sic Latinis *nosco*; *ignosco*, *cognosco*: *natus*, *gnatus*. Virg. Æn. 4. *Nec dulces gnatos, Veneris nec præmia nosti*. & alibi. *Salvin.*

quod narrat, quomodo ſcilicet, ad regis adventum, familiares ejus ſedentes, ἀνίσησαν, *aſſurrexerint*. ad cujus exemplum poſitum eſt in libro ϛ' τὸ ἐσανήσασαν, *poſtea aſſurrexerunt*. Atque id nunc aliâ phraſi effert, dum ait: *neque unus quiſquam ſuſtinuit expectare venientem*. Et rurſus: *ſed obvii ſteterunt omnes*. Nam etiam nunc eumdem iterat ſermonem, ut hanc ipſam diſciplinam per epimonen inſidere in animo faciat auditorum. Hinc Laconibus lex, ut juvenes ſenioribus aſſurgerent. Vide autem, quomodo primitus uſurparetur vox illa, ἐσανίσασθαι, *aſſurgere*. Priſcis enim olim temporibus ſignificabat, *honoris cauſsâ aſſurgere*. Verùm poſtea, bellandi pugnandique ſenſu, hæc vox uſurpata, ſcilicet τὸ ἐσανίσασθαι, *inſurgere*, *impetum facere*, *ſeditionem movere*, itemque ἡ ἐσανάστασις, *aggreſſio*, *impetus*, *rebellio*. ubi præpoſitio ἐπὶ ſignificat *adverſus*, *vel contra*, ut apud Euripidem, cum ait: ἦκες ἐφ' ἡμᾶς. *venis contra nos*; & apud Æſchylum, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. *Septem ad Thebas*. videlicet *contra Thebas*. ita ut apud poſteriores auctores τὸ ἐσανίσασθαι, perinde ſeſe habeat, atque τὸ κατεξανίσασθαι, *contra aliquem inſurgere*. Deinde tu, velim, obſerves, ut τὸ, οὐδέ τις ἕτλη μῆναι ἐσερχόμενον, *neque unus quiſquam ſuſtinuit expectare venientem*, quum obſcurè dictum id ſit (poteſt enim, veluti ambigua, ancepſque ſententia, dici etiam aliquando de fortiſſimo viro, quem nemo quiſquam poteſt irruentem ſuſtinere) explicari neceſſario debuerit ſequentibus verbis: *ſed obvii ſteterunt omnes*. Quamquam id ipſum liceat etiam interdum, pro loco & tempore, aliter uſurpare de interritis intrepidiſque hominibus, qui, inſtante

ἄρχοντος ἐσερχομένου, εἰ μὴ αὐτὸν καθημένοι, ἀνέστησαν. ᾧ ἔοικε τὸ ἐσανέστησαν, ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ κίμενον. Τοῦτο δὲ τῶν ἄλλως φράζων, φησίν· οὐδέ τις ἔτλη μῆναι ἐσερχόμενον. ἡ πάλιν· ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες. [1] Παλιλλογῶ γὰρ ἡ τῶν, ἐγκαθίζων δι' ἐπιμονῆς τῇ ψυχῇ τῶν ἀκροατῶν τὸ παίδευσιν. Ἐντεῦθεν τοῖς Λάκωσι νόμος, [2] ἐσανίσασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. Ὅρα δὲ τὸ ἀρχαϊκὸν τῆς λέξεως τοῦ ἐσανίσασθαι. Πάλαι μὲν γάρ ποτε, τὸ ἐπὶ λιμῆν ἀνίσασθαι ἐδήλου· ὕστερον δὲ, μάχιμος ἡ λέξις τοῦ ἐσανίσασθαι, ἡ τῆς ἐσαναστάσεως, τῆς ἐπὶ προθέσεως ἢ κατὰ δηλότης, ὡς ἡ ἐν ᾗ, ἦκες ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ. ἡ [3] Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ. ἦγεν κατὰ Θηβῶν· ὡς ἦναι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ ἐσανίσασθαι ὅμοιον τῷ κατεξανίσασθαι. Σημήωσαι δὲ, ὅτι τὸ, οὐδέ τις ἔτλη μῆναι ἐσερχόμενον, ἀταφὲς ἂν (δύναται γάρ ποτε, ὡς ὁμώνυμος, ἡ ἀμφίβολος εἶναι, λεχθῆναι ἡ ἐπὶ ἀρίστου, ὃν οὐδεὶς δύναται τλῶναι ἐπιόντα) διεσαφήθη ἀναγκαίως διὰ τοῦ, ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες. Ἔστι δὲ ἄλλως ἡ αὐτὸ ἦσθαι ποτε, κατὰ καιρὸν, ἐπὶ ἀνδρῶν ἀφόβων, οἳ, κινδύνου ἐφεστῶτος, ἡ φεύ-

te

γω-

M m

1. Ἄλλως) Martialis tamen in Apophoretis. *Quid prosunt ſtulto fortes habere lacerti?* Citatur cum h. *Salvianus*.

Alii tamen *altere*, & *alteres*, apud Martialem legunt ſine adſpiratione. Sic *alterer*, & *altere* duo Mediceï Codices, quos conſului, & tertius Caroli Thomæ Strozzæ. Magno urbi noſtræ ornamento a copiâ, ac præſtantiâ librorum eſt Caroli hujus Thomæ bibliotheca: cujus filius, Alexander Strozza, elegantiſſimus, & modeſtiſſimus juvenis, ita in bonarum Litterarum, veterumque ſcriptorum ſtudio aſſiduus eſt, ac diligens, ut, plurium jam linguarum, & præſertim linguæ Græcæ, totiuſque Romanæ, ac Græcæ antiquitatis cognitionem non vulgarem adeptus, exemplo eſſe poſſit civibus Florentinis ad omne genus eruditionis. *Politus*.

2. ἐσὰν αἰνὶς ἑλλῶν) lege, ἐλλίδα. Polit.
quaſi a recto ἄλς declinaretur. *Salvius*.

3. σὺν, πὶ σὺν ἵπποις) Tibullus. *Dum ſidera tellus*, &c. *dum vehet amnis aquas*. Salvius.

4. Ἐνταῦθα μὲν τὸ Διὶ ἀναχάντι θεοὶ ἅμα πάντες ἵποιτο) Mira Euſtathii oſcitantia. Supra verſu 414 cum iret Juppiter ad Æthiopas, θεοὶ ἅμα πάντες ἵποντο. Hic verò non abruntem Jovem ſecuti ſunt dii; ſed redeunti domum, ex ſedibus in occurſum aſſurrexerunt: ἅμα πάντες ἀνίστην δὲ ἰόντι, σὺν παῖδες ἀνακτί. Politus.

5. Παλιλλογῶ) l. Παλιλλογῶ. Polit.

6. ἐσανίσασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις) Satyricas: *ſi quis vetulo non aſſurrexerit*. Salvius.

7. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας) Æſchyli hæc Tragœdia inſcripta alibi legitur, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Sic autem inſcribitur ex veteri Scholiaſta, διὰ τὸ ἑπτὰ στρατηγοὺς συλλέξαι τὰς πύλας ἐπὶ Θηβῶν. Politus.

τῆ ἐσωτέρω, μελανά τε, καὶ ὑπόστα πόντον λέγει. Σωματικῶς δὲ, κατὰ μῦθον, ἀργυρόπεζα, ἡ λαμπράπους, ὁποῖά τις ἐστὶ καὶ ἡ καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ, ἁβρὸν βαίνουσα καλλεύκῳ ποδί. Τινὲς δὲ πέζαν εἰλῆθα τοῦσι, κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τῆ ἱματίῳ ὄντα κάτω ἑρμάτι· ἵνα ᾖ ἡ ἀργυρόπεζα, ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤρας τῆ ἱματίῳ ἔχουσα.

grum pontum, & vineo præditum colore appellet. Verùm, si id de corpore, juxta fabulam, intelligitur; ἀργυρόπεζα eadem est, ac quæ pedibus est splendidis, ac nitentibus. cujusmodi etiam est ἡ καλλίσφυρος, *quæ pulchros habet pedes*, & quæ apud Euripidem *molliter incedit candido admodum pede*. Nonnulli tamen πέζαν hoc loci, ornamentum quoddam esse putant ad oram imæ partis vestimenti: ita ut ἀργυρόπεζα sit, quæ circa vestis oras splendidum nitidumque ornamentum habet.

Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν συνεβήσατο βουλάς; 540
Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ὅτε σέθεν ἄνευθε νοήσῃ,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τι πώ μοι
Πρόφρων πίτνασας ἐπέων ἔπος, ὅττι νοήσας.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε·
Ἦρη, μὴ δὴ πάντας ἐμὰς ἐπιίστιο μήδεα 545
Εἰδήσειν, χαλεπή τοι ἔσεαι, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Βας. p. 111. Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιοικὲς ἀκούειν, ὄτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρίτερος τάδ' ἀνὴρ, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπόνοσφι θεῶν ἐθέλοισι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλμα. 550
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρη.

Quis rursus deorum, dolose, tecum contulit consilia?
Semper tibi gratum est, cum a me seorsum versaris,
Initis clam consiliis, decernens; neque ullum adhuc mihi
Promptus sustinuisti exponere consilium, quodcumque cogitaveris.
Huic respondit deinde pater hominumque, deorumque:
Juno, ne omnia mea speres consilia
Te fesuturam. difficilia tibi erunt, uxor licet sis.
Sed quod quidem par est te audire, nemo poterit,
Neque deorum prior hoc sciet, neque hominum.
Quidquid autem ego seorsum a diis velim cogitare,
Ne tu hæc singula scisciteris, neque ferunteris.
Huic respondit postea magnis oculis prædita veneranda Juno.

τζ'. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ σαφέστατα ὁ Ποιητὴς, ὡς πολλάκις τις, διά τι πάθος ψυχῆς, ἐρωτᾷ καὶ περὶ ἃ ἀκριβῶς οἶδεν. ἡ Ἥρα γὰρ, οὐκ ἀγνοῦσα, ὅτι συνεφράσατο βουλὰς ἡ Θέτις τῷ Διὶ, ὅμως ἐρωτᾷ. Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλάς; ὁ δὴ σκῶμμά ἐστι δολίῳ ἀνδρός. Οὔκουν ἀεὶ διὰ μάθησιν ἐρωτᾷ τις· ἀλλ' οὐδὲ διὰ μόνῳ παραμυθίαν τῶ ἐρωλομένῳ, ὡς ἡ Θέτις τὸν ἑὸν Ἀχιλλέα πρώτησεν· ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ ἔλεγχον, καὶ διὰ θυμόν. Ὅτι πρὸς φίλον κρυπτόμενον ἄπωσις ἂν τὸ, Αἰεί σοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἑόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα, δικαζέμεν· οὐδέ τι πώ μοι Πρόφρων πίλλικας ἐπέων ἔπος, ὅττι νοήσας. Καὶ ὅτε ἐνταῦθα, ὅτι [3] τὸ νόσφιν ἑόντα, καὶ τὶ φρονέοντα, ἡ πρὸς τὸ

Rom. p. 147.

CCCVII. Et hoc loci manifestissimè ostendit Poëta, sæpe usu venire, ut unus aliquis, ex perturbatione quadam animi, illud etiam scisciteur, cujus certam exploratamque notitiam habet. Juno enim, etsi Thetidem contulisse cum Jove consilia minimè ignoret; attamen sic interrogat: *Quis rursus tecum, dolose, deorum contulit consilia?* Quæ utique falsa irrisio est hominis fraudulenti. Non ergo semper discendi caussâ, quis interrogat; neque ut consolationem tantummodò ei afferat, quem interrogat, quemadmodum Thetis interrogavit filium suum Achillem: verùm etiam aliquando, redarguendi caussâ, atque ex irâ. Ad amicum, qui mentem suam celet, atque occultet, jure ita dixeris: *Semper tibi placet, a me seorsum versantem, clandestina consilia agitantem statuere; neque ullum adhuc mihi promptus sustinuisti declarare consilium, quod cogitaveris.* Et vide hoc loci, ut τὸ νόσφιν ἑόντα, *seorsum versantem*, & τὶ φρονέοντα, *co-*

gi-

1. ἀντίος ἰέσθω) Virg. *Tu, ne cede malis, sed contra audentior ito.* Salvin.

2. ἐξεράζειν) Phrasis Scripturæ: *Eructavit cor meum verbum bonum.* Sed de Homero, quem vomentem pinxit Galaton, cœnaque ejus reliquias lambentes Poëtas, videndas est Ælianus Var. hist. l. 13. cap. 22. *Salvinus.*

3. τὸ νόσφιν) lege, τὸ, νόσφιν ἑόντα. Polit.

τα, ἡ κρυπτάδια φρονέοντα. *gratum tibi ſemper eſt, ſtatuere te ſeorſum verſantem, & occulta conſilia agitantem.* Ceterùm τὸ, ἄσσω νόσφιν, *ſeorſum, procul a*, pleonaſmum habet præpoſitionis, ut ſit etiam in aliis *locis*. Deinde τὸ κρυπτάδια, *occulta*, ſimiliter ſeſe habet, atque τὸ ἀμφάδια, quod ſignificat *manifeſta*. Δικάζειν porrò dicit, cum auctoritate, & pro regio more conſtituere, ac decernere. At verò τὸ, σώ μοι, *dum, adhuc mihi*, acuitur, eo quòd accentu ſit inclinato, quemadmodum manifeſtum facit τὸ οὔπω, *nondum*; & τὸ, Ἐσθλὸν δ' εἴ τί τι σω εἴπας. *Boni autem nihil adhuc dixiſti*. & τὸ, Οὐ γὰρ πω τοίους ἀνέρας ἴδον. *Nondum enim tales viros vidi*. Quæ enim inclinata ſunt vocabula, ſi accentum umquam ſortiuntur, acutum eum habent, ut φημί σοι. *dico tibi*. σοί φημι. *tibi dico*. aliaque hujuſmodi. Quare & τὸ πώ ποτε, *umquam*, merito effertur per accentum acutum, ſicuti etiam τὸ πάμπαν. *baudquaquam*. Qui enim id circumflectunt, rationem vix poſſunt reddere, qua ſe tueantur. Quod enim non circumflectitur ſimplex, quomodo circumflectetur, poſtquam in compoſitionem venerit? Quod autem ſequitur, ἀσσον ἔπος, *dicere dictum, ſive conſilium exponere*, ſicuti etiam τὸ ἔπας ἔπω-, *dictum dixiſti*, tropus eſt etymologiæ. Nam ex ἀσσον, *dicere*, fit τὸ ἔπω-, *dictum, ſeu verbum*.

CCCIX. Juppiter alibi generatim, ac ſimpliciter dictus eſt pater, propter vim fœcundam, ac genitalem aëris. Verùm hoc loci, *pater hominumque, deorumque*. videlicet rector, ac moderator, non modò elementorum, atque aſtrorum, & universè earum omnium rerum, quæ divinitatem præ ſe ferunt; ſed etiam ἀνδρῶν, *virorum*. hoc eſt, *hominum*, tamquam a parte. Ab hominibus autem, quod eſt nobiliſſimum, ac præſtantiſſimum genus, ad alias res pariter porrigitur, ac tranſit ſignificatio. Ceterùm fabula patrem deorum atque hominum aliâ ratione Jovem appellat, quatenus, ut ſunt figmenta Homeri, deo-

ζειν σε νόσφιν ἐόντα, ἡ κρυπτάδια φρονέοντα. Τὸ δὲ ἄσσο νόσφιν, πλεονασμὸν ἔχει τῆς προθέσεως, ὡς ἡ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. Τὸ δὲ κρυπτάδια, ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὸ ἀμφάδια, ὃ δηλοῖ τὰ φανερά. Δικάζειν δὲ λέγει, τὸ σεμνῶς, ἡ βασιλικῶς οἰκονομεῖν, ἡ ἐπικρίνειν. Τὸ δὲ σώ μοι, ὀξύτονον, ὡς ἐγκλινόμενον, καθὰ δηλοῖ ἡ τὸ οὔπω, ἡ τὸ, Ἐσθλὸν δ' εἴ τί πω εἴπας. ἡ τὸ, Οὐ γάρ πω τοίους ἀνέρας ἴδον. Τὰ γὰρ ἐγκλινόμενα, ἅ ποτε τύχῃ κλησιονομήσουσιν, ὀξύνουσιν αὐτὸν ἔχουσιν. οἷον, φημί σοι, σοί φημι. ἡ τὰ ὅμοια. Διὸ ἡ τὸ πώποτε καλῶς δι' ὀξείας ἐκφέρεται τάσεως, ὡς ἡ τὸ πάμπαν. Οἱ γὰρ περισπῶντες αὐτὸ, δυσαπολογήτως εἰς ἀποδοσιν αἰτίας ἔχουσι. Τὸ γὰρ ἐν ἀπλότητι μὴ περισπώμενον, πῶς ἂν ἐν συνθέσει περισπασθήσεται; Τὸ δὲ ἀσσον ἔπος, ὡς ἡ τὸ εἶπας ἔπος, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἐκ γὰρ τοῦ ἀσσον τὸ ἔπος γίνεται.

τθ'. Ὅτι Ζεὺς ἀλλαχοῦ μὲν, ἁπλῶς πατὴρ ἐλέχθη, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος ζωογόνον. Ἐνταῦθα δὲ ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε. ἤτοι κηδεμὼν, ἡ μόνον στοιχείων, ἡ ἀστέρων, ἡ ὅλως τῶν θειοτέρων, ἀλλὰ ἡ ἀνδρῶν. τετέχνιν, ἀνθρώπων, ὡς ἀπὸ μέρους. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ τιμιωτάτου γένους, ἡ ἐπὶ τὰ ἄλλα διαβαίνει τὸ τόνημα. Ὁ δὲ μῦθος, πατέρα θεῶν ἡ ἀνδρῶν ἄλλως τε Δία φησὶ, λέγων, ὅτι, κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς μύθους, τῶν

1. αὐ σοι φίλον ἐστὶ νόσφιν ἰόντι) Martialis: *Nobis non licet eſſe tam diſertis*. Et poterat dici, ſed non tam eleganter: *Nobis non licet eſſe tam diſertos. Urbem, quam ſtatuo, veſtra eſt*. Virg. pro *Urbe ea, quam ſtatuo*. Salvinus.

2. ἔπί τι) Alii, ἐπί τι. Polit.

3. ἀνέρας ἴδον) Poëta, ἴδον ἀνέρας. Polit.

4. τὸ πώποτε καλῶς δι' ὀξείας ἐκφέρεται τάσεως) Sic enclitice ἐστι. ποτε. ſi accentu proprio afficiantur, habent: cutum. ἐστι. πότε. Salvin.

5. πατὴρ ἀνδρῶν) Vide Phurnutum De Nat. Deorum. *Polit.*

οὐ μέν κ' ἐωικὲς ἀκηέμεν, ἤτις αὐτὸν πρότερος ἤσεται· οὐ δ' ἂν ἐγὼν ἀπαίτιθεν ἐθέλοιμι νοῆσαι, μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διήρεε, μηδὲ μεταλλᾶ, Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Πανδὶς παιδευτικὸς ὢν, οὐ μόνον ἐν ἱστορίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν μύθοις, [2] διδάσκει τὸ ποιητέον. ὃς τὸ μὴ πάντα φράζειν ταῖς γυναιξὶν, ἱστορικῶς μὲν, ἐπὶ Ὀδυσσέως ἐδίδαξε· μυθικῶς δὲ, ἐντεῦθα διὰ τῆς Διός. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς μεταταῦτα τὸ, μὴ δῆν παννύχιον ἢ ἄρχοντα ὑπιῆν, πραγματικῶς ἐκδιδάξει διὰ τῆς Ἀγαμέμνονος, καὶ μυθικῶς δὲ, διὰ τῆς Διός.

τί. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ μὴ δὴ πάντας ἐμὲς ἐπιείλησο μύθους ἠδ' ἀγορεύειν, καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς
Rom. p. 148. προγέγραπται, οἰκεῖα ὑσὶ λέγεσθαι παρά τινος πρὸς τὸ ἀκαίρως θέλοντα μαθεῖν ἐξ αὐτῆς μυστήρια. Ὅρα δὲ τὸ ἐωικὲς, ἀντὶ τοῦ πρέπον, καὶ εἰκός. Οὕτω δὲ καὶ παρὰ Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη λέξις λαμβάνεται. Παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις [3] τὸ ἐωικὲς ἐπὶ πρᾴοτητος λέγεται. [4] Τὸ μέντοι ἐωικῶς ἐπίρρημα, ἔστιν ὅτε καὶ ἄλλό τι δηλοῖ· ἀντὶ τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται ἐν τῷ, ἐωικῶς ἄτοπον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ταῦτα ἕκαστα, καταστερον ἔχει σχηματισθέν, ἤτε πρὸς τὸ λόγου τοῦ Διός, ἤτε πρὸς τοὺς λόγους ἀποδοθήσεται. Μετέσχεσε γὰρ ἀπὸ ἀρσενικοῦ γένους εἰς οὐδέτερον. Τὸ δὲ κοινότερον ἦν. μὴ τῶν,
Vat. p. 112. μή τι σὺ τοὺς ἐμοὺς μύθους, ἢ τὸ ἐμὸν μῦθον διήρεο, μηδὲ μετάλλα. Μεταλλᾶν δὲ, τὸ πολυπραγμονεῖν ἀπὸ παρὰ Ὁμήρῳ. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπὸ γῆν, τὸ μεταλλεύειν εἴρηται, καὶ τὰ ἐκεῖθεν ἀπο-

dum, Poëtam ad institutionem morum, atque ad disciplinam respicere; eumque non modò in historiis; verùm etiam in fabulis, docere, quid factu opus sit: qui, tum quoad rem gestam, in Ulysse; tum hoc loci fabulosè per Jovem, non omnia feminis indicanda esse docet. quemadmodum etiam infra, ut re ipsâ per Agamemnonem, sic fabulosè per Jovem ostendet, minimè omnium regem oportere, totam noctem indulgere somno.

CCCX. Rursus quod dicit: *futurum minimè speres, ut omnia mea rescias consilia*; & quod deinceps sequitur, quemadmodum supra scriptum est; sciendum, id aptè ac congruenter ab uno aliquo dictum iri ad alterum quemquam, qui res ab ipso arcanas vult intempestivè addiscere. Ac vide τὸ ἐωικὲς, quod idem est, ac *conveniens*, *congruens*, *par*, *æquum*, *consentaneum*. Sic autem ea vox semper accipitur apud Homerum. Quamquam apud recentiores auctores τὸ ἐωικὲς usurpetur de lenitate, ac clementiâ. Verùm τὸ ἐωικῶς adverbium, aliam etiam aliquando significationem habet, quippe quod accipiatur pro *valde*, cum dicitur, ἐωικῶς ἄτοπον, *valde absurdum*, atque alia hujusmodi adhibentur genera loquendi. Illud porrò ταῦτα ἕκαστα, *hæc singula*, novâ loquendi formâ dictum est, sive ad Jovis τὸν λόγον, *sermonem*, sive ad τοὺς λόγους, *sermones*, referatur. Transit enim a genere masculino in neutrum. Communior autem loquendi ratio hæc erat: μή τι σὺ τοὺς ἐμοὺς μύθους, seu τὸν ἐμὸν μῦθον διήρεο μηδὲ μετάλλα. *Ne tu meos sermones, vel meum sermonem scisciteris, neque scruteris*. Cetertùm μεταλᾶν perpetuò apud Homerum significat *diligenter scrutari, & exquirere*. Unde & dictum est τὸ μεταλλεύειν, *effodere, atque eruere*, de

1. ὅτε βούλεται ἀνὴρ) Malim βουλεύεται. Perniciosa sæpe vitis hæc mulierum curiositas, & inter tyrannicas artes est γυναικοπερσεία περὶ τοὺς οἰκείους, τὸ ἐξεταζόντα κατὰ σχολὴν ἀνδρῶν. Polit.

2. διδάσκει τὸ ποιητέον) Vide Horatium in epistolâ, quæ incipit; *Trojani belli scriptorem, Maxime Lolli, Dum tu declamas Romæ, Prænestæ relegi*. Salvin.

3. τὸ ἐωικὲς ἐπὶ πρᾴοτητος λέγεται) Ἐωικὸς est, quam Jurisconsulti *æquitatem, benignitatem, ac bonum & æquum*, vocant. Et opposita est hæc virtus τῷ ἀκριβοδικαίῳ, *juris rigori, ac subtilitati*. de qua dicitur: *summum jus, summa injuria*. Vox Latina *æquum*, fortasse est ἀπὸ τοῦ ἄκω, *cedo, concedo*. Salvin.

4. τὸ μέντοι ἐωικῶς) ἐωικῶς, valet *ferme, præsertim*, quod emphasin habet τοῦ *admodum, valde*. Salvin.

ἔειπας; *Gravissime Saturnie, quale verbum dixisti?* Ubi vacat articulus in τῷ, τὸν μῦθον ἔειπας. *verbum dixisti*. Ex communi enim usu dicendum erat: ποῖον μῦθον ἔειπας; *quale verbum dixisti?* Porrò αἰνότατε idem est, atque ὁ δεινότατε, *gravissimus, vel vehementissimus*, rejecto τῷ δ, & Doricè mutatâ diphthongo αι in αἰ, ut subdocet etiam Hermogenes, ubi significatus enarrans τὸν δεινότητος, *gravitatis, seu vehementiæ*, testimonii loco, profert alicubi illud: Ἀτῶς ἀθανάτοισι θεῆς ἰκέλα ἔοικε. quod dictum est de Helenâ. videlicet δεινῶς ἔοικε θεαῖς. *Immortalibus deabus vultu valde similis est*. Cæterùm, quemadmodum in τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας· sic etiam sciendum, otiosum videri articulum τόν apud Sophoclem, ubi ait: οὐ σύ τον νεκρὸν ἀφεῖπας. *quem tu mortuum negasti*. Hominis quieti, qui nec sibi, nec aliis negotium exhibeat, verba sunt illa: *Et omnino te antea neque interrogo, neque perscrutor. Sed valde quietus* τά, videlicet ταῦτα, *de his, consultas, quæcumque vis. Nunc vero graviter timeo animo, ne te certus quidam homo* παρίῃ, *seducat*. videlicet *falsâ persuasione decipiat, circumveniat*. quod verbum alicubi postea accuratiùs explicabitur. Sciendum autem est, τὰ ἅττα, quod significat *quæ*, vel *quæcumque*, fieri ex ἅ, qui est articulus neuter subjunctivus pluralis, & ex σά, quod, Megaricâ Doricâque linguâ, significat *aliqua*. Quare etiam densatur, pariter atque τὰ ἅττα, *quæ*. Immo & veteres affirmant, tria significari per hanc vocem ἅσσα. nempe τὰ, ἅττα, *quæ*; τὰ ὅσα, *quæcumque*; τὰ, τινά, *aliqua*: & densari quidem hanc vocem, quando æque valet, atque τὰ ἅττα, & τὰ ὅσα,

juxta

ἔειπας; ὁ δὴ οὗτος φίλον ἦ Ἥρα κατὰ τὸν Δία, ὡδιπλῶς κατὰ τὸ ἄρθρον ἐν τῷ, τὸν μῦθον ἔειπας. Τὸ γὰρ καινὸν, ἢ σύνηθες, ποῖον μῦθον ἔειπας; + Αἰνότατος δὲ, ὁ δεινότατος, ἀποβολῇ τοῦ δ', καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς αι διφθόγγου εἰς ἰωτᾶ, καθὰ καὶ Ἑρμογένης ὑποδηλοῖ, ἔνθα λέγων τὰ τῆς δεινότητος σημαινόμενα, προφερεῖ καὶ εἰς μαρτυρίαν, τὸ, Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεῆς εἰς ὦπα ἔοικεν. ἦγουν δεινῶς ἔοικε θεαῖς ἡ Ἑλένη. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὡς ἐν ἰῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας· οὕτω δοκεῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἰῷ, οὐ σὺ τὸν νεκρὸν ἀφεῖπας, ὡδιπλοῦν ὄντα τὸν τόν ἄρθρον. Ὅτι ἀπράγμονος προσώπου λόγος τὸ, Καὶ λίην σε πάρος χ' ὕστ' ἔρομαι, οὔτε μεθαλῶ· Ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ, ἦγουν ἰαῦτα, φράζεαι, ἆαν' ἐθέλησθα. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα καὶ φρεσὶ, μή σε παρίῃσι ὁ δεῖνα. ἦγουν, παραπείσῃ, παραλογίσηται. ὡδὶ δ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα καὶ ἀκριβέστερον δηλωθήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, ὅ ἆαν, ὃ δηλοῖ τὸ ἅττινα, ἐκ τοῦ ἃ γίνεται, ὅπερ ἐστὶν ἄρθρον ἀδέτερον ὑποδακτικὸν πληθυντικὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ σά, ὃ δηλοῖ τὸ τινὰ, Μεγαρικῶς, καὶ Δωρικῶς. Διὸ καὶ δασύνεται ὁμοίως ἰῷ ἅττινα. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ἰρία σημαίνει τὸ ἅαν, τὸ ἅττινα, καὶ τὸ ὅσα, καὶ τὸ τινά. καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ ἰῷ ἅττινα, καὶ ἰῷ ὅσα, δασύνε-

---

1. πλησίον. φασὶν, ὅτι, διὰ τὸ μετὰ τὰ ὄλα πάντα ἐντυπῶδες) Plinio videntur dicta esse metalla, quòd μετ' ἄλλων, *simul cum aliis*, inveniantur. Sic enim loquitur l. 33. c. 6. *Ubicumque una inventa vena est, non procul invenitur alia. Hoc quidem & in omni ferè materiâ. unde metalla Græci videntur dixisse*. Politus.

2. ἐντιχαράττει ἡ ταῖς λαγόσι αὐτῶν, εἰς ἃ ἐνέχειν τι πεφύκασιν καὶ ἀπ' αὐτῶν) Plinio l. 33. c. 1. eadem ferè locutio: *Imus in viscera ejus, & in sede manium opes quærimus, tamquam patrem benignè fertilique, quaque calcatur*. Politus.

Ovid. Metam. l. 1. *Effodiuntur opes, irritamenta malorum*. Salvinus.

3. πιστεῦσε κατὰ τὸ ἀρθρον) In Ps. *Non sint loquela, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum*. Illud, *eorum*, vacat. Hebraismus. *Salvin.*

4. Αἰνότατος ἢ, ὁ δεινότατος) Etymologus: Αἰνὸς, παρὰ τὸ δανὸς, βραχὺ τὸ ι εἰς α, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. Polit.

5. Αἰνῶς) Sic quidem legimus apud Homerum v. 158. lib. 7 Il. sed tamen Hermogenes pro αἰνῶς legisse ibi videtur δανῶς, ut patet ex libro ejus II. De Formis Orat. cap. 9. ubi, ut ostendat τοῦνομα τὸ + δεινότατος τάττειν τοὺς ἀρχαίους ἐπὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ἰσχυροῦ, affert versum hunc Homeri: Δανῶς ἀθανάτοισι θεὰς εἰς ὦπα ἔοικε. Quare nihil hìc Hermogenes suffragatur Eustathio ad derivandum etymon τοῦ αἰνὸς παρὰ τὸ δανός. Politus.

6. ἆαν) Attici dicunt ἄττα. ut θάλαττα, Θαλάσσα. Salvinus.

ιαι τ' μέσον παρακείμενον. Λύσις δὲ τῆς ἀσωρίας ταύτης, τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ' παραλαμβάνεσθαι. Τὸ γὰ ἰοιῶτον ψελλισμῷ, φησὶν, ὑσωσὶ πω. Διὸ ἀπεσπάληται τῆ τρίτη δ' τὸ κ' τῆ ἐνεργητικῆ παρακειμένη τῆ, δίδω δίσω δέδωκα. ὃς ἐσιγήθη, διὰ τὸ τῆ μέση παρακειμένη πολύχρηστον. Ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὃς δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, κατὰ τὸν κανόνα τῆ κήτους, κήδιος, ἐπιτήδιος, καὶ τῷ ὁμοίων, ὅμως, ἵνα μὴ ἐπάλληλα ᾖ τὰ ἰρία ἑ, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ἰ. Σοφοκλῆς· τεμενίαν τε φυλλάδα. Οὕτω καὶ τὸ, ἴριδι δίῃ, κακίζεται διὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῷ διχρόνων. Τῆ δὲ εὐκλὸς τοιαύτη τίς ἐστιν ἡ παραγωγή. Ἔκηλος ὁ ἥσυχος, ἢ παρὰ τὸ ἑκὰς πού τινα ἐκατέρωσε ἀλᾶσθαι. δοκεῖ γὰ ὡσταπόλλα ἐρημάζων εἶναι ὁ ἡσυχάζων. ἢ παρὰ τὸ ἕ, ἧγον ἑαυτόν, κηλῶν, ὅ ἐστι, θέλγων. Εἰ γὰ καὶ μὴ πολλοῖς, ἑαυτῷ γοῦν ὅμως χρηστός ἐστι, καὶ ἡδὺς ὁ προῃρημένος καθ' ἡσυχίαν ζῆν. Δασυνόμενον δὲ τὸ, ἕκηλος, ἀπό τε τῆς ἕ αὐτωνυμίας, καὶ ἀπὸ τῆ ἑκὰς, ὅμως ψιλῶται διὰ τὸν Αἰολικὸν, ἢ καὶ Ἰωνικὸν τῆ ὑ ἐπενθέσιν, κατὰ τὸ, ὅρος ὄρος, καὶ τὰ ὅμοια, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀπὸ τῆ ὗς ἑνὸς γινόμενος εὐῖς, ὅ ἐστι, μεμονωμένος, καὶ, ὡς ἀθῶν, ἐναρής.

τιγ'. Ὅτι κῆται καὶ ἐνταῦθα τὸ λαβεῖν, ἐστὶ γενικῆς. Φησὶ γὰ, Ἠερίη γάρ σοι παρέζεθο, καὶ λάβε γούνων. ἀπὸ τοῦ ἥψατο. Οἱ δὲ νεώτεροι, Βας. p. 113. λαβέσθαι τοῦτο φασὶ, κατὰ φωνὴν παθητικήν. Τί δὲ δηλοῖ τὸ ἠερίη, προῄρηται, ὅτι δηλαδὴ ἀε-

1. εἶον τὰ, ορέζεις ἀπ' ἰθέλοντα) Scribe: εἶον, τὰ ορέζεται, ἀπ' ἰθέλοντα. Polit.

2. Ἀρχεσάνης· πύθα, χιλιάδων πυτία' ἄττα φαίττου) ideſt, ἑκατὸν χιλιάδων γίνεται, ut explicat Auctor Etymologici. Ego verò in hoc Ariſtophanis loco vacare prorſus exiſtimo τὸ, ἄττα, ut ad alium ſimilem ejusdem Poetæ locum in Avibus, nempe ad hæc verba: πυτία' ἄττ' ἀπώλεσεν, obſervavit vetus Scholiaſta: ὅτι οὐκ Ἀττικὸν τὸ πυτία' ἄττ' ἀπώλεσεν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀπερβὸς. ἔστι δὲ αὐτὸ ἢ, πόσα δόσα. παρέλαβε γὰ τὸ ἄττα τὸν ὀλίγους γὰ κάττας. ὧν τὸ τινὰ σημαίνει, ὅσα τὰ, ἄττινα. οὐδὲ γὰ τούτων ἀμοιζῆ τῷ, πυτία. Politus.

3. ἔρ ἀτ) Sic ὁδὸς, via. οὐδ. *fascinatum*. Salvinus.

τria δ, quæ ſibi mutuò paribuſque ſpatiis reſpondeant. Has enim æquè inter ſe diſtantes litteras ſub hæſitantiam cadere ait, & difficultatem pronunciationis. Quare in locum tertii δ ſubit τὸ κ' Præteriti Activi, τῆ δίδω, *timeo*, δίσω, *timebo*, δέδωκα, *timui*. quod, ex frequentiori uſu Præteriti Medii, ſilentio ſuppreſſum eſt. Hunc autem parallelismum, ſeu earumdem litterarum mutuam collocationem, pleriſque in vocibus declinari, argumento quoque eſt ὁ τιμένιος, *ſacer, ſive ad locum ſacrum, aut ad ſacellum pertinens*. Quæ vox, etſi diphthongum in penultimâ neceſſariò requireret, ad normam τῆ κήτους, *ad cetorum genus pertinens*, κήδιος, *charus*, ἐπιτήδιος, *idoneus*, vocumque ſimilium; attamen, ne tria ſimul ι ſibi ſuccederent, ſcriptum eſt tantùm cum ι. Sophocles: τεμενίαν τε φυλλάδα. *ſacramque foliorum coronam*. Atque ita ob continuatam ancipitum litterarum ſucceſſionem improbatur τὸ ἴριδι δίῃ. *Iride divinâ*. Præterea, τῆ εὐκλὸς, *quietus*, derivatio eſt hujuſcemodi. Ἔκηλος, *i. e. quietus*, vel eſt παρὰ τὸ ἑκὰς πού τινα ἐκατέρωσε ἀλᾶσθαι, *ex eo, quòd in extremo aliquo, & ſemotiori, ſeu ſolitario loco vagetur*: quia ut plurimùm in ſolitudine vivere videtur is, qui in quiete, ac ſilentio vitam degit. Vel παρὰ τὸ ἕ, videlicet ἑαυτόν, κηλῶν, hoc eſt, θέλγων, *ex eo, quòd ipſe ſe delinat, ac demulceat*. Etſi enim non multis, ſibi tamen utilis eſt, atque jucundus, qui in quiete, & ſilentio vitam agere inſtituit. Quamquam autem τὸ ἕκηλος denſum ſpiritum habet tum a pronomine ἕ, *ſe*, tum ab ἑκὰς, *procul*; adſciſcit tamen tenuem, propter adjectam litteram υ, Æolicâ epentheſi, vel etiam Jonicâ, ad exemplum τῆ ὄρος, ὄρος, *terminus*, vocumque ſimilium, in quibus item ὁ εὐῖς, *viduus*, qui eſt ab ὗς, ὑός, *unus*, *unius*, hoc eſt, relictus ſolus, atque, ut ita dicam, ἑνὸς γινόμενος, *unicus*.

CCCXIII. Hoc etiam loci poſitum eſt τὸ λαβεῖν, *capere*, *prehendere*, *accipere*, cum genitivo. Sic enim ait: Ἠερίη γάρ σοι παρέζετο, καὶ λάβε γούνων. *Matutina enim tibi aſſedit, & prehendit genua*. videlicet, tetigit. Sed recentiores dicunt id λαβέσθαι, voce paſſivâ. Quid autem ſignificet τὸ ἠερίη, dictum eſt ſupra, nimirum vel ae-

& propemodum habitaret, ſive intra animum, inde poſtea excidit; initium ergo ab Homero poſteriores auctores ſumpſerunt, qui ἐξ ὀμμάτων, *procul oculis*, *longè ab oculis*, vocant eum, qui captus eſt oculis, qualis Didymus ille ἐξ ὀμμάτων, *oculis captus*; ac ſimiliter nonnullos ἀπὸ ἐπαρχιῶν, *præfecturâ defunctos*, *qui ex præfecturâ exceſſerunt*; alioſque ἀπὸ βασιλείων, *de regiâ delapſos dignitate*, *qui reges antea fuerunt*: et multa alia hujuſmodi. Sciendum tamen eſt, contra atque τὸ ἀποθύμιον, *inviſum*, dici τὸ καταθύμιον, *animo gratum*, *quod eſt ex animi ſententiâ*. unde neſcio quæ apud Herodotum mulier vocata eſt Catathymia. Ad hæc, τό, ἐμοὶ μέλλει φίλον ἔσεσθαι, *mihi gratum eſt futurum*, *ſeu debet eſſe gratum*, morato loquendi genere dixit, quale eſt: *mihi*, *ut decet*, *gratum eſt*. videlicet, *ſic mihi placet*. *ſic ego volo*.

Quare tacita ſede, meoque pareto conſilio,
Ne forte tibi non proſint, quæquot dii ſunt in Olympo,
Propiùs accedentes, cum tibi inviſitas manus injecero.
Sic dixit. timuit verò oculis magnis prædita venerandæ Junonis,
Et tacita ſedit, infelicem ſuum animum.
Ægrè autem tulerunt in domo Jovis dii cœlicolæ:
Ipſique Vulcanus inclytus artifex cœpit concionari,
Matri chara gratificans, candidas habenti ulnas Junoni.

CCCXIV. Imperativum illud, Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο. *Quare tacita ſedeto*; acuitur in antepenultimâ. Imperativa enim compoſita, ſi brevem habent in fine, remittunt, ſeu retrahunt ut plurimùm accentum in priorem ſyllabam. ut eſt λέγε, *dic*, κατάλεγε, *enumera*; σπῆρε, κατάσπερε, *ſere*. Sic igitur etiam ἧσο, κάθησο, *ſedeto*. Quamquam τὸ ἀκέουσα καθῆσο, videlicet, *tacita ſedit*; circumflectatur in penultimâ, propterea quòd trochaica circumflexa, etiam poſt compoſitionem, eamdem ut plurimùm pronunciationis rationem conſervant. Exempli cauſsâ, ἦγε, *duxit*, κατῆγε, *deduxit*. εὗρε, *invenit*, ἐφεῦρε, *adinvenit*. ἶσχε, *habebat*, *tenebat*, κατέσχε, *retinebat*. εἶδε, *vidit*, παρεῖδε, *viſu*

ῥὰ τῷ Ποιητῇ, ὅτε ἐν θυμῷ τινος ὢν, ἤτοι ἔσω ψυχῆς, ἤτα ἐκτὸς ἐκεῖθεν, ἄρα ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, φασὶν [3] ἐξ ὀμμάτων, ἢ προωδεῖλα. οἷον, Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων· ὁμοίως καὶ τινας [5] ἀπὸ ἐπαρχιῶν, καὶ ἑτέρους ἀπὸ βασιλέων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. Ἰσέον δὲ καὶ, ὅτι ἐναντίον τῷ ἀποθυμίῳ, τὸ καταθύμιον. ἐξ ἧς γυνὴ Ἰὼς παρ' Ἡροδότῳ, Κατλαθυμία κέκλη). Τὸ δὲ ἐμοὶ μέλλει φίλον ἔσεσθαι, ἠθικῶς εἶπεν. οἷον, ἐμοὶ, ὡς ἔοικε, φίλον ἐστὶν. ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει. οὕτως ἐγὼ θέλω.

Ἀλλ' ἀκέουσα καθῆσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, 565
Μή νύ τοι οὐ χραίσωσιν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Ἄσσον ἰόντ', ὅτε κέν τοι ἀάσσας χεῖρας ἐφῶμαι.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη.
Καὶ ἡ σιάσασα καθῆστο, ἐνεγκαμένη κῆρ ἀνίην.
Ὠχέοντο δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. 570
Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος πολυτεχνήτης ἤρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπέρα φάσθαι, λευκωλένῳ Ἥρῃ.

Ἰιδ'. Ὅτι τὸ, Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο προσακτικὸν, προπαροξύνεται. Τὰ γὰρ σύνθετα προστακτικὰ βραχυκατάληκτα, ὠτεπιπολὺ ἀναστέμμα τὴν τόνον. οἷον, λέξε κατάλεγε. σπεῖρε καλλίσπερε. Οὕτως ἂν καὶ ἧσο κάθησο. Τὸ μέντοι ἀκέουσα καθῆσο, ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζουσα ἐκάθητο, προπερισπᾶται, διότι τὰ τροχαϊκὰ περισπώμενα, φυλάττει τὸν αὐτὸν ἐκφώνησιν ὡσεπερισπωμένου καὶ μετὰ σύνθεσιν. οἷον, ἦγε καθῆγεν. εὗρεν ἐφεῦρεν. ἶσχε καθῖσχεν. εἶδε παρεῖδεν. εὖ-

δε

1. ἀϊὼ) Homerus, ἀϊσ. Polit.
Sed Euſtathius verſus ἀναλογίαν recitat. *Salvin.*
2. ἢ λύσαι δί μι ἀάσασθαι) Legebam aliquando, ἢ λωπῆσαι. Pol.
Sed an verisimilius erit legere, ἢ λᾶσαι, *latere*, quum præceſſerit, νύ τοι μοὶ σε λανθάνω; Salvin.
Salvini conjecturam firmat Frobenius, a quo poſtea animadverti editum λήσαι. *Polit.*
3. ἀπὸ θυμοῦ) Sic etiam ἐξοτίνης legitur in hoc ſenſu τὸ ἀπὸ apud Heſychium, & Suidam, ut & in illo apud Suidam exemplo: ἀπὸ ὃ κἂν ἀπὸ θυμοῦ ἂν αὐτοῖς ἄρχων ὁ Λάχης. Sed Budæus, retracto accento, mavult ἀπὸ θυμῶ. quod quidem, ad denotandam ſignificationis diverſitatem valde probo. *Politus.*
4. ἐξ ὀμμάτων, ἢ παρωδεῖλα) Hinc Gallicum *aveugle*, cæcus, quaſi ab oculis, procul oculis. *Salvinus.*
5. ἀπὸ ἐπάρχων) Sic ἀπὸ ὑπάτων, *ex conſule*, *Exconſul*, ἀπὸ τιμῆς, *conſularis*. Salvin.

σο, ἐμῷ δ' ἐπιπιθεο μύθῳ, Μὴ τὸ ἰοὶ ὃ χραισμωσιν, ὅσοι θεοὶ ἁσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Ἄσσον ἰόντε, ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφῶ. ἤγνυ ἐφῶ, ἐπιπέμπω, ἐπιβαλῶ· δηλοῖ μὲν συμβολικῶς τὸ τῆς αἰθέρος δραστήριον καὶ τῷ στοιχείων· δύναται δὲ χρησιμεύειν παραπεισθὲν ἐν καιρῷ, τὸ ὡς ἀπηλῶ ἦῶ ἀπὸ τινος κρείττονος ὡς μὴ ἰσιῦντα. Εἰσὶ δὲ χεῖρες ἄαπτοι, αἱ δεινοὶ, τὸ ἀπλήκτοι, καὶ Ἀρίσταρχον. Διὸ τὸ ἐψιλῶτο, φασὶ, τὸ δεύτερον ἀ. ἢ ἀάαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἰ, ἃς ὁ δύναταί τις ἰάψαι, ὅ ἐστι, βλάψαι. ἢ καὶ ἐπίτασιν, αἱ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν ταῖς Γλώσσαις, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀέπτους γράφει διὰ τοῦ ε, οἱονεὶ ἀῤῥήτους, ἃς ὁ δύναταί τις ἠπεῖν. ἢ δυσπαρακολουθήτους, αἷς ὁ δύναταί τις ἕπεσθαι. Καὶ ἄλλως δὲ χεῖρες ἄαπτοι, αἱ ἀπροσπέλαστοι, ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις. Τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, τὸ ἐδασύνετο τὸ δεύτερον ἀ. Ὅτι δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ μόνον τὰ ἀρκτικὰ τῷ λέξεων φωνήεντα ἐπνευματίζοντο, ἀλλὰ τὸ τὰ διὰ μέσου ἐν ταῖς συλλαβαῖς, ὁμολόγηται ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων, ὡς ῥηθήσεται τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς. ὅπερ δηλοῖ που τὸ ι ὁ Ἀθήναιος. Ἐν δὲ ἦ, θεοί ἁσ' ἐν Ὀλύμπῳ, οὐκ ἐκθλίβεται τοῦ ἁσὶ, καθά τινες οἴονται, τὸ ἰ σὺν τῷ ν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἰ, πρὶν διὰ χασμῳδίαν προσλάβῃ τὸ ν. Τὸ δ' αὐτὸ τὸ ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιούτων κανόνων. Τὸ δὲ, Ἄσσον ἰόντε, κατὰ τὸ συνήθη ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδιαφορίαν, δυϊκῶς ἐκφωνηθὲν, ὅμως ὡς πληθυντι-

sede; meoque pareto consilio, ne fortè tibi non prosint, quotquot dii sunt in Olympo, propiùs accedentes, cum tibi invictas manus ἐφῶ. videlicet *ἐφῶ, intulero, admovero, iniecero:* sciendum est, his verbis allegoricè significari vim, atque efficacitatem ætheris in elementa; eaque verba, si pro loco, & tempore immutentur, commodùm adhiberi posse a fortiori viro, qui alteri cuiquam minus valenti minas intendat. Sunt autem manus ἄαπτοι, *vehementes, ac graves*, & ἀάπτους, *interritæ*, juxta Aristarchum. Quare etiam, ut notant, tenui spiritu afficiebatur secundum α. Vel ἀάαπτοι, per ellipsin τοῦ ι, quas nemo quisquam potest ἰάψαι, hoc est, *lædere*. Vel per intentionem, atque incrementum significationis, quæ multùm possunt ἰάπτειν, *lædere, ac nocere*. Aristophanes tamen in Linguis, ut veteres testantur, scribit ἀέπτους per ε, quasi minimè nominandas, quas nemo unus potest ἠπεῖν, *dicere*. Vel difficiles, quas sequamur, quibus nemo unus potest ἕπεσθαι, *comitem sese adjungere, ut eas sequatur*. Ac rursus manus ἄαπτοι, *inaccessæ*, ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις, *quas nemo tetigerit, sive attigerit*. Hæc verò ratione, secundum α densò spiritu notabatur. Illud enim apud veteres receptum usu fuisse, ut non ex modò vocales, quibus voces inchoantur; verùm etiam illæ, quæ mediæ sunt inter syllabas, spiritu afficerentur, satis ex exemplaribus constat, ut postea dicetur. quod etiam alicubi clarè indicat Athenæus, Ceterùm hoc loci: θεοί ἁσ' ἐν Ὀλύμπῳ. *dii sunt in Olympo:* non eliditur ex ἁσὶ, quemadmodum nonnulli arbitrantur, τὸ ι cum τῷ ν, sed tantummodò τὸ ι, priusquam ad hiatum explendum assumat τὸ ν. Quod pariter fit in aliis sexcentis hujusmodi elisionibus. Quod autem sequitur, Ἄσσον ἰόντε, *prope accedentes*, etsi pro consuetudine usurpandi ista citra ullam eorum differentiam, expressum id sit numero duali;

po-

1. Ἔνθα καθέδω ἀναβάς) Homerica lectio: Ἔνθα καθεδεῖν ἀναβάς. Polit.

2. Τὸ δ ἀσυνιλλόγιστον πρόσκειται τῷ κανόνι) Regulæ, seu leges Grammaticæ, instar legum civilium sunt, quæ feruntur de iis, quæ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, *ut plurimum*, accidunt. Digestis de Legibus: *omnes namque species, seu casus comprehendere illa minimè possunt.* Salvin.

3. ἐψιλῶτο, φασὶ, τὸ δεύτερον ἀ) Etymologus: οὕτω μοὶ δὲν δοκεῖ τὸ ἀάπτους ἀπὸ τοῦ ἅπτω γίνεσθαι, ἀναδιδόντος ἀπροσπελάστους. οἱ δ ψιλῶσιν, ἀπαθεῖς. Polit.

4. ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις) Horatius: *asperum Tollu leonem.* ildest, ἄαπτον. *Salvin.*

5. ὁ Ἀθήναιος) Athenæus lib. 9. c. 12. *Polit.*

In Inscriptionibus athleticis a Clarissimo Viro Octavio Falconetio editis legitur SYNHODUS. *Salvinus.*

Similiter apud Gruterum *DAIMON ENHODIA*. Politus.

dicitur κάμπτω, dimisso τῷ ν. Rursus ex γνάμπτω, *infringo*, *discerpo*, *lanio*, ut explicant veteres, mutatione τῦ ά in ο, derivatus est ὁ γομφίθ, *deus molaris*, quo cibus κάμπτεται, *infringitur*, *ac discerpitur*. Hoc item loci ὀχθῆναι est gravatè ferre, vel altiùs efferre metum, aut iram, sumptâ metaphorâ ἀπὸ τῆς ὄχθης, *a ripâ*, fluviorum, ut supra notatum est. Sic enim loquitur: Ὀχθῆναι δ' αὖ δῶμα Διὸς θεοὶ ὑρανίωνες. *Gravatè autem tulerunt in domo Jovis dii cœlicolæ*. Inclytum artificem vocat Vulcanum, ob inclyta admodum opera, quibus elaborandis, ac perficiendis utilis est Vulcanus, quem ignem interpretantur.

CCCXVII. Vulcanus, qui Jovi Junonem hoc loci conciliat, id ferè cogitationi meæ, ut rem paucis complectar, suggerit. Juno enim aër est, quippe qui calidus sit, ut ajunt, atque humidus: etsi alioquin de ejus calore non inter omnes conveniat. Æther verò est Juppiter: quum magnâ vi agendi præditum hoc sit elementum ob qualitates, quibus constat, siccitatem, & calorem. Hæc igitur elementa, partim concordi amicitiæ fœdere inter se conjunguntur, ut supra scriptum est, quatenus ambo calida esse videntur; partim hostiliter inter sese dissident, ob discordiam, quæ humori intercedit cum siccitate. Itaque fabula, etsi ea sub imaginariâ quadam nuptiarum specie simul copulet, ac conjungat, & aërem muliebri donet nomine, atque in Junonem commutet; Jovi vero, tamquam efficaciori, magisque astuoso, virile maris nomen servet: attamen post conciliatam amicitiam, connubialemque hanc societatem, priores illas proprietates in iis tuetur, non modò concordiam, & veluti contactum, coitionemque in calore; verùm etiam pugnam, ac dissensionem in siccitate, & humore: ac propterea eos aliquando contentiosè inter se dissidentes facit, &

τῆς γνάμπτω παρῆκται, τροπῇ τῦ ά εἰς ο, δι' ἣ κάμπτεται ἡ τροφὴ, δηλῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα ὀχθῆσαι, τὸ ἀχθεσθῆναι, ἢ ὑψῶσαι τὸ φέρειν, ἢ τὸ θυμὸν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ποταμῶν ὄχθης, ὡς προείρηται. Φησὶ γάρ· Ὀχθησαν δ' αὖ δῶμα Διὸς θεοὶ ὑρανίωνες. Ὅτι κλυτοτέχνην λέγει τὸν Ἥφαιστον, διὰ τὰ πολύκλυτα ἔργα, οἷς λυσιτελῆ πρὸς ἀπαρτισμὸν, ὁ ὑς πῦρ ἐκλαμβανόμενος Ἥφαιστος.

ιζ'. Ὅτι ὁ Ἥφαιστος, ὁ καταλλάττων ἐνταῦθα τῷ Διὶ τὴν Ἥραν, τοιαύτην τινὰ, ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν, ὑποβάλλει ἔννοιαν. Ἥρα μὲν γὰρ ὁ ἀὴρ, θερμὸς ὢν, φασὶ, καὶ ὑγρὸς, ἢ καὶ ἄλλως αὐτῆ ὁ θερμὸν ἀνθιλέγειαι· αἰθὴρ δὲ ὁ Ζεὺς, δραστικὸν τοῦτο στοιχεῖον πολύτροπον συγκεκραμένον, ἐν τε ξηρᾷ, καὶ θερμῇ. Τὰ δὴ τοίνυν στοιχεῖα ταῦτα, τὸν μὲν, φιλίως ἀλλήλοις ἔχειν, ὡς καὶ προεγράφη, καθὸ ἅπτω θερμὰ εἶναι δοκεῖ· τὸν δὲ, ὡς ἔχθραν διχάζοντα, κατὰ τὸ ὑγρὸν, καὶ ξηρὸν ἐναντιότητα. Ὁ τοίνυν μῦθος ἑνώσας αὐτὰ καλά τινα ἁκασίαν φαίνεται γάμου, καὶ τὸν μὲν ἀέρα ἐκθηλύνας τῷ ὀνόματι, καὶ ὡς Ἥραν μεταθέμενος· τῷ δὲ Διὶ, ὡς δραστηριωτέρῳ, φυ- *Rem. p. 151.*
λάξας τὸ ἀνδρῶδες τῦ ἄῤῥενος ὄνομα· ὅμως καὶ μετὰ τῦ φιλίωσιν, καὶ γαμικῶν ταύτην συζυγίαν, φυλάττει ἐν αὐτοῖς ἐκεῖνα τὰ πρὶν ἰδιώματα, καὶ μόνον τῶν ἐν τῇ θερμότητι εὐτακτ, καὶ οἷον συνάφειαν, ἀλλὰ καὶ τῦ ἔριν, καὶ διάστασιν τῦ καλὰ τὸ ξηρὸν, καὶ ὑγρόν· καὶ διὰ ταῦτο, πολλὰ μὲν αὐ-

τὰς

N 4

1. ἐπεγίνομαι) Poëta, ἐπέγνωμαι. Polit.

2. αἴγιον κατὰ τυρὸν) v. 638. lib. λ' Il. αἴγιον κατὰ τυρὸν Κνώσῳ χαλκείῃ. Scholiasta Aristophanis 1 κνώσιον γ' ἐς κυρίως, τὸ τὸν τυρὸν ξύειν τῇ κνώσῃ. Polit.

3. κνάπτω τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ) Videtur Eustathius legisse apud Sophoclem Ἐκνάπτω in hoc loco Ajacis: Ἐκνάπτω αἰὼν, ὃς τ' ἀπέψυξεν βίον. Attamen libri excusi habent Ἐγνάπτω αἰών. Sed cum Eustathio consentit vetus Sophoclis Scholiasta. *Polit.*

4. Τὸ ἢ κνάπτω κατέστραμμαι τὸ κάμπτω) f. Τὸ ἢ κνάπτω. Polit.

5. ἀμπτώσεις) Catull. *Mortales namque ante domos invisere castas Cœlitibus, nondum spretâ pietate, solebant.* Et Q. Catulus in epigrammate. *Face mihi licet, Catulus, dicere vestrâ.* Salvin.

6. τὸ θερμὸν ἀντιλέγεται) Sed nec de aëris humore conveniunt. Verùm, quando Aristoteles dixit, aërem esse calidum, & humidum; non intellexit humidum, quod humectat, *diapso*, & quod humore suo madefacit; sed ὑγρὸν. quæ vox non humidum tantùm, sed *liquidum*, *fluidum*, significat. quod ipsum ὑγρὸν definivit idem Aristoteles τὸ ὡρισμένον, *quod facilè terminatur, & ad alienos terminos se accommodat*. Quare malè Aristoteles taxatur hac in re a Laurentio Vallâ in reconcinnatione totius Dialecticæ, & ab aliis. *Salvinus*.

7. κατὰ τὸ ὑγρὸν, καὶ ξηρὸν ἐναντιότητα) Ovid. Metam. lib. 1. *Frigida pugnabant calidis, humentia siccis.* Salvin.

De Vulcani fabulâ, & allegoriâ vide Phurnutum. *Polit.*

ποιῆσι, ὑδὲν τοιαράσαν ἔλεγε. Ποσειδῶν μὲν γὰ ὡς ὑγρότηλα ἐκλαμβάνε, ὑγρότης δὲ ἠρίνλω, ϗ σύμβασιν ἀέρι, ϗ Διὶ, ἀκ οἶδε ποιῆσι, ἀλλὰ μάλιςα μάχλω, ὡς ἡ φύσις τᾶ πράγματος παριςᾶ. Συγχέη γὰ μᾶλλον τὸ ὦθέχον, ϗ συγκροτῆ τλὼ ἔριν τᾷ ἀέρι, τλὼ τᾶ αἰθέρος ἀφανίζων ἱλαρότηλα, ϗ ἴας κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν, ἄχος ὑράνιον, κατὰ τλὼ Τραγῳδίαν, ἵηται. Ἥφαιςος μέντοι, ἰατές, τὸ θερμὸν, ἐὰν κατιςύση, τόν τε ἀέρα ϝαλλιᾶν ποιῆ, ϗ γηνεμίαν αὐτῷ ἐμποιῆ, ὡς ϗ τᾷ αἰθέρι ἄτω πεπέδεσθαι, ϗ ὡς ὑρπικὰς ἄϝει καταςάσης τὸ πᾶν, οἰκοία ἥ τε ἑαρινὴ, ϗ ἡ μεθ' αὐτλὼ, ϗ ἥτις δὲ ἄλλη παρεμπέσοι τᾷ ἐνιαυτῷ. Οὐκ ἔςι γὰ πλὼ Ἥραν ἀπειθέσθαι τὸ σκιθρωπὸν, ὑδὲ βοῶπιν φαίνεσθαι, ϗ λευκώλενον, μὴ μεσολαβοῦσος Ἡφαίςε, τᾶς ἀπλοῦς δηλονότι θερμότητος. Γ[1]ιθανῶς ἄρα ὁ μῦθος τ' Ἡφαίςου ἐπλαῦθα παράϝει λύσθαι πλὼ ἔριν τᾷ τε Ἥρᾳ, ϗ τᾷ Διΐ.

τιή. Δᾶ δὲ ἰδέναι, ὅτι ὁ παθὼν ὁ Ἡφαιςος ὡς τλὼ ἁπλοῦν θερμότητα ἐκλαμβάνεται· ἀλλὰ ϝᾶτο μὲν, πανίως. διὸ ϗ ὑράνιος νοῆται, ϗ Διὸς, ἤτοι αἰθέρος, ὑός, ϗ ϝοῖς θεοῖς ἄπο, ἤτοι τοῖς ἄςροις, [1] οἷς ἡ φύσις διὰ τὸ φωσφόρον ἐκ πυρὸς ἦναι δοκῆ, αὐτὸς οἰκεῖος ϝεκτήσασθαι λέϝεται. Ὡσεπιπολῆς ον δὲ Ἥφαιςον ἡ ἀλληγορία τὸ πῦρ αὐτὸ νοῆ, τυτέσι, πλὼ καυσικλὼ θερμότητα· ϗ τᾶτο, ἢ τὸ διακοπκὸν, ϗ περὶ γῆν, ἢ τὸ ἐκ πάθυς ἐν τοῖς μελεώροις ϝιόμενον. οἷον τὸ ἐν κεραυνοῖς, ϗ ἀςραπαῖς, ϗ τοῖς τοιύτοις. ἅπερ ἐκ ἀπλοῦς θερμότης ἐςὶν, ἀλλὰ καυσικὴ, ϗ οἵα ἄθην πλὼ ἀφλὼ, [2] ὡς ἡ ἐτυμότης τᾶ Ἡφαίςε δηλοῖ.

qui humor non eò est ingenio, ut pacem, ac fœdus inter aërem, & ætherem conciliet: sed pugnam maximè excitat, ut natura ipsa rei ostendit. Conturbat enim potiùs, permiscetque circumfusum hunc aërem, &, conflatâ aëri discordiâ, hilarem ætheris conspectum eripit; atque adeò, adscendentibus sursum versum vaporibus, ἄχος ὑράνιον, *cæli mœror*, ut est in Tragœdiâ, efficitur. Verùm Vulcanus, hoc est, calor, si viribus sit superior, tum aërem serenum facit, tum vacuitatem ei affert ventorum, ut fœdus vel sic cum æthere ineat, tum in placido, quietoque statu omnia collocat. cujusmodi status est tempestatis vernæ, & æstivæ, & siqua alia tempestas in annum incidat. Non enim potest Juno tetricum illum tristemque vultum deponere, neque bovinis prædita oculis, neque candidis formosa lacertis, conspici, nisi medius interveniat Vulcanus, qualiscumque nimirum calor. Similitudinem igitur veri fabula confectatur, cum contentionem illam Junonis, & Jovis dirimi hoc loci facit per Vulcanum.

CCCXVIII. Scire autem oportet, non semper Vulcanum pro qualicumque generatim calore accipi. Sed id quidem rarò. Quocirca & cœlestis ille intelligitur, & Jovis filius, sive ætheris: diisque superis, sive astris, quibus a dandâ luce natura videtur esse ex igne, dicitur ipse domos ædificasse. Verùm ut plurimùm Vulcanum allegoria ignem ipsum intelligit, hoc est, calorem vi præditum adurendi: & hunc, vel cujus operâ utimur, & terrestrem, vel quem in cœlo, aut vicino astris loco, gigni contingit. Cujusmodi ignis est fulminum, fulgurumque, & rerum hujus generis sublimiorum. Qui non est calor utcumque; sed comburendi vi præditus, aptusque αἴθειν τὴν ἀφὴν, *ad urendum tactum*, ut etymon ipsum indicat τᾶ Ἡφαίςε, *Vulcani*.

1. οἷς ἡ φύσις διὰ τὸ φωσφόρον ἐκ πυρὸς) Virg. ad fidem. *Hos, æterni ignes.* Salvin.

2. ὡς ἡ ἐτυμότης τ' Ἡφαίςε δηλοῖ) Etymologo, ὁ Ἥφαιςος, ὁ τᾷ ἀφᾷ αἰθὼ ποιῶν τὰ πάντα. *Vulcanus dicitur is, qui tactu accensa facit omnia.* Sed origines nominum Deorum, ut rectè Plato admonet in Cratylo, non a Græcâ petendæ sunt, sed a bar-

æthere, neque, ut natura ejus poſtulat, ſeſe habet; ſed veluti munita, atque armata exhalationibus terræ, bellum jam gerit adversùs Jovem. Tunc enim fulmina, procelloſique vortices gignuntur, & ſiquid aliud eſt ejuſmodi, quod ætheris luminibus obſtruat. Quocirca mater cœleſtis hujuſce Vulcani, quem claudum diximus, ipſa per ſeſe ſingulatim Juno rectè dici poteſt, & ſola eum genuiſſe, quemadmodum tradunt nonnulli, qui fabulas tractarunt: quippe quum ſit ipſa in cauſsâ, cur hæ ſublimè, ſeu in ſupremâ regione aëris, affectiones generentur. Ac ſimiliter ſciti ſunt, atque urbani, ii, qui non tantùm Junonis filium eum faciunt; ſed ſimul Junonis, atque Jovis: verumtamen ex connubio furtivo, quando clam parentibus charis, thalamum petebant. Occultant enim quodammodo hæ affectiones ortum ſuum, neque naturales ſemper cauſſas explicant, ex quibus procreantur.

CCCXX. Quoniam verò claudus etiam eſt reliquus hic allegoricus Vulcanus, terreſtris nimirum ignis, ut notatum eſt; hujus quoque mater, eadem pariter Juno ſcitè appellabitur. Verè enim ex aëre hic Vulcanus, non eâ ſolùm de cauſsâ, quòd flamma aër eſt accenſus; verùm etiam quia jam inde a principio videtur alicunde deſuper in terram veniſſe, vel quia delapſum eſt, ut videtur, fulmen, & applicavit ſeſe ad lignum, atque ita principium quoddam, ac ſemen ignis hominibus præbuit; vel etiam quia arte quadam, & machinatione ignis ex aëre deſcendit, ut in iis ſit, quæ per lapides, chryſtallos, ac vitra accenduntur. Quin etiam ſilices, interjecti aëris inflammatione, ignem emittunt: nec non lignum attritum aſſiduè ferro, vel etiam lignum ligno, me-

σύμπτωμα, ὅτε μὴ φιλίως ἔχη πρὸς τὸ ἀθέρα, μηδὲ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ τοῖς γηθεν ἀναθυμιάσεσιν ὥσπερ φραγνυμένη, πρὸς τὸ Διὰ ἐκπεπολέμωται. Τότε γὰρ αἱ κεραυναὶ, καὶ αἱ σκηπτοὶ γίνονται, καὶ ὅτι ἄλλο τοιοῦτον ἵνα ἀθέρι ἐπιπροσθῇ. Διὸ καλῶς ἂν μήτηρ τῦ τοιούτυ ἐρανίυ Ἥφαίςυ τῦ, ὡς ἐρρέθη, χωλῦ, ἡ Ἥρα καταμένας λέγοιτο, καὶ μόνη τεκεῖν αὐτὸν, καθά τινες τῶν μυθογράφων φασὶν, ὡς αὐτὴ αἰτία ἓ-Rom. p. 152.
σα τῆς τῶν τοιούτων ἐν μέσῳ παθῶν γενέσεως. Ἀςῆσι δὲ ὁμοίως καὶ οἱ μὴ τῆς Ἥρας μόνης υἱὸν αὐτὸν παιδῖτες, ἀλλὰ ὁμῶς μὲν Ἥρας, καὶ Διὸς, πολλῷ ἀπὸ κλεψιγαμίας, ὅτε φίλυς λήθοντες τοκῆας, ἐς εὐνὴν ἐφοίτων. Κλέπτουσι γάρ πως τὰ τοιαῦτα πάθη τὸ γίνεσθαι, καὶ ἀ παῤῥησία-Bas. p. 115.
ζονται τὴν φυσικὴν αὐ γένεσιν.

τκ. Ἐσθὴ δὲ χωλὸς καὶ ὁ λοιπὸς τῆς ἀλληγορίας Ἥφαιςος, τὸ περὶ γῆν δηλοῦτι, ὡς ἐρρέθη, πῦρ, ἀςῆως ἂν καὶ τότε μήτηρ ἡ αὐτὴ ὁμοίως Ἥρα λέγοιτο. ἐξ ἀέρος γὰρ ἀληθῶς καὶ ὁ τοιοῦτος Ἥφαιςος, ἀ μόνον, διότι ἡ φλὸξ ἀήρ ἐςιν ἐξαφθὶς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀπαρχὴν, ἔοικεν ὡς γῆν ἄνωθέν πωθεν ἐλθεῖν, ἢ κεραυνῶ, ὡς εἰκὸς, κατενεχθέντος, καὶ ξύλῳ ἐντεθέντος, καὶ ἔτως ἀρχήν τινα, καὶ σπέρμα πυρὸς ἐνδύντος ἀνθρώποις, ἢ καὶ διά τινος μηχανῆς, πυρὸς ἐξ ἀέρος καταγενεχθέντος, ὁποῖα καὶ τὰ διὰ λίθων, κρυςάλλων, καὶ ὑάλων ἐξαπτόμενα. Καὶ τὰ πυρῖα δὲ, τῇ τῶ μεταξὺ ἀέρος ἐκπυρώσει, ἐκφαίνουσι πῦρ. καὶ ξύλον δὲ σιδήρῳ συχνὰ προστριβόμενον, [3] ἢ καὶ

Nn 2 ξύ-

a barbaris, a quibus religiones in Græciam deflaxerunt. Ergo tam Hephæſti, quàm Heſtiæ, ἑςίας, ideſt, *Veſtæ*, quæ etiam, ut Vulcanus, pro igne accipitur, nomina, ab Hebraico *Eſe* derivari videntur, & Chaldaico *Eſcia*, ideſt, igne. *Salvinus.*

1. ὃς Ἥφαιςος καὶ χωλὸς λέγεται) Vide Heraclitum in Allegoriis. *Polit.*

2. πολυπρὴ) f. πολυπρήτης. Polit.

3. ἢ καὶ ξύλον ξύλῳ) Seneca Nat. Quæſt. l. 2. c. 22. *Duobus modis* (fieri apud nos ſolet ignis) *uno, ſi excitatur, ſicut ex lapide percuſſo: altero, ſi attritu invenitur, ſicut cum duo ligna inter ſe diutius trita ſunt. Non omnis hæc tibi materia præſtabit, ſed idonea elidendis ignibus: ſicut laurus, edera, & alia in hunc uſum nota paſtoribus.* Plinius lib. 16. c. 40 *Experimentum hoc uſus in caſtris, paſtorumque reperit, quoniam ad excuden-*

ἀνθρώπων χρῆσιν αὐτῷ, ἢ διὰ τὰς πολλαχῇ ἀπαδόσεις τῶν αὐτομάτων θερμοτήτων· ἢ ὑραιία δὲ, διὰ τὰς τῶν ἀεραπωῶν γενέσεις, ἢ τῶν κεραυνῶν, ἢ τῶν λοιπῶν μετεώρων παθῶν. Ἔστι δ' ὅτε ἡ αὐτὴ ἢ ἄμφω κατὰ λωτὸν, ἄνω μὲν γενομένη, κάτω δὲ ἐνεχθῆσα, ἢ τῷ ἀξιολόγῳ τῆς ὕλης ἐξαρκέσασα, ἕως ἢ ἐς γῆν.

τκά. Ὅτι ἐπίηρα παρὰ τοῖς νεωτέροις, τὰ ἐπιθυμητὰ, παρὰ τὸ ἐρᾶν, ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς τὸ ἐπίηρον. Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπίηρα φασὶ, τὸν μετὰ ἐπικουρίας χάριν, ἢ παράγουσι τὸν λέξιν ὕτως. Ὥσπερ κόπτω κόπανον, ἢ ἔχω ὄχανον, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, δρέπω δρέπανον, ἵ ὕδω, ἢ ἐν συγκοπῇ, ἔδω, ἔδανον, ἢ ἔδνον κατὰ συγκοπὴν, φρύγω 2 φρύγανον, πέπω, ἢ πέσσω, πόπανον, ξέω 3 ξόανον· ὕτως ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον, ἢ ἐκλάσει, ἤρανον, ἢ ἐπίηρανον. ἔ πληθυντικὸν ἐπίηρανα, ἢ ἀποκοπῇ, ἐπίηρα. Εὕρηται δὲ ἢ ἀσυνθέτως παρὰ τῷ Παυλῇ, ἦρα. οἷον, 4 ἦρα Πριάμῳ φέρων. Ἰατέον, χάριν. Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς, ἁπλούστερον παράγων, φησίν· 5 ἦρ, ἡ ἐπικουρία, ὀξυβάρυτος. ἡ γενικὴ, ἦρος. αἰτιατικὴ, ἦρα, ἢ ἐν συνθέσει, ἐπίηρα. Μήποτε δὲ δυσλύτως ἀποροῦντι ἂν ἐπιλαβεῖν ὁ τόνος. Εἰ γὰρ ὀξυβάρυτος ἦρ ἡ ἐπικουρία, διατί μὴ ὠξύνθη ἡ γενικὴ, ἢ αἱ κατ' αὐτὴν πλάγιοι, πρός τε ὁμοιότητα τοῦ κὴρ κηρός, ἢ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ κλίσει τῇ ἦρος, ὃ δηλοῖ ἔαρος; Χρῆσις δὲ τῆς ῥηθείσης λέξεως, τὸ,

Μη-

sublimi aëre gignuntur. Immo & ambo interdum calores idem omnino pariter sunt calor, qui in summo aëre genitus, ad inferiora loca descendat, uberique materiæ copiâ usque ad terras sufficiat.

CCCXXI. Ἐπίηρα apud recentiores auctores, eadem sunt, atque *desiderabilia*, *amabilia*, ab ἐρᾶν, *amare*, tamqu m a recto τὸ ἐπίηρον, *amabile*. Verùm antiqui ἐπίηρα, gratiam dicunt, cum auxilio conjunctam; eamque vocem sic derivant. Quemadmodum ex κόπτω, *tundo*, dicitur κόπανον, *pistillum*; ex ἔχω *habeo*, *vel teneo*, ὄχανον, *ansa clypei*, *qua clypeus tenetur*; ex δρέπω, *decerpo*, δρέπανον, *falx*; ex ὕδω, correptâque litterâ, ἴδω, *delecto*, ἴδανον, & per syncopen, ἔδνον, *donum*, *quod sponsus dat sponsæ*; ex φρύγω, *torreo*, φρύγανον, *cremium*; ex πέσσω, vel πέπτω, *coquo*, πόπανον, *genus quoddam placentæ*; ex ξέω, *rado*, *polio*, *sculpo*, ξόανον, *simulacrum sculptum*: sic ex ἐρῶ, quod est *concupisco*, *amo*, ἔρανον, productâque per ectasin syllabâ, ἤρανον, & ἐπίηρανον, *amabile*. cujus plurale, ἐπίηρανα, & per apocopen, ἐπίηρα, *amabilia*, *grata*. Quin & extra compositionem invenimus apud Poëtam ἦρα, *rem gratam*. veluti, ἦρα Πριάμῳ φέρων. hoc est, χάριν. *rem gratam Priamo faciens*, *sive gratificans*. Attamen Herodianus simpliciùs id deducit, his verbis: ἦρ, *h.e. auxilium*, accentu acuto. Genitivus, ἦρος, *auxilii*; accusativus, ἦρα, *auxilium*, & in compositione, ἐπίηρα. Verùm hîc haud scio, an, si de accentu quæstio moveretur, solvi posset difficultas. Si enim accentu acuto est ἦρ, quod est auxilium; cur non acuatur genitivus, cum obliquis ejus similibus, tum ad exemplum τοῦ κὴρ, κηρὸς, *fors*, *sortis*, tum ne concurrat cum declinatione τοῦ ἦρος, quod significat *veris*? Exemplum autem vocis hu-

dendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materiâ aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimo conceptu. Sed nihil ederâ præstantius, quæ teratur, lauro, quæ terat. Politus.

De inventione ignis per arborum ramos vi ventorum attritos, Lucretius, & Vitruvius videndi. *Salvinus.*

1. ὕδω, καὶ ὡς συγκλῆ, ἴδω, ἴδανον) Suidas v. ἰδανόν. Ἐδανόν, ἡδύ. Δύσεις. ἀμβροσίν. ἰδανὴ, παρὰ τὸ ἥδω, τὸ ἀσφαίνω, ἰδανόν, καὶ συγκλῆ, ἐδανόν. Polit.

2. φρύγανον) Pl. *Cossa omnia, sicut cremium, aruscula*, Græcè ibi, φρύγανον a φρύγω, *cremo*. Cremium sunt omnia fomenta ignis, & quæ ad accendendum, igni suggeruntur. *Salvinus.*

3. ξόανον) Antiquis multa ξόανα, idest, *lignea simulacra*, erant, ut videre est passim apud Pausaniam. non enim erat tantus in religione luxus. Sic etiam e terrâ primitus simulacra effingebantur. Propertius: *Fictilibus crevere dei hæc aurea templa.* Salvin.

4. ἦρα Πριάμῳ φέρων) De Iro, hoc loquendi genus apud Homerum Od. lib. σ. v. 56. Ἶρον ἦρα φέρων. Polit.

5. ἦρ, ἡ ἐπικουρία) Sommum id puto esse grammatici Herodiani.

verum Euripides παρ' ἡῶσι dicit, τὸ τὴν δημηγορίαν παραπαῖσαι, *concionem invertere*.

ταται τῷ παραῴδαν, ἢ παρεμῳδῆσθαι. Εὐριπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν παραπαῖσαι, παρηγορῆσαι φησίν.

Certè quidem pernicioſa facta hæc erunt, neque amplius ferenda,
Si vos ſcilicet, mortalium cauſſâ, contenditis ita,
Et inter deos tumultum excitatis: neque ulla epulî
Boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.
Matri autem ego ſuadeo, liceat ipſa quoque intelligat,
Ut patri charo gratificetur Jovi, ne rurſus
Objurget pater, & nobis convivium turbet.
Si enim velit Olympius fulminum auctor
E ſedibus exturbare. hic enim longè potentiſſimus eſt.
Sed tu hunc verbis demulceto mollibus.
Statim deinde placidus Olympius erit nobis.
Sic dixit, & exſurgens, poculum rotundum
Matri charæ in manus poſuit, eamque allocutus eſt.

Ἡ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδέ τ' ἀϊστά, *Rom. p. 153.*
Εἰ δὴ σφὼ ὧδε θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
Ἐν δ' θεοῖσι κολοὸν ὀλοόφρονα θῆκε τε δαιτός
Ἔδλὸς ἔσσεται οὐδέ, ἐπεὶ τὰ χείρονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτὴ περ νοήσῃ,
Πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ οὖπα
Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἐξ ἑδράνου ὀρυμαγδῆσαι. ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ὑμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον,
Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθη, καί μιν προσέειπε.

CCCXXII. In magnâ contentione, ad eos, qui contendunt, dictu appoſitum, atque opportunum eſt illud: Ἡ δή, *i. e. certè exitialia facta hæc erunt, neque amplius ferenda, ſiquidem vos contenditis hoc modo*. Quorum verborum ſenſus eſt: *Verè quidem pernicioſa hæc, quæ geruntur, nec toleranda, ſi vos ſic contendatis*. Nonnulli tamen τὸ, ἢ δή, *certè quidem*, ut Apion, & Herodorus teſtantur, tamquam parte unâ orationis, dicunt ἤδη, *jam*: quum velint, quemadmodum ſupra dictum eſt, τὸ ἤδη, *jam*, de tribus temporibus accipi, tum de Præterito, tum de Præſenti, ut affertur illic exemplum, tum etiam de Futuro, ut hoc loci: Ἤδη λοίγια ἔργα ἔσσεται. *jam pernicioſæ res erunt*. Quòd ſi id rectè ſeſe habet, quo deinceps loco habebimus Lucianeum illum

ιϰβ'. Ὅτι ἐπὶ μεγάλης ἐριδθ, οἰκεῖον λέχθηναι πρὸς τοὺς ἐρίζοντας, τὸ, Ἡ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσεται, οὐδέτ' ἀϊστά, ἤτοι *Vaſ. p. 116.* ὑμῖς ἐριδαίνετε ὧδε. Δηλοῖ δὲ, ὅτι, ὅπτως δὴ ὀλέθρια τὰ γινόμενα, ἢ ὑ φορητὰ, ἐὰν ὑμῖς ὕτως ἐρίζηλε. Τινὲς δὲ τὸ, Ἡ δὴ, ὡς Ἀπίων, ϰ Ἡρόδωρθ φασὶν, ² ἐν ἑνὶ μέρη λόγυ, ἤδη φασί· λέγοντες, ὅτι, ὡς ϰ προερρέθη, ἐπὶ τριῶν χρόνων τὸ ἤδη λαμβάνεται, ἐπί τε παρωχημένυ, ϰ ἐνεςῶτθ, ὡς παρεδειγματίσθη ἐκεῖ, ϰ ἐπὶ μέλοντθ δέ, ὡς τὸ, Ἤδη λοίγια ἔργα ἔσεται. Καὶ ἡ τῦτο ὀρθὸν, ὥϛ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λυκιάρχου σο-

λοι-

rodiani. Nullum enim exemplum δὲ ἤ. pro *auxilio*. Salvinus.

ἤ, ἡ ἐνιπυρία) Herodiano, præter Euſtathium, ſuffragatur etiam antiquus Homeri Scholiaſta, qui ἐνίπη exponit ἢ μετ' ἐνιπυρίας χάριν. Unde corrigendum illud Etymologi ἐνίπη, ἢ μετ' ἐνιπάδος χάριν. Legendum eſt enim, μετ' ἐνιπυρίας χάριν. Additur ab Etymologo id, quod de etymologiâ hujus vocis ex Herodiano traditur ab Euſtathio, niſi quòd apud Etymologum legitur cum adſpiratione, & accentu circumflexo, ἦρ, ἦρθ, ἦρι. Suidæ etiam ἐνίπη, ἡ μετ' ἐνιπυρίας χάριϛ. Neque qualemcumque χάριν, vult eſſe ἐνίπη Heſychius, ſed ἢ μετ' ἐνιπυρίας χάριν μεγάλην. Hinc eidem Heſychio Ἐνίπθ, ἐνίπυρθ. itemque Ἐνίπθ, βοηδὸϛ, χάριν ἀποδιδούϛ. Itaque ἦρι Heſychius pariter exponit χάριν, βοήθειαν, ἐνιπυρίαν. Atque hæc vocis ſignificatio conſtat ex oraculo, quod redditum eſt Herculi, unde ipſe etiam dictus eſt, ut volunt, Ἡρακλῆϛ, nempe, ut explicat Etymologus, ἀπὸ τῆ πάϑει βοηθῆσαι quum antea Alcides vocaretur:

Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβθ ἐπώνυμον ἐξονομάζω.
Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι εἶπεν, κλέϊθ ἀέξειν ἵϛας.

Sed mendum ſubeſt in eo, quod refert Etymologus, appellatum eſſe Ἡρακλέα παρὰ τὸ ἦραν τὸ σημαίνειν τὸ μετ' ἐνιπυρίας χάριν, ϗ τὸ κλέθ. Scribendum enim, παρὰ τὸ ἦρα. & quidem cum adſpiratione, ut videtur velle Etymologus, pro ratione τῆ Ἡρακλέης. Euſtathius autem ſcribit ἦρα, cum ſpiritu tenui. qua ratione tenuandam fuiſſe ait primam τῆ Ἡρακλέης, ſiquidem inde fiat, niſi ea Atticè denſaretur. *Politus*.

ι. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι) Παράφημι, proprièſt *alloquor*, quod amici eſt, & ponitur pro *ſuadeo, conſilium do*. Sic παραμυθοῦμαι, *alloquor*, pro *conſolor*. & alloquium Latinis παραμυθία, pro *conſolatione*. Salvin.

2. ἐν ἑνὶ μέρι λόγυ, ἤδη φασί) Veteres primigenii codices majoribus literis deſcripti, ſine ullis diſtionum intervallis, ſine ullis apicibus, aut accentibus, anſam dabant grammaticis variè interpungendi, & compoſitas, aut diviſas easdem literas exſcribendi. Ergo ΗΔΗ hi ἢ δὴ efferebant; illi autem ἤδη. *Salvinus*.

ἐν τοῖς ὁμοίοις.

ρκγ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι κατὰ παραδείγματα τῆς εἰς ἄλληλα μεταχωρήσεως τοῦ δ', καὶ τοῦ ζ', καὶ τὸ κτίζα, κτίδη. ἁρμόζω, ἁρμόδιον. φράζω, ἀριφραδές, καὶ [4] φραδίμων. [5] ζά ἐπιταλικόν, δά. ἴζμεν, κατὰ τὰς παιλαιὰς, ἴδμεν· ἢ καὶ οἱ ὕστερον ἐπέκρυναν μὴ εὑρίσκεσθαι ἐν συλλήψει [6] πρὸ ἀμετεβόλου διπλῶν σύμφωνον. πέδον, πεζός. ὄζω, ἢ μέσος παρακείμενος ὄζωζα, καὶ ὄδωδα. ὥσπερ καὶ χάζω, κέχαδα. φράζω, [7] πέφραδα. ῥάζω τὸ ῥαίω, ἔρραδα. ὅθεν καὶ τὸ, [8] τοῖχοι ἐρράδαται. ἕζεσθαι, καθεδῆσθαι. χλάζω, [9] κέχλαδα παρὰ Πινδάρῳ. πεδαῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ. δεύω τὸ βρέχω, [10] Δεὺς καὶ Ζεὺς ὁ ἀήρ. ὀκλάζω, ὀκλαδίας δίφρος. ἕζω, ἐδώλιον ἢ ἕδρα πλοίου. Ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ [11] ἕδρα, καὶ ἰδύω τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθησόμενον, καὶ ἰδρύω, καὶ ἀΐδιος, ὁ μὴ ἵζων, ἀλλὰ βέβαρς, καὶ σάσιμος. Ὄζω, ὀδμή. ζήμιος, δήμιος, ὁ ζημιῶν τοὺς κολαζομένους. κλύζω, κλύδων. [12] μέρζω, σμερδαλέον, καὶ σμερδανόν. μήδεα, μέζεα τὰ αἰδοῖα. ἀδιεχές, ἀζηχὲς ἔν τε Ὀδυσσείᾳ, καὶ τῷ

CCCXXIII. Rursus sciendum, mutuæ hujus conversionis litterarum δ, & ζ, exempla communiter hæc esse: τὸ κτίζα, *scarificatio, seu scalptura, quæ fit unguibus*, κτίδη, *urtica*. ἁρμόζω, *apto*, ἁρμόδιον, *aptum*. φράζω, *expono, vel oratione ostendo, doceo*, ἀριφραδὲς, *valde manifestum*, & φραδίμων, *consultus, peritus, disertus*. ζα, quæ est particula vim addens significationi, eadem ac δά. ἴζμεν, juxta antiquos, ἴδμεν, *scimus*: etsi posteriores auctores in syllabarum nexu minimè inveniri judicaverint consonantem duplicem ante immutabilem. πέδον, *solum*, πεζὸς, *is, qui iter facit pedibus*. ὄζω, *oleo*, cujus Præteritum medium ὄζωζα, & ὄδωδα. Sicuti etiam χάζω, *capio*, κέχαδα. φράζω, *dico*, πέφραδα. ῥάζω, idest, *perfundo*, ἔρραδα. unde & illud: τοῖχοι ἐρράδαται. *parietes perfusi sunt, atque adspersi*. ἕζωμαι, *sedere*, καθεδῆσθαι, *sessurum esse*. χλάζω, *clango, clamo, decanto, seu cano cum clangore quodam*, κέχλαδα apud Pindarum. πεδῇ, *pedestri itinere*, apud Æschylum: idemque etiam πεζῇ. δεύω, quod significat *rigo, vel madefacio*, Δεὺς, & Ζεὺς, *Juppiter*, idest, aër. ὀκλάζω, *in genua procumbo, flecto ad terram genua*, ὀκλαδίας δίφρος, *sella plicatilis*. ἕζω, *sedere facio*, ἐδώλιον, idest, *transtrum, seu sedile remigum in navi*. Itemque ex eodem verbo est ἕδρα, *sedes*, & ἰδύω, *inturvo*, de quo postea dicemus, & ἱδρύω, *sedere facio*, & ἀΐδιος, ὁ μὴ ἵζων, *is, qui non consîdit*; sed firmus est, ac stabilis. *i. e. sempiternus*. Ὄζω, *oleo*, ὀδμὴ, *odor*. ζήμιος, δήμιος, *carnifex*, ὁ ζημιῶν, *qui damno afficit*, eos, qui puniuntur. κλύζω, *abluo*, κλύδων, *fluctus*. μέρζω, *intueor*, σμερδαλέον, & σμερδανὸν, *adspectu terribile*. μήδεα, μέζεα, idest, *pudenda*. ἀδιεχὲς, *continenter, sine intermissione*, ἀζηχὲς, tum in Odyss.

1. ἕδρα πλοίου) Fortassis ita habuit codex, quo usus est Eustathius. Nam libri editi pro ἕδρα legunt ἕρετ in Dialogo de Pseudosophistâ, seu Solœcistâ, in his verbis: ἴδε νῦν, ἐμοῦ λαβὰ πολοικίζοντος. ἕρετ ὁ πολοικεῖ. Σο. πλὴν οἶκ. Λυ. ἀλλ' ἔγωγε ἄδω τὸ δοκὸν ἐργαστικὸν, σὺ δ' οὐ συνίεις. Verùm τὸ ἴδε, dubium non est, quin recte etiam construatur cum Futuro. *Polit.*

2. τὸ δ' ἀς ζ') Provinciales veteres in Galliâ dicebant *mezzar* pro medicari, *arzens* pro ardente. *Salvinus*.

3. Τροπὴ ὁ τοῦ δ', γέγονε Ἀθήναζε) τὸ Ζ idem est ac δ. quod per metathesin, melioris soni gratiâ, resolvunt Dores in σδ. Moschus: ἀγκα πεύσδω. Salvin.

4. φραδίμων) Malim φράδμων ex φράσμων. Polit.

5. ζά ἐπιτατικὸν, δά) δα quasi a particulâ δηδ. δήτουθεν, *rubet, erubescit*, tamquam δηδουθεν. Sic ζά veluti contractum a διά. ζάκοτος κάδικος, quasi διάκοτος. Salvin.

6. πρὸ ἀμεταβόλου διπλῶν σύμφωνον) In inscriptionibus tamen veteribus invenitur ZMTPNA pro Σμύρνα. Salvinus.

7. πέφραδα) unde Themistius philosophus, idemque orator, propter eloquentiam dictus Εὐφράδης, *bonus eloquio*. Salvin.

8. τοῖχοι ἐρράδαται) Poeta, ἐρράδαται τοῖχοι. Polit.

9. κέχλαδα παρὰ Πινδάρῳ) Occurrit mihi apud Pindarum Olymp. Od. 9. Καλλίνικος ὁ Ῥιτλὶς κέχλαδας. idest, ὁ κλέος λαγόμενος, οἷον ὑπὸ τῶν κλήδονας ᾄδόμενος, ἢ ὁ εὐφημούμενος. τοῖς πολλοῖς κλέος λέγω κέχλαδός. Verba hæc sunt veteris Scholiastæ. *Polit.*

10. Δεὺς, καὶ Ζεὺς) Δεὺς inflexum, unde genitivus Διός, quasi a genitivo Δεὸς· sed, ne forte confunderetur cum recto δέος, *timor*, factus est Δεύς. Salvin.

11. ἕδρα) Et composita, ἐξέδρα, καθέδρα, *exhedra, cathedra*, & ἑδρεῖον, *solium*. Salvin.

12. μερίζω) Legendam puto μίρζω pro μιρδω. Polit.

ſurditatem effugiendam, excogitata eſt ſynæreſis τῦ γήρᾳ, & σφῶν. ut, ὑ γὰρ σφῶν γένος ἀπόλωλε τοκήων. *Non enim veſtrum duorum genus periit parentum*, quod legitur in Odyſſeâ.

CCCXXV. Κολωὸς, *i. e. tumultus*, juxta Philoxenum, fit per additionem ſyllabæ, a κλώ, *clamo*, verbo fictо per onomatopœjam. Quare nec adſcriptum eſt, ut ait, τὸ ἰ. Et ab hujuſmodi verbo κλώ eſt pariter τὸ κλάζω, *clango*, *aut clamo*, per paragogen. Verùm, juxta alios, fit a κολοιὸς, *graculus*, producto per ectaſin τῷ ο in ω, ita ut nimirum τὸ ἰ adſcriptum remaneat. Nam & κολωὸς idem eſt, ac tumultus, & ὁ κολοιὸς, *graculus*, avis eſt ſtrepens, ac tumultuoſa. Quocirca etiam infra alicubi percommoda eſt, atque utilis Poëtæ ad comparationem tumultus. Rurſus nonnulli ita docent: Quemadmodum ex κλαίω, *claudo*, fit κλοὸς, *collare*, & per ectaſin, κλῳὸς cum τῷ ι· ſic etiam κολωὸς. *i. e. tumultus*, ex κολοιὸς, quæ eſt avis. Unde & verbum κολῳῶ, *graculorum, ſeu monedularum more perſtrepo*, adſcriptum habet τὸ ι. Alii verò eam vocem deducunt a κολόω, *amputo*, mutato τῷ ὐ in ω, ſicuti etiam fit in μῦσα, *muſa*, μῶσα· quia κολόω, *amputat*, quodammodo tumultus, videlicet mutilat, & neſcio quid aufert ex ſtudio ſeriarum rerum, ſi multus excitatur, ut loquitur Poëta. Dicit enim: κολωὸν ἐλαύνετον. *tumultum excitatis*. Et vide τὸ ἐλαύνετον, *excitatis*, *movetis*, *agitis*, videlicet *augetis*, *vehementiùs intenditis*, ut dictum ſit per metaphoram ſumptam ἀπὸ τῦ ἐλαυνομένυ ἵππυ, ἢ σιδήρυ, *ab equo*, *qui agitatur*, *vel a ferro*, *quod ducitur*. Porrò τὸ ἐλαύνειν, *agitare*, *agere*, *incitare*, *ducere*, acceptum referunt tribus dialectis. Bœotorum enim eſt τὸ ἐλάω, *ago*, *agito*, per α. Æoles τῷ α adjiciunt τὸ υ· quippe quum dicant ἐλαύω. Denique additio τῦ ν eſt Dorica. Dores enim τὸ δέω, *jubeo*, dicunt δήω, & τὸ θέω, *im-*

λογίας. οἷον, ὑ γάρ [2] σφῶν γένος ἀπόλωλε τοκήων, τὸ ἐν Ὀδυσσέᾳ κείμενον.

Ἰκέ. Ὅτι κολωὸς ὁ θόρυβος, καλᾶ μὲν Φιλόξενος, ἀπὸ τῦ κλώ γίνεται ὀνομαλοπεποιημένυ ῥήματος, καλᾶ προσληψιν συλλαβῆς. Διὸ καὶ προσγέγραπται, φησι, τὸ ἰ. ἀπὸ δὲ τῦ τοιῦτυ κλώ καὶ τὸ κλάζω γέγονε, καλᾶ παραγωγήν. Κατὰ δὲ ἑτέρυς, ἀπὸ τῦ κολοιὸς γίνεται, κατὰ ἔκτασιν τῦ ο εἰς ω, μένοντος δηλαδὴ τῦ ἰ προσγεγραμμένυ. [3] Κολφὸς γε γὰρ ὁ θόρυβος, καὶ ὁ κολοιὸς δὲ, [4] θορυβητικόν. Διὸ καὶ εἰς παραβολὴν θορύβυ χρησιμεύσι παρὰ Ποιηταῖς. Τινὲς δὲ καὶ οὕτω φράζυσιν· [5] Ὡσπερ ἐκ τῦ κλέω κλοιὸς, καὶ ἐλάσι, κλωὸς συγκαὶ τὸ ἰ· οὕτω καὶ κολωὸς ὁ θόρυβος, ἐκ τῦ κολοιὸς τὸ ὄρνεον. ὅθεν καὶ ς τὸ κολῳῶ ῥῆμα ἔχει τὸ ἰ ἐν προσῳδίᾳ. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῦ κολόω παράγυσιν αὐτὸ, ἁπλᾶ τοῦτος τῦ ὐ εἰς ω, ὡς καὶ ἐν τῷ, μῦσα μῶσα. Κολόει γάρ πως ὁ θόρυβος, ἤγουν κολοβοῖ, καὶ ἀφαιρῆταί τι τῶν ποιημάτων ἔργων, πολὺς ἐλαυνόμενος, καλᾶ τ' Ποιητάς. Φησὶ γάρ· κολωὸν ἐλαύνετον. Καὶ ὅρα τὸ ἐλαύνετον ἀντὶ τῦ ἐπιτείνετε, ἀπὸ μεταφορᾶς ῥηθὲν τῦ ἐλαυνομένυ ἵππυ, ἢ σιδήρυ. Πεποίηται δέ, φασι, τὸ ἐλαύνειν διαλέκτοις τρισί. Βοιωτοῖς μὲν γὰρ [6] τὸ ἐλάω διὰ τῦ α· [7] Αἰολέων δὲ, τὸ προσληφθέναι γὰρ ἀ τὸ ὐ. ἐλαύω γὰρ λέγυσιν. Ἡ δὲ προσθεσις τῦ ν, Δώριος. Τὸ γὰρ δύω, δύνω φασὶ Δωριῆς, καὶ τὸ θύω, θύνω. Θῦνε γὰρ ἀμ-

πε-

1. τὸ ὐ κείμενον προπαροξύνεται) lege, προπαροξύνεται. Niſi malis, προκείμενον παροξύνεται. Polit.

2. σφῶν γίνεται) Poëta, σφῶν γε γίνεται. Polit.

3. Κολωὸς τε γὰρ ὁ θόρυβος) Legendum hic cum e ſubſcripto, Κολφὸς. Polit.

4. Θορυβητικόν) Θορυβώδες, καὶ χρησιμεύειν ἔρνυσι, ex Etymologo. *Polit.*

5. τὸ κολωὸ) Homerus de Therſite: ὠμόφρονας ὠκελίκτε. *immodicè graculi in morem garrientes.* Salvinus.

Homerici Codices, ὠμόφρονας. A. Gellius lib. 7. c. 14. *Neque non meritò Homerus unum ex omnibus Therſiten, ὠμόφρονα ἀκριτόμυθον appellat: modò verba illius multa, & ἄσυτα, ſtrepentium ſine modo graculorum ſimilia eſſe dicit. Quid enim eſt aliud ὠμόφρονας ἐκέλαδας*; Politus.

6. τὸ ἐλάω) Hom. Μάρξεν δ' ἐλαῶν. οἱ δ' οὐκ ἄσυτα τετύθου. *ſentiebant. Illi autem non inviti ſola pervolitabant.* Salvin.

Homerus: Μάρξεν δ' ἐλαῶν· τοὶ δ' οὐκ ἄσυτα τετύθου. Polit.

7. Αἰολέων δ, τὸ προσιδεῖν τῷ π τὸ ὑ) Proprium eſt Æolum digamma, quod ab illis appellatur Æolicum, unde priſcis Latinis dicebatur *ferſus*. &c. ut videre eſt apud Quinctilianum. Latini a τῦ ϝ fecerunt *uorſus*. Salvin.

Æolicam illam litteram Ⅎ adjecit Claudius Cæſar. *Polit.*

Αἰνίσσεται δὲ ὁ τῆς τοιαύτης ἀμίτου λόγος, ὡς ἐξὸν μύθῳ, τὸ ἀεὶ ἐν ῥαῳώνῃ ἔμφρονι τὰ θεῖα εἶναι. Τοιοῦτον δὲ χρῆμα ἦν καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν, ὅσα περὶ Ἀχιλλέως ἔφη ὁ Ποιητής, ὅτι μὲν ἐπὶ τὰς ἀγορὰς πολέσκετο, ἐπόθει δὲ αὐτὴν τε, πόλεμόν τε. Νοητέον γὰρ ἐκεῖ, ὅτι διὰ μέσων τῶν δώδεκα ἡμερῶν, αἱ ἀγοραὶ, ὡς εἰκὸς, ἐγίνοντο, καὶ τινες ἐκδρομαὶ πολέμων, οἷον, ἐν λόχοις, ἢ ἐν λείαις. Ὅμηρος μέντοι ἐθέλει περὶ μικρά τινα τὸν λόγον ἀσχολεῖν, ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω λέγει περὶ αὐτῶν παραρρίπτῶν, δικὸς, ὡς εὐπορῶν μὲν τῶν καὶ τοιαῦτα γράφειν, ἀξιοῖ δὲ αὐτά. Ἰσέον δὲ, ὡς τὸ, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσεται πῆδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, δύναταί τις καὶ ἐπ' ἄλλα τινα παρῳδήσας μεταγαγεῖν. οἷον, οὐδέ τι νίκης ἐ-
Basil. p. 117. σθλῆς, ἢ φήμης ἐσθλῆς, ἔσεται πῆδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Εὐριπίδης δὲ παραφράζων αὐτὸν, φησίν· ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Εἴθα ὅρα τὸ κρεῖσσον, ὡς χρήσιμον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται, καὶ ἑξῆς. Εἰλῆφθαι δὲ καὶ χρῆμα παραμέμικται ἀντίθετον, ὡς τοῦ ἐσθλοῦ ἀντικειμένου πρὸς τὰ χείρονα. Ἔστι δὲ ἐσθλὴ δαὶς, ἡ μὴ σοφὸν, καὶ ἀναδάμων προτώπων, ἐν ᾗ ἐρίζειν οὐ χρή.

Ἰκζ'. Ὅτι δὲ μονῆρες ἐν ὀνόμασι τὸ πῆδος, καθὰ καὶ τὸ ὄφελος, καὶ ὅτι ψιλοῦται καλὰ πολλὰ ἄρχεται, ὡς τροχαϊκὸν, καθὰ καὶ τὸ ἦμαρ, ἐκ ἔστι τὰ περὶ λόγους ἀμφιβαλεῖν. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ συμποσίῳ, δασύνεσθαι αὐτὸ λέγει παρὰ πᾶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πίδω, καὶ τῆς πίδο-

conviviī finitima, ut per fabulam licet, significat, intellectum divinum, tamquam in convivio sapientiæ suæ, vitâ frui beatâ, ac sempiternâ. Hujus autem generis figura est etiam in superiori loco, in quo de Achille narrat Poëta, ut in concione numquam versaretur; sed clamoris bellici desiderio teneretur, ac pugnæ. Intelligendum enim illic est, medio duodecim dierum spatio, tum conciones, ut credere par est, habitas fuisse, tum excursiones aliquot militares factas, positis, exempli gratiâ, insidiis, vel profectis militibus populatum. Homerus tamen non vult in parvis & exiguis rebus enarrandis operam suam ponere: sed eas generatim sic dimittit, ut ostendat, earum quoque rerum describendarum largam sibi copiam suppetere; sed operæ pretium se id minimè arbitrari. Quod autem dicit: *neque ulla convivii boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt*; sciendum, posse id ab uno aliquo ad res alias per parœdiam, & imitationem transferri. puta, si is dixerit: *neque ulla victoriæ bonæ, aut famæ bonæ, erit voluptas, quoniam pejora vincunt.* Euripides verò id ipsum per paraphrasin explicat, cum ait: ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ. *quoniam verò potentius malum est bono.* Ubi vide τὸ κρεῖσσον, *potentius*, quàm appositum id quoque sit, atque utile ad explicandum illud: Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται. *Potentior enim rex, quando iratcitur*, &c. Et admixta hîc quoque est figura antitheseos: quippe quum bonum oppositionem cum iis habeat, quæ sunt pejora. Est autem bonum convivium, sapientum proborumque virorum, in quo rixari, aut contendere non oportet.

CCCXXVII. Ceterùm non est, cur Grammaticorum quisquam dubitet, quin indeclinabile nomen sit τὸ πῆδο, *suavitas, jucunditas, voluptas*, quemadmodum etiam τὸ ὄφελο, *utilitas*; itemque quin tenuetur illud in primâ, tamquam trochaicum, pariter atque τὸ ἦμαρ, *dies*. Herodianus tamen in Convivio, quod ipse conscripsit, densari id a nonnullis testatur, tamquam ab πίδω,

dele-

1. τὸ καλὸν) Homerus Iliad. α'. Ἔκλαγξε δ' ἄρ' ὀϊστός. Hinc Latinorum *clangor*. Salvinus.

2. καλὰ) itemque ἐκαλλίζοντο. Polit.

3. ἀκόλας, εἰ ὁ Ὀδυσσεὺς) lib. ι' v. 222. Λίνιζον ἀκόλας, ἐκ ὄρυγος, ἐξὸν λίθινος. ubi vetus Scholiasta: ἀκόλας. ψωμὸς, ἐξ οὗ ὁ τις κνηθεὶς δεῖ τὸ βρεχῆναι. Polit.

4. παραφράζων αὐτὸν) Malim αὐτοῦ. Polit.

Delt, dictum Homericum. Sed fortasse elegantius est αὐτόν. *idelt, Homerum. paraphrasin Homeri facions.* Salvin.

5. ὡς χρήσιμον καὶ αὐτὸ ὡς τό) sententiæ utile esse, ut illud. lego χρήσιμον, ὡς τό. Salvinus.

6. καθὰ καὶ τὸ ἦμαρ) Quemadmodum ἡμέρα primam habet densatam, ἦμαρ tenuatam, ἅλιο, ἄλιο, *sol*; ita ἥδονὴ densatam, πῆδο tenuatam. *Salvin.*

Τὸ γὰρ αὐτὸ διαφόρως μεταχηματιζόμενον, ψιλοῦται. Ex Etym. *Polit.*

7. ὡ τῷ αὐτῷ συμποσίῳ) Melius αὐτοῦ. Polit.

Hæc tamen sæpius confunduntur, & inter se commiscentur. *Salvin.*

pejus repubeſcit; bonum verò ex hominum vitâ cito avolat.

CCCXXVIII. Quo loci dicit: δαῖτα ταράξῃ, *epulum, ſeu convivium turbet;* figuratum hoc loquendi genus, ſimile eſt quodammodo epanaſtrophe, ſeu reciprocationi Rhetoricæ. Finis enim primæ vocis, initium eſt ſecundæ. Sicuti etiam in alio loco: ἔνθα θάασεν. videlicet ἐκάθητο. *ubi ſedebat.* & alibi: ἦλθε θέων. *venit curreus.* At verò τὸ ταράξῃ, *turbet*, ficta vox eſt per onomatopœjam, eaque maximè eſt propria. Quocirca aut non alia vox eſt, qua ipſa explicetur, aut non niſi difficilè hujuſcemodi alia vox inveniri poteſt. Ex eâ porrò apud recentiores profluxit ἡ ταραχὴ, itemque ὁ τάραχος, *turbatio, perturbatio, turbæ.* Atque inde etiam eſt ὁ τάρταρος, *tartarus*, & τὸ ταρβεῖν, *trepidare*, ut alicubi videbitur. Sciendum autem eſt, in ſenem turbulentum falsè illud, urbanèque dici poſſe: *ne iterum objurget pater, & nobis convivium conturbet.* Hoc item loci cum eleganti quadam novitate figuratum loquendi genus per ellipſin, eſt illud: *Si enim velit Olympius e ſedibus deturbare. Hic enim longè potentiſſimus eſt.* Et ſimile hoc eſt, atque illud: *Si enim dent præmium magnanimi Achivi*, &c. ut illic ſcriptum eſt. ita ut ſenſus nunc ſit: *ſi vult nos Juppiter ex cœleſtibus ſedibus deturbare, efficiet id, quod vult: quia id poteſt.* Deficit autem τὸ, *efficiet id, quod vult*, tamquam ſi id per ſe pateat, etiamſi verbis non exprimatur. Vel etiam aliter, deficit τὸ ευρελίξει, *deturbabit, depellet, evertet*, tamquam ex communi ſenſu acceptum. ita ut hic ſit verborum ſenſus: *ſi velit* ευφελίξαι, *evertere, ac deturbare*, πάντως ἂν ευρελίξει, *utique omnino deturbabit. Poteſt enim id efficere.* Verùm alii figuratæ huic locutioni ſic medentur, ut omnem inde auferant ellipſin, ad hunc modum: ὅπερ ἐθέλησιν Ὀλύμπιος, πάντως ἂν ευρελίξαι ἐκ τῶν ἑδέων. *ſiquidem velit Olympius, prorſus de ſedibus dejiciet, ac deturbabit.* Fit autem τὸ ευφελίξαι,

excu-

ἀμβᾶς· τὸ δὲ καλὸν, ταχέως ἀφίσταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας.

Ἰκὴ. Ὅτι ἐν τῷ, δαῖτα ταράξῃ, τὸ μὲν χῆμα, ἐοικέ πως ῥητορικῇ ἐπαναστροφῇ. Τὸ γὰρ τέλος τῆς πρώτης λέξεως, ἀρχὴ τῆς δευτέρας γίνεται. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἔνθα θάασεν. ἧστο ἐκάθητο. καὶ ἐν τῷ, ἦλθε θέων. Τὸ δὲ ταράξῃ, ὠνοματοπεποίηται, καὶ ἐστι καιριώτατη λέξις. Διὸ καὶ ἀνερμήνευτος, ἢ δυσερμήνευτός ἐστιν. ἐξ αὐτῆς δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἡ ταραχὴ, καὶ ὁ τάραχος. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ τάρταρος, καὶ τὸ ταρβεῖν, ὡς φανήσεται πᾶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι σκωπτικὸν ἡς ταραχώδη γέροντα τὸ, ὄφρα μὴ αὖτε νεικήσῃ πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα χῆμα κεῖται καινοπρεπὲς ἑλληνικὸν, τὸ, Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἐξ ἑδέων. συφελίξαι. ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστι. Καὶ ἔστιν τοῦτο ὅμοιον τῷ, Εἰ μὲν γὰρ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, καὶ ἐξῆς, ὡς ἐκεῖ γέγραπται. ἵνα λέγῃ τοῦν, ὡς ἥπερ ὁ Ζεὺς ἐθέλει ἐκ τῶν ὑρανίων ἑδρῶν μεθαρμόσαι ἡμᾶς, ἀνύσει, ὃ θέλει. δύναται γάρ. Τὸ δὲ, ἀνύσει, ὃ θέλει, λήψεται, ὡς φανερὸν ὄν, κἂν μὴ λέγηται. Ἢ καὶ ἄλλως λήψεται τὸ, συφελίξει, ὡς ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον. ἵνα ᾖ ὁ λόγος, ὅτι ἐὰν θελήσῃ συφελίξαι, πάντως ἂν συφελίξει. δύναται γάρ. Ἕτεροι δὲ θεραπεύοντες καὶ τοῦτο τὸ χῆμα ὡς ἀνελλιπές, φασὶν, ὡς ἥπερ ἐθελήσει Ὀλύμπιος, πάντως ἂν συφελίξαι ἐκ τῶν ἑδέων. Γίνεται δὲ τὸ συ-

Oo φε-

1. πάσσε τὰ ξηχεῖσα φιλεῦντα) Ἥπαρ tamen, *hepar*, denſo ſpiritu aſſicitur, licet trochaicum. *Salvinus.*

2. ἐπ' ἂν ἐξ αἰ ἀνελλιπὲς ἔλεγε) Rationem, cur ἄλφ denſetur, affert Etymologus, quia eſt ab ἵημι, πίμπω, ideſt, *mitto.* Particula vero ἔχι denſata originem ſuam innuit, quæ eſt ab ἤ, ideſt, *quâ*, ideſt, *quâ parte*, adjuncto χί per paragogen. *Salvinus.*

3. δαῖτα ταράξῃ) Virg. *Incipiunt agitata tumeſcere:* quem locum inter alias artificioſorum Virgilii numerorum mirificas varietates adducit ſummus ejus Poëtæ admirator Jovianus Pontanus in dialogo eruditiſſimo, qui *Actius* inſcribitur ab Actio Syncero Sannazario, qui Maroni, ut Bembus ait, *Musâ proximus, ut tumulo.* Salvinus.

4. πάσσε δὲ ευφελίξαι) Quaſi videlicet in Homero legerent, ευφελίξαι. Neque tamen ſic locum reddunt prorſus ἀνελλιπῆ. Nam & tunc verbum aliquod deeſt, quod tacitè intelligas in τῷ ἐθέλῃσι, puta τὸ εἶναι, aut potiùs τὸ ευφελίξαι. ita ut ſit: ἐὰν θελήσῃ ευφελίξαι, ευφελίξει. Politus.

δότῳ τὸ καθάπτεσθαι, ἐν τῷ, [4] Δημαράτε, καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος. ἦγεν μάρτυρας προφέρων, τὸν Δημάρατον, καὶ ἄλλους. Ὅτι δὲ τὸ ἅπτεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, δοτικῆς συντάσσεται, φανήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅπου ἐρεῖ ὁ Ποιητὴς τὸ, [5] ἐφῆπται τοῖς δὲ λίσιν ὀλέθρου πείρατα. Μαλακοὶ δὲ λόγοι, οἱ κολακευτικοὶ, καὶ ψυχὴν σκληρὰν μαλάττοντες, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, μαλακοποιοί· ὡς καὶ δέος χλωρὸν τὸ χλωροποιόν. Ὅτι αὖθις θεόθεν ἐλπίδος ἶδ', Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν.

novâ loquendi formâ uſurpatum apud Herodotum reperiatur τὸ καθάπτεσθαι, ubi ita loquitur. Δημάρητε, καὶ ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος. videlicet, teſtes citans Demaratum, ceteroſque alios. Rurſus τὸ ἅπτεσθαι cum præpoſitione ἐπὶ, conſtrui cum dativo, patet infra, eo loci, quo Poëta de quibusdam narrat, ut ἐφῆπται τοῖσδέ τισιν ὀλέθρου πείρατα, *iis exitii fines impendeant*. Cererùm μαλακοὶ λόγοι, *molles ſermones*, ſunt blandiloqui, ſive adulatorii, durumque animum μαλάττοντες, *mollientes*, atque, ut ita dicam, μαλακοποιοί, *mollem facientes*: ſicuti etiam δέος χλωρὸν, *metus pallidus*, eſt χλωροποιὸν, *pallidos efficiens*. Bonæ ſpei divinitus conceptæ verba ſunt illa: *Statim deinde placidus Olympius erit nobis*.

Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνώγει, κηδομένη περ,
Μή σε, φίλον περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θυπτομένην. τότε δ' ὕστι δυήσομαι, ἀχνύμενός περ,
Χερμάδιον. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφερίζειν.
Ἤδη γάρ μ' ἐπὶ καὶ ἄλλοτ' ἀλεξήσοντα μενοῦντα,
Ῥῖψε, ποδὸς τετυγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Πολὺν δ' ἦμαρ ἐρείσθην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. ὀλίγος δέ τι θυμὸς ἐμοῖο.
Ἔνθά με Σίντιες ἀνδρες ἀφαρ κομίσσαντο πεσόντα.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐξέπιε χερὶ κύπελλον.
Βασ. p. 118. Λοιπὸν δ' τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Ἡυκόμοι γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Rom. p. 156. Ἄσβεστος δ' ὀρῴρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ὡς ἴδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Fer patienter, mater mea, & ſuſtine, quamvis doleas,
Ne te, licet ſis chara, ante oculos videam
Vapulantem. Tunc enim non potero, licet dolens,
Juvare. difficile enim eſt, Olympio reſiſtere.
Jam enim me & aliàs adjuvare cupientem
Dejecit, pede prehenſum, de limine divino.
Totum autem diem ferebar, unaque cum ſole occidente
Decidi in Lemnum. parum autem jam animæ inerat.
Ibi me Sinties homines ſtatim exceperunt cadentem.
Sic dixit. Subriſit autem dea candidis ulnis Juno,
Subridenſque, a filio accepit manu poculum.
Ceterùm iis reliquis diis a dextrâ exorſus omnibus
Fundebat dulce nectar, e crateræ hauriens.
Tum inextinctus excitatus eſt riſus beatis diis,
Ut viderunt Vulcanum per ædes miniſtrantem.

τλ'. Ὅτι παραινητικὸν ἀνθρώπου συμμείναι ἐν τῷ κακῶς πάσχειν, τὸ, [7] Τέτλαθι, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένους περ. Εἰ δὲ καὶ ὑπὸ μείζονος πάσχοι τις, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ ἑπόμενον· Μή σε, φίλον περ ἐοῦσα, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θυπτόμενον. τότε δ' ὕστι δυήσομαι, ἀχνύμενός περ, χρη-

CCCXXX. Ad mitigandam hominis iram, interea dum injuriâ ille afficitur, valet illud: *Fer patienter, & ſuſtine, quamvis doleas*. Siquis autem injuriam accipiat a potentiori, & principe viro; ſatis aptè, ac congruenter adjicietur etiam id, quod ſequitur: *Ne te, quamquam mihi ſis charus, ante oculos percuti te, ac verberari videam. Tunc enim non potero, licet mœſtus, opi-*

1. ἐπὶ αἰσχροῖσιν, καὶ ἑξῆς) Apud Latinos itidem *Reprehendere*, translatione a manu & tactu ducta. *Salvian.*

2. ἀντὶ προστακτικῆ) In poematio Phocylidis, præcepta infinitivè, hoc eſt, imperativè, enunciantur, & infinitivo ſubintelligitur κελεύω, *jubeo*, *auctor ſum*, *vel quid ſimile*. Salvinus.

3. λιγέμεναι τε ἀτάλλειν) Simplex eſſe verbum ἅπτεσθαι, *tangere*, vel compoſitum καθάπτεσθαι, *contingere*; nihil hoc ad conſtructionem genitivi. Nam æquè cum genitivo tum hoc, tum illud conſtruuntur. ἅπτεσθαι γενέων. καθάπτεσθαι γενέων. Et hoc loco τὸ λίσσεσθαι μαλακοῖς, *verbis mollibus*, eſt caſus ultra proprium verbi ipſius caſum; qui ſemper eſt genitivus vel expreſſus, vel ſubintellectus. *Salvin.*

4. Δημάρητε, καὶ ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος) Herodotus: Δημάρητε τε, καὶ ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος. Polit.

5. ἐφῆπται τοῖσδέ τισιν ὀλέθρου πείρατα) lib. 11. verſ. 402. Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. Et lib. μ v. 79. ἃ δέ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. Polit.

Ἐφῆπται hîc non eſt tanguntur, ſed, impendent. unde ἀντίμενος, *apex*, *dependens*. Salvin.

6. ὀλίγος δέ τι θυμὸς) Scriptus codex Henrici Stephani, ut ipſe teſtatur, ὀλίγος δ' ὅτι. quod idem Stephanus ſecutus eſt in ſuâ editione. *Polit.*

7. Τέτλαθι) Virg. Æn. l. 1. *O paſſi graviora: dabit Deus his quoque finem.* Et: *Durate, & veſmet rebus ſervate ſecundis.* Salvin.

candam affectionem propenſionemque animi, quæ eſt inter ſanguine conjunctos: ita ut, quemadmodum incrementum capit, atque extollitur amicitia per charitatem alterius generis, juxta illud, ἑταῖρῳ φίλῳ, *charus ſodalis*; &, quod eſt apud Euripidem, φίλος, κἄτι μᾶλλον, ἢ φίλος. *charos*, ὁ, *ſiquid majus eſt, quàm charos*; ſic etiam inter eos, qui generis propinquitate inter ſe conjunguntur, naturalis ille amor, & benevolentia augeatur, per τὸ φίλον, *charum*, aliaque epitheta ejuſcemodi. Ad hæc, τὸ, ἐν ὀφθαλμοῖς ἴδωμαι, *in oculis, ſive ante oculos videam*, diſtinctum eſt, ac ſecretum ab eâ perſpicientiâ, quæ fit mente, vel aliâ etiam ratione, per viſa, imagineſque rerum apprehenſas. Idem autem eſt dicere ἴδω, atque ἴδωμαι, *videam*, ut paſſim videbitur.

CCCXXXI. Pleraque ex hiſtoriis, atque ex fabulis Poëta non integrè in uno tantùm loco exponit; ſed rem unam artificiosè ad varietatem dividit, eamque diverſis locis diſtribuit, atque aſſignat. quemadmodum & hoc loci, quo de Junone agitur, hoc ipſum tantummodò commemorat, ut tum aliàs Juppiter iratus fuerit Junoni, tum verò Vulcanus, dum ad opem ferendam ſedulò accurreret, eo modo, quo perhibent fabulæ, malè acceptus fuerit: quum tamen alibi expoſiturus ſit cauſſam, cur Juppiter irâ adverſùs Junonem exarſerit, atque etiam explicaturus, quid illa malorum acceperit. Quod traditur de Vulcano, eum pede de limine divino projectum ab Jove fuiſſe, id nihil aliud ſignificat, quemadmodum ſupra dictum eſt, quàm exhalationes, quæ ſupra in ſublimi aëre accenduntur, deorſum verſum ſæpiùs projici, ut fulmina, & ſiquid aliud ejuſmodi; neque Vulcanum hunc poſſe diutiùs in ſuperioribus locis permanere; ſed vel aliter diſſolutum, ac diſſipatum, evaneſcere, vel deorſum deſcendere.

CCCXXXII. Βαλὲς porrò, pro more, limen domus, a verbo βαίνειν, *gradi*. S.cuti etiam ὀδὸς,

ροίας φιλίας, καὶ τὸ, ἑταῖρος φίλος, ἢ ὁ, φίλος, κἄτι μᾶλλον, ἢ φίλος τὸ Εὐριπίδου· ὅτω αὔξοιτο ἡ τὸ συγγενικὸν στέργηθρον, διὰ τὴν φίλον, ἢ τὴν τοιούτων. Τὸ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς ἴδωμαι, διέσταλται τῆ κατὰ νῦν βλέπειν, ἢ ἄλλως δὲ φαντάζεσθαι. Ἴδω δὲ ἰδῶν, ἢ ἴδωμαι, ταυτόν ἐστιν, ὡς μυριαχῆ φανῆται.

ιλά. Ὅτι πολλὰ τῆ ἱστορημένων, ἢ μυθευομένων ὁ Ποιητὴς, οὐκ ἐντελῶς ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐκλίθεται, ἀλλ' εὐμεθόδως τέμνει, χάριν ποικιλίας, ἢ διαφόροις τόποις ἐπιμερίζει τὸ ἔργ. ὥσπερ ἢ ἐνταῦθα ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἥραν, αὐτὸ τοῦτο μόνον λέγει, ὅτι ἢ ἄλλοτέ ποτε Ζεὺς μὲν θυμὸν ἔσχε κατὰ τῆς Ἥρας, Ἥφαιστος δὲ ἀλεξήσας πατρὸς, ἔπαθε τὰ μυθευόμενα· ἐν ἄλλοις δὲ ἢ πῶ αἰτίαν ἐρεῖ, δι' ἣν ὁ Ζεὺς ἐχολώθη τῆ Ἥρᾳ, διηγήσεται δὲ ἢ, ὥσπερ ἐκείνη ἔπαθεν. Ὅτι τὸ ποδὸς ῥιφῆναι τὸν Ἥφαιστον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, καθὰ ἢ προείρηται, ἢ ὅτι πολλάκις αἱ ἄνω ἐκπυρωθῆσαι ἀναθυμιάσεις ἐν τοῖς μετεώροις, κάτω ῥιπτεῖσθαι, ὡς ὥσπερ οἱ κεραυνοὶ, ἢ ἔτι ἄλλο τοιοῦτον· ἢ οὐκ ἔστιν ἐπὶ πολὺ παραμεῖναι τοῖς ἄνω τόποις τοιοῦτον Ἥφαιστον, ἀλλὰ ἢ ἄλλως ἀφανιζόμενος λύεται, ἢ κάτω βάλλεται.

τλϑ'. Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βαθμὸς, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἢ ὁδὸς παρὰ τὸ

ὁδεύε-

Oo 2

1. ἀγχαλίῳ ἐφ' ὑψηλοῦ τείχους) Horat. *aſperum Tactu leonem. dextræ.* Salvinus.

2. ὡς ἑκάστους δαίμονας ἢ ἀρχαγέτας) Idem Homero ἀνάκτορας, ac ἑστιούχους, ἀγυιεῖς Ὀδυσῆς. Ἀντίοχος iidem ac ἱδρυχεῖς, ejuſdem profeſſionis artifices. ἀγαθοῖς, quaſi ἑταίροις. Homerus: ἐμοῖς γ' ἀνὴρ πολλῶν ἀγαθὸς ἑταῖρος ἔλυσε. Theocr. in Encomio Ptolemæi. Ὦ ἀ δυτίνων ἀγαθὸν ἄπασι τέχνας. Salvin.

3. χθονὸς ἐφ' συγγενικὴς ἐπίνοιαν) φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. *charam in patriam terram*. Homerus. Nam patria omnem charitatem continet. Patris nomen habet, & figurâ femininâ matrem etiam exhibet, ut præclarè obſervat Plato in Cratylo. *Salvinus.*

4. ἑταίρῳ φίλῳ) Ἑταῖρος φίλος, *amicus charus*, dicitur per amorem amicitiæ. Propinquus autem genere, ſive conjunctus, charus per amorem dicitur naturalem, quo propinqui, & neceſſarii inter ſe conjunguntur; vel ob aliquid etiam magis, quum affectum naturalem auget benevolentia quædam. *Salvin.*

5. ὑετὸς οἱ κεραυνοί) Tonitrua fieri plerique autumant non ſine fulmine; ſed vel illud ſurſum ferri in cœlum, vel deorſum in terras, vi materiæ, atque variæ preſſionis. *Salvin.*

πων ἡμᾶς κατὰ σὲ ἀλαλάξομεν, ἀράτου. Ὀξύνεται δὲ ὁ ῥηθὲις βιλός. Τὸ δὲ κύριον, ἡ ποταμῦ δὲ ὄνομα, προπαροξύνεται, ἵνα καταῦθα διάφορες ἦ τόνος πρὸς τὸ τῆς σημασίας διάφορον τὸ μυριαχῦ φαινόμενον. ὁποῖόν τι ἡ ὀχὴ μὲν ὀξυτόνως, ἡ τροφή. ἀφ' ἧς ἡ εὐωχθῆν κατά τινας παρ' Ἡσιόδῳ, ἡ εὐωχία δὲ κατὰ ἔκτασιν. Ὅμοιον δὲ πρὸς τὰ ῥηθέντα, ἡ τὸ πλεῖον πλείονες τὸ συγκριτικὸν, ἡ τὸ πλειὼν ὀξυτόνως, κατὰ περιοχὴν, ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ καιρικὰ πλείω ἐμπεπλεκφώς. Ἔτι δὲ Τύρος πόλις βαρυτόνως, ἡ τυρὸς ὀξυτόνως, ὁ ἀπὸ γάλακτος. Καὶ νόμος μὲν, ὁ τὸ δίκαιον διδὰς· νομὸς δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ὁ τῆς νομῆς τόπος, ἡ ὁ κατὰ Αἰγυπτίους ἐν ἐπαρχίας. Καὶ καιρὸς μὲν κατὰ τόνον ὀξύν, ὁ χρονικὸς· καῖρος δὲ προπαροξυνόμενος, τὸ μίτωμα. ὃ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλῦται. Καὶ Ἄνεκτος μὲν προπαροξυτόνως κύριον· ἀνεκτὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ φορητός. Ὁμοίως ἡ Νικήτης μὲν κύριον· νικητὴς δὲ ὁ νικήσας. Καὶ Κάκος μὲν, ληστής· κακὸς δὲ, τὸ ἐπιζήμιον. Καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια πολλά.

Rom. p. 157.

τλγ'. Ἰ-

1. ἄβαται· βίβλοι ἡ) Ovidius in Fastis: *Sacra Bona matribus non adeunda Deæ*. Callimach. ἐκὰς ἐκὰς ὄστε, βίβλοι. *procul, procul este, profani*. Hor. *Odi profanum vulgus, & arceo*. Salvinus.

2. ὀδὶν δίχα τ ν χάσκειν τ ὠδῖν) Sophoclei illi codices, quorum Eustathius meminit, videntur scripsisse ὀδὶν cum spiritu tenui. Tenuatur enim prior hujus vocis syllaba, cum significat τ βαθμὸν, ut testatur Suidas. Locus autem ille in Oedipo Coloneo est hujusmodi:

Ἐπὰ δ' ἀβάτων τ καταβάσκειν, ὀδὶν
Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον.

Ubi pro ὀδὶν, scripsisse alios ὠδὶν, patet etiam ex Suidâ, apud quem in hoc ipso loco Sophoclis legimus τ καταβάσκειν ὠδῖνα. Immo & nonnullis ex recentioribus legere placebat τ καταβάσεων ὠδῖνα, eo modo, quo, Σύρων ἀναβάσεις dicit Plutarchus. Sed perperam ii recentiores. Nam τ καταβάσκειν, dicit Sophocles locum præruptum, & præcipitem, unde ad inferos descensus: cujus quidem καταβάσκειν explicationem, ac veluti descriptionem accipere debemus verba hæc, quæ apponuntur: ὀδὶν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. Vetus Scholiasta: ἢν δὲ ἀπὸ ἀντὶ χαλκόπων ὠδῖνα, τόπον νῦν ὑποτίθεται ἁπλῶς τ σκληρὸν, ᾧ ἀκίνητ ἐν ὕλῃ τ διαβῆναι· ᾧ νῦν καταβάσιμον πεποιημένον, διὰ τὸ τετμῆσθαι ἐκάνην τ τόπον κατάβασιν ἔχειν ὡς ᾠδῆν. Politus.

Sed τὸ ἐρριζωμένον refertur ad ὀδὶν. ideſt, ὠδῖνα. nam alias deberet esse ἐρριζωμένου. Ὀδὶς olim pro ὠδὶς. vide in antiquâ inscriptione apud Scaligerum in Eusebium. Responsio Lacedæmoniorum ad Alexandrum Macedoniæ Regem, unâ litterâ O. ideſt, Οὐ. Non. Erant enim Lacedæmonii ἀ πολύμυθοι. *non multorum verborum homines*. Salvinus.

3. καταράτων, ὠδὶν χαλκείαν) lege καταῤῥώκτων. &, χαλκοῖς. Salvin.

4. Χαλδαίους) Chaldæi, Mathematici, Genethliaci. *Salvin.*

5. διάφορον δὲ τόνου φησὶ τὸ τ σημασίας διάφορον) Sic apud Sinenſes varius ejusdem dictionis tonus, varium exhibet significatum. *Salvin.*

6. τὸ ὀχὴ) ὀχὴ, *exhibitio*, ideſt, *alimentum*. Sic apud veteres Jurisconsultos *exhibere* est *alere*. Salvin.

7. τὸ εὐοχθῆν κατά τινας παρ' Ἡσιόδῳ) Juxta nonnullos, inquit, apud Hesiodum. Nam alii pro Εὐοχθῆν legunt apud Hesiodum Εὐοχίαν in Ergg. v. 477. *Polit.*

8. ἡ δ' εὐωχία) Aliter Athenæus l. 8. Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν, ἃς ἀπὸ τῶν ὀχῶν, ἤγουν ζωῆς, ὅλως· αὐτὸ τ κατὰ τοῦτο ὄφελον. Polit.

9. κατὰ ἔκτασιν) Videtur hîc aliquid deesse, perinde quasi scripserit post hæc verba Eustathius: Ὀχὴ ὃ, ἡ νῆσος, ἡ τὸ ὄρος. De insulâ, & monte Ochâ vide Strabonem initio l. 10. *Politus.*

Eustathius non addit alterum tonum, seu accentum, quo fastigiata vox ὀχὴ alium significatum reddat ab eo, quod est alimentum, cibus. *Salvinus.*

10. ὁ κατὰ Αἰγυπτίους ἐν ἐπαρχίας) Ægyptus dividebatur in nomos, seu præfecturas. Plinius hist. nat. & qui his nomis præsidebant, νομάρχαι dicebantur. Strabo. *Salvin.*

CCCXXXIII. De-

vina non ſunt, ſed profana. At verò τὸ τεταγὼν, *extendens*, participium eſt Jonicum, cum reduplicatione conſuetâ, temporis Aoriſti ſecundi, ex τάζω, τάξω, *tendo*, *tendam*, ex quo τὸ τόξον, *arcus*. Unde Aoriſtus primus inuſitatus, ἔταξα, ſecundus ἔταγον, *extendi*. cujus participium ταγὼν, *extendens*, & Jonicè τεταγών. Grammatici tamen auſi ſunt dicere, fieri τάζω per paragogen, ex verbo τῶ, quod ſignificat *capio*, ut ex φρῶ fit φράζω, *dico*, ex ῥῶ, ῥάζω, ideſt, *perfundo*; atque inde per incrementum, quod diximus, τὸ τεταγών. ita ut ſit, ποδὸς τεταγὼν, videlicet λαβὼν, ἔρριψε. *pede captum, ſeu arreptum, projecit*. Itemque ex verbo τῶ, de quo diximus, fieri τὸ τῆ, hoc eſt, *cape*, *prehende*, inſtar Imperativi τῆ ζῆ, *vive*, quod eſt apud Sophoclem.

CCCXXXIV. Hæc quoque de ſe narrat fabuloſus ille Vulcanus: Πᾶν δ' ἦμαρ, vel παυδῆμαρ, φερόμην. *Totumque diem ferebar*. quando nimirum eum Juppiter deſuper projecit. *Simulque cum Sole occidente, decidi in Lemnum. parum autem mihi animæ inerat*. Et vide, ut de motu dicatur apud Poëtam τὸ φέρεσθαι, *ferri*: quum tamen minimè apud eum reperiatur ἡ φορὰ, *latio*.

ρίψε. Θεσπέσιος δὲ βλὸς ἡρίλη, ⁵ πρὸς διαξολῶ τῷ μὴ θέων, ⁶ ἀλλὰ βεβήλων. Τὸ δὲ τεταγὼν, Ἰωνικὴ ἐστι μετοχὴ, μετὰ συνήθους ἀναδιπλασιασμῦ, ἐν χρόνῳ ἀορίστῳ δευτέρῳ, ἐκ τῦ τάζω τάξω, ἐξ οὗ καὶ τὸ τόξον. ὅθεν ⁷ ἀόριστος πρῶτος μὲ χρηστὸς, ἔταξα, δεύτερος ἔταγον. ἢ μετοχὴ ταγὼν, καὶ Ἰαστὶ τεταγών. ⁸ Οἱ δὲ Τεχνικοὶ ἐθάῤῥησαν ἀπὸ τῶν, καὶ ὡς ἐκ τῦ πρὸς τῶ τὸ λαμβάνω, γίνεται τάζω, κατὰ παραγωγὴν, ὡς ῥῶ ῥάζω, ῥῶ ῥάζω τὸ ῥαίνω, καὶ ἐξ αὐτῦ, τὸ τεταγὼν, καλὰ ἴων ῥηθῆσαν ἐπιβολῶ. ἵνα ᾖ ποδὸς ἑταγὼν, ἤγουν λαβὼν, ἔῤῥιψεν. ἐκ δὲ τῦ ῥηθέντος τῶ, καὶ τὸ τῆ, ὅ ἐστι, λάβε, γίνεται, καλὰ τὸ ζῆ προστακτικὸν, τὸ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΛΔ'. Ὅτι φησὶν ὁ μυθικὸς Ἥφαιστος καὶ ἑαυτὰ· Πᾶν δ' ἦμαρ, ἢ παυδῆμαρ, φερόμην. ὅτε δηλαδὴ ὁ Ζεὺς αὐτὸν ἄνωθεν ἔῤῥιψεν. ἅμα δ' ἠελίῳ καδύντι, Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. ὀλίγος δέ μοι θυμὸς ἐνῆεν. Καὶ ὅρα, ὅτι τὸ φέρεσθαι μὲν, λέγεται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἐπὶ κινήσεως· ἡ δὲ φορὰ οὐχ εὕρηται παρ' αὐτῷ. Λείπει δὲ καὶ, ὅτι

1. φαῦλόν τι παραμυθὲν ἔχουσι) An ἔχω; an paullò ante ὁ δὲν τάνδρ, καὶ ὁ αὐδέμαρ; Polit.

2. φιλόπται) Legebat Joh. Potterus, φιλεῖπται. Polit.

3. λόεσθαι· Ἄνας ἐν Τροίᾳ παρὰ Λυκόφρονι) Immo λόεσι Ἄνας apud Lycophronem, qui hoc nomine Ilium intelligit v. 29.

Ἄνας αὖτ' ἄκρην βαπλαστεύσων λόφων.

Erant autem hi colles, duo. Stephanus: Ἴλιον, πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου, ἢν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν. καὶ αὐτὸ λόφοι δύο. Joh. Meurſius apud Stephanum emendabat: ἣν οἱ Τρῶες Ἄνας ἐκάλουν, cujus correctionem probavit Holſtenius, & in textum Stephani recepit Abrahamus Berkelius. Ego maluiſſem cum Thomâ Pinedo: ἣν οἱ Τρῶες Ἄνας λόφον ἐκάλουν. Heſychius: Ἄνας λόεσθαι· ὅπως τὸ Ἴλιον ἑκαλῶσι σφῶν. Ubi τὸ Ἄνας λόεσθαι eſt ab ingenio, & conjecturâ Meurſii. Nam vulgò editum eſt Ἀντίλοεσθαι. quod etiam in Lexicon ſuum tranſcripſit Phavorinus. Sic autem Ilium olim appellatum, eo quòd conditum eſſet in colle Ates. Apollodorus lib. 3. ἡ δὲ (νῆσος) ἀφικομένων ἐπὶ τὴν λεγομένην Φρυγίαν Ἄνας λόφον, κλίνεται. ὥθεν πόλιν κτίσας Ἴλον, αὐτὸν μὲν Ἴλιον ἐκάλεσεν. Unde corrigendus Tzetzes ad Lycophronem: ἔτις ἀφικομένων ἐπὶ τὴν λεγομένην Φρυγίαν αὐτὸς τότον καπελίνετο. Legendum enim conſtat: ἐπὶ τὴν λεγόμενον Φρυγίας Ἄνας λόφον. Politus.

4. πανὼν, ἤγουν τάνας) Heſychius: πανὼν, διατάνας, τιτάξας. Polit.

5. φρὶς διασολῶ ἔῤῥιθη) Otioſum τὸ ἔῤῥιθη. Polit.

Vel illud ἄρτι. Εἴρηται videtur gloſſema τῦ ἔῤῥιθη. Salvinus.

Otioſum jam noteram τὸ ἔῤῥιθη, cum vidi omiſſum illud a Brobenio. *Politus*.

6. ἀλλὰ βεβήλων) Tamen erat in limine apud antiquos auguratio quædam. Offendere in limine neſcio quid erat inauſpicati. Catullus in Nuptias Julix, & Manlii.

Tranſfer omine cum bono
Limen aureolos pedes.

Vide ad hunc locum doctiſſimum Muretum. *Salvinus*.

7. ἀόριστος πρῶτος μὲ χρηστὸς, ἔταξα) ἔταξα, Aoriſtus primus a τάζω, *tendo*, idcirco inuſitatus, quia confunderetur cum altero Aoriſto primo ἔταξα a verbo τάσσω, ſeu τάττω, *ordino*. Etymologus: Τάξις παρὰ τὸ τάζω. τάξω. τάξον. ἢ τροπῇ τάξις. ideſt, Τάξον, *arcus*, a τάζω. τάξω. τάξον. a *tendo*, *tendam*, τάξον. & litteræ mutatione τόξον. quaſi inſtrumentum, quod tenditur. *Salvin.*

8. Οἱ ἢ Τεχνικοὶ ἐθάῤῥησαν ἀπὸ τῶν) Haud temere Technici, ut eos nominat Euſtathius, ideſt, qui libros de arte grammaticâ conſcripſerunt, auſi ſunt dicere, fieri τάζω per paragogen a verbo τῶ, quod eſt *capio*. Τῆ idem eſt ac λάβε, *cape*, Doricè. Et verba, quæ in αζω, ανω, ινω, ιτνω, & ιτκω, & ικνω exeunt, reducuntur ad prototypa, ſeu primitiva ſimplicia, quæ diſyllaba, aut etiam monoſyllaba ſunt. Qui autem capit, tendit, ſeu portigit manum. Τάζω igitur a τῶ. *Salvinus*.

θυμὸς ἔνεσι, διότι τὰ τοιαῦτα ἐπ' ὀλίγον ἐξαρκεῖ. Τὰ μὲν γὰρ πολλὰ ἐν τῷ μέσῳ σβέννυται· ὅσα δὲ καὶ μέχρι γῆς ἐνεχθῶσι, ταχὺ ἀφανίζονται καὶ αὐτὰ, ἢ μὴ ὕλης δραξάμενα, βραχύ τι παραμίνωσι. Καὶ τοιαύτη μὲν ὁλικώτερον ἡ περὶ τὸν τοιοῦτον Ἡφαίστου ἀλληγορία. Τὸ δὲ ἐν Λήμνῳ κατενεχθῆναι αὐτὸν, τῇ μυθικῇ συμβάλλεται πιθανότητι, ὡς ἀπὸ ἱστορίας, οὐχ ὡς τῶν ἀερίων ἐκπυρωμάτων ἐν Λήμνῳ καταπιπτόντων, ἀλλ' ὅτι [2] πῦρ καὶ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον. Διόπερ ἀποκληρωτικῶς ἔδοξε τῷ μύθῳ, αὐτόθι καταρρίψαι τὸν Ἥφαιστον, ὡς εἰς τόπον τινὰ συγγενῆ. [3] Προσφυὴς γὰρ πάντως τῷ πυρὶ Ἡφαίστῳ, ὁ τόπος πῦρ τε ἀναβλύζων, καὶ ἄλλα σημεῖα ἔχων θερμότητος· οἷον, τὸ τῶν ἐκεῖ θερμῶν ὑδάτων ἀνάδοσιν, τὸ ψιλὸν καὶ γῆς, τὸ πανίαν τῆς πιότητος. Διὸ καὶ λασία ἐστὶν ἡ νῆσος ὕλαις ὀρειαῖς.

Ἁλέ. Οὕτω καὶ τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος, [4] πνεῦμα μὲν ὄντα θερμὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ τύφω τὸ καῦσον παρονομαζόμενον· [5] δαίμονα δὲ ὅμως λεγόμενον ἀντίπαλον τῷ Διΐ, ὁ μῦθος εἰς τόπον ἄγων πρόσφυῆ. Ἀπάγει γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ καταθεὶς αὐτὸν, ἐπικεῖσθαι μὲν τῷ Τυφῶνι τὴν Αἴτνην τὸ ὄρος λέγει· [6] τὸν δὲ Τυφῶνα κάτωθεν κρατῆρας ἀναφυσᾶν πυρός. Τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ μῦθος, [7] διὰ τὸ ἀληθῶς καὶ ἐν τῇ Αἴτνῃ πῦρ,

petti delati, ac decidentes. cui Vulcano parum animæ ineſt, propterea quòd ejuſcemodi ignes ad breve tempus ſufficiunt. Plerique enim medio in aëre extinguuntur. Quotquot verò ad terram uſque pertinent, ipſi quoque citò evaneſcunt, niſi, arreptâ aliquâ materiâ, aliquantulum permaneant. Atque ita quidem univerſè allegoria de hujuſcemodi Vulcano. Quòd autem in Lemnum ipſe delapſus fuerit, id verò confert ad faciendam fidem fabulæ, tamquam ab hiſtoriâ: non quòd aërii ignes in Lemnum decidant; ſed quia illic ignis ſponte ſuâ olim e terrâ erumpebat. Quocirca, quaſi optione datâ, viſum eſt fabulæ, illuc Vulcanum, tamquam in cognatum ei locum, projicere. Verè enim Vulcano, qui ignis eſt, accommodatus naturâ, convenienſque eſt locus, qui tum ignem evomat, tum alia habeat indicia caloris: puta, calidarum ibi aquarum ſcatebras, nudum ſolum, illudque minimè uber, aut fœcundum. Quare ne in montibus quidem ea inſula nemoroſa eſt, aut arboribus denſa.

CCCXXXV. Sic etiam fabula Typhonem, qui quum ventus ſit calidus, & denominatus a τύφω, quod ſignificat *uro*, *atque incendo*; deus tamen dicitur adverſarius Jovis; fabula, inquam, in locum agit naturæ ejus conſentaneum. Abducit enim eum in Siciliam, ibique eum collocat, ac conſtituit. Tum Typhoni Ætnam montem impoſitum eſſe narrat; Typhonem autem ipſum ab inferiore loco ſurſum verſum flando, foramina ignis accendere. Idque fingit fabula, propterea quòd verè ignis in Ætnâ ſub-

tus

1. τυφωδῶν κατινήξις) lege, κατίνηξις. Polit.

2. πῦρ καὶ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον) Inde *Lemnius Ignis*, teſte Suidâ, eo quòd ibi ignis e terrâ erumperet. *Politus.*

3. Προσφυὴς) l. Πρόσφυής. Polit.

4. πνεῦμα μὲν ὄντα θερμὸν) *Sine igne tamen, hoc eſt, ſine fulmine*, ut hunc venti *vorticem, qui Typhon vocatur*, ideſt, *vibratus Ecnephias*, explicat Plinius l. 2. c. 48. ubi agit *de repentinis flatibus, qui, exhalante terrâ, coorti, rurſuſque dejecti, interim obductâ nubium cute, multiformes exiſtant*. Addit de Typhone Plinius: *Denique hic ſecum aliquid abruptum e nube gelidâ convolvens, verſanſque, & ruinam ſuam illo pondere aggravans, & locum ex loco mutans rapidâ vertigine; præcipua navigantium peſtis, non antennas modò, verùm ipſa navigia contorta frangens, tenui remedio acti in adventantem æſtûs, cui frigidiſſima eſt natura. Idem illiſus ipſe repercuſſus, correpta ſecum in cœlum refert, forbetque in excelſum. Quòd ſi majore depreſſa nubis eruperit ſpecu, ſed minùs lato, quam procella, nec ſine fragore, Turbinem vocant, proxima quæque proſternentem. Idem ardentior accenſuſque dum furit, Præſter vocatur, amburens contacta pariter, & peterens.* Politus.

5. δαίμονα δ' ὅμως) Suidas: Τυφῶν, τυφώδης δαίμων. Politus.

6. Τὸν δὲ Τυφῶνα κάτωθεν κρατῆρας ἀναφυσᾶν πυρός) Ovidius:

Alta jacet vaſti ſuper ora Typhœos Ætna,
Cujus anhelatis ignibus ardet humus.

Politus.

7. διὰ τὸ ἀληθῶς καὶ ἐν τῇ Αἴτνῃ πῦρ, καὶτοι μὴ ὑποτίθεσθαι) Virg.

quo κομιδῆ, *curâ*, & adverbium κομιδῆ, videlicet, *valde*, *omnique curâ*, *ac diligentiâ*.

CCCXXXVI. Ad hæc, Σίντιες, *Sinties*, Lemnii, quatenus piraticam exercebant, ut hiſtoriarum monumentis proditum eſt. ita ut ii quoque fuerint Lemnia mala, juxta atque poſtmodum mulieres, quæ in virorum necem in Lemno conſpirarunt. Præterea verò, quàm feri & agreſtes homines Lemnii fuerint, indicat adagium, quo dicere ſoleamus *Lemniam manum*, immitem, & inexorabilem; & *Lemniis oculis*, ſeu *Lemnio more*, *intueri*, videlicet, terribili trucique adſpectu, & oculis quaſi igneis. Atque inde etiam Lemnium malum, vel ab oris graveolentiâ mulierum Lemniarum, vel potiùs a cædibus, quæ in proverbii conſuetudinem abierunt. qua de re neſcio quid innuit Herodotus. Ceterùm hi Sinties alio etiam nomine poſtmodum appellati, ut ex iis patet, quæ notavimus ad Dionyſium Periegetam. Vide porrò, ut is, qui nocet, vocetur σίντης per υ, perinde atque ὁ Χρύσης, *Chryſes*: quum tamen nomen gentis dicatur per ι, & declinetur inſtar τῦ ὄφεως, *ſerpentis*. Quin & præter ceteras alias declinandi formas, hi ipſi Σίντιες vocati ſunt Σίντοι, *Sinti*, ut tradit Geographus. Ad hæc, Σίνις, Σινιδῶ, *Sinis*, *Sinidis*, ſine τ, nomen poſtea fuit latronis, ut ex hiſtoriis conſtat, quæ eum vulgò memorant, pariter

λομένοι, ϗ διὰ τῆ τέχνη ἀφανιζόμενοι αὐτόν. Ἔξι γὰ κομίσασθαι, τὸ ἐπιμεληθῆναι. ἐξ ὦ ϗ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια, ϗ κομιδῆ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τῆ λίαν, ϗ ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ.

ιλς'. Καὶ ἄλλως δὲ Σίντιες οἱ Λήμνιοι, καθόλη πειραταὶ ἦσαν, ὡς ἡ ἱστορία φησίν. ὥστε ἦναι ϗ αὐτὰς Λήμνια κακὰ, καθάπερ ὕστερον αἱ γυναῖκες, αἳ ἦῖς ἀνδράσιν ἐν Λήμνῳ ἐπὶ φόνον ἐπεβούλευσαν. Καὶ ἄλλως δὲ, ὡς οἱ Λήμνιοι ἄγριοι, δηλοῖ ϗ παροιμία, [3] Λημνίαν χῦρα ἀπωθῆσα τὴν ἀπαραίτητον, ϗ [4] Λήμνιον βλέπων, ἀντὶ τῆ, δεινὸν, ϗ πυρῶδες. Ἐκῆθεν δὲ ϗ Λήμνιον κακὸν, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμα δυσωδίας τῆ Λημνιάδων, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆ βρυλλημένων φόνων. Δηλοῖ δέ τι ϗ τὰτα ϗ [5] Ἡρόδοτος. Ὅτι δὲ οἱ Σίντιες ἦτοι ϗ ἕτερος ὕστερον ὠνομάσθησαν, [6] δηλῶται ἐν τοῖς τῆ Περιηγήτ. Ὅρα δὲ, ὅπως ὁ μὲν βλαστικὸς, [7] σίντης λέγεται διὰ τῆ ν, ὡς ὁ Χρύσης· ὁ δὲ ἐθνικὸν, διὰ τῆ ι, ϗ ἔχει τὴν κλίσιν τῆ ὄφεως. Ὅτι δὲ [8] ὡρὰς ἄλλας κλίσεσι ϗ Σίντοι ἐλέγοντο οἱ τοιῦτοι Σίντιες, ὁ Γεωγράφος φησί. Ὡς δὲ ϗ [9] Σίνις Σινιδῶ ὕστερον ληςὴς δίχα τῆ τ', αἱ ἱστορίαι δηλῶσι, περιάδησαν ϗ αὐτὸν, καθὰ ϗ

τὸν

Virg. *lignefaſtaque faxa ſub auras Erigit eruſtans, fundoque eruſtat imo.* Silvinus.

Pindarus Pyth. Od. 1. de Ætnâ:

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀνιαὶ
τυ πυρὸς ἀγνόπατοί
Ἐκ μυχῶν πυγαί.

Polit.

1. Σίντιες ἐπελήθοσαν, διὰ τὸ σίνεσθαι) Auctor Hellanicus, Σίντιες ὀνομάζεται τὰς Λημνίας, διὰ τὸ φονικὸν ὅλα ποιῆσαι πελάγιόν φησὶ τὸ σίνεσθαι τὰς πλησίον, τῷ βλάπτειν. Inde Lemnius Σιντιὴς Apollonio. *Polit.*

2. ἦῖ ἔπλων οἱ πολῖται) Interpunge: ἦῖ ἔπλων. Οἱ πολῖται ϗ ἄρας &c. quæ interpunctio apparet in editione Frobenii. *Polites.*

3. Λημνίαν χῦρα) Suidas: Λημνία χωρί. ὁμῶ, ϗ πυρώδης. Polit.

4. Λήμνιον βλέπων, ἀντὶ τῆ, δεινὸν, ϗ, πυρώδες) Turbatus verborum ordo apud Suidam: Λήμνιον κακὸν βλέπων. πυρώδες. Legendum: Λήμνιον βλέπων. κακὸν. πυρώδες. Id ipſum eſt, quod dicit Euſtathius, ἀντὶ τῆ δεινὸν, ϗ πυρώδες. Polit.

5. Ἡρόδοτος) Herodotus lib. 6. qui uſu receptum fuiſſe per Græciam ſcribit, ut teterrima quæque facinora, Lemnia appellarentur. Suidas: Τὰ μεγάλα κακὰ, Λήμνια λέγεται. Polit.

6. δηλῶται ἐν τοῖς τῆ Περιηγήτ.) ubi Dionyſius agit de gente Chalybum. ad quem locum Euſtathius: Οἱ παρ' Ὁμήρῳ, φησὶ, Σίντιες Θρῆικες, Σίντοι ἐκαλοῦντο ὕστερον. ἐπὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ Σάϊοι, ϗ πάλιν Σάνται. Quæ accepit Euſtathius ex Strabone l. 12. *Polit.*

7. σίντης λέγεται) τῷ σίνομαι, ὁμοίως. ex Suidâ. *Polit.*

8. ὡρὰς ἄλλας κλίσεσι) f. κλίνεται. Narrat enim Geographus, ut Sinties variis ſint nominibus appellati, qui primùm Σίντιες, poſtea dicti ſunt Σίντοι, deinde Σάϊοι, demùm Σάνται. Idem Σιντοὶ Stephano ἐθνικὸν. nec non Σίντιες. Scholiaſta Thucydidis: Σίντιες ἐλέγοντο ἐπ' ὀνομ' ἡ Λήμνου φῶν. ὡς ὁ ἡ Ὀρφέως ἐλθόντος, μεταμιάθησαν Σίντοι. *Sintes* nominat Livius l. 42. c. 51. *Politus.*

9. Σίνις, Σινιδῶ ὕστερον ληςὴς) Suidas: Σίνις. ὁμοίως ληςὴς βλαπτικὸς. Ex propitio factum eſt hoc nomen appellativum. *Polit.*

ς. ὁ μῦθος λέγει, πρωτέραν μὲν, τὸν μηλὸν γένεσιν, ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἥρας, ὅτε ἠχωλάσθη· δευτέραν δὲ τὸν ὑπὸ τὸν Διός, ὅτε τὴν μητρὶ ἀλεξῆσαι ἤθελε δεσμευθέντα πρὸς τοῦ Διός. Τὸ δὲ παιπαρ τ' Ἥφαιστον ἠρανόθεν ὡς γῆν φέρεσθαι, ἡ ἠ θεραπεύεται τοῖς ἀλληγορίαις· ἀλλὰ τῷ μύθῳ μάλιστα δοτέον, πρὸς ἔμφασιν τοῦ ἐν μέσῳ πολὺς διαστήματος, καὶ ὁ, ὅσον οὐρανὸς ἐς γαῖης. Τὸ δὲ ἄφαρ, ὃ μέχρι ἠ ἐς ἄρτι περιφέρεται· παρὰ τοῖς λέγουσιν· ἀφαρὶ τὸ αὐτίκα, ἡ κολλήσεον μετὰ τοῦ, πεσόντα. οὐ γὰρ ἂν ἄφαρ, ἦγουν εὐθέως, πέσοι, ὁ πᾶν ἦμαρ φερόμενος. ἀλλὰ μετὰ τοῦ, κομίσαντο. ἵνα λέγῃ, ὅτι μετὰ τὸ πεσεῖν, ἐπιμέλειαν ἔσχεν εὐτυὸς φιλοξενικήν. ἢν οἰκεῖ διασκευάζειν, ὡς ἄκαρον. Ὅτι δὲ τὸ ἄφαρ ἐκ τοῦ ἄπτω ἄψω ἦφα γίνεται, συγκολλῇ Δωρικῇ, ἡ ψιλώσει Αἰολικῇ· ἡ ὅτι δηλοῖ τὸ, αὐθωρόν, ἡ συναπτόν, ὡς ἐκ τοῦ ἅπτω, δηλοῦσα ἡ ἀλλαχοῦ.

Ιλή. Ὅτι κύσσελλον ποτηρίον ἔδος ἐπὶ τὰ ἔσω κυφόν, ἤτω λεγόμενον, ὡς ὁ ἀπὸ τοῦ ἔκυπτον δευτέρου ἀορίστου. Τὸ δ' αὐτὸ ἡ ἀμφικύπελλον λέγεται, οἱονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφός. Πολλάκις γὰρ ἡ ἀμφὶ πρόθεσις, τὸ κύκλῳ

Bas. p. 120.

in fabulâ ferri casum Vulcani, priorem ab ipso statim ortu, præcipitante eum Junone, quando & ipse factus est claudus; alterum verò, cum eum Juppiter dejecit, dum matri ipse suæ, conjectæ in vincula ab Jove, opem ferre conaretur. Quod autem Vulcanum dicat e cœlo in terram per totum diem delatum fuisse, etsi id ab allegoricarum explicationum interpretibus medicinam recipiat; attamen maximè dandum est fabulæ, ut offendat immensum illud, quod interjectum est spatium, juxta illud: quantùm cælum distat a terrâ. Ceterùm τὸ ἄφαρ, statim, continuò, protinus, quod ad hodiernum usque tempus apud eos pervagatur, qui *statim*, vel *continuò*, dicunt ἀφαρὶ, nequaquam conjungendum est cum τῷ, πεσόντα, *cadentem* (non enim statim, seu protinus, cadere potuit, qui totum diem ferebatur) sed cum τῷ κομίσαντο, *curarunt, fovérunt*. ita ut significet, cum, statim ac cecidit, hospitali curâ esse exceptum. quam curam, veluti ab instituto suo alienam, piget Poëtam describere. Porrò τὸ ἄφαρ, ut alibi etiam declaratur, fit ex ἄπτω, ἄψω, ἦφα, *necto, nexum, nexui*, contractione Dorica, spirituque Æolicè tenuato: & significat τὸ αὐθωρόν, *puncto ipso, ac momento temporis*, & συναπτῶς, *continuò*, tamquam ab ἅπτω, *necto*.

CCCXXXVIII. Κύσσελον, *cyathus*, poculi genus, introrsus propendens, seu inclinatum, sic dictum, tamquam ab Aoristo secundo, ἔκυπτον, *pronus, vel inclinatus sum*. Idemque etiam vocatur ἀμφικύπελλον, *undique gibbosum*, quasi ab omni parte introrsum propendens, ac pronum. Sæpe enim præpositio ἀμφὶ significat *circum, in orbem*,

1. ἡ ἡ Πιτυοκάμπτου) lege Πιτυοκάμπτου. Τοῦ Σκείρωνος, ἡ ἡ Πιτυοκάμπτου, quos Theseus interfecit, meminit quoque Strabo lib. 9. Hinc, ni fallor, putavit Eustathius hunc Pityocampten diversum esse a Sinide. Sed falsò. Est enim ille idem Sinis, cui a pinorum inflexione cognomen Πιτυοκάμπτης. Apollodorus lib. 3. eo loci, quo agit de Theseo: κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος, ἡ Σολήνα ἡ Κορίνθου. ὅνπερ Πιτυοκάμπτην ἐκάλουν. Scholiasta Euripidis ad Hippolytum: ἐν ᾧ ἀνὴρ ὁ Σίνις ὁ ὑὸς Πέμονος πεφὶ ἡ Ἰσθμὸν ξυναπτῶν, ὁ ἡ Πιτυοκάμπτης. Sic Σίνιν ἡ Πιτυοκάμπτην dicit Plutarchus in Theseo, & ex eo Suidas v. Θησεύς. Quamquam apud Plutarchum, & Suidam, itemque apud Diodorum Siculum, perperam scriptum sit Σίνιν cum duplici ν. ut & Σίνις apud Xenophontem. Ovidius lib. 7. Metamorph.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Ἰσθμῷ Σίνις dicitur Euripidi in Hippolyto. *Politus*.

2. κατὰ ἡ παρεμπιπτουσῶν Σιδηρῷ) Aristoteles lib. 2. Rhetoric. c. 23. ἀσθ, ἀπὸ ἡ ἀνδρικῷ. οἷον, ὡς ὁ Σοφοκλῆς, Σοφοῦς Σιδηρῷ νῦν ἐστὶν ἔμφυτα τέκνα. Polit.

Alius locus (rhetoricus) *a nomine*. veluti Sophocles: Σοφοῦς Σιδηρῷ νῦν ἐστὶν πωλικά. ideſt: *Verò Sidero nemini hoc suum genus*. quasi illi robur, & ars triplex circa pectus esset, ut Horatii verbis utar: & Ferreæ appellationi mores sui responderent. *Salvinus*.

3. ὀλίγῳ ὑμῶς ὠῶν) Iguem vetus superstitio animal esse ducebat. quare non violentiâ spiritus extinguebant, sed oleum, aut vinum invergendo, placidè suffocabant. Scaliger in Catalecta Virgilii. *Salvin.*

4. παρὰ τοῖς λίγυσιν ἀφαρὶ) Intelligi poterat hic locus primâ fronte de sermone Græco vulgari, quem Ῥωμαϊκὸν, ideſt, *Romanicum*, appellant. Sed totus tractus est ex Etymologo, qui ait, Jonas & Ephesios dicere ἀφαρὶ, *celeriter*, & ἅμα τῷ ἅψασθαι, *simul ac tangatur, aliquid effici*. Salvin.

5. ἀφαρὶ) Etymologus, & Suidas, ἀφαρὸ. Polit.

6. ἀπὸ ἡ ἔκυπτον) Hinc Latinis *Cupa*, dolium. *Salvin.*

Alii cum Athenæo κύσσελον derivant ἀπὸ ἡ κοσσύνης, ut ptiùs dictum fuerit κύφελον, deinde κύσσελον. Etymologici Magni Auctor: Κύσσελον παρὰ τὸ κύπτω, τὸ κοιλοποιοῦσι, ἡ περιεκτικὸν. Politus.

que accommodata ad bibendum, quando opus erit.

CCCXXXIX. Vehementem illam, magnamque contentionem inter Junonem, atque Jovem, quiescere hic facit non modò comminatio Jovis, & qui inde timor injectus est Junoni, nec non prudens consilium Vulcani; verùm etiam facetus ejusdem sermo, qui mollem, ac placidum risum Junoni moverit. Mos autem est Homeri, quemadmodum supra dictum est, ut, quando rerum difficultates adauxerit, eòque adduxerit, ut res ipsæ extricari nullo modo posse videantur, effugia hujuscemodi excogitet, quibus ad dirimenda pericula, intricatosque casus expediendos utatur. Mollis porrò, ac placidus risus Junonis, nihil aliud est fabulosè, quàm quòd ipsa propter facetum Vulcani filii sermonem exhilarata est, ac subrisit. Humanis enim perturbationibus, ac moribus, quemadmodum supra scriptum est, obnoxium est apud Poëtas genus divinum. Quocirca sibi invicem irasci Juppiter, ac Juno hic dicuntur, & Vulcanus desuper præcipitari deorsum, servarique ab hominibus incolumis, & ὀλίγον ἔχειν θυμόν, *parum habere animæ, seu vitæ*. quod quidem, apud posteriores, composita voce, dicitur ὀλιγοθυμῆν, *exanimari*. Quin & dii narrantur immensum risum edere ob laborem, ac studium Vulcani: quandoquidem ex moribus est humanis, ut risum vir excitet, utroque pede claudus, qui concitato motu feratur, & claudicando fluctuet, perin-

κυβερνῶν διακαμόντων, ὡς ἐν διαθυμότητι, τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ, κάτω· ἵνα καὶ ἡ Θάσις ἐν τοῖς τοιούτοις ᾖ, ὅτε δεήσει, πρὸς πόσιν χρήσιμος.

ΛΗ'. Ὅτι τῷ ἔριν ἦμεν σφοδρὰν, ἦμεν μέσον Ἥρας, καὶ Διός, ἔπαυσεν ἐπαῦθα ἡ μόνη ἀσπιλὴ Διὸς, καὶ Φόβος, ὃν ἡ Ἥρα ἔπαθεν, ἔτι δὲ καὶ συμβολὴ τοῦ Ἡφαίστου ἐχέφρων, ἀλλὰ καὶ ἀστεῖος τῷ αὐτῷ λόγῳ, κλίνας τῷ Ἥραν εἰς μειδίαμα. Σύνηθες δὲ Ὁμήρῳ, καθὰ καὶ προείρηται, ὁπηνίκα τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας αὐξήσῃ, καὶ εἰς παιτελῆ δυσκολίαν ἀναγάγοι, τοιούτοις τισὶ τεύχεσι χρῆσθαι εἰς λύσιν τοῦ κινδυνώδους, καὶ ἀλύτου φαινομένου. Μειδίαμα δὲ Ἥρας, μυθικῶς μὲν, τὸ ἐπὶ τοῖς ἀστείοις λόγοις Ἡφαίστου τοῦ παιδὸς διαχεθῆναι αὐτῷ, καὶ ὑπογελάσαι. Ἀνθρωποπαθὲς γὰρ παρὰ τοῖς Ποιηταῖς τὸ δαιμόνιον φῦλον, ὡς καὶ προείρηται. Διὸ καὶ θυμοῦσθαι Ζεὺς, καὶ Ἥρα ἐνταῦθα λέγονται ἀλλήλοις, καὶ Ἥφαιστος ἄνωθεν ῥιπτεῖσθαι κάτω, καὶ σώζεσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων, καὶ ὀλίγον ἔχειν θυμόν. ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστερον, συνήθως ὀλιγοθυμῆν λέγεται. Καὶ οἱ θεοὶ ἄσβεστον γέλων παθεῖν λέγονται ἐπὶ τῷ Ἡφαίστῳ πονουμένῳ, καὶ σπευδοντι· ἐπειδὴ ἀνθρωπίνως γέλωτα ἀμφιγυήεις ἀνὴρ, συντόνως κινούμενος, καὶ τῇ χωλείᾳ

Pp

1. εἰς ὃ χύνται) Etymologus: ἐτυμολογοῦται χύνιδόν τι ἐν πυρὶ τὸ χύον ἢ πυλίν, ἤγουν ἢ εἶνον. Polit.

2. αἱ δυοῖδες ἢ μέλιτος, ἀμείσομαι) Aristoteles l. 9. de historiâ animalium c. 40. αἱ δ' δυοῖδες, καὶ αἱ ἢ μέλιτος, καὶ αἱ ἢ χαδίνων, ἀμείσομαι· (περὶ μίαν γὰρ βύσιν δύο δυοῖδες εἰσὶν, ὥσπερ καὶ ἢ ἀμφικυπέλλων·) καὶ μοι, ἐτύς, καὶ ἢ, ἐτύς. Ubi τὸ ἀμφικυπέλλων, Gaza est *peculum geminum*, id ipsum nempe, quod Eustathio dicitur διχόνιλον. Quam autem βύσιν vocat Aristoteles, eam Gaza interpretatur *interseptum*, Eustathius dicit ἐνδμήν. Politus.

Πυθμένα, idest, *fundum*, eo quòd basis est, ac fundus duarum cellarum inter se connexarum; medius earum, atque communis. idcoque Gaza *interseptum* vocat, quòd geminas cellas interjacet, atque conjungit. Aristoteles: ὥσπερ καὶ ἢ ἀμφικυπέλλων, subintellige, βύσις. Salvinus.

3. ὀξῦ ἢ αὐτῷ λόγῳ) lege, λόγῳ. Correxit etiam Frobenius. *Polit.*

4. αὐξήσῃ) An αὐξήσαι? Polit. vel αὐξήσει; Salvin.

5. τοιούτοις τισὶ τεύχεσι χρῆσθαι εἰς λύσιν) Sic θεὸς ἐπὶ μηχανῆς. *Deus supra machinâ*, in fabulis a Tragicis Poëtis inducitur ad solvendum fabulæ nodum, quando aliæ rationes non suppetunt; & præceptum oratorum est, quando aliter causa expediri nequit, ad risum confugere, & argumentum, cui seriò non potest resisti, risu eludere, ut Quinctiliano observatum. *Salvinus.*

δῆς, ᾗ χρυσοφαὴς ἡλίῳ ἐν αἰθέρι λαμπρότητα.

τμ΄. Ὁ δὲ ταὐτὸς Ἥφαιστος καὶ κυπελλοφόρος γίνεται τῇ Ἥρᾳ, διὰ τὴν σύμμετρον ἀναθυμίασιν, ἣν ἀναλύσασα ἡ θερμότης, εἰς ἀέρα διαδίδωσι. Λέγεται δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχοῆν γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρατῆρος ἀφύλλων· ἐπειδὴ ταῖς κάτωθεν ἀναγομέναις ὑγρότησι καὶ οἱ ἀέρες, οἱ θεοὶ λέγονται παρὰ τὸ θέειν, ἐδόκουν τρέφεσθαι, κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων δόξαν. ἃς δὴ ἀναθυμιάσεις, νέκταρ ὁ μῦθος φησὶν, ἀντλούμενον, ὡς ἀπὸ κρατῆρος τινὸς τῶν ἐπὶ γῆν κοιλάντων. Ἐνδέξια δὲ οἰνοχοῆν λέγει, τὸ εὐωδέξιως, ἢ ἀρξάμενον ἐκ τῶν δεξιῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ οἰνοχοῆν, ἐπὶ κυριολεκτῆται ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ἀλλὰ πάντως ἐπὶ τοῦ οἴνου· τέθηται δὲ καθ' ἀνάγκην καὶ ἐπὶ νέκταρος, ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ φανήσεται, διὰ τὸ μὴ εὑρεθῆναι τὸν Ποιητὴν σεμνολέρας συμποσιακῆς λέξεως. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερά τινα τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸ, [4] ἐκμηρυόμενοι τοῖς σκέλεσιν, ὁ Ἰασωκλείδης ἐκεῖνος· ὃς καὶ μεμφθεὶς, ἅτε τὸ θρυλλούμενον, ὡς ἐπὶ φροντὶς Ἰασωκλείδῃ. Καὶ ἐνταῦθα γὰρ τὸ χειρονομῶν, οὐκ ἔστι κυρία λέξις ἐπὶ ποδῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ, [5] τριχίλιαι ἵπποι κατὰ τὸ ἔλος βουκολέοιντο. Οὐ γὰρ οἰκεῖον ἐπὶ ἵππων τὸ βουκολεῖν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν ἀσκητὴν ὁ Κωμικὸς Ἀντιφάνης ἀπαλὸν πρὸς τὸ, ἀρχήσαλο σκέλεσιν, ἔφη τὸ, [6] οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσί

CCCXL. Hic ipse etiam Vulcanus a poculis est Junoni, ob temperatum, moderatumque vaporem, quem calor sursum trahit, & in aërem distribuit. Jmmo & aliis omnibus diis a dextrâ infundere dicitur γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρατῆρος ἀφύλλων, *dulce nectar, e cratere haurient:* quoniam astra, quæ παρὰ τὸ θέειν, *a curreudo*, appellantur θεοὶ, *dii*, ex opinione Græcorum, infernè attractis sursum humoribus nutriri, atque ali censebantur. quos scilicet vapores, fabula vocat nectar, hausum, tamquam ex cratere quodam, ex cavis terræ. Vulcanum porrò dicit ἐνδέξια οἰνοχοῆν, ideſt, εὐωδεξίως, *dexterè, ſcitè, aptè, vel exorſum ἐκ τῶν δεξιῶν, a parte dextrâ*. Ubi ſciendum, τὸ οἰνοχοῆν, *vinum infundere*, non propriè dici de nectare; ſed verè de vino: verumtamen ex neceſſitate uſurpatum id eſſe quoque de nectare, ut videbitur in libro γ, propterea quòd nulla alia Poëtæ vox convivalis ſuppetit gravior, aut honorificentior. Sed & alia quædam ſunt hujus generis, ut illud: ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσι. *cruribus, quaſi manibus, geſticulatus eſt*, Hippoclides nempe ille: qui & reprehenſus, pervulgatum illud, ac celebre reſponſum dedit: *Nulla cura Hippoclidæ*. Nam & hoc loci τὸ χειρονομῶν, *manibus geſticulari, vel certâ lege manus movere*, non propria vox eſt de pedibus. Tale & illud: τριχίλιαι ἵπποι κατὰ τὸ ἔλος βουκολέοιτο. *Tria equitum millia per paluſtrem locum, quaſi boves, paſcebantur*. Non enim de equabus proprium τὸ βουκολεῖν, *boves paſcere*. Sciendum etiam eſt, Antiphanem Comicum, contra atque diceret, cruribus quemdam ſaltaſſe, lepidè dixiſſe: οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βάκχλον; *nonne vides manibus ſaltantem mollem illum, & effeminatum?*

iiſque

1. μειδιῶσα δὲ αὐτοῖσιν) Virg. *Olli ſubridens divûm pater, atque hominum Rex.* Salvinus.

2. εἰ ἡμέρα διαγελᾷ) Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. *Die, ſeu Aurorâ nuper interridente.* Heliodorus in Æthiopicis, initio. Alluſit ad hunc locum proculdubio Euſtathius in exemplo allato, dicens: εἰ ἡμέρα διαγελᾷ. *Si dies interridet, arridet.* Lucretius lib. 1. *Patefactaque nitet diffuſo lumine cælum*, quaſi Cœli vultus pacatus riſu diffundatur. Idem ibidem: *tibi rident æquora ponti.* Salvin.

3. Ἰμέρᾳ) Suidas. Ἰμέρᾳ. Ἀμυτὶς ἐπῇ. lego: Ἰμέρᾳ Ἀμυτὶς. ἐπῇ. *Himerius Amitis filius, rhetor, e Pruſiade*

Bithyniæ, Sophiſta, eorum, qui tempore Juliani Imperatoris florucre; Athenis Proæreſii æmulus. Cæcus in ſenectute. Scripſit declamationes. Salvin.

4. ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσιν) Herodotus: πέρι σκέλεσιν ἐχειρονόμησε. Polit.

5. τριχίλιαι ἵπποι κατὰ τὸ ἔλος βουκολέοιντο) Exemplum hoc citat etiam Varinus: non ex quodam tamen Poëtâ, ut ait Henricus Stephanus; ſed ex Poëtâ, cujus eſt hic verſus Il. lib. υ'. Τὰ τριχίλιαι ἵπποι κάτα βουκολέοντο. Politus.

6. οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βάκχλον;) Habes apud Athenæum l. 4. c. 4. ubi nihil eſt, quòd τὸν βάκχλον nomen proprium acci-

atque. Hæc autem adinventa ſunt, ut brevior eſſet oratio. Nam οἰνοχοῶν πάλαι eſt infundere neſtar, inſtar vini, quo in convivio opus eſt; at verò χειροκμῶν σκέλεσι, *geſticulari cruribus, quaſi manibus*, eſt pedibus facere, quod is facit, qui manibus geſticulatur. Denique τριχίλιαι ἵππαι ἐβυκολοῦντο, vel idem eſt, ac ſi diceret: *equæ ad tria millia cum bobus paſcebantur. vel*, *paſcebantur, ubi paſci potuiſſent, vel ſoliti eſſent boves*. Similé quoque illud: ᾠκοδόμησε πόλιν. *ædificavit urbem*. videlicet, πόλιν, καὶ οἴκους ἔδωμεν. *urbem, & ædificia, ſeu domos, conſtruxit*. Illud tamen: ᾠκοδόμησε θυσιαστήριον. *quaſi domum, ædificavit altare*; novâ prorſus ratione dictum eſt. Item, quod apud Lycophronem legimus, λέοντα χείροντα ὀδόντι, καὶ γναθμοῖς λήϊον, *leonem dente, & maxillis tondentem fruges*, ſtatim acriter indicat, Telephum tum leonis ſimilem fuiſſe, tum etiam ſuis. Non enim leo ſegetem tondet, aut metit. Hujuſce generis eſt etiam illud apud Comicum: βοῦται ὗν, καὶ τράγον. *quaſi boves, ſuem immolat, & hircum*. Sic & Euripides Medeam dicit, inſtar leænæ, quæ recens pepererit, taurinam ferociam induiſſe. videlicet, exaſperatam, efferatamque eſſe inſtar leænæ, atque in modum tauri. Ubi etiam ſciendum, ſimiliter atque dictum

κλαρ ἐφοχόν. Ἐστενάζη δὲ ἑαυτὰ, διὰ συντομίαν λόγου. Οἰνοχοῶν μὲν γὰρ νέκταρ, τὸ ἐγχέειν νέκλαρ, δίκλω οἴνου, ἔστι χρεία ἐν συμποσίῳ· χειροκμῶν δὲ σκέλεσι, τὸ ποσὶν ἰσῖς ποσὶν, ὅπερ ὁ χειροκμῶν. τριχίλιαι δὲ ἵπποι ἐβυκολοῦντο, ἤτοι ἐνέμοντο σὺν βουσὶν, ἢ ἐνέμοιντο, ἔνθα κὲ βόες ἦσαν. Ὅμοιον κὲ τὸ, ᾠκοδόμησε πόλιν. ἦγουν, πόλιν, καὶ οἴκους ἔδωμε. Τὸ μέντοι, ᾠκοδόμησε θυσιαστήριον, πάντως καινῶς ἅρπαται. Καὶ παρὰ Λυκόφρονι δὲ τὸ, λέοντα χείροντα ὀδόντι, καὶ γναθμοῖς λήϊον, ἐμφαίνει σαφῶς, ὅτι ὁ Τήλεφος ὅμοιος ἦν καὶ λέοντι, καὶ συὶ δέ. Λέων γὰρ οὐ κείρει λήϊον. Τοιάτῃ τύπῃ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, βοῦται ὗν, καὶ τράγον. Οὕτω δὲ καὶ Εὐριπίδης φησὶ τὴν Μήδειαν, τοκάδος δίκην λεαίνης ταυρομένην, ἠγριωμένην, ὡς λέαιναν, καὶ ὡς ταῦρον. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ὅμοιον τῷ χει-

accipiant. Suidas: βάκλα, διόχλα, ἀπόκτα. Zenobius: Βάκλας ἢ κυρίως λέγεται ὁ ἀπόκτους. Quam etiam ſignificationem notat Phrynichus. omnino juxta etymologias, quas affert Etymologus: quarum altera hæc eſt, ut βάκλας ſit quaſi βιάκολος τὶς ὤν, ὁ βίᾳ καὶ μανίᾳ κόλος γεγονώς. unde βάκολος, & ξουθὸ ἢ ο εἰς α, βάκλας. Altera verò etymologia illa eſt, ut ſit quaſi ἄκλας. Κύλων enim τὸ αἰδοῖον. Inde per pleonaſmum ἢ β, βάκλας. Bithyni, & Aſiatici Γάλλον vocabant. Hinc proverbium: Βάκλας ἁ. de mollibus, & effeminatis hominibus. Tales enim ſunt eunuchi. Solet hodieque apud Etruſcos homo ineptus, & ignavus, dici vulgò, *un baccello*. Politus.

Vide Tranquillum in Auguſto. *Salvinus*.

1. ἀνομασθὲς) l. ἀνομασθὲς. Politus.

2. χρισχίλιοι ἵπποι) Homerus, ξιχίλιοι. Maximus tamen Tyrius legebat apud Homerum χρισχίλιοι. Politus.

3. ἐβουκολοῦντο) proprièe eſt, ad morem boum, paſtum ducebantur. Sic βουκολῶσθαι aliquis dicitur, ideſt, *more bovis, vel bubali, naſo duci, ſeduci*. Salvin.

4. ᾠκοδόμησε πόλιν) Joſ. c. 6. καὶ ᾠκοδόμησε ἢ πόλιν. Judicum c. 1. καὶ ᾠκοδόμησαν ἐκεῖ πόλιν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς Αὐζῶ. Paralip. l. 1. c. 11. Καὶ ᾠκοδόμησε ἡ πόλιν κύκλῳ. Polit.

5. ᾠκοδόμησε θυσιαστήριον) Geneſ. c. 8. καὶ ᾠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ θεῷ. c. 12. καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἄβραμ θυσιαστήριον Κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ. c. 22. καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἄβραὰμ τὸ θυσιαστήριον. Judicum c. 6. καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Γεδεὼν θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ. plurimuſque aliis in locis ſacrorum Codicum. Unde liquidò apparet, quod monere hactenus diſtuli, quàm temere, atque imperitè nonnulli aſſirmant, Euſtathium in vaſtis ad Homerum Commentariis nullo umquam Divinorum librorum teſtimonio uſum fuiſſe. *Politus*.

Magis novum eſt illud Geneſeos cap. 3. *Et ædificavit Dominus Deus coſtam, quam tulerat de Adam, in mulierem*. Ben Hebræis filius ab ædificando; & δίμας, *corpus*, ἀπὸ τοῦ δέμω, i. *ædificare*. Salvinus.

6. λέοντα κείροντα ὀδόντι) Leonem illum, qui eſt Telephus, dicit Lycophro prohibitum iri a Baccho,

τό μὴ φρίξειν ἀϊσσόντας ζάχνῃ
Κείροντ' ὀδόντι, καὶ λαφυσσέμεν γναθμοῖς.

Ubi ſynalœphen ἢ κείροντ' ὀδόντι ſic accipit, ut videtur, Euſtathius, ut in τῷ κείροντ' eliſum intelligat τὸ σ. Legit enim κείροντα. quum tamen alii elisum ibi velint τὸ ι, utpote qui dicunt κείροντι ὀδόντι. Sed ab Euſtathio ſtat Tzetzes, cui hic eſt ſenſus Lycophronis: Ἀμαδύμωσε ὁ Διόνυσος ἀντὶ τοῦ ἐοικέναι φρίσσουσι χάρῃ, κἀτὶ τοῦ Τήλεφον μὴ ἐπιζῶσαι, ἢ ἀγανίσαι τοὺς Ἕλληνας, τιμῶντα, καὶ διεζευγμένα αὐτὸς, ὅπερ ζάχνη. Rectè autem notat, dixiſſe Lycophronem, ὀδόντι, καὶ γναθμοῖς. quandoquidem Telephum cum leone comparaverat. *Politus*.

7. παρὰ τῷ Κωμικῷ) Ariſtophani in Pluto v. 820.

Καὶ τὸν ὁ ἀνοσιώτατος μοι θεὸς βουθυτεῖ
Τὺν, καὶ ξάγνον, καὶ ἀρχὸν, ἐξεπαναιτίῳ.

Scholiaſta: καταχρηστικῶς εἴρηται ὁ βουθυτεῖν, δηλῶσαι τὸν ἐν ἄγχει τὸ μεγέθους, καὶ τὸ ὠπλίς ἢ θυτῆς, ὃν ἑκατόμβην καλοῦσι. Politus.

8. πικρὸν δίκην λεαίνης ταυρομένην) Medeam Euripides dicit ὄμμα ταυρωπὸν. ac rurſus de eâ: πικρὸν δέρμα λεαίνης Ἀστωμύρατα ὀμνύν. Utrumque Euripidæ Medeæ locum videtur hic in animo habuiſſe, ac confudiſſe Euſtathius. *Polit.*

9. ἔμπαλιν τὸ χειροκμῶν) lege, τῷ χειροκμῶν. ut legit patiter Frobenius. *Politus*.

κὴ τὲ μρότος, ἣν μόνης ἔχη θρότες, πλεοναζον-
τος τῆ ν̄ πρὸ τῆ ϛ̄, διὰ ὄγκου φωνῆς, ὡς ἐν
πολλοῖς γίνεται· ἢ μάλιστα ἐκ τῆ ὑπεραναβαί-
νειν φόβῳ, ἤγουν ὑπεράνω εἶναι φθορᾶς. Ὅτι δὲ
κὴ ἀνάσαλιν, νέκταρ μὲν παρά τισι λέγεται ἡ
ξηρὰ ἐν ζωῖς τροφὴ, ἀμβροσία δὲ ἡ ὑγρὰ, φα-
σίνεται ἀλλαχῆ. περὶ δὲ τούτων, ῥηθήσεται κὴ ἐν
τῇ ἀρχῇ τῆ δ̄ ῥαψῳδίας.

ιμγ̄. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὲ σεμνότερον πάντων,
ὡς ἦκός, ὁ Ζεὺς, ὡς μὴ συνδιατεθῇς ὅλως,
οἷς ὁ Ἥφαιστος κὴ λαλῇ κὴ γελάσιμα ποι-
ῇται. Ἥρα δὲ, μετ' αὐτὸν, ἱερᾶ τὸ σεμνὸν, μὴ
διάσασα. εἰ δ' ἄλλοι θεοὶ τῆ τοιούτου ὕψους ὑ-
περκατέβησαν, ἄσβεστον γέλων παθόντες. κὴ ὅ-
τι τὸ ποιῆσθαι μετὰ συντόνου, ποιωνύμη ἡ
Ποίησις λέγει· ὃ γίνεται ἀπὸ τῆ ποιῶ πονῶ,
ὡς ἀλῶ ἀλύω, κινῶ κινύω, κὴ ἐν συγκοπῇ, πνύω,
κὴ ἀναδιπλασιασμῷ, πεπνύω, κὴ πλεοναςμῷ
τῆ ῑ, ποιπνύω. Ὁμοίως δὲ ἀναδιπλασιασμῷ κὴ
τὸ πεφύσω, ἤγουν φυσῶ, παρὰ Λυκόφρο-
νι, κὴ ἄλλα δέ τινα. Ὡς δὲ ἐκ τῆ ῥηθέντος πνύω
κὴ τὸ πεπύσθαι, κὴ ὁ πεπυσμένος λέγεται,
δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι
πάνυ σεμνῶς ἡ καθ' Ὅμηρον ἀνέδυσα θεὰ, γελᾶν
μὲν θεὸς ἔφη· ὅτι δὲ διὰ τ̄ κυλλοποδίονα ἐγέ-
λων, σιγᾷ, ἵνα μὴ δοκοίη σιλλαίνειν ἀκαίρως. Τὸ
δὲ

vel eſt ab α, privationis notâ, & a nomine βροτὸς, *mortalis*, quam nemo unus habet βρότος, *mortalis*, addito per pleonaſmum τῷ ν, ante τὸ ϛ, ut vox ſit rumidior, ac magnificentior, ut in multis fit vocibus: vel maximè ἀπὸ τῆ ὑπερκαταβαίνειν φόβου, *ex eo, quòd ſuperior illa ſit, quàm ut fluat, vel labatur*, videlicet, quòd ſit ſupra interitum. Verùm e contrario nectar apud nonnullos, alimentum dicitur aridum deorum, ſicuti ambroſia, humidum, ut alibi videbimus. Nec non redibit de his ſermo initio libri δ̄.

CCCXLIII. Sciendum inſuper eſt, præ aliis omnibus, ut par erat, maximam gravitatem præ ſe ferre Jovem illum fabuloſum, eo quòd nullo prorſus earum rerum ſenſu afficiatur, quas & loquitur, & facit ridiculè Vulcanus: Junonem verò, ſecundùm eum, decorum ſervare, & gravitatem, quippe quæ ſubrideat: at alios deos ab hoc majeſtatis faſtigio paullulùm declinare, ac deſcendere, utpote qui in immenſum riſum reſolvantur. Ad hæc, opus facere cum peritiâ, ac diligenter, ſatagere, ſedulò miniſtrare, Poëta dicit πεπνύσθαι· quod fit ex πονῶ, πονύω, *laboro*, ut ex ἀλῶ, *molo, vel vito*, fit ἀλύω, *oberro*, & ex κινῶ, *moveo*, κινύω. Unde per Syncopen πνύω, ac per reduplicationem, πεπνύω, pleonaſmoque τῆ ι, ποιπνύω. Ex ſimili autem reduplicatione eſt τὸ πεφύσω, videlicet φυσῶ, *ſpiro, vel flatum emitto, ſufflo*, apud Lycophronem, & quædam alia. Ex eo porro, quod attulimus, πνύω, *ſpiro, vel ſapio*, dicitur τὸ πεπνύσθαι, *ſapere, vel intelligere*, itemque ὁ πεπυσμένος, *ſapiens, vel prudens*, ut ex veteribus liquet. Ceterùm volo, obſerves, quàm graviter, & decorè dea illa, quam canentem Homerus inducit, ridere quidem deos faciat; at cauſſam tamen, cur rideant, nempe ob loripidem illum Vulcanum, reticeat, ne in-

1. τὸ καθ' Ἡλιόδωρον χαριεντιζόμενον ἀπὸν ἰμάντων) Ludit, ut alibi, ita & in loreo hoc funiculo, feſtivus ille, & amœnus ſcriptor Heliodorus, ubi de prædonibus quibusdam Ægyptiis agit, educandorumque apud eos puerorum inſtituto. Nam ſiquis puerum reptare cupere ſenſiſſet, ἰμάντα τῷ σειρᾷ ἔδησε, ad extremum tantùm navigii procedere eum permittebat. Itaque καιρός τις χαριεντίζεσθαι fiebat puero ὁ ἀπὸ τῆς σειρᾶς, ut lepidè ait Heliodorus. *Politus.*

2. ὀφθαλμὸν, τὴν ῥώμην ἀπὸν τὸ στόμα ἐκβολῶν) Oſtia, & fauces ibidem appellantur, ut Oſtia Tiberis, unde nomen Urbi. *Salvin.*

3. τὸ πονῆσθαι μετὰ συντόνου) Πονεῖσθαι Etymologus valet eſſe τὸ μετὰ σπουδῆς, τὸ τελέως ποιεῖν. Polit.

Xenophon de Inſtitutione Cyri libro primo. ὅτι ὁ γένοιτο τὸ σφόδρα, σπουδαίως, τὸ ἐσχυρίσατο προθυμηθῆναι, καὶ ἐπόνει τὸ φιλεῖν τὸν παῖδα. *ita vehementer compoſitèque facie diligenter, atque cum decore quodam miniſtrare, atque ave phialam porrigere.* Ita de puero Cyro Xenophon. *Salvinus.*

4. τὸ ποιεῖσθαι, ἤγουν φυσᾶν, παρὰ Λυκόφρονι) Dicit enim Lycophro ποιησέμεν. Polit.

5. τὸ πεπνύσθαι) Homerus de Tireſiâ. Οἷος πεπνύσθαι· τῷ δὲ καὶ αἰσαμένῃ περ. *Hic ſolus ſapit. aſt alii, velut umbræ, vagantur.* Salvin.

τὸ πεπνύσθαι) Homerus:

Οἷῳ πεπνύσθαι· τῷ δὲ καὶ αἰσαμένῃ περ.

Et alibi:

Ἕρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἐνοήσα γε φίλον πεπνύσθαι Ἀχαιοῖς.

Sic alibi πεπνυμένῳ, ut Il. ι.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος πεπνυμένῳ ἀντίον ηὔδα.

Polit.

... ... *quæ canendo, alternantes voce pulchrâ*. Ubi, quod dicit, *ἐς ἥλιον καταδύντα, usque ad Solem occidentem, sive ad occasum Solis*; sciendum est, valere id ad explicandum τὸ, *πρόσω ἦμαρ, totum diem*. ita ut illud, *totum diem*, intelligatur usque ad occasum Solis, hoc est, usque ad vesperam; non tamen ultra. Porro τὸ ἥλιος, *Sol*, fieri videtur ex ἅλιος, per epenthesin τοῦ ι. Sed spiritum tamen habet tenuem, propter regulam, quæ tenuari jubet τὸ α, si sit ante vocalem in diversâ syllabâ. ut, exempli causâ, ἴτυς, *adolescens, seu cælebs*, ἵτος, i. e. *sagittarius*. Sic ergo & ἥλιος. Observant autem veteres, sic perpetuò Poëtam dicere quatuor syllabis; semelque eum tribus syllabis dixisse ἦλεν. Quoniam verò est ἄω, quod significat *luceo, vel splendeo*, & additione τοῦ υ, αὔω, ex quibus ἀώς, i. e. *dies, vel aurora*, & αὔως Æolicè; sciendum, posse etiam in hac voce, ἥλιος, tenuem spiritum inesse ex ἄω, ex quo ea pariter derivatur. Nam ex ἄω, quod diximus, & ex ἅλη, quod *calorem* significat, fit ἀέλιος, ut ἀκτὶς ἀελίη, *radius Solis*, apud Sophoclem. Utrumque enim Sol habet, quia tum lucem affert, tum etiam calefacit: ac mutatâ primâ, fit ἥλιος. Deinde ἶσον dicit δαῖτα, vel scilicet ἴσην, *æqualem*, per pleonasmum Jonicum τοῦ ι, quia, ne ulla rixandi occasio præberetur, æqualibus portionibus epulabantur; vel ab εἶμι, quod significat *eo*, *vado*, eam dicit, quæ per totum it, sive vadit, ac diffunditur corpus, ipsumque universum regit, ac tuetur.

CCCXLV. Ad hæc, Musæ dicuntur ἀμείβεσθαι ἐπὶ καλῇ, *pulchrâ voce alternis respondere*, vel sibi ipsis per vices, vel Apollini, qui citharam tene-

καλλέος, ἣν ἔχεν ὁ δαῖτα. οἷον ὁ Ἀπόλλων. Μουσάων θ', αἳ ἄειδον, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Ἴσον δὲ, ὅτι τὸ, ἐς ἥλιον καταδύντα, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, πρόσω ἦμαρ. ἵνα ἴσῃται τὸ πρόσω ἦμαρ ἕως δύσεως ἡλίου, ὅ ἐστιν, ἑσπέρας· ὑπὲρ μὴν γε ἐσέχυτο. Τὸ δὲ ἥλιος, δοκεῖ ἐκ τοῦ ἅλιος γεγένσθαι, κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ε. ψιλοῦται δὲ διὰ τὸ κανόνα, τὸν λέγοντα, ὅτι, τὸ ι πρὸ φωνήεντος ὂν κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. οἷον, ἵππος, ἵτος ὁ τοξικός. Οὕτως οὖν καὶ ἥλιος. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι αἰεὶ οὕτως λέγει ὁ Γεωπόνος, τετρασυλλάβως· ποτὲ δὲ ποτε καὶ τρισυλλάβως ἔφη ἅλιον. Ἴσον δὲ καὶ, ὅτι, ἐπειδὴ ἐστὶν ἄω τὸ λάμπω, καὶ προσθέσει τοῦ ὑ, αὔω, ἐξ ὧν ἀὼς ἡ ἡμέρα, καὶ αὔως Αἰολικῶς, δύναται τὸ ἥλιος ἐκ τοῦ ἄω ἔχειν τὸ ψιλόν, ἐξ οὗ καὶ ἐτυμολογοῦνται. Γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ ῥηθέντος, καὶ ἐκ τοῦ ἅλη ἡ θερμασία, ἀέλιος, ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίη παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἀμφότερα γὰρ ἔχει ὁ ἥλιος. Λάμπει τε γὰρ φωτιστικῶς, ἔτι δὲ καὶ θερμαίνει. καὶ τροπὴν τὴν ἀρχήσης, γίνεται ἥλιος. Εἰσὶν δὲ δαῖτα λέγει, ἢ πῶς ἴσῃ, κατὰ πλεονασμὸν Ἰωνικὸν τοῦ ε. ἰσομοίρως γὰρ ἐδαίνυντο διὰ τὸ ἀφιλόνικον. ἢ παρὰ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, ἡ διὰ παθητὸς ἐκτεμνόμενον τοῦ σώματος, ἴσοι πορευόμενοι, καὶ ἅπαν αὐτὸ διακόσμα.

Ἠμὲ. Ἀμείβεσθαι δὲ ὀπὶ καλῇ αἱ Μοῦσαι λέγονται, ἢ ἑαυτὰς ἐν μέρει, ἢ τὸν Ἀπόλλωνα, ὃς

ἔχε

1. παρὰ τὸ ἅλην) Plures adducit hujus nominis notationes Etymologus, in quibus & hæc, quæ affertur ab Eustathio. εἰ γὰρ θερμαὶ (inquit) πολλὰ γηλᾶσιν, *qui enim calidi sunt naturâ, in risum effusi*. Salvin.

2. ἐκάνει) l. ἐκάνεις cum adspiratione. *Polit.*

3. κάθαπ' ἀναβάς) Sic Florentina editio, & pleræque aliæ. Sed Eustathius κάθαπ', ut monuerat etiam supra, συντεταγμένως. Polit.

4. οὐδὲ τὸ θυμὶς ἐδάϊον) Florentina editio, οὐδ' ἴσα. Atque ita in omnibus exemplaribus, quæ consulait, hoc quidem loci se legisse ait Henricus Stephanus. *Polit.*

Eustathius legit οὐδέ τι. *neque quicquam*. Elegantius hoc, quàm quod vulgari codices habent. οὐδ' ἴσα. *neque æquus, neque præterea*. Salvin.

5. ὧν μοῦ) Homerus, ὃ μὲν. Polit.
Sed Eustathius carminis legem nihil moratur. *Salvin.*

6. περικαλῇ) Lege: περισσαλῇ. Sed in hoc sæpe etiam optimi codices errant, & pronunciationis vitium in scripturam irrepit. quemadmodum ἄλλα, πολλά. pro ἄλλα. πολλά. Salvin.

7. ἅπαξ δέ ποτε καὶ Γεωπόνος ἓν ἅλιον) lib. 8. Od. v. 271. *Polit.*

8. αἴλιος) Sed αἴλιος est Doricum pro communi ἥλιος. Salvin.

ὑπόσλαγ. Ὅρα δὲ ϗ, ὅτι τὸ, ἀμοιβόμεναι ὅσαι καλὴν, κοινὸν μέν ἐστιν ἐπέργημα τῶν μασῶν· ὡς δὲ μάσγαν δὲ, ὡς ϗ προύρηται, ἡ Καλλιόπη, ἐξ αὐτῆς κατ' ἐξαίρεσιν, τὸ καινὸν ϗ ἐνεργικὰς ἐξιδιωσαμένη τῇ κλήσει. Παρὰ τὸ καλὸν γὰρ, ἢ τὸ κάλλος ϗ ὅσος ὠνόμασγαι ἡ Καλλιόπη, ὡς τὸ ἐν φωνῇ κάλλος ἔχουσα. Ἔοικε δὲ μηδεμίαν ἔχειν ὁ Ποιητὴς λέξιν ἐσχηματισμένων ᾠδῶν καιριωτέραν τῆς, καλή. Διὸ ϗ μόνον ὅσα καλὼ λέγει, ἀλλὰ ϗ τὸν τῆς Ἀπόλλωνος φόρμιγγα, περικαλῆ ὀνομάζει, ὡς ἄν τις ἤτοι καλὼ λίαν. ϗ Ἐντεῦθεν γὰρ ὁ τῆς λ' ἐν τῇ τοιαύτῃ λέξει διπλασιασμός. Κἀκεῖθεν ἐοίκασιν ἀφορμὴν λαβόντες οἱ μετ' Ὅμηρον, ϗ τέλος τῆς παιηγυρικῆς ϗ ῥητορικῆς ᾠδῆς, τὸ καλὸν ἀπῆν. Δῆλον δὲ, ὅτι ϗ παιηγυρικὸν γὰρ ϗ Ποίησις.

ιμ'. Παρασημοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν καλὸν, ϗ ἐκτείνει ἀεὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ τὸ δίχρονον· τὸ δὲ κακὸν, ἐν συζυγίᾳ ἔχει τὸν ἄρχουσαν. Ὅτι δὲ ϗ τὸ καλῆν συζέλλεται πολλαχοῦ, ϗ ἀφ' οὗ ϗ τὸ καλὸν παράγεται, ἐδήλωσεν ὁ Ποιητὴς ἔν τε ἄλλοις, ϗ ἐν τῷ, καλέσαντο γὰρ αὐτοί. Ἰσέον δὲ, ὅτι κατὰ τὸ ἐς ἥλιον καταδύσιν, ἥτοι παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ, τὸ, ϗ ὡς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἕως τότε. Ταὐτὸν δὲ ϗ τὸ, ἐς

chrâ, communis expressa sit functio musarum; & ex eâ tamen, peculiari quadam ratione, ac prærogativâ, quemadmodum supra dictum est, appellata sit ἡ Καλλιόπη, *Calliope*, quippe quæ communem illam muneris functionem nomini suo potissimùm vindicaverit. Nominata est enim Calliope παρὰ τὸ καλὸν, sive τὸ κάλλος τῆς φωνῆς, *a vocis pulchritudine*, perinde quasi vocis pulchritudinem habeat. Ceterùm Poëta de cantilenis musicis nullam aliam vocem habere videtur magis aptam, atque accommodatam, quàm τὸ, καλὴ, *pulchra*. Quare non modo vocem dicit καλὴν, *pulchram*; sed Apollinis etiam citharam, περικαλῆ, *perpulchram*, appellat, perinde ac siquis diceret καλὴν λίαν, *valde, sive admodum pulchram*. Hinc enim in hac ipsâ voce geminatio illa τῆς λ. Atque inde ii, qui post Homerum scripserunt, occasionem arripuisse videntur ad dicendum, laudativo, seu panegyrico orationis generi finem constitutum esse τὸ καλὸν, *decus, atque ornamentum, quod pulchritudinem habet*. Atqui Poësin pariter constat genus esse orationis panegyricæ.

CCCXLVI. Veteres porrò observant, productam perpetuò esse apud Poëtam ancipitem litteram τῆς καλοῦ, *pulchrum, seu bonum*: quum tamen τὸ κακὸν, *malum*, primam habeat brevem. At verò corripi interdum τὸ καλῆν, *vocare*, ex quo item deducitur τὸ καλὸν, tum alibi ostendit Poëta, tum ubi ait: καλέσαντο γὰρ αὐτοί. *vocarunt enim ipsi*. Rursus sciendum, ad exemplum τῆς, ἐς ἥλιον καταδύσιν, *ad Solem occidentem, sive usque ad occasum Solis*, dictum esse apud Euripidem in Hippolytô τὸ, ὡς τόδε, *hùc usque*, videlicet *usque ad illum diem*. Hujusmodi & illud:

ἐς

1. ὡς παιηγυρὶν ϗ ᾠδὴς) Apollo Musagetes, seu *Musarum Dux*, cognominabatur. *Salvinus*.

2. ἔστι ἀμοιβαῖα) Amœbæa, seu reciproca carmina dicebantur ea, quæ pastores alternis subitò calore funditabant, rotidem verbibus contexta, qualia apud Bucolicos Poëtas pastoritium illum motem ϗ αὐτοσχεδιάζων repræsentantibus, leguntur. Hujusmodi reciprocis carminibus summopere delectabatur Petrus Medices, cujus domus extemporaneorum poëtarum vocibus resonabat: quemadmodum in eius elogio refert Paulus Jovius. Hic mos Florentiæ, Scalis, Romæ postmodum invalvit. Magnum numerum optimorum versuum de his ipsis rebus, quæ tum agerentur, Archiam dicere ex tempore, Cicero ait Oratione pro Archiâ Poëtâ. *Salvinus*.

ἔστι ἀμοιβαῖα) Inde, ἀείδων ϗ ἀμοιβαίων Theocrito, quæ ἀμοιβαῖα ᾠδὰ βουκολικὰς maximè ἀμείβουσα. Polit.

3. Ἐντεῦθεν γὰρ ὁ ϗ λ ὡς τῆ τοιαύτῃ λέξει διπλασιασμός) Quia a substantivo κάλλος derivatur, non ab adjectivo καλὸς, dicitur περισπᾶσθαι. Sed pronunciationis vulgaris vitio Eustathius existimat, naturâ dici debere περισπᾶσθαι, ut paullò supra usurpavit, versum hunc Homeri referens; & a Poëtâ, majoris concinnitatis gratiâ, geminatam esse litteram λ'. *Salvin.*

4. τέλος ϗ παιηγυρικῆ) l. παιηγυρικὸ. Polit.

5. παιηγυρικὸν γὰρ ἡ Ποίησις) Non modò παιηγυρικὸν ἀρώγημα est Poësis; sed & πάσης λόγου παιηγυρικοῦ, ut pulchrè Hermogenes lib. 2. de Form. Orat. c. 10. *Politus*.

6. ἐκτείνει ἀεὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ τὸ δίχρονον) Aliter in illo alterius Poëtæ versu: Καὶ τὸ καλὸν φίλει ἔχει· τὸ δ' ὁ κακὸν, ὁ φίλει ἔχει. Salvin.

7. ἀφ' οὗ ϗ τὸ καλὸν παράγεται) Pulchrum enim ad se oculos, animumque convertit, & quod bonum est, id vocat ad se homines, allicit, atque invitat. *Salvin.*

8. ὡς τόδε) Euripides in Hippolyto v. 1003. ὡς τόδ' ἡμέρας, quam integram scripturam videtur hic Eustathius exhibuisse, ut subdocent, quæ statim ab eo afferuntur, similia exempla, ἐς τόδε ὄρος, & ὡς τόδε κοινῷ. Sed librariorum incuriâ fortassis omissum τὸ, ἡμέρας. Sic Demosthenes dixit ὡς τοῦδε ϗ ἡμέρας, pro μέχρι τοῦδε ϗ ἡμέρας, sive ἕως τοῦδε ϗ ἡμέρας. Politus.

dendi, & βρωτύοντες, itemque πολεμησόντες, ii, qui appetentes ſunt βρώσεως, ἢ πολέμου, *cibi*, & *pugnæ*. Et ſexcenta alia ſunt hujus generis. Primum autem illud κ eſt ipſum τ præpoſitionis κατὰ, quippe quæ ſoleat, cum per apocopen detrahitur ei τὸ α, aptari ad exemplum, atque imitationem conſonantis ſubſequentis, ut apertè conſtat tum in τῷ, Κάτθανεν ἐν Λήμνῳ. *Decidi in Lemnum*; tum in τῷ, κάλλιπον pro κατέλιπον, *reliqui*. Deinde ſciendum eſt, primitivum τὸ κεῖμαι, *jacere*, *cubare*, temporumque ab eo deductorum, eſſe τὸ κέω, *jaceo*, cujus participium κέων, *jacens*, *dormiens*, in Odyſſeâ. Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε. *Ito cubitum*, *o hoſpes*. Hoc, inſerto τῷ ι, fit κέων. unde τὸ κακκείοντες ἴβαν. *dormiendi cupidi ibant*. videlicet κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον, *cubitum ibant*, *ad dormiendum proficiſcebantur*. Ejusdem autem generis, atque τὸ κακκείοντες, eſt etiam καρίζειν, videlicet *demulcere*, *palpare*, & τὸ κάββαλε, *dejecit*, & τὸ κάδδ' ἔπεσε, *decidit autem*, & τὸ καταφάλαρα, *ad clavos caſſidis*. denique τὸ κάτθανε, *mortuus eſt*, ut alibi perſpicuè videbitur.

CCCXLVIII. Alienum omnino eſt ab uſu pedeſtris orationis, mentem ipſam, ſeu præcordia, dicere φρενῖδας. Quare reſervetur hæc vox Poëſi, cujus vocis exemplum eſt hoc loci: Ἥφαιστος πόησεν ἐνὶ φρεσὶ φρενίδεσσιν. *Vulcanus fecerat ſolerti*, *doctâque mente*. Fit autem fortaſſis ἡ φρενῖς, ex præpoſitionibus φρὶ, & ἀπὸ, & ex ἰδεῖν, *videre*, vel οἶδα, *ſcire*. ita ut φρενῖς ſit mens, vi prædita providendi, prænoſcendique futuri. Verùm alii τὴν φρενῖδα fieri inde aſſerunt, unde etiam oritur ἡ φρὴν, *mens*, videlicet ex præpoſitione φρὶ, & ex verbo ὦ, cum ſpiritu denſo, ex quo verbo ſit τὸ ἰῶ, ἵημι, *mitto*:

ta-

κῆλος ἡς ὕπνου. Οὕτω καὶ ὀψόμενοι, οἱ ἔχοντες ἐπιθυμίαν τοῦ ὄψεσθαι, καὶ ἐρασόμενοι, καὶ πολεμησόμενοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐράσεως, καὶ πολέμου. Καὶ ἄλλα δέ ἐσι τοιαῦτα μυρία. Τὸ δὲ πρῶτον κ, τὸ τ' ἐστὶ τ κατὰ προθέσεως, ἁφαιρεθὲν ἐν τῇ τοῦ ἀποκοπῇ, συνεξομοιοῦται τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, Κάτθανεν ἐν Λήμνῳ, δηλοῦται, καὶ ἐν τῷ, [3] κάλλιπον αὐτὶ τοῦ κατέλιπον. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ κεῖμαι, καὶ τὸν ἀπ' αὐτοῦ κλίσεων, προϋπάρχει τὸ κέω, ἢ μετοχὴ κέων, ἐν Ὀδυσσείᾳ. Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε. Τοῦτο, ἐνθέσει τοῦ ι, γίνεται κίων. ὅθεν τὸ, κακκίοντες ἔβαν, ἤγουν κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον. Τῆς δὲ συζυγίας τοῦ κακκίοντες ἐςὶ καὶ [4] τὸ καρίζειν, ἤτοι καταψῶν, καὶ τὸ κάββαλε, καὶ τὸ κάδδ' ἔπεσε, καὶ [5] τὸ καταφάλαρα δέ. καὶ [6] τὸ κάτθανεν, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται σαφῶς.

τμή. Ὅτι φρενίδας τὰς φρένας οὐκ ἐν, χρήσιμον πρὸς ἐδὲν τὴν λογογραφίαν. Διὸ φυλαττέτω ἀπρόσιτον τὴν Ποίησιν. Χρῆσις δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ, Ἥφαιστος πόησεν ἐνὶ φρεσὶ φρενίδεσσιν. Γίνεται δὲ ἴσως ἡ φρενῖς, ἐκ τοῦ προ, καὶ ἀπὸ προθέσεως, καὶ τοῦ ἰδεῖν, ἢ οἶδέναι. ἵνα ἡ φρενῖς, ἡ προβλεπτικὴ, καὶ προγνωστικὴ τοῦ μέλλοντος φρονῶ. Ἕτεροι δέ φασι τὸν φρενίδα γίνεσθαι, ὅθεν καὶ ἡ φρονῶ γίνεται, ἤγουν ἐκ τοῦ προ προθέσεως, καὶ τοῦ ὦ δασυνομένου ῥήματος, ἐξ οὗ τὸ ἰῶ

ἵημι.

1. Τὸ μάνυσ ἐςι) Sic etiam alii tenuant τὸ ὄςι, ἀντὶ τοῦ ὄνυξ, ſive τὸ, ὀξ' ἄν. Sed Euſtathius efferendum id cenſet cum adſpiratione, tamquam ab ὄνος. Politus.
Ut infeliùs apparet. *Salvius.*

2. ὀξὲ κ' ἀπάνευθε) lege ἀπάνευθεν. Sic enim Theocritus: ἀλλά γέ τι διαύσομαι, ὀξὲ κ' ἀπάνευθεν. ideſt, ὀξὺς ἂν ἀπαγορεύοις, ut explicat Scholiaſta. Idem alibi Theocritus: ὀξὲ κ' ἀμίλλης. Polit.

3. κάλλιπον αὐτὶ τοῦ κατέλιπον) Alcæus, Καββάλλε τὸ χειμῶν' ἐναντία ἔχοισα. ideſt, καταβάλλε. quod Horatius vertit: *Diſſolve frigus.* Salvius.

4. τὸ καρίζειν) Inde enim καρίζεται apud Homerum. *Polit.*

5. τὸ καταφάλαρα δέ) Dele τὸ δέ. quod non habet Homerus. Sic enim v. 106. lib. v. Il. Καταφλὰρ ὤκοιτο· ὁ δ' ἀμφὶς ἔρυθρα &c. Alii tamen ſcribunt: Κὰτ φάλαρ'. Polit.

6. τὸ κάτθανεν) Homerus: Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ἔπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. *Occidit etiam Patroclus, qui te multo præſantior.* quem verſum, ac ſenſum imitatus eſt Lucretius illo carmine: *Lumina quin etiam Solis bonus Anteſtor reliquit.* Et Galenus refert, Antigenem medicum eo Homerico verſu appoſitè uſum fuiſſe ad ægrotum ſenio confectum, qui ægrè decedebat e vitâ. *Salvianus.*

Εἷς μὲν γὰρ καιῶν, διὰ τῆ ἑως κλίνη αὐτὸ, τῷ λόγῳ τῷ ὡς εὐς· ἵνα, τῆ ὑποτακτικῆ φωνήεντι, ἴηγαν τῆ ὑ, ἐκτεσοίλθ, κλιθήη [4] Ζεὺς
Eust. p. 123. Ζέως. Ἕτερθ δὲ φυλάσσεται θέλει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ὁ μονοσυλλάβων εὐθέιας δίφθογγον, ὡς καὶ ἐν τῷ, κλεὶς κλειδός. παῖς παιδός. δαὶς δαιτός. Ἡ γὰρ τοιαύτη φάσις τῶν καινῶν ἐξώθησε μὲν τὸν Διὸς εὐθεῖαν, διὰ τὸν, ὡς προέφηται, [5] πρὸς τὸ ἐπιῤῥῆμα συνέμπτωσιν· ἀφῆκε δὲ τὰς πλαγίας ἐκείνας, ἐπισάκτον οἷον μητέρα, [6] τὸν Ζεὺς εὐθεῖαν, ἀπορφανισμένον τῶν οἰκείων πλαγίων, οἷα γνησίων παίδων τινῶν. Ὅτι ἐν Ἰλ. Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονθ Ἥρη. *Ibi dormivit, quum conscendisset, & juxta eum, aureum habens solium Juno:* circumflectitur τὸ καθεῦδε, *dormivit*, in penultimâ, ut antea scriptum est. At verò τὸ παρὰ δὲ χρυσόθρονθ Ἥρη, *juxtaque, aureum habens solium Juno*, ellipsin habet. Sicuti enim dicitur τὸ μετὰ δὲ, pro μετὰ ταῦτα δὲ, *postea verò*, & ἐπὶ δὲ, itemque πρὸς δὲ, pro ἐπὶ τούτοις. & πρὸς τούτις, *post hæc autem, ad hæc autem;* sic etiam τὸ παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη. videlicet, παρὰ δὲ αὐτῷ, ἡ χρυσόθρονθ Ἥρα. *& juxta eum, Juno, quæ aureo in solio residet, sive solium habet ex auro.* Quod autem ad τὸ χρυσόθρονθ attinet, veteres notant, accipi hîc allegoricè aurum prò igne. Æther enim, ac Sol, ignei esse perhibentur.

las inter se contrarias, ut docent veteres. Una enim regula id declinat per ἑως, more nominum desinentium in ὡς· ita ut declinetur Ζεὺς, *Juppiter*, Ζέως, *Jovis*, rejectâ vocali subjunctivâ, videlicet τῷ ὑ. Altera verò servari pariter in genitivo vult diphthongum nominativi monosyllabi, ut & in κλεὶς, κλειδὸς, *clavis*; παῖς, παιδὸς, *puer, pueri*; δαὶς, δαιτὸς, *epulum, epuli*. Itaque hæc regularum discordia, etsi expulerit, atque exegerit nominativum Δὶς, eo quòd is cum adverbio concurreret, ut supra notatum est; illius tamen obliquis adventitium veluti patrem, reliquit nominativum Ζεὺς, obliquis suis, veluti legitimis quibusdam liberis, orbatum. Quo loci dicit: Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονθ Ἥρη. *Ibi dormivit, quum conscendisset, & juxta eum, aureum habens solium Juno:* circumflectitur τὸ καθεῦδε, *dormivit*, in penultimâ, ut antea scriptum est. At verò τὸ παρὰ δὲ χρυσόθρονθ Ἥρη, *juxtaque, aureum habens solium Juno*, ellipsin habet. Sicuti enim dicitur τὸ μετὰ δὲ, pro μετὰ ταῦτα δὲ, *postea verò*, & ἐπὶ δὲ, itemque πρὸς δὲ, pro ἐπὶ τούτοις. & πρὸς τούτις, *post hæc autem, ad hæc autem;* sic etiam τὸ παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη. videlicet, παρὰ δὲ αὐτῷ, ἡ χρυσόθρονθ Ἥρα. *& juxta eum, Juno, quæ aureo in solio residet, sive solium habet ex auro.* Quod autem ad τὸ χρυσόθρονθ attinet, veteres notant, accipi hîc allegoricè aurum prò igne. Æther enim, ac Sol, ignei esse perhibentur.

1. ἔνθα Ζεὺς ἐκαθεῦδ', ὧν) Homerus: Ἔνθα πάρθ κοιμᾶδ', ἔπ. Sed Eustathius verbum sumpsit ex versu sequenti. *Politus.*

2. τὸ ἐκάνω) lege, ἐκάνσε. Sic enim Homerus. *Polit.*

3. παρὰ ἦ πὰς μὲν Ὅμηρος, διορθοῦται) Euripides Hecubâ, prologo. Ἦκω παρὰν πλόκμοισι, καὶ σκότῳ πέπλοις Λιτάς. Salvin.

4. Ζὰς Ζέως) ut Βασιλᾶς Βασιλέως. Salvin.

5. πρὸς τὸ ἐπιῤῥῆμα) quod est δὶς. idest, bis. *Salvin.*

6. ἴν' Ζὰς ἀθῶον) Ζὰς fecit ζωὸς genitivum a nominativo ζὼ. Apud Latinos Dis dicitur Pluto, quasi Ζὰς καταχθόνιος. *Jupiter subterraneus.* Salvinus.

7. ἴηγαν παρὰ ἦ αὐτῷ) l. παρὲ. Hæ particulæ παρὲ & παρὰ invicem in libris tum manu exaratis, tum editis confunduntur, ac perturbantur. *Salvin.*

Παρὰ etiam hoc loci Frobenius. *Polit.*

CARO-

MAGNI . DUCIS . MAIESTATEM
DIGNITATEM . QUE . POPULI . FLORENTINI
SUMMA . CUM . PRUDENTIA . ET . FELICITATE . SUSTINUIT
QUOD . OPTIMIS . CONSILIIS . OPTIMIS. QUE . VIRTUTUM . OMNIUM
EXEMPLIS
REM . FLORENTINAM . MAXIME . IUVIT
QUOD . DOCTUS . IPSE . OMNIBUS . QUE . BONIS . ARTIBUS . IAM. INDE
AB . ADOLESCENTIA . EGREGIE . INSTRUCTUS
ETRUSCAS . LATINAS . GRAECAS . LITTERAS . MIRIFICE . FOVIT
QUOD . AFFLICTIS . MAXIME . REBUS . AC . TEMPORIBUS . DIFFICILLIMIS
LABENTI . HUIC . OPERI . PRAESIDIUM
AUCTORITATE . SUA . TULIT
ALEXANDER . POLITUS
FLORENTINUS
CL. REG. SCHOLARUM . PIARUM
SECUNDUM . HUNC . HOMERICAE . ILIADIS . LIBRUM
ET . EUSTATHII . ARCHIEPISCOPI . THESSALONICENSIS
IN . EUMDEM . LIBRUM . COMMENTARIOS
NUNC . PRIMUM . LATINE . A . SE . VERSOS . RECENSITOS
ATQUE . ILLUSTRATOS
DEFENSORI . ET . SERVATORI . SUO
MEMORIAE . ET . HONORIS . CAUSSA
L . M . Q
D . D . D

ὡς ἰὼν πατρίδας ἀπαλλάξεσθαι χωρῆσιν. Ὀδυσσεὺς δέ, ὑποθεμένης αὐτῷ Ἀθηνᾶς, τοὺς μὲν ἄριστους παθεῖν κατέσχε, τοὺς δὲ ἐχαλινοῦτο παρῶν καὶ ἐκώλυεν. παῦλαν δὲ ἐν Θερσίτῃ, ἀμέσως πρὸς τὸ βασιλέα τοιαίζοντα, ἐν τοῖς Ἕλλησι μῦθοι, ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐλέγχῳ τραχέως. Συμβουλευσάντος δὲ ἐν Νέστορος τὰ αὐτά, Ἀγαμέμνων θύσας τῷ Διΐ, τοὺς γέροντας ἱλιᾷ· ἐν πρεσβυτέραις τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὸ πόλεμον ἐξέγει πάντας. Ἐξῆς δὲ ἐστὶν ὁ κατάλογος τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν ἦλθον οἱ Ἕλληνες, ἐν τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν, ἐν τοῖς Τρωσὶν, ἐν τοῖς ἐπικούροις.

Ceteri quidem alii, & viri ex equis pugnantes, Dormiebant totam noctem. At non ita Jupiter: Sed hic anxio animo cogitabat, quomodo Achillem Honoraret, perderetque multos ad naves Achivorum. Hoc autem ei in animo optimum visum est consilium, Mittere ad Atridem Agamemnonem pernitiosum somnium: Atque id compellans, verbis volucribus alloquens est.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ Β ΡΑΨΩΔΙΑΣ

ΗΣ ΜΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΒΟΙΩΤΙΑ.

EX COMMENTARIIS LIBRI B CUJUS PARS BOEOTIA.

ALEXANDRO POLITO

EX CLER. REG. SCHOLARUM PIARUM INTERPRETE.

ΑΛΟΙ μὶν ἔα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱππιοχῶσαι,
Εὗδον παννύχιοι· Διὸς δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολίσσι ἐπὶ πυκνὰ Ἀχαιῶν.
Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον·
Καὶ μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προτέρεε.

α. ΤΙ ἡ ῥαψῳδίας ἰωότης, ἡ μὲν ἔμμετρος ἐπιγραφὴ, αὕτη· Βοῖτα δ' ὄνομεν ἔχει, ἀγορὰν ἢ νῆας ἀριθμῶν. β Ἡ δὲ πεζὴ, ἰωαύτη· Ὅμηρος, ἢ Καλάλογος. ὡς ἰε μέρος ἡ Βοῖτα, ἢ ἡ Βοιωτία, ἥτις ὁ καλάλογος τῶν

I. UJUS libri metrica hæc inscriptio:

Βοῖτα *refert visum, ac cœtum, navesque recenset.*

Pedestris verò, hujusmodi: *Somnium, & Catalogus, sive Enumeratio.* Quare libri β pars, Bœotia est, videlicet Navium Catalogus. Hoc loci

1. Κατάλογον δὲ ὁ Ποιητὴς ἐκεῖνον τῶν στρατευμάτων, ἢ τῶν νεῶν) Hæc ultima argumenti hujus verba, non comparent in editione Romanâ antiquorum breviumque Scholiorum in Homerum, quæ tamen verba legas in editione Florentinâ Homeri, & apud Frobenium. *POLITUS.*

2. ΖΩΣ) In describendo hoc altero argumento secutus ferè sum exemplar Romæ editum antiquorum Scholiorum in Iliadem Homeri. Ibi enim aliquantò plenius magisque integrum legitur, quàm quod exhibent editio Florentina Homeri, & Frobenius. *Polit.*

3. τιμήσαι ἡ ἢ Πηλέως) Deest in Florentina editione τὸ τιμῆσαι. quod tamen habet Frobeniana. *Polit.*

4. αὐτὸν ἐκβάλλων) Est ab editione Florentinâ: & secuti sunt Juncta, Aldus, Frobenius. Editio Romana Scholiorum, αὐτῷ ἐκβάλλων. Adrianus Turnebus, & Henricus Stephanus, αὐτῷ ἐκβάλλων. quod postremum plerasque deinceps editiones pervasit. *Polit.*

5. αὐτῷ τῷ ἀρχῇ) Editio Florentina, Junctina, Aldina, Frobeniana, αὐτῷ τῇ ἀρχῇ. Polit.

6. τῷ ὧν ἦλθον οἱ Ἕλληνες) Perperam editio Florentina, & cum eâ Aldus, Juncta, Frobenius: ἐφ' ὧν ἦλθον οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἕλληνες, καὶ τῶν ἐπικούρων, καὶ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν. Politus.

7. ἃ μὲν ἐμμέτρως ἐπιγραφὴ, αὕτη) Hæc voluminum Poëticorum argumenta, uno versu, vel duobus, vel etiam tribus, aut pluribus comprehensa, Periochas, antiqui vocabant, ut sunt Ausonii Periochæ in Homeri Iliadem & Odysseam. *SALVINUS.*

8. Ἡ ἢ πεζὴ, ἰωαύτη· Ὅμηρος, ἢ Καταλογος) Rhapsœdiam hanc Homericam titulo *Catalogi Navium* laudat ex veteribus

Ælia-

cum. Immo & dici hoc alierunt cum β, ἐῤῥᾳδ quandoquidem etiam τὸ ῥᾴδιον, Æolicè dicitur βρᾴδιον. Deinde, quod ſcire oportet, ſomnus νήδυμος, idem eſt, ac profundus, & ἀνέκδυτος, *ex quo vix poſſis emergere, ſeu quem exuere vix poſſis*, ſive quem nemo quiſquam facilè poteſt ἀποδύσασθαι, *deponere, vel excutere*. Et ſit ea vox a δύω, *induo, vel ſubeo*. unde δύμος, & cum privationis particulâ νή, νήδυμος. Vel valde δύων, *ſubiens*, a particulâ νή vim addente ſignificationi, & a verbo δύω, *ſubeo*. Nam & augendi vim habet τὸ νή, ut palam facit τὸ, πόντος νήχυτος, *pontus longè latèque fluens, ſeu multùm fuſus*. Quemadmodum porrò ex δύω, dicitur δύμος, & νήδυμος· ſic etiam δύμος, δίδυμος, *geminus*. Δίδυμοι enim, *i. e. Gemini*, ii, qui ἐν γαστρὶ καταδύσει μιᾷ, *in uno ventris latibulo*, ſunt duo.

II. Verùm alii ſomnum νήδυμον intelligunt τὸν ἡδὺν, *ſuavem, dulcem, jucundum*, pleonaſmo τῆ ν· etſi non deſint, qui ad vocalem, denſo ſpiritu affectam, apponi nolint, ſeu adjungi, τὸ ν. Item veteres docent, inveniri etiam ἥδυμον ſine τῷ ν, apud auctores poſteriores Homero, ut apud Antimachum, & Simonidem. Immo & nonnulli ſcribere eodem modo conati ſunt hanc vocem in Homero, quippe qui nunc ita legant: Δία δ' οὐκ ἔχεν. *Jovem verò non ceperat*. deinde, ἥδυμος ὕπνος, *dulcis ſomnus*. Qui autem ſic legunt, hoc quidem loci facilè obtinent id, quod volunt, propterea quòd appoſita ſimul eſt, atque adhæret tertia illa perſona ἔχει, quæ attrahere ad ſe poſſit, atque adſciſcere τὸ ν. Verumtamen alia poſt loca reperientur, in quibus id facere non poterunt: ſed manifeſtè incipere reperietur τὸ νέδυμος a litterâ ν, quum hæc adſcibi nequeat voci, quæ poſita eſt a tergo. Præterea

Ælianus. Eadem inſcripta a Græcis legitur Ἀνέσερα ἢ Ἐλένην. Quamquam etiam videantur aliquando veteres in citandis Homericis libris, ordinem eorumdem ſervaſſe, ita ut primum, & ſecundum, & tertium, & ceteros deinceps ordinatim libros, dicerent. Quippe ſecundum hunc Iliadis librum ſic citat Dionyſius Halicarnaſſenſis in Arte Rhetoricâ: Τῶν αὖτον τὸ παραδείγματα τὰ ἐν τῇ δευτέρῳ τῆ Ἰλιάδος, ὅτι κατέχουσι τὸ Ἑλληνικὸν ὅ, τε Ὀδυσσεὺς, τῇ Νίκαιαν. Politus.

1. τῷ ῥᾳδ συνδίσμῳ) Ῥᾳ videtur eſſe decurtatum ab ἄρα, igitur, tum vero. Salvinus.

2. ῥᾳ, ὃ σημαίνει μοὶ τὸ ἄκρως) Vide plura apud Etymologum. Politus.

Facilè, ac *promptè* dicebant ῥᾳ. Unde præclara emendatio Callimachi, hymno in Apollinem, ab Joanne Auratо facta, quam

ἀπὸ τῆ ῥᾴδιον, καὶ ἀπροσπαθῶν. Διὸ καὶ ὀξύνεται, καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, καὶ ἀδὲ ἐγκλίνεται. Λέγε δέ, φασι, καὶ σὺν τῷ β, βρᾴ· ἐστὶ καὶ τὸ ῥᾴδιον, ὡς Αἰολικῶς βρᾴδιον λέγε). καὶ ὅτι νήδυμος ὕπνος, ὁ βαθὺς, καὶ ἀνέκδυτος, ἤτοι οὗ ἂ δύναταί τις ῥᾳδίως ἀποδύσασθαι. Καὶ γίνεται παρὰ τὸ δύω δύμος, καὶ μετὰ τὸ νὴ στερήσεως, νήδυμος. ἢ ἄγαν δύων, παρὰ τὸ νὴ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ δύω. ἔστι γὰ ἐπίτασις καὶ διὰ τῆ νή, ὡς δηλοῖ τὸ, πόντος νήχυτος. Ὥσπερ δὲ ἀπὸ τῆ δύω δύμος, καὶ νήδυμος, ὕτω καὶ δύμος δίδυμος. Δίδυμοι γὰ, οἱ ἕνες δύο ἐν γαστρὸς καταδύσει μιᾷ.

β. Οἱ δὲ νήδυμον ὕπνον φασὶ τὸν ἡδὺν, πλεονασμῷ τῆ ν· καίτοι τινὲς ἂ βέλονται φωνήεντι δασυνομένῳ τὸ ν προστίθεσθαι. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ, καὶ δίχα τῆ ν εὑρίσκεσθαι ἥδυμον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ, καὶ Σιμωνίδῃ. Τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ Ὁμήρε γράφειν ταύτην ὡς ταυτὸ ἐβιάσαντο, ἀναγινώσκοντες νῦν, ὕτω· Δία δ' οὐκ ἔχεν. ἔπειτα, ἥδυμος ὕπνος. Οἱ δὲ ὕτως ἀναγινώσκοντες, ἐνταῦθα μὲν εὐπόρως ἔχουσιν, ὡς ὁ βέλονται, διὰ τὸ τῆ ἔχε τρίτου προσώπου συνῆφθαι, ἐφέλκεσθαι δυναμένου τὸ ν. Ἐν μέντοι τοῖς ἑξῆς, εὑρεθήσονται ἴσως, ἐν οἷς ἂ δυνήσονται ἰσχυρὸν ἢ ποιῆσαι· ἀλλὰ προδήλως τὸ νήδυμος ἀρχόμενον εὑρεθήσεται ἀπὸ τῆ ν στοιχείε, μὴ δυναμένε ἢ ὄπισθεν λέ-

refert Henricus Stephanus: *τίς αἰ ἄειε Φοίβον ἀοιδὰν; quis jam montes Phœbum canat?* Auratus legit: *τίς κ' ἄ ἄειε Φοίβον ἀοιδάν; Quis non facile Phœbum canat?* Heſiodus ἔφη. Ῥᾳ μοὶ τ' βερσὶν. ἔφη ἡ βερσὶν καλέττω. In Operibus & Diebus, initio. A primitivo ἔφη comparativum ἔφων, & ἔφθων, ſuperlativum ἔφεα. *facilius, facillimè*. Salvinus.

3. Αἰολικῶς βρᾴδιον) Æolicè βρᾴδιον, ut ἔφθον, βράδιον. Salvin.

4. ὁ βαθὺς, καὶ ἀνέκδυτος) Sic apud Suidam. Polit.

5. ἀποδύσασθαι) Etymologus addit, διὰ τὸ βάθος. Polit.

6. διὰ τ ? ἔχε τρίτου προσώπου συνῆφθαι) ΔΙΑΔΟΥΤΚΕΧΕΝΙΙ. ΔΥΜΟΣ. Sic antiquiſſimè ſcribebant ſine ullis apicibus, & ſine ullis intervallis litterarum. quare legi poterat: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος. &, Δία δ' οὐκ ἔχεν ἥδυμος. Salvin.

τὴς, τίς ἐστι ἡ βυλὴ τῦ Διὸς, ἡ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ. Φησὶ γὰρ, ὅτι [3] Ζεὺς μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ ἰπυσὶν Ἀχαιῶν. Αὕτη ἄρα ἡ βυλὴ τῦ Διός. Ὅρα δὲ τὸ πολέας. σῆμα γὰρ ἀμφιβολίας ποιεῖ. Ἄδηλον γάρ, ἤτε πολλὺς τῶν Ἀχαιῶν ὀλέσῃ, ὧν ὀλλυμένων, ἐτιμᾶτο Ἀχιλλεὺς, ἤτε πολλὺς Τρῶας τε, καὶ Ἕλληνας, ἐπὶ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἀχαιῶν. ὅπερ καὶ κάλλιον. Καὶ γὰρ πρότερον, ἐρεῖ, ὅτι λεληίσαντο Ἀχαιοῖς, καὶ Τρωσὶν ἄλγεα, καὶ στοναχάς. Ὅτι ἀποδεχόμενος ὁ Ποιητὴς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἑαυτὸν τῆς τῦ ὀνείρου πλάσεως, τῦ ἀπατήσαντος τ' Ἀγαμέμνονα, φησὶν, ὡς πολλὰ σκεψαμένῳ ᾗ Διὶ (λέγω δὲ ἂν Δία ὁ Ποιητὴς τ' ἑαυτῦ νῶν) αὕτη ἀγαθὴ ἐφάνετο βυλὴ, ἐπιπέμψαι ἄλον ὄνειρον, ὃς κελεύσει τῷ βασιλεῖ, θωρῆξαι καρηκομόωντας Ἀχαιὺς, καὶ ἐρεῖ αὐτῷ, ὅτι νῦν ἕλοι ἂν πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

δ'. Ἐοικιῆ δὲ ὁ Ποιητὴς τὸ ἰδιώτων πλάσμα, διά τε τὸ τῦ ὀνείρου λοξὸν, ὃ μάλιστα ἐπιτρέπει χρησμοῖς, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ ἰδίοις δὲ ὀνείρων δὲ οὐχ ἥκιστα, καὶ διὰ τὸ πιθανὸν τῦ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τ' πόλεμον θάρρος. Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἐθαρρήσαν, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ στρατὸς, πλὴ ἔξοδον, δίχα τῦ πολεμάρχυ Ἀχιλλέως, εἰ μὴ ἰδιώτης αὐτὸς ἐπέθισεν ὄνειρος. Καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς ἔσχεν ἡ τῶν Ἑλλήνων τόλμα. Ὁ δὲ ὄνειρος εὖ πέπλασται, καὶ εὐφυῶς, καὶ χρησμολογικῶς, διὰ πλὴ λοξότητα. εἰ γὰρ αὐτὸ ἁπλῶς τὸ πρᾶγμα δηλοῖ, ἀλλὰ δι' ὁμωνυμίας ἐπικρύπτει τλὴ ἀλήθειαν. Τὸ γὰρ, νῦν ἕλοι πόλιν Τρώων, διὰ τ' ὁμωνυμίας τῦ νῦν, συνέχει τλὴ ἀλήθειαν, λέγοντος μὲν τῦ ὀνεί-

videlicet, eques pugnans, vel equestris bellator.

III. Videtur explicare hoc loci Poëta, quænam illa sit Jovis sententia, de qua in libro a locutus fuerat. Narrat enim, ut Juppiter anxio animo secum cogitaret, quemadmodum Achillem honoraret, multosque perderet ad naves Achivorum. Hæc igitur est sententia illa Jovis. Ubi vide τὸ πολέας, *multos*, utpote quod amphiboliæ, seu ambiguitatis figuram efficit. Non enim satis constat, utrum Achivorum multos esset perditurus, quibus pereuntibus Achilles honoraretur; an verò multos tum ex Trojanis, tum ex Græcis, ad naves Achivorum. quod quidem melius est. Etenim posteriùs commemorat, ut Achivis, & Trojanis dolores imponendi sint, ac gemitus. Ipse semet Poëta hoc in libro laudat a figmento suo de somnio, quod Agamemnoni imposuit, dum narrare pergit, quomodo Jovi multa secum volventi, ac cogitanti (Jovem autem Poëta, suum ipsius intellectum fortasse intelligit) hoc optimum visum sit consilium, ut pernicioſum somnium mitteret, quod regi armandos denuntiaret comatos Achivos, spemque ei bonam faceret, perinde quasi amplam illam a viarum latitudine, Trojanorum urbem nunc esset capturus.

IV. Hujusmodi autem figmentum laudat Poëta, tum propter obliquas illas, & obscuras ambages somnii, quæ cum maximè aliis deorum oraculis conveniunt, tum verò iis non minimùm, quæ per somnia funduntur; tum etiam, ut verisimile fiat, accessisse Græcis animum ad incundam pugnam. Nam alioquî, neque rex ipse, neque exercitus, sine Achille, qui constitutus erat imperator, egredi in prœlium ausi fuissent, nisi hoc ipsum somnium eos provocasset. Atque ita quidem non procul verò abesse videtur audacia Græcorum. Somnium vero bene confictum est, atque ingeniosè, & ex oraculorum consuetudine, propter obliquî illius sermonis obscuritatem. Non enim rem ipsam perspicuè admodum declarat; sed veritatem ambiguâ voce occultat: quippe quum id, quod dicit, capturum nunc eum esse urbem Trojanorum, ambiguo illo verbo νῦν, *nunc*, confundat veritatem.

1. Ἀπ' ἀ τῶν ἵππων, ἑκαλῶν ἱπποκόμους αὐτῶν) Idem animadversum Porphyrio contra Apionem, cujus illa erat ridicula explicatio: ἀ γὰρ παρὰ τ κόμην συνέκαιεν, ἱπποκόμους ἂν ἐλέγετο. νῦν δ σημαίνει τ ἐριστικὸν ὀνείρου. Politus.

2. Ἔξιν ἂν ἱπποκορυστὰ, ἀ κλιτοιχάρμας) Etymologus: Ἱπποκορυστὰ, ἀπ' ἵππων ἀνελιζόμενοι, ἀ ἵππους κορυσσόμενοι, πτίζει, πολεμικοὶ, ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενοι. Polit.

3. Ζεὺς μερμήριζε) l. μερμήριζε. Polit.

ſuiſſe Homero, ex eo conſtat, quòd hanc ipſam βυλὴν, *ſententiam*, non πυκινὴν, *prudentem*, quemadmodum paullò poſt ſtruere Agamemnonem dicit πυκινὴν βυλὴν, *prudens conſilium*; ſed ἄριστ᾽, *optimam*, vocat per ſuperlationem. Narrat enim, quomodo Jovi, quum multa ipſe ſecum deliberaſſet, hæc optima in animo viſa ſit ſententia, hoc optimum conſilium, quod nimirum poſtremum fuit multorum illorum conſiliorum. Atque hoc item loci obſerva, quàm verum ſit adagium, quo etiam apud Euripidem, ſecundæ quodammodo curæ ſapientiores eſſe dicuntur. Hoc enim loci Juppiter poſteriori conſilio aſſentitur. Sciendum autem eſt, ſomnii fraudem eò tantùm tendere, ut regi educendas in aciem ſine Achille copias perſuadeat: quaſi jam inde Græci neceſſariò ſuperandi eſſe videantur. Paret rex, ubi divinum eſſe ſomnium intelligit; atque etiam, veluti eſcâ quadam, pertrahitur ſpe capiundæ citò Trojæ, quaſi ſcilicet eam nunc ſtatim hodie ſit capturus. Somnium porrò vocat hîc Poëta ὄλον, *pernicioſum, atque exitiale*, quod nempe exitio fuit Græcis, ob impoſturam, captionemque illam, qua factum eſt, ut pugnare auſi ſine Achille, cladem acceperint. Verùm poſteriùs idem quoque ſomnium appellat θεῖον, *divinum*. quod quidem ſecùs dictum eſt, atque τὸ, ὄλον ὄνειρον, *pernicioſum ſomnium*. Sicuti etiam Phœbum fabula diverſis vocat nominibus: quum eum aliquando Apollinem nominet, aliquando medicum, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt. Sic ergo & ſomnium pernicioſum, ab exitu, quia perniciem eſt allaturum; divinum verò, tamquam miſſum a deo, quia nuntius eſt Jovis. Sed alii ſomnium ὅλον, *integrum, ac perfectum*, intelligunt, ab ὅλος, *totus*. Unde & panis ὅλος, ideſt, *omni ex parte integer, omnibus ſuis conſtans partibus*. Etſi enim ſomnium rex vanum, atque irritum eſt exiſtimaturus, quòd non ſatis perceperit, quid ſignificaret τὸ νῦν, *nunc*; ipſum tamen perfectum erat, atque integrum. Ad hæc, ſicuti cæſaries dicitur ὅλη, ideſt,

ἐρῆ τ᾽ Ἀγαμέμνονα τυκινῶ ἀρτύνεσθαι βυλῶ, ἀλλὰ ἀρίστην ὑπερθέλικως. Φησὶ γὰ, ὅτι βυλευσαμένῳ πολλὰ τῷ Διὶ αὕτη ἀρίστη κατὰ θυμὸν ἐφαίνετο βυλὴ, ἣ μετὰ τὰς πολλὰς δηλαδὴ λὰς προλέρας ἐκείνας. Καὶ σημήνας κὰ ἐνλαῦθα τὸ τ᾽ παροιμίας ἀληθὲς, τ᾽ κὰ παρ᾽ Εὐριπίδῃ λεγόμενον, ὅτι αἱ δεύτεραί πως φρονίδες, σοφώτεραι. Τῇ γὰ ὑςέρᾳ βυλῇ ὁ Ζεὺς ἐνταῦθα συγκατατίθεται. Ἰςέον δὲ, ὅτι ἡ τῦ ὀνείρα ἀπάτη γίνεται ἡς τῦτο κὰ μόνον, τὸ πῆσαι τ᾽ βασιλέα ἐξαγαγῆν ἐς μάχλω τ᾽ λαὸν, δίχα τῦ Ἀχιλλέως, ὡς ἐκ τότε τῶν Ἀχαιῶν ἐξ ἀνάγκης ἠπηπισομένων πιθανῶς. Ὁ δὲ βασιλεὺς πείθεται, θῶον ἶναι μαθὼν τ᾽ ὄνειρον· ὑπαχθὴς δὲ κὰ, ὡς ὑπὸ δελεάτος τινος, τῦ ἁλῶναι τὴν Τροίαν, ἥτις νῦν αὐτίκα σήμερον. Οὖλον δὲ ὄνειρον ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς λέγει, τ᾽ ὀλέθρια αἴτιον τοῖς Ἕλλησι, διὰ τὴν ἀπάτην, ὑφ᾽ ἧς θαῤῥήσαντες τ᾽ πόλεμον, δίχα τῦ Ἀχιλλέως, κακῶς ἔπαθον. Προϊὼν δὲ, τ᾽ αὐτὸν κὰ θῶον ὄνειρον ὀνομάζει. ὅπερ ἐςὶ διάφορον πρὸς τὸ, ὅλος ὄνειρος. Ὥσπερ κὰ [2] τ᾽ Φοῖβον ὁ μῦθος διαφόροις ὀνόμασι καλῖ, [3] ποτὲ μὲν, Ἀπόλλωνα ὀνομάζων αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἰατρὸν, ὡς προγέγραπται. Οὕτω γὰν κὰ ὁ ὄνειρος ὅλος μὲν, διὰ τὸ θέλος. ἔλεθρον γὰ ποιῆσαι. θῶος δὲ, ὡς θεόπεμπτος. Διὸς γάρ ἐςιν ἄγγελος. [4] Τινὲς δὲ ὅλον ὄνειρον, τ᾽ ὑγιῆ φασὶν, ἀπὸ τῦ ὅλος. ὅθεν κὰ [5] ὅλος ἄρτος, ὁ ὁλόκληρος. Εἰ γὰ κὰ ὁ βασιλεὺς ὀπίσεια τ᾽ ὄνειρον ἀτελῆ διὰ ἦν ἄγνοιαν τῦ νῦν, ἀλλ᾽ αὐτὸς τέλειος ἦν. Δύναται δὲ κὰ,

ὡς-

1. πᾶσα Ἴλιος κατ᾽ ἄκρας) Homerus, πᾶσα κατ᾽ ἄκρας Ἴλιος. Affertur idem exemplum temporis Præteriti, ut & ſequens temporis Futuri, ab Etymologo. *Politus.*

2. ᾧ Φοῖβον ὁ μῦθος διαφόροις ὀνόμασι καλεῖ) Macrobius: *Apollinem, i. e. ſolem, modò ſaluberrimum, modò peſtem ſignificantibus cognominibus adcumulat.* Polit.

3. ποτὲ μὲν, Ἀπόλλωνα ὀνομάζων αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἰατρὸν) Ariſtophanes in Avibus v. 583. Εἶθ᾽ ἦν Ἀπόλλων, ἰατρὸς ὤν, ἐπὶ-

σθω. Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. *Eadem opinio ſoſpitalis, & medici dei in noſtris quoque ſacris fovetur. Namque Virgines Veſtales ita indigitant:* Apollo Medice. Apollo Pæan. *Politus.* Ἀπόλλωνα, hoc eſt, *deſtruentem, perdentem.* Salvia.

4. Τινὲς δὲ ὅλον ὄνειρον, τὸν ὑγιῆ φασὶν) Οὐλά τι, καὶ μέγα χαῖρε. ideſt, *Vale, & longum ſalve.* Salvianus.

5. ὅλος ἄρτος) Homerus: Ἄρτον τ᾽ ὄλον ἐλάων. Scholiaſta: ὅλον, ὅλον, κατὰ ἁλῶσιν ἢ ὑ. Polit.

κατάρξαι Θησεύς. καρμένος γὰρ, φασὶ, τὴν ἐμφορθίαν κόμην, [7] ἣν Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. Εἰ δέ τινες τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἦσαν καρηκομώντες, παρεσημήναλο αὐτὰς ἡ ἱστορία, καὶ ἐκ τῦ τοιύτυ παρασήμυ τὰς ἄνδρας ὠνόμασε. [8] Κυρῆτας αὐτὰς ὀνομάζεσθαι λέγυσα· τὰς δὲ ἀλιθέτυς αὐτοῖς, Ἀκαρνᾶνας ἱστορῶσα λέγεσθαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα λεχθήσεται.

ζ. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὰ φυσικᾶς θριξὶν ἔθαλλον οἱ Ὁμηρικοὶ καρηκομώντες· ἡμῖν ἐντριβόμενοι, καλὰ τὰς ὕστερον, καὶ [9] προκόμια περίθεσα φέροντες, ἐφεισάκιζον γυναικωτέρων. καὶ ὅτι τὸ καρηκομώντας, οἱ μὲν παλαιὸν, ὑφ' ἓν ἀναγινώσκυσιν· οἱ δὲ, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγυ, κάρη ἔτα κομώντας. καὶ ὅτι ἐκ τῦ τοιύτυ κομᾶν, λέγεται κομᾶν καὶ τὸ ἐπί τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι, ὡς ἄλλοι τε δηλῶσι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμπε. καὶ ὅτι, κατὰ τὸν Ἡροδότυ ἱστορίαν, πολὺ χρόνυ Ἀργῖοι μὲν, διά τι πάθος κατεκείροντο τὰς κεφαλὰς, πρότερον κομῶντες· Λακεδαιμόνιοι δὲ, οἱ νικήσαντες, [10] ἔθεντο νόμον, μὴ κομῶντες φαίνεσθαι, ἀπὸ τύτυ κομᾶν.

Bas. p. 125.

dille fertur Theleus, utpote qui tonsam de sincipite comam Apollini in Delo consecrasse perhibetur. Quòd si Græcorum nonnulli extiterunt, qui comatum caput non habuerint, eos indicat historia, & ab hac ipsâ nota hominibus illis nomen inditum scribit, quum Cureras eos appellatos memoret; eos autem, qui non ita caput tondebant, dictos tradat Acarnanas, ut & posteriùs notabitur.

VII. Quod autem scire oportet, quos Homerus dicit καρηκομώντας, *comatos*, nativos hi, pullulantesque capillos, non, in morem posterioris ætatis, fucatos habuerunt; neque ii adulterinis ferendis cirris, iisque summæ fronti circumjectis, muliebrem sunt fraudem imitati. Rursus τὸ καρηκομώντας, *capitecomatos*, ex veteribus alii legunt junctâ voce; alii divisis vocibus, seu per duas partes orationis, κάρη, *capite*; deinde κομώντας, *comantes*, *vel comatos*. Atque ex hoc ipso verbo κομᾶν, *comatum esse*, dicitur etiam κομᾶν, ob egregium aliquod facinus, vel rem feliciter gestam, efferre sese, & jactare, ut tum ex aliis constat, tum ex Herodoto, ubi sic loquitur: ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμπαζε. *ob tyrannidem superbiebat, & lætitiâ efferebatur*. Ad hæc, Herodoti historia narrat, quomodo aliquando Argivi, acceptæ cladis causâ, tondere sibi capita instituerint, quum antea comati essent; Lacedæmonii verò, qui Argivos vicerant, legem tulerint, ut posthac comati essent, quum antea non

1. ὅλη θρὶξ) Hom. Οὐλας ἄχε κόμας ὑπαυτύζυ ἀνθ' ὁμοίας. Salvin.

Hom. Οὐλας ἦκε κόμας, ὑπαυτύζυ ἀνθ' ὁμοίας. Vetus Scholiasta οὐλας exponit συστρεμμένας. Polit.

2. ὁ μείζονας κύκλος, ἀπὸ τῦ διὰ τὸ σφίγγειν) Ab hac eadem consuetudine Spartanorum Rex Leonidas comam aluisse dictus est Apollonio, τὸ σεμνὸς μὲν φίλοις, σφίγγεσθαι δὲ ἐχθροῖς ἑαυτόν. Politus.

3. σφιγγόντων τὸ μὴ χαίτην ἔχοντες) Hinc φόβη, juba, παρὰ τὸ φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς κομώντας. *propterea quòd comantes terribiles efficiat*. Pollux lib. 2. *Salvinus*.

4. Ἀκτίῳ Κυρητίῳ) M. Varro de Ambraciotis, apud Nonium Marcellum: *Itaque Ambracia primum capillum puerilem demptum, item cirros ad Apollinem ponere solent*. Polit.

5. ὁ Ὅμηρος ἱστορῶν ἐν τοῖς ἔξω) Homerus infra de Achille, cujus comam patet Peleus Sperchio flumini devoverat, si sospes ille domum a Trojano bello rediisset. Ex quo loco Homeri Pausanias in Atticis colligit, fuisse Græcis vetustam consuetudinem tondendæ comæ in honorem fluviorum. Sic, auctore eodem Pausaniâ in Arcadicis, Leucippus, Oenomai regis filius, comam Alpheo alebat. Sic Iliisso Aiax, ut testatur Philostratus, & Memnon Nilo. *Politus*.

Statius Sylvarum libro 3. in Coma Earini. *Huic & purpurei cedat coma sanctia Phœbi, Et quam Sperchio tumidus servabat Achilles*. Salvin.

6. πενθητήρια δὲ) sicut a θρεπτὸς, θρεπτήριος· ita quasi a πένθιος, πενθητήριος. Salvinus.

7. ἣν Δῆλον) ἣν Δηλοῦς, non ἣν Δῆλον, dicit Plutarchus profectum esse Thesèum ad sacrandas comæ suæ primitias Apollini, ex consuetudine, quam tetet tunc fuisse, τὰς μετιβαίνοντας ἐκ παίδων, ἐλθόντας εἰς Δηλοῦς, ἀνάγεσθαι τῷ θεῷ τὰς κόμας. ibi Thesèo tonsum tantùm fuisse finciput. quod tonsuræ genus appellatum ideirco fit Θησηΐς. Politus.

8. Κυρῆτας) l. Κυρῆτας. Sic autem Chalcidis olim incolas, qui in Ætoliam migrarunt, appellatos διὰ τὰς κυρᾶς, quòd radere finciput instituerint, quum ii, qui trans Acheloum habitabant, διὰ τὸ ἀκύρως ξυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Acarnanes vocati fuerint, patet ex historiâ Archemachi Eubœensis apud Strabonem, ad quam historiam respicit hîc Eustathius. *Polit.*

9. προκόμια περίθεσα φέροντες) De appositiis crinibus vide Pollucem in Προσθήκαις. De fictitiâ comâ, quâ Medi utebantur, videndus Xenophon in Institutione Cyri. *Salvin.*

προκόμια περίθετα) Κόμαι περίθετοι, seu περίθετα, dixerunt alii, quæ veteribus Atticis τενίαι, aut πλόκαι. Προκόμιον οφείλον, seu προθετὸν, vocat etiam Pollux, ut & Xenophon κόμας προθέτους. Unde οἱ προθέσεις ἔτιχον Clementi Alexandrino, ut benè apud eum legit Sylburgius pro προθέσεις, quod vulgatum erat. *Polit.*

10. ἔθεντο τὸν νόμον) Frobenius, ἔθεντο τὸν νόμον. Sed verius fortasse est, ἔθετο νόμον, ut legitur apud Herodotum. *Politus.*

τοῦτο, ex veterum ſententiâ, adverbium eſt adhortandi, ut apud Sophoclem: Ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. *Age, revela, ut videam univerſum malum*. Iis verò, qui junctâ ſimul voce ſcribunt Βάσκιθι, errandi anſam præbent veteres. Ad exemplum porrò τὸ, Βάσκ' ἴθι, *age, ito*, dicitur alicubi infra τὸ, Δεῦρ' ἴθι. *Eja ito*. quamquam verba illa ſint provocantis. Sciendum autem eſt, aſyndeton hic eſſe, ſeu diſſolutum loquendi genus illud: *Vade, ito, perniciosum somnium. quum ad tentorium perveneris Agamemnonis, nuncia, ut mando. Armare eum jube Achivos cum omnibus copiis*. Diſſolutis enim, disjunctiſque orationis membris, dicit: *Vade, ito, nuncia, jube*. Et ſermo hic eſt, ut ajunt, imperatorius, ſeu qui imperatorem deceat. Ad hæc, vide τὸ ἀγόρευε, ὡς ἐπιτέλλω. *nuncia, vel loquere, ut mando*. Placet enim Homero, ut nuncii illa eadem iisdem verbis referant, ac nuncient, quæ mandata fuerant. Quocirca in hoc nunciorum, legationumque genere eumdem repetit ſermonem Poëta. Siquid verò amplius ex ingenio ſuo nuncius adjiciat, hoc perſpicaciæ illius, ac prudentiæ eſt. Quum enim nihil quidquam eorum variet, aut mutet, quæ in mandatis acceperit; præclarè agit, ſi, quod adjicere oportebat, id quoque enunciet: quandoquidem bonum & hoc eſt, juxta Poëtam, quando nuncius ea novit, quæ ſunt ex officio. Itaque ſomnium, etſi, præter juſſum, formam Neſtoris ſuſcipiat, regique etiam probrum illud objiciat, quòd totam noctem det ſomno; tamen nihil facit temere, quia hæc impedimento non erant legationi.

IX. Sed, tu, velim, obſerves id, quod tradit Herodotus, ſcilicet, ut ὄνειρον, *inſomnium*, Xerxi bellum eſſe gerendum perſuaſerit, ut τὸ χρεὼν, *id, quod in fatis erat* (hæc enim ejus verba) eveniret. Ubi vide, ut neutro genere dictum ſit

τὸ δὲ ἴθι, κατὰ τὰς παλαιὰς, [2] ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλῆ· Ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Τὰς δὲ γράφοντας ὑφ' ἓν, Βάσκιθι, ἀναῤῥέπουσιν [3] οἱ παλαιοί. Καθ' ὁμοιότητα δὲ τοῦ, Βασκ' ἴθι, ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὸ, Δεῦρ' ἴθι. ἐπὶ παρακλήσεως μέντοι ἐκεῖνο. Ἰστέον δὲ, ὡς ἀσύνδετον ὧδε σχῆμα τὸ, Βάσκ', ἴθι, εἶπε ὄνειρε. ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, ἀγορεύειν, ὡς ἐπιτέλλω. Θωρῆξαι ἑ κέλευε Ἀχαιὰς παντοδίῃ. Ἀσυνδέτως γὰρ εἶπε, βάσκ', ἴθι, ἀγόρευε, κέλευε. [4] Καί ἐστι, φασὶν, ὁ λόγος, ἀρχαϊκὸς, ἤτοι ἄρχουσι πρέπων. Ὅρα δὲ τὸ ἀγόρευε, ὡς ἐπιτέλλω. Ἀρέσκει γὰρ Ὁμήρῳ, ταῖς ἀγγέλοις αὐτὰ ἐκεῖνα, λέ- *Rom. p. 166.*
ξεσιν αὐταῖς, ἀγγέλλειν, ὅσα παρηγγύηται. Διὸ καὶ ταυτολογεῖ ἐν ταῖς ἀγγελίαις ὁ Ποιητής. Εἰ δέ τι καὶ πλέον ἐπινοησάμενος προσθήσει ὁ ἄγγελος, τοῦτο τῆς ἐκείνου συνέσεως. Τὸ μὲν γὰρ ἐπιταχθὲν, ἀπεπλήρωσεν· ὃ δὲ ἔδει προσεπιθεῖναι, ἔπρεπε καὶ αὐτὸ, εὖ ποιήσας. Ἐσθλὸν γὰρ καὶ τοῦτο τέτυκται, κατὰ τὸν Ποιητὴν, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Ὁ γοῦν ὄνειρος, καίτοι μὴ παραγγελθὲς, ὅμως ἐκάζεται τῷ Νέστορι, ὀνειδίζει δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τὸν πάμπυχον ὕπνον, εἰδέναι τι ποιῶν ἀπεικός. Οὐ γὰρ ἔβλαπτε ταῦτα πρὸ ἀγγελίας.

θ'. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, καθ' Ἡρόδοτον, καὶ τὸν Ξέρξην ὄνειρον ἔπεισε στρατεύσασθαι, [5] ἵνα τὸ χρεὼν, φησὶ, γένηται. Ἔνθα καὶ ὄρα τὸ ὄνειρον εἰδε-

τέ-

1. ὁ ἀμβροσιόμυς) Φοῖβῳ ἀκερσεκόμης Homero. *Polit.* Tibull.

Solis aterna eſt Phœbo, Bacchoque juventa.
Nam decet intonſus crinis utrumque deum. Salvin.

2. ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως) συνιστᾷ δὲ τὸ ἔδῃς. σημαίνει καὶ τὸ ἄγε. Suidas. *Polit.*

3. οἱ παλαιοί) i. e. librarii, qui ita ſcribunt. *Polit.*

Antiquos Codices intelligit, in quibus nulli ſignabantur apoſtrophi, & uno ductu ſcribebatur, jungebaturque vox, quæ apoſtrophum patiebatur, cum ſequenti, ut in antiquis lapidibus videre eſt. Sic βασκιθι. pro βάσκ' ἴθι. In quadam inſcriptione cujusdam Medici a Patino relatâ in Opuſculo ſuo quodam, ΔΙΩΝ.

quod verti debuit, per quæ (volumina) ἐτιμῶν. honoratus eſt ſtatuâ &c. ridiculè legitur verſum: Dio honoravit. quaſi eſſet nomen proprium. *Salvinus.*

4. Καί ἐστι, φασὶν, ὁ λόγος, ἀρχαϊκὸς) Brevia inciſa conveniunt imperanti. διαίρεσιν δὲ τὸ βραχὺ, καὶ ἐπιτακτικόν. ut ait Demetrius Phalereus. Virg. *Ferte citi flammas, date tela, ſcandite muros*. Salvin.

5. ἵνα τὸ χρεὼν, φησὶ, γένηται) Hiſtoria eſt apud Herodotum de viſo, quod Xerxi in ſomniis priùs oblatum eſt: deinde Artabanum Xerxis patruum vehementer terruit, quòd ipſe regi bellum adverſus Græciam diſſuaderet, σπεύδοντα, inquit, τὸ χρεὸν γενέσθαι. Polit.

ἀντὶ τῆ παροιμία. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἀντὶ τῆ παντελῶς. ὅταν παρὰ Θουκυδίδη τὸ, [6] παντυδὶ διεφθάρθαι. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὲ [7] τὴν ῥῆξιν θώρηξιν, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, καὶ ἴδια γράφουσί τινες, ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ, διὰ τὸ [8] θούρους εἶναι τοὺς μεθύοντας· καὶ ὅτι χρῆσις αὐτῆς ἐν τῷ, [9] λιμὰν θόρηξις λύει.

ι'. Ὅτι [10] τὴν Τροίαν περιφράζων, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων καλῆ. Ἔστι δὲ εὐρυάγυια, ἡ πλατύῤῥυμος. Ἀγυιὰ γὰ, ἡ κοινῶς λεγομένη
Bas. p. 126. ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἀγυιεύς, [11] κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος, πρὸ θυρῶν ἑστὼς, λήγων εἰς ὀξύ. [12] Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν. ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν, καὶ ἡ ἀγορά. [13] Ἐναντία δὲ ἡ εὐρυάγυια ταῖς στενωποῖς. Ἔφη δέ τις καὶ [14] ἀγυιάτιδας θεραπαίνας, ἃς πρὸ τῆς θυρῶν

X. Trojam vocat, per periphraſin, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, *Trojanorum urbem latas vias habentem*. Eſt autem εὐρυάγυια, ea, quæ latos ſpatioſoſque vicos habet. Ἀγυιὰ enim eſt, quæ communiter dicitur ῥύμη, *vicus*, *via*: a qua etiam ἀγυιεύς, *agyieus*, columna ſacra Apollini, ante fores erecta, in acutum deſinens. Et ſit ea vox ab ἄγειν, *ducere*. unde etiam ὁ ἀγὼν, *certamen*, & ἡ ἀγορά, *forum*. Porrò ἡ εὐρυάγυια, *quæ latas habet vias*, contra ſeſe habet, atque αἱ στενωποὶ, *viæ arctæ*, *atque anguſtæ*, *angiportus*. Immo & quidam ἀγυιάτιδας θεραπαίνας, *Agyiatidas*, *ſeu via-*

1. ὃν χτυζύντες οἱ ἐν γενέσι) *Debemur morti nos, noſtraque.* Horat. *Salvinus.*

2. ὅθεν καὶ θώρηξις, κατὰ τὰς παλαιὰς, οἰνοφλυσία) Sic Erotiano Θωρῆξαι, οἰνοφλυσῆσαι· quoniam ἡ οἰνοφλυσία Hippocrati dicitur θώρηξις. Suidas: θώρηξις, ἡ μέθη. Polit.

3. διὰ τὸ μάχιμον καὶ μεθύσιμον) Alia cauſa ex Suida: ἐπειδὴ θώρηξ τὸ στῆθος. διὰ τὸ θερμαίνειν ἐν τῷ στήθει, θωρήσσειν λέγουσι τὸ μεθύειν. Polit.

διὰ τὸ μάχιμον καὶ μεθύσιμον) Vel fortaſſe, quia ebrii pectus ſentitur vino grave, ac tamquam loricâ quadam cinctum, atque armatum. *Salvin.*

4. διὰ τὸ δύο σ γράφειν οἱ παλαιοί) Sic παντυδὶ apud Suidam. *Polit.*

Hos ſecutus eſt Marcus Muſurus in elegantiſſimo carmine Elegiaco, quo Leoni X. Platonem Aldus dedicare inducitur, in principio: Θεῖε Πλάτων ξυντυδὶ θεοῖς, καὶ θαμίσιν Ἥρως Παντυδὶ μεγάλῳ ζυνὶ παιτοπωλίοις. Salvin.

5. αἴτιον δὲ πανσεσυτία) Etymologus: παρὰ τὸ ἁμῶ πάντιθαι, καὶ σάθαι, quòd ſimul moveantur. *Salvin.*

Heſychius: Παντυδίῃ, ἁμῶ πάντες. Polit.

6. παντυδὶ διεφθάρθαι) Ex Thucydide initio lib. 2. ubi Suidas legit παντυδὶ· qui etiam notat, quosdam per inſcitiam ſcribere, παντελῶς. Polit.

7. τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, καὶ ἴ χάραγμά τινες) Pene dicit Euſtathius τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν. ideſt, quam dixerat, οἰνοφλυσίαν. Nam, teſte Suidâ, hæc a quibusdam ſtatuitur differentiâ inter τὸ θωρήσσεσθαι, αἴτινι τὸ πίνειν, & τὸ θωρήσσεσθαι, αἴτινι τὸ ἐκπλήττεσθαι, ut primum ſcribant cum parvo ο, & ο· alterum verò, per ω magnum, & ν. quemadmodum etiam docet Johannes Diaconus ad Heſiodum: cujus verba ſatis depravata, ac mutila, ſic legebam: Θωρήσσει δὲ διὰ τοῦ μεγάλου ω, καὶ τοῦ ν, γίνεται ἀπὸ τοῦ θώρηξ, ὃ θώρακ θώρακος. Θωρήσσει δὲ, ἤγουν μεθύσκει, διὰ τοῦ μικροῦ ο, καὶ τοῦ ι, γίνεται ἀπὸ τὸ θέρξ ὁ ἄκρατος οἶνος. Hinc Heſychius: Θέρξις, οἰνοφλυσία· καὶ θώρηξις, μεθύσκουσις. Reſtè omnino. Nec erat, cur Heſychii ſcripturam turbarent viri doctiſſimi, Heinſius, Salmaſius, Palmerius. *Politus.*

8. θούρους εἶναι) Θοῦρος Ἄρης. *ferus*, *violentus Mars*, apud Homerum, ἀπὸ τοῦ θορῶ, *ſalio*, *aſſilio*. Virg. *variis aſſultibus urget*. Salvinus.

9. λιμὰν θόρηξις λύει) Aphoriſmus eſt Hippocratis. Sed alii tamen plerique omnes legunt ibidem cum Galeno θώρηξις. *Polit.*

Cur potus famem ſedet, vide Plutarchum in Sympoſiacis Quæſtionibus lib. 6. quæſtione 3. *Salvin.*

10. τὴν Τροίαν παραφράζων) Scribendum cenſeo, περιφράζων. Polit.

Ut hæ particulæ περὶ, & παρὰ, in ſcripturâ confundantur. *Salvin.*

11. κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος) Ἄγυιεὺς Heſychio non ſimpliciter κίων, ſed βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. quod etiam indicant Scholiaſta Ariſtophanis ad Veſpas, Harpocratio, & Suidas. *Politus.*

12. Γίνεται ἡ παρὰ τὸ ἄγειν) Etymologus: Ἀγυιὰ, ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ περιέχομαι. Polit.

13. Ἐναντία ἡ εὐρυάγυια ταῖς στενωποῖς) Quid ἡ εὐρυάγυια; ἡ ἀγυιὰ ſæpe etiam ἐναντία ταῖς στενωποῖς. Polit.

14. ἀγυιάτιδας θεραπαίνας) Ἀγυιάτιδες dictæ videntur famulæ quædam viarix, quæ pro foribus, ſive in veſtibulis, ſtarent, paratæ ad obeunda miniſteria. Heſychius; Ἀγυιάτιδες, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν διηκόνουσαι. Unde facilè emendarem illud Stephani: θυλωνὶον Ἀγυάτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τῆ Ἀγυιᾶς ἀγυιάτιδες λέγονται. quo in loco libenter legerem, ὡς καὶ αἱ περὶ τὰ προπύλαια τῆ Ἀγυιᾶς, ἀγυιάτιδες λέγονται. Non enim veſtibula ipſa appellata puto Ἀγυιάτιδας· quum τὸ πυλὼν afferatur a Stephano Ἀγυιᾶς· at verò Ἀγυιὰς ſit θυλωνὶον· ut proinde veſtibula *Agyiæ*, & non *Agyiatides*, vocari debuerint. Fuerint ergo Ἀγυιάτιδες,

cumcirca, unde τὸ ἀτρὶξ, per ſyncopen, i. e. *tam tenaciter, ac firmiter, ut unum ab altero dividi, ac ſeparari non poſſit;* itemque ex præpoſitione ἀπὸ, *a, ab*, τὸ ἄπω, *procul;* ſic etiam ſciendum, τὸ ἀμφὶς, *utrimque, vel ſeorſum*, fieri ex præpoſitione ἀμφὶ, non quæ quidem accipitur pro *circa*, ut: Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα. *Circa ſtrenuum famulum*. vel pro *in*, ut: Ἀμφὶ πυρὶ τρίποδα. *in igne tripodem conſtituere*. vel pro *juxta, ſeu prope*, ut: ὃν κτάνεν ἀμφ' ἐμοί. *quam occidit juxta me:* ſed quæ ſignificat *duo*, cum dicitur ἀμφίδυμος, *geminos aditus habens*, ἀμφίστομος, *geminum os habens*.

XI. Etſi in libro *d* conſtruxit τὸ ἅπτεσθαι, *tangere*, cum accuſativo, ut illic oſtenſum eſt; tamen hîc illud conſtruit cum dativo. Dicit enim: Τρώεσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο. videlicet, τῶν Τρώων, ratione antiptoſeos, poſito uno caſu pro alio. *Trojanos autem damna attigerunt, vel comprehenderunt*. Verùm nonnulli τὸ ἐφῆπται, ſic accipiunt, ut idem ſit, atque *imminent, ſeu impendent*. Nam & τὸ ἅπτεσθαι dicitur *ſuſpendere*, ut ſalam facit τὸ, ἐρύκων ἧπτο. *Laqueum ſuſpendit*. Quin & infra in hunc ferè ſenſum dicit Poëta: ὀλίγαι πύλαι ὀφῆπται. *exitii fines impendent*. Κήδεα porrò, damna, a κήδω, *noceo, lædo, offendo*, quod contrario quidem ſenſu uſurpatur, atque alterum κήδω, *curam gero*, ex quo ὁ κηδεμών, *curator, ſive is, qui curam gerit*, & ὁ κηδεστὴς, *affinis, ſeu gener;* ſed neſcio quam tamen ſimilitudinem habet. Nam tum ὁ κηδέμων, *curator*, curam eorum agit, quos amat, tum ὁ κήδων, *is, qui nocet*, curam habet eorum, quos odit, excepto, quòd ille in bonum, hic verò in malum.

XII. Quem-

dæ, ancillæ, ſeu famulæ, quæ in Apollinis Agyiei veſtibulis verſarentur: ad quarum ſimilitudinem dictæ etiam urbanè Ἀγυιάτιδες θεράποντες, atque ipſæ, quæ pro foribus poſitæ erant Apollini Agyieo. Et ab eadem ſimilitudine, Semele vocata eſt a Pindaro Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις. quod vetus Scholiaſta perinde accipit, ac ſi Pindarus dixiſſet: τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικος. Politus.

1. θεὸς χέρην Ἀγυιᾶος Ἀπόλλων) Macrobius Saturnal. l. 1. c. 9. *Apud Græcos Apollo colitur, qui* Θυραῖος *vocatur. Ejuſque aras ante fores ſuas celebrant, ipſum exitus, & introitus domorum ſtatutes patentium. Idem Apollo apud illos* Ἀγυιεὺς πυκτεύσατο, *quaſi viis præpoſitus urbanis. Illi enim vias, quæ intra pomœria ſunt,* ἀγυιὰς *appellant.* Politus.

Agyeus, quaſi *Viarius, Viarum præſes. Via cuſtos.* Salvinus.

2. τὸ ἀμφιβόλιον) Hinc amphibolia, *ambiguitas.* Salvin.

3. ἀμφὶς ἐστήκασιν) Homerus, ἀμφὶς ἐστήκεν δύω. Polit.

4. Ἀμφὶς ἀμοιβαῖος) ideſt, χωρὶς ἑκάτερος διάδοχος, ut bene vetus Scholiaſta. *Polit.*

5. γίνται ὑπερβάλλοντος) lege, ὑπερβάλλωσι. Polit.

6. ἀφ' οὗ τὸ τύρω) Ab ἄρσω primùm factum eſt τὸ τύρω. deinde τύρσις, ut Τυρσηνός. Τυρρηνός. Salvinus.

7. ὄθεν τὸ ἀτρὶξ) Veriſimilius etymon affert Etymologus adverbii ἀτρὶξ, *ita firmiter, atque tenaciter, ut quod tenet, ab eo, quod tenetur, ſecari, aut excindi nequeat:* ὅς μὴ περίξεσθαι, μηδὲ ἀποσχίζεσθαι ῥᾳδίως ἢ κρατοῦσιν τὸ κρατούμενον. Salvin.

8. ὃν κτάνεν ἀμφ' ἐμοί) Homerus: τὼ κτάτην Κλυτομήδεα δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί. Polit.

9. ἀμφίστομος) ἀμφίστομος dicitur etiam gladius anceps. *Salvin.*

10. Τινὲς δὲ τὸ ἐφῆπται) Deeſt φασὶ, vel quid ſimile. *Polit.*

11. βρόχον ἧπτο) Homerus: Ἀλεξάνδρου βρόχον αἰνόν. Polit.

12. ὁ κηδόμενος φροντίζει τῶν φιλουμένων, καὶ ὁ κήδων, τῶν μισουμένων) Vide, ut, pro ſignificationis diverſitate, locutionem quoque Euſtathius variet: quam priùs dicat κηδόμενος, ad eam denotandum, qui curam aliorum gerit; deinde κήδων ad ſignificandum eum, qui alios damno, ac moleſtiâ afficit. Nec enim τὸ κήδεσθαι αἰεὶ ἢ φροντίζειν, effertur unquam ſimpliciter. Politus.

13. ὁ μὲν, ὡς καλόν) Ita κῆδος, *funus*, quaſi *cura mortui*. unde epicedion, carmen funebre. *Salvin.*

R r ιβ'. Ὅτι

ἐκλήθη, καὶ τις ἕτερος Νέκταριος. Ὅτι Ὅμηρος οἶδε, ὡς ἠθέλομεν ἄνθρωποι ἐν ὕπνοις ἐκείνους ὡς ἐπὶ πολὺ φαντάζεσθαι, οἷς προσαθῶς πως ἔχομεν, καὶ τὸ, [2] οὗπερ ὀΐω μεμνῆσθαι ἔνπερ ὀνείρῳ, τῷ Νέστορι πλάττει ἀπεικάζεσθαι τὸ ὄνειρον, διατί; διότι, φησὶ, μάλιστα γερόντων αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων ἐτίμα, ἢ μόνον, ὡς συνετὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλοβασιλέα, καθὰ καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ἐδήχθη, καὶ μέλλει ἐροῦντα δὲ φανήσεσθαι. Δῆλον δὲ, ὅτι πᾶς ὄνειρος καθ' αὑτὸν μὲν, ἀθέατος· τῇ δὲ πρὸς τὰ πρόσωπα, ἢ πρὸς ἕτερά τινα σώματα, ἐξομοιώσει, ἵνα φαντασίᾳ γίνεται θεατός. Ἱσταῦσι δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς τῷ βασιλῆι λέγει τὸ ὄνειρον, αἰνιττόμενος, ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ λογιστικὸν εἶναι, ὅπου καὶ ὁ ἐγκέφαλος, ἐξ οὗπερ ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσθήσεων. Ἡρόδοτος δὲ, ὡς ὅμοιον ἱστορίας ἱστόν ἐλθὼν, ἄλλως ἔφρασεν, ὑπὸ· [3] ὑπεραὶ δὲ τὸ ὄνειρον τὸ Ἀρταβάζῳ, εἶπε.

ιγ'. Γέραλας δέ φασιν οἱ παλαιοὶ παρ' Ὁμήρῳ, τοὺς εἰλίμους λέγεσθαι· ὥσπερ δή καὶ ἐνταῦθα, καὶ μετ' ὀλίγον, [4] ἐν Ἰλ. Βουλὴ μεγαθύμων γερόντων. ἐν οἷς καὶ Διομήδης ἦν, καὶ οἱ Αἴαντες, οὐ χρόνῳ μὲν οὐκ ἦσαν γέροντες· ἄλλως μέντοι, ὡς ἔντιμοι, μετὰ τῶν γερόντων καλεῖσθαι. Ὅτε μέντοι ὁ Ποιητὴς γέροντα ἑνικῶς εἶπεν, τότε δή τὸν τῷ χρόνῳ πεπαλαιωμένον δηλοῖ. Σημήνας δὲ, ὅτι καὶ ἐν Ἰλ. γέροντας ἀρίστους παραχαλᾷ, γέροντας τοὺς ἐντίμους εὑρήσομεν δηλυμένης, ἐν οἷς οὐ μόνον γέροντες τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ποτε ὄντες ἀρίστης, ἀλλὰ καὶ νέοι ἐνεργοῦντες ἄρτι τὸ ἀριστεύειν. οἳ παραχωροῦντες τῆς κλήσεως τῶν ἀρίστων τοῖς γεραροῖς, ἀντιλαμβάνε-

1. μιλίφρονα, καὶ ἀμβρόσιον) ut & Moſcho dictus ſomnus γλυκὺν μίλτος. Polit.

2. ὕπερ οἶδα μεμνῆσθαι οὗ περ ὀνείρῳ) Homerus: Τῶ ποτὶ μεμνῆσθαι οἴομαι, οὐ περ ὀνείρῳ. Polit.

3. ὑπεραὶ δὲ τὸ ὄνειρον τῷ Ἀρταβάζῳ) Lege, τῷ Ἀρταβάνῳ. Artabanum enim, qui filius fuit Hyſtaſpis, & Xerxis patruus, nominat Herodotus l. 7. n. 17. ὑπερᾶν δὲ τὸ Ἀρταβάνῳ, &c.

intelligeret, ſolere ut plurimùm nobis in ſomno imagines illorum obverſari, in quos inclinatione quadam voluntatis nos homines propendemus, juxta illud: *Cujus fore puto, ut vel in ſomnio reminiſcar;* aſſimilatam expreſſamque ab inſomnio comminiſcitur Neſtoris figuram. Qua de cauſâ? propterea quòd, inquit, eum maximè inter optimates Agamemnon honorabat, non ſolùm ob ejus prudentiam; verùm etiam propter ſtudium, amoremque ejus in regem, quemadmodum tum in libro α demonſtratum eſt, tum poſteriùs etiam videbitur. Conſtat autem, nullum omnino ſomnium ipſum per ſeſe videri; ſed, imitatâ, & effictâ perſonarum, vel aliorum corporum imagine, ſeſe illud ſpectandum, ac videndum animo exhibere. Ceterùm hoc ſomnium ſupra regis caput ſtetiſſe dicit, ut in capite vim rationis reſidere ſignificet, ubi & cerebrum, ex quo initium ſentiendi. Herodotus tamen, ubi in ſimilem narrationem incidit, aliud loquendi genus adhibet, in hunc modum: *Superſtans autem ſomnium Artabano, uſum eſt his verbis.*

XIII. Γέροντας, *ſenes, vel ſeniores*, antiqui auctores notant dici apud Homerum Optimates: quemadmodum certè tum hoc loci, tum paullò poſt, ubi dicitur Βουλὴ μεγαθύμων γερόντων, *concilium magnanimorum ſenum*, inter quos & Diomedes erat, & Ajaces, qui etſi ætate ſenes non erant, ceteroquin tamen, ut optimates, ſenibus accenſebantur. Quando tamen Poëta γέροντα, *ſenem*, dicit numero ſingulari; tunc utique hominem ætate confectum ſignificat. Præterea verò obſerva id, quod repertum ſumus ad illa verba, γέροντας ἀρίστους παραχαλᾷ, *ſenes fortiſſimos omnium Græcorum*; ibi ſcilicet per γέροντας, *ſenes*, optimates ipſos, ac proceres ſignificari, inter quos non modò ſenes ætate, & qui aliquando fortiſſimi fuerint; verùm etiam juvenes, qui fortiſſimorum nunc virorum munere fungantur: qui, quum fortiſſimorum virorum appellatione cedant ſenioribus, illud viciſſim

Alius fuit Artabazus, Pharnacis filius, de quo idem Herodotus num. 66. & l. 9. n. 40. *Politus.*

4. ἐν τῷ, Βουλὴ μεγαθύμων γερόντων) v. 53. Βουλὴν ἣ φρόνιν μεγαθύμων ἴζε γερόντων. Alii tamen legunt ibidem cum Ariſtarcho, Βουλή. Polit.

Trojani Senatores, Homero dicti δημογέροντες, *ſeniores populi.* Salvin.

rias cogitantem animo, qua non erant eventura.
Putavit enim is, se capturum Priamì urbem die illo.
Demens: neque ea sciebat, quæ Juppiter opera moliebatur.

XIV. *Non oportet totam noctem dormire consiliarium virum, cui populi sunt commissi, & tot res sunt curæ.* Hæc porrò verba, memorabili sententiâ, docent, hominem quidem privatum vacuum fortassè a culpâ esse posse, si totam noctem somno indulgeat, neque etiam insomnem noctem duci ab eo debere, qui qualicumque consiliarii munere fungatur; verumtamen consiliarium regem minimè omnium istud decere, si totam noctem det somno. Quod enim dicit, *cui populi commissi sunt, & curæ sunt tot negotia, ac tanta;* id regem apertè significat, cui non populus est commissus, sed populi; neque quomodocumque pauca, aut exilia negotia, sunt curæ, sed tot, ac tanta, hoc est, multa, per figuram admirationis. Itaque hujusmodi regem aliquid temporis nocturnis vigiliis tradere oportet, quòd consiliarii deliberare tunc temporis soleant, juxta adagium illud: *De nocte consilium.* Quare etiam nox, ut ajunt veteres, vocata est εὐφρὼν, *quasi ad rectam mentem, vel ad prudentiam conferens.* Unde Euripides desumpsit illud: *Tandem aliquando aliter de nocte per longum tempus mecum cogitavi, &c.* quippe quum opportuniora melioraque consilia noctu maximè in mentem veniant. Cæterùm τὰ ἐπιτετράφται, *commissi sunt*, verbum est Jonicum, simile atque τὸ τετύφθαι, *verberati sunt, vapulaverunt;* & significat, tutorem esse regem, ac curatorem populi. Verè enim dici is potest ἐπίτροπος, *curator, seu tutor*, isque, cujus curæ, ac tutelæ populus ἐπιτέτραπται, *est commissus.* Sicuti & domus ἐπίτροπος, *curator, seu procurator*, est administrator rei familiaris, seu is, qui rem familiarem procurat. Deinde μέμηλεν idem est, ac *sunt curæ;* & est Præteritum Medium, quemadmodum etiam τὸ προβέβυλα, *malui*, ut in libro α dictum est.

XV. Quod

1. Τάρχων) l. Τάρχει. Tarcho est Virgilio. *Polit.*
2. οὐκ ἂν διὰ πάσης διάγειας ὑπνώσῃ νυκτός) Silius: *Turpe duci, totam somno consumere noctem.* Polit.
3. τοῖα τάδε μέμηλε) Horat. ad Augustum: *Quum tot sustineas, & tanta negotia solus.* Salvin.
4. λέγεται νύξ) l. ἡ νύξ, ut correxit Frobenius. Suidas: Εὐφρὼν, ἡ νύξ. Etymologici Magni Auctor: Εὐφρὼν, ἡ νύξ, παρὰ τὸ εὖ φρονῶν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ. τοῦ ὁ χρησμός, τοῦ ἡ βουλή. τοῦ γὰρ ὁ λογισμός, ὅτι ἀχόλοι, κεντὸς γίνεται τῷ φρονεῖν. Quamquam etiam, secundùm eundem auctorem, dicta nox videri possit Εὐφρὼν, παρὰ τὸ Εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τὰς ἀναπαύσεις. Politus.

Τὰ φρονίσαι· ἀνὰ θυμὸν, ἃ ἐμ' ἀ τελέσθαι ἔμελλε.
Φὼς γὰρ δὴ αἴρησεν Ιλιάμην πόλιν, ἦμαρ ἀνίγρη,
Νήπιος. οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἃ ῥά Ζεὺς μήδετο ἔργα.

ιδ'. Ὅτι Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, Ὦ, λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ ὅσσα μέμηλε. Γνωματεύει δὲ ὁ λόγος, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἰδιώτης τάχα ἂν οὐκ ἐπιψόγως ὑπνώσῃ παννύχιος, καὶ οὐδὲ ὁ ἄπολις βουληφόρος, ἄγρυπνος ἔσται· ὁ μέντοι βουληφόρος βασιλεὺς [2] οὐκ ἂν διὰ πάσης δεόντως ὑπνώσῃ νυκτός. Τὸ γὰρ, ὦ λαοὶ ἐπιτετράφαται, [3] καὶ τόσσα μέμηλε, τὸ βασιλέα δηλοῖ, ᾧ τινι ὁ λαὸς ἐπιτέτραπται, ἀλλὰ λαοί· καὶ οὐδὲ ἄπολις ὀλίγα μέμηλεν, ἀλλὰ πόλλ' ἴσασι, μετέρχεται, πολλὰ, κατὰ σχῆμα θαυμασμοῦ. Δεῖ τοίνυν τὸ τοιοῦτον ἄρχοντα διδόναί τι ἐγρηγόρσεως καὶ τῇ νυκτί, διὰ τὰς πικαίτας σκέψεις τῶν βουληφόρων, κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή. Διὸ καὶ εὐφρὼν [4] λέγεται ἡ νύξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης, ἔφη τὸ, ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ ἐφρόντισα. καὶ ἑξῆς. ὡς τῶν καιριωτέρων σκέψεων νυκτὸς μάλιστα φροντιζομένων. Τὸ δ' ἐπιτετράφαται, ἔστι μὲν Ἰωνικὸν, ὁμοιον τῷ τετύφθαι· δηλοῖ δὲ, ἐπίτροπον εἶναι τὸν βασιλέα λαοῦ. Πάντως γὰρ ἐπίτροπος λέγεται ἀὼ, καὶ ὥσπερ ὁ λαὸς ἐπιτέτραπται. ὥσπερ καὶ οἰκίας ἐπίτροπος, ὁ οἰκονόμος. Μέμηλε δὲ, τὸ διὰ φροντίδος γίνεται. ἔστι δὲ μέσος παρακείμενος, καθὰ καὶ τὸ προβέβυλα, ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται.

ἰέναι ἤθελεν ὁ Νέστωρ τῶν ἑαυτῆς βουλευμάτων τοὺς Λαπίθας. [7] Διὸς δὲ ἄγγελον ἀπὸ Ὁμηρος τὸ ὄνειρον τὸ ῥηθέντα, ἐδήλωσε τὸ διοπέμπεσθαι ἡμᾶς τῶν ὀνείρων τινάς. ὡς καὶ ἐν τῷ, καὶ γὰρ τ' ὄνειρ ἐκ Διός ἐστιν. Ἔτι δὲ καὶ ἐτυμολογίαν ἐπέφηνε τῆς λέξεως. αὐτός τε γὰρ ἄγγελος ἦναι φησὶ Διός, ἅπερ ἐκ ἀπατηλὰ ἦναι τὰ ἔπη προήρηται· καὶ ὄνειρος δὲ λέγεται παρὰ τὸ τὸ ὂν εἶρειν, ὅ ἐστιν, ἀγγέλλειν τὸ ἀληθές· ἐξ ἧς καὶ ἡ Ἶρις παράγεται, [8] ἡ τῶν θεῶν, καλὰ τὸν μῦθον, ἄγγελος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἶρις ἀγγελέουσα.

ις'. Ὅτι τὸ, Ὅς σευ ἄπευθεν ἐὼν, μέλα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει, ἅπερ ἂν τις ᾧ τὶ τῶν ἐν τῷ ἀπόδημον ἐπιτρεφομένῳ τινὸς τῶν ὑποδεῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι πρὸς σαφήνειαν ἐτέχθη τὸ ἐλεαίρει μετὰ τοῦ, κήδεται, διότι τὸ κήδειν καὶ ἐπὶ βλάβης λέγεται. Ὅτι τὸ, ἀλλὰ σὺ σῇς ἔχε φρεσὶν, ἀρχὴ ἐστὶ τῶν ἐχέφρων συνθέτου ὀνόματος. Ὁ γὰρ ἔχων ἐν φρεσὶ, καὶ μὴ ἐπιλανθανόμενος, ἐχέφρων ἂν λέγοιτο. Καὶ γὰρ καὶ ἔχειν ἐν φρεσὶν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ φυλάξασθαι, καὶ μηδενὶ ἐξειπεῖν, ἀλλὰ τὸ διαμνημονεύειν. Διὸ καὶ ἑρμηνεύων, φησὶ· μηδέ σε λήθῃ αἱρήτω. Ὅτι ἐν τῷ, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνῇ, μελίφρων μὲν ὁ γλυκύς. ἃ δὴ καὶ οἶνῳ εἰσί ποτε ἐπίθετα. Τὸ δὲ ἀνῇ, σημαίνει μὲν τὸ, ἀνῆσι, ἀφῆσι, χαυνώσῃ· γίνεται δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνῶ, ἀνῇς, ἀνῇ, πλεοναστικῷ τοῦ ι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνίημι εὐκλινοῦς, ἵνα σὺν-

θῃ

me audi ocius. *Jovis enim tibi nuncius sum.* Atque ita etiam construxit in libro ά, cum Nestor quidem de Lapithis commemoraret, eos ξυνάναι τῶν ἑαυτῆ βουλευμάτων, *audire solitos sua ipsius consilia.* Quòd autem Homerus Jovis nuncium vocet hoc ipsum, de quo diximus, somnium; id verò significat, aliqua esse somnia, quæ ab Jove mittantur. Sicuti etiam, ubi dicit: *Etenim & somnium ab Jove est.* Ad hæc, etymologiam indicat hujus vocis. Cum enim somnium ipsum semet nuncium profiteatur esse Jovis, cujus verba ab omni fallaciâ abesse supra notatum est; tum verò dicitur ὄνειρος παρὰ τὸ τὸ ὂν ἴρειν, *ex eo, quòd referat id, quod est.* hoc est, a nunciando vero: ex quo pariter derivatur ἡ Ἶρις, *Iris*, nuncia illa deorum, secundùm fabulam, ut patet ex illis verbis: Ἶρις ἀγγελέουσα. *Iris nunciatura.*

XVI. Quod sequitur, Ὅς σευ ἄπευθεν ἐὼν, μέλα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει. *Qui etsi a te distet; valde tamen te curat, & miseratur;* meritò quis usurpaverit de eo, qui, dum procul abest, curam aliorum gerit, operâ ipsius indigentium. Ubi sciendum, perspicuitatis gratiâ, positum esse τὸ ἐλεαίρει, *miseratur*, post τὸ κήδεται, *curat*, propterea quòd τὸ κήδειν significat etiam *nocere*. Τὸ, ἀλλὰ σὺ σῇς ἔχε φρεσὶ. *Sed tu tuâ tene mente;* in causâ est, ut compositum inde sit nomen, ἐχέφρων, *mentis compos*. Qui enim aliquid ἔχει ἐν φρεσὶν, *habet, seu tenet in mente*, neque postea obliviscitur; is dici potest ἐχέφρων. Etenim hoc loci ἔχειν ἐν φρεσὶν, *habere in mente*, non est custodire, & nemini uni eloqui; sed memoriâ tenere, seu reminisci. Quare deinde id explicat his verbis: *neque te oblivio capiat.* Quo loci dicit: εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνῇ. *quando te mellitus somnus dimiserit;* μελίφρων, *mellitus*, idem est, ac *dulcis*. quæ quidem epitheta etiam aliquando sunt vini. Verùm τὸ ἀνῇ significat *reliquerit, dimiserit, laxaverit:* & fit vel ab ἀνῶ, ἀνῇς, ἀνῇ, *dimittam, dimittas, dimittat,*

ad-

1. ἐξυπνέων, ᾧ λαοὶ ἐπιπνέονται) Hor. *Latiùs regnes, avidum domando spiritum*, &c. Salvinus.

2. παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων) Spartæ enim positum templum erat Jovi Agamemnoni. Inde Juppiter, *Agamemnon* Lycophroni. *Politus.*

3. Εἰ δὲ σπονδὰς) Malim, Εἰ δέ. Polit.

4. διθυραμβεύσειεν ἂν Ἀγαμέμνων Ζεύς) ut & διθυραμβεύσειεν dixit Metrodorus Ἀγαμέμνοια, ἡ αἰθέρα. Hesychius: Ἀγαμέμνοια, ἡ αἰθέρα Μητρόδωρος οὕτω κλητορικῶς. Polit.

5. καθότι τῷ ἄρκτου) Ita Agesilaus Plato dictus est, quasi *duitor populorum*. Salvin.

6. διὰ δὲ τοῦ) l. Διὸς, pro διὰ. quod emendavit etiam Frobenius. *Polit.*

7. Διὸς ὁ ἄγγελον ἀπὸ Ὁμηρος, ἡ ὄνειρον ἡ ἐνθένδε ἐδήλωσε) Interpunge ita cum Frobenio: ἀπὸ Ὁμηρος ἡ ὄνειρον ἡ ἐνθένδε, ἐδήλωσε. Polit.

8. ἡ τῶν θεῶν, κατὰ τὸν μῦθον, ἄγγελος) Nuncia illa quidem deorum, sed potissimùm Junonis. Ovidius 1. Metamorph.

Nuncia Junonis, varios induta colores,
Concipit Iris aquas. Politus.

9. ἀπὸ τοῦ ἀνίημι εὐκλινοῦς) lege, εὐκλινῶς, ut in editione Frobenii. *Polit.*

ſupra dictum eſt, latiori ſignificatione uſurpet τὸ νῦν, *nunc*, ſicuti etiam quando Heſiodus ait: Νῦν γὰρ γένος ἐστὶ σιδήρεον. *Nunc enim genus eſt ferreum*: attamen Agamemnon negligenter adeo atque incuriosè, puncto ipſo temporis accipit illud: νῦν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, *Nunc capies urbem latas vias habentem Trojanorum*, perinde, ac ſi dixiſſet, *die illo*, & *eo ipſo die*. Quare etiam vocat eum νήπιον, *dementem*, quippe qui ſuopte ingenio minimè intellexerit, nec ſaltem, ut fieri alioquin oportebat, vel vatem conſuluerit, vel aliud quidpiam fecerit, quo ambiguitas illa oraculi explanaretur. Idque universè eſt, quod crimini datur Agamemnoni, quòd ſcilicèt non eò animum adjecerit, ut diſceret, quid ſignificaret τὸ νῦν, *nunc*. Quamquam & aliter aberraverit, ut veteres affirmant, quòd πανσυδίᾳ, *cum omnibus copiis*, pugnare juſſus; non tamen ſic fecerit; ſed, relictis Myrmidonibus, atque Achille, bellum geſſerit. Verùm hoc non indicat Poëta. Fortaſſis enim τὸ πανσυδίᾳ non ſignificat *cum omnibus copiis*; ſed, *alacriter*, *omnique impetu*, ac *contentione*, ex πᾶν, *omne*, & ex σεύω, ideſt, *cum impetu feror*. quod quidem fecit Agamemnon.

γὰρ, ὡς προῄρηται, τὸ νῦν, ᾽ πλατυκῶς λέγει, ὡς καὶ ὅτε Ἡσίοδος φησί· ˢ Νῦν γὰρ γένος ἐστὶ σιδήρεον. Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, ἀπραγμόνως οὕτω τὸ, νῦν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, ἀκαριαίως, ἀντὶ τοῦ, τῷ ἤματι ἐκείνῳ, καὶ αὐθημερόν, ἐνόησε. Διὸ καὶ νήπιον αὐτὸν λέγει, ὡς μὴ οἰκοθεν νοήσαντα, ἢ γνῶναι ἀλλὰ, ὡς ἕτερος ἐχρῆν, ἢ μάντιν ἐπερωτήσαντα, ἢ ἄλλό τι ποιήσαντα ἵνα διασάφησιν ἡ ὁμωνυμίας τοῦ χρησμοῦ. Καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ πᾶς ψόγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῇ σημασίᾳ τοῦ νῦν. καίτοι καὶ ἄλλως ἔπταισεν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Πανσυδίᾳ γὰρ κελευσθεὶς πολεμῆσαι, ὁ δὲ, οὐχ ὅπως ἐποίησεν, ἀλλὰ, τοὺς Μυρμιδόνας ἀφεὶς, καὶ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπολέμησεν. Ἀλλ᾽ ὁ Ποιητὴς τοῦτο οὐ παρασημαίνεται. Τάχα γὰρ τὸ πανσυδίᾳ, οὐ τὸ παμπληθεῖ δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ προθύμως, καὶ ᾽ πάσῃ ὁρμῇ, ᵖ ἐκ τοῦ πᾶν, καὶ τοῦ σύω τὸ ὁρμῶ. ὅπερ ὁ Ἀγαμέμνων πεποίηκεν.

Rom. p. 169.

Baſ. p. 128.

Erat enim inſuper allaturus doloreſque, gemituſque
Trojanisque, & Danais in acribus præliis.
Expergefactus eſt autem ex ſomno, divinaque ei circumfuſa erat vox.
Tum ſedit arrectus, mollemque induit tunicam,
Pulchram, novam, & circumjecit magnum pallium.
Pinguibus autem ſub pedibus ligavit pulchra calceamenta,
Et circa humeros appoſuit gladium argenteis bullis inſignem,
Capitique ſceptrum paternum incorruptum ſemper,
Quicum ivit ad naves Achivorum æra loricatorum.
Aurora quidem dea conſcendit magnum Olympum,
Jovi Lucem nunciatura, cæteriſque immortalibus,
Sed is pratonibus canoris imperavit;
Ut vocarent ad concionem comatos Achivos.
Hi vocarunt, & illi frequentes convenerunt quàm celerrimè.

Θώων δ᾽ ἐν ἑπτὰν ἔπ᾽ ἀλγεά τε, στοναχάς τε
Τρωσί τε, καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἐγρετο δ᾽ ἐξ ὕπνου· ἀμὰν δέ μιν ἀμφίχυτ᾽ ὀμφή.
Ἕζετο δ᾽ ὀρθωθείς. μαλακὸν δ᾽ ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον· περὶ δ᾽ αὐ μέγα βάλετο φᾶρος.
Ἐσθλὰ δ᾽ ὑπαὶ λιτάρροισιν ἑοῖσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ᾽ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί,
Σὺν τῷ ἴβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἠὼς μὲν ῥὰ διὰ πρωτιβόλου μαρὸν Ὄλυμπον,
Ζηνί φόως ἐρέουσα, καὶ ἀθανάτοισιν ἅπασι·
Λυτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε
Κηρύσσειν ἀγορὴνδὲ καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ᾽ ὠγείροντο μάλ᾽ ὦκα.

ἡ Ὅτι

XVIII. In-

1. αὖ ξέρ᾽) Alii legunt σφέρ᾽ apud Sophoclem, cujus eſt hic locus, in Electrâ. *Politus.*

2. ἀναδυμὸν) l. ἀνὰ θυμὸν, ut diviſit has voces Frobenius. *Politus.*

3. νήνιος ἐπὶ ᾧ μὲ βαλλόμενον, ἢ μὲ τύπτων καλῷς) Virg. l. VI. *Demens*, qui nimbos & non imitabile fulmen Ære, & cornipedum curſu ſimulavit equorum. Et Æn. l. 4. *Nec, quæ circumſtent deinde pericula cernis, Demens*, nec Zephyros audis ſpirare ſecundos? Et rurſus lib. VI. *Sed tum forte cavâ dum perſonat æquora concha, Demens*, & cantu vocat in certamina di-

vos. Heſiodus: Νήπιοι οὐ ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. *Ignavi! ſcilicet, ut toto plus dimidium ſit.* Euſtath. ἀνόητοι. fortè legendum ἐπιφώνων. *acclamare*. Salvinus.

4. πλατιεῖς) f. πλατυτὺς. Salvin.

5. Νῦν γὰρ γένος) Heſiodus: Νῦν δὲ γένος. Polit.

6. πᾶν ὁρμῇ) Suidas: Πανσυδίᾳ. μετὰ πάσης ὁρμῆς. Polit.

7. ἐκ τοῦ πᾶν, καὶ τοῦ σύω τὸ ὁρμῶ) V. Etymologicum Magnum in Πανσυδίᾳ. Salvin.

8. Πεπὶ δ᾽ ὑπαὶ λιτάρροισιν) Euſtathius, Πεπὶ δ᾽ ὑπὶ λιταρρόεσιν. Polit.

φιὼ. Τὸ δὲ ἀμφέχυτο, εἰλῶθε ἐπαμῆται παρὰ τῶν παλαιῶν. Σημαίνει μὲν γὰρ τὸ περιῆλθεν· ἐμφαίνει δέ, φασιν, ὅτι οὐδεὶς αὐτῆς ὁ Ἀγαμέμνων ἐπιλέλησται.

ιθ'. Ὅτι χρῆμα ἐστὶ καὶ ἐνταῦθα διασκευαστικὸν, ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ Ποιητὴς, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐγερθεὶς ἐξ ὕπνου, ἕζετο ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδύνει χιτῶνα καλὸν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλεται φᾶρος· ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον· ἕλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί. Τοιαῦτα δὲ χρήματα καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ἦσαν, ὅτε ἡ ναῦς τῷ λιμένι προσώκειλε· καὶ ὅτε ἡ ἑκατόμβη ἐτύθη. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, τοιαῦτα παρὰ τῷ Ποιητῇ εὑρεθήσονται διασκευή. Εἴωθε γὰρ, ὡς προεῖπται, ἐπὶ διδασκαλίᾳ τῶν ἀκροωμένων, ἐναρχολῆν τ' αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς λεπτοῖς, ὡς ἂν αὐτοὶ μάθοιεν ῥητορικῶς καὶ ἐν τοῖς ἰδιώταις εὐδοκιμῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ κατὰ τάξιν αὐτῷ ἐν τῇ τοιαύτῃ διασκευῇ ἔχει τὰ πράγματα. Ὑποκύλαι μὲν γὰρ ὁ χιτών· ἐπίκειται δὲ τὸ φᾶρος, ὧν περιβληθέντων, ὑποδήσασθαι ἔδει. Εἶτα ξίφος ἀμφιβαλέσθαι. μέλλει δὲ, ἢ σκῆπτρον ἑλέσθαι. Ὅρα δὲ καὶ, ὅπως ἑκάστῳ τῶν διασκευασθέντων, ἐπίθετόν τι δέδωκε, μαλακὸν μὲν τὸν χιτῶνα αὐτῶν, καὶ καλόν· μέγα δὲ συλλογιστικῶς τὸ φᾶρος, διὰ τὸ τοῦ φοροῦντος δηλαδὴ μέγεθος· λιπαροὺς δὲ, τοὺς πόδας· καλὰ δὲ, τὰ πέδιλα· τὸ ξίφος, ἀργυρόηλον· τὸ σκῆπτρον, ἄφθιτον. Ὅρα δὲ καὶ διαφορὰν εἰλῶθε τοῦ περιβαλέσθαι, καὶ ἀμφιβαλέσθαι. ὥσπερ φᾶρος μὲν, περιβάλλεται· ξίφος δὲ, ἀμφιβάλλεται.

κ'. Πί-

de voce, usurpent τὸν ἕσσαν, & τὸν ὁμᾶν. Ceterùm τὸ ἀμφέχυτο, *circumfusa erat*, laudatur hoc loci a veteribus. Quum enim significet, *circumierat, undique invaserat*; denotat, ut ajunt, nullum omnino ejus verbum Agamemnonem oblitum fuisse.

XIX. Hoc etiam loci figurata est Diasceve, seu Descriptio, qua exponit Poëta, ut excitatus ex somno Agamemnon, deinde arrectus, sederit, ut mollem, pulchram, novam, tunicam induerit, ut tunicæ magnum pallium circumjecerit, ut nitidis sub pedibus pulchra calceamenta alligaverit, ut gladium de humeris, argenteis bullis insignem, suspenderit, ut paternum sceptrum, semper incorruptum, acceperit. Ejusmodi autem figurata exponendi genera occurrerunt pariter in libro α, quando navis ad portum appulsa est, itemque quando sacrificata est hecatombe. Quin & alibi passim similes apud Poëtam expositiones reperientur. Solet enim, ut supra notatum est, ad erudiendos auditores, tenuibus quoque, minutisque in rebus occupare orationem suam, ut & ipsi discant in hujuscemodi argumentis oratorie cum laude versari. Sciendum porrò est, in hac ipsâ expositione res ab eo esse, pro cujusque illarum ordine, distributas. Subeit enim subucula, imponitur pallium: quibus indutis, subligare calceos oportebat: deinde gladium circa ponere, seu suspendere, postremò sceptrum capere. Ubi vide, ut unicuique illarum rerum, quæ in expositionem hanc cadunt, epitheton aliquod attribuat: quippe qui mollem subuculam vocet, ac pulchram; magnum, quasi subductâ ratione, & ex conjecturâ, pallium, propter magnitudinem nimirum, & proceritatem ejus, qui pallium gestabat; pingues, vel nitentes, pedes; pulchra, calceamenta; gladium, argenteis bullis insignem; sceptrum, incorruptum, atque immortale. Præterea vide hoc loci differentiam τῆ περιβαλέσθαι, *circumdare, seu circumjicere*, & ἀμφιβαλέσθαι, *circumponere*. Siquidem pallium περιβάλλεται, *circumdatur, seu circumjicitur*; gladius verò ἀμφιβάλλεται, *circa ponitur, seu accingitur*.

XX. Fit

1. Ζεὺς Πανομφαῖος) Ovidius l. 11. Metamorph. v. 198.
Ara Panomphæo veteris est sacrata Tonanti.
Polit.

2. Κληδόνος) κληδὼν, quasi καληδὼν, a *vocando*, respondet adamussim illi divinationis generi, quod *omen* dicitur *ab audiendo*, quasi *audimen, audmen, aumen, omen*. hæc enim notationis verbi, seu etymologiæ, gradatio, ut ita dicam, est. Divinatio autem ista a voce casu divinitus oblatâ, ut ex illo, qui Cancas (ficus) vendendo, clamabat, *Cave, ne cas*, interpretatum fuit. *Salvianus*.

peplis delituiſſe. Quin etiam per tropum, militaris indumenti genus, ὁ χιτών, *tunica militaris, ſeu lorica*, ut multis poſtea in locis videbitur. Neque verò, ut conſtat, ſemper χιτών, *tunica*, dicitur ea, quæ texta eſt ex lino, & corpori ſtatim adjacet, ſeu adhæret. Siquidem & ex criſpis lanis χιτών, *tunica*, dicitur apud veteres. *Pulchram* porrò, intelligit *ſpecioſam, ac formoſam*. Atque ita aurum *pulchrum*: nec non *pulchra*, ea, quæ ex auro, & quæcumque alia hujus generis: de quorum item numero redimicula. Atque inde τὸ φιλόκαλον, *amans pulchritudinem*, quod æri quondam dicterio uſurpatum eſt de eo, qui ſcorta conſectaretur: itemque ἡ ἀσωτοκαλία, in laudem ſumpta, videlicet excellens, & inſignis admodum ſpecies, ſeu pulchritudo. Ejusdem autem ſignificationis ſunt, ὁ καλὸς, *pulcher*, appoſito nomine viri, & ἡ καλὴ, *pulchra*, expreſſo nomine feminæ. quæ quidem nomina in arborum corticibus antiquitus inſcribebantur, ut infra oſtendetur. Impreſſæ enim hic litteræ elegantem, ac venuſtam formam ſignificabant. Atque ita Panegyricæ, ſeu laudativæ orationis finis eſt τὸ καλὸν, *id, quod pulchrum, ac decorum eſt*: quoniam ornatui maximè ſtudet panegyrica oratio.

XXI. Ad hæc, νηγάτεον, vel eſt, *quod recens, vel nuper factum eſt*, quaſi νήγατον, vel eſt a νὴ, quod vim habet privandi, & a γατὸν, ideſt, *factum*. ita ut ſignificet τὸ ἀγένητον, *non factum*, atque, ut ita dicam, *manu minimè factum*. Quemadmodum enim, ut ajunt, a τάω, *tendo*, fit τατὸς,

Ὡς δὲ τροπικῶς καὶ [3] πολεμικόν τι φόρημα ὁ χιτὼν, ἐν οἷς ἐφεξῆς πολλαχοῦ φανήσεται. Δῆλον δὲ καὶ, ὅτι καὶ πάντοτε χιτὼν λέγεται τὸ ἐκ λίνου μὲν ὑφαινόμενον, ἐπικείμενον δὲ αὐτίκα τῷ σώματι. ἤγε καὶ [4] ἐξ ὅλων ἱρίων, χιτὼν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Καλὸν δὲ, τὸ εὐειδὲς λέγει. Οὕτω καὶ [5] ὁ χρυσὸς καλὸς. καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ [6] κρήδεμνα. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ σκῶμμά ποτε ἀρχαῖον τὸ, *Baſ. p. 129.* φιλόκαλος, ἐπὶ πορνικοῦ· [8] καὶ ἡ ἐν ἐταίρῳ ἀσωτοκαλία, ἤγουν ἡ λίαν εὐειδία. Τῆς δ' αὐτῆς εἰκοίας καὶ τὸ, [9] ὁ δεῖνα καλὸς, καὶ ἡ δεῖνα καλή. ἅπερ ἐν φλοιοῖς δένδρων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο, καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. εὐμορφίαν γὰρ ἐνταῦθα ἐδήλουν τὰ γράμματα. Οὕτω καὶ τέλος παιηγυρικοῦ λόγου τὸ καλὸν ἐπὶ καλλιστα μάλιστα ὁ πανηγυρικὸς λόγος ἐφίεται.

κά. Νηγάτεον δὲ, ἢ τὸ νεωστὶ γενόμενον, οἱονεὶ νεόκτιστον, ἢ παρὰ τὸ νὴ στερητικὸν, καὶ τὸ γαῖον τὸ γεγενημένον. ἵνα δηλοῖ τὸ ἀγένητον, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, [10] ἀχειροτεύκτον. Ὥσπερ γάρ, φασὶν, ἀπὸ τοῦ τάνυω τατὸς, [11] οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γάνυω γατὸς, καὶ πηγά-

τὸς,

1. παρὰ τὸ χύω) Etymologus. *Χιτὼν. παρὰ τὸ κεχῦσθαι ἐμοὶ τοῖς σώμασιν. tunica dicta eſt χιτὼν, propterea quòd noſtris corporibus affundatur.* Dicerem ergo potius eſſe a χέω. Salvin.
Suidas παρὰ τὸ ἐγχύσθαι. Polit.

2. καθάπερ ἡ. φέπλον ἐπὶ γυναικός) Suidas: ἔστι δὲ ὁ πέπλος γυναικεῖον εἶδος. Polit.

3. πολεμικόν τι φόρημα ὁ χιτὼν) Horatius Mattem ait *tunicâ tectum adamantinâ*; ideſt, *ferreâ*. χαλκοχίτωνα. Salvin.

4. ἐξ ὅλων ἱρίων) fortè ὁλόκληρον ἱρίων, *è totâ lanâ*, ut dicitur holoſericum. *totum ſericum*. Salvin.
At enim ὅλον ἱρίον legit etiam Suidas apud veterem auctorem, cujus citat ipſe fragmentum. *Polit.*

5. ὁ χρυσὸς καλὸς) Sic contra χρυσῆ Ἀφροδίτη. *Aurea Venus*, ideſt, *pulchra*. Salvin.

6. κρήδεμνα) quaſi capitis vincula, redimicula. *Salvin.*

7. τὸ, φιλόκαλος, ἐπὶ πορνικοῦ) idem hoc ſenſu, ac φιλοχύτης. Polit.
Sic Paridem appellavit Homerus in malam partem καλὸν εἶδος. *pulchram ſpeciem*. Salvin.

8. καὶ ἡ ἐν ἑταίρῳ ἀσωτοκαλία, ἤγουν ἡ λίαν εὐειδία) Similis

ac ἑταίρῳ interpretatio Suidæ: Ἀσωτοκαλία, ἡ ἀμαυρία ἢ καλῆ. Quare non erat, cur Ludolphus Kuſterus in Suidâ explodendam ſibi exiſtimaret interpretationem hanc vocis ἀσωτοκαλία. *Polit.*

Cæterùm ἀσωτοκαλία communiter ſignificat *inelegantiam, ineptiam*. ἀσωτοκαλος, *ineptus*, quam vocem non habere Græcos, neſcio an verè, jactat Ciceroni ideſt, *elegantia, & decori ignarus, expers*. Peculiari autem quadam ratione, per jocum poteſt transferri ἀσωτοκαλία ad ſignificandum infinitam quandam pulchritudinem, & immenſam. *Salvinus*.

9. ὁ δεῖνα καλὸς) In ſtatuâ quadam Phidiæ, ni fallor, inſcriptum erat: Παντάρκης ὁ καλός. Salvin.

10. ἀχειροτεύκτον) quod eſt etiam ἀχειρόκμητον. Polit.

11. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γάνυω γατὸς, καὶ πηγάτος) quaſi ſcilicet μὴ γατὸς, ut volunt nonnulli apud Suidam. Verùm Etymologici Magni auctori, juxta hanc deductionem παρὰ τὸ γάνυω, γάνυμαι, γατὸς, fit πήγατος, ἕστι δὲ ὁ ἀεὶ καὶ, ἀπὸ τοῦ πήγω. Unde, ὑπερβάσει τοῦ ε, πηγάτος, ὁ πυρὶ γεγενὸς. Alio tamen modo, eidem Etymologo πηγάτεον, τὸ ἐξεργασμένον ἢ βλάβης, πλεονασμῷ τοῦ γ. *Polit.*

ὀημάτων κλπ. ὑποδήσατο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολλῶν, ὥσπερ τὸ ἀναδῆσαι ἐπὶ κεφαλῆς.

κβ'. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, ὥσπερ πρὸ τούτου ὁ Ἀχιλλεὺς, οὕτω καὶ οὗτος ὁ Ἀγαμέμνων ξίφος φέρει. καὶ ἦν, ὡς καὶ προεγράφη, ἔθος τοῦτο παλαιὸν, ὁπλοφορεῖν αἰεὶ τοὺς ἥρωας, ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐν Ἰθάκῃ ποιεῖ. Περὶ δὲ τοὺς ὤμους βάλ' ξίφη ἔφερον, καὶ οὐκ ἐζώννυντο αὐτὰ, καθάπερ οἱ ὕστερον. Ἄφθιτον δὲ αἰεὶ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀντὶ τοῦ ἄφθαρτον, ἀδιάδοχον, ὡς αὐτὸς ἑρμηνεύσει μετὰ ταῦτα πλατύτερον. Διὸ καὶ τὸ πατρῷον προσκηται. Φησὶ γὰρ, πατρώων ἄφθιτον αἰεί. ἐπίτασις δὲ τοῦ ἄφθιτον, τὸ αἰεί. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς ἐν μὲν τῷ, μέγα βάλλετο φᾶρος, διὰ δύο λλ' ἡ γραφὴ, λόγῳ παρατατικοῦ· ἐν δὲ τῷ, βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, ἐνὶ λ' διοικῆται τὸ ῥῆμα, μέσου ὄντος ἀορίστου δευτέρου ἐν συντόνῳ χρόνῳ ὑπαλλαγῇ.

κγ'. Ὅτι θέλων ἠῶνα, ὡς γέγονεν ἡμέρα, σημαίνει ἔτος· Ἠὼς μὲν ῥα θεὰ προτεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Διὶ φάος ἐρέουσα, ἤτοι ἀπαγγελοῦσα. καὶ τὰ ἑξῆς. Προσέθετο δὲ τὸ, θεὰ, ἵνα μυθικῶς νοηθῇ· Τῆς γὰρ σωματοειδοῦς πως ἐστὶ τὸ ἀγγέλλειν φῶς, τῷ τε Διὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀθανάτοισιν, οἱονεὶ διδαχθῆσαν. ὅπερ δηλοῖ ἀλληγορικῶς, τὸ, ἡμέρας ὕσης, τόν τε α�έρα Ζῆνα, ἤγουν Δία, πεφωτίζῃ, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ στοιχεῖα, κατὰ

22. Videre præterea, ut quemadmodum antea Achilles, ita etiam nunc Agamemnon gladium gestet: fuitque, ut supra scriptum est, vetus hæc consuetudo, ut heroës perpetuò armati incederent. Sicuti etiam facit Telemachus in Ithacâ. Gladios autem circa humeros gestabant, neque se iis cingebant, more posterioris ætatis. Tum Agamemnonis sceptrum vocat ἄφθιτον αἰεί, *semper incorruptum*, videlicet immortale, successione carens, seu perpetuum, ut ipse postea fusiùs explicat. Quare adjunctum est τὸ πατρῷον, *paternum*. Dicit enim, πατρώων ἄφθιτον αἰεί, *paternum incorruptum semper*. Ubi τὸ αἰεί, *semper*, vim, atque incrementum addit τῷ ἄφθιτον, *incorruptum*. Ad hæc vide, ut quo loci dicit, μέγα βάλλετο φᾶρος, *magnum sibi circumponebat pallium*, scriptum sit id verbi cum duplici λ', pro ratione Imperfecti temporis; cum verò ait, βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, *gladium sibi posuit, vel suspendit, argenteis bullis decorum*, uno tantùm λ' hoc verbum constet, quòd sit Aoristi secundi Medii, per usitatam hypallagen, seu mutationem temporis.

23. Dicere quum velit, ortum esse diem, sive illuxisse, periphrasin hanc adhibet: *Aurora quidem dea conscendit magnum Olympum, Jovi ortum Solis indicatura, seu nuntiatura*, &c. Ubi additum est τὸ, *dea*, ut fabuloso ea modo intelligatur. Auroræ enim, quæ corporea fingitur, est, lucem, tum Jovi, tum ceteris aliis immortalibus diis, nunciare: perinde quasi facem præferat. Quod quidem allegoricè significat, orto jam die, tum Ζῆνα, videlicet *Jovem*, hoc est aërem, tum reliqua etiam elementa, quo-

1. διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν) quasi *nitidos*, *unctos*. propter oleum, quo luctatorum corpora inungebantur. Theocr. Idyll. 2. Στιλβοῖσα ὑ ελαίῳ. &c. Salvinus.

2. ἀπὸ μέρους ὁ τοιοῦτον τὸ πᾶν) Eodem modo Hesychius: Λιτυφόροι πόδες, οἱ ἐξυφάντες, οἱ ὑποδήματα. ἀπὸ μέρους ὁ τοῦ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. Polit.

3. ζωννύειν τοῦ ὡς ἡ Κυναιθὼ) apud Aristophanem in Lysistratâ, ubi Lampito causam hanc affert, cur corpore esset pleno, & bene colorato: Μάλα γὰρ εὖω, καὶ σιῶ, Γυμνάδομαί γε, καὶ πατῶ πυγὰν ὀλκαῖα. Politus.

Habitus athletarum apud Hippocratem in Aphorism. *Salvin.*

4. μακρὸν ὀπισθοτόνον ἔχοντα τὸ ἰ) lege, ἔχοντα τὸ ὁ. Politus.

5. διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ λ') Sic Ilias initio. αὐτὸς δ' ἑλώρια πᾶσι ἑκηβόλος ἠνάρυκε. Persius in prologo. *Cantare crudas Pegasejum me-*

los. Frustra Scaliger hunc sollicitavit doctissimus Politianus, substituendo, *nectar*. Contra quem epigrammate venustissimo lusit, more suo, Marullus Constantinopolitanus: *Pugè negas dici melos, facunde Poeta. Atque adeo picas nectar ais canere. Scilicet hunc studio, curâque trahente fideli, Ne quando placitum nectar ab ore cadat. Sed neque divinus melè μέλος dixerit Homerus; Nec nisi qui laudat, nectar, inepte, canit.* Salvinus.

De loco Persii disputatum est a nobis supra. *Polit.*

6. ὑποδῆσαι γὰρ πάντας ἐπὶ ποδῶν, ἤγουν τὸ ἀναδῆσαι ἐπὶ κεφαλῆς) *Vincla pedum*, τὰ ὑποδήματα, calceamenta dixit Tibullus. Lucretius lib. 4. Græcam vocem *anademata*, usurpavit. *Et bene parta patrum sunt anademata, mitra.* Diademata similiter sunt capitis intelligamus, fasciæ. *Salvinus.*

piter hesterno die ad Æthiopas abiisset, dieque duodecimo esset reversurus. Itaque, si hesterno die abierat; secundus ergo fuit Jovi idem ille dies, qui decimus erat pestilentiæ: a quo decem tantummodò alios transire ei dies oportebat, qui cum decem illis diebus pestilentiæ, dierum viginti numerum complebant. Hic igitur, a duodecimo ille die, nullo modo potest esse tertius, ac vigesimus: sed, si statim ipso illo duodecimo die Juppiter rediit; hodiernus, qui exortus est dies, primus fuerit supra vigesimum. Si autem die sequenti, sive tertio supra decimum, Juppiter est regressus; secundus ac vigesimus est dies, cujus hoc in libro ortus describitur. Quod autem scire oportet, quemadmodum ex ἑδαφ-, *sedile*, fit θώκ-, per pleonasmum τοῦ ὁ & ex Ξεναφῶν, *Xenophon*, Ξενοφῶν, itemque ex Κῶς, *Cos*, Κόως, *Coos*, *insula*; sic etiam ex φῶς, *lumen*, φοως.

XXIV. Præstantia illa est, ac laus præconis, ut voce præditus sit argutâ, & canorâ, seu acutâ. Item de eo vocabulum maximè proprium, & accommodatum, τὸ κηρύσσειν, *præconio convocare*, *per præconem denunciare*, *præconis voce edicere*. Quare in hoc ipso vocabulo, tamquam congruente, & apto, per epimonen insistit, dum ita loquitur: κηρύσσειν λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. *Præconibus canoris imperavit, ut præconio ad concionem vocarent comatos Achivos. Hi præconio vocarunt. Illi verò perquam celeriter frequentes convenerunt.* Cujus loci tropus, etymologia est: quippe quum ὁ κῆρυξ, *præco*, derivetur ex κηρύσσειν, *præconio convocare*, *edicere*: quemadmodum ἡ ἀγορὰ, *concio*, ex ἀγεῖρειν, *cogere*, *congregare*. Quocirca dicit, κηρύσσειν ἀγορήνδε· τοὶ δ' ἠγείροντο. *præconio ad concionem convocare, & illi frequentes convenerunt.* Ad hæc vide, ut plenâ, integrâque sententiâ dictum sit τὸ κηρύσσειν Ἀχαιούς, *convocare præconio Achivos*. Dicit enim, κηρύσσειν, *præconio vocare*, videlicet voce, ac clamore convocare, τοὺς Ἀχαιούς, *Achivos*: quum tamen τὸ, Οἱ μὲν ἐκήρυσσον.

τῇ ῥηθείσῃ δεκάτῃ τοῦ λοιμοῦ, ἡ Θέτις ἐλθοῦσα, ἔφη τῷ Ἀχιλλῆι, χθιζὸν ἀπελθεῖν τὸν Δία εἰς τοὺς Αἰθίοπας, τῇ δωδεκάτῃ ἐλευσόμενον. Εἰ γὰρ χθιζὸς ἀπῆλθε, δευτέρα ἦν ἄρα ἡμέρα τῷ Διΐ, ἡ δεκάτη τοῦ λοιμοῦ. μεθ' ἣν ἔδει ἄλλας δέκα, καὶ μόνας, διελθεῖν αὐτῷ ἡμέρας, αἵτινες μετὰ τὴν δέκα ἡμέρων τοῦ λοιμοῦ, ἥκοιτ' συνεπλήρουν ἡμέρας. Ἡ τοίνυν μετὰ τὴν δωδεκάτην αὖτη, οὐκ ἂν εἴη εἰκοστὴ τρίτη ἡμέρα· ἀλλ', ἡ μὲν εὐθὺς τῇ περὶ αὐτὸν ἐκείνῃ τὴν δωδεκάτην ἦλθεν ὁ Ζεὺς, εἴη ἂν εἰκοστὴ πρώτη ἡ σήμερον ἀναφαίνη. Εἰ δὲ τῇ μετ' αὐτὸν, ἤτοι τῇ τρισκαιδεκάτῃ, ἐπαπῆλθεν ὁ Ζεὺς, ἔστιν εἰκοστὴ δευτέρα ἡ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀνατολή. Ἰσέον δὲ, ὡς, καθάπερ θῶκος θώκου πλεοναστικῶς τοῦ ὁ, καὶ Ξενοφῶν Ξενοφῶντος, καὶ Κῶς εἶτος Κόως, οὕτω καὶ φῶς φόως.

κδ'. Ὅτι ἀρετὴ κήρυκος τὸ λιγύφθογγον εἶναι, ἤτοι ὀξύφωνον. καὶ ὅτι καιριώτατα ἐπ' αὐτῷ λέξις τὸ κηρύσσειν. Διό φησιν, ἐπιμένων τῇ λέξει, διὰ τὸ καίριον· κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Ὁ δὲ τρόπος, ἐτυμολογία, ὡς τοῦ κήρυκος ἐκ τοῦ κήρυσσειν ἐτυμολογουμένου, καθάπερ τὴν ἀγορᾶς ἐκ τοῦ ἀγείρειν. Διὸ ὅταν κήρυσσειν ἀγορήνδε· οἱ δ' ἠγείροντο. Ὅρα δὲ καὶ τὸ κήρυσσειν Ἀχαιούς, ἐντελῶς ῥηθέν. Λέγει γὰρ κήρυσσειν, ἤτοι τῇ βοῇ συγκαλεῖσθαι τοὺς Ἀχαιούς. Τὸ δὲ, Οἱ μὲν ἐκήρυσ-

σον,

Ss

1. οἱ φῶς ἢ ὁ ὄναρ) Sub auroram: Ἔνθα καὶ ἀξιεῖόν τοι μνήσασθαι ἔθνος ὀνείρων. in Idyllio Europæ. *Salmasius.*

2. αἱ ἢ λοιμοῦ) l. αἱ τοῦ λοιμοῦ. Polit.

3. ὡς ἢ κήρυκος ἐκ ἢ κηρύσσειν ἐτυμολογουμένου) Etymologus: Κλῆρος, ἀπὸ ἢ κεῖρειν κεῖρος γίνεται, ἀποβολῇ ἢ ι. Quam tamen etymologiæ rationem esse judicat Henricus Stephanus *hominis omni judicio carentis*. Placet igitur alia etymologiæ ratio, ut sit κῆρυξ παρὰ τὸ γῆρυς, ὃ σημαίνει ἢ φωνὴν. unde γηρύειν. & ἀπηρύσατο. Γῆρυς autem derivatur ab Etymologo παρὰ τὸ γείρω. Quippe est ἢ ὀστέμων, & propriè προσηνὴς ψαλμῳδία. Politus.

Ἤμεν λιτομένω. Τρῶσι δὲ κῆδε ἐφάπτω
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῶον ἔχε φρεσίν. Ὡς ὃ μὲν ἀκτὴν, 70
Ὤρτο δ' ἀναπτόμενος· νηὶ δὲ γλαυκὸς ὄρνις ἀείκτο.
Ἀλλ' ἄγετ', αἴκέ πως ἐνὶ θυμῷ ὦμιν ὄφελος ἀρηρώς.
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἃ θέμις ἐστί,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ καὶ ἀθρόοι κελεύειν.
Rom. p. 172. Ὑμεῖς δ' ὄφρ' ἄλλοι ἄνδρες ἐρητύνητε ἕκαστον. 75
Ἦτοι ὃ μὲν ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀνὴξ ἦν ἠμαθόεντος·
Ὃς σφιν ἐῢφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπε.

κέ. Ὅτι ἀγορὰ μὲν, ἡ κοινὴ πάντων συνέλευσις διὰ κηρύκων λιγυφθόγγων· βουλὴ δὲ, ἡ μόνων τῶν γερόντων. Διόπερ ὁμήρου, ὅτι ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγορὴν, ὃ καὶ ἐγίνετο, ἐπάγει· Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. ἦγεν, πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον. Διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τῆς ἠθικῆς σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησί· Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, ἤτοι τοὺς γέροντας, φυσικῶς πρότερον βουλήν· ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· Κίκλησκε δὲ γέροντας. ὅθεν Τραγικός τις σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν. Ἡρόδοτος δὲ, σύλλογον ἐπίκλητον λέγει Περσῶν. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, βουλὴ γράφουσι, δίχα τοῦ ν. ἵνα λέγῃ, ὅτι βουλὴ πρῶτον ἐκαθέζετο γερόντων. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὰς ἀκριβεστέρας, καὶ Ἀριστάρχου εἶναι τὴν τοιαύτην γραφήν. Γέροντας δὲ, τοὺς ἐντίμους λέγει, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ γέγραπται, ἤτοι τοὺς ἡγεμόνας, καὶ, ὡς αὐτὸς, τὴν Γερηνίαν, δηλῶν, ὅτι δεῖ τοὺς τοιούτους καὶ πρὸ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, γέ-

1. Πολυγενίδης) Eustathius, Πολυγενίδου. Polit.

2. ἃ θέμις ἐστὶ) Plerique nunc cum Aldo, Junctâ, Turnebo, Henrico Stephano, legunt ἅ, subscripto τῷ ι. quod tamen adscriptum hic minimè volunt veteres Graminatici. *Politus.*

3. κελευκλίνει) Veteres Grammatici, Eustathio teste, ἀποκαρτερεῖν, κελευκλίνει. Polit.

4. βουλὴ δὲ, ἡ μόνων τῶν γερόντων) Bulcutæ, quod verbum usurpat Plinius in epistolis, dicebantur in provinciis Græcis Senatores, quasi *Consiliarii*. Salvin.

5. τῶν ἀκτὼν συγκλήτου) Ἡ σύγκλητος. (idest βουλὴ) *Conventum Consilium*, Græcis Senatus dicitur, quem aliàs vocant γερουσίαν. Salvinus.

6. Κίκλησκε) Poëta, Κίκλησκον. Polit.

7. ἀκριβεστέρας, καὶ Ἀριστάρχου εἶναι τὴν τοιαύτην γραφὴν) Primâ fronte videtur ἷζε melius explicari, *sedere fecit*; quàm ἷζεν, καθίζειν. *sedit*. Atqui Idyllium Europæ, in principio: Ἔστιν ὅτε γλαυκὸν μίλτῳ βλεφάροισιν ἐΐζων. *palpebris insidens*. & Polybius l. 8. Καθίσαντος ἡ τὴν συνοδίαν πολλοὶ μοι ἐγίγνοντο λόγοι. Et alia exempla passim occurrunt. Ergo ἷζε tum *sedere facit* est, tum *sedet*. Salvinus.

Juno supplicans. Trojanis verò mala impendent
Ab Jove. Sed tu tuo tene animo. Sic illud locutum
Abiit avolans; & me dulcis somnus reliquit.
Quare agite, si quomodo armemus Achivos.
Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas est,
Et fugere cum navibus longis jubebo.
Vos autem hinc inde verbis cohibete.
Ille quidem sic locutus consedit. Tum inter eos surrexit
Nestor, qui Pyli rex erat arenosæ:
Qui ipsis prudenter concionatus est, ac dixit.

XXV. Ἀγορὰ, *concio*, communis est omnium conventus per argutos canorosque præcones convocatorum. At verò βουλὴ, *senatus, vel consilium*, est tantummodò Senatorum. Quocirca, postquam dixerat, ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγορὴν, *præcepit, ut ad concionem convocarent*, quod & factum est; subdit: Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. *Consilium autem primùm magnanimorum sedere fecit Senatorum*. videlicet, ante concionem, Senatum coëgit. Ubi etiam posterioribus auctoribus occasionem præbet appellandi, quidquid est hujus consilii, vel senatus, σύγκλητον, *convocatum senatum*; dum narrare ita pergit: Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, videlicet τοὺς γέροντας, φυσικῶς πρότερον βουλήν. *Quos ille quum convocasset*, videlicet *senatores, prudens consilium struebat*. ut & alibi: Κίκλησκε δὲ γέροντας. *Vocavitque senatores*. Unde Tragicus quidam Poëta hujusce modi senatum vocat σύγκλητον λέσχην γερόντων, *convocatum concilabulum, vel colloquium senatorum*. Et Herodotus σύλλογον ἐπίκλητον, *advocatum concilium*, dicit Persarum. Verùm codices nonnullì scribunt βουλὴ, *consilium, vel senatus*, sine τῷ ν. ita ut sensus sit: Βουλὴ πρῶτον ἐκαθέζετο γερόντων. *Consilium primùm sedit senatorum*. Et notant veteres, magis stricta esse hujusce modi scripturam, eamque esse ab Aristarcho. Γέροντας porrò, *i. e. senes*, optimates, ac senatores intelligit, ut paullò ante scriptum est, sive duces, atque, ut ita dicam, ipsum senatum: perinde quasi significet, oportere, viros, qui eâ sunt dignitate, atque auctoritate, vel ante senilem

vam politam esse loquendi formam hujusce-modi. Possessivum nomen resolutum construit Homerus cum genitivo, ad hunc modum: Νεσορίῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος. *Nestoream apud navem nati in Pylo regis*. videlicet, *apud navem Nestoris regis Pylii*. Tale & illud: τῷ Λαβδακίδῃ παιδί, Πολυδώρᾳ τε, &c. *Labdaceo filio, & Polydori*, &c. videlicet, *filio Labdaci, & Polydori, & Cadmi, & Agenoris*. Simile etiam illud: τῶν Τευταρίης ἐκκὸς πλήσσει. *Teutareis bubulci pinnis*. videlicet, *Teutari Scythæ sagittis*. Et illud: ἀπαρκτίης πρηστῆρος ἄθροος πνοιῇς. *Septentrionalibus ignei, ardentisque presteris flatibus*. videlicet, *flatibus borææ a Septentrionibus*. Hujus item generis fuerit illud: οἶκος βασιλῆος τῷ πάντα δυναμένῳ. *regia domus ejus, cujus summa est potestas*. videlicet, *domus regis, qui pleno rerum omnium jure, summâque potestate fruitur*. Et πρῆγμα ἐμὸν τῷ εὐτελῆς. *res mea, qui homo vilis sum*. videlicet, *mea, qui homo vilis sum*. Cæterùm Πυλαγενὴς, *in urbe Pylo natus*, est per diphthongum propter pleonasmum τῆ ἐκ Πύλος, *Pylus*. Quod si scribitur Πυλαγενὴς per η, id fit per mutationem litteræ, qualem etiam mutationem habet τὸ ἐλαφηβόλος, *qui cervos jaculis figit*, cum aliis vocibus hujusce-modi.

XXVII. Nocturno viso, quod verax sit, aptum, atque accommodatum est illud: θεός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος Ἀμβρόσιον διὰ νύκτα. *Divinum ad me in somnis venit visum ambrosiam per noctem*. videlicet, κατὰ νύκτα. ita ut sit præpositio loco præpositionis. Ubi *ambrosia* idem est, ac *dulcis*, ut supra dictum est. Quemadmodum autem ad viros dictum est illud: *Audite amici, divinum ad me in somnis*, &c. sic etiam dicetur ad mulieres: *Audite, amicæ*, &c. Ad illa verba, quibus narrat, ut somnium Nestori proximè simile esset ἴδμὰς τε, μεγέθος τε, φύην τε, *formâque, magnitudineque, & habitu; φυὴ*, quidam intelligunt, tum formæ, tum animi, præstantiam, ac bonitatem: quæ natura ab aliis, & indoles appellatur. Etsi verò de hac ipsâ voce ali-

1. διὰ τὸ ἀνεπιμιξίαν ποιεῖν) Ἄρσην enim est, *par nuptum, & integer*. Salvinus.

2. ὄνειρος) Somnium, seu Visum, Græcè est nomen masculinum Ὄνειρος. quod & perbellè cadit, namque virili specie apparet, & alloquitur. Homerus: γλαυκὴ δ' εἰς ἅλα δῦσα. Quum mare Græcis sit nomen femininum, bene illi convenit, ut dicatur parere. Latinis non ita. Catullus in Nuptiis Pelei, &

Ἀπὸ κτητικῆς ὀνόματος ἀπολυθέντος, παῖδα Ὄμηρος γενικὴν σύνταξιν, ἅτος· Νεσορέη παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος. ἦγεν παρὰ τῇ νηῒ τῇ Νέσορος τῆ Πυλίᾳ βασιλέως. Τοιῦτον καὶ τὸ, τῷ Λαβδακίῃ παιδὶ, Πολυδώρᾳ τε, καὶ ἑξῆς. ἦγεν, τῷ υἱῷ τῆ Λαβδάκυ, καὶ τῆ Πολυδώρε, καὶ τῆ Κάδμε, καὶ τῆ Ἀγήνορος. Ὅμοιον καὶ τὸ, τοῖς Τευταρίοις ἐκκόλυ πτερώμασιν. ἦγεν, τοῖς τῆ Τευτάρυ Σκίθυ οἰστοῖς· καὶ τὸ, ἀπαρκτίας πρηστῆρος ἄθροος πνοιᾶς. ἦγεν, ταῖς πνοιαῖς τοῦ ἀπὸ τῆ ἄρκλυ βορρᾶ. Εἰ δ' ἄρ' ἐστὶν τοιοῦτον καὶ τὸ, οἶκος βασιλικὸς τῆ πάντα δυναμένε. ἦγεν, οἶκος βασιλέως παντοδυνάμε. καὶ πρῆγμα ἐμὸν τῆ εὐτελῆς. ἦγεν, ἐμῆ τῆ ταπεινῆ. Πυλαγενὴς δέ, ἐστὶ μὲν διὰ διφθόγγε, πλεονασμῷ τῆ ι ἐκ τῆ Πύλος. Εἰ δὲ γράφεται διὰ τῆ η Πυλαγενὴς, ῥητὸν ἔσαθεν, ὁποίαν καὶ τὸ, ἐλαφηβόλος, καὶ τὰ ὅμοια.

κζ. Ὅτι νυκτερινῆ ἀληθὴ ὀπτασία οἰκεῖον τὸ, θεός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος Ἀμβρόσιον διὰ νύκτα. ἤτοι, κατὰ νύκτα. ἵνα ἡ προθεσις ἀντὶ προθέσεως. Ἀμβρόσια δὲ ἡ γλυκεῖα· καθὰ καὶ ἀνώτερον εἴρηται. Ὡσπερ δὲ πρὸς ἄνδρας εἴρηται τὸ, κλῦτε, φίλοι, θεός μοι ἐνύπνιον, καὶ ἑξῆς· οὕτω καὶ πρὸς γυναῖκας λαληθήσεται ἂν, Κλῦτε, φίλαι, καὶ ἂν ἑξῆς. Ὅτι ὅτε λέγει, ὡς Νέσορι ἀγχίσ᾽ ἐοικὼς ὁ ὄνειρος, εἶδός τε, μέγεθός τε, φύην τε, [4] φυὴ τινες γενόμασι, τὸ ἐξ εἴδυς τε, καὶ ψυχῆς ἀγαθύ. ὁ φύσις ὑπ' ἄλλων, καὶ ἦθος λέγεται. Εἴρηται δέ γε ἀπὸ τῆ φύω τῆ λέ-

ξεως

Thetidos: *Quod mare conceptum spumantibus exspuit undis*. Plato Pori, & Penix filium Cupidinem facit. *Porus* virile nomen. Sed quum *Opulentiam* Latinè verteris, Gratia evanescit. *Salvin.*

3. ἀνέτειν) forte ἄνεθον. Salvin.

4. φυὴ τινες) Sicut φυὴ derivatur ἀπὸ τῆ φύειν, *a nascendo*; ita indoles ab inolescendo. *Salvin.*

ςελλόμενος, [3] κατὰ τὸν αὐτομαθῆ, καὶ θυμόσοφον, ἁπλῶν Λυρικὸν, [4] τῷ μαθόντι. Τὸ δὲ ἄγχιστα, ἀντὶ τοῦ ἐγγυτάτω. ὃ ἑαυτόν ἐστι τῷ σχεδόν.

κή. Ὅτι οὐκ ἠδέσθη ὁ Ποιητὴς ἀδολεσχικῶς οἷον ταυτολογῆσαι, καὶ τρὶς ἁπλῶν αὐταῖς λέξεσι τὸν αὐτὸν καὶ ἐνταῦθα ἔννοιαν. ἃ γὰρ ὁ Ζεὺς ἔφρασε πρὸς τ' ὄνειρον, αὐτὰ ἐκεῖνα ὁ μὲν ὄνειρος ἐξέφρασε τῷ βασιλεῖ· ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ γερουσίᾳ, διδάσκοντος καὶ τοῦτο τοῦ Ποιητοῦ, ὡς καὶ προεφάμεν, ἐδὲν ἦται καινὸν, καὶ τὰ καιρὸν, πολλάκις ταυτολογίᾳ χρῆται τ' ῥήτορα. Κάιται [5] Ζηνόδοτος, ὑπερπαθῶν οἷον τοῦ Ὁμήρου, καὶ προμηθάμενος, ἰάσατο τὴν τρίτην ταυτολογίαν, ἐπιτεμών, καὶ μεταγράψας οὕτως·

[6] Ἠύγα σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Τρωσὶ μαχέσασθαι πρῶτα Ἴλιον. Ὣς ὃ μὲν ἁπλῶν,
Ὤρσεν ἀπαγγέλλουσαν. ἡ ἐξῆς.

Φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ, [7] ὡς ἀδυνατέον ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν. Τὰ γὰρ ἀπαγγελτικὰ, ἐξ ἀνάγκης δὶς, καὶ τρὶς ἀπαρτηλῆται ταῖς αὐταῖς λέξεσιν. ἦν δέ, φασὶ, καὶ ἄλλως ἀναγκαῖον, τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι τὰ τοῦ ὀνείρου. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, Ὁμήρου ἁπλοῦστος, ὡς ὄνειρος τάδε ἁπλῶν, ὤρσετο ἀπο-

1. Οὕτως ἀδρὸν μοι καλεῖ) Poëta: Οὕτως οἱ καλὸν ἐνώπιον, ἀντὶς ἐν ἐχέθυμῳ. Polit.

2. ἀδρὸν εἶπεν). Euripides in Æolo: Πρῶτον μὲν ἀδρὸν εἶπεν τυραννίδων. Polit.

3. κατὰ τὸν αὐτομαθῆ, καὶ θυμόσοφον) Sic apud Aristophanem in Nubibus v. 875. Θυμόσοφός ἐστι φύσει. Scholiasta: ἐκ φύσεως ἔχει σοφίαν, οὐκ ἐκ ἰδίας ἐπιμελείας σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. Iterum Aristophanes in Vespis v. 1171.

Εἶτ' Ἀριστόδικον, πολύ τι θυμοσοφώτατον·
Ὃν τινα τὸν οὖσαν, μαθόντα παρὰ μηδενός,
Ἀλλ' αὐτὸ σοφὸς φύσεως αὐτόματον ἐπιμαθῆ
Γλυττοτευχῶν.
Politus.

4. τῷ μαθόντι) Ἢ γὰρ μαθούσαν οἱ ἐκ φύσεως ἐμπαρόν, βέλτιον. ex Scholiasta Pindari. Polit.

5. Ζηνόδοτος) Zenodotus, clarus grammaticus, de quo apud Tranquillum extat Phalæcium: Ea cor Zenodoti, jacet Crantis Salvines.

6. Ἠύγα σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων) Scribebat sine dubio nobilis ille Grammaticus Zenodotus, Ἠυγα. Sed Eustathii sæpe est, in citandis carminibus, metricam legem negligere. Alibi etiam Juppiter Homero, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων. Politus.

7. ὡς δυσκατόν ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν) Videtur legendum, ὡς ἀ δυσκατόν. Vidi postea, sic etiam edidisse Frobenium. Polit.

est a naturâ institutus, seu qui bono præditus est ingenio, atque habili ad scientiam comparandam. Et, σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. *Sapiens ille est, qui multa scit naturali acumine ingenii sui*. qui, ut dicam cum Lyrico, diversus est ab eo, qui scit per disciplinam, & institutionem alterius, juxta atque ὁ αὐτομαθὴς, *is, qui ex se ipso didicit*, & θυμόσοφος, *qui naturali ingenii dexteritate sapientiam est adeptus*. Porro τὸ ἄγχιστα perinde est, ut τὸ ἐγγυτάτω, *proximè*, quod idem est, atque τὸ σχεδὸν, *prope*.

XXVIII. Non pudet Poëtam, veluti ad satietatem usque sermonis, eamdem rem iterum, atque iterum repetere, & semel, atque iterum, tertioque; hoc loci, ipsis vocibus, sententiam eamdem recoquere. Quæ enim Juppiter ad somnium dixerat, ipsa illa somnium ad regem detulit, & rex ad senatum. Atque ita etiam nunc docet Poëta, quemadmodum jam a nobis prænonitum fuerat, nihil esse novi, quòd, ubi sese offert occasio, ejusdem repetitione sermonis Orator sæpè utatur. Quamquam Zenodotus, perinde quasi Homeri vicem doleret, eique vellet prospicere, tertiam hanc repetitionem verborum sic curandam censuerit, ut eam amputaret, & rescriberet ita:

Te pater ætherius, qui celsâ in sede moratur,
Oppugnare jubet Trojam. Sic ore locutum,
Alarum lapsu evanuit, &c.

Verùm contra hunc Grammaticum veteres contendunt, refugiendam minimè esse in hoc narrationum genere repetitionem sermonis. Necesse est enim, quæ renuncianda sunt mandata, ex semel iterumque & tertio, iisdem verbis revolvi: eratque, inquiunt, alioquin necessarium, convocatis senatoribus verba ipsa somnii exponere. Quoniam verò narrat de somnio Homerus, ut, mandatis hisce expositis, avolando

abie-

eos ad audaciam erigant. Hoc igitur loci Agamemnon, quoniam, irato Achille, ſuſpectos habet Græcos: primùm, inquit, verbis tentabo, quatenus fas eſt, & fugere eos cum longis navibus jubebo. Vos autem hinc inde inhibete. Putat enim, Græcos de induſtriâ fortaſſis omnia ſegniùs, ac negligentiùs agere, quòd Achilles, qui conſtitutus erat ſummus belli gerendi adminiſtrator, ab eo munere deſtitiſſet, & ideircò eò animum adjicit, ut ſimulet, ſeſe velle domum redire, perinde quaſi conſilium de capiendâ jam Trojâ abjecerit. Quoniam verò metus ſubeſt, ne Græci tandem, hac libenter admiſſâ oratione, animum ad reditum applicent, id conſilii dat Optimatibus, ut concioni huic regis intercedant, atque obſiſtant.

XXX. Et bonum quidem hoc eſt conſilium, atque, juxta Homerum, ſolidâ plenum prudentiâ, & imperatore verè dignum. Verumtamen parùm abfuit, quin infelicem admodum exitum res haberet: quippe quum, ad orationem regis, permotus populus ſimul fuerit a deſiderio ſuorum, ut de reditu cogitaret. Nec jam ideirco conſilium regis reprehendendum. Non enim ex eventibus bona, aut etiam mala, ſemper dijudicanda. Quandoquidem, ut Herodotea illa muſa admonet, bene conſultare, lucrum eſt. Etſi enim quid adverſi accidit; nihilo tamen minùs bene conſultatum eſt; ſed ſuperatum eſt conſilium a fortunâ. At qui malè conſultavit, ſi res ei proſperè cadat, lucrum inſperatum invenit: & nihilominus malè ab eo conſultatum eſt. Itaque ne hoc quidem loci judicium ex eventu ferendum eſt; ſed laudandum eſt conſilium, eò quòd peractum ſit id, quod rex volebat. Expertus enim eſt, ut pugnam Græci detrectarent; & poſtquam eos per duos ſapientes viros, Ulyſſem, ac Neſtorem, qua minis, qua verberibus, necnon magnâ ex parte placidis, ac mollibus, jam verò etiam probroſis verbis, revocavit, ac coërcuit, non modò eosdem detrectan-

ϖῆ, Ἀχιλλέως μηίσαντος, ὑποστοτους ἔχη τοὶς Ἀχαιοῖς· ϖρῶτο ἔσεσι ϖειρήσομαι, φησὶν, ἢ θέμις ἐστὶ, καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ ϖολυκλήϊσι κελεύσω. ὑμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος κωλύετε. Οἶεται γὰρ, ἐθελοκακεῖν λυχόν τὰς Ἕλλωας, διὰ τὼ τῆ ϖολεμάρχω Ἀχιλλέος ἀργίαν, καὶ διὰ τῆτο ϕήλη χρηματίσασθαι τ οἰκαδε ἀϖόϖλων, ὡς ἤδη ἀϖογνὸς τὼ Τροίης ἄλωσιν. Ἐϖὴ δὲ ὕϖνος ἦν δέος, μή ϖοτε ἡδέως οἱ Ἕλλωες τ λόγον ϖροσκάμωσι, ὁρμήσωσιν ἀϖοϖλεῖν, συμβουλεύη τοῖς γέρουσιν, ἵνα κωλύσωσιν, ἀντιστάντες τῇ τῆ βασιλέως δημηγορίᾳ.

λ'. Καὶ ἔστι μὲν ἡ βουλὴ αἰσθὴ, καὶ, καθὰ τ Ὅμηρον, ϖυκινὴ, καὶ τῶόντι στρατηγικὴ. Τὸ δὲ ϖρᾶγμα, μικρῶ δεῖν ὡς μέγα κατέστρεψεν ἂν κακὸν, οἷα τῆ ὄχλω ἅμα τῷ λόγῳ τῆ βασιλέως, ὑϖοκινηθέντος ὡς ἀϖόϖλων, ϖόθῳ τῶν οἴκοι. Καὶ ὡς ἤδη διὰ τῆτο μεμϖτέον τὼ βασιλικὼ ζυλὴν, ὑ γὰρ ἐκ τῶν ἀϖοτελεσμάτων ἀὴ κρίσεως τὰ καλὰ, ἤτε καὶ ϕαῦλα. ϛ Κατὰ γὰρ Ὼ Ἡροδότειον μῦσαν, εὖ βουλεύεσθαι, κέρδος. Εἰ γὰρ καὶ εἰαντιωθῆ τι, βεβούλευται μὲν ὐδὲν ἧσσον εὖ· ἥσσηται δὲ ὑϖὸ τ τύχης τὸ βούλευμα. Ὁ δὲ βουλευσάμενος κακῶς, ἐὰν εὐτυχήσῃ, εὕρημα εὕρηκεν. ὐδὲν δὲ ἧσσον κακῶς βεβούλευται. Οὔκουν ὐδ' ἐνταῦθα ἐκ τῆ ἀϖοτελεσθέντος γνωματευτέον· ⁴ ἐσαμετέον δὲ τὸ βούλευμα, διότι, ὅϖερ ἤθελεν ὁ βασιλεὺς, ἔπραξαι. Πεϖείραται γὰρ, ὅϖως οἱ Ἕλλωες οἴκοισι Ὼ μάχω, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὰς, διὰ τῶν δύο σοφῶν, Ὀδυσσέως τε, καὶ Νέστορος, τὰ μὲν, ἀϖειλαῖς, τὰ δὲ, ϖληγαῖς, ϖολλὰ δὲ καὶ λόγοις μαλθακοῖς, ἤδη δὲ καὶ ὀνειδισμοῖς,

1. λύσ ϖεδήσας) Somni proprium eſt, oculos molli, ut eſt in Europæ Idyllio, vinculo deligare. Dulciſſimi, ſuaviſſimique verſus in Idyllii initio ii ſunt:

Ἔνθ' ἔνι γλυκίων μείζων βλεφάροισιν ἐείζων.
Λυσιμελὴς ϖεδάοι μαλακῷ κόμα φάρμακον ὕπνῳ.
Salvinus.

1. ὑσσω) l. ὡς σῶ. Frobenius, ὄζειν. Polit.

3. Κατὰ γ τὼ Ἡροδότειον μῦσαν) Polyænum l. 7. num. 10. Polit.

4. ἐσαμετέον ϧ τὸ βούλευμα, διότι &c.) Ut enim Græcorum legati ajunt ad Gelonem apud Herodotum l. 7. n. 157. Τῷ ϧ ἐϖ' ἔργοισι ϖρήγματι ϖολλὸν ὡς ϖρώτοισι χρεωμένῳ ἐϖιτίθεσθαι. Polit.

σχετλιαστικόν. ᾗ τὸ πῶν χρονικόν. ᾗ τυπὴ
ἀντὶ τῆς ἀρτίως, ἐν ἑνὶ τόπῳ. ὃ ᾗ φασὶ μόνῳ
παρωχημένῳ συντάσσεσθαι. Τὸ δὲ πολυκλήϊσι,
[4] προπαροξυτόπως ἀναγινώσκουσιν οἱ πα-
λαιοί. Ἐφ᾽ μὲν γὰρ ὀξυτόνως κλεὶς ἡ ναυτικὴ
Βας. p. 132. καθέδρα, παρὰ τὸ κλῶ, ἔνθα κλᾶται τὸ σῶ-
μα συγκαμφθέν· ἡ δὲ σύνθεσις βαρύνει αὐτό·
ᾗ γίνεται [5] πολυκλήϊς πολυκλήϊδος, ὡς πο-
λυψήφιδος, μελαγκρήπιδος. Ἰστέον δέ, ὅτι
πολυκλήϊδες νῆες, οὐ μόνον αἱ πολυκάθεδροι,
κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐτυμολογίαν, ἀλλὰ ᾗ μᾶλ-
λον, αἱ πολυκλήδωτοι, παρὰ [6] τὴν κληῖδα,
ἤτοι, κοινῶς τὴν κλεῖδα. Πολυκλήδωτοι γὰρ
ἀληθῶς αἱ νῆες, διὰ τὸ πολυγόμφωτον, ᾗ εὐάρ-
μοστον. Ταυτὸν δέ, κατὰ τοὺς παλαιούς, κλεὶς
ᾗ ἐδώλιον. Γενικὴ δὲ τῆς κλεὶς, κλεῖδος, καὶ
συναιρέσει, κλῆδος, ὡς Νηρῆδος. ὅθεν ἡ κλῆδων
θρόνοι παρὰ Λυκόφρονι. Δοκεῖ δὲ ᾗ ὁ τῆς ἠρε-
σίας ζυγὸς, ἐδώλιον εἶναι. Τὸ δὲ ἄλλοθεν, σημει-
ωδὲς ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυτό-
μενον. οἱ ᾗ λέγουσι καινοῖς ἤθεσι. [7] Τὰ εἰς θεν
ἐπιῤῥήματα, τῷ ὁ μόνῳ παραληγόμενα, παρο-
ξύνεται. [8] κυπρόθεν, ἰλιόθεν, αὐτόθεν, ἀβυδόθεν. Τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, προπαρο-
ξύνεται, διότι ἀόριστά εἰσι, ᾗ κατὰ τὸ ἴσον σημασίαν ἀναδέχονται. Ἕτεροι δέ φασιν ἀπλῶς,
ὡς πάντα τὰ εἰς θεν παροξύνεσθαι, χωρὶς τῶν
ῥηθέντων τριῶν, ὡς σεσημειωμένων.

λβ'. Ὅτι

1. τὸ μὲν ᾧ πάντ᾽ ἤδειν, σαφὲς τῷ ι χρόνῳ νῦν οἱ Τεχνικοί) Hic, & ἄδην, subintelligi tui χρόν. Integra locutio est, ἐν ᾧ, ἐν ᾧ ἄδην χρόν. quare merito jota subscribitur. Sic quæ à tenebris loci apud Latinos est idem ac quæ parte, quæ regione. Verùm differentiæ rationem non video, cur in τῷ ὃ δηλως ἔχει, τὸ ᾧ sine jota subscripto exaretur. Quid sit est, ᾧ subintelligitur, μοίρᾳ, μοίρᾳ, vel quid simile. Salvinus.

2. Ὦπαῖ τίς ὦ πόλισσα) Versus Euripidis in Phœnissis, ad quem Scholiastes: Ὦπαῖ, τῶν καὶ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται, ᾗ ἐπὶ φόβου, ᾗ ὀδύνης, ὡσπεῖδε ὁ ἐπὶ χαρᾶς. Polit.

3. τὸ ὦ παῖ χαλκοχίτων) Ut illud: Obe jam satis est, obe puella. Salvin.

4. προπαροξυτόνως σημειούσαντιν οἱ παλαιοί) Apud Hesychium tamen legas προπεριστωμένως, πολυκλήϊσι. quod ipse exponit πολυκληΐδεσσι, πολυζύγοις, τοῖς ναυσὶν, διὰ ? κλεῖσθαι ἐν αὐταῖς τὰς ἐρέσσοντας. At apud Suidam παροξύνεται, πολυκλήδοις. Polit.

5. πολυκλήϊς) Josua Barnesius, πολυκλεῖς. quam tamen Homerus τὸ ῐ producit in πολυκλήϊσι κλείθρου. & ἰδυίης apud eumdem Poëtam occurrat, ultimâ longâ, lib. ω Il.

Ἀντίθεον ἀρτιφόνοιο δυίης ἀρηΐφιλον.

Polit.

6. παρὰ τὴν κλεῖδα) l. προπεριστωμένως, κλεῖδα. Polit.

7. Τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα) Adverbia in θεν sunt adverbia de loco: οὐρανόθεν, οὐρανὸς, cœlitus. οἴκοθεν, inde. ὄθεν, unde. Ἀθήνηθεν, Athenis, &c. Salvin.

8. κυπρόθεν) l. κυπρόθεν, ut bene Frobenius. Polit.

per, πάντ. quod construi tantummodò affirmant cum Præterito Perfecto. Cæterùm τὸ πολυκλήϊσι, *multa transtra habentibus*, veteres legunt cum accentu in antepenultimâ. Nam, etsi oxytona vox sit κλεὶς, ideſt, *sedes nautica, seu transtrum*, a κλῶ, *frango*, in qua frangitur, ac luxatur inflexum corpus; compositio tamen eam ipsam vocem gravat: & fit πολυκλεῖς, *multa transtra habens*, πολυκλεῖδος, *multa transtra habentis*, ut πολυψήφιδος, *multos habentis lapillos*; μελαγκρήπιδος, *nigras habentis crepidas*. Verumtamen sciendum, naves πολυκλήϊδας, non modò eas intelligendas, quæ multis sedibus, seu transtris, instructæ sunt, juxta etymologiam illam, quam dicebamus; verùm etiam potiori jure, τὰς πολυκλῄδωτους, *multum clausas, atque obseratas*, a κληῖς, quæ communi linguâ dicitur κλεὶς, *clavis*. Verè enim multùm clausæ naves, quòd multis clavis compactæ sint, aptèque commissæ. Cæterùm, juxta antiquos, idem est κληῖς, atque *transtrum*, seu *sedes nautica*. Genitivus verò τῆς κληῖς, est κληῖδος, *transtri*, & per synæresin, κλῆδος, ut Νηρῆδος, *Nereidos*, unde τὸ κλῆδων θρόνοι, *transtrorum sedes*, apud Lycophronem. Transtrum autem videtur esse, jugum, seu tabula remigii. Deinde τὸ ἄλλοθεν, *aliunde*, notatione dignum visum est veteribus, quòd accentum acutum habeat in antepenultimâ. qui & regulam afferunt hujusce modi: Adverbia in θεν, quæ in penultimâ habent dumtaxat τὸ ῐ, habent item in penultimâ accentum acutum: Κυπρόθεν, *e Cypro*, Ἰλιόθεν, *ex Ilio*; Αἰνίθεν, *ex urbe Æno*, Ἀβυδόθεν, *ex Abydo*. Acuuntur in antepenultimâ, τὸ ἄλλοθεν, *aliunde*, πάντοθεν, *undique, ex omni parte*, οἴκοθεν, *e domo*: propterea, quòd interminata hæc sunt, communemque loci significationem suscipiunt. Alii verò generati n docent, omnia definentia in θεν acui in penultimâ, præterquam tria illa, quæ diximus, quippe quæ excepta fuerint.

XXXII. Hoc

γυναῖ⊙. renunciata mihi nobilis. & Φωκάων ὀλώτα-τ⊙ ὀδμή. Phocarum maximè exitialis odor. & πικρὸς ὀδμή. acer, sive acerbus odor. & ἀκοὴ λί-χν⊙. auditio vorax. & πρὸς δάμαρτα. mortuam conjugem. h. e. uxorem. & in aliis sexcentis hujus generis. Pylus porrò ἠμαθόεις, arenosus, sive arenosa, vel quæ terram habet arenosam, sive subarescentem (hujuscemodi enim est arena) vel quam amnis circumfluit nomine Amathus, ut tradit Geographus his verbis: *Amathus, amnis circa Pylum, a quo Emathois videtur vocari ipse.* videlicet Pylus. Ceterùm fabulosam totam ibi esse regionem, aut Pylum, falsò ille perhiberi affirmat. Quin etiam nonnulli, quum tres Pyli esse referantur, circa unamquamque earum urbium amnem fluere volunt Amathum. Verùm hac de re sermo redibit in Bœotiâ.

τῷ, ² κλυτὸς Ἰασοδάμνα. καὶ, ἀγγελθῆσα μοι γενναῖος. καὶ, Φωκάων ὀλώτατος ὀδμή. καὶ ³ πικρὲς ὀδμή. καὶ ἀκοὴ λίχνος. καὶ πρὸς δάμαρτα. καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. Ἠμαθόεις δὲ Πύλος, ἢ ἡ γῆν ἀμαθώδη ἔχουσα, ἤτοι ὑποξηρον (τοιοῦτον γὰρ ἡ ἄμαθος,) ⁴ ἢ ὡς ἂν ποταμὸς ῥέῃ καλούμενος Ἄμαθος, ὡς φησιν ὁ Γεωγράφος, λέγων· Ἄμαθος ποταμὸς πρὸς Πύλον· ἀφ' ἧς Ἠμαθόεις δοκεῖ καλεῖσθαι αὐτός. ἦν ὁ Πύλος. Τὸ δὲ ἀμαθώδη πᾶν ὅλως ἐκεῖ χώραν, ἢ τὴν Πύλον εἶναι, ⁵ ψεῦδος ἐκεῖνος εἶναί φησι. Τινὲς δὲ καὶ τριῶν Πύλων ὄντων, πρὸς ἑκάστην αὐτῶν, ποταμὸν ῥέειν φασὶν Ἄμαθον. εἶναι δὲ τοῦτο μίαν καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

O amici, Argivorum duliores, & præfecti,
Siquis somnum Achivorum alius dixisset,
Mendacium diceremus, & recederemus petiti.
Nunc autem videt, qui longè præstantissimus in exercitu se dicit,
Quare agite, singuli modo armemus Achivos.
Sic locutus, concilio expiè excedere.
Illi verò assurrexerunt, parueruntque pastori populorum
Sceptriferi reges. Accurrebant autem copiæ.
Sicut examina prodeunt apum frequentium,
Petrâ ex cavâ semper recens venientium,
Et, instar racemi, volant supra flores vernos,
Et alia hac confertim volant, alia illac:
Sic horum gentes multæ ex navibus, & tentoriis
Littus ante altum ordine procedebant
Turmatim ad concionem. Inter eos autem fama radiabat,
Incitans ad eundum Jovis nuncia. Illi verò congregabantur,
Tumultusque plena erat concio, & subter gemebat terra
Populis sedentibus, strepitusque erat. Novem porrò ipsos
Præcones vociferantes cohibebant, ut aliquando a clamore
Desisterent, & Jovis alumnos reges audirent.

Ὦ φίλοι, Ἀργάων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Εἰ μέν τις Δ.ναῶν Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπε,
Ψεύδεός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζόμενοι μάλλον.
Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μὴν ἄριστος ἐὼν ἐνὶ φρεσὶ τῷ ἑῷ αὐτῷ.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτέν πως θωρήσσωμεν ὦμα Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, βουλὰς ἐξῆρχε νέεσθαι.
Οἱ δ' ἀναίξαντες, σκήπτρα τε τιμήεντα λαῶν
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.
Ἦντε ἰόντα νέας μελισσάων ἀδινάων,
Ἐκ πέτρης εὐ γλαφυρῆς αἰὲν νέον ἐρχομενάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν ἠαρινοῖσιν·
Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πετάονται, αἱ δέ τε ἔνθα·
Ὣς ἀπὸ νηῶν τε καὶ κλισιάων
Ἥνων πρηυτάτων βαθέας ἐρίηλθον
Ἀγυιὰς ἐς ἀγορήν. μετὰ δέ σφισιν ὦρτο ἰδυῖα,
Ὀτρύνουσ' ἴέναι, Διὸς ἄγγελος. οἱ δ' ἀγέροντο·
Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δ' ἴαχε γαῖα
Λαῶν ἱζόντων, ὁμάδος δ' ἦν. ἐννέα δὲ σταχες
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, αἴ κεν αὖτις
Σχόλαι', ἀκούσαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων·

Rom. p. 175.

XXXIII. Ἡγή-

λγ'. Ὅτι

1. ἀλίσιος Ζακύνθου) Virg. *nemorosa Zacynthus*. Salvinus.

2. κλυτὸς Ἰασοδάμνα) ὡσεὶ ἡ, κλυτὴ, ὅ ἐστιν, ἐνδοξοτάτη. ex veteri Scholiastâ. *Polit.*

3. πικρὸς ὀδμὴ) graveolentia. *Salvin.* Homerus, πικρὸν ὀδμήν. Polit.

4. ἢ περὶ ὧ ποταμὸς ῥέει) περὶ etiam legisse in Strabone videtur is, qui Chrestomathiam ex Strabone excerpsit: quippe qui sic refert ex lib. 8. Περὶ ἧ πόλιν τὴν Πύλον ῥεῖ ποταμὸς Ἄμαθος καλούμενος. Sed hodie apud Strabonem pro περὶ legimus παρὰ· ut hoc modo Amathus fluvius Pylum urbem *praterfluere*, seu *praterlabi* significetur. Sic enim Geographus: Οὐ δὲ ἡ πόλις ἧ, οὐδὲ παρ' αὐτὴν ῥεῖ ὁ Ἀλφειὸς· ἀλλὰ παρ' αὐτὴν μὲν ἐπῆρ⊙, ὃν οἱ μὲν Πάμισον, οἱ δ' Ἄμαθον καλοῦσι· ἀφ' ἧ καὶ ὁ Πύλ⊙ Ἠμαθόεις ἐρρέθη ἀν⊙ δοκῶ. Δοκῶ, inquit. Non enim, ut certam, causam hanc affert appellationis. Quare etiam posteriùs non improbandum censet, siquis a fabulo Pylum vocatum velit Emathoëntа. Hinc Hesychius: Ἠμαθόεσσα, ἡ ἀμμώδης, ἢ παρὰ τὸ ἄμαθον ἔχουσα, ἐξ ὧ ὁ πελάσαμ⊙ δηλοῦται· ἢ παρ' ὃ ῥεῖ Ἄμαθ⊙ ποταμός. Unde apparet, Hesychium quoque legisse apud Geographum, παρὰ, non περί. Sic & idem Strabo non longe ab eo loco: ἡ παραῤῥέουσ⊙ ποταμὸ φησὶν ὄρος, Ἀμάθου καλούμενον ὑπάρχον. Politus.

5. ψεῦδ⊙ ἐκεῖν⊙ εἶναί φησι) Strabo falsum esse, Pylum esse arenosum, non ex suâ, sed ex aliorum opinione refert. *ait enim*, inquit. *Salvinus.*

6. Πίξης τε γλαφυρῆς) *Pumicibusque cavis, excisaque arboris antro.* Quod Virgilius dicit, *pumicibus cavis*, expressum est ex Homerico, Πίξης τε γλαφυρῆς. Polit.

σὺν οἱ παλαιοί.

λδ'. Ἰξέον δέ, ὅτι Νέςορος ὑποπόντος, ὡς ἡ μέν τις ἄλλος τῶν Ἀχαιῶν ἔπε᾽ ἀ ῥηξέτατα ὄνειρον, ψεῦδος ἂν φαῖμεν, ἰδλέςι, ἔφημεν, καὶ τοσφιζοίμεθα μᾶλλον, ἰδλέςι, χωριζοίμεθα, πόῤῥω γενοίμεθα, ὡς προδεδήλωται· Νῦν δὲ ἴδεν, ὃς μέγ᾽ ἄριςος ἐν ςρατῷ εὔχεται εἶναι· δοξάζει φήσεται ὁ Ποιητὴς, τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὀνείρους ὡσεπερισολὴ ἀληθᾶς εἶναι· ὥςπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα. Εἰ μὲν γὰρ ὁ τυχὼν, φησὶν, ἄνθρωπος ἔφη τὸ ὄνειρον, ἴαχ᾽ ἂν ἐνομίσθη ψεύδεσθαι. Ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων, ὁ διοτρεφὴς, καὶ διογενὴς, ἴδεν αὐτὸν, ἐκ ἀπεικὸς, τῷ τοιούτῳ ἀληθῆ Διὸς ἄγγελον ὄνειρον, ὡς ἀγχιθέῳ, καὶ ἀπεμφῆναι. Κάτα τινὲς ἄλλως εἰπεῖν τὸν λόγον ἔπεσιν εἶναι τὰ Νέςορος, ἢ κολακευτικὸν λέγοντες, ὡς ἂ κατὰ διαφορὰν οἱ δυναλώτεροι τῶν ἀληθῆς ὀνείρους ὁρῶσιν. Ἔτι δὲ καὶ ἄλλον τρόπον οἱ παλαιοὶ φασὶν, ἀληθεύειν ἂν τὰ τῦ βασιλέως ἐπὶ τοιούτας ὄνειρον. Οἷς γάρ, φασιν, οἰκεῖον τὸ μεριμνᾶν, τούτοις ἀληθᾶς αἱ θεόθεν ἐμφάσεις· τοῖς δ᾽ ἀπὸ τοῖς οἰκεῖον καὶ τὸ ἀληθεύειν ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀφηγήσει. Οἷς γὰρ ἡ ἀπολυχία κίνδυνον φέρει, ἐκ ἂν οἱ τοιοῦτοι ψεύσωνται. Διόπερ ἐκ ἂν ὁ Ἀγαμέμνων, ἐφ᾽ οἷς ἰδὼν λέγει, ψεύσεται. Καὶ μὴν καὶ ἄλλως ἐπεῖν, ἀ ψευδᾶς τὰς τῶν ἄλλων ὀνείρους ὁ Νέςωρ λέγει, οἷα μόνων τῶν βασιλικῶν ἀληθευομένων· ἀλλ᾽ ἐκείνας μὲν, ὑποπτους εἶναι, καὶ μᾶλλον φησὶ τοσφιζομένας, ἤτοι χωριζομένας πίςεως· τὰς δὲ βασιλικὰς, ἀ τοιούτους εἶναι. Τίνι γὰρ ἂν χαριζόμενος ὁ βασιλεὺς μείζονι, ψεύσηται;

λέ. Ἔτι

possidet. Quomodo autem τὸ νίφι, *seorsum*, fiat ex ἴς, ἰνὸς, *fibra*, *fibræ*, unde ἴνεφι, & per aphæresin, ac syncopen, νίφι, veteres declarant.

XXXIV. Ceterùm, quum Nestor verba hæc faciat: *Siquis alius Græcorum visum hoc retulisset*, ψεῦδος ἂν φαῖμεν, hoc est, ἔφημεν, *mendacium diceremus*, *& magis* τοσφιζοίμεθα, *recederemus*, *seu disjungeremur*, *procul essemus*, quemadmodum supra explicatum est. *Nunc verò vidit*, *qui longe præstantissimum in exercitu sese esse gloriatur*; sciendum, videri Poëtam in eâ esse opinione, ut bonorum virorum somnia, vera ut plurimùm esse arbitretur: sicuti certè & hoc loci. Siquis enim, inquit, de vulgo homo somnium hoc retulisset, mentiri is fortasse existimaretur. Quum verò id ipsum viderit alumnus ille Jovis, oriundusque ab Jove, Agamemnon, non alienum est a fide veritatis, hujuscemodi viro, tamquam dei propinquo, & necessario, verum Jovis nuncium, somnium missum fuisse. Quamquam aliter nonnulli simplici quodam sensu verba hæc Nestoris acceperint, vel ea deservire dixerint adulationi: quasi scilicet, sine ullo prorsus discrimine, reges, ac principes vera videant somnia. Ad hæc, alio etiam modo ajunt veteres, verum esse posse, quod in hoc statu, & hac rerum conditione, visum regi oblatum est. Quibus enim, inquiunt, insitum est a naturâ, ut anxio sint animo, ac sollicito, his oblata divinitus visa, sunt vera; iisdemque etiam familiare, ac proprium est, in iis visis enarrandis esse veraces. Nam quibus frustratio ipsa periculum affert, ii, fieri non potest, ut mentiantur. Quocirca ne ipse quidem Agamemnon mentietur ob ea, quæ vidisse sese affirmat. Jam verò, ut id etiam aliter explicemus, non falsa ceterorum aliorum somnia Nestor esse dicit, perinde quasi regum tantummodò somnia sint vera: sed illa quidem suspecta esse ait, & quidem certè μᾶλλον τοσφιζομένας, *magis disjuncta*, sive dissita, ac remota a fide; regum verò somnia non esse hujuscemodi. Quis enim dignitate umquam, ac potentiâ præcellat regi, ut ad gratiam ejus aucupandam, ipse sibi rex mentiendum esse existimet?

XXXV. Præ-

1. μίσεως οἱ βασιλῆς) Hesychius: Μίσεων, βασιλέων, ἐπιτιμίων. Polit.

2. τὸ ἰδιοτρόπως, τοσφίζεσθαι λέγεται) Hesychius: Νοσφίζεται, ἰδιοτρόπως, ἀλλότριος, ἀποχωρεῖ, ἀφωρίζει, χωρίζει. Polit.

3. ἀλλοῖον οἱ παλαιοί) Qui sunt hi veteres ab Eustathio laudati? Ab ἴς, ἰνὸς fit fortasse ἴνεφι, & ab ἴνεφι derivantur per syncopen ἴφι, hoc est, νί, idest, *violentè*. Virg. *Fit via vi*. Sed quid ἴς, *fibra*, *vis*, cum τῷ νίνεφι, *seorsum*? Etymologus certè aliud etymon affert, quod rem propiùs attingit. Eum vide. *Salvianus*.

ſciunt, nec inquirunt? Ac fortaſſe, quidquid hujuſce eſt difficultatis, ſolvit in editione ſuâ Zenodotus. Ille enim, ut paullò ante dictum eſt, non verba ſcribit regis enarrantis ſomnium eo modo, quo Juppiter denunciaverat; ſed verba ipſa contrahit, ac concidit. Quare nec ii, qui in conſilium vocati fuerant, intellexerunt, eo quòd verba illa minimè audiſſent. Unde nec dementes ſunt, aut ſtulti. Atque hoc quidem non eſt præter ſimilitudinem veri. Elegantius tamen, magiſque ſcitum eſt dicere, videri per Ulyſſem factum eſſe, ut optimates juxta, atque ipſe rex, ſomnium minimè intellexerint de bello, ipſo eodem die, penitus conficiendo, ut ipſe ille poſtea palam facit, ubi, nullo definito tempore, ait: *manete ad tempus*. Et, *nunc ſcilicet omnia perficientur*. Neque ergo ipſe ſtultus, neque qui ei conſiliarii aſſident, ut videtur.

XXXVI. Quin etiam vide, quo regem ſtudio Neſtor proſequatur, quum longè eum optimum, ac præſtantiſſimum appellet. Quamquam autem ſic eum ferè Achilles vocavit, cum multò præſtantiſſimum eum in exercitu eſſe dixit; tamen illud alterius modi omnino eſt, neque ex animi ſententiâ prolatum, neque eamdem vim habet, atque id, quod ait Neſtor. Non enim æquè perhonorificum, ac decorum, quod indefinitè dictum eſt, πολὺ ἄριστος, *multò præſtantiſſimus*, atque τὸ μέγα ἄριστος, *eximiè præſtantiſſimus*. Ceterùm τὸ φᾶμεν, *diceremus*, per ſyncopen eſt ex φάιμεν. ex quo tertia perſona φαῖεν, *dicerent*. Simili autem, atque hoc, ratione ſeſe habent, τὸ δοῖμεν, δοῖεν, *daremus*, *darent*: τὸ σταῖεν, *ſtarent*, τὸ τυφθῆεν, *vapularent*, & quæcumque ſunt alia hujus generis. de quorum item numero τὸ ξυγγνῶμεν ἡμαρτηκότες. *conſcii nobis eſſemus, nos peccaſſe*. cujus prorſus tertia perſona, ξυγγνῶεν, *conſcii eſſent*. Sicuti etiam tertia perſona τὸ εἰδῶμεν, *ſciremus*, eſt τὸ εἰδῆεν. *ſcirent*. Ad dignitatem, majeſtatemque principis pertinet illud: *Sic locutus, conſilio cæpit excedere*: videlicet, initium ipſe dedit conſiliariis prodeundi ad concionem. Τὸ ἐπανέστησαν, *inſurrexerunt*, quemadmodum ſupra dictum eſt, apud recentiores diſcordiam contentionemque ſignificat, ut cum populus dicitur ἐπανίστασθαι τῇ ἀρχῇ, *in principem inſurgere*. Verumtamen Poëta ἐπανέστη, aſ-

ἦ, ὡς μὴ ἐπιστήσας τῷ τὸ ὄνειρον σκοπῷ, διατί μὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ συναλισθέντες, μηδὲ βασανίσαντες; Καὶ ἴσχε λόγον τὸ ἰδιότατον ἄτοπον ἡ τῆς Ζηνοδότου γραφή. Ἐκεῖνος γὰρ, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, ἃ γράφει τὸ βασιλέα ἐξηγησάμενον τὸ ὄνειρον, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς ἐμπύθη· ἀλ- *Rom. p. 176.*
λὰ συνέτεμε τοῖς φράσιν. Διὸ οἱ βουλευταὶ, ὡς μὴ ἀκούσαντες, οὐδὲ ἐνόησαν. Ὅθεν οὐδὲ νήπιοι εἰσίν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, οὐκ ἔξω παθητότητος· χαριέστερον δέ ἐστιν ἡσῖν, ὅτι φαίνεται διὰ τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ νοηθῆναι ὑπὸ τῶν γερόντων τὸ ὄνειρον ὁμοίως τῷ βασιλεῖ αὐτῷ τοῦ αὐθημερὸν τελεσθῆναι τὸ πᾶν, ὡς δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐν τῷ λέγειν ἀορίστως μάλα ἐσὶ χρόνου. καὶ, τὼν δὴ πάντα τελεῖται. Οὐκοῦν νήπιος ἦτ' αὐτὸς, οὔθ' οἱ καθ' αὐτὸν, ὡς εἰκός.

λς'. Ὅρα δὲ καὶ, ὅπως φιλοβασιλεὺς ὁ Νέστωρ, μέγα ἄριστον αὐτὸν λέγων. Καὶ ἦσεν μέν τι τοιοῦτον καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε πολλὸν ἄριστον αὐτὸν ἐν τῷ στρατῷ ἦσεν εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖνο ἀσυναλείας τε ἦν διαθέσεως, καὶ οὐκ εὐδιαθέτου, καὶ οὐδ' ὡς ἰσχνὸν εἶκε τῷ τοῦ Νέστορος. Οὐ γὰρ οὕτω πάντα σεμνὸν ἀορίστως λεχθεὶς, τὸ πολλὸν ἄριστος, ὡς τὸ μέγα ἄριστος. Τὸ δὲ Φᾶμεν, ἀπὸ τοῦ Φάημεν συνεκόπη. ἐξ οὗ Φαῖεν τὸ τρίτον. Ὅμοια δὲ τούτῳ, καὶ τὸ δοῖμεν δοῖεν, καὶ τὸ σταῖεν, καὶ τὸ τυφθῆεν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ, ξυγνοῖμεν ἡμαρτηκότες. εἰ πάντως τὸ τρίτον, ξυγνοῖεν. ὡς καὶ τοῦ εἰδῆμεν, τὸ εἰδῆεν. Ὅτι ἀρχικὸν τὸ, Ὡς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. ἦγεν ἀρχὴν αὐτὸς ἐνέδωκε τοῖς βουλευταῖς προϊέναι εἰς ἀγοράν. Ὅτι τὸ ἐπανέστησαν, ὡς καὶ προήρηται, παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, ἔριδός ἐστι δηλωτικὸν, ὡς ὅτε ὁ ὄχλος ἐπανίστανται τῇ ἀρχοῦσι λέγεται. Ὁ μέντοι Ποιητὴς ἐπανέστησαν καὶ νῦν λέγει, τὸ κα-

ἠ-

Tt

1. νὼν δὴ πάντα τελεῖται) Homerus v. 330. τὸ δὴ τοῦτ' πάντα τελεῖται. Politus.

ἐπαγγέλας ποιητική, ἡ πολυωφελίας ὑπόθεσις ποιητική. Ἔργον δὲ αὐτῆς, καὶ ἡ διδάσκειν ἀμυθήτως τὰ ὑποκείμενα πράγματα, ἕνεκα τοῦ χάριν τοιαῦτα παρείληπται. Ὁ γὰρ ἀκούων, ὅτι ὁ Ἕκτωρ μάλα προθύμως ἔσχεν ἀμύνασθαι τὸν Ἀχιλλέα, ἔτι τε Ποιητοῦ ἀποντος ἀκούσας, ὅτι, ὥσπερ δράκων ἑρπετὸς, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, μένει ἄνδρα, ἐὰν δέ μιν χόλος ἀμφὶς, ἵστως ὁ Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑποχώρει· ἐὰν διέλθῃ πάντως σὺν τῇ τοιαύτῃ τοῦ δράκοντος ἱστορίᾳ καὶ τῷ πολλῷ προθύμῳ τοῦ Ἕκτορος. Ἔστιν οὖν παραβολὴ, λόγος πίστεως ἕνεκα τῆς καθεκάστην γινομένων τὰ λεγόμενα· ἢ λόγος διδάσκων, καὶ πίστεως τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῆς ἀνθρώπων αἰεὶ γίνεσθαι. Λέγεται δὲ παραβολὴ, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τετύχοι, συγκρίνει, καὶ παρατίθησι πρᾶγμά τι γνώριμον ἀνθρώπου αἰεὶ γίνεσθαι. ὅπερ ἐφίλει ποιεῖν Ἡσίοδος γνωριμώτερον ἦναι τοῖς, ἅτε ὁ παρείληπται. Κακία γὰρ παραβολῆς, τὸ ἀγνωστον, καὶ ἀσύνθες. ὡς ὁ αἰεὶ τοῦ Χαρίλλου κακίζοντος παραβολάς· διόπερ οὐδὲ διδασκαλικὴ ἡ ἰδιότης ἐστὶ παραβολή.

Ed. p. 134.

λη'. Λαμβάνεται δὲ ἀπὸ πάντων· ἀλόγων τε, καὶ ἀλόγων, ἐμψύχων τε, καὶ ἀψύχων, ὡς μυθικῶς διηγήσεσθαι. χαρακτηρίζεται δὲ ὠφελιμολόγῳ διὰ τῆς παρακειμένων αὐτοῖς παραβο-

1. Τιτὶς μοῦσα τανίσσων χάρματι) Οἱ διὰ πυκνοτέρων, (scribebant veteres fine apicibus, & continuatâ scripturâ, nullis interstitiis. hinc factum est, ut alii legerent οἱ δ' ἐπὶ πυκνίσσων. alii οἱ δὲ πανίσσων. Salvinus.

2. τιμὴ τοῖς ἀγαθοῖς ὦ) τιμᾶσθαι dicit Herodotus honorem hunc a minoribus natu deferri solitum apud Ægyptios; idque iis esse commune cum Lacedæmoniis. Οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖς πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες, ἄκοντι ἐόντι, καὶ ἐκβάσεται τῇ ὁδῷ ἐξίστανται ἐκ ὁδοῦ ἀναχώρησιν. Politus.

Satyricus: *si vetulo juvenis non assurrexerit*. Salvin.

3. αἰεὶ Χαρίλλου κακίζοντος παραβολάς) Non prioris Chœrili, de quo Suidas, qui magno in honore fuit apud Archelaum Macedoniæ regem, sub quo mortuus est; sed posteriotis, de quo Horatius Ep. 1. lib. 2.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui versibus & male natis
Rettulit acceptos, regale nummisma, Philippos. Et in Arte:

Sic mihi qui multum cessat, fit Chœrilus ille,
Quem bis, terque bonum cum risu miror. Politus.

Si tamen verus est auctor ille, a quo Suidas, ut solet, tacito nomine, accepit, & in suum Lexicon contulit, qui Chœrilus, seu Chœrillus, ut est apud Suidam, poëmatis de victoriâ Atheniensium adversus Xerxem, pro unoquoque versu staterem ex auro, præmium habuisse dicitur a Suidâ: quod itidem dicitur de versibus Oppiani eo præmio ab Imperatore Antonino donatis. Cetetùm a Musæo in Tibullum laudata comparatio illa Chœrili. Πέτρα κεκλαῖται ὑπὸ τοξευτῶν ὀδύναις. res notissima est, & a pluribus Poëtis celebrata. Ovidius. *Quid magis est durum saxo, quid mollius undâ? Dura tamen molli saxa cavantur aquâ.* Et Lucr. lib. 4. in fine. *Nonne vides etiam guttas in saxa cadentes Humoris longo in spatio pertundere saxa?* Salvinus.

Alius Suidæ Chœrilus, alius Chœrillus. Auctor, a quo illa de Chœrilo potissimùm accepit, & in Lexicon suum contulit Suidas, est Hesychius Milesius. *Politus.*

tiam sibi afferat. Ejus autem munus est, perspicuè admodum, ac manifestè res propositas docere, quarum gratiâ assumpta est. Qui enim Hectorem audit, perquam cupido fuisse animo congrediendi cum Achille; deinde Poëtam audit narrantem, ut quemadmodum ferox draco, malis pastus venenis, virum expectat, gravisque eum subit indignatio; sic Hector, inextinctâ irâ accensus, pedem minimè retulerit; hac draconis narratione ille idem prorsus simul docetur, multum in Hectore ardorem fuisse animi, multamque alacritatem. Est igitur comparatio, sententia, quæ ex quotidianis rebus ea confirmet, ac probet, quæ dicuntur: vel oratio est, quæ iis ex rebus, quæ fieri perpetuò solent, propositum argumentum doceat, ac confirmet. Vocatur autem παραβολὴ, *parabola, seu collatio*, propterea quòd cum iis rebus, quæ narrantur, παραβάλλει, hoc est, *comparat, contendit, confert, ac committit* rem aliquam notam, quæ semper fieri consueverit. quæ quidem res notior omnino debet esse eo, propter quod ipsa assumpta est: Mala enim est comparatio, quæ rem ignotam adhibet, & insuetam. quo laborant vitio Chœrili comparationes: propterea quòd ne ad docendum quidem accommodata est hujusce-modi comparatio.

XXXVIII. Ea porrò ex omnibus rebus sumitur, tum iis, quæ ratione utantur, tum iis etiam, quæ ratione careant, tum animatis, tum inanimis, ut passim demonstrabitur: atque ut plurimùm, tamquam appositis notis, insignitur adverbiis comparativis, quæ rebus

XXXIX. Etsi verò præcedit ut plurimùm comparatio redditioni contrariæ, seu invicem respondenti, ut, exempli causâ: *Sicuti hoc fit, ita illud*; sciendum tamen est, secus interdum fieri, ut si dicas: *ita res hæc peracta est, ut quando peracta est illa*. Itemque comparationum alias esse liberas, & sine apodosi, seu redditione, ut quando quis ait: *dimicabantque aliqui, ut feræ, dum hoc & illo modo inter se præliarentur*. Alias cum redditione esse connexas, ut quando quis ait: *Sicuti cum pugnantes feræ hoc, & illo modo se gerunt; sic*, vel *ita illi sese dimicando gerebant*. Absoluta enim est, ac perfecta hujusmodi comparatio per redditionem, respondente unâ parte alteri per adverbia illa, *sic*, & *ita*. quod similiter etiam in aliis fit comparationibus. Et hujusmodi est hîc comparatio apud Poëtam, ubi Achivorum ad concionem accurrentium studium quum docere per comparationem velit, apibus eos assimilat, in hæc verba: *Ceu examina prodeunt apum frequentium petrâ ex cavâ, semper recens venientium, & instar racemi volant supra flores vernos: aliæ hac confertim* πωτῶνται, videlicet πίπτουσαι, *volant*. Jonicè, ut paullò post dicetur; *aliæ illac: sic illorum turbæ multæ ex navibus, ac tentoriis, procedebant turmatim ad concionem*. Et hujusmodi quidem hæc est comparatio, quæ scilicet a re notâ, semperque solitâ fieri, declaret, ac doceat impetum concurrentium Græcorum. Narrat enim, ut, quemadmodum apes ex cavâ pe-

λῆ, Ἴσασι δὲ κῆ, ὅτι [2] ὡσεπιπολὺ μὲν προηγῆται ἡ παραβολὴ τῆς ἀπαποδόσεως. οἷον Rom. p. 177.
ὡς ὧδε γίνεται, ἕτω καὶ ὧδε. πολὺ δὲ κῆ ἀπάπαλιν. οἷον ἕτω διεπράχθη καὶ τόδε τι, ὡς ὅτε καὶ τόδε τι γεγένηται. κῆ ὅτι τῆς παραβολῆς αἱ μὲν ἐσὶν [3] ἀπαπόδοτοι· ὡς ὅτέ τις εἴποι, ὅτι ἐμάχοντό τε ἵπποι, ὡς θῆρες, τοιάδέ τινα ποιοῦντες. αἱ δὲ, [4] μετὰ ἀποδόσεως, ὡς ὅτέ τις εἴποι, ὅτι, ὡς δ' ὅτε θῆρες μαχόμενοι τάδε τινα διαπράσσον· ὡς, ἢ ἕτω, καὶ οἵδε τάδε ἐποίουν. Ἀποδέδοται γὰρ ἡ τοιαύτη παραβολὴ ἐν τῷ ὡς, καὶ ἐν τῷ ἕτως. Ὁμοίως δὲ κῆ ἐπὶ τῆς ἄλλων. Τοιαύτη τις καὶ ἐνταῦθα παραβολὴ παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἔνθα τῶν τῆς Ἀχαΐδος ὁρμῶν εἰς τὴν ἀγορὰν παραβολικῶς ἡδέως διδάξαι, μελίσσαις εἰκάζων αὐτὰς, καὶ λέγων ἕτως. Ἠΰτε ἔθνεα μέσι μελισσάων ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰὲν ἐόντων ἐρχομενάων, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν ἠαρινοῖσιν, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις ποτῆται, πλῆν πέτονται, Ἰωνικῶς, ὡς ῥηθήσεται μετ' ὀλίγον· αἱ δὲ ἔνθα· Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ, νεῶν ἄπο, καὶ κλισιάων, ἔρχον ἰλαδὸν εἰς ἀγοράν. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ παραβολὴ, δηλῶσα, καὶ διδάσκουσα ἡμῶν τῆς Ἑλλήνων κίνησιν, ἀπὸ πράγματος γνωρίμου, καὶ ἀεὶ ὡθόντος πάντοτε γίνεσθαι. Λέγει γὰρ, ὅτι, ὡς-

περ

Τ τ 2

1. ποιῶσι) Malim ποιοῦντες. Polit.

2. διοτιπολὺ μὲν προηγῆται ἡ παραβολὴ ἡ ἀπαποδόσεως) Fabius: *In omni autem parabolâ aut præcedit similitudo, & res sequitur, aut præcedit res, & similitudo sequitur*. Polit.

3. ἀπαπόδοτοι) sive, ut vocant alii, ἀπαποδόσεις. Cujusmodi comparationem vocat Fabius *liberam, & separatam*. Sic enim ille Instit. Orat. l. 8. c. 3. *Interim libera, & separata est; interim, quod longè optimum est, cum re, cujus est imago, connectitur, collatione invicem respondente, quod facit redditio contrariæ, quæ ἀνταπόδοσις dicitur. Præcedit similitudo illa, cujus modò feci mentionem,*

. . . . . *inde lupi ceu*
Raptores atrâ in nebulâ.

Sequitur in primo Georgicôn, post longam de bellis civilibus, atque externis conquestionem.

Ut cum carceribus sese effudêre quadrigæ,
Addunt se in spatia, & frustra retinacula tendunt,
Fertur equis auriga, neque audit currus habenas.

Sed hæc sunt suæ antapodoseis. Redditio autem illa rem utramque, quam comparat, velut subjicit oculis, & paviter ostendit. Cujus præclara apud Virgilium multa reperies exempla: sed oratoriis potius utendum est. Dicit Cicero pro Murænâ: ut ajunt in Græcis artificibus, eos aulædos esse, qui citharœdi fieri non potuerunt: sic nos videmus, qui oratores evadere non potuerunt, eos ad juris studium devenire. Illud pro eodem, item penè poëtico spiritu, sed tamen cum suâ redditione, quod est ad ornatum accommodatius. Nam, ut tempestates sæpe certo aliquo exili signo commoventur, sæpe improviso, nullâ ex certâ ratione, obscurâ aliquâ ex causâ concitantur: sic in hac comitiorum tempestate populari sæpe intelliges, quo signo commota sit: sæpe ita obscura est, ut casu excitata esse videatur. Sunt & illa breves: Vagique per silvas ritu ferarum. Et illud Ciceronis in Clodium: Qui ex judicio, velut ex incendio, nudus effugit. Quibus similia passus circumque, etiam ex quotidiano sermone, succurrere. Sic paulisper hic nobis placuit, ad exornandum Eustathii locum, per amœnos Latinæ Eloquentiæ flores cum Quinctiliano exspatiari. *Polit.*

4. μετὰ ἀποδόσεως) quæ etiam ἀνταπόδοσις. Polit.

οἱ Ἕλλωες πολλοί, καὶ ἱλαδόν. Ἐὰν δὲ ἐκ πέτρας αἱ μέλισσαι, ἀπὸ δὲ πηλοῦ σκιλλῶν οἱ Ἕλλωες, τοῦτο ὁ Γραπτὴς ἀπροσλογίζεται.

μ΄. Δεῖ γὰρ εἰδέναι, ὅτι ὁ συχνὰ παρ' αὐτῷ εὑρεθήσονται παραβολαί, ὅλας διόλου συμβιβαζόμενας τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν· ὡς ἐπιπολὺ δὲ τὸ μὲν πλεῖον μέρος τῆς παραβολικῆς διασκευῆς, ἄχρηστον τῇ Ποιήσει· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐναντίον πρὸς τὸ πρᾶγμα εὑρίσκεται· ὀλίγον δέ τι μέρος ἐκ τῆς παραβολῆς τῷ πράγματι συμβιβάζεται. Ἔστι γὰρ ἡ μέθοδος ἱκανὴ ἐν τοῖς τῇ Ποιήσει ἐν ταῖς παραβολαῖς. Τῶν παραβολῶν τὰς μέν, πάνυ συντομώτατα, καὶ ἀπερίπλως ἐξάγει, οἷον ὡς ὅτε εἶπεν, ὅτι ἡ Θέτις ἀνέδυ τῆς θαλάσσης, νὺξ ὁμίχλη. [3] παραβολὴ γὰρ τὸ, καθὰ ὁμίχλη. Τοῦτον καὶ τὸν, ὄρνιθες ὡς. καὶ, αἱ δὲ, λύκοι ὡς, [4] ἐπόρησαν. τὰς δὲ, ἐκ πλάτους μὲν ἐπιδιασκευῆς ἐκφέρει, ἀφηγούμενας ἀπαραλείπτως, χάριν ἱστορίας, ἅπαν τὸ πρᾶγμα, ὡς εἴωθεν αὐτὸ γίνεσθαι· ἀφίησι δὲ τῷ ἀκροατῇ ἐπιλέγεσθαι τῆς παραβολῆς τὰ τῷ πράγματι χρήσιμα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐᾶν κεῖσθαι ὡς ἐπίπλεκτον παραβολικῆς ἀφηγήσεως. Οὕτω τοίνυν καὶ ἐνταῦθα τῆς παραβολῆς ἐχόμενος, ὅτι αἱ μέλισσαι ἐκ πέτρας ἔρχονται, καὶ ὅτι πέτονται, καὶ ὅτι ἐπὶ ἄνθεσιν ἔαρινοῖς, καὶ ὅτι αἱ μὲν ἐπλαῦθα, αἱ δὲ ἐπλαῦθα, καὶ ὅτι βοτρυδὸν πέτονται, τοῦτο, καὶ μόνον ἐκ τῆς παραβολῆς χρήσιμον πρὸς τὸ γράμμα. [5] Ὡς γὰρ αὐταὶ

XL. Scire enim oportet, non crebras apud eum repertum iri comparationes, quæ totæ per totum in res propositas conveniant; sed ut plurimùm artificiosam illam, & ornatam descriptionem, quæ in comparationem insumitur, majori ex parte, nulli esse usui Poëtæ; immo & aliquando ipsi rei contrariam inveniri; exiguam autem comparationis partem congruere cum re, ac consentire. Est enim Poëtæ comparationum ratio hujuscemodi. Comparationum alias adducit quàm brevissimè, in quibus nihil insit, quod detrahas, veluti cum Thetidem narrat e mari emersisse, *instar nebulæ*. Comparatio enim illa est, *instar nebulæ*. Hujusmodi etiam illud: *sicut aves*. Et, *illi autem, ut lupi, irruerunt*. Alias verò artificiosâ descriptione latiùs deducit, quæ scilicet universam rei seriem, prout res ipsa solet fieri, historiæ gratiâ, abundè exponant; sed ita tamen, ut auditori ex comparatione seligenda ea relinquat, quæ ad rem faciunt; reliqua verò, ut jacent, dimittenda, ad narrationis, quæ comparationi deservit, complementum. Sic ergo & hoc loci quum habeat comparatio, ut apes ex petrâ exeant, ut volent, ut super flores volent vernos, ut aliæ huc volent, aliæ illuc, ut, racemi instar, volent; hoc unum ex comparatione utile est, atque ad rem accommodatum. Quemadmodum enim ipsæ instar racemi; sic eunt Græci turma-

1. ἀπὸ πέτρας γλαφυρῆς, δυλονότι σπηλαίου τινός) *Latebrosum, seu cavum pumicem* dicerat Virgilius. Namque ex Homero est, quod dicit Virgilius de apibus, *Pumicibusque cavis*. Polit.

2. Πρὸς τέσσαρα γ΄. καὶ μόνον ἡ παραβολὴ τῷ Ποιητῇ) Apud omnes veteres Poëtas, & præsertim apud Homerum, hæ comparationes cum voluptate leguntur passim, quæ ab unâ aliquâ causâ, seu unius rei occasione sumptâ, in longum abeunt, &, ut nos vulgò dicimus, non quatuor pedibus procedunt. Unâ tantum contentus ero. Catull. in elegiâ in obitum fratris. *Multa nec assiduo tabescere lumina fletu Cessarent, neque tristi imbre madere genæ. Qualis in aëriis pellucens vertice montis Rivus muscoso prosilit e lapide: Qui cum de prona præceps est valle volutus, Per medium densi transit iter populi, Dulce viatori lasso in sudore levamen, Cum gravis exactos æstus hinc urget agros.* Similis comparatio Iliados libro XIII. *Salvinus.*

3. παραβολὴ γὰρ τὸ, καθὰ ὁμίχλη) Hujusmodi est comparatio illa Demosthenica tantopere ab Hermogene laudata: τῶν τὸ ψήφισμα παρελθόντων ἐπείνων, ὥσπερ νέφος. *Illud psephisma evanescere fecit, tamquam nebulam.* Salvin.

4. ἐπόρησαν) Homerus, Θῶκον. Polit.

5. Ὡς γὰρ αὐταὶ βοτρυδὸν, ὅπως οἱ Ἕλλωες πλάσσι) Sic in opere perfectissimo Virgilius apum examen comparat exercitui. *Magnanimosque duces, totiusque ordine gentis Mores & studia & populos & prælia dicam*, initio libri quarti. *Salvin.*

XLI. Τὸ ὥστε, *ceu*, adverbium eſt comparationis, ut ſupra declaratum eſt: cujus primitivum eſt τὸ ὥς, *ceu, veluti*, ut pariter notavimus, reſolutum per dialyſin in τὸ ἅὡτε. Sciendum enim eſt, diphthongum ω multifariam variare; neque eam ſolùm in derivatis ſervari, ut in εὐχω, *precor*, εὐχὴ, *precatio*; verùm etiam multiplici ratione tranſmutari, eo quòd vel amittit τὸ υ, ut in σπεύδω, *feſtino*, a quo σπεδαιὸν, *feſtinanter, ſeu vehementer*; τεύχω, *fabricor*, a quo τέχνη, *ars*: vel reſpuit τὸ ε, ut in φεύγω, *fugio*, ex quo φυγὴ, *fuga*; ἐρύγω, *ructor*, unde ἐρυγὴ, *ructus*; πεύθω, *audio*, ex quo πυθὼν, *audiens*: vel vertit τὸ ε dumtaxat in ο, ut ex σπεύδω, *feſtino*, fit σπουδὴ, *feſtinatio*; vel τὸ ο in ι, ut ex φεύγω, *fugio*, fit, ut ajunt, φιυγωδὲς, & φηδωλὲς, *parcus*, ὁ φεύγων τὸ διδόναι, *is, qui refugit dare*: vel ſimul commutat τὸ ε in ο, & τὸ ο in ι, ut ex λευγαλέος fit λοίγιος. quibus vocibus ſignificatur id, quod peſtem, ac perniciem affert. Ad hæc etiam variat, quatenus per dialyſin diſſolvitur, poſtea vertit τὸ ε in ι, ut ex εὐκομος, *pulchrè comatus*, fit εὔκομος. Sic ergo ex ὥστε, *ceu*, per dialyſin, atque ecthaſin fit ἅὡτ' ὀμίχλη, *ceu nebula*, & ἅὡτ' ἔθνεα, *ceu gentes*. Ἔθνεα porro, *i. e. gentes*, dicit de apibus per catachreſin. Propriè enim hæc vox uſurpatur de hominibus: de quibus etiam propriè dicitur τὸ ἔθος, *mos*, ex quo deducitur τὸ ἔθνος, *gens*. Quin & infra ſimiliter ἔθνεα, *gentes*, vocat anſerum, gruumque, & cycnorum; & ἔθνεα, *gentes*, muſcarum: quum & ibi hac ipsâ voce per catachreſin utatur, nec dicere velit ἀγέλας, *gregem, vel armentum*. Eeſi enim recentiores ἀγέλας, *greges*, uſurpant de avibus; tamen Homerus hujuſcemodi vocem, armento boum accommodat. Nolunt autem

μα'. Τὸ μὲν ἅὡτε, παραβολικὸν ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς προδεδήλωται. ἢ προηγῆται τὸ εὐτε, ὡς κὴ αὐτὸ εἴρηται, διαλυθὲν εἰς τὸ ἑὡτε. Ἰστέον γὰρ, ὡς ἡ εὐ δίφθογγος πολλαχῶς ἀλλοιοῦται, κὴ μένουσα φυλάττεται, κὴ μεταμορφοῦται πολυειδῶς, ἢ τῷ ὑ ἐκπίπτουσα, ὡς ἐν τῷ, πεύδω, σφεδαιόν· τεύχω τέχνη. *Baſ. p. 135.* ἢ τὸ ε ἀποβάλουσα, ὡς ἐν τῷ, φεύγω, φυγὴ· ἐρεύγω, ἐρυγὴ· πεύθω, πυθών. ἢ τὸ ε μένουσα τρέπουσα εἰς ο. οἷον πεύδω, πουδή. ἢ τὸ υ εἰς ι. οἷον φεύγω, φευγωδὸς, φασι, κὴ φηδωλὸς, ὁ φεύγων τὸ διδόναι. ἢ ἅμα μεταβάλλουσα τὸ ε εἰς ο, κὴ τὸ υ εἰς ι. οἷον λευγαλέος, λοίγιος, ὑφ' ὧν δηλεῖται τὸ ὀλέθριον. Ἔτι δὲ ἀλλοιοῦται, κὴ διαλυομένη, ἤτα ῥέπουσα τὸ ε εἰς η. οἷον εὔκομος η ὔκομος. Οὕτως ἂν κὴ ἐκ τῆ εὔτε, διαλύσει, κὴ ἐκθλάσει, γίνεται ἅὡτ' ὀμίχλη, κὴ ἅὡτ' ἔθνεα. 4 Ἔθνεα δὲ μελισσῶν, καταχρηστικῶς λέγει. κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τίθεται ἡ λέξις· ἐφ' ὧν κὴ τὸ ἔθος κυριολεκτῆται, 5 ἀφ' ἧ κὴ τὸ ἔθνος παράγεται. Λέγει δὲ κὴ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁμοίως χηνῶν, κὴ γεράνων, κὴ κύκνων ἔθνεα, κὴ μυιῶν ἔθνεα· παραχρώμενος τῇ λέξει κὴ ἐκεῖ, κὴ μὴ θέλων ἀγέλας ἡμῶν. Κἂν γὰρ οἱ νεώτεροι ἀγέλας ἐπὶ ὀρνέων τιθῶσι, ἀλλ' Ὅμηρος τῶν τοιούτων λέξιν τῷ βοῶν πλήθει προστέρμοσε.

1. ὡ τῷ εἶχω) Immo ὥχωμαι, nam εἶχω nuſquam vidi. Verùm hi grammatici ſic faciunt. Etymologus: φηδωλὸς παρὰ τὸ φηδω. pro φείδομαι. Salvin.

2. σφεδαιὸν) Σφεδαιὸν ἀπὸ τ σφοδρὸς, a fundè. Etymologus. & addit: οἱ δ σφεδαιὸν λέγουσι σπεζικῶς παρὰ τὸ σπεῖδον σπεδαιὸς, σῷ σφεδαιὸς. ἰλιὰδ. γ'. Alii σφεδαιὸν interpretantur, feliciter, feſtinanter, a verbo σπεῖδον, feſtinare, &c. Verùm ego ipſam σφοδρὸν, fundam, derivati quoque ceuſeo ab eadem origine ꝟ σπεῖδον, feſtinandi, accelerandi. Idem. τέχνη παρὰ τὸ τέχω τὸ κυοποιῶ γίνεται τὸ χνῦ, κὴ συγκοπῇ τέχνη. Salvinus.

3. φηδωλὸς) φηδωὸς τις ὢν, ξενῷ ꝟ δ' ὡς λ', ut ait Suidas. Polit.

4. Ἔθνεα ἢ μελισσῶν, καταχρηστικῶς λέγει) V. Virg. Georg. l. 4. in principio. Salvin.

Columella de apibus: *Ferè decimo ab interuentione anno, gens univerſa totius alvei inſumitur.* Polit.

5. ἀφ' ἧ κὴ τὸ ἔθνος παράγεται) Etymologus: παρὰ τὸ ἔθω, ἔθος, κὴ ἔθνος, τὸ ἐξ ἴθνος τι διαφέροντος· ἐκάστῳ γὰρ ἔθνει ἴδιον ἔθος ἐστίν. Quare Virgilius, ut *gentem*, apes nominat: ſic & iis *mores* attribuit. Similiter de apibus Plinius: *Rempublicam habent, conſilia privatim, ac duces gregatim; & quod maximè mirum ſit, mores habent.* Polit.

ροδώρα δηλῶται, ὡς τῶ ἄδην δασυσμένω παρὰ τοῖς Ἀθηνοῖς. Εἴθα καὶ σημήνασθαι τινὶ διὰ ἑνὸς δ' γραφομὲν τῶ ἄδην, καὶ τινὶ τῶ ἀ συγκολλῶ. Ἰσέον δὲ, ὅτι, κατὰ τὰς παλαιὰς, πολλαχῶς τὸ ἀδινὸν· ἤγουν τὸ ἀθρόον, ὡς ἐνταῦθα. καὶ [3] τὸ οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ, ἀδινὸν στοναχῆσαι. καὶ τὸ ἁδὺ, ἦδυ· οἷον, συριγμῶν ἀδινάων. [4] καὶ τὸ πυκνὸν, καὶ ἰσχυρόν· οἷον, ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. κατὰ δέ τινας, καὶ τὸ ῥέμα· οἷον, [5] ἀδινῶς ἀνεικάτο, φώνησέν τε.

μγ'. Πέτραν δὲ γλαφυρὸν, τὸ σπήλαιον λέγει, ὡς ἄρπτα, ἵνα νοήσωμεν ἐκ τοιαύτης θέλρας, ἤτοι σπηλαιώδους, ἃς ῥηξάσας ἀδινὰς μελίσσας ἐξέρχεσθαι. ἀπὸ γὰρ μικρᾶς αἰγυιᾶς ἑτέρας πολλὰς ὕστερον οὐκ ἂν ἐξέλθοιεν μέλισσαι, ἵνα ἐξ αὐτῶν ὁ Ποιητὴς πεῖσαι παραβολὴν εἰς τὸ τοσοῦτον στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ πέτρα γλαφυρὴ, καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ Γλάφου πετρῆες, ταυτὸν δηλοῦσι. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ἐπὶ αὐτοφυοῦς πράγματος εἴρησε τὸ γλάφειν, ἐξ οὗ τὸ γλαφυρόν· κυρίως δὲ, ἐπὶ χειροκμήτων τὸ ταὐτὸν τίθεται ῥῆμα, κατ' ὀνομαλοποιΐαν, ὡς καὶ τὸ γράφειν. καὶ [6] δηλοῖ ὁ Ποιητὴς τοῦτο ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὑπὲρ· Εὐνὰς διαγλάψασα. ὅ ἐστι, κοιλάνασα. Οὕτω καὶ τὸ σκάπτειν, ἀπροσφυὲς ὂν τῷ πλοίῳ, ἐποίησεν ὅμως σκάφος αὐτὸ λέγεσθαι. ὅπερ ἐπὶ γῆς μᾶλλον ἁρμόττει, ὡς τὸ, σκάφος [7] ἓξ ἔτι οἰήων. Οἰκειότερον δὲ μᾶλλον ἐπὶ νηὸς τὸ γλαφυρόν.

καθὰ

oſtenditur: quippe quum τὸ ἄδην, *copiosè*, *seu assiatim*, denſo apud Atticos ſpiritu afficiatur. Ubi volo, obſerves, ut ſcribatur τὸ ἄδην cum ſimplici δ, & corripiat τὸ ἀ. Sciendum autem eſt, multifariam, juxta veteres auctores, dici τὸ ἀδινὸν· quatenus videlicet ſignificat *frequens*, *ac confertum*, ut hoc loci. item *miſerabile*, *ſeu miſerabiliter*, *miſerandum in modum*, ut ubi dicit Poëta, ἀδινὰ στοναχῆσαι, *miſerabiliter gemere*. item τὸ ἁδὺ, videlicet ἡδὺ, *jucundum*, *ſuave*, ut, συρίγμων ἀδινάων, *Sirenum jucundarum*. item denſum, ſeu ſolidum, ac validum, ut ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ, *circa ſolidum cor*. immo etiam, juxta nonnullos, *quietè*, *ac placidè*, juxta illud; ἀδινῶς ἀνεικάτο, φώνησέν τε. *tacitè ſuſpiravit*, *ac locutus eſt*.

XLIII. Deinde πέτραν γλαφυρὴν, *petram cavam*, vocat, ut dictum eſt, ſpeluncam, ut ex petrâ hujuſcemodi, videlicet cavernosâ, eas, quas diximus, apes confertas exire intelligamus. Non enim ex parvo alio alvearî multæ adeo prodire apes poſſent, ut ex iis Poëta comparationem cum tanto Achivorum exercitu inſtitueret. Ubi, quod ſcire oportet, τὸ πέτρα γλαφυρὴ, *petra cava*, idem ſignificat, ac quod legitur apud Heſiodum, γράφυ πετρῆεν, *caverna petroſa*. Quamquam autem hoc loci τὸ γλάφειν, *cavare*, ex quo τὸ γλαφυρὸν, *cavum*, in rem convenit, quæ non manu facta ſit, ſed ſit a naturâ; propriè tamen hoc ipſum verbum, per onomatopœjam, iis de rebus uſurpatur, quæ manu elaborentur: ſicuti etiam τὸ γράφειν, *ſcribere*, *vel exarare*. Idque perſpicuè oſtendit Poëta in Odyſſeâ, ubi dicit: Εὐνὰς διαγλάψασα. hoc eſt, κοιλάνασα. *Cubilia quum excavaſſet*. Atque ita τὸ σκάπτειν, *fodere*, etſi alienum ſit a navigio; tamen eſt in cauſâ, cur id ipſum appelletur σκάφος, *ſcapha*. quod quidem magis quadrat in terram, juxta illud: σκάφος οὐκ ἔτι οἰήων. *foſſio nulla ampliùs vitium*. Verùm de navi magis propriè dicitur τὸ γλαφυρὸν, *cavum*. quem-

admo-

1. ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει) apud Ariſtotelem l. 9. de Hiſtoriâ Animalium c. 40.

2. διὰ τ χαμαιρράβδων τῶν ἐκ τ α, τὸ ω) Sic Latini, qui a Doricâ linguâ, qua Campaniæ populi, & Siculi utebantur, a, & o longum acceperunt. φάμα, *fama*. τὼς κυρίως, *Dominos*, & ſimilia, plurimum gravitatis orationi adſciverunt. & Hiſpani ſimiliter, qui vulgari eorum linguâ, Latinorum more, nominibus in os, & as exeuntibus paſſim utuntur, in ſermone magnifici, decori, ac graves. *Salvianus*.

3. τὸ οἰκτρὸν) Heſychius: Ἀδινόν. οἰκτρόν, γοερόν. Suidas: Ἀδινὸς, οἰκτρὸς. τὸ Ἀδινὸν τὸ οἰκτρὸν, ἢ γοερόν. Polit.

4. τὸ τὸ πυκνὸν, τὸ ἰσχνὸν) pro ἰσχνὸν lege mecum ἰσχυρὸν. Ut enim ad Homericum verſum 481. lib. ψ' Iliad.

Ἀλλ' ἴβαλ', ὡὸ' ἄρα τε φρένες ὀρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.

notat Euſtathius ipſe, ἀδινὸν λέγει διὰ τ ἢ πολύχνων πυκνότητα. πυκνὸν γάρ, τὸ ἰσχυρόν καρδίας. Polit.

Immo Cor a doctis medicis muſculus indigitatur. *Salvin.*

5. ἀδινῶς) quod Homericus Scholiaſta exponit οἰκτρῶς, τὸ ἀλεεινῶς, τὸ οἰκτρῶς. Polit.

6. δηλοῖ ὁ Ποιητὴς τοῦτο ἐν Ὀδυσσείᾳ) lib. δ'. v. 438.

Εὐνὰς δ' ἐν μεγάροισι διαγλάψασ' ἐλίφοιτ.

Diſſyllabus: διαγλάψασα, διακοιλάνασα. Politus.

7. ἓξ ἔτι) Apud Heſiodum, cujus hoc hemiſtichium, legitur conjunctè, ἑπτὰ. Polit.

ire ϑλάδὸν, *turmatim*: sed ipsa hæc omnino vox luculentâ maximè est significatione. Nam si apum examen videas, cum in floribus insederit, illud racemo simile esse dixeris, quasi ex flavis eæ acinis constent. Sibi enim mutuo adhærent, ut acini: nec non conjunctæ inter se volant, non solùm quia præeuntem regem, tamquam volatus ducem, sequuntur; verùm etiam quia a vorantibus avibus ipsæ sibi metuunt. Sese enim, veluti factâ testudine, contegunt, & constipant, perinde atque ovium greges. Jam verò etiam propè inter se volant, quòd ægrè frigus ferunt. Sunt enim frigidioris naturæ, ac propterea inde sibi aliquid caloris procurant. Quum autem Homerus de apibus dixerit, volare eas βοτρυδὸν, *in modum racemi*; sciendum, nescio quem ex veteribus auctoribus, permutatâ formâ, dixisse σμῆνος βοτρύων, *examen racemorum*. qui etiam adnotavit, oppositâ se ratione loqui, ac locutus est Poëta, cum de apibus usurpavit τὸ βοτρυδὸν, *in modum racemi*. perinde ut siquis viros diceret pugnare, tamquam feras; & alter quisquam versâ vice, feras, virorum more, præliari affirmaret. Atque ita etiam facit Pindarus. Cum enim in carminibus suis Homerus invitet, atque excitet musam ad canendum; sese ipse impulsum a musâ ait, videlicet permotum, atque inductum: Rursus, quum Homerus *nubem peditum* dixerit; Pindarus ex adverso *exercitum* vocat *nubium*, ut hoc etiam modo Homericum dictum inverteret, quemadmodum posteriùs notabitur.

XLV. Ad hæc, τὸ ἐπὶ ἄνθεσιν ἐαρινοῖς, *super floribus vernis*, videlicet ἐπὶ ἀνθη ἐαρινὰ, *super flores ver-*

ταγ ἰὰς Ἕλληνας· πάνυ δὲ ἡ λέξις ἔχει ἐμφατικώτατα. Εἴποις γὰρ ἄν, ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεζῆται ἄνθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν. Ἐξάπτονται γὰρ ἀλλήλων, ὡς ῥάγες· καὶ πετόμεναι δὲ, ἐγγὺς ἀλλήλων εἰσὶν, ἢ μόνον, ὅτι ὑπὸ βασιλῆ στέγης προάρχοντι τῆς πτήσεως· ἀλλὰ καὶ διὰ δηλίαν τινὰ ἀπὸ τῶν μελισσοφάγων ὀρνίθων. [3] Συναθροίζονται γὰρ, ὥσπερ τῇ φυσικῇ, καθὰ καὶ τὰ τῶν προβάτων ποίμνια. Ἡ δὲ καὶ διὰ τὸ δύσριγον (ψυχραὶ γάρ εἰσιν) ἐγγὺς ἀλλήλων πέτονται, θερμότητα ἑαυτῶν ἐντεῦθέν τινα μηχανώμεναι. Ἰστέον δὲ, ὅτι, Ὁμήρου φάντος, βοτρυδὸν τὰς μελίσσας πέτεσθαι, ἐναλλάξας τὸ σχῆμα [4] παλαιός τις, σμῆνος ἔφη βοτρύων, καὶ ἐστασιάσατο, ἀλιτρόφως φασὶν τῷ Ποιητῇ, φάντι τὸ βοτρυδὸν ἐπὶ μελισσῶν. ὡς καὶ ἐάν, λύκος φάντος τοὺς ἄνδρας, ὡς θῆρας, μάχεσθαι, ἕτερος ἀναγράψας φάσκῃ, τοὺς θῆρας ἀνδρῶν δίκην [5] μαχεσθῆναι. Ποιεῖ δὲ τοιαῦτα καὶ Πίνδαρος. Ὁμήρου μὲν ἐν ταῖς αὐτοῦ ποιήσεσι τὴν μῶσαν αἰδὴν διεγηράκασι, αὐτός φησιν, ὅτι αὐτός με ἡ μῶσα, ἧκεν ἀείσασα. Πάλιν, Ὁμήρου νέφος φάσκοντος πεζῶν, [6] ὁ Πίνδαρος στρατὸν φησὶ πεφεληγενῆ, ἀντιστρέψας καὶ οὗτο τὸ Ὁμηρικὸν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται.

μέ. Τὸ δὲ, [7] ἐπὶ ἄνθεσιν ἐαρινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἄνθη ἐαρινὰ, ὅμοιον ἦν, [7] Ἦλθεν ἐπὶ Κρή-

τεσ-

1. κοίλας νέας) Hinc Cœlesyria, *cava Syria*, idest, *maritima*. Cœlum, quasi κοιλὸν, *cavum*. κοιλία, *venter*. unde cœliaci, qui ventris morbo afficiuntur. *Salvianus*.

2. κατὰ τὸ ἦαρ, ὅπερ κατὰ τὸ ἔαρ) ἦαρ. *primo vere*. unde Itali dixerunt ver, *la primavera*, Galli, *le printemps*. κατὰ τὸ ἦαρ, supple, ἔτος, *annum*. ideſt, *ver*. *hunc formosissimus annus*. Salvin.

3. Συναθροίζονται γὰρ, ὥσπερ τῇ φυσικῇ) Virg. l. 4. Georg. de apibus:

Erumpunt portis: concurritur æthere in alto.
Fit sonitus: magnum mixta glomerantur in orbem. Salvin.

4. παλαιός τις) l. παλαιός τις. ut rectè Frobenius. *Polit.*

5. Μαχεσθῆναι) novè, ut videtur, hoc dixit Eustathius, forte a vulgari linguâ pro μαχέσασθαι. Salvin.

6. ὁ Πίνδαρος στρατὸν φησὶ πεφιλῶν) Pindarus: Ἐμβρίμᾳ πεφίλας στρατὸς ἀμαλιχᾷ. Polit.

7. ἐπὶ ἀνθέσιν ἐαρινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἄνθη) Utrumque loquendi genus distinctum a Moscho in Amore Fugitivo:

Καὶ πανίης, ἴστιν ἔριδος, ἰρίσσατο ἄκτας ἐπ' ἄκρας,
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας· ἐπὶ σκόπελόν τε καὶ ἄκτας. Politus.

2. Ἦλθε ἐπὶ Κρήσσιον) Homerus: Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήσσιον. Polit.

ταῖς δὲ ὡς πλάτος, ὡς προείπομεν πρώτη μὲν αὐτῷ βραχυλάτη παραβολή, ᾗ ἀκατόδολος, ἐν ᾗ ἡ ραψῳδία ἐστὶ τὸ, νὺξ ὀμίχλη· πλατεῖα δὲ πρώτη αὕτη ἐντεῦθεν ἐκ τῶν μελισσῶν ληφθεῖσα, ζώου συγγενοῦς ἢ Γαίσαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διά τε τὸ μόχθον τὸν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, καὶ διὰ πλὴν τὸ ἔργον γλυκύτητα, καὶ τὸ τὸ κηρίον εὐσύνθετον. ὧν πάντων μετέχει καὶ ἡ Ποίησις, πόνον τε προϊοῦσα (οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν πόνου χωρὶς) ἔχεται δὲ καὶ γλυκύτητος οὐκ ὀλίγης, ἐναγλαϊζομένη δὲ καὶ τῇ τοῦ μέτρου εὐσυνθεσίᾳ. Ἐν ἅπασι δὲ τὸ ἔσιχον, ἐσιχόωντο φησὶν Ὅμηρος, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ σιχῶ. Ὡς γὰρ σίβω, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔσιβον, καὶ μέλλων δεύτερος σιβῶ, ἀφ' οὗ, ἐξ ἀναδρομῆς τῆς εἰς θέμα, ἐνεστὼς ὁ σιβῶ· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ σίχω ἔσιχον σιχῶ, θεματικὸς ἐνεστὼς, συζυγίας δευτέρας τῶν παθητικῶν, σιχῶ, ἐξ οὗ ὁ τὸ, ἐσιχόωντο. Τὸ μέντοι σιβῶ σιβήσω, οὗ φαίνεται, οἵας συζυγίας ἐστίν.

μς'. Ὅτι τὸ, Ἠϊόνας προπάροιθε βαθείης ἐσιχόωντο, ἀγχιβαθῆ ὕδατα δηλοῖ τὴν τοῦ ναυσάθμου αἰγιαλόν. Ὅτι δὲ ἡ Ἠών δισυλλάβως, καὶ τόπος ἐστὶ Σρυμόνιος, καὶ Ἠϊὼν ἰρισυλλάβως, πόλις ἐν Χερρονήσῳ παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἄλλη πρὸς

quam arctè, atque anguste, alius fusè, ac copiosè, quemadmodum supra dictum est; volo, observes, primam ei brevissimam, liberamque a redditione comparationem, esse illam in libro ἀ, *seu nebula;* primam verò fusiorem hanc esse, sumptam hoc loci ex apibus, animante, ut ajunt veteres, quæ cognationem habeat cum carmine, seu cum Poësi, tum propter opificii laborem, tum propter operis ipsius suavitatem, ac dulcedinem, tum propter fingendorum aptè favorum concinnitatem. Quæ omnia communia sunt cum Poësi, utpote quæ tum labore procedit (nulla enim res præclara sine labore) tum dulcedinem habet non exiguam, tum verò etiam concinnâ metri compositione effulget, ac decoratur. Interea verò τὸ ἔσιχον, *ordine ibant, seu procedebant*, Homerus dicit ἐσιχόωντο, tamquam a Præsenti σιχῶ, *ordine eo, vel procedo*. Sicuti enim verbum est σίβω, *calco*, cujus Aoristus secundus ἔσιβον, *calcavi*, & futurum secundum σιβῶ, *calcabo*, a quo, si recursum, atque adscensum ad thema facimus, fit Præsens σιβῶ, *calco;* sic etiam a verbo σίχω; ἔσιχον, σιχῶ, *eo, ivi, ibo*, est Præsens Primitivum secundæ Conjugationis Circumflexorum σιχῶ, *eo, procedo*, ex quo τὸ, ἐσιχόωντο, *ibant*. Quamquam τὸ σιβῶ, σιβήσω, *calco, calcabo*, non constet, cujus sit conjugationis.

XLVI. Quod dicit, Ἠϊόνας προπάροιθε βαθείης ἐσιχόωντο. *Litus ante altum ibant;* profundum significat, seu altitudinem littoris, ubi naves stationem agebant. Ceterùm, ut ex veteribus constat, Ἠών, *Eon*, geminâ syllabâ, locus est ad Strymonem fluvium, & Ἠϊὼν, *Ejon*, tribus syllabis, urbs in Chersonesò apud Thucydidem, item-

1. ἡ Ἴλη, ἡ συμαίνουσα τὴν τάξιν) Vetus ordo Militaris: Ἴλη ἐστὶν ἐξ ἱππικοῦ πεζάρων. Polit.

2. ὡς ἀπὸ τοῦ ἁλῶ τὸ συγείρω) Hinc Suidas: Ἴλη, σύγκλισις, συγκροτή. i. e. *globus*. Polit.

Hinc est, quòd prima in ἴλη, & ἰλαδὸν producitur. & ἴλη, *globus militum*, ab ἁλῶ *convolvo, glomero*. Virg. de apibus lib. 4. *glomerantur in urbem*. Salvinus.

3. τὸ πέδιλον) Etymologus. πέδιλα, τὰ ὑποδήματα, παρὰ τὸ πεπελῶσθαι αὐτὰ πρὸς τοὺς πόδας. *calcei, propterea quòd pedibus circumvolvantur*. Hinc secunda in πέδιλα producitur. *Salvin.*

4. ὁ τοῦ ἰ) Scribuntur cum ι. sed ι longo, quod vim habet diphthongi ει. *Salvin.*

5. ζῶον συγγενὲς τῇ Ποιήσει) Horat. *ego apis Matinæ More modoque Grata carpentis thyma per laborem Plurimum, circa nemus, uvidique Tiburis ripas, operosa parvus Carmina fingo*. Salvin.

6. τὸ, ἐσιχόωντο) Et per epenthesin τοῦ ὁ, ἐσιχόωντο. ut alibi itidem Homerus de Poetâ. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς, ἀνεγόωντο. Salvin.

7. Ἠὼν δισυλλάβως, καὶ πόλις ἐν Σρυμονίῳ) Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Σρυμόνι memorat Herodotus, Thucydides, Polyænus, Pausanias. ut proinde his auctoribus, sicuti & Theopompo apud Harpocrationem, urbs hæc Strymonica sit Ἠών, τρισυλλάβως. Vetus Athenienſium Epigramma: Ἠιονῆς ἐν' Ἠϊόνι Σρυμονίῃ ἀμφὶ ῥοαῖς. Eadem tamen Lycophroni, metri causâ, dicta est δισυλλάβως Ἠὼν Σρυμονίη Βισαλτία. Sic δισυλλάβως Suidæ, & Etymologo Ἠών, sive, ut legunt apud Suidam, Ἤων, Μακεδόνων ἀποικία, quæ tamen Harpocrationi Ἠϊών, ut & Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Ὀρθάγει, Μακεδόνων ἀποικίαν, vocat Thucydides. *Polites.*

7. πόλις ἐν Χερρονήσῳ παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Παγγαίῳ) Sequitur bonâ fide Eutiathius Stephanum in eo, quod scribit, legi apud Thucydidem sitam Eionem in Chersonesò: aliamque esse urbem hujus nominis πρὸς τῷ Παγγαίῳ. Sed desciscit a Stephano in Gentilibus Nominibus,, eo quòd utriusque urbis cives appellatos velit Ἠϊονῖς, & Ἠϊονίτας. quum tamen Stephanus inter Eionem Chersonesiam, & Eionem πρὸς τῷ Παγγαίῳ, statuat hanc differentiam, ut alterius τὸ ἐθνικὸν sit, Ἠϊονῖς· alterius verò, Ἠϊονίτης. Polites.

Sed nihil Stephanus de ἠών dissyllabo. *Salvinus.*

quum & interdum divinationem, atque omen significet, ut multis clarè in locis apparet.

XLVII. Rumorem, ac tumultum concionis illius breviter exponit, his verbis: *Illi verò cogebantur; tumultuſque plena erat concio, & ſubter gemebat terra, populis ſedentibus, turbaque ingens erat.* Eſt autem τετρήχει, per onomatopœjam idem, atque τὸ τετάραλο, *turbata erat, plenaque turbis, ac tumultu*, vel τετράχυντο, *exaſperata erat*, a τεταράχθη, *turbaverat*, per ſyncopen, mutationemque τῦ ά in ή. Sic τὸ στοναχίζεσθαι, *gemere, ingemiſcere*, ipſum quoque per onomatopœjam fictum eſt, & certam quandam vocem, ſeu clamorem ſignificat, quemadmodum etiam τὸ στένειν, *gemere, ſtridere, reſonare*, dictum de mari apud Sophoclem. Non enim de lamentatione ſolùm, ac luctu, vox hæc uſurpatur; verùm etiam generatim de ſtrepitu, ac tumultu. Ad hæc, ὁμαδῶ idem eſt, atque ἡ ὁμῦ αὐδὴ, *vox, ſeu clamor ſimul editus*, ideſt, ſtrepitus, ac tumultus communis. quod item dicitur ὁμαλαλητὸς, *clamor militaris*, quaſi ὁμολαλητὸς. *vociferatio ſimul edita*. Vide porrò, quàm aptè & appoſitè ad hortationem hanc famæ, inſerta juxta ſeſe per acceleration ſint commata illa, ſeu inciſa, lenocinii plena, & dulcedinem afferentia orationi: *Illi verò cogebantur.* & reliqua uſque ad illud: *turbaque ingens, ſeu ſtrepitus, erat.* Ceterùm τῦ στοναχίζειν, *ingemiſcebat*, cujus ſæpe prima profertur etiam per parvum ὁ, duplex eſt derivatio ex στένω, *gemo*. Ex eo enim eſt στενάχω, poſtea στοναχίζω.

XLVIII. Præcones novem clamantes, ſilentium Græcis indicebant. Id autem pariter valet ad augendum, atque amplificandum tumultum concionis, ſi tot præcones vix iis perſuadere potuerunt, ut a vociferatione deſiſterent, regibuſque aures darent. Quin etiam volo, nunc obſerves, quod & poſtea multis manifeſtè in locis videbitur, quàm addictus ſit, ac deditus Poëta numero novenario, tum aliis de cauſsis, quas vete-

1. ὀυτιδὴ, ὃ ἐστι, μάχη, δεδρὼ) Homerus: μάχη, ἠυτὲ πῦ δεδρὼ. Polit.

2. ἢ ὅπερ ἦ δαὼν τὸ μανθάνων) Δαὼν, *diſco*. unde δαίμων Ariſtoteli, quaſi ἐπαΐμων. hoc eſt, *ſciens, doctus*. Salvin.

3. Θεῖα λέξις παρὰ Ποιηταῖς ἡ ὄσσα) Suidas: Ὄσσα, θεῖα φήμη. Etymologus: Θεῖα φήμη, ἡ καλὴ ὠή. Politus.

Omen eſt quaſi *audimen*, ut καλὴ ὠὴ ei reſpondens, quaſi καλὴ ἀκοὴ. a voce, quæ ad augurium transfertur. ὄσσα idem, ac ὁμῦ. Salvin.

ποιηθέντ. Ποιηταῖς δὲ μόνοις ἡ λέξις αὕτη φιλῆται. Ὡς δὲ ἡ θεία λέξις παρὰ Ποιηταῖς ἡ ὄσσα, δηλῶσά ποτε καὶ μαντικὴν, πολλαχοῦ φαίνεται.

μζ'. Ὅτι ἐκφράζων ἐν ὀλίγῳ τὸν τῆς ἀγορᾶς θρῦν, φησὶν· οἱ δ' ἀγέροντο· Τετρήχει δ' ἀγορὴ· ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα Λαῶν ἰζόντων· ὅμαδῶ δ' ἦν. Ἔστι δὲ τετρήχει μὲν, κατὰ ὀνοματοποίαν, τὸ τετάραχτο, ἢ τετράχυντο, ὡσὼ τῦ τεταράχθη, συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τῦ ά εἰς ή. Τὸ δὲ στοναχίζεσθαι, ὠνοματοπεποίηται καὶ αὐτὸ, καὶ δηλοῖ ποιὰν βοὴν τινα, καθὰ καὶ τὸ στένειν, ἐπὶ θαλάσσης παρὰ Σοφοκλεῖ λεγόμενον. Οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ θρήνῳ ἡ λέξις ἴδηται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀτυλίδι θορύβῳ. Ὁμαδος δὲ ἡ ὁμῦ αὐδὴ, ὁ κοινὸς θόρυβος. ὅπερ καὶ ἀλαλητὸς λέγεται, οἱονεὶ ὁμολαλητός. Ὅρα δὲ, ὡς ἀναλόγως τῇ ὀτρυντικῇ τῦ ὄσσης, καλεσπευσμένα παρεισέπεσε κομματικὰ, ποιητικὰ γλυκύτητα, τὸ, οἱ δ' ἀγέροντο, καὶ ἑξῆς ἕως τῦ, ὅμαδος δ' ἦν. Τῦ δὲ στοναχίζετο, ἢ πολλάκις ἡ ἀρχῦσα καὶ διὰ τῦ ὁ μικρῦ προφέρεται, διπλῆ ἡ παραλῳγὴ ἐκ τῦ στένω. Στενάχω γὰρ ἐξ αὐτῦ, ἧτα στοναχίζω.

μή. Ὅτι ἐννέα κήρυκες βοῶντες, τὰς Ἕλληνας κατεσίγαζον. Αὔξησις δέ ἐστι καὶ τῦτο τῦ θορύβῳ τῆς ἀγορᾶς, ἡ τοσῦτοι κήρυκες μόλις ἔπαυον αὐτὰς χέαλε μὲν ἡ βοὴ, ἀκῦσαι δὲ τῶν βασιλέων. Σημείωσαι δὲ καὶ τῦν, ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχῦ φανήσεται, προσαθῶς ἔχει ὁ Ποιητὴς τῷ ἐννέα ἀριθμῷ διά τε ἄλλας αἰτίας, ἃς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οἷον καὶ ὅτι τετράγωνός

4. καθὰ καὶ τὸ στένειν, ὅτι θαλάσσης) Sic apud Sophoclem in Antigone: Στένει βρέμουσι δ' αὐτιπλῆγες ἀκταί. Politus.

Sic Virg. *Antemnaque gemunt*. Salvin.

5. Ὁμαδῶ ἦ ἡ ὁμῦ αὐδὴ) οἱονεὶ ὁμοιδής τις ὤν, ut ait Etymologus: παρὰ τὸ πολλὸς ὁμῦ αὐδῶν. Polit.

6. τετράγωνός ἐστι) Sunt enim quadrati numeri, εἰ ἀπὸ ἰσ ἀριθμὸ τις ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθείη, ut definit Diophantus l. 1. Arithmeticorum. *Polit.*

νός

περ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς μεμιμήσεται· καὶ τὸ Θοώτην· ἤδη δὲ καὶ τὸ Κάλχαντα, μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν τεκμηριούμενος, ἐξ ὧν εὑρήκαμεν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ Ποσειδῶν τῷ Κάλχαντι ἐξομοιούμενος, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐμβοώμενος, καὶ κελεύων μάχεσθαι.

Σπεῦδε δ' ἵζετο λαός, ἐπὶ νῆάς τε καθίζον
Πεπτεώτων κλαγγῆς. ὦκα δέ κεν Ἀγαμέμνων
Ἔξω, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τύχων.
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίδῃ ὀνοτῇ.
Αὐτὰρ ὅγ' αὖτε Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ.
Ἑρμείας δέ ἄνακτι δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ.
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν.
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων, ἔπειτα στρεπτὸν ἀπηύρα Θυέστῃ.
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
Πολλῆσι νήσοισι, καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
Τῷ ὅγ' ἐρειδόμενος, ἔπεα στερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ὄτη ἐνίδετο βαρέϊ,
Σχέτλιος, ὃς πρίν μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαι τυτθύχειαν, ἀπονέεσθαι.
Νῦν δέ κακὸν ἄφαρ βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἀργείοις ἰκέσθαι, ἵνα πάλιν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Ὅς δὴ πολλάων πτολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. τὸ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἔσται καὶ ἐπιφραδέεσσι πυθέσθαι,
Μόθῳ ὧδε τοιῷδε τετρῦσθαι τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἀρτέμονα πόλεμον πολεμίζειν, ὠδέ μαχέσθαι
Ἀνδράσι παυροτέροισι. τέλος δ' ὅπω τις ὀίσεται.

μϑ'. Ὅτι τὸ, σπεῦδε ἵζετο λαός, σωσαμένου κλαγγῆς, [2] ἀντὶ τοῦ, μόλις ἐκαθέζετο, καὶ δυσχερῶς. Διὸ καὶ ὁ Ἕκτωρ, νυκτὸς ὢν κατὰ τῶν Ἑλλήνων βουλευόμενος, φησί· [3] μὴ ἀσπουδὶ φύγωσιν. ἀντὶ τοῦ, μὴ δίχα σπουδῆς, καὶ εὐχερῶς, καὶ ἄνευ βίας. Ὅταν μέντοι ἐρῇ τις ἀπὸ σπουδῆς τι λέξειν, ἤτοι ἡ λέξις, ἢ ὁλοψύχως, καὶ ἐνδιαθέτως, καὶ ἐναγωνίως δηλοῖ. Ἰστέον δὲ, ὡς οἱ Τεχνικοὶ ἅ, σπουδῇ, φασὶν τὸ ῥηθὲν Ὁμηρικόν, ἐπιῤῥῆμα λογίζονται), ὁμοίως τῷ, κομιδῇ, ἀντὶ τοῦ λίαν, καὶ σὺν

1. ἀνέρα τινὰς ἀπολιπεῖν τοῦ Ἄρεος πολεμίζειν) Agamemnonem, Diomedem, Ajaces duos, Idomeneum, Meriones, Eurypylum, Thoantem, Ulyſſem. οἵδ' ἀνέρα πάντες ἄριστοι, ut habet Poëta Il. δ. v. 161. Pelus.

2. ἀντὶ τοῦ μόλις) Suidas: Σπεῦδε, παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ μόλις. Pol.

3. μὴ ἀσπουδὶ φύγωσιν) Homerus:
Μή πως καὶ διὰ νύκτα κατηρεμέουσιν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντ' ἰσωσάμενοι ἐν ἔριδι νόον ἠδὲ μάχεσθαι·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε τῶν ἐνεβάλλετο ἔπεσθαι.
Scholiaſta: ἀσπουδί γε, ἀνὰ πρασπουδίαν, χωρὶς πόνου. Heſychius: Ἀσπουδί, χωρὶς σπουδῆς, ἢ μετασπουδῆς, τοῦ ἀνὰ πόνου, καὶ μάχης. Politus.

Nec tandem reſedit populus, tranſactumque ſedet
Ceſſantes a clamore. At rex Agamemnon
Surrexit, ſceptrum tenens, quod Vulcanus affabrè elaboraverat.
Vulcanus quidem dederat Jovi Saturnio regi.
Sed Jupiter dederat internuncio Mercurio.
Mercurius autem rex dederat Pelopi agitatori equorum;
Sed rurſus Pelops dederat Atreo paſtori populorum.
Atreus autem moriens, reliquerat divitiſ pecorum Thyeſtæ.
Sed rurſus Thyeſtes Agamemnoni reliquerat geſtandum,
Multis ac inſulis, & Peloponneſo toti imperanti.
Hoc ille innixus, verba volucria dixit:
O amici heroës Danai, famuli Martis,
Jupiter Saturnius noctu me devinxit perquam graviſ,
Danai, qui antea quidem mihi promiſerat, & annuerat,
Ilio exciſo bene munito, me rediturum.
Nunc verò malam fraudem ſtruit, & me jubet
Inglorium Argos redire, amiſſâ magnâ parte exercitus.
Ita ſcilicet Jovi præpotenti placitum eſt,
Qui jam multarum urbium demolitus eſt arces,
Et adhuc demolietur. Hujus enim potentia eſt maxima.
Turpe enim hoc eſt vel poſteris audiu,
Sic fruſtra tales tantaſque copias Achivorum
Imperfectum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus. Exitus autem nullus dum apparet.

XLIX. Τὸ, Σπεῦδε ἵζετο λαός, σωσαμένου κλαγγῆς, perinde eſt, ac ſi diceret: μόλις ἐκαθέζετο, καὶ δυσχερῶς. *Vix tandem, atque ægrè, ſedit populus, ceſſavitque a clamore.* Quare etiam Hector, quum de nocte conſilium adverſus Græcos iniret, ſic ait: μὴ ἀσπουδὶ φύγωσιν. videlicet, μὴ δίχα σπουδῆς, καὶ εὐχερῶς, καὶ ἄνευ βίας. *ne ſine labore fugiant, facilèque, & ſine vi, ac conatu.* Quando tamen quis ſeſe affirmat aliquid dicere ἀπὸ σπουδῆς, tunc vox hæc ſignificat, *toto animo, ex animi ſententiâ, & enixè.* Sciendum autem eſt, τὸ σπουδῇ, videlicet quod dictum eſt ab Homero, haberi a Grammaticis loco adverbii, ſimiliter atque τὸ κομιδῇ. videlicet *valde*, cum

junctione δέ, *verò*, *autem*; vide, ut in unoquoque verſu, varietatis gratiâ, hujuſcemodi alternè conjunctiones Poëta collocet, ad unam eamdemque dicendi formam declinandam. Sic enim ait: Αὐτὰρ Ζεὺς ἔδωκεν. Ἑρμείας δὲ ἔδωκεν. Αὐτὰρ Πέλοψ ἔδωκεν. Ἀτρεὺς δὲ ἔλειπεν. Αὐτὰρ Θυέστης ἔλειπεν. *Sed Juppiter dedit. Mercurius verò dedit. Sed Pelops dedit. Atreus verò reliquit. Sed Thyeſtes reliquit.* Ac vide, ut per figuram epimones, quater uſurpet τὸ ἔδωκε, *dedit*, & ſemel atque iterum τὸ ἔλειπε, *reliquit*. Atque ita facit Poëta, eo quòd vocabula magis his appoſita, atque accommodata non habeat, quibus utatur. Ac rurſus vide, ut τὸ, Ἀτρεὺς ἔλειπεν, *Atreus reliquit*, ſcripſerit cum τῷ ι, quum id temporis ſit Aoriſti ſecundi: at verò τὸ, Θυέστης Ἀγαμέμνονι λεῖπε, *Thyeſtes Agamemnoni relinquebat*, cum diphthongo, eo quòd tempus pro tempore acceperit, videlicet Imperfectum pro Aoriſto. Sicuti etiam ferè fit in τῷ ἴδον, *vidi*, *vel videbam*. Namque τὸ ἴδον, cum reliquis hujuſcemodi verbi perſonis, quod ſumitur pro εἶδα μεν, *ſpectavi*, *inſpexi*, ſcribitur plerumque apud Poëtam cum τῷ ι, more Aoriſti ſecundi, ex quo pariter Infinitivum τὸ ἰδεῖν, *videre*, *inſpicere*, & participium ἰδὼν, *videns*, *intuitus*. Quamquam etiam aliquando ſcribatur per diphthongum. quod eſt verbum temporis Imperfecti, quod, licet ſignificet *videbam*; tamen ſumitur pro Aoriſto, εἶδα μεν, *vidi*.

LI. Ceterùm, quod ad figuram attinet loci hujus, de quo diximus; vocant eam veteres Gradationem, & gradatum genus loquendi: alii verò epœcodomeſin, ſeu inædificationem. Fit autem

ἢ τῷ [2] ἀτὰρ συνδέσμῳ χρήσαλλ, ἢ τῷ δὲ, ἐν ἑκάστῳ σχίζω εἶπα παρ' ἕπα, χάριν ποικιλίας, τὰς τοιαύτας συνδέσμους ὁ Ποιητὴς τίθησιν, ἐκκλίνων τὸ μονοειδές. Φησὶ γάρ· Αὐτὰρ Ζεὺς ἔδωκεν. Ἑρμείας δὲ ἔδωκεν. Αὐτὰρ Πέλοψ ἔδωκεν. Ἀτρεὺς δὲ ἔλειπεν. Αὐτὰρ Θυέστης ἔλειπε. Καὶ ὅρα χὴ, ὅπως κατὰ σχῆμα ἐπιμοιᾶς, τετράκις μὲν ἦπε τὸ, ἔδωκε· δὶς δὲ τὸ, ἔλειπεν. Ἐποίησε δὲ ὁ Ποιητὴς ταῦτα, οἷα μὴ ἔχων λέξεις καιριωτέρας τούτων ἀφεῖναι. Ὅρα δὲ χὴ, ὅτι τὸ μὲν, Ἀτρεὺς ἔλιπε, διὰ τῦ ι γέγραφεν. ἔστι γὰρ χρόνε ἀορίστε δευτέρε. Τὸ δὲ, Θυέστης Ἀγαμέμνονι λεῖπε, διὰ διφθόγγε, χρόνον ἀντὶ χρόνε λαβών, ἤγουν ἀλλὶ ἀορίστε, παραλλήλως. ὁποῖόν τι χὴ ἐστὶ τῦ εἶδον γίνεται. Τὸ γὰρ εἶδον, χὴ ἡ λοιπὴ κλίσις τῦ τοιούτε ῥήματος, ὥσπερ ἀντὶ τῦ ἐθεασάμην λαμβάνεται, τὰ μὲν πλεῖω παρὰ τῷ Ποιητῇ τοῦ διὰ τῦ ι ἔχει γραφοῦ, τῷ λόγῳ τῦ δευτέρε ἀορίστε, ἐξ ἧ χὴ τὸ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον, χὴ ἡ ἰδὼν μετοχή. ἔστι δὲ ὅτε χὴ διὰ διφθόγγε γράφεται. ὅπερ ἐστὶ ῥῆμα χρόνε παρατατικῦ, δηλοῦντος μὲν τὸ ἐθέλεσθαι, λαμβανομένε δὲ ἀντὶ τῦ ἀορίστε τῦ, ἐθεασάμην.

νά. Τὸ δὲ σχῆμα τῦ ῥηθέντος χωρὶς, κλίμακα, χὴ κλιμακωτὸν λέξιν οἱ παλαιοί, ἕτεροι δὲ, ἐποικοδόμησιν. [3] Γίνεται δὲ σχῆμα κλιμα-

1. αλεγχὲ) Hiadis *d.* de ſagittâ dicitur. Ἔκλαγξε δ' ὀϊστὸς ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Virg.

Inſequitur clamorque virûm, clangorque tubarum. Salvinus.

2. ἀτὰρ) quod Homero hic αὐτὰρ. Polit.

Ἀυτὰρ eſt loco τ μοὶ, cui reſpondet particula δέ. eſt, ut ita dicam, Poëticum μοὶ. Salvin.

3. Γίνεται ὁ σχῆμα κλιμακωτὸν, ὅταν) Similiter etiam Auctor ad Herennium lib. 4. n. 25. *Gradatio eſt, in qua non ante ad conſequens verbum deſcenditur, quàm ad ſuperius conſenſum eſt, hoc modo: Nam qua reliqua ſpes manet libertatis, ſi illis, & quod libet, liret; &, quod licet, poſſunt; &, quod poſſunt, audent; &, quod audent, faciunt; & quæ faciunt, vobis moleſtum non eſt?* Et Fabius lib. 9. c. 3. *Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem, & magis aſſectatam, ideoque eſſe rarior debet. Eſt autem ipſa quoque adjectionis. reperit enim, qua dicta ſunt; &, priſquam ad aliud deſcendat, in prioribus reſilit. Ejus exemplum, ex Græco notiſſimo tranſferatur. Non hæc dixi quidem, ſed nec ſcripſi. Nec ſcripſi quidem, ſed nec obii legationem. Nec obii quidem, ſed nec perſuaſi Thebanis. Sunt tamen erudita & Latina: Africano virtutem induſtria, virtuti gloriam, gloriæ æmulos comparavit.* Quod ex Græco notiſſimo exemplum Fabius tranſtulerit, deſumptum eſſe conſtat ex Demoſthene. Alterum autem exemplum Latinum, adducitur quoque ab Auctore ad Herennium. *Polit.*

Eust. p. 138. Ὁρᾷ δὲ καὶ, ὅτι, δίχα τῆ Ἡφαίστῳ, τὰ λοιπὰ πρόσωπα ἐνταῦθα μετὰ ἐπιθέτων ἐξάγει, τὸν

Rom. p. 182. Δία μὲν ἡσῶν Κρονίωνα, καὶ ἄνακτα· τὸν Ἑρμῆν δὲ διάκτορον Ἀργειφόντην· ἔτι δὲ καὶ ἄνακτα. Θέα δὲ λέξις τὸ ἄναξ, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. Διὸ καὶ ἐπὶ Ἑρμοῦ μόνου, καὶ Διὸς, αὐτῷ ἐνταῦθα τέθεικε. Τὸν δὲ Πέλοπα, πλήξιππον πρυσέφην· τὸν δὲ Ἀτρέα, ποιμένα λαῶν, σεμνῶς ὀνομάσας αὐτόν. ἴσχα γὰρ κράτος ἦν τῆ πατρὸς τὰς ἡς βασιλείαν. τὸν δὲ Θυέστην, πολύαρνα, οἱονεὶ λέοντα, ὅτι Ἀτρεὺς μὲν λαῶν ἦγε ποίμνια· ὁ δὲ Θυέστης, ἀρνῶν, καὶ τοιούτων ζώων. Τὸν Ἀγαμέμνονα δὲ προσέθηκε μὲν ἐπιθέτῳ χωρίς· περιφραστικῶς δὲ ἄνακτα καὶ αὐτὸν ἡσῶν βέλεται, λέγων, αὐτὸν Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.

ιβ'. Ἔστι δὲ, διάκτορος μὲν, [4] ἢ ὁ διάτορος, ὁ ἐστι, σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις, [5] (τορὸν γὰρ τὸ ἱκανὸν, καὶ σαφὲς) ἢ ὁ αὐτὸ ἦν τὸ ἄγγελος, ἀπὸ τῆ ἄγω, ἐξ ἧ καὶ ὁ ἄγγελος. [6] Ἄγγελός τε γὰρ, ἀπὸ τῆ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι, καὶ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τῆ ἄγω, ὥσπερ ἀπὸ τῆ λέγω, λέκτωρ, καὶ ἀλέκτωρ. Τὸ δὲ ἄκτωρ, κλιθὲν ἡς τλῶ ἄκτορος γενικῶ, πεποίηκε τῇ ἡς ἀρχῶ ἀναδρομῇ, [7] εὐθεῖαν τλῶ, ὁ διάκτορος, ἤτοι ὁ ἄγγελος. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Ἑρμῆς, ἀπὸ τῆ ἤρω, τὸ ἀγγέλλω, ἐτυμολογοῦσί τινες. ἐξ ἧ Ἐρέας ὄνομα, ὡς ὁ Αἰνέας, καὶ πλεοσασμῷ τῷ μ', Ἑρμέας. [8] ἐξ ἧ ὁ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δηλούμενος Ἑρ-

1. Τοιοῦτό τι κάντεῦθεν τὸ χῆμα) Notatum id etiam a Fabio: *Invenitur apud Poëtas quoque, ut apud Homerum de sceptro, quod a Jove ad Agamemnonem usque deducit: & apud nostrum etiam Tragicum:*

Jove propagatus est, ut perhibent, Tantalus,
Ex Tantalo Pelops, ex Pelope autem satus
Atreus, qui nostrum porro propagat genus. Politus.

2. Παρίσωται ἡ καλὸς καὶ τὸ, Διὶ Κρονίωνι ἀνάκτι) Constat, quod alibi moneo, Παρίσωσι, voce Rhetorum propriâ, vocati ab Eustathio ea, quæ Grammatici dicunt ὁμοιοπτώτους, seu ὁμοτέλευτα, διὰ τὰς ἰσοπλατεῖς συλλαβὰς τὰς ἐν τῷ τέλει. At verò, quæ Παρίσωσι dicit antiquus auctor Vitæ Homeri, ea sunt ἰσόκωλα. Est enim ei τὸ καλούμενον παρίσωσι, ὃ γίνεται ἐκ δυοῖν, ἢ πλειόνων κώλων ἴσως ἀλλήλοις τὰς λέξεις ἐχόντων. Politus.

Ex duobus, vel pluribus membris, efficitur (παρίσωσις) pares invicem dictiones habentibus. Salvius.

3. πολύαρνα) Pecunia, & peculium a *pecore*, ut notum est. Salvin.

4. ἢ ὁ διάτορος) Unde etiam apud Etymologum, πλεοσασμῷ τῷ κ', διάκτορος, ὁ διαπεπτέζων ἐν τῷ λέγειν. Polit.

5. τορὸν) τερὸν quasi *terens*, *atque retundens*. Salvin.

6. Ἄγγελός τε γὰρ, ἀπὸ τῆ ἄγειν) Nuncius enim nunciat, idest, nuncium affert, aut se fert. *Salvin.*

Sic διάκτωρ, vel διάκτορος, ἀπὸ τῆ διάγειν, ὁ τὰς λόγους διάγων. Polit.

7. Ὀδυσσ. τ', ὁ διάκτορος) διάκτορος Ἀργειφόντης, *internuncius Argiphontes, sive Argicida*. Salvin.

8. ἐξ ἧ ὁ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δηλούμενος Ἑρμῆς) Initio libri ι'. Polit.

LII. Est autem διάκτορος, *internuncius*, vel ὁ διάτορος, hoc est, apertus, ac perspicuus in nunciis (τορὸν enim idem est, atque apertum, & clarum) vel hic ipse nuncius, ab ἄγω, *ago*, *duco*, ex quo etiam ὁ ἄγγελος, *nuncius*. Nam tum ἄγγελος videtur esse ab ἄγω, *ducere*, *ferre*, tum etiam διάκτωρ, *internuncius*, similiter ab ἄγω. quemadmodum λέκτωρ, & ἀλέκτωρ, *conjux*, a λέγω, *cubare facio*. Cæterùm τὸ ἄκτωρ, quum declinetur per genitivum, ἄκτορος, hinc, adscensu in principium facto, peperit nominativum ὁ διάκτορος, videlicet *nuncius*. Quin & nomen ipsum Ἑρμῆς, *Mercurius*, quidam deducunt ab ἤρω, hoc est, *nuncio*: ex quo nomen Ἐρέας, *Ereas*, ut ὁ Αἰνέας, *Æneas*, &, pleonasmo τῷ μ', Ἑρμέας, *Hermeas*. unde ὁ Ἑρμῆς, *Hermes*, de quo clariùs agitur in Odyssea. Plerisque enim in vocibus

Ἑρ-

memoriæ proditum eſt monſtrum fuiſſe naturæ, utpote quem tradunt oculis per totum corpus ſcatuiſſe, ita ut alios ipſe aliàs aperiret, atque ita dum, oculorum aliis clauſis, aliorum obtutu uteretur, inſomnem vitam duxerit. Aſtris enim quibusdam exorientibus, clauſos oculos adaperiebat, perinde quaſi ii cum aſtris exorirentur; aliis verò rurſus aſtris occidentibus, apertos cernenteſque oculos claudebat, eorumque ipſorum viſum, veluti quemdam Solem, vergere ſimul ad occaſum faciebat. quod & Euripides clarè ſignificat, ubi Argi oculos, alios cernentes dicit, ſimul atque aſtra exorirentur, alios verò occluſos, ſimul atque aſtra occiderent. Atque ita quidem fabula multis præditum oculis Argum comminiſcitur. Ceterùm hiſtoria hunc ipſum Argum, qui & Πανόπτης, *totus oculeus*, eſt appellatus, hominem fuiſſe vult ad inſpicienda quæque admodùm curioſum, qui omnibus rebus præſens adeſſe ſummoperè ſtuderet, perpetuòque, & veluti continenter, videret omnia, ita ut nulla omnino res, quæ ad inſpectionem, regimenque ipſius pertinebat, cum effugeret. Erat etiam fortaſſe prompto vir ingenio, ac perſpicaci, qui alia videret, alia provideret. cujuſmodi hominem Poëta, eum intelligit, qui tum ea videt, quæ coram, ſive ante oculos ſunt, tum ea, quæ a tergo, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt. Fieri inſuper poteſt, ut præditus fuerit acri ſenſu oculorum: quin & plurimum vigiliæ, parùm ſomno indulſerit. Quocirca eum fabula multorum oculorum munere ornavit, atque auxit. Veriſimile præterea eſt, ariolum hunc ipſum hominem extitiſſe, reſtaque ei ſomnia obvenire conſueviſſe; eumque ha-

δίδωσιν, ὀφθαλμὺς αὐτῷ ἀναξασα διὰ πασῶν τῦ σώματος· ὃς ἄλλοτε ἄλλως ἀνάγων, καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ ἐλέπων, ἄυπνος ἦν διὰ βίε, ἄστροις μὲν τισιν ἀνατέλλουσιν, ἐπανοίγων τὺς μύοντας ὀφθαλμὺς, συνανατέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτός· ἑτέρας δὲ αὖ πάλιν τῶν ἄστρων δυομένοις, ἐγκαταμύων τὺς βλέποντας ὀφθαλμὺς, καὶ ὥσπερ συγκαταδύων τὸ ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν φῶς. ἢ ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλᾶ, ἐν οἷς φησὶν Ἄργε ὄμματα τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσι ἐλέποντα· τὰ δὲ κρύπτοντα δυσίντων μέτα. Καὶ κτῶ μὲν ὁ μῦθος πολυωπὸν πλάττει τὸν Ἄργον. Ἡ δὲ ἱστορία τὸν Ἄργον τοῦτον, ὃς καὶ Πανόπτης ἐπεκαλῆτο, πολυπράγμονα λέγει καὶ φιλόψιον γενέσθαι, καὶ ὀριγνώμενον πᾶσι πανταχῦ πράγμασι, καὶ ἀεὶ πότε, καὶ ὡς οἷόν τε συνεχῶς πάντα ὁρᾶν, καὶ μηδὲν τῶν ὑπὸ τὸν ἀρχὸν αὐτῦ διαλανθάνειν αὐτόν. Ἴσως δὲ καὶ ἀρχίνης ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ τὰ μὲν ὄπισθεν, τὰ δὲ προόρων. ὁπόσιον ὁ Ποιητὴς λέγει τὸν βλέποντα τά τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν, ὡς προγέγραπται. Τυχὸν δὲ καὶ ὀξὺς ἦν τὸν ὄπα· ἀλλὰ καὶ ἐγρηγορὼς ἀπολλαὶ, καὶ ὀλίγῳ ὕπνῳ ἑαυτὸν ἐπιτρέπων. Διόπερ ὁ μῦθος πολλὺς ὀφθαλμὺς αὐτῷ ἐφιλοτιμήσατο. Εἰκὸς δὲ, καὶ εὐφυέστατον εἶναι τὸν ἄνθρωπον· καὶ

Ἰὼς, Itis, ſimiliter *a dicendo*, ἀπὸ τῦ ἰέναι, *ſeu mentiendo*, dicta. Salvinus.

1. περὶ ὃν τὸν τέκνα, τέκμωρ) Etymologus ſimiliter, in Τεκμήριον. Γίνεται ὁ ἀπὸ τῦ τέκμωρ. τῦτο ἀπὸ τῦ τίκτω τίκνον, καὶ τέκμωρ, πλεονασμῷ τῦ μ'. σημαίνει ὁ τέλος παντόσιον. eo quòd, credo, qui natus eſt, & exortûs initium habet, finem quoque habeat, neceſſe eſt. *Salvin.*

2. Ἀργειφόντην ἐπονομάζει, ὡς ἀργὸν φόνον) Hoc eſt, καθαρόν. ex Etymologo. Sed aliter Macrobius Saturnal. l. 1. c. 19. *Argiphontes preterea cognominatur, non quòd Argum peremerit, quem ferunt per ambitum capitis multorum oculorum luminibus ornatum, cuſtodiſſe, Junonis imperio, Inachi filiam ejus dea pellicem, conjectam in bovis formam: ſed ſub hujuſcemodi fabulâ Argus eſt cœlum, ſtellarum luce diſtinctum, quibus ineſſe quadam ſpecies cœleſtium videtur oculorum. Cœlum autem Argum vocitari placuit a candore, & velocitate, παρὰ τὸ ἀργὸν, ταχύ. Et videtur terra deſuper obſervari, quam Ægyptii hieroglyphicis litteris cum ſignificare volunt, pennati bovis figuram. Is ergo ambitus cœli ſtellarum luminibus ornatus, tunc exiſtimatur enitidus a Mercurio, cum ſol diurno tempore obſervando, ſidera veluti tegat, vi luminis ſui conſpectum eorum auferendo mortalibus.* Politus.

Oculos ſtellis tribuunt Poëtæ. Catull. *Nox erit ſidera fulva, quum tacet nox, Furtivos hominum vident amores.* V. Dillichon Platonis in Stellam. *Salvin.*

3. ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ) In Phœniſſis

Στειχὼς Πανόπτᾳ δώματος διάδοχος,
Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπτολαῖσιν ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δ' ἀφύκτοισι δυσίντοις μέτα.

Politus.

4. ὃς καὶ Πανόπτης) *Oculeus totus* Plauto in Aululariâ. *Polit.*

λίθῳ ϛαλῶν πεφόνευκε. [2] Καντεῦθεν Ἀργιφόν-
Rom. p. 183. της λέγεται, οἷον Ἀργοφόντης, ὁ τροπῇ τοῦ ὁ
εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ διχρόνου, Ἀργιφόντης. ὥσ-
περ καὶ ἀνδροφόνης, ἀνδρεφόνης, καὶ κατὰ πλεο-
νασμὸν, ἀνδρηφόντης. Καίτοι τὸ ἀνδρηφόντης
τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς ἀνδρὶ δοτικῆς, διὰ τοῦ ῐ γρά-
ψαντες, διφορῶσι λέξιν πεποιήκασι. [3] Τὸ
μέντοι Ἀργιφόντης, ἀπὸ τοῦ διὰ διφθόγγου ἔχει
γραφήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ Ἀργεφόντης, καθὰ
καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ὧν Ἀργιφόντης, καὶ ἀνδρη-
φόντης, Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ἐν
οἷς λέγει τοιαῦτα. Αἱ εἰς ὁς ὀξύτονοι γενικαὶ
συντιθέμεναι, συμφώνως ἐπιφερομένης, ἢ διὰ τοῦ
ο λέγονται, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεος, θριπὸς θρι-
πόβρωτος, ἁλὸς ἁλόπηκη· ἢ διὰ τοῦ ῐ, οἷον
Αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικόραξ. Οὕτως
ἔφη, φησὶ, καὶ ἀλοιβίβανος, ὡς ἀλοσώλης, καὶ ἀλο-
θήκη. Ὁ μέντοι διὰ τοῦ ε ἀλειβίβανος, μήποτε
Δωρικόν ἐστιν· Οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα ἔφη-
σαν, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, ὅτεν καὶ τὸν ἀλοι-
βίβανον, ἀλειβίβανον εἴρηκεν ἄν. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὡς
ἐν τῷ Παυσανίᾳ Λεξικῷ φέρεται ἀργιφόντης, ὁ
ὀφιοκλόνος. [4] ἄρσην γάρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦ-
σιν. Οὐ μέντοι ἱστορεῖ καὶ, πῶς ὀφιοκλόνος ὁ Ἑρμῆς.

νέ. Τὸν δὲ Πέλοπα, πλήξιππον λέγει, ὡς ἡνιοχικόν. Τοιοῦτον γὰρ αὐτὸν ἡ ἱστορία παραδίδωσιν, ὃς Φρυξὶ μὲν ἀνέκαθεν ὢν, εἰς Ἰλιὰν Ἑλ-
λάδα δὲ διαβὰς, κατέσχε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ῥηθεῖσαν, ὡς ἤρη), Πελοπόννησον, καταγωνισά-
μενος ἅρματι τὸν Οἰνόμαον, καὶ λαβὼν ἔπαθλον
τὴν

de Ἀργιφόντης, *Argicida, seu Argi occisor*, appellatur, quasi Ἀργοφόντης, & mutatione τοῦ ὁ in ι, pleonasmoque litteræ ancipitis, Ἀργιφόντης. Sicuti etiam ex ἀνδροφόντης, *homicida*, fit ἀνδρεφόντης, & per pleonasmum, ἀνδρηφόντης. Et, licet τὸ ἀνδρηφόντης nonnulli scripserint cum τῷ ῐ, tamquam a dativo ἀνδρὶ, *viro*, atque ita effecerint, ut duplici ea vox modo efferretur; tamen τὸ Ἀργιφόντης semper scribitur per diphthongum. Sciendum porrò est, τὸ Ἀργεφόντης, sicuti etiam τὸ ἀνδρεφόντης, ex quibus Ἀργιφόντης, & ἀνδρηφόντης, vocabula esse Dorica, ut declarat Herodianus, ubi sic ait: Genitivi oxytoni in ὁς, si in compositionem veniant, sequente consonante, aut efferuntur per ο, ut cum ex Ζηνὸς, *Jovis*, fit Ζηνόθεος, *Zenothemis, quasi Juppiter deus*; ex θρῖπος, *thripis, vermiculi, qui ligna corrodit*, θριπόβρωτος, *a thripibus exesus*; ex ἁλὸς, *salis*, ἁλόπηκη *salinum, vas salarium*: aut per ῐ, ut Αἰγίπαν, *Capripan, Semicaper, Pan, Sylvanus*; πυρίχαλκος, *ignitum æs*; νυκτικόραξ, *corvus nocturnus*. Sic igitur, inquit, & ἀλειβίβανος, *pistillus, quo sal teritur*, eo modo, quo dicitur ἁλοσώλης, *salarius*, & ἁλόθηκη, *vas salarium*. An ne verò Dorica vox est ὁ ἀλειβίβανος per τὸ ε; Qui enim τὸν Ἀπόλλωνα, *Apollinem*, dicunt Ἀπέλλωνα, & τὸν ἀνδροφόνον, *homicidam*, ἀνδρεφόνον· hi etiam τὸν ἀλειβίβανον, *pistillum salarium*, dixerint ἀλειβίβανον. Ad hæc sciendum id, quod traditur in Lexico Pausaniæ, scilicet Argiphontam eumdem esse, atque interfectorem serpentis. Ἄρσην enim, inquit, quidam vocant serpentem. Sed tamen non prodit, quî interfector serpentis dictus sit Mercurius

LV. Tum Pelopem, *agitatorem equorum* vocat, tamquam in regendis equis, ac curribus exercitatum. Auriga enim ipse historiarum monumentis fuisse traditur, qui genere Phryx, in Græciam profectus, Peloponnesum obtinuit, sic ab eo, ut dictum est, appellatam, quum curuli certamine Oenomaum superasset, victoriæque præmium,

1. Ἑκατόγχειρα ἔπλετο) Briareum ἑκατόγχειρα, & Midam intelligit auritum. *Salvianus.*

2. Καντεῦθεν Ἀργιφόντης λέγεται) Apollodorus: ἔθος Ἀργείους ἐλάσαι. Polit.

3. τὸ μέντοι Ἀργιφόντης, ἀπὸ τοῦ διὰ διφθόγγου ἔχει χαρακτῆρα) Didymus tamen, teste Etymologo, scribebat τὸ Ἀργιφόντης διὰ τοῦ ῐ. ita ut, quemadmodum ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἀνιστικὸν, fit ἀειδάνιστος· sic etiam eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ fieret ἀειφόντης· & pleonasmo τοῦ γ, ἀεγιφόντης. Politus.

Διάστιχος Ἀργιφόντης, cum diphthongo ει. atque ita constat metri lex. *Salvianus.*

4. Ἀπέλλωνα) *Apella*, non est recentius, quasi sine pelle. *Judæus Apella.* Sed nomen est Græcum Ἀντέλλας ἀπὸ τοῦ Ἀντέλλειν Dorice pro Ἀντέλλειν, ut *Herma, Dama*. Ἑρμᾶς. Δαμᾶς. ἀπὸ τῆς Ἑρμῆς. Δημήτηρ, Dorice, *Damater*. Salvinus.

5. ἡ ἀλειβίβανον, ἀλειβίβανον) Ἔστι τὸ ὁ εἰς ι, ut observat Etymologus. *Polit.*

6. Ἄρσην γάρ, φασιν, οἱ ὄφιν καλοῦσιν) Hesychius: Ἄρσην ἑρπετὸν, ὄφις. ἐξ οὗ ὁ ἀνιδάνων ἀράκοντος. Idem Hesychius: Ἀργὸς, ὄφις. Ἀργὸν dicebant Dorienses, & maximè Argivi, teste Harpocratione. Suidas: μαλίστα Ἀργᾶν τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν. Politus.

dam volunt, qui generos priùs neci tradiderat, eumdem a genero Pelope interfectum fuisse, quum diris Myrtilum devovisset. Ceterùm Hippodamiam in Pelopis potestatem venisse; positasque esse Myrtilo a Dice, sive ab justâ Pœnâ, insidias, prout ei Oenomaus fuerat imprecatus. Venisse igitur tempus, in quo Pelops, aurigâ eodem Myrtilo, curru duceretur, sociamque itineris haberet Hippodamiam. Siti uxorem correptam, bibere postulasse. Descendisse Pelopem, atque ad hauriendam aquam abiisse, ut ardentem uxoris sitim extingueret. Hanc autem alterius generis siti exarsisse, igneque amoris fuisse succensam. Amorem hunc ejus fuisse in Myrtilum, qui dominum prodiderat. Eam ergo, ut cupiditas stimulabat, pro imbecillitate muliebri, hunc animi sui morbum patefecisse, Myrtilique opem adversùs ignem hunc imploravisse. Illum verò rectam hîc sanè mentem nactum fuisse, neque id sibi passum persuaderi. Pelopem interea rediisse. Tum mulierem, amore in furorem commutato (ea enim natura est amoris, cum e re optatâ excidit) illud antevertisse, ut falso Myrtilum crimine accusaret, perinde quasi proditor hic patris Oenomai, post priorem dominum, alterum etiam pro nihilo haberet; sed, quemadmodum olim in curru insidias struxerat, ita etiam nunc Pelopem itinere minimè turo vellet devehere, &, qui Oenomaum e curru dejecerat, idem nunc pro viribus eniteretur, ut Pelops de cubili ipse suo decideret. Hæc ergo, ut videtur, crimina Hippodamiam detulisse, ita ut simul tragicâ amplificatione vim, ac dolum Myrtili exaggeraret, plenaque verba illecebrarum, & quæcumque alia elusus dejectusque spe suâ amor feminæ ad criminandum suggerebat. Fidem dictis Pelopem habuisse, & hæc ei omnia facilè persuasa. Itaque eum pro arbitrio fecisse, ut Myrtilum, indictâ causâ, condemnatum morti tradere statueret. Jam enim retia hæc Dices, justæque pœnæ structa, & fabricata Myrtilo fuisse, usque dum scilicet tacitus apud se

Καὶ

1. *ἀνίφται φρὶς ἢ τὸν διὰ τὸν πόθον Πέλοπα ὁ τοῦ γαμβροκτόνου*) Ovidius:

Ut qui perfusam miserorum sæpe precorum,
Ipse suo melius sanguine tinxit humum.

Politus.

2. *φρὶς ἡ δίκη ἐπιβρέμει*) Horat.

Numquam antecedentem scelestum
Deseruit pede Pœna claudo.

ideſt, *ἡ δίκη*. Salvia.

τενεχθέντα αὐτὸν ἦχε τὸ ὑποκείμενον πέλαγος, [1] ὃ ἀπ' Μυρτῴου ἐκλήθη [2] περὶ ὃ καὶ ἡ Αἴγινα νῆσος κεῖται, κατά τινας, καὶ ἡ Ἐλευσίν. Ἡ δὲ δίκη ἐπιστρέφεται τῆς Μυρτίλου, καὶ τρέπεται κατὰ τὸ γένος ἐφ' Πέλοπι, καὶ ἐς τοὺς ἐπιγόνους παραπέμπει τὰς ποινάς. Ἐντεῦθεν ὁ Πελοπίδαι Ἀτρεύς τε, καὶ Θυέστης, ἐπὶ Τραγῳδίᾳ πολλῷ ἐχρήσαντο ὕλῃ· ὁ μὲν, ἀδικήσας ἐς λέχος τὸ Ἀτρέα, καὶ τὸ χρυσόμαλλον ἀρνίον ὑποβαλόμενος, ὃ παρὰ Ἑρμοῦ ἐκείνος ἔσχεν ἐν τοῖς θρέμμασιν ἐξαίρετον· ὁ δὲ, ἐφ' Θυέστῃ παραβαλὼν ἐς τροφὴν τὰ φίλτατα, ὧν καὶ γευσάμενος ἐκεῖνος, πόλιν ἐξ αὐτῆς ἀφῆκε καλοῦσι τὴν Ἔμεαν, ὅπου δηλαδὴ τὰ καταβρωθέντα ἐξέμεσε. Καὶ ταῦτα μὲν Ἀτρεὺς, καὶ Θυέστης, ἵνα τις ἐπιτέμῃ τὰ πολλά. Ἀγαμέμνων δὲ ὁ τοῦ Ἀτρέως, καὶ Αἴγισθος ὁ τοῦ Θυέστου, καὶ αὖ Ὀρέστης ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅπως τὰς πατρῴας οἰκίας διέθεντο, αἱ ἱστορίαι θρυλλοῦσι. Ῥᾴστην γὰρ Ἀγαμέμνονα μὲν Αἴγισθος, ἀλάστωρ γενόμενος τοῦ βασιλικοῦ λέχους τοῦ, καὶ σώματος· Αἴγισθον δὲ Ὀρέστης ἀμύνων τῷ πατρὶ, αὐτός τε [3] προκαλεσάμενος, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, τῇ τῆς μητρὸς αἵματι, καὶ εὐδαιμόνως ἔζησεν. Οὕτως αἱ τοῦ Μυρτίλου ἐρινύες τὸ τοῦ Πέλοπος γένος μεθῆλθον. ὃς τὸν Μυρτίλον ἀνελὼν, καὶ ἑαυτῷ ἡνιοχήσας, πλήξιππος [4] κλῆσιν ὑπὸ Ὁμήρου κέκληται, ὡς τὴν ἡνιοχίαν αὐτηρήσας, ὡς ἅτερ ἦν πλήξιππος, κεντρηνεκέας ἄρα ἤλαυνεν ἵππους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἄλλοι.

ις'. Ὅμη-

mari, quod ab eo Myrtoum eſt appellatum, quo in mari Ægina eſt inſula, juxta nonnullos, & Eleuſin. At verò Myrtilum curæ habitum a Dice, ſeu ab Juſtitiâ divinâ, quæ verſa ſit in Pelopis genus, atque ad ejus poſteros pœnas tranſmiſerit. Inde Pelopis filios, Atreum, & Thyeſtem uberem Tragœdiæ materiam ſuppeditaſſe: quorum hic alter Atrei thalamum violaverit, & aurei velleris agnam, quam ille dono acceptam a Mercurio, univerſi gregis maximè eximiam habebat, eidem ſurripuerit: Atreus verò Thyeſtæ filios ipſius comedendos appoſuerit, quorum quum ille carnes deguſtaſſet, urbem inde vocandam Emeam reliquerit, eo nimirum loci, quo cœnam ἐξέμεσεν, *evomuerat*. Atque ita quidem de Atreo, & Thyeſte, ut longam quis fabulam paucis complectatur. Ceterum Agamemnon filius Atrei, & Ægiſtus Thyeſtæ, ac rurſus Oreſtes filius Agamemnonis, quibus paternas domos malis aſſecerint, iem eſſe ex hiſtoriis maximè pervulgata n. Impium enim Ægiſtum ac ſceleratum tum in thalamum, tum etiam in corpus fuiſſe regis Agamemnonis, quem interfecit. Injuriam verò hanc, mortemque patri illatam, ſublato e medio Ægiſtho, ultum eſſe Oreſtem, qui & ipſe matris ſuæ ſanguine, ut eſt in Tragœdiâ, rotatus, ærumnoſam vitam traduxerit. Sic Myrtili furias ſupplicium de Pelopis genere ſumpſiſſe: qui, Myrtilo interempto, quum ipſe ſibi aurigam egerit, vocatus eſt ab Homero πλήξιππος, *equorum agitator*: quippe qui habenas per ſe ipſum ſit moderatus, perinde ac ſi eſſet equorum reſtor, veloces nempe ſtimuloque obedientes equos agitaret. Atque ita quidem alii.

LVI. Ve-

1. ὃ ἀπ' Μυρτῴου ἐκλήθη) Myrtoum a Myrto: nam Myrtilus diminutivum eſt. Horat. *Myrtoum pavidus nauta ſecet mare*. Sic, ut eſt apud Ovidium, *Icarus Icariis nomina fecit aquis*: & Ægeum mare dictum, quòd Ægeus Theſei pater ex Athenarum arce in illud ſe dejecerit. *Salvianus*.

Ovidius:

Proditor ut ſavi periit auriga tyranni,
Qui nova Myrtoa nomina fecit aqua.

Verumtamen Plinius Myrtoum mare appellatum ſcribit *ab inſulâ parvâ, quæ cernitur Macedoniam a Gerâſto potentibus*. Ægæi autem maris pars, Myrtoum, *quod*, juxta Plinium, *a Megarico incipiens ſinu, totam Atticam alluit*. Polit.

2. περὶ ὃ καὶ ἡ Αἴγινα νῆσος κεῖται κατά τινας, καὶ ἡ Ἐλευσίν) Ægina, inſula illa quidem Myrtoi maris, ſecundum Strabonem; ſed Ἐλαιοῦν, ſeu Ἐλαιοῦς, *Eleuſina* Ciceroni, urbs eſt nobiliſſima Atticæ, atque inter populos Atticos numerata. Strabo: ὧν ἡ πρὸς δύσεις καταπεπόμενα ἡ πόλις. ideſt, Ἐλαιοῦς, de qua ibi agit, Stephanus: Ἐλαιοῦς, δῆμος ἀπὸ Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Scylax Caryandenſis, ubi de Athenienſium oppidis: Καὶ πρώτη ἀπτικὴ Ἐλαιοῦς. Quare pro Ἐλαιοῦν reponendum hic apud Euſtathium aliquando putabam, Ἐλαιῶνα. Eſt enim Ἐλαιὼν Straboni inſula ante Aſtypalæam, promontorium Atticæ, quæ eadem *Eleuſa*, Spitzo promontorio objacere dicitur a Plinio lib. 4. cap. 12. *Politus*.

3. τὴν χρυσόμαλλον ἀρνίον) Pauſanias τὸν ἔριφον τὸ χρυσοῦν. Polit.

4. πλήξιππος κλῆσιν, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, τῇ τῆς μητρὸς αἵματι) Euripides in Oreſte τὸ μητρὸς θ' αἷμά νιν ξυγκλυσὰν Μαινάσιν. *Polit.*

dicit τὸ ἔλιπε, *reliquit*, res Atrei, ac Thyeſtæ peræque hoc verbo ſignificat. De ceteris enim perſonis, quæ nullas inter ſe inimicitias gerebant, uſurpat τὸ ἔδωκε, *dedit*. Dedit Vulcanus: dedit Juppiter: dedit Mercurius: dedit Pelops. At verò de iis, quæ ſimultatem inter ſeſe exercebant, adhibet verbum ἔλιπε, *reliquit*: perinde quaſi neque Atreus ſuâ ipſe ſponte, ac lubens ſceptrum dederit Thyeſtæ, neque rurſus Thyeſtes ſuum dederit Agamemnoni. Nam, ut ajunt veteres, τὸ ἔδωκε, *dedit*, *vel donavit*, amoris indicium eſt, ac benevolentiæ; relinquere verò, neceſſitatis. Quin etiam, quatenus Thyeſtem vocat πολύαρνα, *divitem agnorum*, *vel agnos multos poſſidentem*, inde putant non obſcurè denotari, atque exprimi furto ablatam ab eo agnam velleris aurei: etſi hæc vox alioquin ſignificet hominem pecoroſum, ſeu pecuariâ re abundantem, ἀπὸ τοῦ ἀρνὸς, *ab agnis*, tamquam a parte, e quibus etiam τὸ ἄρνυσθαι, *veluti dato agno*, *viciſſim aliquid accipere*, ut in Odyſseâ dictum eſt. Atque hæc quidem ita.

LVII. Sed & præterea hoc in loco aliud quidquam veteres obſervant, quàm diſſimili ſcilicet ratione ab unaquaque perſonâ ſceptrum tranſeat ad aliam, ut inde etiam Poëta deductæ huic veluti per generis ſeriem narrationi afferat varietatem. Non enim uno eodemque modo, Vulcanus Jovi, Juppiter Mercurio, ceteri aliis deinceps, ſceptrum tradunt; ſed Vulcanus Jovi τεῦξε, *fabricatus eſt*, ſive ut, tamquam operarius artifex, regi gratificaretur, ſive quia ſic ei ab Jove præceptum fuerat. Juppiter verò dat Mercurio, tamquam caduceum. Erat autem caduceum, virga, ac ſymbolum, unde caduceator eſſe dignoſceretur, is, qui virgam eam geſtabat. Mercurius porrò dono fortaſſe dat Pelopi id, quod habebat caduceum; ſed & dat fortaſſis, quia id ab Jove acceperat, juſſuſque fuerat ad Pelopem perferre. Tum Pelops dat Atreo,

1. ἐμοίως οἷς λοιποῖς ἔρεφε) Pindarus quoque Olympiorum Ode primâ: Ἔρι δ' ὠδεῖ φάμα
Ἔστιος ἀμφὶ Δωμάτων κα-
λὰ, μάλιστα μὲν αἰνία.
Τὶν Τανταλε; εἰ δ' ἀντί-
α προτέρων, φθόγξομαι. Salvia.

ῥαφῶσας τῷ θράγματος, διὰ τὸ μὴ εὐκαίρως ἔχειν πολυλογῆν· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως τὰ κατὰ τὸν Ἀτρέα, καὶ Θυέστην, διὰ τοῦ, ἔλιπεν. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων προσώπων, παρ' οἷς οὐκ ἦν λίαν διαφορά, τὸ ἔδωκε λέγει. ἔδωκεν Ἥφαιστος, ἔδωκε Ζεύς, ἔδωκεν Ἑρμῆς, ἔδωκε Πέλοψ. ἐπὶ δὲ τῶν ἀλλήλοις διαφόρων, τὸ ἔλιπεν ἔθετο· ὡς μὴ λέγειν τὸν Ἀτρέως αὐτόθεν ἑκόντι τὸ σκῆπτρον δόντος τῷ Θυέστῃ, μήτ' αὖ τὸν Θυέστου τὸ οἰκεῖον δόντος τῷ Ἀγαμέμνονι. Τὸ μὲν γὰρ ἔδωκε, φιλίας σημεῖον φασὶν εἰ παλαι- *Bas. p. 140.*
ὰ· τὸ δὲ καταλιπεῖν, ἀνάγκης. Καὶ τὸ πολύαρνα δὲ τὸν Θυέστην ἐπὶ τὴν, ἔρφασιν οἴονται δίδοσθαι τὸν τοσφισμὸν τῆς χρυσέας ἀρνός· καίτοι τοῦτο ἄλλως δηλοῖ τὸ πολυβρέμετα, ὡς ἀπὸ μέρους τῆς ἀρνὸς, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἄρνυσθαι, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

ιζ'. Ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἄλλό τι σημειῶσαι εἰ παλαιοὶ, ὅτι ἐξ ἑκάστου τῶν προσώπων ἡ τοῦ σκήπτρου διάβασις ἀκριβῶς γινέται, κἀντεῦθεν ποικιλίαν μηχανησαμένου τοῦ Ποιητοῦ τὸ γενεαλογικὸν τόπῳ τούτῳ. Οὐ γὰρ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, Ἥφαιστος Διὶ, καὶ Ζεὺς Ἑρμῇ, καὶ εἰ ἑξῆς τοῖς μετ' αὐτὸν, τὸ σκῆπτρον διδόασιν· ἀλλ' Ἥφαιστος μὲν τῷ Διὶ ποιῆσαι, ἢ ὡς τεχνίτης χειρώναξ βασιλῆ χαρισάμενος, ἢ ὡς ἐπιτεταγμένος ὑπὸ Διός. Ζεὺς δὲ τῷ Ἑρμῇ δίδωσιν, ὡς κηρύκιον. ῥάβδος δὲ τὸ κηρύκιον, σύμβολον ὂσα τοὺς κήρυκας ἔχειν τὸ φέροντας. Ἑρμῆς δὲ τῷ Πέλοπι, τυχὸν μὲν δωρεῖται, ὃ ἦκε κηρύκιον· τυχὸν δὲ, καὶ ὡς λαβὼν αὐτὸ παρὸς Διός, καὶ κελευσθεὶς κομίσαι τῷ Πέλοπι. Πέλοψ δὲ *Rom. p. 185.*

X x τῷ

2. δίκαιος ποιεῖν) ut vir ille bonus, de quo Seneca in lib. de Tranquillitate Animi: *religioſus homo, ſanctiſque ſolet tueri fidei commiſſa.* Polit.

3. Ἐμεσσῆνα) lege cum Frobenio, Ἐμεσσῶνα. Polit.

4. τοῖσι ἑξῆς ἐ μετ' αὐτὸν) lege, τοῖς μετ' αὐτὸν, ut recte Frobenius. *Polit.*

μὲν πολλῶν τ' Ἀχαιμενίδα φησὶν ἄρχειν Ἄργους δὲ πάντος. Οὐκ ἄρα Μυκηναίων μόνων ἦναι ἄρχων δοκῆ. Τινὲς μέντοι νήσους ἐνταῦθα, [2] κώμας τινὰς τῆς Ἄργους ἐννέα φασὶ, χερσαίας μὲν, καλυμένας δὲ νήσους, ᾗ οὕτω ἐξετάζειν ἅπας τὸν Ἀγαμέμνονα. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ὁρᾶ δὲ ᾗ, ὡς ἡ ᾗ καλὴ ὑπομνηματικὴ ῥητὰ γενεαλογία, οἷς ἐκ τῆς ῥητορικῆς κάλλος ἔχει· ἀλλὰ ᾗ ἑτεροίως ταῖς Ποιητικωτέραις τῶν λέξεων χρῶζεται. Τοιαῦται δὲ μάλιστα τὸ, τε φορῶσι, ἅτα φέρειν, ἕ φέρμα φοράω, ἢ φόρημι, ὡς ᾗ ἀλλαχοῦ φανῆται· ᾗ τὸ Θυέστα, ἀντὶ τῆς Θυέστης, ἐν τῷ, Αὐτὰρ ὁ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπεν. ἕ ὁ μὲν Ποιητικὸς χαρακτὴρ, [3] κατὰ τὸ, ἱππόται Φοίνιξ, ᾗ ἱππηλάται Πηλεύς· ὁ δὲ κοινὸς, κατὰ τὸ, θεράοντες, ὀρέστης, ἀργέστης.

νδ'. Ὅτι βουλευσάμενος ὁ βασιλεὺς πειράσασθαι τὸν Ἑλλήνων, καθὰ προγέγραπται, ὡς ἂν γνῷ, ἤτε θέλουσιν ἀποκινδυνεύειν, ἤτε ᾗ μὴ, ᾗ παραγυμνάσας τὴν στρατιὰν βουλῇ, ἀπιέναι, ᾗ κωλῦσαι αὐτὸν, ἐφ' οἷς δηλονότι μέλλει δημηγορῆσαι ὡς ἐπὶ φυγῇ, ᾗ καταλύσει τὸν πόλεμον· ἅτα καθίσας παντελλήνων ἀγοράν, ἀνίσταται, ᾗ δημηγορεῖ τοιαῦτα, ἐξ ὧν φαίνεται μὲν καλασκευάζειν πῶς τὸν λόγον ἀξιοῦντι· τῇ δὲ ἀληθείᾳ, τὸ ἐναντίον τῇ ἀξιώσει συνάδει. Ἀξιοῖ μὲν γὰρ, κατὰ τὸ φαινόμενον, φεύγειν ἀφέντας τὸν πόλεμον. ᾗ τοῦτο ἔστιν αὐτῷ, πέρας ἡ δημηγορίας. Αἱ δὲ καλασκευαὶ, δι' ὧν δείκνυται δῆθεν τὸ δεῖν φεύγειν, τἐναντίον ἅπασαν συνάδουσιν, ἤτε σαθραὶ ὖσαι, ἀλλὰ ᾗ λίαν εὐδιάλυτοι. Καὶ ἅτω πᾶσαν δημηγορίαν πῶς λεγομένην ἐσχηματισμένην. Σχήματι γὰρ μόνῳ, ᾗ προσποιήσει, ᾗ κατὰ μέσον τὸ φαινόμενον ἐξεπίτηδες, λέγει τὸ, φεύγωμεν. Ἐν δὲ τῷ βάθει

quam nonnulli insulas hoc in loco, novem circiter Argorum pagos intelligant, qui, etsi mediterranei sint, atque in continente, tamen insulæ vocentur, sub imperio, & ditione Agamemnonis. Atque hæc quidem ita. Cæterùm, tametsi recensio ista, atque historia, quam diximus, generis, egregiè nitet ab ornatu, quem habet oratoriæ elocutionis; attamen vide, ut eadem alio etiam & diverso modo, Poëticis vocibus coloretur. Hujusmodi autem vocabula maximè sunt illa, τὸ φορῶσι, videlicet φέρω, *ferre, vel gestare*, cujus thema φοράω, vel φόρημι, *fero*, ut alibi quoque videbitur; & τὸ, Θυέστα, *Thyestæ*, pro Θυέστης, *Thyestes*, eo loci, quo dicit: Αὐτὰρ ὁ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπεν. *Sed Thyestæ Agamemnoni reliquit*. cujus forma Poëtica est ad exemplum τῷ, ἱππόται Φοίνιξ. *eques Phœnix*. & ἱππηλάται Πηλεύς. *equorum agitator Peleus*: forma verò communis similiter sese habet, atque τὸ, θεράοντες, *servus*, ὀρέστης, *monticola*, ἀργέστης, *candens, seu albus*.

LIX. Græcorum animos quum rex sibi tentandos esse statuisset, quemadmodum supra scriptum est, ut cognosceret, utrum certaminis aleam subire vellent, nec ne, coactoque Senatu, optimatibus demandasset, ut sibi obsisterent, atque intercederent, ob ea nimirum, quæ erat ipse ad populum, tamquam de capessendâ fugâ, belloque dimittendo, concionaturus; tum, convocatâ, & considere jussâ Græcorum omnium multitudine, surgit ipse, atque ita pertractat concionem suam, ut adstruere quidem id, quod oratione illâ rogandum susceperat, videatur; sed reverâ, contra atque rogat, & jubet, concludat. Nam, quatenus verba ferre præ se ipsis videntur, rogat, ut, bello dimisso, in fugam se convertant. Atque hic ei finis est orationis. Argumenta tamen, quibus scilicet fugam capiendam esse demonstrat, longè aliud omnino colligunt, atque efficiunt, quippe quæ nullo sint robore, nec non perquam facilè dissolvantur. Itaque orationem habet, quam vocant coloratam, atque ad faciendum fucum compositam. Nam quoad speciem tantùm, coloratamque simulationem, & summo dumtaxat cortice tenus, dicit, *fugiamus*. Verùm, si medulla ipsa argumen-

1. λαοὶ δ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνονος ἐσαν) Od. lib. *i* v. 263. Δυσὶ δ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνονος ἔχεμεν ἦναι. Polit.
2. κώμας τινὰς τῆς Ἄργους) Attici δῆμους vocant. *Polit.*
3. κατὰ τὸ, ἱππόται Φοίνιξ) A vocativo Græco communi primæ conjugationis nominum in τής, suum nominativum fecerunt Æoles, ut apud Homerum μαντίσσ. πεπληγυίαι Ζηΐ. Et ab Æolibus factum est apud Latinos nomen *Poëta, Prophetæ*, &c. *Salvin.*

LX. Ac vide, ut nihil firmum ſit, ac ſtabile in agendis rebus. Rex enim, qui prudens conſilium ſtruxerat, & quàm optimè ſtatuerat periculum Græcorum facere; parùm abeſt, quin malum ex eo conſilio fructum percipiat. Sed non jam proinde malè etiam conſultaverat. Non enim ſunt univerſè, quemadmodum ſupra dictum eſt, ex eventibus res judicandæ: quippe quòd alicubi conſilio non bono bonus exitus reſpondeat. qualia Athenienſium conſilia Comicus eſſe affirmat. Neque verò ob exitum bonum, bonam quoque eſſe quis dixerit conſultationem, quæ præceſſit. Sic & bonum conſilium finis ſæpe excipit non bonus. Neque tamen ob infelicem exitum ſimul quoque reprobandum eſt conſilium, quod præceſſit: ſed conſilium quidem probandum; exitus verò adſcribendus eſt naturæ ipſi rerum agendarum, quæ, tamquam ex earum rerum numero, quibus eſſe contingit modò ſic, modò aliter, ipſæ quoque eveniunt, fortunâ aliquâ, aut ſimul impellente, aut reſiſtente. ita ut non abs re poſſit unus aliquis dicere, in hoc rerum genere mortalibus prudentiam contra fortunam, & caſus adfuiſſe. Bonum igitur conſilium eſt hoc regis, dignumque imperatoris prudentiâ, ut, quemadmodum ſcriptum eſt, periculum militum ante pugnam faceret. Sin autem a propoſito ſuo aberravit; attamen tum ei ignoſcendum eſt, tum optimates ipſi obſtituri ſunt inconſtantiæ huic fortunæ, populumque prohibituri, &, ſicuti poſteriùs videbitur, coacto rurſus populo, effecturi, ut ex ſententiâ regis res ſuccedat, iidemque demum demonſtraturi, cujuſmodi ſit bonum prudentia, & quàm bene, ac ſapienter rex fecerit, quòd conſilium antea adhibuerit. Si enim optimatum ſenatum minimè convocaſſet; ſed

1. οἷόν τε ἡ σύνεσις ἀγαθόν) Juvenalis Satyrâ 10.
Nullum numen abeſt, ſi ſit prudentia: ſed te
Nos facimus, fortuna, deam, cœloque locamus.
Politus.

ξ'. Καὶ ὅρα τὸ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀβέβαιον. Ὁ γὰρ βασιλεὺς, ὁ πυκνὰ βεβουλευκὼς ἀρτύτας, καὶ ἄριστα βουλευσάμενος πρὸ τῆς Ἑλλάδος διάπειραν, μικρᾶς δεῖν ἡμᾶς κακὸν ἂν ἀπώνατο τῆς βουλεύματος. Ἀλλ' οὐκ ἤδη διὰ τοῦτο καὶ κακῶς ἐβουλεύσατο. Οὐ γὰρ ἐξάπαντος, ὡς καὶ πρόπτην, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κριτέον τὰ πράγματα. Ἔστι γὰρ ἃ καὶ βουλῆς οὐκ ἀγαθῆς τὸ τέλος ἡμᾶς ἀγαθὸν ἀπέβη, ὅποῖα τὰ τῶν Ἀθηναίων ὁ Κωμικὸς φησὶν λέγειν βουλεύματα. Οὐκ ἤδη δὲ διὰ τὸ τοῦ τέλους ἀγαθὸν, ἀγαθὴν ἂν φαμὲν εἶναι καὶ τὴν προηγησαμένην βουλήν. Οὕτω καὶ ἀγαθὴν συμβουλὴν τέλος πολλάκις οὐκ ἀγαθὸν διεδέξατο. Καὶ ἃ δήπου τῇ τοῦ τέλους φυλότητι συναποδεκιμαστέον καὶ τὴν πρὸ ταύτης βουλήν· ἀλλ' αὐτὴν μὲν ἀποδεκτέον· τὸ δὲ τέλος ἐπιγραπτέον τῇ τῶν πρακτέων φύσει, ἅπερ ἐνδεχόμενα ὄντα, ποτὲ μὲν ἅτω, ποτὲ δὲ ἄλλως, ἐκβαίνουσι, τοῦ τυχηδὲς ἔστιν ὃ, ἢ συνεπωθοῦντος, ἢ ἀντιπράττοντος. ὡς εἶναι οὐκ ἀπροφυῶς εἰπεῖν, ὅτι καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰς τύχας τὰς φρένας κέκτηνται. Ἀλλὰ μὴν εἴ γε ἡ βουλὴ τῷ βασιλεῖ, καὶ στρατηγικὸν, ἢ πρὸ τῆς μάχης διάπειρα τῶν στρατιωτῶν, ὡς γέγραπται. Εἰ δὲ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ, ἀλλ' αὐτὸς μὲν συγγνωστέος· οἱ δὲ γέροντες ἀντιστήσονται τῷ τῆς τύχης ἀρᾶτῳ, καὶ κωλύσουσι τὸν λαὸν, καὶ, ἀφελόμενοι ἡσυχῇ αὐτὸν, εὐδώσουσι τῷ βασιλεῖ τὸν σκοπὸν, ὡς μετὰ ταῦτα φανησέται, καὶ δείξουσιν, *Bas. p. 141.*
[1] οἷόν τε ἡ σύνεσις ἀγαθὸν, καὶ [2] ὅτι καλῶς ὁ βασιλεὺς πεποίηκε τὸ προβούλιον. Εἰ γὰρ μὴ ἅμα τῷ γερόντων βουλὴ καθίσας, ἐδημηγόρησεν ἐκ

2. καὶ ὅτι καλῶς ὁ βασιλεὺς πεποίηκε τὸ προβούλιον) *Et quòd recte Rex prævium adhibuerit conſilium.* ideſt, conſultationem cum optimatibus; quaſi προβούλιμα, vel προβουλὼ, *quoddam præjudicium.* V. Ariſtotelem in Politicis. *Salvinus.*

λη, ὅτοι ὑποδχόμενος, ἢ καταπεύσας τῶν ἧς Τρωΐας ἄλωσιν, ἣν ἐπάτησε, καὶ κελεύει δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπὶ πολὺν ὤλεσε λαόν. Εἶτα τὸν Δία σεμνολογῶν, φησίν· Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι πολλὰ πόλεων κάρηνα ἐκεῖνος ἔλυσε, καὶ ἔτι λύσει. μετὰ δὲ ταῦτα, αἰσχύνων τοὺς Ἕλληνας, φησὶν, ὅτι αἰσχρὸν ἦδέ γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι, μάψ, ἅγαν μάτην, οὕτω τοιόνδε, τοσόνδέ γε λαὸν Ἀχαιῶν, ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι ἀνδράσι πωλοτέροις, τέλος δ' οὔπω τι φέρτεται. Εἶτα δηλῶν, πόσον ἔστιν αἱ Τρῶες ὀλιγώτεροι, διδάσκει δι' ὑποθετικοῦ τινὸς σχήματος, ὡς μετ' ὀλίγα φήσει, ὑπὲρ δεκαπλασίους εἶναι τοὺς Ἕλληνας τῶν ἐφεστώτων Τρώων, ἅτινα ἐγκατοίκων, οἷς καὶ μάλιστα μεμέληκε τῆς μάχης, ὡς τῶν ἐπικούρων, οἳ καὶ ἐκ πολλῶν πόλεων ἦσαν ἐγχέπαλοι, ὅμως μὴ ὁλοψύχως μαχομένων. Ταῦτα φησὶν, ἐπάγει καὶ, ὅτι ἑπτὰ βεβάσι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, καὶ δὴ δῆρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται. καὶ ὅτι αἱ ἡμέτεραι ἄλοχοι, καὶ τὰ νήπια τέκνα, καθήμεναι προσδεχόμεναι ἡμᾶς. ἡμῖν δὲ τὸ ἔργον αὖτως ἀκράαντον, ἕ εἵνεκα δεῦρο ἤλθομεν. Καὶ ἐπὶ ἵπποις, ὡς ἤδη κατασκευάσας δῆθεν, ὃ ἤθελεν, ἐπάγει· Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν

atque animitet; Trojani expugnandi iter, hunc tamen decipiat, jubeatque sese inglorium, magnâ amissâ parte exercitus, Argos redire. Deinde sic de Jove honorificentiùs loquitur: *Ita scilicet Jovi præpotenti gratum est futurum*. Quin etiam affirmat, multa illum urbium fastigia evertisse, & adhuc esse eversurum. Postea verò, ad suffundendos Græcos pudore, verba hæc adjicit: *Turpe hoc certè est vel posteris auditu*, μάψ, videlicet μάτην, *frustra*, *incassum*, *talem adeo*, *ac tantum exercitum Achivorum*, *irritum bellum gerere*, & *pugnare cum paucioribus viris: nullumque adhuc rei exitum apparere*. Ad hæc, ut ostendat, quantò Trojani sint pauciores; per hypotheticum loquendi genus, ut paulò post dicetur, docet, decuplo plures esse Græcos, quàm Trojanos ἐφεστῶς, videlicet, *incolas*, *atque indigenas*, quibus etiam maximè bellum est curæ, quippe quòd socii, seu auxiliares, etsi multis sint ex civitatibus rei militaris periti; tamen non toto planè ex animo prælientur. His dictis, subdit, novem Jovis magni annos præteriisse, jamque navium tabulas computruisse, funesque esse dissolutos. Tum: *nostræ*, inquit, *uxores*, *filiique infantes sedendo*, *nos exspectant*. *Nobis autem hoc opus frustra imperfectum*, *cujus gratiâ huc venimus*. Ac postremo, quasi jam scilicet confecisset, confirmassetque id, quod volebat, subjungit: *Quare agite*, *ut ego dixero*,

1. φάσται τοῦτο ὁ σοφώτατος) Christianorum etiam aliquot Patrum fuit hæc sententia, ut Origenis, Hieronymi, Cassiani, aliorum, quibus accedit Chrysostomus lib. 1. de Sacerdotio. Τετάρτην γὰρ ἴσχε περὶ ἕκαστον ἀπόνοιαν, καὶ μετὰ τὴν ἐρῆμος γενομένην ἀπιστίαν, ὡς πολλοὶ, ὅτι μὴ παρετηρήσαμεν, καὶ δίκην δοῦναι τολλάσας. Et infra: καὶ γὰρ ἀκριβῶς ἴσασιν οἱ νῦν καλοῦσι δίκαιον, ὁ τὰ φαύλους κεκρυμμένα ἀδίκους, οὐχ ὁ μηδ' ὑγιὲς γνώμης τῶν θείων. καὶ πολλοὶ ἀκατόπτου δίκη, καὶ τὰ μείζονα διὸ τοῦτο ἀφιλλᾶται ἢ τίκτουσι. Sed falsa hæc sententia, ut bene ad Consentium disputat Augustinus, & divino testimonio contraria. Psal. 5. ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Sapientiæ cap. 1. στόμα ὁ κατὰ ψεύδομενον ἀπάγει ψυχάν. Immo & repugnat juri, atque æquitati naturæ. Aristoteles l. 4. de Moribus ad Nicomachum c. 13. κατ' αὐτὸ ὁ τὸ μὴ ψεῦδος, ἐυῆθον καὶ ἕξινον· τὸ ὁ ἀληθὲς, καλὸν καὶ ἔπαινετόν. Et Poëtarum prudentissimus notam prudentis viri in Nestote suo hanc agnoscit, non mentiri. lib. γ'. v. 20. Odyss.

ψεύδεσθ' ἀ ἐοικὼς μάλα πεπνυμένῳ ἀνδρί.

Politus.

Ideft, *Egregiè cordatus homo est: haud falsa loquetur*. Hieronymus contra Rufinum, è sexto Stromatum Origenis: *Veritas quoque fortanda magnopere est. Si enim, ut paulo ante verissimè dicebamus, Deo indecens, & inutile mendacium est, hominibus quandoque utile, ut utantur eo, quasi condimento, atque medicamine; nulli dubium est, quin hujusmodi licentia medicis danda sit, & ab imprudentibus removenda*. Id hausit totum Origenes è Platone 3. de Rep. libro, ubi ait: Ἀλλὰ μὴν ἀλήθειάν γε περὶ παντὸς ποιητέον. ὃ γὰρ ἐρρέθη ἀληθὲς ἄρτι, καὶ τῷ ὄντι θεὸς μὲν ἀκρεῖον κτῆμα· ἀνθρώπους ὁ χρήσιμον, ὡς ἐν φαρμάκου μέρει· δοκοῦσι τὸ γε τοιοῦτον ἐκβεῖν δοτέον· ἰατροὺς ὁ οὐκ ἀνητέον. Lucr. lib. 4.

Nam veluti pueris absynthia tetra medentes
Cùm dare conantur.

& quæ sequuntur. Salvianus.

dammodo hoc eſt, atque anceps. Nam & facit hunc ſenſum: *ſim quum ego amicus, etſi cum dedecore, ſum reverſurus; tamen propter vos patienter id feram.* Et rurſus: *ſitis quum vos amici, tolerare dedecus meum non poteritis, neque pati, ut ignobilis, atque ignominioſus Argos revertar.* Deinde illud, *heroës famuli Martis*, haud dubiè appoſuit ad impediendam fugam: quippe quòd fugere nequaquam deceat heroas, qui Marti famulantur. Eos enim, ut notant, de induſtriâ laudibus celebrat, atque extollit, ut fugere eos pudeat. Ac vide, ut univerſos Græcos, heroas appellet. Famuli verò Martis, milites ſunt, ſicuti etiam Jovis, reges; & Muſarum, cantores, ſeu Poëtæ. Porrò τοῦ Ἄρηθ, *Martis*, Nominativus Æolicus, minimè uſitatus Homero, eſt ὁ Ἄρευς, Mars, quemadmodum videtur Herodiano, ut alicubi poſtea clarè explicabitur. Quod autem ſequitur, ἄτη ἐπέδησε βαρείῃ, *noxâ devinxit gravi*, lepidè dictum eſt, voce per tropum translatâ tamquam a vinculo unum aliquem gravante, neque permittente eum progredi, quò oportet. Etſi enim fabuloſæ Ates molles ſunt pedes; tamen vera Ate, ſeu noxa, gravare ſolet, ac premere. Rurſus, quod dicit, uti Jovem fraude, poſtquam ipſe annuit; id, ut conſtat, impedimento eſt reditioni. Non enim fieri poteſt, ut, poſtquam ille annuit, mentiatur, aut fallat. Siquidem nullum illius verbum fallax eſt, quodcumque capite annuerit. Eum autem annuiſſe, ſeniores ipſi, atque optimates poſtea palam faciunt. præterquamquòd nemo unus vir bonus contra, atque ipſe ſentiat, alteri conſilium dederit. Item, quod ait, *inglorium me jubet Juppiter redire, poſtquam magnam exercitus partem amiſi*, neque id ipſum permittit, ut is, qui audit, exiſtimet, velle regem recedere. Sunt enim ea verba animi gravati, ac triſtis. Ubi τὸ δυσκλέα, *inglorium, ignobilem, ignominioſum*, factum eſt per ſyncopen ex δυσκλεέα. Et plurali etiam numero exempla ſunt hujuſcemodi. Quamquam alioquì vox hæc trium ſyllabarum contrahenda erat per ſynæreſin, cum accentu circumflexo, perinde atque ex ὑγιέα dicimus ὑγιᾶ, *ſanum*, vel *ſanam*; ex ὑρυέα, ὑρυᾶ, *in-*

τὰ μέρος τῆ ἰσημάτων, τοιαῦτα.

ξγ'. Τὸ μὲν, Ὦ φίλοι, μέσως πως ἔχει, ὅ-λως δὲ φίλος ὢν ἐγὼ, κἂν ἀκλεὴς ἀπαζεῦξαι μέλλω, ὅμως δι' ὑμᾶς ἀνέξομαι. καὶ αὖ πάλιν, ὅτι φίλοι ὄντες ὑμῖν, οὐκ ἂν ἀνέξοισθέ μοι ἢ δυσκλέας, οὐδὲ θελήσητε δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι. Τὸ δὲ, ἥρωες θεράποντες Ἄρηος, φατερῶς ἐπὶ κωλύσει εἴρετο, ὡς μὴ δέον ὂν τὰς τοιάυτας φεύγειν. Ἐπαίρει γάρ, φασιν, ἐπίτηδες αὐτὰς ἐγκωμίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν. Καὶ ὅρα, ὅτι *Rom. p.187.* ἰὰς ὅλως Ἕλλωας, ἥρωας λέγει. Θεράποντες δὲ Ἄρηος, οἱ στρατιῶται, ὡς καὶ Διὸς οἱ βασιλῆς, καὶ μισθὸν οἱ ἀοιδοί. Τῶ δὲ Ἄρηος, εὐθεῖα [2] Ὁμήρῳ ἄρρητος, ὁ Ἄρευς Αἰολικὴ, ὡς καὶ Ἡρωδιανῷ δοκεῖ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που σαφὲς δηλωθήσεται. Τὸ δὲ, ἄτη ἐπέδησε βαρείῃ, ἁρμόσας τέτρασται, ὡς ἀπὸ δεσμῶ βαρύοντός τινα, καὶ μὴ ἐάσαντος προκόπτειν, ἐφ' οἷς χρή. Εἰ γὰρ καὶ [3] τῇ μυθικῇ Ἄτῃ ἁπαλοὶ οἱ πόδες· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς, βαρύνει οἶδε. Τὸ δὲ ἅ Δία ἀπατῆσαι μετὰ τὸ καταπεῦσαι, φατερῶς κωλύει ἅ ἀποπλεῦσαι. Οὐ γὰρ δυκαλὸν, ἑκόντου ψεύσασθαι μελλήσαντος κατόψεσιν. Ἅπερ οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔπος ἑκόντος ἀπατηλὸν, ὅ, τι κεφαλῇ καταπεύσῃ. Ὅτι δὲ κατέπευσεν, αἱ γέροντες ἐν τοῖς ἑξῆς δηλώσουσι. καὶ ἄλλως δὲ οὐδεὶς ὦ πανδαῖος ἐναντία ἑαυτῷ βουλεύσῃ. Τὸ δὲ ἰσῶν, ὅτι δυσκλέα με κελεύει ὁ Ζεὺς ἀπελθεῖν, ἐπὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, οὐκ ἀφίησιν οὐδὲ αὐτὸ, ἅ ἀκέοντα ἰσῶν, ὅτι θέλει ἀναχωρεῖν ὁ βασιλεύς. Ψυχῆς γὰρ βαρυτομένης ὁ λόγος. Συγκέκοπται δὲ τὸ δυσκλέα ἐκ τῆ δυσκλεέα. καὶ ἰσὶ καὶ πολυθρυλλικαὶ χρήσις ἰσιάδε. Ἄλλως μέν τοι συμφῶλ ὤφελεν ἡ ἰοιαύτη τρισυλλαβία, σὺν περισπασμῷ, κατὰ [1] ὑγιέα

1. ποσὶ) Frobenius, *ποσί*. Polit.
2. Ὁμήρῳ ἄρρητος) l. Ὁμήρου ἄρρητος. Polit.
3. τῇ μυθικῇ Ἄτῃ ἁπαλοὶ οἱ πόδες) Il. lib. τ' v. 92. in Atæ deſcriptione. Polit.

ὀλιγωτέροις ἀνδράσιν, ἐφ' ᾧ τέλει, ἀπαυθρήτως ἐμποδιστικὸν τῇ φεύγειν ἔστιν, ὡς μὴ ἂν πρέπον ὂν ἐπιστηδίως φεύξεσθαι τοῖς τοιούτοις. ἢ ἄλλως δέ, φησι, ταχεῖαν ἐγγυᾶται τὴν νίκην,
Bas. p. 142. ἡ πολὺς αὐτοῖς τῶν Τρώων, καὶ ἰσχυρότεροι, καὶ Δία δὲ ἔχουσι σύμμαχον. ὃ κράτος ἐστὶ μέγιστον. ὅθεν ὁ Πυθαγόρας λαβών, φησί· θεός ἐστι τὸ πάντων κρατοῦν· ὃς δὲ καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει. τίς ἂν οὖν εἴην ἐγώ; Αἰολέων δὲ ἡ τοῦ μάψ βραχυλογία, ἐκ τοῦ μάτην. ὧν καὶ τὸ ἀψ ἐκ τοῦ ὀπίσω· καὶ τὸ ὃ ἐκ τοῦ ὅτι. καὶ αἱ ἀποκοπαὶ δὲ τοῦ δῶμα δῶ, καὶ ῥᾴδιον ῥᾳ, καὶ κρῖμνον κρῖ, καὶ τῶν ἡμίσεων. ἔτι δὲ καὶ συγκοπαί. Τῶν δ' αὐτῶν, ὡς φιλοτίκων, καὶ τὸ αὖτως. Οὐ γὰρ ἀπαντιῤῥήτως διασύρεται, ὡς φατῆται καὶ ἑτέρωθι. Τὸ δὲ, ἐννέα δὴ βεβήκασιν ἐνιαυτοί, εἰδ' αὐτὸ προτρεπτικόν ἐστιν εἰς τὸ φυγεῖν. Εἶχε γὰρ ἄν τις εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἦν ἡμῖν καιρὸς τοῦ τῶν Τροίαν ἁλῶναι ὁ ἕνατος ἐνιαυτὸς, ὡς ἤδη τῶν ἐννέα βεβηκότων, καιρὸν εἶναι τοῦ φυγεῖν· δεκάτῳ δὲ ἐνιαυτῷ ἁλῶναι τὴν Τροίαν ἔδει, ὃ παρελθόντος, καιρὸς ἦν ἀναχωρήσεως. Ἐτῶν δὲ ὄντων παρῆλθεν ὁ δέκατος, μενετέον, ἀλλ' οὐ φευκτέον, καὶ ἐκδεκτέον τὸ πέρας τῆς μάχης.

ξε'. Τὸ δὲ τὰ δοῦρα σαπῆναι, καὶ τὰ πάρλα λελῦσθαι, ἀριδηλότατα κώλυμά ἐστιν οὐ μόνον φυγῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπωλείας ἐπανόδου. Διὰ τοῦτο γάρ φησι καὶ τὸ πλέον τοῦ κινδύνου τοῖς Ἕλλησιν ἐν τῷ τόπῳ γενέσθαι, ναυαγίαις ἐπιπεπτωκόσι διὰ τὴν τῶν πλοίων σαθρότητα, ὅθεν τινὲς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα, καὶ Ἀμφίλοχον, πεζοὺς ἀπαλλαγῆναι φασί. μαντικοὶ γὰρ ὄντες, προ-

ne, frustra sic cum paucioribus viris bellum gerere, cujus exitus nullus appareat; id haud dubie valet ad impediendam fugam: quippe quum tales viros minimè omnium deceat in turpem se fugam conjicere. Præterquam quòd, ut ajunt, celerem inde victoriam pollicetur, quòd plures sint ipsi, fortioresque sint, quàm Trojani, Jovemque etiam habeant auxiliarium, cujus maxima est potentia. Unde Pythagoras accepit illud: *Deus, summa quædam vis est, obtinens in omnia imperium: qui & arbitrium bellorum habet. quis igitur sim ego?* Æolum porrò est vox illa μάψ, *frustrà, in cassum*, breviata ex μάτην. quorum etiam est τὸ ἄψ, *retrorsum, vel retrò*, ex ὀπίσω· & τὸ ὃ, *quod*, ex ὅτι. itemque vocabula illa per apocopen recisa, δῶ, *domus*, ex δῶμα· ῥᾳ, *facilè*, ex ῥᾴδιον· κρῖ, *hordeum*, ex κρῖμνον· aliaque hujus generis: nec non ea, quæ syncopen patiuntur, Quin & eorumdem, utpote qui tenuem spiritum amant, est τὸ αὖτως, *hoc modo, vel frustrà*. Non enim extra controversiam est, an denso id spiritu afficiatur, ut & alibi videbimus. Præterea, quod ait, novem jam annos præteriisse, neque id vim habet adhortandi ad capiendam fugam. Potuisset enim quis ita dicere: nobis verò minimè definitum est nono anno tempus expugnandæ Trojæ, ita ut, novem jam transactis annis, tempus sit fugiendi: sed decimo demum anno expugnari Trojam oportet, quo anno præterlapso, tempus est recedendi. Quoniam verò decimus nondum annus præteriit; manendum est, non autem fugiendum; & pugnæ exitus expectandus.

LXV. Quod autem addit, tabulas putruisse, funesque esse dissolutos; id verò, ut manifestissimum est, non solùm impedimento est, ne fugiant; verùm etiam penitus ne revertantur. Hac enim ratione majus Græcis in reditu periculum fore significat, si ob putrescentes navium tabulas naufragium eos facere contigerit. Unde quidam narrant, Calchantem, & Amphilochum terrestri itinere rediisse, quòd, tamquam vates, periculum illud maris provide-

προ-

1. διὰ τὸ διεγηγέναι τῶν ἐπιῤῥήματων τὸ ἴσως) Fortè, ἴσως. ων. ponuntur nonnumquam cujusdam lepotis, & gratiæ causâ, non quòd rem in dubium revocent. *Salvinus.*

2. λύσεις ἢ τὰ παρῄρτησις) Dixerat quoque κάρητα. ideſt, *capita, vertices.* cui voci respondet παπαλύειν. λύειν. *dissolvere, solvere.* Horatius, quod Alcæus dixit Καββάλας τὰ κεμώνα. quasi *Demolitus hyemem*; reddidit: *Dissolve frigus.* Homerus passim: λύειν γόνατα, καὶ θυμὸν ὀρῶρε. *soluta fuere genua, & animus ivit.* Quum enim quid evertimus, ac demolimur, ejus rei compages solvitur, & structura. *Salvin.*

3. τὸ ῥᾴδιον ῥᾳ) Pro potiùs conceptum ex ῥᾴω. *facile.* Salvinus.

regis dirigitur oratio. Sed veteres unum illud ex omnibus adnotant: *Non enim amplius Trojam capiemus, latas vias habentem.* utpote quod ſolvit omnino, atque aufert ſimulationem, nec duplici ſenſu accipitur, tamquam conſectarium, ſeu conſequens adhortationis ad fugam. Quin etiam in nonnullis codicibus verſum hunc minimè legi ſolitum teſtantur, eo quòd per eum tollatur ſimulatio.

LXVI. Ceterùm, quo loci dicit: *Quare agite, ut ego dixero, pareamus omnes*; vide, ut non temere, ac per imprudentiam Poëtæ exciderit vox illa, *omnes*; ſed ut unus aliquis ex optimatibus, ſumptâ inde occaſione, contradicere inciperet, ſicuti prævio jam conſilio conſtitutum fuerat: etſi nemo quiſquam, commotâ concione, ſic facere præoccupaverit. Habet etiam neſcio quid humilitatis, infractique animi, ac demiſſi, illud, *pareamus*. Cum enim dicit, *pareamus*, ipſe ſemet in eumdem parentium ordinem collocat. Et ipſe tamen non modò non eſt obtemperaturus; verùm etiam alios eſt prohibiturus. Præterea verò commodiſſimè adhibet verbum illud, *fugiamus*, ut reſpondere e contrario quis poſſit: quid umquam eſt, quamobrem fugiamus, quum, qui nos inſequatur, nemo appareat? etſi auditores, utpote qui nihil ſolertiùs cogitant, dicto audientes ſint, &, tamquam præditi ingenio prompto admodum, facilique ad obediendum, juxta illud: *eique obediunt Græci*, ſtatim aſſurgant, ac, pro regis juſſu, animum ad reditum applicent; iidemque etiam paullò poſt Ulyſſi, dum regio cum ſceptro munus obit imperatoris, facilè obſequantur.

LXVII. Porrò τὸ, πατρίδα γαῖαν, *patriam terram*, nunc etiam plenè, atque integrè expreſſum eſt, ut & alibi, atque ubi etiam dicit, πλάζη δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. *errabundum autem arcet a patriâ terrâ*. Quibus in locis vide, ut τὸ, πατρίδα γαῖαν, *patriam terram*, ad hiatum vitandum, procedat cum τῷ γ', in γαῖαν, *terram*:

μηγορίας σκοπός. Μόνον δὲ ἀπὸ πάντων, τὸ, Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν, παρασημαίνονται οἱ παλαιοὶ, ὡς παντελῶς λύον τὸν ἔμφασιν, ἢ μὴ τοῦμενον ἐν διαλόγῳ, καὶ ἀκολουθίαν τῆ, Φεύγωμεν. Φασὶ δέ τινες, ὅτι ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων, οὐδὲ ἐφέρετο τὸ τοιοῦτον, ὡς ἀφανιστικὸν τῆ σχηματισμῷ.

ξς'. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, Ἀλλ' ἄγετε, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, ὅτι τὸ πάντες, οὐ μάτην παρέρριψεν ὁ Ποιητής· ἀλλ' ἵνα τις τῶν γερόντων, ἐντεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν, ἀπάρξηται ἀντιλέγειν, ὡς ἐν τῷ πραβυλίῳ ἤδη ὥριται· ἢ καὶ μὴ ἔφη τις ἔτω ποιῆσαι, κωλύσας ἡ ἀγορὰ. Ἔχει δέ τι καθ', καὶ τὸ πειθώμεθα. Εἰ πὼς γὰρ, πειθώμεθα, καὶ ἑαυτὸν τοῖς πολλοῖς συνετάξεν. αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐ πείσεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους κωλύσει. Καὶ τὸ φεύγωμεν δὲ, ἁρίστα τέθεικεν, ἵνα τις ἀντιπῶν ἔχῃ· διατί φευξόμεθα, μηδενὸς διώκοντος φανερῶς; ἢ καὶ οἱ ἀκροαταὶ μηδέν τι ὑποπτεύοντα, τῶν λεγομένων ἐγένοντο, καὶ πάνυ εὐπειθεῖς ὄντες, κατὰ τὸ, καὶ οἱ πεῖσονται Ἀχαιοὶ, εὐθὺς ἀνίστανται, καὶ τὰ νῶτα γίνονται, κατὰ τὸ βασιλικὸν κέλευσμα· οἱ δ' αὖτοὶ μετ' ὀλίγα καὶ τῷ Ὀδυσσῆ καιραίοντι μετὰ τῆ βασιλικοῦ σκήπτρου, ῥᾷον πείθονται.

ξζ'. Τὸ δὲ, πατρίδα γαῖαν, ἐντελῶς καὶ τὸν τρόπον φέρασθαι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, καὶ ἐν Ἰλιάδι, [5] πλάζη δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. ἐν οἷς ὅρα, ὡς τὸ μὲν πατρίδα γαῖαν, διὰ τὸ ἀχάσμητον, συνέχει τῷ γ' ἐν τῷ, γαῖαν· τὸ δὲ, πατρίδος αἴης, ἀπερρά-

Φη

1. ἵνα μὴ τὰς ἐλπίδας ἐκείνας αἰχύνωμεν) Alibi Poëta: *Αἰ γὰρ νῶι σαώσομεν, καὶ σὺν νηυσὶ φύγωμεν. Utrique manere diu fraſtra, vacuumque reverti.* Salvinas.

2. ὡς ἢ χάος ἢ ἀλώστος πλημμύρα) Legendum puto, μὴ πλημμύρα. etſi prior lectio poſſit fortaſſe ſuſtineri. *Polit.*

3. ἀμβιβαδήσεται) Frobenius, ἀμειβαδήσεται. Ego non mutо. Eſt enim ἀμβιβαδήσεται pro ἀναβιβαδήσεται. ut ἀμβαίνειν dicit Homerus pro ἀναβαίνειν. Polit.

4. αἱ ἢ αἶγες ἀποξυντικαὶ, διότι ἀπαίδευτοι ἐξι τῇ βασιλικῇ ὁ ἢ δημηγερίης σκοπός) Legendum mihi videbatur, αἱ ἢ αἶγες ἀποξυντικαὶ. juxta quam lectionem vertebam: *Verumtamen ea vincunt ſententia, quæ fugam ſuadent.* Eſt enim concionis σκοπὸς, τὸ πρὸς φυγὴν ἀποξύνειν. Euſtathius ſupra: Σκοπὸς μὲν γὰρ αὐτῇ δοκεῖ, τὸ εἰς φυγὴν ἀποξύνειν. Politus.

5. πλάζη δ' ἀπὸ πατρίδος) l. πλάζη δ' ἀπὸ πατρίδος. ex lib. d Odyſſeæ. *Polit.*

μ⊖, ᾗ βοῦς γᾶι⊖ ὁ ἐργατικός. ᾗ. ὅτι ἐκ τῆ γέα, ὁ γράφετα διὰ τῆ. ἐ ψιλῆ, γέϊ⊖, ἢ ᾗ ἄλλως γαΐ⊖ παρὰ Ἰταλιώταις, ᾗ Ταραντίνοις, ⁶ὁ μίᾳδι⊖. ἔστι δ' ὅτε ᾗ ὁ παχὺς, ᾗ ἀπαθὴ⊖ ἄνθρωπ⊖. Τὸ δὲ παρῆχθαι τὼ γᾶραν ἀπὸ τῆς γῆς, ἵνα ἦ, ὡς σελήνη σελήναια, ἵτω γῆ γαῖα, ἐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Καὶ καλῶς ἄρα τοῦτο. Ἐχρῆν γὰ τῷ λόγῳ τούτῳ, τὼ γᾶραν μὴ προσπεριισπᾶσθαι, ἀλλὰ παροξύνεσθαι.

ξή. Σχέτλιον δὲ τὸν Δία καλῶ, ὡς σχετλιαστικόν, ᾗ τὸ σχετλιάζειν πολλοῖς γινόμενον αἴτιον. Ὅτι ᾗ ἄλλως ἐκ ὑβριστικὸν αὐτὸ, σχέτλι⊖, ἐνίοτε ἐξῆς ἀριδήλως φαίνεται. Σχέτλι⊖ γὰ ἔοικε λέγεσθαι, ὁ πλέον τοῦ δέοντ⊖, ᾗ ἐφ' οἷς ὁ καιρὸς, προθυμούμεν⊖, ᾗ ὡς εἰπεῖν, ὁρμητίας· ὃν ἔδει σχέσθαι, ᾗ πλῆναι, ᾗ μὴ ὁρμῆσαι εἰς τὰ παρόντα. Ὥσπερ δὲ ⁷ τὸ πάϊ⊖ παρὰ τῷ Ποιητῇ, λέξις ἐστὶν ⁸ ἐπιφωνητικὴ ἐπὶ τοῖς μὴ κατὰ βαθῆαν σύνεσιν γινομένοις· οὕτω ᾗ τὸ σχέτλιος ἐπιφωνῆται ὡσεπιπολὺ τραχυτέροις, ᾗ αὐθεκάστοις προσώποις. Ἔστι δὲ ὅτε σχέτλιος ᾗ ὁ πολλὰ ἀναχόμενος, ᾗ ἰλαός. Σημαίνεται δὲ ᾗ, ὡς πρός τινα ὑποχόμενον, ἅτα δὴ ἀπατήσαντα, λεχθείη ἂν τὸ, Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο, ᾗ κατένευσε. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βεβούλευκε. Ὅτι δέ ἐστιν ἡ μόνον κακὴ ἀπάτη, ἀλλὰ ᾗ αἰσθή, Αἰσχύλος δηλοῖ, φάσκων

Ἀπά-

patriâ expulsi, γᾶραν εἶχον, *terram quærebant*, in qua habitarent. item ἐκ τῆ γαίας, *a terrâ*, vocatum γᾶον, *gæum*, ventum e terrâ spirantem; & bovem γᾶιν, *ideſt*, *operarium*, *ſeu qui dat operam colendæ terræ*. item ex γέα, *terra*, quod nomen ſcribitur cum ε tenui, mercenarium dici γέϊν, vel etiam aliter γαΐν apud Italicos, & Tarentinos: immo & aliquando ſic appellatum obeſum hominem, ac ſtolidum. Non probant tamen veteres, derivatam eſſe τὴν γᾶραν a γῆ, ita ut, quemadmodum ex σελήνη formatur σελήναια, *luna*; ſic ex γῆ formetur γᾶια, *terra*. Atque id quidem meritò. Hac enim ratione penultimam in γᾶια non circumflecti, ſed acui, oportebat.

LXVIII. Jovem vocat σχέτλιον, *miſerum*, *ſeu aſperum*, tamquam eum, qui miſeros facit, & pleriſque in cauſâ eſt τῷ σχετλιάζειν, *cur miſerè conquerantur*. Ceteroquin non injuriosa ſemper, nec contumelioſa vox eſt, σχέτλι⊖, ut clariùs poſtea apparebit. Ξχέτλι⊖ enim dici videtur is, qui pluſquam oportet, & ubi non oportet, prompto eſt ferventique animo, atque, ut ita dicam, magno impetu fertur: quem oportebat σχέσθαι, ᾗ πλῆναι, *abſtinere*, *& ſuſtinere*, neque animum ad præſentia applicare. Quemadmodum verò τὸ πάϊ⊖, *infans*, *ſeu demens*, apud Poëtam vox eſt, epiphonetica, ſeu per compellationem ſubjungi ſolita in eos, qui minimè profundâ ſunt intelligentiâ, ſed ingenio ſunt hebeti; ſic etiam τὸ σχέτλι⊖, in modum compellationis, atque inclamando, ſubjungitur ut plurimùm in aſperiores quasdam, & rigidiores naturas. Immo & aliquando σχέτλι⊖, is eſt, qui multorum patiens eſt, ac tolerans laborum. Ad hæc velim, tu obſerves, ut, ſiquis poſt datam fidem, eam tandem non ſervat, ſed fallit, poſſit in eum adhiberi illud: *Sceleſtus*, *qui antea quidem mihi promiſerat*, *& annuerat*. *Nunc verò malam fraudem ſtruit*. Ceterùm non tantùm malam fraudem eſſe; verùm

etiam

1. οἷα καὶ αὐτῆ δίχα ἔφασκον ἦν) Γάζαν urbem incolæ dicebant Ioniori pronunciatione Ἄζαν. teſtatur Stephanus περὶ ἐθνικῶν in Γάζα. Salvinus.

2. ἀπὸ τ γῆ τὸ χωρῆ) Etymologus: Γᾶ, παρὰ τὸ γῆ τὸ χωρῆ, ἢ πάντα χωρᾶται. Polit.

3. καὶ πάντα) ut proinde ἀπὸ τ γῆ ſit γέα, οἱονεὶ ἡ γεωτική. ex Etymologo. *Polit.*

4. Γαζῶται παρὰ τὰ γαῖα οἱ Γαλάται) Immo Γαζῶται παρὰ τὸ τ γαῖα ζῶντες, ex Etymologo. *Polit.*

5. ἀντίγω⊖ ἄνεμ⊖) de genere eorum ventorum, quos *altanos* vocant: *qui quidem*, ut ſcribit Plinius, *cum e mari redeant*, *trojæ vocantur*: *ſi pergunt*, *apogæi*. Apud Etymologum tamen legitur Γαῖος, ὁ ἀντίγω⊖ ἄνεμος. Corruptè, ut puto, pro ἀντίγω⊖ ἀνεμ⊖. qui etiam memoratur Ariſtoteli. *Polit.*

6. ὁ μίᾳδι⊖) Etymologus: Ἰταλιῶται δ, καὶ Ταραντῖνοι γαῖον τ μιᾶδον λέγουσι. Polit.

7. τὸ πάϊ⊖) Vitg. *Demens*, *qui nimbos & non imitabile telum*: de Salmone. & aliis pluribus in locis. *Salvin.*

8. ἐπιφωνητική) Malebam ἐπιφωνηματική. Demetrius tamen Phalereus, aut quiſquis auctor eſt libri de Elocutione, negat, epiphonematis loco habendum Homericum illud: Νέπτ⊖, πῶ δ' ἔμπλε κακὸς ὑπὸ κέρας ἄλυξεν. reddità hâc ratione: ᾗ γὰ ἐπιλέγεται, ὡὰ ἐπικοσμῶ, ὡὰ ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσωνύμματι, ᾗ ἐπιπληκτικῶ. ut proinde hoc modo dicenda ea ſit compellatio, ſeu, quam vocat Fabius, *extrema quaſi inſultatio*. Politus.

perinde ac ſi diceret: ἔτι λύση. & *adhuc diſſolvet, ſeu evertet*. ita ut vacet conjunctio ἔτι, &. Magnificè porrò dictum eſt τὰ κάρηνα, *capita*, propter celſitudinem, ac celebritatem urbium. Quòd ſi urbium capita auſus eſt dicere arces ipſas, vel generatim faſtigia, ac veluti vertices; procul errore licebit ei etiam poſtea urbis vocare κρήδεμνα, *vittas*, *ſeu infulas*. Capitis enim, ſeu κάρηνα, ornamentum, eſt vitta: quam & ἐπίκρανον κεφαλῆς, *velamentum capitis*, *ſeu ornamentum capiti impoſitum*, vocat Poëta Tragicus. Et hunc Poëtam imitantur, qui columnæ appellant ἐπίκρανον, *capitulum*. Quæ quum ita ſeſe habeant, aptè, ac congruenter dixit Euripides de Trojâ: *detondiſti*, *ſeu decuſſiſti coronam turrium*. Sicuti enim vitta, capitis; ita & proprium ejus eſt coronari:

Ἔτι δὲ ἴσ', ἦ' ἔτι ἢ λύσει, αὖτι τε, ἢ ἔτι λύσει. ὥσε πᾶλιν ὁ κῆτα ὁ ἢ σύνδεσμος. Μεγαλοπρεπῶς δὲ ἤρπται τὸ κάρηνα, διὰ τὰς ὑψηλὰς πόλεις, ἢ ἐπιδόξους. Εἰ δὲ κάρηνα πόλεων τετόλμηται εἰπεῖν τὰς ἀκροπόλεις, ἢ ἀπλῶς τὰς ἐξοχὰς, ἢ οἷον κορυφὰς, ἀσφαλῶς ἂν προΐοιτο, ἢ [7] πόλεως ἐρεῖ κρήδεμνα. Κεφαλῆς γὰρ, ἤτοι καρηνῶν, κόσμος, ἢ κρήδεμνον. ὃ ἢ ἐπίκρανον κεφαλῆς, [8] ἡ Τραγῳδία φησίν· ἢν ζηλῶσι ἢ αἱ κίονος ἐπίκρανον φάμεναι. Εἰ δ' ὕτω ἔχει τοῦτ' ἔστι, περισφῶς Εὐριπίδης περὶ Τρῳάδος φησὶ τὸ, ἄπο δὲ σεφάναν κέκαρται πύργων. Ὡς ἢ κρήδεμνον κεφαλῆς, ὕτω ἢ τὸ σε-

1. Ἀτάσης δικαίας ἐκ ἀστρατὰ δίκης) Impia ſententia, quæ in fabuloſum Jovem cadat, non in verum Deum. Ipſa enim per ſe, ac ſumma veritas eſt Deus, a quo nihil magis alienum, quàm genus omne fraudium, & mendaciorum. Unde Paullo ep. ad Titum c. 1. ὁ ἀψεύδης θεός. Polit.

2. ἀτάσθαλα ἀγαθὰ, ἃ ὦ κακοῖ, καὶ ὑπ' ἐπιζηλωθέντες) quæ Chryſoſtomo eſt ἄκαιρα ἀτάσθαλα, καὶ μετὰ τῆς ἀφθόνου ζητούμενα δικαιότητος. Polit.

3. εἶπα χρή τι ψεύδεσθαι λέγοντα) Verba Darii apud Herodotum l. 3. n. 72. In eamdem ferè ſententiam Plato l. 3. de Republicâ: Εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλέγομεν ἄρτι, καὶ τῷ ὄντι δεῖ μιᾷ τέχνῃ τοῦτον ψεύδεσθαι, καὶ ἰατροὺς δὲ χρήσιμον, ὡς ὦ φαμὲν αὖθ' ὁπόταν τέχνῃ πάσῃ ἰατρὸς ἀνὴρ, ἰδιώτας δὲ οὐχ' ἅπτεσθαι. Ἄλλο, ἔφη. Τοῖς ἄρχουσι δὲ τῆς πόλεως, εἴπερ τισὶν ἄλλοις ἀνθρώποις ψεύδεσθαι, ἢ πολεμίων, ἢ πολιτῶν ἕνεκα, ἐπ' ὠφελίᾳ τῆς πόλεως· τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ἅπτεσθαι τοιοῦτον τοῦ πολίτου. Polit.

4. θέλων Ὀδυσσεὺς, κατὰ ἐπίπτων) ut de ſe ipſe, eo nomine, gloriari poterit:

Εἰμὶ Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μοι κλέος οὐρανὸν ἷκει.

Polit.

5. καὶ πᾶς ὁ ὁσιῶν ἕνεκα) Chryſoſtomus item lib. 1. de Sacerdotio fraudium numero habet bellica ſtrategemata, & inſidias militares. Καὶ ὁ βάλλων τοὺς ἐξ ἐναντίας δόλῳ εὐδοκιμεῖται ἐξαίρετα· τὸ πλοῦτον αὐτῶν ἁρπάσαι, ἢ ἀνδρῶν ἐρήμους ἔνια καταδῆσαι· καὶ μᾶλλον τοὺς ἐπιτυμβίους, ἃ τοὺς ἐκ ἢ φανερᾶ κρατοῦντας. Atqui hoc minimè verum eſt. Non enim fraus, aut mendacium eſt, veritatem occultare, id, quod imperatores per ſtrategemata faciunt; ſed falſum, fallendi animo, dicere. Auguſtinus in pſal. 5. *Aliud eſt mentiri. aliud eſt verum occultare. Siquidem aliud eſt falſum dicere, aliud eſt verum tacere*. Et in libro Contra Mendacium ad Conſentium: *Non autem hoc eſt occultare veritatem, quod eſt proferre mendacium. Quamvis enim omnis, qui mentitur, velit celare, quod verum eſt; non tamen omnis, qui vult, quod verum eſt, celare, mentitur. Plerumque enim vera non mentiendo occultamus, ſed tacendo*. Hujus generis ſunt ſtrategemata, quorum, juxta frontinum, *proprie vis in arte ſolertiâque poſita proſicit, tam ubi cavendus, quàm ubi opprimendus hoſtis ſit*. Quare non immeritò in his ſtrategematis a ſapientibus viris poſita eſt prima boni imperatoris laus. Vegetius: *Boni duces non aperto marte præliun, in quo eſt commune periculum, ſed ex occulto ſemper aſſultant: ut, integris ſuis, quantos poſſint, hoſtes interimant certè, vel terreant*. Quod animadvertendum a nobis fuerat, *ne*, ut monet Auguſtinus in libro De Mendacio ad Conſentium, *aut temere accuſemus mendacium, quod non eſt mendacium, aut arbitremur, aliquando eſſe mentiendum*. Quî vero fieri poſſit, ut nobis aliquando mentiendum eſſe arbitremur; quando diſertè Chriſtus ipſe præcipit Matthæi c. 5. ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν, ναὶ, ναὶ, οὒ, οὔ· τὸ ἢ περισσὸν τούτων, ἐκ ἢ πονηροῦ ἐστιν. Polit.

καὶ πᾶς ὁ ὁσιῶν ἕνεκα) Virg. *Dolus, an virtus, quis in hoſte requirat?* Salvianus.

Sic notat Polyænus, Homerum ſæpe dixiſſe, ἄλλο, νὶ βέλος, ut ſcilicet id præciperet, quod imperatoribus curæ maximè eſſe debet, τέχνας, ἢ στρατηγήματα χρήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων. οἷ ἢ ἴσασι ὡς τοῖς ἔχθεσι, σκιαῖσι τῷ βέλει τῶν συμμάχων ἀποκτείνουσιν. Polit.

6. καὶ ἐκ ἐρῶ) quaſi inde factum ſit ἀάω, ὁ πλανήσω ἢ π', ἀτάω. ex Etymologo. *Polit.*

Si ἀτάω eſſet ab Ἄτη, ἄσκα, ſecunda eſſet longa, ut apud Homerum. Non ergo ab eâ derivari fit veriſimile. Præſtat ab ἀτάω, *tango*, derivare, ut Etymologus primò innuit. Plautus Pſeudolo. *tuum tangam patrem*. ideſt, decipiam. *Salvianus*.

Henrico tamen Stephano verba illa Etymologi derivantis τὸ ἀτάσθαλον ἐκ ἢ ἀπατῶ, nihil habere videntur dignum fide. *Polit.*

7. πόλεως ἐρεῖ κρήδεμνα) Il. ω'. v. 100.

Ὄζῃ οἷος Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύουσα.

Polit.

8. ἡ Τραγῳδία φησίν) Hippolytus Euripidis v. 201.

Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχει. Polit.

φό. Ἀπὸ τᾶ φάω. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τᾶ ξηράω ἐξήραντται. οἷον, [1] ἐξήραντται ἡ χήρ. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ κατέξαντται δέμας, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ πέφανται λιμήν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κλεινὸν ἔπος πεφάνται.

Si enim vellemus Achivique, Trojanique,
Foederibus fidis percussis, numerari ambo,
Et Trojanos eligere, cives quotquot sunt;
Nos autem in curias disponeremur Achivi,
Et Trojanorum viros singulis caperemus ad fundendum vinum;
Multa decuria pincernâ indigerent.
Tantò ego dico plures esse Achivos
Trojanis, qui habitant in urbe. Sed auxiliares
Multis ex civitatibus hospitati viri sunt,
Qui me valde aberrare faciunt, neque finem volentem
Trojæ expugnare bene cultum oppidum.
Nonum jam præterierunt Jovis magni anni,
Et jam tabulæ navium putruerunt, & funes dissoluti sunt.
Nostræ verò fortassis uxores, & infantes filii,
Sedent in ædibus expectantes. At nobis opus
Frustrà imperfectum, cujus gratiâ hùc venimus.
Quare agite, ut ego dixero, paremur omnes.
Fugiamus cum navibus nostram in patriam terram.
Non enim amplius Trojam capiemus spatiosas vias habentem.
Sic dixit: illiusque animum in pectoribus commovit
Omnibus per multitudinem, quicumque consilium non audierant.

Rom. p. 190. οἱ, Ὅτι φέλων δῆξαι ὁ Ποιητὴς, ὑπολοχαγίας ἦναι, ὡς προείρηται, τῶν Ἑλλήνων τὰς ἐφεστίους Τρῶας, χρᾶται τοιούτῳ σχήματι ὑποθετικῷ. Εἴπερ ἂν ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί γε, Τρῶές γε, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω, Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἕνεκα ἐπιλέξασθαι, ὅσοι ἔασιν ἐφέστιοι, ἡμᾶς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆ-
Exc. p. 144. μεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. Λέγει δέ, ὅτι ἐὰν, καθ' ὑπόθεσιν, ὁρκίων τῶν

LXXI. Demonstraturus Poëta, decuplo pauciores esse Græcis, quemadmodum supra dictum est, indigenas ipsos Trojanos, figuratâ hujuscemodi hypothesi utitur: Si vellemus Achivique, Trojanique, fœderibus fidis percussis, numerari utrique, & Trojanos legere, videlicet seligere, quotquot sunt indigenæ; nos verò Achivi in decurias disponeremur, Trojanorumque viros singulos acciperemus, qui vinum funderent, multæ sanè decuriæ pincernâ indigerent. Hic autem est sensus: Facite, ita nobis esse fœdera, & bellum,

con-

1. ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ) lib. γ'. v. 302.
Ὥιξε πομπὸν, τῷ ἅπο κρήδεμνον ἕλυσε.
Polit.

2. Διὸ καὶ Ἡρόδοτον) L. 5. n. 119. μέσοι δ', τῷ ἡμῖς ἔδμεν, Κάρες εἶεν, οἱ Διὶ Στρατίῳ θυσίας ἀνάγουσι. Polit.
Sic Deus ob excellentem potentiam, Deus Sabaoth, θεὸς δυνάμεων, in Psalmis. quod idem est, *Deus virtutum* dicitur. ideſt, copiarum, exercituum. *Salvianus.*

3. ἐξήραντται ἡ χήρ) Similiter 3. Reg. c. 13. τῷ ἰδοὺ ἐξηράνθη ἡ χὴρ αὐτοῦ. Hunc locum citari puto ab Eustathio; sed, ut aliquando solet, parùm memoriter. *Politus.*

4. ἔασιν) Sic etiam Probenius, Florentina editio Homeri, Aldina, Junctina, Turnebiana, Schreveliana, Henricus Stephanus. At verò Cantabrigienses, & Barnesius, ἦσι cum simplici σ'. ut & paullo post legunt omnes, αἵδεκα ἔασιν. Polit.

5. Λέγει) Apud Eustathium legitur Οὗτος. Polit.

næc uſurpatur, ut ubi dicit: Ἄμφω ἐμῶς θυμῷ φιλέεσα. *Ambos ſimul ex animo amans*: verùm etiam de duobus populis, vel exercitibus, ut hoc loci, quo ait, ἀριθμεῖσθαι ἄμφω. *numerari ambo*.

LXXII. Volo præterea, obſerves, quàm nova, atque inſolens ſit forma illa loquendi: Τρῶας μὲν λέξασθαι· Ἡμᾶς δ' ἐς δεκάδας διακοσμεῖσθαι. *Trojanos ſeligere. Nos verò in decurias diſponeremur.* Dicendum ei enim erat: Τρῶας μὲν λέξασθαι· ἡμᾶς δὲ διακοσμεῖσθαι. *Trojanos ſeligere; nos autem diſponi, ac certo ordine conſtitui.* Verùm ille formam variavit locutionis, ut ſubjungeret τὸ ἡμᾶς, *nos*, id, quod minimè reſponderet τῷ Τρῶας, *Troas*. Quare in nonnullis codicibus reperiri ajunt, Τρῶες μὲν, *Troës quidem*, ut ſimiliter ſubjiciatur τὸ, ἡμᾶς δέ. *Nos verò*. Deinde vide ſyncopen illam τῶ πλίας ex πλίονας, *plures*, quæ perinde eſt, ut τὸ, χέρνι, *pejori*, aliaque hujus generis. Ac ſimiliter per ſyncopen contractum eſt τὸ διακοσμεῖμεν, *diſponeremur*. cujus ſecunda conſequenter perſona eſſet διακοσμεῖσθε, *diſponeremini*, & tertia, διακοσμεῖεν, *diſponerentur*. Cæterùm rex convivas per decurias diſtribuit: quoniam id in more inſtitutoque majorum poſitum fuiſſe ferunt, ut non plures, quàm decem, in convivio accumberent. Ac proinde maximus ille Philoſophus Jamblichus de Pythagoricis conviviis commemorat, iis non plures, quàm decem convivas, adfuiſſe. Notant etiam hic veteres, magnificè, atque urbanè regem feciſſe, ut in ficto hoc per hypotheſin convivio, per quoddam veluti omen, famulorum partes Trojanis attribueret. Servile enim, ac miniſtrorum, munus eſt, vinum fundere. Quin etiam addunt, ſic eum de induſtriâ de Trojanis fingere, quaſi potum miniſtrent, ut vel eos propter Ganymedem irrideat, quem genere Trojanum fama erat Jovi pocula miniſtrare, tamquam ſi propter illum pincernas quoque agant Trojani; vel ut illos illudat, tamquam qui convivia oſtentarent, atque in iis gloriatione

1. οἱ ἢ ἐκίνυρι, κατὰ τῶν λέγων, ἐρίζιοι) lege prorſus, ἐρίζιοι. Polit.

2. ὁμοία τῷ, χέρνι) Sic χέρνι, pro χερείνι, dicit, χείρονι. Salvin.

3. μὲ ἴχων πλείων) Iamblichus De Vitâ Pythagoræ, ubi Pythagorica hæc συσσίτια deſcribit: πῶτα ἢ ἄνευ μὲ πλείων, ἢ δέκα ἀνδρώπους συνδυχόμενος. Pro quibus verbis Ludolphus Kuſterus ex hoc Euſtathii loco ſcribebat apud Jamblichum: πάντα ἢ ἔχων μὴ πλείων, ἢ δέκα ἀνδρώπους συνδυχόμενος. Polit.

Ἄμφω δὲ τὸ ἄμφω, τεθὲν ἐπὶ Τρώων, καὶ Ἑλλήνων. Οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ δύο προσώπων ἡ λέξις λέγεται, ὡς ἐν τῷ, Ἄμφω ἐμῶς θυμῷ φιλέεσα· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο λαῶν, ἢ στρατευμάτων, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀριθμεῖσθαι ἄμφω.

σβ'. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν καμότητα τῆ σχήματος, ἦν, Τρῶας μὲν λέξασθαι· Ἡμᾶς δ' ἐς δεκάδας διακοσμεῖσθαι. Ὤφελε μὲν γὰρ ἁπλῶν· Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἡμᾶς δὲ διακοσμεῖσθαι. Ὁ δὲ, καμότερον ἐσχημάτισεν, ἀκολούθως τῷ Τρῶας, ἐναντίον τὸ, ἡμᾶς. Διὸ ἔνιοι ἀντιγράφοις εὕρηται, φασὶ, Τρῶες μὲν, ἵνα ὁμοίως ἐπάγηται τὸ, ἡμᾶς δέ. Ὅρα δὲ καὶ τὴν συγκοπὴν τῆ πλείας, ἀπὸ τῆ πλείονας, καὶ ἔστιν [2] ὁμοία τῷ, χέρνι, καὶ τοῖς τοιούτοις. Συνέκοπται δὲ ὁμοίως καὶ τὸ κοσμεῖμεν. ἦ τὸ δεύτερον ἂν ἀκολούθως, κοσμεῖτε· τὸ δὲ τρίτον, κοσμεῖεν. Κατὰ δεκάδας δὲ διαρῆ τὰς δαιτυμόνας ὁ βασιλεύς· ἐπεὶ, φασὶ, ἔθος ἦν, μὴ πλείονας τῶν δέκα συνεδρίειν. Ἱστορῆ γὰρ καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικὰ συνάγων [3] μὴ ἔχων πλείων, ἢ δέκα ἀνδρώπους συνευωχουμένους. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἀστείως ὁ βασιλεὺς καὶ ἐν τῷ καθ' ὑποθέσιν τούτῳ συμποσίῳ, δουλικὸν τοῖς Τρωσὶν οἰωνίζεται. ὑπηρετικὸν γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν. Λέγουσι δέ τινες, ἐπίτηδες οἰνοχοεύειν ἡτοιμάσθαι τοὺς Τρῶας, ἢ μυκτηρίζοντα ἐκ τῆ Γανυμήδην, ὃν λόγος ἦν οἰνοχοεύειν τῷ Διῒ Τρωικὸν ὄντα, ὡς δι' ἐκεῖνον τοιούτους εἶναι καὶ τοὺς Τρῶας, ἢ διαπαίζοντα ἐκείνους, ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζονευομένους. Παρα-

ςήσας οἰνοχόον Τρῶα, μέρ[ί]ως ἔφη· [1] ὁ δὲ παρ' Ἡροδότῳ Ξέρξης ὀγκηρότατα μετρῆ τὸς ἑαυτῦ, ἡνίκα πρὸς Δημάρατον, ὅτι ἰδὼν στρατὸν τῶν Λακεδαιμονίων συλλεγόμενον, πλήθους ἕνεκα ἕνα ἕκαστον γινόμεθα, ἢ χίλιοι. Τὸ δὲ, ἐγώ φημι, σεμνόν ἐστιν, ὡς ἀξιωματικῶς λεχθέν. Οὐ γὰρ ἔφη, ἐγὼ οἶμαι· ἀλλ', ἐγὼ ἀποφαίνομαι. Τὸ δὲ, [4] ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀντὶ τῦ τελέσαντες, θύσαντες. Τῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ταμόντες. διὰ τοῦ-

Rom. p. 191. τῶς γὰρ ζώων θυομένων οἱ ἐπὶ μεγίστοις ὅρκοι ἐγίνοντο. Ἀλλ' τοίνυν ἕτω λέγει ὁ Ποιητὴς, κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν, [5] ὡς καὶ παρὰ Ἡροδότῳ ἔστιν εὑρῆν.

οδ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι πάνυ ἐνδιαιτικῶς ἠπείλησε, καὶ πικρῶς μὲν, ὑπὲρ δεκαπλασίους ὄντας τῶν Ἑλλήνων τῶν Τρώων, ὅμως μηδὲν ἀῦσαι πρὸς κρίσιν τίνος, ἢ πότερος, παρακινδυνεῦσαι πρότερον τὸ ὄνειδος, ἐπαγαγών, ὅτι ἀλλ' ἐστίκασι πολλῶν ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἡσὶν, ἀνισάζοντες τοῖς Τρωσὶ τὸ ἐλάττωμα. οἳ με μέλλα πλάζυσι. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ τὸ, Διὸς μεγάλου ἐπαυτοί. καὶ τὸ, δῆρα σέσηπε, καὶ ἀπάρτια λέλυνται. καὶ τὸ, νήπια τέκνα. καὶ τὸ, ἔργον ἀκράαντον, ἕ ἕνεκα δεῦρ' ἱκόμεθα. ὧν ἡ ὑπερβολὴ πρὸς ἰσορίαν· Ἐπέκ δὴ βεβάασι, καὶ ἑξῆς, ὡς πρόρηται. δι' ὧν ὀνειδίζει τῷ ἑαυτῦ συμμαχικῷ ὁ βασιλεὺς, ὡς δέον ὂν ἀναχωρῆσαι· ἅπερ οἱ μὲν ἐπίκτητοι τῶν Τρώων ἕτω μάχονται, αὐ-

copiarum suarum numero, maximo tumore, ac fastu usum fuisse, quippe qui ad Demaratum jactaverit, milites suos, si cum Lacedæmonum exercitu conferrentur, pro unoquoque illorum, plures esse, quàm millenos. Quod autem dicit, ἐγὼ φημι, *ego ajo*, grave illud est, atque augustum, utpote cum auctoritate prolatum, & majestate. Non enim dicit: *ego puto, vel opinor:* sed, *ego affirmo*. Ad hæc, τὸ, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, *fœdera fida, atque jurejurando firmata ferientes, seu percutientes*, perinde est, ac si diceret, *peragentes, seu sacrificantes*. Hoc enim significatur per τὸ ταμόντες, *icentes, seu, cæsis victimis, ferientes*, propterea quòd sectione, seu mactatione victimarum, fœdera de rebus majoris momenti, interpositio jurejurando, fierent. Sic ergo per dialectum Jonicam perperuò loquitur Poëta, ut invenire etiam licet apud Herodotum.

LXXIV. Quoniam verò probrosum nimis illud erat, atque amarum, quod dixerat, videlicet Græcos, qui, supra decem tanta, multitudine Trojanos superarent; nihil tamen profecisse, ut armis de summâ totius belli, quocumque tandem seu victoria, seu clades, vergeret, decernerent: sciendum, exprobrationem illam leniorem mollioremque effici per hæc alia verba, quæ subjicit: *Sed auxiliares multis ex urbibus sunt bistati milites*. qui scilicet id, quod Trojanis deficit, ad æqualitatem adducant. *qui me errare nimis faciunt*. cum ceteris verbis, quæ sequuntur: de quibus etiam est illud: *Jovis magni anni*. Et, *tabulæ putruerunt, funesque dissoluti sunt*. Et, *infantes filii*. Et, *opus imperfectum, cujus gratiâ huc venimus*. Quæ continentur circuitu narrationis illius: *Novem jam præterierunt*, &c. quemadmodum supra dictum est. Quibus rex verbis ut probrum sociis ac fœderatis suis objicit, quòd discedendum sit: siquidem, quum auxiliares Trojanorum fortiter adeo præ-

1. Ἴλιον) Horat. *Ilion, Ilion Fatalis incestusque judex*. Salvin.

2. Εὔβοιαν αὐδᾷς, τὴς πολίμης δ' λέγει Εὐβοίδος) quod antea notatum Geographo l. 10. p. 445. Εὔβοιαν γὰρ πάνυ ὁ Ποιητὴς, τὴς ἀπ' αὐτῆς Εὐβοίδας αὐτὴν εἶπεν, ἀλλ' Ἄβαντας αὖ.

Οἳ' Εὔβοιαν ἶχον μάλα πτολίεθρον Ἄβαντες.

Τῶ φ' ἅμα Ἄβαντες ἕποντο. Politus.

3. ὁ δ' ὡς παρὰ Ἡροδότῳ Ξέρξης) Non tantus apparuisset Xerxis fastus, neque tanta amplificatio, si integrè ejus verba Eustathius retulisset, ex Herodoto l. 7. n. 101. ἐγὼ μὲν πλέξας περὶ ἐμὲ ἴσους γινόμεθα, ἓ χιλίοι, ὅσων ἑκάστων πάρα χιλιάδων. Fuit autem exercitus Xerxis, decies septies centena peditum millia. Unde, pro ratione proportionis, in dimetiendo militum numero major fuerit fastus Agamemnonis, singulis Græcorum decuriis Trojanum unum substituentis, quàm Xerxis, qui Lacedæmonum quinque millibus, illorum singulis, millenos milites suos opposuit. *Politus*.

4. ὅρκια πιστὰ ταμόντες) Sic apud Latinos *fœdus icere, fœdus ferire*. Salvin.

5. ὡς καὶ παρὰ Ἡροδότῳ) ut l. 4. n. 70. ubi de fœderis incundi ratione apud Scythas: ὅταν συμβάλωσι ἐς τὸ ἔρκος πάντες, τάχιστα ἵπποι, ἢ ἐπιπλέουσι μαχαίρη σημεῖον ἢ σύμτῳ. Polit.

Quocirca, tamquam nomen adjunctum τῷ ἔτει, *anno*, ſumitur apud Comicum, ubi is dicit ἐτῶν ἐναντίς, *tempora annorum*.

LXXV. Porro autem τὰ δοῦρα σέσηπεν, *ligna putrefacta ſunt, ſeu putruerunt*, Atticum eſt. Athenienſes enim pluralibus neutris verba adjiciunt ſingularia. Quod tamen ſequitur, πάρτα λέλυνται, *rudentes ſoluti ſunt*, illud eſt more linguæ communis. Quocirca, ut notant veteres, uni eidemque verſui Atticæ communiſque linguæ exemplum adhibuit. Ubi dicit δοῦρα ναῶν, *ligna navium*, ad differentiam aliorum lignorum, tum quæ uſui ſunt ad pugnandum, tum quæ quomodocumque ſunt ligna, juxta illud: ἀνήνυθεν ἐκ δόρυ γαίας. *ſuccreverat lignum e terrâ*. Paſſivæ autem ſignificationis eſt τὸ σέσηπε, *putrefacta ſunt*, ſicuti etiam τὸ διέφθαρται, *periit, vel corruptum eſt*, eo loci, quo dicit: Μαίνεται, φρένας ἦλε, διέφθαρας. *Furioſe, mente capte, ſeu vecors, periiſti*. Quamquam nonnulli activè id intelligunt, ita ut dicat, διέφθαρας, ἃς ἔσχες, φρένας. *Corrupiſti, ſeu perdidiſti mentem, quam habebas*. Iidemque etiam ſimile exemplum afferunt ex Menandro: Εἰ δ' ἔστι τοῦτο τῶν πάνυ διεφθορώς. *Sin eſt hic, qui puellam corruperit, ſeu vitiaverit*. & ex Ariſtophane: διέφθαρκε τὸν ὅρκον ἡμῶν. *Corrupiſti, ſeu violaſti noſtrum jusjurandum*. Itaque, ut iidem notant, alterum quis διέφθειρε, *corrupit, vitiavit, perdidit*: ſed ab altero διέφθαρται, *corruptus eſt, vitiatus, perditus*.

χων, ᾧ μὴ σύντομος. Διὸ καὶ ἐωίθεσαν τὸ ἔτος ἥλικα ἐναυτός. ᾗ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀνάντι ἐτῶν ἐναυτός.

οέ. Τὸ δὲ δοῦρα σέσηπεν, Ἀττικόν. [5] Ἀθηναῖοι γὰρ πληθυντικοῖς ἑτέροις ἑνικὰ ἐπάγουσι ῥήματα. [6] Τὸ μέντοι πάρτα λέλυται, κοινόν. Διὸ καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι ἐπὶ στίχῳ ἔθηκε τὸν Ἀτθίδα, ᾗ πρὸς κοινὸν χρῆσιν. Δοῦρα δὲ ναῶν, πρὸς διαφορὰν τῶν τε κατὰ τὸν μάχην, ᾗ τῶν ἀπλῶς ξύλων, κατὰ τὸ, ἀπήλυθεν ἐκ [7] δόρυ γαίης. Παθητικὸν δὲ τὸ σέσηπε, καθὰ καὶ τὸ διέφθορεν, ἐν τῷ, Μαινόμενε, φρένας ἦλε, [8] διέφθορας. Τινὲς μέντοι αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ, ὅτι διέφθαρκας, ἃς ἔσχες φρένας. Αὐτοὶ δὲ παραφέρουσι πρὸς χρῆσιν ὁμοίαν [9] ἐκ Μενάνδρου τὸ, Εἰ δ' ἔστιν ὅτος τὸν κόρον διεφθορώς. [10] καὶ Ἀριστοφάνης τὸ, διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν. ὥστε [11] διέφθορέναις, φασὶν, ἕτερον. διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. Προσητέον δὲ

Baſ. p. 145.

ᾗ

1. καὶ ὃν τι ἔχει παρεγκειται) Figuram hanc, παρονομασίαν vocant alii, ut Vetus Auctor de Carmine Homeri: ἡ ὁμοίας χαρακτῆρα ἔχοντα τῇ παρονομασίᾳ, ὅταν παρὰ τὸ προκείμενον ὄνομα ἐμφερὲς πρὸς ἄλλο κατὰ σύμπτωσιν διάφορον. οἷον ἔστιν· Οὐδὲ τῷ γε νέοι ἔρυσσαν πόδες, κρατερὸς λυκάιγκε· τῇ δὲ ἄλφι· Τὸν ἄνδρες ἀγάσσαν ἐπιμάσσαν. Polit.

2. διὰ τὸ τὸν ἀστέρα πολὺ μέγεθος) Plinius lib. 2. c. 8. *Summum eſſe, quod vocant Saturni ſidus, ideòque minimum videri, & maximo ambire circulo, ac trigeſimo anno ad brevisſima ſedis ſuæ principia regredi certum eſt*. Polit.

3. ἀπὸ τοῦ ἐαυτοῦ) Inde σύνθεσιν ἐαυτοῦ τὸ ἀνάπαλιν· καὶ ἔτυμα, ἐναυτὸς, ὁ ἀνάπαλιν πως χρόνος. Polit.

4. παρὰ τῷ Κωμικῷ) in Ranis v. 349.

Ἀπεσάντες δὲ λύσας,
Χρόνιον τ' ἐξῆλ
Παλαιὸς τ' ἐναυτὸς,
Ἱερὸς ὑπὸ τιμῆς. Polit.

Hom. περιπλομένου ἐναυτοῦ, *vertentibus annis*. Salvin.

5. Ἀθηναῖοι γὰρ πληθυντικοῖς ἑτέροις ἑνικὰ ἐπάγουσι ῥήματα) Non ſolùm Attici, ſed Græci omnes. In Pſ. *Cadent a latere tuo mille, &c. ad te autem non appropinquabit*: οὐκ ἐγγιεῖ. i. *appropinquabunt*. Salvinus.

Sic quidem Græci ſæpe ceteri. Sed ex more, atque ex uſu linguæ Atticæ. Quum autem, ex uſu etiam linguæ communis, dixerit ipſo eodem in loco Homerus. τῇ πάρτα λέλυνται· notat Apollonius Alexandrinus, ὅτι τὸ πάρτα λέλυνται, ἀναλογώτερον ἦν δοῦρα σέσηπται. Σέσηπται namque Apollonius ſcribit pro σέσηπε. Polit.

6. Τὸ μέντοι πάρτα λέλυνται, κοινόν) Poterat eſſe etiam λέλυται. Alibi λέγω δ' ἀγών. *Salvinus*. Non poterat eſſe, ſalvo metro. Nam τὸ λέγω συγγένεται, ἀντὶ τοῦ λύω. Deindè τὸ πάρτα λέλυνται ἀναπαλίνορον ἦν δοῦρα σέσηπται, ut advertit Apollonius. *Polit.*

7. δόρυ) δένδρον. Polit.

8. διέφθορας) ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένε, ut intelligunt veteres Scholiaſta, & Etymologus. *Polit.*

Præteritum Medium, activâ formâ, vi paſſivâ. *Salvin.*

9. ἐκ Μενάνδρου) Ex Menandro in Adelphis. unde etiam exemplum hoc adducit Ammonius, omiſſo τῷ, ὅτος. Polit.

10. καὶ Ἀριστοφάνης) Ex Ariſtophane ἐν Κώμοις. Polit.

11. διέφθορέναις, φασὶν, ἕτερον) Auctor Ammonius. *Polit.*

rum non plus ſpartum ſignificare puto, quàm σπάρτος, qui dicuntur in agro Tiburtino nati. In Græcâ ſparti copiâ modò expiit eſſe ex Hiſpaniâ. Neque eâ ipſâ facultate uſi Liburni, ſed bi plerumque naves loris ſuebant. Græci magis cannabo, & ἴλυπᾷ, ceteriſque ſativis rebus, a quibus σπάρτα appellabant. Quod quum ita Varro dicat, dubito haud ſcio an poſterior ſyllaba in eo verbo, quod apud Homerum eſt, acuenda ſit: nec quia voces hujuſcemodi, cum ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem concedunt, diverſitate accentuum ſeparantur. Non ſunt igitur ſparta apud Homerum funes ex ſparto, quod Hiſpanum eſt, ſeu etiam Africanum (hoc enim nondum tunc Græcis notum erat) ſed, ut putabat M. Varro, ex *τοῖς σπαρτοῖς*, ſeu ſativis rebus: cujuſmodi ſunt cannabis, ſtupa, linum. Nam & lini uſum tempore belli Trojani agnoſcit alibi Homerus. Unde & navium armamenta fuiſſe ex lino eruditi quondam viri apud Homerum interpretabantur: *quoniam*, ut eſt apud Plinium, *cum ſparta dixit, ſignificaverit ſata.* Non quòd, ut ego quidem explico, ſparta Homerus, armamenta præcipuè navium, ſeu rudentes, intellexerit; ſed, quòd per ſparta, ſata ſignificaverit, ideo armamenta quoque navium fuiſſe ex lino, quod ex genere ſatorum eſt, apud Homerum interpretabantur. Quod tamen non ſic videntur accepiſſe, quaſi armamenta illa non fierent etiam ex cannabi; ſed ita, ut linum quoque ex genere ſatorum ad illum armamentorum uſum adhibitum fuerit. Sicuti & Plinius tamquam rem omnino certam ſcribit, *cum futiles ferrent naves, lino tamen, non ſparto, nunquam ſatas:* quas tamen naves M. Varro affirmat, Græcos cannabo, & ἴλυπᾷ, ceteriſque ſativis rebus, fuiſſe conſuevi. Cæterùm ex ſententiâ Varronis, *σπάρτα* Homerus dixit ea, quibus naves conſuebantur. Quamquam fortaſſe eâ voce potuit utrumque id, quod dictum eſt, ſignificare, tum navium ſcilicet armamenta, qualia Plinianâ illi eruditiores apud eumdem interpretabantur, tum navium *ῥάμματα*, qualia Varro intelligebat. Utraque enim ex rebus ſativis: & utraque, *σπάρτα*. Suidas: Σπάρτα, *χοινία*. Heſychius: Σπάρτα, *χοινία*, *ῥάμματα*. ut ita ſcilicet hæc voce tum rudentes, *χοινία*, tum ſunitæ navium, *ῥάμματα*, intelligantur. Armamenta autem navium, rudentes: Homero *νεῶν ἕκλα*. ideſt, ut explicat vetus Scholiaſta, *τὰς τῶν χοινίκων*. Inde Heſychio ἕκλα, *τὰ ἐκ τῶν χοινίκων*. At enim Salmaſius conſtanter negat, eruditos olim homines *τὰ σπάρτα* in Homeri verſu rectè interpretatos eſſe *ſata*, aut *ſativa*, aut certè funes ex rebus ſativis factos, ut lino, cannabe, & ceteris hujuſmodi. Quam eorum interpretationem imputat ipſe ignorantiæ. Vult enim, verbum *σπείρω* Græcis res duas ſignificare, terræ videlicet ſemen committere, & aliquid nectere, atque jungere. Itaque a verbo *σπείρω*, quod eſt necto, atque jungo, dicta eſſe *σπάρτα*, quæcumque eſſent ad nectendum idonea: ideoque Homerum *σπάρτα νεῶν* appellaſſe funiculos e lino, vel cannabe, quibus ſuebantur naves, non quòd e ſativis herbis necterentur. Salmaſium ſequitur, & pauris verbis, diſſimulato tamen auctore, ad Plinium exſcribit Harduinus. Atqui ego prorſus nego, uſquam a Græcis verbum *σπείρειν* eâ nectendi ſignificatione uſurpatum. Τὰ *σπάρτα* Etymologus deducit *παρὰ τὸ σπείρω τὸ πλέκω*. unde *σπαρτίον*, ita ut ſint *σπαρτία σπάρτα*, *κατὰ συγκοπὴν*, *ὡς ὀπτοκοριτεῖον*. qua quidem ratione navium *σπάρτα* non idcò dicta fuerint, quòd iis naves conſuerentur, tamquam a nectendo; ſed a volvendo, & circumagendo, quòd funes in orbem convolvantur. Verùm eo volvendi, ſeu convolvendi ſenſu dicunt Græci *σπαρὸν*, a *σπείρω*. unde *σπῖρα* Suidæ καὶ αἱ στρόφαι ἢ *χοινίκων*, καὶ *περιφορῶν*. Vel *σπεῖρα χοινίκων*. & *ſpira* Feſto, *funis nauticus in orbem convolutus*, juxta illud Pacuvii: *Quid ceſſatis, ſocii, ejicere ſpiras ſparteas?* Servius ad lib. 2. Æneid. *Propriè ſpiræ ſunt volubilitas funium.* Iſidorus lib. 19. Orig. c. 4. *ſpiræ, funes, quibus in tempeſtatibus utuntur.* Σπῖρος etiam,

cis, inter agricolarum voces, *σπεῖρω, ἐπιδεξάμενον βαλὼν τῇ γῇ τὸ σπέρμα.* & *ἐπισπορία*, quæ eſt, *ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα, σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλῃ.* itemque, ubi agit de homine, a partu ejus uſque ad exactam ætatem, *σπέρμα, ἐκ σπορᾶ, τοῦ σπείρω, τῇ σφέτερα, τοῦ κατεβλήθη τὸ σπέρμα.* Inde οἱ *σπείρωνες*, parentes: & *σπέρτεται* is, qui generatur, apud eumdem Pollucem. Nec aliam omnino ſignificationem eidem verbo ſubjiciunt Etymologiæ Græcæ. Dicitur namque *σπείρω ὅτι ἀπὸ τοῦ κατωτέρω*· quia *σπερμάτων ἡ γῆ δέχεται τὰ σπέρματα.* ex quo verbum *σπείρω παράγωγον* faciunt ἀπὸ. *ἅμα γὰρ τῷ κατεβλήθησαν τὰ σπερμάτα, σπάρτα ὑπὸ τῆς γῆς τὰ χωρήσαν εἰς αὐτάς.* Ita Philoxenus: cui Etymologici Magni Auctor adjicit, eamdem eſſe rationem καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιλήψεως, ὅτι *δέχεται τὰ σπέρματα.* Fucum fecit Salmaſio verbum Latinum *ſero*, quod non ſolùm eſt *ſemino*; verùm etiam *necto*, ac *contexo*. quod quidem verbum factum ipſe affirmat ex *σπείρω*. Inde & *τῷ σπείρω* utramque illam dat ſignificationem ſeminandi, & nectendi. At idem verbum Latinum *Sero* pro duplici hac ejus ſignificatione diverſis vocibus diſtinguit Onomaſticon Vetus: *Sero, ris, Sevi. σπείρω. Sero, ris, rui. ἄτταμαι.* Ubi vides, aliud eſſe *σπείρω*, aliud *ἄτταμαι*, ſeu *συνάπτομαι*· adeoque ſignificatione differre inter ſeſe verbum Græcum *σπείρω*, & Latinum illud *ſero*, quod Græcè eſt *ἄτταω*. Non igitur *σπείρω* eſt *necto*. Neque verum eſt, quod alii etiam cenſent cum Salmaſio, verbum Latinum *ſero* in nectendi ſignificatione derivatum eſſe a *σπείρω*. Immo verò in eâ ſignificatione dictum eſt *ſero* ab *ἄρω*. Εἴρω namque eſt *necto*: itaque efferri debet cum adſpiratione, licet jam plerique ſcripturam hanc neglexerint. Sed minùs rectè. Auctor Etymologici Magni: Τὸ ἢ τὸ *ἄρω*, *ὅτι μετὰ φιλίας, συμαίνει τὸ λέγω*· ὃν ἢ *διαλύεται, συμαίνει τὸ συνάπτω.* Juxta hanc alteram ſignificationem Gloſſæ Latinogræcæ: *Nectit, κολλᾷ τὰ, συνάπτει.* & Onomaſticon Vetus: *Necto, πλέκω, ἄρω.* Malè ibi vulgò *ἀρῶ*. Ergo illa adſpiratio ἢ *ἄρω* verſa eſt Latinè in litteram *S*: ut fit in aliis pluribus Latinis vocibus, quas ex Græcis profectas, pro adſpiratione Græcâ, cum S efferimus. Sic enim *ὑφεντὸν*, *ſerpillum* dicimus; *ἕρπω*, *ſerpo*; *ἕξ*, *ſex*; *ἑπτά*, *ſeptem*; *ἅλς*, *ſemi*; *ἅλοπες*, *ſalio*, aliaque multa hujuſcemodi. quod notavit Servius ad Virgilium. Nam ſalli in nonnullis puto Voſſium, cum exiſtimat, ſpiritum in iis lenem in Sabiniſe, ut in *ἕπω*, *ſequo*. Siquidem *ἕπω*, ſeu potiùs *ἑπάμαι*, ex quo *ſequor*, ſpiritu afficitur aſpero, ad differentiam ἢ *ἕπω*, *dico*. ut bene Etymologus: *ὅτι τὸ μὲν ἕπω τὸ λέγω, φιλίᾳ· τὸ δ' ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, δασύνεται.* Sic ergo ex *ἄρω*, *necto*, cujus Futurum *ἐρῶ*, mutatâ adſpiratione in S, ortum eſt Latinum *ſero*, quod ſignificationem habet nectendi. Hinc autem a ſerendo, videlicet nectendo, ſerta. Plinius lib. 21. c. 2. *Cum verò e floribus fierent ſerta, a ſerendo, ſerieve appellabantur, quod apud Græcos quoque non adeò antiquitus placuit.* Quæ tamen poſtrema verba præpoſterè Harduinus, contraque mentem ipſius Plinii, intelligit, quaſi ſcilicet velit Plinius, recentiores Græcos *σπείρα* pro ſertis dixiſſe a *σπείρω*, quod & *ſero*, ſeu *necto*, ſignificat. Verùm quid ad Græcos Latina ille ſertorum appellatio? ut quia apud Latinos ſerta a ſerendo appellabantur, inde ex Plinii mente colligas, quod ipſe minimè omnium dicit, *σπείρα* eadem apud Græcos *ἀπὸ τοῦ σπείρω*, ideſt, *a nectendo*, eſſe appellata. At enim alibi Plinius, ex eruditorum hominum ſententiâ, *σπείρα* apud Homerum accipit *ſata*: nuſquam certè *σπείρα*, *ſerta* interpretatur. Senſus igitur Plinii eſt, quem verba ipſa præ ſe ferunt, non adeò antiquitus apud Græcos receptum, & inſtitutum fuiſſe, ut e floribus ſerta fierent. Ideo ſtatim ſubjicit: *Arborum enim ramis coronari in ſacris certaminibus, mos erat primum. Poſtea variari cœptum mixturâ verſicolori florum, quæ invitem odores celeresque accenderet, Sicyone, ex ingenio Panſiæ pictoris, atque Glycera coronaria, dilecta admodum illi, cum opera*

ejus

μέσα νῶ τὰ Πυθίαν· σπάνιος λόγος. καὶ διεξίοντες ἀδὸς μετὰ μάχης ὕπνλος, καὶ πολεμικὸς, ἄκρις οἱ Σπαρτοὶ, βλασφήμως ἡμῖν, καὶ ὑπερφυῶνες κατὰ τὴν ὁδόν. Cujusmodi ferè locutionis genere utitur Plato in Phædro, in hanc egregiam sententiam: πολὺ δ', εἶμι, κακίων σοῦδ' περὶ αὐτὰ γίγνεται, ὅταν τις τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος, λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν, ἐντὸν τε, καὶ σπόρα μετ' ἐπιστήμης λόγος· οἷ ἰσυτὸς, τῷ τε ἐντέλεσθαι βοηθὸν ἱκανὸς τε, καὶ οὐχὶ ἄκαρπον, ἀλλὰ ἔχοντος σπέρμα. Qui autem e contrario verba temere effundit, citraque modum, ac loquaciter disseminat, hic ab eadem metaphorâ σπερμολόγος. Idest, ἀνωφελὴς, ἀκρατόλογος. Ut hinc magis appareat, nunquam Græcos nectendi sensu, ne metaphorico quidem, σπείρειν dixisse: licet, ut suprà notatum est, in Latino verbo *sero* utraque & seminandi, & nectendi inest significatio. Itaque apud Latinos *sermonem*, & *verba serere*, idem ferè est; atque ea nectere, texere, & ordinare. Hinc sermo a serendo, tamquam ἀφορὴ τις παρὰ τὸ ἄφαν· eo quòd sermo, nexus sit quidam verborum: quem etiam *a serie* M. Varro derivabat. Unde etiam *sero* significasse aliquando videtur *dico*. ut in Glossis Cyrilli: *Aio, dico, for, memoro, aio. sero.* Hinc enim *asserere*, & *differere*. Quamquam *asserere*, & *differere*, aliaque hujusmodi composita, in sensu etiam seminandi dicant rerum rusticarum scriptores. Quare utramque differendi notionem eleganter conjungit M. Varro lib. 5. De Ling. Lat. n. 7. in his verbis: *Quod dicimus, differit partes, item areas, translatitio aque ex agris verbo utimur. Nam, ut olitor differit in areas sui cuiusque generis res; sic in oratione qui facit, disertus.* Aliud namque est differere, quod facit olitor, satis hinc inde olentibus; aliud disserere, quod facit orator exponendo, atque enarrando: unde dicitur *disertus*. Sero verò, quod est *semino*, rectè Etymologici nostri docent ortum ducere a Futuro σπερῶ verbi σπείρω, abjecta litterâ σ'. Unde igitur, inquies, si σπείρω non est necto, sed *semino*? σπάρτα sunt pleraque appellata, quæ quum ad nectendum sint, atque ad vinciendum idonea, tamen non seruntur, sed sponte proveniunt? cujusmodi est spartum Hispanicum, & genista. Nam hanc quoque Græci, qua vites ligarentur, σπάρτον vocarunt. Respondeo, idem hic usu venisse, quod in hac alia voce χόρδη. qua quidem voce primùm juncum, funemque plexum ex junco; deinde hac ipsâ de causâ, quia nempe aliquando funes ex junceis nectebantur, quemlibet alium funem, seu ex quacumque aliâ materiâ contextum, significarunt. Ut enim rectè Plinius, *junco Græci ad funes usi, nomini credamus, quo herbam eam appellant: postea palmarum foliis, philyrâque, manifestum est: & inde translatum a Pœnis sparti usum, perquam simile veri est.* Eustathius: χόρδη ἐκ τοῦ ἡ χόρδη λέγεται, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἐκ φυτοῦ χόρτου ἐπλέκοντο τὰ σχοινία. Ita veteres jam inde ab Homericis, Trojanisque etiam temporibus σπάρτα, tamquam *sata*, tum armamenta navium, tum ῥάμματα, dixerunt, eo quòd ex sativis rebus, puta, cannabe, aut lino, funes tunc ad illos usus confiterentur. Inde posterior ætas dictâ similitudine, illud idem nomen universè traduxit ad omne genus vitilium, sive ad omnem aliam, etiam non sativam, materiam significandam, ex qua funes, ac restes torquerentur. Unde & spartum Hispanicum a Romanis, ad Græcorum exemplum, est appellatum: quod tamen spartum, auctore Plinio, sponte nascitur, nec seritur. Immo & σπάρτα, funes, ac restes. Hesychius, & Suidas: Σπάρτα, χορδὰς. Glossæ Græcolatinæ: Σπάρτον, restis, resticula. Idem Hesychius: Μάγιδον, δίκτυον, χιτὼν, σπάρτον, βρόχον. Item Hesychio σπάρα, σάθμη σκοινικὴ. eidemque alibi σαθμὸς, σπάρτον, ὃν ἡ ἀναβάσεις οἱ τέκτονες. Et Suidæ σάθμη, τὸ σπαρτίον. Hæc omnia dicta sunt σπάρτα, non quòd σπάρτα, *mea* vocari, quæ non essent sativa. Sed quia tempore Homeri non nisi sativis rebus Græci ad armamenta, atque ad funes navium utebantur, ideò apud Homerum τὰ σπάρτα de lino, & cannabe præcipuè explicarunt, eo quòd scilicet, cum σπάρτα Homerus dixit, *fata* significaverit. *Palmer.*

1. ἡ δὲ ἐν λέγω σπάρτος Ἰβηρικὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς) De spartо Iberico, seu Hispanico, quod solum Romani *spartum* vocabant, hæc Plinius lib. 19. c. 2. *Sparti quidem usus multa post secula cœptus est, nec ante Punicum armis, quæ primùm Hispania intulerunt. Herba & hæc sponte nascens, & quæ non queat seri, incensumque proprie aridis solis, uni terræ dato vitio. Namque id malum tellaris est: nec aliud ibi seri, aut nasci potest. In Africâ exiguum, & inutile gignitur. Carthaginiensis Hispaniæ citerioris portio, nec hæc tota, sed quatenus parit, montes quoque sparto operit. Hinc funes rusticis erarum, hinc ignes, fascesque, hinc calceamina, & pastorum vestis.* Hinc *Ibericos funes* dixit Horatius, sparteos. Orator tamen quidam, qui in actione *Ibericas herbas* dicebat, quum *spartum* vellet dicere, irrisus est, & meritò ille quidem, a Cassio Severo, apud Fabium l. 8. c. 2. *Palmer.*

2. Λέγω δὲ τὸ ἐν τῇ γῇ σπαρτόφυτον ὁ Γεωγράφος) Strabo l. 3. de Emporitanis, populis Hispaniæ: Διαφέρει ὁ ἑκατὸς οἱ Ἐμπορίται· χώρᾳ γὰρ τῶν μεσογαίων ἔχουσι, τῶν μὲν ἀγαθῶν, ἧ δὲ σπαρτόφυτον ἡ ὀλιγεστίφιλος, καὶ ἐλαίας κρείττω. In hunc Strabonis locum male se torquet Casaubonus, quòd exponere illum velit de sparto. Qui enim inutilis spartus Hispanica? quando miratur Plinius l. 19. c. 2. *quanto sit in usu, omnibus terris, navium armamentis, machinis ædificationum, aliisque desideriis vitæ.* Qui etiam eadem spartea, palustris? quum non nisi in arido solo proveniat. At enim Strabo, quam vocat ibi regionem σπαρτόφυτον, non feracem sparti intelligit, ut intelligere videtur Eustathius; sed latiori sensu vocem hanc accipit, ut, quemadmodum juncus aliquando nomen est generale, & spartum comprehendit, ut apud Plinium spartum ipsum dicitur *iuncus propriè aridi soli*. itemque paullò post apud Strabonem campus sparto obsitus dicitur quasi ἀλιχνώνιος, *obsitus iuncis marinis*: ita regio σπαρτόφυτος generatim vocetur, quæ ferax sit juncorum. quemadmodum etiam χόρτον, seu χορτῶν, *iuncum*, *seu restim ex iunco*, Plinius tetulit *spartum*, ubi eidem, pictura Socratis celebratur, *piger, qui appellatur Onos, spartum torquens, quod asellus arrodit.* Nam quod ipse spartum vocat, dicunt Græci χόρτον, ut Diodorus Siculus, & Pausanias. Unde idem ipse Onus, qui funem torquet, appellatus est a Plutarcho χορτοφόρος. Est igitur in Strabone regio σπαρτόφυτος, quæ ferat juncos; ut statim Latino ipso vocabulo explicat Strabo: καλεῖ ὁ Ἐρατοσθένης πεδίον. Alius est campus Spartarius, seu sparti ferax, de quo idem Strabo paullò infra, ubi eum etiam minùs propriè ἁλιχνώνιον, seu χορτώνιον appellat: τῶν δ' ἐξῆς (hoc est, πεδίων) μέγα. καὶ εὐδαῖμον, τὸ χορτολιμναῖον φέρον σπάρτον, ὀξυγωνίαν ἔχοντα τὴν πάντα τόπον, καὶ μάλιστα τὸν τοῦ Ἰσκαίου. Hunc eumdem tractum metitur Plinius, *minus XXX. M. pass. in latitudinem a littore Carthaginis nova, minusque C. in longitudinem.* Verumtamen non tota ea campestris est regio: verùm etiam alicubi montosa. Plinius ibidem: *Carthaginiensis Hispaniæ citerioris portio, nec hæc tota, sed quatenus parit, montes quoque sparto operit.* Quare voces confudit Strabo, dum Juncarium campum vocat σπαρτόφυτον, & e contrario, Spartarium campum, ἁλιχνώνιον. Politus.

3. ὠδὶς τε χορτίνη σὶ ἰχθυοβόλοι, σπαρτίνων ὁπωσδήποτε) Inter piscatoria instrumenta enumerantur a Polluce λίνα, σπάρτα, σαγῆναι. Polit.

ταῦθα σέσηπε τὸ, ἐσάπη. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ τέτηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐτάκη γάρ. Δῆλον δὲ, ὡς μεταπλασμὸν γένους ἔχει τὸ σπάρτα. Ὡς γὰρ ἡ
Rom. p. 192. κέλευθος ὁ κέλευθον, οὕτω καὶ ἡ σπάρτος τὸ σπάρτον.

τὸ

1. φεῦ, μὴ σὺ δυνῇσαι σπάρτης, κημὸν ἔχων) Fateor, me diu olim hæsisse, & nunc etiam hærere in loco. Aristophanis, qui vulgò sic legitur in Avibus:

Σπάρτου γ' οὐ δηθὰ ἐγὼ τὸ μὴ πόλιν;
Οὐδ' οὐ χαμεύνου τοῦ γε κημὸν ἔχων.

Alterum ex his versibus Suidas citat hoc modo:

Οὐδ' οὐ χαμεύνου τοῦ γε κημὸν γ' ἔχων.

Ludolphus Kusterus primùm scribendum existimabat χαμύνης, ut referretur ad vocem κημὸν, & constructio esset, κημὸν χαμύνης, *i. e. vinculum, vel funem lecti vilioris, & humilioris*. Deinde, mutatâ sententiâ, scribendum ecsuit, χαμεύνῃ, ita ut sensus totius loci hujus talis esset: *tanto odio Spartam prosequar, ut ob nemmis, & foni asperitatem, ne sparteum quidem funem vilori licet, & humiliori lectulo intenderim, si alius mihi sit funiculus*. Neque dubium sibi esse ait ex his, quæ adducit, Eustathii verbis, quin & Eustathius χαμεύνῃ pro χαμεύνου in loco hoc Comici legerit; uti & Suidas v. Κημὸν apud quem quidem malè hodie legatur χαμευνῶ, cum circumflexo in ultimâ, sed unde facilè conjicias, initio apud eum scriptum fuisse χαμεύνῃ. Sed, quoad Eustathium, non video, unde certò sciat Kusterus, legisse illum in Comico χαμεύνῃ pro χαμεύνου. Refert enim Eustathius jocum Comici in urbem Spartam, tam quam si ejus nomine funis sparteus, seu restis spartea, significaretur. unde dixerit Comicus, μὴ σὺ δυνῇσαι σπάρτης, κημὸν ἔχων. Quibus ex verbis (hæc enim, neque alia, Eustathius refert) eum potiùs existimarem sic in Aristophane legisse:

Οὐδ' οὐ δυνῇσθ' οὗτον γε, κημὸν ἔχων.

Sensu satis commodo, ita ut scilicet Epops a Pisthetæro interrogatus, quomodo vellet urbem nominari, an ne Spartam? ipse lepidè respondeat, non se Spartam imposituram esse nomen urbi suæ, & ne spartæ quidem sese umquam indigentem futurum: siquidem ad vinciendum lectulum, junceam fasciam habeat. Talis enim fascia lecti est, ὁ κημὸς. Scholiasta Aristophanis: ὁ ἢ κημὸς, ὡς καὶ ζώνης ἐκ χοινίων, παρεσκευάσθη δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἁλίπλων. Quæ verba transcripsit Suidas. Neque id eò dico, ut certò adstruam, sic verè, quemadmodum divinabam, scriptum fuisse in codice Aristophanico, quo usus est Eustathius (satis enim scio, quàm multa hic auctor memoriter, adeòque parùm fidè, recitet) sed ut ostendam, non posse Kusterum ex Eustathianis verbis ullo modo conficere, ut ille in Comico indubitatè legerit χαμεύνῃ. quam tamen lectionem potuisset Kusterus meliùs, ac verisimiliùs colligere ex veteri Scholiastâ. Sic enim ille Comici locum exponit: Οὐδ' οὐ τῷ χαμεύνῳ ὀνομάζομαι σπάρτῳ, ἤγε κημὸς ἔχουσι, τῇ μὲ σπυρτίνῳ δύναμαι αὐτῇ σπάσαι. quasi scilicet sensus hic sit Poetæ: *Non modò urbi, Spartæ nomen non imponam; sed ne lectulo quidem meo appellationem hanc tribuam, siquidem eiusdem lecti fascias ex iunco habeam, nec opus mihi sit funiculo sparteo, quem lectulo intendam*. Verumtamen alii retinent χαμεύνῳ, & sic explicant, quasi dicat Comicus, non modò se Spartam, urbem suam non esse nominaturum, sed ne Chamunen quidem: quippe qui chamunes, seu lectuli, κημὸν apud se jam habeat. sensu, tamquam in Comico, non penitus insulso, neque insulsano. Dicit enim, non se Spartæ nomine urbem novam esse appellaturum, ac ne Chamunes quidem. Neque enim opus sibi esse spartâ, aut chamunes, ideſt, funiculo sparteo, lectuloque humiliori, cui funiculum illum intendat: quandoquidem domi jam tenet κημὸν, videlicet fasciam, ac vinculum chamunes, adeoque chamunen ipsam cum fasciâ, perinde ac si a parte totum significet. Atque hic sanè sensus maximè omnium planus mihi videtur, ac similis veri, veterum codicum auctoritate innixus, & cum Eustathii mente admodùm cohærens: ex quo etiam clariùs apparet, quàm temerè Kusterus voluerit, Eustathium in Comico legisse, χαμεύνῃ. Sed & χαμεύνου in eodem Comici loco legit Pollux, ut inde constet, eam ipsam lectionem esse antiquissimam. Quamquam de Suidâ, facilè consentiam Kusteto, legisse illum χαμεύνῃ, ut & Scholiastam, quem dixi, Aristophanis. Nec etiam valde probo illud Kusteri de odio Comici in Spartam: tametsi defendere is se potest auctore Didymo. Nec enim odium, caussam affert Comicus, cur novam urbem nominari nolit Spartam, sed quòd sibi nulli usui possit esse sparta, quam lectuli fasciam jam habeat confectam ex junco. Consuetudo hæc fuit Athenienſium Comicorum ludendi in nomen urbis Spartæ, quasi eo nomine, ut dictum est, πλέγμα τι σπάρτινον, seu funiculus sparteus, designaretur. Atque ita Cratinus in Nemesi:

Σπάρτου λέγω γε σπυρτίδα τῶν σπάρτινων.

Politus.

2. τί πολλοὶν ἐκ φυτῆς χοίνου ἐπλέκοντο τὰ πιεῦσα) Plinius l. 19. c. 2. *Junco Græci ad funes usos nomini credamus, quo herbam eam appellant*. χοῖνος enim & juncum & funem significat. Polit.

3. Μαῖον βρέλλε, ποντία κόννᾳβις) Idem etiam βρύλλε. Videntur autem Peloponnesii, vulgari illo dicto: Μαῖον βρέλλε, ποντία κόννᾳβις' innuere voluisse, juncum marinum, mense Majo, vulsum, utilem esse, perinde atque cannabin, ad funes torquendos: eâque de causâ juncum hujusmodi, cannabin Ponticam appellatum, quòd aquaticus, ac palustris sit, sive, ut vocat Strabo, ἑλώδη χοῖνος. Accedit, quòd cannabis maximè celebrabatur ex iis omnibus rebus, ex quibus funes intorquerentur. quæ *utilissima funibus cannabis* laudatur a Plinio l. 19 c. 9. Hinc eodem nomine, tamquam notioris rei, appellatum vulgò fuisse junceum marinum existimo, quòd ex eo pariter funes fierent, usumque is cannabis præstaret. Vidimus enim vocabula sæpe confundi. Sed tamen, claritatis gratiâ, additum fuisse τὸ, ποντίον, ut sic ponticæ, seu marinæ cannabis ab eâ distingueretur, quæ verè & propriè dicitur cannabis. Neque enim hanc per cannabin illam ponticam intelligi potuisse, ex eo inter alia constat, quòd excidendæ cannabis ponticæ tempus ad mensem Majum a Peloponnesiis rusticis referretur: quum tamen cannabis velleretur, decorticaretur que post vindemiam. Plinius: *Ipsa cannabis vellitur post vindemiam, ac lucubrationibus decorticata purgatur*. Fuerit ergo *pontica cannabis* Peloponnesiacorum, ipsa illa, quæ Latinis *iuncus marinus*, Græcis ἑλώχοινος, appellatur. *Politus*.

4. βρύλλε) Du-Fresnius in Glossario mediæ & infimæ Græcitatis: Βρύλλα, *funes*, χοῖνος. Salvinus.

ſcuum populum vocant auctores πολύν, *multum*, ut eum a Senatoribus diſtinguant, qui non ſunt de numero multorum. Idque a Poëtâ acceperunt, quippe qui concionem, ſeu cœtum populi, hoc loci πολύν, *multitudinem*, appellaverit, ubi ſic ait: Τοῖς δὲ θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πλῆθυν, ὅσοι ἡ βουλὴν ἐπάκουσαν. *Illis verò animum commovit omnibus per multitudinem, quicumque conſilium non audiverant.* Ab hujuſcemodi autem multitudine ἀγοραία, *forenſi*, dicitur quoque per diſſerium homo ἀγοραῖος, *forenſis*, *circumforaneus*, vel turba ἀγοραία, *circumforanea*. Denique hîc ἀγοράζειν, idem eſt, ac verſari in foro, ſeu per forum ſpatiari.

Mota eſt autem concio, ut fluctus ingentes maris
Pelagi Icarii, quos Euruſque, Notuſque
Concitavit, irruens patris Jovis ex nubibus.
Ac veluti cum moverit Zephyrus amplam ſegetem, veniens
Rapidus, ſuperne ingruens, eaque ſpiritu inclinaturi
Sic horum univerſa concio mota eſt, iisque cum clamore
Ad naves ruebant. Sub pedibus autem pulvis
Surſum ferebatur excitatus: & alii alios adhortabantur,
Ut prehenderent naves, & deducerent in mare magnum;
Alveoſque expurgabant. Clamor autem ad cœlum ibat
Domum proferentium, ſubmovebantque palangas navium.
Tum verò Argivis, præter fatum, reditus contigiſſet,
Niſi Minervam Juno ſermone affata fuiſſet.

LXXVIII. Cujuſmodi in Græcis motus per concionem illam excitatus fuerit, cum domum mittebantur, binis comparationibus docet, quarum alteram deſumit a mari, his verbis: *Mota eſt autem concio, ut fluctus ingentes maris ponti Icarii, quos quidem fluctus euruſque, notuſque concitavit, irruens patris Jovis ex nubibus.* Alteram verò a mediterraneâ regione, in hunc modum: *Ac ſicuti, cum moverit Zephyrus altam ſegetem, venientis*

Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης·
Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' εὖρός τε, νότος τε
Ὄρσ', ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον, ἐλθὼν
Λάβρος, ἐπαιγίζων, τοῦ τ' ἀμφὶ ἄρχεται αὐτὴ
Ὣς ῥ' πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπεσσεύοντο· πόδων δ' ὑπαείρετο κονίη
Ἴφθι' ὁμηγερέες· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, καὶ ἐλάσσαι εἰς ἅλα δῖαν·
Οὐρές τ' ἐξεκάθαιρον. αὐτὴ δ' ὄρνυτο δοῦπος
Οἰκάδε ἰεμένων, ὑπὸ δ' ῥῆξεν ἴφθιμα κῦτε.
Ἔνθά κεν Ἀργείοισιν ὑπὲρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη Ἥρη τρὶς μύθον ἔειπε.

οπ'. Ὅτι τῷ τῶν Ἀχαιῶν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, ὅτε οἴκαδε ἴεσθαι, δυσὶ παραβολαῖς διδάσκει, ὁποία τις ἦν· μιᾷ μὲν ἀπὸ θαλάσσης, λέγων· [6] Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τε, ἤγων, ἄσπερ, εὖρος τε, νότος τε ὦρορ, ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. ἑτέρᾳ δὲ ἠπειρωτικῇ ταύτῃ· Ὡς δ' ὅτε κίνησι ζέφυρος βαθὺ λήϊον,

Ζ z ἐλ-

1. λαβόντα αὐτὰ ἢ οὐκ) qua acceptione, ſecundùm Heraclidem, aliosque Græcos magiſtros, ſcribendum φιλῆς τὸ ἄκρα. Polit.

2. ὅπως) Homerus αὖτως, non ὅπως. Polit.

3. ὡς αὖτως πᾶσοι Ἀχαιῶν ὦ Τροίᾳ ἄλεντο) Homerus: ὡς ἄρα πᾶσοι Ἀχαιοὶ Ἐν Τροίῃ ἀπάλεντο. Polit.

4. σκώπτει Ὁμηρ@ τὸν@ ὅπως· ἀντὶ τοῦ, ὡσαύτως· οἷον ἢ περιττῶν ἢ ὑγίεια. Polit.

5. ἀγοραῖ@ ἀνὴρ, ἢ ὄχλ@) Apud Gellium l. 17. c. 3. *unus atque alter malè homines litterati, quod genus Græci ἀγοραίους appellant.* Catull. *Non hos, qui in platea modò huc, modò illuc, In re frequenti ſuâ occupati.* Salvin.

ἀγοραῖ@ ἀνὴρ, ἢ ὄχλ@) Suidæ etiam ἀγοραῖ@ τὸν ὁ πανδαλὰς, καὶ συφετώδης. Polit.

6. Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα) Horat. Ode 1. l. 1. *mobilium turba Quiritium.* Salvin.

A ſimili quoque comparatione M. Tullius levit tenùi, atque inconſtantiam Comitiorum lucuſcatè exprimit, ac declarat in Orat. pro L. Murenâ: *Quod enim fretum, quem Euripum tot motus, tantas, tam varias habere putetis agitationes fluctuum, quantas perturbationes, & quantos æſtus habet ratio comitiorum? Dies intermiſſus unus, aut non interpoſita, ſæpe perturbat omnia; & totam opinionem parvæ nonnunquam commutat aura vulgi. Sæpe etiam ſine ullâ aperta cauſâ fit aliud, atque exiſtimamus, ut nonnunquam ita fallum eſſe etiam populus admiretur. quaſi verò non ipſe fecerit. Nihil eſt incertius vulgo, nihil obſcurius voluntate hominum, nihil fallacius ratione totâ comitiorum.* Politus.

κορυφούμενα. Οὕτω γὰρ ἡ μακρὸς Ὀλυμπος, ὁ ὑψηλός. Ἔστι δὲ ὅτε ἡ λίξις καὶ τὸ βαθὺ σημαίνει, ὡς ὅτε φρέατα μακρὰ λέγουσι, ἤγουν βαθέα, καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάνυ βαθέα. Οὐ γὰρ πᾶν βαθὺ, ἤδη καὶ μακρὸν λέγεται. Ἐνταῦθα γοῦν κύματα μὲν, μακρά· λήϊον δὲ βαθὺ, ἀμὴν μακρόν.

οθ'. Πόντος δὲ Ἰκάριος, μέρος τι τῆς Αἰγαίου, εὔρῳ, καὶ νότῳ μάλιστα κυματούμενος· ἔνθα, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς ἱστορεῖ, μεγάλα ἐγείρεσθαι κύματα. καὶ ἡ αἰτία ἐρρέθη ἐκεῖ. Ἰκάριος δὲ πόντος,
Rom. p.193. ἢ ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ θρυλλουμένου υἱοῦ Δαιδάλου, ὃς αὐτόθι καταπεσὼν ἀπεπνίγη, καὶ ἀφῆκε τὸ πόντῳ τὸ ἐξ αὐτοῦ κλῆσιν, ἢ ἀπὸ νησίδιόν τινος αὐτόθι ὄντος, ὡς ἐρρέθη ἐν τοῖς περὶ τὸν Περιηγητήν. Καὶ ταῦτα δὲ ἀρκέσει τοσοῦτον ἡμῖν, ὅτι, κατὰ τὸν Γεωγράφον, παράκειται τῇ Σάμῳ νῆσος Ἰκαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ἰκάριον πέλαγος. αὐτὴ δὲ ἐπώνυμος Ἰκάρου παιδὸς Δαιδάλου, ὃς κηρίνοις, φασὶ, πτεροῖς μετεωρισθεὶς πρὸς ἥλιον, καὶ μὴ κρατήσας τῇ δρόμῳ, τακέντος τοῦ κηροῦ, καὶ διαρρυέντων τῶν πτερῶν, αὐτόθι καλέσασιν. Ἰσέον δὲ, ὅτι χαριέντως νοηθήη ἂν Ἴκαρος, ἅπας ὁστισοῦν τῶν ἐσωτερικῶν ἀποτελεσματικῶν, οἳ, κατά τινα κῆρα, πτερυσσόμενοι ἄφρονι, διὰ εὕρεσιν ἀληθείας, ἤτοι ὑπὸ τοῦτον ψευδοῦς καταδύσαι πίστεως. Ἕρμος δέ, φασιν, ἡ Ἰκαρία. νομὰς δ' ἔχει, ἃς χρῶνται Σάμιοι.

1. αὐτὴ μὲν) Malim αὖτη, ut paullò ante. *Polit.*

2. ἡ ὃ ἢ νῆσος) Sic corruptè Editio Romana. Frobenius correxit ἡ ὃ ἢ λαίλαψ. Polit.

3. Κύματα ὃ μακρὰ) *Fluctus decumanos, ἑπομένους.* Ovid. fluctum decumanum eo versu describit: *Qui nunc minor est, undecimoque prior.* Salvianus.

4. μεγάλα ἐγείρεσθαι κύματα) ut de Ægeo quidem mari, cujus pars Icarium, canit Periegetes:

Οὐ γάρ τις κεῖνο θαλάσσιος κόλπος ἐοῖκεν
Τῷδε μεμιγμένον ἔπλεξε πείρατι ἀμφιτρήτῃ.

Et ex Periegete Priscianus:

Ægæum, superat qui fluctibus æquora cumba.

Causa affertur ab Eustathio: αἴτιον ὃ τῶν φασὶ τὸ πλῆθος τῆς αὐτόθι νάσου, εἰς φυσήσασαν συχνὸν τὸ κύμαινον ἐπαιωρήσαι, καὶ τὸ συνδρομὴ βιαιόπνου πορρεόμενα, πελὸν ἐγεῖραι ἢ πλεῖονα. Polit.

5. ἢ ἀπὸ Ἴκαρου) Ovid. *Icarus Icariis nomina fecit aquis.* Salvin.

hæc aliquando vox significat etiam profundum, ut cum putei dicuntur μακροὶ, longi, videlicet profundi, & non qualitercumque, sed admodum profundi. Non enim omne, quod profundum, seu altum est, protinus etiam dicitur longum. Quippe hoc loci fluctus μακροὶ, longi. Seges verò βαθεῖα, profunda, seu alta; non tamen μακρὰ, longa.

LXXIX. Pontus porrò Icarius, pars quædam Ægæi maris, Euro, ac Noto maximè agitatus: ubi, ut Dionysius quoque De Situ Orbis narrat, magni fluctos excitantur. Et caussa expositа illic est. Icarium autem pelagus appellatur, vel ab Icaro, decantato illo Dædali filio, qui, quum eò decidisset, submersus ibidem est, nomenque ex se mari illi reliquit, vel ab insulâ quadam ejus maris, ut diximus in Commentariis ad Dionysium. Hic tantùm satis erit dicere, ex iis, quæ scribit Geographus, Samo adjacere insulam Icariam, a qua Icarium mare. Ei nomen esse ab Icaro Dædali filio, quem ferunt cereis alis ad Solem sublime elatum, quum cursum regere non posset, liquefactâ cerâ, defluentibusque utrimque alis, eò delapsum fuisse. Ubi sciendum, Icarum lepidè intelligi posse quemcumque ex hodiernis Astrologis, seu Genethliacis, perditis, ac sceleratis hominibus, qui, fatali quodam malo, inveniendæ veritatis caussâ, concussis sursum versum alis, deinde in mare falsitatis delapsi, submerguntur. Deserta autem traditur esse Icaria, pascuaque habere, quibus Samii utuntur. Addunt etiam de Samo, jace-

6. ἢ ἀπὸ νησίδιόν τινος αὐτόθι ὄντος) qua de insulâ Plinius l. 4. c. 12. *A Naxo X. & VII. mill. passuum, Icaros, qua nomen mari dedit, tantumdem ipsa in longitudinem patens, cum oppidi duobus, tertio amisso: ante vocata Doliche, & Macris, & Ichthyoëssa.* Polit.

7. παράκειται τῇ Σάμῳ νῆσος Ἰκαρία) Diffitam esse Icariam a Samo XXXV. pass. testatur Plinius. *Polit.*

8. ἅπας τῶν ἐσωτερικῶν ἀποτελεσματικῶν) Sic Augustino in psal. 61. Mathematici appellantur, *perditi homines, & doctrinarum nefariarum sectatores.* Audiamus Hieremiam c. 10. Τάδε λέγει Κύριος· κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν ἐθνῶν μὴ μανθάνετε, καὶ ἀπὸ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μὴ φοβεῖσθε, ὅτι φοβοῦνται αὐτὰ πᾶς ἀνθρωπος αὐτῶν· ὅτι τὰ νόμιμα τῶν ἐθνῶν μάταια. Et Salomonem Eccles. cap. 10. ὡς ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος, τί τὸ γινόμενον, καὶ τί τὸ ἐσόμενον· τί ὄνειαρ αὐτῷ καὶ τίς ἀπαγγελεῖ αὐτῷ;

9. Ἕρμος δέ, φασιν, ἡ Ἰκαρία) Ex Strabone l. 10. p. 488. *Polit*

Zephyrus, vel Favonius, genus eſt boreæ, ſeu venti aquilonaris, quum & ipſe ad complementum, ac maturitatem ſpicas perducat; atque inde ſic appelletur, quaſi τὸ ζῆν φέρων ἡμῖν, ſive ζωοφόρος, *vitam nobis afferens, ſeu ſubminiſtrans, unde vivamus*. Quin & Boreas, juxta veteres, nomen habet τὰρὰ τὴν βορὰν, hoc eſt, *ab alimento, vel cibo*, eo quòd, replendis, fœcundandiſque ſpicis, alimentum largiatur. Quocirca, quum de Icario mari Eurum, ac Notum dixiſſet, qui illud mare maximè agitant, ac procelloſum efficiunt; hoc tamen loci non illorum meminit, ſed Zephyri, quo maximè opus eſt ad ſegetes. Neque enim iſta ſibi temere, aut per imprudentiam, excidere patitur Poëta. Quamquam nonnulli heſperium, hoc eſt, occidentalem ventum, Zephyrum eſſe autumant, atque eum proinde, quoad etymologiam, quaſi ζόφυρον, interpretantur, videlicet ὕφορ ἀπὸ ζόφου, *ventum ab occidente*, ſeu ventum occidentalem, quo perflante, ſegetes craſſeſcunt, ac veluti fluctuant. Neque enim alcera hæc comparatio, hac certè in parte, differt a primâ, ſiquis conjectis oculis in ſegetem Zephyro agitatam, imaginem in eâ quamdam commotorum fluctuum conceperit. Nam, ut loquar cum Poëtâ, dum aliæ priùs ſpicæ, aliæ poſtea, afflatu venti inclinantur; rurſuſ-

νεφέλας ἀγάρη. [2] Ὁ δὲ ζέφυρος, βορέας τίς ἐστι καὶ αὐτὸς, συμπληρῶν τὰς ἀσταχύας, καὶ τεῦθεν οὕτω καλούμενος, ὡς τὸ ζῆν φέρων ἡμῖν, [3] ἤτοι ζωοφόρος. Καὶ βορέας δὲ, καλὰ ἰὼς παλαιὰ, παρὰ τὴν βορὰν, ὅ ἐστι, τὴν τροφὴν, [4] ὡς ἐν τῇ μεσώσῃ τῶν σταχύων τροφὴν διδούς. Διὸ καὶ ἐπὶ τὸ Ἰκάριον πόντον [5] εὖρον ἠπὸν, καὶ νότον, τοὺς μάλιστα ἐκεῖνον κυμαίνοντας, ἐνταῦθα δὲ ἐκείνων, ἀλλὰ ζέφυρε ἐμνήσθη, [6] ἅ μάλιστα χρήα τῷ λήϊῳ. Οὐδὲ γὰρ ἦκεν ἄδην τὰ ἰοιπὰ λαλεῖ ὁ Ποιητής. [7] Καίτοι τινὲς ἑσπέριον, ὃ ἐστιν, ἀπὸ δύσεως ἄνεμον εἶναι τὸν ζέφυρον λέγουσι, [8] ζόφυρόν τινα ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸν, ἤτοι ὕφορ ἀπὸ ζόφου, ἀντὶ τοῦ ἄνεμον δυτικὸν, ἅ καλαπυκνοῦντος, [9] καὶ ἀδρύνεται τὸ λήϊον, καὶ ὡς οἷον κυμαίνει). Οὐδὲ γὰρ ἀδὲ ἡ δευτέρα παραβολὴ ἀσφαλῶς ἔχει) τοῦτο γε ἡ πρώτης, ἥτις βαλοῦσα ὄψιν ἐπὶ λήϊον ζεφύρῳ κινούμενον, ἠρεμούν τινα κυμάτων κίνησιν ἐν αὐτῷ φαντάσεται. Εἰσὶν γὰρ καλὰ τὰ Ποιητοῦ, [10] τὰ μὲν τὰ ἄλλοι στάχυες, αὐτὰρ ἐπ'

Zz 2 ἐπ'

1. Διὸς ἐν νιφάδες, αὖτε ἀπ' ὀρείης νιφάδος) Hor. l. 1. Ode 1. *manet ſub Jove frigido Venator*. ideſt, ſub æthere. *Salvianus.*

2. Ὁ δὲ ζέφυρος, βορέας τίς ἐστι καὶ αὐτὸς, συμπληρῶν τὰς ἀσταχύας) Ab eadem mente Theocritus Id. 10.

Ἐς ζερφὸν εὐχόμεν τὰς κἠδυόσσε δ' ἀπὸ ὄμμα,
Ἢ ζέφυρον βλέπῃσ' πτοιόεντα ἑ στάχυς ἅπας.

Scholiaſta: παρεκπεπτώκασι λέγοντες τὰς ἀμάλας δηκτικωτέρους, ἵνα τιθήνας, ὅτι τὰς στάχυας ἐμπνέοντα ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἅ βορέου. ἢ ὅτι κάκεῖνον ἐδοκίμασε ὅτι ἂν συμβαίνῃ πτοιᾶσθαι ἐμπνεόμενον. Politus.

3. ἤτοι ζωοφόρος) Sic Ζέφυρος Etymologo ζωοφόρος τις ὤν, ὁ τὰ σπέρματα ζωὴν φέρων. Polit.

4. ὡς ἐν τῇ μεσώσῃ τῶν σταχύων τροφὴν διδούς) ſive αὔξων τοὺς καρπούς, ut ait Etymologus. *Polit.*

5. ἔβρον ἠπὸν, τὸν νότον, τοὺς μάλιστα ἐκείνων κυμαίνοντας) imaximè Eurum, cui, juxta Dionyſium, obnoxium eſt Ægæum mare. *Polit.*

6. ἅ μάλιστα χρὴ τῷ λαῷ) ut non immeritò dictus ſit zephyrus a Plinio, *afflatus nutritium exercere*. Polit.

7. Καίτοι τινὲς ἑσπέριον, ὅ ἐστιν, ἀπὸ δύσεως ἄνεμον εἶναι τὸν ζέφυρον λέγουσι) Sic Dionyſius ἑσπέριον dicit, quum ζέφυρος καλέσει. Zephyrum quoque Occidentalibus ventis accenſet Auctor libri de Mundo ad Alexandrum: eumque flare dicit ἀπὸ τῆς ἑσπερινῆς δύσεως, ſive ab occaſu æquinoctiali. Hinc Plinius l. 2. c. 47. *Ab occaſu æquinoctiali Favonius, ab occaſu ſolſtitiali Corus, Zephyrus, & Argeſtes vocant.* Et Seneca Nat. Quæſt. lib. 5. c. 16. *Æquinoctialis Occidens Favonium mittit: quem Zephyrum eſſe dicunt tibi, etiam qui Græcè neſciunt loqui.* Quinquam, qui *a ſolſtitiali occidente Corus venit*, non idem atque Argeſtes, Senecæ cliq videatur: *quia*, inquit, *Cori violenta vis eſt, & in unam partem rapax: Argeſtes ferè mollis eſt, & tam cunctibus communis, quàm redeuntibus.* Alibi etiam Plinius: *Favonius, ex adverſo ejus* (ſcilicet Apeliotæ, ſeu ſubſolani, qui ab ortu æquinoctiali ſpirat) *ab æquinoctiali occaſu, Zephyrus Græcis nominatus.* Atque ita Zephyrum Apeliotæ contrarium ſtatuunt Auctor libri De Mundo, Seneca, Agathemerus. *Politus.*

8. ζόφυρόν τινα ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸν, ἤτοι ὕφορ ἀπὸ ζόφου) Paullò aliter Etymologo παρὰ τὸ ζέω dictus videtur ζόφυρος, καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων. Polit.

9. καὶ ἀδρύνεται τὸ λήϊον, καὶ ὡς οἷον κυμαίνει) Virg. Georg. lib. 1. *Spicea cum campis jam meſſis inhorruit, & cum Frumenta in viridi ſtipulâ lactentia turgent.* Silvius.

10. τὰ μὲν τ' ἄλλοι στάχυες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι) Κύματα alibi dicit Poëta τὰ μὲν τ' ἄλλα, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. Quod genus loquendi tranſ-

δες, ἢ καλαγίδες. Τὸ δ' αὐτὸ ἢ καλυγίζειν λέξεως. δηλοῖ δὲ ἡ πᾶσα ἁρμονία τοῦτο, ἀλλὰ σύντονον. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς αἴσσειν, ὥσπερ ἡ αἰγὶς, ἢ ἰὰς ἐκ μέσης πραγματείας προφέρεται ἔβην· Διὸ καὶ ἀνωτέρω ἔφη· εὖρός τε, τότος τε ἐσαίξας ἐκ νεφελῶν. Τὸ δὲ αἴξας ἀπὸ τῆς νεφελῶν, τοῦτό ἐστι τὸ ἐπαγίλλειν. Τὸ δὲ, ἐπί τε ἡμύει ἀσταχύεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπικλίνεται τὸ λήϊον τοῖς ἀσταχύεσσιν. Ἤγουν διὰ τῶν ἀσταχύων. Διττὸν γὰρ τὸ λήϊον, αὐτό τε γὰρ τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος λήϊον λέγεται, καὶ οἱ ἀστάχυες δὲ, λήϊον λέγονται καὶ αὐτοί. Ἐπικλίεται γὰρ τὸ λήϊον, ἢ κινούμενον αὐτῷ δηλονότι τῷ ἐδάφει, ἀλλὰ τοῖς ἀσταχύεσιν. Ἡ γῆ μὲν γὰρ ἀκινητίζει· οἱ δὲ στάχυες ἐπικλίνονται, ἵνα, ὥσπερ ἡ μάχη φρίσσει ἐγχείαις, οὕτω τὸ λήϊον ἀνέμοις ἐπικλίνηται ἀσταχύεσι. Γίνεται δὲ τὸ ἡμύει, ἀπὸ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ ἡ. Μύει γὰρ, καὶ συνέλκεται τὸ ἐξ ὀρθῆς στάσεως ἐπικλινόμενον. Οὕτω καὶ τὸ ἴηχος τὴν Τρώων ἠμύειν φησὶν ὁ Ποιητής, ἰσταμένων, κάτω κλινομένων. Ὁ δὲ ἄσταχυς; πλεονασμὸν ἔχει τοῦ α. στάχυς γὰρ τὸ πρωτότυπον, οἱονεὶ σίταχυς, παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. Ὅτι δὲ καὶ μέρος σώματός ἐστιν ὁ στάχυς, ἐν τῇ γράμμα ῥαψῳδίᾳ μεμαθήκαμεν. Ὅρα δὲ, ὡς ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, Κινήθη δ' ἀγορὴ, ἐπέρανεν ὡς οἷόν τε κυκλικῶς τὰς παραβολὰς, ἵνα τὸ, ἀγορὴ κινήθη· ἔρεσε δὲ νῦν αὐτῷ ἡ τοῦ κινεῖσθαι λέξις, ἐν τῷ, κινήθη ἀγορή. καὶ,

Rom. p. 194.

Eust. p. 147.

re. unde etiam αἰγίδες, & καταιγίδες, *tempestates*, *procellæ*. Idemque pariter dicitur καταιγίζω. Nec violentum admodum flatum significat, sed concitatum. Fit autem ab αἴσσω, *ruere*, *cum impetu ferri*, *irrumpere*, quemadmodum etiam αἰγὶς, *procella*, quæ deducitur ex Præterito Medio ἶγα, *irrui*, *erupi*, *irrupi*. Quocirca & supra dicit: εὖρός τε, τότος τε ἐσαίξας ἐκ νεφελῶν. *Eurusque*, *Notusque erumpens ex nubibus*. Ubi τὸ αἴξας ex nubibus, est hoc ipsum ἐπαγίλλειν, *irruere*. Ad hæc, τὸ, ἐπί τε ἠμύει ἀσταχύεσσιν, *incumbitque spicis*, perinde est, ac si dicat: *inclinatur*, *atque inflectitur seges spicis*. videlicet per spicas. Duplicis enim significationis est τὸ λήϊον, *seges*: quippe quum & subjectum ipsum solum, sive arvum segetibus consitum, dicatur λήϊον, & spicæ ipsæ λήϊον vocentur. Inclinatur ergo, ac recidit hoc, quod dicitur λήϊον, *seges*, *seu campus segetum*, non quòd ipso scilicet arvo, seu campo; sed quòd spicis moveatur. Terra enim stat immota; spicæ verò inclinantur, adeo ut, quemadmodum pugna erecta horret lanceis, ita & vicissim segetum campus spicis inclinetur. Fit autem τὸ ἠμύει, *inclinatur*, a μύω, *occludo*, *comprimo*, *contrabo*, *constringo*, addito per pleonasmum τῷ ἡ. Comprimitur enim, ac contrahitur id, quod ex recto stando situ inclinatur. Et sic de mœnibus Trojæ dicit alicubi Poëta, ea ἠμύειν, *hoc est*, *fore*, *ut deorsum inclinentur*, *ac cadant*. Rursus ὁ ἄσταχυς, *spica*, pleonasmum habet τῷ α. Primitivum enim est στάχυς, quasi σίταχυς, παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν, *ex eo*, *quòd frumentum contineat*. Ceterùm pars etiam corporis est ὁ στάχυς, ut notabitur in libro γ'. Vide verò, ut, quemadmodum initium duxit a verbis illis: Κινήθη δ' ἀγορή. *Mota est autem concio*; sic comparationes illas, veluti in modum circuli, terminet per illud, ἀγορὴ κινήθη, *concio mota est*; ipsique nunc placeat verbum illud κινεῖσθαι, *moveri*, dum ait: κινήθη ἀγορή. *mota est concio*. &, κινήσῃ

Ziro-

transfert hic eleganter Eustathius a fluctibus ad spicas, quæ vi ventorum, aliæ post alias, inclinatæ, ac refurgentes, imaginem quandam matinorum fluctuum, aliorum aliis succedentium, pulcherrimè repræsentant. *Polit.*

1. ὁ Θεόκριτος) Theocritus Id. 10.

Δάμωνος τοὐλύμπιον, τοὐλύμπιον, τὸν τὸ λήϊον
Ἐσκίγνη' ἄν, τὸ κάρπιον ὅττι μάλιστα. Politus.

Forte λαΐον in Theocrito est λᾶϊον cum iota adscripto, quod recentiores subscribere, vel punctulo indicare contenti sunt. velut apud eumdem ἠοῖ est, ni fallor, pro κείνῃ. ἠοῖ. *illuc*. Salvinus.

1. τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος) σπουδῆν χωρίον. Suidas: Λεία, σπουδαία πεδία, χωρία. Hesychius: Λεία, πεδία, βώμιον, ἐρεῖδια, χέρσος, ἢ σπουδαῖα χωρία. Polit.

3. ἀπὸ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ α) Ex Etymologo. *Polit.*

4. λέγει που ὁ Ποιητής) infra v. 373.

Τῷ δὲ τάχ' ἠμύσει πόλις Πριάμου ἀνάκτος.

Polit.

5. Ὁ ἄσταχυς, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ α) Sic Atticis ἀσταφὶς, quod est aliis σταφὶς, & ἄσπορος, quæ aliis σπορὰς. Polit.

6. οἱονεὶ σίταχυς) Item Etymologo σίταχύς τις ἔστιν, ὁ τὸν σῖτον συνέχων. Polit.

rripere, *prehendere*, cum genitivo, dum ita loquitur: ἀλλήλους ἐκέλευον ἅπτεσθαι νεῶν. *se mutuò hortabantur, ut prehenderent naves.* & paullò post: νῦν' ὄγε νηὸς εὐστελμου μελάθρης ἅπτετο. *Neque hic navem bonis transtris instructam, nigramque tenebat.* quum tamen id ipsum in libro α, quemadmodum supra notatum est, construxerit cum accusativo. Ac velim, tu observes, ut τὸ ἅπτεσθαι constructum sit cum genitivo, quando idem est, atque *apprehendere*, *capessere*, *tangere*, *manus injicere*: sin autem ipsa hæc vox significationem benevolentiæ, vel generatim colloquii, aut congressus, habet; tunc quidem certè cum accusativo construatur.

LXXXIII. Quo autem loci dicit, οἱ δὲ ἐξεκάθαιρον. *Alveos expurgabant*; ἁραὶ, *alvei*; vocantur loca, unde navis ἔρυται, hoc est, ruit, motuque rapido fertur, cum pertrahitur, ac deducitur in mare. Hos Græci alveos a materiâ expurgabant, quæ diuturnitate temporis, ut solet, commixta ibi fuerat. Sed observatione dignum illud est, quod de hac voce notant, eam scilicet acui, ne confundatur cum ἦρ, quod ventum significat. Nam alioquin simplicia duarum syllabarum nomina in ὺς, quæ habeant diphthongum ύ, gravantur: κῦρ, *i.e. juvenis.* ὕρ, *i.e. is, qui impetu fertur.* ὖρ, *i.e. ventus.* Conflat autem, sicuti in τῦ, μῦθ Θερσίτης, *solus Thersites*, & τῦφ κακὴ, *morbus malus*, & λᾶϊν ὐδὸς, *lapideum limen*, & ἶμν ὖρ, *humidus ventus*; sic etiam in τῶ ὑρὶ, *alveus*, *fossa*, additione τᾶ ὑ, figuram effici, quam Grammatici epenthesin vocant. quæ epenthesis voces etiam tenuat, denso spiritu affectas, ut palam facit ὁ ὐδὸς, *limen*, itemque ὁ ὅρ, *ideſt*, *terminus*, *seu circumscriptio*, & ὁ ἥσυχ, *quietus*.

LXXXIV. Navium porro ἔρματα, *fulcra*, etiam nunc dicit ligna navibus subjecta, seu supposita, extra mare in arenâ; quibus innixæ naves insident, atque incumbunt. Subtrahere autem hæc fulcra, cum e portu solvenda est navis, Poëta dicit ὑπαιρῆν, *subducere*. Sed, qui post Homerum scripserunt, ii vocem hanc usurpant sensu furandi, ac surripiendi, sicuti etiam

λοις ἐκέλευον ἅπτεσθ νηῶν. ἡ μεῖ ὀλίγα· νῦ δ' ὄγε νηὸς εὐσταλμοιο μελάθρης ἅπτετο. ἐν μέντοι τῇ ἀ ραψῳδίᾳ, αἰτιατικῇ αὐτὸ συνέταξεν, ὡς προειρήκη. Καὶ σημήωσαι, ὅτι τὸ μέν ἅπτεσθ, αὐτὶ τᾶ ἐπιλαμβάνεσθ, γενικῇ συντέτακται· ἡ δὲ ἐπὶ φιλοφροσύνης, ἢ ἁπλῶς ὁμιλίας ἡ λέξις λαμβάνεται, τότε δὴ αἰτιατικῇ συντάσσεται.

πγ'. Ἐν δὲ τῷ, ἁρὰς ἐξεκάθαιρον, ἁραὶ λέγονται οἱ τόποι, ὅθεν ἡ ταῖς ὁρᾶν, τυτέςιν, ὁρμᾷ, καθελκομένη ἡς θάλασσαν. Τύτυς δὲ ὁ Ἕλλησες ἐξεκάθαιρον τῆς, ὡς ἠκὸς, τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφορμένης ὕλης. Σημαίνης δέ, φασιν, ἡ λέξις, ὀξυνομένη παρὰ ἀποφυγὴν τᾶ ἄρα, τᾶ δηλᾶντ τὸν ἄνεμον. Ἄλλως γὰ τὰ ὡς ῥὸς δισύλλαβα ἁπλᾶ, ἔχοντα ἶωτ ὑ δίφθογγον, βαρύνονται· κῦρ ὁ νέ. θῦρ ὁ ὁρμητικός. ὕρ ὁ ἄνεμ. Δῆλον δὲ, ὅτι, ὡς ἐν τῷ μῦθ Θερσίτης, καὶ νῦσ κακὴ, καὶ λαΐν ὐδὸς, καὶ ἴκμεν ὕρ, ὕτω καὶ ἐν τῷ ἀρὸς, ὁ πλεονασμὸς τᾶ ὑ χῆμα ποιῆ, ὃ φασιν οἱ Γραμματικοὶ ἐπένθεσιν. ἴτιν καὶ ψιλοῖ τὰ δασέα, ὡς ὁ ὐδὸς δηλοῖ, καὶ ὁ περιορισμὸς ὅρ, καὶ ὁ ἥσυχ.

πδ'. Νηῶν δὲ καὶ τῶν ἔρματα, τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶ λέγει ξύλα ἔξω πεῖ τὴν ἄμμον, ἐφ' ὧν ὀχήμεναι αἱ νῆες, ἐρράζουσαι, καὶ ἐρείδονται. Τὸ δὲ ταῦτα ὑφέλκειν ἐν τῷ μέλλειν ἀποπλέειν τὴν νῆα, ὑφαιρῆν λέγει ὁ Ποιητής. Οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, ἐπὶ τᾶ κλέπτειν ἤθεσι τὴν λέξιν, ὡς καὶ τὸ ὑφελέσθ. ἀφ' ἧ καὶ

τὸν

1. κεκάθη) *supra* κεκάθον. Polit.

2. ἀξ ὧ ἐκκαθῆν οἱς ὄρυξεν ὁ ἢ κοπιεγτὸ σκάψασις) Melius tamen mihi videtur ὁ κοπιεγτὸς deduci ex ὄρυ, quàm ex ὀρύσσω. Politus.

3. ἡ λέξις, ὀξυνομένη) Sic ὀρὺς, ὀξυτόνως efferri notat Suidas, videlicet τὸ παρονδὲ ὀρύγματα, ὅτ' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν. Polit.

4. καὶ ὁ ἥσυχ) Εὔσυλ ἀπὸ ἢ ἥσυλ. Salvin.

5. Τὸ δὲ ναῦσιν ὑφέλκειν) l. πρόσπ. videlicet ἔρματα, seu τὰ ὑποκείμενα ἢ ναυσὶ ξύλα. Polit.

πλησίεραν τὰ φυτικὰ μόνας προσφυῶς ἔχει γράφω· αἱ δὲ χειράδες, ἤτοι ῥαγάδες τῆς χειρὸς, τῇ ἀπωλεύσει τοῦ ι ἢ διφθόγγου, τὸ ἐκ τῆς χειρὸς δηλοῦσιν ἀπωλλυθός. ὁ δὲ ἐκ τοῦ λείπω λιμὸς, [8] τὸ τῆς λιμωττόντων, φασὶν, ἐμφαίνει ἔχον, τῇ διὰ τοῦ ι μόνου γραφῇ. Ἰσέον δὲ κἀ, ὅτι ἐν τέταις κεῖται πλουτικὸν Ἀττικὸν, τὸ, ὑπέρμορα, αὐτὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον. ἦγουν ὑπὲρ τὸ μοιρίδιον. ᾧ τὸ ἑπικὸν, ἔν τε ἄλλοις, [9] καὶ ἐν Ὀδυσ-

simpliciùs scribitur, quàm τὸ εἶδος φυσικὸν, *forma naturalis*. At verò αἱ χειράδες, videlicet fissuræ τῆς χειρὸς, *manuum*, damno ipso, quod fecit diphthongus, amisso τῷ ι, damnum declarant τῆς χειρὸς, *manuum*, quod ex scilicet, amissâ partium integritate, fecerunt. Denique ὁ λιμὸς, *fames*, ex λείπω, *linquo*, eo ipso, quòd scribitur tantùm cum τῷ ι, maciem, ut ajunt, indicat esurientium. Sciendum autem est, positum hîc etiam esse plurale Atticum ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, *præter id, quod ei fati decretum, statutumque erat*. videlicet ὑπὲρ τὸ μοιρίδιον, *præter fatum, contra quam in fatis erat*. cujus

1. τὸν φιλόσοφον παρεγγυᾷ τινες δεῖ παλαιὸν γεγενῆσθαι Ἡσιόδου) Proclus ad versum illum Hesiodi: Ὃς ἢ γνωσικὰ τίκτοιτο, πίστιν' ἔχει φιλόσοφον. Ab hac ipsâ voce, verso τῷ o in p, dictum apud Latinos *pilare*, & *compilare*. Festus, seu ex Festo Paulus Diaconus: *Pilare, & compilare a Græce trahitur. Græci enim fures, piletas dicunt.* Sed Hesychius legisse apud Hesiodum videtur φιλόσοφον. Nam φιλόσοφον ipse exponit λῃστὴς. Nec satis sibi constat Tzetzes, utro modo id scribendum sit, an διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ φιλεῖν τὰς ὕας, an verò διὰ τοῦ υ, παρὰ τὸ φυλάττειν, τὸ ἀναιρεῖν. Eidem tamen Hesychio dicitur quoque φιλίπης, κλέπτης, λῃστὴς. & φιλαπῆ. γέγραπται. Politus.

2. μὴ ἀπὸ φιλεῖν φιλύσσω) de quo tamen ambigere videtur Tzetzes ad Hesiodum. *Polit.*

3. φιλύσας ἀφῆμεν) ἀναιρέσας ἢ βασανίσας, ut Tzetzes ad Lycophronem. Suidas: φιλᾶν, ἀναιρεῖν. Inde φιλωθῆναι apud Menandrum in Fabulis, αὐτὶ τοῦ ἀβασανισθῆναι. Polit.

4. αἰσὶ ὀφελίμης) Etymologus ὀφελίμης, tamquam παρὰ τὸ ὄφελεῖσθαι. unde eidem fieri videtur φιλίπης, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ, τοῦ ι. καὶ ἐπτάση τοῦ ι εἰς υ. Polit.

5. εἰς ὧ τῷ σημαινομένῳ τοῦ ὀφελίμου συνέχεσθαι τοῖς ὁ χαρὼ τοῦ λόγους) Ab hac causâ, ut urbanè ajebat Trypho, συνέπαθε ὁ ξυλὸς τῷ σημαινομένῳ. ὁ δὲ κλέπτης. ὥθουν τοιοῦ· ὁ χάρων τοῖς φωνὴς ὤθουν ὠσθέσαν. Melius tamen est dicere cum Etymologo, sicuti ab οἰκῶ fit οἰκίσης, & a γαμῶ γαμίσης, sic a φιλῶ fieri φιλίσης, ἐκ ἐπτάση τοῦ ι, τοῦ ξύσῃ τοῦ ι εἰς υ. ita ut, secundùm hanc etymologiam, fur φιλίσης, vel κατ' ἀντίφρασιν dictus videatur, quasi μισάμενος, quod putat Etymologus; vel, quod ingeniosè conjiciebat Helladius Belantinous, διότι φιλεῖ λαμβάνειν τὰ ἀπόξια. Politus.

6. ἢ ἰδέα, τοῦ αἱ χειράδες, τοῦ ὁ λιμὸς) ἰδέα pro αἴδεα ἀπὸ τοῦ ἀΰδω. χειράδες pro χηράδες. λιμὸς pro λαμὸς. ἀπὸ τοῦ λάπτω, δάπτω. quasi λάψιμος, per syncopen λιμὸς. *Chiragra*. primâ correptâ. apud Martialem. Λιχανὸς, digitus index, παρὰ τὸ λιχνεύω, *a lingendo*. Salvin.

7. ἡ μιὰ φιλίσεως ἰδέα, ὡς ἀπλότητος, τοῦ ὁμοίου) Id enim mente tantùm complectimur, idemque semper est, simplex, & unius modi, & tale, quale est; multòque perfectius est omni eo, quod a nobis ad illius similitudinem fit. Hanc Plato ideam, Tullius speciem, & formam appellat. Hæc autem, quamquam a sensibus oriri, non insidet tamen in sensibus, in quibus esse non potest judicium veritatis; sed species est in mente nostrâ insidens rei cujusque in genere suo perfectæ, atque absolutæ, ad quam mens ipsa judicium suum de rebus dirigit. Easdem ex Platone ideas egregiè explicat, atque illustrat, ut ad eam, quam animo conceperat, perfectæ eloquentiæ

speciem oratorem suum informaret, M. Tullius: *Has rerum formas, appellat ideas ille non intelligendi solùm, sed etiam dicendi gravissimus auctor, & magister. Plato: eas neque gigni negat, & aït semper esse, ac ratione, & intelligentiâ contineri: cetera nasci, occidere, fluere, labi; nec diutiùs esse unum & eadem statum. Quidquid est igitur, de quo ratione, & viâ disputetur, id erit ad ultimum sui generis formam, speciemque redigendum.* Nec verò id esse aliter potest: quum æterna, atque immutabilis sit veritas rerum, circa quas versatur scientia. Hæ autem res, ut a nobis sciantur, necesse est, speciem sui in mente nostrâ eximiam, atque excellentem habeant, licet acceptam a sensibus, quæ nominatur idea. Hinc dicebat Plato, ratione, & intelligentiâ ideam contineri, eamque semper esse, nec gigni, nec interire, quia nec gignitur, nec interit; sed una semper eademque est veritas: ad quam tamen, sensuum ministerio, mens humana adspirat, comparatâ specie illâ, atque ideâ, in qua veritatem ipsam intuetur. Qua de causâ probatæ sunt ab Academicis definitiones rerum, quibus perceptæ a nobis rerum ideæ, immutabiles illæ, nullique tempori obnoxiæ, explicarentur. Gignuntur, intereunt homines. Sed nihilo tamen minùs una, eademque hæc est, quæ fuit, atque erit, in omnium hominum mente, exempli gratiâ, hominis ipsius idea, cum e corpore, animoque rationis compote constare. Hæc ego jam pridem, tamquam ὦ παίγνιον, cum M. Tullio de ideis commentabar: de quibus tamen ideis multò altiùs, ac sapientiùs philosophatus est Plato, cum eas ad Deum retulit, omnia, quæ erat ipse ad exemplum idearum suarum in tempore facturus, perfectissimè in se ipso jam inde ab æternitate intelligentem. Sic enim Platonis ego ideas cum Attico Platonico intelligo, atque explico, videlicet τὰ τοῦ θεοῦ νοήματα ἀρχετύπως ἐν ἑαυτοῖς, τὰ δὴ γινομένων παραδείγματα, ἀΐδιά τε, καὶ ἑστῶτα, κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχοντα ἀεί, καὶ μᾶλλον μὲν οὐδὲν αὐτῶν ὄντα, παρεῖται δὲ καὶ τοῖς οὖσιν τὸ ὄντως εἶναι ἔχοντα, οὐδὲ πῆ ἴζει, κατὰ τῶν φύσιν αὐτὰ ὁμοίωτα. Plutarchus de ideis hisce Platonicis: Σωκράτης, καὶ Πλάτων χωρὶς ἑκάστου τῶν ὄντων τὰς ἰδίας ὑπολαμβάνουσι καὶ πρὸς νοήματι, καὶ ὧν τῶν φαινομένων ἕκαστον, τοιοῦτον ἔστι, τὸ ὑγιεῖνον. Politus.

8. τὸ δὲ λιμωττόντων, φασὶν, ἐμφαίνει ἔχειν) Videntur hæ argutulæ, imo ineptæ vocum notationes. Attamen Trypho nobilis grammaticus sic argutatur, ut videre est apud Etymologum in Λιμὸς. Καὶ ὁμοῦ ἐπὶ διεφθόγγου χαίρειδαι, ἀλλὰ συνέχεσθαι ὁ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ. Salvin.

9. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὑπέρμορον) Odyss. ἁ. ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Salvin.

Alii conjunctim legunt ὑπέρμορον. ut & hoc loci Eustathius. *Polit.*

movebatur, vim tamen ſuam acriùs in Ulyſſe uno exſeruit. Hic enim a principio, præ conſilii inopiâ, ac animi mœrore, paullulùm ſtans, hæc iſta pariter, ut videtur, ſecum cogitavit, atque in animum ipſe ſuum induxit, quaſi hæc eadem illi ſuggereret, ac præciperet Minerva. Tum, collecto animo, atque ad conſilium revocato, quum ipſe ſemet incitaſſet, ut ἀγανοῖς ἐπέεσσι, videlicet *placidioribus, mollioribuſque verbis*, quemadmodum dicetur, unumquemque virum cohiberet; ſtatim imperatorium munus fungens, adeoque exercitum obiens, ut poſtea loquitur Poëta, tamquam ἀγχίνους, *ingenio præditus perſpicaci*, aggreſſus eſt tumultuantem turbam retrahere. Hoc enim ſignificatur per id, quod dicit, ἀγχῦ, *propter* eum Minervam ſtetiſſe, eaque dixiſſe, quæ dixit. Atque hic etiam Argivam, Helenam appellat, quæ Laconica erat, eo quòd Lacedæmon, ſeu Sparta, Argos vocaretur, ſicuti & univerſa olim Peloponneſus.

LXXXVI. Præterea tu, velim, obſerves, ut hoc loci obiter oſtendat Poëta, ubi de re aliquâ deliberatur, ſapientiores eſſe, juxta vulgare adagium, cogitationes ſecundas. Etſi enim Minerva, de Junonis conſilio, quæ Juno, ut notum atque exploratum eſt, ſumitur per allegoriam pro auctoritate, & poteſtate regiâ, Ulyſſem admonet, ut blandiùs, videlicet benigniùs, ac placidiùs, fugientes Græcos perſequatur, ac reprimat, per illa verba: *tuiſque blandis verbis detine virum quemque:* ille tamen poſtea, initâ ſecum ratione, conſilium hoc ſecernit, ac dividit, ita ut quemcumque quidem regem, primariumque virum nanciſcatur, hunc iſtum adeat, atque arceſſat, ſecundùm juſſum & imperium Minervæ; plebejos verò gregarioſque milites non modò blandis verbis non excipiat; verùm etiam inſuper minis deterreat, verberibuſque afficiat. Quod ipſe quidem facit præter monitum divinum. Iſtud autem laudi eſt, atque ornamento Ulyſ-

μα, τοῖς Τρωσὶ τῶν Ἑλένης καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸν Ἥραιαν, ἤγουν βασιλικὴν φρόνησιν αἰτίεται ταῦτα διατυπώνων· ἥτις, ὡς ἐκεῖ, ἐν πολλαῖς μὲν τῶν ἡγεμόνων ἐκπάτο· ἐν μόνῳ δὲ τῷ Ὀδυσσῆ ἐνέργησεν ὀξύτερον, ὃς ἐν ἀρχαῖς ὑπὸ ἀμηχανίας, καὶ ἄχνος, μικρόν τι σὰς, διεσπᾶτο καὶ αὐτὰ ταῦτα, ὡς ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνων ἔλαβεν, ὑπαγορευούσης οἷον τῆς Ἀθηνᾶς. Εἶτα μηχανῇ ἀναλαβών, καὶ ἑαυτὸν ἐρεθίσας ὑπὸ τὸ ἀγαθοῖς ἐπέεσσιν, ἤγουν ἡμερωτέροις λόγοις, ὡς ῥηθήσεται, κωλύειν ἄνδρα ἕκαστον, εὐθὺς ὥρμησε κοσμεῖν, καὶ ἄτῃ διέπων σφοῖν, ὡς ἐκεῖ ὁ Ποιητὴς, αἰσχύνῃ, ὡς ἀγχίνους, τὸ ὄχλον. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἀγχῦ αὐτῷ σταθῆναι τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εἰπεῖν, ἃ εἶπεν. Ἐνταῦθα δὲ καὶ [3] Ἀργείαν τὴν Λακωνικὴν Ἑλένην λέγει, ὡς καὶ ἡ Λακεδαίμων, Ἄργος καλουμένη, καθάπερ καὶ ὅλη ποτὲ ἡ Πελοπόννησος. Βαſ. p. 148.

ϖϛ'. Σημείωσαι δὲ, ὅτι καὶ ἐνταῦθα παραδηλοῖ ὁ Ποιητὴς, σοφωτέρας, [4] κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐν ταῖς βουλαῖς εἶναι τὰς δευτέρας φρονήσεις. Ἀθηνᾶ μὲν γὰρ, βουλαῖς Ἥρας, ἡ, ὡς ἔφημεν, ἡς βασιλείαν ἀλληγορουμένης, ὑποτίθεται τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀγανώτερον, ἤγουν ταπεινότερον, τοὺς Ἕλληνας μετελθεῖν φεύγοντας, ἀπώσασα· Σοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον. ὁ δὲ, ἐν τοῖς ἑξῆς φρονήσας, διαιρήσει τὸ τοῦτο, καὶ ὃν μὲν ἂν βασιλέα, καὶ ἔξοχον ἄνδρα εὑρήσει, τοῦτον τοιοῦτον μετέρχεται, κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς Ἀθηνᾶς· τοὺς δὲ δημότας, ἢ μόνον οὐκ ἀγανοῖς λόγοις δεξιοῦται, ἀλλὰ καὶ ἐπαπειλησάμενος, ἐντρίβει καὶ πλήγας, ἀλλότερόν τι ποιήσας ἢ θεσθεν ὑποθήκης. Τοῦτο δὲ σεμνύει τὸν Ὀδυσσέα,

1. ἄνω) Homerus ἀναείκοσι. Polit.

2. Ἢ κέκασι) Sic C, ἀγωνίσω Editio Florentina, & Aldus, ut & legiſſe videtur Euſtathius. Alii ediderunt ἀε, πεφιλονεικήκασι. Polit.

3. Ἀργείαν τ' Ἀχαικὴν Ἑλένην λέγει &c.) Idem obſervatum Straboni l. 8. ut inde, quemadmodum & ex aliis teſtimoniis, docent, Poëtam per Argos, Peloponneſum intelligere. Politus.

4. κατὰ τ' παροιμίαν) al. δευτέρας φρονήσεις συμβούλους. Salvin.

τοῖς ἀχῶσι γειόμεθ᾽, ἐντελέςατα φρονῶ. Σημωτέον δὲ, ὅπως ὁ Ὅμηρ᾽ αὐξήσας τὸν τῦ πράγματ᾽ περιπέτειαν, ἡ ὡς ἄπορον ἀγαγὼν (ἀμήχανον γὰρ ἀνθρωπίνως ἐπισχεθῆναι τὰς Ἕλλωτας ἔτως οἷον κατὰ κράτ᾽ φεύγοντας, ἀκολύθως τῇ τῦ βασιλέως δημηγορίᾳ) θεὸν ἐπάγει λύσοντα τὸ δυσχερὲς αἰελπίςως ἐπιφανέντα, ὥςπερ ἔκ τιν᾽ μηχανῆς, τὸν Ἀθηνᾶν δηλαδή.

ϖζ᾽. Καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι πρῶτος Ὅμηρος ἡ Τοῖς Τραγικοῖς Ποιηταῖς μηχανὰς ὑπηγόρευσε, οἱ πολλαχῦ τὰ αὐτῶν ποιήσεως, θεὰ πρόσωπα μηχανικῶς τῷ θεάτρῳ ἐπεισφέρουσιν. Ὅρα δὲ ἡ, ὅτι ὁ Ποιητὴς ὡς ἴσον πως ἄλλη ἀρετῇ, ἡ τὸ τὰ ἀρετῆς μετέχοντα. Ἐνταῦθα γὰρ ἡ μὲν Ἥρα παραγγέλλει τῇ Ἀθηνᾷ, κωλῦσαι τὲς Ἕλληνας· Ἀθηνᾶ δὲ, ἐκ αὐτὴ τῦτο ποιῇ, ἀλλ᾽ ἐπιτρέπει τὸ πρᾶγμα τῷ Ὀδυσσῇ, οἷά τις ἀρχιτέκτων σοφὸς, ὑπηρέτην ἐντρέχη ἐφευρηκώς. Ὁ δὲ Ὀδυσεὺς, ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων, αἰνεῖ, ὅπερ αὐτὴ ἔμελλε ποιῆσαι ἡ Ἀθηνᾶ. Ὀδυσεὺς δὲ τῷ ἔρῳ ἐπιλάσκεται ὑπὸ τῆ Ἀθηνᾶς, ἐ διότι φρονιμώτερος Νέςορος, ἀλλ᾽ ὅτι φρόνησιν ἔμπρακτον ἦχε. Νέςορι μὲν γὰρ, ἤδη πέμπελος ἦν. Ὀδυσσεὺς δὲ, μετὰ τῦ λόγε καὶ τὸ πρακτικὸν ἦχεν.

Εἶμι δ᾽ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἐπείγομαι ὀτρύνειν
Ἐσσυμένως· αὐτὰρ ἔγωγε τοῖς ἐνὶ λαμπρὸν μεδέοντι
Ἄμπνυτ᾽, ἐπὶ μὲν ἄκρας πρῴρας βοὴν ἠδὲ θοὰς ἅλαδε.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἰέναμεν, περὶ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Δῖογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσεῦ,
Οὔτω δὴ οἶκόν δε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Φεύξεσθ᾽, ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεποιθότες.
Κουδέ κεν ὠκαλέω Πριάμῳ, τῷ Τρωσὶ λίσσειν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς οὕνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ᾽ ἔρωε
Σεῖο δ᾽ ὀτρυνέω ἐπέεσσιν ἕρητυε φῶτα ἕκαςον,
Μηδὲ ἔα, νῆας ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν ἀμφιέλικας.
Ὣς φάθ᾽. ὁ δὲ ξυνέηκε θεὸς ὅτα φωνήσαντος.

ϖή. Ὅτι

Est igitur Ulysses Jovi consilio parem
Stantem: neque hic navem bonis transtris instructam, ac nigram
Tangebat, quoniam cor ejus, atque animum dolor invaserat.
Prope autem stans allocuta est cassis oculus Minerva:
Orunde ab Jove, Laertiade, solertissime Ulysses,
Sicine domum, in vestram patriam terram
Fugietis, in naves multis praditas transtris ruentes,
Et gloriam Priamo, & Trojanis relinquetis
Argivam Helenam, cujus gratiâ multi Achivorum
Ad Trojam perierunt, procul a suâ patriâ terrâ?
Quare ito nunc ad exercitum Achivorum, neque retardato.
Sed tuis blandis verbis cohibe unumquemque virum;
Neque sine, naves in mare deducere, quæ utrinque pelluntur.
Sic dixit. Ille verò percepit dea vocem loquentis.

LXXXVII. Ac notant veteres, Homerum primum inducendarum machinarum auctorem Tragicis Poëtis extitisse, qui in suis passim Tragœdiis personas divinas e machinâ in theatrum adducunt. Deinde etiam vide, ut Poëta parem quodammodo virtutem faciat, atque eum, qui compos est virtutis. Quum enim hoc loci Juno Minervæ denuntiet, ut Græcos remoretur, atque impediat; tamen Minerva non ipsa id facit, sed committit id numeris Ulyssi, tamquam sapiens quidam architectus, qui sedulum, ac diligentem ministrum repererit. Ulysses verò, quippe homo prudens, peragit id, atque exsequitur, quod Minerva ipsa factura erat. Ei autem muneri Ulysses a Minervâ præficitur, non quòd prudentior ille esset Nestore; sed quia illius prudentiam actio comitabatur. Nestor enim jam exactâ erat ætate, quippe senex capularis. At verò in Ulysse cum eloquentiâ vis quoque inerat agendi.

Rom. p. 196.

1. ἡ φρόνησις) Hesychius: Αἴνησεμ ζοφίαν ἢ Ἐλλάνιον. Ὁδυσσεὺς διαπρέπει παρίσησιν, ἐκ ἄλλη τις ἀλκῇ, ἡ φρόνησις, ᾗ Ἀθηνᾶν αἴνησεν. Polit.

2. τοῖς Τραγικοῖς Ποιηταῖς μηχανὰς ὑπηγόρευσε) Ab eadem Poëtarum Tragicorum more natum adagium: ἀπὸ μηχανῆς θεός. Polit.

ϖή. Ὅτι

LXXXVIII. Quem-

rerum lancibus impositarum pondera discernuntur, & dijudicantur; sed & pondus ipsum, quod ad stateram examinatur. Est igitur ἀτάλαντος, is, qui æqualem lancem trahit, si τάλαντον, *i. e. stateram*, æstimandus sit. Verùm Porphyrius, tametsi ἀτάλαντον ipse quoque æqualem, ac parem intelligit; aliâ tamen ratione vocem hanc constituit, atque explicat, quatenus inæquale, variumque apud veteres talentum fuisse ostendit, ut passim videre est; atque inde ἀτάλαντον intelligi eum, qui non, ut talentum, dispar sit, atque inæqualis; sed illius orbatus sit inæqualitate.

LXXXVIII. Fit porrò τὸ τάλαντον, *i. e. statera, vel libra*, a τάλας, quod significat eum, qui patiens est, ac tolerans. Hujusce modi enim est statera, utpote quæ oneratur, ponderumque caussâ est adinventa. Maximè verò τὸ τάλαντον, de quo diximus, fit a ταλᾶν, hoc est, *tolerare, pati, perferre*, ex quo etiam est ὁ Ἄτλας, *Atlas*, itemque ὁ Ἀτάλας, *Atalas*. Pondus enim perpetuò sustinet. Unde & apud posteriores auctores dicta est τρυτάνη, *trutina*, propterea quòd τρύεται, *atteritur*, sive defatigatur ponderibus. Propriè tamen trutina pars est libræ. Et sic etiam statera ipsa dicitur πλάστιγξ, *lanx*, a parte, sive a lancibus, hoc est, latioribus partibus infra suspensis, quibus pondera imponuntur. Eademque insuper statera, ζυγὸς, *jugum, seu librile*, a parte, ex qua illæ ipsæ lances dependent. De quo jugo, seu librili dicitur in Proverbiis τὸ, ζυγὸς δόλιος, *librile dolosum*. Cui oppositum est τὸ δίκαιον σταθμὸν. *justa statera*. Quod est denominatum ἀπὸ τῆ σταθμῆ, *a stateră*. Quod autem dictum est, talentum varium, atque impar fuisse, id alibi explicabitur, ubi etiam dicemus, tum de parvâ illud, tum de magnâ pecuniæ vi usurpatum

τε ὁ μετρῶν, ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆ μετρούμενον· ἤτοι ἢ τάλαντον, ἢ μόνον ὁ σταθμὸς, δι' ἣ τὰ βάρη διακρίνε) τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ ἢ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Ἔστι δὲν ἀτάλαντος ἢ ὁ τὸ ἴσον ἕλκων σταθμὸν, ἐὰν ταλάντῳ μέλλοι κρίνειν. Ὁ δὲ Πορφύριος ἢ αὐτὸς ἀτάλαντον λέγων τὸ ἴσον, ἄλλως τὼ λέξιν καθίστησι, δικαίων, ἄπιστον μὲν εἶναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἄλαιτον, ὡς πολλαχῆ φαίνεται ἀτάλαιτον δὲ ἐντεῦθεν νομίζῃ, τὸ μὴ, καλὰ τὸ ἄλαιτον, ἄπιστον, ἀλλὰ τ ἐκείνε ἑστερημένον ἀπιστότητος.

Ὠῇ. Γίνεται δὲ τὸ τάλαντον ὁ σταθμὸς, παρὰ τὸ τάλας, ὃ δηλοῖ τὸ καρτερικὸν. Τοιοῦτον δὲ ὁ σταθμὸς, ὡς φορτιζόμενος, ἢ διὰ τὰ βάρη ἐπιπονῆς. Μάλιστα δὲ, [2] παρὰ τὸ ταλάσσην τὸ καρτερῶν, ἐξ ἣ ἢ ὁ Ἄτλας, ἢ ὁ Ἀτάλας, τὸ ῥηθὲν τάλαντον γίνεται. ἀχθοφορῆ γὼ ἀεί. ὅθεν ἢ τρυτάνη παρὰ τοῖς ὕστερον λέγε), διότι τὰς ὄγκους τρύεται, ἤγουν καταπονῆται. Κυρίως δὲ μέρος τι [3] τῆ ζυγῆ ἡ τρυτάνη. Οὕτω δὲ ἢ πλάστιγξ λέγεται ὁ σταθμὸς, ἐκ μέρους, ἤτοι ἐκ τῶν πλαστίγγων, τουτέστι, τῶν κάτω πλατέων, οἷς τὰ βάρη ἐπίκειται. Καὶ ζυγὸς δὲ ὁ αὐτὸς, ἀπὸ μέρους, ἢ αἱ ῥηθῆσαι πλάστιγγες ἐξήρτηνται. [4] πρὸς ὃν παροιμιάζε) τὸ ζυγὸς δόλιος, ᾧ ἀντίκειται τὸ δίκαιον ζ σάθμιον τὸ παροιμιῶν τῆ σταθμῆ. Ὅτι δὲ ἄπιστον, ὡς ἐῤῥέθη, τὸ τάλαντον, ἢ ὅτι ἢ ἐπὶ μικρῆ ποσῆ, καὶ ἐπὶ μεγάλω τίθεται, ἢ [6] ὑπὲρ ἑκατὸν μνᾶς πα-

1. ὁ νῦς, δὶ οὗ τὸ ζῆν ἐν πᾶς ἀνθρώποις ἐγίν) Tullius l. 2. de Legibus: *Principem legem illam, & ultimam, mentem esse dicebant, omnia ratione aut cogentis aut vetantis Dei: ex qua illa lex, quam dii humano generi dederunt, recte est laudata.* Polit.

2. παρὰ τὸ πλάσσειν) f. πλᾶν. Legebam hic etiam aliquando πλάσσειν, quod est, ὑποφαίνειν. Polit.

3. τῆ ζυγῆ) lege mecum, & cum Frobenio, τῆ ζυγῷ. Polit.

4. πρὸς ὃν παροιμιάζεται τὸ ζυγὸς δόλιος) Respicit, ac citat Eustathius locum illum Proverbiorum c. 11. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα

ἀνθρώποις Κυρίῳ. σάθμιον ἢ δίκαιον ἀκριβὲς αὐτῷ. Quare hinc etiam constat, quod diximus supra, quàm vehementer fallantur ii, qui in his Commentariis adeo negligetam ab Eustathio asserunt Divinorum librorum auctoritatem, ut nullo unquam illorum testimonio, aut exemplo ipse utatur. Polit.

5. σάθμιον) Aliis σαθμὸν, παροξυτόνως. Polit.

6. ὑπὲρ ἑκατὸν δραχμὰς) Mina Attica centenaria, quia centum drachmas pendebat: talentum Atticum sexaginta minæ, ut est apud Plautum. Drachma idem, ac denarius, idest, decem

πα-

ἡ ἀφωνία ἀτία, παρὰ τὸ ἀ στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χάσκειν. Τινὲς δὲ ὑπερβατὸν τὸν τόπον τοῦτον ποιησαντες, οὕτως ἔφασαν· Εὗρε τὸν Ὀδυσσέα ἐσῶντα, ἐπεὶ μὴ ἄχθ καρδίαν, καὶ θυμὸν ἴκανεν. αὐτὸς ἥπτετο τῆς οἰκίας νηός. Ναῦς δὲ εὐσελμος, ἢ ἡ εὐζυγος, καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ εὔεδρον Ἀργὼ φησὶ τὸν Θεόκριτον. [2] σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ ἧς καὶ [3] τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι. [4] ἢ ἡ εὔχαιτος. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, σελμίδας λέγεσθαι τὰ χειρία. Σημάναι δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐκ αὐτῆς ἐξ ἀνάγκης ταυτόσημά ἐστι τὰ τῶν αὐτῶν ἐτυμολογίαν ἔχοντα. Ἡ δὲ γὲ, ὥσπερ παρὰ τὸ μὴ χάσκειν, γίνεται, κατά τινας, μηχανὴ, ἢ μὴ ἐάσασα χάσκειν τινὰ ψεκτικῶς διὰ τὸ ἐπιτυχές, καὶ ἔντεχνον αὐτῆς, οὕτω καὶ τὸ ἄχος σεμνῶ τῷ χάσκειν, ὡς εἴρηται· καὶ ὅμως πάντη διαφέρετον τὸ ἄχθ, καὶ ἡ μηχανή.

λά. Ὅτι Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, [1] χῆμά ἐστι κλητικὸν, ὁμοιόπτωτον κα-

quam nonnulli, trajecto verborum ordine, locum hunc accipiunt per hyperbaton, eumque ita exponunt: *Invenit Ulyſſem ſtantem, quoniam in ejus cor, atque animum dolor invaſerat. Neque navem ſuam tangebat.* Navis porrò dicta eſt εὔσελμος, vel bonis transtris, bonisque ſedibus inſtructa, quo ſenſu Argonem vocat alicubi Theocritus εὔεδρον, *bene a ſedibus inſtructam*. σέλμα enim ſedes eſt, unde etiam dici videtur τὸ σελλίον, *ſella*. Vel inſtructa bonis funibus, eò quòd, ut notant veteres, funiculi σελμίδες vocentur. Quin & hoc loci tu, velim, obſerves, ut non ſemper neceſſe ſit, ejusdem ſignificationis eſſe ea, quæ eamdem etymologiam, ſeu vocis originem, habent. Ecce enim tibi, quemadmodum παρὰ τὸ μὴ χάσκειν, *a non hiſcendo*, fit, juxta nonnullos, μηχανὴ, *machina, vel machinatio*, quæ ſcilicet non ſinit, unum aliquem, reprehendendi cauſsâ, hiſcere, ob ipſius machinationis proſperum ſucceſſum, atque artificium; ita & τὸ ἄχθ, *dolor*, hiſcendi facultate, ut dictum eſt, privat: & tamen hæc duo omnino inter ſe differunt, i. e. τὸ ἄχθ, *dolor*, & ἡ μηχανὴ, *machinatio*.

XCI. Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ. *Oriunde ab Jove Laertiade, ſolertiſſime Ulyſſes*, figuratum eſt loquendi genus per vocativos, quod vo-

aſſes. Quare talentum Atticum ſexcenta, ut ajunt, ſcutata Romana. *Salvianus.*

ὑπὲρ ἑκατὸν δραχμὰς) Memini, me aliquando legendum hic putaſſe, ὑπὲρ ἑκατὸν μνᾶς, ſeu λίβρας, juxta Heſychium, cui τάλαντον dicitur ὅλαι λίβραι ἑκατὸν, ἢ ἑκατὸν ὀκτωκαίδεκα, ἢ ἑκατὸν ἑξηκοντάδυο. præſertim quum apud Euſtathium ſequatur, redactum poſtea fuiſſe talentum εἰς ἑκατόλιτρον. ideſt, ad centum libras. Ἑκατόλιτρον enim inde appellatum, quòd *centum* λίβρας, ſeu libras, contineat. Unde Iſidorus l. 16. Orig. c. 24. *Centenarium, numeri nomen eſt, eo quòd centum librarum ponderis ſit.* Procopius De Bel. Perſ. lib. 1. c. 22. ἦλθε δὲ λίτρας τὸ καλούμενον ἑκατὸν, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἑκατόλιτρα κατὰ γε τὰ ἑκατὸν καλεῖται Ῥωμαίοις. Neque verò alia ſtatui nunc debet λίβρα, ſeu *libra*, ac μνᾶ, ſeu *mina*: quam libram a Romanis vocatam eſſe conſtet, eamdem ferè, quam Græci μνᾶν dixerunt. Λίβρα autem, libra ipſa eſt, verſo τῷ π in b. quod adnotavit Heſychius: οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τοῦ βʹ λίβρα. Talentum igitur, quod memorare videtur Euſtathius majus centum minis, illud idem fuerit, quod Heſychius dicit λίβρων ἑκατὸν ὀκτωκαίδεκα, ἢ ἑκατὸν ἑξηκοντάδυο, vel multò etiam plurium librarum. Talentum certè Alexandrinum minarum fuit centum, & viginti, ſive, ut illud more Romano æſtimat Feſtus, *duodecim millium denariûm*. At verò pondo centum minarum fuit talentum Æginæum: cui talento par Corinthiacum. Denique, ut pluta alia talentorum genera omittam, maximè omnium notum, ac celeberrimum fuit talentum Atticum minarum ſexaginta. Sed apud Pollucem, ubi de Attico, aliiſque talentis agit, eumdem jam errorem commiſſum video, qui apud Euſtathium, ut pro μνᾶς ſcriberetur δραχμὰς. Sic enim legebatur apud Pollucem: Τὰ μὲν Ἀττικὰ, ἐξήκοντα δραχμὰς ἄχει· τὰ δὲ Βαβυλώνια, ἑβδομήκοντα· τὸ δὲ Αἰγινητῶν,

ἑκατὸν, κατὰ ἀναλογίαν. atque ita Aldus edidit. Ubi docti viri pro δραχμὰς reponendum viderunt μνᾶς. Quare talentum Atticum minas valuit ſexaginta, hoc eſt, ut idem Pollux docet, ſex millia drachmarum, ſeu, æſtimatione Romanâ, ut eſt apud Feſtum, denariorum. Etenim mina, auctore Plinio, *pendet drachmas Atticas centum*. Unde Rhemnius Fannius:

Accipe præterea, patrio quam nomine Græci
Minam vocitant, noſtrique minam dixere priores.
Centum ea ſunt drachma, quòd ſi decerpſeris illis
Quattuor, efficies hanc noſtram denique libram.
Atticæ quæ ſint, ſi quartam dempſeris hinc, mina.
Cetera ſuperet poſt hæc decuſſe talentum,
Sexaginta minas, ſeu vis, ſex millia drachmas,
Quod ſummum dictis perhibetur pondus Atticis.

Satis diſtinctè Diodorus in Libro de Ponderibus apud Suidam: Τάλαντον, μνᾶν ἴσον ξ'. ἡ δὲ μνᾶ, δραχμὰς ρ'. ἡ δὲ δραχμὴ, ὀβολοὺς ἓξ. ὁ δὲ ὀβολὸς, χαλκοῦς ς'. ὁ δὲ, χαλκοῦς, λεπτὰ ζ'. De talento nos alibi agimus. *Politus.*

1. Ἄχθ) Ἀπὸ τοῦ ἄχος, *a mœrore*, Acheron inferorum fluvius dictus, quemadmodum Cocytus ab ejulando. *Salvin.*

2. σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα) Heſychius: Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῶν πλοίων, ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ἕως τοῦ ζυγοῦ διαχάσματα, ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν. Polit.

3. τὸ σελλίον) Suidas: Σέλλια. σελλόρια. σαπύρια. ἔδρανα. Item διφρευτὸν σελλίον. Polit.

Σέλλιον videtur diminutivum Græcum a Latino ſella. Chimentellii eruditum librum vide de honore Biſellii. *Salvianus.*

4. ἢ αἱ ἔχεται) lego, ἢ ἔχεται. Politus.

5. χῆμά ἐστι κλητικὸν, ὁμοιόπτωτον καλούμενον) Vetus Auctor, de Carmine Homeri: ὅταν ὁ μὲν ἀνόμασε ὁμοίως κλητικὴν λέγει-

σιν

narum, fuerit Ulyſſes, qui alicubi poſteriùs dicitur omnigenis dolis inſtructus fuiſſe. Contrario autem ſenſu, atque ὁ πολυμήχανος, vocata eſt apud alium Poëtam mulier ἀμήχανος, *expers machinarum*. hoc eſt, puro ſimplicique ingenio prædita, minimè doloſa, ab omni fraudium, artificiorumque genere aliena, longèque alia, ac qualis dicitur apud Homerum Juno, ἀμήχανος, *malorum facinorum machinatrix*, ut videbitur. Quod verò dicit, ὶὼ νῆωι πεσόντες, *ruentes temere in naves*, inordinatam id fugam exprobrat. Non enim dicit, *conſtendentes in naves*, ſed, *ruentes*, perinde quaſi eos hoſtis inſequeretur. Rurſus, cum Helenæ gratiâ pleroſque Græcorum ait apud Trojam periiſſe, perſpicuè declarat, quis ſit finis, cur Trojam navigaverint. Supra enim quum dixiſſet, finem nondum aliquem comparuiſſe; itemque nondum illis perfectum eſſe opus, cujus gratiâ illuc venerant; apertè nunc explicat, quis ſit finis belli: ut nimirum, quemadmodum etiam antea dictum eſt, Helenam inde recuperarent. Ubi, ut ſupra pariter declaravimus, eumdem Poëta finem intelligit, atque id, cujus gratiâ.

XCII. Ἐρωὼ aliquando eſt cum impetu ferri, ac proſilire, aliquando etiam regredi, vel retrocedere. Quod quidem alibi integrè dicitur cum præpoſitione ὑπό. exempli cauſsâ: ἵππων δ' ὑπερώησαν. *equique retroceſſerunt*. Dicit ergo hoc loci: Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. *Quare ito nunc ad exercitum Achivorum*, videlicet ad Achivos, μηδέ τ' ἐρώει. hoc eſt, *nec recedas, nec pedem, quaſi animi dubius, referas*. Si unum aliquem ju-

εἰν αἱ περίοδοι, ἢ τὰ κῶλα, ἢ τοῦτ' ἐς τὰ τέλη ἐμοίας, ἐμοιστῶσιν τῶν ἰδίως ὑπομένεται. οἷον ἔχει.

Ἡὲν ὀδύσσασθαι μᾶλλον ἐστίαν Κύπρις

Politus.

1. παπλάσσειν) Malim hîc παπλατύνειν. Polit.

2. ἡ παρ' ἑτέρῳ Ποιητῇ ἀμήχανος γυνή) cujuſmodi mulier ἐστία eſt apud Euripidem in Hippolyto:

Τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἑστίαν Κύπρις

Ἐν ταῖς τραγῳδίαις. ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ

Γνώμῃ βραχεῖ μυρίων ἀρχηγέτις.

Politus.

3. παρὰ τῷ Ὁμηρικῷ ἀμήχανον Ἥρην) lib. δ Il. v. 14.

Ἦ μάλα δὴ κακόμηχος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη.

Didymus: πανοῦργος. φησὶ γάρ, καὶ φῶς δῶ, ἡ δωσάτω τις μηχανήσασθαι, καὶ ὑπισχνεῖται. Polit.

4. ἵπποι δ' ὑπερώησαν) Homerus: ὑπερώησαν ἢ ἀπέστησαν. Polit.

Βη δ' ἴεναι, ἀτὰρ δὶ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἁρπάξας
Κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ᾧ οἱ ἕπετο.
Αὐτὰρ δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα δῖον ἐόντα,
Δίξατό οἱ σκῆπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί,
Σὺν τῷ ἴβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ὅν τινα μὲν βασιλῆα, καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχάνοι,
Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἰητύεσκε·
Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὣς, δειδίσσεσθαι.
Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
Οὐ γάρ πω σάφα οἶδε, οἷος νόος Ἀτρεΐδαο.
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε.
Μή τι χολωσάμενος εἴπῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστ' ἐσθλὴ δέ τ' ἐπίσταται Ζεύς.
Ὅς δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐνείρει,
Τὸν νείατον ἰλάσκεσκε, ἐμπλείσασά τε μύθῳ·
Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι. σὺ δ' ἀπτόλεμος, καὶ ἀνάλκις,
Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐν βουλῇ.
Οὐ μὲν πάντες πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.

Tum capit currere, lenamque abjicit: eam autem ille
Præco Eurybates Ithacenſis, qui eum ſequebatur.
Ipſe verò Atrida Agamemnoni obviam veniens,
Capit ejus ſceptrum paternum, incorruptum ſemper,
Quicum naves obivit Achivorum ære loricatorum.
Et quemcumque regem, ac primarium virum inveniſſet,
Hunc blandis verbis detinebat, adſtans:
Bene vir, non te decet, ut timidum, trepidare.
Quin & ipſe ſede, & alios ſedere fac copias.
Nondum enim planè ſcis, quis animus Atrida.
Nunc quidem tentat; ſed cito ledet filios Achivorum.
In conſilio enim non omnes audivimus, quid dixerit,
Ne aliquo iratus afficiat malo filios Athivorum.
Ira enim magna eſt regis, qui alumnus eſt Jovis.
Honor autem ab Jove eſt: eumque amat prudens Juppiter.
Quemcumque verò plebejum vidiſſet, clamantemque deprehendiſſet,
Hunc ſceptro percutiebat, increpitabatque his verbis:
Bone vir, quietè ſede, & aliorum verba audi,
Qui te præſtantiores ſunt. Tu verò imbellis, & ignavus,
Neque unquam in bello numerandus, neque in conſilio.
Nullo certè pacto omnes regnabimus hic Achivi.

Ν γ'. Ὅτι πολλάκις ἡ ἐν τοῖς καιριωτάτοις σπουδῇ παραρῆται τὸ πρὸ λαλιᾶς, ἡ δυναμένη τῆς σπεύδοντος, λόγοις τε, καὶ ἔργοις ἐπιμερίσαι πρὸ ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. Ὀδυσεὺς γάρ, ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ πολλὰ διαλεγόμενος τῇ Ἀθηνᾷ, ἐνταῦθα οὐδὲ τὸ τυχὸν αὐτῇ προσφθέγξεται, ἀλλὰ κελευσθεὶς κωλύειν φῶτα ἕκαστον φεύγοντα, εὐθὺς ἔσχετο τοῦ ἔργου. Ἔπαγε γὰρ ὁ καιρός. Ὅθεν ἅμα τῇ φωνῇ τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἦν ἡ ἐν αὐτῷ λαλοῦσα σύνεσις, ἔβη θέειν, ἄσσο δὲ χλαῖναν βάλεν, ἥτοι ἀπέβαλεν, ἔρριψε. Πρὸ δὲ ἐκέλευσε κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ᾧπερ ἦν ἐν τοῖς περὶ Πρὸ Ὀδύσσειαν πλατύτερον εἴρηται. Ἕτερος ἦτος, καθὰ καὶ προγέγραπται, παρὰ τὸ ὑπουργοῦντα τῷ Ἀγαμέμνονι. Ὁ δ' αὐτὸς Ὀδυσεὺς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθών, ἐφήψατο μὲν οὐδ' ὅλως οὐδέν· ἐδέξατο δὲ αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον, σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν, ποιήσων, ἃ ἔμελλε ποιήσειν, μικρὰ καὶ ἀφαρπάσας τοῦ βασιλέως τὸ σκῆπτρον. Διόπερ οὐδὲ ἑκὼν καιρὸν ἔσχε λα-

λῆ-

1. Κήρυξ δὲ φιλόμηρος Σοφοκλῆς λαβὼν ἀφορμὴν) Sophocles in Aiace ſub perſonâ Ulyſſis v. 14.
Ὦ φίλτατ' Ἀθάνας φίλτατος ἐμοὶ θεῶν,

Ὡς ὑμᾶς σε. πᾶν ἀνοητοῦ ἔς, ὅμως
Φώνημ' ἀκοῦσαι, τῆδ' ἐμαστεύω φρενί.
Politus.

XCIII. Studium ſæpe, ac feſtinatio in ipſo rerum agendarum articulo, facultatem quoque adimit loquendi: quandoquidem, qui feſtinat, is non poteſt punctum ipſum temporis & verbis & rebus impertiri. Ulyſſes ergo, qui in Odyſseâ multùm, ac diu cum Minervâ ſermocinatur, hîc ne hilum quidem ei reſpondet; ſed ipſe juſſus hominem quemque fugientem cohibere; ſtatim ſeſe ad id operis adjungit. Urgebat enim tempus. Unde ſimul ac vocem agnovit Minervæ, quæ erat loquens in eo prudentia, cœpit currere, ὥσσο δὲ χλαῖναν βάλε, videlicet ἀπέβαλε, *lenamque abjicit, ſeu projecit*. eam autem ſuſtulit præco Eurybates Ithacenſis, de quo Commentariis in Odyſſeam fuſiùs dictum eſt. Alter hic eſt, quemadmodum etiam ſcriptum eſt ſupra, ab eo, qui Agamemnoni miniſtrabat. Tum idem Ulyſſes obviam factus Agamemnoni, ne minimum quidem cum eo eſt locutus; ſed ſceptrum ejus cepit, quicum naves Achivorum obivit, ut commiſſo ſibi munere perfungeretur: poſtquam ſcilicet ſceptrum a rege propemodum abripuerat. Quocirca neque ille tempus habuit loquendi

politoſque milites acceperit, neque quidquam prorſus ipſe contra faciat, atque rex pro concione faciendum indixerat. Novit enim, quàm regi obedientes, dictoque audientes ſint Græci.

XCIV. Non eodem modo Ulyſſes fugientes reges proſequitur, atque homines de vulgo. Sed illos quidem blandiùs, atque humaniùs compellat, dum hanc ipſam diſceſſionem, timiditatem, vel trepidationem vocat, ſimulque patefacit, Græcorum ita periculum regem facere; atque etiam neſcio quid terroris admiſcet, niſi animum inducant, ut pareant; ac denique regem ipſum laudibus exornat. At verò gregarios milites & verberibus afficit, & deterret minis, & deprimit, & conviciis onerat. Propoſitum autem hoc ipſe habet induſtriæ ſuæ, ut reverti Græcos faciat, eoſque rurſus ad concionem convocet, ut ii videlicet re ipsâ addiſcant, voluiſſe regem oratione illâ ſuâ, animos eorum pertentare. Sic igitur narrat Poëta de Ulyſſe: *Quemcumque regem, & principem virum* κιχήη, *videlicet invenisset, vel deprehendisset, hunc blandis verbis* ἰρητύσασκε, *videlicet cohibebat, sive impediebat, adstans: Bone vir, non te decet, ut timidum, trepidare: sed tum ipse sede, tum alias sedere jubeto copias.* eas nimirum, quæ ſubſunt tibi. *Nondum enim planè scis, quis animus Atridæ. Nunc quidem tentat, sed mox lædet filios Achivorum. videlicet damno afficere Græcos poterit.* Item, *in concilio non omnes audivimus, quid dixerit, ne iratus aliquod Achivis malum inferat: Ira enim magna est regis, qui alumnus est Jovis.* Item. *ejus honor a deo est.* Item, *amat eum deus.* Pleriſque enim in locis ſentit, deo charos atque acceptos eſſe reges: atque hinc ſubditos excitat, ut, quemadmodum eos decet, regi pareant, & obſequantur, perinde quaſi ita ſubſint, & obediant deo. Quin & hoc loci inſuper explicat, quamobrem reges vocet διογενῆς, *ex Jove genitos*, & διοτρεφῆς, *alumnos Jovis*, non quòd

πάσην, ὡς ἐκεῖθεν τῶν κατὰ τὴν κόσμιον τῶν λαβὼν ἐξουσίαν, καὶ μὴ ἀντιπράττων ἀπλῶς, οἷς ὁ βασιλεὺς ἐδημηγόρησεν. Οἶδε γὰρ, ὅπως αἱ Ἀχαιοὶ πείθονται τῷ βασιλῆι.

Ν. Ὅτι ὁ τὸν αὐτὸν τρόπον Ὀδυσσεὺς μείρχεται φεύγοντας τοὺς τε βασιλῆς, τούς τε δημότας. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν προσπίεζεν, δηλίαν τε ἀποκαλῶν τὴν τοιαύτην ἀναχώρησιν, ἀναπτερῶν δὲ καὶ, ὅτι πειρᾶται τὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλεύς· παραμιγνύων δὲ καὶ τὴ φόβῳ, ἐὰν μὴ ἐθελήσωσι πειθῆναι· καὶ τὸ βασιλέα δὲ ἐπαινῶν. *Basil. p. 151.* τοὺς δὲ δημότας καὶ πλήθων, καὶ ἀπωλύμενος, καὶ ἐξευτελίζων, καὶ ὑβρίζων. Σκοπὸς δὲ αὐτῷ τὸ ἐπιτρέψαι τοὺς Ἕλληνας, καὶ καθίσαι πάλιν εἰς ἀγοράν, ἵνα μάθωσιν ἔργοις αὐτοῖς, ὅτι διάπειρα ἦν ἡ τῆ βασιλέως δημηγορία. Φησὶν ἂν τοιαῦτα ὁ Ποιητὴς περὶ τῆ Ὀδυσσέως· Ὅντινα μὲν βασιλῆα, καὶ ἐξόχον ἄνδρα κιχήη, τῷ καλαλάβοι, ἰόνδ' αἰδοῖσι ἐπέεσσιν ἐρήτυσασκεν, ἧος ἐκώλυε, παρασάς· Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι· Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. τοὺς ὑπὸ σὲ δηλαδή. Οὐ γὰρ πω σάφα οἶδ', οἷός τοός Ἀτρέιδαο. Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. ἧος βλάψοι ἂν ἰὰς Ἕλληνας. καὶ ὅτι ἐν βουλῇ ὃ φάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε, μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν. Θυμὸς δὲ μέγας ἐκ διοτρεφέος βασιλῆος. καὶ ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῷ ἐκ θεῶ ἐστί. καὶ ὅτι φιλῆ αὐτὸν ὁ θεός. Ἐν πολλοῖς γὰρ, θεοφιλῆς δοξάζει τοὺς βασιλῆς, προκαλύμενος διὰ τούτω τοὺς ὑπηκόους ἐς τὸ δῆν πειθαρχῆν αὐτοὺς τῷ βασιλῆι, [2] ὡς καὶ θεῷ ὑποκειμένους ὕτω, καὶ πειθομένους. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐφερμηνεύει, διατί διογενῆς, καὶ διοτρεφῆς ἰοὺς βα-

ex præſcriptione ipſius Dei. Sic enim Paullus ad Rom. c. 13. Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. οὐ γάρ ἐστιν ἐξουσία, εἰ μὴ ὑπὸ θεοῦ. αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν. ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ θεοῦ διατάξει ἀνθέστηκε. Politus.

1. ὁ Ἀχαμίμνων ἄλκαρ. πειρύμενον μίγα φάρμακον ἀκωδάλω) Il. l. δ' v. 221.

Πειρύμενον μίγα φάρμακον ἰὸν ἐπὶ χαλκὸν πικρόν.

Polit.

2. ὡς καὶ διὶ ὑποκειμένους ὕτω, καὶ πειθομένους) Pulchrè, atque

πάρχης παρ' ὑμῖν. Ἡ δὲ ὁμοκλὴ τοῦ Ὀδυσσέως, αὖτη· Δαμόνιε, ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μύθων ἄκουε, οἳ σέο φέρτεροί εἰσι. σὺ δ' ἀπτόλεμος, καὶ ἄναλκις, οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς δηκτικὴν, οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὴν πολυαρχίαν. Τὸ δὲ, οὐ πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, ἐνταῦθα καιριώτατα πρὸς τὸν δῆμον εἴρηται, ὅτοι πρὸς τὸν πολὺν ὄχλον. Εἰ γὰρ πρὸς τοὺς βασιλῆς ἐρρέθη, φαύλως εἶχεν. ἐξέπιπτε γὰρ ἄν, φασι, τοῦτ' ἔστιν, ἀπειθαρχιδῶν ἀνδρῶν ἐν τοσούτῳ θορύβῳ καθαπτόμενος. Πάνυ δὲ οὖν θαυμασιώτερον πρόσκειται καὶ [4] τὸ, ἐνθάδε, διὰ τοὺς βασιλῆς. Εἰ γὰρ καὶ πάντες βασιλεύσομεν τυχόν, ἀλλ' οὐκ ἐνθάδε. Οἶκοι δὲ, ποιήσαντες, ὅσα βούλονται τοῦτο ποιεῖν, κατὰ τὸ, Αὐτὰρ [5] ἐγὼ οἴκου ἄναξ ἔσομαι ἠμὲν ἔπειτα. [6] Ἔστι γὰρ μικρὸς οἷον βασιλεὺς, ὁ οἰκοδεσπότης· ὥσπερ οὖν ὁ βασιλεὺς, μεγάλου οἴκου δεσπότης, ἢ πόλεως δηλαδή. Ἀλλ' ἦτοι μὲν δυνατώτατος ἐν δημηγορίαις ὁ Ὀδυσσεὺς, ἤτοι καίριος, ἤτοι ποικίλος, ἤτοι πυκνός· καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ποιητὴς, ὁ τοιαῦτα μιμούμενος. Ἐν μέσοις τοῖς ἐφεξῆς, οὐ θαυμαστὸς ἁπλῶς ὁ Παιπτὴς, ἀλλὰ καὶ ἀμίμητος φανῆται, ἔνθα μὲν Ὀδυσσέα, καλῶς δημηγοροῦντα ποιεῖ, καὶ ὑψηλῶς· ἢ δὲ Νέστορα, κάλλιστα, καὶ ὑψηλότατα, ὡς φανήσεται. Καὶ ἡ μὲν δη-

Iterum in fine versuum collocat: ut est illud apud Oratorem: *tribunos militum ex vobis, magistros equitum ex vobis*. Objurgatio porrò, & reprehensio Ulyssis hæc est: *Miser, quietè sede, & aliorum verba audi, qui te præstantiores sunt. Tu enim imbellis es, & ignavus, neque umquam in bello numerandus, neque in concilio. Nullo planè modo omnes regnabimus hîc Græci*, &c. ubi ostendit, bonum nequaquam esse principatum multorum. Illud autem, *non omnes regnabimus hîc Græci*, maximè appositè hic dictum est, & accommodatè ad vulgus, sive ad multitudinem militum gregariorum. Non enim sese illud bene habuisset, si dictum fuisset ad reges: quia scilicet, ut ajunt, seditionem excitasset, si tanto in tumultu homines perstrinxisset, qui gerendo imperio studerent. Verumtamen rursus perquam mirificè adjectum est τὸ, ἐνθάδε, *hoc loci*, propter ipsos reges. Etsi enim fortè regnaturi omnes sumus; non hic tamen. Domi verò, cum cò redierint, id faciant, si velint. Suis enim in domibus licet eis hoc facere, juxta illud: *Sed ego domus rex ero nostræ*. Est enim parvus veluti rex, pater ipse familias: sicuti versâ vice rex, magnæ est pater familias, nimirum civitatis. Atque ita quidem maximè valet in concionibus Ulysses. Adeò appositus, adeò varius est, adeò prudens: & longè præ eo Poëta, qui hæc ista imitando exprimit. Quamquam postea non qualitercumque admirandus; verùm etiam inimitabilis Poëta videbitur, ubi tum Ulyssem pulchrè, ac sublimiter concionantem inducit, tum verò Nestorem pulcherrimè, ac maximè sublimiter, ut manifestum erit. Et hujusmodi quidem oratio

est

1. τύψασα, τὸ ἐλέγξασα, καὶ τὸ ἐμπλήσασα) Simile est illud Lucretii:

Ulcus enim vivescit, & inveteraſcit alendo.

Salvinus.

2. τέκνα Ἀχαιῶν) Sic filii Hebræorum. οἱ ἔκγονοι παῖδες. οἱ ἐντὸς παῖδες. medici, rhetores. *Salvin.*

3. παρέρχεις παρ' ὑμῖν, ἵστασαι παρ' ὑμῖν) Hunc eumdem Demosthenis locum citat Hermogenes l. 1. de formis Orat. eique celeritatem inesse notat, non ornatum; nec venustatem, contra atque videtur Eustathio. Hermogenes: φαίνεται δὲ καὶ τὸν παρὰ τὴν ἰσότητα τόπον. καὶ αὐτὸ μένοι, εἰ κατὰ κόμμα λέγοιτο, γοργὸν ποιεῖ ἢ λέγον, ἀλλ' οὐ κεκοσμισμένον εἶναι, παρέρχεις παρ' ὑμῖν, ἵστασαι παρ' ὑμῖν. Locus hic est ex Orat. 1. in Philippum: Οὐ γὰρ ἴσχυε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρέρχεσθαι παρ' ὑμῖν, ἵστασθαι παρ' ὑμῖν, ἄρχοντας οἰκείους ὄντας, τί ὧν ὑμᾶς ἀδικοῦσι ἢ πόσων ἐστερήκασι; Politus.

4. τὸ, ἐνθάδε διὰ τοὺς βασιλῆς) Dele τὸ, *Il.* quod nec habet Frobenius. *Polit.*

Quod intepsit ab antecedente syllabâ. *Salvin.*

5. ἐγὼ οἴκου ἄναξ ἔσομαι ἠμὲν ἔπειτα) Homerus: ἐγὼν οἴκοιο ἄνακτ' ἔσομ' ἠμὲν ἔπειτα. Polit.

6. Ἔστι γὰρ μικρὸς οἷον βασιλεὺς ὁ οἰκοδεσπότης) Hinc recte Aristoteles de Moribus l. 8. c. 12. ἡ μὲν γὰρ πατρὶς πρὸς υἱὸν κοινωνία, βασιλικὴ ἔχει χῶραν. διὸ πάππου τὸ παρὰ μικρὸν. ὀρθῶς ὁ καὶ Ὅμηρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει. πατρικὴ γὰρ ἐχρῆν βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι. Polit.

rejecto τῷ κ', propter meliorem ſonum, inſertoque τῷ ν, ἐρητύω.

XCVII. Ceterùm τὸ δαμάσιε, *mirabilis, admirande, bone vir*, vocabulum eſt mediæ, & ambiguæ ſignificationis. Quocirca tum regem vocat δαμάσιον, *mirabilem*, tum ſimiliter δαμάσιον, hominem de plebe: illum, tamquam εὐδαίμονα, *beatum, ſeu fortunatum*; hunc, tamquam δυσδαίμονα, *miſerum, ſeu miſerabilem*. Media enim vocabula ſunt, ὁ δαίμων, *genius, bonus, vel malus*, & ἡ τύχη, *fortuna, bona, vel mala*; eaque vocabula anceps ſunt ſignificatione, ut tum in bonam, tum in malam partem, accipiantur. Quando tamen aſſumunt τὸ εὖ, *bene*, vel τὸ δύς, *malè*; tunc ea manifeſtè diſcernuntur. Itaque ſemper apud Poëtam ſenſu eſt anceps τὸ δαμάσιον, *mirabilis*, pro ratione earum perſonarum, de quibus fit ſermo: quia ſcilicet aliquando ſic, aliquando aliter ſumitur. Et ſic etiam ἡ συμφορά, *fortuna, ſeu eventus*, duplici eſt apud veteres ſenſu, ut alibi declaratur; itemque ὁ οἰωνός, *augurium*, & pleraque alia. Quod autem ſequitur: *non te decet trepidare*, fugam haud dubiè eſſe demonſtrat, præſentem motum Græcorum, quippe qui ex trepidatione oriatur. quod quidem principes viros dedecet. Deinde, cum ait: *Nondum enim planè ſcis, quis animus ſit regis*; & addit, tentari a rege militum animos, itemque non omnes in concilio audiviſſe; his, inquam, verbis apertè oſtendit, prævio optimatum conſilio non omnes ad unum reges præſentes adfuiſſe, ita ut nemo quiſquam illorum defuerit; ſed eos tantùm, qui inter ceteros gloriâ, & virtute eminerent. Quod & tibi obſervatum velim, quippe quum viri etiam honore digni, propter neceſſitatem ſæpe temporis, deſpici ac negligi videantur. Non ergo reges omnes, ac præfecti, regis ipſius de tentando exercitu conſilium noverunt; ſed ſeptem ii forſitan, & ſoli, quos γέροντας ἀριστῆας πατὰ κῆθεν ἐρητύω, ὡς τὸ κλήω, κωλύω, ἢ ἀποβολῇ τῆς κ', διὰ εὐφωνίαν, ἢ ἐνθέσει τῆς η, ἐρητύω.

ΧΖ'. ⁶ Τὸ δὲ δαμόσιε, μέση λέξις. Διὸ ἢ τὸν βασιλέα δαμόσιον καλῇ, ἢ τὸν δημότην ὁμοίως δαμόσιον. ἐκεῖνον μὲν, ὡς εὐδαίμονα· τοῦτον δὲ, ὡς δυσδαίμονα. ⁷ Τῶν μέσων γάρ ἐστι ἢ ὁ δαίμων, ἢ ἡ τύχη, ἢ ἀμφιῤῥεπῶς ἔχουσιν αἱ λέξεις πρὸς ἔνιοιαν ἀγαθήν τε, ἢ μὴ τοιαύτην. Ὅτε μέντοι τὸ εὖ, ἢ τὸ δύς, προσλάβωσι, τότε σαφῶς διακρίνονται. Διὰ τοίνυν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἑπαμφοτερίζει τὸ, δαμόσιος, ἀναλόγως τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, ποτὲ μὲν ἄτως, ποτὲ δὲ ἄλλως λαμβανόμενον. Οὕτω δὲ ἢ ἡ συμφορὰ διῄρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀλλαχῇ δηλοῦται· ἢ ὁ οἰωνὸς δὲ, ἢ ἕτερα πολλά. Τὸ δὲ, οὐ σε ἔοικε δειδίσσεσθαι, φυγὴν αὐτίκρυς ἀποφαίνει τὴν παρῶσαν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν, ἀπὸ δηλίας ἰοῦσαν, ὅπερ ἐξόχοις ἀνδράσιν ἀνοίκειον. Ἐν δὲ τῷ, Οὐ γάρ πω σάφα οἶδα, οἷος ὁ τοῦ βασιλέως νοῦς, ἢ ὅτι πειρᾶται, ἢ ὅτι ἐν βουλῇ ἅπαντες ἠκούσαμεν, φανερῶς παρίστα, ὅτι ἐν τῷ προβουλίῳ ἅπαντες παρῆσαν ἀπαραλήπτως οἱ βασιλῆς· ἀλλ' οἱ ἐπιφανέστεροι, ἢ προέχοντες μόνοι. ὅπερ ἢ σημαίνει, ὡς διὰ καιρὸν ἀπαίτουν, πολλάκις ἢ τῷ ἀξίωσι λόγου, παροραθῆναι δοκούντων. Οὐκοῦν ἅπαντες οἴδασιν οἱ βασιλῆς, ἢ μέλοντες, ὅτι πειρᾶται ὁ βασιλεύς· ² ἀλλ' οἱ ἑστὰς ἴσως ἢ μόνοι, οὓς γέροντας ἀριστῆας πα-

να-

1. Ἀγανὸν τὸ καλόν) Suidas: Ἀγανὸν ἢ ὀξυτόνως. καλὸν, ἢ ἀγαθόν, ἢ ἱλαρόν. Etymologus: Ἀγανὸν, καλὸν, ἀγαθὸν, ἱλαρόν. Polit.

2. τὸ καπηλεῖν) Suidas τὸ καπηλεῖν ξύλον. ubi ipſe etiam notat, in hac ſignificatione ſcribi ὄγκιον, πενταξυτόνως. Sed apud Heſychium ὀξυτόνως legitur Ἀγανὸν, τὸ καπηλεῖν ἀπὸ ἄλσ. Politus.

3. τὸ ὄτρυν ἢ ἐρητύσασθαι οὐρὰς) Interpunge: τὸ ὄτρυν. Τὸ ἐρητύσασθαι οὐρὰς. Polit.

4. Γέροντες δέ, φησι, ἢ ἐρητύω, ἢ αἰρετά) quaſi hinc factum ſit αἱρητύω, ut explicat Etymologus, & inde ἐρητύω. Niſi planiùs velimus dicere, ortum τὸ ἐρητύω ex ἐρετά. Polit.

5. τὸ κλαύειν) lege, τὸ κλάειν, *claudo*. Salvinus.

6. Τὸ ἢ δαμόσιε, μέση λέξις) Διῶν, *divinus*, dictus eſt Plato; Ariſtoteles δαμάσιος, *mirabilis*, quaſi ſecundo loco colendus vir. medii enim dæmones, ſive Genii, inter deos, & homines. Hiſce duabus appellationibus utitur inter ceteros Proclus Platonicus in Euclidem. *Salvin.*

7. Ἐξ μέσων γ' ἐστι ἢ ὁ δαίμων) Sunt enim boni, & mali Genii. ἀγαθοὶ δαίμονες, κακοδαίμονες. Salvin.

8. ἀλλ' οἱ ἑστὰ) Scilicet, Neſtor, Idomeneus, duo Ajaces, Diomedes, Ulyſſes, Menelaus, quos γέροντας ἀριστῆας πανταχοῦ vocat verſu 404. hujus libri. *Polit.*

τοιαν συναθροίζει. Τινὲς δὲ στίχοι, καὶ δύο ἐντολὰς ἐμπεριγράφουσι. Ποιῶ γὰρ τὸν Ὀδυσσέα, ὑ μόνον, οἷς ἐπράπε, ταπεινοῦντα, ὡς προήρηται, ἀλλὰ καὶ οἷς κομματικῶς, καὶ γοργῶς ἔλεγε. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ποιητὴς συνεπιπαθεῖ ὧν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ καιρῷ συχηματίζων τὸν ἑαυτοῦ λόγον, ἑλληνστικῶς ἐντεῦθεν ἐχρήσατο σχήματι διὰ γοργότητα, ἐν ᾧ, Δαμόπε. Ἐχρῆν γὰρ ἠπεῖν πρότερον τὸ, ἠπεῖν, ἢ φάμενθ, ὅτι ἰοίκτον, καὶ τότε ἐπάγαγεῖν τὸ, δαμόπε. ἵνα ὦ ὁ λόγος τοιοῦτος· φάμενθ, ὦ δαμόπε. ἢ ἠπεῖν, ὦ δαμόπε. Ὁ δὲ, γοργῶς ἐχημάτισε κατὰ ἔλλειψιν τῆς μετοχῆς. Καὶ ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς δημηγορίας κεῖται σχῆμα ἑλληνστικὸν κατὰ τὸ αὐτὸ κοινὸν, ἐν ᾧ, ᾗς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Ζεύς. τί γὰρ ἔδωκεν ὁ ζεύς, ἢ σαφῶς τὸ βασιλεύειν; ὅπερ αὐτὸ τὸ βασιλεὺς ἀφῆκε τοῦλλειμμα, λαβὼν κατὰ κοινὸν ῥῆμα ἐξ ὀνόματος.

ιθ'. Τὸ δὲ, Θυμὸς μέγας ἐστὶ βασιλέως, συσκροτησίν τινα δίδωσι τῷ, κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χείρονι. Ἡ δὲ τοιαύτη γνώμη, πρὸς ἐκφόβησιν παρείληπται. Οὐ γὰρ τὸ μέγα τοῦ θυμοῦ, βασιλέως ἐγκώμιον ἁπλῶς ἐστίν· ἀλλὰ φρικτὸν αὐτὸν παρίστησι. Ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ ὕστερον σοφοὶ ἀφορμὴν, μεγαλοθύμους τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους φασίν, ἄλλό τι ὄντας παρὰ τοὺς ἐν τῷ Ποιητῇ μεγαθύμους. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὕτω καὶ
Rom. p. 201. ἐπὶ τοῦ μέγας θυμὸς, καὶ μεγάθυμος, πολλὴ ἐστὶ διαφορὰ τοῦ τε διαλελυμένου, καὶ τοῦ συνῃρέτου. Μέγας μὲν γὰρ θυμὸς, τὸ πολὺ τοῦ χόλου· μεγάθυμος δὲ, ὁ μεγαλόφρων, καὶ μεγαλόψυχος.

Οὐ-

1. ἐπὶ τέλει ἐξ. ὧν εἷς πρὸς τοὺς δημώδεις δημηγορεῖ) Atqui in Homero ſeptem nunc verſus leguntur, quibus populares, ac plebejos homines Ulyſſes increpat. Verùm Euſtathius, ut ex Commentario ejus conſtat, minimè prorſus agnoſcit ſeptimum illum, ultimumque verſum, qui intruſus ideirco videri poteſt a malè ſatiatis hominibus, ſcilicet:

Σκέπτεσθ' τί, νῦν ὀλίγος, ἵνα σχεῖν βασιλῆα. Politus.

nonnulli binas ſententias comprehendunt. Ulyſſem enim feſtinantem inducit non ſolùm in agendo, quemadmodum ſupra dictum eſt; verùm etiam in loquendo per inciſa, & celer, atque incitatum genus orationis. Quin & Poëta ipſe ſimul feſtinat, &, tamquam ſi ad tempus ſermonem conformet, atque accommodet ſuum, celeritatis cauſsâ, utitur hîc figurato dicendi genere per ellipſin, cum ait: Δαμόπε. *Heus tu, vir mirabilis*. Oportebat enim priùs dicere, ἠπεῖν, *dicens*, vel φάμενθ, *affatus*, vel quid hujuſmodi; & tunc ſubjicere δαμόπε, *vir mirabilis*. ita ut ſic efferretur oratio: φάμενθ, ὦ δαμόπε. *affatus, o vir mirabilis*. vel ἠπεῖν, ὦ δαμόπε, *dicens, o vir mirabilis*. Verùm ad celeritatem orationem is ſuam aptavit per ellipſin, ſeu defectum participii. Immo & in exitu ipſo concionis poſita eſt figurata ellipſis per id, quod ex communi ſenſu intelligitur, ubi ait: *Unus rex, cui dedit Juppiter*. Quid enim dedit Juppiter, niſi prorſus regnare, ſeu regnum? quod quidem ex nomine illo *rex* intelligendum reliquit, quum per communem ſenſum verbum ex nomine acceperit.

XCIX. Quod autem dicit, θυμὸς μέγας ἐστὶ βασιλέως: *Ira magna eſt regis;* id quodammodo conſonat alteri illi loco: *Potentior enim rex, quando viro inferiori iraſcitur*. Atque iſta ipſa gnome, vel ſententia, adhibita eſt ad incutiendum terrorem. Non enim magnitudo iræ, encomium ſimpliciter eſt regis: ſed formidabilem eum, ac terribilem repræſentat. Inde verò poſteriores auctores occaſionem ſumpſerunt appellandi hujuſcemodi homines μεγαλοθύμους, *admodum iracundos, ſive magnâ admodum irâ inflammatos*: tametſi iſti aliud quid ſunt, atque ii, qui apud Poëtam μεγάθυμοι, *magnanimi, ſive magno, & excelſo animo præditi*. Sed tu, velim, obſerves, ut aliis in vocibus, ſic etiam in τῷ, μέγας θυμὸς, *magna ira*, & μεγάθυμος, *magnanimus*, magnam eſſe harum vocum differentiam, ſi ex diſcretè, ac ſeparatim, & ſi conjunctim, ac per compoſitionem, uſurpentur. Μέγας enim θυμὸς, magna eſt ira, vel indignatio. At μεγάθυμος idem eſt, atque excelsâ vir

men-

Sed contra, niſi hic verſus adjiciatur, illud ἢ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, videtur aliquid poſt ſe deſiderare, ut ſit expleta ſententia. *Salvianus*.

At enim ex Euſtathio κεῖται ibi eſt ἀποτετύπωται κατὰ τὸ αὐτὸ κοινὸν· ita ut ex βασιλεὺς intelligatur τὸ βασιλεύειν. Politus.

2. μεγάθυμος ὁ, ὁ μεγαλόφρων, καὶ μεγαλόψυχος) Heſychius: Μεγάθυμοι, μεγαλόψυχοι, γενναῖοι. θυμὸς γὰρ ἡ ψυχή. Polit.

pularem, vel unum de populo. ita ut nomine totius, videlicet populi, partem, ſive unum de populo, appellet, quemadmodum multis eum in locis conſtat facere. Ad hæc vide, ut non populares univerſè omnes caſtiget; ſed quemcumque vociferantem offendit, atque ita excitantem turbas, quique impedimento ſit concioni ipſius Ulyſſis, quominus ea exaudiatur. Quocirca vult eum quietè ſedere, & non loqui; ſed alios loquentes audire, non homines ſimiles ſui; ſed ſemet præſtantiores. Attamen cum regibus aliter loquitur: *& ipſe ſede, & alias ſedere fac copias.* Non tamen ait, *tace.* Sciendum autem eſt, τὸ ἀτρέμας ἧσο, *quietè ſede*, mutatis per paraphraſin verbis, explicari alicubi ab Herodoto, quo loci dicit: ἀτρεμίζοντά σε μακαρισὸν εἶναι. *quieſcentem te beatum eſſe prædicandum.* Rurſus, quod dixit, σκήπτρῳ ἐλαύνων, *ſceptro inſectari*, idem eſt, ac *percutere.* Ceterùm, ut conſtat, dicitur etiam quis ἐλαύνων equum, quem agitat; itemque ferrum, quod ducit, vel ex quo opus ductile facit. Immo & alibi dicit τεῖχος ἐλάσαι τῇ πόλει, *murum urbi ducere, vel circumdare.* Et eſt id vocabulum, ſicuti etiam ſupra ſcriptum eſt, multæ, ac variæ ſignificationis. Quin etiam vide, ut ſceptrum hoc Agamemnonis, quod ad reges attinet, ſymboli dumtaxat vicem Ulyſſi præſtiterit, quo is, nomine ſeſe, & auctoritate regis loqui ſignificaret: at verò, quoad populares gregarioſque milites, eo Ulyſſes, tamquam virgâ, ad eoſdem percutiendos, uſus fuerit, quippe qui non verbis eos blandis fuerit proſecutus (id enim, quemadmodum antea dictum eſt, minimè opus erat) ſed populum acriter pupugerit, ac verberibus caſtigaverit. Unde etiam veteres rogant, quî, ſecundùm Tragicos, popularis auræ captator, & gratificandi populo ſtudioſus, eſſe Ulyſſes potuerit, qui fœdè adeò, ac contumeliosè populum tractaverit.

τῷ τῆ δήμῳ, ὀνομάσας τὸ μέρος, ἤτοι τὸ δημότην, ὡς πολλαχῆ φαίνεται ποιῶν. Ἴδε δὲ καὶ, ὅτι οὐχ ἁπλῶς πάντα δημότην κολάζει, ἀλλὰ ὃν ἂν εὑρήσι βοῶντα, καὶ ὕτως ἀνασκόντα τὸ ὄχλον, καὶ κωλύοντα τὸν τότε δημηγορίαν, ὡς μηδὲ ἐξακούεσθαι. Διὸ καὶ ἀτρέμας καθῆσθαι αὐτὸν ἐθέλει, καὶ μὴ λαλεῖν, ἀλλὰ ἄλλων ἀκούειν λαλούντων οὐχ ὁμοίων, ἀλλὰ κρειττόνων αὐτοῦ. Ἐσὶ μέντοι τοῦ βασιλέων, ἄλλως ἦσαν· αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ἡμὶν, ὅτι καὶ σιώπα. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ ἀτρέμας ἧσο παραφράζων Ἡρόδοτός πω, φησίν· ἀτρεμίζοντά σε μακαρισὸν εἶναι. Τὸ δὲ σκήπτρῳ ἐλαύνειν, ἀντὶ τοῦ πληγὴν ἤρκεε. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἵππων ⁵ ἐλαύνειν τὶς λέγεται, καὶ σίδηρον δέ· ἀλλὰ καὶ τεῖχος ἐλάσαι τῇ πόλει, ἀλλαχῆ λέγει. καὶ ἔστιν, ὡς καὶ προεγράφη, πολυτρόπου ἡ λέξις. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος σκῆπτρον, ἂς μὲν τοῖς βασιλεῦσι, ἤρκεσε τῷ Ὀδυσσεῖ, πρὸς σύμβολον μόνον τοῦ ἐκ βασιλέως λαλεῖν· ἐπὶ δὲ τοῖς δημότας, καὶ ἃς πληγὴν ῥάβδον Ὀδυσσεὺς αὐτῷ ἀπεχρήσατο, ἀ λόγοις ἀγανοῖς αὐτοὺς μείλιξεν (τοῦτο γὰρ οὐκ ἔδει, κατὰ προγέγραπται) ἀλλὰ δριμύτητι, ⁶ καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πληγαῖς. ὅθεν καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι, ὡς ἂν εἴη ⁷ δημοχαρὴς, κατὰ τοὺς Τραγικοὺς, ὁ Ὀδυσσεὺς, ὕτως ἀτίμως τὸν δῆμον διαχειριζόμενος.

CI. Ce-

Bbb

ρά. Τὸ

1. παρὰ Ἡσιόδῳ) apud Heſiodum in Operibus & Diebus, de ferrea ætate hominibus:

Χερσὶν ὑπ' ἀμφοτέρῃσι πολὺν ἄρσαντα πόνοιο,
Οὐδέ τις ἀτρεκέως χάρις ἔσσεται, οὐδὲ δικαίη,
Οὔτ' ἀγαθῷ, μᾶλλον δ' αὖ κακῷ ἠνορέην τε, καὶ ὕβριν
Ἀνέρι τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται.

Eodem ſenſu apud Suidam χαρσὶ πόνου. Polit.

2. θηρῶν μοὶ ἔοικεν ἀκαλλομένους, τὸ κύκασθαι, καὶ θρασύ) Sic apud Ariſtophanem in Pluto v. 415.

Ὦ θηρίον ἔοικεν, κρύσταν, καὶ παράκομον.

Polit.

3. ἐπὶ τῶ πυγμαχῶν) hoc eſt, *pugnare cum umbrâ*, ut faciunt imperiti athletæ, quos deſcribit Dionyſius De Divinis Nominib. c. 8. οἱ πυκτικῆς ἀθλοις ἄπειροι τοὺς ἀντιπάλους ὑποβάλλοντες, κατὰ τὸ δοκεῖν ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς οὐδένας αὐτοὺς ἀνδρώους ἀγωνιζόμενοι, καὶ τῷ ὄντι διαπίπτουσι πληγαῖς ἀθεμίτοις καταπαίοντες, οὐδὲν τῷ ὄντι παθεῖν αὐτοῖς κεκμηκόσι, καὶ αὐτοκινήτοις ἑαυτοῖς. Politus.

4. τὸ δ' αὐτὸν τοῦ καὶ δῆμον καλεῖ) ut v. 212. lib. μ' Iliad.

ἴσα νῦν μοὶ νῦν ἔοικεν,
Δῆμον ἔσπε παρὲξ ἀγορεύμεν, ὀτ' ἐνὶ βουλῇ.

Polit.

5. ἐλαύνειν) Tibull. *Iuncum tentare Ixionis anſi Verſantur celeri noxia membra rotâ.* ἐλαύνονται. Salvinus.

6. καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πληγαῖς) Ut ſapienter quidem fecit Ulyſſes in Therſite. Verùm omnia, quæ vituperabilia maximè erant in Therſite, ad ipſius laudem mito artificio traduxit magnus ille rhetor Libanius. *Politus.*

7. δημοχαρὴς) & ἀδυλόγῳ, ſecundùm Euripidem. *Polit.*

λαλῶν, οἰκῶν ἐπιφωνῆσαι ἰὸ, Δαιμόνιε, ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἳ σου φέρτεροι ἦσι. Τὸ δὲ, σὺ δ' ἀπόλεμος, καὶ ἀνάλκις, καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς πρὸ μικροῦ ἐγράφη, κατὰ εἰρωνείαν γεγραφήσονται, ἀχρήια μὲν ὡς πᾶν, ἀτάκτου δὲ, καὶ φιλάρχου.

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρά τ', ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύοι.
Ὡς ὅ γε κοιρανέων ἵετο ἔργεσιν· οἱ δ' ἀγορῆσδε
Λαοὶ ἐπεσσεύοντο νέοι ἔπι, καὶ κλισιῆσιν
Baſ. p.153. Ἶχῃ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμερδνὴν δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μὲν ῥ' ἵζοντο, ἐφοῦσαν δὲ καθέδρας·
Οἰρηΐτης δ' ἔτι μοῦνος ἀγοστροφίας ἐνόησεν,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἐειδείη τε, πολιά τε ἤδη,
Rom. p.202. Μόλπ, ἀτὰρ ἐν κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ πάσσυτο, γηθήσαι Ἀργείοισιν
Ἔφατο. αἰχμητὰς δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἔην. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὦμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. πῶμα ὑπερθεν
Φοιξὶ ἔην ἀειρόμεν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἐχθιστὸς δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ὅτ' Ὀδυσῆϊ.
Τὸ γὰρ νεμέσσητ'. τὸν αὖτ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ

ρβ'. Ὅτι οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε θεός. Τοῦτο δὲ τὸ γνωμάτευμα, οὐδὲ τὰς ἄλλας μὲν ἀρχὰς ἀποδοκιμάζει· ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον τὴν ἐννομον μοναρχίαν, ἥτις ἐστὶ βασιλεία. [7] Ἰστέον γὰρ, ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἡ ἐκ πάντων, ἡ ἐξ ἑνὸς, καὶ ἡ τούτων μέση, ἡ ἔκ τινων.

Non bona res eſt, dominatus multorum. Unus dominus eſto,
Unus rex, cui dedit Saturni filius verſuti
Sceptrumque, & jura, ut ipſis dominetur.
Sic is regens exercitum obibat. Illi verò ad contionem
Redibant a navibus, & tentoriis
Cum ſtrepitu, ut cum fluctus procellaſi maris
Littore magno fremit, reſonatque ponius.
Ac ceteri quidem ſedernnt, tenuerunteque ſedes:
Therſites verò adhuc ſolus loquaciſſimus tumultuabatur,
Qui verba animo ſuo & inordinata, & multa noverat,
Ut temerè, neque, ut decebat, cum regibus contenderet;
Sed, quodcumque ei videbatur, ridiculum Argivis
Erat. Turpiſſimus autem vir ad Ilium venerat.
Strabo erat, & claudus altero pede, ejuſque humeri
Gibbi, in pectus contracti: at ſuperne
Acuto erat capite, varaque diffuſa erat lanugo.
Multò verò inimiciſſimus Achilli erat, & Uliſſi.
His enim conviciabatur. Tunc verò Agamemnoni divino

CII. *Non bona res eſt, principatus multorum. Unus princeps eſto. Unus rex, cui dedit deus.* Memorabilis hæc ſententia alias quidem regendarum rerumpublicarum formas nequaquam rejicit: verumtamen magis approbat juſtum, ac legitimum unius principatum, hoc eſt, regnum. Sciendum enim eſt, tria regiminum genera eſſe in civitatibus, unum penes omnes, alterum penes unum, tertium, inter hæc medium, penes ali-

1. ἀῤῥίμως) quaſi ſine trepidatione. *Salvin.*

2. Οὐκον ὀῤῥίμως ἔχεις, ὦ τι νῦ χρειὰς λάβας;) Verſus eſt 341. Ranarum Ariſtophanis, apud quem vulgò legitur ſine interrogatione. Sic in Nubibus v. 741. Ἐχ' ὀῤῥίμως. & in Theſmophoriazuſis v. 237. Ἐχ' ὀῤῥίμως σαυτόν. eodem ſenſu atque ait in Plato v. 127. ἐχ' ἑαυτόν. Sic etiam τὸ ὀῤῥίμως legitur apud Herodotum l. 8. n. 13. ὀῤῥίμως τε ἄχαν τὰς νέας. Polit.

3. ὡς δὲ Κωμικὸς λέγει, ὅτι εἰ θεσταὶ, ἀριθμοὶ ἄκως εἰσὶν) Reſpicit Euſtathius Ariſtophanis locum in Nubibus v. 1204.

ὅσους λίθοι,
Ἀριθμεῖ, σφόδρα', ἄκως ἀμούσους ποιεμένους.

Phraſis nota etiam Latinis. Flaccus l. 1. epiſt. 2. v. 27.

Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati.

Polit.

4. τοσόνδε ἐπιτυμβίδιον) nempe ὀνομαστικὸν, auctore Ariſtotele lib. Categoriarum c. 6. *Polit.*

5. ἄκουσε καὶ τὸ, Δαιμόνιε) Obſerva. Homeri dicta magnum orationi pondus adjicere: & iis pro re natâ uti, gravitatis ſimul, ac venuſtatis plenum videbatur. Illuminabaturque Homeri verbis tamquam gemmis, ſtellariſque oratio. Reſque etiam communes, & in medio poſitæ, ſi Homerico ore explicabantur, ſplendidiores, graviores que efficiebantur. Tantùm apud antiquos Homeri valuit majeſtas, atque auctoritas. *Salvinus.*

6. Σκῆπτρά τ', ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ) Verſum hunc, quem recentiores plerique editiones agnoſcunt, ſic olim legebat Dio Chryſoſtomus, ut patet ex Oratione ejus primâ De Regno:

Σκῆπτρά τ', ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι ἐμβασιλεύῃ.

quod ad metrum quidem attinet, longè melius, quàm ſefe habeat vulgata lectio. Sed tamen hunc eumdem verſum nullo modo, ut videmus, agnoſcit Euſtathius, qui Homericæ ſententiæ medetur per ellipſin. Idem quoque verſus in editione Florentinâ legitur, tamquam νεῦσθε, ut appoſitum eſt in margine ejus editionis. Quod notatum habent etiam in margine editiones. Aldina, Junctina, Turnebiana, Hervagiana. *Poliens.*

7. Ἰστέον γὰρ, ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσι) Sumptum ex Ariſtotele tum aliis locis, tum libro 3. de Republicâ c. 7. *Polit.*

rigatur, excipit Oligarchia, ſeu dominatus paucorum; tertium Regnum, quod, ſi ab jure, & æquitate declinet, in tyrannidem delabitur; Poëta juſtam, ac legitimam Monarchiam, ſeu principatum unius, commendat. Propterea, poſtquam ait: *non omnes regnabimus hîc Achivi* (hæc enim democratia eſt, vel quid etiam pejus democratiâ, quum in democratiâ non ſint omnes regnaturi: quandoquidem aliqui erunt, quibus imperent) ſubdit: *Non bona res, dominatus multorum*. Quoniam verò neque id Monarchiam declarabat (etenim, quemadmodum Democratia, ſic Ariſtocratia quoque ipſa, dominatus eſt multorum, etſi non ejusdem rationis, atque Democratia) apertiſſimè ſubjicit: *unus dominus eſto, unus rex*. ubi ſemel atque iterum idem pariter dicit per paralleliſmum, câque in ſententiâ, majoris evidentiæ cauſsâ, verè ex animo per epimonen immoratur.

CIII. Ad hæc, ut clariùs apertiùſque id explicem, quum triplici populus ratione juxta leges regi, ac gubernari poſſit, quemadmodum antea dictum eſt, democraticè, ariſtocraticè, & regiè, ita ut nempe imperium, atque auctoritas vel penes omnes ſit, vel penes multos, vel penes unum, per inciſa diſſolutaque membra diſponit orationem ſuam Poëta, ad hunc modum: *Non omnes regnabimus*. videlicet non, ut in Democratiâ, æquali utemur jure poteſtatis. *Non bona res, dominatus multorum*. hoc eſt, imperium multorum. Relinquitur ergo tertium, ut unus imperet. Itaque *unus eſto rex, cui dedit deus*. Bonum enim divinitus datum, auctoritas eſt regia. Quocirca & honore digna eſt, ut dixit ſupra. Bonam autem regendæ reipublicæ formam eam eſſe, quæ in imperio, & principatu unius conſiſtit, ipſa etiam declarat mundi diſpoſitio, quippe quæ ab uno gubernatore, ſummo omnium rege, adminiſtretur. Et res mundi hujus pulcherrimæ, unicæ in hoc naturæ theatrum adductæ ſunt, & ſingulares. Unus terræ datus eſt ſol, ut præeſſet diei. Una luna,

δέχεται, ὁ τρίτος ὁ βασιλέας, ἵνα ἐκπεσοῦσα τῆ νομίμῳ, εἰς τυραννίδα κατολισθάνῃ, ὁ Ποιητὴς τὸν ἔννομον μοναρχίαν ἐπαινῆ. Διὰ τοῦτο φησὶν, ὅτι οὐ πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοὶ (τοῦτο γὰρ δημοκρατία, ἢ καὶ χεῖρον δημοκρατίας. ἐν γὰρ δημοκρατίᾳ οὐ πάντες βασιλεύσουσι. τίνων γὰρ ἄρξουσιν;) ἐπήγαγεν· Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τοῦτο τὸν μοναρχίαν ἐδήλωσε (καὶ γὰρ ὥσπερ ἡ δημοκρατία, οὕτω καὶ ἡ ἀριστοκρατία πολυαρχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ, κἂν μὴ τοιαύτη, οἵα ἡ δημοκρατία) ἐπάγει σαφέστατα· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς· δὶς οὕτω ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ, καὶ ἐπιμένας ἐνδιαθέτως τῷ νοήματι, διὰ τὸ ἄγαν ἐναργές.

ργ'. Καὶ ἄλλως δὲ οὕτως σαφέστερον, ἐπὶ τριχῶς ἄρχειν ἔστι λαοῦ κατὰ τέλος, ὡς προεῖρηται, δημοκρατικῶς, ἀριστοκρατικῶς, καὶ βασιλικῶς, ἤτοι ἢ πάντας, ἢ πολλοὺς, ἢ ἕνα, κομματικῶς, καὶ ἀσυνδέτως τὸν λόγον διαλυθεὶς ὁ Ποιητὴς, φησίν· Οὐ πάντες βασιλεύσομεν. ἤγουν ἐν δημοκρατηθησόμεθα. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. ὅ ἐστι, τὸ πολλοὺς ἄρχειν. Λείπεται ἓν τὸ τρίτον, τὸ ἄρχειν ἕνα. Εἷς οἷόν ἔστω βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε θεός. Θεόσδοτον γὰρ ἀγαθὸν ἡ βασιλεία. Διὸ καὶ τίμιον, ὡς προεῖρηκεν. Ὅτι δὲ ἀγαθὸν τὸ μόναρχον, [2] δηλοῖ καὶ ἡ καλὴ κόσμου διάθεσις, ἑνὶ διοικουμένη κηδεμόνι τῷ παμβασιλεῖ. Καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐγκοσμίων, κατὰ μοναδα παρῆκται. [3] Εἷς ἥλιος τοῖς ὑπὸ γῆν ἐπιστατῶν ἡμέρας βεβράβευται. μία σελήνη νυκτὸς ἔστω ὁ-

na,

φθαλ-

1. μιᾶς δ' δημοκρατίας, ἥτις, ἐὰν μὴ κατὰ νόμους γίνηται &c.) Democratiam hanc, quæ item ipſa recta eſt reipublicæ forma, Ariſtoteles l. 8. de Moribus c. 11. vocat Timocratiam, ſive Politiam, ac Rempublicam. ἐστὶ δ' αἱ μὲν πολιτεῖαι, βασιλεία τε, καὶ ἀριστοκρατία· τρίτον δ', ἃ ἅπαν τιμοκρατικὸν, ὧν τιμοκρατικὴν λέγων οἶμαι σύστασιν· πολιτείαν δ' αὐτὴν πάντες οἱ πλεῖστοι καλοῦν. Quam vero ipſe vocat Democratiam, inter vitioſas numerat rerumpublicarum formas, cum ſcilicet populus a recto reipublicæ inſtituto deſciſcit, omniaque ad plebeiorum utilitatem refert. *Politus*.

2. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ κατὰ κόσμον διάθεσις) Hoc eodem argumento utitur Ariſtoteles lib. 14. τῶν μετὰ φυσικὰ, c. 10. ut oſtendat, unum eſſe Mundi gubernatorem, ac principem Deum. ubi etiam adducit Homericum verſiculum:

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.
Politus.

3. Εἷς ἥλιος τοῖς ὑπὸ γῆν ἐπιστατῶν ἡμέρας βεβράβευται) Expreſſit illud Geneſeos c. 1. τὸν ἐποίησεν ὁ θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας· καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσω εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός. Polit.

θε λέγω, ὅσον ἡ βασιλική. Καλῶς ἄρα [3] ὁ Πολιτικὸς Ὀδυσσεὺς τὴν μοναρχίαν ἐπῄνεσεν, οὐκ ἀποδοκιμάσας οὐδὲ τὰς λοιπὰς, ἀλλὰ τὸ τῆς καλῆς κάλλιον ἐπιλεξάμενος. Τὸ γὰρ οὐκ ἀληθὲς πολυκοιρανίη, οὐκ ἤδη κακὸν τὴν ἔντομον πολυαρχίαν ἔδηξε. Τὸ γὰρ οὐκ ἀγαθὸν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακόν ἐστιν. Ὅτι δὲ οὐδὲ ἡ δημοκρατία κακὸν, οὐδὲ ἡ ἀριστοκρατία, δῆλον ἀπὸ πολλῶν πόλεων, αἵτινες δημοκρατούμεναί τε, καὶ ἀριστοκρατούμεναι, εὖ διετέλεσαν.

Bas. p. 154. ρδ'. Κοίρανος δὲ λέγεται μὲν ὁ ἡγεμών· γίνεται δὲ, κατὰ τὴν παλαιὰν, [4] ἀπὸ τῆς, καιρὸς, τροπῇ τοῦ α εἰς ο, οἱονεὶ ὁ τῆς καιρᾶς κύριος. ἢ ἐκ τῆς κόρος ὁ νέος, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. καὶ ἐξ αὐτῆς πολυκοιρανία ἡ πολυαρχία, καὶ κοιρανεῖν τὸ ἡγεμονεύειν, καὶ τὸ βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελεῖν. ὡς τὸ, κοιρανέων διέπω στρατόν. Ἔστι δὲ διέπειν τὸ ἄρχειν, ἀπὸ τῆς ἕπω τὸ λέγω, ἢ καὶ ἐκ τῆς ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. ἀκολουθία γὰρ ἦν χρώμενος, πρεπόντως ἐπέταξε τῷ λαῷ. Ἐκ δὲ ταύτης, δῖοι μόνοι διόπται οἱ ἄρχοντες, [5] ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοπτοι οἱ μὴ ἀρχόμενοι. [6] ἀδίοπτος γάρ, φασὶν, ὁ ἄπαρχος, καὶ ἀφύλακτος· ἐπεὶ δίοπται οἱ βασιλῆς, καὶ οἱ διέποντες. Ἄιλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ, ὅτι [7] δίοπτος ὁ ναυφύλαξ, ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν, καὶ ἐφορῶν. ὥστε αὐτὸς, οὐκ ἐκ τῆς διέ-

rumpublicarum formas reprobaret; ſed ut id, quod bono melius eſt, ſeligeret. Quòd enim dominatus multorum, res ſit non bona; id non protinus arguit, rem eſſe malam, ſi multi ſecundùm leges dominentur. Quod enim non bonum, non idcirco neceſſe eſt, illud eſſe malum. At verò neque Democratiam malam eſſe, neque Ariſtocratiam, certo argumento ſunt pleræque civitates, ac reſpublicæ, quæ tum a populo, tum ab optimatibus adminiſtratæ, ſatis feliciter permanſerunt.

CIV. Κοίρανος porrò dicitur *dux*; oriturque hæc vox, juxta veteres, ex καιρὸς, *tempus, vel occaſio*, verſo τὸ α in ο, ita ut ſit quaſi dominus τῆς καιρᾶς, *temporis, vel occaſionis*; vel ex κόρος, *i. e. juvenis*, pleonaſmo τοῦ ι. Atque inde πολυκοιρανία, *i. e. dominatus, vel imperium multorum*, & κοιρανεῖν, *i. e. præeſſe, ac regio munere fungi, ſeu munia regia obire*. ut, κοιρανέων διέπω στρατόν. *Regis officium fungens, exercitum obibat, ac regebat*. Eſt autem διέπειν, *ordinare*, ab ἕπω, quod ſignificat *dico*, vel etiam ab ἕπω, quod eſt *ſequor, vel comitor*. Comitatu enim aliquo utebatur, ut pro dignitate imperium in populum gereret. Atque hinc non modò δίοπται rectores ipſi ſunt, ac reges, ſicut apertè indicat Æſchylus; verùm etiam ἀδίοπται, ii, qui liberi ſunt, atque immunes ab alterius cujuſquam imperio. Ἀδίοπτος enim, inquiunt, ille eſt, qui rectore caret, ac cuſtode: quoniam δίοπται reges ipſi, & rectores. Verùm Ælius Dionyſius δίοπτην eſſe ait cuſtodem navis, utpote qui eam inviſit, atque inſpicit. Quare idem ipſe non ex δίοπτης, *re-*

gere,

1. Πολυκλεῖς δέ γε, τοὶ πολυχιδεῖς, μυρίοις μοῦ ὀφθαλμοῖς) Sumptum videtur ex Ariſtotele l. 3. de Republicâ c. 16. ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιεῖσθαι αὑτῷ, τοῦ ὦτα, καὶ χεῖρας, καὶ πόδας. Hinc non injuriâ regem cum Deo comparaveris, qui, ut ait Plinius l. 2. c. 7. *totus eſt ſenſus, totus viſus, totus auditus, totus anima, totus animi, totus ſui*. Politus.

2. Λῦπη ἡ ἀρχὴ, ἢ βασιλικὴ δοκεῖ, καὶ τοῖς Περσικοῖς τισὶ μεγάλας ἀρχὰς κατέσχε) Tullius lib. 2. de Officiis: *Mihi quidem non apud Medos ſolum, ut ait Herodotus; ſed etiam apud majores noſtros, ſervandæ juſtitiæ cauſſâ, videntur olim bene morati reges conſtituti. Nam, cum premeretur initio multitudo ab iis, qui majores opes habebant, ad unum aliquem confugiebant virtute præſtantem: qui cum prohiberet injuriâ tenuiores, æquitate conſtituendâ, ſummos cum infimis pari jure retinebat*. Polit.

3. ὁ Πολιτικὸς Ὀδυσσεὺς τὴν μοναρχίαν ἐπῄνεσεν) Itemque ſummus Philoſophus Ariſtoteles l. 2. de Moribus c. 12. τῶν ἡ. βελτίστη μοῦ, ἡ βασιλεία. Et paullo poſt: ἢ ἡ τυραννὶς. ὧν ἑκάτερα

τίας ταύτης. τὸ γὰρ ἑαυτῷ ἀγαθὸν διώκει. καὶ φανερόν ἐστι τοῦτο, ὅτι χαρίεν. κάκιστον γὰρ τὸ ἑαυτὸν τῷ βελτίστῳ. Polit.

4. ἀπὸ τῆς καιρὸς) quaſi nempe inde fit καίραγος, & hinc κοίρανος, ὁ τῆς καιρᾶς κύριος, τοῦ ἄρχω. ex Etymologo. *Polit.*

5. ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ) Æſchylus in Perſis. ubi Scholiſta: Δίοπτοι οἱ διέποντες, ἡγεμόνες. Sic Suidas δίοπτος ὁ διέπων, δίοπται οἱ βασιλῆς. Polit.

6. ἀδίοπτος γάρ, φασὶν) Suidas: Ἀδίοπτον. ἀπαρχὲς, ἀφύλακτον, ἀπὸ τοῦ δίοπτον. Polit.

7. δίοπτος ὁ ναυφύλαξ. ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν) Heſychio etiam Δίοπτος, ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος. Et Suidas Δίοπτος, ὁ ἡνιοχῶν. Et, ut notat alibi uterque auctor, δίοπται οἱ ἡνίοχοι. Unde corrigendum, quod legitur apud Galenum in Exegeſi Ling. Hippocr. v. Λίοπτος. ubi is eſſe dicitur ὁ ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ δίοπτον τὸ ἐν αὐτῷ. Legendum eſt enim, ὁ ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ δίοπτον τὸ ἐν αὐτῷ. Politus.

obliquum in conſiliis ſuis, ac tortuoſum, mentemque præditum curvâ, tum quatenus tempus eſt, ob gyros flexuſque ſuperiorum motuum, quos certâ ratione metitur; tum etiam fabulosè, tamquam voracem helluonem filiorum. qui ipſe pariter effectus eſt temporis, omnia, quæ in tempore gignuntur, devorantis, excepto tamen Jove iſto, qui eſt intellectus. Ipſe enim temporalem effugit a Saturno interitum.

CV. Redeuntium ad concionem Græcorum talem fuiſſe ſtrepitum, ac ſonum commemorat, atque cum fluctus procelloſi maris littore in magno fremit, reſonatque pontus. Et vide, quomodo comparationem illam, de qua paullò ante dictum eſt, ingentium in Icario mari fluctuum, hoc loci aliter protulerit. Illic enim fluctuum ſimpliciter meminit medio in mari commotorum; hîc verò etiam fluctuum ad magnum littus alliſorum, magiſque idcirco ob duplicem illum, qua maris, qua littoris, ſonum reboantium. Commendatur autem hæc comparatio ab aſperis illis per onomatopœjam confictis vocibus, quæ ſunt ἠχῇ, *ſonitu*, πολυφλοίσβοιο, *multùm reſonantis*, βρέμεται, *fremit*, σμαραγῇ, *reſonat*. quibus oratio ipſa, pariter atque res intellecta, aſperior evadit. Sed inquirendum, an, quemadmodum τὸ βρέμειν, *fremit*, dicitur de mari; ſic etiam dicatur ὁ βρόμος, *fremitus*, quod eſt nomen natum ex βρέμειν, *fremere*. Deinde conſiderandum, quàm pulchrè etiam nunc, & paullò ante, deſumpta ſit ex mari comparatio, qua, quemadmodum mare, ut eſt in adagio, ventis ſervit; ita etiam populus regum hîc ſententiis, ac decretis famulari oſtendatur. Ceterùm, etſi ὁ σμάραγδος, *ſmaragdus*, lapis, ſeu gemma, derivari videtur ex μάρμαρος,

ἔστι δὲ καὶ μυθικῶς, ὡς οἷα λευκοφάγος. ὁ καὶ αὐτὸ χρόνου ἐπέργημα ἐθέλοντος τὰ ἐν γενέσει τῇ κατὰ χρόνον ἅπαντα, δίχα γε τῆς κατὰ τοῦν Διός. αὐτὸς γὰρ διαφυγάνει τὸ καλὰ Κρόνου χρονικὸν ὄλεθρον.

ρέ. Ὅτι τῶν Ἑλλήνων ἐσαναστρεφόντων ἐς τὴν ἀγοράν, [4] ἠχὴν γίνεσθαι φησίν, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ἀϊχθῇ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγῇ δέ τε πόντος. Καὶ ὅρα, ὅπως τὴν πρὸ μικρᾶς ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὴν τῶν μακρῶν κυμάτων ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πόντῳ, ἄλλως ἐνταῦθα προήνεγκεν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἐμνήσθη κυμάτων κινουμένων ἐν μέσῳ πελάγει· ἐνταῦθα δὲ καὶ προσπιπτομένων ἀγιαλῷ μεγάλῳ, καὶ διὰ τοῦτο μᾶζον βοώντων, διὰ τὸ τῆς ἠχοῦς διπλοῦν, τό, τε ἐν τῷ πόντῳ, καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγιαλῷ. Ἐπαινεῖται δὲ ἡ παραβολὴ, διὰ τὰς τραχείας ὀνοματοποιΐας, [5] τὸ, ἠχῇ, τὸ, πολυφλοίσβοιο, τὸ, βρέμεται, τὸ, σμαραγῇ. δι' ὧν ἡ φράσις τῷ νοουμένῳ συνεκτραχύνεται. Ζητητέον δὲ, ἐὰν, ὥσπερ τὸ βρέμεται ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, [6] οὕτω καὶ ὁ βρόμος τὸ ἐκ τοῦ βρέμειν γινόμενον ὄνομα. Σκοπτέον δὲ καὶ, ὅτι καλῶς ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν, καὶ πρὸ μικρᾶς εἴληπται ἡ παραβολὴ, δηλοῦσα, ὅτι, ὥσπερ ἀνέμοις θάλασσα δουλεύει, κατὰ τὴν παροιμίαν, οὕτω καὶ ὁ δῆμος ταῖς τῶν βασιλέων ἐνταῦθα βουλαῖς. Ἰστέον δὲ, ὡς, [7] ἡ καὶ δοκεῖ ὁ σμάραγδος λίθος ἐκ τοῦ μάρμαρος,

ἤτ'

1. ὅλ' ἐκ τοῦ ὄσσω) Hinc ὄσσω explicatur Suidæ non modò ὁ ὀπίσσων, verùm etiam ὑπερτέλλων, παρὰ τὸ ὑπερῶν, ut idem ait, ὃ ὑπερτέλλων. Et eamdem etymologiam, præter Galenum, approbat etiam Erotianus, niſi quòd Erotiano dictus videtur ὑπερῶς, ἐξοτένως. Sic enim ille in Onomaſt. Hippocrat. Διυπερῶ, τῷ ἐ τοῖς ὑπερμήκη, παρὰ τὸ ὑπερτέλλων. Ubi notat, vocem hanc eſſe Atticam, eamque legi apud Ariſtophanem in Vocibus Atticis, apud Æſchylum in Siſypho, & Euripidem in Hippolyto. Galeno verò παρὰ τὸ ὑπερτέλλων vocatur, ut vidimus, ὑπέρτης. ut & ὑπέτης, ab eadem, ut videtur, etymologiâ dicitur idem ipſe Heſychio. *Politus.*

2. ὡς εἰσί τινες κύβοι) lege, κυβεῖς. Polit.

3. ὡς χρόνος ὁ Κρόνος) Malim, ὡς Κρόνος ὁ χρόνος. Polit.

Κρόνος *Saturnus*, χρόνος, hoc eſt, *tempus*, indigitatur. *Salvin.*

4. ἠχὼ γίνεσθαί φησιν, ὡς ὅτε κῦμα) Horatius de multitudinis plauſu in theatro congregatæ: *Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum.* Salvinus.

5. τὸ, ἠχῇ) lege, ἠχῷ. Polit.

6. οὕτω καὶ ὁ βρόμος) *Prata rident*, recte dicitur; minimè autem *pratetum riſus.* Salvin.

7. ἡ καὶ δοκεῖ ὁ σμάραγδος λίθος ἐκ τοῦ μαίρειν, οὐκ ὂν μαρμαίρειν γίνεσθαι) ut videtur Athenæo l. 3. c. 14. qui idcirco pronunciandum cenſet μάραγδον ſine τῷ σ', allato illo Menandri verſiculo:

Μάραγδον οὗτος πῶς ἔδω. ποῖ σύριττε.

ἀντὶ τοῦ τοῦ σ' λιπτέον. παρὰ τὸ μαρμαίρειν αὐτίμαξαι τῷ διευγὲς ὑτάρ.

δηλῶται. Τὸν δὲ ἰαυτὸν Θερσίτην, οἱ μὲν, ὑπονοῦσιν ἁπλῶς ὕτω πεπλάσθαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, διδάσκοντες, ὡς ἔφαμεν, μηδὲν ἂν παράδοξον παραμεμίχθαι τοῖς ὕτω πολλοῖς ἀγαθοῖς καί τινα κακὸν εἶναι, ἐν τοῖς εὐσεβέσι φασιαζήν. ὃν ἐχθαίρειν ἐς Τροίαν οἴονται, ὡς ἂν ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδα φάσεως ῥύσωνται, ἣν ἐκεῖνοι ἔχειν, ὡς ἐκεῖς, ἐξ αὐτῶν. Τινὲς δὲ καὶ γενεαλογοῦσιν αὐτὸν, ἄνδρα Αἰτωλὸν ἱστοροῦντες. καὶ εὐγενῆ δέ φασιν εἶναι, καὶ πρόγονον τῶν Διομήδους, Ἀγρίου παῖδα ἱστορήσαντες αὐτὸν, ὃς ἦν ἀδελφὸς Οἰνέως, πάππου τοῦ Διομήδους· λέγοντες καὶ ἐπὶ τῷ Καλυδωνίου κάπρου στρατεῦσαι αὐτόν. ἀκιδέντα δὲ τὴν μάχην, καὶ ὑποκλίνοντα, κατακρημνισθῆναι ὑπὸ Μελεάγρου, καὶ ὕτω λωβηθῆναι τὸ σῶμα, καθάπερ ἐκφράζει ὁ Ποιητής, ὅπερ οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Οὐ γὰρ ἄν, φασιν, ἔπληξεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς τῷ σκήπτρῳ, εὐγενῆ ὄντα, ὃς δὴ μόνους τοὺς δημότας ἔτυπτεν. Ἀλλὰ καὶ Διομήδης οὐκ ἂν ὤκνησεν αὐτὸν ἀτίμως πάσχοντα. Ἄλλοι μέντοι, ἐπίτροπόν τινα τοῦ Ποιητοῦ γενέσθαι Θερσίτην φασὶν, ὃν κακῶς διαθέμενον τὴν οὐσίαν, ἄλλως μὲν ὁ Ποιητὴς βλάψαι οὐκ ἔχειν, [1] οἷα δωροδοκήσαντα, καὶ τὰς δικαστικὰς ψήφους ὑφελκόμενον· κέκρικε δὲ ἀμύνασθαι αὐτὸν [2] διὰ τοῦ παραρρίψαι τῇ ποιήσει κλῆσιν Θερσίτου, ἀχρεῖου, καὶ αἰσχίστου ἀνδρὸς, καὶ διαγράψασθαι αὐτὸν, καὶ ὕτως ἀφῆναι εἰς μνήμην οὐκ εὔχρηστον τοῖς ὀψιγόνοις. ἔστι τὸ ἐναντίον ἐπί τινων αὐτῷ φιλημένων ποιεῖν.

pliciter ſuſpicantur connectum eſſe a Poëta, ut, quemadmodum diximus, doceret, nihil eſſe abſurdi, ac novi, quòd multitudini tantæ bonorum virorum unus aliquis malus, & morigeris hominibus homo unus factioſus admiſceretur: quem etiam Trojam ductum eſſe opinantur, ut patriam ejus a ſeditione eriperent, quam ipſe ſeditionem, ut videtur, in illâ concitaverat. Quin & nonnulli genus ejus recenſent, quem ex Ætoliâ fuiſſe narrant: eumdemque etiam nobili genere ortum tradunt, & agnatum gentilemque Diomedis: quippe quum patrem ejus memorent Agrium, quem Agrium fratrem habuit Oeneus, avus Diomedis. Adjiciunt de Therſite, comitem eum fuiſſe expeditionis in Calydonium aprum; quumque pugnam detrectaret, ſenſimque declinaret, præcipitem per ardua, ac prærupta loca actum ipſum fuiſſe a Meleagro, atque ita, quemadmodum eumdem deſcribit Poëta, corpore deformem, ac mutilum evaſiſſe. quod quidem veteribus non placet. Non enim, inquiunt, ſceptro eum Ulyſſes percuſſiſſet, ſi nobili ille genere natus fuiſſet: quandoquidem Ulyſſes plebejos tantùm homines verberibus caſtigabat. Immo nec Diomedes indecororè eum, atque ignominiosè tractari permiſiſſet. Alii tamen, Poëtæ ipſius tutorem fuiſſe, Therſitem ajunt, quem, ob rem familiarem malè ab eo adminiſtratam, lædere aliter Poëta non potuit, eo quòd pecuniâ ille, ac muneribus judicia corrumperet, judicumque ad ſe ſuffragia pertraheret. Verùm ulciſci eum hac ratione ſtatuit, ut carmini ſuo nomen Therſitæ injiceret, inepti, turpiſſimique viri, eumque delinearet, atque ita in memoriam nequaquam bonam poſteris tranſmitteret. contraquam facit in quibusdam acceptis ſibi

ὑπήχειν. Mihi utroque modo poſſe dici videtur, μάργδος nempe, ſi deducatur ἀπὸ τῆ μαρμαίρω· σμάραγδος verò, ſi ἀπὸ τῆ σμαραγῶ, τὸ λάμπειν, ſeu quod ſignificat lucere. Quum enim τὸ σμαραγεῖν ut plurimùm de aquis reſonantibus dicatur, teſte Euſtathio ad v. 199. lib. φ' Il. quia tamen reſonantis aquæ eſt nitere, ſeu perlucidam eſſe; hinc factum eſſe puto, ut τὸ σμαραγῶν idem aliquando ſit, atque τὸ λάμπειν. Sic, quum Homerus dicat v. 463. hujus libri:

. . . . . σμαραγῷ δέ τε λαμύς.

vocem hanc nonnulli, ut ad eum locum notat Euſtathius, ἀντὶ τῆ λάμπει· ἰώσασι, ἴθαι, φασὶ, καὶ σμάραγες λίθες. Itaque ex σμαραγῶν factum eſt nomen ſmaragdo, ob perlucidum lapidis ſplendorem, non abſimilem ferè ei, quem reddunt aquæ nunc reſonantes. Smaragdi enim, ut eos laudat Plinius l. 37. cap. 5. *longinquo amplificantur viſu, inſcientes circa ſe reperiuſum aëra, non ſola mutati, non umbrâ, non lucernis, ſemperque ſenſim tradiuntes, & viſum admittentes, ad craſſitudinem ſui facilitate tranſlucidâ. quod etiam in aquis non fit.* Ubi alii legunt, *quod etiam in aquis non juvat.* Politus.

1. οἷα δωροδοκήσαντα, καὶ τὰς δικαστικὰς ψήφους ὑφελκόμενον) Judices hujuſmodi, qui donis corrumpuntur, δωροφάγοι Heſiodo initio Operum & Dierum. *Polit.*

2. διὰ τοῦ παραρρίψαι τῇ ποιήσει) Malim, παραρρίψαι, *aſſuere*. Polit.

1. ὁ μὲν Ξενοφάνης τετρασὶ σίλλοις, ἃ καὶ εἰς ἑξακισμυρίους) Gerardus Johannes Voſſius perperam editum putat τὸ ἑξακισμυρ. pro qua voce ipſe reponit ἑξακίσμυσσι, & vertit: *quibus alterum cenſuram exercet*. Sed fallitur vir doctiſſimus. Nec, ſi depravata eſſet Romana lectio, corrigendum ei fuerat, ἑξακίσμυσι, ſed ἑξακίμυσσι. Nec enim apud bonos ullos auctores reperiat ſimplex τὸ ἑξακισμύ. At reſtum integrumque eſt τὸ ἑξακίμυσσι. Satis enim conſtat, quantum ſibi nominis, ac celebritatis, Sillis ſuis pepererit Xenophanes Colophonius, de quo Strabo lib. 14. p. 643. τῆι Ξωτερόνης, ὁ φυσικὸς, ὁ τὰς σίλλας ποιήσας διὰ τετραμέτρων. adeò ut Xenophanis nomine Sillos quoque ſuos inſcribendos cenſuerit, celebris & ipſe Sillorum ſcriptor, Timo Phliaſius, teſte Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotypoſ. l. 1. c. 33. ὡς δηλοῖ τῆι ὁ Τίμων διὰ τῆς περὶ Ξενοφάνης αὐτῷ λεγομένης. ὃν τισὶν ἐν αὐτῷ ἐπαινέσας τὸν Ξενοφάνην, ὡς τῆι τὰς σίλλας αὐτῷ ἀνάθεσιν, ἐπαίνων αὐτὸν ἐθαύμασεν. Quo ex loco minimè ſequitur, quod colligit vir eruditus, ubi Xenophanis Silli allegantur, Timonianos intelligi. Alii enim Xenophanis Silli, alii Timonis. Timo, ut conſtat ex Diogene Laertio l. 9. in ejus Vitâ, Sillis ſuis Philoſophos eſt inſectatus. Suidas: Τίμων Φλιάσιος τῆι αὐτὸς φιλόσοφος ἢ Πύῤῥων ἀγωγῆς, ὁ σκώψας τοὺς καλουμένους σίλλους, ὅτι ψόγος ἦν φιλοσόφοις, βιβλία γ'. Quo in opere Xenophanem loquentem induxiſſe videtur, ob magnam viri in hoc Poeſeos genere celebritatem, quem auctorem ſectabatur. De eodem Timone A. Gellius lib. 3. cap. 17. *Timon amarulentus librum maledicentiſſimum conſcripſit, qui Σίλλος inſcribitur. In eo libro Platonem Philoſophum, quem dixeramus tenus admodum pecuniâ famaque locupletem fuiſſe, contumelioſè appellat, quòd impenſo* [Salvinus legit, *immenſo*] *pretio libros Pythagorica diſciplina emiſſet, ex eoque Timaum, nobilem illum Dialogum, continuaſſet*. At verò Xenophanes, quem Timoni ipſi dictum eſſe Ὁμηροπάνης ὑπεκύπτων, ſive ὑπεκύπτων, auctores ſunt Sextus, & Laertius, multis ante ſeculis Sillos ſuos conſcripſerat adverſus Homerum, & Heſiodum, ut idem Laertius teſtatur lib. 9. Ex Xenophanis Sillis aliquot etiam veſtigia adducit Sextus, ut l. 9. adverſus Mathemat. cap. 2. εἰδὼς τῆι ὁ Ξενοφάνης διελέγχων τὸς περὶ Ὅμηρον, τῆι Ἡσίοδον, φησί·

Πάντα Θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ', Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα, καὶ ψόγος ἐστὶ,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀπάλλης ἀπατῆσαι.

Non ergo hic, ut putant, ſub Xenophanis nomine, Timonianos allegat Sillos Euſtathius: ſed Xenophanem ipſum, ſecundum ab Homero dicacis hujus Poëſeos auctorem, laudat. *Politus*.

2. Εἰσὶ δ' οἱ Σίλλους, ποιήσεις αὐτῶν Κωμικὰς) Maledica enim fuit vetus, quæ dicta eſt, Comœdia, mordax, & ferè Satyrica. Flaccus l. 1. ſat. 4.

Lupilis, atque Cratinus, Ariſtophanesque Poëtæ,
Atque alii, quorum comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quòd malus, aut fur,
Quòd mœchus foret, aut ſicarius, aut aliàs
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Hujuſce generis Silli. Suidas: Σίλλος γ' ὁ μῖμος, ἢ ὁ μῦθος, ἢ κακολογία, τῆι ὁ χλεύασμός· ἢ ὁ τῶν χόρων, σκώμματος. Pollux l. 2. c. 4. τὸ χλεύασμὸν ποίημα, σίλλος. Polit.

Irriſorium carmen Sillus. *Salvin.*

3. σιλλογράφοι ψόγιστα) *Scriptores maledici* vocat Ammianus Marcellinus l. 22. *Polit.*

4. ἐκ τῶν ποιῶν ῥήματος ἢ οἱ Σιληνοὶ) Ælianò etiam Σιληνοὶ ἀπὸ τῶν σιλλαίνων. ut & Suidæ Σιληνὸς ἐκ τῶν σιλλαίνω. Unde eodem modo legendum apud Plutarchum: οἱ Σιληνοὶ ἀπὸ τῶν σιλλαίνων. id, quod perperam eſt ita editum: οἱ Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνου. Nonne tamen veriſimilius, τοὺς σίλλους, & τὸ σιλλαίνειν dici ἀπὸ τῶν Σιληνῶν, a Silenis, quos olim in Satyricam fabulam inducebant? Sileni autem, majores natu, vel ſeniores Satyri. Pauſanias in Atticis c. 23. τοὺς γὰρ σιληνοὺς καὶ Σατύρων πρεσβύτερους ὀνομάζουσι Σιληνούς. Unde & a Satyris nomen Satyrica accepit fabula. Evanthius De Tragœdiâ, & Comœdiâ: *Et hinc deinde aliud genus fabulæ, ideſt, Satyra, ſumpſit exordium, quæ a Satyris, quos illotos ſemper ac petulantes Deos ſcimus eſſe, vocitata eſt: ciſi aliunde nomen traxiſſe putarè putent alii*. Verùm τοὺς Σιληνοὺς, ſeu Sileuos ipſos, Scholiaſta Ariſtophanis ad v. 1066. Nubium, deducit ἀπὸ τῶν σίνος. σίνος δέ, τὸ αἰδοῖον· ἔθος ἦν Σιληνοῖς. Aliter Suidas, cui ſcribitur σιληνὸς, vel σιληνὶς, pro diverſâ ſignificatione. Σιληνὸς, ὁ δείσυνος, παρὰ τὸ σιλεῖσθαι ἐν τῷ λικνῷ. Σιληνὶς ἡ, ὁ γέρων, διὰ τὸ ἱ, παρὰ τὸ σιλεῖσθαι ἅλις. Sed non agnoſcit hanc differentiam Etymologus, cui univerſè Σιληνοὶ, qui ſunt Satyri ſenes, derivantur παρὰ τὸ σιλεῖσθαι περὶ τὸ λικνίον. Et utraque appoſita eſt Silenorum etymologia, ſive ita appellati ſint ἀπὸ τῶν σίνος, ſive ἀπὸ τοῦ σιλεῖσθαι ἐν τῷ λικνῷ· tum quia Satyri, adeòque Sileni, provectiori Satyri ætate, ſalaces maximè ſunt, & libidinoſi; tum quia coram eſt ſaltare, ac maximè in torculari, ad uvas calcandas. Quin & ad ſaltandum in ſcenâ ficinnida adhibitus Silenus, qui & Suidæ, ut dictum eſt, σιληνὶς, *ſilenus*, παρὰ τὸ σιλεῖσθαι ἅλις. Hic idem Suidæ, ut & σιλλωὶς Etymologo, dicitur ὁ γέρων. ideſt, Satyrus ſenex. Nam & σιληνοὶ Etymologo, ſive apud Etymologum Choeroboſco, λέγονται οἱ γέροντες ἢ σατύροι. Atque hæ Satyricæ in ſcenâ perſonæ, Σάτυρος ἑλαὶς, Σάτυρος χωνὸς, Σάτυρος ὀγίνους, Σιλλοὶς πάντες. Ex his ergo Satyris, qui grandævâ maximè ætate eſſe videbatur, hic appellatus Silenus, & Sileni pappus, quaſi avus cæterorum Satyriorum. Genus quoque erat ſaltationis Laconicæ, ſaltantes Sileni, ac Satyri. Pollux lib. 4. cap. 14. ὧν δέ τινα τῆι Λακωνικὰ ὀρχήματα ὀνομάζει, σιλλωὶ ἦσαν, τῆι ἐν αὐτοῖς, σάτυροι, ὑπερβολὴ ἐρχόμενοι. Hinc Sileni Euſtathio ἑαίνειν τινὲς ἀεισμοὶ τὸ ὡς ἐρχεῖσθαι. & hos ſignificat Eſaias c. 13. τῆι δορκάδες ἐπὶ ὀρχήσονται. Politus.

Anacreon:

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμὶ.
Σιληνὸς ἐκ μετώπου
Μεμάρμαρ@ χερείων. Salvinus.

5. τῆι τὸ σιλλὸν) Scribe σιλλὸν, ut eſt apud Pollucem, & Heſychium. quod etiam *deſtrictè*. Nota eſt verbi hujus ſignificatio, quam ex Ælio Dionyſio aſſert Euſtathius. & eodem etiam ſenſu accipitur τὸ σιλλαίνειν. Suidas: Σιλλαίνει, μαλλαίνει, διὰ τῆς ἀεδαλικῶν γαυόσεως, ἢ μανίζει. Pollux l. 2. c. 7. σιλλαίνει ἡ, τὸ ἐπὶ χλιανερᾶ σώων τὰς ὀφθαλμούς. ἔστω τῆι τὸ χλιανρικὸν σοίνημα, σίλλ@. Atqui potiùs a Sillo, Poëſeos Comicæ genere, eſt τὸ σιλλαίνειν, *ſillum*, vel *ſidus, facere*. atque inde generatim *irridere, & convitiis aliquem proſcindere*. quemadmodum τὸ ἰαμβίζειν notabat hic Salvinus derivari ἀπὸ τῆς ἰαμβου. Verùm Grammatici iſti derivant τὸ σιλλαίνειν ἀπὸ τῆς ἴλλου, i. e. *ab oculis*, quos Jonicè ἴλλους appellatos Pollux teſtatur: perinde quaſi σιλλαίνειν ſit τὸ σοῦς τὰς ἴλλους, ut videtur velle Pollux, vel ἀπὸ τῶν ἴλλων τὸς ἴλλους, ut ſcribit Etymologus, aut, ut arbitratus Heſychius, πὸς ἴλλοις (Sic enim apud eum lego pro vulgato ἰλλὸς) σίνεσθαι. Unde ubi apud Suidam legebatur, Σιλλαίνει, τὸ τὰς ἵππους κινεῖ, pro ἵππους, rectè Henricus Stephanus, & poſt eum Kuſterus, reſpoſuit ἴλλους. Politus.

Sic ἰαμβίζειν derivatur ἀπὸ τῆς ἰαμβου. Salvinus.

μάλιστα ἐστὶν. Καὶα γὰρ ἰῶ παροιμίαν,

Ζεῦ τοι συνεὶς συνεῖν φίλοι, τ ἄρτια δ' ἄρτιον.

Τοῦτο δὲ δῆγμα τοῦ χάριστον αὐτὸν εἶναι. Ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἔχθιστος, χάριστος. Ὅρα γὰρ, ὅτι οὐκ εἶπεν ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἔχθιστος, οὐδὲ ἁπλῶς ἔχθιστος, ἀλλὰ μάλιστα ἔχθιστος. Ὅπερ ἐστὶν ἐπίτασις ἐπιτάσεως, ἵνα εἰδῇξιν ὑπερβολῆς. Ἐνταῦθα δὲ καὶ πιθανότητα προκαταβάλλεται ὁ Ποιητὴς τῆς ἀκμῆς πληγῆς, ἣν ὁ Θερσίτης πάσεται. Εἰ γὰρ ἔχθιστός ἐστι τῷ Ὀδυσσεῖ, πιθανῶς καὶ πληγήσεται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἴδιον μῖσος ἐπανορθώσεται τιμὴ ἵνα τὸ κοινὸν ἁμαρτίαν τοῦ Θερσίτου, κατὰ τὸ ἡσιόδειον, ὅτι πολλὰ τὰ κοινὰ αἱ ἴδιαι ἔχθραι ἐπανορθοῦνται.

ῥή. Ἀμετροεπὴς δὲ ἐστιν ὁ ἀπεραντολόγος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ μὴ μέτρον ἔχων λόγου. [2] Διὸ καὶ ἄκοσμα φησὶν αὐτὸν ἁδέσαι, καὶ πολλά. πολλὰ μὲν, ὡς πολυλόγου· ἦγε, πάντων σιγώντων, αὐτὸς λαλῶν. ἄκοσμα δὲ, διότι μάτην, καὶ ἀ κατὰ κόσμον, ἔριζε τοῖς βασιλεῦσι.

Rom. p. 205. Πῶς γὰρ ἀ μάτην λαλῶν, ὃς μήτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει, μήτε ὑπὲρ φίλου, ἀλλὰ, διὰ φθόνον, τὸν πρὸς τοὺς κρείττονας ἀνασείει τὸν λαόν; Τινὲς δὲ ἀμετροεπῆ λέγουσι, τὸν ἐν τῷ λέγειν ἄτακτον. Μέτρον γάρ, φασιν, ἡ τάξις. Διὸ καὶ ἀριθμοῦσθαι αὐτὸν προϊόντα φησίν. Εἰ δὲ [3] ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Φιλοκτήτης, γλώσσῃ δεινὸν, καὶ σοφὸν τὸν Θερσίτην λέγει· ἀλλ' ἐκεῖνος μισῶν τὸν Ὀδυσσέα, ἐπαινῶν τὸν Θερσίτην, οἷα τῷ Ὀδυσσεῖ ἔχθιστον. Τὸ δὲ ἐκολώα, δηλοῖ μὲν τὸ, ἐθορύβει· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κολωὸς ὁ θόρυβος. αὐτὸ δὲ, ἢ ἐκ τοῦ κολοῦω, ἐξ οὗ καὶ κολοιὸς ὄρνεον θορυβῶδες, καὶ κραυγαστικὸν, ἢ ἐκ τοῦ κλῶ, ὡς προεγράφη. ὅθεν καὶ τὸ

adagio,

Prudentem prudens, ſtultum vult ſtultus amicum.

Id autem argumento eſt, ſummâ eum eſſe improbitate. Peſſimus enim, qui viris optimis eſt inimiciſſimus. Vide namque, ut Poëta non dixerit *inimicus*; ſed *inimiciſſimus*; neque verò quomodocumque, aut ſimpliciter *inimiciſſimus*; ſed *longè inimiciſſimus*, *ſeu multò inimiciſſimus*. Quæ amplificatio quidem eſt amplificationis, ad hyperbolen, ſeu ſuperlationem demonſtrandam. Atque hîc etiam Poëta fidem ſibi præſtruit ad id perſuadendum, quod eſt narraturus, fœdè, ac turpiter Therſitem vapulaſſe. Si enim inimiciſſimus eſt Ulyſſi, veriſimile etiam eſt, verberatum eum iri ab Ulyſſe, privateque ab odio correctum iri Therſitæ in omnes peccatum, juxta illum, qui ait, communia pleraque mala privatis inimicitiis corrigi.

CVIII. Ἀμετροεπὴς porrò, *ſeu immodicus in verbis*, is eſt, ſecundùm antiquos, qui nullum finem facit loquendi, neque ullum modum novit ſermonis. Quocirca & ἄκοσμα, *aliena a modo*, *incondita*, *minimè convententia*, ſcire eum dicit, & πολλὰ, *multa*. Multa quidem, tamquam magnâ hominem loquacitate: ſiquidem, tacentibus omnibus, ipſe loquitur. Aliena verò a modo, neque convenientia, propterea quòd fruſtra, nec decenter, cum regibus contendit. Qui enim non fruſtra, nec temere loquatur, qui neque ipſe pro ſe, neque pro amico, verba facit; ſed, invidiæ cauſsâ, populum concitat adverſus optimates? Verùm nonnulli ἀμετροεπῆ, *modi expertem in verbis*, hominem intelligunt inordinatum, atque incompoſitum in dicendo. Μέτρον enim, *i. e. modus*, eſt eisdem ordo. Ideoque vocat eum poſtea ἀριθμούμενον, *verba temere*, *citraque delectum*, *funditantem*. Quòd ſi Philoctetes ille, qui eſt apud Sophoclem, *linguâ facundum*, *ac ſapientem*, Therſitem appellat; at ille quidem certè, Ulyſſis odio Therſitem laudat, tamquam hominem inimiciſſimum Ulyſſi. Ceterùm τὸ ἐκολώα ſignificat *tumultuabatur*, & fit ex κολωὸς, *i. e. tumultus*. Id verò nominis, aut eſt ex κολοῦω, *amputo*, *vel abrumpo*, ex quo etiam κολοιὸς, *graculus*, avis tumultuoſa, & clamoſa; aut ex κλῶ, *fran-*

1. ἄρτια ἢ ἄρτιον) Ad rationem metri legendum, ἄρτια δ' ἄρτιον. Quadrat fortaſſe in Terſitem illud Tullii de Clodio: *Etenim, ſi unum hominem deterrimum Poëta præſtanti aliquis ingenio, fidei, conſtantiæque virtutis deformatum, vellet inducere: nullum profectò dedecus reperire poſſet, quod in hoc non ineſſet.* Politus.

2. Διὸ καὶ ἄκοσμα φησὶν αὐτὸν ἁδέσαι) A. Gellius l. 1. c. 15. *Neque non meritò Homerus unum ex omnibus Therſitem, ἀμετροεπῆ, & ἀκεραντόμυθον appellat: modo verba illius multa & ἄκοσμα ſtrepentium ſine modo graculorum ſimilia eſſe dicit. Quid enim eſt aliud ἀμετροεπὴς ἢ πολλὰ?* Polit.

3. ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Φιλοκτήτης) apud Sophoclem in Philoctetâ v. 439.

Ἀνὴρ μὲν οὖτος ὄξυστόμοις ἔπεσι,
Γλώσσῃ ἢ δεινὸς, καὶ σοφὸς.

Polit.

modum a decentiâ, ac moderatione abeſſe oportet. Quocirca & inimicus ille eſt regibus, tamquam κοσμήτορσι, *moderatoribus*, quum ſit ipſe ἄκοσμος, *expers moderationis*. Tum explicat, quid ſit τὸ ἄκοσμα, *inconvenientia*, dum eum ſubdit ὃ κατὰ κόσμον, *non pro decentiâ, neque convenienter, aut aptè*, cum regibus contendere. nimirum cum Atridis, aut etiam cum omnibus. Ubi vide, ut τὸ, ὃ κατὰ κόσμον, *non pro decentiâ, neque ut par erat*, conferat ad explicandum, quid ſit τὸ μάψ, *fruſtra:* itemque ut non ſimpliciter, nec generatim reprehendatur is, qui cum regibus contendit; ſed is, qui temerè contendit, aut fruſtra. Nam alioquin inconſultè loquenti regi unus aliquis, Homerici illius Diomedis inſtar, prout fas eſt, in concione adverſabitur.

CIX. Quod autem ſequitur: Ἀλλ' ὅ, τί οἱ ἤσατο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι· duplicem id habet ſenſum. Aut enim ſenſus eſt: *quodcumque ei ſuccurrit*, videlicet *viſum eſſet, illud ridiculum, ſeu riſu dignum, erat Argivis*. videlicet, quæ Therſitæ ſeria videbantur, ea riſum Achivis movebant. Aut eſt ſenſus: *quodcumque ei videretur ridiculum eſſe Achivis, ſeu tale, quod riſum Achivis concitaret, illud ipſe, contentionis cauſſâ, indecorè eloquebatur*. ut hac ſcilicet ratione perquam ridiculum, & procacem, ſeu arrogantem Therſitem fuiſſe oſtendat, ſi idem ipſe de induſtriâ, ſuâque ſponte, deditâque operâ, quidquid ſibi in mentem veniret, nugando effutiebat, ſtultèque illa, & per vaniloquentiam proferebat, quæ digna ſibi eſſe riſu apud Græcos videbantur. Quod quidem ſummæ eſt temeritatis, hominiſque ſuperbè alios contemnentis, ſi, quæ ſunt aliis ridicula, ſciens ipſe ac prudens, dicere audet, tamquam ſeria, quaſi ſcilicet ceteros omnes damnet inſcitiæ, illudque tentet, an alios in eumdem, atque ipſe cogitat, ſenſum poſſit pertrahere. Ad hæc, volo, obſerves, ut Homericam ejuſmodi ſententiam per paraphraſin Sophocles explicet, atque interpretetur, dum de Therſite commemorat, eum numquam in animum ſuum inducere potuiſſe, ut ſemel aliquid diceret, cum nemo id unus permitteret. hoc eſt, eâ illum fuiſſe petulantiâ, ac temeritate, ut vel prohibitus quidpiam dicere, quippe quod dictu minimè eſſet conſentaneum; is tamen

1. κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Διομήδη] v. 32. lib. I. Il.
Ἀλλ' ὅδε, σοὶ πρῶτα μαχίζεται ἀγχεμάχοισι,
Ἦ, θάρσει εἶσιν, ἀάζει, ἀγορῇ.
Polit.

2. Σοφοκλῆς ἢ ποῦ τῶν Ὁμήρου τὸν τοιοῦτον ἀναπλάττων, φησὶ περὶ Θερσίτου) Sophocles in Philoctete, v. 443.

κατὰ κόσμον ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι. δηλαδὴ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἔνθα ὅρα, ὅτι τὸ, ὃ καλὰ κόσμον, ἐρμηνεύει καὶ τὸ μάψ· καὶ ὅτι οὐκ ἀπλῶς φέρεται ὁ βασιλεῦσιν ἐρίζων, ἀλλὰ ὁ μάτην. Ἄλλως δέ, κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Διομήδην, μαχήσεταί τις ἀφραδέστι βασιλῆι, καθὰ θέμις, ἐν ἀγορᾷ.

ρϞ'. Τὸ δέ, Ἀλλ' ὅ, τί οἱ ἤσατο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, διπλῆν ἔννοιαν ἔχει. Εἰ μὲν λέγει, ὡς ὅπερ ἂν αὐτῷ ἤσατο, τοῦτο δόξει, ἐκεῖνο γελοῖον ἦν τοῖς Ἀργείοις. τοῦτο δὲ ἦν Θερσίτου ἀπαιδαύτου, γέλως ἦσαν τοῖς Ἀχαιοῖς. ἢ ὅτι ἐκεῖνο ἀκόσμως πρὸς ἔριν ἐλάλει, ὅπερ ἂν αὐτῷ ἐδόκει γελοῖον εἶναι τοῖς Ἀχαιοῖς. ἵνα δήξῃ διὰ τούτου πάνυ γελοῖον, καὶ αὐθάδη τὸν Θερσίτην, ἐὰν ἐκ προοιμίας, καὶ ἐκὼν, καὶ ἐπίτηδες τὸ παράσαν ἐφλυάρει, ἐκεῖνα ματαιολογῶν, ἅπερ καὶ αὐτῷ ἐδόκει ἄξια γέλωτος εἶναι τοῖς Ἕλλησιν. ὅπερ ἄκρας ἐστὶ θρασύτητος, καὶ ἀφροσύνης, ἐὰν τὰ τοῖς ἄλλοις γελοῖα, ὡς παιδαῖα, κρίνων αὐτὸς, λέγειν τολμᾷ, καταγινώσκων ἁπάντων δηλαδὴ ἀγνοίαν, καὶ μετάγειν καὶ τοὺς ἄλλους πειρώμενος, εἰς ὅπερ αὐτὸς τοῦ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι [2] Σοφοκλῆς ἢ τοιοῦτον Ὁμηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν ἤλετο ἁπάσαις ἡσθῆναι, ὅσα μηδεὶς εἴη. τοιοῦτος ἦν, οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ἢ λέγεται, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλά-

Ccc

Ὃς οὐκ ἂν αὖ ἕλοιτ' ἀοιδαῖς ἅπασι, ὅτου
Μηδείς, εἴη.
Scholiaſta: αἰνεῖ δ', ὃ οὐ βούλεται τις ἅπαξ ἅπασι, τοῦτο πολλάκις ἕλοιτο. Huc pertinet ſententia illa M. Catonis: *Numquam taceat, quem morbus tenet loquendi, tamquam veternoſum bibendi, atque dormiendi*. Polit.

τες δὲ ἀπὸ τῆ ἥσατο κατὰ κοινῆ συμβιβάζοντες τὸ ἔπαινον, φασίν, ὅτι ὅσπερ ἂν ἥσατο τῷ Θερσίτῃ, ἦγον δόξοι, γελοῖον ἐκεῖνο τοῖς Ἀργείοις ἦναι, δηλαδὴ ἤδετο, ἦγουν ἐδόκει.

ρί. Τὸ γελοῖον, πλεοπασμὸν ἔχει τῆ δευτέρα ι'. ὡς καὶ τὸ ὁμοῖον ἀντὶ τῆ ὅμοιον, καὶ τὸ ποδοῖιν, καὶ ἵπποιϊν, καὶ ὤμοιϊν. Δός μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. [1] Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ χῆμα φασί, λέγοντες καὶ, ὅτι ἐκ ἤθελεν Ὅμηρος ἓν γενικῇ, καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἀλ-
Bas. p. 156. λως χρῆσθαι, ἢ μὴ καλὰ διάλυσιν. οἷον [6] ποδοῖϊν. ἀλλήλοιιν. ὃ δὴ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δεδήλωταί που. Καὶ ἕτω μὲν ἐκ πλεοπασμῆ, τετρασύλλαβον τὸ γελοῖον. Τῆ δὲ τρισυλλάβῳ τινὲς ὀξύνουσι πλὴ πρώτην συλλαβήν, ὥς φησι Διονύσιος Αἴλιος. Οἱ δὲ πλεῖστοι, [7] γελοῖον μὲν προπαροξυνομένως, [8] ἢ γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον ἢ μίμον· γέλοιον δὲ, ἢ καταγέλαστον. Δοκεῖ δέ, φησι, τῶν
Rom. p. 206. παλαιῶν Ἀττικῶν ἦναι, πλεονάζειν τὰ τοιαῦτα· ὁμοῖον. ἑτοῖμον. γελοῖον. Ὅτι δὲ δοκεῖ τὸ γελοῖον, ἀπὸ συνεσταλμένης εὐθείας ἦναι ὁ γέλος, ὁμοίως τῷ, ἔρος, ἐν ἄλλοις εἴρηται. καὶ ὅτι δύναται καὶ, ὡς ἀγκώνη, ἀγκοῖνι, ἕτω καὶ γελῶν γελοῖον ἦναι.

dundat τὸ ὡς, ut paullò post dicetur. Verùm nonnulli sententiam istam sic accommodant, & coire faciunt, ut per communem sensum accipiant illud idem verbum ἥσατο, *visum esset*, in hunc modum: ὅσπερ ἂν ἥσατο τῷ Θερσίτῃ, videlicet δόξει, γελοῖον ἐκεῖνο τοῖς Ἀργείοις ἦναι, nimirum ἤδετο, sive ἐδόκει. *Quodcumque visum esset Thersitæ, ridiculum illud Argivis esse videbatur.*

CX. Τὸ γελοῖον, *ridiculum*, pleonasmum habet alterius ι'. sicut etiam τὸ ὁμοῖον pro ὅμοιον, *simile*, & τὸ ποδοῖϊν, *pedibus duobus*, & ἵπποιϊν, *equis duobus*, & ὤμοιϊν, *humeris duobus*. ut: Δός μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. *Da mihi, ut humeri ambo armis tuis muniantur.* Alii tamen figuram hanc vocant Dialysin, seu Dissolutionem, utpote qui Homerum notant genitivo, & dativo dualium non aliter uti consuevisse, nisi per Dialysin, ut ποδοῖϊν, *duorum pedum, vel duobus pedibus*: ἀλλήλοιϊν, *sui ipsorum invicem, vel sibi ipsis invicem*. quod utique declaratum etiam alicubi est in Odysseâ. Atque ita quidem ex pleonasmo, nomen est quatuor syllabarum τὸ γελοῖον, *ridiculum*. At si trium est syllabarum, quidam acuunt primam syllabam, ut auctor est Ælius Dionysius. Verùm plerique alii γελοῖον, circumflexâ penultimâ, dicunt eum, qui aliis risum movet, veluti mimum, sive histrionem; γέλοιον verò, eum, qui dignus est risu, seu præbet sese ridendum. Videtur autem, inquit, veterum Atticorum esse, hujusce modi voces circumflectere, ὁμοῖον, *simile*, ἑτοῖμον, *promptum*, γελοῖον, *id, quod risum movet*. Cæterùm alibi dictum est, videri τὸ γελοῖον esse a nominativo γέλως, *risus*, similiter contracto, atque est ὁ ἔρως, *amor*: itemque, quemadmodum est ἀγκὼν, ἀγκοῖνος, *ulna*; sic etiam posse esse γελὼν, γελοῖνος.

1. ἔχειν ἦναι) est idem ac si diceretur: ὡς ἔχειν ἦναι. Itaque τὸ ἦναι non vacat. Sed deficit τὸ ὡς, ut integra sit sententia. *Salvinus.*

2. πεῖζος ἔχειν) Similia occurrunt loca apud Aristophanem in Ranis v. 515. λυπρὸς ἔχων. & v. 527. Οὐ μὰ φλυαρίαν ἔχων. Scholiastes: περιττὸν ἡ τὸ ἔχων. Itemque in Avibus vers. 341. τόν μοι λυπρὸς ἔχων. Polit.

ἔχων, *supple* αἰτίαν, *seu* πρόφασιν, *causam, seu occasionem habens, unde hoc fiat*. Τό γε νῦν ἔχειν. *id est*, κατὰ τὸ γε νῦν ἔχον. *Quomodo res nunc sunt. Salvin.*

3. Εἰ σοι μηδὲν μέτον, οὐ' ἀνιχθόνι) Vera Aristophanis lectio sic habet in Pluto v. 910.

Πῶς οὖν σὺ ἂν ὄντ' χρηστὸς, ἀ πιχυρόχε.
Εἰ σοι φροντὶς μηδὲν, οὐ' ἀνιχθόνι.

Atticum est τὸ ἀνιχθόνι pro ἀνιχθόνα. Scholiasta: ἀ τὸς· Πῶς οὖν ὄντ' χρηστὸς εἶ, ἀ λυπόμενε, τοῖ ἀγανακτεῖ ἀς μηδὲν σοι διαφέρει. Εἰ δισὶ δὲ φρήμασιν δὲ σοὶ μηδὲν διαφέρουσιν ἀνιχθόνι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τὸ ἀνιχθόν ἀλλοτρίους φράσασιν. ὁ γὰρ ἀλλοτρίων φροντίζομεν, μισοῦσι. Politus.

4. τοῖ τὸ τί) Nihil fermè in communi dicendi more est otiosum, sed adlitum majoris evidentiæ, aut elegantiæ gratiâ. ut Τί. quid. idest, ferè, quodammodo. Salvinus.

5. Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ χῆμα φασί) Eadem est dialysis, atque diæresis, quæ alibi etiam Eustathio est διαίρεσις. Verùm in γελοῖον pleonasmus mihi potius videtur esse τῆ ι', quàm dialysis, sive diæresis. Per hanc enim dicendum esset γελῶιον, non γελοῖον, ut λαοῖσι ex λαῶν. Trypho Grammaticus de diæresi: Διαίρεσις ἐστὶ συλλαβῆς σύλλυσις, ἢ διαίρεσις, αἷς δύο· τὸ ἡ ποιῶ ἰώνων, καὶ Θετταλῶν. εἶσι, πόλις ἀντὶ πολις, πείλεα ἀντὶ πολλεα, βίλεες ἀντὶ βίλας. Politus.

6. ποδοῖϊν) l. ποδοῖϊν. Polit.

7. γελοῖον μὲν προπαροξυνομένως) Suidas: Γελοῖον, ὁ καταγελώμενον. προπαροξύτονος ὁ γέλοιος, ὁ γελωτοποιός. Polit.

8. ἢ γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον ἢ μίμον) Χαμψ mimus est, risoris, ut ait Apulejus Floridorum lib. 1. Ego verò cum Euripide:

Μισῶ γελοίους, οἵ τινες μὴ ἐν σκυθρῷ
Ἀχθηδὼν ἔχουσι γράμμα, κ' ἐς αὐθρῶν μόνῳ ὁ
Τελοῦσιν αἰσθμὸν, ὦ γέλωτι δ' ἀμφοτοῦς.
Polit.

ἦλθε, *ſub Ilium venit*, perinde eſt, ac ſi diceret, ὡς τὸ Ἴλιον, *ad Ilium*. Sumpta eſt enim præpoſitio pro præpoſitione illâ ὑπὸ, *ſub*, ſitus loci inferior ſignificetur. Ventis enim oppoſita erat Troja, exceliſoque in loco collocata. Quare etiam vocat eam Tragœdia *ſpeculam Iliacam*. Atqui Græcarum ſtatio navium poſita infra erat in littore.

CXI. Deinde quod dicit, *Strabo erat*, & cetera, quæ ſequuntur, faciunt ad demonſtrandam ſummam turpitudinem, ac deformitatem Therſitæ. Neque turpiorem eo hominem quis facilè delineaverit. Ac vide, quantùm Poëta valeat non modò in laudando; verùm etiam, ut dictum eſt, in Sillis faciendis, atque in vituperando, ſi quidem velit id facere. Eſt autem φολκὸς, *ſtrabo*, is ſcilicet, qui τὰ φάη, *lumina*, hoc eſt, oculos, non habet recta, ſed perverſa, ac diſtorta, deductaque a rectitudine naturali. Verùm nonnulli φολκὸν vocatum iſtum dixerunt, tamquam τὰ φάη ἑλκοντα, *qui ipſe ad ſeſe oculos traheret multitudinis*. Commiſerationem enim, inquiunt, ſui maximè movet is, qui captus eſt oculis. Quòd ſiquis admiſerit id, ac probaverit; velim, obſerves, ut ὁ ἑλίκωψ, *ſpectatu dignus, ſeu pulcher*, & ὁ φολκὸς, *ſtrabo*, quum ex ejusdem ſignificationis vocibus oriantur; ſummam tamen inter ſeſe habeant differentiam. Eſt enim ἑλίκωψ, ὁ ἑλίσσων τὰς ὄψεις, *is, qui ad ſeſe oculos multitudinis convertit*; & φολκὸς, is, qui ſpectantium oculos attrahit. quæ quidem ejusdem ſunt ſententiæ, ſeu ſignificationis: at non ſunt ab eadem cauſsâ. Siquidem Græci ἑλίκωπες, iidem ſunt, ac *pulchri*, qui, propter formam ſpectatu dignam, cernentium in ſeſe oculos convertunt: at verò φολκὸς, *ſtrabo*, is eſt, qui, miſerationis, vel riſus etiam cauſsâ, ſpectantium lumina, ſeu oculos attrahit. Ubi ſciendum, quæ de ſtrabonibus a veteribus ſunt expoſita, ea ita ſeſe habere. Aliis βλεπεδαίμων dicitur is, qui oculos habet diſtortos, & veluti percuſſus eſt a dæmone. Et adjicit Pauſanias, ſic appellatos eſſe Socraticos. Aliis verò ἰλαὸς, is eſt, qui oculis eſt obliquis, diſtortis,

Ἐλήφθη γὰρ προθέσις ἀπὶ προθέσεως, ἡ μὴ ἄρα διὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἡ κάτω χέσις δηλᾶται. Ἡνεμόεσσα μὲν γὰρ ἡ Τροία, καὶ ὑπέρκειται. Διὸ καὶ Ἰλιάδα σκοπιὰν αὐτὴν ἡ Τραγῳδία φησίν. Ὑπόκειται δὲ ἐν ἀγιαλῷ ἡ Ἑλληνικὸς ναύσταθμος.

ριά. Τὸ δὲ, Φολκὸς ἦν, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀποδηκτικά ἐστι τῆς, αἴσχιστον ἄνδρα τ' Θερσίτην. Καὶ οὐκ ἂν τις αἰσχίονα τούτου διαγράψαι ἄνθρωπον. Καὶ ἴδε τὴν τῆ Ποιητῆ ἀρετὴν, ὃ μόνον οὐ τὸ ἐγκωμιάζειν, ἀλλὰ καὶ ὡς λέ, ὡς ἐρρέθη, σιλλαίνειν, καὶ ψέγειν, ἐάπερ ἠβούλετο. Ἔστι δὲ φολκὸς μὲν, ὁ στραβὸς, ὁ τὰ φάη, λυτέστι, τὰς ὀφθαλμὰς, μὴ ὀρθὰ ἔχων, ἀλλὰ ἐστραμμένα, καὶ παρηλλαγμένα τῆ κατὰ φύσιν ὀρθότητος. Τινὲς δὲ φολκὸν ἦπον τ' τοιοῦτον λέγεσθαι, ὡς τὰ τῶν πολλῶν φάη ἕλκοντα πρὸς ἑαυτόν. Ἑλεῖται γάρ, φασι, μάλιστα ὁ τυφλός. Εἰ δέ τις τοῦτο παραδέξεται, σημήνατω, ὅπως ἐκ τῆ αὐτῆς ἐννοίας γενόμενα, ὁ ἑλίκωψ, καὶ ὁ φολκὸς, ἄκραν ἔχυσι διαφοράν. Ἔστι γὰρ ἑλίκωψ, ὁ ἑλίσσων τὰς ὄψεις τῶν πολλῶν πρὸς ἑαυτόν· καὶ φολκὸς, ὁ τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἑφελκόμενος. ἄπερ μιᾶς μέν ἐστιν ἐννοίας· αἰτίας δὲ, ἃ τῆ αὐτῆς. ἑάπερ ἑλίκωπες μὲν Ἀχαιοὶ, οἱ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τὰς ὄψεις ἑλίσσοντες πρὸς ὁρώντων πρὸς ἑαυτούς· φολκὸς δὲ, ὁ διὰ ἔλεος, ἢ καὶ γέλωτα, τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἑφελκόμενος. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὰ καλὰ τ' στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν. Οἱ μὲν, ὅτι βλεπεδαίμων, ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς. Παυσανίας δὲ προστίθησι καὶ, ὅτι τὰς Σωκρατικὰς οὕτως ἔλεγον. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἰλλὸς, παλάγιος,

1. τιθασίμορφον) Simiæ formâ nihil aptius ad repræſentandam hominis alicujus deformitatem. Unde Ovidius de Cercopibus in ſimias commutatis:

Quippe deûm genitor fraudem, & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſa,
In deforme vitæ animal mutavit: ut idem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.
Membraque contraxit; nareſque a fronte reſimas
Contudit, & rugis penarravit anilibus ora. Politus.

2. ὡς τὰ τῶν πολλῶν φάη ἕλκοντα πρὸς ἑαυτόν) Tum excellens pulchritudo, tum eximia deformitas, oculos hominum ad ſe convertit. *Salvinus.*

3. οἱ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τὰς ὄψεις ἑλίσσοντες) Vide Xenophontem in Sympoſio, de Autolyco. *Salvin.*

Ἑλικώπιδα exponit Etymologus τ ἀξιοθέατον, καὶ ἐμμεροντίνην, φησὶ δὲ τὰς ἑλίσσα τὰς ὄψεις, διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς. Polit.

4. Οἱ μὲν, ὅτι βλεπεδαίμων) Suidas: Βλεπεδαίμων· ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πληγείς. Polit.

ριδ'. Τὸ δὲ, χωλὸς ἕτερον ποῦδα, ἐκ ἐξ ἀνάγκης δηλοῖ, ὡς ϗ κυλλοποδίων κατ' Ἥφαιστον ἦν ὁ Θερσίτης. Ἐπὶ πλέον γάρ πως τὸ χωλὸν τῆ κυλλῆ. Κυλλὸς μὲν γὰρ, ὁ ἐκ καίρια βλαβὴς ἐκ γενετῆς· χωλὸς δὲ κωλὸς ϗ ὁ ὕστερον ἐκ πληγῆς, ἢ ἄλλως πως, ἐξ ἀρτιώσεως παλαιὸν κύλλωμα. ὁποῖόν ἴσως ϗ τὸν Θερσίτην ἱστορῆσιν ἔχει. Ἕτερος δὲ φασῖναι, ἰδ, χωλὸς ἦν ἕτερον ποῦδα, ἐπίτασις ἐστὶ τῆ γελοίᾳ. Ἦδον γὰρ ἄν, φασὶν, ἐγελᾶτο, ϗ ἄμφω τὼ ποῦδε χωλὸς ἦν. Ὅτι δὲ τὸ χωλὸν ϗ ἐπὶ χηρὸς τίθεται, [3] ῥητορικῆ λεξικὴ ἔστι παρατήρησις. Γελοῖον δὲ ϗ τὸ, ἐπὶ στῆθος αὐτῷ τὰς ὦμους συμπεφωτωκέναι. Μᾶλλον γὰρ γέλωτος ποιητικὸν, ἰδ ἐκ τῆς ἔμπροσθεν κυρῖον, ὅπερ ἰδ ὑπισθεν· ϗ κἀὰν αὐτὸν λαυθάνειν τὸ ἔχοντα, οἷος ἐστὶν. ὁρᾶς γὰρ τὸ κυρτόν. Τὸ δὲ [4] συνοχωκότε, δηλῆ μὲν ἰδ συμπεφωτωκότες· γίνεται δὲ ἀπὸ τ ξυνοχῆς, ἥτις παρὰ τῷ Ποιητῆ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσιν, [5] ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁδῶν. Ταυτὸν δὲ ἡμῖν κλιμάκας, ϗ στενότητας. Σκοπητέον δὲ, ἅτι ϗ [6] τὸ οἴχωκεν ἐνταῦθα συμβάλλεται, ὃ κεῖται παρ' Ἡροδότῳ· ϗ [7] ἡ βυσσαύχην ὁ Θερσίτης ὑπογράφεται. Διονύσιος γὰρ Αἴλιος φησὶν, ὅτι βυσσαύχην, ὁ ἰδς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τ ῥάχιν. Παυσανίας μέντοι φησὶν, ὅτι βυσσαύχην, ὁ τ αὐχένα συνέχων, ϗ ἰδς ὤμους ἀνέλκων.

ριγ'. Φο-

dus altero pede, id non neceſſariò ſignificat, Therſitem, Vulcani inſtar, fuiſſe κυλλοποδίωνα, *varum, ſeu diſtortis cruribus*. Latiùs enim quodammodo patet τὸ χωλὸν, *claudum*, quàm τὸ κυλλὸν, *curtum, vel diſtortum*. Κυλλὸς enim, *i. e. curvus, vel diſtortus*, is eſt, qui jam inde ab ortu præcipuis membris eſt læſus. At verò χωλὸς, *claudus*, ex communi uſu ille intelligitur, qui poſtea ex vulnere, aut ictu, ſive alio forſitan caſu, quum corpore eſſet integro, ac perfecto, curvitatem membri, ac diſtortionem contraxit. cujuſmodi Therſitem nonnulli commemorant. Rurſus, ſi aliâ animadverſione uti placet, quòd Therſites altero pede claudus fuerit, id hominem magis irridendum facit. Minùs enim, inquiunt, irridendus is fuiſſet, ſi utroque pede claudicaſſet. Ceterum τὸ χωλὸν, *claudum*, uſurpari etiam de manu, obſervatum eſt in Dictionario Rhetorico. Illud præterea ridiculum, quòd eius humeri contracti in pectus eſſent, ac veluti concidiſſent. Magis enim riſum movet, ſiquis coram, quàm ſi a tergo, ſit gibber: neque eum, qui ita eſt gibber, latet, cujuſmodi ipſe ſit, quippe qui gibberum ſuum præ oculis ferat. Porro τὸ συνοχωκέναι idem eſt, ac *concidentes, collapſique, & contracti*: orituraque ea vox a ξυνοχὴ, quæ apud Poëtam contractionem a lato in anguſtum ſignificat, ubi ille ξυνοχὰς vocat ὁδῶν, *contractiones, & coarctationes viæ*. Quod perinde eſt, ac ſi diceret *clauſtra viæ, & anguſtias*. Conſiderandum autem eſt, an quidquam huc conferat τὸ οἴχωκεν, *abiit*, quod legitur apud Herodotum; & an deſcribatur Therſites βυσσαύχην, *talis, qui humeros in cervicem contraheret*. Auctore enim Ælio Dionyſio, βυσσαύχην is dicitur, qui humeros in collum contrahit. Quamquam Pauſaniæ βυσσαύχην ille eſt, qui ϗ αὐχένα, *cervicem*, contrahit, & humeros ſurſum adducit, atque attrahit.

CXIII. Ce-

1. κατακλαυσιμύσας ὀμμασιν) Heſychius: Ἐπιβάσας, κλαπαγμῶν τῷ ὄμματι ἐμβάλων. Nec erat, cur Salmaſius pro κλαπαγμῶν, κλαυσμῶν. Politus.

2. ἰσθμῷ Διὶ) l. ἰσθμῷ. Polit.

3. ῥητορικῆ λεξικὴ ἔστι παρατήρησις) Auctorem Lexici huius Rhetorici, vel Oratorii, quod laudat Euſtathius, puto Zoſimum Gazæum, ex quo plura in Lexicon ſuum tranſtulit Suidas. Hic enim Zoſimus ἐγκωμ. λέξεσι ῥητορικὴ κατὰ γειτόνων. Ita ex eo fortaſſis hæc Suidæ: Χωλὸς ϗ ἐπὶ ποδὸς, καὶ ἐπὶ χηρᾶς. Εὐπαλὲς· ὅτι χωλὸς τὸν χῶρον οὐ σοίδρα. Καὶ κυλλὸς ὁ Ἀστυανὶ ὅτι πολλὸν, καὶ χαρὸν ὑμῖν. Eupolidis locus paullò aliter ita legitur apud Pollucem l. 4. c. 25. Ὅτι χωλὸς ἴζι τὸν ἑτέρων χεῖ οὐ σοίδρα. Sed cum Suidâ conco dat vetus Ariſtophanis Scholiaſta, qui iſtud idem Eupolidis fragmentum ad Equites ſic citat: Ὅτι χωλὸς ὦ σὺ τὸν χῶρα σοίδρα. Sic & Hipponax χωρόχωλον dixit ϗ τὸν χῶρα πεπηρωμένον. Politus.

4. συνοχωκότε) Suidas: Συνοχωκότα, παρ' Ὁμήρῳ, διὰ τὸ μῆκος. Polit.

5. ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁδῶν) v. 130. lib. Ψ. Il. quæ ibidem Didymo ξυμβαλεῖ, παρ' ὃ μάλιστα ἐζητοῦντο ϗ ὁδοί. Polit.

6. τὸ οἴχωκεν) Apud Herodotum lego οἰχώκεσαν, ut lib. 1. n. 189. de Gynde fluvio: ὁ δὲ μιν σοιήσας, ὑπερβήσιν οἰχώκεσαν ἄῤῥων. & plurimis aliis in locis, Polit.

7. ϗ βυσσαύχην ὁ Θερσίτης) Apud alios uno ſcribitur σ' βυσσαύχην, ut apud Suidam: Βυσσαύχην, ὁ τὰς ὦμους συνέλκων ἐπὶ ϗ ῥάχιν. & apud Pollucem l. 2. c. 4. βυσσαύχην ϗ ὁ τὰς ὦμους ἀνέλκων, ϗ ϗ αὐχένα συνέλκων· ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοφάνης ἐσκωμμένον. Polit.

pe, qui, ut idem auctor explicat, περὶς τὰ φάη ὀξὺς ὁρᾶται, *circa oculos acuminatus, ac veluti turbinatus, cernitur*. Ac vide, ut ὁ ὀξὺς synæresin non habeat ex ἀ, & ὀ· sed, rejecto τῷ ἀ, remanserit τὸ ὀ cum τῷ ξ, ad perspicuum etymologiæ, seu originis, argumentum. Quoniam verò ipsum sæpe caput, tametsi acuminatum est, vel aliud quodpiam vitium habet; tamen occultatur, ac tegitur capillis (hi enim deformitatem illius ornant. unde & κόμαι, *comæ*, appellantur παρὰ τὸ κοσμῶν, *ab ornando*) idcirco ait Poëta: ψεδνὰ ἐστεπόθε λάχνη. *rara percurrebat, vel diffusa erat lanugo*. in capite Thersitæ. perinde quasi cacumen illius minimè lateret, nec capillis beculteretur.

CXIV. Est autem ψεδνὴ, *tenuis*, a verbo ψάω, quod significat *tenuo*, *vel attenuo*, unde ψεδαὴ, ut μακεδαὴ, *longa*, & per syncopen ψεδνὴ, similiter atque αἴγειρος μακεδνὴ, *populus longa*. Verùm nonnulli vocis hujus originem deducunt ἀπὸ τῆ πίσσης, *a pice*, & ψεδνὴν λάχνην, *tenuem lanuginem*, exponunt tenues exorientes pilos, ad quos scilicet e capite evellendos pice quis uteretur. cujusmodi

Φαλλῷ. Καὶ ἔστιν οἷον φαοξὸς, [6] ὁ πρὸς τὰ φάη, φησὶν, ὀξὺς ὁρώμενος. Καὶ ὅρα, ὡς οὐκ ἔσα- *Vat. p. 157.*
θε συναίρεσιν ἐκ τῆ ἀ, καὶ ὁ, ὁ φοξὸς· ἀλλ', ἐκβληθέντος τῆ ἀ, ἔμεινε τὸ ὁ μέλαν ἢ ξ, πρὸς ἐνδειξιν σαφῆ ἐτυμολογίας. Ἐσὴ δὲ πολλάκις καὶ φοξότητα, ἤ τι ἄλλο πάθος, ἡ κεφαλὴ ἔχουσα, ὅμως ἐπικαλύπτεται ταῖς θριξὶ (κοσμοῦσι γὰρ αὗται τὸ ἐκείνης ἐλάττωμα. ὅθεν καὶ κόμαι λέγονται παρὰ τὸ κοσμῶν) φησὶν ὁ Πλάτων, ὅτι ψεδνὴ [7] ἐστεπόθε λάχνη, τῆ τῆ Θερσίτου κεφαλῆ. ὡς ἂν μὴ λανθάνῃ τὸ ἐκείνης φοξὸν, τῇ κόμῃ ἐπικρυπτόμενον.

ρλδ'. Ἔστι [8] δὲ ψεδνὴ μὲν ἡ λεπτὴ, ἀπὸ τῆ ψῶ τὸ λεπτύνω, [9] ψεδαὴ, ὡς μακεδαὴ, καὶ ἐν συγκοπῇ ψεδνὴ, ὡς αἴγειρος μακεδνὴ. Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆ πίσσης ἐτυμολογοῦσι τὸν λέξιν, καὶ λέγουσι ψεδνὴν λάχνην, τὴν λεπτὴν τρίχωσιν, καὶ ἣν ἐκπάσσει ἄν τις ἀπὸ τῆ κεφαλῆς, πίσσῃ

1. ἀπὸ τῆ ἐξύοντος) Hinc οξὺς Suidæ, Etymologo, Hesychio, Polluci, Erotiano, ὀξυσφαλὲς. Athenæo autem sic dictus videtur, quasi φαξὺς. ita ut sit ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος. Quæ verba, minimè intellecta a Dalechampio, explicat Etymologus. Hic enim Athenæum præcipuè juvuit, cum scribit, esse nonnullos, qui οξὺν proprie dicant ἢ ἐπὶ τὰ φάη (οὕτως τὰ ὄμματα) ἀνοξομμάτου ἔχοντα τὴν κεφαλὴν. Nam qui ἐπὶ τὰ φάη ἀνοξομμάτου ἔχει τὴν κεφαλὴν, idem ille est, qui Athenæo describitur πρὸς τὰ φάη ὀξὺς. hoc est, πρὸς τὰ ὄμματα ὀξὺς τῇ κεφαλῇ. Sed, me judice, præstat etymon alterum ipsius Etymologi: ut scilicet dictus sit οξὺς ἀπὸ τῆ περαμικῶν αἰγιαλῶν τῆ ὠ τὴν κεφάλην ἀπὸ ἢ φοντὸς, ὃ ἢ πυρὶς ἐξυομένων. Politus.

2. τῆ πυρρίχου) Eodem modo scripta erat hæc vox. per τὸ ί apud Pollucem. Sed aliis scribitur per τὸ ὁ. Suidas: Πυρρίχη πεῖσμα πολῖται, ὅτε ὠ τῇ πυρὶ χόγνται ὠ τὸ ὀπτᾶσθαι. Polit.

3. ὁ μέγας ἐκεῖνος Περικλῆς) quem a formâ capitis oblongâ Poëtæ Attici dixerunt σχινοκέφαλον, quasi scillæ instar capitonem. est enim σχῖνος nonnunquam scilla. Vide Plutarchum in Pericle. *Polit.*

4. Ἐστέρηται κύλικος, Ἀργῶος, τῇ Ἀττικαί) Præmittenda hæc verba Athenæus: Ἐγώνυν ὁ ἐστέρηται κύλικος, οἷον Ἀργῶος, τῇ αἱ Ἀττικαί. Tum, explicatis calicibus Atticis, subjicit de Argivis: αἱ ὁ Ἀργῶαι ὅπαται τῇ ἢ τύπον ἔχων ἀκίνητον φρὶς τῶς Ἀττικούς. Φεξαὶ γὰν ἦσαν τὰ χάλκη, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. Αὐτὰ ὁ φεξίχαλκος, ἡ ὡς ὀξὺ κεκγμένη, οἷον κἀκὶ τὶ ἀμβικις κεκλιμένη. Τὸ γὰ φοξὸν ἐπὶ τῶν τάττεται, καθότι Ὅμηρος ἐπὶ ἢ Οἰδίπου,

Φοξὰς ἐδὼ κεφαλῇ.

Confusa sunt a nonnullis Simonidis verba cum verbis Athenæi, nec ea satis distinxit Eustathius. Simonidis illa sunt dumtaxat: Αὐτὰ ὁ φεξίχαλκος. nempe Ἀργῶα, vel Ἀργῶν κύλιξ. cujus calicis Argivi formam explicat Simonides, cum eum vocat φεξί-

χαλκον. Integrum Simonidis versum exhibet hunc Etymologus: Αὐτὰ ὁ φεξίχαλκος Ἀργῶν κύλιξ.

Ubi pro αὐτὰ scriptum vides αὐτὰν. Illa verò, quæ apud Athenæum sequuntur, ἡ ὡς ὀξὺ κεκγμένη, etsi articulum omiserit Eustathius, verba sunt, sive explicatio ejusdem ipsius Athenæi, cui explicationi, perinde quasi esset ea obscurior, hanc quoque suam Eustathius addidit: τουέστι, ὡς ὀξὺ λέγουσι. Item, quod ait Athenæus, ὡς Σιμωνίδης φησὶ, clariùs sic reddit Eustathius: ὡς δηλοῖ Σιμωνίδης, φησὶν. Simonides hic Athenæo ὁ Ἀμόργιος, sicuti etiam Photio p. 239. ex Proclo: Ἰάμβων ὁ Ποιητὴς, Ἀρχιλοχείς τε ὁ Πάριος ἀκμῆς, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ὅ, ὡς φασὶ, Σάμιος. Sed aliis vocatur Ἀμοργῖνος, nempe ex Amorgo, unâ ex insulis Sporadibus, vel Cycladibus. Ste enim Stephanus: Ἄμοργος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινῴαν, Αἰγιάλην. ἐκαλέσθη ὁ καὶ Παγαλὴ, καὶ Ψυχία. αὐτὸ ἢ Μινῴης ὠ Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβικοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐφορίνος. Et Suidas: Σιμωνίδης Κρίτου, Ἀμοργῖνος, Ἰαμβοποιὸς. Lego: Σιμωνίδης ὁ Κρίτου. Politus.

5. φεξύχαλος) Ex Athenæo, & Etymologo lege, φεξίχαλος. Nisi malis φεξίχαλκος. Polit.

6. ὁ φρὶς τὰ φάη, φησὶν, ὀξὺς ὁρώμενος) Mirum, quàm absurda, & ridicula sit horum verborum interpretatio Jacobi Dalechampii: *Est autem* φεξὸς, *tamquam* φρὶς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος, *quem in abiciendâ luce acutum videmus*. Quæ quidem interpretatione nihilo melior illa altera Natalis De Comitibus: *quasi* acutè cernens, *quia acutus ad lumen cernatur*. Atqui τὰ φάη sunt oculi. Verùm eorumdem verborum sensum nos paullò ante ex Etymologo exposuimus. *Polit.*

7. ἐστεπόθε) lege, ἐστεπόσθε. Polit.

8. Ἔστι ὁ ψάδνὸ μὲν ἡ λεπτὸ) l. ψεδνὸ. Polit.

9. ψεδαὴ) Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω, ὃ ἐ τῇ ψίω, ψίδνις, καὶ ψιδνὸς. Pro ψιδνὸς legebam aliàs, & nunc etiam lego, ψεδανὸς. Polit.

δὲ Ἀχρέων, ᾗ, κατὰ μετάθεσιν τῦ ε, Ἀχέρων, ὕτω ᾗ τὸ θέω τρέχω, ὑπερβιβασθὲν, ᾗ γενόμενον ἔθω, πεποίηκε τὸ ἐπεπήνθει. ὅπερ ἐστὶ χρόνε μέσε παρακειμένε. Ἔστι γὰρ ἔθω; ᾗ μετὰ προθέσεως, ἐνέθω. ἢ μέσος παρακείμενος, πῆνθα, [2] ἐξ ἢ τὸ ἐπεπήνθη, ᾗ πρώτης ἐκείνης προθέσεως ᾗ ἐν τῷ ἐνεστῶτι αὐξηθείσης, ᾗ μὴ προσλογισθείσης ἡς πρόθεσιν, διὰ τὸ καθ' ἕξιν συγκεῖσθαι, ὁποῖόν τι ᾗ ἐν τῷ καμμύω γέγονε. Κάνταῦθα δὲ ἡ κατὰ πρόθεσις, καθ' ἕξιν σύγκειται, ᾗ ἡ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ μύω ῥήματι· ᾗ διὰ τῦτο λογιζόμενον, ὡς ἁπλῦν, [3] ἐκ αὐξάνει ἔσωθεν, ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκείμενα ῥήματα, ἀλλὰ ᾗ ἔξωθεν. Οὐ γὰρ μόνον καλέμυσε φαμὲν, [4] ἀλλὰ ᾗ ἐκάμμυσεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι καθ' ὁμοιότητα τῶν πῆνθα κλινονίζεται ᾗ τὸ ἔλπω, ᾗ ἔοργα, μέσα ᾗ αὐτὰ ὄντα παρακείμενα. Τινὲς δὲ ἐπεπήνθη φασὶν, ἀντὶ τῦ ἐπεκινῆτο, [5] ἀπὸ τῦ ὄθω τὸ κινῶ, κατὰ κλίσιν ὁμοίαν μέσε παρακειμένε.

ριέ. Τὸ δὲ Θερσίτην ἐχθίστον ἦναι, μάλιστα τῷ Ἀχιλλῆ, ᾗ τῷ Ὀδυσσῆ, ᾗ μόνον φίλως ἀλλήλοις διακεῖσθαι τοὺς ἥρωας, ὡς ἀκὸς ὄν, ἢν ἰδιότης τὸ αὐτὸν ἔχειν ἐχθρὸν, ἀλλὰ ᾗ πάντων μισοπονήρως ἀποφαίνει. Οὐ γὰρ ἂν ὁ Θερσίτης ὕτως ἐμίσει αὐτὺς, ἢ μὴ τὰ ὅμοια ἔπασχε μισούμενος. Τάχα δὲ ᾗ, ἐπεὶ ἐν τοῖς πρώτοις ἦσαν ἀριστέων ὄντες, ὅ, τε Ἀχιλλεὺς, ᾗ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐφιλοτιμῶτο πρὸς ἀλλήλυς ἐκείνως ἔριν μᾶλλον ὁ Θερσίτης, ἀντεξισούμενος αὐτοῖς. Διὸ ᾗ ἦν ἐχθίστος. [6] Ἡ δὲ νεωτέρα ἱστορία, ᾗ ἀναιρεῖναι τὸν Θερσίτην ὑπὸ Ἀχιλλέως λέγει κονδυλι-

I. cap. p. 208.

1. Βάρις λαχνώσης) Sic centauri dicti Homero v. 250. Boeotiæ. *Polit.*

2. ἐξ ἢ τὸ ἐπεπήνθη) Grammatici alii deducunt ab ἀνθέω, sive potius ἐπανθέω, quo etiam in rem eamdem utitur Aristophanes in Nubibus v. 974.

Τοῖς παθοῦσιν ἀρρῆτος ᾗ χρὼς, ὥσπερ μέλανος, ἐπήνθα. Polit.

3. ὡς αὐξάνει ἔσωθεν) Aliis placebat, ὡς αὐξάνει μόνον. Polit.

4. ἀλλὰ ᾗ ἐκάμμυσεν) Sic apud LXX. Bibliorum Interpretes Esaiæ c. 6. ᾗ τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῆς ἐκάμμυσαν. Polit.

5. ἀντὶ τῦ ὄθω τὸ κινῶ) Hinc apud Homerum Iliad. α. Οὐδ' ὀδύσσατο κεντόρισας, non curo, ideſt, animo non commovetur propter iram suam. Salvius.

6. Ἡ δὲ νεωτέρα ἱστορία) cujus etiam meminit Scholiasta Sophoclis ad Philoctetem: sed nonnihil variat narrationem. *Politus.*

ſimul, ſed accurrit maior, interiorem navis ictus eſt Ἀχρέων, *Acheron*, &, per metathesin, ſeu tranſpoſitionem τῦ ε, Ἀχέρων, *Acheron*; ſic etiam τὸ θέω, quod ſignificat *curro*; trajectis litteris, tranſiit in ἔθω, atque ita fecit ἐπεπήνθει. quod eſt Temporis Præteriti Medii. Eſt enim ἔθω, *curro*, & cum præpoſitione, ἐνέθω: cujus Præteritum Medium πῆνθα, *cucurri*, *vel accurri*, ex quo τὸ ἐπεπήνθει. Nam prima illa Præſentis præpoſitio incrementum recipit, neque præpoſitionis loco eadem habetur, propterea quòd pari ſub ſignificatione in compoſitionem veniat. Sicuti etiam fit in καμμύω, *claudo*. Nam & hic præpoſitio κατὰ, eadem ſub ſignificatione, compoſitionem facit, & perinde illa reputatur, ac ſi verbo μύω, *claudo*, minimè adjiceretur; ac propterea, quum verbum ipſum conſideretur, ut ſimplex, non id augetur intus, ſive in medio, more eorum verborum, quæ ex præpoſitione componuntur; ſed extrinſecùs, atque a principio. Non enim tantummodò dicimus κατέμυσε· ſed etiam ἐκάμμυσε, *clauſit*. Ubi ſciendum, ad exemplum τῦ ἔπεισα formari etiam τὸ ἔλπω, *ſpero*, *vel ſperavi*, & ἔοργα, *facio*, *vel feci*: quum & ea ſint Præteriti Medii. Nonnulli tamen ἐπεπήνθει idem eſſe volunt, ac *movebatur*, ab ἔθω, quod ſignificat *moveo*, per declinationem ſimilem Præteriti Medii.

CXV. Quòd autem Therſites inimiciſſimus fuerit, Achilli maximè, & Ulyſſi, id non modò heroas illos amicitiâ inter ſeſe conjunctos fuiſſe demonſtrat, quum veriſimile ſit, eumdem iſtis, qui talem inter ſeſe amicitiam contraxiſſent, fuiſſe inimicum; verùm etiam acerrimum eos odium in malos, ſceleratoſque homines habuiſſe oſtendit. Non enim ſic eos Therſites odiſſet, niſi & ipſe odio perinde habitus fuiſſet. Jam verò etiam fortaſſe, quoniam ſummo inter Optimates loco tum Achilles, tum Ulyſſes habebantur, idcirco tum illis maximè contendere Therſites ſtudebat, ut ſeſe iis ex adverſo exæquaret. Ideoque erat inimiciſſimus. Recentiori autem hiſtoriâ proditum eſt, Therſitem, pugni ictu, ab Achille occiſum, quo tempore Achilles, interfectâ

Ama-

Vehementer oderant, eique in animo ſuccenſebant.
Sed is aliò vociferans, Agamemnonem increpabat verbis:
Atride, quid rurſus conquereris, & deſideras?
Plena tibi are tenteria, multaque mulieres
Sunt in tentoriis ſelecta, quas tibi Achivi
Primo damus, quandocunque urbem capimus.
Aut adhuc auro indiges, quod quis apportet
Trojanorum equitum ex Ilio, pretium redemptionis pro filio,
Quem ego vinctum duxero, vel alius Achivorum?

Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμεσσήθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ, μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ.
Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐνεμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐυκλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, αὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι σοὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεται, ὅν κέ τις οἶος
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου, ἧς ἀπονῆμαι,
Ὃν ἐγὼ δίος ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;

CXVI. Non ſimpliciter clamare, ſed κλάζειν, *clangere*, Poëta dicit Therſitem, ut ita eum, tamquam rationis expertem, irrideat: quippe quòd animantum, quæ ratione carent, proprium ſit clangere. Narrat enim, ut acutè ille clangens, convicia diceret Agamemnoni. ad quorum verborum explicationem facit id, quod dicit infra: *Agamemnonem increpabat verbis.* Therſitæ ergo vocem ſic deſcribit, ut non ea gravis ſit, neque heroë digna; ſed acuta. cujuſmodi vox eſt puerorum, aut mulierum. Ideoque Ulyſſes eum poſtea jocosè vocat *ſtridulum concionatorem*. perinde quaſi idem ſit dicere *acutum*, ac *ſtridulum*. Et infra commemorat, ut altè ille vociferando, Agamemnonem increparet. Quare verberat eum Ulyſſes, pariter atque ceteros vulgares, gregarioſque milites, qui clamore ſuo turbam concitabant. Ac vide, ut tum in laudem, tum in deriſum, eadem vox accipiatur. Hoc enim loci Therſites, λιγὺς ἀγορητὴς, *ſtridulus concionator*, dicitur per deriſum, maximèque per ironiam, ſeu diſſimulationem: quum tamen in libro α', laudationis cauſsâ, ita Neſtor ſit appellatus. Quamquam veriſimile eſt, verè eum fuiſſe λιγυόφθογγον, *acutâ, canorâque voce præditum*, & hac ſaltem in re eumdem ipſum præſtitiſſe. Ideoque Ulyſſes paullò poſt ſic eum appellat: non tamen ad laudem, ſed veluti in deriſum, ac dicterium. quandoquidem minimè neceſſario ſequitur, ut id, quod eſt magnum, ſit bonum; ſed versâ vice id, quod eſt bonum, ſit magnum. Præclarâ adeò virtute, eoque in regem ſtudio ſunt Græci, ut Therſitæ vehementer ſuccenſeant: quumque dolorem eos adversùs regem alere oporteat, tum quòd ab eo tentati, tum quòd reditu prohibiti fuerint; ipſi tamen factioſo illi homini iraſcantur, hoc eſt, juſtâ eum indignatione

ρις'. Ὅτι οὐχ ἁπλῶς βοᾶν, ἀλλὰ κλάζειν ὁ Ποιητὴς τὸν Θερσίτην φησὶ, σκώπτων ὡς ἀλογίαν. [1] ἀλόγων γὰρ ζώων τὸ κλάζειν. Φησὶ γὰρ, ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι ὀξέα κεκληγὼς ἔλεγεν ὀνείδεα. ἢ διασαφητικὸν κατωτέρω τὸ, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ. Ὑπογράφει οὖν καὶ τὴν τοῦ Θερσίτου φωνὴν, ὡς μὴ βαρεῖαν οὖσαν, καὶ ἡρωικὴν, ἀλλὰ ὀξεῖαν. ὁποία ἡ τῶν παίδων, ἢ τῶν γυναικῶν. Διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς παίζων, λιγὺν αὐτὸν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ δημηγόρον, ὡς ταυτὸν ὂν ὀξὺν ἠχῆν, ἢ λιγύν. Παρακαλῶν δὲ, φησὶν, ὅτι μακρὰ βοᾷ, ἐτέτηκε τὸν Ἀγαμέμνονα. Διὸ καὶ λύττησε καὶ αὐτὸν Ὀδυσσεὺς, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους δημότας, ὅσοι βοῶντες τὸν ὄχλον ἀπέσεισε. Ὅρα δὲ, ὅπως Βασ. p. 158.
ἡ αὐτὴ λέξις, καὶ ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ σκώμματος. Ὧδε μὲν γὰρ ὁ Θερσίτης, λιγὺς ἀγορητὴς σκωπτικῶς, καὶ μᾶλλον κατὰ εἰρωνείαν· [2] ἐν δὲ τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ, ἰοῦσιν ὁ Νέστωρ ἐπαίνου λόγῳ εἴρηται. Εἰκὸς δὲ καὶ, ἐπ' ἀληθείας λιγύφθογγον αὐτὸν εἶναι, καὶ τοῦτο γε εἰς ἀρεῖλιν ἔχειν. Διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸν ὕστερον μετ' ὀλίγα προσείπῃ· ἐ μὴν ἐπαινετικῶς, ἀλλ' ὡς ἐν σκώμματι. ἐπεὶ μηδὲ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ μεγάλῳ κεῖται τὸ εὖ· ἀλλ' ἀνάπαλιν τὸ μέγα ἐν τῷ εὖ. Ὅτι οὕτω θαυμασταὶ, καὶ φιλοβασιλῆς αἱ Ἕλληνες, ὥστε ἐκπάγλως κοτέονται τῷ Θερσίτῃ· [3] καὶ ὀφείλονται λύττην τρέφειν καλὰ τῷ βασιλέως διά τε τὸν ἀπόπηρον, καὶ τὸν τῆς ἰόγε κώλυσιν, οἱ δὲ ὅμως τεμεσῶσι τῷ ῥασιαρῇ, τῷ-

τέῳ,

1. ἀλόγων γὰρ ζώων τὸ κλάζειν) De eodem Therſite pariter Homerus: ἀμέτρητος ἐπέεσσι. *in morem graculi incondità garriebat.* Salvinus.

2. ὡς ἡ τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ) v. 248. λιγὺς Πυλίων ἀγορητής. Salvin.

3. καὶ ὀφείλονται λύττην τρέφειν) f. ὀφείλουσιν. Edit.

τηματικὸν χήματος. Τραχύτητος γὰρ χήμα ἐστὶ τὸ ἰδιώτον, καὶ σφοδρότητος. καὶ Ὀδυσεὺς μὲν μεθ' ὁλίζα, Ἀτρεΐδην ἄνακτα τ' βασιλέα σροσφωνῆ, καὶ Νέςορα δὲ μετ' αὐτὸν, ἄνακτα Ἀγαμέμνονα· Θερσίτης δὲ ἀρκῆται μόνον Ἀτρεΐδην
Rem. p. 209. αὐτὸν σροσηγορεύων, σαίνει ἀσαιδεύτως, καὶ ἐξ αὐτῆ τῆ λόγυ φαινόμενος ὑβρολής. Ἔνια δὲ τῆς ἐνταυθοῖ ὀνομάτων ἐκ τῆ Ἀχιλλέως δημηγορίας σαρήλκυσαι, ὡς οἷον λυχαίως, καὶ καίτοι συνέμσωτωσιν, ἢ καὶ κατὰ σαραδοίησιν. Τὸ μὲν γὰρ, σλήσαι τοι χαλκῷ κλισίαι, ὡς τὸ Φιλοκτέκτου ἀσοτικίσαι, ὅσερ ὠνείδισεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῆ βασιλῆ, ἀορίςως αὐτὸς ὠσὼν, ἢ καὶ ὁ Θερσίτης ὑσερβολικῶς ὠσὶν ὅλαις τ' βασιλικὰν σλῆτον ἤυξησε. Τὸ δὲ ἠσῆν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Θερσίτης εὐεργετῆ, σροσσορίζων χρυσὸν τῷ βασιλῆ, ἐκ τῆς τῆ Ἀχιλλέως σαρεξέσεσαι, ὅσα φησὶν, ὡς ἐκῆνος μὲν σοιῆ σολεμίῳ, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων σλυτῆ. Τὸ δὲ ἀσασήνην τὸν ὄχλον ὡς ἀντισασίαν, καὶ αὐτὸ ἐκῆθεν σαρασεσοίηται. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐθαυμάζετο· Θερσίτης δὲ διὰ τὸ ἄκαιρον τῆ λόγυ, καὶ διὰ τὴν σήρωσιν σερφρονῆς, ὡς ἐκ εὖ ἀσαλλάξη, ὡς καὶ ἐνταῦθα [3] σροσαρμόσαι τὸ Τραγικόν. [4] Λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ἐκ τ' ἀδόξων τ' ἐλθὼν τῆ Θερσίτυ, καὶ ἐκ δοκούντος τῆ Ἀχιλλέως, ἃ ταυτὰ ἐθυτήση. Ὁ δὲ γελοῖος Θερσίτης, καὶ ἄλλα σροσεσιτιθεὶς τοιαῦτα οἴκοθεν, ὡς λαγυνίαν τε καθάσσεται τῆ βασιλέως, ἐν τῷ, [5] σολλαί δέ τοι λυσαῖκες ἰσὶν ἐξαίρετοι· καὶ τὰς Ἕλλησας αὐτῆ ὑσερτίθησιν, ἃ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνης εὐεργέτας βασιλικὰς δεικτύων ἐν τῷ λέγειν, ὅτι ἐξαιρέτας γυναῖκας ἡμῖν σὶ Ἀχαιοὶ σοὶ σρωτίςῳ

interrogatio figurato loquendi genere, aſpero illo, ac vehementi: &, quum paullò poſt Ulyſſes regem ipſum, *Atridem regem* compellet, itemque poſt eum Neſtor, *regem Agamemnonem*; Therſites ſatis habet, ſi *Atridem*, eum tantummodò appellet. Atque ita ab exordio ipſo orationis procacem ſe, ac prorſus temerarium exhibet. Nonnullæ præterea orationis hujus ſententiæ erutæ ſunt ex concione Achillis, quaſi fortuito, & quodam veluti caſu, vel etiam per imitationem. Quod enim dicit, *plena tibi ære tentoria*, inſectatio eſt avaritiæ, quam regi Achilles exprobraverat: ita tamen, ut indefinitè ille locutus fuerit, tametſi Therſites per hyperbolen, ſeu ſuperlationem, totas integraſque naves theſauro regio impleat, ac cumulet. Quòd autem Therſites ſua ipſius merita in regem prædicet, quippe cui aurum ipſe inſuper acquirat, deſumptum id eſt ex oratione Achillis, ubi ille bellicis ſeſe laboribus atteri queritur; Agamemnonem verò diteſcere. Rurſus, quòd populum ad ſeditionem excitet, id quoque expreſſum illine eſt per imitationem. Verumtamen Achilles laudi erat, atque admirationi. At verò contemptui eſt Therſites, ob inepta & importuna verba, ac propter deformitatem illam claudicationis: nec bene ei poſtea cedit oratio. ita ut huc etiam quadret illud Poëtæ Tragici. Eadem enim verba, quæ tum ab homine ignobili, ideſt a Therſite, tum a viro claro, & celebri, ideſt, ab Achille, proficiſcuntur, non idem valent. Ad hæc, Therſites iſte ridiculus, aliis de ſuo ſententiis adjectis, tum regem, ut mulierioſum, Perſtringit, verbis illis: *multæque tibi mulieres ſunt ſelectæ*. tum ei Græcos anteponit, quippe quum non modò ipſe ſeſe; verùm etiam illos de rege bene meritos oſtendat in eo, quod ſubjicit: *ſelectas mulieres nos Achivi tibi primo damus, quandocunque urbem capimus*. & rurſus:

An

1. ἀσαιδεύτως γὰρ ἢ Θερσίτου) de eo genere hominum, quos veteres noſtri, teſte Gellio, *Iconiculoſos*, & *Ulatrones*, & *linguâ ac dentibus*. Polit.

2. Τραχύτητος γὰρ χῆμα ἐςὶ τὸ σιῶν, καὶ σφοδρότητος) De duplici hoc figurato dicendi genere, ejuſque diſcrimine Hermogenes lib. 1. de Formis Orationis. *Politus*.

3. σροσαρμόσαι τὸ Τραγικὸν) locus Poëtæ Tragici. *Polit.* Hoc eſt, Euripidis, ad quem alludit. In eo Poeta ait, eumdem ſermonem a diverſo organo profluentem, non idem valere. *Salvinius*.

4. Λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ἐκ τ' ἀδόξων ἐλθὼν τῆ Θερσίτου) Euripides in Hecubâ:

Λόγος γ' ἓν τ' ἀδόξοιν ἰὼν,
Καὶ τῆς δοκούντων αὖτις, οὐ ταὐτὸν φέρει.

Politus.

5. σολλαὶ δέ τοι γυναῖκες) ſcribe, δέ μοι. Polit.

sùs leonem, & pantheram: lupos, ac vulpes contemnit. Atque ita quidem rex negligendum sibi eum esse arbitraturus. Verùm Ulysses, cui pariter inimicissimus erat, cum ipsum invadit, & castigat, ut paullò post videbimus. Volo autem, observes, ut Thersites, qui vehementi adeò, ac pertinaci contendendi studio ferebatur, tametsi regem objurgat, tamen nullam asperiorem contumeliam in eum dicat, cujusmodi contumelias dixerat Achilles. puta illam: *o impudentiâ indute.* &, *gravate vino.* Idque argumento est, virum minimè illustrem Thersitem fuisse. Nam & ars est distribuendarum sententiarum pro personarum ratione, ac statu. Præterea, quum propositum sit Poëtæ, quemadmodum supra dictum est, ubicumque res tulerit, quoad ejus fieri potest, narrare, si quid, decimum ante annum, memoratu dignum, gestum fuerit; vide, ut hoc etiam loci, episodii instar, historiam rei ponat, quæ fieri antea consuevisset. Etsi enim, quemadmodum de Chryse cognovimus, sumus etiam postea, commemorandis personis, clariùs intellecturi id, quod est a Trojanis factitatum, ut suos, qui bello capti essent, donis redimerent; attamen hoc loci indefinitè sic loquitur, ut dicat, unum aliquem Trojanorum, videlicet hunc, vel illum, aurum apportare ἐκ ἄποινα, hoc est, in pretium redemptionis pro filio. Sed quod addit, *quem ego vinctum duxero*, perquam urbanè ac facetè, juxta veteres, dictum est. Constat enim, inquiunt, eum, dum diceret *ego*, ipsum sese, manu gibbero suo pectori impositâ, commonstrasse,

Ddd

λωτα.

1. κοδὰ τὸν Ἀλεξάνδρου καιρὸν κυνία) Memorabilem historiam refert Plinius l. 8. c. 40. *Indum petenti Alexandro Magno rex Albania dono dederat insuetæ magnitudinis unum* [canem]: *cujus specie delectatus, jussit ursos, mox apros, & deinde damas, emitti, contemptu immobili jacente. Eâque segnitie tanti corporis offensus Imperator generosi spiritus, cum interiri jussit. Nuntiatur hoc fama regi. Itaque alterum mittens, addidit mandata, ne in parvis experiri vellet, sed in leone, elephantove. Duos sibi fuisse: hoc interempto, præterea nullum fore. Nec distulit Alexander; leonemque fractum protinus vidit. Postea elephantum insistit induri, haud alio magis spectaculo lætatus. Horrentibus quippe per totum corpus villis, ingenti primùm lætatus intonuit: mox ingruit assultans; contraque bellum exurgens hinc & illinc, artifici dimicatione, qua maximè opus esset, infestans, atque evitans, donec assiduâ rotatum vertigine affixit, ad casum eius tellure contusâ.* De canibus a Sopithe donatis Alexandro, vide Strabonem lib. 15. p. 700. Diodorum Siculum l. 17. p. 611. Curtium lib. 9. c. 1. Fuit & Alexandro in deliciis canis, cui nomen Perita, teste Plutarcho in Alexandro. Sed canem hunc ab Alexandro ipso nutritum, non tantâ fuisse puto fortitudine. *Politus.*

2. ἐπὶ κυσὶν Ἰνδικαῖς) De canibus Indicis vide etiam Ælianum l. 2. c. 1. De Nat. Animal. & Solinum c. 20. Indicos *canes grandiores ceteris*, testatur Plinius l. 7. c. 2. *Polit.*

κριτικῶς ὁ πλείων, ἢ ἡ πλείων. καὶ ὅτι ἐξαίρετοι, ἃ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄρουραι [1] παρὰ Ἡροδότῳ. καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ πολλῶν τὸ ἐξαίρετον τίθεται. [4] Τὸ μέντοι ἐξαρέσιμον, ἄλλό τι παρὰ τὸ ἐξαίρετον. Λίθος γὰρ ἐξαρέσιμος τοίχῳ, ὁ ἐκεῖθεν ἐκβληθείς. καὶ ὅτι τὸ ἐξαίρετον καὶ ἔξαιτον λέγεται, [5] ἢ κατὰ συγκοπὴν, ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ ἐξαιτεῖσθαι, ὡς φανήσεται καὶ ἀλλαχοῦ. [6] Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ ἐπιμέμφεται, σαφῶς ἐνταῦθα ἡρμήνευσεν, ἐπαγαγὼν τὸ, ἠδὲ χατίζεις. ὡς ταυτὸν ὂν ἀνωθεν ἐπιμέμφεσθαι, καὶ [6] χρῄζειν, ὅπερ ἐστὶ χατίζειν, παρὰ τὸ χάτιν. ὃ καὶ ὑστερος [7] χάτος λεγόμενον, δηλοῖ στέρησιν. καὶ ὅτι τὸ δίδομεν, φυσικῶς λαλεῖται, καὶ εὐόδως ἀπ' αὐτοῦ τὸ τρίτον πληθυντικὸν τὸ διδοῦσιν· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τὸ τιθέασι. Τὸ μέντοι διδόαμεν, καὶ τιθέαμεν, ἐπενθέσιν ἔχει τοῦ ἀ.

dò dicta sunt mulieres; verùm etiam ἄρουρα, arura, seu jugera, apud Herodotum. Immo & multis aliis de rebus usurpatur τὸ ἐξαίρετον, selectum, vel eximium. Quamquam τὸ ἐξαιρέσιμον, exemptile, seu exemptum, aliud est, atque τὸ ἐξαίρετον, selectum. Lapis enim ἐξαιρέσιμος τοίχῳ, exemptus e pariete, is est, qui inde eductus est, atque extractus. Ac rursus τὸ ἐξαίρετον dicitur etiam ἔξαιτον, eximium, delectum, vel per syncopen, vel etiam aliter a verbo ἐξαιτεῖσθαι, eximere unum aliquem a periculo, vel rei pœnam deprecari, ut alibi quoque videbitur. Vide porro, ut τὸ ἐπιμέμφεται, conquereris, perspicuè hoc loci interpretetur, atque explicet per id, quod subdit: ἠδὲ χατίζεις. & desiderat, ac petit, seu indiget. perinde quasi idem sit dicere ἐπιμέμφεσθαι, conqueri, ac opus habere, egere, indigere, desiderare, hoc est, χατίζειν, παρὰ τὴν χάτιν, ab indigentiâ, vel desiderio. quod neutro etiam genere dicitur χάτις, & privationem significat. Denique τὸ δίδομεν, damus, planè, ut natura ejus postulat, sine ullâque figurâ, effertur; & ex eo tertia procedit pluralis persona, τὸ διδοῦσι, dant: sicuti etiam ex τίθεμεν, ponimus, τὸ τιθέασι, ponunt. At verò τὸ διδόαμεν, damus, & τιθέαμεν, ponimus, epenthesin, atque additionem habent τοῦ ἀ.

Ἦ γυναῖκα νέω, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι.
Ἦε τ' αὐτὸς ἄνω νόσφι κατίσχεαι; ἣ μὰν ἕοικεν,
Ἀρχὸν ὔμμ' ἔμεν κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί,
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἔωμεν
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
Ἦ ῥά τι καὶ κεν ἡμεῖς πρησσόμεθ', ἦε μή πη·
Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα τὸν μὰψ ἠμύνατο οὕτω
Ἠτίμητον· ἕλετο γὰρ γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων.
Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

*An mulierem juvenem, quicum in concubitu misceatis,
Quamque ipse forsan deinceps? atqui non decet
Regem in mala inducere filios Achivorum.
O pepones, ignava probra, Achivæ, non Achivi,
Domum cum navibus redeamus. Istum verò sinamus
Hîc ad Trojam præmia concoquere, ut sciat,
Utrum aliquid in re ei & nos simus adimento, nec ne:
Qui etiam nunc Achillem se multò fortiorem virum
Injuriâ affecit, eripuit enim ei habet ipse præmium.
Atqui planè bilis non est Achilli in præcordiis, sed est remissus.
Certè enim, Atride, nunc postremum injuriosus fuisses.*

ρκ'. Ὅτι νόων ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ χρυσοῦ ἐνδεής. καὶ τὰ ἑξῆς, ἐν οἷς κεῖται

CXX. Thersites quum verba illa ad regem protulisset: ἢ χρυσοῦ ἐνδεής, *an auro indiges?* & cetera, inter quæ etiam legitur τὰ, ἧς ἄπαντα, pre-

1. παρ' Ἡσιόδῳ) apud Hesiodum in Operibus & Diebus: Πλὼν μοι ἡ γαῖα κακῶν, πλέη δ' ἁλὸς ἁπασα. Polit.

2. ἐκ τοῦ πλοῦς, ἡ ἡ πλόη, παράγεται συγκριτικὸς ὁ πλείων) ita ut nempe, ut explicat Etymologus, ἐκ τοῦ πλοῦς fit πλείων, ὡς συγκριτὸν πλείων, καὶ μετὰ τοῦ ι, πλοῦς, ἡ τὸ συγκριτικὸν πλεῖον, καὶ τὸ οὐδέτερον πλεῖον. Aliis tamen, ut patet ex eodem Etymologo, ἀπὸ τοῦ πλοῦν, κατὰ μετάλλαξιν, γίνεται πλείων. Polit.

3. παρὰ Ἡσιόδῳ) apud Herodotum l. 2. n. 168. *Polit.*

4. Τὸ μέντοι ἐξαρέσιμον) quales dies ἐξαιρέσιμοι, i. e. *ex numero exempti*, apud Siculos, teste Ciceronе lib. 2. in Verrem. *Polit.*

5. ἢ κατὰ συγκοπὴν) Scholiasta Apollonii: Ἔξαιτον. ἐξαίρετον, κατὰ συγκοπήν. Polit.

6. χρῄζειν. ὅτι ἐστὶ χατίζειν) Etymologus: χατίζεις, σημαίνει τὸ χρῄζεις. Polit.

7. χάτου λεγόμενον, δηλοῖ στέρησιν) quod & χῆτος. Etymologus: χάτις, στέρησις, ἐνδεὴς, ἀπόνοια. παρὰ τὸ χῶ, χάσμα, ὁ σημαίνει τὸ ἀπόλειμμα. ὁ μέλλων, χάσω. χαστικὸν ὄνομα. χῆτις, ἡ ἀδόκα· καὶ χῆτος, οὐδέτερον ὄνομα. ἐκ τούτου καὶ φάσμα, χατίζω, καὶ χατίζω. Sed alibi idem Etymologus derivat τὸ χατίζω παρὰ τὸ ἔχειν αὐτὸν, vel ab αὐτῶ, unde, rejecto τῷ ἐ, per pleonasmum ἢ χ', & per paragogen, fit χατίζω. vel a μανῶ, unde ματίζω, & per mutationem unius litteræ, χατίζω. Politus.

est, ac τὸ ποτίζῃ, *seponis*, *ac segregas*, & ἰδίᾳ κατίσχῃς, *privatim retines*, seorsum ponis, aut subtrahis.

CXXI. Quæ sequuntur: *Atqui non decet principem in mala inducere filios Achivorum*; verba quidem sunt Thersitæ ad regem, quibus significat, minimè illud fieri posse, ut, qui rex sit, atque imperator, idem ipse Græcos in mala inducat, quum potiùs inducere eos debeat in bona. Verumtamen ipsa eadem verba accommodari per imitationem possunt, atque aptari in generalem hanc sententiam, ut principem sanè minimè omnium deceat, eos, qui imperio sunt subjecti, in exitium adducere. Si enim pastor populi rex est, non is certè gregem suum in mala, sive in perniciem, adduxerit. Mala autem, in quæ rex ille Agamemnon Græcos conjicit, sunt, pestilentia, quæ, ejus culpâ, est excitata, & secessio Achillis. Vel etiam alio modo: *Qui imperium in alios teneat, is subjectos sibi populos, non oportet, in mala adducat*. videlicet, doceat mala. Si enim pertrahenti, allicientique ad mala principi similes iidem fiant, cadit respublica, atque evertitur. Itaque hic locus: οὐκ ἔοικε κακῶν ἐπιβασκέμεν, *non decet in mala inducere*, similis est quodammodò alterius in Odyssêâ: οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάχῃς ὀχέειν. *neque te amplius decet puerilia vehere, seu afferre*. Sicuti enim ego quidem ὀχοῦμαι, *vehor*; at verò ὀχῶ, *veho*, alium, juxta Comicum, videlicet, *in jumentum adscendere facio, vel impono*; ita etiam ego ἐπιβαίνω, *conscendo*; alios verò ἐπιβάσκω, videlicet *conscendere, seu adscendere facio, vel adduco*, in mala, vel quid aliud hujus generis. Atque hinc μανίας ἔπλησε λόγος, *insaniâ invectus sermo*, apud Euripidem, i. e. insanus. Rursus, ut illa eadem verba aliter etiam explicemus, *non oportet regem mala, sive injusta rerum agendarum consilia adversùs Græcos inire*. seu, *non oportet regem viam ingredi malè, sive injustè agendi adversùs Græcos*. Beneficum enim principem esse oportet, non injuriosum, neque alteri cuiquam noxium.

Scien-

κὸς ἐξαιρέτου. Ταυτὸν δ' ἐστὶ τῷ ποσφίζῃ, καὶ ἰδίᾳ κατέχῃς, καὶ χωρίζῃς, ἢ ἀποσφερῆς.

ρκά. Ὅτι τὸ, ἃ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν ἦτις Ἀχαιῶν, λέγει μὲν ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν βασιλέα, τοῦν, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται, αὐτὸν, ἀρχηγὸν ὄντα, ἐπιβιβάζειν κακῶν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγαθοῖς ἐμβιβάζειν. Δύναται δὲ καὶ ἡμῖν καθολικὴν παραδηῆναι τοιαύτην· Οὐκὴν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν τοὺς ὑπ' αὐτόν. Εἰ γὰρ ποιμὴν λαῶν ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἂν κακοῖς ἐμβιβάσῃ τὸ ποίμνιον, ἤτοι κακώσεσιν. Εἰσὶ δὲ κακὰ, ὧν ἐπιβάσκει τοὺς Ἕλληνας ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων, ὁ λοιμὸς, ὁ δὲ αὐτὸν γεγονὼς, καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἀποστασις. Ἢ καὶ ἄλλως, ἃ χρὴ ἀρχηγὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβιβάζειν τοὺς ὑπὸ χεῖρα. ἦγεν, κακὰ διδάσκειν. Εἰ γὰρ ἐξομοιωθείσιν αὐτῷ κακῶν ἐπιβιβάζοντι, ἀπατρέπεται λαὸς ποιεῖν. Οὐκοῦν τὸ, οὐκ ἔοικε κακῶν ἐπιβασκέμεν, ὁμοιοῦταί πως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ, οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάχῃς ὀχέειν. Ὡς γὰρ ὀχοῦμαι μὲν ἐγὼ, ὀχῶ δὲ ἄλλον, κατὰ τὸν Κωμικὸν, ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάζω εἰς ὑποζύγιον· οὕτω καὶ ἐπιβαίνω μὲν ἐγὼ, ἐπιβάσκω δὲ ἄλλους. ἦγεν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν, ἢ τοιούτων τινῶν. Ἐντεῦθεν καὶ μανίας ἔπλησε λόγος παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ μανικός. Καὶ ἑτέρως δὲ οὕτως, ἃ χρὴ τὸν βασιλέα ἐπιβαίνειν κακῶν, ἤτοι ἀδίκων ἔργων τῶν εἰς τοὺς Ἀχαιούς. Δεῖ γὰρ εὐεργετικὸν εἶναι τὸν ἄρχοντα, οὐκ ἀδικητὴν, καὶ κακοποιόν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ

1. Εἰ γὰρ τιμᾷ λαὸν ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἂν ποτὲ ἐμβιβάσῃ τὸ ποίμνιον) Aristoteles l. 8. de Moribus c. 13. Ἂν γὰρ τιμᾷ τοὺς βασιλεύοντας, ἀνὴρ ἀγαθὸς ὤν, ἐπιμελήσεται αὐτῆς, ἐὰν δ' ἀφαιρῶνται, ἔσται τιμὰς προσῄτων. ὅθεν καὶ Ὁμήρῳ τὸν Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν εἶπε. Polit.

2. νηπιάχῃς ὀχέειν) quod explicat vetus Scholiasta, τὸ νέον φορεῖν, καὶ οἴσειν, ἃ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νήπιος. Alii tamen ibi legunt in Homero: Νηπιάχοις ὀχέειν. Polit.

3. ὀχῶ ἢ ὄχον, κατὰ τὸν Κωμικὸν) Aristophanem in Ranis v. 23. Λούτρὰ βαδίζω, κοὐ ποιῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Scholiasta: ὀχεῖσθαι ποιῶ. ἐπὶ ἵππου δὲ ὡς καθήμενος. Aristophanes paullò post: Πῶς οἴσεις κεῖ, ὃς γ' ὀχεῖ; Polit.

4. Δεῖ γὰρ εὐεργετικὸν εἶναι τὸν ἄρχοντα) Aristoteles l. 8. de Moribus c. 13. Καθ' ἑαυτὸν ὁ σῴζων τελείτατος, εἰλλὰ φαίνεται, τὸ δοῦναι, καὶ τὸ δίκαιον. βασιλεῖ μὲν, φησὶ τοῖς βασιλευομένοις ἀγαθοποιεῖν εὐεργετεῖν. Polit.

ξης. Ἴσαν δὲ ἀπιστικὰ ἴσως τὰ ὀχλικά. Διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς δεδιὼς, μήποτε, ὡς αὐτὸς πόνῳ ἤνυσε, ῥᾷον ἀνασοβήσας ὁ Θερσίτης διασκεδάσῃ, ποιῶν κατ' αὐτῶν τὰς ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. Εἰσὶ δὲ [4] πέπονες μὲν οἱ ἔκλυτοι, ἀπὸ μεταφορᾶς [5] τῶν πεπόνων καρπῶν, οἱ ἔκλυτοι γίνονται πεπαιζόμενοι. ὥσπερ καὶ πάλιν οἱ ὠμοὶ τῶν καρπῶν, σκληροὶ ὄντες, ἐπίφθονοι γεγόνασι τοῖς ἀπειδόσεις ἀνθρώποις, καὶ ἀνυσικλεῖς, ὡς
Bas. p. 160. καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Δῆλον ἂν, ὅτι πέπων κυρίως, πᾶς καρπὸς, φασὶν, ὡραῖος τῷ φαγεῖν. Χρῆσις δὲ τοιούτων λέξεων, ἐν ᾗ, τρώγουσι μύρτα, καὶ πέπονα μηλάκυλα. Οὕτω δὲ καὶ μῆλα, καὶ μόρα πέπονα. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ᾗ, [6] Τὰ σφυρὰ ᾠδὴ μᾶλλον, ἢ σικυὸς πέπων. [7] ἃ καὶ σπερματίας, καὶ ἐν ᾗ, [8] Μαλθακωτέρα πέπονος σικυῆ μοι γέγονας. καὶ ἐν ᾗ, ἑώρακας ποῶποτε κοκκυμήλων πυρίδα πεπόνων; ταὐτὸν ἔχει τὸ ὡρίμων. Τοιαῦτα δὲ τίχει καὶ τὸ πεπαίτερον, ὅπερ ἐστὶν ὡριμώτερον. [9] Αἰσχύλος· Αἰτὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. [10] Ἔτι δὲ

1. ἀ λεπαρὸν. σικυὸν) Ex Etymologo. *Politus.*

2. ἔχει κεντρὶς γλαφυρὰ) Etymologus: Ἀρχελαντάδης, ἡ ψιττικὴ γλῶσσα τὰς ὀχείας. Polit.

Ἀρχελαντάδης patronymicè effictum nomen, quàm sit ex genere eorum, seu familiâ, qui magistratus exsculpunt. *Salvin.*

3. Ἀχαιάδες, φασὶ Ἀχαιοί) Vitg. Θ τινὲς *Phrygiæ*, neque enim *Phryges*, Salvinus.

Simile illud: *Ne stanim juvenes animum geritis muliebrem.* Polit.

4. πέπονες μὲν οἱ ἔκλυτοι) Artemidorus Oneirocrit. l. 1. c. 69. Καὶ γὰρ τὰ ἔκλυτα, πέπονα καλεῖται. Polit.

5. ἀπὸ τῶν πεπόνων καρπῶν) Pepones, ac melopepones, apud nos, fructus notæ, & saporis jucundi. *Salvin.*

De his Plinius l. 19. c. 5. *Circa eum maximè novæ formæ eorum in Campaniâ provenit, mali cotonei effigie. Fuit primo natum ita audio annum: mox femine ex illo genus factum: melopepones vocant. Non pendent hi, sed humi retundantur. Mirum in his, pressæ figuræ colorisque & odorem, quòd maturitatem adepti, quamquam non pendentes, flatum à pediculo recedant.* Politus.

6. Τὰ σφυρὰ ᾠδὴ μᾶλλον) Anaxilas:

Τὰ δ' ὀσφρᾶ ᾠδὴ μᾶλλον, ἢ σικυὸς πέπων.

Sed Anaxilas πέπων non generali significatione *maturum* hîc intelligit, quemadmodùm dicta sunt πέπονα μηλάκυλα, & μῆλα, & μῆλα πέπονα, & quilibet fructus dicitur πέπων, cum sole concoctus est, ac maturuit; sed σικυὸν πέπονα intelligit, quem alii, junctis vocibus, σικυοπέπονα, & μηλοπέπονα, nos *peponem*, suavissimi fructûm saporis, vocamus. Eumdem quoque in sequenti exemplo significat Theopompus. *Politus.*

7. ἃ καὶ σπερματίας) ut σικυὸν μέγιστον σπερματίαν dixit Cratinus in Ulyssibus. Pollux l. 6. c. 9. σίκυος, ἢ σικυὸς πέπων, ἢ καὶ σπερματίας καλούμενος. Hesychius: Σικυὸς σπερματίας, ὁ ὑμῖν μηλοπέπων. Ubi cum Casaubono, & Salmasio legendum μηλοπέπονα. Item εἰ σίκυοι πέπονες Aristoteli Problem. sect. 20. q. 34. Sic dicti Græcis, qui Latinis pepones, ut à ceteto ἡ σικύη, seu cucumeres, genere distinguantur. *Polit.*

8. Μαλθακωτέρα πέπονος σικυῆ μοι γέγονας) Theopompus apud Athenæum: Μαλακωτέρα πέπονος σικυῆ μοι γέγονε. Polit.

9. Αἰσχύλος) Æschylus in Phrygibus. *Polit.*

10. ἔτι ὁ καὶ ὀψιμώτερος) Lege, separatis vocibus, ἀ ὀψιμώτερος. Melius autem sic scribitur, quam ὀψιμώτερος, quum sit à πέπων, non à πέπω. Latioris *derivationis*, quæ in glossis Philoxeni ἀπὸ μήλων, utpote quæ, propter maturitatem, incipit jam nigrescere. Plinius l. 15. c. 17. de oleo omphacio: *Fit duobus generibus, & totidem modis, ex oleâ, & vitis: oleâ adhuc olivâ expressâ, deterius ex druppâ, ita vocatur, priusquam cibo matura sit, jam tamen colorem mutans.* Malè quidam libri, *druppâ*. Et lib. 15. c. 1. *Quanto maturior bacca, tanto pinguior fructus, mi-*

nec

…, ventus, addito per pleonaſmum τῷ σ', ad differentiam τῦ νότ@, notus, qui eſt ventus. Πώσω porrò γίνε, *prædia concoquere*, idem eſt, ac retinere, atque in ærario cuſtodire, & perinde hoc eſt, ut τὸ, χείλη κατεπόψη, *tram concoxerit*. Nonnulli tamen ſic id accipiunt, quaſi ſit *in teſſerarum ludo perdere, ac diſſipare*, ἀπὸ τῦ σκωτῦ, *a ſcripto, & calculo luſorio, ſeu a ludo teſſerarum*: quaſi ſcilicet Agamemnon in hoc ludi genere ut plurimùm occuparetur.

CXXIII. Adverbium ἠχὶ, *non*, magis certè tritum eſt, atque uſitatum veteribus, quàm τὸ ἦχι, videlicet *ubi*. Quare etiam per ſynalœphen eliditur adverbii hujus littera ι in ἠχ' ὕτως, *non ita*, & ἠχ' ἅλις, *non ſatis*, aliiſque hujuſcemodi in locis: etſi id nonnulli non ſine cauſsâ rejiciant, atque improbent. Verumtamen τὸ ἠνὶ, *non*, ut hoc loci: Ἢ ἢ ἡμῖς πρεσαμύσεμεν, ἦε καὶ ἠνί. *Utrum & nos ſimus adjumento, nec ne?* non ita in uſum venit, ut ejus item latiſsimè pateant exempla. Unde in τῶ, ἠνὶ ἐθέλω, *non volo, nolo*, & ἠνὶ αὐτὸς, *non ipſe*, ſimilibuſque in locis, non ponitur apoſtrophus, tamquam ab eliſione: ſed, ſi exprimitur quidem τὸ ι, τὸ ἠνὶ, *non*, adverbium

γράφεται. Ἔστι δὲ τὸ νεώμεθα, ἀντὶ τῦ νοσφισώμεθα. [3] Ἀπὸ γὰρ τύτε τῦ νέω ῥήματος ὁ νότος γίνεται, πλεονάσαντος τῦ σ', πρὸς διαφολὴν τῦ νότος ὁ ἄνεμος. Πέασιν δὲ γέρα, τὸ κατέχειν, ἢ ἁμεψιχῆν, ὅμοιον ὦν, χόλον κατασπέψῃ. Τινὲς δὲ [4] ἀντὶ τῦ καλακυβεύσιν, [5] ἀπὸ τῦ πεσσῦ, ὡς δῆθεν τῦ Ἀγαμέμνονος πλεονάζοντος τῇ τοιαύτῃ παιδιᾷ.

ρκγ'. Ὅτι τὸ ἠχὶ ἐπίῤῥημα, ἤτριπται πάλαι τοῖς παλαιοῖς μᾶλλον, ἤπερ τὸ ἦχι ἀντὶ τῦ ὅπου. Διὸ καὶ συναλοίφεται τὸ ι ἤτοι ἐν τῷ, [6] ἠχ' ὕτως, ἢ ἠχ' ἅλις, ἢ τοῖς ὁμοίοις, ἃ καί τινες ἀποδοκιμάζεσθαι φασὶν ἄνευ λόγου. Τὸ μέντοι ἠχὶ, οἷον, Ἢ ἢ ἡμῖς πρεσαμύσομεν, ἦε ἢ ἠχὶ, ἠχ ὕτως ἤθικὰ ὡς πλατυτάτην χρῆσιν. ὅθεν ἐν τῷ, ἠκ ἐθέλω, ἢ ἐκ αὐτὸς, ἢ τοῖς ὁμοίοις, ἃ κεῖται ἀποστροφος, ὡς ἀπὸ ἐκθλίψεως, ἀλλ', ἐκφωνημένε μὲν τῦ ι, ἔστι τὸ ἠχὶ, ἀρνητικὸν ἐπίῤ-

…inisque gratus. Optima autem erat ad decerpendum inter tepida benitatemque, incipiente baccâ nigrescere. Noſtri vocant drupas. Græci verò dryperas. Ubi reſtituendum puto, *drupas*, vel *dryppas*. Græcè enim eſt δρυπεπὲς. Sic apud Athenæum l. 2. c. 14. Εὔπολις Σπείσι, δρυπεπὲς τ' ἐλαίαν. τινὲς Τυμαῖοι δρύπνας λέγουσι. lego, δρυπεπὲς, & δρύπνας, nomine contracto ex δρυπεπὲς. Athenæus paullò poſt: Ἔλεγον ἢ τὰς δρυπεπὲς ἐλαίας, καὶ ἰχάδας, καὶ γηγενείμους, ὡς φησι Δίφιλος. Drupa item Philoxeno, γηγενείμ@. ut & Suidas γηγένειμον exponit τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Sic etiam apud eumdem Suidam lego δρυπέπες, non δρυπένες, pro varietate hac accentus. Eſt enim auctori huic δρυπέπες, ὁ πέπων@ καρπὸς τῦ δένδρου, ὑ ἐπὶ τῦ δένδρου πεπανθέντα ἐλαία. Et addit: Ὀνομάσας τὴ δ' ἰχάδ', καὶ δρύπεπα. Τὰ δ' ἀλίτενα δρύπεπα, πτίσσε, ἐλαίας. Sed hic etiam corrige ἰχάς, ἢ δρυπεπ. atque ab hoc δρύπεπ eſt τὸ δρύπεπα, hoc eſt, ἐλαῖαι, in Epigrammate Cornelii Longini, ex quo exemplum affert Suidas. ubi hoc idem δρύπεπα mutandum non erat a Kuſtero in δρύπα. Senſus autem Suidæ hic eſt, ut oliva, quæ in arbore maturuit, ſicuti δρυπέπες, ſic etiam vocata ſit ἰχάς, καὶ δρύπεπ. Quare, deleto articulo, libenter legerem, δένδρων καὶ ἰχάς. quod de ficu perperam hic Interpretes acceperunt. Nam ἰχὰς, auctore Didymo, ipſa etiam dicta eſt δρυπεπὴς ἐλαία. Euſtathius extremo Commentario in Odyſſeam: Ἴσιον ἢ τοῦ, ὅτι καὶ ἰχάδων κυνὶς, καὶ σκώληξ ἐπιλεγόμενος πρὸς ξυρὸς τὸ αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τῦ ἰχάδας, οἱ παλαιοὶ τὸν λίξιν καὶ ἐπὶ ἐλαῖῶν τιθέασι, φαμένοι, ὅτι τὰς, ἃς ἀκαχὲ ἰχάδα, δρυπεπὴς, ἢ γηγενείμους ἐλαίας, καὶ ἰχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ὡς οἱ τὰ σιμπόσια αὐτὸς ὀνόματι γλυκερῷ. Miror, id fugiſſe diligentiſſimum illum Kuſterum.

Fateor tamen, non δρυπεπὲς Heſychium ſcripſiſſe, ſed δρυπεπὲς, tamquam ἀπὸ τῦ πεπανθέντος ἀπὸ δένδρου. Dicit enim δρυπεπὲς, ἀπὸ δένδρου πεπανθέντος. Atque ita apud Pollucem l. 6. c. 9. ſcribunt nonnulli δρυπέπης ἐλαία. ubi tamen alii δρυπέπας. Politus.

Si quis conjecturæ locus ſit, ego exiſtimarem δρυπεπὲς primùm dictum fuiſſe de glandibus deciduis, ut nomen ſonat; & ut δρυπετὴς, *Cæli miſſus*: mox ad alia tractum; ut a glande ad oleam caducam, ſive deciduam. *Salvinius.*

1. στεῖ μὲ κεκμηῶτας ἀνλὰς φερόμεσθα) Athenæus: χυρὶς ἢ τ' φύτων ἐλάας, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐλαίαν μόνον, δρυπεπὲς. Teleclides: ξυγγαίδου διὰ χρὸς λιπαρὸν μὲ δρυπέπτον. Politus.

2. τὸ πρῶ Ἡρόδοτ@ ἐν τῷς περὶ Ἀρτεμισίῳ) Verba Xerxis, Artemiſium ob ejus navale facinus celebrantis, apud Herodotum l. 8. n. 88. Οἱ μὲν ἀέθλις γεγένηταί μοι γυναῖκες· οἱ δὲ γυναῖκες, ἀέθλις. Polit.

3. Ἀπὸ γὰρ τύτε τῦ νέω ῥήματ@ ὁ νότ@ γίνεται) Etymologus: παρὰ τὸ νέω τὸ περίττευμα, ὁ μέλων, νέσω, νεῖς, καὶ νότ@. Polit.

4. ἀντὶ τῦ κεκαυβδῆσιν) Heſichius Stephanus, κεκαυβδῆσιν. Fortaſſe κεκαυβδῆσαι. Polit.

5. ἀπὸ τῦ πεσσῦ) videlicet ab ipſo ludo teſſerarum. Hæc enim voce, tamquam a parte, totus hic ludus ſignificatur, quem calculis ſimul, & teſſeris ludebant. Euſtathius alibi: Ἴσιον ἢ τοῦ, ὡς πεττὶ μοῦ, ἐκ μέρους, κάτ@ ὁ ὅλ@ διάθεσις ἢ παιδιὰ· ποτὲ ἢ πεττὸς. Polit.

6. ἠχ' ὕτως, καὶ ἠχ' ἅλις) Sic omnino ſcribe cum apoſtrophe. Nam & per eliſionem fit ſynalœphe, auctore Grammatico Tryphone. *Polit.*

ὅτι ἔγκωμιον ἐστὶν ἡδὺς τὸ ὠροσπνές) ἀλλὰ ἠ-
ωὼν ἄχολον ἦναι αὐτὸν, ὐκ ἀξιοῖ ϗ τῦ ὠρᾳον
ἦναι. Μεθήμονα δὲ ὀνομάζει, ἠωὼν ὅτως· Ἀλ-
Rom. p. 212. λὰ μάλ' ὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ με-
θήμων.

ρκδ'. Δηλοῖ δὲ ὁ μεθήμων, ὐ τ ὠρᾳον, ἀλ-
λὰ τ ὠέωνα, ϗ ἀμελητὴν, ϗ ἔκλυτον, ἀ-
πὸ τῦ μεθιέναι, ἀφ' ὧ ϗ ἡ μέθη λέγεται. Ἐν-
ταῦθα δὲ λελήθοτω· ϗ τὴν ἀνδρίαν τῦ Ἀ-
χιλλέως καταῤῥιπτῆι, ῥωμαλέον μὲν ὠάνυ αὐ-
τὸν ὑπεμφαίνων, χαῖτον δὲ, ϗ ὐ θαρσαλέον,
ὐδὲ ἐντρεχῆ. Τῦτο γὰ δηλοῖ ἐν τῷ, Ἦ γὰ ἂν,
Ἀτρέϊδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. ἦγον, ἐὰν χό-
λον ἶχεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ϗ ὐχ ὑπτίαζεν, ἐφ'
οἷς ἠδικήθη, ὐκέτι ἂν σὺ ἐλωβήσω τινά. Ὅτι
δὲ ὗτος ὁ λόγος χαυνότητα μᾶλλον τῦ Ἀχιλ-
λέως κατηγορῆ, ϗ μεθημοσύνην, ἀνδρίαν δὲ
πολλὴν ὁμολογῆ, δῆλον ἐκεῖθεν. Ἀχιλλεὺς μὲν
γὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀνατιθεὶς τὴν ἑαυτῦ ἐκδίκησιν,
ἔφη, ὡς, ἡ μὴ ὐτιδανοῖς πᾶσιν ἀνδράσιν, ὦ
βασιλεῦ, ὕστατα ἂν ἐλωβήσω. Θερσίτης δὲ ἱ-
κανὸν ἦναι δικεῖν ϗ μόνον τ Ἀχιλλέα ὑπὲρ ἑ-
αυτῦ ἀμύνεσθαι, φησὶν, ὅτι μεθήμων ὁ Ἀχιλλεύς·
ὡς ἡ μὴ τῦτο ἦν, τὰ ὕστατα τῦν ἐλωβήσω ἄν.
Οὕτω ϗ μὴ θέλων ὁ κακὸς, ἀνδρικόταλον τ Ἀ-
χιλλέα ὠαραδήκνυσι. Σημείωαι δὲ, ὅτι ὐδὲ
ἐνταῦθα ἐν καιρῷ τῆ Ἀχιλλέως ὑπερωαθῆ ὁ ἀ-
καιρολόγος. Ἐχρῆν γὰ ὅτε αὐτὸν ὑπερλαλῆν
τοιαῦτα τῦ Ἀχιλλέως, ὅτε ἠτιμᾶτο. ὁ δὲ, ὅ-
τε μὲν φθονῶν, τάχα ϗ ἔχαιρε· νῦν δὲ ὐ κα-
τὰ καιρὸν λαλῆ.

"Ως φάτο, τοκῆων Ἀμφίονα πτολίεθρον ἔπτε
Θερσίτης. τῷ δ' ὦκα παρίξαν δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδών, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. 245
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής,
Ἴσχεο, μηδ' ἔθελε οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Οὐ γάρ ἐγώ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον

Ἔμε-

seed ita eumdem bile carere admirat, ut non in-
circo manſuetudinis eum laude dignetur, aut do-
net. Verùm appellat eum *remiſſum, ac negligen-
tem*, ubi ita de eo loquitur: *Atqui planè bilis
non erat Achilli in præcordiis, ſed remiſſus erat.*

CXXIV. Porrò ὁ μεθήμων non lenem, ſeu man-
ſuetum ſignificat; ſed languidum, ac negligen-
tem, enervatumque otio, & torpore, a verbo
μεθίναι, *negligere, remiſſum eſſe, ac negligentem,
ignavè ſe gerere*. a quo etiam oritur ἡ μέθη, *ebrie-
tas, ſeu temulentia*. Atque hoc etiam loci la-
tenter deprimit, atque extenuat fortitudinem
Achillis: quippe quum, etſi magnis eum viribus
valere, ac præditum eſſe innuat; tamen eum-
dem mollem, ac deſidem, neque audacem, ne-
que acrem, aut diligentem repræſentet. Id enim
ſignificat illis verbis: *Certè enim, Atride, nunc
poſtremùm injurioſus fuiſſes*. Videlicet, ſi bile
Achilles ſuccenſus fuiſſet, neque per quamdam
veluti ſupinitatem negligentior fuiſſet injuriæ,
quam accepit; nullam cuiquam ampliùs tu injU-
riam feciſſes. His autem verbis mollitiei tantùm,
ac negligentiæ Achillem accuſari; ceterùm ma-
gnam ei fortitudinem haud dubiè adſeri, inde
manifeſtò apparet, quòd Achilles ſuam ipſius
vicem Græcis vindicandam permiſerit, ubi ad
regem ait, poſtremam illum contumeliam fac-
turum fuiſſe, niſi ignavis hominibus imperaret; at
verò Therſites vel ſolum Achillem ſatis idoneum
eſſe demonſtret, qui illatam ſibi injuriam ulci-
ſcatur, dum Achillem ipſum remiſſum eſſe di-
cit, ac negligentem: perinde quaſi abſque hoc
eſſet, poſtremam nunc injuriam Agamemnon
feciſſet. Sic improbus ille homo, atque ignavus
fortiſſimum eſſe Achillem vel nolens demon-
ſtrat. Ubi tu velim, obſerves, ut ne hoc qui-
dem loci Achillis vicem opportunè doleat inop-
portunus hic, & intempeſtivus declamator. O-
portebat enim, hæc eum verba pro Achille tunc
facere, quando injuriâ ille, & contumeliâ affi-
ciebatur. Ille verò, qui tunc temporis præ ma-
levolentiâ, & invidiâ, fortaſis etiam lætaretur;
tamen nunc loquitur, non in tempore, neque
opportunè.

*Sic dixit, objurgans Agamemnonem paſtorem populorum
Therſites. Sed ei cito adſtitit divus Ulyſſes,
Eumque torvis oculis intuens, duro increpavit ſermone:
Therſite loquaciſſime, vocalis licet ſis concionator,
Deſine, nolique ſolus contendere cum regibus.
Non enim ego te divo jejorem mortalem aliunde*

Ejſe

1. ἀπὸ τ μεθίναι) Etymologus: ἀπὸ τ μεθῶ, μεθέω, μεθήμων. Polit.

erat Agamemnon, sed pastor populi. Et observa, ut nec caprarius, nec bubulcus, rex vocetur, sed pastor populorum, hoc est, hominum facilè obedientium, ac morigerorum, tamquam ovium, præfectus. Nullum enim aliud pecudum genus æquè obsequens est, atque ovium grex ductori suo. Est autem ποῖμν, *grex*, multitudo ovium; ποιμὴν verò, *pastor*, is, qui oves pascit. Quare etiam rex dicitur ποιμαίνειν λαὸν, *populum pascere, tamquam pastor ovium*; non tamen αἰπολεῖν, *pascere, tamquam caprarius*; multòque minùs βουκολεῖν, *pascere, tamquam bubulcus*. Idem enim est τὸ βουκολεῖν, ac *decipere*: sæpiùsque in malam partem accipitur. Ceterùm, quum τὸ, ποιμὴν λαῶν, *pastor populorum*, idem sit, atque τὸ, ἀνδρῶν ποιμαίνων, *pastor, & rector virorum*; hinc, compositâ voce, Æschylus hujusce modi gregem dixit ποιμανόριον, *gregem virorum*. Volo tamen, observes, ut caprario quoque simili postea per comparationem fiat regiâ vir auctoritate, qui milites suos ab alienis distinguat, seu secernat. idque eâ fortassis de causâ, quòd isti omnes generatim pastoris nomine comprehenduntur; maximè verò, ut ostendat Poëta, posse quidem reges dici caprarios; sed eosdem tamen ab eo, quod melius, ac præstantius est, appellari.

CXXVI. Ferendus, ac tolerabilis erat Thersites, cum alterius generis ineptias effutiebat. Cum verò mentionem reditus Græcis intulit, a quo reditu vix eos jam antea concitatos Ulysses cohibuerat; tum Ulysses, ut supra dictum est, veritus, ne tandem aliquando Thersites concionem dissolveret, præsens occurrit, nec quomodocumque, sed confestim, seu statim. Rem enim accelerare oportebat. Atque inde, defixo in eum torvo, ac terribili obtutu, duris eumdem verbis increpavit, nec non minis deterruit, sceptro-

γαγὴν τῷ ποιμένι τὸ ποίμνιον; Οὐ γὰ ἀπλῶς ἦρχεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ ποιμὴν ἦν λαῶ. Καὶ σημήνασθαι, ὅτι ὅτε αἰπόλος, ὅτε βουκόλος, ἀλλὰ ποιμὴν λέγεται ὁ βασιλεὺς λαῶν, ὅ ἐστιν, ἀθρώπων εὐπειθῶν, ὡς οἷα προβάτων, προϊσάμενος. Οὐδὲν γὰ τῶν ἄλλων εὐπειθὲς, ὡς τὸ ποῖμν τῷ ἄγοντι. Ἔστι δὲ ποῖμν μὲν, πλῆθος προβάτων· ποιμὴν δὲ, ὁ κατανέμων αὐτά. Διὸ καὶ [1] ποιμαίνειν λαὸν ὁ βασιλεὺς λέγεται, ἢ μὴν αἰπολεῖν, πολλῷ δὲ πλέον ἢ δὲ βουκολεῖν. Τὸ γὰ βουκολεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ ἀπατᾶν. πολλάκις γὰ ὡς φαῦλον λαμβάνεται. Τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν, ταυτόν ὄν τῷ, [2] ἀνδρῶν ποιμάνωρ, συντέτακε Αἰσχύλος ἥρπκε γὰ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, [3] ποιμανόριον. Σημήνασθαι δὲ, ὅτι [4] ἐν τοῖς ἑξῆς παραβολικῶς γὰ αἰπόλῳ ἐκάσει τὸν βασιλικὸν ἄνδρα, κρίνοντα, ἢ τε διακρίνοντα, ἐξ ἑτέρων τὸς ὑπ' αὐτόν. Ἴσως μὲν, ὅτι γενικῶς πάντα τὰ τοιαῦτα τῇ κλήσει τῶν ποιμένος ἐμπεριέχονται· μάλιστα δὲ γ', ἵνα ἐμφανὴ ὁ Ποιητὴς, ὅτι ἔστι μὲν γὰ αἰπόλους ἐκεῖνος τὸς βασιλῆς· ὀνομάζονται δὲ ὅμως ἐκ τῶν κρεόπονος. *Rom. p. 213.*

ρκς'. Ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ληρῶν ὁ Θερσίτης, φορητὸς ἦν· ὅτε δὲ τὸς Ἕλληνας τῶν νόστων ὑπεμίμνησεν, ὡς οὐ προορμήσαντες, μόλις ἀπὸ τῆς Ὀδυσσέως κατεσχέθησαν, ἐνταῦθα ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς γὰ προήρηται, ὑποστὰς, μή ποτε λύσῃ τὴν ἀγορὰν ὁ Θερσίτης, παρίσταται, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ὧκα. Ἤδη γὰ αὐτὸν ἐπιτακύναι τῷ πράγματι. γὰ τοιγαροῦν ὑποδρα ἰδὼν, χαλεπῷ

1. ποιμαίνειν λαὸν ὁ βασιλεὺς λέγεται) Hinc illud dictum: *Principem populum tondere debere, non deglubere*. In Psalmo: *Dominus regit me*, LXX. reddunt ποιμαίνει, *pascit*. unde & sequitur: *In loco pascuæ*, (ποίμνης) *ibi me collocavit*. Salvinus.

2. ἀνδρῶν ποιμάνωρ) Rex Æschylo in Persis ποιμάνωρ, videlicet, ut notat Scholiasta, βασιλεὺς ἢ λαῶ, ἢ ἐ στρατεύματος. ποιμένες γὰ οἱ βασιλῆς λέγονται. Politus.

3. ποιμανόριον) τὸ πλῆθος τὸ στρατιωτικὸν, τὸ ἀνδρικὸν πλῆθος, τὸ ὑπὸ ποίμνης ἀνδρῶν σωτηρίου βασίλειον, ex antiquo Scholiasta Æschyli ad Persas. Non est tamen τὸ ποιμανόριον vox magis composita, quàm sit τὸ ποιμάνωρ. Atqui ποιμάνωρ simplex vocabulum videri potest, æquè ac ποιμάνωρ. Unde Eustathio idem hic videtur ποιμάνωρ, ac ποιμὼ· nec ποιμάνωρ, junctâ veluti duarum vocum significatione, per se, atque αἰπόλος, dicitur is, qui *pastor* est *virorum*, seu ποιμὼ λαῶν· sed, voce additâ, is dicitur, ἀνδρῶν ποιμάνωρ, quasi scilicet τὸ ποιμάνωρ *pastorem* tantùm per se significet, & non *pastorem virorum*, nisi additio fiat τῆς ἀνδρῶν· alioque simplex ea vox sit, & non composita ex ποιμὼ, & ἀνὴρ. Hesychius: Πωμάνωρ, ποιμὼ, ἢ βασιλεύς. Politus.

4. ὡ γὰ πὸς ἑξῆς παραβολικῶς γὰ αἰπόλῳ ἐκάσει ἢ βασιλικὸν ἄνδρα) hoc libro v. 474. *Polit.*

Digitized by Google

τῷ ἀνδρί. [2] κατὰ ἀντίφρασιν μέλοι. Οὐ γὰρ εὔτολμος φαίνεται, ἀλλὰ θρασύδηλος, ὅσγε καὶ κλαύσεται ἐν τοῖς ἔπεσι ἀγεπῶς. Ὡς δὲ ἡ θερμότης καὶ ἡ ἔνταυθα συλλήβδην, [3] καθ' ὃν θερμῆργός Ἀλέξανδρος ὁ πάνυ λέγεται, καὶ ἡ ψόγου δέ, [4] καθά δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός, διαλελυμένως ἀπαὼν [5] θερμὸν ἔργον ἦ ἀναιδές, ἔστι πολλαχόθεν συνεπαγῆναι.

ρκζ'. Ὅτι τοιαύτη τις ἡ κατὰ τὸν Θερσίτου δημηγορία τῷ Ὀδυσσεῖ· Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής, ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Οὐ γάρ ἐγώ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃσ' ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμα ἔχων ἀγορεύοις, καὶ σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις, καὶ ἴα ἐξῆς. Ἔστι δὲ ἀκριτόμυθος, [6] ἢ ὁ πολυλόγος, [7] ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα ἀδυδιάκριτα διὰ πληθυσμόν· ἢ ὁ ἀδιευκρίνητος ἐν τῷ λέγειν, καὶ ἄκοσμος. Εἰ γάρ τις τὴν αὐτῆς δημηγορίαν σκέψεται, ἧς τέλος ἐστὶ τὸ οἴκαδε νεώμεθα, πολυλογίαν μὲν ἔχει, καὶ τραχύτητα κατὰ τὸν βασιλέως· κατασκευὴν δὲ τῆ ἀξιώσεως ἀδεμίαν τῆς ἀξίστης οἴκαδε πέδης. Τί γὰρ συμβάλλεται τῷ Θερσίτῃ πρὸς τὸ δεῖν ὑποχωρῆσαι τὰς Ἕλληνας, ἐὰν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχῃ χρήματα, καὶ πολλὰς γυναῖκας, καὶ ἐὰν τ' Ἀχιλλέα ἀτίμησεν, ὃν αὐτὸς ἁπάντων ἀμείνονα κρίνει, ὡς ἔφησθα; Τἀναντίον μὲν οὖν καὶ ἐναντίωνται τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν

sed oſtentator audaciæ ſimul, ac timidus, utpote qui infra etiam parùm viriliter lacrymatur. Ceterùm pleriſque ex locis colligere licet, τὴν θερμότητα, *calorem*, tum ad laudem ſpectare, qua ratione Magnus ille Alexander dicitur θερμεργός, *calidus, ferviduſque in agendo*; tum etiam ad vituperationem, quemadmodum oſtendit Comicus, cum, ſejunctis ſeparatiſque vocibus, θερμὸν ἔργον, *calidum facinus*, vocat id, quod impudens eſt, ac temerarium.

CXXVII. Ulyſsis in Therſitem oratio ſeſe ita habet: *Therſite loquaciſſime, canorus licet ſis concionator, deſine, nolique ſolus contendere cum regibus. Non enim ego cenſeo peiorem te mortalium alium eſſe, quotquot cum Atridis ad Ilium venerunt. Idcircò habere reges in ore non poteris concionando, nec convicia iis inferre, reditumque captare, &c.* Ubi ἀκριτόμυθος aut idem eſt, ac *multiloquus*, ſicuti etiam ἄκριτα φῦλα, *nationes indiſcretæ*, ſunt, quæ præ multitudine diſcerni non poſſunt: aut is eſt, qui non diſcernit, nec penſitat, quid dicat, & quo ordine. Siquis enim orationem ejus conſideret, cui propoſitum eſt eò Græcos impellere, atque adducere, ut domum revertantur; magnam illa quidem habet verborum copiam, & aſperitatem in regem; ſed nulla tamen penitus argumenta, quibus adſtruat, aut confirmet id, quod rogat, videlicet, ut ipſi domum redeant. Quid enim proſit, aut conferat Therſitæ ad demonſtrandum, recedere Græcos oportere, quòd rex magnam vim divitiarum, complureſque feminas, habeat, & quòd contumeliâ Achillem affecerit, quem idem ipſe, ut dictum eſt, non Græcorum omnium præſtantiſſimum judicat? Verùm enim verò contrarium inde concluditur, atque ipſe rogandum ſuſceperat.

1. καλῶσιν) Rectè Frobenius, καλῶνται. Polit.

2. κατὰ ἀντίφρασιν μέλοι) Sic Thaſo, ideſt, *Audax*, dicitur apud Plautum in Fabulâ cognomine *Miles gloriſus*, ſeu jactator, jactabundus. *Salvinus.*

3. καθ' ὃν θερμεργὸς Ἀλέξανδρος) De fervido, igneoque Alexandri temperamento Plutarchus in ejus Vitâ, ubi cauſſam affert, cur odor ex cute ejus gratiſſimus ſpiraret: αἰτία δ' ἴσως, ἡ τῆ σώματος ποιότης, πολυθέρμου ὄντος, καὶ πυρώδους. ἡ γὰρ ὑγρὰ δία γίνεται πίων καὶ ἰχῶρ ὑπὸ θερμότητος, ἐξ οὗπερ Θείτερος. ὅθεν αἱ ξηραὶ, καὶ δυσύγρου τύπου ἡ σάρκωσις τὰ πλεῖστα, καὶ κάλλιστα καὶ ἀρωμάτων εἴσεσιν. ὄζειν δ' ὁ ἅλιος τὸ ὑγρὸν, ὥσπερ ἔλαν σταπίδος, ἐστιπλόζων πῶς σώμασιν. Ἀλέξανδρον δ' ἡ θερμότης ἡ σώματος, ὡς ἔοικε, καὶ ποτικὸν, καὶ θυμοειδῆ παρέχει. quæ eadem boni, ſuaviſque odoris cauſſa reddita eſt ab Ariſtotele Problem. ſect. 13. q. 4. *Politus.*

4. καθὸ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς) in Pluto v. 415.

Ὦ θερμὸν ἔργον, κἀπόπτευσον, καὶ παράσημον.

Polit.

5. θερμὸν ἔργον τὸ ἀναιδὲς) juxta illud Juvenalis: *Fortem animum præſtant rebus, quas turpiter audent.* Salvin.

6. ἢ ὁ πολυλόγος) Suidas: Ἀκριτόμυθος, πολυλόγος, ἀκρίτως ἔχων τοὺς λόγους. Polit.

7. ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα) Dionyſius Periegeta ἀνδρῶν ἀκρίτα φῦλα. quæ lectio non parùm hinc confirmatur ex Euſtathio. Nam alii apud Dionyſium pro ἀκρίτα ſcripſerunt ἄκριτα. Politus.

ac ſtrepitu fluentis.

CXXVIII. Quod autem ſequitur: *Nolito ſolus cum regibus contendere*; valet id ad gratiam populi conciliandam. quaſi ſcilicet dicat: ſi una cum populo verba faceres, nemo unus fortè te prohiberet. Solus vero ne contenderis. Tum, ut vim addat huic ſententiæ, & oſtendat, cujuſmodi ſit Therſites, ſubdit: *Non enim ego pejorem te mortalem alium eſſe cenſeo, ex iis, qui ad Trojam venerunt*. quaſi dicat: Nolito ſolus cum regibus contendere, præſertim quum mortalium omnium peſſimus tute ſis, & ignaviſſimus. Tametſi enim heſterno die Achilles cum rege ſolus contendit; tamen ille erat ceterorum omnium præſtantiſſimus. Atque etiam nunc obſerva, ut apud Poëtam, optimum & pulcherrimum tute habeas Achillem; peſſimum verò, & turpiſſimum, Therſitem. Jure ergo hic iſte inimiciſſimus erat Achilli. Quoniam verò nemo quiſquam Græcorum pejor erat Therſite, volo, hic obſerves, quàm non prorſus ineptè, neque incommodè unus aliquis, ducto a veteribus exemplo, ſit dicturus, quemadmodum Lyſandros duos Sparta ferre non potuit, neque duos Alcibiades Athenæ, quod veteres dixerunt; ita neque duos iſtiuſmodi Therſitas ab universâ forſitan Græciâ ferri potuiſſe. Illud porrò, *in ore habent*, lepidè dixit, atque urbanè, perinde ac ſi dixiſſet: Ne *concioneris ſemper reges in ore habeas*, ut ſiquis regium ſceptrum habeat in manu. Rurſus, quivis unus e populo non modò contumeliis non

ρχή. Τὸ δὲ, μὴ ἔθελε οἷος ἐρίζειν ἰοῖς βα- *Baſ. p.162.*
σιλεῦσι, δημαγωγικόν ἐςιν. οἱοιὴ γὰρ λέγει, ὅτι σὺν τῷ δήμῳ λαλῶν, ἐκ ἂν τυχὸν ἐκωλύθης. μόνος δὲ ἐκ ἂν ἐρίζοις. Εἶτα καὶ τὸ σῶμα αὔξων, καὶ παραδηκτικὸς, οἷος ὁ Θερσίτης, ἐπάγει, ὅτι, ἃ γὰρ ἐγὼ σοὶ φημὶ χέρομαι βροτὸν ἄλλον ἔμεναι, ὅσοι ἐς Τροίαν ἦλθον. μονοτυχὶ λέξων, μὴ θέλε μόνος ἐρίζειν ἰοῖς βασιλεῦσι, καὶ ἁπάντων χέρων ὤν. Εἰ γὰρ καὶ Ἀχιλλεὺς μόνος ἤρισε χθὲς σὺ τῷ βασιλῆ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ παῖλων ἦν ἄριςος. Καὶ σημήωσαι καὶ νῦν, ὅτι ἔχεις παρὰ τῷ Ποιητῇ ἄριςον μὲν, καὶ κάλλιςον, τὸν Ἀχιλλέα· χέριςον δὲ, καὶ αἴσχιςον, τὸν Θερσίτην, καλῶς ἄρα καὶ ἔχθιςος ἦν τῷ Ἀχιλλῆ. Ἐνταῦθα δὲ σημήωσαι ὡς τὸ μή τινα ἐν Ἀχαιοῖς χέρω- *Rom. p.214.*
να τὸν Θερσίτην εἶναι, ὅτι ἡ πάνυ ἀπροσφυὲς ἀ-
πῶν ὁρμημένον ἐκ τῆς παλαιᾶς, ὡς ὅτ' ἂν δύο Λυσάνδρους ὑπήνεγκεν ἡ Σπάρτη, ὅτ' ἂν δύο Ἀλκιβιάδας αἱ Ἀθῆναι, κατὰ τὰς παλαιὰς, οὕτω δὲ καὶ δύο ἂν τοιούτους Θερσίτας ἴσως τὸ πανελλήνιον. Τὸ δὲ, ἀνὰ στόμα ἔχων, ἀντὶ τοῦ, ἐκ ἂν ἀγορεύοις ἀεὶ ἐν στόματι ἔχων τοὺς βασιλῆς, ὡς ἥτερ τις βασιλικὰν σκῆπτρον ἐν χειρί. Καὶ ἄλλως δὲ, ἃ μόνον ἃ χρὴ ὑ-

affi-

βρί-

Eee

1. τὸ ἀκροτόμους) idem ac πολύφωνον. Polit.

2. Διὰ παρακατιὸν φησὶν, ὡς μικρὰ βιᾶς &c.) Turbata ſententia, niſi rectè diſtinguas. Accipienda ſunt per parenthesin verba illa: ἄνω δέγε utique ad τὸ ἀγορεύῃς. ita ut quæ ſequuntur verba, nempe, διὰ παρακατιὸν, & cetera, cohæreant, connectique debeant cum ſuperiori ſententiâ: ἄγε πάλιν ἐπ' Ἀγαμέμνονα. At neſcio, quid in mentem venerit Euſtathio, cum ſcripſit: παρακατιὸν φησίν. Hæc enim verba: μικρὰ βοᾶν, Ἀγαμέμνονα κύκει, non infra Homerus habet, ſed ſupra, videlicet octo & decem ante verſibus. Niſi fortè Euſtathius, cum ſcripſit: παρακατιὸν φησὶ, reſpexerit ad alia ſuperiora verba, quæ jam ante citaverat, nempe Ὀξέα κεκληγώς. Hæc enim ratione docet, per metalepſin τὸ λιγὺς, iracundum, adeòque contentioſum figuraticari, ut, quoniam ὁ λιγὺς idem eſt, atque ὁ ὀξὺς· ὁ ὀξὺς autem idem, atque ὁ θυμικὸς· ideirco ὁ λιγὺς idem ſit, atque ὁ θυμικὸς, adeoque φιλόνικος. Politus.

3. ἀντίκ γὰ ὁ περὶ τῆ Κωμῳδίᾳ Κλέων) ſ. παρὰ τῇ Κωμῳδίᾳ.

ideſt, Equitibus Ariſtophanis, qua Comœdiâ Cleon eſt exagitatus, v. 137.

Ἄρτεξ, ἀτρεκέστατος, Κυναλωπέκων ἐμοὶ ἔχων.

Scholiaſta: Κυναλωπέκων πεποιηκὸς ἐξ Ἀθηναίων, ἐκ οἶδ, διὰ τοῦτο φέρων, ἀλλὰ χαμαίρηλος. Φησὶν οὖν, ξαχὼν ἐμοὶ ἔχων, ἐπαδὼν ὁ πεποιηκὸς, ἐναδὼν φέρ. Et paullò poſt: Ἄλλως. Ποιητὴς ἡ Ἀττικὸς χαμαίρηλος, ὁ Κυναλωπέκων, ὑπὸ Ἀθηναίων χωδὸς. τὸν παροιμιῶδη δὲ τῇ Κλέωνι ἁπαξ τῷ ἔτει πεποιηκὸς. Hinc τὸ κυναλωπεκῶν, *clamore infectari*, eidem Ariſtophani in Acharnenſibus v. 380. *Politus.*

4. ὡς ὅτ' ἂν δύο Λυσάνδρους ὑπήνεγκεν ἡ Σπάρτη) Etcocles Lacedæmonius non de Spartâ, ſed de Græciâ dixit, ferre eam Lyſandros duos non potuiſſe. Quod idem Archiſtratus de Alcibiade, auctore Theophraſto. Plutarchus in Lyſandro: εὐδοκίμησαν Ἐτεοκλῆς ὁ Λακεδαιμόνιος, φάσκων, ὡς οὐκ ἂν Ἕλλὰς δύο Λυσάνδρους ἤνεγκε. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶ Θεόφραστος ἀπὸν Ἀρχίστρατον. Polit.

Θερσίτης τὸ νεώμεθα οἴκαδε. Καὶ ὅρα, οἷον [3] ἡ δημοτικὴ ἰσηγορία, ἡ κὰ τῷ γελοιάτῳ Θερσίτῃ μέτεστιν αὐτῆς. Ἰσέον δὲ κὰ, ὅτι [4] διὰ τὸ ἡδὺ τὰ τοιάδε ἰόντα, κὰ πρῖμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. Ὅτι δὲ κὰ [5] θεὸς τις ἐπιμύλιος Εὔνηος ἐκαλεῖτο, ἐν τοῖς ὑπὸ τῶν Ὀδύσσειαν γέγραπται.

ρκθ'. Ὅτι Ὁμήρῳ ὑποίητος, ὡς ἐκ ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ὡς οἷον τέλος ἀποβήσονται, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι, τὸ μὲν ἔσαι, ἐπὶ ὑπαρχόντος λέγεται. οἷον, ἔσαι γέρων ἅτος· ὁ νῦν δηλαδὴ ὑπάρχων ἐν νεότητι. τὸ δὲ γενήσεται, ἐπὶ μὴ ὄντος. ὡς τὸ, γενήσεται παῖς. ὁ μήπω δηλαδὴ ὤν. Τὸ δὲ ἴδμεν, Δωρικὴν ἔχει τροπὴν τῆς σ' εἰς δ', κατὰ [6] τὸ κεκαδμένος, ὅ ἐστι, κεκοσμημένος. ἔτι δὲ κὰ τὸ Κάδμος. Θέμα γὰρ αὐτῆς τὸ ἴσημι. ἧ παλαιοτέροις ἴσαμεν, κὰ συγκοπῇ, ἴσμεν. Τινὲς δὲ τολμῶσιν [7] ἐκ τοῦ οἴδαμεν συγκόψαι αὐτὸ, ἀποβάλλοντες τὸ καταρχὸν ὁ. Τῆς δὲ [8] τάδε ἔργα, διασαφητικὸν τὸ, ἢ εὖ, ἢ κακῶς νοήσομεν. Ὅτι Θερσίτου ὑποίητος, ὡς πολλὰς γυναῖκας δίδομεν οἱ Ἀχαιοὶ τῷ βασιλῆι, κὰ κατὰ φίλα μὲν τῷ δήμῳ λέγοιτος, κοινοποιουμένῃ δὲ τῷ εὐεργεσίαι διὰ τῆς δίδο-

μεν

ad populum concionis præſtituiſſe, ut reditum Græcis ad ſuos perſuaderet. Ac vide, cujuſmodi ſit in populari regimine unicuique homini de populo par libertas loquendi, ſi ea quoque ad Therſitem, hominem maximè ridiculum, pertinet. Quin etiam ſciendum, propter hujuſcemodi νόστου, *reditus*, ſuavitatem factum eſſe, ut edulium quoque diceretur νόστιμον, ideſt, dulce, ac ſuave. Præterea verò, ut deus quidam molaris, ſeu molitorum præſes, vocatus ſit Eunoſtus, ſcriptum eſt in Commentariis ad Odyſſeam.

CXXIX. Ad verba hæc Homeri: ἐκ ἴδμεν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα. *Neſcimus, quomodo hæ res ſint futuræ, quorſum, vel quem ad finem ſint evaſuræ;* veteres notant, τὸ ἔσαι, *erit*, dici de eo, quod præſens adeſt, vel exiſtit. exempli gratiâ, ἔσαι γέρων ἔτος. *hic erit ſenex.* iſte nimirum, qui nunc eſt juvenis. At verò τὸ γενήσεται, *naſcetur*, *vel orietur*, de eo uſurpari, quod non exiſtit. ut, γενήσεται παῖς. *naſcetur filius.* is nimirum, qui nondum eſt. Porro τὸ ἴδμεν, *ſcimus*, mutationem habet Doricam τῆς σ' in δ', pariter atque τὸ κεκαδμένος, hoc eſt, κεκοσμημένος, *ornatus*, *vel in ordinem redactus.* nec non τὸ, Κάδμος, *Cadmus.* Ejus enim thema, τὸ ἴσημι, *ſcio.* cujus plurale ἴσαμεν, *ſcimus*, & per ſyncopen, ἴσμεν. Nonnulli tamen id ipſum per ſyncopen facere audent ex οἴδαμεν, *novimus*, rejectâ primâ litterâ ὁ. Quod autem dicit, τάδε ἔργα, *hæ res*, explicat, quid ſit, per id, quod ſequitur: *Utrum bene, an malè ſimus redituri.* Illud Therſites exprobraverat, quòd ipſe, atque Achivi multas regi mulieres darent, atque ita ad populi gratiam orationem ſuam accommodaverat, ut commune tamen beneficium illud faceret, verbo illo,

1. ὁ προηγούμενος παρόντας λόγος) Τῷ λόγῳ προηγεῖται, *ſeu ſermoni, qui præfertur, ac prævaricatur*, reſpondet ex adverſo ὁ ὑποκείμενος λόγος. ideſt, *ſermo, qui interim in corde diſſimulatur, ſeu naturæ.* Salvianus.

2. Ἡσιόδος ὁ) Heſiodus:

Ἥως τοι πρώτιστα μυὸς ὀδὸν, πρώτιστα δὲ βίγνει.

Polit.

3. ἡ δημοτικὴ ἰσηγορία) quæ Herodoto l. 5. n. 80. alio nomine dicitur ἰσονομίη, *juris æquabilitas*, ὄνομα, ut ibi ait Otanes, πάντων κάλλιστον. Polit.

Hæc omnium pulcherrima. Salvin.

4. διὰ τὸ ἡδὺ τὰ τοιάδε ἰόντα, κὰ νόστιμον ἔδεσμα) Suidas: Νόστος παρὰ τὴν σωτηρίαν ὁ γλυκασμός, ἐπεὶ πᾶς ἐδεσμάτων, ὡς ἀπὸ τῆς ἐλπιδὸς ἀνάγεσθαι, καὶ ἀναπαύεσθαι, παρὰ τὸ ἀπὸ τοιαύτης γλυκύ. Polit.

5. θεός τις ἐπιμύλιος Εὔνηος ἐκαλεῖτο) qui item Νέστος Athenæo l. 14. c. 3. ἐμύλις δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νέστος, καὶ τὸ ἐπίμυλον καὶ ἀλεστόν. Hunc Atheuæi locum, quem Latini Interpretes minimè percepere, affert, atque explicat Euſtathius ad v. 106. lib. α' Odyſſ. λέγει ὁ νέστον ὁ μύστον ὀνομάζων, ἢ τὸ Ὁμηρικὸν, κὰ τοιοῦτόν τινα ἐπιμύλιον ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς ἀλεσμὸν, ὡς καὶ Εὔνηος ἐλέγετο. Sic & Εὔνηος Suidas, θεός τις, φασὶν, ἐπιμύλιος. Polit.

Non video, quem locum habeat hic Deus Molaris, tamquam ἐπὶ μυχοῖς θεός, inter molaria inſtrumenta, de quibus Athenæus hoc loco. *Salvianus.*

Vile erat in molendinis ſimulacrum, quod cumulatam farinæ menſuram, ſive auſtarium, inſpicere credebatur. Heſychius: Εὐνήσεις, ὀχλοῦντες ἁπλῶς ἐν τοῖς μύλωσιν, ὁ δηλοῖ ἐφεδρεύοντες τῷ ἐπιμύλιον τῷ ἀλέσαι. ὅπερ λέγεται νέστος. Politus.

6. τὸ κεκαδμένος, ὅ ἐστι, κεκοσμημένος) Ex hoc fonte derivatur Latinis vox *Caſtus*, quaſi καστός. hoc eſt, *ornatus*. Ornamentum enim hominis inſigne, Caſtitas eſt. *Salvin.*

7. ἐκ τοῦ οἴδαμεν συγκόψαι αὐτό) Sic etiam apud Etymologum. Hinc, ut opinor, Suidas: Ἴδμεν, οἴδαμεν. Polit.

8. τάδε ἔργα) Sic in Odyſſea: Πάσαι, ὑφ' ἧς τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα. Quod in titulo De donationibus cauſâ mortis, in Inſtitutionibus Juſtinianeis adducitur. *Salvianus.*

turnium affata eſt. Ceterùm, quod dicit, *ſedes exprobrans*, ſignificat, *tempus teris, otiaris*: Non enim revera Therſites ſedebat, ſed ſtabat: quippe qui conſternatus, ac pavidus ſedeat poſt acceptam plagam. Niſi fortè ludit Poëta in cervicem, humeroſque ejus, ac pectora ejuſdem conſidentia, eo quòd Therſites in ſeſe ita conſidens, ſedere quodammodo, etiam quando ſtabat, videbatur.

CXXX. Qui apud Poëtam verba faciunt pro concione, iidem ſæpe ſententiosè, atque aſſeveranter uſurpant τὸ φημὶ, *aio, dico, vel affirmo*, tamquam qui probè ſciunt, verè ſe dicere ea, quæ dicunt. Sic rex: Τόσσον, inquit, ἐγὼ εὖχομαι εἶναι Ἀχαιούς. *Tantò ego dico plures eſſe Achivos*. Quin & Neſtor infra ſic loquitur: φημὶ γὰρ ἔν, καταινῆσαι τὸν Δία. *Dico enim, Jovem annuiſſe*. Sic & Ulyſſes hoc loci: οὐ γὰρ, inquit, ἐγὼ σὸν φημὶ &c. *Non enim ego te dico pejorem mortalem alium eſſe ex iis, qui cum Atridis ad Ilium venerunt*. Atque judicium hoc eſt Homeri, & hæc ejus ſententia de formâ Therſitæ. perinde quaſi minimè id eſſet ad manum, ut alter quiſquam Therſite pejor facilè inveniretur: quandoquidem erat hic tum corpore, tum animo deformis, ac reprehendendus. Vide porrò, quàm cautè loquatur, & circumſpectè. Non enim dicit eum pejorem omnibus hominibus, ſed iis, qui cum Atridis militabant. Nam alioquin quid impedimento erat, quominus in toto terrarum orbe unus aliquis pejor eſſet Therſite? Rurſus id, quod ait, neminem quemquam illorum, qui in exercitu apud Trojam verſabantur, pejorem eſſe Therſite, vindicat ab injuriâ Achillem, quem homuncio hic turpiſſimus, non generatim, ac ſimpliciter optimum, ſed multò meliorem virum ipſo eodem rege dixiſſet. Vult enim propemodum Ulyſſes dicere: Ut non omnium optimus, ac præſtantiſſimus ſit Achilles: attamen uno aliquo quidem certè multò melior eſt; nimirum rege, ut tute ipſe concedis. Tu verò nemine uno viro melior es; ſed omnium peſſimus: quandoquidem nemo quiſquam te pejor huc venit. Sed τὸ χερώτερον, *pejorem*, vocabulum eſt minimè omnium imitandum Oratoribus, ſive iis, qui prorſam in ſcribendo orationem adhibent, ut neque τὸ ῥᾴτερον, neque τὸ ῥᾴτερον, *facilius*, neque τὸ, πλησίον σὺν χερί, *pleniori cum manu*; neque quæcumque

νίωνε προσηύδα. Τὸ δὲ, ἦσαι οἰκδίζων, ἀντὶ τῦ διατρίβης, ἀργῆς. Οὐ γὰρ ἐκάθετο ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο. μετὰ γὰρ πλὴν πληγὴν, ταρβήσας καθέζεται. ἡ μὴ ἄρα παίζει ἐς τὸν τῦ αὐχένος, καὶ τῶν ὤμων, καὶ τῶν στηθέων συνίζησιν ὁ Ποιητὴς, διὰ τὸ δοκεῖν τ' Θερσίτην ὕστω συνιζάνοντα καθῆσθαί πως, καὶ ὅτε ἵστατο.

ρλ'. Ὅτι ἐν πολλοῖς τὸ φημὶ ἀξιωματικῶς, καὶ ἀποφαντικῶς οἱ παρὰ τῷ Ποιητῇ δημηγορῦντες τιθέασιν, ὡς εὖ ἴσθι, καὶ ἐφ' οἷς λέγουσιν, ἀληθεύοντες. Οὕτως ὁ βατιλεὺς ἔφη· Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας εἶναι Ἀχαιούς. Ἐρῶ δὲ καὶ ὁ Νέστωρ· Φημὶ γὰρ ἔν, καταινῆσαι τ' Δία. Οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα φησίν· Οὐ γὰρ ἐγὼ σόν φημι χερηότερον βροτὸν ἄλλον εἶναι, ὅσοι ἅμα Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Καὶ ἔστι ἴσως κρίσις Ὁμηρικὴ, καὶ ἐπίκρισις τ' τῦ Θερσίτου διαπλάσεως. ὡς μὴ εὐχερὲς ἦν, χήρωι τῷ Θερσίτῃ ῥᾳδίως εὑρεθῆναι· ἤγε λωβητὸς ἔτος ἦν καὶ αἰσχρὸν τὸ σῶμα, καὶ ψυχήν. Ὅρα δὲ τὸ ἀσφαλὲς τῦ λόγου. Οὐ γὰρ ἦσαν χήρωτα πάντων ἀνθρώπων, *Rom. p. 215.* ἀλλὰ τῶν συστρατευσάντων τοῖς Ἀτρείδαις. Ἄλλως γὰρ, τί κωλύει ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἶναί τινα τῦ Θερσίτου χήρωτα; Τὸ δὲ, μή τινα τῶν ἐν Τροίᾳ χήρω εἶναι Θερσίτου, ἀμύνει τῷ Ἀχιλλεῖ, ῥηθέντι πρὸς τὸν αἰσχίστου, ² οὐχ ἁπλῶς ἀρίστου, ἀλλὰ μέγα ἀμείνονος φωτὸς, ἢπερ ὁ βασιλεύς. Μενοιτιάδῃ γάρ φησιν, ὡς ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς, ἡ καὶ μὴ πάνυ, ἀλλά ἑτός τινος γε μέγ' ἀμείνων ἐστὶ, τῦ βασιλέως δηλαδὴ, ὡς σὺ φῄς. σὺ δὲ οὐδενὸς ἀμείνων, ἀλλὰ πάντων χήρων· ἤγε μηδὲς χήρως σου ἐνταῦθα ἥκοι. Τὸ δὲ χερηότερον, καὶ ζηλωτὸν τοῖς πολλοῖς ἐπιτρέπουσιν, ὡς οὐδὲ τὸ ῥᾴτερον, οὐδὲ τὸ ῥᾳότερον, οὐδὲ τὸ, ³ πλησιέστερον σὺν χερί· οὐδ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα.

Eee 2 Ποιη-

1. κεκμῶτες Δία) Homerus: κεκμῶτες Δίῃ. Polit.

2. οὐχ ἁπλῶς ἀρίστου, ἀλλὰ μέγα ἀμείνονος φωτός) Non cohærent verba hæc cum ſuperioribus. Corrige: οὐχ ἁπλῶς ἀρίστου, ἀλλὰ μείζονος ἀμείνονος φωτός. Polit.

3. πλησιέστερον σὺν χερί) lib. λ' Odyſſ. v. 358. Polit.

ρα ὁμοίως. Ὅτι πολλάκις οἱ ῥήτορες τὸ ὡς, οἷα παρέλκον τίθενται. οἷον, πρᾶγμα εὖ τε, καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον. ἀντὶ τοῦ καὶ ἑτέρως ἔχον. Δεδωκε δὲ καὶ ἐστὶ Ὅμηρος πως ἀρχήν, ἠπαῶν· Εἴ σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύπερ ὧδε. ἀνὶ ἴδῃ, εἰ σε εὕρω ὕτως ἀφραίνοντα, ἡ μὴ ἄρα [1] τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ λίαν ἐστί. Καὶ ἐστὶ ἄλλων δὲ τοῦτο γίνεται λέξεων, ὡς πρὸ ὀλίγου δεδήλωται.

Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐοικώς,
Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλήμενος εἴην,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἅπερ μοι φίλα εἵματα δύσω,
Χλαῖνάν τ', ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·
Αὐτὰρ δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφίσω
Πεπληγυῖ' ἀγορῆθεν ἀεικέϊ πληγῇσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὦμω
Πλῆξεν. ὃ δ' ἰδυίῃσι, θελήσας δέ κε καὶ ἔκπεσε δάκρυ.
Σμῶδιξ δ' ὠμοπετέος μετάφρενον ἐξυτάνυσσε
Σκήπτρου ὑπὸ χειρός. ὃ δ' ἄρ' ἵζετο, τάρβησέν τε·
Ἀλγήσας δ', ἀχέων ἰδὼν, ἀσημάξατο δάκρυ.
Οἳ δὲ καὶ, ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

ρλά. Ὅτι μέλλων ἀπῶν ὁ Ὀδυσεὺς, ὡς ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῶν μήτ' ἐγὼ, μήτε ὁ υἱός μου Τηλέμαχος, οὕτω φράζει· Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐοικὼς, Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην. Τούτων γὰρ τὸ μὲν πρῶτον, ἐπαρᾶται στρατιωτικώτερον, τὸ ἐκ πολέμου θάνατον· τὸ δὲ ἑφεξῆς, τὸ τοῦ υἱοῦ θάνατον δηλοῖ. Τηλεμάχου γὰρ θανόντος, ἀκέτι πατὴρ ὁ Ὀδυσεύς. Κάρη δὲ ἐνταῦθα, πως κεφαλὴν ἔφη σὺν τῷ αὐχένι. Οὕτω γὰρ τοῖς ὤμοις ἐοικυῖα ἡ κεφαλὴ λεχθήσεται. Ὅτι καὶ πάλιν ὁ Θερσίτης φαίνεται μὴ βασιλεὺς ὢν, ἀφ' ὧν ὁ Ὀδυσεὺς λέγει. Φησὶ γάρ· τάδε πάλυμι, ὡς προεβράφη, ἡ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἅπερ μὲν φίλα

Ne posthac amplius Ulyssi caput super humeros sit,
Neque amplius Telemachi pater vocer,
Nisi ego te comprehensum tuis vestibus exuro,
Lanâque, & tunicâ, & iis, quæ pudenda contegunt;
Te verò flentem velocès ad naves dimisero
Cæsum e concione turpibus verberibus.
Sic dixit, sceptroque tergum, atque humeros
Percussit. Ille verò astinctus, ubertimque ei lacryma exiderunt,
Vibexque cruenta in tergo exstita est
Sceptro ab antea, ipsoque sedit, & expavit.
At dolens, turpiter intuens, abstersit lacrymas.
Illi verò, quamvis mœrentes, de ipso suaviter riserunt.

CXXXI. Ulysses quum in animo habeat illud dicere: nisi istud fecero, ne ampliùs vivam, neque ego, neque filius meus Telemachus; sic loquitur per periphrasin: *Ne ampliùs posthac Ulyssi caput super humeros sit, neque ampliùs Telemachi pater vocer*. Ex his enim quod primo loco ponitur, id quidem, militari more, interitum in bello imprecatur; quod verò posteriùs, mortem id filii significat. Telemacho enim mortuo, non ampliùs pater est Ulysses. Κάρη autem hoc loci, caput intelligit cum cervice. Sic enim caput super humeros esse dicetur. Rursus etiam ex verbis ipsis Ulyssis manifestò apparet, Thersitem regem non esse. Loquitur enim in hanc sententiam: *Hæc mihi eveniant*, quemadmodum antea scriptum est, *nisi ego, te comprehenso, tuas tibi quidem vestes exuero, lænamque, & tunicam*, quæ-

Sardibus Asiæ civitate. Sardianum, deinde Sardianicum. Virgilius. *Sarrano splendeat ostro.* ideſt, Tyrio, quaſi Tyriano. *Salvin.*

1. κλαυσίαστον) Χλαυσίασον, *lugubrissimum*, novo modo videtur dixisse Aristophanes initio Plut. Et a σχάτων, *primùm*, factum est adverbium superlativum σχατίστα, quasi si Latinè diceres, *primissimùm*. Idem Aristophanes αὐτόσχατον dixit, quod Plautus, *ipsissimum*. Ita & μυσάττατον. Salvinus.

2. παράδειγμα. Κωμικὸν μισεῖ) Aristophanicum in Equitibus v. 1162. ἀπ' ἐγὼ προπαίσω. Polit.

3. τὸ ὦπερ ὁμοίως) Βάμμα Σαρδιάνιον dixit Aristophanes.

4. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ λίαν ἐστὶ) Ὡς μέγιστον, ideſt, *quàm maximus, perquam, longè maximus.* Salvin.

5. ὀξυνοείσθω) Henricus Stephanus in editione suâ Homerica, ὀξυνοείσθω. Mendosè. *Polit.*

[illegible] *ἀναχυρίδα*, a verbo *ἀναχύρδα*, *ſurſum retrahere*, *ſeu attollere veſtem*, *& detegere pudenda*. At verò τὰ ἀμφικαλύπτα, *contegunt*, *ſeu circumtegunt*, ſignificat, *omni ex parte tegunt*; idque explicatur, ſeu per paraphraſin exponitur ab Euripide, cum ait: *celans*, quæ celare oculos decet, τὰ ἧς ἀρσένων, *maſcula genitalia*, ut ille quidem loquitur; ut autem neſcio quis poſteriorum auctorum per imitationem dixit, τὰ ἧς ἀνδρώων, *virilia*.

CXXXII. Sed tu, velim, obſerves, ut Ulyſſes, poſtquam ſeſe verberaturum eſſe Therſitem eſt comminatus, & neminem unum gravatè id ferre animadvertit, plagam protinus infligat, neque integrè, atque ad amuſſim illud ipſum exſequatur, quod eſt comminatus; ſed quod minùs acerbum erat, & aliquantò tolerabilius. Non enim eumdem exuit, ut comminatus fuerat; ſed veſtibus indutum verberat. Sic igitur narrat Poëta: *Sic dixit*, *ſceptroque dorſum*, *& humeros percuſſit*. perinde quaſi neſcio quem μαστιγίαν, *verberonem*, *ſeu flagrionem*, *aut flagritribam*, percuteret: quoniam τὴν μαστιγίαν veteres Oratores eum dicunt, cujus dorſum verberibus ſit conciſum. Neque verò ictus multos, ſed unum incutit. Tum Homerus, narratione ſuâ ad riſum, atque ad Comicum leporem artificioſiùs inſtitutâ, Therſitem ſic deſcribit: *Ille verò incurvatus eſt*, *eique uberes lacrymæ exciderunt*. poſt quæ verba pergit ita dicere: *Vibex porro cruenta dorſo exorta eſt ſceptro ab aureo*. Tum, velut appoſitâ notâ, audax ſimul ac timidum Therſitæ ingenium exprimit, per hæc verba, quæ ſubjicit: *Ipſe autem ſedit*, *atque extimuit*. Deinde rurſus ſubdit id, quod facit ad riſum movendum, ſcilicet: *dolenſque*, *turpiter intuens*, *abſterſit lacrymam*. quod quidem Græci intuentes, præ illius lacrymis in riſum ſunt diffuſi. Itaque Homerus: *Illi verò*, inquit, *quamvis mœſti*, *de ipſo ſuaviter riſerunt*. Nam, juxta veteres auctores, qui pulchrâ eſt facie, lacrymis hic non deturpatur: qui verò non eſt pulcher, idem fit turpior lacrymando. Quocirca Therſites, quippe qui eſſet turpiſſimus, atque inde riſum provocaret, majorem adhùc riſum movet nunc inter lacrymandum:

&,

ἀπασύρεται. Τὸ δὲ ἀμφικαλύπτει, δηλοῖ μὲν τὸ πάντοθεν καλύπτει· ἑρμηνεύεται δὲ, ἢ παραφράζεται ὑπὸ Εὐριπίδου ἐν τῷ, κρύπτουσα, ἃ κρύπτειν ὄμματα χρεών, ἤτοι τὴν ἀρσένων, ὡς ἐκεῖνος φησίν· ὡς δέ τις ὕστερον παρῴδησε, τὰ τῆς ἀνδρώων.

ρλϐ'. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἀπειλησάμενος Ὀδυσσεὺς πλῆξαι τὸν Θερσίτην, καὶ μηδένα ἰδὼν δυσχεραίνοντα, εὐθὺς ἐπιτίθησι καὶ πληγὴν, καὶ ταύτην οὐκ ὅλον αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπειληθὲν, ἀλλὰ μικρόν τι, καὶ φορητότερον. Οὐ γὰρ ἀπεκδύει, ὡς ἠπείλησατο, φορέσαντα δὲ τὰ ἵματα, πλήττει. Φησὶν ἓν ὁ Ποιητής· Ὣς ἄρ ἔφη· σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὦμω ἔπληξεν, ὡς οἷά τινα μαστιγίαν· ἐπεὶ καὶ ἰατροπλῆγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὴν μαστιγίαν φασί. Καὶ οὐδὲ πληγὰς πολλὰς, ἀλλὰ μίαν ἐπιτίθησιν. Εἶτα διασκευάζων τὸν λόγον πρὸς τὸ γελοιῶδες, καὶ κωμικώτερον, οὕτω διαγράφει τὰ κατὰ τὸν Θερσίτην· ὃ δ' ἰδυώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. μεθὸ ἠπύω, ὅτι σμώδιξ δ' αἱμαλόεσσα μελαφρένῳ ἐξυπανέσχε σκήπτρῳ ὑπὸ χρυσέῳ, θρασύθυμον χαρακτηρίζει τὸν Θερσίτην, ἐπαλαγών· ὃ δ' ἄρ ἔζετο, τάρβησέν τε. Εἶτα πάλιν τὸ γελοῖον ἐπάγων, φησίν· ἀλγήσας δὲ, ἀχρεῖον ἰδών, ἀπεμόρξατο δάκρυ. ὅπερ ἰδόντες Ἕλληνες, [2] διεχέθησαν γελάσαιλες, ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἐδάκρυε. Λέγει δ' ἓν· Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν. Κατὰ γὰρ τοὺς παλαιοὺς, καλὸν μὲν πρόσωπον, οὐκ ἀχρηΐσταις δάκρυσι· τὸ δὲ μὴ καλὸν, αἶσχιον ἐν τῷ δακρύειν γίνεται. Διὸ περ ὁ Θερσίτης πανάσχημος ὤν, καὶ αὐτόθεν γέλωτα προκαλούμενος, ἔτι μᾶλλον γελοῖος ἐν τῷ δακρύειν

ἄρτι

1. ἴνφυ ἡ ἀναχυρίδα) Suidas: Ἀναχυρίδας, ἐπιμανίδια, βράκια. Polit.

Anaxyridas, *feminalia*, *bracchas*. Salvin.

2. διεχέθησαν γελάσαιλες] Malim διεχύθησαν. Polit.

ἀλλὰ ἡδὺ γελᾶσιν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅπως ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ, καὶ φάσι σφοδρᾷ, καὶ δυσμελαχμήρῳ, πολλὰς ὁ Ποιητὴς ἐχρήσαλο λύσεσιν, Ἀθηνᾶς παρουσίᾳ, δημηγορίας ἀνδρὸς λογίου, ἀστωλῶς, πλήγας ἤδη δὲ καὶ γέλωτι. Γέλωτος δὲ μεσολαβήντος, ἠδαμῶ σκυθρωπότης, ἢ μή τις γελᾷη Σαρδάνιον, ' ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ εὕρηται· ὃ πρὸς ἀντιδιεξολιὼ ἐνταῦθα κεῖται τὸ, ἡδὺ ἐγέλασαν. Μετάφρενον δὲ λέγεται, τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφύος· μᾶλλον δὲ τὸ ἀνίσκιον, ὅπισθεν τῶν φρενῶν, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. Ἰδιωθῆναι δέ ἐστι τὸ συγκαμφθῆναι καὶ γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ, τὸ ἰνίον δοκῆσαι, μεταθεμένου τοῦ δ' ὀπίσω τοῦ ν'. Ἔστι δὲ ἰνίον, τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς, ᾧ συμπίπτοντος ἐπὶ τὸ κάτω, καὶ συναγομένης πρὸς τοὺς ὤμους, ἰδιοῦσθαι λέγεται ὁ τοῦτο πάσχων. Τινὲς δὲ ἰδιωθῆναι τὸ ἀνακλασθῆναι φασὶν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας, ἵνα πλέον, φασὶ, προκύψῃ τὸ τῆς στέρνης κυρτὸν, καὶ συμπράξῃ τι πρὸς γέλωτα. Καὶ ἄλλως δὲ ἰδ, ἰδιώθη, ἀντὶ τοῦ, οἷον [2] συνίζησίν τινα ἔπαθεν, ἀπὸ τοῦ ἵζω, τραπέντος τοῦ ζ' εἰς δ', κατὰ τὸν ἤδη προρρηθέντα συγγένειαν τῶν τοιούτων στοιχείων, καὶ πλεοναζάντος καὶ τοῦ ν', ὡς ἐστὶ τοῦ ἴχνω, καὶ ἰκνῶ, καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ ἰδιώθη εὑρεθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, [3] ὅτε καὶ δράκοντα ἐρῶ ἰδιωθέντα, δακεῖν τ' αὐτόν. Τὸ δὲ ἔκπεσε δάκρυ, δαψίλειαν δηλοῖ τοῦ ὑγροῦ. Τινὲς δὲ γράφουσιν, ἔκφυγε δάκρυ. Ἴσως τοιγαροῦν ἐξέδραμε.

Rom. p. 217. Θαλερὸν δὲ δάκρυον, ἢ τὸ ἀκμαῖον, ἢ τὸ ἔτι νέον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν θαλλόντων φυτῶν. Ἰσέον δὲ, ὅτι, ἐπὶ μὲν τὰ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἁπαλά ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ λέγειν δάκρυόν τι λέγεται τὸ ἁπαλόν. Ἐπὶ δὲ καὶ χλωρά ἐστι τὰ θάλλοντα, καὶ ὑγρό-

dent: neque id qualitercumque, ſed ſuaviter rident, atque jucundè. Vide præterea, magno in periculo, ingentique in ſeditione, ac difficulter ſedandâ, quot, & quàm multas Poëta vias adhibeat ſolvendæ difficultatis, adventum Minervæ, diſerti, ac facundi viri conciones, minas, verbera; jam verò etiam riſum. Ubi autem riſus intervenit, nemo unus eſt, qui triſtem vultum, aut tetricum, gerat, niſi ſiquis riſum rideat Sardanium, ut invenimus in Odyſſeâ: ad cujus riſus diſtinctionem poſitum hic eſt τὸ, *ſuaviter riſerunt*. Μετάφρενον porro, *ſeu dorſum*, dicitur quod eſt a cervice uſque ad lumbos; vel potiùs quod ex adverſo eſt, a tergo τῶν φρενῶν, *præcordiorum*, ut alibi videbitur. At verò ἰδιωθῆναι idem eſt, ac *convolvi, incurvari, inflecti*: & fit ex τὸ ἰνίον δοκῆσαι. i. e. *occiput, ſeu nervum cervicis moveri*, poſito per metathesin τῶ δ' a tergo τῶ ν'. Eſt autem ἰνίον, *occiput, ſeu occipitium*, pars capitis poſterior, qua ad inferiora concidente, atque ad humeros contractâ, ἰδιοῦσθαι, *incurvari, ſeu inflecti*, is dicitur, qui ita facit. Nonnulli tamen, ab eadem vocis origine, ἰδιωθῆναι pro eodem accipiunt, ac *reflexum eſſe*, ut ita, inquiunt, gibba pectoris magis promineret, eademque quadamtenus conferret ad riſum promovendum. Præterquamquòd τὸ ἰδιώθη idem eſt, ac *veluti quodammodo conſedit*, ab ἵζω, *ſedere facio*, verſo τῶ ζ in δ', pro eâ, de qua jam diximus, iſtarum litterarum cognatione, additâque per pleonaſmum litterâ ν', ut fit in τῶ ἴχνω, *veſtigia, ἰκνῶ, venio*, atque in aliis verbis hujuſcemodi. Ceterùm τὸ ἰδιώθη reperitur etiam infra, quando ſerpentem narrat ἰδιωθέντα, *revolutum*, aquilam momordiſſe. Deinde τὸ ἔκπεσε δάκρυ, *excidit lacryma*, profluentium guttarum copiam ſignificat. Quamquam alii ſcribunt, ἔκφυγε δάκρυ, *effugit lacryma*. videlicet, cito excurrit, protinus cucurrit. θαλερὸν autem δάκρυον, *virens lacryma*, aut vigens eſt, aut humida, duâ metaphorâ a plantis virentibus. Quoniam verò, quæ propriè θάλλουσι, *virent, ac pullulant*, ea etiam ſunt mollia; idcirco ſciendum, appellari quoque alicubi τέρεν δάκρυον, *teneram lacrymam*, ideſt, mollem. Item, quoniam τὰ θάλλοντα, *quæ virent, ac germinant*, ea ſunt χλωρά, *viridia in modum graminis, atque herbarum*, ma-

1. ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ εὕρηται) lib. υ' Odyſſ. v. 301.
μαῦνον δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μᾶλλον πίον.
Polit.

2. συνίζησίν τινα ἔπαθεν, ἀπὸ τοῦ ἵζω) Galenus in Exeg. Hippocr. Ἰδιώθη, λέξιν, συνίζησιν. Politus.

3. ἔτι καὶ δράκοντα ἐρῶ ἰδιωθέντα, δακεῖν τ' αὐτόν) lib. μ' Il. v. 205. Polit.

mor ſuberuentus. quod fortaſſe etiam indicat Poëta, cum ait: *ſanguinolenta exorta eſt*, hoc eſt, *tumuit*. Quamquam & oriri ea vox poteſt ἀπὸ τῦ σιλῶ, ἢ τῆς οἰδήσεως, *a ſimo*, *& tumore*, per ſyncopen, productoque per ectaſin τῷ ὁ diphthongi, ita ut ſit σιμώδιξ. videlicet membri alicujus in corpore σιμῦ, *ſimi*, cavique, & depreſſi, οἴδησις, *tumor*, hoc eſt, tuber, inflatio. quippe quum dicat: σμώδιξ ἐξυπανέςη. *vibex exſurrexit*. videlicet ab inferiori loco in rectum ſublata eſt. Ut enim notant, præpoſitio ὑπὸ, *ſub*, hoc loci ſignificat *ab imo*, *ſeu ab inferiori loco*; præpoſitio autem ἐξ, *ex*, ſignificat *in rectum*; denique præpoſitio ἀνὰ, *faſtigium*, *ſeu altitudinem*. ſicuti etiam in τῶ, ἀναξναδὸς, *ab imo in altum reſtâ emergens*. & in vocibus ſimilibus. Sciendum enim eſt, nuſquam fruſtra ſic a Poëtâ poni congeriem, ac veluti ſtruem præpoſitionum; ſed unamquamque præpoſitionum illarum, quæ in compoſitionem veniunt, aliquid ſignificare. ſicuti quando mulos narrat ὑπεκπρολυθῆναι, *ſolutos eſſe*, a curru. Etenim illic præpoſitio ὑπὸ, *ſub*, ſubjectionem ſignificat; præpoſitio verò ἐξ, *ex*, egreſſum, ſive exitum; denique præpoſitio πρὸ, *pro*, progreſſum in ulteriorem locum. ita ut ſenſus hic ſit: *ſubter jugum quum eſſent*, *eos extra jugum eſſe*, *atque ad pabulum progredi*, *fecerunt*. Ceterùm τὸ σιμὸν, *ſimum*, illud dici, quod præ cavitate depreſſum, ac demiſſum eſt, eo loci declarabitur, quo naves dicuntur πρῴρωσαι, *aliæ poſt alias continuâ ſerie collocatæ*. Quemadmodum autem τὸ σμώδιξ, *vibex*, ut & τὸ σμερδαλέον, *horribile*, & τὸ σμικρὸν, *parvum*, propter ſimilitudinem ſoni, efferrentur olim primâ litterâ ζ',

τὴ αἱμώδιξ, ἦλθεν ὕφαιμος οἴδησις. ὁ λάχα κὴ ὁ Ποιητὴς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ, αἱματόεσσα ἐξυπανέςη, ὅ ἐςιν, οἴδησε. Δύναται δὲ κὴ ἀπὸ τῦ σιμῦ γενέσθαι, κὴ τὴ οἰδήσεως, συγκοπὴν, κὴ ἐκτάσει τῦ ὁ τὴ διφθόγγυ, ἵνα ᾖ σιμώδιξ. ἦγεν σιμῦ, κὴ κοίλυ τινὸς σωματικῦ μέρυς, κὴ λατινῦ, οἴδησις, ὅ ἐςιν, ὄγκωσις. Φησὶ γᾶν σμώδιξ ἐξυπανέςη. ἦλθεν κάτωθεν ἐς εὐθὺ ὑψώθη. Δηλοῖ γάρ, φασὶν, ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὸ κάτωθεν· ἡ δὲ ἐξ, τὸ ἐς εὐθύ· ἡ δὲ ἀνὰ, τὸ ὕψος. ὡς κὴ ἐν ᾯ, ὑπεξαναδύς. κὴ τοῖς ὁμοίοις. Ἰςέον γὰ, ὅτι ὑδαμῦ ςοιβὴ προθέσεων μάτην ὕτω λήφηται ὁ Ποιητής· ἀλλ' ἑκάςη τὴ συγκειμένων προθέσεων σημαίνει τι, ὡς κὴ [7] ὅτε ἅπαν ἡμιόνους ὑπεκπρολυθῆναι ἀπήνης. Καὶ ἐκεῖ μὲν γὰ ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὴ κάτω χέσιν δηλοῖ· ἡ δὲ ἐξ, τὴ ἐκτός· ἡ δὲ πρὸ, τὴ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ἵνα λέγῃ, ὅτι κάτωθεν τῦ ζυγοῦ ὄντας, ἔξω ποιήσαντες ζυγῦ, προελθεῖν εἰς νομὴν ἐποίησαν. Ὡς δὲ τὸ σιμὸν κὴ ἐπὶ λατινότητος τίθεται ἡ κατὰ καιλότητα, δηλωθήσεται, [8] ὅταν νῆες πρόκρωσαι λέγωνται. Ὅτι δὲ τὸ σμώδιξ, καθὰ κὴ τὸ σμερδαλέον, κὴ τὸ σμικρὸν, διὰ τῦ ζ' ἔχον ἦν προφορικὴν

ἀρ-

1. χλωρὸν) χλωρὸν est etiam recens. unde τυρὸς χλωρὸς, *caſeus viridis*, ideſt. recens. χλωρὸν αἷμα apud Sophoclem *non ſanguis decolor*, ut Cicero vertit; ſed *ſanguis recens*. *Lacrymis ita ſatur obortis*. Virg. ideſt. θαλερῆσι, *pullulantibus*, *ſubinde naſcentibus*, *profluentibuſque ubertim*, *atque affatim*. Salvinus.

2. ἀχεῖν) Sophocles ἄχνυ. Δωριεῖς autem ἄχημι, dicit per periphraſin τὸ δάκρυα. Polit.

3. τὸ δάκρυ, ἀπεκτάσθη τροδὸν ἐκ τ δάκρυον) Alii tamen apud Etymologum volunt eſſe τὸ δάκρυ ἀπὸ τ δάκρυον, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν, ἢ κατὰ χρηματισμόν. quaſi ſcilicet ſit ἡ γενικὴ, δάκρυος, ἡ δοτικὴ, δάκρυϊ· καὶ τὸ πληθυντικὸν, δάκρυα. Polit.

4. ὀκέει πίπτουσι ὡς κλαίουσι) Atqui affertur ab Etymologo δάκρυσι δοτικὴ ἐξ πληθυντικῶν. Sed reſpondet Etymologus, id eſſe a δάκρυον per metaplaſmum, quum dici alioquin debuiſſet δακρύοις. Sic eſt προβάτοι pro προβάτοις. Polit.

5. ὡς ἐκ τ δάκρυον γίνεται τὸ δάκρυον) Lacryma namque falſa eſt, & amara; & quemadmodum bilis, cujus ſedem naſum dixit Theocritus; ita lacrymandi pruritus nares mordet. *Salvinus*.

Παρὰ τὸ δάκνω, δάκνυον, κὴ δάκρυον, auctore Etymologo, vel quia, quodam veluti doloris morſu, exeunt lacrymæ, vel quia lacrymæ oculos mordent. *Politus*.

6. κατὰ διάλεκτον) ſacta dialectum Jonicam. *Polit*.

7. ὅτε ἅπαν ἡμιόνους ὑπεκπρολυθῆναι ἀπήνης) lib. ζ' Od. v. 88.

Ἐνθ' αὖ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Polit.

Non ad explendum igitur verſum, illas Poëta particulas cumulavit; ſed ad majorem vim & evidentiam ſermoni infundendam, atque ad orationis ornatum, atque ſplendorem. *Salvin*.

8. ἔτυ τὰς σφίσιν λέγονται) lib. ξ' Il. v. 35. *Polit*.

μα, βασάνοις κολάζεσθαι, ἢ χρημάτων ἀφαιρέσεσι· ὁ δὲ λελωβημένος, οἷος ὁ Θερσίτης, βραχέα ὠλητῇ, καὶ μεθ' ὅρκων ἀπειλῇ, σωφρονίζεται.

ρλέ. Τὸ δὲ, ἀχρεῖον ἰδών, οὐχ ὅμοιον [5] τῷ πρὸς Πηνελόπην ἀχρεῖον γελάσαι. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἀχρεῖον, [6] τὸ ἐπίπλαγχον, καὶ ὑποκεκριμένον· ἐνταῦθα δὲ ἀχρεῖον ἰδεῖν, τὸ ἀκαίρως ὑποβλέψαι, καὶ ἐπ' ἀδείμαντῳ χρήσασθαι· ἢ ἀλλὰ τῷ, [7] μιμονδὲς, καὶ ἀχρηστοποιόν· ὡς ἀμορφωθέντος τοῦ προσώπου τοῖς δάκρυσι. Τὸ δὲ ἀχρεῖον φασὶν οἱ παλαιοὶ, [8] παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς, προπαροξύνεσθαι ἀνεβιβάσμῳ τόνου, ὡς σύνθετον· παρὰ δὲ τῷ Παπίᾳ, προπερισπᾶσθαι, κατὰ ταὐτὸ.

Τὰ ἔχοντα τὸ ἀ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ διφθόγγου, προπερισπᾶται. οἷον, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος, ἀχρεῖος. Τοὺς δὲ ἅλλως προπερισπῶντας τὸ, ἀχρεῖος, ἐπὶ ἀχρείου λέγει παρ' Ἡσιόδῳ, [9] ἡ δὲ ὀξεῖα, φασὶ, καὶ ἡ βαρυτόμενη, συνιζήσαι, περισπωμένην ποιοῦσιν, αἰτιᾶται Ἡρωδιανὸς, λέγων, ὡς οὐκ ἀεὶ τοῦτο, καθὰ δῆλον ἐκ τοῦ ἀρείου ἄρεως. βασιλήϊος βασίλικος. αὐλιζομένων αὐλιζομένων. Διό, φησι, τὸ, ἀχρεῖος, εἴτε παρὰ τὸ χρήσαι, εἴτε παρὰ τὸ χρέος, προπαροξύνεσθαι ὀφείλει. Ὁ δηλαδὴ καὶ ἐποίουν οἱ Ἀττικοὶ· ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐρῆμον, καὶ ἑτοῖμον, τοῖς Ὁμηρικοῖς. Καὶ αὐτὰ γὰρ οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ [10] ἀναλόγως προπαροξύναν, ὥς φησιν ὁ Ἡρωδιανός. Ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ, αἰζηΐος, συντελεῖ τι εἰς τὸ προπερισπᾶσθαι τὸ, αἰζηὸς (ὀξύνεται γὰρ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ πὼς, καὶ πῶς, καὶ τῶν ὁμοίων)

δη-

Vaſ. p. 165.

Rom. p. 218.

1. Ζωπύρ) Suidas: σημαίνω, σαπρῶν, ἢ δίκαιον, ἢ ὀξύνω. Polit.

2. ζβωπυρωμένον αἰγὸς) Nunc vulgò in Heſiodo αἰγὸς σβωπυρωμένον, per σ', ideſt, πεσθησὸν ἢ ὀλιγον. Politus.

3. τοῦ τοῦ ζωπύρω) Ita & in veteribus inſcriptionibus ZMTPNA pro Σωτῆρα. Salvinus.

4. ἀλλ' ἡμῶν μὲν δὴ τοῦ σημαίνω) Videtur, juxta Ælium Dionyſium, ſcribendum apud Ariſtophanem, ζωπύρω. quamquam ſimilia, quæ extant, Ariſtophanis loca conſtanter nunc exhibent σημαίνω, ut ſcribunt etiam Heſychius, & Suidas. Polit.

5. τῷ τῶν Πηνελόπην ἀχρεῖον γελάσαι) lib. σ' Od. verſ. 162. de Penelope: Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε. quod, juxta Heſychium, τοῦ μὴ ἀπὸ γνώμης γελάσαι δηλοῖ. Polit.

6. τὸ ἐπίπλαγχον) τοῦ ἐκπεπλαγμένον, μᾶλλον ἢ τὸ κοῖλον διπλοῦν. ex Etymologo. Polit.

7. μιμονδὲς, τοῦ ἀχρηστικόν) Malim αὐχρηστικόν, generali vocis hujus acceptione. Polit.

8. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύνεσθαι ἀναβιβασμῷ τόνου) Hinc Suidas Ἀχρεῖον τοῦ τόνου, ὡς ἄμωνον. Polit.

9. ἡ δὲ ὀξεῖα, φασὶ, καὶ ἡ περισπωμένη, συνίζησαι) lege: τοῦ ἡ βαρυτόμενον, συνίζησαι. Polit.

10. ἀναλόγως παροξύναν) lege, προπαροξύναν. Polit.

Thersites, paucis cumdem verberibus, additis cum jurejurando minis, castigandum.

CXXXV. Deinde τὸ, ἀχρεῖον ἰδών, *turpiter intuens*, non similiter dicitur, ac quando dicitur Penelope ἀχρεῖον γελάσαι, *leviter risisse*. Sed illo in loco ἀχρεῖον idem est, ac fictè, & simulatè; hic verò ἀχρεῖον ἰδεῖν, *ineptè, ac turpiter intueri*, idem est, ac limis oculis importunè obtueri, seu huc atque illuc oculos importunè voluere, & ἐπ' ἀδείμαντῳ χρήσασθαι, *nulli usui, nullique bono*: aut perinde est, quasi diceret, *in morem scurræ, modoque fœdo, ac turpi*: quippe quum ejus facies lacrymis deformaretur. Veteres porrò notant, τὸ ἀχρεῖον, tamquam vocem compositam, retracto accentu, acui apud Atticos in antepenultimâ; sed tamen apud Poëtam in penultimâ circumflecti, propter regulam hujuscemodi: Quæ in primâ syllabâ habent τὸ ἀ, duabus sequentibus consonantibus cum diphthongo, circumflectuntur in penultimâ, ut ἀνδρεῖος, *fortis*, Ἀργεῖος, *Argivus*, ἀχρεῖος, *inutilis*. Verùm enim verò eos, qui aliâ de causâ circumflectunt penultimam τοῦ ἀχρεῖος, quoniam apud Heſiodum dicitur ἀχρείου, acuta verò, inquiunt, & gravis syllaba, si per synizesin in unum consident, circumflexam faciunt; eos, inquam, qui ita sentiunt, redarguit Herodianus: quippe qui non id semper fieri asserat, ut patet ex ἀρείου, ἄρεος, *Martius*; βασιλήϊος, βασίλικος, *regius*; αὐλιζομένων, αὐλιζομένων, *stationem habentium*. Quocirca, inquit, τὸ ἀχρεῖος, *inutilis*, sive deducatur a χρῆσις, *usus*, *vel commodum*, sive a χρεὼ, *debitum*, *vel utilitas*, acui debet in antepenultimâ. quod nimirum faciebant Attici: sicuti etiam in Homericis his vocibus, ἐρῆμον, *desertum*, & ἑτοῖμον, *promptum*. Nam & has ipsas voces juniores Attici, propter rationis similitudinem, in antepenultimâ acuebant, ut auctor est Herodianus. Neque verò τὸ αἰζηΐος, *juvenis*, quidquam confert ad circumflectendam penultimam τοῦ αἰζηὸς. Acuitur enim ad exemplum τοῦ πὼς, *templum*, & πῶς, *affinis*, *vel propin-*

que hujus generis. Porro ex μέργω, *tergo*, fit compoſitum τὸ ἀπομέργω, *abſtergo*, *vel exprimo*, ex quo τὸ ἀπόμεγμα, *quod eſt ex alio expreſſum*, *vel quod eſt abſtergendo expreſſum*. At verò τὸ μέργω fit ex ἀμέργω, hoc eſt, ſecundùm veteres, *exprimo*, *vel exſugo*: ex quo item ἀμέργη, *amurca*, ideſt, ſubſidens fex olei; & τὸ ἀμέλγω, *mulgeo*, per enallagen, ſeu commutationem litteræ immutabilis ρ in immutabilem λ, ut cum ex ποδαργία fit ποδαλγία, *podagra*, *ſeu dolor pedum*; & ex κεφαλαργία, κεφαλαλγία, *dolor capitis*. Fuerit igitur ἀπομέργεσθαι, & ἀπομέργυσθαι propriè *exprimere*. unde ἀπομέρξατο δάκρυον. videlicet *expreſſit lacrymam*, *& veluti comprimendo*, *ab oculo eam elicuit*. Cæterùm apud auctores poſteriores Homero communius eſt, magiſque uſitatum, ex pleonaſmo τῦ ὀ, τὸ ὀμόρξω, & ὀμ'ργνυμι, quàm τὸ μόργω, & μίργνυμι. Neque verò incompertum eſt, pleriſque in vocibus additum eſſe per pleonaſmum τὸ ὀ. Sic enim ex νύσσω, νύξω, *pungo*, *pungam*, ὁ ὄνυξ, *unguis*; & ex verbo τλῶ, *perfero*, ὄτλος, i. e. *ærumna*, *vel labor*; & ὀδύνη, *dolor*, a δύω, *ſubeo*. Invenitur etiam τὸ ὀδύρεσθαι ex δύρεσθαι, *deplorare*, *lugere*. Ac rurſus, ſimili pleonaſmo, invenitur ὁ Ὀβριάρεως, *Obriareus*. Quin etiam quibuſdam videtur eſſe hujus generis τὸ Ὀϊλεύς, ex ἰλεύς, *Ileus*; & τὸ ὀδάξ, hoc eſt, δακτικῶς, *mordicus*. Quòd ſicui idem eſſe videatur, dicere ὀμέργω, & ἀμέργω, id quoque ratione ſuâ innititur. Sic enim τὰς ἀσταφίδας, *uvas paſſas*, dicimus ὀσαφίδας, & τ' ἀσακὲν, *gammarum*, ὀσακὸν. Figuratum autem eſt per amphiboliam, ſeu ambiguitatem ſermonis, id, quod ſequitur: *Illi verò*, *licet mœrentes*, *de ipſo ſuaviter riſerunt*. Aliqui enim id explicant in hunc ſenſum: Quamquam

μοργμια. Τὸ δὲ μόργω, ἐκ τῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω, κατὰ τὰς παλαιάς· ἐξ ἧ καὶ ἀμόργη ἡ τῦ ἐλαίυ ὑποςάθμη· καὶ τὸ ἀμέλγω, κατὰ ἐναλλαγὴν ἀμεταβόλυ τῦ ρ εἰς ἀμεταβολον τὸ λ', ὡς ποδαργία ποδαλγία· κεφαλαργία κεφαλαλγία. Εἴη ἂν ἦν ἀπομέργεσθαι, καὶ ἀπομόργυσθαι κυρίως τὸ ἐκπιέζειν. ὅθεν ἀπεμόρξατο δάκρυον, ἀντὶ τῦ ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσας, ἀπήγαγε τῆ ὀφθαλμῦ. Τῦ δὲ μόργω, καὶ μόργνυμι, κοινότερον, ἐκ πλεονασμῦ τῦ ὀ, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, τὸ ὀμόργω, καὶ ὀμόργνυμι. Ὡς δὲ πλεοναζει τὸ ὀ ἐν πολλοῖς, ἐκ ἄδηλον. Οὕτω γὰρ ἐκ τῦ νύσσω νύξω, ὁ ὄνυξ· καὶ ἐκ τῦ τλῶ, ὄτλος ἡ κακοπάθεια· καὶ ὀδύνη παρὰ τὸ δύω. Εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δίρεσθαι. εὕρηται δὲ καὶ ὁ Ὀβριάρεως, καθ' ὅμοιον πλεονασμόν. Δοκεῖ δέ τισι ἰδιάζον εἶναι καὶ τὸ Ὀϊλεὺς Ὀϊλεὺς, καὶ τὸ, ὀδάξ, ὅ ἐςι, δηκτικῶς. Εἰ δέ τῳ δόξει ταὐτὸν εἶναι ἀπῆν ὁμόργνυ, καὶ ἀμέρδην, ἔχεται λόγυ καὶ αὐτό. Οὕτω γὰρ τὰς ἀςαφίδας, καὶ ὀςαφίδας φαμὲν, καὶ τ' ἀσακὲν, ὀσακόν. Τὸ δὲ, Οἳ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, σχῆμά ἐςιν ἀμφιβολίας. Οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι ἀχνύμενοί περ,

1. μετὰ προσχρεὸς τὸ ι') Ἄθως quidem, τὸ πτικὸν, ſcribitur a Stephano φρουραρχυτόνως· ſed χρεὶς τ' ι. at verò τὸ δηλὸν τὸ αἴτημον, προτεταγμένης, καὶ διὰ τ' ι ἐκ τ' θωΐς. Hanc enim vocem poſtremam ita ſcribo apud Stephanum pro vulgatâ θωΐς. quippe quum inde rationem is ſumere videatur, cur ἄθως ὁ ἁγίμως adſcriptum habeat τὸ ι. quam etiam hujus ſcripturæ cauſſam affert Etymologici Magni Auctor ἐκ παρεδόσεως, ut ait: ἐναδὺ ἔχεται θωΐδ, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Ὡς δ' ὦ σε θωΐδ λάβοι. Vult ergo Stephanus, contra atque ſentire videtur Euſtathius, adſcribendum eſſe τὸ ι τῷ ἄθως τῷ ἐπὶ τ' ἁγνία. Et cum Stephano conſentit Chœroboſcus, quatenus hîc ſcribit, τὸ Ἄθως, quod ſignificat τ' ὦ τῷ Ἄθῳ ἔφη τιμώμενοι, φῶς αὐτιδιαςολῶ τ' ἄθως τ' ἐπὶ τ' ἁγνία, καὶ τὸ ἰ ἀπορβάλλων, καὶ προσαρξένθεσθαι. Quare etiam Chœroboſco ſcribitur τὸ ἄθως ὁ ἁγίμως cum τῷ ι. Sed tamen, quod attinet ad τὸ Ἄθως τὸ πτικὸν, idem auctor notat, κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, ſcribendum illud fuiſſe cum τῷ ι, & cum accentu circumflexo: ἐναδὺ, inquit, ἀπὸ τ' Ἄθως τ' ἅγιος ἁγίτης. τῇ δὲ ἀπὸ τ' ὡς ὡς διὰ τ' ὡός παρώχηται, σὺν τῷ ι χάρεται, καὶ περισπᾶται· οἷον, Μίνως Μινῶς· πᾶξις παξῖς· μάξις μαξῖς. ἦγος ἡγῶς. Sic ergo ex Ἄθως debebat eſſe Ἄθῶς. Politus.

2. Τὸ δὲ ἀπομέξαι, ἐκ τ' μέργω) Si quidem τὸ ἀπομέξαι fiat ἐκ τ' μέργω, legendum quidem certè ἀπομέξαι, ut legitur apud Homerum in Florentinâ, ceteriſque optimis editionibus; & paullò etiam infra apud ipſum eumdem Euſtathium. Et ſanè ſic puto ſcripſiſſe Homerum; ſed nonnullos poſtea id mutaſſe in ἀπομόξαι, tamquam ob ὁμόργω, vel ὁμόργνυμι, quod communius, ac frequentius poſteriori ætate eſſe cœpit. Polit.

3. ἐξ ἧ καὶ ἀμόργη ἡ τ' ἐλαίυ ὑποςάθμη) Etymologus: τὸ γὰρ ἀμόργη ἐκ τ' ἀμέργω γίνεται. σημαίνει δὲ δύο, τήν ὑποςάθμην τ' ἐλαίυ, καὶ τὸν ὑγρὸν τ' οἴνυ. Polit.

4. τοδαγία ποδαλγία) Scholiaſta Ariſtophanis in Pluto ad v. 559. v. τοδαχύνης, χάρεται δὲ καὶ ποδαλγύνης, καὶ τοδαχύνης· ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ποδ῀ καὶ ποδάγρα λέγεται, καὶ ποδαλγία. Polit.

5. γέλασσαν) Homerus, γέλασσαν. Polit.

Ὣδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἆλλον.
Ὦ πόπο, ἢ δὴ μοῦρι' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε
Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων.
Νῦν δὲ τόδ' ἐστὶ μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
Ὃς ῥ' λοβητῆρα ὑπερβάλλον ἔχ' ἀγορῆων.
Οὐ δήθ' αὖτις μιν πόλις αὐτὴν τοῖος ἀγείρει,
Νηλειὴς βασιλῆας ἐναίσιμα εἰδότα θυμῷ.
Ὣς φάσαν οἱ πληθύς. ἀνὰ δ' ὁ στυφελιχθὴς Ὀδυσσεὺς
Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Εἰλήλουθε κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
Ὡς ἅμα δ' οἱ πρῶτοί τε, καὶ ὕστατοι ὗες Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκούσωσι, καὶ ἐπιφραδέωνται βουλήν·
Ὅς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπε.

Sic autem quis dicebat, respiciens ad alium propinquum:
Papæ! certè innumera Ulysses bona fecit.
Nam & consiliorum auctor bonorum est, & bellum instruit.
Nunc autem hoc multò optimum inter Argivos fecit,
Qui injuriosum hunc conviciatorem a concione repressit.
Neque sanè eum rursus impellet animus superbus,
Ut reges objurget contumeliosis verbis.
Sic dixerunt multitudo. Sed urbium everſor Ulysses
Surrexit, sceptrum tenens: & juxta eum Minerva cæsis oculis
Assimilata præconi, silere populum jussit,
Ut simul primique, & postremi filii Achivorum
Sermonem audirent, & expenderent consilium:
Qui ipsis prudens concionatus est, & dixit.

: ρλζ'. Ὅτι ἔθος ἔχει ὁ Ποιητὴς κατὰ τὰς ἑτοιμότητας παρεισφέρειν ἢ ποιήσει, καὶ αὐτὰς, ἢ μὲν [1] ἀπό τινος ὡρισμένου προσώπου, γυμνάζων, ποίους ἂν εἴποι λόγους ἕδε, ἢ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον· ἢ δὲ ἐπὶ πλήθους ἀορίστως, ὅτε καθ' ἕωθεν εἴτε πολυλογῶν, καὶ ἵλεως ἀσφαλῶς δὲ ἔστω ποιῶν· Ὧδε δέ τις εἶπεσκε μέσων ὑπερπορεύοντων, ἢ, ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε. ἢ, ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα ἐποίησε τῶν Ἑλλήνων τινὰ, ἐπάγων, καὶ λόγον συλλομίας, ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι· Ὦ πόποι, ἢ δὴ μυρία Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, πολέμου τε κορύσσων. Τοῦτο δὲ προέσται ἂν ὡς ἐγκώμιον παντὸς ἀνδρὸς φρονίμου τε, καὶ ἀνδρείου. Καὶ σημείωσαι καὶ νῦν, ὅτι ἦν, ᾧ διέφερεν Ὀδυσσεὺς τοῦ Νέστορος. Βουλευτὴς μὲν γὰρ ἀγαθὸς καὶ ὁ Νέστωρ· τοιοῦτος μὴν οὐκ ἄρτι καὶ πολεμιστής. Εἶτα φασὶν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ, ὅτι νῦν δὲ [2] τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τ' λοβητῆρα ὑπερβάλλον ἔσχεν ἀγοράων. Καὶ ὅρα, ὅπως [3] μισοῦσι μὲν τὸν Θερσίτην οἱ Ἕλληνες, φιλοῦσι δὲ τὸν Ὀδυσσέα· καὶ ὅπως φιλαλήθεις εἰσὶν, εἰ καὶ ἀχθόμενοι, ὅμως οὐκ

Rom. p. 219.

Bas. p. 166.

CXXXVII. Mos est Poëtæ, in carmen passim suum ethopœjas inferere, easque ipsas, alibi quidem de certâ aliquâ personâ, ubi meditatur, cujusmodi sermones hæc, vel illa persona habere potuerit; alibi verò de multitudine generatim, nullâque certâ personâ constitutâ, quando etiam non multa admodùm solet is verba facere, soletque ingressionem ipsam in sermonem sic facere: *Sic autem unus aliquis ferocium juvenum dicebat.* Aut, *sic autem unus aliquis dicebat Achivorumque, Trojanorumque.* Aut, *sic autem unus aliquis dicebat, respiciens ad alium sibi propinquum.* quemadmodum scilicet hoc loci de Græcis commemorat, de quibus per compendium quoddam sermonis subjicit, quid dixerint, videlicet illa eorumdem verba: *Dii boni, certè innumera Ulysses bona fecit, quippe qui & bonorum consiliorum sit auctor, & bellum instruat.* Quæ quidem verba in unumquemque hominem convenerint, quem a prudentiæ simul, ac fortitudinis laude celebremus. Et nunc etiam volo, observes, ut eximia hæc fuerit, ac præcipua laus Ulyssis, qua ipse Nestori antecellebat. Etsi enim Nestor bonus erat consiliarius; non item tamen nunc bellator. Pergunt dicere Achivi: *Nunc autem istud multò optimum inter Argivos fecit, qui contumeliosum hunc, & maledicum conviciatorem a concionibus coërcuit.* Ac vide, quo Thersitem odio, quo Ulyssem amore Græci prosequantur; itemque quàm studiosi sint iidem veritatis, qui, ut tristi sint anxioque animo; tamen laudationem

1. ἀπό τινος ὡρισμένου προσώπου) Nescio, an legendum ἐπί τινος, ut paullò post: ἐπὶ πλήθους. Polit.

2. τόδε μέγ' ἄριστον) Homerus: τό δέ. & ita exigit ratio carminis. Polit.

3. μισοῦσι μὲν τὸν Θερσίτην οἱ Ἕλληνες, φιλοῦσι δὲ τὸν Ὀδυσσέα) Pulchertimus huc facit Ciceronis locus de Amicitiâ: *Contio, quæ ex imperitissimis constat, tamen judicare solet, quid intersit inter popularem, id est, assentatorem, & levem civem, & inter constantem, severum & gravem.* Polit.

enim Græci admiratione Ulyſſis, exclamant: Ὦ πόποι, *papæ! o dii immortales!* Ad hæc, τὸ ἔοργε, *fecit*, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, Præteritum eſt Medium a verbo barytono ἔργω, vel circumflexo ἐργῶ, *facio, ago*, perinde ut τὸ ἔολπεν, *in ſpem adduxit*, eſt ab ἔλπω, *ſperare facio*. Quòd ſi illud eſt ſubdifficile, ut ex ἔργω, duarum verbo ſyllabarum, oriatur τὸ ἔοργα, *facio, vel feci*, ex quo τὸ ἔοργε, *fecit*; cogitandum eſt, ex pleonaſmo τῦ ε natum eſſe illud εἔργω, indeque effectum Præteritum Medium ἔοργα, & Jonicè ἔοργα. Ubi quærendum eſt, an ὁ ἐόργη, hoc eſt, *cochleare, ſeu trulla*, & τὸ ἐοργίζεται, videlicet *cochlearî, ſeu trullâ agitatur*, quæ vocabula extant apud Ælium Dionyſium, & Pauſaniam, proveniant ab hoc ipſo Præterito ἔοργα. Sed præſtat forteſſis dicere, non ea iſthinc vocabula provenire; ſed ex ὀργάζω, *mollio, ſubigo, macero*, cujus extat exemplum apud Comicum. Ut enim quis miſcendo, agitandoque ὀργάζεται πηλὸν, *ſubigit, ac macerat lutum*; ſic etiam quodammodo ἐοργίζεται, hoc eſt, *trullâ agitat, ac movet*. Deinde, quod dicit, βυλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, *conſilia primus aggrediens bona*, ellipſin id habet præpoſitionis, ita ut ſenſus ſit: ὡς βυλὰς ἐξάρχων ἀγαθάς. *primus aggrediens ad conſilia bona*. Nam alioquin τὸ ἐξάρχειν, *auctorem eſſe, initium ducere*, conſtruitur cum genitivo: quandoquidem paullò ante dixerat: βυλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. *conſilii auctor fuit abeundi*. Ac ſimiliter etiam per ellipſin eſt illud, κορύσσων πόλεμον. *armans bellum*. Non enim propriè quis dici poteſt κορύσσειν μάχην, *armare pugnam*, ſed κορύσσειν τινὰς ἐς μάχην, *armare aliquos ad pugnam*, niſi ſiquis bellum ipſum, aut prœlium, tamquam quid corpore præditum, animo ſuo concipiat. Tunc enim ipſum, prœlium ſcilicet, Ulyſſes armat. Porro autem, juxta atque τὸ, βυλὰς ἐξάρχων, *conſilia primus aggrediens*, *ſeu exordiens*, dictum quoque eſt per ellipſin illud: Στρίμβω τ' αἰμαντὸν ἐξάρχων νόμον. *Concha cruentum exordiens carmen*. Quod ipſum fit etiam

in

ων αὐτῷ, μήτε τ' ἐν λόγοις, μήτε τ' ἐν ἔργοις.

ρλή. Τὸ δὲ, Ὦ πόποι, φανερῶς ἐνταῦθα ἐπὶ θαύματος κεῖται. Θαυμάζοντες γὰρ Ἕλληνες τ' Ὀδυσσέα, λὸ, Ὦ πόποι, φασί. Τὸ δὲ ἔοργε, καθὰ καὶ προεγράφη, μέσος παρακείμενός ἐστιν, ἀπὸ τῦ ἔργω βαρυτόνου ῥήματος, ἢ ἐργῶ πεφεισωμένως, ὡς ἀπὸ τῦ ἔλπω τὸ ἔολπεν. Εἰ δέ ἐστιν ὑποδύσκολον, ἐκ τῦ ἔρδω διευλλάβως γίνεσθαι τὸ ἔοργα, ἐξ ὧν τὸ ἔοργε, τοιητέον, ὡς [1] πλεονασμῷ τῦ ε γενόμενον ἐκεῖνο ἐέργω, ἀπετέλεσε μέσον παρακείμενον ἔοργα, καὶ Ἰωνικῶς ἔοργα. Ζητητέον δὲ, ὥσπερ ἡ ἐόργη, ἰσοδύναμον ἐστὶ λορύνῃ, καὶ [2] τὸ ἐοργίζεται, ἤγουν τορυνᾶται, τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, καὶ Παυσανίᾳ, ἐκ τῦ τοιούτου ἔοργα γίνεται. Ἴσως δὲ καλὸν ἂν εἴη, ὅτι ἀρχὴ, ἀλλ' ἐκ τῦ ὀρνύω, ὃ κεῖται ἡ χρῆσις παρὰ τῷ Κωμικῷ. Ὡς γὰρ [3] ὀργάζεταί τις πηλὸν κυκῶν, καὶ ἀναταράττων, οὕτω τρόπον τινὰ καὶ ἐοργίζεται, ὅ ἐστι, τορυνᾶται. Τὸ δὲ, βυλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα ᾖ, ὡς βυλὰς ἐξάρχων ἀγαθάς. Ἄλλως γὰρ τὸ ἐξάρχειν, γενικῇ συντάσσεται. ἔφη γοῦν πρὸ μικρῦ· βυλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. Ὁμοίως δὲ ἐλλιπὲς καὶ τὸ, κορύσσων πόλεμον. Οὐ γὰρ κυρίως ἂν [4] λέγοι τις κορύσσειν μάχην, ἀλλὰ κορύσσειν τινὰς ἐς μάχην, ἢ μή τις σωματικῶς νοῇ τ' πόλεμον. Τότε γὰρ κορύσσει Ὀδυσσεὺς αὐτὸν δὴ τ' πόλεμον. Καλὰ δὲ λὸ, βυλὰς ἐξάρχων, ἐλέλληται καὶ λὸ, [5] Στρόμβῳ τ' αἱμαλπὸν ἐξάρχων νόμον. Τὸ δ'

Fff 2 αὖ-

1. πλεονασμῷ τ' ε γενόμενον ἐκεῖνο ἐέργω) Tamen Etymologus vult τὸ ἔοργα derivari ἀπὸ τ' ἄργω ἄρξω ἄρχα· cujus ὁ μέσος παρακείμενος ἔοργα· διαλύσει, ἔεργα· ἐκ τοῦ, ἔοργα. Polit.

2. τὸ ἐοργίζεται, ἤγουν τορυνᾶται) Item Heſychius: ἐοργίζεται, τορυνᾶται. Neque id umquam dixeris τορυνᾶται. Eſt enim τορυνῶ, non τορυνῶ. Atque ita τορυνῶ legitur apud Hippocratem περὶ τῦ ὀνὺς παθῶν. quo ex verbo τὸ πεπορύνησαι legeſatur olim in Parmeniſco Eubuli, & τὸ τορυνᾶται occurrit apud Polluceum. Nec ſcio, unde Henricus Stephanus eruerit, atque in Linguæ Græcæ Theſaurum contulerit ſuum illud τορυνῶ. *Polit.*

3. ὀργάζεταί τις πηλὸν) Ariſtophanes in Avibus v. 840. πηλὸν διαδὺς ὀργασον. hoc eſt, μάλαξον, σύμπαστον. ut exponunt veteres Scholiaſta, & Suidas. Hinc Pollux: ὀργάζων, μαλάττων. λέγεται δ' καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Et Heſychius: ὀργάσαι πρέσβεις, ὅ ἐστιν ἐπιμάσαι, ψηλάφησαι, βρίξαι, ἀναδῆσαι. Polit.

4. λέγοι τις κορύσσειν) Malim, λέγοιτό τις. Polit.

5. Στρόμβῳ τ' αἱμαλπὸν ἐξάρχων νόμον) Veſtum hunc Lycophronis explicat Tzetzes: ὡς λογχύλη σαλπίζων, καὶ κατοίχεσθαι ποιῶν τὸν προσβολῶν τ' πολέμου. Polit.

τὸ δὲ ἄγκιστρον, ἡ ἀγκύρα τοῦ ἐνὸς πλοίου, ἀλλὰ τὸ ἀδρανὲς ἐν ἄλλοις δηλοῖ, ὡς ἐν καιρῷ δηχθήσεται.

ρλϑ. Ὅτι τὰ συλληπτικὰ ὀνόματα, οἷον τὸ δῆμος, ὄχλος, πλῆθος, χορὸς, ὡς μὲν ἑνικὰ, ἑνικοῖς συντάσσεται ῥήμασιν· ὡς δὲ πλῆθος δηλοῦντα δύναται καὶ πληθυντικῷ τῷ ῥήματι. οἷον, ὁ δῆμος ἐστασίασαν. ὁ ὄχλος ἐξεβόησαν. τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν. ὁ χορὸς ἐμελῴδησαν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐσχημάτισται τὸ, Ὡς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔστιν Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. καίτοι ἔχεν ὁ Ποιητὴς οὕτως· Ὡς ἔφαθ' ἡ πληθύς· ἀλλ' οὐκ ἠθέλησεν. Ὅτι τὴν Ὀδυσσέα μὲν καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ προεῤῥέθη, πτολίπορθον λέγει ὁ Ποιητὴς, διὰ μίαν πόλιν τὴν Τροίαν, τὸ τῷ πολέμῳ κεφάλαιον. Φησὶ γοῦν· Σῇ δ' ἤλω βουλῇ Πριάμοιο πόλις. Ἀχιλλέα δὲ, τὸν πολλὰς πόλεις παρασπασάμενον Ἕλλησιν, ἅπαξ που πτολίπορθον ὀνομάσαι ἠξίωσεν, ὡς δηχθήσεται. Ὡς δὲ ὁ πτολίπορθος, καὶ πτολιπόρθιος λέγεται πεντασυλλάβως, ἑτέρωθι φαίνεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. Οὕτω δὲ καὶ οἱ Δάρδανοι, Δαρδάνιοι που λέγονται παρ' αὐτῷ, ἔνθα σημειωτέον, ὡς Δαρδάνιος μὲν τὸ τοπικὸν, διὰ τοῦ ι γράφεται· Δαρδάνειος δὲ ποταμὸς, ἐν διφθόγγῳ.

ρμ. Ὅτι ἔργον κηρύκων, καὶ μόνον κηρύσσειν ἐλθεῖν εἰς ἀγορὰν τὸν λαὸν, ἀλλὰ καὶ κελεύειν ἐν

nunc partem ſumitur; tamen alibi ſortem, ac ſtrenuum ſignificat, ut ſuo loco demonſtrabitur.

CXXXIX. Nomina collectiva, veluti δῆμος, *populus*, ὄχλος, *turba*, πλῆθος, *multitudo*, χορὸς, *chorus*, etſi quatenus ſingularia, cum ſingularibus verbis conſtruuntur; quatenus tamen multitudinem ſignificant, poſſunt etiam habere verbum plurale. Exempli cauſsâ, ὁ δῆμος ἐστασίασαν. *populus ſeditionem fecerunt*. ὁ ὄχλος ἐξεβόησαν. *turba proclamarunt*. τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν. *multitudo clamorem ediderunt*. ὁ χορὸς ἐμελῴδησαν. *chorus cantarunt*. Atque ita hoc loci figuratum eſt illud loquendi genus: Ὡς φάσαν ἡ πληθύς. *Sic dixerunt multitudo*. quæ Attica eſt figura. Quamquam promptum erat Poëtæ dicere: Ὡς ἔφαθ' ἡ πληθύς. *Sic fata eſt multitudo*; is tamen dicere ſic noluit. Propter urbem unam Trojam, quæ caput & ſumma erat belli, tum hoc loci, tum alibi, quemadmodum ſupra dictum eſt, Poëta Ulyſſem vocat πτολίπορθον, *urbium everſorem*. Sic enim alicubi teſtatur: *Tuo verò conſilio capta eſt urbs Priami*. Et tamen Achillem, qui multas urbes in Græcorum poteſtatem redegit, ſemel ferè dignum judicavit, quem, ut oſtendemus, πτολίπορθον, *urbium everſorem*, nominaret. Quemadmodum verò ὁ πτολίπορθος, quinque etiam ſyllabis dicatur πτολιπόρθιος, alibi videbimus apud Poëtam. Et ſic etiam οἱ Δάρδανοι, *Dardani*, apud eum alicubi vocantur Δαρδάνιοι, *Dardanii*. Ubi obſervandum, ut Δαρδάνιος, *Dardanius*, quod eſt nomen locale, ſcribatur cum τῷ ι· fluvius verò Δαρδάνιος, *Dardaneus*, cum diphthongo.

CXL. Munus præconum eſt, non modo edicere populo concionem; verum etiam populo ſilen-

ἐν

1. ὃ πατὴρ ἐστὶ τὸ βλάσφημον) lege, τῷ βλάσφημον. Polit.

2. ἅπαξ που πτολίπορθον ὀνομάσαι ἠξίωσεν) Immo verò ſemel atque iterum, tertiùmque, & quartùm nominat Homerus Achillem πτολίπορθον, ut l. γ' Il. v. 372. lib. δ' v. 77. lib. ο' v. 550. lib. ω' v. 108. Unde patet, quantam fides habenda ſit, non ſolùm Euſtathio, verùm etiam Tullio, cum ſcribit ep. 13. ad Plancum l. 10. *Qui enim M. Antonium oppreſſerit, is bellum confecerit. Itaque Homerus non Atreem, nec Achillem, ſed Ulyſſem appellavit* πτολίπορθον. Politus.

Verùm aliquatenus excuſari poteſt Euſtathius. Nam cum ait ἅπαξ που, *ſere ſemel*: non ſeæd dicendum adſtrinxit, quòd unâ tantùm vice nominaverit Homerus Achillem πτολίπορθον. Et Tullius, cum dixit, Homerum non Achillem, nec Atreem, ſed Ulyſſem appellaſſe πολύπορθον, intellexit ſolemni, ſtabili, & propriâ quadam, perpetuâque ſere appellatione. *Salvinus.*

Sed verius eſt, quod alibi moneo, M. Tullium, cum Achillem negat eſſe unquam ab Homero πτολίπορθον appellatum, habuiſſe præ oculis Odyſſeam, in quâ ſic ille numquam Achillem, ſæpiùs Ulyſſem, eumque ſolum, vocaverit. *Politus.*

3. πτολιπόρθιος) qualis dictus Ulyſſes in Odyſſeâ. *Polit.*

4. Οὕτω δὲ καὶ οἱ Δάρδανοι, Δαρδάνιοί που λέγονται παρ' αὐτῷ) Obſervatum Straboni l. 13. p. 592. Διττὸς ὁ τοῦτ' ὀνομάζων ὁ Ποιητὴς, τόν μὲν ὅτι λέγων,

Δαρδανίων αὖτ' ἄρχον ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο.

Δαρδανίης καλέων, τόν δ' Δαρδάνην·

Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχεμαχηταί.

Adnotat tamen Priſcianus lib. 2. *Dardanus verò proprium eſt, & primitivum, ideoque A correptam habet: ἀκμὴν tamen Poeta pro Dardanio ſæpiùs Dardanum.* Polit.

mento eſt, magna Ulyſſem, ampliaque voce præditum fuiſſe, ipſumque idoneum ad clamandum. quod & alibi ſit manifeſtum, cum magnam idem ipſe vocem e pectore emittit. Quare etiam priùs, quàm Neſtor, concionatur, commoto adhuc, & tumultuante populo, quando homini verba ad populum facturo majori, altiorique voce opus erat: quum interea ſenior ille Neſtor, tremulâ, ut videtur, voce, ſit ſecundum Ulyſſem concionaturus, ſedato jam tumultu, & tacentibus Græcis.

Τὸ δὲ, ὡς ἂν ἅμα αἱ ὦρῶται, καὶ ὕςατοι ἀκούσαιεν, εὐρύφωνον ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσέα ὄντα, καὶ βοὴν ἀγαθόν. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῖ, ὅτε ὅπα μεγάλῳ αὐτὸς ἐκ ςήθεως ἵησι. Διὸ καὶ πρὸ τῆς Νέςορος δημηγορίᾳ, ἔτι τεταραγμένου τοῦ δήμου, ὅτε καὶ γεγωιοτέρας ἔδει βοῆς τῷ δημηγορήσοντι. ὁ δὲ, ὡς ἠκὸς, τρομαλεόφωνος γέρων Νέςωρ, μετὰ τὸν Ὀδυσσέα δημηγορήσας, ἀγόντων ἡσυχίαν τῶν Ἀχαιῶν.

Atride, nunc te, rex, volunt Achivi
Omnibus probriſſimum reddere mortalibus hominibus,
Neque tibi perſolvunt fidem, quam dederunt,
Huc venientes ab Argis equorum feracibus,
Illic exciſo bene munito, te redi unum.
Tamquam enim vel pueri tenelli, viduæve mulieres,
Inter ſe plorant, præ deſiderio redeundi domum.
Enim vero grave eſt, triſtem quemquam redire.
Etenim quiſquam vel unum menſem degens procul ſuâ uxore,
Triſtatur apud navem multipegem, quam procella
Hyberna circumagunt, commotumque mare.
Nobis autem nonus eſt vertens annus
Hic manentibus. Ideo non reprehendo Achivos,
Si triſtentur apud naves arcuatas: ſed tamen
Turpe dinque manere, inanemque redire.

Ἀτρέϊδη, νῦν δή σε, ἄνακ, ὀϊόλυσσα Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιςον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν, 285
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέςην,
2 Ἐνθάδ' ἐπεσσύμενοι σὺν Ἀργείῃ ἱππιοβώτῃ,
3 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐπιτέλλειν ἀπονέεσθαι.
Ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νηπιοί, χήραί τε γυναῖκες,
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόν δε νέεσθαι. 290
Ἦ μάλ τοι καὶ πάμ- ἔςιν, ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Καί γάρ τις θ' ἵξας μῆνα μένων ἄπο ἷς ἀλόχοιο,
Ἀρχαλέῳ 4 παρὰ νηῒ πιλοζύγῳ, ἔντεσ' ἄειρας
Χαλεπαὶ ἀλίῃσιν, ἀριπρεπέα τε θάλασσα.
Ἡμῖν δ' ἐνιαυτὸς ἔςι περιτροπέων ἐπιτέλλων 295
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ ὄ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀρχαλέην παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν αἶσαν καὶ ἔμπης
Λίχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Baſ. p. 167.

CXLI. Varia eſt Ulyſſis concio, & multiformis, atque ad diverſos mores accommodata: tametſi mollior eadem ſit, ac delicatior. Nam alibi in regem invehitur, alibi ad populum ſe convertit. Et nunc illud Græcis exprobrat, quòd nullam honoris regii rationem habeant; ſed turpiter atque ignavè fugere feſtinent. Nunc eos mulcet, ac ſolatur, eorumque veluti defenſionem ſuſcipit, quippe quòd non ignavâ ſint ipſi, & formidoloſâ naturâ, ſed bello jam multorum annorum laſſi, ac defatigati. Atque ita, quum æquali lancium examine dicta ſua, & cogitata libraverit, adeoque veluti oſtenderit, neque laudandos Græcos, neque rurſus eſſe vituperandos, quòd iis in mentem reditus veniat; adhortationem poſtea ſubjicit, eosdemque rogat, ut maneant, eo quia parùm jam abeſt, quin potiantur

ρμαί. Ὅτι ποικίλη μὲν ἡ τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορία, καὶ ποικιλὴς τοῖς ἤθεσιν· ἁπαλωτέρα δέ. Πῇ μὲν γὰρ, ἀποτίνεται) πρὸς τὸν βασιλέα· πῇ δὲ, τρέφει) πρὸς τὸν λαόν. καὶ τοῦ μὲν, ὀνειδίζει τοῖς Ἕλλησι τὸ μὴ θέλειν τιμᾶν τὴν τοῦ βασιλέως τιμήν, ἀλλὰ πανεύδην φυγᾶν ἀγεννῶς· τοῦ δὲ, παραμυθεῖται) καὶ οἷον ὑπερασπίζει) αὐτοῖς, ὡς μὴ φύσει ἀγεννῶς ἐχόντων, ἀλλὰ κεκμηκότων τῷ πολυετεῖ τοῦ πολέμου. Καὶ οὕτω ταλαιτεύσας ἐν ἰσότητι τὰ νοήματα, καὶ οἷον δίξας τοὺς Ἀχαιοὺς ὅτε ἐσαγετοὺς, ὅτ' ὦ πάλιν ψεκτοὺς, ὅπερ τοῖς μέλλει) ὕςερον ἐπάγει παράκλησιν, καὶ ἀξιοῖ μένειν, ὡς ἤδη παρὰ βραχὺ ἐληλύθασι τοῦ Τροίαν

Rom. p. 221.

1. Ἐυρύφωνον ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσέα ὄντα, καὶ βοὴν ἀγαθόν) Sic *voce magnâ, & bonis lateribus* ait Cicero de Amicitiâ, M. Catonem V. & LX. annos natum legem Voconiam ſuaſiſſe. *Polit.*

2. Ἐνθάδε νε) Dionyſius Halicarnaſſenſis, & Euſtathius, Ἐνθάδ' ἐνε. Polit.

3. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐπιτέλλειν) Euſtathius legit ἐκπέρσαντα, quaſi id ad Agamemnonem referatur, cui promiſerint Græci, ſeſe faſturos, ut non ante is domum rediret, quàm Ilium everſiſſet. Sed vulgus Interpretum legere nunc mavult ἐκπέρσαι. ita ut Homerus *duorum* adhibuerit *circa* πλανδωτικὸν. Politus.

4. παρὰ νηῒ) Euſtathius, παὶ νηΐ. Polit.

μοχαρίζηται καὶ δόκει Ὀδυσεύς. ἡ δὲ τῆ Νέσορ, ἀρχικὴ, καὶ παρρησιαστικὴ, τὸ πᾶν, ἐπιτρέψασα τῷ βασιλῆ. Διὸ καὶ τ μὲν Ὀδυσέα οἱ Ἀχαροὶ ἐπαινοῦσιν, ὡς αὐτοῖς τὰ πολλὰ χαρισάμενον· ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς φιλοβασιλέα, τ Νέσορα. Ἔνθα καὶ θαυμάσῃ ἂν τις ἀκότως τ Παντὼ, ὅσως τῷ ἐπὶ τῆ ὑποθέσι ταύτη νοημάτων, ὅσα μὲν ἁλυρὰ τῷ δήμῳ, καὶ ἠρέμα σεμνὰ, τῷ Ὀδυσῆ ἀνατέθηκεν, ὡς ὑφημένῳ πρὸς τὸν Νέσορα· ὅσα δὲ ὑψηλότατα, καὶ βασιλῆ μὲν ἡδέα, τῷ δὲ δήμῳ σφοδρά, τὰ τοιαῦτα τῷ μεγάλῳ ῥήτορι ὠκέωσε τῷ Νέσορι. ὥςε, δύο τούτων ὄντων ῥητόρων τοῖς Ἕλλησι, τ μὲν Ὀδυσέα καλὸν εἶναι, ἄριστον δὲ τ Νέσορα, ὅςγε καὶ πολλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσέως νοημάτων, ὡς ἤρη), διορθώσε) ἐπισκευάζων, καὶ ἐκ ταπεινοῦ ἀνάγων ἐς τὸ σεμνότερον, καθὰ δηλοῖ ἐστιν· Ὁμήρῳ καὶ ταῦτα φιλοτίμως δηλοῦται, ὡς τὸ αὐτὸ ἰσόημα ἕτω μὲν ῥηθέν, ἐ πάνυ καλὸν ἔςαι· ἕτω δὲ λεχθέν, ἔςαι ἄριστον.

ρμϐ'. Ἰςέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ συμβουλευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εἶδος τὸ ἐκ προτροπῆς, καὶ ἀποτροπῆς, ὡς καὶ ἐν τῆ α, ἕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκφανέςατα ὁ Ποιητὴς ἐνδείκνυ), ἐν οἷς ὁ Ὀδυσεὺς, καὶ ὁ Νέσωρ συμβουλεύουσι. Δείκνυσι δὲ καὶ τὸ δικανικὸν εἶδος, τὸ ἐκ κατηγορίας, καὶ ἀπολογίας, ἐν οἷς λέγει, ὅτι ' δύο ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς, περὶ φόνου δικαζόμενοι. Τῷ δὲ ψαιπυρικῷ, ὅσπερ ἐξ ἐγκωμίου, καὶ ψόγου σύγκει), μυρία, καὶ αὐτοῦ μάλιςα, παρὰ τῷ Ποιητῇ κεί) παραδείγματα· ὅςε, καθὸ Ποιητὴς, τῷ ψαιπυρικῷ ὑποκρέκει τῆς ῥητορικῆς ᾠδῆς, καὶ κατ' αὐτὸ εὐδοκιμῆ μάλιςα, ἢ καὶ ἄλλως τοῖς ὅλοις ῥητορικοῖς ἡδύσμασιν ἐξαρτύε) κατ' ἐπιςήμην ἄκραν. Ἰςέον δὲ καὶ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς μὲν ὁ Ὀδυσεὺς ὑ προσφθέγγε) τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ τ βασιλέα, λέ-

Neſtoris, imperatoria eſt, ac noctior, utpote quæ rei ipſius ſummam arbitrio regis committit. Quocirca Ulyſſem collaudant Græci, quòd multa ipſis grata, atque accepta dixiſſet; Neſtorem verò rex celebrat, tamquam regis ipſius ſtudioſum, ac vindicem auctoritatis regiæ. Ubi quis Poëtam jure admiretur, quo pacto ex hujuſce generis, ac cauſsæ argumentis, quæcumque læta erant populo, & parùm honorifica, aut gravia, ea Ulyſſi, tamquam qui ſecundum a Neſtore gradum obtineret, attribuerit; quæcumque verò ſublimia maximè erant, atque ut blanda regi, ſic populo acerba, hæc iſta magno illi Oratori Neſtori vindicaverit. Quare ex duobus hiſce Græcorum oratoribus, bonus quidem eſt Ulyſſes; ſed optimus Neſtor, qui pleraque etiam ſenſa Ulyſſis, ut dictum eſt, reconcinnando poſtea corrigit, &, quemadmodum oſtendetur, ex humili ad auguſtius dicendi genus evehit, ac reducit. Itaque hoc etiam loci Homerus ſtudioſè demonſtrat, eamdem ſententiam, ſi uno modo enuntietur, non bonam admodum, ac præclaram futuram; optimam verò, ac præclariſſimam futuram, ſi alio ea modo efferatur.

CXLII. Ad hæc ſciendum, Deliberativum apud Rhetores dicendi genus, quod in ſuadendo, diſſuadendoque poſitum eſt, ut in libro α, ſic etiam multò luculentiſſimè a Poëtâ repræſentatum eſſe hoc loci, quo Ulyſſes, ac Neſtor orationes habent ſuaſorias: generis autem judicialis, quod genus accuſationem, ac defenſionem continet, Poëtam peritum ſeſe oſtendere, ubi commemorat, ut viri duo, homicidii cauſsâ in judicium deductâ, gratiâ multæ ipſi inter ſeſe contenderint. Denique generis demonſtrativi, quod ex laude, ac vituperatione conſtat, atque ejus quidem maximè, innumera exempla apud Poëtam occurrere: qui, quatenus Poëta, demonſtrativo dicendi genere ad numeros reſonat, eoque in genere maximè celebratur: quamquam alioquin oratoria condimenta univerſa per ſummam ſcientiam adhibeat. Ceterùm, quod ſcire oportet, non ſtatim Græcos a principio, ſed regem, Ulyſſes

1. δύο ἀνδρες ἀνάκτων ἕνεκα ποινῆς) lib. σ' Il. v. 498. δύο δ' ἀνδρες ἀνάκτων ἕνεκα ποινὴν Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο. Polit.

viter adeò, ac vehementer contriſtat; tum etiam ſimul oſtendit, ſeſe eos, pro voluntate regis, a reditu cohibuiſſe. Poſtea reprehenſionem hanc in Græcos ſuam veniâ mitigat, ac deprecatione, dum eos nihil novi facere affirmat, ſi, poſt multorum annorum laborem, redeundi tandem deſiderio moveantur. Tum verò demum, converſo ad eos ipſos ſermone; *tolerate*, inquit, *amici*, &c. Atque ita molliorem orationem reddit, eamque mollitiam cum duritie miſcet, & cum aſperitate, dum vocat eos, amicos, eoſdemque ad labores conſtanter perferendos hortatur.

CXLIII. Rurſus ſciendum, verbis illis, *volunt Achivi*, reprehenſionem quamdam in Græcos contineri, eo quòd ſimpliciter ſic volunt regem probroſiſſimum facere, non certè quidem jure, nec rectâ animi ſententiâ; ac deinde quia regi repugnant, atque adverſantur: quandoquidem id volunt, quod non vult rex. Quod autem dicit, πᾶσι βροτοῖς, *omnibus mortalibus*, incrementum eſt, atque exaggeratio iſtius mali. Non enim Græcis regem facturi ſunt probroſiſſimum, nec tantummodò Trojanis; ſed omnibus mortalibus, tum præſentibus nimirum, tum futuris. Atque hîc manifeſtè oſtendit, nullum aliud regis conſilium fuiſſe, quàm ut militum animos periclitaretur. Qui enim illos ad capeſſendam fugam incitet, qui omnibus idcirco futurus eſt probroſiſſimus? Quemadmodum verò ὁ βροτὸς, *mortalis*, vox ſit Æolica, declarant veteres, cum docent, moris eſſe Æolum, ut τῷ ῥ adjiciant τὸ β', quando ſequens ſyllaba habet vel τὸ α', ut ῥάκος, *pannus vilis, ſeu veſtis lacera*, dicitur βράκος· vel τὸ δ', ut ῥόδον, *roſa*, βρόδον· vel τὸ ζ', ut ῥίζα, *radix*, βρίζα· vel τὸ τ', ut ῥυτὴρ, βρυτὴρ, *i. e. frenum*. Sic ergo & ῥοτὸς dicitur βροτὸς, ideſt, *hemo caduc us, ac mortalis*. Atque ita etiam fortaſſe ſimilem pleonaſmum τῷ β' habet ὁ αἱματηρὸς βρότος, *hoc eſt, cruenta ſanies, vel ſanguis pulverulentus*. Illud porro, *non tibi promiſſum implent*, Græcos accuſat mendacii, ac fruſtrationis, quam tamen fruſtrationem ne ipſi quidem velint. Ad hæc, τὸ ὑπέσχον, videlicet ὑπέσχοσαν, *ſubierunt*, idem eſt, ac *receperunt*, *polliciti ſunt*, *ſuſtinuerunt*: eaque vox ducta

βασιλῆι ἐπὶ τῇ τῶν Ἑλλήνων φυγῇ, καὶ οὐδὲ τὸν Ἕλληνας τοσαῦτα λυπεῖ, ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει, ὅτι, θέλοντος τοῦ βασιλέως, κατέχειν αὐτοὺς μὴ ἀποπολεῦσαι. Εἶτα τῶν ἐπιτίμησιν ἑαυτὴν ἣν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἡ λεία τῇ συγχύμῃ ἐν ᾗ ἦσαν, μηδὲν καιρὸν αὐτοὺς πάσχειν, ἀ, μετὰ πολυετῆ πόνον τόσον ἐφίενται, τότε δὴ φέρειν τὸν λόγον καὶ πρὸς αὐτοὺς, καὶ, Ἀλλὰ τλῆτε, φίλοι, λέγει, καὶ τὰ ἑξῆς· λῆρον καὶ οὕτω ποιῶν τὸν λόγον, καὶ τὸ ἀπαλὸν συναναμιγνὺς ᾗ σκληρῷ ἐν ᾧ λέγειν αὐτοὺς, φίλους, καὶ παρακαλεῖ τλῆναι.

ρμγ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὃ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ, ψόγον τινὰ ἔχει τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἁπλῶς οὕτω θελόντων ἐλέγχειν ἡγεμόνα τὸν βασιλέα, ἃ μὴ εὐλόγως, καὶ μετὰ προαιρέσεως ἀγαθῆς· καὶ ἄλλως δὲ, καὶ ὡς ἐναντιουμένων τῷ βασιλεῖ, ἅπερ θέλουσιν, ὅπερ καὶ θέλει ὁ βασιλεύς. Τὸ δὲ, πᾶσι βροτοῖς, αὔξησις ἐστὶ τοῦ κακοῦ. Οὐ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐλέγχειν φήσουσι τὸν βασιλέα, οὐδὲ τοῖς Τρωσὶ μόνοις· ἀλλὰ πᾶσι βροτοῖς, τοῖς τε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐσομένοις καὶ τοῖς ἐπιγόνοις. Ἐνταῦθα δὲ φανερῶς διαδικεῖ τὸν ἀποπεμπειν. Πῶς γὰρ ἂν φεύγειν ἐκείνους προτρέποι ὁ βασιλεύς, ὁ διὰ τοῦτο πᾶσιν ἐσόμενος ἔλεγχος; Ὡς δὲ Αἰολικὸν ὁ βροτὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι, ὅτι προσιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ῥ, ἡνίκα ἡ ἑφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βράκος· ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον· ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα· ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ χαλινός. Οὕτως ἂν καὶ ῥοτὸς βροτὸς ὁ ῥευστὸς ἄνθρωπος. Ἔχει δ' ἂν ἴσως ὅμοιον πλεονασμὸν τὸ β' καὶ ὁ αἱματηρὸς βρότος, ὃ ἐστι μολυσμός. Τὸ δὲ, ἅ σοι ἐκλελείφασιν ὑποσχέσιν, ψεῦδος κατηγορεῖ τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ οὐκ ἂν αὐτοὶ ἕλοιντο. Τὸ δὲ, ὑπέσχαν, ἤγουν ὑπέστησαν, ἀντὶ τοῦ ὑπέσχοντο, ὑπέμειναν. Ἡ δὲ λέ-

1. οὐδέ τι ἐκπλήσσει) l. οὐδέ πω. Polit.

2. οὐδαδ' ἔτι) Vulgata Homeri lectio. Ἐοὐδέ πω. Polit.

3. λείας τῇ συγχύμῃ) De συγχύμῃ, quid ſit, & quomodo ea differat a Metaſtaſi, vide apud Hermogenem in libro de Statibus. Exemplum συγχύμης, οἱ δίκαι ἔχουσιν, οἱ δικάζοντες μὴ ἀπελθόντος τοῦ σώματος, ἢ κρινόμενοι. Politus.

4. τλῆτε, φίλοι) Virg. *Durate, & vosmet rebus ſervate ſecundis*. τλῆτε. Salvinus.

5. ὁ αἱματηρὸς βρότος) βρότον αἱματόεντα dicit Poëta, τὸ μετὰ ἰδρῶτος, καὶ κόνεως αἷμα. Polit.

6. ἀντὶ τοῦ ὑπέσχοντο) Latini τὸ ὑπισχνεῖσθαι dicunt, *in ſe recipere*. Salvin.

ρμὸ. 3 Ἱππόβοτον δὲ Ἄργος, τὸν Πελοποννησον λέγει. Ἄργος μὲν ἀπὸ τοῦ παντὸς Ἄργος, ὡς προγέγραπται· ἱππόβοτον δὲ, διότι εὔφορπτό ποτε ἵππων πολλῶν τε, καὶ ἀγαθῶν, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. Πρὸς δὲ τὸ ἱππόβοτον, σύγκει) καὶ ὁ βόβοτος λειμών. Κατ' αὐτὰ δὲ πως καὶ τὸ ἑρμήβοτον συντέθειται, ὃ δηλοῖ τόπον, κατὰ τὰς παλαιὰς, ἔχοντα καὶ ἐν θέρει νομάς. γεωπονώτερον δὲ, τὸ εὔβοτος. Τὸ δὲ ἀποείσεσθαι, ἑαυτὸν ἐστὶ λῷ ἀποιοσῆναι. 6 Ἀπὸ τοῦ νέω τοῦτο ῥήματος ὁ νόστος γίνεται. Οὕτω δὲ καιρία ἡ λέξις, ὡς ἐν ποιήσει, ὥστε ἐν λῷ χωρίῳ εἶπτω τετράκις ὁ Ποιητὴς αὐτῇ ἐχρήσατο, ἧς αὐτὸν ἀπαρεμφάτως ἐν τέλει στίχων· ὧν οἱ δύο καὶ 7 κάλλος πᾶσι, συνεχῶς κίνησιν. Φησὶ γάρ· Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. Ἦ μὲν γὰρ πόνος ἐστὶν ἀνηβήσαντα νέεσθαι. Τοῦτο δὲ τὸ στίχος ὁ νῆς μετ' ὀλίγα ἡρτέλεια. Παρὰ δὲ, καὶ χήραις ἀπανικάζει τὰς Ἕλληνας, οἰκιδίζων αὐτὰς, καὶ κωμῳδῶν, διὰ μὲν τῶν γυναικῶν, ὡς μικροψυχίαν· διὰ δὲ τῶν παίδων, ὡς ἀφερεπονίαν, καὶ ὡς μαλακότητα. Γυναῖξι μὲν, ἐὰν οὕτω τῶν οἴκων φροντίζωσι, καθὰ καί τινες οἰκουροὶ γυναῖκες· φασὶ δὲ, ἐὰν κάμινον ἀβάλωται. καὶ οὐκ ἀπλῶς φασὶν, ἀλλὰ νεαροῖς, οἳ μικρόν τι τῆς οἰκίας ἀπολειφθέντες, νόστου μεμνῆνται. καὶ οὐδὲ γυναιξὶν ἁπλῶς, ἀλλὰ χήραις, αἳ τινες κηδεμόνα τῆς οἰκίας μὴ ἔχουσαι, τάχιον ἐπανακάμψειν θέλουσιν, ἐπειδὰν βραχύ τι ἀπολημήσωσι. Καὶ ἔστι τοῦτο οἷον παράφρασις τῆς, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Δῆλον

CXLIV. Ἱππόβοτον porrò Ἄργος, *equis pascendis idoneum Argor*, Peloponnesum ipsam intelligit. Argos quidem a toto illo oculeo Argo, quemadmodum supra scriptum est; aptum verò ad equos pascendos, propterea quòd multorum bonorumque equorum ferax olim fuerit, ut ex historiarum monumentis constat. Ad exemplum autem τοῦ ἱππόβοτος componitur quoque ὁ βόβοτος λειμών, *pratum aptum ad pascendos boves*. Atque ad horum ipsorum imitationem compositum quodammodo est τὸ ἑρμήβοτον, quod, secundùm veteres, locum significat pascua etiam in æstate habentem. Quamquam communiùs locus hic dicitur εὔβοτος, *pascuis abundans, fertilis, pabulosus*. Præterea τὸ ἀποείσεσθαι idem est, ac *redire*. Ab hoc ipso verbo νέω, *eo*, *redeo*, oritur ὁ νόστος, *reditus*. Hæc autem vox, tamquam in carmine, tempestiva adeò est, atque accommodata, ut eâ hic quater Poëta usus fuerit, eamque ipsam infinitivo modo in extremis versibus collocaverit: quorum versuum bin ornatum etiam addunt orationi, quippe qui conjunctè inter se, & continenter ponantur. Sic enim habet: Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. Ἦ μὲν γὰρ πόνος ἐστὶν ἀνηβήσαντα νέεσθαι. *Inter se ploranti, dum volunt domum redire. Enim verò grave est, tristem quemquam redire*. Cujus versus sententia paullò post explicabitur. Pueris porrò, ac viduis Græcos assimilat, ut sic eos vituperet, atque irrideat, tamquam mulieres, ob pusillum, angustumque eorumdem animum; & veluti pueros, ob intolerantiam laborum, ac mollitudinem. Et mulieribus quidem eos assimilat, quòd rem domesticam sic curent, tamquam feminæ custodientes domum, domique perpetuò residentes; pueris verò, eo quòd nolint ipsi nimis defatigari. neque simpliciter pueris, sed tenellis, ac parvulis, qui, si extra domum paullisper ducuntur, mentionem reditus injiciunt. neque etiam simpliciter mulieribus, sed viduis, quæ, quum non habeant, qui rem ipsis domesticam curet, postquam domo parumper abfuerunt, citiùs volunt reverti. Atque hæc veluti paraphrasis est, seu fusior explica-

1. ἐν οἷς τοῖς Ἡρόδοτος) Sic apud Herodotum lib. 1. n. 195. ubi editi vulgò libri habent, ἐς ὃ τὸ τὸ ἐλάχιστον ἀπισαμίην προσέσαντο· Jacobus Gronovius ex MS. Medicco corrigit, ὑπισαμίην, nempe *illi, qui in minimam consentiret, aut promitteret*. Eodem sensu, nempe αἰνὶ ἢ ὑπιχνέομαι, usurpari etiam ab Herodoto ἀναδέχομαι, & ἀναδέχομαι, notat Thomas Magister. Polit.

Ἀπισαμίην Jonicè pro ὑπισαμίην, ut ἀπιστίομαι pro ἀπιστέομαι. Salvin.

2. τὸ ζῶται) Σώζεται potius esset a σάω, quàm a ζείω. Salvin.

3. Ἱππόβοτον ὁ Ἄργος, τὸν Πελοποννήσου λέγει) Vide Strabonem l. 8. p. 371. *Polit.*

4. ὁ βόβοτος λειμών) Item μηλόβοτος τὸ, *terra ovibus pascua*. Salvin.

5. νομὰς) Etymologus βοσκὰς. Polit.

6. Ἀπὸ τοῦ νέω τοῦτο ῥήματος ὁ νόστος) Ἀπὸ τοῦ νίσθαι, *redire*, νόστος, *reditus*. ἀπὸ τοῦ νέω, a verbali aliud verbum, νεῆσαι, *reditum facere*, *redire*. Salvin.

7. κάλλος πᾶσι) Non propter ornatum quater eâdem voce usus est Homerus; sed ad efficiendam vim, & ad vehementiam eâ repetitione addendum orationi. *Salvin.*

quiſpiam vel unum menſem degens procul ſuâ uxore, triſtatur apud navem multijugem, quam procellæ hybernæ circumagunt, commotumque mare. Nobis verò nonus eſt, qui revolvitur annus, hoc loci manentibus. Hinc, videlicet *quocirca, non reprehendo Achivos, quòd triſtentur.* Eſt autem ipſa hæc ratiocinatio, quatenus epichirema, a tempore; quatenus verò ergaſia, vel probatio, confirmatiove, a ſimili, atque a Minori. A minori quidem, quatenus adducitur menſis, eo quòd minus ſpatium ſit unus menſis, quàm novem anni; a ſimili verò, quatenus fit mentio navis, eo quòd ſimul cum navibus Græci apud Trojam maneant. Deinde rurſus recurrit ad id, quod caput erat orationis, &, ne redeant, prohibet his verbis: *Sed tamen turpe, diuque manere, inanemque redire.* Quaſi ſcilicet dicat: Si fugiendum erat, decimum ante annum id facere oportebat: quippe quum hoc quidem tempore fuga dedecus Græcis afferre poſſit, ac pudorem.

CXLVI. Navis πολύζυγος, *multijugis*, aut eſt multarum ſedium, quam & alibi vocat πολυκλῖδα, *multorum tranſtrorum*, quippe quum ζυγὸς ſedes ipſa dicatur: aut eſt multis vinculis, ac clavis compacta, quippe quum ζυγὸι ligna magna intelligantur, quæ, ζυγὸν, *jugi*, inſtar, latera ipſa inter ſeſe copulant, & conjungunt; eademque etiam ligna vocentur κλῖδες, *claves*, eo quòd, inſtar clavis, latera utrinque connectant, ac claudant. Unde hac ratione idem ſit dicere navim πολύ-

τομέτη τε θάλασσα. Ἡμῖν δ' ἐνιαυτὸς ἐστὶ πέλη-
ρωτέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Τῷ, εἰ̃περ
διὸ, ἀ νεμεσίζομαι Ἀχαιὰς, ἀχαλάαν. [1] Ἔστι
δὲ τὸ τόπμα, ἀπὸ χρόνε μὲν, ὡς ἐπιχείρημα·
[2] ὡς δὲ ἐργασία, ἐκ τῦ ὁμοίε, καὶ τῦ μικρο-
τέρε. ἐκ τῦ μικροτέρε μὲν, καὶ τῦ μῆνα. μι-
κρότερον γάρ τι ὁ μὴν ὁ ἷς τῷ ἐπτέα ἐνιαυ-
τῷ. ἐκ τῦ ὁμοίε δὲ, κατὰ τὸν μῆνα. συν- *Rom. p. 223.*
γνωσὶ γὰρ καὶ οἱ Ἕλληνες μένσιν ἐν τῇ Τροίᾳ.
Εἶτα πάλιν ἐπαναπτρέχων ἐς τὸ ἐξ ἀρχῆς,
καὶ κωλύων τὸν νόσον, φησίν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης,
αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. αἰσ-
νὴ λέξιν, ὅτι ὥσπερ ἔδει φυγεῖν, πρὸ τῦ δε-
κάτε ἔτες ἔδει ταῦτο ποιῆσαι, ὡς τὸν γε αἰ-
σχυς πολεμοποιητικὸν ἦτο τοῖς Ἀχαιοῖς.

ρμς'. Ναῦς δὲ πολύζυγος, ἢ ἡ πολύεδρος,
ἢ ἣν καὶ πολυκλῖδα λέγει ἀλλαχῆ, ὡς ζυγὸν
τῆς καθέδρας λεγομένης, ἢ ἡ πολύδεσμος, ὡς
ζυγὸν λεγομένων τῶν μεγάλων ξύλων, τῶν τὰς
τοίχους δεσμούντων καὶ συναγόντων, δίκην ζυγῦ·
τῶν δ' αὐτῶν καὶ κλιδῶν λεγομένων, ὡς, δί-
κην κλειδὸς, τὰ ἐκαλέρωθεν συνεχόντων. ὡς ἴσως *Bas. p. 169.*
ἑτέρωθεν τοῦτον τὸν πολύζυγον ἦπα, καὶ τὸν πο-
λυ-

πολύ-

Gggg

1. γεντάζω, περὶ γεντώνης, οἱ περὶ γλῶ πονέμενοι) Eodem ferè modo Suidas: γεντώνης, παρὰ γεντάζω, ὁ τὰν γλῶ τανύων, παρὰ ἐργαζόμενος. Sed apud Euſtathium pro γεντώνης ſcribo γεντόνης. ita ut ſit γεντόνης, καὶ γεντώνης, οἱ περὶ γλῶ πονέμενοι. Utroque enim modo hæc vox ſcribitur. Heſychius: Γαντώνες, γεωργός, γεωμόρος. Etymologus: Γεντώνης ὁ γεωργὸς παρὰ τὸ γέα τῇ τανύ. Atque ita apud Suidam pro γεντώνες ſcribendum puto γαντώνες. ita ut ſit γαντώνες, παρὰ γαντῶνες, ὁ τὰν γλῶ τανύων. Nam γεντώνες alterius eſt ſignificationis, videlicet ὁ γῆς τανύων, ut apud Herodotum. Idem Suidas: Γεντόνια, οἱ μικρὰ, παρὰ λυσιτελῆ ἔχοντες γλῶ. παρὰ δ' Ἡροδότῳ οἱ γῆς τανύοντες, παρὰ ἀπομένοντες. Heſychius: Γεντόνια, οἱ γῆς τανύοντες, παρὰ ἀπομένοντες. Etymologus ex Orio: Γεντόνια παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγα γλῶ ἔχοντες, οἱονεὶ τανύοντες γλῶ. Hinc eſt, ut opinor, quòd Kuſterus in Suidâ ſuo omiſerit τὸ γεντώνης pro eo, qui τὰν γλῶ τανύ, & in hoc ſenſu agnoverit tantùm τὸ γεντώνες. Politus.

2. πολύ λεγόμενον πλαγῶ) quod Hermogenes lib. 3. de Inventione eſt, πλαγίου ἐπιχείρημα. Polit.

3. σὺν νυί) Homerus vulgò παρὰ νυί. Polit.

4. ἦν πεῖ) Corrige, ὧν πεῖ. Polit.

5. Ἔστι ἡ τὸ τόπμα, ἀπὸ χρόνε μὲν, ὡς ἐπιχείρημα) Pertinet enim tempus ad peritaſin. Ex peritaſi autem epichiremata. Hermogenes de Inventione l. 3. Ἐξετάζεται δὲ τὸν τοῦ ἐπιχειρήματος γένους ἀπὸ τ περιεστῶτος. Περίστασις δέ ἐστι τὸ πρὸ ὧ ἁμὶν, καὶ λόγος, καὶ πράγματα, καὶ δίκαι, τοῦ ὑποδίκου, καὶ βίᾳ, τόπος, χρόνος, θράσος, αἰτία, πρᾶγμα. Politus.

6. ὡς ἡ ἐργασία, ἐκ τ ὁμοίε, καὶ τ μικροτέρε) Ex his enim, aliiſque id genus, confirmando aſſtruendoque epichiremati adhibita ergaſia. Hermogenes eodem libro: Διπλέμβα τὰλιν ἐργασίας ὡς τὸ κατασκεδὸ τ ἐπιχειρήματος. ἐργάζεται ἡ τοῦ ἐπιχείρημα ἀπό τινων, ἃ ἀνάγκη τινὶς εἶναι ἐπιχειρήματα. οἷον, ἀπὸ παραβολῆς, ἀπὸ παραδείγματος, ἀπὸ μικροτέρε, ἀπὸ μείζονος, ἀπὸ ἴσε, ἀπὸ ὡσαύτε. Ἦπα vocat Hermogenes, quod ἅμιλλαν Euſtathius. *Politus.*

7. ὧ τῇ πολυκλῖδα λέγει ἀλλαχῆ) ut v. 74. hujus libri. *Polit.*

λα τὸ ἀμετάβολον. Ἀλλ' ἔοικε μὴ ποιῆσαι οὕτω, ἵνα μὴ δόξῃ τὸ ἔννατος φύσει ἔχειν τὰ δύο ν', ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνέα. ὅπερ οὐκ ἀρέσκειν δοκεῖ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τέτταρα τέταρτος δι' ἑνὸς τ' οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνέα ἔνατος δι' ἑνὸς ν'. Καὶ ὁ Πούπλιος ἐν παρακατιὼν ἐν τῷ, ἀταρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, δι' ἑνὸς ν' γράφει αὐτό. Διό τινες καὶ ἀπὸ τοῦ νέατος, καθὰ μελήσειν, ἐτυμολογοῦσιν αὐτό. χεδὸν γὰρ τέατός ἐστιν, ἤγουν ἔσχατος, ὁ Ἰταλός, ὡς οἷα παρὰ μακέδνα δέκατος ὤν. Ἐοικὲ δ' οὖν ἀρέσκειν τισὶ δι' ἑνὸς ν' ἐκφέρεσθαι τὸ Ἰταλός, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνέα γίνεται, διὰ τοῦτο δεῖσαν μηκυνθῆναι τὸν ἄρχουσαν, φύσει μακρὰν ἐποίησεν αὐτὸν διὰ ἐκτάσεως τοῦ ι' καὶ ἐκ ἐβούλετο τὸ ν', ἵνα μὴ δοκοίη ἐκ παρωνυμίας ἔχειν τὴν ἔκτασιν. Καὶ ὕστερον μὲν ταῦτα καλά τινες. Δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ Ἰταλὸς γενέσθαι ἀπὸ τοῦ ἑνέα ἑνιαλός, Ἥρωσιν τὸν ν' εἰς ι, Γλαύκη Σικελῶν, καὶ τὸ, ἐπεύχες ἑνιαύχες. ὧν ἓν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Ἰσέον δὲ, ὅτι, καθὰ τὸ τέτταρα, καὶ τὸ ἑνέα, κινηθέντα ἔσωσε τὸν διπλόον τὸν τ', καὶ τὸν ν', ὕστερον καὶ τὸ μᾶλλον ἐξέβαλε τὸ ἓν λ' [7] ἐν τῷ μάλιστα.

ρμζ'. [8] Ἐνιαυτὸς δὲ περιτροπέων, ὁ ἤδη ταῖς ἑαυτοῦ ταῖς καὶ' αὐτὸν συμπληρούμενος, καὶ, ὡς ἐπᾶν,

animus, vel cor commoveatur, turbulentam quamdam fluctuationem significat. Ad hæc, τὸ ἔνατος, *nonus*, est ab ἐνάς, assumpto ατος, ut ne pes sit tribrachys: tametsi alioquin promptum erat, ac facile, primam producere, si immutabilem litteram gemnasset. Verisimile tamen est, non sic cum fecisse, ne τὸ ἔνατος, *nonus*, tamquam ab ἐνέα, *novem*, duplex habere ν' suapte naturâ videretur. Quod quidem non satis placere videtur plerisque veterum auctorum. Sicuti enim a τέτταρα, *quatuor*, dicitur τέταρτος, *quartus*, unico τ' sic etiam ab ἐνέα, *novem*, ἔνατος, *nonus*, cum unico ν'. Itaque posteriùs Poëta, quo loci dicit: ἀταρ μήτηρ ἐνάτη ἦν. *Sed mater nona erat*; scribit id per unicum ν'. Quare etiam nonnulli id ipsum per metathesin derivant a νέατος, *novissimus, seu ultimus*, eo quòd qui nonus est, hic est propemodum novissimus, videlicet postremus, quippe qui unâ exceptâ unitate sit decimus. Quoniam ergo nonnullis placet cum unico ν' efferre τὸ ἔνατος, *nonus*, etsi ab ἐνέα oriatur; idcirco, quum producere primam oporteret, longam eamdem fecit naturâ, inserto per epenthesin τῷ ι' neque geminavit τὸ ν', ne a radice suâ productionem habere videretur. Atque ita quidem, juxta aliquos, sese ista habent. Verumtamen alio etiam modo potest esse τὸ ἔνατος ab ἐνέα, ἔνατος, *novem*, *nonus*, verso τῷ ν' in ι', pro Siculensis linguæ more, ut cum pro ἐπεύχες, *per novem noctes*, dicitur ἐνιαύχες. qua de voce postea agetur. Insuper, quemadmodum τὸ τέτταρα, *quatuor*, & τὸ ἐνέα, *novem*, quam geminatam ipsa habent litteram, τ', & ν', ad simplicem, sive ad unam, redigunt in suis derivatis; sic etiam sciendum, τὸ μᾶλλον, *magis*, rejicere alterum λ' in τῷ μάλιστα, *maximè*.

CXLVII. Annus porro περιτροπέων, *circumiens, seu vertens*, is est, qui jam jamque in se ipsum per-

1. ἢ ἐχεπύλα πολύπους πολλῶν) quod notat Didymus ad versum hunc 432. lib. δ Od.

Ὡς δ' ὅτε πουλυπόδα θαλερὴς ἐξελαύνουσι.

idest, ex Didymi explicatione, ἢ ἐκατόπους, ἤγουν ὁ ἑκατόπους ὁ ἑκάτερος. Sic ab octonis pedibus dictus, qui vulgò polypus, de quo, præter alios, vide Aristotelem De Historiâ Animalium l. 4. c. 1. & De Partibus Animalium l. 4. c. 9. *Pol.*

2. πολύπους) Athenæus l. 7. c. 19. τοῦ δ' αὐτοπόδου πολύποδος ἐστιν, ὡς φησὶ Ἀλκαῖος, καὶ Ὀβελίσκος. ἀλλὰ καὶ Αἰσχύλος ἀφανίσας ὦ Ἀθηναῖοι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ πόδες, ὡς ὁ τρὶς, τὸ δὲ πόλυπον λέγων, Αἰσχύλος. Ἀττικοὶ γὰρ πολύποδα λέγουσι. Polit.

3. Παρὰ τὸ κλῶ) εἴρηται ἀπὸ τοῦ κλῶν, τοῦ στρέφειν, volvere. Virg. *volvunt ad littora fluctus*. Hinc *vertex, turbo*. Salvin.

Etymologus: Ἄλμα, συγγενὲς ἅλμῃ, ἀ ἅλμα κλῶσα, ἀπὸ τοῦ ἅλλω, τοῦ κλῶ. Polit.

4. κυμανοῦ τύπο θαλὴς περιχάδα) Virg. *magnis curarum fluctuat umbris*. Salvin.

per-

Virgilius: *magno curarum fluctuat æstu*. Catullus: *magnis curarum fluctuat undis*. Lucretius: *Volvere curarum tristes in pectore fluctus*. olit.

5. ἔνατος, ἀπὸ τοῦ ἐνάτου) Ἔνατος pro ἔννατος, ut ἔαρ pro ἦρ. Quamobrem male Martialis lusit in nomine Eutini pueri Domitiani. *Decem Eutinea tamen Poëta, sed Graii, quibus est nihil negatum*. Nam Græci eo casu non dicunt ἐέρσην, sed ἠέρσην. quæ diphthongus ante vocalem Latinis exprimitur per e longum *Salvinus*.

6. ξανὸς ἢ γ' ὡς ἰ) contrà quam facit dialectus Argiva, quæ vertit τὸ ἰ in έ. *Polit.*

7. ὦ τοῦ μαλίσκα) Hujus primitivum μόλω, *valde*, a quo comparativum μᾶλλον, unde factum est Latinum, *Melius*. superlativum μάλιστα. *Maximè*. Salvin.

8. Ἐνιαυτὸς ὁ περιτροπέων) Homerus περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ. quod Poëta Latinus ad verbum expressit: *circumeuntibus annis*. Salvin.

videlicet posteaquam minimè ad finem perduxit id, cujus gratiâ venerat, neque perfecit, quod se facturum receperat, neque spolia ademit. ita ut qui ambitioni studet, ac gloriæ, turpe sit existimaturus, re infectâ, recedere; qui veritatis, ac fidei studio tenetur, huic, pudori futurum sit, promissum, quod ipse fecerat, non impleſſe; denique, qui opes, ac lucrum avidè consectatur, is dedecoris loco sit habiturus, sine spoliis se reverti, quæ, tamquam esca, proposita sunt homini avaro. Cetertùm in τῷ κενὸς, *inanis, vel vacuus*, pleonasmus est τῦ ὁ. Sicuti enim ex κενὸς dicitur κολεὸς, *vagina*; ita ex κενὸς, κενὸς, *inanis*. Itemque pleonasmum τῦ ὁ habet τὸ ἀχαλάα, *trisatur*, ut & τὸ ὁράα, *videt*. Quin istiusmodi in vocibus constat etiam alicubi pleonasmum inesse τῦ ὁ. Invenitur enim ὁράω, ideſt, *video*, & ἀχαλάω, ideſt, *mœrore affectus*. Atque his istis de vocibus dictum est in libro α. Rursus constat, primitivum τῦ ἀχαλάειν, *trisari*, esse verbum barytonum τὸ ἀχάλην, *dolere, angi*, hoc est, ἄχος ἄλις ἔχειν, *satis mœroris, ac tristitiæ habere*. quemadmodum etiam primitivum τῦ μηνιᾶν, *irasci, iram, & simultatem exercere*, est τὸ μηνίειν, itemque τῦ πιέζειν, *premere*, est τὸ πιέζειν. Ad hæc, ut constat, ex κενὸς, *inanis*, oritur ὁ κενεών, *pars infra pectus concava, & ab ossibus vacua*. Denique, ut ex θεὸς dicitur κενεὸς· ita ex θεὸς, θεὸς, *deus*: aliaque sunt multa hujuscemodi.

ΤΕΛΟΣ, ΕΠΕΙΔΗ ΠΛΗΝ, ΜΗΔΕ ΕΚΤΕΤΕΛΕΚΟΤΑ, ὅπερ ὑπέσχετο, μηδὲ ἔχοντα λάφυρα. ἵνα ὁ μὲν φιλότιμος, αἰσχρὸν ἡγήσηται ἄπρακτος ὑποχωρῆσαι· ὁ δὲ ἀληθὴς, αἰδέσηται μὴ ἐκλελεῖσαι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστη· ὁ δὲ φιλοχρήματος, ἡ φιλοκερδὴς, αἰσχυνθὴν λαφύρων δίχα ἐπανελθεῖν, ἅπερ ὡς δέλεαρ τῷ κερδαλέῳ ὑποβέβληται. Πλεονασμὸς δέ ἐστι τῦ ε ἐν τῷ κενεός. Ὡς γὰρ [3] κυλὸς κυλεὸς, οὕτω κενὸς κενεός. Καὶ τὸ ἀχτλάα δὲ, πλεοσασμὸν ἔχει τῦ ά, ὡς καὶ τὸ ὁράα. Δῆλον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ ὁ ἔστιν ἢ πλεοναζόμ. Εὕρηται γὰρ καὶ ὁράων ὁ βλέπων, καὶ ἀχαλόων ὁ λυπούμενος. καὶ ἥρηται τοῦτ' ἐν τοῖς τοιούτων ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ τῦ ἀχαλάαν προϋπάρχει ῥῆμα βαρύτονον [4] τὸ ἀχάλην, ὃ ἐστιν ἄχος ἄλις ἔχειν· καθὰ καὶ τῦ μηνιᾶν, τὸ μηνίειν, καὶ τῦ πιεζῆν, τὸ πιέζειν· καὶ ὅτι ἐκ τῦ κενεὸς γίνεται [5] ὁ κενεών· καὶ ὅτι κατὰ τὸ κενὸς κενεὸς, οὕτω καὶ θὸς θεὸς, [6] καὶ ἕτερα πολλά. *Rom. p. 224.*

Tolerate, amici, & manete ad tempus, ut sciamus,
Utrum verum Calchas vaticinetur, nec ne. 300
Prolè enim hoc novimus animo, & estis omnes
Testes, quos fata mortis non absolverunt:
Heriquè & nudius tertius, quando in Aulidem naves Achivorum
Congregabantur, mala Priamo, & Trojanis ferentes.
Nos autem circum circa fontem, sacris in altaribus 305
Sacrificabamus Immortalibus perfectas hecatombas,
Pulchrâ sub platano, unde fluebat limpida aqua.

Τλῆτε, φίλοι, καὶ μίμνετ' ἐνὶ χρόνῳ, ὄφρα δαῶμεν,
Εἰ ἐτὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦ καὶ οὐκί.
Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ὄβριμοι θανάτοιο εἵρυσσαν·
Χθιζά τε, καὶ πρώιζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ, καὶ Τρωσὶ φέρουσαι.
Ἡμεῖς δ' αὖτε περὶ κρήνην, ἱερὰς κατὰ βωμοὺς
Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελείους ἑκατόμβας,
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.

1. στέργειν διαλέκτοις τὸ γλῶττον) Dialecti efficiunt in oratione τὸ ξένον, ideſt, novitatis aliquid ei adduut, ac peregrinitatis. Sed Poëtis hæc licentia datur. *Salvinus.*

2. τὸ σίβω σιβίζω) Terminationes in ίζω, ίττω, αίω, & similes, verborum simplicium sunt παρηγωγαί. Salvin.

3. κυλὸς κυλεὸς) Κυλὸν numquam legi, sed κυλεὸν. Iliad. δ. Latinis *culei, testes. Culleus*, saccus è corio, quo cum simiâ, gallo, & cane parricidæ insuebantur, & in mare projiciebantur. de qua pœnâ egregiè Tullius. *Salvin.*

4. τὸ ἀχάλην) Communiter ἀχάλλω cum gemino λλ'. Est enim ἀχάλω. ὁ μέλλω, ἀχαλῶ. ex quo Etymologus deducit ἀχαλάω. Ipsum autem ἀχάλω est παρὰ τὸ ἄχος. Hinc ἀχάλην, ut ex ὄγω, ὀγάλω· & pleonasmo τῦ σ', ἀχάλω. Politus.

5. ὁ κενεὼν) παρὰ τὸ νοεὶς ἀπὸ ὀστέων, ex Etymologo, & Suidâ. *Polit.*

6. καὶ ἕτερα πολλά) βροτὸς, quasi βοήθους, *qui ad clamorem accurrit, auxiliator, qui invocatus opem fert.* ita θεὸς, quasi θοὸς, *currax, velox.* quia homines solis, & siderum motus rapiditate in admirationem rapti, eos tamquam Deos colucre. *Salvin.*

ρμή. Ὅτι μελὰ τ βασιλέα τρέφων, ὡς προμήθεα, ἰὼς λέξας μὴς τ δῆμον ὁ Ὀδυσσεὺς, κ δυσωπῶν οἷον αὐτὸς, κ καλαμαλάπων λόγοις, ἐπισπλέον κ ἐλπίδα ὑποτιθέων τᾶ ἀλώσεως ἀν Ἰλιὼ Τροίαν, Ἰλῆτε, φίλοι, φησὶ, κ μίναθ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, πὲ κ ἀκί. Ποῖος Κάλχας; ὃν δηλαδὴ κ ἐκ ἔστι ψευσασθ. Εἶτα ἀναμιμήσκει κ, ὅπως χθὲς, κ πρωΐζα, ὅτε ἐς Αὐλίδα αἱ ἶπες τῶν Ἀχαιῶν πλέρεθρον, κακὰ Πριάμῳ, κ Τρωσὶ φέρουσαι, ἡμῖν, φησὶν, ἀμφὶ βωμὸν ἔρδομεν, ἤγαγεν ἐθύομεν, τελέσσας ἑκατόμβας, καλῇ ὑπὸ πλατάνῳ, ὅθεν, ἢ ὄθι ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Εἰθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, δράκων ἐπὶ νῶτα βαφεινὸς, σμερδαλέος, ὃς βωμὸν ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Εἶθα δ' ἔσαν τρῆθον νεοσσοὶ, πτανὰ λέκια, ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ὀκτὼ. ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα. Εἶθ' ὅγε ἰὼς, ἐλεεινὰ κατὰ κλάζοντα λελιημένα. Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη [2] φίλα τέκνα. Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφαχυῖαν. Αὐτὰρ, ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε τρῆθον, κ αὐτὴν, τὸν μὲν, ἀρίζηλον ἔθηκε θεὸς, [3] ὥσπερ ἔφηνε. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς. Ἡμεῖς δ' ἐσαάτες, θωμάζομεν, οἷα ἐτύχθη δηναὶ πέλωρα. Κάλχας δὲ θεοπροπέων ἀγόρευεν, Ὅτι ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα θεὸς, ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, οὗ κλέος ἄσβεστον ὀλεῖται. Ὡς ἅτος κατὰ τέκν' ἔφαγε τρῆθον, κ αὐτὴν, ἑκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα· ὣς ἡμεῖς τοσσοῦτ' ἔτεα, [4] πτολεμίζομεν αὖθι. Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. Εἶτα εὐθυμήσας, ὅτι ἐνιαυτὸς μὲν ἅτος ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται,

Rom p.225.

CXLVIII. Orationem Ulyſſes ſuam, ut ſupra monitum eſt, a rege ad populum convertit, eoſque obteſtando pudore veluti afficit, ac verbis demulcet, atque inſuper ſpem illis bonam facit capiundæ Trojæ, his verbis: *Tolerate, amici, & manete ad tempus, ut cogneſcamus, an verum Calchas vaticinetur, nec ne.* Quis, aut qualis Calchas? talis nimirum, qui non poſſit mentiri, nec falſum dicere. Tum eoſdem jubet memoriâ repetere, quid heri, & nudiustertius contigiſſet, quando in Aulidem Græcorum naves congregabantur, mala Priamo, ac Trojanis ferentes. *Nos*, inquit, *ad fontem ſacris in altaribus faciebamus*, videlicet *ſacrificabamus, perfectas hecatombas, pulchrâ ſub platano, unde*, vel *ubi fluebat limpida aqua. Ibi magnum ſignum apparuit, draco rubris maculis dorſo diſtinctus, horribilis, qui ex imo altari proſiliens, ad platanum concitatus perrexit. Ibi erant paſſeris pulli, parvi nati, ramo in ſummo ſub foliis latitantes, octo. Mater autem nona erat, quæ pepererat natos. Ibi bos ille miſerabiliter ſtridentes devoravit. Mater autem circumvolitabat lugens ſuos natos. Sed hanc implicans, alâ prehendit circum clamitantem. Ceterùm, poſteaquam paſſeris natos, matremque ipſam, devoravit; hunc quidem mirabilem fecit deus, quemadmodum oſtendit. Lapidem enim ipſum fecit filius Saturni. Nos autem ſtantes, admirabamur, quæ ingentia fiebant prodigia. Calchas verò vaticinans concionabatur: Nobis hoc oſtendit ſignum magnum deus, ſerum, ſeri exitus, cujus gloria nunquam interibit. Ut hic natos octo paſſeris, matremque ipſam, devoravit; mater autem nona erat, quæ natos pepererat: ſic nos totidem annos hic bellabimus. Decimo verò civitatem capiemus ſpatioſas vias habentem.* Deinde, poſteaquam ſic illum concionatum, eaque nunc omnia ad finem jam perduci, animadvertit; con-

1. πανὼν ἔνα) Emendarunt alii ob metrum, πανὸν ἕνα. Polit.
2. ἐλελιξάμενος) lege, νέκια, ut rectè etiam Probenius. Polit.
3. ὥσπερ ἔφηνε) Vulgò apud Homerum, ἔφανε. Polit.
4. πτολεμίζομεν αὖθι) lege, πτολεμίξομεν. Polit.

dignum memoratu, eſt prætermiſſurus; ſed ea in carmen paſſim ſuum breviter eſt, atque artificiosè inſerturus.

CXLIX. Quamquam autem τὸ τλῆτε, *tolerate*, magis explicatur per id, quod ſubdit, *manete ad tempus*; tamen ſciendum eſt, ambiguè id dictum ab Ulyſſe, atque indefinitè. Incertum enim eſt, an multum longumque tempus, an verò exiguum, ac breve, hoc loci intelligat: quippe quòd interminata ſit vox illa temporis. Itaque rege ipſo videtur eſſe ſapientior, ac perſpicacior. Hic enim verba illa: *nunc enim capetis urbem*, de ipſo ſtatim hodierno die intellexit. At verò Ulyſſes medio atque ancipiti ſenſu verba eadem capit, utpote qui tempus hîc ponit interminatum. Tempus enim tum dies eſt hodiernus, tum dies ſubſequentes. Quod igitur dixerat ſomnium; id ipſum etiam Ulyſſes. Eamdem enim ſignificationem habet & quod dictum fuerat Agamemnoni, ipſum nunc Trojam eſſe capturum, & quod Ulyſſes præcipit, manendum eſſe ad tempus, dum Priami urbs capiatur. Deinde τὸ δαῶμεν idem eſt, atque *cognoſcamus*, *diſcamus*; formatumque id eſt ex ἔδαην, *didici*, ad exemplum τὸ ἐτύφθην, *verberatus ſum*, τυφθῶμεν, *verberati ſimus*, aliarumque vocum hujuſcemodi. Calchantem autem iis commemorat, tum ut eorumdem animos prodigio illo atque oſtento Jovis alliciat, tum ut ex homine illo, qui ob prædictam peſtilentiæ cauſſam, fidemque ſuam comprobatam, communi nuper ſermone celebrabatur, fidem populo faciat veritatis. Ubi quod dicit, *vaticinatur*, poſitum eſt pro Præterito Imperfecto, *vaticinabatur*, ut oſtendit quod paullò poſt ſequitur: *vaticinans concionabatur*. Et: *Ille ſic concionabatur*. Rurſus τὸ, ἢ ἠ νύ, idem eſt, atque τὸ, ἤτε ἠ μή, *an etiam non*, *nec ne*. Item τὸ, χθιζά τε, ἠ πρωΐζα, idem eſt, atque τὸ χθὲς, & πρώ, *heri*, & *nudius tertius*, atque, ut ita dicam, ἐναγχος, *nuper*, *paullò ante*, *non ita pridem*. Idcirco autem, inquiunt, longa adeo temporum intervalla in breve admodum, atque anguſtum ſpatium contrahit, ut pro nihilo eſſe ducant tempus illud, quod expectant: &, quamvis Græcorum gloriam inde elevet, atque immi-

ιλίου ἤρξατο, ἀλλ' οὐδέν τι οἶδε τῆς πρὸ τούτου πραχθέντων, ἄξιον λόγου, παραλείψας· παρεισπερῆ δὲ αὐτὰ εὐμεθόδως πολλαχῆ τῆς ποιήσεως.

μύ. Ἰστέον δέ, ὅτι τὸ μίνατε ἐπὶ χρόνου, ἔστι μὲν διασαφητικὸν τοῦ τλῆτε· ἀμφιβόλως δὲ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἴρηται, καὶ ἀορίστως. Ἄδηλον γὰρ, εἴτε τὸν πολὺν, εἴτε τὸν ὀλίγον χρόνον, ἐνταῦθα φησίν. ἀορίστως γὰρ ἡ λέξις τοῦ χρόνου. Καὶ ἔοικε τὸ βασιλέως νοῆσαί τι σοφώτερον. Ὁ μὲν γὰρ, τὸν γάρ κεν ἕλοις πόλιν, ἐπὶ τῇ αὐτίκα σήμερον ἡμέρας ἐτόπευε· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς χρόνον ἐνταῦθα θεὶς τὸν ἀόριστον, μέσως χωρεῖ. Χρόνος γὰρ καὶ ἡ σήμερον ἡμέρα, καὶ αἱ μετ' αὐτὴν. Ὃ-*Bas. p. 171.*
περ ἦν ὁ ὕπνος ἔφη, ἔστο καὶ Ὀδυσσεύς. Τὸ γὰρ τὴν ἑλεῖν πόλιν Τρώων, καὶ τὸ μίνατε χρόνον, ἕως ἂν Πρίαμος ἕλωμεν, τὸ αὐτό βούλεται. Τὸ δὲ δαῶμεν, ἑαυτὸν γὰρ γνῶμεν, μάθωμεν, μεταληφθὲν ἐκ τοῦ ἐδάην, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐτύφθην, τυφθῶμεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τῷ δὲ Κάλχαντος αὐτὸς ἀναμιμνήσκει, ψυχαγωγῶν τε εἰς διατριβὰς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναγχος εὐδοκιμήσαντος ὡς τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν, καὶ πίστιν, ὡς ἀληθῆ τὸν ὄχλον παραμυθούμενος. Τὸ δὲ μαντεύεται, ἀντὶ παρῳχημένου κεῖται, τοῦ ἐμαντεύετο, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, θεοπροπέων ἀγόρευε. καὶ, Κῆνος θ' ὡς ἀγόρευε. Τὸ δὲ, ἢ καὶ ἠκί, ἀμφίβολόν ἐστι λέξις, εἴτε καὶ μή. Τὸ δὲ, χθιζά τε, καὶ πρωϊζά, ἀντὶ τοῦ χθὲς, καὶ πρώ, καὶ, ὡς ἀπάνω, ἐναγχος. Συντέμνει δέ, φασι, τοὺς τοσούτους χρόνους εἰς βραχὺ κωμῳδῶν, ὅπως τὸν προσδοκώμενον, μηδὲν ὄντα νομίσωσι. καὶ ἅμα ἐξευτελίζων τὸ καύχημα τῶν Ἑλλήνων, ὡς εἰς μάτην τοὺς τοσούτους χρόνους ἀνυσάν-

των,

1. αὖν ἐκ † Ἀχιλλέως μήνιδ' ἄρασθαι) Bellum Trojanum non inciendum ab ovo præcipit Horatius. *Salvianus.*

2. τὸ μίνατε χρόνου) ſupple, ἀντὶ χρόνον. Polit.

3. τῇ διατριβῇ) Hic in bonam partem accipitur ἡ διατριβὴ. Alibi, ac ſæpiùs, in malam. Scholiaſta ad hunc locum Ariſtophanis in Acharnenſibus:

λόγου δ' ὑμῖν, ὅτι
Διατριβὴ ἔστι, καὶ φασὶ βίβλους μοι.
Παιτεολάττονται γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἡμέρας, ἃς διέλυον τὰς ἐκκλησίας, διατριβὰς καλοῦντες, ἢ ἄλλο τι μάλιστα σύνηθες. Διατριβὴ δέ ἐστιν ὁ παρὰ καιρὸν χρόνος. Politus.

γία δ' Εὐβοίας, συνάπτων τῷ Ἑλικῶνι ὄρει, ὅ-
Rom. p. 226. θεν λεγόμενος [5] παρὰ τὸ αὐτόθι συναχθῆσαι ἀ-
λιδῆναι, [6] ἢ αὐλιδῆναι, πρὸ τῆς εἰς Τροίαν ἀ-
πόπλου, ἁῖς ἅπας τῶν Ἀχαιῶν. Τὸ δὲ, κακὰ φέ-
ρουσαι, ἀλλοῖον ἐστὶ πρὸς ἃς τῶν Πάριδος ἅπας.
αὗται μὲν γὰρ, ὡς οἷον εἰπεῖν, φερέκακοι· ἐκεῖναι
δὲ, ἁπλῶς [7] ἀρχέκακοι, κατὰ τὴν Ποιητήν. Ἐν
δὲ τῷ, ἀμφὶ δὲ βωμὶ κρήνην, αἱ δύο προθέσεις πε-
ριττὸν ἔχουσι τὸν αὐτὸν τόπον συναλοιφὴν ἐπὶ ἁπλῶσι πάν-
τοτε τῶν ζ ῥαττόν. [8] Οἱ δὲ ἱεροὶ βωμοὶ, πρὸς διά-
στολὴν εἴρηνται ἑτεροίων· ὁποῖοι καὶ οἱ τῆς ἁρματο-
πηγείας, καὶ οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ φωτοφαοῦς. Τοῦ
δὲ ἔρδειν, πρωτοπάρχη τὸ ῥέζειν. Ἄλλος δ' ἄλ-
λῳ ἔρεζεν, ἐξ οὗ, [9] μεταθέτῃ, καὶ τροπῇ συμβά-
σῃ τοῦ ζ' εἰς δ', τὸ ἔρδειν γίνεται. Δωρικῶς δὲ, ῥέδ-
δειν τὸ τοιοῦτον φασίν. [10] Τὴν δὲ πλάτανον, κά-
λαμον, καλὰ παραλογήν, [11] πλαταίσιον, καλὴν λέ-
γει, ὡς ἂν εἴποι τις εὐειδῆ. Τοιοῦτον γὰρ τὸ φυλὸν,
ἄκαρ-

Heliconi monti proximus, sic ex eo appellatus, quòd Græcorum naves, antequam Trojam proficiscerentur, eum in locum confertim αὐλίδηναν, *sunt congregatæ*, sive ibi αὐλίδηναν, *stationem habuerunt*. Ceterùm τὸ, κακὰ φέρουσαι, *mala, ac perniciem ferentes*, diversâ ratione dicitur, ac de navibus Paridis. Hæ enim, ut ita dicam, φερέκακοι, *malum ferentes*; illæ verò planè, secundùm Poëtam, ἀρχέκακοι, *initia, & causſæ malorum*. Quo verò loci dicit, ἀμφὶ δὲ περὶ κρήνην, *circum circa fontem*, binæ illæ præpositiones contractas collectasque simul circa unum, & eumdem locum cop as universas significant. At verò οἱ ἱεροὶ βωμοὶ, *sacræ aræ, seu baſes*, dictæ sunt ad distinctionem basium alterius generis: cujusmodi sunt baſes illæ, quibus currus impositi, quæque in Odysseâ, ardentibus facibus, lumen suppeditare referuntur. Verbi autem ἔρδειν, *facere, seu sacrificare*, primitivum est τὸ ῥέζειν. Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζεν. *Aliusque alii sacrificabat*. ex quo, per metathesin, mutationemque usitatam τοῦ ζ in δ', fit τὸ ἔρδειν. Dores tamen id ipsum dicunt ῥέδδειν. Ad hæc, τὴν πλάτανον, sive, per paragogen, πλατάνιστον, *platanum*, pulchram vocat, tamquam siquis eam diceret formosam. Hujusmodi enim ea est arbor: quippe quæ, licet infructuosa, pulchra tamen iis sit, qui vitam um-

1. ταυτὸν τῷ Ὀμηρικῷ χλιζά) lege, τῷ Ὁμηρικῷ. Polit.

2. φαῖζον διευκάμψας) apud Etymologum φαῖζον, ἐγκεκαμμένως. Polit.

3. φερεκακὰ σοκὰ) Sic omnino scribendum, non φερεκακὰ, ut volant alii, est enim ex φερὶ. & ipsa docet, quæ statim affertur, explicatio. Eadem lectio restituenda Athenæo lib. 3. c. 4. Σιλλάγῳ δ' ἐν γλώσσῃ φερεκακὰ ἐστὶ καλάθια γίγῳ τι σικυοῦ, ὅτις εἶχε φαῦλον τὸ καρπόν. Polit.

4. Ἡ δὲ Αὐλὶς, τόπος ἐστὶ ἐν πλησίον τῆς Εὐβοίας) Plinius lib. 4. c. 7. *In ipsis faucibus Euripi, quem facit objectu insula Eubœa, Aulis capaci nobilis portu*. Solinus c. 13. *Eubœa insula Lacrum objectu efficit Aulidis portum, seculis traditum Græcæ conjurationis memorid*. Politus.

5. παρὰ τὸ αὐτόθι συναχθῆναι ἀλιζόνας) quasi hinc factum sit ἀλίς, deinde αὐλίς. Quæ videtur mihi fuisse sententia Tryphonis, ac Stephani. Sed verba ipsa Tryphonis sunt, ut opinor, depravata, hoc quidem loci apud Stephanum: Αὐλὶς, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, ὡς δὲ κλεισάντων οἱ Ἕλληνες. Τρῶες παρὰ τὸ αὐλισθῆναι, ἀλὶς, καὶ αὐλίς. Ubi pro αὐλισθῆναι lego ἀλισθῆναι. Unde putaverit Trypho locum illum, in quem Græcorum naves cogebantur, primùm appellatum Ἀλίδα, postea, mutato aspero spiritu in tenuem, additoque τῷ υ, Αὐλίδα. Ab hoc ipso Græcorum conventu Hesiodus quoque Aulidem celebrat,

ἣ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μάντιος χρησθὲν, πολλὰ σὺν λαὸν ἀγεῖραν
Ἑλλάδ' ἐξ ἱερῆς.

Subdit tamen Stephanus, urbis hujus appellationem rectiùs deduci ab Aulide, Eunomi filiâ, quam ipsam Aulidem Pausanias filiam facit Oggyi, Johannes Tzetzes Phoronei. *Politus*.

6. ἢ αὐλιδῆναι) Alterius hujus etymi auctores, Etymologici Magni Auctor, & Tzetzes. Magnam certè nominis gloriam a Græcarum navium statione sibi Aulis comparavit. Livius l. 45. c. 28. *A Chalcide* (L. Æmilius Paullus) *Aulidem trajecit, trium millium ſpatio diſtantem, portum inclytum ſtatione quondam mille navium Agamemnonia claſſis*. Pomponius Mela l. 2. c. 3. *Aulis, Agamemnonia, Græcorumque claſſis in Troiam coeuntium ſtatio*. Politus.

7. ἀρχέκακοι) αἱ πρῶται κακῶν Τρωσὶ γενόμεναι. Polit.

8. Οἱ δὲ ἱεροὶ βωμοὶ, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων) Sic l. 9'. Od. v. 273. Θεῶν ἱερὸς ἐπὶ βωμὸς. ubi item Eustathius: ἱερὸς βωμὸς, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου μὴ τοιούτου. ἀνάλογον δὲ Ἰλιάδι, ἐν ᾗ ἅμματα τίθεται· καὶ ὡς τὰς ἕξις ὁ οἰκοδόμος παρεσκεύαζε βωμοὺς, ἐφ' ὧν ἵστατο χρύσεος κάρυξ δαΐδας ἐν χερσὶ ἔχοντες. Polit.

Lucretius:

Aurea ſi non ſunt juvenum ſimulacra per ædes,
Lampadas igniferas manibus retinentia dextris.

Salvin.

9. μεταθέτῃ) per quam metathesin, sive hyperthesin, ex ῥέζω fit ἔρζω. unde, mutatione Doricâ τοῦ ζ' in τὸ δ', ἔρδω. Politus.

Κρεττῶν, Doricè κρεσσῶν, mutatâ litera ρ in δ', dicitur Caduceum. *Salvinus*.

10. Τὴν δὲ πλάτανον &c.) Platani hujus truncum suâ adhuc ætate in Dianæ templo apud Aulidem servatum, testatur Pausanias in Bœoticis c. 19. Πλατάνου δὲ, ἣν καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι ἐποίησεν μνήμην, τὸ ἐπὶ τῇ ξύλῳ περιὸν φολίσασιν ἐν τῷ ναῷ. Politus.

11. πλαταίσιον) Πλαταίσιος vox usurpata Theocrito in Epithalamio Helenæ. *Salvinus*.

ruit. Quum enim draco ſub altari delituiſſet, inde poſtea prolapſus, atque ad platanum pergens, apparuit. Conſtat autem, altare hoc, de quo diximus, ſub dio ipſum per ſe, ac ſeorſum, neque intra templum, fuiſſe. cujuſmodi pleraque altaria antiqui prætereuntibus rudi, ac tumultuario opere faciebant. At verò τὸ μέγα σῆμα, *magnum ſignum*, poſteriùs vocat *terribilia portenta deorum*, ut hanc ipſam rem per multitudinis numerum grandiùs efferat. Rurſus, quod dixit, ἐφάνη, *apparuit*, magis explicatur per ea, quæ ſubjicit: ὃν αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε. *quem ipſe Olympius miſit in lucem*. &, Ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας Ζεύς. *Nobis hoc oſtendit prodigium Juppiter*. Ceterùm hiſtoriam illam draconis, paſſerumque, ac platani, non per veſtigia proſequitur Poëta, nec minutatim. Mos enim ejus eſt in his ſignis, atque oſtentis explicandis, ut tantummodò ea ſeligat, quæ ſunt magis appoſita, atque opportuna; pleraque verò prætermittat. quemadmodum quidem certè & hoc loci ex ſigno illo, quod apparuit, unum propemodum Calchas obſervat, tarditatem nimirum, ſerumque exitum belli: videlicet novem tandem poſt annos, qui a dracone abſumuntur, hoc eſt, Græcis præterlabuntur, expugnatum iri Trojam; reliquum verò tempus, nihil agendo movendoque, Græcos eſſe inſumpturos, ut draco per otium

εὑρεσῆ. Κεκρυμμένος γὰρ ὁ δράκων ὑπὸ τῇ βωμῷ, ἔνθα ἐκύθεν αἰξας, καὶ ἐς τὸν πλάτανον ὁρούσας, ἐξεφαάνθη. Δῆλον δὲ, ὡς ὁ ῥηθὲς βωμὸς, ἄθρους ἦν αὐτὸς καθ' αὑτὸν, καὶ οὐκ ἔσω ναοῦ. οὕτω γὰρ ἐκ πολλοῦ ἐκεδίαζον τοῖς παραδεύσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ μέγα σῆμα, προϊὼν, δεινὰ πέλωρα λέγει θεῶν, πληθύνας τὸ πρᾶγμα σεμνότερον. Τῷ δὲ ῥηθέντος ἐφάνη, διασαφήσας καὶ ὅτι, ὃν αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε. καὶ τὸ, Ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας Ζεύς. Τὰ δὲ καλὰ τῆ δράκοντα, καὶ ἴσις σταθὺς, καὶ πλὼ πλάτανον, ὁ μὲν Ποιητὴς οὐκ ἐκτολογῆ. Ἔθος γὰρ αὐτῷ ἐν ταῖς τῶν σημείων λύτεσι, τὰ καιριώτερα μόνα ἐπιλέγεσθαι, τὰ δὲ πολλὰ παρεᾶν. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα, ἓν χρὸν μόνον σημήνατο ὁ Κάλχας, διὰ τῦ φαινόμενου, τὸ ὄψιμον τῦ πολέμου, ἦγον τὸ μετὰ ἐννέα ἔτη, τὰ δαπαιτηθέντα τῷ δράκοντι, ὅ ἐστι, τὰ παροιχόμενα τοῖς Ἕλλησι, πλὼ Τροίαν ἁλόντα· τὸ λοιπὸν δὲ ἀπρακτήσαντα, καὶ ἀκινητήσαντα τὰς Ἕλληνας, ὡς καὶ ὁ δράκων ἤρπησε, τὰ ἐννέα τέ-

no-

κνα

1. ἔκφυτον μὲν, καλὸν δὲ πρὸς σκιαζομένοις) Plinius l. 12. c. 1. *Commendatio arboris eius non alta mater eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere*. Eamdem *arborem umbra gratiâ tantùm ex alieno petitam orbe*, ſcribit, & miratur ibidem Plinius. *Polit.*

2. ὑπ' Ξέρξου πλάτανος ἴγω ἐρασθῶ) De inſano Xerxis amore erga platanum quamdam Lydiam conſulendi Herodotus lib 7. n. 31. & Ælianus Var. Hiſtor. l. 2. c. 14. *Polit.*

3. αὐτίμερον πλάτανον ἢ ἐρημίνες πλατάνου ἐχυροχόους) Sic, ut eſt apud Herodotum l. 7. n. 27. Darium Xerxis patrem Pythius, Lydus homo, ἐδωρήσατο τῷ πλατανίσκῳ τῷ χρυσίῳ, καὶ τῇ ἐσθῆτι. Polit.

4. τὸ σωμάτιον ἔχει) Malim αὐχεῖ. σωμάτιον autem vocat corpus ipſum, ideſt, arborem platani, ut opponat umbræ. Geometræ σῶμα dicunt corpus, quod ſcilicet longitudinem, latitudinem, atque altitudinem habet. Vide A. Gellium lib. 1. c. 20. *Polit.*

5. Χαίρει δὲ ὄμβροι τὸ φυτὸν) Quid, aquis? vino etiam gaudet platanus, teſte Plinio l. 12. c. 1. *tantumque poſſea honoris intervenit, ut mero infuſo enutriantur. compertum id maximè prodeſſe radicibus: dictumque etiam arbores vina potare*. Princeps hujus luxuriæ Q. Hortenſius. *Is Hortenſius*, ut refert Macrobius Saturnal. l. 2. c. 9. *platanos ſuas vino irrigare conſuevit, adeo ut in actione quadam, quam habuit cum Ciceronе ſuſceptam, precario a Tullio poſtulaſſet, ut locum dicendi permutaret ſecum. abire enim in villam neceſſariò ſe velle, ut vinum platano, quam in Tuſculano poſuerat, ipſe ſuffunderet*. Politus.

6. Διὸ τοι μεγαθυμοῦσι) adeò ut ad portentoſam quoque magnitudinem excreſcat. Memorabilis olim platanus illa Lyciæ, *domicilii modo cava* (verba ſunt Plinii loco allato) *LXXX. atque unius pedum ſpatio, nemoroſo vertice, & ſe vaſtis protegens ramis, arborum inſtar, agros longis obtinens umbris; ac, nequid deſit ſpelunca imagini, ſaxeâ intus crepidine circumſeſſos complexa ſumices: tam digna miraculo, ut Lucilius Rufianus ter Conſul, & nuper provinciæ ejus Legatus, prædendum etiam poſteris putarit, epulatum intra eam ſe, cum duodecim comite, largè ipſâ toros prabente fronde, ab omni affatu ſecurum, optantem imbrium per folia crepitus, latiorem, quàm marmoreum nitore, picturæ varietate, laquearium auro, cubuiſſe in eadem*. Politus.

7. ἐνσπόνδυλα φρὶς γένοιτο σφενδόνη) idonea enim maximè eſt platanus, ut in eâ paſſeres, procreationis cauſſâ, fingant, & conſtruant nidos. Hinc ductâ ſimilitudine C. Caligula cœnam, quam in peramplâ Vel terni ruris platano amicis, & familiaribus ſuis dedit, XV. *convivarum, ac miniſterii capace triclinio*, nidum feſtivè appellavit. *Politus*.

8. ἔτυ τε αἰγλήεν ὕδωρ ἐρέει, φυτὰν αὔξει) Pauſanias in Bœoticis c. 19. ubi agit de Aulide: Δάκρυσι δὲ ἐς ἃ ὁ πυρὸς, παρ' ὃν ἡ πλάτανος ἐκφύεται. Sic memorata Plinio, platanus Lyciæ, *gelidi fontis ſocia amœnitate*. Sic, eodem auctore, *Gortyna in inſulâ Cretâ juxta fontem platanus una, inſignis utriuſque linguæ monumentis, numquam folia dimittens*. Sic apud Platonem in Phædro, πυρὶ χαριέστατα ὑπὸ τῶν πλατάνων ἅμα μάλα ψυχρὸν ὕδατος. Politus.

9. τὰ αὐτὰ τέκνα φαγών) Atqui ex Homero octo erant paſſeris filii. αὐτὸς μήτηρ ὀγδοάς ἦν. Politus.

ῖπες. [3] Ἡ δὲ στρυθὸς ἀνάκειται μὲν τῇ Ἀφροδίτῃ, διὰ δὲ πολύγονον, ἔτι δὲ καὶ θερμὸν ὡς μάξιν. [4] ᾧ δὴ λόγῳ καὶ ἡ περιστερὰ οἰκειῶται τῇ τοῦ μύθου Ἀφροδίτῃ. Τίθεται δὲ ὡς ἐπὶ τοὺς Τρῶας, [5] οἷς Ἀφροδίτη ἐπεκύρει· μᾶλλον μὲν οὖν ὡς αὐτῷ τῷ Τροίᾳ, ὥσπερ καὶ οἱ στρυθοὶ αὐτῆς ὡς τὰς περιοικίδας πόλεις. Μάλιστα δὲ χρόνῳ δηλωτικοὶ ἔσονται αὐταί γε αἱ ὀκτὼ τεσσαρακοντάδες καὶ ἡ μήτηρ ἐνάτη οὖσα· Πτηνὸν γὰρ ὁ χρόνος, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ πτηνὰ ὡς σημεῖα χρόνου λαμβάνονται. Ἑτεροίως δὲ σύμβολα ὄντα, καὶ ἐκ ἀλλοίου τινὸς, εὐλόγως, ὡς ἐπ' ἀκροτάτῳ ὄζῳ ὄντες. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὄζου ἦσαν, τυχὸν ἂν ἡμέρας
Bas. p. 172. ἐδήλουν, ἡ δὲ πρὸς τῷ μέσῳ, μῆνας. [6] πρὸς δὲ ἀκρο-

annos

1. Ἀδηνῆς, φησὶν, ἰυγὰς] Malim φασὶν. Politus.
Si φησὶν retineas, intelligitur τις. Quis. Salvinus.
2. εὐμήδεια ὁ Εὐνεὼς) Virgilius 1. Æneid.
Jupp iter. hospitibus nam te dare jura loquuntur. Polit.
3. Ἡ δὲ στρυθὸς ἀνάκειται μὲν τῇ Ἀφροδίτῃ, διὰ τὸ πολύγονον, ἔτι δὲ καὶ θερμὸν ὡς μάξιν) Quæ eadem causa allata est ab Athenæo lib. 9. c. 10. cur Sappho finxerit, Veneris currum a passeribus trahi. *μά τὰν δν καὶ σὰ Σαπφὼ ἀπὸ τᾶς ἐρωείας τὰν Ἀφροδίταν ἐπ' αὐτᾷ φαντὶ ἐχήδοις; καὶ γὰρ ἐχόντιές τὰ ζᾶτα, καὶ πολύγονον. τίπτα γὰν ὁ στρυθός, ὡς φησὶν Ἀριστόνικος, καὶ μίχει ὀντί.* Verba Sapphus in hymno Veneris, extant apud Dionysium Halicarnassæum in libro de Compositione Verborum. Politus.
4. ᾧ δὴ λόγῳ καὶ ἡ περιστερὰ οἰκειῶται τῇ τοῦ μύθου Ἀφροδίτῃ) Est enim columba, atque passeribus, *salacitas par*, auctore Plinio l. 10. c. 36. Hinc Scholiasta Apollonii ad v. 541. l. 3. *Ἀπολλώνιος φησὶν ὅτι τῷ περὶ Θήβην, ὅτι ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης. διὸ καὶ λέγων. πτερὰ γοῦν τὸ περισσὸς ἔρως λέγει.* Et Æneas Virgilianus lib. 6. Æneid.
Maternas agnoscit aves, i. e. columbas.
Politus.
5. οἷς Ἀφροδίτη ἐπεκύρει) Notissimum Ovidianum illud:
Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.
Politus.
6. πρὸς δὲ ἀκρωτάτῳ ὄζῳ ὄντες, διαφερόντως ἀπὸ δηλωτικοὶ, τοῦ μικροῦ μέρους) Ex iis, quæ toto hoc loco observat Eustathius, facilè solvi potest, quod difficultatem faciebat Marco Tullio lib. 2. de Divinatione: *Quæ tandem ista auguratio est ex passeribus, annosum potius, quàm aut mensium, aut dierum? cur autem de passerculis conjecturam facit, in quibus nullum erat monstrum; de dracone fuerit, qui id, quod fieri non potuit, lapideus dicitur fallus? postremo quid simile habet passer annis?* Disserat enim Quintus frater lib. 1. apud Homerum Calchantem ex passerum numero belli Trojani annos esse auguratum. Sed Marcum Tullium, ut magnos aliquando viros, defecit memoria, cum Agamemnoni verba ea attribuit, quæ sunt Ulyssis. Adscribere autem hue placet versa a Ciceronе per otium carmina, ut adolescentes nostri exemplum habeant, quo se in Homericis versibus vertendis exerceant.

Ferte, viri, & duros animo tolerate labores,
Auguris ut nostri Calchantis fata queamus
Scire, vatos ne habeant, an vanis pectoris orsis.
Namque omnes memori portentum mente retentant,
Qui non funestis liquerunt lumina fatis.
Argolicis primùm ut vestita est classibus Aulis,
Quæ Priamo cladem, & Trojæ, pestemque ferebant:
Nos circum latices gelidos fumantibus aris,
Auriferis divûm placantes numina tauris,
Sub platano umbriferâ, fons unde emanat aquai,
Vidimus immani specie, tortuque draconem
Terribilem, Jovis ut pulsu penetraret ab aræ:
Qui platani in ramo foliorum tegmine septos
Corripuit pullos: quos cum consumeret octo,
Nona super tremulo genitrix clangore volabat:
Cui serus immani laniavit viscera morsu.
Hunc, ubi tam teneros volucres, matremque peremit,
Qui luci ediderat, genitor Saturnius idem
Abdidit, & duro formavit tegmine savi.
Nos autem timidi stantes mirabile monstrum
Vidimus in mediis divûm versarier aris.
Tum Calchas hæc ore fidenti voce locutus:
Quidnam torpentes subitò obstupuistis Achivi?
Nobis hæc portenta deûm dedit ipse creator.
Tarda, & sera nimis; sed famâ, ac laude perenni.
Nam quot aves tetro mactatas dente videtis,
Tot nos ad Trojam belli exantlabimus annos,
Quæ decimo cadet, & pandâ satiabit Achivos.
Edidit hæc Calchas, quæ jam matura videtis.
Politus.

E carminibus, quæ hue referuntur, non ita malum Poëtam Ciceronem judicabis, cui, quia soluta oratione maximè excelluit, invida gens hominum hanc alteram versuum aptè conficiendorum laudem denegat. Plutarchus tamen gravis in primis auctor, minimè malum Poëtam esse asserit in eius Vitâ. Cæterùm ille versus: *O fortunatam, natam, me Consule, Romam*, iniquis judiciis mihi videtur damnari, propter nescio quam κακόζηλον. quæ, si distinctionis notam post τὸ *fortunatam*, apponas, exspirat. *Salvinus.*

[illegible] non obscure indicant. Itaque draco, qui Græcis attribuitur, consecensâ platano, & passerem, & pullos devoravit. quod quidem argumento erat, Achivos, novem spatio annorum, tum ventosam illam Trojam, tum urbes finitimas, quarum ipsa veluti mater erat, esse obtenturos. Volucres enim illæ, sicuti dictum est, non modò annos, verùm etiàm urbes, ac vicina loca significant, ut ex eo fit manifestum, quòd volucres ipsæ devorentur, & miserabiliter strideant, & mater lugens circumvolet, & draco ἐλιξάμενος, videlicet *circumactus*, *circumvolutus*, *conversus*, eam comprehendat. Non enim rectâ, ut ajunt, more belli, capta est Troja; sed, postquam Græci tabernacula sua incenderant, & recedere sese simulaverant, tum demum, converso rursus itinere, noctu navibus ad littus appulsis, Trojam ceperunt. Hujusque rei indicium erat, quòd draco, convertit sese, ac circumegit, cum passerem apprehendit, videlicet Trojam, quæ, tamquam passerculorum mater, multis aliis prius urbibus expugnatis, ipsa adhuc supererat.

CLIII. Porrò autem σῆμα, *signum*, & τέρας, *portentum*, *prodigium*, *monstrum*, vocat istud draconis: primum, tamquam non admodum novum, neque inusitatum; alterum, tamquam præter naturam. Quòd enim draco ex altari prosiluerit, atque in omnium oculis, & conspectu sursum ad platanum prorepserit, feceritque ea, quæ fecit, totum id σῆμα erat, vel σημεῖον, *signum*. Quòd verò postea descendens, in lapidem conversus fuerit, hoc erat τερατεῖον, *portentosum*. Sic etiam, ut notant, quòd summo in ramo sub foliis nidus avicularum delituerit, id erat

ἡ Τροία μετ' ὀλίγου κατενεχθησεῖται, μέλας ἐς ἐτέα δηλαδὴ χρόνος, ὧν ἐστιν, ὡς ἐρρέθη, δηλωτικοὶ οἱ ὀκτὼ νεοσσοὶ, σὺν τῇ μητρί. Ὁ δὲ ταῦτα δράκων, ὁ δὲ τοῖς Ἕλλησιν οἰκεῖος, διὰ τῆς πλαταν[illegible]ς ἀνελθὼν, τήν τε στρουθὸν, καὶ τὰ τέκνα καταφαγὼν, ὅπερ ἐδήλου, ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ, τὴν τε πενταέτη Τροίαν, καὶ τὴν ταύτῃ αὐτῇ, ὧν αὐτὴ μήτηρ οἵα τις ἦν, διὰ εἰκοσαετοῦς χρόνου ταύτην γενέσθαι. Τὰ γὰρ πτηνὰ, ὡς ἐρρέθη, οὐ μόνον ἐναυτῶν, ἀλλὰ καὶ πόλεων, καὶ ταῦτα οἰκείων ἐστὶ δηλωτικὰ, καθὰ δηλοῖ τὸ καλεῖσθαι αὐτὰ, καὶ τὸ ἑλεεινὰ ἱστορεῖσθαι, καὶ τὸ περὶ μητέρα ἀμφιστρέφεσθαι ὀδυρομένην, καὶ τὸ τὸν δράκοντα ἐλελιξάμενον, πάλιν στραφέντα, λαβέσθαι αὐτῆς. Οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέως, φασὶν, ἑάλω ἡ Τροία, τότε πολέμου, ἀλλ' ἐμπρήσαντες ἐν ὑστέρῳ τὰς σκηνὰς οἱ Ἕλληνες, καὶ πλασάμενοι ἀναχώρησιν, ἔπειτα δὴ ἐξ ἀναστροφῆς καταχθέντες νυκτὸς, ἧλον τότε Τροίαν. Καὶ τοῦτο σημεῖον ἦν, τὸ τὸν δράκοντα ἐλελιχθέντα λαβέσθαι τοῦ στρουθοῦ, ἤτοι τῆς Τροίας, ἥτις, οἷα μήτηρ νεοσσῶν, πολλῶν ἄλλων πόλεων πρεσβυτέρα οὖσα, αὐτὴ ἔτι ἦν.

ργ'. Σῆμα δὲ, τὸ τέρας λέγει, τὸ κατὰ τὸν δράκοντα· τὸ μὲν, ὡς μὴ πάνυ παράδοξον· τὸ δὲ, ὡς παρὰ φύσιν. Τὸ μὲν γὰρ βωμοῦ ὑπαΐξαι, καὶ πάντων βλεπόντων ἀνερπύσαι εἰς τὴν πλατάνιστον, καὶ ποιῆσαι, ἃ πεποίηκε, ταῦτα σῆμα, ἤτοι σημεῖον ἦν. Τὸ δὲ κατελθόντα ὕστερον ἀπολιθωθῆναι, τοῦτο ἦν τερατῶδες. Οὕτω δέ, φασι, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀκρολάτῳ ὄζῳ ὑπὸ τοῖς φύλλοις

1. ὧν ἀρίφρα μὲν, ὑφ' ὧν ἴσθι ἀνατεταύσεις) quod primum cœlum dicitur Aristoteli l. 2. de Cœlo c. 6. & ἄπλανὲς cœlum Ciceroni in Fragmento De Somnio Scipionis, ubi tamen turpi errore, secundùm Ethnicam philosophiam, cœlum ipsum putat Deum: quum Dei, juxta divinas Litteras, cœlum sit sedes. *Novem tibi orbibus, vel potiùs globis, connexa sunt omnia: quorum unus est cœlestis, extimus, qui reliquos omnes complectitur, summus ipse deus, arcens, & continens ceteros: in quo insixi sunt illi, qui volumntur, stellarum cursus sempiterni: cui subditi sunt septem, qui versantur retro, contrario motu atque cœlum.* De quo item cœlo Aristoteles lib. 1. de Cœlo c. 9. ἓν μὲν οὖν τῶν ὑφ' ἡμῶν λέγομεν, τὸν οὐσίαν τὸν τὰς ἐχούσας ἕδρας πάντας στερεοειδῆ· ἕν σῶμα φυσικὸν, τὸ ὡς ἐσχάτην περιφερῆ πάντες. οὐδαμοῦ δὲ τὸ ἔχον καὶ ἄνω μάλιστα κεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, ὡς μὴ τὰ θεῖα τῶν ἰδρῦσθαι δοκοῦντα. Politus.

In Psalmo: *Qui habitat in cœlis.* Apud Homerum Jupiter dicitur Olympius, ὡδίφι ναίων, *in arbore habitans*. Salvinus.

2. ἐλελιξάμενον, ἤτοι στραφέντα) Hesychius: Ἐλελιξάμενος, εἰσερχόμενος, ἐνεργούμενος. Suidas: Ἐλελιξάμενος, ἐπιστρεφόμενος. Polit.

1. Ἔστι γάρ φασι τίστυν τὴν ὄρνιν, ἣν τὸ ὂν ὄοιον ὄνομα) An φασι? an potiùs certum unum auctorem laudat Euſtathius? de quo tamen ignoro, quiſnam fuerit. Illud tantùm, ex Athenæi teſtimonio, ſcio proditum eſſe Ariſtoteli, ad octo uſque paſſerem parere, contra atque ſcribit Euſtathius, nec ullam mentionem fieri de ovo uno urino. Generatim tantummodò apud Ariſtotelem l. 3. De Generatione Animalium c. 2. notatum reperio, in avibus id πολυτόκοις contingere, ut non omnia earum ova perficiantur. Καὶ διαφθείρῃ δὲ τὰ ὠὰ, καὶ γίνεται τὰ πλεῖστα ὑγρὰ μόνον κατὰ τὸν θερμὸν ὄρνιν. Idemque etiam evenire ſcribit avibus γαμεφύκοις, I cet ὀλιγοτόκοις. πεφύκασι μὲν γὰρ καὶ τὸν ὄνον ὀλίγον ἔχειν, ὑγρὸν γίνεσθαι· τὸ δὲ τρίτον, οὐ φέρουσιν, οὐδ'. Quod poſtremum ſpeciatim docet l. 6. De Hiſtoriâ Animalium c. 4. de avibus columbini generis, ut turture, & palumbibus: Τίκτει δὲ ἅπαξ μὲν τεσσαρεσκαιδεκάτῃ, ἔστιν ὅτε δὲ πεντεκαιδεκάτῃ, ἐὰν ἐφθαρῇ τὰ πρῶτα· ἐὰν δὲ μὴ φθαρῇ, οὐ πλείονας, ἢ δὶς, τίκτει δὲ τὰ δύο πάντα, ἐὰν τὰ πρῶτα γεννήσῃ διαφθαρῇ. πεφύκασι δὲ διαφθείρειν αὐτὰ ὅλα ὀρνίθων. τίκτει μὲν ὅπως, ἄνευ ἄρρενος· καὶ ἔστι κενὰ ἐξόχως, καὶ οὐδὲ πάντα δυνατὰ τελεσιουργεῖσθαι· ἐνίοις δὲ καὶ ἓν μόνον. τὸ δ' ὑπολειπόμενον ὄφι ὅμοιον, ἀπὸ ὄρνιθος ἔστι. Et ex Ariſtotele Plinius l. 10. c. 58. *Pariunt* (columbæ) *fere bina ova, ita naturâ moderante, ut aliis creberior ſit partus, aliis numeroſior. Palumbes, & turtures plurimùm terna; nec plus, quàm bis, ferè pariunt: atque ita, ſi prior fœtus corruptus eſt: & quamvis tria pepererint, nunquam plus duobus educunt. Tertium, quod irritum eſt, urinum vocant.* Bene ait, *irritum*, propterea quòd minimè perficitur, ut inde procreetur animal. Generatim *ova irrita* Plinio, ea, ex quibus fœtus non educitur, quacumque demum ex cauſsâ, ſive ex ſterilitate, ſive ex depravatione ovi, id fieri contingat. Neque tamen, quod plerique omnes nunc cenſent, urina confundenda cum iis, *quæ hypenemia Græci vocant*. Alia enim hypenemia, quæ & zephyria: alia urina, quæ dicta etiam cynoſura, quòd Caniculæ potiſſimùm tempore urina fiant, & corrumpantur. Ariſtoteles De Hiſtoriâ Animalium l. 6. c. 2. τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κενέντερα, καὶ ὄρνια, γίνεται τὰ δίχως μαλακὸν· ζεύγεια δὲ καλοῦ· τὰ ὑπενήμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὸν ἐαρινὸν ὄρνον φαίνου) δεχόμενα τὰ πνεύματα αἱ ὠοθῆκες. πλέον δὲ τοῦτο καὶ τὰ χηλὰ τῶν φλεγμαίνει. Et Plinius l. 10. c. 60. *Irrita ova, quæ hypenemia dicimus, aut mutuâ ſemina inter ſe libidinis imaginatione concipiunt, aut pulvere: nec columba tantùm: ſed & gallinæ, perdices, pavones, anſeres, chenalopeces. Sunt autem ſterilia, & minora, ac minùs jucunda ſaporis, & magis humida. Quidam & vento putant ea generari. quæ de cauſsâ etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm. Urina ſunt, incubatione derelicta, quæ alii cynoſura dixere.* Ubi Harduinus legit: *quæ de cauſsâ etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm ſunt, incubatione derelicta, quæ alii cynoſura dixere.* Sed perperam. Nam ex Ariſtotele, quæ cynoſura dicta ſant, & urina, ea magis fiunt in æſtate. At verò zephyria vere, &, quod Plinius dicit, *vere tantùm*, eo quòd aves verno tempore, ut ait Ariſtoteles, φαίνου) δεχόμενα τὰ πνεύματα, hoc eſt, auras ex zephyro excipiunt. Non ergo zephyria eadem intelligi poſſunt, ac *quæ alii cynoſura dixere*. Itaque utraque ova tum ab Ariſtotele, tum a Plinio, diſtinguuntur. Et hæc eſt illorum differentia, quòd ova hypenemia, ſterilia ſunt, atque, ut nomen ipſum ſonat, veluti ventoſa, eademque etiam *magis humida*, hoc eſt, ὑγρότερα τῇ γενέσει. ita ut eorumdem humorem negat Ariſtoteles incubatione avis poſſe unquam craſſeſcere: ἀλλ, inquit, τὸ, τι ἀχεῖρ διαμένει, καὶ τὸ λέκιθον, ὑγρὸν ὄντα. Ipſa hæc hypenemia, quæ, auctore Plinio, *aut mutuâ ſemina inter ſe libidinis imaginatione concipiunt, aut pulvere, quidam & vento putant generari*, hoc eſt, ſpiritûs zephyri leni ſuavique afflatu. Quod quidem ſatis verſimile videtur exiſtimaſſe Ariſtoteles, eo quòd multi partium titillatione, qualem certè vitalis ille, ac genitalis zephyrus videtur facere, ova hæc hypenemia gignantur. Sed ab hac poſtremâ cauſsâ corrumpuntur, quàm ad animalis procreationem perveniant. Ovorum autem corrumpendorum plures cauſsæ: ſed præſertim duæ. Una, defectus incubationis. quæ cauſsa locum maximè habet in avibus πολυτόκοις, ut docet Ariſtoteles. ὁ γὰρ χόρτος τῷ ὑμένι τῷ ὑπὸ τὸ ὀστοῦν διαπίπτων, ἀπὸ τῆς μυὸς ἀπόλλυται, τῆς ὑ πολυσάρκου. Et hanc cauſsam tangit Plinius, cum dicit, urina fieri, *incubatione derelicta*. Altera verò cauſsa, eaque potiſſima, atque ad depravanda ova maximæ efficacitatis, ab eodem Ariſtotele traditur, nimius & immodicus calor. Hinc fit, ut aves etiam ὀλιγοτόκοι ex tenuis ovis, quæ aliquando pepererint, unum, aut ad ſummum duos pullos educant; tertium verò ovum, urinum ſemper ſit. Quum enim, inquit Ariſtoteles, ſint hæ aves calidioris naturâ, faciunt, ut ſupra modum veluti ferveat humor ovorum. Et in avibus πολυτόκοις tam ex Ariſtotele vidimus, non modò ex caloris, atque incubationis inopiâ: verùm etiam ex calore immoderato, ac vehementiori, ova putreſcere. Hanc ipſam nimii caloris cauſsam affert Magnus ille Philoſophus, cur æſtivo maximè tempore, quemadmodum dictum eſt, ova depraventur, & fiant urina. *Sicuti enim*, inquit, *vina temporibus calidis conteſcunt, ſubveritâ face* [*id enim cauſſæ, cur vitiantur*] *ſic ova, diſſolutâ, ac permixto vitello, corrumpuntur*. Diſſolvitur autem, ac putreſcit vitellus, ex vi nimiæ caloris, tamquam quid τῷ φύσιν ὑγρὸς ὄντος, ἄνευ πυρός. Inde, ut Ariſtoteles ipſe ſatis indicat, ova illa appellata ὄρνια, ſive *urina*, ἀπὸ τ ὄρν, *ab urinâ*, eo quia id, quod eſt in ovo luteum, ſeu τὸ ὠχρὸν, vehementi calore diffuſum, atque, ut Ariſtoteles loquitur, διαπεπτώκοτος μᾶλλον, ἐὰν μὴ ὀξὺ ὠχρὸν περιτύχῃ, διαφέρει, τῷ γίνεται ὄρνια. Quamquam non ſum neſcius, Euſtathio alibi dicta videri ὄρνια παρὰ τ ὄρνν, ὃ δηλοῖ τ αὐτοῦ. In ſummâ, utraque Plinio *ova irrita*, tum urina, tum hypenemia. Sed hypenemia, ſterilia ſunt, quæ feminæ pariunt ſine mare. Urina verò, illa, quæ incubationis defectu corrumpuntur. Theophraſtus porrò in Hiſtoriâ Plantarum hypenemia ova intelligit, eo loci, quo in arborum ſemine ineſſe ſcribit ὠχρὸν, καὶ δεσμὸν σώματος, quibus ſi ſemina careant, ea ipſa ſemina dicit ἄγονα, καθάπερ τὰ ὠὰ, *ſterilia, ſicuti ova*, ut Græcè quidem locum hunc legimus in Theophraſto, quem una cum Ariſtotele multò accuratiſſimè edendum Aldus curavit. Nec enim eos probo, qui, ſecundùm interpretationem, ni fallor, Theodori Gazæ, ſupplendum hic volunt ὄρνια, ita ut ſcribere faciant Theophraſtum, καθάπερ τὰ ὄρνια ὠά. quomodo certè edidit Daniel Heinſius. Ἄγονα enim, qualia ova illa facit Theophraſtus, ſterilia ſunt, atque infœcunda, *ex quibus nihil gignitur*. Atqui hujuſcemodi ova, *ex quibus nihil gignitur*, ſi credimus Plinio, eadem ſunt, ac quæ Græcis *hypenemia*. Sic enim Plinius l. 10. c. 58. ubi agit de columbis: *Et ipſa autem inter ſe, ſi mas non ſit, femina æquè faciunt, parumque ova irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ hypenemia Græci vocant*. Politus.

3. ὃν τὸ ὦ ὄρνιν) Ova ὄρνια ἀπὸ τ ὄρν; hoc eſt, *a vento*, ſeu ἀπὸ τ ἄρα, ſive *ab urinâ*, dicuntur, ut ex Ariſtotelis colligitur etymo. ὑπενήμια, ſive *ſubventanea*, a vento appellantur. quæ etiam τὰ πνεύματα, ideſt, *urina canis*. Salvinus.

4. ὅτι Πινδάρῳ) De Pindaro Ælianus Variæ Hiſtoriæ l. 12. c. 45. Pauſanias in Bœoticis, Philoſtratus in Iconibus lib. 2. Simile ſtatur exemplum de Platone. *Polit.*

5. βροντῶσι πιθοῖς, ἅτε παρὰ καιρὸν) quod Ennius dicit tonare, *tempeſtate ſerenâ*. Polit.

6. Τίρης ὁ, τὸ τερατῶδες παρὰ φύσιν) Aliâ ratione ſumitur τὸ τίρας, ſeu monſtrum, Ariſtoteli. cui ἀκαταρξία τῆς ὑγρ. l. 4. De Generatione Animalium c. 3. Et c. 4. ὑγρ γὰρ τὸ τίρας ἔξω παρὰ φύσιν τί. παρὰ φύσιν δ' ὁ πάχος, ἀλλὰ τῷ ὡς ἐντελῶς. πορρ γὰρ τῷ ἄνω, καὶ τῷ ὀξὺ ἀνώγεως, ἀλλ' γίνεται παρὰ φύσιν, ἀλλ' ὡ οἷς ὡς ἐντελεῖ μοὶ ὧν γενομένοις, ἀνάλογόν ὁ καὶ ὄντος. Polit.

aliò, piraticæ exercendæ causâ, aberrasse, multisque locis dispersos, ad obitum usque ibi permansisse; plerosque etiam periisse. Verisimile porro est, quantum conjecturâ assequi possumus, a Græcis tunc temporis, sive a posteris, in rerum tunc gestarum memoriam, draconem e saxo scalptum fuisse, eumdemque expositum, ut esset omnibus spectaculo, atque inde rumorem manasse, hunc illum esse, qui passerculos olim, eorumque matrem devoraverat. Cujus utique draconis Calchantem meminisse hoc loci facit Poëta, quippe qui fabulosam traditionem sequeretur.

CLIV. Nihil autem novi est, quòd hujusmodi illic lapis dedicatus fuerit: quandoquidem, ut auctor est Polemon, lapis quoque illic Palamedis ostendebatur, quum is ad consolandam, leniendamque famem, qua exercitus premebatur, tesserarum, calculorumque lusum apud Ilium ex-

ἀλλὰ περὶ τοῖς Ἕλλησιν. ὅτε γὰρ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθον, ἐκ τῆς Αὐλίδος ἀναχθέντες, καὶ ἐν Ἰλίῳ ἐπολέμουν, ἐν ταῖς ληϊζόμεναι τῆς χώρας, καὶ ἐν Ἰλίῳ ἐπολέμουν, καὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, καὶ ἐν πλατείαις ἄλλως ἀλλαχῇ συρατεύοντας, καὶ πολλαχῇ διασπαρῆναι, καὶ καταμῖναι μέχρι τέλους· πολλοὺς δὲ καὶ ἀπολέσαι. Ἔοικε δὲ καὶ δράκοντα, ὡς ἦκε, τετραῶτα ἐκ λίθου ὑπὸ τῆς Ἑλλιώπης γλυφῆναι, ἢ τῆς μετ' αὐτὸν, ἐκ μέσου τῶν τότε συμβεβηκότος, καὶ ἐκκεῖσθαι τοῖσιν ἐς θέαν, καὶ λόγον ἐκφέρειν, ἕκαστον ἐκεῖνον εἶναι τὸν καταφαγόντα ποτὲ τοὺς στρουθοὺς, καὶ Ἰλιὼ μητέρα. ἔοικε δὴ καὶ τὸν Κάλχαντα ποιοῖσι μεμνῆσθαι ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς, οἷα ἐν παραδόσει τῷ μύθῳ ἀκολουθῶν.

ριδ'. Καινὸν δὲ οὐδὲν, καὶ τοῦτον ἀτεκμήρατον λίθον ἐν τοῖς ἐκεῖ· ἐστί τοι καὶ Παλαμήδους ἐπιτεταμένα [2] κυβεῖαι, καὶ πεττεῖαι ἐν Ἰλίῳ, ὡς

Rom. p. 228.

1. Ἔστιν γάρ, φασὶ, ἔτι πλησιάζουσα) lege, φασὶν, ἔστιν. Frobenius, φασὶν ὅτι. Polit.

2. κυβεῖαι, καὶ πεττεῖαι) Videtur Eustathius κυβεῖαι hic distinguere a πεττοῖς, ut & Aristoteles l. 1. Rhetor. distinguit κυβείας, καὶ πεττούς. Petrus Victorius ad locum hunc Aristotelis scribit, κυβείαις, aleæ ludum, infamem etiam Romanis hominibus, severisque legibus coercitum; πεττοῖσι autem, tesseratum ludum multo honestiorem ſpuitcere. *Nam veteres etiam*, inquit, *Græci ſcriptores diſcrimen hoc eſſe inter has luſiones tradunt, quòd in aleâ, cubos jaciunt; in teſſeris, calculos ipſos commovent, & ex aliâ in aliam ſedem tranſferunt.* Sed erat vir doctiſſimus, etsiquc ejus maximus hic eſt, quòd teſſeratum ludum diverſum a κυβείᾳ, teſſeraſque ipſas diverſas a cubis conſtituit. Nos primùm de Græcis ſcriptoribus, quamnam ii differentiam inter has luſiones poſuerint; deinde de Latinis, quid per teſſeras ſignificaverint, videamus. Quid inter κυβείαν, & πεττοῦν diſcriminis intereſſit, docet Heſychius: Διαφέρει ἡ πεττεία (vulgò apud Heſychium πεττὶα) κυβείας. ὡς ἐμοὶ μὲν γὰρ τὸ κύβους καταβάλλειν· ὡς ἡ πεττοῖς αὐτὶ μόνον τοὺς ψήφους μετατιθέναι. Illa ergo erat differentia, quòd in κυβείᾳ cubi jactabantur; in πεττοῖς verò ſolùm calculi movebantur. Itaque antiquiſſimis temporibus erat alter ex his ludis ab altero ſeparatus: quandoquidem narrat Herodotus, Lydos repentiſſe τὴν κύβον, καὶ τὴν ἀστραγάλων, καὶ τὴν σφαίρης, καὶ τὴν ἄλλην παιγνίων τὴν πᾶσαν, πλὴν πεττῶν. Et πεττεία, quæ in uſu primùm fuit, nec Lydos auctores habuit, ſic a Græcis ſcriptoribus explicatur, ut in tabulâ quinæ ab utrâque parte deſcriptæ eſſent lineæ, inter illas una media, quæ ſacra vocabatur; quinis autem uterque luſor calculis, quos de unâ lineâ ad aliam movebat, ludum pergeret. Inde a quinis illis lineis, quinisque utriuſque luſoris calculis videri fortaſſe potuit Etymologo dicta ἡ πεττεία, quaſi πεντεία. Idem Etymologus: ἐστὶ δὲ καὶ ποία γραμμὴ τοὺς ψήφους ἐπίδυο· ἐν ᾗ μέση γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο. Hinc πεττὸ πεντεγράμμου, ſive, ut Euſtathius legit, πενταγράμμου, apud Sophoclem Παμφίλῃ Πορίσκῳ. Pollux lib. 9. c. 7. Ἐκαλεῖτο δὲ ψῆφοι μὲν αἱ πάσαι, πάσαι δὲ ἐκάτερον ἦσαν καὶ δέκα γραμμαῖς ἐν τῷ παιδείῳ ἐπὶ τοῦ πάσαι γραμμαὶ, αἱ δύο ἱεραὶ ἐκαλοῦντο, καὶ τὰ ἐπὶ τούτων ἑξῆς.

Καὶ πεττὸ πενταγράμμου, καὶ κύβων βολαί.

Plura Euſtathius ad Odyſſeam. Hæc ferè Græci ſcriptores de diſcrimine inter κυβείαν & πεττείαν. Verùm teſſeræ quæ Latinis vocantur, ἡ κυβεία ſunt, non ἡ πεττεία, ad aleam, non ad merum, ſimpliceſque ludum pertinent calculorum. Quod, tamquam Latinis hominibus notiſſimum, vel me puderet docere, niſi error, quem dixi, doctiſſimi viri etiam mihi tollendus, qui teſſeratum ludum ſeparatum vult, ac ſeunctum a κυβείᾳ. Atqui teſſeræ, ipſi ſunt cubi, qui a ludentibus per fritillum, ſeu turriculam (Græci dicunt πύργον) jactebantur. Gloſſæ Philoxeni: *Teſſera*, κύβος. Vitruvius l. 5. *Cubus autem eſt corpus ex ſex lateribus æquis latitudini planitieruin quadratum. is cum eſt jactus, quam in partem incubuit, dum eſt intactus, immotam habet ſtabilitatem, uti ſunt etiam teſſeræ, quas in alveo ludentes jaciunt.* A. Gellius lib. 1. c. 10. Κύβος enim eſt figura ex omni latere quadrata: *quales ſunt, inquit M. Varro, teſſeræ, quibus in alveolo ludituv. ex quo ipſa quoque appellata κυβεῖα.* Macrobius in Somnium Scipion. l. 2. c. 2. *quod videmus in teſſerâ, quæ Græco nomine cubus vocatur.* Iſidorus l. 18. c. 63. *Teſſera vocata, quia quadra ſunt ex partibus omnibus. Has alii leptuculos vocant, eo quòd exſiliendo diſcurrunt.* Eædem, quòd jacerentur, dictæ βόλοι, ut, teſte Iſidoro, *olim teſſera jacula appellabantur a jaciendo.* Unde in Gloſſis Cyrilli βόλικα, *teſſera.* Auſonius in Commemorat. Profeſſ. Burdigalenſ.

Vidimus & quondam tabula certamine longo
Omnes qui fuerant, enumeraſſe bolos:
Alternis victrix quos præcipitante rotatu
Fundunt exciſi per cava buxa gradus.

Bolos, dicit jactus teſſeratum, quæ in fritillo vehementer motæ, ac conculſæ, inde in tabulam effundebantur. Seneca in Ἀποκολοκυντώσει. *Tum Æacus inbet illum* (Claudium) *alea ludere pertuſo fritillo. Et iam ceperat fugientes ſemper teſſeras quærere, & nihil proficere.*

Nam

tesserarum: atque hic sanè ludus potissimum intelligitur, cum aleam infamiæ apud veteres damnatam legimus, severisque legibus coercitam. Quòd enim Petrus Victorius tesserarium ludum multò honestiorem prædicet, ortum id ex ejus etiole, quo ludum istum ab aleâ distinguit. Nam revera κυβεία, quod est tesseris ludere, inhonestum adeo est, atque illiberale, ut ὁ κυβιστὴς, is, qui tesseris ludit, eodem loco ab Aristotele habeatur, quo λωποδύτης, καὶ ἁρπαξ. Et Ovidius, ubi aleam non leve apud Romanos crimen fuisse dicit, aleæ tum talos adscribit, tum tesseras. Appositi sunt, & digni, qui hoc tesserantur, versus e lib. 2. Tristium.

Sunt alia scripta, quibus alea luditurr artes.
Hæc est ad nostros non leve crimen avos.
Quid valeant tali, quo possis pluruma jactu
Fingere, damnosos effugiasve canes
Tessera quot numeros habeat, distante vocato
Mittere quo deceat, quo dare multa modo.

Scribit etiam Tullius, Licinium Lenticulam de aleâ condemnatum, hominem omnium nequissimum, qui non dubitaret vel in foro aleâ ludere: ejusdemque idcirco criminis Tullius M. Antonium redarguit, quòd is Lenticulam, collaforem suum, *lege, qua est de aleâ, condemnatum*, in integrum restituisset. Alex autem nomine Ciceronem κυβείαν, seu tesserarum ludum, designasse, constat ex Dione lib. 45. ubi Ciceronem ipsum Dio verba in Senatu facientem inducit, probroque dantem M. Antonio, quòd vitam ὡς μέθην, καὶ κύβειαν duxisset, ac συμβιβάσαι τὸν ἑαυτοῦ βίον, restituisset. Neque tesserarum ludus minùs vituperandus, quòd tesseræ, ac tali senibus aliquando oblectamentum quoddam senectutis fuisse videantur: quandoquidem Cicero in Libro de Senectute M. Catonem senem fingit hæc dicere: *sibi igitur habeant arma, sibi equos, sibi hastas, sibi clavam, sibi pilam, sibi natationes, & cursus: nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant, & tesseras. id ipsum utrum lubebit: quoniam sine his beata esse senectus potest.* Unde παιττεύειν ludere Augusto idem erat, ac talis ludere. Nam sic per jocum, & παιδικῶς locutus videtur vir sapientissimus M. Cato, non ex animi sui sententiâ, ut scilicet doceret, non laboriosas artes, sed quietas, & ad quas multis viribus non sit opus, in senectutem convenire. qua tamen in ætate non magis probare potuit ludum talorum, & tesserarum, quàm in reliquâ omni vitâ, unde talos, & tesseras in senectutem rejecit: præsertim quum aptissima omnino arma senectutis ei esse dicantur, *artes, exercitationesque virtutum*. Itaque ex multis lusionibus, quibus sese juvenes exercebant, vult M. ille Cato senibus relinqui talos, ac tesseras, eo sensu, quo Cicero in Officiis monet, senibus labores corporis esse minuendos, exercitationes animi etiam augendas: nihil autem magis cavendum esse senecluti, quàm ne languori se, ac desidiæ dedat. Nisi si fortè Cato ille Major senex voluerit sibi aliquando, ac præsertim Saturnalibus, animi dumtaxat, non quæstus causâ, talos ac tesseras indulgere, ut apud Val. Maximum l. 8. c. 8. Q. Mutius Scævola *aleæ quoque, & calculis vacasse interdum dicitur: quum hoc, ac diu sua civium, & ceremonias deorum ordinasset. Ut enim in rebus seriis Scævolam, ita in ludicris* (male Rutgersius *lusibus*) *lusibus hominem agebat; quum rerum natura corporis laboris patientem esse non sinit.* Sed prius tunc aleæ Romæ audiebat, quàm ut ea viros deceret studiosos honestatis, adeo ut ab infamiâ non vacarent, quicumque aleam luderent; & lusus ille, quemadmodum videmus ex Valerio, scurrilis reputaretur. Certè in Catone Minore studium aliquando aleæ reprehendisse fertur Cicero, & de Octavio ipso Augusto dignum illud animadversione habet Tranquillus, quòd *aleæ numerum nullo modo expavit, lusitque simpliciter & palam, oblectamenti causâ, etiam senex; ac præterquam Decembri mense, aliis* celebantur enim eo in ludo tesseræ, illique jactis, pro ratione punctorum, calculi movebantur: de quo duplici tum fortunæ, tum artis ludo accipiendum *tabula longum* illud *certamen* apud Ausonium, cum ipse Minervium quemdam, Burdigalensem Oratorem celebrat

Narrantem fido per singula puncta recursu,
Quæ data per longas, quæ revocata moras.

hoc est, qui per singula jactatorum tesserarum puncta dati, promotique essent calculi, qui revocati. Sicuti in eodem lusu, quem *duodecim scriptorum* vocabant, dicitur apud Quinctilianum Scævola, *quum prior calculum promovisset, effetque victor, dum vult redire, repetito totius certaminis ordine, quo data erraret, retexuisse*. Hinc & κύβοι apud Græcos, & *tesseræ*, apud Latinos, sunt aliquando *συνεκδοχικῶς* totus hic ludus, quem κύβοι, καὶ πεττοὶ, sive tesseræ & calculi, conjungunt. In Glossis Philoxeni: *Tessellæ*, βόλοι, καὶ ψῆφοι. perinde quasi res simul utraque esse tesseræ intelligantur, & βόλοι, quæ jaciuntur, & ψῆφοι, seu calculi, qui disponuntur: ex quibus scilicet rebus unus simul ludus constat. Notum est illud Comici Adelphis:

Ita vita est hominum, quasi cum ludas tesseris:
Si illud, quod maximè opus est jactu, non cadit;
Illud, quod cecidit forte, id arte ut corrigas.

Tesseratum nomine Comicus totum cum ludum designat, qui per tesseras simul, & calculos peragitur: & adhiberi vult artem, bene dandis, movendisque calculis, ad corrigendum malum jactum tesseratum, si ex fortè male cecidisse. Sic κύβοι, seu κύβων πτώσεις, pro integro ipso ex tesseris & calculis ludo accipiuntur in simili sententiâ Platonis lib. 10. De Republ. Τῷ βασιλεῖ (τῷ δ' ἐμῷ) περὶ τὸ γεγονὸς, καὶ ἔστιν ὃ πάσῃ κύβῳ, πρὸς τὸ πεπτωκὸς τίθεσθαι τὰ αὐτὰ φέροντα, ὅπῃ ὁ λόγος ἡμῖν βέλτιστ' ἂν ἔχοι. Unde etiam Plutarchus in libro De Tranquillitate Animi docet, vitam Platonem comparare κύβοις, seu ludo tesserarum: quippe quum in vitâ jacere oporteat id, quod commodum est, & eo, quod cecidit, recte uti: ac illud quidem facere, non esse in nostrâ potestate; verumtamen penes nos esse, id, quod fortuna obtulit, convenienter accipere, & suo quodque loco disponere. Quæ sanè comparatio ollendit, fortunæ quidem esse jactum tesseratum; sed artis tamen, ac peritiæ nostræ esse, bene calculos disponere, ac movere. Porro quæ Platoni πτώσεις κύβων, *casus tabulæ* dicitur Juvenali. Eodem modo πεττοὶ apud Græcos aliquando pro toto ludo. Eustathius: ἐστὶν δ, ὡς ποτὲ μὲν τὸ μέρος κύβος ὁ ἐπὶ διάστασις παιδιᾶς· ποτὲ δὲ πεττός. Atque ita, ubi apud Suidam Palamedes tesseræ inventor ψήφων τε, καὶ πεττῶν, καὶ κύβων, διὰ δὴ πεττῶν fortasse tota ludus significatur, quæ calculos simul, & tesseras comprehenderet. ita ut Palamedes non modò calculos, & tesseras, ludos inter se divisos, ac separatos, reperierit; verum etiam ambos illos ludos inter sese sociaverit, & ex illis unum quemdam tertium compoluerit; adeoque inventor idem fuerit non solùm δὴ ψήφων, *calculorum*, & δὴ κύβων, *tesseratum*; sed & δὴ πεττῶν, tertii hujus ludi ex calculis, & tesseris compositi. Hunc enim ludum non semel scriptores Græci πεττὸς vocant, & πεττεύειν. Sic, quum Eutipidis Scholiasta inveniste scribat Palamedem κύβους, καὶ ψῆφον, deinde quosdam refert eidem adscribere πεττεύειν, sive, ut alii ibidem loquuntur, πεττὸς. perinde quasi πεττοὶ neque soli sint κύβοι, neque soli ψῆφοι, sed & κύβοι, & ψῆφοι complectantur. Sic etiam πεττὸς accipere videtur Gorgias in Defensione Palamedis, ubi reperiisse eum respondet πεττὸς, χαλκὸς ἄλυσιν διατρίβων. Objectum autem crimen fuerat Palamedi, quòd πεττοὺς, *videlicet calculos*, & turpes κύβους, *tesseras*, maximum malum, Græcos docuisset. Quæ, dum ita hoc crimen dilnit Gorgias, ut πεττὸς tantùm nominet; videtur hac unâ voce & calculos simul, & tesseras denotare. Imo & πεττοὶ aliquando tesseræ. Etymologus: Πεττοὶ,

ſo nuncupatus, horribilis. Et, poſteaquam ipſe paſſeres devoraverit, converſuſque eſt in lapidem; quod dixerat *ſignum*, idem appellat δηλα πέλωρα, *ter-*

Γα σῆμα, δράκων ἐστὶ λίθινος δαφοινὸς, σμερδαλέος. Μελὰ δὲ τὰς ϛρυθὺς, ϗ ἤλω ἐσολίθωσιν, τὸ

ſil, βίλια κυβικῶν. legendum, *κυβάκι*. niſi malis *ταβλικῶν*. Heſychius: Πεττοὶ, *βίλια, ἐν οἷς ταβλίζουσι*. Idem Heſychius: Πεσσὸς, *πεττοὶς, βολίοις, κύβοις*. Hinc ὁ πεσὸς derivatur ab Euſtathio poſt Etymologum παρὰ τὸ πίπτω, κατὰ συγκοπὴν τοῦ π'. unde etiam Euſtathio πεπεσόντα τὸ τυχηρὸν σύμβαλε. ὅτι δέ, inquit, ὁ πεσὸς τύχης ἐχεῖ ἄθυρμα, ϗ αὐτὰ δύσκηται, ἔνθεν οἱ ἀντικυβεύοντες. Similiter Heſychius: Πεσσοὶ, *τοὺς κύβους παρὰ τὸ πίπτειν αὐτούς*. Inde πεσοὶ πίττοντες ὀστοῖς, *teſſera male cadentes*, in lepidâ epiſtolâ Monochori ad Philocyllum apud Ariſtænetum. Sed aliud eſt, calculorum luſionem miſcere cum luſione teſſerarum, & ex binis ludis unum ludum facere, ut ſit in luſu tabulæ, vel duodecim Scriptorum; aliud, unum ex his ludis ab altero dividere, alterumque per ſe ſine altero ludere, ut eos ludos inter ſe ſeparatos conſiderat Petrus Victorius. Ubi ergo ambo hi ludi in unum quemdam ex teſſeris & calculis conſtantem coëunt, quemadmodum nomine partium totus aliquando ludus intelligitur, ita nomen unius partis parti alteri aliquando tribuitur, ad totam ludi illius conſtitutionem ſignificandam. Hinc non modò totus hic ludus πεσσοὶ, aut κύβοι: verùm etiam οἱ πεσσοὶ, κύβοι, & ὁ πεττὸς, κύβος, itemque τὸ πεττεῖον, κυβεῖον. Heſychius: Πεττὸς, ὁ διὰ κύβου παιδιά. Idem: Πεττεύειν, κυβεύειν. Suidas: Πεσσὸς, κύβος. Non quòd οἱ πεσσοὶ revera ſint κύβοι, ſed quia ludus, quem, tamquam ex parte, ut diximus, ſignificant πεσσοὶ, διὰ κύβων magis explicatur. Ita neſcio quomodo, ex unius, ejuſdemque ludi ſocietate, confuſa inter ſe a Græcis Grammaticis utrorumque functio, & ſignificatio. Etymologus: Πεττὸν, τὸ μεσαίτατον, ἀπὸ τῆς πεττῆς, τουτέστι, τῆς κύβου. Item Suidas: Πεττὸν, μεσαίτατον, ἀπὸ τῆς πεττῆς, τουτέστι, τῆς κύβου. Certè hic πεσσοὶ proprie, & per ſe, non ſunt κύβοι. Nam κύβοι, ſeu teſſeræ, jacientur. Transferuntur autem, ſeu de uno in aliam ſedem moventur πεσσοὶ, ſeu calculi. Et tamen πεττεύειν τὸ μεταφέρειν, dicitur eſſe ἀπὸ τῆς πεττῆς, τουτέστι, τῆς κύβου. Certè hic πεσσοὶ proprie, & per ſe, non ſunt κύβοι. Nam κύβοι, ſeu teſſeræ, jacientur. Transferuntur autem, ſeu de uno in aliam ſedem moventur πεσσοὶ, ſeu calculi. Et tamen πεττεύειν τὸ μεταφέρειν, dicitur eſſe ἀπὸ τῆς πεττῆς, τουτέστι, τῆς κύβου. Verùm, ubi duæ illæ luſiones, πεττὴ, & κυβεία, inter ſe dividuntur, cum πεσσοὶ nullo modo ad κύβους referuntur, eo quòd per ſolos calculos ludus diſponatur ſine jactu teſſerarum: tunc ſanè neque Græci quoquam τοὺς πεσσοὺς dixerint κύβους, neque Latini interpretati fuerint *teſſeras*; ſed πεσσοὶ puri puri ſunt calculi. Heſychius: Πεσσὸς, ἔνθα τοὺς ψήφους, οἷς ἐπαίζον. Hoc modo πεσσοὶ quid diverſum a κύβοις apud Herodotum, ubi hic ad Lydos inventionem refert τῆς κύβου, aliorumque hujus generis luſuum, præterquam πεσσῶν. Euſtathius. Ἡρόδοτος δὲ φησὶς διαιρῶν ἀκλεῶς κύβον, ϗ πεσὸν, ὡς οἷς λέγω, ὅτι Λυδοὶ τὰς κύβους εὗρον, ϗ τὰς ἐξαγώλους, ϗ τὴν σφαῖραν, ϗ ἄλλα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Hoc igitur modo πεττεία teſſerarum ludum nunquam ſignificaverit, quod erat a nobis contra Petrum Victorium demonſtrandum. *Politi*.

1. ὡς παραμύθιον λιμοῦ κακοῦντος τὸν ϛρατιὸν) Ab eadem cauſâ fallendæ famis Lydis repertum eſſe luſum teſſerarum, tametſi non calculorum, narrat Herodotus l. 1. n. 94. *Poliz.*

2. παρ' οἷς ἦν, φησὶν, ὁ λεγόμενος Παλαμήδης πεσσὸς) Teſtatur etiam Pauſanias in Corinthiacis c. 20. ſupra Nemei Jovis ædes, Fortunæ fanum eſſe petantiquum: οἱ δὲ Παλαμήδης κύβους ἔφασαν ἀνθρώπου ἐς πόνον ϔ νοῦν. Ubi item vides, teſſerarum inventum vindicari Palamedi. Et in Polygnoti tabulâ picti olim conſpiciebantur Παλαμήδης π, ϗ Θερσίτης κύβους χρώμενοι παιδιᾷ, τῇ Παλαμήδους ἐφήμοσι, eoſdem Pauſaniâ teſte in Phocicis c. 31. *Poliz.*

3. τὸν αὐτῷ ἑῴσιον Αἰγυπτίοις ἀνατιθέντων ἔφησι) gravis cumprimis auctor Plato, qui in Phædro ſub perſonâ Socratis audiſſe ſeſe a ſenioribus refert, cum dicerent, circa Naucratin Ægypti quemdam olim fuiſſe Indigetum deorum, cui nomen Θεὸς, *Theuth*. Hunc φάσκον εἰρηκέναι τε, ϗ λεγόμενόν δήπου, ϗ γεγραφέναι, ϗ ἀξιοπιστεῖν· ἐπεὶ δὲ πεσσῶν τε, ϗ κυβείας, ϗ δὴ ϗ γραμμάτων. Sic legit Euſtathius, ubi editi libri, numero multitudinis, habent, πεσσῶν τε, ϗ κυβείας. Gerardus Joh. Voſſius per πεσσῶν, & κυβείαν neutiquam intelligi putat a Platone ludum cuborum, & alex: ſed artem calculis & cubis numerandi. *Nam is ludus*, inquit, *quem dixi, Palamedis eſt inventum, ut eſt apud Sophoclem in Palamede*. Sed, præterquam quòd πεσσῶν ſi diſtinguitur a κυβείᾳ, non eſt certè ludus cuborum, & alex, ſed totus ludus artis; non neceſſe eſt, de auctore hujus ludi, Platoni, ſeu potius vetuſtiſſimis illis Ægyptiis, cum Sophocle convenire, ut, quia πεσσῶν, & κυβῶν Sophocles refert ad Palamedem, ideo Ægyptii deo illi ſuo Theuthi utramque luſionem aſſcribere non potuerint, quando nec Herodotus τῆς κύβου inventionem Palamedi vindicat, ſed Lydis. Deinde explicatio illa πεσσῶν, ϗ κυβῶν, tamquam artis cujuſdam per calculos, & cubos numerandi, nova eſt, & inaudita, veteribus omnibus Græcis Scriptoribus contraria, nec Platonis ſenſui ſatis congruens: quippe quum Plato πεσσῶν π, ϗ κυβῶν eo ipſo in loco ſejungat ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ π, ϗ λογισμοῦ. Unde & Gregorius Nazianzenus Orat. I. in Julianum, inter cetera Palamedis inventa diſtinguit τὸ πεσσεῖον, ϗ ἀριθμὸν, ϗ λογίζεσθαι δακτύλους. Porrò τὸ πεσσεῖον, tamquam ex parte, ſignificat Gregorio totum ludum conjunctum ex πεσσῶν, & κυβῶν, quas dividit Plato. quomodo Heſychius πεσσεύσαι interpretatur κυβεῦσαι. Præterea, quam alibi in ludo alex πεσσεῖον κύβων vocat Plato, eamdem, ex mente ipſius Platonis, Plutarchus dicit κυβῶν. Idem etiam Plato inventionem numeri, quam in loco iſto Phædri propriam facit Ægyptiorum, alibi, videlicet lib. 7. De Republicâ, de Poetarum Tragicorum ſententiâ, Palamedi attribuit. *Poliz.*

4. ὁ παικτικὸς, ἀλλὰ φιλόπονος, ὁ λίθινος πεσσὸς) Intelligo, non putè luſoriam, ſeu ludicram, Ægyptiacam hanc πεσσῶν, ſed ingenioſam, & ſtudio dignam Philoſophorum. Et de πεσσῶν hac, ſeu tabulâ Ægyptiaca Interpretes Platonis locum illum accipiunt, quem nuper ex Phædro attulimus. Significatam enim ibi volunt a Platone non τῶν πεσσῶν Græcorum, ſed τῶν τὰ λεγόμενα πεττεύματα, eo quòd Ægyptii, deſcriptis in latereculo quodam, ſeu tabulâ, lineis, ὅπερ ὡ τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, *tamquam in luſu duodecim Scriptorum*, per eam tabulam τὰ πεσσεύματα τὰ ἁλίσκ. ϗ ἡ σκόπησις, ἵνα ὃ ϗ τὰ ἐναντιώματα, efficere, ſeu imitari conarentur. Ventumtamen hanc ipſam πεσσῶν, quam alii Ægyptiacam vocant, alii e contrario acceptam referunt Palamedi. Atque hanc intelligit Philoſtratus, cum repertos a Palamede πεσσὰς ipſe celebrat ἑῴδιμον παιδιὰν, ἀλλ' ὀγκίνον π, ϗ ἀπὸ σοφίας. Πεσσὰ hæc dicta quoque Τάβλα, ſive *Tabulæ*, quæ turricula, pſephoboloteſſeriſque, & calculis ludebatur. Suidas: τάβλα, ἔπιπλα παιδιᾶς. τοῦτο ἐφεῦρε Παλαμήδης ὡς διαγωγὸν τὸ Ἑλληνικὸ ϛράτευμα, οὐν φιλοσοφίᾳ πολλῇ. Eam autem φιλοσοφίαν hic deſcribit,

αἷμα. μέλαν δὲ τὸ αἷμα. Σμερδαλέος δέ, τῶν μὲν ἐπὶ δράκοντος, καὶ δηλοῖ τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικόν, ἀπὸ τοῦ μέρδω τὸ βλέπω, καθά φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι γε καὶ ὁ δράκων αὐτὸς, ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δέρκω λέγεται. Λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλῶς καταπληκτικῆς ἡ λέξις, οἷον ὅτε ἤκουσε σμερδαλέον κονάβησαν. καὶ, σμερδαλέον δ' ἐβόησε. Τὸ δὲ σμερδαλέον, καὶ σμερδνὸν λέγεται· καθίσταται δὲ ἡ λέξις ὕτω. [2] Μερίζω, καὶ συγκοπὴν, μέρζω, καὶ Δωρικῶς, μέρδω τὸ ποιητικῶς μερίζω, καὶ διαπετάνυω πρὸς ὄψιν, καὶ μετὰ τοῦ ζά ἐπιτατικοῦ, καὶ συγκοπὴν, ζμέρδω, καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν· ἐφ' ὧν καὶ τὸ Ζμύρνα, καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ' καὶ ἀρχαῖον, καὶ ἀργηθέντος παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς καὶ προγέγραπται, τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. Σμέρδω οὖν, καὶ ἐξ οὗ τοῦ σμερδνὸν, καὶ τὸ σμερδαλέον. Ἡ δὲ στρουθὸς, εἶδος μικροῦ ὀρνέου ἀκμάζοντος τῇ Ἀφροδίτῃ, [3] διά τε τὸ, ὡς ἐν μεγέθει ὀλίγῳ μεδάλῳ, πολύγονον,

sanguineus dorso, vel sanguineis per dorsum maculis distinctur, ideſt, niger, a δέ particulâ vim addente ſignificationi, & a voce φόβος, quæ ſanguinem ſignificat. Niger enim ſanguis. At σμερδαλέος, *horribilis adſpectu*, nunc quidem de dracone; & eum ſignificat, qui adſpectu ipſo percellit, ſeu terrorem affert, a verbo μέρδω, *i. e. obtueor, vel intueor*, quemadmodum veteres Scriptores tradunt, eo quòd ipſe etiam ὁ δράκων, *draco*, ſimiliter dicitur a verbo δέρκω, *video*. Quamquam vox iſta uſurpatur etiam interdum de eo, quod quomodocumque, atque in genere metum injicit, ac perterret, ut cum ait: σμερδαλέον ἀπάβησαν. *horrendum reſonuerunt*. &, σμερδαλέον δ' ἐβόησεν. *horrendum autem in modum clamavit*. Quin & τὸ σμερδαλέον dicitur σμερδνὸν· eaque vox ad hunc modum componitur. Μερίζω, *diſtribuo, partior*; & hinc per ſyncopen fit μέρζω, ac Doricè μέρδω, quod ſignificat, quoquoverſum diſtribuo, atque expando, ſeu explico viſum; & cum ζά per ſyncopen, quæ particula ſignificationem auget, ζμέρδω, juxta antiquos Grammaticos: apud quos etiam τὸ Ζμύρνα, *Zmyrna*, & τὸ ζμικρὸς, *parvus*, initium ducebant a litterâ ζ, quæ, ut antea ſcriptum eſt, inducta eſt, ac deleta a poſterioribus auctoribus, poſitâ viciſſim litterâ σ'. Σμέρδω igitur *intueor*, & ex eo τὸ σμερδνὸν, ac τὸ σμερδαλέον, *intuitu, ſeu viſu horribile*. Ceterùm ἡ στρουθὸς, *paſſer*, genus eſt aviculæ ſacræ Veneri, tum propter magnam, tamquam in corpore non magno, fœcunditatem,

quem-

ac conſiderat Suidas, quaſi tabula ſit Mundus ipſe terreſtris; duodecim ſcripta, ſeu lineæ, circulus Zodiacus; pſephobolum, quæque in illud ſeptem teſſeræ conjectæ erant, ſeptem ſtellæ planetarum: denique turricula, altitudo, ac celſitas cœli. His ſubjungit Suidas: ἄλλοι ἡ λέγουσι. Sed quæ alii dicant, in Suidâ deſiderantur. Quæ tamen aliquâ ex parte ſupplere fortaſſe poſſunt ex Iſidoro lib. 18. c. 64. De figuris alex. *Quidam autem aleatores ſibi videntur philoſophicè per allegoriam hanc artem exercere, & ſub quadam rerum ſimilitudine fingere. Nam tribus teſſeris ludere perhibent propter tria ſeculi tempora, præterita, præſentia, & futura, quia non ſtant, ſed decurrunt. Sed ipſas vias ſenariis locis diſtinctas propter ætates hominum trinariis lineis propter tempora argumentantur. Inde & tabulam ternis deſcriptam dicunt lineis.* De tribus teſſeris, quod notat Iſidorus, oſtendit uſum, qui jam inde ab antiquiſſimis i. temporibus cœperat in hoc ludo, trium teſſerarum. Euſtathius: ὅτι ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ξυσὶ κύβοις, καὶ οὐχ, ὥσπερ οἱ νῦν, δυσί. Quod autem docet Iſidorus, tabulæ vias ſenariis locis diſtinctas, eamque ternis deſcriptam lineis, id declarat ordinem, ac diſpoſitionem linearum, quæ hinc, & inde ternæ, & ternæ erant, per binos ab utroque latere ſenarios diſtributæ. Quippe eo ordine tabula duodenis utrimque diſtincta erat ſcriptis, ſeu lineis, per quas, tamquam quasdam vias, pro variis teſſerarum cadentium punctis, calculi procedebant. Unde *duodecim ſcriptorum luſus* vocatus ille Romanis. Multò quidem hic tabulâ ſimplicius, quod a nomine inventoris dicitur apud Etymologum Παλαμήδειον εἴδακτον, quippe in quo quinæ dentaxat ab utrâque parte lineæ cient exaratæ, & ſoli hæ teſſerarum jactu calculi moverentur. Sed qui ex Græcis alteram hanc multò artificioſiùs ſtudioſiùſque excogitatam tabulam Palamedi auctori, non Ægyptiis, vindicaverint, eamdem per Παλαμήδειον illud εἴδακτον intellexerint. *P binus.*

1. τὸ αὖνό ἐν διὰ πόλυμα ὤνη, ἐκ τίνος ἡ &c.) Tullius de Divinatione lib. 1. n. 42. *Quia enim oſtendunt, portendunt, monſtrant, præditant, oſtenta, portenta, monſtra, prodigia, dicuntur.* Polit.

2. Μερίζω) Σμερδνὸν, τὸ ἀπροπλεκτικὸν, Etymologus derivat ἀπὸ τοῦ μερίζων τὸν φοβῶ ἢ ὁρῶντα τῷ εἴδει, ἢ μὴ ἐπὶ αὐτοῦ ἀλλὰ τοῦ μέσου. Inde ergo Etymologo μερδνὸς, & per ſyncopen ac pleonaſmum τοῦ σ', σμερδνὸς. Hinc legendo τοῦ δ', σμερδαλέον, καταπλακτικὸς, σεβερὸς. Polit.

3. διά τε τὸ, ὡς ἐν μεγέθει ὀλίγῳ μεδάλῳ, πολύγονον) Ipſa enim parvitas corporis in cauſâ eſt, cur fœcundior ſit paſſer, ejuſque proles numeroſior. Ariſtoteles de Generatione Animalium l. 4. c. 4.

Hinc

ti. Conſtat etiam, eaſdem dictas Struthiones Libycos. Denique ex Comico manifeſtum eſt, ἀπὸ τῆς στρουθῦ, *a paſſere*, verbum eſſe στρουθίζω, quod imperfectum quemdam cantum edere ſignificat, vel ſtridere in modum paſſeris.

CLVI. Ad hæc τὸ νεοσσεύ, *pulli*, recens natos, ſeu recentes ab ortu aviculas ſignificat, tamquam ἀπὸ τοῦ νέον, videlicet νεοσσὶ ὄφεσθαι, hoc eſt, *ex eo, quòd recens, ſeu nuper videant, aut videantur*: vel παρὰ τὸ νέον σεύεσθαι, videlicet *ex eo, quòd recens, vel nuper moveantur*, verſo τῷ ν in σ, ſicuti etiam in τῷ, σύσσιτος, *convictor, ſeu contubernalis*, itemque in τῷ παντοδὴ, *omni impetu*, & σύσσωμος, *ejuſdem corporis conſors*, aliiſque in vocibus hujus generis. Quare etiam, explicationis cauſsâ, ſubdit νήπια τέκνα, *parvi nati*. Sciendum autem eſt, Ælium Dionyſium ambiguam adducere ſignificationem τῦ νεοσσεῦ, ubi νεοττὸς ei eſſe dicitur vitellus ovi. Quin etiam ex hac ipsâ voce per ſyncopen ſubtrahi nativam ejus litteram

γονται. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθῦ τὸ στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.

ρνς'. Τὸ δὲ νεοσσοί, τὰ νεογνὰ δηλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ νέον, ἤγουν νεωστὶ ὄψεσθαι, ὅ ἐστι βλέπειν, ἢ βλέπεσθαι· ἢ παρὰ τὸ νέον σεύεσθαι, ἤτοι κινεῖσθαι, ἱραπέντος τοῦ ν εἰς σ, ὡς καὶ ἐν τῷ, σύσσιτος, καὶ ἐν τῷ, σπαντοδὴ, καὶ σύσσωμος, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Διὸ καὶ ἐρμηνεύων, ἐπήγαγε νήπια τέκνα. Ἰσέον δὲ, ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν ἀπάγει τοῦ νεοσσοῦ, εἶθα φησὶν, ὅτι νεοττὸς λέκυθος ὠοῦ. Ὡς δὲ καὶ συγκόπτει τὸ οἰκεῖον ἐκ τῆς ἰδιαύτης λέξεως κατὰ τὸ,

νεσ-

Hinc Plinius l. 10. c. 63. *Omnia animalia, quò majore corpore, hoc minùs fœcunda ſunt. Singulos gignunt elephanti, cameli, equi. Acanthis duodenos, avis minimo.* Idem Ariſtoteles l. 4. cap. 6. Ἥκιστα δ' ἐριθοῦν τινὶς, ὅσοι πολυτοκοῦσιν αὐτῶν, μὴ σωμάτων ἔχοντες μέγεθος· οἷον κορώνη, λάττα, στρουθοί. Politus.

1. Τὰ μὲν δὶς δισυλλαβα, εὐθὺ μακρὰ παραλαμβάνουσα, ἔχοντα τὸ δεῦτερον ἐγκείμενον, ὀξύνονται· οἷον, βασὶς· ἀγαθὶς· ὧν καὶ στρουθὶς. Τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, βαρύνονται. Ξοῦθος κύριον· ζόφος· μόθος.) Locus in utraque editione depravatus, vel confuſus, quem ſic ego, antequam Etymologum conſulerem, ſic ex ingenio recognoſcebam: Τὰ μὲν δὶς δισυλλαβα, εὐθὺ μακρὰ παραλαμβάνουσα, ἔχοντα τὸ δεῦτερον ἐγκείμενον, βαρύνονται. οἷον, Ξοῦθος, κύριον· ζόφος· μόθος. Τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, ὀξύνονται). βασὶς· ἀγαθὶς· ὧν καὶ στρουθὶς. ᾄδω κατὰ ἀναίρεσιν ἀπὸ τοῦ ἀοιδή, στρουθὸς. omnino juxta mentem Euſtathii, qui ex nominibus compoſitis ex δὶς oxytona videtur velle ea nomina, quæ ſunt ſupra duas ſyllabas. Paullò aliter Etymologus v. Σβεδὶς. ὀξυνεῖ βαρυτόνα. Τὰ μὲν δὶς δισύλλαβα μονογενῆ, εὐθὺ μακρὰ παραλαμβάνοντα. βαρυτονεῖ. Ξοῦθος κύριον· μόθος, λύθος, ζόφος. Ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ δὶς σωτηδήποτε, ἄπαντα ὀξυτονεῖ). βασὶς· ἀγαθὶς· ὧν καὶ στρουθὶς. Unde forſitan Euſtathii locus reſtitui poſſet, & aptari in hunc modum: Τὰ μὲν δὶς δισύλλαβα, εὐθὺ μακρὰ παραλαμβάνοντα, βαρύνονται), Ξοῦθος κύριον. ζόφος· μόθος. Τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, ἔχοντα τὸ δεῦτερον ἐγκείμενον, ὀξύνονται). οἷον, βασὶς· ἀγαθὶς· ὧν καὶ στρουθὶς. Politus.

2. ζοῦθος) Sic etiam ſcribitur apud Etymologum. Aliis ζῶθος, vel ζώθος. Plinio zythum l. 22. c. 25. *Ex iisdem* (nempe ex frugibus) *fiunt & potus, zythum in Ægypto, celia, & cervia in Hiſpaniâ, curmia, & plura genera in Galliâ, aliiſque provinciis.* Polit.

3. Ἀφ' οὗ ἡ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων ἱστορίας διαζωγραφῶν τὰς στρουθούς) Ariſtoteles De Hiſtoriâ Animalium l. 2. c. 15. & c. 17. lib. 3. c. 12. lib. 5. c. 3. lib. 8. c. 3. lib. 9. c. 7. & c. 49. *Polit.*

4. ὁ λεγόμενος ἰδιοτελέστερον ξυλίνης) Sic paſſer proprie dictus vulgaris Græcorum linguâ. Moſchopulus περὶ σχεδῶν p. 178. Ἰσχάλα ἡ ξύτρα. οὐ δὲ ξυλίνης, ὃς καὶ στρουθὸς λέγεται. Verùm στρουθὸς, veterum Græcorum nomen eſt magis generale, ut ſtatim dicetur. *Polit.*

5. ἔστι ἡ ὄπως τοῦ γενικοῦ λέξεως) Ab eâ generali ſignificatione, quod eſt ab aliis obſervatum, tranſiit nomen hoc στρουθὸς ad maximam illam avem, quæ Latinis *paſſer marinus*, vulgò ſtruthio, ſeu ſtruthiocamelus. Nam & hæc avis Libyca, Atticis στρουθὸς. Heſychius: Σβοῦθος, ὁ ἀπαιδευτὸς, καὶ λάγνος. Ἀττικοὶ ἡ τὰς στρουθοκαμήλους. Hinc apud 70. Interpretes, Jobi c. 30. ἀδελφὸς γέγονα ἡ σατίνων, ἑταῖρος ἡ στρουθῶν. Eſaiæ c. 34. καὶ ἔσονται ἑταῦλαι σκιρτῶσι, καὶ αὐλὴ στρουθίων. & c. 43. ἐδόξασέν με τὰ θηρία τὰ ἄγρια, σειρῆνες, καὶ θυγατέρες στρουθῶν. Itemque Hieremiæ c. 49. καὶ ἔσται ἡ αὐλὴ διατριβὴ στρουθῶν. Politus.

Ariſtot. De partibus animalium l. 4. cap. 14. ὅτι πίνει) (ὁ στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς) μονοχειλίζεται· καὶ τὰ πτερὰ ὁ χείμιος φῶς πυθίου. Deinde. Καὶ δίκρους μοῦ ἔοικεν, ὡς ἔφησε. δίχηλος ἡ, ὡς πέφυκε. Salvinus.

6. ὄχεια στρουθοῦ, αἱ στρουθοκάμηλοι) Heſychius: Ἀχεῖς (Sic enim lego ὀξυτόνως pro vulgato ἀχεῖς) στρουθοκάμηλοι. Idem Heſychius: Ἄχειον, γωνιακὸς ἐπὶ θηρίου. Hinc illud Hieremiæ: τὰ θηρία τῆ ὀχεῖ, σειρῆνες, καὶ θυγατέρες στρουθῶν. Polit.

7. Λιβυκοὶ στρουθοὶ) ut ab Ariſtotele quidem appellantur, quæ Plinio *Struthiocameli Africi*. Polit.

8. ἀπὸ τῆς στρουθῦ καὶ στρουθίζειν) quod item verbum extat apud Eſaiam c. 10. καὶ οὐκ ἔστιν, ἐς διασεῖσαί με, ἢ ἀντείπαι μοι, καὶ οὐκέτι τὸ στόμα, καὶ στρουθίζων. Suidas: Στρουθίζων, ῥίζων. Polit.

9. τὸ ἐντελῶς πως ᾄδειν) Legendum puto, ἀτελῶς, i. e. *imperfectum quemdam cantum edere*, ſeu *tenuem, ſeu exilem cantum edere*. videlicet pipire. *Politus.*

10. παρὰ τὸ νέον σεύεσθαι) Etymologus: Νεοσσὸς (Sic enim ſcribit cum ſimplici σ') ὁ νεογὶ σεύόμενος. Polit.

11. νεοττὸς λέκυθος ὠοῦ) l. λεκύθου. Sic *vitellum ovi vocavit* dixit Chryſippus lib. de Oraculis lepidâ in hiſtoriâ, quam ex eodem Caryſippo refert Tullius l. 2. De Divinat. *Defert ad conjecturem quidem, ſomniaſſe ſe ovum pendere ex ſalicè lecti ſui cubicularis. Eſt hoc in Chryſippi libro ſomnium. Reſpondit conjector, theſaurum defoſſum eſſe ſub lecto: fodit, invenit auri aliquantum, idque circumdatum argento. miſit conjectori, quandoquidem vifum eſt de argento. Tum ille, nihil me, inquit, de vitello? Poſtrema hæc conjectoris verba ſic Græcè legebantur apud Chryſippum:* Ἢ ἡ νεοττὸ ὠοῦ μοι δίδως; Politus.

γίας, καὶ ὁμοιότητα τῶν ὡς ὀξυτόνων ὁ-
μοιάτων, ὅσα διὰ τῆς τ' κλίνεται. Οὕτω γὰρ
κατωτέρω τὸ, τετριγῶτας, ἐκλίνει τὸν παρα-
λήγοντα ἐν τῷ, κατήδιε τετριγῶτας. ὁμοίως
καὶ τὸ ὁ ἀλιξόμενος μεμαῶτα, καὶ ἄλλα πολ-
λά. Φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηώς πεπτηότος
συγκοπὴν ἔχειν τὸ, πεπτὼς πεπτῶτος· οἷον, πε-
πτῶτ' ἀδελφὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ μὴ ἄρα
ἐκ τοῦ πεπτωκότα συγκέκοπται, καὶ τὸ βε-
βρῶτες, ἤγουν βεβρωκότες, ἅματος λίπος.

ρνζ'. Τὸ δὲ, ἡ τέκε τέκνα, ὡς μὲν μὲν ἀ-
ναγκαῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ παρέλκον ἐρρέθη· ἔστι
δὲ καὶ ἱρέσιος ἐτυμολογικῶς. Ἐκ τοῦ τεκεῖν γὰρ
τὸ τέκνον, καὶ Ἀττικὸν δέ. Τὸ δὲ κατήδιε,
ἢ μετὰ σφοδρότητος ὁλόκληρ ὅλου ἀφανισμὸν
τῶν νεοττῶν, καὶ διαφέρει τοῦ ἀπλῶς ἐδίει·
ὡς καὶ τὸ καταφαγεῖν, τοῦ ἁπλῶς φαγεῖν. Και-
ρίως δὲ καὶ αὖτη ἔχει ἡ λέξις. ὅθεν καὶ καλ-
λίτερον δίς αὐτὸ λέγει διαλύσας, ἐν ᾧ, κάλ-
λα τέκνα ἔφαγεν. Τὸ δὲ τετριγῶτας, μί-
μησις ἐστὶ φωνῆς τῶν νεοττῶν, ἥτις ἀπαλω-
τέρα τοῦ τρύζειν ἐστὶν, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ τρυ-
γών. Τελειότερον δέ φασι τοῦ τετριγέναι τὸ
ἰαχεῖν. ὅθεν τὰ μὲν νήπια, τετριγῶτα· ἡ δὲ μή-

τηρ

τηρ, pipilantes, producit penultimam eo loci, quo dicit: κατήδιε τετριγῶτας, devoravit pipilantes. similiter etiam τὸ ἀλιξόμενος μεμαῶτα, auxiliandi cupientem, & pleraque alia. Porrò ex πεπτηώς, πεπτηῶτος, cadens, cadentis, videtur per syncopen contractum τὸ πεπτὼς πεπτῶτος, ut apud Sophoclem, πεπτῶτ' ἀδελφὸν. cadentem fratrem. nisi fortè contractum id sit ex πεπτωκότα, cadentem, juxta atque τὸ, βεβρῶτες, videlicet βεβρωκότες, ἅματος λίπος. pascentes sanguinis adipem.

CLVII. Illud porro, ἡ τέκε τέκνα, quæ peperat partus, ut dictum sit non exigente id sensu, sed otiosè; tamen ad tropum etymologicum pertinet. Est enim τὸ τέκνον, partus, ex verbo τικτῶ, parere; nec non genus loquendi est Atticum. Tum τὸ κατήδιε, devoravit, integram simul, ac velocem significat consumptionem omnium ad unum passerculorum: diversumque hoc est, atque τὸ ἐδίει in genere, i. e. comedere, vel vorare. Sicuti etiam τὸ καταφαγεῖν, peredere, prorsus, vel penitus edere, aliud est, ac τὸ φαγεῖν, edere, simpliciter ac generatim acceptum. Atque hæc etiam vox apposita est, & opportuna. Unde & inferiùs semel atque iterum eam adhibet, dissolutâ ejus compositione per dialysin, ubi ait: κάτα τέκνα ἔφαγε. filios peredit, seu devoravit. Rursus τὸ τετριγῶτας, stridentes, pipientes, pipilantes, imitatio est vocis passerculorum, quæ mollior est, quàm τὸ τρύζειν, obstrepere, gemere, murmur edere. ex quo oritur ἡ τρυγών, turtur. Quamquam τὸ ἰαχεῖν, clamare, resona-

1. παιδὸς ἔρις) παιδὸς ἔρις legas apud Athenæum ex Seleuco, seu potius Panyasi, quem auctorem citat Seleucus. *Politus.*

2. Τὸ ἡ τέκνα, ἤ ἐστι, τὸ αὐξητικῶς, καὶ πλατέα φύλλα) Pollux l. 1. c. 12. n. 10. τὸ ἡ φύλλα καὶ τέκνα καλεῖ). Polit.

3. ἔστι καὶ τέκνα λέγειν) Jonicè. Hesiodus: Αἰχμῆς ὀξέος ὑπερτέλλοντα τέκνα. Polit.

4. τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον πατέλλα) Patellæ, quasi parvæ pateræ. *Salmas.*

Alia hæc πατέλλα, patulorum poculorum genus, atque illa, quæ apud Pollucem inter vasa coquinaria, quasi *parvæ patinæ*, ex πατέλλα. Glossæ Cyrilli: Πατέλλα, *patina.* Politus.

5. ὁ πολὺς Ἀλκίφρων τὴν Παπαλοχαίνην σκώπτει) in facetâ epistolâ, quam scribere fingitur Χοιρίλλινος Παπαλοχαίνης. Sed ego ex Eustathio malim apud Alciphronem rescribere Παπαλοχαίνης. Dicunt enim Græci Χαίνω, ex quo lepidus ille Alciphro videtur urbanè composuisse ἡ Παπαλοχαίνα, ad designandum hominem, qui pateris gauderet, quippe quum Χαίρων ἀπὸ τῆς χαρᾶς, a gaudio, appellatus censeatur. Sicuti simili joco apud Athenæum dictus est Ulpianus a Cynulco λιβανοχαίνης, tamquam is lebetibus gauderet. Sed qui apud Alciphronem vim leporis non sunt adsecuti, mutarunt, ut opinor, τὴν Παπαλοχαίνην in Παπαλοχαίνης. Inde postea factum Παπαλοχαίνης. Alia apud eumdem epistola: Σπαμυλοχαίνην Τραπεζοχαίνης. Ludit more suo Alciphro in utroque nomine, cui, qui scribit, & cui scribitur epistola, quasi qui gaudet uvâ, scribat ad eum, qui mensâ oblectatur. Quare, ut unum nomen alteri ità responderet, quemadmodum dicitur Σπαμυλοχαίνην, ita dicendum fuerat Τραπεζοχαίνης. Atque ita alterum hoc nomen puto ab iis scriptum fuisse, qui ex Σπαμυλοχαίνην fecerunt Σπαμυλοχαίνης sed in Τραπεζοχαίνης omissum postea τὸ ι, quod tamen retentum est in priore nomine. Scribendum: Σπαμυλοχαίνην Τραπεζοχαίνην. Est enim utrumque nomen compositum ex Χαίνω. Alioquin tota ferè gratia periit compositionis horum nominum, si ea non referuntur ad posteriorem illum inferorum Χαίνω, quem, ut diximus, ἀπὸ τῆς χαρᾶς sic voluit nominatum. Quod autem attinet ad ἡ Παπαλοχαίνα, suspicari meritò potes, non eum ab Alciphrone intelligi, qui patinis, sed qui pateris, delectatur. *Politus.*]

6. ἀλιξόμενος μεμαῶτες) Lege, μεμαῶτα ex versu 590. lib. 4. Iliad.

Ἥβη γ' μι τῷ ἄλλοτ' ἀλιξόμενος μεμαῶτι.

Polit.

7. διαλύσας) κατὰ τμῆσιν. Polit.

ſcita auctore, parva omnis avicula ac à veteribus vocetur. Addit neſcio quis alius auctor, nomen illud confictum per imitationem, ſeu onomatopœjam. unde & fortaſſis τιτυγόνα, beſtiola ex genere inſectorum apud eumdem, ſimilis cicadæ. Præterea verò conſtat, τὸ τιτίζειν, *titibare*, *ſeu titiſſare*, ſoni minùs aſperi eſſe, minùſque ſcabroſi, quàm τὸ τιτυβίζειν, *titybiſſare*, *ſeu titubare*. quod de quibuſdam perdicibus dici perhibent, quemadmodum de aliis τὸ κικκαβίζειν, *ciccabare*. Unde apud Comicum adverbium τὸ κικκαβαῦ, *ciccabau*.

ὃ, ὅτι καλὰ μιμήσεις, ἤτοι ὀνοματοποιίαν. ὅθεν ἴσως ὁ τιτυγόνιον, ζωύφιον παρὰ τὴν αὐτὴν, ὅμοιον τέττιγι. Δῆλον δὲ ὃ, ὅτι τραχύτερον τὸ τιτίζειν ἢ τὸ τιτυβίζειν. ὃ ἐπί τινων περδίκων ἱστορῆται λέξεως, καθὰ ἐπὶ ἑτέρων τὸ κικκαβάζειν. ὅθεν παρὰ τὴν Κωμικὴν, ἐπιῤῥῆμα τὸ κικκαβαῦ.

CLVIII. De-

ρτ. Τὸ

1. τιτίζοντες) Al. τιττίζοντες. Polit.

2. τιτίζουσιν οἱ στρουθοὶ) Catull. de paſſere Lesbiæ: *ad deminam uſque pipilabat*. Salvinus.

3. τέττιξ, κατὰ Αἰλίαν Διονύσιον, βραχὺ ἀηδίτιον) Myrtilus apud Athenæum l. 9. c. 4. teſtatur, ἀηδίας, & ἀηδία, gallinas duntaxat appellari ſuo tempore conſueviſſe. *Polit.*

4. ὃ καὶ παῖς φησι, μικρὸν ἀηδίτιον) Nam & a veteribus voces ἀηδὴς, & ἀηδίτιον de aliis omnibus avibus uſurpatæ. Sic apud Homerum:

Ὀρνίθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αἰγὸς νιφόεσσι
& apud Crationem in Nemeſi: τ' ἄλλα πάντ' ἀηδῆ, quæ exempla affert ibidem Athenæus. *Polit.*

5. τιτιγόνιον, ζωύφιον παρὰ τὴν αὐτὴν, ὅμοιον τέττιγι) Etymologus: Τιτιγόνιον, ζωύφιον ὅμοιον τέττιγι. Sed Ariſtoteli l. 5. De Hiſtor. Animal. c. 30. τιτιγόνιον, genus cicadarum mutatum. πλείους δέ τινες τὰς μὲν μεγάλας (nempe τέττιγας) ἢ ᾠδοτὰς, ἀχέτας· τὰς δὲ μικρὰς, τιτιγόνια. de quibus etiam ſcripſerat lib. 4. c. 7. Hinc Plinius l. 11. c. 26. *Similis cicadis vita: quarum duo genera: minores, quæ prima proveniunt, & noviſſima ſereuntur. Sunt autem muta. Sequens eſt volatu tarda. Quæ canunt, vocantur acheta; & quæ minores ex eis ſunt, tettigonia: ſed illa magis canora.* i. e. Achetæ, voce Doricâ. Communiter enim ἀχέτ). Politus.

Heſiodus. ἀχέτα τέττιξ. Salvinus.

6. τὸ τιτυβίζειν) τιττυβίζειν apud Athenæum ex Theophraſto, qui Theophraſtus ſcribit, Athenis perdices citra Corydalum ad urbem κικκαβίζειν· ultra verò, τιττυβίζειν. Unde etiam Pollux, ubi varias avium voces explicat, perdices docet τιττυβίζειν, ἢ κικκαβίζειν. nempe alias alibi, pro tractuum, & regionum differentiâ. Verùm quod τιττυβίζειν Theophraſtus, hoc Ariſtoteles dicit τρίζειν lib. 4 de Hiſtoriâ Animalium c. 9. διαφέρει δὲ ὅτι ὁ αὐτὸς γένος ζώων κατὰ τοὺς τόπους· οἷον τὸ μὲν περδίκων, οἱ μὲν κικκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν. Et ἀπὸ τοῦ κικκαβίζειν perdices vocarunt nonnulli κικκάβας. Athenæus: Καλοῦνται δὲ οἱ περδικίζειν ὑπ' αὐλὸν κικκάβαι. Unde Κικκαβίδων cantio, auctore Alcmane, ad exemplum cantus perdicum. Hinc lego apud Heſychium cum duplici λ'· Κακκάβη περδίξ. non κικκάβη. ut & paullò poſt apud eumdem ſequitur Κάκκαβος, item de perdice. Quod Græci κικκαβίζειν, Latini dicunt *ciccabare*. Auctor Carminis de Philomelâ:

Ciccabat hinc perdix, hinc gratulat improbus auſer.

Sic enim ibi lego. Vulgò editum, *cacabat*. Quare aut malâ lectione uſus eſt Euſtathius, aut nimis ille ingenio ſuo indulget, cum pro κικκαβίζειν ſcribit hoc loci κικκαβίζειν. Unde etiam conſequenter affert κικκαβαῦ illud Comici. Atqui vox iſta apud Comicum in Avibus imitatio eſt vocis noctuarum, non perdicum; adeoque, ſicuti ἀπὸ τοῦ κικκαβίζειν perdix denominata eſt κικκάβη, ita ἀπὸ τοῦ κικκαβίζειν noctua κικκάβη, ſeu κικκαβώ. Sic a vocum diverſitate conſicta iſta avium nomina. Scholiaſta Ariſtophanis ad illud κικκαβᾶ· τὰς γλαῦκας ὅτι φωνὴν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκαβᾶς αὐτὰς λέγουσι. Hinc corrigendum puto illud in Carmine De Philomelâ:

Noctua lucifuga cacubat in tenebris.

Lego enim *ciccabat*. Atque ita pro *cacubo* repono *ciccabo* apud Latinos omnes Grammaticos, qui vocem propriam noctuarum fecerunt *cucubare*. Pollux l. 5. c. 23. ſcribit noctuas ὀΐζειν, quod nuper mutarunt in νύζειν. Neſcio, an legendum κικκαβίζειν· an verò κικυμίζειν, ſeu κικυβίζειν, prout hæ duæ litteræ β, & μ' ſæpe inter ſe commutantur. Nam ὀΐζειν eſt porcorum. At verò noctua dicta eſt etiam κικυμίς, ut notat idem Ariſtophanis Scholiaſta ex Callimacho. Hinc Feſto *cicuma avis nocturna*. Aliis *cicuba*. Sicuti etiam Heſychio κίκυμβρα, & κίκυβις dicitur λαμπτὴρ, ἢ γλαυκός. fortaſſe ἀπὸ τῆ κικυμίδος. Fallitur Ger. Joh. Voſſius, qui putat apud Feſtum reſcribi debere *ciccaba*, vel *ciccuba*, Græcis enim noctua non modò κικκαβὼ dicitur; verùm etiam κικυμίς. Hinc etiam forſitan in Carmine illo De Philomelâ legendum *ciccabat*, ſeu potiùs, ut metro conſulas, *ciccubat*, geminato c. Nam prima in *cicubat* æquè videtur brevis, ut in κικυμίς.

Noctua lucifuga cicubat in tenebris.

Eamdem, ſi Ariſtophanico illi Scholiaſtæ credimus, Homerus dicit κύμινδιν. Sed, ſi verè noctua, ea eſt, quam Homerus vocat κύμινδιν (qua de re non æquè inter omnes convenit. Plinius enim noctuarum cepiſſe intelligit) κύμινδιν certè videtur feciſſe Poëta ex κίκυμις, cujus rectus ſit κίκυμις, βαρυτόνως. ita ut ſcilicet auferret inde per aphæreſin primam ſyllabam κί, finique per paragogen adjiceret τὸ δίν, ob metri neceſſitatem. Niſi fortè malis, pro κύμινδιν, tranſpoſitis per metathe ſin litteris, Poëtam dixiſſe κίμινδιν, quomodo nonnulli ſcriptum apud eum volunt. Ita ergo κίμινδιν factum mihi videtur ex κίκυμις. Inde κίμινδις nomen avis pro κίκυμις. Porrò autem κίκυμις, ſeu κικυμὶς, Heſychio κικυμὶς, appellata eſt, ut diximus, noctua a ſono vocis, quaſi κίκυβις, eo quòd cicubet. Sic igitur κίμινδις eſt ea avis a ſono vocis, quaſi κικύμινδις, ſeu κικύβινδις, denominata. Atque id, ni fallor, vult Etymologus, cum ſimilitudinem vocis inter cauſſas enumerat, cur κύμινδις avis ſortita id nominis fuerit. Sic enim ille poſt allatam alteram cauſſam, unde videtur quibuſdam Κύμινδις ὄρνις ſic appellari: ἢ διὰ τὸν ἦχον ἢ φωνὴν ὁμοίαν, οἷον ἴυγξ ἢ ὀρυμαγδός. Quæ ſanè conjectura mihi magis probatur, quàm ingenioſa illa commenta, in quibus circa avis iſtius etymologiam tantopere acquieſcit, ac ſibi placet Euſtathius. Quamquam non diſſimulo, videri fortaſſe poſſe dictam noctuam κίκυμιν, ſeu κικυμίδα, non a vocis ſimilitudine, ſed a debilitate viſûs, eo quòd de die cæcutiat, ſeu parùm videat. Nam κικυμώσσειν Suidæ eſt τυφλώττειν. Et Heſychio κικυμώττειν, δοκβλίττειν.

in

in Gloſſis Iſidori *cecna*, & *cecuma*, *noctua*, quaſi, ut volunt, *cæca*, vel *cæcutiens*. Nam ipſa litterarum κατὰ στοιχεῖον ordinata ſeries impedit, ne locum habeat id, quod putat Voſſius, reſcribendum eſſe apud Iſidorum *cicaba*, vel *cicuba*. Sed ſignificationem hanc ἡ νυκτικόραξ, ſeu νυκτερίτην dixi ἢ τυφλίττην poſteriùs natam arbitror: hoc eſt, non a cæcutiendo, ſive οὐχὶ ἢ νυκτικόραξ, noctuam vocatam νυκτερίδα· ſed quia noctuæ aliunde nomen erat νυκτερίδι, a ſono videlicet vocis; hinc, ductâ ſimilitudine a noctuâ, dici cœptum τὸ νυκτικόραξ, de iis, qui inſtar ἡ νυκτερίδος, ſeu noctuæ, ſubluſtri nocte multùm viſu valerent, interdiu cæcutirent. Noctuam enim minùs clarè videre de die, ſcribit Ariſtoteles De Hiſtor. Animal. l. 9. c. 1. Unde illud Martialis ad Vetuſtinam quamdam, confectam jam ætate, & cæcutientem:

Videaſque, quæ rùm noctua vident mane.

ideſt, poſt exortum ſolem, in quo oculi noctuæ caligant. Nam πρωὶ ὄρθρου, ſeu *primo diluculo*, noctua oculorum ſenſu obvia quæque bene diſcernit, ut auctor eſt Ariſtoteles. Non eſt tamen in Gloſſis Iſidori, ut opinor, *cecna*, vel *cecuma*, dicta noctua a cæcitate: ſed depravato aliquo codice uſus eſt Iſidorus, in quo *cecna*, vel *cecuma* ſcriptum eſſet pro *cicuma*. Et manifeſta eſt ſcripturæ hujus depravatio: præſertim quum, teſte Quinctiliano, νὶ e aliquando fuerit loco τὸ i, ut *Menerva*, & *leber*, & *maeſter*, pro *Minerva*, *liber*, *magiſter*. itemque *ſibe*, & *quaſe*, quibus T. Livius uſus, pro *ſibi*, & *quaſi*. Verum enim vero obſervandum, noctuæ vocem multifariam variare. Novem voces habere noctuam tradidit Nigidius. Hinc factum, ut aliam alii vocem noctuæ attribuerent, eamque idcirco avem pro vocis diverſitate variè denominarent. Hinc enim noctua κοκκυβά. Heſychius: Κοκκυβόρη, γλαυξ. Placet docti viri emendatio: Κοκκυβά, ἡ γλαυξ. Alii ſcribunt κεκκυβά. unde facilè fieri poteſt κεκκυβά, ſeu κεκβυβά, tanquam a *cucubando*; atque hinc non parùm fortaſſe confirmari poteſt de noctuâ νὶ *cucubat*, quod jam rejecimus e Carmine de Philomelâ. Alii etiam κεκκυβία, ſeu κεκκυβεία. Notum eſt autem, veteres uſurpaſſe, ſeu protuliſſe οὐ pro ſimplici ὐ. Itaque κάκκυξ dictus etiam κάκκος. Qui mos fuit potiſſimùm Æolicus. Æoles enim, ut ſcribit Quinctilianus, ex Ὀδυσσεύς fecerunt Οὐδυσσεύς· non ita tamen, ut neceſſariò producerent νὶ οὐ, neque ut ibi diphthongum faceret; ſed, ut adſcripto τῷ ὐ, ſonum hujus litteræ Æolicum demonſtrarent. Quod pariter eos facere docet Priſcianus, cum Θυεστάης dicunt pro Θυέστης, correpto τῷ ὐ, ut idem Priſcianus probat exemplo Callimachi. Unde etiam Latini primam corripiant in *Ulyſſe*. Inde ergo iidem Latini ſæpe efferunt per u τὸ ὐ Græcorum. Exempla de Græcis aſſeruntur a Quinctiliano, *Culchides*, & *Pulyxena*. Quibus addi poteſt *ſpiſula* ex obſervatione Cameratii. Sic κάκκος, *cucullus* appellatus, qui & Græcis vulgò κούκκος. Et κεκκύζειν dixerunt *cucculare*, hoc eſt, cuculi cantum edere, cantare *cucu*. Auctor Philomelæ: *Et cuculi cucculant*. Sed κεκκύζειν commune eſt tam cuculo, tum etiam gallo, unde gallus κεκκυζέτης ὄρνις apud Sophoclem, ut notat Euſtathius ad lib. δ' Odyſſeæ. Non item *cucculare*, quod uſurparit tantummodò de *cuculo*. At verò de gallo dicitur *cucurrire*. Carmen de Philomelâ: *Cucurrire ſolet gallus*. hoc eſt græcè κεκκύζειν. Sic in diſtinguendâ cuculorum, gallorumque voce multò accuratiores Græcis Latini. Eodem modo, quod Græci κεκκυβίζειν, ex quo noctua κεκκυβά, Latini dicunt *cucubare*, nempe ab Æolico κεκκυβίζειν. Nec tamen eſt neceſſe ſecundam producere in *cucubare*, tametſi producimus primam, ad exemplum Æolum, quod explicavimus ex Priſciano. *Quod nos ſecuti*, inquit Priſcianus, *u modo correptam, modo producimus habemus: quamvis videatur ei diphthongi ſonum habere*. Quem tamen diphthongi ſonum in ſecundâ ſyllabâ videntur ii cavere velle, qui

ajunt

eam efferunt tantùm per ὐ, adeoque ſcribunt κεκκυβαί, & κεκκυβίζειν. Rurſus alii vocem noctuæ aſſignant τύ, τύ· Latinis *tu*, *tu*. Unde Heſychio Τυτὼ, ἡ γλαυξ. Urbanus eſt, & vulgò ſatis notus locus ille Penſculi a noctuæ voce deſumptus apud Plautum Menæchm. act. 4. ſc. 2.

Me. Egon' dedi. Pe. tu, tu iſtic, inquam. vin' afferri noctuam. Me. Tu, Tu, Tu, uſque dicat tibi. Nam nos jam nos deſeſſi ſumus.

Hinc noctuam volunt in edendâ voce tutubare, quod Græci dicerent τυτὸ βίζειν· atque adeo in Carmine de Philomelâ pro *cucubat* reſcribunt *tutubat*. Quid ergo hîc ego dicam in tantâ vocum noctuæ varietate? an, ſicuti in perdicibus, ſic etiam id in noctuis contingere, ut aliæ alibi pro diverſis locis diverſos quoque ſonos exprimant. Poteſt & id fortaſſe dici. Sed dicam ego, quod mihi maximè omnium probatur: quum plures in noctuâ, variæque voces diſtinguantur (novem enim ei vocum genera aſſerebat Nigidius) alias illi eſſe cum aliis avibus communes; unam eſſe vocem, quæ noctuam ab aliarum avium cantu maximè diſcriminet, eamque, tanquam maximè propriam, eſſe ipſi præ reliquis avibus concedendam. Tutubat noctua, cucubat, cocobat, tutobat, cucobat, cicumat, cicubat, cicabat, ſeu ciccabat. Hos omnes eadem avis ſonos edit, atque interquet. Unde *intertum carmen* noctuæ vocatur Apuleio. Sed in tutubando, & cucubando, aliiſque hujuſcemodi ſonis, in quibus præſertim exprimitur, ac veluti dominatur u, convenientiam aliquam habet noctua cum nonnullis aliis avibus, ut cum oto, maximèque cum cuculo. Siquidem cuculus a ſimili ſono vocis dictus etiam *cucus*. Nec alienior Meurſio, corruptam eſſe hanc vocem in Gloſſario Arabicolatino, ſcribendumque *Cucus*. Nam & *Tucus* legitur apud Iſidorum lib. 12. c. 7. *Tucos, quos Hiſpani cuculos vocant, a propriâ voce conſtat nominatos*. Item in eo ſono ſimilis admodum noctuæ buboni. Bubulat enim bubo, ipſeque adeo a voce ſuâ ſic nominatus. Inde Auſonio

Cereſtis ignota notis, ferale ſonans U.

Nam certè feralis, ſonus ille gementis bubonis, juxta illud in Carmine de Philomelâ:

Bubulat horrendum ferali carmine bubo.

& illud Virgilii:

Solaque culminibus ferali carmine bubo
Sæpe queri.

Ideo autem *Cereſtis ignota notis U*, quòd nulla ſit ſimplex littera apud Græcos, quæ vim, ac poteſtatem Latinæ u exprimat, aut adæquet. Quare hinc apparet, bubonis vocem meliùs a Latinis exprimi per u, quàm per ὐ a Græcis. *Bubulare* enim Græci dicunt βύζειν. ex quo βύας, *bubo*. exiliori certè ſono ἡ ὐ, quàm qui in gravem illam, & feralem bubonis vocem convenit. Niſi malis prolatum Æolicè βόζειν, non ad faciendam diphthongum, ſed ad ſonum vocis craſſiorem. Quamquam communiter ſcribunt βύζειν, & βύας dumtaxat per ὐ. Unde meritò littera illa ſoni feralis U, *Cereſtis ignota ſonis* dicitur apud Auſonium. Convenit ergo aliquatenus in ſonum vocis noctuæ cum aliis ejus generis avibus, dum tutubare ipſi, & cucubare, aliæque hujuſcemodi voces per u attribuuntur. At verò maximè ab iſtarum avium ſono ea differt cicubando, ſeu ciccabando. Quare *cicubare*, ſeu potiùs *ciccabare*, vox maximè propria cenſenda eſt noctuæ, eique ad diſtinguendum ejus cantum propriè aſſignanda. Unde etiam ab ipſo hoc ſono κεκκυβᾶ Græcis, Etruſcis eadem appellata eſt *civetta*. Politus.

1. ὡς δῆλον ἐν τῷ περὶ δηλοῦ ὦ Ὀδυσσεῦ) Odyſſeæ lib. ι'. v. 333. *Politus*.

2. τὸν ἀλγεινὸν) lego: τὸν παραλήγοντα. *penultimam*. Salvinus.

3. διὸ τὰ λεπτὰ ἢ λιγυρὰ) forte: τὸ ἰλ. *Salvin.*

qui urbem hanc Lan ἔπερσαν, *everterunt*. Et λαξεύσαι, ideſt, λίθας ξέσαι, *lapides radendo complanare, ac polire*. & λατόμος, *lapicida*, qui & λατόμος, *latomus*: illud ἀπὸ τῦ τύπτειν, *a percutiendo, vel tundendo*; hoc, ἀπὸ τῦ τέμνειν, *a cædendo, vel concidendo*. & λατύπη, muliebri genere, ideſt, lapidum ramenta, ſeu id, quod ex lapidibus abraditur. Illa vero, ὄψιμον, ὀψιτέλεσον, *ſerum, ſeri exitus, ſeu tardum*, ſimul per paralleliſmum poſita, eò ſpectant, ut, claritatis gratiâ, eumdem ſenſum ſignificent. At verò τὸ οὗ pro ὅτου, *cujus*, pleonaſmum habet τῦ ὁ· ita ut, quemadmodum eſt τῦ ὅτε, *cujus*, & τῷ ὅτῳ, *cui*; ita etiam ſit ὃ οὗ, *cujus*, retracto ſpiritu aſpero ad primam ſyllabam. Atque hujus pariter formæ eſt τὸ ὅτοισι, *quibus*, & τὸ ὅτῳ, pro ᾧ τινι, *cui*.

CLIX. Illa porro novem annorum commemoratio exprobrationem quamdam, juxta veteres, continet, quòd, quum tunc Græci, auditâ longinqui temporis diuturnitate, laborem minimè accuſaverint; nunc tamen in ipſo fine, bellique exitu, animum deſponderint, quando novem jam anni abierunt. Atqui belli tempus, novem anni: quibus completis, neceſſe eſt decimum ſtatim cogitare, otioſum illum, immunemque a bello. cujus ſymbolum, ſeu notam, draconem nonnulli intelligunt, dum ipſum quoque in earum rerum numerum referunt, quæ tempus ſignificabant. Ceterùm id, quod ait: *nunc omnia perficientur*, ut & veteres obſervant, reſpicit ad verba illa regii ſomnii: *nunc enim urbem ceperis*. Nec dicit: *hoc ipſo die omnia perficientur*, ut Agamemnon acceperat illud, *nunc Ilium ceperis*. Forſitan enim intelligebat, mentiturum ſeſe fuiſſe, ſi hoc dixiſſet. Sed indefinitè: *nunc*, inquit, *omnia perficientur*. Sicuti etiam ſupra: *manete ad tempus*. ut neque arcanum regium detegeret, quod in ſanctiori Optimatum conſilio audierat, neque poſtea redargueretur, ſi,

1. ἔδω λᾶ, πάλις ξαχέα) ob aſperiorem locum, quòd nempe in altâ petrâ, ſeu rupe, ſita eſſet. Stephanus: Λᾶ, πάλις Λακωνική. Λυκόφρων· καὶ Λᾶν πετρίτης. πᾶσαν ἁλίνης οἱ Διόσκυροι, Λαπίθαι ἐλάβοσαν. De eadem urbe Strabo l. 8. p. 364. & plura Pauſanias l. 3. c. 21. & 24. *Pelit.*

Homerus in Odyſſeâ, de Siſypho. Λᾶαν αὖν ἔθειρε. verſus

a Demetrio de elocutione laudatus ob elocutionis vim, niſum ſignificantis. Simile illud Virgilii de Gigantibus: *Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam*, Lautumiæ Latinis, eadem & Latomia. Salvinus.

2. Τόσσα δ' τοιοῦτα) lege, Τόσα, *hujus formæ, exempli, ſeu generis*. Politus.

quem diximus, loco habetur τὸ ἄπεω, videlicet *muti, expertes vocis*. ut, Τίπτ' ἄπεω ἐγένεσθε; *Cur muti facti estis?* videlicet expertes clamoris, aç vocis. qua de voce alibi videbitur, quemadmodum ea declinetur, ut ὁ Μενέλως, *Menelcos*.

Κῶτας δ' ἐν ἰοῖς ῥηθῆσι κ) τὸ ἄπεω, ἤγουν ἄφωνα. οἷον, Τίπτ' ἄπεω ἐγένεσθε; ἤγουν ἄναυδοι, ἀχτικῶς. ὡδὶ δέ, ὡς κλίνεται καὶ ὁ Μενέλεως, ἀλλαχῦ φανῆται.

'Ως ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον (ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν)
Μῦθον ἀγασσάμενοι Ὀδυσῆος θείοιο.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγορήσθε
Νηπιάχοις, οἷς ἄλλα πολεμήια ἔργα.
2 Πῆ δὲ συνθεσίαι τε, καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
Ἐν πυρὶ δὴ βουλάς τε φωτῶν, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπείθομεν.
Αὔτως γὰρ ἔριδι ἐπέεσσιν, οὐδέ τι μήχος
Εὑρίσκειν δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
Ἀτρέΐδη, σὺ δέ θ', ὡς πρίν, ἔχων ἀγερώχεϊ θυμῷ,
Ἄρχειν Ἀργείοις κατὰ φάρεσς ἠμύνας.
Τῶνδε δ' ἓν εἰπεῖν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νίκεσιν βαλεῦσι· ἀνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν,
Πρὶν Ἄργος δ' ἴέναι, πρὶν καὶ Διὸς Αἰγιόχοιο
Γνώμεναι, ὅτι ψεῦδος ὑπίσχεις, ἠὲ καὶ οὐκί.
Φημὶ γὰρ οὖν, κατανεῦσαι ὑπεσχόμενον Κρονίωνα
Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶ σὺν ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον, καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
Τῷ, μή τις πρὶν ἐπαγγείλῃ οἶκον δὲ νέεσθαι,
Πρίν τινα τῶν Τρώων αὐλὴν κατανηήσασθαι,
Τίτασθαι δ' Ἑλένης ἑρικύδεα τε, φωτάς τε.
Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκον δὲ νέεσθαι,
Ἀντίβιον ἢ νηὸς ἐυσσέλμοιο μελαίνης,
Ὅππα πρόσθ' ἄλλων βάσκησι, κ) πότμον ἐπίσπῃ.

Sic dixit. Argivi verò valde clamarunt (circa autem naves Horrendum reſonarunt, clamantibus Achivis) Sermonem collaudantes Ulyſſis divini. Sed inter illos verba fecit Gerenius eques Neſtor: Dii boni! certè jam pueris ſimiles loquimini infantibus, quibus non ſunt cura res bellicæ. Quò jam pactaque, & fœdera ibunt nobis? In ignem jam conſilia que abeant, curaque virorum, Libationeſque mera, & dextræ, quibus confiſi eramus. Fruſtra enim verbis contendimus, neque ullam rationem Invenire poſſumus, etſi multum tempus hic maneamus. Atride, tu quidem, ut priùs, habens firmum conſilium, Impera Argivis in armis præſis. Hos verò ſine tabeſcere, unum & alterum, qui ab Achivis Seorſum conſultant: quamvis licet minimè fiat perfectum, Ut prius Argos redeamus, quàm & Jovis ægidem tenentis Cognoſcamus, utrum falſa promiſſa ſit, nec ne. Dico enim, annuiſſe præpotentem Saturnium Die illo, quo naves citas conſcendentes Argivi, Trojanis eadem, ac fatum ferentes, Cum fulguraret ad dextram, fatalia ſigna oſtendens. Quare nemo prius propetret domum redire, Quàm quis cum Troianorum uxore concubat, Et ulciſcatur Helenæ diſceſſumque, gemituſque. Quòd ſiquis pertinacius velit domum redire, Tangat nigram ſuam navem, bona tranſtra habentem, Ut ante alios mortem, & fatum ſequatur.

ρξ. Ὅτι σχῆμα ὑπερβατὸν ἐν τῷ, Ἀργῖοι δὲ μέγα ἴαχον· ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν· μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσῆος θείοιο. Ἔστι γὰρ ὁ ἀκόλουθον, οὕτως· Ἀργῖοι μέγα ἴαχον, ἐπαινήσαντες τὸν Ὀδυσέως μῦθον. Ἦν δὲ ὑπερβατὸν καὶ ἐν τῇ ἀ τῆς Ἰλιάδος, ἐν τῷ, νῦν δ' ἔμι Φθίηνδε. οὗ ἐφεξῆς τὸ, ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών. Καὶ ἰστέον, ὡς ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ ἐλέχθη, ὅτι [3] τὰ τοιαῦτα ὑπὸ

CLX. Figurata locutio per hyperbaton eſt in his verbis: *Argivi verò magnâ voce clamarunt: circa autem naves horrendum reboarunt, clamantibus Achivis: ſermonem collaudantes Ulyſſis divini*. Conſentaneus enim ordo eſt hujuſmodi: *Argivi magnâ voce clamarunt, ſermonem Ulyſſis collaudantes*. Sed & hyperbaton erat in libro primo Iliadis, ubi dicitur: *Nunc autem abeo Phthiam*. quibus verbis conſequens erat illud: *quum hic ſim inhonoratus*. Et ſciendum, ut in libro ἀ dictum eſt, hujuſcemodi propriè, juxta Rhetoras, eſſe hyper-

1. τὰς ἐν τοῖς ἑξῆς πᾶσι διλογθυπερμάσας ἀντιστροφάντας) v. 527. lib. β'. Il.
Ἐξελάσω ὠδύσσω κοίλας παρακοιτιδίους. Politus.
2. Πῆ δὲ συνθεσίαι π) Euſtathius legit, Πῆ δή. quam lectionem etiam agnoſcit Dionyſius Halicarnaſſenſis in Arte Rhetoricâ c. 9. *Polit.*

Quod & melius. *Salcinus.*
3. τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τοῦτο ὑπερβατὰ, κατὰ τὸν ῥητῆρα) quæ nempe ſunt κατὰ ὑπέρθεσιν. Alia enim, quæ ſubduntur, minùs propriè hyperbata, dicuntur κατὰ τμῆσιν. Quale illud Virgilii:
Et multum nebulæ circum dea fudit amictu.
Politus.

dum extat, tum apud alios.

CLXI. Neſtor Γερήνθ, *Gereníus*, ideſt, aut honorabilis, vel honore dignus, a voce γέρας, *honor*, *præmium*, *honorarium*, aut quia, cum ab Hercule capta eſt Pylus, quemadmodum memoravimus in libro α', vel ipſe in urbe Gerenis fortè educabatur, vel eò profugus perductus fuerat. Gerena porro, ſicuti etiam in Catalogo ſumus dicturi, locus eſt in Peloponneſo, ſive urbs Meſſeniæ, quæ vocatur etiam Gerenia, quemadmodum Geographus tradit. Dicitur autem hæc urbs tum ſingulari numero Γέρηνα, *Gerenum*, ut canit Heſiodus:

Neſtora ſervavit ſolum tum fortè Gerenum.

tum numero multitudinis, ut idem Poëta:

Bis ſex Nelidas forti de ſtirpe peremit,
Dempto uno. Nam duodecimus tum forte Gerenis
Hoſpes erat Neſtor, ſtudio memorandus equeſtri.

a recto, Γέρηνθ, Γερῆνι, *Gerenus*, *Gereni*. Quin Geographus ſcribit, cavæ Elidis incolas oſtendere apud ſeſe Gerenum locum, & Gerontem fluvium, aliumque Gerenium: idque etiam facere Meſſenios; magiſque clara, ac nota cenſeri, quæ apud illos ſunt Gerena. Sed & ſciendum id, quod affert Ælius Dionyſius, apud quem legitur γέρτα, grus femina. Hoc item loci Poëta oſtendit, quam facili copioſâque ſit ipſe eloquentiâ, & quo pacto poſſit id, quod bene dictum eſt, dicere

ζε. Τὸ δὲ ἐσαφῶ ἐσαφήσω, ᾗ κοινότερον τὸ ἐσαφνέσω, χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ ἄλλοις.

ρξά. Ὅτι Γερήνιος Νέστωρ, ἢ ὁ ἐπίτιμος παρὰ τὸ γέρας, ἢ ὅτι, ὁπηνίκα ἡ Πύλος ὑφ' Ἡρακλέους ἑάλω, καθάπερ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ ἤρθημεν, [1] αὐτὸς ἐν Γερήνῃ, ἢ ἔτυχε τρέφεσθαι, ἢ πρὸς τὴν φυγάς. Γέρηνα δὲ, ὡς καὶ ἐν τῷ Καταλόγῳ ῥηθήσεται, τόπος ἐστὶ περὶ Πελοπόννησον, ἤτοι πόλις Μεσσηνιακὴ, ἡ λεγομένη καὶ Γερηνία, καθὰ καὶ ὁ Γεωγράφος φησί. Λέγεται δὲ ἡ πόλις αὕτη, καὶ [2] ἐθνικῶς Γέρηνον, ὡς Ἡσίοδος·

[3] Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀθεμίστῃ Γερήνῳ.

καὶ πληθυντικῶς, ὡς ὁ αὐτός,

Κτῆνε δὲ Νηλῆος [4] παλαίφρονος ἡῶες ἰδμὴς
Ἐνδεκα· [5] δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τῶνος ἐὼν ἐτύγχανε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις.

ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος Γερήνιος. [6] Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι δείκνυσι παρ' αὐτοῖς αἱ τῆς κοίλης Ἤλιδος, Γέρηνιον τόπον, καὶ Γέροντα ποταμὸν, καὶ ἄλλον Γερήνιον· τοῦτο δὲ καὶ Μεσσήνιοι ποιοῦσι, καὶ μᾶλλον γνώριμα φασὶν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις Γέρηνα. [10] Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται, καὶ ὅτι [11] γέρανος ἡ θήλεια γέρατος. Ὅτι εὐδοκιμήσας κἀνταῦθα ὁ Ποιητὴς, ὅπως εὐπόρως ἔχει τῇ ῥητορείᾳ, καὶ

ὅτι

1. πρόσθεν ἰδμαῖς) Hæc ſunt tmeſeis, ut: *ſeptemque trionis*. Salvianus.

2. τὸ τῆ ὄχλῳ πολύμβολον) Horat. *mobilium turba Quiritium*. Tullius populum mari comparat. *Salvin.*

3. αὐτὸς ἐν Γερήνῳ, ἢ ἔτυχε τρέφεσθαι, ἢ ἔχθη φυγάς) Ex Stephano. *Polit.*

4. Γερηνία, καθὰ καὶ ὁ Γεωγράφος φησί) Sic etiam Γερηνία Pauſaniæ, urbs Meſſenici nominis. Corruptè olim apud eumdem Pauſaniam initio libri 4. Γερηνία, in Meſſenicæ, & Laconicæ confinio, pro Γερηνία. Eadem Laconicæ attributa a Ptolemæo. *Gerania* vocatur a Plinio, neſcio, an mendosè pro *Gerenia*. Politus.

5. ἐθνικῶς Γέρηνον) Videtur Γέρηνον ἐθνικῶς formatum ab Euſtathio, ut ipſe quidem exiſtimabat, ex illo Heſiodi, ἐν πόθεμόντι Γερήνῳ. quod tamen Heſiodeum Stephano videtur factum ἀπὸ εὐθείας ἡ Γέρηνος. qua ratione Heſiodus dixerit πόθεμόντι Γερήνῳ pro πόθεμόν, ut alibi Euſtathius notat, Homerum dixiſſe πόλιν ὁμαδόντος, ἀντὶ τοῦ ὁμαδήσαντος, & ὄλλυντι Σαπωδῷ, ἀντὶ τοῦ ὀλλύντι. Politus.

6. Νέστωρ οἷος ἄλυξεν) Al. Νέστορα δ' οἷον ἔρυξεν. Apollodorus: ἐνίκα ὁ Νέστωρ μόνος. Polit.

7. παλαίφρονος) Vir doctus παλαιγήρως in Fragmentis Heſiodi. *Polit.*

8. δωδέκατος ὁ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ) Neſtor apud Homerum:

Δώδεκα δ' Νηλῆος ἀμύμονες υἷες ὄμοι.
Τῶν οἶος λιτόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.

Idem apud Ovidium:

Bis ſex Nelida fuimus conſpecta inventus:
Bis ſex Herculeis cecidimus, me minus una,
Viribus.

Politus.

9. Ὁ ὁ Γεωγράφος λέγει) Strabo l. 8. p. 340. *Polit.*

10. Ἰστέον ὁ ὡς τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται) Supple: Ἰστέον ὁ, ὅτι ὡς τοῖς &c. *Polit.*

11. γέρανος ἡ θήλεια γέρατος) Heſychius, Γέρα, τιμαὶ· οἱ δὲ, γεραί. Polit.

τὸς, ὡς ἠρήσεται, καὶ ποιήσας τὸ καλὸν κάλλιον.

Rom. p. 232. ρξϛ'. Ἐν πρώτοις δὴ χιλιάσας διὰ τοῦ, Ὦ πόποι, ἦτα ἡ πρὸς τὴν βασιλέα τὸν λόγον εὐθὺς ἀποβλήτην, ὡς Ὀδυσσεὺς ἐποίησε, καίτοι ἀλλαχοῦ ποιῶν αὐτὸ ἡσυχῇ· ἀλλὰ σφοδρῶς, καὶ παῤῥησιαστικῶς τὸν λόγον μεταχειριζόμενος, πρὸς μόνον μὲν αὐτὸν τὸν Ὀδυσσέα ἡ γραφὴ τὸν λόγον (ἦν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ καταφορικὸν, καὶ ἀκρόχολον) λεαίνει δὲ τῷ κοινῷ πλήθυσμῷ τῷ σφοδρότητα, λέγων· ἢ δὴ παντὶν ἐοικότες ἀῤῥάβδοις. καὶ παισίν, ἃ τοῖς τυχοῦσιν, ἀλλὰ νηπιάχοις. Τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ὅτι νήπιόν τι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐφθέγξατο· ἀλλ' ὅτι μηδὲν ἦσε γραϊδικῶς περὶ πολεμικῆς ἐκτάξεως. ὅπερ αὐτὸς μετ' ὀλίγα ποιήσει, ἐν οἷς ἐρεῖ, ὅτι κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον. καὶ τὰ ἑξῆς. Διὰ τοῦτο οὖν δημηγορίαν νηπιάχων ἀκάζη τὰ φθάσαντα λαληθῆναι, διότι δηλαδὴ τακτικὴ παρασ-

Bas. p. 176. κελία ἂν ἔδοκεν αὐτοῖς. Διὰ τοῦτο ἡσυχῇ, νηπιάχοις ἐοικότες, φησίν· οἷς ἔστι μέλη πολεμήια ἔργα. Τάχα δὲ ἡ διὰ μόνου τοῦ Ὀδυσσέα εἴρηται ταῦτα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ, Φεύγωμεν τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἔξεστι γὰρ τῷ γέροντι καθάπαξ λόγοις τοῖς βασιλέως, ὡς ἐν τῷ προβουλίῳ ὥρισε. Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ προοίμιον τοῦ γέροντος, ὑποψιάμενον ἀνδρῶδες ἔννοιας. Εἰ γὰρ οἱ πρὸ αὐτοῦ νηπιάχοις ἐοικότες ἠγόρευσαν, αὐτὸς ἄρα ἡ τοιοῦτος ἔσεται πραγματεύσεται. Εἶτα πρὸς τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἀφορᾷν νοήματα, διορθῶται οἷον, καὶ ὑψηλότερον αὐτὸς ἐκεῖνα διαχειρίζει. Εἰ τοίνυν ὧν ἐκεῖνος Ἀχαιῶν ὑπόσχεσιν, καὶ ὅτι οὐκ ἐκπλεῖται σοι ἴλιον ὑπόσχεσιν, ὁ Νέστωρ φησὶν ἀχθόμενος, ὅτι πῶς δὴ συνθέσεταί τε, καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Εἶτα καὶ ἴλιον ἐρώτησιν ἴσα, πῶς δὴ

1. πῖς ἀπόβλητος νόμος) Abiit in proverbium ille Euripidis sententia. Ἀπόβλητα φροντίδες ταχύμορα. *Secunda, non posteriores curæ sapientiores.* Salvinus.

CLXII. Initium igitur ducit a querulâ illâ exclamatione: Ὦ πόποι. *Dii boni!* vel, *probe facinus!* Deinde non convertit statim ad regem orationem suam, ut fecerat Ulysses, etsi alibi ita facere consueverit; sed vehementer, ac liberè loqui aggreditur; ita tamen, ut non ad ipsum tantùm Ulyssem sermonem suum convertat (id enim grave admodum fuisset, summamque iram præ se tulisset) sed orationis acrimoniam, multis in commune reprehensis, molliat, ac mitiget, his verbis: *Certè quidem pueris similes loquimini.* & pueris, non quibuscumque, sed infantibus. Hoc autem ait, non quòd puerile aliquid, & pro puerorum infantium imbecillitate, Ulysses dixisset; sed quòd nihil pro imperatoris officio de instruendâ ad pugnam acie protulisset. quod ipse paullò post facit, cum ait: *Secerne viros per gentes, & tribus, Agamemnon. &c.* Ideo igitur priorem illam concionem orationi puerorum infantium similem facit, quòd scilicet nullum in eâ insit præceptum militare. Hac de causâ, quum eos infantibus pueris similes dixisset, subdit: *quibus non sunt curæ res militares.* Fortassis etiam non propter unum tantùm Ulyssem hæc sunt dicta; verùm etiam propter illud *fugiamus*, quod dixerat Agamemnon. Fas enim huic est seni regem verbis perstringere, ut in secretiori antea consilio constitutum fuerat. Et hujusmodi quidem proœmium est hujus senis, quod cogitata, & argumenta viro digna polliceatur. Si enim, qui ante eum sunt concionati, ii similes infantibus pueris fuerunt; ipse ergo, talis ne sit, elaborabit. Tum, habito ad sensa Ulyssis respectu, illa ipse veluti corrigit, ac sublimiùs pertractat. Itaque, quum ille promissum Græcorum commemorasset, eosque promissum suum Agamemnoni minimè solvere dixisset, Nestor gravatè id ferens: *quò jam pactaque,* inquit, *& fœdera nobis abibunt?* Deinde etiam hanc ipsam interrogationem solvit, qua quærebat,

2. παισὶν ἐοικότες) Pueros vocat Græcos Ægyptius Sacerdos apud Platonem, quia historiam antiquissimorum temporum non habebant. *Salvin.*

Græcis exprobrare videretur, illoſque ob reliquum adhuc bellum mœrore afficeret; Neſtor e contrario procedit, quippe qui eos increpet ad hunc modum: *Fruſtra enim verbis contendimus, neque ullam rationem invenire poſſumus: etſi re verâ multum hîc tempus moremur*. Id, quod dixerat etiam Ulyſſes, cum ait: *Turpe, diuque manere, inanemque redire*. Sed illud perbreve, ac celer; hoc verò fuſiùs Neſtor deducit, immutatâ artificioſè ſententiâ. Ad hæc, Ulyſſes a rege exorditur, perinde quaſi rex propter Græcos probroſiſſimus evaderet. Tum populum alloquitur his verbis: *Tolerate amici*, &c. veniamque ipſis indulget, nec iis ſuccenſet. Verùm Neſtor a multitudine tranſitum ad regem facit, & in populum quidem, quemadmodum ſupra dictum eſt, contumelioſiùs, atque acerbiùs invehitur; regi verò id conſilii dat, ut gravitatem regiam ſervet, neque ſeſe Græcis ſubmittat. Atque ita timorem multitudini injicit: quippe quum parere eam deceat, nec velle regi ipſi imperare. Hæc enim ejus verba: *Atride, tu quidem conſilii priſtini tenax, impera Argivis in fortibus prœliis*. Videlicet, ne ſummam rei illis committas; ſed tu, præeundo, habe illos ſequentes. *Hos autem ſine tabeſcere, unum, & alterum, qui ab Achivis ſeorſum conſultant. Profectus verò nullus erit ipſorum*. Quaſi ſcilicet dicat: Non oportet dicere, *tolerate, amici*; ſed Achivos, quippe qui alieno imperio regantur, vel invitos ſubdere oportet ſententiæ, ac voluntati regiæ. Præterea recurrit Ulyſſes ad ſignum illud, atque oſtentum draconis, &, ut veteres notant, popularis gratiæ conciliandæ cauſsâ, varicinia Calchantis profert, illius, qui regem moleſtiâ afficie-

δόξῃ οἰκηδίζειν ἀνανδρίαν τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἀποκναίσῃ ἑκάστους ἐς τ' ἔφεξῆς πόλεμον· ὁ Νέστωρ ἀντιναυτίας ἐρχόμενος, ἐξοικηδίζει οὕτως· Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεθα· [2] καίτοι ἀληθῶς πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. Τοῦτο δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς εἶπεν ἐν Ἰλ, Αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Ἀλλ' ἑκεῖνο μὲν γοργόν· τοῦτο δὲ ἁπλάτως ὁ Νέστωρ παρέτεινε, μεταποιήσας τεχνικῶς τὸ ῥῆμα. Ἔτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀρξάμενος, ὡς ἐλεγχίστου γιγνόμενος διὰ τοὺς Ἕλληνας, εἶτα τὸ δῆμον προσφθέγγεται· [3] Τλῆτε, φίλοι, λέσθων, καὶ τὰ ἑξῆς. δίδωσι δὲ αὐτοῖς καὶ συγγιώμην, οὐ τεμεσιζόμενος αὐτούς. Ὁ δὲ Νέστωρ ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐς τ' βασιλέα μεθήλλαξε, τῷ μὲν λαῷ προστεταχθὰς οἰκηδεστικώτερον, καὶ βαρύτερον, ὡς προείρηται· τῷ δὲ βασιλεῖ συμβουλεύων, φυλάττειν πᾶσαν ἀρχικὴν ἐμβριθειαν, καὶ μὴ ποιεῖν ἑαυτὸν ὑπὸ τοῖς Ἕλλησι, καὶ ὕτω καταπλήττειν τὸ πλῆθος, ὡς δέον ὂν ἄρχεσθαι, καὶ μὴ θέλειν ἄρχειν τοῦ βασιλέως. Φησὶ γάρ· Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ θ', ὡς πρίν, ἔχων ἀρεμφέα βουλήν, ἄρχευ Ἀργείοισι· καὶ τὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ἦγεν μὴ ἑκάστους ἀνατίθει τὸ πᾶν, ἀλλὰ σὺ προηγούμενος, ἔχε ἑσομένους ἑκάστους. Τάξεε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, εἰ Ἀχαιοὶ πόσφι βουλεύσιν, ἄνυτις δ' ἐκ ἔσεται αὐτῶν, οἱ οἰκὶ λέσθων, ὅτι ἐ χρὴ ποιεῖν, ὅτι λῆθε, φίλοι· ἀλλὰ, ὡς ἀρχομένους, ποιεῖν ὑπὸ τῇ βασιλικῇ βουλῇ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ ἄκοντας. Ἔτι Ὀδυσσεὺς μὲν ἐς τὸ τοῦ δράκοντος ἀναφέρει σύμβολον, δημοχαριστικῶς, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, προβαλλόμενος τὰς μαντείας τοῦ Κάλχαντος, ὃς ἐλύ-

1. τὰ ἀνία ἴσα συμπαίσαι) An συμπαίσας; Polit.
2. καίτοι ἀληθῶς πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες) Q. Calaber: Λιθὼς δ', μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον εἴδαρ μίμνας,

Ἔμμοσαι ἀφείκτας, καὶ ἀναλκίδας, οἷα γυναῖκας. Polit.
3. Τλῆτε, φίλοι) Virgilius: *Durate, & voſmet rebus ſervate ſecundis*. Salvin.

ἰο ἠῶαι ὁ Νέϛωρ, ἀλλὰ συηγερίας ἤρϖε, ϗ ὁρκως· ἐϖὶ δὲ Διος, Ἰλὼ ὑϖόχεσιν τίθησιν, ὃς ὐδὲν ὑϖισχνῆται ἀϖατηλὸν, ὡς ϖροίρηται. Καὶ ὁ μὲν Ὀδυσεὺς αἰχρὸν φησι, κενὰς νέεσθαι ἰὰς Ἕλλωας· ὁ δὲ Νέϛωρ, ἀϖαγορεύει μηδένα τολμῆσαι οἴκαδε νέεσθαι, ϖρὶν ἵνα ϖαρὰ Τρώων ἀλόχῳ καλακοιμηθῆναι, δριμύτερον τ' λόγον μέλαχνισάμενος, ὡς ῥηθήσεται. Ἔτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, θέλειν ϕησε τὰς Ἕλληνας, ἐλέγχιϛον θῦναι τ' βασιλέα, ὡς ϖαρ' αὐτοῖς ἐν ἔθετο θεσϖεσαι· ὁ δὲ Νέϛωρ, ἀϖοϛερῶν αὐτὰς τῆ ἐθέλειν, ϕησίν· Εἰ δέ τις ἐκϖάγλως ἐθέλει οἶκόν δε νέεσθαι, ἀϖτέσθω ἧς, ἦχυν ἰδίας, ϖρὸς εὐσέλμοιο μελαίνης, ὄφρα ϖρόσθ' ἄλλων θάνατον, ϗ ϖότμον ἐϖίσϖη. Πάνυ αὐϛηρὸς, ϗ βασιλικὸς τῦτο ἠῶαι, ϗ θάνατον ὁρίσας ἐϖιτίμιον τῷ ληϖόλακτήσιλι. Βαρύτερον δὲ ϖάνυ τῦτο, ϗ ϕοβερώτερον τῆ ϖαρὰ τῷ Ὀδυσσῆ. Ἐκεῖνος μὲν γὰ, ὅτε τ' λαὸν ἐϖέϛρεφεν ἐς τὸ ἀγορὰν, ϖρὸς ἕκαϛον βασιλέα, ϗ ἔξοχον, ἔλεγεν, ὅτι, οὐκ οἶϛα τ' νῦν τῆ βασιλέως. ϗ ὅτι τάχα ἵψεται ἥας Ἀχαιῶν. ϗ, μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν ἥας Ἀχαιῶν. Ὁ δὲ Νέϛωρ εἰλαῖα σεμνότερον, ϗ ϕοβερώτερον, θάνατον ἀϖοϕαίνεται τῷ ἐς ϕυγὴν ὁρμήσιλι, οὐχ ὡς Νέϛωρ λαλεῖ, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων. Οὕτω ῥηϖορικῶς ὁ Νέϛωρ ϖολλὰ τῷ Ὀδυσσέως ϖεμάτων ἐϖικοσμήσας, ἢ διορθωσάμενος, ϗ ὑϖερϕωνήσας ἐκεῖνον ἐν ϖᾶσι, ϖροσίθησι καί τινα ὀλίγα, ὧν ἐκεῖνος οὐ' ἕλως ἐμνήσθη· ϗ τῆς τε Ἑλένης μέμνηται, ἥτις ἐϛὶ τέλος τῆ ϖολέμυ τᾶς Ἕλλησιν. Εἰϖὼν γὰ, μή τις ἐϖειγέσθω ϖρὶν οἶκόν δε νέεσθαι, ϖρὶν ἵνα ϖαρὰ Τρώων ἀλόχῳ καλακοιμηθῆναι, ἐϖάγη· Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε, ϛοναχάς τε. Ἔτι δὲ ϗ συμβυλὴν ἐκλίθεται ταϰτικὴν, ὡς καλλίϵρω ἠρήσεται. Καὶ ἰδιώτη

Jove promissionem usurpat, cujus, quemadmodum supra dictum est, nulla est fallax promissio. Et Ulysses quidem turpe esse affirmat, inanes Græcos redire. At verò Nestor majori acrimoniâ, & acerbitate, ut dicetur, perfundit orationem suam, quatenus interdicit, ac prohibet, nequis ante domum redire audeat, quàm cum Trojanorum uxore concumbat. Ad hæc, Ulysses de Græcis ait, velle eos regem probrosissimum facere, perinde quasi penes eos sit id facere. Nestor contra eis voluntatem adimit, dum ait: *Quòd siquis pertinaciùs vult domum abire, tangat suam*, videlicet, *sui ipsius*, seu *quam ipsemet sibi propriam habet, navem bona transtra habentem, nigram, ut ante alios mortem, & fatum sequatur*. Quæ verba acerba nimis sunt, ac regia, pœnamque capitis in militiæ desertorem constituunt. Hæc autem pœna multò gravior est, ac terribilior, quàm quæ in oratione Ulyssis continetur. Ille enim, cum populum ad concionem revocabat, ad unumquemque ex regibus, atque optimatibus, verbis hisce utebatur: *mentem regis minimè nosti*. item: *mox lædet filios Achivorum*. &, *ne quo iratus afficiat malo filios Achivorum*. Verùm Nestor hoc loci majori cum severitate, ac terrore sententiam capitis fert in eum, qui fugam capessat. Quare non tamquam Nestor loquitur, sed tamquam idem ipse Agamemnon. Ad hunc modum Nestor pleraque sensa Ulyssis oratoriè exornat, aut corrigit, totâque in oratione elatiorem, quàm ille, vocem adhibet. Quin & pauca quædam adjicit, quorum ille nullam prorsus mentionem fecerat: nec non meminit Helenæ, quæ Græcis proposita est, tamquam finis belli. Postquam enim dixerat: *nemo unus properet ante domum redire, quàm cum uxore Trojanorum concumbat*; subdit: *& ulciscatur Helenæ raptumque, gemitusque*. Præterea verò consilium instruendæ aciei exponit, ut inferiùs dicetur. Et hujusmodi quidem, ut omnia paucis

τη

1. αὐήσιμα σήματα) lege, ἀναίσιμα. Hesychius: Ἀναίσιμα, ἀγαθά, ϖὶ καθήκοντα. Ἀναίσιμοι, μαντάσιμοι, καθήκοντες. Ἀναίσιμον, καθῆκον, ϖρεῶν, δέδ, αἶσιον, καλὸν, ἀγαθὸν, ἀλησὶς. Pollux.

luit ἐπὶ ῥητῆς, *ex condicto, ſeu certis conditionibus*. quod idem eſt, atque ἐγγύη, *pactio*, vox Poëtica, alibi uſurpata. Neque verò diminutivum nomen eſt apud Homerum τὸ ὅρκιον, *fœdus jurejurando firmatum*, ut neque τὸ ἴχνιον, *veſtigium*. Quemadmodum porro τὰ ὅρκια, *fœdera jurejurando firmata*, denominata ſunt ab ὅρκος, *jusjurandum*; ſic etiam τὰ λόγια, videlicet oracula, vel reſponſa divina, a λέγω, *fermo*. Oritur autem ὁ ὅρκος ex illâ ipsâ radice, ex qua etiam τὸ ἕρκος, *ſeptum, vel clauſtrum*. Oritur enim ex verbo εἴργω, quod ſignificat includo, ſeu coërceo. Includitur enim quodammodo, & coërcetur is, qui jurat, ſuis ipſe promiſſis. Quamquam, juxta veteres, fit a nomine maſculino ὅρος, *terminus, ſeu circumſcriptio*. Aliquid enim terminant, definiuntque, ac circumſcribunt promittendo ii, qui jurant. Sed cum primâ etymologiâ facit ἡ ἑρμὰ, *ſepes*, quippe quæ quoddam ſit ἕρκος, *ſeptum*, tamquam ſepimentum ſpinarum. Acuitur porrò τὸ ὅρμιον in antepenultimâ, tamquam poſſeſſivum nomen ejuſdem ſignificationis, juxta atque τὸ κάπριος, *aper*, αἰζήϊος, *juvenis*, aliaque nomina hujus generis: tametſi alioquin acuendum illud erat in penultimâ, ob regulam, ut ferunt, hujuſcemodi. Appellativa trium ſyllabarum nomina in ιον, ſi ante τὸ ι binas conſonantes habeant, acuuntur in penultimâ. Exempli cauſsâ, κυμβίον, *acetabulum*, ἰστίον, *velum navis*, ἰσχίον, *coxa*, ἐρκίον, *clauſtrum, ſeu murus*. niſi fortè ante τὸ ι poſita ſit littera immutabilis. cujuſmodi eſt τὸ ἴχνιον, *veſtigium*, & ἴστρον, *tabulatum*. Ceterùm his verbis: *quò pactaque, & fœdera ibunt?* ludibrio quodammodo habe-

ὠνή, ἢ τὸ ἐπὶ συνθέσεως, ἤτοι ὡρισμένης συμφωνίας. Εὐριπίδης δὲ, ἐπὶ ῥήσεως ἁλέλο ῦτο ἀτῶν. ὁ ἰαυτόν ἐςι τῇ ἀλλαχῦ καμείῃ Ποιητικῇ [4] ῥήτρᾳ. Οὐχ ὑποκοριςικὸν δὲ παρ' Ὁμήρῳ ὐδὲ τὸ ὅρκιον, καθὰ ὐδὲ τὸ ἴχνιον. Ὥσπερ δὲ τὰ ὅρκια παρωτόμασαι ἐκ τῦ ὅρκος, ὕτω καὶ [5] ἐκ τῦ λόγος λὰ λόγια, ἤγεν οἱ χρησμοί. Γίνεται δὲ ὁ ὅρκος, [6] ὅθεν καὶ τὸ ἕρκος. [7] Ἐκ τῦ εἴργω γὰ τὸ ἐγκλείω. καθάργυλλαι γάρ πως ὁ ὁμνύων, οἷς ὁμολογῇ. [8] Κατὰ δὲ τὰς παλαιὰς, παρὰ τὸ, ἔρος ἀρσενικόν. Ὁρίζονται γάρ τι ὁμολογητικῶς οἱ ὀμνύοντες. Συντελῇ δὲ μὰς λίαν πρῶτην ἐτυμολογίαν καὶ ἡ ὁρκάνη, ἕρκος τι ὕσα, ὡς ἀκανθώδες περίφραγμα. Προπαροξύνεται δὲ τὸ ὅρκιον, ὡς οἷα κτητικὸν [9] ταυτόσημον, καλὸ τὸ, κάπριος, αἰζήϊος, καὶ λὰ ὅμοια. Ἄλλως μέντοι ὤφελε παροξύνεσθαι, κατὰ, φασὶ, λοιπόν. Τὰ διὰ τῦ ιον [10] περισύλλαβα προσηγορικὰ, ἔχοντα πρὸ τῦ ι δύο σύμφωνα, παροξύνονται. οἷον, κυμβίον, ἰστίον, ἰσχίον, ἐρκίον. [11] ἐὰ μὴ ἄρα πρὸ τῦ ι κεῖται ἀμετάβολον. ὁποῖον τὸ ἴχνιον, καὶ ἴχριον. Τὸ δὲ, τῶν συνθεσίαι λε, καὶ ὅρκια βήσεται; μυκληριςικὸν πως ἐςὶ τῦ, ἐντεῦθα δὴ βεβάκασιν ἐναυτοί.

K k k

1. ἡμιτέμορος, ὁ τῦ ἡμιτόμου ἀκλαδα, κατὰ τὰς παλαιάς) Etymologus: Ἡμιτέμορος, κανονικῶν ἐςι. σημαίνει ὃ ἢ τὸ ἡμιτέμ. Polit.

2. διακόμοναι) Legendum, διακόμωα, *ſtatuta, palla*, quod indicat verbum ſequens λόγοις ſingulare, quod neutris Græcis pluralibus apponitur, Græcæ linguæ lege. *Salvinus.*

3. λόγοις) f. λόγοιν). Adrianus etiam Junius in Epitome Euſtathianâ edidit λόγοιν). quod poſtea animadverti. *Politus.*

4. ῥήτρᾳ) Rhetræ dicebantur Lycurgi leges. Plutarchus in Lycurgo. *Salvin.*

5. ἐκ τῦ λόγος τὰ λόγια) ὄρκιον, λόγιον, diminutivè formata; non tamen diminuendi vim poſſident, ſed pro ſimplicibus accipiuntur. *Salvin.*

6. ὅθεν καὶ τὸ ἕρκος) Ideo ὅρκος aſpiratur, & etymon ſuum indicat. *Salvin.*

7. Ἐκ τῦ εἴργω γὰ τὸ ἐγκλείω) lege εἴργω, cum ſpiritu aſpero, ut patet ex ipſo ſtatim verbo, καθάργυλλαι). Polit.

8. Κατὰ δὲ τὰς παλαιὰς, παρὰ τὸ, ἔρος ἀρσενικόν) Etymologus: Ὅρκος ἐκ τῦ ἔρος. οἱ γὰ ὀμνύοντες ὁρίζονται), καὶ ὁμνύουσιν ἢ παρὰ τὸ ὁρκῶ τὸ βουλῶ. ὅπερ γὰ βουλόμενοι αὐτῷ ἐχέσθαι οἱ ὠδυνόμενοι. ἢ παρὰ τὸ ἄργω. ἐντιχτικὸν γάρ ἐςι τῷ παρβῦναι βυλομένων. παρὰ δὲ τὸ ἄργω. ἐκ καλῶν τὸ παρβαίνειν, ἄργος, καὶ ἔστι τῦ γ' ὡς κ', ὅρκος. Erit ergo, juxta Etymologum, ὁ ὅρκος, non παρὰ τὸ ἄργω τὸ ἐγκλείω; ſed παρὰ τὸ ἄργω τὸ κωλύω. Sed melius Euſtathius ab ἄργω τὸ ἐγκλείω. Spiritu enim aſpero afficitur ὅρκος. *Politus.*

9. ταυτόσημον) nempe τῷ ὅρκῳ. Atque hinc ex Euſtathio apparet, ταυτόσημον legendum eſſe in hoc loco Etymologi: ἐντεῦθα ὃ ταυτόσημόν ἐςι τῷ ὅρκῳ, παρωνύμῳ ὧδε ὑποτεταγμένῳ φαμὲν, ὡς τὸ κάπριος, αἰζήϊος. Ubi pro ταυτόσημον hodie vulgatum eſt αὐτόσημον. Polit.

10. διασύλλαβα προσηγορικὰ) Perperam apud Etymologum: Τὰ διὰ τῦ ιον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ. Legendum eſt enim ὑπὲρ δύο συλλαβάς. Niſi malis cum Euſtathio διασύλλαβα προσηγορικὰ. Polit.

11. ἐὰ μὴ ἄρα πρὸ τῦ ι κεῖται ἀμετάβολον) Etymologus: ἐντεῦθα πρὸ τῦ ι ὃ ἐςιν ἀμετάβολον, in quæ verba legitur deinde apud eumdem Etymologum hæc animadverſio: ἄτιον. ἐνῶν πρὸ τῦ ι· διὰ τὸ ἴκριον, καὶ ἴχνιον. Polit.

Pro ἄτιον, legendum videtur ἄτοπον. Salvin.

ς, πλεονασμὸν ἔχοντα τὸ α, μετὰ τοῦ τὸ ν ἀποβέλευσιν. Μυρία δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτά ἐστιν. Ὅλως γὰρ τὰ διὰ τοῦ ατ, καὶ ατο πρίτα παθητικὰ πληθυντικά, Ἰωνικῆ ἐστὶ χημαλισμένα. οἷον καὶ τὸ λελέχαται, καὶ τετύφαται, καὶ ἐσσάραται, καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοι ἦσαν. καὶ τὰς κνήμας ῥίκεσι κατηλίχατο. καὶ τὰς κεφαλὰς ἠλίχατο μίτρῃς. Ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ πλεονασμὸν τῆς δὲ συλλαβῆς. οἷον τὸ ὠμόσθαι, καὶ ἐρρέθαι, καὶ ἐσταλάχθαι καὶ Ἡρόδοτον. καὶ τὰ καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν, καὶ διάλυσιν τοῦ παραλήγοντος ἢ εἰς ε, καὶ α. Οὕτω γὰρ Ἡρόδοτος, δίχα πολλῶν ἑτέρων, καὶ ἀποκαθέαται φησὶ, καὶ ἱρέαται ἀντὶ τῆ ἕρωσα, καὶ ὑμνέαται, καὶ ἐκτέατο ἀντὶ τοῦ ἐκέκτηντο, καὶ ἐτιμέατο. οἷς ὅμοια καὶ ἐν ὀνόμασι παρ' αὐτῷ, τὸ Ἀριστα γόρεω, Ἀριστα γόρεα, καὶ Καμβύσεα, καὶ Μιλτιάδεα. Καὶ ἐν τούτοις γὰρ τὸ η μὲν διαλύεται· ἀποβέρχεται δὲ τὸ ἐσαγόμενον ν. Καὶ τὸ, πεποτήαται δὲ μέλισσαι, ἀντὶ τοῦ πέτονται, Ἰωνικόν ἐστιν. Ἡρόδοτος δὲ καὶ στρατεύεσθαι ὁρμέαται φησί. καὶ ἀγωνίδαται, καὶ παρεσκευάδατο. Ὅρα δὲ, ὅτι τῷ δὴ ἀρχῇ ἐπιῤῥήματι τρὶς ἐχρήσατο συναπτῶς ἐν τρίχοις ἔπεσι, τοῖσιν δὴ παισὶν ἐοικότες. καὶ, Πῆ δὴ συνθεσίαι; καὶ, Ἐν πυρὶ δὴ βυλαί.

ρξζ'. Τὸ δὲ, μήδεά γε ἀνδρῶν, βυλεῖαι μὲν ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ ἡμῶν αἱ βυλαὶ, ἢ ὑμῶν· ἵνα δὲ μὴ πάντη σφοδρὸς διὰ πάντων ἦκων ὁ λόγος ᾖ, γενικῶς εἶπε, καὶ ἀορίστως, ἀνδρῶν, ἵνα λεάνῃ τὴν δημηγορίαν. Διὰ τοῦτο γὰρ οὐδενὸς ἴδιος ὡρισμένως καθήψαλο· ἀλλὰ διὰ πλειόνων προσώπων πλη-

quæ poſt rejectum τὸ ν, pleonaſmum habeant τῆ α. Quamquam & innumera alia ſunt hujuſmodi. Universè enim tertiæ perſonæ paſſivæ plurales in ᾶται, & ᾶτο, formationis ſunt Jonicæ. cujuſmodi eſt τὸ λελέχαται, *lecti, vel lecta ſunt*, τετύφαται, *verberati ſunt*, ἐσσάραται, *ſati ſunt*, & apud Herodotum τὸ, ἐσεσάχατο, videlicet *armati fuerant*. & τὰς κνήμας ῥίκεσι κατηλίχατο. *tibias linteolis involuerant*. & τὰς κεφαλὰς ἠλίχατο μίτρῃς. *capita mitris redimiverant*. Ac ſimiliter quæ pleonaſmum habent ſyllabæ δέ. veluti τὸ ὠμόσθαι, *nominati ſunt*, & ἐρρέθαι, *fixi, vel firmati ſunt*, & ἐσταλάχθαι, *miſſi erant*, juxta Herodotum. Et quæ per apobolen rejiciunt τὸ ν, & τὸ η penultimæ ſyllabæ per dialyſin diſſolvunt in εἰ, & ε. Sic enim Herodotus, præter pleraque alia, dicit etiam ἀποκαθέαται, *deſiderunt*, & ἱρέαται, pro ἕρηται, *dicti ſunt, vel dicta*. & ὑμνέαται, *decantati ſunt, vel carmine celebrati*. & ἐκτέατο pro ἐκέκτηντο, *acquiſiverant, vel comparaverant*, & ἐτιμέατο, *honorabantur*. Quibus ſimilia de numero etiam nominum ſunt apud eum, Ἀριστα γόρεω, *Ariſtagoren, vel Ariſtagoram*, Ἀριστα γόρεα, *Ariſtagorea*, & Καμβύσεα, *Cambyſea*, & Μιλτιάδεα, *Miltiadea*. Nam & in his nominibus τὸ η patitur dialyſin; quod verò ſubjungitur ν, prorſus perit. Quin & Jonicum eſt illud: πεποτήαται δὲ μέλισσαι, pro πέτονται. *volant apes*. Ac præterea Herodotus dicit, στρατεύεσθαι ὁρμέαται. *in expeditionem profecti ſunt*, ſive *expeditionem ſuſceperunt*. & ἀγωνίδαται. *certarunt*. & παρεσκευάδατο. *præparaverant*. Ceterùm vide, ut, quaternorum verſiculorum ſpatio, ter continenter utatur otioſo illo, & vacante adverbio δή, dum ait: ἢ δὴ παισὶν ἐοικότες. *certè jam pueris ſimiles*. &, Πῆ δὴ συνθεσίαι; *Quò jam pacta?* &, Ἐν πυρὶ δὴ βυλαί. *In ignem jam conſilia*.

CLXVII. Quod autem attinet ad illud, μήδεά τι ἀνδρῶν, *curaque virorum*; etſi dicere vult conſilia noſtra, vel veſtra; attamen ne vehemens nimis, atque acris feratur in univerſos oratio, generatim, atque indefinitè ait, *virorum*, ut concionem ſcilicet ſuam ſic molliat, ac mitiget. Hac enim de cauſsâ neminem unum definitè, ac diſtinctè perſtringit; ſed per tres perſonas plu-

ra-

1. τῶν βαρυνομένων ὑοχὴν ἔχειν) Job. *Peream dies, in qua natus ſum*. Salvianus.

2. τὰ διὰ τοῦ ατ) Iliad. β. ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτάρβεν, καὶ τίνα μίμνον. Salvin.

3. ἐσεσάχατο) ἀπὸ τοῦ σάω. *ſatis armati fuerant*. ideſt, armati. Scutifer idem, atque armiger. Ἕλλην, *ſatium*. Salvin.

4. ἀποκαθέαται) pro ἀποκεκαθέωνται. Salvin.

5. τὸ Ἀριστα γόρεω, Ἀριστα γόρεα) Apud Herodotum l. 5. n. 33. Παραλαβὼν ἡ ὁ Μεγαβάτης ἐκ τῆ Μιλήτου τύραν Ἀριστα γόρεα. & n. 37. Ἀριστα γόρεω Ἡρακλείδεω Κυμαίου. l. 3. n. 1. πλεῦσαι αὐτίον ἐπὶ Καμβύσεα Ἀμασιος συγατέρα. lib. 6. n. 35. Μιλτιάδεα ὃ κτίσαντα παραυτίκα ἐόντα ὁ λόγος. Polit.

Nomen etiam appellativum διοσπόλια pro διοσπόλου. Salvin.

6. τῷ δὴ ἀρχῷ ἐπιῤῥήματι) Particulæ δὴ repetitio vehementiam, & διαύξησιν addit orationi. *Salvin.*

7. ξῆς) l. τρὶς. Polit.

permixta. Primitivum autem τῦ κρητῆρος, ſicuti etiam τῦ χρατῆρος, *crateris*, eſt τὸ κερῶ, *miſceo*, ex quo τὸ κρᾶ, unde ὁ κρητὴρ, & ὁ κρατὴρ, *crater*. Sed ex κρᾶ fit per reduplicationem τὸ κικρᾶ, cujus eſt exemplum illud: ἐγκίρνα, ὡς ἴκω. videlicet *immiſce, ut abeam, ſive ut iter faciam*. Dextris etiam ſeſe, ceteroſque Græcos confiſos fuiſſe affirmat: quoniam, in ſanciendis cum jurejurando fœderibus, nihilo tamen minùs, fidei argumentum habebatur dextras tangere. Erat enim junctio hæc dextrarum, & dextras jungere, ut in Odyſſeâ maximè omnium apparet, ſignum amicitiæ, quo animi in unum redigi, & quid unum veluti effici, ſignificabantur. Ittiuſmodi autem ſignificationis primitivum eſt τὸ δίχω, *capio, accipio, excipio*: ex quo τὸ δέχθαι, & δεδέχθαι, *excipere, vel excepiſſe*, & τὸ δεδέχατο, *exceperunt*: nec non quæ ſunt τῆς δεξιώσεως, *junctionis dextrarum, quæ fit ab iis, qui ſeſe comiter excipiunt*. Eſt enim δέχω· cujus futurum δίξω, *capiam*. unde δίξα, ut δίξα, *opinio, vel gloria*, & pleonaſmo τὸ ι, δεξιά, *dextra*: ut ἀχυρμιά, *acervus palearum*, & πυρκαϊά, *rogus*. & inde verbum, δεξιῶ, *dexteram jungo, vel dextram porrigo, comiter excipio*, & quæ inde derivantur. Porrò τὸ ἐπείσθημεν, *confiſi, vel freti eramus*, minimè prorſus aptum, aut accommodatum fuerit ad orationem pedeſtrem. Fit autem per ſyncopen Æolicam, & reduplicationem Jonicam, ex ſecundo Aoriſto ἐπίθομεν, *perſuaſimus, adduximus, impulimus*. ita ut ſenſus ſit, in

ιον ἐμισγον, ἠχ ὑδατος, ᾧ οἶνᾳ μίξιν ἐκᾳ λεγω, ἀλλα δύο οἴνων ὡς ἔια κρατῆρα συναλωγήν. Πρωτότυπον δὲ τῦ κρητῆρος, καθα ᾧ τῦ κραῆρος, τὸ κερῶ, ἐξ ᾧ τὸ κρῶ, ἀφ' ᾧ ᾧ ὁ κρηὴρ, ᾧ ὁ κρατήρ. Ἐκ δὲ τῦ κρῶ, καῖα ἀναδιπλασιασμὸν, τὸ κικρῶ, ᾧ χρῆσις τό, ἐγκίκρα, ὡς ἴκω. ἦγκιν κίρνα, ὡς ὀδεύω. Δεξιᾶς δὲ πεπομφέναι λέγω· ἐπειδὴ ἐν τοῖς ὅρκοις ἁδὲν ἔλαῆον ὡς πίςιν ἐλογίζετο ᾧ τὸ πῶ δεξιὸν χεῖρα ἅπτεσθαι. Ἦν γὰ ᾗ ἡ δεξίωσις αὕτη, ᾧ τὸ δεξιᾶσθαι, ὡς ἐν Ὀδυσσέᾳ μάλιςα φαίνεται, σημῆον φιλίας, ᾧ ὡς ἔτ ἀποκαταςάσεως, ᾧ οἷον ἑνώσεως. [10] Πρωτότυπον δὲ τ τοιαύτης ἐννοίας τὸ δέχω, ἐξ ᾧ ᾧ τὸ δέχθαι, ᾧ δεδέχθαι, ᾧ τὸ δεδέχατο· ἔτι δὲ ᾧ τὰ τ δεξιώσεως. Δέχω γάρ· ἢ μέλλων δέξω. οὖεν δέξα, ὡς δόξα, ᾧ πλεονασμῷ τῦ ι, δεξιά. ὡς ἀχυρμιὰ, ᾧ πυρκαϊά. ᾧ ἀπ' αὐτῦ ῥῆμα δεξιῶ, ᾧ τὰ ἑκᾶθεν. Τὸ δὲ ἐπείσθημεν, ἀκ ἂν μὲν ὅλως εὐχρᾳοῖτο ὡς λόγον πεζόν. Γέγονε δὲ κατὰ συγκοπὴν Αἰολι- *Rom. p.235.* κὴν, ᾧ δισλασιασμὸν Ἰωνικὸν, ἐκ τῦ ἐπίθομεν δευτέρᾳ ἀορίςῳ. ἵνα λέγῃ, ἐν πυρὶ γενέσθαι ἵας

Baſ. p.178.

1. παρὰ τὸ μίδειν, ὃ ἐςὶ δέχειν) Eadem origo Etymologo, quamquam diverſâ notione. Μίδεια ἐπὶ τῆ αἰδοίῳ. παρὰ τὸ μίδειν, τῷ δέχειν ἡ γοάτους, ἐπειδὴ τ ἱ ὡς ὑ. Sed antiqua Scholia in Heſiodum deducunt etiam μίδεια, ἃ οἱνο τ μίζεα τινὸ ὄντα τὰ μίζεα ἐνεκα τῆ μιγῆναι, ἃ οἱνὸ τ μιδὼ τὸ βυλεύεσθαι. οἱ αὐδρωθέντες γὰρ οἱ βυλεύονται, τῷ πασῶν οἱνὸ τῶν γένων). Polit.

2. ἐκ τ τοιᾶδε ἀνακλήσεως) Magna certè hæc ἀνακλησις, qua eunuchi viros exuere videntur, & in feminas tranſire. Hinc Romani, qui caſtrare mares & ipſi inſtituerunt, *furripuiſſe viros*, dicti Petronio in Satyrico. Quò referri poteſt illud Arnobii lib. 1. adverſus Gentes de Aty. Non *ne illum Atyn Phrygem abſciſſum, & ſpoliatum viro, magna matris in adytis, deum propitium, deum ſanctum, Gallorum conclamatione, teſtaminii* Frigidè, & ineptè libri quidam, *ſpoliatum virum*. Politus.

Hinc *evirare, evirati*. Salvinus.

Hominem mutare, id ipſum dicit Statius l. 3. Sylv. 4. *Polit.*

3. ἐνέχων) Gloſſæ Cyrilli· Ἐνέχω, ὁ ἐκμαίας, *caſtratus*. Polit.

4. Ἡσιόδῳ) Heſiodus, ubi de Cœlo agit a Saturno filio caſtrato. *Salvin.*

Antiqua Scholia ad Heſiodum: μήδεα λέγει, ἐκ τ ἡ γονὰς ἄρχειν. τὰ γ πολλοῖς γονὰς αὐτὰ ὀνόμαζε. Polit.

5. ἐνίοις ᾧ μίζιν) Heſiodus in Operibus: ἔρις δ' οὐ μίζις ἦσκε. Porro μίζεα alius dicta videtur a μίσγω, quaſi μίσγεα ὄντα ᾧ μιγῆν. Polit.

6. Ἀκρίοις) Immo Homerus Joniceè ἀκρίοις. Polit.

7. δοῦτε ἀκρήτου οἶνου ἐπισπεῖν) Libationes meræ, ideſt, mero factæ, *fœdera, pacta ſiacera*. σπονδαὶ, *fœdera*, ἀπὸ τ πεύδειν, *ſubare*. Sic fœdus ferire a victimis, quas in fœdere faciendo feriebant. Sic Homerus ἔρκια τέμνειν. Salvin.

8. ὡς πίςιν ἐλογίζετο ᾧ τὸ πῶ δίζιον χεῖρα ἅπτεσθαι) ἐπειδὴ αἱ πίςεις διὰ τῶ δεξιῶν γίνον), ut notant antiqua Scholia ad Achara. Ariſtophanis. *Polit.*

9. ἡ δεξίωσις) Liviusi *junctæ dextræ*. Salvin.

10. Πρωτότυπον ᾧ τ τοιαύτης ἐννοίας τὸ δέχω) Etymologus: Δεξιὰ, ἡ χεὶρ. ᾧ ὁ Πλάτων δεξιτερὰ λέγει, ἀπὸ τ δέχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα. Polit.

Apud Latinos dextera, a Græco δεξιτέρα, communis dialecti, comparativo, pro ſimplici. *Salvin.*

ὑμῖν ἐπιτίθημι, ἀλλ' ἐπιτρέψατε. ita ut τὶ ἐπίτιθημι non sit pro ἐπιτίθημαι, vel ἐπίθομαι, ut vult Eustathius; sed pro ἐπιτιθέμεθα, fretti fueramus, vel credideramus, videlicet dextris. *Polit.*

2. ὀλλὰ φασὶ) φιλέμονες Ἀθηναῖοι) Et sic cum tenui spiritu effert τὸ οὕνεκα Florentina Homeri editio, quam recensuit Demetrius Chalcondyla Atheniensis, vulgandamque curavit anno MCCCCLXXXVIII. Bernardus Nerlius. Hunc autem Homeri locum citat Hesychius sine conjunctione illâ, ἐπεί. Λέσβιοι, ἀντὶ μοῦ ἢ μετέπειτα, καὶ ὑπερῶον. Λέσβιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐχρήσαντο. *Politus.*

Sed necessariò legendum ἀλλ' ἢ ἐπίτασιν, ob metrum. Quum a vetustis exemplaribus absint accentus, & apostrophi, non mirum est, si ὡς τῷ συνεπεκφωνήσαι ita scripto, aliqui suspicarentur unum ε redundare. itaque legerent. αὐτοῖς δ' ἐπίτασιν. *Salvinus.*

3. Ἀκλεὲς ἢ κεῖ τὸ μέλος) Indeclinabile hoc est, quod non per casus declinatur, sed tantùm effertur in recto. *Salvin.*

4. ἀξίμβακτα παρὰ Λυκόφρονι) ἀξίμβακτα apud Lycophronem legit etiam Etymologus, qui vocem hanc apud eum sumit ἀντὶ τοῦ πολυτίμητα, μεμνηστά. Sed alii legunt ἀξίναστα in hoc loco Lycophronis:

Δώζηλος ἀξιώστατα τιμηρυμένη·

Βουλὰ δ' ἐ κλύουσα δεσπότου πίσει.

Politus.

5. τὸ εἶον ἀρχοῖς) quod communiùs dicitur ἀρχαῖς. *Polit.*

6. ὅτι διχῶς ἐςι λέγειν, ἡ ἄρχε, ἡ ἄρχειο) Jonicum ἀρχεο ἀντὶ τοῦ ἄρχου. Utroque modo vult Eustathius dici id posse, ὑπερτατικῶς π, καὶ παθητικῶς, ἄρχε, καὶ ἄρχειο· itaque Homerum dixisse ἄρχε ἀντὶ τοῦ ἄρχο. Nam ex ἄρχειο fit Doricè ἄρχεο. Et cum Eustathio facit nota hæc Moschopuli: Ἄρχε ἀντὶ τοῦ ἄρχο, τὸ παθητικὸν ἀντὶ ὑπερτατικοῦ. Sed Henricus Stephanus, atque ille quidem satis probabiliter, scribendum hîc contendit cum apostropho, Ἄρχ' Ἀργείοις, pro ἄρχαι, ab ἄρχω, quo alibi utitur Homerus, scilicet lib. I Il. v 100.

Ἄρχ' ἐπὶ Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Polit.

7. δηλοῖ Λεωτυχίδης) Historia extat apud Herodotum lib. 6. n. 67. *Polit.*

8. ἐτεόν τι) Herodotus Jonicè, ἐτεόν τι. Polit.

9. τὸ ἄρχειν) Atheniensium supremus magistratus ὁ ἄρχων, dignitas civilis, non Regia. & Archon anni apud eos ἐπώνυμος, qui nomen anno dabat, ut apud Romanos, anni ἐπώνυμοι Consules fuere. *Salvinus.*

10. συμποσιαρχῆν) Horatius: *Et Regna vini sortiere talis.* Salvin.

1. *Seipsos.*) Planior explicatio brevioris Scholiastæ: ἐς ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέψατε. ita ut τὶ ἐπίτιθημι non sit pro ἐπιτίθεμαι, vel ἐπίθομαι, ut vult Eustathius; sed pro ἐπιτιθέμεθα, *fretti fueramus, vel credideramus*, videlicet dextris. *Polit.*

2. *Sed Phœnices Cadmeos Aoliticè.*) Et sic cum tenui spiritu effert τὸ οὕνεκα Florentina Homeri editio, quam recensuit Demetrius Chalcondyla Atheniensis, vulgandamque curavit anno MCCCCLXXXVIII. Bernardus Nerlius. Hunc autem Homeri locum citat Hesychius sine conjunctione illâ, ἐπεί. Λέσβιοι, ἀντὶ μοῦ ἢ μετέπειτα, καὶ ὑπερῶον. Λέσβιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐχρήσαντο. *Politus.*

Sed necessariò legendum ἀλλ' ἢ ἐπίτασιν, *ob metrum.* Quum a vetustis exemplaribus absint accentus, & apostrophi, non mirum est, si ὡς τῷ συνεπεκφωνήσαι ita scripto, aliqui suspicarentur unum ε redundare. itaque legerent. αὐτοῖς δ' ἐπίτασιν. *Salvinus.*

3. *Acleum autem.*) Indeclinabile hoc est, quod non per casus declinatur, sed tantùm effertur in recto. *Salvin.*

4. *Ægimbacta apud Lycophronem.*) ἀξίμβακτα apud Lycophronem legit etiam Etymologus, qui vocem hanc apud eum sumit ἀντὶ τοῦ πολυτίμητα, μεμνηστά. Sed alii legunt ἀξίναστα in hoc loco Lycophronis:

Δώζηλος ἀξιώστατα τιμηρυμένη·

Consilium autem ejus ad Pisum.

Politus.

5. *Quod communiùs dicitur ἀρχαῖς.*) quod communiùs dicitur ἀρχαῖς. *Polit.*

6. *Ut dixerit: ἐς λέγων, ἡ ἄρχε, ἡ ἄρχειο.*) Jonicum ἀρχεο ἀντὶ τοῦ ἄρχου. Utroque modo vult Eustathius dici id posse, ὑπερτατικῶς π, καὶ παθητικῶς, ἄρχε, καὶ ἄρχειο· itaque Homerum dixisse ἄρχε ἀντὶ τοῦ ἄρχο. Nam ex ἄρχειο fit Doricè ἄρχεο. Et cum Eustathio facit nota hæc Moschopuli: Ἄρχε ἀντὶ τοῦ ἄρχο, τὸ παθητικὸν ἀντὶ ὑπερτατικοῦ. Sed Henricus Stephanus, atque ille quidem satis probabiliter, scribendum hîc contendit cum apostropho, Ἄρχ' Ἀργείοις, pro ἄρχαι, ab ἄρχω, quo alibi utitur Homerus, scilicet lib. I Il. v 100.

Ἄρχ' ἐπὶ Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Polit.

7. *Regi Leutychidæ.*) Historia extat apud Herodotum lib. 6. n. 67. *Polit.*

8. *Ejusmodi quid.*) Herodotus Jonicè, ἐτεόν τι. Polit.

9. *Supremus magistratus.*) Atheniensium supremus magistratus ὁ ἄρχων, dignitas civilis, non Regia. & Archon anni apud eos ἐπώνυμος, qui nomen anno dabat, ut apud Romanos, anni ἐπώνυμοι Consules fuere. *Salvinus.*

10. *Convivii Regem.*) Horatius: *Et Regna vini sortiere talis.* Salvin.

ρξθ'. Τὸ δὲ, ἔα φθινύθην ἔτα, ἡ δύο, εἰ μὴ σφιν Ἀχαιῶν βελεύεται, τὸ εὐπειθὲς τῶν Ἑλλήνων δηλᾶ τῷ ἐλαχίςῳ τοῦ ἀριθμοῦ, ὡς πάνυ ὀλίγων τινῶν ἀπειθούντων· ὃς καὶ ἐξευτελίζει διό τε ἡ ὀλιγότης, καὶ μηδὲ ὀνομάζων αὐτούς. Ἔςι δὲ ἦς μὲν ὁ Θερσίτης· δεύτερος δὲ, ἢ ἀνδρὸς,

CLXIX. Quod præterea dicit, *sine tabescere unum, & alterum, qui seorsum ab Achivis consultant*, numeri hujus minimi parvitate facilem Græcorum obedientiam, promptumque obsequium declarat: quippe quum pauci admodum nolint esse dicto audientes: quos etiam deprimit, atque in contemptum adducit, tum ipsâ eorum paucitate, tum suppresso eorum nomine. Unus porrò ex his est Thersites. Alter verò,

aut

vult communis uſus loquendi; ſed tantùm duo: ita ut unus per ſe ipſum intelligatur; alter verò ſimul cum illo binarium faciat, reciprocatâ, retroque actâ cogitatione. Et hoc ipſum, ἓ δύο, *& duos*, quod eſt primitivum, quodammodo eſt pro derivativo, ἓ δεύτερος, *& ſecundus, ſeu alter*. exempli cauſsâ: ἓν φθινύθειν ἕνα, ἓ δεύτερον. *Sine tabeſcere unum, atque alterum*. Tale etiam apud Platonem illud: *Unus, duo, tres*. videlicet, unus, ſecundus, tertius. Quocirca ſubdit: *quartus verò ubi eſt?*

CLXX. Ceterùm promiſſio, & nutus, ſive aſſenſio Jovis, manifeſtè hoc loci denotat ex iis, quæ in cœlo apparent, ſignificationem futuri, ut in libro α dictum eſt. Ut ergo explicet, qua Juppiter ratione annuerit, ait: *Fulgurans a dextrâ, auſpicata ſigna oſtendens*. perinde quaſi dicat, hunc modò eſſe Jovis nutum, hanc promiſſionem, ut ipſe a dextris fulguret, videlicet aër, & auſpicatum aliquod ſignum proferat, quod ſignum idcirco appellatum eſt *ſignum Jovis*. Ac vide, ut auſpicata eſſent ea fulgetra, quæ a dextris fiebant: quippe quum ſiniſtra, minimè omnium auſpicata ac fauſta hic cenſeantur. Item obſerva, ut ἐπιδέξια, *dextra*, apud poſteriores Atticos vocentur ea, quæ ſunt in corpore opportuna, & idonea. Vulnerata enim quis dicit τὰ ἐπιδέξια, *quæ opportuna ſunt, ſeu partes aptas corporis*. Immò & fortaſſe τὰ εὐδέξια, idem eſt, atque τὰ ἐπιδέξια, *a dextris, ſive ad dextram*. Hujuſcemodi enim τὰ εὐδέξια πᾶσιν ὀποχοῦν, *a dextrâ potum omnibus miniſtrare*. Porro autem per fulgura ſignificari, ac portendi res futuras, tum ipſe inferiùs oſtendit Poëta; tum, præter alia hiſtoriarum exempla, oſtendit etiam adagium, quo dici ſolet: *quandocumque in Harmate fulgu-*

ravc-

χομένου ἐπὶ ὑποστάσει τῆς βασιλέως, ἧς Ἀχιλλέα πρεσβεῦσαι. Ὅρα δὲ τὸ, ἕνα, ἢ δύο δι' ἅπερ ἡ ἐπλήσθη Ἰρὶς, ὡς ἡ καινὴ φράσις βιλέλαι, ἀλλὰ μόνοι δύο· ἵνα ὁ μὲν ἧς τοῖτο καθ' ἑαυτὸν· ὁ δὲ ἕτερος δυτίζοιτο σὺν ἐκείνῳ, καλὰ ἐντολίας ἀναδρομήν. Καί πως ἔστι τὸ, ἢ δύο τὸ πρωϊότυπον, ἀντὶ παραγωγῆς τῆς, ἢ δεύτερος. οἷον, ἓξ φθινύθειν ἕνα, ἢ δεύτερον. Τοιῆτον ἢ παρὰ Πλάτωνι τὸ, ἷς, δύο, Ἰρὶς. ἤγουν ἧς, δεύτερος, τρίτος. Διὸ ἐπάγει· ὁ δὲ δὴ τέταρτος ποῦ;

ρό. Ἡ δὲ ὑποσχεσις τῆς Διὸς, ἢ ἡ καλάνευσις, φανερῶς ἐνταῦθα δηλοῖ τῷ ἐκ τῶν μελεώρων ἐπιτηρασίαν τῆς μέλλοντος, ὡς ἢ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψωδίᾳ εἴρηται. Φησὶν οὖν, ἐφερμηνεύων, ὡς κατένευσεν ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἐναίσιμα σήματα φαίνων. μοιονυχὶ λέγων, ὅτι τοῦτό ἐστι νῦν καλάνευσις, ἢ ὑποσχεσις Διὸς, τὸ ἀστράπτειν ἐκ δεξιῶν τὸν Δία, ἤτοι τὸν ἀέρα, ἢ δηλῶν σῆμά τι αἴσιον, ὃ ἢ διοσημία διὰ τοῦτο ὠνόμασται. Καὶ ὅρα, ὅτι ἢ ἐν ταῖς ἀστραπαῖς, τὰ ἐκ δεξιῶν ἦσαν αἴσια, ὡς τῶν εὐωιύμων, ἃ τοιούτων κατοῦθεν νομιζομένων. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς ἢ τὰ καίρια, ἢ ἐπιτήδεια τῶν σώματος. Πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Ἴσως δὲ ἢ τὸ ἐνδέξια, ἑαυτῶν ἐστι τῷ ἐπιδέξια. Τοῦτο γάρ τι τὸ ἐνδέξια πᾶσιν ὀποχοῦν. Ὡς δὲ ἢ διὰ ἀστραπῶν ἐσημαίνετό τι μέλλον, δηλώσει μὲν ἢ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Ποιητής· δηλοῖ δὲ, δίχα τῶν ἄλλων ἱστοριῶν, ἢ παροιμία ἡ λέγουσα, ὅτ' ἂν ἀστρά-

ψῃ

1. Καὶ μόνοι τινὲς φασὶ τὸ, ἢ δύο) Vetus Scholiaſta: Ἀσυνήθειον αὐτοῦ· Ἀχιλλέα, ἢ Πάτροκλον· ἵνα ἢ, εἷς, καὶ δύο, οὐκ ἦ Ὀδυσσέα, καὶ ἕνα τινὰ. Polit.

2. τὸ, ἕνα, καὶ δύο) Perſius: *Quis legat haec* Deinde ſubjungit: *Aut duo, vel nemo*. Salvius.

3. ἓξ, δύο, ἕξ) Plato in Timæo, in principio. *Salvius.*

4. ὑ τοιούτων κατοῦθεν νομιζομένων) Etruſcorum erat, a quibus auguria, & religionis ritus ad Romanos manarunt, fulgura procurare. *Salvinus.*

5. ταυτὸν ἐστι τὸ ἐπιδέξια) lege, τῷ ἐπιδέξια. Correctum id etiam a Frobenio. *Polit.*

6. εὐδέξια πᾶσιν ὀποχοῦν) Hom. Iliad. ε. in fine. *Salvius.*

τω ϰ ὑποϰρισις, τὸ ἑαυτ ὑποθηναί τινα ἢ ἐκπληρώσι ϟ οἰκίας ἐπαγγελίας. ὅθεν χρηστότως ἔχει ἡσῆι, ὡς ἀντιληπτικὴ λέξις ἐστὶν ἡ ὑποϰρισις. ϰῶ γὰ τὸ λαβῶν. Διὸ ὑποϰρισις ἡ ὑποληψις, ἤγουν τὸ χερσὶν ὑπολαβῶν. ὅθεν τό, 3 ὑπέλαβές με, ϰ οὐϰ εὐφραινας ἰὸς ἐχθρούς μου. ϰ τὸ, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀξιωμάτων μου. Εἰ γοῦν οἱ ζητοῦντες, 4 προσαίτην λέγονται, ὑπέχονται ἄρα, ϰ ὑπολαμβάνουσιν αὐτὸς χερσὶν οἷον ἀντιληπτικῶς οἱ καλοῦντες ὑποχείριος. Ἔτι, ὥσπερ ὑποϰεῖσθαι τὸ ὑπό τινα ϰεῖσθαι ὑπερϰειμένως, ἤτως ὑποϰεῖσθαι, τὸ ὑπό τινα ϰῆν ἑαυτὸν ὁμοίως δὲ αἰτίλαψιν. Διὸ ϰ ταυτὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἔγνωσαι τὸ ὑποϰεῖσθαι, ϰ ὑποϰεῖσθαι. ὅθεν ὁ Ποιητὴς, ὡς ἐν ἐτυμολογίας τρόπῳ, συνεζύγησεν αὐτὰ, περὶ ὀλίγα ἡσῶν, 5 ὑποϰρισιν, ἣν περ ὑπέσαν.

Βαϛ. p. 179. ροά. Σημήωσαι δὲ, ὅτι τὸ, Ἀϛράπτων ἐπιδέξια, σολοιϰοφανές ἐϛι, ϰ ἀϰαλλήλως ἔχει πρὸς σύνταξιν. Τὸ γὰ ἀϰόλουθον ἤτως ἂν ἦχε. Φημὶ, ϰαλαινεῦσαι τὸν Δία ἀϛράπτοντι ἐπιδέξια. Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐϰ ἤτως ἐποίησεν, ἀλλὰ τελείαν ϛίγμὴν θέμενος ἐν τῷ, Τρώεσσι φόνον, ϰ ϰῆρα φέρουσι, ἵνα, ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀσυνδέτως ἀρχόμενος, φησὶν, Ἀϛράπτων ἐπιδέξια, λείπων-

mittit, ac subjicit explendæ promissioni suæ. Unde melius dici potest, esse τὴν ὑποχεσιν, *promissionem*, vocem ἀντιληπτικὴν, *ad suscipiendum, sive ad apprehendendum aliquid comparatam*. χῶ enim idem est, atque τὸ λαβῶν, *suscipere, apprehendere*. Ideo ὑποχεσις idem est, atque ἡ ὑπόληψις, *susceptio*, videlicet *manibus suscipere*. Unde illud: ὑπέλαβές με, ϰ οὐϰ ἔχαιρας τοὺς ἐχθρούς μου. *Suscepisti me, neque oblectasti inimicos meos*. &, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀξιωμάτων μου. *Susceptionem postulatorum meorum*. Si igitur, qui petunt, aut rogant, accidere ii ad genua dicuntur; ipsos ergo ὑπέχεται, *sustinent*, manibusque veluti ἀντιληπτικῶς, *vicissim apprehendentibus*, suscipiunt ii, qui annuunt, sive assentiuntur ὑποχαινῶν, *promittendo*. Præterea, quemadmodum ὑποϰεῖσθαι, *subjacere*, est sub aliquem, sulciendi ejus, sustentandique caussâ, stare; sic ὑποχεῖσθαι, *promittere*, est se ipsum similiter sub aliquo habere, ac tenere, seu sese alicui submittere, quatenus eum suscipit, ac sustinet. Ideoque eamdem apud Poëtam notionem habet τὸ ὑποϰεῖσθαι, & ὑποχεῖσθαι, *promittere, polliceri, in se aliquid recipere*. Unde ipse Poëta, tamquam in modum etymologiæ, eos voces conjunxit, ac copulavit, utpote qui paullò ante dixit, ὑποχεσιν, ἣν περ ὑπέσαν, *promissionem, quam in se receperunt*.

CLXXI. Volo autem, observes, ut speciem solœcismi habeat illud, Ἀϛράπτων ἐπιδέξια. *Fulgurans a dextrâ, sive ad dextram;* neque cum constructione illud congruat, aut cohæreat. Rectus enim, ac consentaneus verborum ordo ita sese haberet: φημὶ, καταινεῦσαι τὸν Δία ἀϛράπτοντι ἐπιδέξια. *Dico, annuisse Jovem, fulgurantem a dextrâ*. Verùm non ita fecit Poëta; sed sententiam perfectè clausit, posito puncto ad illa verba: Τρώεσσι φόνον, ϰ ϰῆρα φέροντες. *Troianis cædem, ac fatum ferentes*. Tum, veluti ab alio principio

1. Πόλις ϟ Βοιωτίας ὡ τὸ πιῶον Ἅρμα) Harma, de quo adagium, non Boeoticum erat, ut putat Eustathius: sed Atticum, circa Phylen, populum Atticæ. Strabo: ὡς σ' αὖως ϰὶ τὸ Ἅρμα, ϟ Ταναγραῖοι ϰόμην ἔρημον, περὶ Μοναλησσὸν οὐϰ ὂν Ἀμφιϰτυονιϰὸν ἄστυ, ἀλλὰ ϰώμη τοῦτο, ἐν ᾗ ἦσαν τὸ Ἅρμα τὸ ϰατὰ τὴν Ἀττιϰὴν, ὅ ἐϛι, περὶ Φυλὴν ὄντων ϟ Ἀττιϰῶν, ὁμόρων τῇ Ταναγρα. ὑποπίπτει ϟ ἡ παροιμία τῷ ἀρχαῖῳ ἔχειν, ϰ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἀπὸ Ἅρματος ὀχουμένων. Politus.

Error Eustathii ab urbibus cognominibus, & vicinis. Cur proverbium ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἅρματος significare non potest, non ullam definitam locum, sed currum ipsum Jovis? Plato Timæo: πτηνὸν ἅρμα ἱππείων ἐδῶν. & Horatius: *namque Diespiter Jam sæpe fer parvam tenantes Igit equos, volucremque currum*. Salvinus.

Originem proverbii explicat Geographus l. 9. p. 404. unde discimus, non currum ipsum Jovis, sed certum, ac definitum locum, ubi fulgur fieret, proverbio illo significatum. Politus.

2. διάτρα χάρις, ϰὶ ἀνωχὴ) Qui promittit, promissione suâ, tamquam vinculo quodam, obligatus tenetur, atque ob id ἀνέχεσις dicti, quasi *detentio, seu animi intima quædam affectio, ac pactura*. Salvinus.

3. ὑπέλαβές με &c.) Psalmo 29. n. 2. Quare hinc etiam, ut ex plerisque aliis locis, falsitatis redarguuntur, qui, ut notatum est supra, Eustathium reprehendunt, quòd nullum omnino Divinis ex Libris exemplum in his Commentariis protulerit. Politus.

4. προσαίτην, λέγονται ὑπέχονται) Interpunge: προσαίτην λέγονται, ὑπέχονται ἄρα. Atque ita Frobenius. Polit.

5. ὑπόϰρισιν, ἣν περ ὑπέσαν) Latini promittere dicunt, in se recipere; recipere. Salvin.

otium arcebat me. Id autem ſolœciſmum habet ejuſmodi, ut nullâ omnino ratione mederi ei poſſis: quum tamen Homerica hæc locutio, ut dictum eſt, per interpunctionem, clauſulamque ſententiæ curetur. Simile quoque illud: Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. *Quum liceat dormire, habens amicam*. pro ἔχοντα, *habentem*. Neque id etiam quidquam habet remedii. Quin & pleraque alia eſſe apud alios ex antiquis bonis Oratoribus exempla, quæ ſolœca videantur, atque ita a novitate ipsâ ornatum, & elegantiam ſortiantur, perſpicuè conſtat ex iis, quæ leguntur apud Philoſtratum. Neque ab hiſce loquendi generibus abhorret Tragœdia, ut oſtendit illud Euripidis: Ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν στρατὸν τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. *Contentio erat militaribus ducibus. Alii hunc ferire, alii illum*. & illud: Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος, Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἄργεῖοι πόλει. *Miſſurus me Oedipi inclytus filius, interea Argivi exercitum duxerunt ad urbem*. & illud: πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα, κ' οὐκ ἐς πολὺ με δεῖ. *Valde autem jam dudum progreſſa, non multo mihi opus eſt labore*. itemque illud Sophoclis: Ἀλλ', ἢ δοκῶ, χωρῶμεν, ἔνθενπερ λαβὼν, ὅτου σε πόθος ἔχει. *Quare ſi videtur, abeamus, iſthinc ſumens, quod tute ipſe deſideras*. Porro οἰσίμα, *fatalia*, ſunt ea, quæ non quomodocumque aliquid naturaliter ſignificant, ac portendunt, puta, pluviam, aut ventum, aut nivem; ſed ὦσαι, *fortem*, rerum inter homines agendarum, ad quas opus divinatione.

CLXXII. Rurſus illud, quod dicit Neſtor, unum aliquem apud Trojanorum uxorem eſſe concubiturum, quemadmodum paullò ante ſcriptum eſt, ipſe Græcis, tamquam eſcam proponit permanendi adhuc apud Trojam. qui ſermo acrior eſt, quàm ille Ulyſſis. Nam Ulyſſes turpe eſſe dixerat, inanes Græcos reverti, hoc eſt, generatim vacuos a ſpoliis. quibus certè in ſpoliis Trojanorum quoque uxores continentur. At verò

1. Ἐξὸν καθεύδειν) requirendus eſt iſte ſenarius, a quo auctore dicatur. namque non eſſet omnino inſanabilis, ſi poſt τὸ καθεύδειν diſtinctio locum haberet, & quaſi uncis includeretur τὸ (ἐξὸν καθεύδειν) Sed, ut dixi, requirendus eſt iſte ſenarius, ut noſtè feratur ſententia, & Euſtathium vel damnemus, vel abſolvamus. *Salvianus*.

2. πολλὰ δὴ πάλαι προκόψασα, κ' οὐκ) Euripides: τὰ πολλὰ δὴ πάλαι προκόψασ', κ' οὐκ. Polit.

3. χωρῶμεν ὅθενπερ) Quaſi dicat, χωρῶμεν ὅθεν σὺ κ' ἐγὼ, ἐγὼ μὲν λαβών. &c. Multa ſcholaſtarum, tanquam affectator Atticæ elegantiæ habet Præneſtinus Ælianus in Varia Hiſtoriâ, quorum exempla apud eum paſſim videre eſt. *Salvianus*.

ἀθεράπευτα σολοικίζει. Τὸ δὲ Ὁμηρικὸν, ὡς ἔρρέθη, διὰ στίξεως θεραπεύεται. Ὅμοιον δέ κ' ἦ, Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. αὐλὶ τὴν ἔχοντα. Οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ τοῦτο θεραπείαν τινά. Ὅτι δὲ πολλὰ κ' παρ' ἄλλοις τῶν παλαιῶν ἀγαθῶν ῥητόρων σολοικοφανῆ, κ' οὕτω καταγνωσθῆ, δηλοῦται σαφῶς κ' ἐν τοῖς τοῦ Φιλοστράτου. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ τοιούτων οὐδὲ ἡ Τραγῳδία, ὡς δηλοῖ τὸν Εὐριπίδου κ' τὸ, Ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις. οἱ μὲν στρατὸν τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. κ' τὸ, Μέλλων δέ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος, Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἄργεῖοι πόλει· κ' τὸ; πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα, οὐ πάνυ πολλοῦ με δεῖ. κ' Σοφοκλέους τὸ, Ἀλλ', ἢ δοκῶ, χωρῶμεν, ἔνθενπερ λαβὼν, ὅτου σε πόθος ἔχει. Ἐναίσιμα δὲ, τὰ μὴ ἀπλῶς σημαντικά τινος φυσικῶς, οἷον, ὑετὸν, ἢ ἄνεμον, ἢ χιόνα· ἀλλὰ αἴσης τ' ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, ἐφ' οἷς χρῆται μαντικῇ.

ροβ'. Τὸ δὲ, παρὰ Τρώων ἀλόχῳ καλακοιμηθῆναί τινα, ὡς κ' πρὸ ὀλίγου γέγραπται, καὶ δέλεαρ τοῖς Ἕλλησι τοῦ ἔτι ἐν Τροίᾳ μένειν ὁ Νέστωρ προβάλλεται, δριμύτερόν τι τοῦ Ὀδυσσέως πάνυ. Ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς αἰσχρὸν εἶπε, κενεοὺς ἀπονοστῆσαι τοὺς Ἕλληνας. τουτέστι, μὴ ἔχοντας ἀπλῶς λάφυρα, οἷς δῆτα κ' αἱ τῶν Τρώων ἄλο-

De Ælianо idem jam dudum notatum a Caſaubono ad Polyænum l. 1. c. 18. Συλλαμβανὸ etiam illa Sophoclis:

Ἀλλ', ἢ δοκῶ, χωρῶμεν, ὅθενπερ λαβὼν,
Ὅσα σοι χρεία, τοῦ σοῦ μαλλὸν ἔχει.

Quæ ſunt verba Neoptolemi ad Philoctetem, eum hortantis, ut ſocius eſſe velit navigationis, ſimulque ipſe ex Lemno inſulâ, ſuoque illo ex antro ea ſecum ſumat, quibus opus habet: ut & paullò poſt ad eumdem ait:

Ἀλλ' ἔρχεο αὐτὸς. τί γ' ἐγὼ δὴ ἴδῃς λαβών;

Quare Sophocleum illud perinde eſt, ac ſi diceret: χωρῶμεν, ἐγὼ τοῦ σοῦ. σὺ μοι ὅθενπερ λαβὼν. &c. Politus.

παλαιοί, ἢ ὅτι τὸ, πρὶν τινα [1] παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κεἰκκκμηθῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ, ἕκαστον τῶν Ἀχαιῶν Τρωϊκὴν σχεῖν παλλακὴν, Ὀδυσσεῖ δὲ οὐκ ἔπρεπε ῥηθῆναι. Διὸ καὶ παρῆκε μὲν αὐτὸ ἐκεῖνος. Ἔδοξε γὰρ ἂν προσπαθὴς αὐτὸς ἔχειν τὰ ἐς ἀφροδίτην, εἰ κατακοιμήσεως Τρωϊκῶν ἀλόχων ἐμέμνητο. Ὁ μέντοι Νέστωρ ἤδη ἀφυβρίσας διὰ τὸ βαθὺ γῆρας, καὶ τῶν τοιούτων παυσάμενος, οὐ διὰ πάθος οἰκεῖον, ἀλλὰ διὰ τὸ ὑπερπαθεῖν τῶν Ἑλλήνων, τοιαῦτα λέγειν δοκεῖ· ἀξιοῦ δίκην τοῖς Ἀχαιοῖς δοῦναι τὰς Τρῳάς, ἐξ ὧν οἱ τὸ Μενέλαον αὐτοὶ ἐπλημμέλησαν, ἐμπαροινήσαντες τῇ Ἑλένῃ. Ὅτι δὲ τὸ πρὶν, καὶ ὅλως τὸ τὶς, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ, ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Ὥρα, τίν' ἤδη [2] κρᾶτα καλύμματι κρυψάμενον. καὶ ἑξῆς. Δηλοῖ γὰρ, ὡς καιρός ἐστιν, ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα, φυγεῖν. Ἰσέον δὲ καὶ, ὅτι σεμνῶς λε, καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη τὸ, πρίν τινα. καὶ ἑξῆς. Οὐ γὰρ ἦκεν ἠῶθεν, πρίν ἡμᾶς, ἢ πρὶν πάντας παρὰ Τρώων ἀλόχοις κατακοιμηθῆναι, τά γε ἄλλα, καὶ διότι ὅτε ὁ Νέστωρ εὔκοσμος, ἠῶθεν τοῦτο ᾤετ' αὐτῷ, καὶ εἰ' ἂν σὺν ἅπασι καὶ ὁ Μενέλαος ἐβέλοι ἂν τοῦτο, καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς σαφῶς σημανθήσεται. Ὁρᾷ δὲ καὶ τὸ κατακοιμηθῆναι, δοκοῦσι ἔμφασιν ἔχειν καταφορικὴν ἐξ ἀμύνης, διὰ ἣν κατὰ ἐναντιωματικῆς προθέσεως. Τὸ δὲ ἰαυτὸν, οἱ σεμνῶς παίξαιλες, [3] κατελάσαι ἦσον. Ὅτι δὲ τὸ τὶς ἀόριστον, καὶ ὡς καθολικὴν σημασίαν πλεθύνεται διὰ τὸ ἀοριστάνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, [4] Ὅς τις γὰρ ἢ φρο-

cuisse proferri ab Ulysse; ideoque fuisse eadem ab illo prætermissa. Propensior enim in res venereas ipse visus fuisset, si concumbendi cum Trojanorum uxoribus mentionem injecisset. Verumtamen Nestor, quippe qui propter effœtam jam, exactamque ætatem nullâ prorsus Veneris titillatione afficeretur, atque illa agere destitisset, non cupiditatis suæ causâ dicere hæc videtur; sed studio, & causâ Græcorum. Quasi scilicet æquum esse censeat, ut Trojani pœnam Græcis luant eâ ipsâ in re, qua ipsi in Menelaum peccaverant, cum temulenti contumeliam Helenæ fecerunt. Ceterùm τὸ πρό, *unum aliquem*, & universè τὸ τὶς, *quis*, *seu unus aliquis*, ipsâ suâ interminatâ ratione, nullisque finibus circumscriptâ, æquè interdum valet, atque τὸ ἕκαστος, *unusquisque*, ut patet ex Sophocle, ubi ait: Ὥρα, τίν' ἤδη κρᾶτα καλύμματι κρυψάμενον. &c. *Tempus jam est, ut quis caput coopertens velo.* &c. Significat enim, tempus esse, ut unusquisque Salaminiorum latenter fugiat. Sed & sciendum, tum honestè, tum accuratâ cum consideratione, & circumspectione dictum esse illud, *priusquam unus aliquis* &c. Non enim integrum ei erat dicere, *priusquam nos*, aut; *priusquam universi cum Trojanorum uxoribus concumbant*; tum alias ob causas, tum quia neque id decorè de se ipso Nestor dixisset, neque etiam cum ceteris omnibus id Menelaus voluisset, quemadmodum alicubi posteriùs observabitur. Quin etiam vide, ut τὸ κατακοιμηθῆναι, *incubare*, *seu concumbere*, significationem habere videatur gravem, ac vehementem ex animo, & voluntate ulciscendi, ratione præpositionis adversativæ κατὰ, *in*, *adversus*. Quidquid verò hoc est, qui honestè jocantur, ii dicunt καταιδέσαι, *subagitare*, *ac permolere*. Ceterùm ut τὸ τὶς, *quis*, *vel aliquis*, nomen sit interminatum, & eo ipso, quod interminatum est, ob generalem ejus significationem, cum plurali numero cohæreat, ostendit etiam Sophocles, ubi ait:

Qui

1. παρὰ Τρώων ἀλόχῳ) παρὰ Τρωϊκαῖς γυναιξί, ut exponit vetus Scholiasta. *Polit.*

2. πρὶν κεκάλυμμαι) Rectiùs Eustathius pro πρὶν scripsisset κἄρα, quippe quòd τὸ πρὶν repugnet metro. Scholiasta Sophoclis: οἱ χείρονες κρᾶτα, ἢ καλῶς χέουσιν. ἔχω γὰρ τὸ μὲν πρᾶτα τὸ κρᾶ μακρόν· τὸ δὲ κάρα, τὸ κὰ βραχύ, τὸ δὲ ρα μακρόν. Ecce tibi locus Sophoclis in Ajace:

Ὥρα, τίν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασιν κρυψάμενος,
Πόδοιν ἀλιτραῖν ἀρέσθαι.

Ad quem locum antiqua etiam Scholia notant, dixisse Sophoclem τινὰ ὑμῶν ἀντὶ τοῦ ἕκαστον ὑμῶν. Polit.

3. κατελάσαι) Permolere. Horatius: *Hunc, hunc, si juvenes, æquum est descendere: non alienas Permolere uxores.* Salvinus.

4. Ὅς τις γὰρ ἢ φρονῶν) Sophocles in Antigone:

Ὅς τις γὰρ αὐτὸς ὁ φρονῶν μόνῳ δοκεῖ,
Ἢ γλῶσσαν, ὡς οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
Οὗτος διαπτυχθεὶς, ὑπόπτερος κυρεῖ.

Ubi vetus Scholiasta observat, Sophoclem transire ἀπὸ εἰκοῦς ὀρθῶς τοῦ ὅστις ὡς πλεθυντικὸν τὸ ὅστις. Politus.

[illegible] poſſit habet voces, † θάνατον, *mortem*, & † πότμον, *fatum*. Idem enim hoc loci, ſicuti etiam alibi, eſt ὁ πότμος, *fatum*, atque ὁ θάνατος, *mors*. quod utique etiam poſtea animadvertitur, ubi dicit: θάνατόν τε, μόρον τε, *mortemque, fatumque*. Ad hæc, quemadmodum ἐπιπωτὼν, ille eſt, qui ſequitur, vel proſequitur, & ἐπιπωτᾶν, atque ἐπιπωτᾶσθαι idem eſt, ac ſequi, aut proſequi; ita ſanè τὸ ἐπίσπῃ, *ſequatur*, eſt temporis Aoriſti ſecundi; & ſignificat perſequi, ſive aſſequi: quaſi ſcilicet non ad eum mors ſit ventura; ſed ipſe eam perſecuturus ſit, atque inventurus.

ἐκ παραλλήλε ἔχη ἐν ὁμοιότητι ἐννοίας κήμε-
να, † θάνατον, καὶ † πότμον. Ταυτὸν γὰρ ἐνταῦ-
θα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ πότμος ἐστὶ, καὶ ὁ θάνατος.
ὃ δὲ θεωρῆται καὶ ἐν τῷ, θάνατόν τε, μόρον τε.
Ὥσπερ δὲ ἐπιπωτὼν ὁ ἀκολουθήσας, καὶ ἐπιπωτᾶν,
καὶ ἐπιποτέσθαι τὸ ἀκολουθῆσαι, ἕτω δὴ καὶ τὸ ἐπί- Bas. p.180.
πωη, χρόνε δευτέρε ἀορίςε ἐστί. δηλοῖ δὲ τὸ
καταδιῶξαι, ἵνα καταλαβῇν· ὡς μὴ τῷ θανά-
τῳ εἰς αὐτὸν ἐλθόντος, ἀλλ' αὐτῷ καταδιώξαν-
τος, καὶ εὑρόντος αὐτόν.

Quare, o rex, & ipſe bene conſulito, & audi alium.
Non utique repudiandum erit conſilium, quod dixero.
Seterue viros per tribus, per curias, Agamemnon,
Ut curia curiæ auxilietur, & tribus tribubus.
Sin autem ſic feceris, & tibi parueriut Achivi,
Cognoſces poſtea, quis ducum ignavus, quiſve militum,
Et quis fortis fuerit. Ipſe enim per ſeſe pugnabunt.
Cognoſces etiam, utrum, volente deo, non ſit urbem expugnaturus;
An virorum ignaviâ, & imperitiâ rei militaris.
Hunc vicissim allocutus eſt rex Agamemnon:
Certè iterum concionando ſuperas, o ſenex, filios Achivorum.
Utinam enim, o Jupiterque pater, & Pallas, & Apollo,
Tales decem mihi conſiliarii eſſent ex Achivis!
Sic cito caderet urbs Priami Regis
Manibus noſtris capta atque, everſaque.
Sed mihi agidem tenens Saturnius Juppiter dolores dedit,
Qui me in vanas contentiones, & rixas conjecit.
Etenim ego, Achilleſque pugnavimus, cauſâ puellæ,
Verbis inter ſe adverſantibus. Ego verò prior injuriâ laceſſivi.
Quòd ſi unquam in unum conſultemus, non amplius poſtea
Trojanis dilatio mali erit, ne tantillum quidem.

Ἀλλ', ὄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
Οὐτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἶπω.
Κρῖν' ἀνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον.
Ὡς φρήτρη φρήτρῃσιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
Εἰ δέ κεν ὣς ἕρξῃς, καί τοι πείσονται Ἀχαιοί.
Γνώσῃ ἔπειθ', ὃς κ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τε καὶ λαῶν.
Ἠδ' ὅς κ' ἶφλος ἔησι. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται.
Γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεὸς ἐθέλῃσιν πόλιν ἐξαλαπάξαι,
Ἦ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ οὐκ ἀρηϊφιλίῃσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· Rom. p.238.
Ἦ μάλ' αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, ὡς Ἀχαιούς.
Αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.
Τῷ κε τάχ' ἡμάτιος πόλις Πριάμοιο ἀνάκτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, πέρθοιτο τε.
Ἀλλά μοι Λητοίδης Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἐδωκεν,
Ὅς μ' ἐπὶ μὲν ἀπρήκτους ἔριδας, καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ᾗ Ἀχιλεύς τε, μαχεσσάμεθ' ἀμφὶς ἐρίζω
Ἀντιβίοις ἐπέεσιν. ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρῳῇσιν ἀναβλῆσις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ὁπωσοῦν.

CLXXIV. Heſiodo, dum privatum hominem alloquitur, multò optimus, ac præſtantiſſimus videtur eſſe ille, qui ipſe per ſe omnia intelligit; ſecundas verò partes tenere, quicumque alteri bene præcipienti obtemperet: tametſi neſcio quis

ρος. Ὅτι Ἡσιόδῳ μὲν δοκεῖ, [4] ἐκεῖνον πανάριστον εἶναι, [5] ὃς ἑαυτῷ πάντα νοεῖ, [6] πρὸς ἰδιώτην λαλοῦντι· δευτερεύειν δὲ τοῦτον, ὃς ἂν ἑτέρῳ εὖ ἀκούοντι πείθηται· [7] ὃ καὶ τις ὕστερον μετέγραψεν, ὡς

L l l

1. ἑρμάμενα) lego, ἑρμάμενά τε. Salvinus.

2. τὸ † ἑαυτῷ ἑαυτὸν συμβαλέσθαι) lege, τὸν † ἑαυτῷ. ut & correxit Frobenius. *Polit.*

3. Ἀχιλλεύς τε) l. Ἀχιλεύς τε. Polit.

4. ἐκεῖνον πανάριστον εἶναι) Celebre hoc Heſiodi monitum eleganter Livius ſuam in hiſtoriam transduxit. Secundi Belli Punici libro 2. *Sæpe ego, inquit, audivi, milites, eum primum eſſe virum, qui ipſe conſulat, quid in re ſit (ſ. in rem) ſecundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipſe conſulere, nec alteri parere ſcit, eum extremi ingenii eſſe.* Salvinus.

Item Tullius in Orat. pro A. Cluentio: *Sapientiſſimum eſſe dicunt eum, cui quod opus ſit, ipſi veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet.* Politus.

5. ὃς ἑαυτῷ) Heſiodus, ὃς αὐτῷ. quod Daniel Heinſius perperam mutavit in ὃς αὐτός. elegantiæ ſcilicet cauſſâ, ut ille ſibi perſuaſit. *Politus.*

6. πρὸς ἰδιώτην) ad Perſem fratrem. perinde quaſi ad eum dicat Heſiodus, ut obſervat Joh. Tzetzes: ἐχθὲς σε, ὦ Πέρση, νῦν ἔχοντα μόνον ἄδικα τὰ ἀγαθὸν, καὶ μὴ δίκαια συμβολίας. ἐπεὶ ὃ μόνος ἂν ἔχοις, εἰ ὦ ἐμοὶ τὰ λῷστα βουλεύσωμεν σοὶ πάσιν; Polit.

7. ὃ καὶ τις ὕστερον μετέγραψε) Zeno Stoicus, qui primas dabat τῷ ἀυτοδίκῳ, ſecundas τῷ ἑρμανεύσαντι. Hinc Heſiodi verſus ita reconcinnabat:

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς ὦ αὐτὸς πάντ' ἐνόησε·
Ἐσθλὸς δ' ὦ κἀκεῖνος, ὃς αὖτῳ πιστὰ νοήσει.

quum Heſiodus e contrario ſcripſiſſet:

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει·
Ἐσθλὸς δ' ὦ κἀκεῖνος, ὃς ὦ εὖ εἰπόντι πίθηται.

Politus.

ρη φρητρηφιν ἀρηγη, φυλα δε φυλοις. ἰστεον, μὴ συγκεχυμένως ἔα τὰς Ἕλλωνας μάχεσθαι, ἀλλὰ πρῶτον μὲν καλὰ φῦλα τάττειν διέλε, ὅ ἐστι, κατὰ ἔθνη. οἷον, τὰς Κρῆτας ἰδίᾳ, ἐν μέρει τὰς Ἀθηναίας, ἑτέρωθι τὰς Σαλαμινίους, καὶ τὰς ἄλλας ὁμοίως. Εἶτα δὴ αὖθις αὐτὰ τὰ φῦλα κρῖνε, τυτέστι, διαχώριζε κατὰ φρήτρας, ἤγουν κατά τινα τμήματα φυλετικὰ, καὶ συγγενικά. Φρήτρη γάρ, φασιν, ἐστὶν ἡ τριττύς, ἤγουν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. ἵνα μὴ μόνον τὰ ἑτερόφυλα φῦλα ἀλλήλοις ἀρήγῃ, ὡς ὑφ' ἑνὶ εὐρυκρείοντι τῷ Ἀγαμέμνονι ὄντα, ἀλλὰ καὶ ἕκαστα φρήτρα ἀλλήλαις, διὰ τὸ συμφυλον. ὡς βάλεσθαι τὸν Νέστορα, ἕκαστον μὲν φῦλον ἰδίᾳ τάττεσθαι· μὴ ἦναι δὲ τὸ ὅλον φῦλον ὑπὸ ἑνὶ μόνῳ στρατηγῷ, ἀλλὰ κατὰ φρήτρας διαιρέμενον, ἔχειν καὶ ὑποστρατήγους τινάς. Εἷς γὰρ οὐκ ἂν ἐντελῶς δύναιτο πάντα ποιεῖν τὰ δέοντα.

ροέ. Σημείωαι δὲ ἐκ τούτων, ὅτι ἔοικεν ἢ μὴ γενέσθαι μέχρι τῆς τῶν συγκλήτων μάχην Ἀχαιοῖς τε, καὶ Τρωσίν, ἀλλὰ μόνον ἐκδρομὰς ἴσας, διὰ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πολεμαρχίαν, καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου φόβον (εἰ γὰρ ἂν ὁ Νέστωρ ἄρτι τοιαῦτα συνεβούλευεν, ἀλλ' ἦσαν ἂν ἑτοῖμοι οἱ Ἕλληνες τῆς τοιαύτης διατάξεως) ἢ, εἰ καὶ ἐγένοντο μεγάλαι μάχαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸ τάξιν ταύτην τῷ γέροντος· οἷα τοῦ Ἀχιλλέως ἐξαρχοῦντος ὡς νίκην καὶ μόνα, κἂν ἄλλος ἔταττε τὰ στρατεύματα. Τὸ δὲ χρήσιμον τοῦ κατὰ φῦλα, καὶ φρήτρας διακριθῆναι τοὺς Ἕλλωνας, ἐπὶ μόνον, ὅτι πάντως ἂν εὐδοξίαν παιδάζοιεν παρὰ τοῖς ἁδόσιν ἐμεθυέσι μαχόμενοι, καὶ οὐκ ἂν ἐδὲ ὀκνηρῶς ἔχοιεν, ἵνα μὴ

tia Achillis, & tribus tribubus. hoc eſt, ne ſinas, Græcos, mixtis confuſiſque ordinibus, prælium conſerere; ſed hos in primis per tribus diſtingue, hoc eſt, per gentes. puta, ſeorſum Cretenſes, ſeparatim Athenienſes, alibi Salaminios, alioſque ſimiliter. Deinde verò rurſus eas ipſas tribus ſecerne, hoc eſt, ſepara, ac ſejunge per curias, videlicet per certas quaſdam, ac diſtinctas turmas ejuſdem tribus, ac gentis. Curia enim eſt, ut ajunt, triens, videlicet tertia pars tribus. ut non modò diverſæ tribus mutuam ſibi opem ferant, quippe quæ unius latè regnantis Agamemnonis imperio ſubjiciantur; verùm etiam ſingulæ ſibi invicem curiæ, eo quòd ſub unâ, eademque ſint tribu conſtitutæ. Itaque, tametſi vult Neſtor, unamquamque ſingillatim tribum inſtrui; tamen non vult univerſam tribum uni ſolique duci ſubeſſe; ſed eam per curias diviſam, ducibus quibuſdam ſecundariis committi. Neque enim unus ſatis poſſet omnia officii ſui munera explere.

CLXXV. Ex his autem obſerva, aut nullam adhuc videri inter Græcos, ac Trojanos commiſſam eſſe ſtatariam pugnam, ſed excurſiones tantummodò factas, propter Achillem belli gerendi adminiſtratorem conſtitutum, metumque ab illo illatum (neque enim Neſtor id nunc conſilii dediſſet, ſed Græci iſto aciem modo inſtruere aſſueviſſent) aut, ſi magna prælia ſunt commiſſa; tamen acie non ſic inſtructâ, ut ſenex ille præſcribit: tamquam ſi Achilles, iſque ſolus, ſatis ad victoriam eſſet, tametſi alius quiſpiam agmina diſponeret, atque inſtrueret. Ex eo verò, quòd Græci in tribus, ac curias diſtinguerentur, non id tantùm commodi oriebatur, quòd in acie omnem eſſent operam daturi, ut in conſpectu popularium ſuorum dimicantes, bellicæ virtutis laudem apud eos conſequerentur, neque ipſis rem ſegniter gerere liceret, ne in reprehenſiones incurrerent; verùm etiam

1. Ἀλλ', ἀλλ᾽) Dicendum eſſet, Ἀλλά, ἀλλ᾽, ut verſus conſtet. Sed hic mos Euſtathii, ut verſus refectos Homeri, eos quaſi in proſam orationem ſolvat, metri parùm cogitans. *Salvianus.*

2. Ἐντεῦθεν ἢ καὶ Ἡρόδοτος) Artabani verba ad Xerxem apud Herodotum l. 7. n. 16. Ἴσον ἐκεῖνο, ὦ βασιλεῦ, πρὸ ἐμοῦ κέκρικε, φρονέον τὰ ἔλασσον, καὶ τὸν λέγοντα χρηστὰ ὠφέλιον πάντα πάντα. Polit.

3. Φησὶ γάρ, φασιν, ἐστὶν ἡ τριττύς) Certè quidem apud Athenienſes ἡ φρατρία, ſeu φατρία, tertia olim pars tribus, ut patet ex Polluce, & Suidâ. Harpocratio: ἐκάστη ἡ φυλὴ τριχῇ διῄρητο, καὶ ἑκάστου μέρους τάττος, Φρατρίς, καὶ φατρία. Polit.

Frater etymon habet, non a *fere alter*, ut nobilis Grammaticus putat apud Gellium; ſed a φράσω. unde φρᾶσις. Dictus eſt autem φράτωρ ἀπὸ τῆ φράσεως, *a fatio*, ſcilicet communi. Quare in ſacris literis Beelſebe, locus dictus, *Patens juramenti*. & alia. *Salvian.*

Φρατὴρ Etymologo, παρὰ τὸ πατὴρ, πλεονασμῷ τῆ φ, οἱ δὲ ἀπὸ τῆ φ' ἕως φ'. Polit.

tè, ac negligenter decertent. Quum enim optimus ſit ordo, aut deus obeſt, aut ipſi milites. Hoc autem loci veteres ſcribunt, pudorem naſci ex notitiâ, quam unus viciſſim habet alterius; qui verò ſeſe invicem minimè noverunt, eos ſegniter, & malâ fide rem gerere, tamquam ſi in tenebris verſarentur: perfectam autem, exactamque notitiam parari, non ſolùm, ſi plurimam inter ſe conſuetudinem habeant, quod commendat elegans ille, & egregius auctor Xenophon, cum cenſet milites eodem contubernio uti oportere; ſed maximè, ſi conterranei, & ejuſdem tribus milites commune ſimul tabernaculum habeant. quod quidem ſolitum fieri agnoſcit Neſtor Homericus, quum id quoque tradat inferiùs.

CLXXVI. Vide porrò, ut Trojam, ſine ullo epitheto, urbem nuncupaverit, exemploque ſuo effecerit, ut ſtudioſus ille Homeri Alexander Alexandriam ſuam ſic appellaret. Hiſtoriarum enim monumentis proditum eſt, Alexandriam jam a principio, ſine ullo planè additamento, per notam quamdam excellentiæ, urbem pariter vocatam. Et hac fortaſſis de cauſsâ Ulyſſes apud Poëtam πτολίπορθος, *expugnator, atque everſor urbis*, non quòd multas urbes expugnaverit, atque everterit [id enim, ut ſupra ſcriptum eſt, in Achillem magis conveniret] ſed quòd per ligneum equum eam urbem everterit, quæ ſic propriè vocabatur, videlicet Troiam. Sciendum autem eſt, ex his verbis, Ἀλλ', ἄναξ, *Quare, rex*, quæ hic apud Poëtam leguntur, ductum eſſe initium illud cantiunculæ Citharœdicæ:

ἀλαωάξως, τῷ Ἀχαιῶν καλῶς δηλοῦντι πολεμησάντων, ἢ ἵνα τῷ ἀνδρῶν κακότηλι, καὶ τῇ ἀπωρίᾳ τοῦ πολέμου, ἐὰν μὴ ὁλοψύχως δηλαδὴ, ἢ καὶ ἀτέχνως μαχέσωνται. Ἡ μὲν γὰρ τάξις, ἀρίστη· ἢ δὲ θεὸς ἔβλαψεν, ἢ ὁ λαός. Ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι [3] τὸ μὲν γιγνώσκειν ἀλλήλους, αἰσχύνεσθαι ποιεῖ· οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, ῥᾳδιουργοῦσιν, ὥσπερ ἐν σκότει ὄντες. Ποιεῖ δὲ ἀκριβῆ γνωριμότητα, ὁ μόνον τὸ ὁμοῦ τὰ πολέμου εἶναι, ὅπερ ἔφαμεν ὁ καλὸς Ξενοφῶν, ἀξιοῦν δεῖν εἶναι ξυσκηνοῦν τοὺς ῥητιώτας· ἀλλὰ μᾶλλον τὸ, καὶ πατρῶτας, καὶ ὁμοφύλους ὑπάρχειν τοὺς συσκηνοῦντας· ὅπερ ὁ Ὁμηρικὸς Νέστωρ οἶδε φιλῶν, παραδιδοὺς αὐτὸ καὶ τοῖς ἡσέστοις.

ρος'. Ὅρα δὲ, ὅπως τὴν Τροίαν, δίχα Διὸς ἐπιθέτου, πόλιν αὐτὸ ἀσε, καὶ γέγονεν ἀρχὴ τῷ φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ τοῦ καὶ αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν οὕτω καλέσαι. Φέρε γὰρ ἱστορία, πόλιν τὰς ἀρχὰς αὐτὸ τοῦτο, δίχα προσθήκης, καὶ ἐξοχὴν, κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο καὶ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ Ποιητῇ πτολίπορθος, οὐχ ὡς πολλῶν πόλεων πορθητὴς (τοῦτο γὰρ μᾶλλον τῷ Ἀχιλλεῖ πρέπον, ὡς προγέγραπται) ἀλλ' ὡς πορθητὴς διὰ τοῦ δουρείου ἵππου, [4] ἡ ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως, ἥτις ἡ Τροία. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ, Ἀλλ', ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ Ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξῳδίου κιθα-

ῳδι-

1. *οἱ κινδυνεύοντες βοηθοῦντα αὐτοῖς τῷ σωφρονεῖν*) ὅταν γὰρ ἴδῃ τὸν κινδυνεύοντα ὁ πλησίον φυσιολογήσαντα, σπεύσει βοηθῆσαι. Ex Leone Imperatore in Tacticis c. 4. *Politus.*

2. πάθους) Al. πάθων. Polit.

3. τὸ μὲν γιγνώσκειν ἀλλήλους, αἰσχύνεσθαι ποιεῖ) Ex Xenophonte lib. 2. De Inſtitut. Cyri p. 43. *Polit.*

Apud Homerum in objurgatione ad milites: Λίδως, Ἀργεῖοι. *Prob pudor, Argivi.* & Πολυδάμας οὗ πρῶτος ἐλέγχεα νήκεστα ἄνωγεν. *Polydamas primus probra dabit.* Quem verſum in Ethicis laudat Ariſtoteles. Pudor enim, ſecundùm illum, licet affectio quædam animi potiùs, quàm virtus, ſit, a vitio dehortatur, & ad virtutem incitat. Terentius in Adelphis. *Pudere & liberalitate libéros Ratinere ſatius eſſe credo, quàm metu.* Salvinus.

4. ἢ ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως) Sic Roma κατ' ἐξοχὴν *Urbs* dicitur. Et Conſtantinopolis hodie vocatur *Stambuli*, quaſi reſponſum eſſet ab iter facientibus interrogatis, quo irent: εἰς τὴν πόλιν, ut *Stivi* Thebæ, quaſi eſſet εἰς τὴν Θήβην. *Stanco*, Coſ. *Stalimeni*, Lemnos, & ſimilia. *Salvin.*

καὶ συμφυλέτας, καὶ τῶν φρητρῶν, τῶν αὐτῶν ὄντων τῇ φρατρίᾳ, ἥτις ἐστὶ τρίτον φυλῆς, [3] λεγομένη καὶ τριττύς, ὡς προείρηται. ἀφ' ἧς φρήτρης καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὁ μεμονωμένος συγγενείας, καὶ μὴ ἔχων φρήτρην· [4] καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ, [5] καὶ φράτριον τόπος, ἐν ᾧ αἱ τῆς αὐτῆς φαλρίας συνέδριλο. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φραλρίας. Ἀπὸ δέ γε τῆς φατρίας, [6] φατριάζειν Ἀττικῶς τὸ, εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησί· [7] Φαίλρία, ἣν Ἴωνες παπειάν. καὶ ὅτι φράτορες, [8] οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι [9] φράτερας φασὶ διὰ τοῦ ε· ὅ, φησὶν, ἡ ὀρθὴ, φράτηρ. Ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασιν. Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτριον, ὃ καὶ φρατρία λέγεται. ὅθεν [10] φραίριζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι.

ροζ'. Ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι, τεσσάρων ὄντων τοῦ φυλῶν Ἀθήνησι, πρὸς μίμησιν τοῦ τοῖς ὡρσὶν

triens, quemadmodum supra dictum est. a qua φράτηρ, curiâ, vocatus etiam apud Poëtam ἀφρήτωρ, is, qui solus de cognatione est relictus, neque habet φρήτρην, curiam, seu consortium curiæ. itemque ὁ φράτωρ, curialis, seu qui est ex eadem curiâ, apud Atticos; & φράτριον, curia, locus, in quem ejusdem curiæ homines, seu curiales, conveniebant. Atque hæc quidem ex φρατρία, phratriâ. Verùm a φατρία, phatriâ, dictum Atticè φατριάζειν, hoc est, in idem phatrion, seu in eamdem phatriam, convenire. Ælius autem Dionysius in Lexico suo Oratorio hæc habet: Φατρία, phatria, quam Jones dicunt παπειάν, familiam. Et, φράτορες, curiales, ii, qui sunt ejusdem phatriæ, seu curiæ. Quamquam veteres dicunt φράτερας per ε· cujus nominativus, inquit, est φράτηρ. Item in alio simili Lexico hæc leguntur: Φράτηρ usurpatur apud Atticos. Id Jonas esse-runt per ω. iidemque etiam dicunt φρήτρην, id, quod pariter vocatur φρατρία, curia. unde φρατρίζειν, ideſt, in curiam convenire.

CLXXVII. Rursus alibi notatum est, quum quatuor olim Athenis tribus essent, ad exem-

plum

1. φυλετρίκα) Malè, qui scribunt φυλετρικῶν, pro φυλετρικῶν. Salvinus.

E contrario Kusterus τὸ φυλετρικὸν apud Suidam malè scriptum censet pro φυλετρικὸ. At fallitur Kusterus. Hesychius: Φυλετρικὸν, τὰς φυλὰς διαιρῶν. Pollux: ἀπὸ δὲ φυλῶν, τὸ φυλετρικὸν ὀνομάσθη. Φυλετρικὸν etiam scribit Magni Etymologici Auctor, ut patet ex litterarum apud eum serie κατὰ στοιχεῖον. Politus.

2. τὸ φρῖξαι τινὲς μὲν ἀπὸ τῆ φαξία παράγουσι, κατὰ πλεονασμὸν τῆ φ, καὶ συγκοπὴν) Etymologus: ὅτι φατρία, πλεονασμῷ τῆ φ, φρατρία. καὶ συγκοπῇ, καὶ ἐκτάσει γίνεται φρῖξαι. Sic enim lego apud Etymologum: quam in Venetâ editione anno MCCCC. XCIX. excusum fuerit: πλεονασμῷ τῆ φ, φατρία. Politus.

Φατρία malè dici existimo pro φρατρία, occasione erroris orti a scripturâ, ob monogramma. Salvinus.

Non ita existimabat Orus, cui φατρία dicta videbatur. οἷον πατρία. Polit.

3. λεγομένη καὶ τριττύς) itemque ἴδιος. Pollux lib. 8. c. 9. ὅπ μέντοι τέσσαρες ὦσαν αἱ φυλαὶ, καὶ βία μέμ ἐκάλει διῄρητο· καὶ τὸ μέρος τῶν ἑκάστη τριττύς, καὶ ὄνος, καὶ φρατρία. Polit.

4. καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐρέπτωρ) Legendum hîc puto, ἐράπωρ. Attici enim dicebant, ἐρέπωρ, ut ex Lexico quodam Oratorio paullò post testatur Eustathius. At τὰς ἐρέπορας a ἐρέπωρ paullò ante attulit. Stephanus: Ἐλέγετο ὁ ἐρέπωρ, καὶ ἐρέπωρ. Λέγει τὸ μὲν ἐράπωρ, ἀρχαῖον μετὰ τοῦ πῖ αὐτοῦ κλίσεως· ἐράπορο ὁ, πάπορον. Verùm constructionis ordo, meo judicio, apud Eustathium hîc postularet, καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐράπωρ. καὶ ἐράπορο, πάπορον &c. Neque enim a ἐρέπω est ὁ ἐρέπωρ, aut ἐρέπορο, sed a ἐραπία. Politus.

5. καὶ φράτριον τόπος) Et hîc, & alibi ἐράτριον scribitur apud Eustathium, pro quo scribendum videtur ἐρῆξιον. Stephano dicitur φράτριον, τόπος, ἐν ᾧ οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φατρίας συνίασιν. Sed Pollux lib. 3. c. 4. vocat ἐρήτριον, ἱερὸν, ἐν ᾧ συνίασιν. Eadem loco Pollucis, pro vulgato ἐρέπωρ, & ἐρέπορες, scripti codices exhibent ἐραπὴρ, & ἐράπορες. ubi tamen malim παρεξυτόνως, ἐράπωρ. Nam ex ἐραπὴρ scribendum esset ἐραπῆρες. Polit.

6. φατριάζειν Ἀττικῶς) Φαξιάζειν, teste Stephano, verbum usitatum Atticis. Dicebant φατριάζω, τὸ ὡς τὴ φατρίᾳ ᾠκεῖσθαι. Polit.

7. Φαίλρία, ἣν Ἴωνες παπειάν) Hinc Juppiter Πάτριος, qui & Φάτριος. Polit.

8. οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φατρίας) οἷον παῖδες τινὲς, ut explicat Scholiasta Aristophanis ad Equites. ex qua sanè etymologicâ explicatione non videtur dubitandum, quin idem Scholiasta, pariter atque Eustathius, scripserit, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φατρίας. quamquam apud Suidam in simili loco legas ἐρατρίας, ubi scilicet hæc habet: ἐράπορες ὁ, τὸς συγγενῶς καλέσιν. οἱ δὲ οἱ ἀπὸ τῆς ἐρατρίας μετέχοντες, ἤγουν παῖδες τινὲς. Politus.

9. ἐράπορες ἐσσὶ διὰ τῆ ε) ut ἀνίορες ab ἀνίηρ. πατέρας, μητέρας a πατὴρ. μητὴρ. Salvinus.

Φράπορ Eustathio βαρυτόνως. Sed Etymologo ἐρατὴρ, ἐξυτέρως, deductâ hac voce παρὰ τὸ πατὴρ, πλεονασμῷ τῆ φ, καὶ τροπῇ τῆ π' εἰς φ'. Unde etiam φατρία, tamquam πατρία, eo quòd tota phatria ad unum, tamquam ad patrem, quippe auctorem olim, & principem generis, referatur. Politus.

10. φραιρίζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι) Stephanus: Λέγει καὶ φρατρίζειν, τὸ εἰς ταυτὸν συνιέναι. Harpocratio: φρατρίζειν, τὸ ἀπὸ τῆς φρατρίας μετέχειν. Eadem Harpocrationis verba in Lexicon suum retulit Suidas. Polit.

tus, atque inſtructus ſit ad pugnam, gregibus caprarum aſſimilat, qui a paſtoribus ſecernantur, poſtquam ſeſe capræ in paſcuis permiſcuerunt. item, poſteaquam hic orator regem magnificè extulit, & in extremâ orationis ſuæ parte dixit: *Quare, rex;* eumque ſtatim celeribus illis, & brevibus verbis ornavit: *conſulito, & pare;* habetque jam fiduciam orationis ſuæ; eumdem continuò commendationem ſui ipſius cum dignitate exſequi, quippe qui id ſubjiciat, quod dicere is poteſt, qui bene ſe dicere confidit, videlicet illud: *Non utique repudiandum erit verbum, quodcumque dixero.* Ad hæc etiam ſciendum, τὸ θεσπεσίῳ, *divinâ*, non modò, ut dictum eſt, habere ellipſin τῇ βουλῇ, *voluntate*, ſeu γνώμῃ, *ſententiâ*, ſeu κελεύσει, *juſſione;* verùm etiam aliter explicari pro θεσπεσιότητι, *divino decreto, divino numine.*

CLXXVIII. Perſpicere licet in rege ſtudium veritatis, cum ait: *Certè rurſus concione ſuperat, ſenex, filios Achivorum.* Non enim in omni re omnibus Neſtorem anteponit; ſed in unâ tantùm concione, ſive oratione ad populum. Noverat enim, Ulyſſem, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, ea dixiſſe, quæ ad bonam populi gratiam valerent; Neſtorem verò, quæ ad bonam gratiam regis: quumque Ulyſſes manendum eſſe, non fugiendum, docuiſſet; Neſtorem inſuper pro concione explicaſſe, quid manentibus agere opus eſſet, quippe qui & inſtruendæ aciei rationem oſtenderit, & militum animos ad bellum erexerit, atque excitaverit: & Ulyſſem quidem, quamvis, quæ dicenda erant, præcepiſſet, tamen non ita admodum decorè, aut graviter locutum eſſe; Neſtorem verò, qui ſecundus acceſſiſ-

ὥστε διακοσμῆσαι εἰς μάχην, ὡρὸς αἰπόλια διακρινόμενα ὑπὸ τῶν νομέων, ἐπειδὰν μεμέμενα γένωνται ἀναμιξ· καὶ ὅτι σεμνύεται ὁ ῥήτωρ ἤδη τὸν βασιλέα, καὶ ἐπὶ τοῖς ὠκὺ λὸ, Ἀλλ', ἄναξ, καὶ εὐθὺς καλλωπίσας γοργῶς ἐν λῷ, μήδεο, καὶ πιθοῦ, καὶ θαρρήσας, οἷς ἐρρήτορευσε, συνιεῖς εὐθὺς ἀξιομαθῶς ἑαυτὸν, ἐπαγγελῶν, ὅπερ τοῖς ὁ θαρρῶν εἶ λέγων, ἅπερ ἂν, εἴπω λὸ, Οὐτοι ἀποβλητὸν ἔπος ἐρεῖν, ὅπῃ κεν ἅπω Ἔτι ἰσχέον καὶ, ὅτι τὸ θεσπεσίῃ, ἢ μόνον ἔλλειψιν, ὡς ἐρρέθη, ἔχει τῇ βουλῇ, ἢ γνώμῃ, ἢ κελεύσει, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἑρμηνεύεται ἀντὶ τῇ θεσπεσιότητι, θειότητι.

ρσή. Ὅτι ἔστιν ἰδεῖν τὸ τῇ βασιλέως φιλαλήθες ἐν τῷ, Ἦ μὴν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. Οὐ γὰρ ἐν πᾶσι πάντων ὑποτίθησι τὸν Νέστορα, ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ἀγορᾷ, ἤτοι τῇ δημηγορίᾳ. Οἶδε γὰρ, ὅτι, ὡς καὶ προεῖρηται, Ὀδυσσεὺς μὲν κεχαρισμένα ἔπεσι τῷ δήμῳ· Νέστωρ δὲ τῷ βασιλεῖ· καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν, ὅτι δεῖ μένειν, καὶ μὴ φεύγειν ἀπαγήσατο· ὁ δὲ Νέστωρ, καὶ ἵν' δεῖ πρᾶξιν μέλλοντας, ἐδημηγόρησε, τάξας τε, καὶ ἀνεθαρρύνας εἰς πόλεμον· καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν, καίτοι προκαταλαβὼν τὰ νοήματα, ὅμως οὐχ ὕστω σεμνῶς πάνυ ἐλάλησεν· ὁ δὲ Νέστωρ, δεύτερος ἐλθὼν, ὕστω δυνατὸς ἐφάνη, *Baſ. p.182.*

ὥστε

1. καθάπερ· ἀμείψαι τριακόσιοι ἐξήκοντα) Luculentè apparet, annum Atticum diebus ſexaginta, & trecentis conſtitiſſe; reſtèque a Mauſſaco emendatum annorum numerum apud Suidam in his verbis: καθάπερ αἱ ἡμέραι τξί. ex quo numero expungenda ultima littera ι. Polit.

2. αἱ γωνῖ) Sic etiam ſcriptum hoc nomen apud Pollucem, & Etymologum. Harpocratio γωνιαί. Heſychius γωνίαι. Variat in ſcripturâ Suidas, apud quem utroque modo legitur, γωνιαὶ, & γωνῖ). Polit.

3. ὃ ἐστιν αἱ ἐκ τῆς γωνῶν) lege, αἱ ἐκ τῆς γωνῶν. Suidas: Γωνιαὶ, οὐχ αἱ ἐκ γωνίας, αἱ ἀπ' ἄκρατῆς περιέχουσαι, ἀλλ' αἱ ἐκ τῆς γωνῶν τῆς συνεστηκύιας ἐκ τῆς ἐπτείας. Polit.

4. ἀπὸ τῆς ἐκ τῆ αὐτῆ γωνίας) Harpocratio: Γωνιαὶ, αἱ ἐκ τῆς αὐτῆς γωνίας συνισταμένης. Heſychius: Γωνῖαι, αἱ ἐκ αὐτῆ γωνίας μιτέχουσαι. Polit.

5. τὸ Ὁμηρικὸν κρίνου καὶ ἐκ κριτικὸ ποιεῖ) Etymologus: Κριτὴς, ὁ ἐκ διαφορᾶς χειρίζων. κρίνου δὲ, τὸ διαχωρίζω, καὶ διακρίνω. Polit.

6. ὧν οἷς ἔξις) l. ὧν οἷς ἕξις. Polit.

7. ἀντὶ τῆ διαπειθούσης) Sic ἕνεκα δίκης. *dicis cauſſâ*. quaſi ἕνεκα τοῦ δίκαιου. Malè Novellarum Juſtiniani interpres vertit: *pietatis cauſſâ*. Idem namque eſt, ac εὐσεβείας ἕνεκα. Salvia.

8. τῇ δημηγορίᾳ) l. δημηγορίᾳ. Polit.

9. ὁ ὁ Νέστωρ, δεύτερος ἐλθών) De eloquentiâ Ulyſſis Hom. Καὶ ἔστιν ὑπαδύσαι ἐπικὸν χαμερίγηρυν. *verba nivibus hiberni ſtridoris*. Plin. in epiſtolis. de eloquentiâ Neſtoris. Τὸ καὶ αὐτὸ γλῶτ.

ὅτε δὲ ἅπαν τὸ μὲν Νέστορα δίχα ἐπιθέτου ἐν τῷ, [1] Νέστορα μὲν πρώτιστον· τὸ δὲ Ὀδυσέα μετὰ ἐπαίνου ἐν τῷ, [2] Ἕκτον δὲ Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, ἐμφαίνει, ὡς ὁ μὲν Ἀγαμέμνων τὸ Νέστορα τιμᾷ· αὐτὸς δὲ ὁ Ποιητὴς τὸ Ὀδυσέα [3] κρείττονα ἥγηται, ἐφ' ᾧ καὶ βιβλίον ὅλον ἐποίησε, τὴν Ὀδύσσειαν. Ὅρα δὲ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἠθικῶς, ὡς ἐν θαύματι, κεῖται τὸ, ὦ γέρον· ἐν δὲ τῇ ἀραφωδίᾳ, τὸ μὲν, μή σε, γέρον, κιχείω, ἐνταῦθα βαρύτητα σκωπτικὴν ἔχει· τὸ δὲ, ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, οἴκτῳ κεκραται.

ροδ'. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀποδεξάμενος τὴν τῶν Νέστορος συμβουλὴν, εὔχεται ὕστερος· Εἴθε τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λόγος χρήσιμος εἰς ἐγκώμιον συμβούλου χρηστοῦ. Κατηνέχθη δέ, φασὶν, εἰς ταύτην τὴν εὐχὴν ὁ βασιλεὺς, ἵνα τῇ τῆς ἐπαίνου ὑπερβολῇ, προτρέψῃ τοὺς Ἀχαιοὺς πείθεσθαι τοῖς τοῦ γέροντος παραινέσεσι. Τὸ δὲ, τοιοῦτοι συμφράδμονες, ἀντὶ τοῦ, οἷς ἡ αὐτὴ ἕξις τοῦ λόγου· ἐὰν μὴ οἱ τὰ αὐτὰ συμβουλεύοντες. Τίς γὰρ χρεία, φασὶ, τῆς δέκα, ἢ τῆς πλειόνων, εἰ ἀπαραλλάκτως ἔχουσα, μηδὲν αὐτοῖς διοίσει ἡ συμβουλή; Σημειοῦται δὲ εἰ παλαιοὶ ἐν τούτοις, καὶ ὅτι δηλός ἐστιν ὁ Ποιητὴς προτιμώμενος τὰ ψυχικὰ τῆς σωματικῆς. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ [4] δέκα Νέστορες ἐπαρκέσουσι τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν τοῦ Ἰλίου ἅλωσιν· τοὺς δὲ Αἴαντας ὀτρύνων εἰς πόλεμον, οὐκ ἀριθμῷ τινὶ στενοχωρεῖ, ἀλλὰ εὐχείᾳ, ἵνα τοῖς πᾶσιν Ἀχαιοῖς θυμὸς ἐπὶ στάσει γένοιτο. μόνον καὶ λέγων, ὅτι Νέστορες μὲν αὖτῳ εἶεν δέκα βε-

νου-

γλώττης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Cujus ex ore melle dulcior fluebat oratio. Cicero vertit. *Salvinus.*

Cicero in Bruto: *Neque enim jam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Ulyssi tribuisset Homerus, & Nestori [quorum alterum vim habere voluit, alterum suavitatem] nisi jam tum esset bonus eloquentia.* Polit.

1. Νέστορα μὲν πρώτιστον) Homerus, πρώτιστα. Polit.

Sed Eustathius suo more catonina Homeri in prolixam orationem aliquâ ex parte resolvit. *Salvin.*

vini. Quin etiam, cum sine epitheto Nestorem nominat, ubi ait: *Nestorem quidem primùm;* Ulyssem verò cum præconio, ubi dicit: *Sextum etiam Ulyssem, Jovi consilio parem;* satis indicat, Agamemnonem quidem honorem deferre Nestori; sed ipsum tamen Poëtam primas tribuere Ulyssi, de quo integrum librum condidit, scilicet Ulysseam. Deinde vide, ut hoc loci, accommodatè ad humanos mores, tàmquam in admirationem, positum sit τὸ, *o senex:* quum tamen, quod dictum est in libro α, *ne te, senex, deprehendam*, acerbam ibi irrisionem contineat; illud verò aliud, *timuitque senex*, permixtam commiserationem habeat.

CLXXIX. Amplexus rex consilium Nestoris, sic concipit sua vota: *Utinam tales decem mihi consiliarii essent ex Achivis!* Et verba hæc sunt apta, atque accommodata ad tribuendum inde præconium bono consiliario. Rex porro, ut ajunt, in votum istud, atque in istam precationem est facilè delapsus, ut amplitudine hac eximiæ laudis Græcos permotos, obedientes ipsos monitis, ac consiliis senis redderet. Tales autem qui vocantur, consiliarii, ii intelliguntur, quibus eadem est facultas dicendi; non verò ii, qui eadem dant consilia. Quid enim, inquiunt, opus decem, aut pluribus consiliariis, si idem sit per omnia, neque ullâ ex parte diversum, eorum consilium? Ubi veteres observant, Poëtam non obscurè pluris animum facere, quàm corpus. Hîc enim regi decem Nestores satis erunt ad Ilium capiendum; & tamen, ubi Ajaces ad pugnam hortatur, non uno aliquo ipsos numero claudit, ac coarctat; sed optat, ut talis Græcis omnibus animus in pectore excitetur. Quasi scilicet dicat: Si Nestores mihi essent decem, citò urbs Priami caderet, nostris sub manibus ex-

pu-

2. Ἕκτον ὁ Ὀδυσῆα) Poëta, Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα. Polit.

3. κρείττονα ἥγηται) lege ἡγεῖται. Potest ferri etiam ἥγηται, existimavit. Salvin.

4. δέκα Νέστορες ἐπαρκέσουσι τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν Ἰλίου ἅλωσιν· τοὺς δὲ Αἴαντας &c.) Idem expensum sapientissimo viro, M. Tullio, de Senectute: *Et tamen dux ille Græcia nusquam optat, ut Ajacis similes habeat decem, at ut Nestoris. quod si accideris, non dubitat; quin brevi Troja sit peritura.* Polit.

licet, ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, *a noſtris manibus*. Dicitur autem per tautologiam τό, ἁλῶσά τε, ταρθομένη τε, *captaque, direptaque*. ἐκύμην verò idem eſt, atque inclinari, & cadere, ſeu ruere, ut multis in locis videbitur. Illa porrò verba, τάχ' ἂν ἐκύσθη, *cito caderet*, unum quidem aliquem ex priſcis hominibus in errorem minimè induxiſſent, utpote qui hujuſcemodi locutionibus eſſet aſſuetus. Verùm noſtrorum nunc hominum nonnulli poſſunt decipi, & aberrare, ſi id ita auribus accipiunt, ut exiſtiment dictum eſſe, τάχα, *cum velocitate*; deinde ſeorſum, ac ſeparatim, μύσαι, *comprimeretur*; more nimirum examinandæ, expendendæque per ſingulas partes orationis.

CLXXX. Poëta, ut perſpicuè alibi apparet, per certa quædam intervalla, mentionem injicit de Achille, quippe qui virum hunc plurimi faciendum eſſe ducat, nolitque ejus memoriam ex auditorum animo oblitterari. Itaque hoc loci regem facit ſic dicere: *ego, & Achilles puellæ gratiâ pugnavimus*. Ubi etiam confitetur, initium ſeſe dediſſe contentioni. Neque tamen redire cum eo in gratiam ſtudet, tum quia nulla urget hujus rei neceſſitas, tum quia ſpem omnem in ſomnio reponit. Vide verò, ut non aliâ rex de cauſsâ contentionem illam ſibi ipſe det crimini, niſi quia ipſe prior injuriam fecerat. Inutilis enim illius, vanæque contentionis cauſſam Jovi attribuit, his verbis: *Sed mihi Juppiter dolores intulit, qui me in vanas lites, & contentiones injicit*. Atque hîc veteres obſervant, quàm facilè in deum invehantur miſeri homines, & calamitoſi.

υπο τροφεσις μετα δολικης, λοξω αλιτωσεως. Φησι γὰρ, ὡς ὕτως ἂν ἰαχὴ ἡμύσησε πόλις Πριάμοιο, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλῶσά τε, ταρθομένη τε, πῆγεν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν. Ὡς δὲ ταυτολογῶν τὸ ἁλῶσά τε, ταρθομένη τε, ἀντὶ τοῦ ὡς ἡμύνην, τὸ ἐπικλίθεσθαι, καὶ καταπίπτειν ἐστὶ, πολλαχοῦ φανῶν. Τὸ δὲ, τάχ' ἡμύσησε, παλαιὸν μὲν ἄνδρα ἂν τὸν παρήγαγεν, ὡς ἐθάδα τῶν τοιούτων. Τῶν δὲ νῦν γένος ἴσως πλαιπθῆναι ἂν, [4] δοκούσης ἀκύμην ἰαχὴν, εἴτα καὶ ἰδίαν, μύσασθ' [5] νόμῳ διαλαδὴ σχεδικῷ.

ρω'. Ὅτι ὁ Ποιητὴς, ὡς ἀλλαχοῦ φάνεται, καὶὰ ποσά ἴσως διαστήματα, μέμνηται τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν λόγῳ πολλῷ τ' ἄνδρα ἰδέμεναι, καὶ φέλων μὴ ἀπαλιφλῶται πρὸ αὐτοῦ μιέμνη τ' ψυχῆς τῶν ἀφορητῶν. Ποιεῖ γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸν βασιλέα λέγοντα, ὅτι ἐγὼν, Ἀχιλλεύς τε μαχεσαμένου ἕνεκα κούρης. Ἔνθα καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἐγὼ ἦρχον χαλεπαίνων. Οὐ πανύδη μέντοι πρὸς καταλλαγὴν, διά τε τὸ μὴ ἐπικεῖσθαι ἀνάγκῃ, καὶ διότι καὶ πέποιθε τῷ ὀνείρῳ. Ὅρα δὲ, ὅτι οὐκ ἀλλό τι ἑαυτῷ τὴν ἔριδος ὁ βασιλεὺς ἠτιάσατο, ἀλλ' ὅτι μόνον αὐτὸς κατῆρξατο χαλεπαίνων. Τὸν γὰρ αἰτίαν τῆς ἀπράκτου ἐρίσας τῷ Διὶ ἀνέθετο, ἠπεώς· Ἀλλά μοι Ζεὺς ἄλγε' ἔθηκεν, ὅς με μετ' ἀπράκτας ἔριδας, καὶ μάλλα. Ἐνταῦθα δὲ παραστησάντων οἱ πα-

1. στρὸν δ' βάλλομεν τὰς πολὺς χεῖρας ναρ') Simile illud Euripidis in Antiope:

καὶ γὰρ δ' ἐφευρὸν ἦλθον.
Κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ κερδαίνειν βραχίοσιν.

Polit.

2. Μεγαβύζης) Deprayatum eſt hoc nomen apud Herodotum in Melpomene, eo loci, quo ipſa hæc hiſtoria memoratur: ubi nunc vulgò nominatur Μεγάβαζος, vir maximo in honore habitus apud Darium regem Perſarum. *Polit.*

3. Ἐπὶ τῆς παρὰ Ἡροδότῳ βασιλέως) Darius apud Herodotum lib 4. n. 143. Δαρεῖος δέ φασι, Μεγαβύζου μὲν οἱ πατρὸς ἀνδρῶν γενέσθαι βαλέσθαι μάλιστα, ἢ τὸν Ἑλλήσποντον ὑπείξαι. Politus.

4. δοκούσης ἀκύμων τάχα, ὥσπερ κατ' ἰδίαν, μύσης) ΤΑΧΗ. ΜΥΣΕΙΣ antiqui ſcribebant ſine apoſtrophis, & abſque ſpatiis litterarum. Hujuſmodi ſcriptura ſpatium dat errori. Priſci homines, qui τὰ δ' non pro *ita*, ſed pro *eta* legebant; non erraſſent, ſed recentiores, qui ſonum Ρ δ cum ſono Τ δ confundunt, forte legiſſent τάχα μύσεις. Salvinus.

5. νόμῳ διαλαδὴ σχεδικῷ) Σχέδια dicebantur, Exempla, quæ a ludimagiſtris in ſcholis, puetis proponebantur. *Lege* igitur *ſchedicè*, fortaſſe erit, *ſcholaſticè*, *puerili*; non *exactè*, & *virili*, ac *juſtâ*, & *verâ*. Salvinus.

νόμῳ διαλαδὴ σχεδικῷ) ut ſit ab iis, qui σχεδιὸς, ſeu per partes, orationem examinant, ut facit Moſchopulus in libello Περὶ σχεδῶν. Eſt autem σχέδος, Grammatica orationis in ſingulas voces partitio, ipſarumque vocum minuta, & enucleata explicatio. Etymologici Magni Auctor: Σχέδος παρὰ τὸ χὶν χέδω, τὴν χέδον οἱονεὶ τὸ διαχὺν καλῶς, καὶ διαμερίζον τὰς λέξεις, καὶ τὰς λόγους. ἢ παρὰ τὸ σκεδάζω σκελάσω σκέδω, ἢ χέδω. διασκεδαζόμενα γὰρ αἱ λέξεις, καὶ οἱονεὶ μεμιγμένας ἐς λιτὰ διὰ τὸ λόγου, ἐς γνῶσιν παραλαμβάνεται. Inde χεδικῶν ἀντὶ τοῦ χέδου, καὶ τὸ χάσω, apud Moſchopulum, de iis, qui in hac parte Grammaticæ ſeſe utiliter exercent. *Polit.*

λιᾷ. Φησὶ γὰρ, ὅτι, ἢ πᾶσι ἐς γε μίαν βουλεύσομεν, ἐκέτ' ἔσονται Τρωσὶν ἀναβλησις κακῆ ἔσεται, οὐδ' ἠμαρ. ὥστε φόβος αὐτὸν ὕπνοιο ἀναβολῆς ἄρτι· ἐσὴ περ ἡς μίαν ἢ βουλεύσει, λιποίλων τῶν Μυρμιδόνων. Καὶ ὅρα τὸ, μίαν. ἀπὸ κοινῆς γὰρ ἐνλαῦθα λεπτέον ἐκ τῦ βουλεύειν ῥήματος, ὄνομα τὸ βουλὴ. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἡς μίαν βουλὴν βουλεύσομεν. Ἀνάβλησιν δὲ λέγει, τὴν ἀναβολὴν, ἀπὸ τῦ ἀναβάλλεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀργεῖν. Ἰστέον δὲ, ὡς οἴδασι μὲν ἀνάβλησιν οἱ βλῆσιν λέγοντες· ἀφ' ἧς παρ' αὐτοῖς τὸ βλησίδιον. πλὴν κοινότερον ἡ ἀνάβλησις, ἀναβολὴ λέγεται. ἔθεν ὁ ἀμβολιεργός.

Eaſ. p.183.

Νῦν δ' ἴρχεσθ' ἰνὶ δῶτον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δῶτον δότω ὠκυπόδεσσιν,
Εὖ δέ τις ἅρματος ἁμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω,
Ὡς κε πανημέριοι ςυγερῷ κρινώμεθ' ἀρηϊ.
Οὐ γὰρ παυσηλή γε μενοίνεται, οὐδ' ὑπάνω,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα, διακρινέῃ μένος ἀνδρῶν.
Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ ςέθεσσιν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἰγχεῖ χεῖρα καμεῖται.
Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.
Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἐπέπεσθαι
Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, οὐδ' οἰωνούς.

Nunc verò pranſum ite, ut prælium committamus.
Bene quiſque haſtam acuat, bene & ſcutum paret,
Bene & quiſque pabulum det equis pernicibus,
Et bene quiſque currum utrimque exploret, de prælio cogitet,
Ut per totum diem horrendo marte decernamus.
Non enim ceſſatio poſtea erit, ne tantillum quidem,
Niſi nox ſupervenions dirimat ardorem virorum.
Sudabit quidem cujuſque lorum circum pectora
Scuti circumtegentis hominem, & circa lanceam manum fatigabit,
Sudabit & cujuſque equus politum currum trahens.
Quemcumque autem ego ſeorſum a pugnâ labentem intellexero
Manere apud naves roſtratas, non ei poſtea
Copia erit fugiendi canes, aliteſque.

ῥωά. Ὅτι ὀτρύνων ςρατηγικῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἡς μάχην τὰς Ἕλληνας, ἕτω φησίν· Ἔρχεσθ' ἐπὶ δῶτον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, Εὖ δέ τις ἵπποισι δῶτον δότω, Εὖδέ τις ἅρμαλος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω. Καὶ αἰτίαν ἡ τοιαύτης παραγγελίας ἐπάγει ἑαυτήν· ὡς ἂν πανημέριοι ςυγερῷ κρινώμεθα ἄρηϊ. ἅπερ μὴ γενέσθαι φησὶ πᾶσιν ἵνα, ἡ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέῃ μένος ἀνδρῶν· ἑρμηνεύων ἕτω τὸ, πανημέριοι. Εἶτα

Rom. p.242.

CLXXXI. Agamemnon, pro imperatoris officio, Græcos ad pugnam hortatur his verbis: *Pranſum ite, ut prælium committamus. Bene quiſque haſtam acuat, bene & ſcutum paret; bene & quiſque pabulum det equis; & bene quiſque currum utrimque exploret, de prælio cogitet.* Et juſſionis hujuſce ſuæ cauſſam hanc ſubjicit: *ut per totum diem horrendo marte decernamus.* cujus quidem nullam ceſſationem fore affirmat, niſi noctis interventu robur virorum dirimatur. Sic enim explicat, quid ſit τὸ πανημέριοι. *toto die dimicantes.* Tum pu-

1. τὸ βλησίδιον) Græcis recentioribus βλησείδιον. Polit.
2. Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω) Simile illud in Plauti Pſeudolo Act. 1. ſc. 11. *Tibi hoc præcipio, ut niteant ades.* Deinde. *Tu eſto tellifterniator, tu argentum eluito, idem exſtrnito.* Salvin.

que apud Poetam exempla militum inveniri, quos ille ante prœlium epulantes inducit. Est autem δῆπνον matutinum prandium, seu jentaculum, ut ajunt veteres, quod πρὸ τοῦ δόμου καιροῦ, *ante opportunum, congruensque tempus*, necessariò faciunt, ut ἐν τῷ πονεῖν, *in ipso labore*, per cibum firmentur. Unde & δῆπνον matutina ista comestura dicitur, tum de hominibus, ut, ἔρχεό ἐπὶ δῆπνον, *pransum ite*, tum de brutis animantibus, ut, Εὖ δέ τις ἵπποισι δῆπνον δότω. *Bene & quisque equis prandium præbeat*. παρὰ τὸ δεῖν πονεῖν, *ex eo, quòd laborare oportet*. Constat tamen, δεῖπνον etiam vocatam comesturam vespertinam, seu cœnam, ut apud Euripidem in Hecubâ: immo & generatim omnem comesturam, atque epulationem. Quod verò est apud Æschylum, Ἄριστα, δῆπνα, δόρπα θ' ἁρπάδ' τρία, vel potiùs, juxta antiquam lectionem, τρίτα, *jenticula, prandia, cœnasque ut sumant tertias;*

malè

1. ἅλωρ κωΐοις, τῇ αἰωνίσιν) Catull. in Nupt. Pelei, & Thetidos:

Pro quo dilaceranda feris dabor, alitibusque
Præda; nec injelli tumulabor mortua terrâ.

Salvin.

2. δόρπον, τὸ ἐνδύειν ἄριστον, ὃ φασιν οἱ παλαιοί) Suidas: Δόρπον, τὸ σημεῖον ἄριστον, ἤτοι ἀκροτομὴς λίθου). Hoc sensu sumi aliquando τὸ δόρπον apud Poëtam, docet Athenæus: ἐπεὶ γοῦν ἡ κωμῳδία τὸν ξοφὸν ἔφη,

Οἵ θ' ἅρμ' ἄγον δόρπον ἕλοντ', αὖτὰρ δ' αὖτὸ διῳκίσαντο.

μετὰ τὸ ἀναπλῶ δύὸ δυσιονεπτούμους, σημείωσαι ὡς τῷ μάχῃ. Sed & δόρπον vocatur τὸ μεταμβρύσιον ἄριστον, quod Græcis nunc simpliciter ἄριστον. Hesychius: ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἄριστον, τοῦτο ὁ Ποιητὴς καλεῖ δόρπον. Erotianus in Onomastico Hippocr. ὃ γὰρ ἡμεῖς ἄριστον καλοῦμεν, οἱ παλαιοὶ δόρπον ὠνόμαζον, μετ' ὀλίγα δὲ πάντων. Vetus Homeri Scholiasta ad lib. ω Iliad. τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον, ὁ Ποιητὴς φησὶ δόρπον, μετ' ὀλίγα δὲ πάντων. Unde Athenæus l. 10. c. 9. μήποτε ἡ κῳ σωστικὸν τὸ ἄριστον τῷ δόρπῳ. Politus.

3. ὡς αὖ ἐν τῷ πονεῖν ςρεζέσθην τῇ ξοφῇ) Hinc alibi Homerus:

Οἵ θ' ἅρμ' ἄγον δόρπον ἕλεσθαι καμηκόμοισιν Ἀχαιοῖς
Ῥίμφα κατὰ κλισίας, αὖτὰρ δ' αὖτοῦ διῳκίσαντο. Polit.

4. παρὰ τὸ δεῖν πονεῖν) Etymologo δόρπον, quasi δόρπους τις, μετ' ὀλίγα δὲ πάντων. Suidas: δόρπος, μετ' ὀλίγα δὲ πάντων. Sic prandium apud Latinos quibusdam appellatum videtur, quasi *parandum*, ex eo, quòd milites paret ad pugnam. Trebellius Pollio in Saloninо Gallieno: *Dicunt enim militare prandium, quod dictum est prandium ab eo, quòd ad bellum milites paret.* Isidorus l. 20. c. 2. *Propriè autem veteres prandium vocabant, omnium militum cibum ante pugnam. unde est illud ducis alloquium: prandemus, tanquam ad inferos cœnaturi.* Politus.

ρωβ'. Ἰσέον δέ, ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις εὑρίσκεται ὁ Ποιητὴς πρὸ τῆ πολέμῳ παρασκάλων δηιοτῆτα μνήσασθαι λαὸν ςρατιώτας. Ἔςι δὲ [2] δόρπον, τὸ ἐωθινὸν ἄριστον, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὃ καὶ ἀτάγκλιν πρὸ τῆ δεῖντος ποιῆται καιρῷ, [3] ὡς ἂν ἐν τῷ πονεῖν ςρίζωνται τῇ ξοφῇ. ὅθεν καὶ δῆπνον τὸ τοιοῦτον πρωϊνὸν ἔμβρωμα λέγεται, ἐπί τε ἀνθρώπων, ὡς τὸ, ἔρχεσθ' ἐπὶ δῆπνον, καὶ ἐπὶ ἀλόγων, ὡς τὸ, εὖ δέ τις ἵπποισι δῆπνον δότω, [4] παρὰ τὸ δεῖν πονεῖν. Δῆλον δὲ, ὅτι δῆπνον καὶ τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐλέγετο, ὡς καὶ [5] παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ, καὶ ἁπλῶς δὲ πᾶσα ξοφή. Τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ, ἄριςα, δῆπνα, δόρπα θ' ἁρπάδ' τρία, [5] ἢ μᾶλλον τρίτα, καλὰ ἐς πα-

M m m λαὰς,

5. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ) apud Euripidem in Hecubâ:

Ἡμῶν ἐκ δείπνων ὕπνῳ
Ἥδιός τ' ἐσαν πόδας).

Item apud Comicos recentiores. quod notat Etymologus: οἱ δὲ Κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσι τὸν καιρὸν, ἑσπερινὸν τροφὴν δεῖπνον ὀνομάζοντες, ὡς καὶ τῶν. quo sensu videri potest dictum δεῖπνον, ὅτι τῷ πόνου διαναπαύει, secundùm etymologiam Theonis apud Plutarchum Symposiac. l. 2. quæst. 6. idemque est, teste ibidem Plutarcho, quod καῖνα, seu cœna, Romanis. Sic cœna ipsa, qua voce aliquando, si credimus Festo, prandium vocatum, dicta postea de cibo vespertino. Idem Festus, seu ex Festo Paullus Diaconus: *Vesperna apud Plautum cœna intelligitur.* Isidorus lib. 20. c. 2. *Est autem cœna vespertinus cibus, quam vespertinam antiqui dicebant.* Malim *vesperam*. Varro De Re Rustică l. 2. c. 10 *Cibus eorum* (pastorum) *debet esse interdiu separatim uniuscujusque greges. Vespertinus in cœnâ, qui sunt sub uno magistro, communis.* Cicero ad Lentulum l. 1. epist. 2. *Hæc controversiâ usque ad nostrum diuturnâ, senatus dimissus: & ego eo die cœnâ apud Pompejum cœnavi.* Politus.

6. ἢ μᾶλλον ξέσι, κατὰ τοὺς παλαιούς) τρίτα legit etiam in versu allato Æschyli Athenæus. Inducit Æschylus Palamedem ducibus exercitus præfinientem ternas in diem ξοφὰς, ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον. Ex his ἄριστον Athenæus dicit esse, τὸ ὑπὸ τῶν ἰῶ λαμβανόμενον· δεῖπνον δ', μεταμβρύσιον, quod nos ἄριστον vocamus: δόρπον δ', τὸ ἑσπερινόν. Fuerit ergo ἄριστον jentaculum, δεῖπνον prandium, δόρπον cœna. Itaque ἄριστον idem hic est, atque τὸ ἀκράτισμα, τὸ φωϊνὸν ἔμβρωμα,. Et hoc sensu usurpat ἄριστον alibi Homerus. Unde & Theoni apud Plutarchum probabile videbatur, διὰ τῶν ἐνδυκῶ ὅραν ἄριστον ὀνομάσθαι, καὶ δόρπον τὸ αὔριον. Tria illa vescendi de die tempora sunt heroibus assignata ab Æschylo; sed, veterum Criticorum judicio, minùs rectè. Nam, quod verè notat Athenæus, nemo quisquam

apud

ἀπάτεσθαι, quotidianas veterum ϛοὰς. Apponam integrum ejus locum, ut eſt in editis. Οἱλόμων δὲ εἰσὶ, ὅτι ϛοιὰς ἐχόντων οἱ σχολαὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίϛῳ, ἐσπερίσματι, δόρπῳ. Τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηϛεμὸν ἔλεγον· τὸ δ' ἄριϛον, δορπιϛὸν· τὸ δὲ δόρπον, ἐνιδοφηΐδα. In his vocibus explicandis omiſſum eſt τὸ ἐσπέρισμα. Deinde malè explicatur τὸ ἄριϛον. Scio quidem, quod ſcribit Athenæus, aliquando συνωνύμως τὸ ἄριϛον τῷ δόρπῳ, διὰ αὐτὸ, τοῦτ' μὲν ἄριϛον, τοῦτ' ἢ δόρπον, ὀνομάζεσθαι. Sed, ubi unum ab altero ſejungitur, & τὸ ἄριϛον opponitur, tamquam in diviſione, τῷ ἐσπερίσματι, videlicet veſpertinæ, ſeu cœnæ; nego, poſſe unquam τὸ ἄριϛον dici δορπιϛὸν, ſive, ut legit Euſtathius, δορπηϛόν. Immo verò τὸ δόρπον, ἐσπερινὸν eſt; poſtremuſque ſemper eſt τῷ δόρπῳ, cum δόρπον ſignificat id, quod nos ἄριϛον vocamus. Erotianus in Onomaſt. Hippocrat. Δόρπα, τὰ τῆς ἑσπέρας πεπρᾶ, παρὰ τὸ δέρη πονῶν. ὁ γὰρ ὑμῖν ἄριϛον καλοῦμεν, οἱ παλαιοὶ δόρπον ὠνόμαζον. Etymologici Magni Auctor: Δόρπῳ (ſic enim ſcribit) ὁ δόρπος, ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν ἐϛίασις· κυρίως ὁ ἑσπερινὸς τροφή. Suidas: Δόρπος ὁ τὸ ἑσπερινὸν δόρπον, παρὰ τὸ δέρη πονῶν. Neque enim δόρπον eſt qualecumque δόρπον, nequando illud cum τῷ ἀρίϛῳ confundamus; ſed δόρπον ἑσπερινὸν, ad differentiam τὸ δόρπου μεσημβρινὸν, ſive etiam πρωϊνὸν. Apertè idem Athenæus: δόρπου δὲ μεσημβρινὸν, ὃ ἡμεῖς ἄριϛον· δόρπον ἢ, τὸ ἑσπερινόν. Euſtathius ad Odyſſeam: Δῆλον ἢ κἀϛι δόρπον μὲν οἱ πολλοὶ, τὸ σχολαῖον φασὶ ξυμφωμα, μεθ' ὃ πόνε δῶ. ἄριϛον δέ, τὸ κοινῶς λεγόμενον ϛόμα, ὃ παρὰ τὴν ἄρσιν, ὅλα παρὰ τὸ ἀείρομ ἴχνη αὐτ' ἐξιχνῶ. δόρπον ἢ, ὑδὰς, ὃς ὁμοῖβολα μὲ ἀντιϛιμῶσι τὴ ἑσπέρᾳ. Inde δορπιϛὸς, ſeu, ut diximus, δορπηϛὸς, cœna, hora cœnæ veſpertina. Etymologus: Διορπηϛὸς, ἡ τὸ δόρπου ὥρα. ὅπω ἢ τὸ περὶ ἡμᾶς δόρπον. Bene addit poſtrema verba, ut doceat, τὸ δόρπον, non δόρπου illud antiquorum intelligi, τὸ παρ' ἡμῖν ἄριϛον· ſed quod ſecundùm hodiernam loquendi conſuetudinem dicitur δόρπου, videlicet cœnam, ſeu ϛοὰν veſpertinam. Quid plura? quum Philemo inter ἄριϛον, & δόρπου, medium ponat ἐσπέρισμα, Athenæus autem τὸ δόρπου exponat ἐνιδοφηΐδα, videlicet τὸν ἐπὶ δόρπῳ· facilè hinc colligitur, δόρπου illud eſſe, quod τῷ δόρπῳ proximè antecedit. Atqui proximè antecedit ἐσπέρισμα. Illud igit ut ipſum ἐσπέρισμα erit δόρπου, aut δορπηϛός· non verò τὸ ἄριϛον, quod prandium ibi eſt, non cœna. Quare ſuperiora Athenæi verba hoc, vel ſimili modo legenda: Τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηϛεμὸν ἔλεγον· τὸ δ' ἄριϛον, ἀριϛητὸν· τὸ δ' ἐσπέρισμα, δορπηϛὸν· τὸ ἢ δόρπου, ἐνιδοφηΐδα. Emendationis, vel ſupplementi hujus ratio ſatis per ſeſe manifeſta. Τὸ ἀριϛον dictum a veteribus intelligo ἀριϛοῦ, eo modo, quo τὸ ἐσπέρισμα, δορπηϛόν. Tempus hoc cœnæ, illud prandii. Heſychius: Ἀριϛητὸς, ἀρίϛου ὥρα. Idem Homero, δαιτιϛὸς. Aliud enim Philemoni τὸ ἄριϛον, aliud τὸ ἀκράτισμα· tametſi τὸ ἀκράτισμα vocat alicubi Poëta ἄριϛον. Quod autem nos ἄριϛον, hoc Homerus vocat δόρπου. Itaque Homericus ille δαιτιϛὸς, tempus eſt prandii: quemadmodum, auctore Feſto, Romani olim prandium, ſeu *meridianum cibum*, *cœnam* vocabant. Τὸν ἀκρατισμὸν, *ſeu ientaculum*, Græci Interpretes, veluti differentiæ cauſâ, appellant πρωϊνὸν ἄριϛον, ut ipſum ſcilicet diſtinguant ab ἀρίϛῳ, quod ſic ſimpliciter dicimus, videlicet a prandio, quod eſt meridianum. Hora hujus ſexta erat, aut ſeptima. Hinc Tranquillus de Caligulâ: *Nono Kalendas Februarias, hora quaſi ſeptimâ, cunctatus, an ad prandium ſurgeret.* At verò τὸ πρωϊνὸν ἄριϛον, videlicet jentaculi, hora erat tertia, aut ad ſummum quarta. Unde, ut volunt docti viri, illud Martialis ad Cæcilianum, qui ad quinctam pranſum venerat:

Mane veni potiùs, nam cur te quinta moretur?
Ut ientes, ſerò, Cæciliane, venis.

Quum enim poſſet legeretur:

Aut cur non ſerò, Cæciliane, venis?

Joſias Mercerus ex veſtigiis antiquæ ſcripturæ, *ut iam te ſero,*

iuniua ientaculi ſolebant ſalutare. Hoc ipſo tempore ϛ ἀριϛήσαι veteres dixerunt *diunctare*, quaſi ὀνομαϛεμὸν. Eſt enim ἀνατηλέσαι Heſychio τὸ ἀπὸ τηϛέως ἐπὶ πρῶτον ἐλθεῖν. Intelligo ἐπὶ πρῶτον ϛοὰν. Ita ut ſit ab jejunio *ad primum cibum* accedere, *quo ieiunium ſolvitur*. Et hoc eſt jentare, cum quis ſcilicet jejunus primùm guſtat, ſeu cibum ſumit, juxta illud Afranii: *Hæc ieiuna ientavit*. Heſychiani loci quam afferunt alii ſive explicationem, ſive emendationem, non moror. Quæ verò apud Suidam ϛ ἀκρατισμὸν ſequuntur, ideſt, ἄριϛον, καὶ δόρπον, non ſunt ex quidem duæ ϛοαὶ, temporum inter ſe ſpatio diſiunctæ, ſibique ſuccedentes; ſed, ut rectè viderat Æmilius Portus, eſt unum, & idem prandium, quod συνωνύμως tum ἄριϛον vocatur παρὰ τὸ μὴ ἀρίϛου πρώϊχθαι, tum δόρπου, ſeu δόρπον, eo quòd a prandio δὲ πονῶ. Hic eſt verus ſenſus Suidæ. Vetus Scholiaſta Homeri ad illud: καὶ ἀτέϊτου ἄριϛον. ἄριϛον ἢ λίϛα νῦν, τὸ φωϊνὸν, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἀκράτισμα· ὅπερ αὖ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν ἄριϛον, ὁ Πλουτὶς φησὶ δόρπον, μεθ' ὃ δὲ πονῶ. Tertia ϛοὰ ex Philemone, ἑσπέρισμα, veſperna, ſeu cœna. Eam diximus veteribus vocatam δορπιϛὸν, ut hanc quidem vocem ſcribit Athenæus. Pollux l. 6 c. 17. οἱ ἢ κὰ δεῖπνον καλοῦσι τὸ δόρπα, ἢ ϗ δόρπον, ἃ, φησὶ Ξενοφῶν, δορπηϛόν. Sed apud Xenophontem lego δέρπιϛον lib. 1. extremo De Expedit. Cyri: in cujus margine notatum repetio δόρπιϛον pro δόρπου. Sicuti & δόρπιϛος legitur apud Heſychium. Variat ergo ſcriptura hujus vocis; eaque tum βαρυτόνως effertur, tum ὀξυτόνως. Sic & δορπιϛὸς ſcribitur etiam δορπιϛὸς· itemque δόρπιϛος, δορπιϛὸς, & δόρπιος. Sed notat Scholiaſta, hac voce, ſi ſcribitur βαρυτόνως, tempus τὸ δόρπου· ſi ὀξυτόνως, δόρπιος ipſum ſignificari. Quod accentus diſcrimen ſi, perſpicuitatis cauſâ, obſervandum eſt; eadem, pro ſignificationis diverſitate, facienda eſt differentia alterius vocis δορπιϛὸς, ut ſcilicet βαρυτόνως hæc ſcribatur, ſi tempus τὸ δόρπου· ὀξυτόνως, ſi δόρπιος ipſum ſignificat. Sic δόρπιϛος βαρυτόνως Heſychio, ac Suidæ dicitur, ὥρα τοῦ δόρπου. At verò Athenæus δορπιϛὸν dicit ὀξυτόνως cœnam ipſam, ut videtur, quam eo nomine veteres appellabant. Atque ita ὀξυτόνως in eadem cœnæ ſignificatione videtur δορπιϛὸν proferri voluiſſe Ariſtophanes, cum in Veſpis dixit ἀνὸ δορπιϛὸν, *a cœnâ*. Eodem fortaſſe modo ὀξυτόνως dici deberet ἀριϛητὸς, τὸ ἄριϛον· βαρυτόνως verò, ἀρίϛητος, tempus τὸ ἀρίϛου. Verumtamen non ita ubique accuratè, ac diligenter obſervatum fuiſſe puto in variâ vocum ſignificatione hoc accentuum diſcrimen: quippe quum apud Etymologum ὀξυτόνως ſcribatur δορπηϛὸς, tempus τὸ δόρπου. De tertiâ hac veterum ϛοᾷ Suidas: ἄπω τὸ ἑσπερινὸν, δόρπου, παρὰ τὸ δέρη πονῶν. Sequitur quarta apud Philemonem ϛοὴ, quam ipſe appellat δόρπον, coarctato vocis hujus uſu ad ſignificandam ἐνιδοφηΐδα. Μεσόδορπα vocat Xiphilinus in Vitellio, ubi & ipſe, juxta ac Tranquillus, quadripartitam illam a Vitellio deſcribit epularum in diem diſtributionem: ἄλλοι μὲν ἀκρατίσμαϑι παρῆκαν, ἄλλοι ἢ ἀριϛῆσαι, ἔπειτ ἢ δόρπον, ἔπειτ μεσοδόρπιά τινα πλησμονῆς παραμύθια. Δόρπον autem dicit Xiphilinus, quod Athenæus ἑσπέρισμα, & δορπιϛὸν. Quatuor his ϛοαῖς adjungi poteſt merenda, quæ & ipſa in uſu fuit apud veteres, tametſi non heroicis temporibus. Nam, quod cenſent nunc nonnulli, & olim cenſuerunt, merendæ apud heroas uſum colligi ex verbis illis Homeri, οἱ δ' ἐχέτω δαλιϑύσας, perinde quaſi τὸ δαλιϑύσας idem ſit, ac τὸν δαλιϑὸν ϛοᾶν ὠϑεῖν· id verò ex temporum illorum conſuetudine non placet Athenæo, cui ea etiam opinio videtur ridicula, eo quòd τὸ δαλιϑύσας nihil aliud ſit, quàm ϗ δαλιϑὸς ἀναβῆναι χόνα. Cetèrùm *merenda* Græcis dicitur δαλιϑὸς, quippe *meridiana*; & δαλιϑὸν βρῶμα, τὸ μεταξὺ τὸ ὀψ' ἡμῖν λεγομένου ἀρίϛου, καὶ δόρπου. Unde & merenda videri potuit nominata apud Latinos, *quaſi poſt meridiem edenda & proxime cœnæ*, juxta Iſidorum. Neque verò a merendâ in cetero quotidianarum epularum luxu ſeſe abſtinuit Vitellius: *quippe quum de die ſæpe*

quæ-

ſaprucatus, ſcribunt cum ε parvo, & cum ι, vel tamquam a verbo θόρω ſignificante *ſulio*, unde derivatum θορίσω, *ſulto*, ut φοινίσσω, *purpureo colore inficio*, *vel ſanguine inficio*, & δεδίσσω, *terreo* (θόροι enim, i. e. *aſſilientes*, ruentelſque cum impetu, ac violenti, ii, qui facti ſunt ebrii, &, ut loquar cum Poëtâ, θόρα, *violentam*, fortitudinem induerunt) vel a voce θορὸς ſignificante ſemen genitale. Appetentiores enim Veneris ſunt ebrii. Quapropter non modò libidinoſi, ſalaceſque illi Sileni, ac Satyri Libero patri, qui pro vino accipitur, attributi erant; verùm etiam bene ille mentulatus Priapus. qui etiam Priapus cognomen fuit Bacchi, ut ſcribit Athenæus.

CLXXXIII. Ad hæc, τὸ συνάγειν ἄρπα, *conſerere pugnam*, *committere prælium*, dictum eſt propter duos contrarios exercitus, quibus manus inter ſe conſerentibus, fit pugna. Aliter enim pugna dicitur ῥήγνυσθαι, *dirimi*, *ſeu dividi*, non ſolùm ab eo, qui aciem perrumpat; verùm etiam in ipſo conflictu, dum alii hîc, alii illic, alii alibi dimicant. Quippe dividitur, ac dirimitur certamen. Et συμβάλλειν, ac ῥήγνυσθαι πόλεμον, *prælium committere*, & *prælium dirimi*, dicunt Oratores. Contraria autem inter ſeſe ſunt τὸ συνάγειν, *committere*, *ſeu conſerere*, & διακρίνειν, *dirimere*. Mane igitur rex vult pugnam committere; ſed ipſam tamen noctis interventu dirimet. Quod porrò ſequitur, Εὖ δόρυ ἐξάδω, εὖ ἀσπίδα θέσθαι, εὖ πολέμου μεδέσθαι. *Bene haſtam acuat*, *bene ſcutum paret*, *bene de prælio cogitet*, lenocinio id oratorio ſplendidè eſt exornatum, quippe quum binæ hîc connexæ inter ſe ſint,

Καὶ μὴν τίνες τῶν ῥηθησαν θωρῆξιν, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, καὶ οὐ τοῦ ι γράφουσιν, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ σπεδῶ, ἔστι παράγωγον θορίσω, ὡς φοινίσσω, δεδίσσω (θόροι γὰρ, καὶ ὁρμητίαι οἱ τῇ μέθῃ κάτοχοι, καὶ Παπτικῶς ὠσῶν, θόρην ἐσιμένοι ἀλκήν) ἢ ἀπὸ τοῦ θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. [5] Φίλαφον γὰρ τὸ μεθύον. Διὸ καὶ μόνον οἱ ὀχεύλικοι Σιλλωοὶ, καὶ Σάτυροι τῷ Διονύσῳ οἴνῳ ἀνῆντο, ἀλλὰ καὶ [6] ὁ Πὼ αἰδῶ πολὺς Πρίηπος. [7] ὃς καὶ ἐς ἐπίθετον τῷ Διονύσῳ ἔκειτο, καθὰ γράφει Ἀθήναιος.

ρτγ'. Τὸ δὲ συνάγειν ἄρπα, διὰ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία ἥρπται, ὧν συναγομένων, ἡ μάχη ἀρτύεται. Ἄλλως γὰρ ῥήγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ μόνον ὑπὸ ῥηξήνορός τινος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβολαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων. Ἐρράγη γὰρ μάχη. καὶ συρρῆξαι, καὶ ῥαγῆναι πόλεμον φασὶν οἱ ῥήτορες. Ἐναντίον δὲ τὸ συνάγειν, καὶ τὸ διακρίνειν. Πρωὶ μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς πόλεμον συνάγειν θέλει· νυκτὸς δὲ ἐλθούσης, διακρινῶ αὐτόν. Τὸ δὲ, [8] Εὖ δόρυ θηξάσθω, εὖ ἀσπίδα θέσθω, εὖ πολέμου μεδέσθω, ὡραίως κατὰ κάλλος ῥητορικὸν, συμπλακέντων ἐνταῦθα δύο χρημάτων τῶν καλλῶν, ἐπα-

Baſ. p. 184.

quarto, *vel quinto ſeratur ſpulatas*, ut eſt apud Eutropium. Quod hactenus adnotaſſe ſufficiat. Nunc enim nobis pergendum ad alia. *Politus*.

1. ἐναίχθη ἀφρὸς ὥσπερ τοῖς ἐπὶ πολεμῷ) apud Plutarchum Sympoſiac. lib. 1. quæſtione 1. qua inquirit, *an inter pocula ſit philoſophandum*. itemque apud Athenæum l. 10. c. 5. *Polit.*

2. τῶν μεθῶν καλεῖσθαι θώρηξιν) Suidas: θώρηξις, ἡ μέθη, ἢ ἡ ἀπὸ τοῦ οἴνου γινομένη βλάβη. Polit.

3. διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς ἀ μεγάλα, καὶ ὁ παραλόγως) Hoc ideo videtur notare Euſtathius, quòd quidam ſcribi velint θώρηξις, cum hæc vox ſignificat ebrietatem, & potationem vini; θώρηξις verò, cum ſignificat καθόπλισιν. Suidas: Ἔνιοι δὲ τὸ μὲν θωρήσσεσθαι, αὐτὶ τοῦ πίνειν, διὰ τὸ μικρὸν χάσκειν, καὶ τὸ δὲ τὸ θωρήσσεσθαι, αὐτὶ τοῦ ὁπλίζεσθαι διὰ τὸ ἀ μεγάλα, καὶ τοῦ κ. Sic ſcribo, ex auctorum illorum ſententiâ: non, ut, ſine ullâ ſcripturæ diverſitate, editum a Ludolpho Kuſtero, τὸ μὲν θωρήσσεσθαι, αὐτὶ τοῦ πίνειν. etſi idem Kuſterus in tranſlatione ſuâ, poſt Æmilium Portum, utramque ſcribendi modum bene diſtinxerit, pro variâ ejus vocis ſignificatione. Heſychius: Θώρηξις, οἰνοφλυγία,

καὶ θώρηξις, καθόπλισις. Politus.

4. κεφαλοῦσθαι τοῦτον ἐστεφανῶσθαι ἢ Διόνυσον) De Baccho, & vino Horatius: *& addis cornua pauperi*. Salvianus.

Ovidius De Arte lib. 1. *tunc pauper cornua ſumit*. Feſtus: *Cornua Liberi patris ſimulacro adjiciuntur, quem inventorem vini dicunt, eo quòd homines nimio vino cruces fiunt*. Hinc Bacchus tauro comparatus, διὰ τὸ ὡς βίαιον ζῶσθαι τὸν ἀξιοπαθοῦντα, ut obſervat Athenæus lib. 2. c. 2. *Politus*.

5. Φίλαφον γὰρ τὸ μεθύον) Ovidius:

Illic ſæpe animos juvenum rapuêre puellæ:
Et Venus in vinis, ignis in igne fuit.

Politus.

6. ὁ τῶν αἰδῶ πολύς) in Priapeiis: *membroſior æquo*. Salvin.

7. ὃς καὶ ἐς ἐπίθετον τῷ Διονύσῳ ἔκειτο) Athenæus l. 1. c. 23. Vide etiam Scholiaſtam Theocriti ad Idyll. 1. *Polit.*

8. Εὖ δόρυ θηξάσθω) Plautus in Pſeudolo. Act. 1. ſc. 2.

Hæc, cum ego a foro revertor, facite, ut offendam parata.
Vinea, ſparſa, tecta, ſtrata, lauta, ſtrictæque omnia uti ſint.
Salvius.

ραλὶς, λαχῦσα, ὡς μέρος, τὸ ϗ αὐτὴ [7] καλῆ-σθαι δόρυ, καλυμένη ἐν κυριολεξίᾳ ϗ αἰχμὴ, [8] παρὰ τὸ ἄμα χέειν τῇ ὀξύτητι. ὅθεν ἡ Τραγῳδία τολμήσασα, αἰχμῶ βέλεος ἧσε τὸ ὀξύτητα τῆς σιδήρου, δι' ἣ Οἰδίπους τελύφλωτο. Τὸ δὲ, εὖ δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, παροιμίαν ἐποίησε, [9] τὸ σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι, ἐπὶ τῶν παιδὶ τρόπῳ πραξάμενον.

ρπδ'. Τὸ δὲ ἅρμα, τῶν μὲν εἰκὸς ἦσεν ὁ Ποιητὴς· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, πάνυ πανοῦργος εὑρεθήσεται τοῦτο ποιήσας, πληθυντικῶς μάλιστα τῷ ὀνόματι χρώμενος, κατὰ ἔθος οἰκεῖον. Εἴωθε γὰρ πολλὰ τῶν εἰκῶν πληθύνειν, ὡς ἤρηται. Ὅτι δὲ [10] ἡ τοῦ ἅρματος λέξις ϗ ἐπὶ ὅπλων λέγεται, ϗ ὅτι Ῥωμαϊκὸν τοῦτο, ϗ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ὁμωνυμία εἰλεύθεν γίνεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ σοφοί. Ἐπιμελῶς δὲ τῶν ὅπλων ὁ βασιλεὺς παραμυθ, ὅτι τὰ στρατιώτικα δεῖγμα ϗ τὸ τοιοῦτον, ϗ ὅτι, τῶν ὅπλων ἠμελημένων, πολλὰ πολλάκις οἱ πολεμικὰ βλάπτονται. Ἐκ τοῦ Νέστορος δὲ ὠφελημένος ὁ βασιλεὺς, μετὰ τοῦ δημηγορίαν τακτικῶς λαλῆ, ἵνα μὴ ἀκούσῃ ϗ αὐτὸς, παισὶν εοικότα δημηγορῶν, οἷς ὅτι μέλει πολεμικὰ ἔργα. Διὸ μέμνηται πολεμικῶν. Τὸ δὲ ἀμφὶς ἰδὼν, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, ἤτοι πάντοθεν, ἀπὸ τ ἀμφὶ προθέσεως; ἤτω

quum

1. ἐπαπορῶν π, τῇ παρουσίᾳ) Qui ſcripſit de Homerico Troporum, ac ſchematum uſu, Homerum hic uſum eſſe ait *duvi χώμασι, τῷ π ἐπαναστροφῇ, τῇ τῶ ὁμοιοπλάγκτῳ*. Ac deinde ſubdit, *τέσσαρα ἔχεσθαι κρίνω τὸ χῆμα τὸ καλούμενον τέρετρον, ὁ γίνεται ἐκ duvῶν, ἢ πλειόνων καλῶν, ἵνας ἀλλήλας τὰς λέξεις ἐχόντων*. Itaque huic auctori *τέρετρον* idem eſt, atque *τὸ ἰσόκωλον*. At vero Euſtathius confundit *τὸ τέρετρον* cum *τῷ ὁμοιοπλάγκτῳ*. Quinctilianus, pro quadruplici figurium ratione, quatuor hæc diſtinguit, *τέρετρον, ὁμοιοτέλευτον, ὁμοιόπτωτον, ἰσόκωλον*: tametſi hæc ipſa aliquando in unum ſimul concurrunt. Exemplum affert Quinctilianus: *Non minùs hunc in cauſſâ cedere Aulus ſacina Sexti Abutii impudentia, quàm tum in vi faciendâ ceſſit audacia. ἰσόκωλον, ὁμοιότπτωτον, ὁμοιοτέλευτον.* Politus.

2. Τεθεάμεις δ' ὡς αἰχμὴ ςίχων κεῖ τὸ Ω.) Τεθεάμεις quidem poſitum hic eſt *τὸ Ω*· ſed *ὡς αἰχμὴ ςίχων*, tantummodò *τρεῖς*. Polit.

3. ἃ χ' τῶν πάντων) Homerus, *ἐκ τῶν πάντων*. Polit.

4. ξύλον ἀντὶ τ ξύου) Etymologus: *ξύλον παρὰ τὸ ξύω*. Polit.

5. ἀρύτεσθαι τὸ ξίεσθαι ἀντὶ τ ἀίρω) Παρὰ τοὺς ἀρῶ derivat Etymologus *ἀρύτω, τὸ σημαίνω*. Polit.

6. δορίδας, μαχαιρικὰ ξάντζα) *δορίδας* Julius Pollux exponit, *αἷς ἴδιον, ἃ ὑφ' ὧν*. videlicet *μαχαίρας μαχαιρικὰς, αἷς ἴδιον*. vel *ξαντίζας μαχαιρικὰς, ὑφ' ὧν ἴδιον*. Polit.

Cultros, ſeu menſas coquinarias. *Salvin.*

7. καλεῖσθαι δόρυ καλαμέαν, ὡς κυριολεξίᾳ τῇ αἰχμὴ) Sic etiam, confuſo verborum ordine, Adrianus Junius. Sed interpunge cum Frobenio: *δόρυ, καλαμέαν ὡς κυριολεξίᾳ τῇ αἰχμὴ*. Polit.

8. παρὰ τὸ ἅμα χέειν) Ex Etymologo. *Polit.*

9. τὸ σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι) Apud Suidam ex Scholiaſte Ariſtophanis. *Polit.*

10. ἡ τοῦ ἅρματος λέξις ϗ ἐπὶ ὅπλων λέγεται) Thomas Magiſter: Ἅρμα, ὡς φ ἵππος ζεύγνυται. οἱ δ ἐπὶ ὅπλων λαμβάνοντες, κακῶς χρῶνται. Occurrit ea vox apud Leonem Imperatorem in Tacticis c. 19. *τὰ δ πανύψη τηλεῖα, τῇ ἁρμάτων ἐχόντων, τῇ μάχονται, τῇ τὸ ἅμα ὅπλα*. & paſſim alibi. Sed hoc ſenſu, dicta ἅρματα per ſpiritum tenuem. *Polit.*

Græcis ſequioris ævi. *Salvin.*

prìà voce eadem appelletur *αἰχμὴ, cuſpis*, ex eo, quòd acumine ſuo *ἅμα χέῃ, ſanguinem fundit*. Unde auſus eſt Tragicus Poëta *αἰχμὴν βέλεος, cuſpidem, ſeu mucronem jaculi*, dicere acumen ipſum ferri, quo Oedipus excæcatus fuerat. Hæc porrò verba: *Bene haſtam acuat, beneque clypeum paret*, locum fecerunt adagio: *Cum haſtâ, cum clypeo*, de iis, qui omni modo aliquid facere nituntur.

CLXXXIV. Præterea *τὸ ἅρμα, currum*, ſingulari nunc numero effert Poëta. Verùm poſtea per quam rarò id facere reperietur, quippe qui morem hunc habet, ut, numero maximè multitudinis, nomine hoc utatur. Solet enim, ut dictum eſt, ſingularia pleraque nomina numero efferre plurali. Oſtendunt autem veteres magiſtri, vocem hanc *τῷ ἅρματι* uſurpari etiam in ſignificatione armorum, Romanamque eſſe hanc vocem, ideoque nullam inde oriri ambiguitatem. Rex porro admonet, ut arma curent, tum quia indicium iſtud eſt, & inſigne militis, tum quia, neglectis armis, multa ſæpe damna bellatores accipiunt. Illam etiam utilitatem rex cepit ex Neſtore, quòd poſt ejus concionem verba ipſe facit de acie inſtruendâ, ut ne illud ſibi vitio dari audiat, quòd puerorum ipſe ſimilis concionetur, quibus non ſunt curæ res militares. Quocirca rerum bellicarum meminit. Ubi *τὸ, ἀμφὶς ἰδὼν, utrimque inſpiciens*, idem eſt, atque *in orbem*, ſive *circumcirca, omni ex parte*, a præpoſitione *ἀμφὶ, circa, ſeu circum*, quippe

gabitur magnâ copiâ ſudoris e pectore profluentis. Non enim ipſum illud lorum, ut equus, ſudat. Τελαμὼν autem hoc loci, lorum latum eſt, quo clypeus ἀνεφέρετο, *ſuſtollebatur*. Ideoque idem vocabatur ἀναφορεύς. Atque hîc veteres obſervant, eo nondum tempore clypeos ſubnexas fibulis habenas habuiſſe; ſed regi eos loris conſuevisſe, ab unâ extremitate ad alteram pertingentibus. Videbimus enim infra, parvum quoddam lignum in medio clypeo antiquitus fuiſſe: quum repertæ nondum eſſent, quæ nunc in decuſſis modum adnexæ ſunt clypeo per fibulas habenæ, quæ etiam habenæ ὄχανα, *anſæ*, appellantur. Dicitur autem ὁ τελαμών, ſicuti etiam ὁ τάλας, *laborum, atque ærumnarum patiens*, a verbo ταλάω, quod ſignificat *tolero, vel patienter ſuſtineo*, quaſi ταλαμών, ideſt, aptus ad perferendum, & geſtandum. Habetque τὸ μ', ex pleonaſmo paragogico, juxta atque ὁ θαλαττμών, *littus ſpatioſum, ſeu foveæ mari vicinæ*. Τελαμὼν porro ἀσπίδος, *lorum clypei*, dictum eſt ad diſtinctionem ceterorum aliorum, de quibus unum eſt lorum enſis. Sin autem nova res videtur, atque inuſitata, τελαμώνιος iſtius cognominem eſſe Heroem illum, filium Æaci; conſiderandum, ut hiſtoriæ auctor Duris, tametſi non cognominis, tamen denominatione ſimilis fuerit δίφρου, *baſis*, *ſeu lanceæ*. At verò ἀσπὶς dicta eſt ἀμφιβρότη, ideſt, ἀμφὶ τ βροτὸν, *circumdans, circumtegenſque mortalem*, hoc eſt, hominem, ſeu tegens totum hominem. Ceterùm, quod notant hîc veteres, τὸ βροτὸς, *mortalis*

λῷ ἱδρῶτι. Οὐ γὰ αὐτὸς ἵππος ὁ τελαμὼν ἱδρῶ, ὡς ὁ ἵππος. Τελαμὼν δὲ τοῦτον, λῶρος πλατύς, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. Διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. Ἐνταῦθα δὲ σημαίνονται οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἔτω ὅτε πόρπακες ἦχον αἱ ἀσπίδες, ἀλλ' ὑπὸ τελαμώνων διῳκοῦντο, δηκόντων ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Φαίνεται γὰ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ κανόνιόν τι τὸ παλαιὸν ἦχεν ἡ ἀσπίς. Οὕπω γὰ ἐπενοήθησαν οἱ νῦν χιαροὶ πόρπακες, οἱ καὶ ὄχανα λέγονται. Λέγεται δὲ καὶ ὁ τελαμὼν, ὡς καὶ ὁ τάλας, ἀπὸ τοῦ ταλάσω τὸ, καρτερῶ, οἱονεὶ ταλαμών, ὁ καρτερικὸς, καὶ βαστακτικός. Τὸ δὲ μ' ἀπὸ πλεονασμοῦ παραγωγικῆς ἔχει, ὡς καὶ ὁ θαλαμών. Τελαμὼν δὲ ἀσπίδος, πρὸς διαφορὰν ἑτέρων ἐρρέθη, ὧν εἷς καὶ ὁ τοῦ ξίφους. Εἰ δέ τι καινὸν δοκεῖ τελαμῶνι τοιούτῳ ὁμωνυμῆν ? τ ἥρωα τ ἐξ Αἰακοῦ, ἐνθυμητέον, ὅτι καὶ ὁ Δοῦρις, ἀνὴρ ἱστορικὸς, εἰ καὶ μὴ ὁμωνυμῆ, ἀλλ' ἔν γε παρωνύμασι δόρατι. Ἀσπὶς δὲ ἀμφιβρότη, ἡ ἀμφὶ τ βροτὸν ἄνθρωπον, ἢ ἡ σκέπουσα ὅλον τ ἄνθρωπον. Φασὶ δὲ εἰλοῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ βροτὸς ἐν ταῖς συνθέσε-

σι

1. τὸν τ ἀμφιρύτην) Homerus: Νῆσον ἐ ἀμφιρύτην. Polit.

2. ἀναφορεὺς) eâdem formâ, ut ἀμφιφορεὺς, *amphora*, vas utrinque anſatum, ut videre eſt in numis Athenienſium. *Salvin.*

ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο) Etymologus: Τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τ ἀσπίδος. Secundùm alios hujuſcemodi erat τύπανον. Suidas alibi: Πέρπαξ ὁ, κατά τινας μία τ ἀναφορὰς τ ἀσπίδος. Polit.

3. ἀλλ' ὑπὸ τελαμώνων διῳκοῦντο) Herodotus de antiquo clypeorum uſu, ante repertas a Catibus ὄχανα. διὸ ἐχόντων ἐφόρουν τὰς ἀσπίδας πάντες, οἵτινες εὐθυωρὸν ἀκαίου χεῖθαι, πλεκομένοι συντείνοισι εἰωθζωνες περὶ πᾶσι αὐχέσι τι, τοῖσι ἀριστερῆσι ὠμοισι περικάμενοι. Polit.

4. πόρπακες, οἷς τὰ ὄχανα λέγουσι) Scholiaſta Sophoclis ad Ajacem: ἔστι ὁ πόρπαξ ὁ λῶρος, διὰ ὃ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον. Scholiaſta Ariſtophanis ad Equites: Πέρπαξ, ᾧ ᾗ τ ἀσπίδα κατέχουσιν· ὃ καλεῖται ὄχανον. περιφερὴς ὁ δοκὸς ἀσπίδος ἑκατέρωθεν κοιλιακὸς διὰ τ πόρπακος. Hinc Heſychio πόρπαξ, ὁ ἀνεχὰς τ ἀσπίδος, ὃς ὃν ὁ πῆχυς ἀνίεται, ἢ φέρεται. Polit.

5. ἀπὸ τ παλάσσω) Etymologus: παρὰ τὸ παλάσσω, παλαμῶν· καὶ ξυρῆ. Polit.

6. ὧν εἷς καὶ ὁ τ ξίφους) Heſychius: Τελαμών, λῶρος καὶ ὁ ἀναφορεὺς τ ξίφους, καὶ τ ἀσπίδος. Suidas: Τελαμὼν ὁ ἀναφορεὺς τ ξίφους, καὶ τ ἀσπίδος. Polit.

7. τ ἥρωα τ ἐξ Αἰακοῦ) Telamonius Ajax hic intelligitur, qui diſtinguitur ab altero Ajace Oilei, ut Virgilius eum appellat, ideſt, Ajacis, Oilei filii, τ Θιλέως. Οἰλεύς. *Salmaſius.*

Telamon, ut manifeſtum eſt, hîc intelligitur Æaci filius, pater Ajacis, qui Ajax ab eo denominatus eſt Telamonius. Ulyſſes apud Ovidium in cauſâ armorum Achillis:

meritis expendite tantum,
Dummodo quòd fratres Telamon, Peleuſque fuerunt,
Aiacis meritum non ſit.

Sed non omnes de eo conſentiunt, quod cum aliis ſentit Ovidius, Peleum, & Telamonem fratres fuiſſe. Pherecydes enim ſcribit, Telamonem amicum fuiſſe, non fratrem Pelei. *Polit.*

8. ὁ Δοῦρις, ἀνὴρ ἱστορικὸς) *Duris Samius, homo in hiſteriâ diligens* Ciceroni lib. 6. ep. 1. ad Atticum. Eum tamen, quoad venuſtatem dicendi, longe inferiorem Ephoro, & Theopompo facit Photius in ſuâ Bibliotheca Cod. 176. *Pelu.*

λὴν ἀμβρότην ἃ Τιτῆνες. Ὅτι πρὸ τῆς φωνῆσαι
λὸ, Οὐ γὰ σαωσολὴ ἔσαι, ἀδ' ἐβαρὺν, ἢ μὴ
τύξ ἐλθοῦσα διακρινέη μένος ἀϊδρῶν. Οὕτω γὰ
μέλλει διασκευάσαι τὴν μάχην ὁ Πειπτὴς, ἐκ
πρωΐας τελευμένην ἕως νυκτός. Καὶ ὅρα τὸ,
διακρινέη μένθ. Μετ' ὀλίγα μὲν γὰ ἡγε-
μόνες διακρινῆσι λαὺς, αἰπολίων δίκην· ἡ δὲ
νὺξ, οὐχ ἁπλῶς ἄνδρας, ἀλλὰ μέτρια διακρί-
νει ἀϊδρῶν, ἐθέα μὲν πᾶσα ἰῆς γικοῦλας,
ἀφιεῖσα δὲ ἰῆς ἡπιωμένης.

ex κτίνω fit κτένω, *occido*. itemque ex πτίνω eſt ὁ πτίνων, *tendo*. alterum verò, πτίνω per diphthongum, ut ex ῥῶ dicitur ῥίνω, *adſpergo*; & per reduplicationem πιπτίνω. Unde gens divina, οἱ Τιτῆνες, *Titanes*. Exclamatio ante rem geſtam, ac prædictio illa eſt: *Non enim ceſſatio erit, ne tantillum quidem, niſi nox interventu ſuo dirimat ardorem virorum*. Sic enim pugnam illam Poëta eſt deſcripturus, ut a primo ea diluculo ad noctem uſque perducatur. Ac vide illud, *dirimat robur, atque ardorem*. Quum enim duces paullò poſt ſint, caprarum more, copias diſcreturi, ac diſtincturi; tamen nox non ſimpliciter viros dirimit; ſed robora virorum, quippe quæ & victores ſeorſum conſtituat, & victos ſejungat.

Ὣς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, οὐδ' ὄτε πῦμα
Λαπὴ ὑπ' ὀφρυόεσσα, ὅτε κινήσῃ νότος, ὀλοὸν 395
Προβλῆτι σκοπέλῳ· ἢ δ' ὅτοτε κύματα λάκτι
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ', ἢ ἔνθα γένωνται.
Βασ. p.185. Ἀρχόντες δ' ὀρέοντο, κελευθίζοντες κατὰ νῆας,
Κήτεσσόν τε κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἱρήϊ' ἔδων αἰσυλητάων, 400
Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν, καὶ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἀνὴρ εὐδοξότατος Ἀγαμέμνων
Πίονα, πεντάετηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.

Sic dixit. Argivi verò altè clamarunt, ceu quando fluctus
Alto in littore, cum ipſum Notus moverit, invadens
In prominentem ſcopulum, quem nunquam fluctus relinquunt
Diverſorum ventorum, quando hæc, aut illæc ſpirant.
Surgentes verò tendebant, ſparſi per naves,
Fumumque excitabant per tentoria, & prandium ſumebant;
Aliuſque alii ſacrificabat deorum immortalium,
Precans, ut mortem fugerent, & ſtragem Martis.
Ceterùm bovem ſacrificavit rex virorum Agamemnon
Pinguem, quinquennem, præſtanti Saturnio.

ρως'. Ὅτι ὥσπερ πρὸ ἴστε ἰὼ ἐκ ἡ ἀγορᾶς
ἤγειρεν τὴν Ἑλλήνων, ᾧ κίνησιν, ᾗ κύμασι πόν-
τε ἤκασεν, ἵνα πάλιν τὴν ἐπαταρροφὴν ὁ-
μοίως

CLXXXVI. Quemadmodum antea concitationem Græcorum a concione, eorumque commotionem, marinis fluctibus aſſimilavit; ac rurſus deinde eorumdem reditum fluctibus pariter per-

1. ἀβρότην) concubia; intempeſta nox, quo tempore nuſquam mortales vagantur, ſed cubant. Homerus: Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. *Per ambroſiam noctem*. Ἀμβρόσιος. *Ambroſius, immortalis, divinus*. Salvinus.

2. Κήτεσσ', τὰ, πίε εἶσιν) v. 347. lib. *i* Od. *Polit.*

3. ὃν φέλον δαμόνιον οἱ Τιτῆνες) lege, εὖλον δαμόνιον οἱ Τιτῆνες, ut legiſſe olim conſtat Guarinum Camertem, & Carolum Antenoreum. Titanes etiam Etymologo videbantur ſic appellati: παρὰ τὸ τιταίνω, οἱονεὶ οἱ τείνοντες τὰς χάρις ἐς τὸ κέρδος καὶ αὐξῆσι τῶ παῖδες Κρόνου, ἤγουν τῶ Οὐρανοῦ. Quibus verbis ſubjungit hæc Etymologus: Τὸ δὲ τιταίνειν, σημαίνει τὸ τείνειν, καὶ ἕλκειν, παρὰ τὸ τείνω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Sed ſententiæ huic, quæ τὰς Τιτῆνας derivat παρὰ τὸ τιταίνω τὸ τείνω, illud obſtat, quòd hujuſce verbi primam Poëtæ corripiunt: quam iidem tamen primam producant in Τιτῆνον. Quare aliis fortaſſe magis probetur altera etymologia, ſecundùm quam idem Etymologus Τιτῆνας vult nominatos ἀπὸ τῆς τίσεως τῶ οὐρανοδίδυμα. Unde Τιτῆνες, οἱ ὧν διασπαστήρωσι, ὄχη δόναι τιμωρίαν. Atque iſtud ipſum etymon apertè docet Heſiodus in Theogoniâ, illis verſibus:

Τὰς ἡ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας τοκῆας μέγας Οὐρανὸς, ὃς τέκεν αὐτούς.
Φάτις γὰ, τιταίνοντας ἀπάλαιν μέγα ἔργον
Ἔργον, τῶν δ' ἔπαυσε τίσιν μενεπτολέμων ἑτάρων.

Nempe Οὐρανὸς pater filios illos tuos, Τιτῆνας cognomento vocavit, ut explicat vetus Scholiaſta, ἀπὸ τῶ μέλλειν αὐτὰς τιμωρίαν τίσαι ὑπὲρ ἡ τῶ πατρὸς ἀδικίας, ἀπὸ τῶ Διός· ἢ ἀπὸ τῶ τιταίνειν τὴν ψυχὴν ἑαυτῷ, ὃ ἐςι βλάπτειν, μέλλοντας τιμωρῆσθαι ὑπὸ Διὸς διὰ τὴν αὐτῷ ἀδικίαν, καὶ ἐπανάςασιν. Porrò τιταίνειν antiqui quædam Scholia exponunt τιμωρίαν παρέχειν, ὑπὲρ ὧν ἠδίκησαν, παρέχειν καὶ Τιτῆνας ἀναμένοντας οἱ μνησίκακοι. Quamquam alii τιταίνειν aliter intelligunt ἀπὸ τῶ, τίσιν καὶ τιμωρίαν λαμβάνειν, ὑπὲρ ὧν ἠδίκει ὁ Οὐρανός. quo ſenſu Τιτᾶνες Heſychio, τιμωροί, ἀπὸ τῶ τιταίνειν. ut & τιταίνειν ab eodem Heſychio non modò exponitur τίνειν· verùm etiam τίσιν λαμβάνειν, τιμωρίαν. Hinc Servius: *Et ferunt fabulæ, Titanas ab iratâ contra deos Terrâ, ad vim ultionem creatos. Unde & Titanes dicti ſunt ἀπὸ ἡ τίσεως, ideſt, ab ultione*. Irata autem erat Tetta τῷ Οὐρανῷ, quòd ille filios, ut quiſque primùm naſcebatur, in tetræ tenebras abderet, atque occultaret, ut narrat Heſiodus. Atque hinc etiam vetus Scholiaſta τιταίνοντας interpretatur βιαίοντας τιμωρίαν ἀπαιτοῦντας ἡ πατέρα παρανόμως ἐπὶ ὕβριν· καὶ τίσους ἕξειν ποιοῦντας, τιμωρήσας τῷ μεῖζι. Politus.

4. ἢ ἡ μάχη, οὐχ ἁπλῶς ἄνδρας) lege, ἢ ἡ νὺξ. Politus.

5. αὔμασι πόντου ἤκασε) Cic. pariter Populum Romanum mari aſſimilat, orat. pro A. Cluentio Habito. ait enim: Ex *quo intelligi poteſt id, quod ſæpe dictum eſt, ut mare, quod ſua naturâ tranquillum ſit, ventorum vi agitari, atque turbari, ſic & populum Romanum ſuâ ſponte eſſe placatum; hominum ſeditioſorum vocibus, ut violentiſſimis tempeſtatibus, concitari*. Salvinus.

nitus sonoens, magnum solet sonum efficere. Προβλῆτα autem σκόπελον, *projectum scopulum*, dicit petram prominentem, atque extantem e mari, in modum promontorii, ex quo magna locorum spatia licet oculis perlustrare. Ubi sciendum, firmum, & constantem virum, quem pericula minimè omnium commoveant, assimilari aliquando posse prominenti isti scopulo, quem minimè deserunt fluctus diversorum ventorum, quando huc, aut illuc spirant. Atque isti etiam scopulo Græcos Poëta facit quodammodo similes: quos, sicuti mare ventis servit, quemadmodum supra dictum est, sic & ipsos servire novimus, ac famulari non regis modò voluntati; verùm etiam plerumque consiliis, ac decretis Optimatum, dum & fugiendum esse volunt, & manendum, & pugnandum, & prandium ineundum, & quæcumque alia sunt iis visa. Quoniam verò ὁ σκόπελος, *scopulus*, fit ex σκοπὸς, *speculator*; sciendum, vocari eum etiam posse σκοπὰν, *speculam*: jam verò & περιωπὴν, *locum editum, ex quo facilis est circumspectus*.

CLXXXVII. Pleræque voces a consonante incipientes, deperditâ deinde ipsâ illâ, a qua incipiebant, consonante, denuo in eodem manent significatu: ut καύχημα, αὔχημα, *gloriatio*; χλιαρὸν, λιαρὸν, *tepidum*; γᾶρα, ἆρα, *terra*; σμικρὸν, μικρὸν, *parvum*; σῦς, ὗς, *sus*. Sic igitur etiam

σκε-

ραβολὴ ταύτη ἀκτὴ ὑψηλὴ, ἡ τοῦτον, ὃς ἐμφασιν τῦ μεγέθους ἔχει. Κῦμα γὰρ ὁ τοῦτος ὠθῶν μέγα, καθ' Ὅμηρον, ἡ ὑψηλὴ προσρήσσων ἀκτὴ, μεγάλην ἰαχὴν οἶδεν ἀπολεῖν. Προβλῆτα δὲ σκόπελον λέγω, λίθον προβεβλημένον ἐν θαλάσσης, ὡς ἐν ἀκρωτηρίῳ, ἐξ ὗ ἔστι πολὺν τόπον κατασκοπῆν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἔστι ποτὲ τὸν σφοδρὸν ἄνδρα, ἡ κινδύνοις ἀσυγκλόνητον, τοιούτῳ προβλῆτι σκοπέλῳ εἰκάσαι, ὃν οἱ λίσσαι κύματα παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθα, ἢ ἔνθα γένωνται. Τοιούτῳ δέ πως ἡ ἡμᾶς Ἕλληνας ὁ Ποιητὴς ἀφομοιοῖ· ὃς, ὡς θάλασσα δημεύει, καθὰ προεῤῥέθη, ἀνέμοις, ὕτω ἡ αὐτοὺς δημεύοντας οἴδαμεν ὑ τοῖς βασιλικοῖς μόνον, ἀλλὰ πολλάκις ἡ τοῖς τῶν γερόντων βουλαῖς, αἵτινες ἦσαν ἰὼ, φεύγωμεν, ἰὼ, μένωμεν, ἰὼ, μαχώμεθα, τὸ ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἡ τὰ λοιπά. Ἰστέον δὲ, ὡς, ἐπὶ ἐκ τοῦ σκοπὸς γίνεται ὁ σκόπελος, λείπει ἂν ἡ σκοπιὰ· ἥδη δὲ ἡ περιωπή.

ρπζ'. Ὅτι πολλαὶ τῶν λέξεων, ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμεναι, εἶτα τοῦ καὶ ἀρχὰς συμφώνου ἐκθεσθαι, μένουσι πάλιν ἐπὶ τ αὐτῆς σημασίας. οἷον, καύχημα, αὔχημα. χλιαρὸν, λιαρόν. γᾶρα, ἆρα. σμικρὸν, μικρόν. σῦς, ὗς. Οὕτω γοῦν ἡ

1. τὸς δημογερίας) lege cum Frobenio δημηγερίας. Polit.

2. σκιαλὸς δὲ τοῖς φιλαπροσώποις δικασταῖς) Plato: *ἐρεῖσθαι πρὸς λόγους. stultum sermone parare.* Salvinus.

3. κατὰ τ θρυλλούμενον τ Ἀλεξανδρέα δικαιοπολίτην) fortasse intelligit Ptolemæum τ Σωτῆρα. Hunc enim Chares apud Athenæum scribit ἐλάσσον ἀποδαχθῆναι Ἀλεξάνδρου. Est autem ἐλάσσος idem, qui Artemidoro dictus est δικαιοπολίτης, ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν καλῶν ξύστῳ, παρὰ τ ἐλεῖν. Politus.

4. Παρίλαβε) l. Παρίλαβε. Polit.

5. μεγάλην ἰαχὴν οἶδεν ἀπολεῖν) Horatius de fremitu, plausuque populi ait: *Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuscum.* Salvin.

6. λίθον προβεβλημένον) Etymologus: Σκόπελος, λίθος προβεβλημένος ἐν θαλάσσῃ. Hesychius: Σκόπελος, πέτρα, ἢ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ἔστι σκοπεῖν τὰ πόρρω, ἢ ὀξύκορυφος εἰς θάλασσαν πέτρα. Polit.

7. ἢ σφοδρὸν ἄνδρα, ἡ κινδύνοις ἀτρομαλέπτον) qualem describit Flaccus l. 3. Od. 3.

Justum, & tenacem propositi virum
Non civium ardor prava jubentium,
Non vultus instantis tyranni
Mente quatit solidâ; neque Auster
Dux inquieti turbidus Adriæ;
Nec fulminantis magna Jovis manus.
Si fractus illabatur orbis,
Impavidum ferient ruinæ.

Politus.

Idem Horatius: *adversis rerum immersabilis undis.* Salvinus.

8. ἐκ τῦ σκοτὸς γίνεται ὁ σκόπελος) ἀπὸ τῦ σκοτὸς deducit Etymologus, ὅτι σκοπὸς ἐκεῖθεν γίνεται περιωπή. Politus.

9. σῦς, ὗς) Adde: μία. ῥα. apud Poëtas. Γᾶζα, quæ leniori spiritu litteram *An* efferendo, apud ejus urbis incolas Ἄζα dicebatur, ut asserit Stephanus περὶ τῶν ἐθνικῶν in Voce Γάζα. Sic καύχημα, abjectâ primâ litterâ duri spiritûs, fit αὔχημα. Salvinus.

ἐν τῷ, πῦρ τ' ἀάψυσι θεοῖς. Δύπελαι δὲ ἦναι τὸ ἐκάπνισαν ἀ ἀντὶ τῆ ἔθυσαν. ἵνα λέγη, ὅτι θυσαίλες, ἵτα ἐκάπνισαν. Εὐσδοῖ δὲ ἴ ἰσιῶτον ἰᾶι τὸ, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. ἀ ὁ, Κνίσση δ' ἀρανὸν ἶχεν ἑλισσομέη πρὸς καπνῷ. Καὶ ὕτω ποιῖτ' ἂν ὁ ῥηθέν, αὐτὶ τῆ, κνίσαν ἀπήγαγον πρὸς ἑλισσομένῳ καπνῷ. ἤτοι, ἴ ἀρανὸν ἐκνίσωσαν θύμασι. Τὸ δὲ, + ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε, γεγονε μὲν ἀρχὴ παροιμίας ἡ λεγόσης, ἡ ἄλλα παρ' ἄλλοις κακά· δηλοῖ δὲ, πολυκλήτους ἦναι ἀ ἰὰς Ἕλληνας, καθὰ ἀ ἰὰς τῶν Τρώων ἐπικούρους, ἀ θύειν ἕκασον παλρῴοις θεοῖς. Τὸ γὰ θεῖον, φασὶ, φύσι μὲν, ἓν· θέσι δὲ, πολλά. Ὠφελημένος δὲ ἀ Εὐριπίδης ἐξ Ὁμήρυ, ἔπεν· Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε, καὶ θρώπων μέλοι. Τὸ δὲ ἔρεζεν, ἀδίπλωτοι ἔχη τὸ ῥ, καὶὰ συνήθη κλίσιν, ἧς ἰὸ μέτρων ἐδεήθη, ὡς ἀ ἐπ' ἄλλων γίνελαι πολλαχῆ. Ἀπικὸς δὲ ἀνὴρ διπλασιάζη ἀ αὐτό. Ἰσέον δὲ, ὅτι Τρῶες ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔτε δηπτήσουσιν, ἔτε θύσυσι, διὰ πὼ δηλωθησομένην κατέπηξιν. Τάχα δὲ ἀ ἐκῆνοι, καὶὰ ἰὸ σιωπώμενον, πεποίηκασιν ὕτω πρὸ ἡ ἐκτάξεως. Αἰώνγειέταν δὲ, ἢ ὧν τὸ γένος ἀὶ διαρκῆ, ἢ, ὡς ἀ ἀλλαχῆ φησὶν, ἀεὶν ἐόνλες. Λέγελαι γὰ παρὰ τῆ παλαιῶν, ὅτι οἱ Ἴωνες ἰὸ ἦναι, γενέαζ φασὶν, ὅθεν ἀμγενέτης ὁ ἀὶ ὤν. Ἰσέον δὲ, ὡς ἀ μόνον διὰ τὸ κατεπῆγον ἐνταῦθα τῆ δήπτυ, εὐτελῆ τὰ θυόμενα τῷ τε δήμῳ, ἀ τῷ βασιλῆ, ἀλλὰ ἀ ἄλλως, ἐπειδὴ ὁ ἀ πολυτελῶς διεχρί-

pera-

1. σπεύδζω, πρὸ κεύδζω) Etymologus: λέγεῖ ἀ μετὰ τὸ σ', ἀ χωρὶς τῦ σ'. Politus.

2. ἐπὶ νῆας) Poëta, κατὰ νῆας. Politus.

3. τὸ πήγωνα) lege τὸ πήγωνον. Euſtathius ad Odyſſeam: Ἰσέον ἡ, ὅτι τὸ πῆνα ῥίζωμα ποιᾶ τινα τυρώδεσης, ἐκεῖθεν γίνεῖ ἀ τὸ πήγωνον, οἱονεὶ τύκνόν τι ὄν. Τὸ δ' αὐτὸ παρά τισι ἀ πήγανον κατὰ μετάθεσιν. Δωριεῖς ἡ πρὸ ὄγκων, ὡς ἀ ἀλλαχῆ δεδήλωῖ. Sed, quod Euſtathius proprium facit Dorum, ut τὸ πήγωνον dicant ὄγκωνα· hoc Athenæus aſſignat Jonibus, prolato etiam exemplo ex Anacreonte. *Politus.*

4. ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε) Cicero poſt reditum in Senatu: *Ut in ipſis diis immortalibus non ſemper eoſdem; atque aliis aliàs ſolemnia & venerari & precari.* Polit.

5. ἄλλα παρ' ἄλλοις κακά) forte καλά. Alia apud alios pulcra, honeſta. *Salvianus.*

Notum adagium Græcum: ἄλλα δ' ἄλλοις καλά. Aliud ab iſto videtur adagium, cujus hic meminit Euſtathius: ἄλλα παρ' ἄλλοις κακά. Ex hac malorum diverſitate febat, ut alii aliis diis, prout hi dii his, vel illis malis depellendis præeſſe credebantur, ſacrificarent. *Politus.*

6. ὁ πολυτελῶς διεχρίζετο τὰ ἐξ ὠκεανῦ αἰ παλαιοί) Negat tamen, teſtimonio ipſius Homeri, Athenæus l. 1. c. 14. Οὐδὲ

ſ' Ὁμη-

labor Martis, *ſeu certamen*, idem eſt, atque ærumna, ſeu laborioſa vexatio, ac calamitas, a μόλις, *agrè*, *vix*, producto τῷ ὁ· vel a μή, *non*, & ὅλος, *totus*. unde μόλοψ, is, qui totum exercitum non ſervat; & per craſin μῶλοψ, ut δῆμα dicitur δῶμα, *domus*: σιγηστὴ, σιωπὴ, *ſilentium*: βοήσομαι, βώσομαι, *clamabo*: ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα, *octoginta*: τὸ ἥμισυ, τὤμισυ, *ſemiſſis*. maximè verò, ut μόρος, μῶρος, *ſtultus*, apud Atticos, is, qui apud poſteriores μωρὸς, accentu acuto. Ac vide, ut integrè, ac perfectè dictum ſit μῶλοψ Ἄρηος, *labor Martis*, *ſeu pugnæ*. Nam μῶλοψ, ipſa pugna, dicitur per ellipſin. Cæterùm, ut rectus τῷ Ἄρηος, *Martis*, idemque primitivum nomen, ſit ὁ Ἄρης, *Mars*, poſteriùs explicabitur. Agamemnon bovem ſacrificat Jovi, pinguem, quinquennem: ut rex regi animal regium, ut perfecto (ſic enim ajunt) atque eximio deo, perfectum eximiumque animal, ut magnum maximo, ut vegetâ floridâque animal ætate, deo præpotenti. Florente enim vegetâque eſt ætate bos quinquennis: quandoquidem Heſiodus vel novennes boves optimos eſſe affirmat ad culturam terræ; menſuramque habere eos ait pubertatis. Ideoque Ariſtoteles, ubi narrat, vigere maximè per ætatem bovem quinquennam, ſcribit, rectè feciſſe Homerum, cum bovem

οἷα λαθόμενος, διὰ τὸ ἓν μόνον ἐν τῇ ἔχειν τὸ κατασρέψαι τὸν Ἴλιον. Μῶλος δὲ Ἄρεος, ἢ κακοπάθεια, [4] ἐκ τῆ μόλις, ἐκταθέντος τῆ ὁ· ἢ παρὰ τὸ μή, καὶ τὸ, ὅλος, μόλος, ὁ μὴ ὅλον τὸν στρατὸν φυλάττων τῆ στρατῆ, καὶ κατὰ κρᾶσιν, μῶλος, ὡς [5] δόμα, δῶμα. [6] σιγηστὴ, σιωπή. βοήσομαι, βώσομαι. ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα. τὸ ἥμισυ, τὤμισυ. μάλιστα δὲ, ὡς μόρος, [7] μῶρος παρ' Ἀττικοῖς, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ὀξυτόνως μωρός. Καὶ ὅρα, ὅτι ἐντελὲς μῶλος Ἄρηος ἐστί. τὸ δὲ [8] μῶλος ὁ πόλεμος, ἐλλιπῶς λέγεται. Ὅτι δὲ τῆ ἄρνος προϋπάρχει εὐθεῖα ὁ Ἄρευς, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅτι βοῦν ἱέρευσεν Ἀγαμέμνων τῷ Διὶ πίονα, πενταέτηρον· ὡς βασιλεὺς βασιλεῖ ζῶον βασιλικὸν, ὡς τελείῳ, φασὶ, τέλειον, ὡς μέγα μεγίστῳ, ὡς δυνατῷ ἀκμαῖον. Ἀκμάζει γὰρ ὁ πενταέτηρος βοῦς· [9] ὅπου γε Ἡσίοδος καὶ τὰς ἐννεαετήρους, ἀρίστας εἰς ἐργασίαν γῆς λέγει, καὶ ἥβης μέτρον ἔχειν φησί. Καὶ [10] Ἀριστοτέλης δὲ, ἱστορήσας ἀκμάζειν μάλιστα τὸν βοῦν πενταέτη ὄντα, λέγει, ὀρθῶς πεποιηκέναι τὸν Ὅμηρον, βοῦν

δ' Ὅμηρος καὶ ποικίλως ἐδωδὰς. λέγει γὰρ ἐδωδὴν πανοῖον. καὶ, ὡς οἷα ἔδουσι δυσέριδες βασιλῆες. Immo Antiphanes, contra atque dicere cum vult Euſtathius, poſteriores Græcos, ut nimis frugales, ac parcos in menſâ, notat ac deridet præ magnificentiâ antiquorum. Ejus verſus extant apud eumdem Athenæum l. 4. c. 3. Sed cum Euſtathio facit inſignis alter locus Athenæi lib. 1. c. 8. ubi Homerum laudat, tamquam egregium, ac ſingularem magiſtrum frugalitatis, quippe qui ἁπλῆ κατασκευὴν τῶν τότε βίων, καὶ αὐτάρκη. Politus.

1. μικροξύπτζει, φιλοξύγης) lege μικροξύπεζει, φιλοξύγης. Τὸ μικροξύπεζει eſt a libris editis Athenæi. Sic apud Antiphanem ſtatim ſequitur: κρέα μικρά. At verò τὸ φιλοξύγης eſt ab emendatione Iſaaci Caſauboni, ex Codicibus, ut ipſe teſtatur, MSS. Nam & apud Athenæum ediderant φιλοξύγες. Polit.

2. βῶν ἓξ κατασίφας ἑαυτῷ π, καὶ τοὺς ἀρίστους) Athenæus de Homero: ἀνδρὶ γὰρ ἀναδίδωσι τῶν δίαιταν τοῦτο, καὶ τῶν αὐτῶν ἑμοίως βασιλέωσιν, ἰδιώταις, νέοις, σφριβύταις, ἑκτὸ παντιδῆς τοῦτ κρέα· καὶ τοῦτα οἷς ἐπὶ τὸ πολὺ βόια εἰ τι ἱερεῖα, καὶ γάμους, καὶ ἄλλη συνίδω. Polit.

3. τῷ βασιλεῖ δὲ Περσῶν χίλια, φασὶν, ἱππεῖς) Ex Athenæo l. 4. c. 10. *Politus*.

4. ἐκ τὸ μόλις) nempe ἐκ τῆ μόλις ἐκφυγὼν. Polit.

5. δόμα, δῶμα) a δίμω, δάμω, unde δίμας corpus, quaſi ſabrica. *Salvinius*.

6. σιγηστὴ, σιωπὴ) lege σιγωπὴ, σιωπὴ, ut hic etiam, præ ratione cæterorum exemplorum, locum habeat craſis τῆ ι, & τῆ ὁ in ω magnum. Etymologus: Σιωπὴ. ἐκ τῆ σιγὴ, καὶ τῆ ὄψ, ὁπὸς (Sic enim ſcribendum pro vulgato ὠψ, ὠπὸς) ἢ τῆ ὄπα, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν, γίνεται σιγωπὴ· καὶ ἀποβολῇ τῆ γ', καὶ κράσει τῆ ι, καὶ τῆ ὁ μικρᾶ εἰς ω μέγα, γίνεται σιωπή. Politus.

7. μῶρος παρ' Ἀττικοῖς, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ὀξυτόνως μωρός) Suidas: Μωρός· ὁ αὐτὸς. Μῶρος, παρὰ Ἀττικοῖς προπερισπᾶται). Polit.

8. μόλος ὁ πόλεμος) Suidas: Μῶλες, ὁ πολυχρόνιος μάχη. Hinc lego apud Heſychium: Μῶλες, ὁ ἐγχείρισις ἢ μάχης, πόλεμος. Sicuti etiam video conjeciſſe Sopingium. Libri enim editi: Μῶλος, ὁ ἐγχειρισὶς ἢ μάχης. Polit.

9. ὅπου γε Ἡσίοδος) Heſiodus:

βόε δ' ἐνιαετήρω
Ἄρστοι πεντάδα (τῇ γὰρ φέρος ἐν ἀλπνοδίνῃ)
Ἥβης μέτρον ἔχοντα, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω. Polit.

10. Ἀριστοτέλης δὲ, ἱστορήσας) Ariſtoteles l. 6. de Hiſtoriâ Animalium cap. 21. ἀκμάζειν δὲ μάλιστα πενταέτη φησὶν, διὸ καὶ Ὅμηρόν φησι

Αὐτὰρ ἐπὴν Αἴαντε δύο, καὶ Τυδέος υἱὸν Ἔκτορ δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Ὄρα ὦν, ὅτι καὶ τοὺς γέροντας ἁπλῶς, καὶ πάντας καθ' ἡλικίαν ἀπηριθμήσατο γέροντας. Οὔτε γὰρ οἱ Αἴαντες, οὔτε ὁ τοῦ Τυδέως Διομήδης, γέροντες. Λέγω τοίνυν γέροντας ἐκ μέρους καὶ τάξεως, ὡς ἐντίμους, ὃς καὶ ἀριστῆας ἐπωνομάζει Παναχαιῶν. Καὶ ἴδε, ὅτι καὶ τὸν Νέστορα τοῖς ἀριστεύ-

Aut ergò Aiantes duos, & Tydei filium; Hectorem verò Ulyſſem, Jovi conſilio parem. Sponte ſuâ ad eum venit bello ſtrenuus Menelaus. Vide igitur, ut, quamvis nunc ſenes vocet; tamen non omnes ætate ſenes enumeret. Neque enim Aiaces, neque Tydei filius Diomedes, ſenes. Itaque hos etiam, ſenes appellat ex parte, quippe viros præſtantes, magnâque præditos auctoritate, quos & Optimates nuncupat, ac fortiſſimos omnium Græcorum. Ac vide, ut Neſtorem quoque fortiſſimis viris

σιν ἀριστήεσσι τινὰς ἐπῶς, ποιήσασθαι, ἀρτίνα πεπαίνων· καὶ τὸ, βοὸς ἀτίμητον. διώδεκα γὰρ ταύτην. Βοῦν ἄρτιον πεπαίνων dicit Homerus lib. ι' Il. v. 315. & lib. ν' Odyſſ. v. 420. Βοὸς verò ἀτίμητον lib. ξ' Odyſſ. v. 19. *Politus.*

Mirum ſanè videtur, quod Ariſtoteles aſſerit, idem valere πεπαίνων, ac ἀτίμητον, ſi ἀτίμητον, ſecundùm Lexica, novennem accipiamus. Namque non idem poſſunt quinque, & novem. Sed Gaza doctiſſimas interpres, qui βοὸς ἀτιμήτου vertit *Jovis luſtro florentis*, anſam mihi præbet explicandi illud ἀτιμήτου pro bove novem anni tempeſtatum. Certè enim ὄρος non eſt annus, ſed anni tempeſtas: & quum duæ ſint maximæ differentiæ anni, hyems, & æſtas; ſi cuique anno has duas tempeſtates aſſignemus, bos novem anni tempeſtatum erit bos natus annos quatuor cum dimidio; quod eſt luſtrum, ſcilicet *fere anni quinque*. & ſic, ut Ariſtoteles ait, idem ac quinquennis. ὅτις ἴδοι δόξαι. Salvinus.

Non rejicio explicationem, quæ ſatis probabilis: præſertim quum ἀτίμητοι αὖες alibi per Euſtathium poſſint fortaſſè ſimili ratione intelligi οἱ ἀπὸ ὑμῶν, ἄγαν ὀλίγοι δύο, καὶ ἑνὸς μηνός. ſeu, ut pro his poſtremis verbis meliùs legitur in Indice Euſtathiano Matthæi Devarii, ἢ τριμήνου. At enim τὸ ἀτίμητος factum volunt ex ὦνος· ὄρος autem non eſt anni tempeſtas, ſed annus. unde ἀτίμητος, ἀνωτέρω. Suidas: Ὄρος. ὁ ἐνιαυτός. Heſychius: Ἐνιήσιος, ἐνιαυτός. ὄρος γὰρ ἐνιαυτός. Similiter Etymologus. Ipſe Euſtathius, tametſi ad illud Homericum:

Ἓξ δ' ἅλαον σιάλοιτιν ἐπιπλόμενοι ἐνιήσιοι.

non abhorret ab eâ explicatione, quam paullò ante attulimus, ἐνιαύσιοι καὶ τριμήνου, tamquam ab ὄρος, quæ eſt tempeſtas anni; tamen melius eſſe judicat, ἐνιήσιος intelligere τὸν ἐνιαυτὸν, ſecundùm illud: Ἐνίησιν γὰρ τοί γε καὶ ἐνιαυτήσιος ὄφιν, tamquam ἀντὶ τοῦ ὄρος ὁ ἐνιαυτός· ἐς ἐνιαύσιος ὄφρ' ἅλιος ἔρχοι. Itaque etiam alibi apud Homerum in hunc ſenſum exponit τὸ ἐνιήσιον, ut lib. ν' Il. ἅλαον ἐνιήσιον, τὸ ἐνιαύσιον. ὄρος γάρ, inquit, ὁ ἐνιαυτός. Eodemque modo Brevium Scholiorum Auctor, βοὸς ἐνιήσιον interpretatur ἐνιαυτοῦ. Nec aliter ubique eamdem vocem apud Poëtam explicat. Deinde, quod caput eſt diſputationis, non magis confundenda apud Ariſtotelem videtur ſignificatio τοῦ πεπαντήρος βοὸς, & ἐνιήσιον, eo quòd ipſe doceat, διώδεκα ταύτη, quàm confundi hic debeat apud Euſtathium ὁ πεπαίνων βοῦς cum τῷ ἐνιαυτῷ Heſiodi, eo quòd Euſtathius ex iſto ἐνιαυτῷ bove probet, ἀπαίζειν τὸ βοῦν πεπαίνων. Quare ſicuti ὁ πεπαίνων bos, & ὁ ἐνιήσιος ætate inter ſeſe differunt, unuſque eſt quinquennis, alter novennis, quamvis unius ἀκμὴ illuſtretur ex ætate alterius; ſic etiam ſejungi inter ſe ætate debent ὁ πεπαίνων, & ὁ ἐνιήσιος, quorum alter quinquennis, alter novennis, etſi Ariſtoteles, ſeu apud Ariſtotelem nonnulli, dicant utrumque διώδεκα αὐτόν. Quorſum verò id aſſerit Ariſtoteles? non certè id aſſerit, quaſi idem valeant quinque, & novem, aut eadem ſit ætas quinquennis, & novennis bovis. Sed eadem mens Ariſtoteli, quæ hic Euſtathio. Euſtathius vult bovem

quinquennem ἀκμάζειν, id-ſt, in flore eſſe veluti juventutis conſtitutum. Nam ἀκμὴ juventus eſt, ſeu flos juventutis. Unde & Suidæ ἀκμὴ, ἡ νεότης. & ἀκμάζει, νεάζει. Item Heſychio ἀκμάζει, νεάζει, πεπαίζει. ἀκμὴ, νεότης. Quinquennem illam ætatem, florem veluti eſſe in bobus juventutis, oſtendit Euſtathius ex Heſiodo: quandoquidem Heſiodus docet, inelle in bobus novennibus ἄβος μέγα, hoc eſt, ut Græci magiſtri declarant, ἡλικίας τερματίαν· eoſque ideirco optimos eſſe ad terræ culturam, quippe διὰ τὴν φύσιν ὄντας ἐδώδους, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν εὐσθενοῦντας. ut hinc ſcilicet inferat Euſtathius, ſi bos novennis, qui tantò major eſt ætate, ac provectior bove quinquenni, valet adhuc quàm optimè ad labores: quàm maximè per ætatem florere, hoc eſt, ἀκμάζειν, bovem quinquennem, recentibus adhuc viribus, & tunc primùm per ætatem firmatis. Argumentationis hujus ſuæ Euſtathius ductem, ac magiſtrum ſequitur Ariſtotelem. Sic enim & Ariſtoteles bovem quinquennem maximè ἀκμάζειν confirmat non ſolùm ex eo, quòd Homerus bovem matrem πεπαίνουσαν, *quinquennem*, memoraverit; ſed etiam ex eo, quòd dixerit, βοὸς ἀτιμήτου. Utrumque enim ſubjicit διώδεκα ταύτη. Non vult Ariſtoteles, quod exiſtimat vir doctiſſimus, Theodorus Gaza, eumdem eſſe πεπαίνειν, atque ἐνιαύειν, & utrique huic voci eumdem ſignificatum inſſe: ſicuti neque Euſtathius eumdem vult eſſe ἢ πεπαίνειν, atque ἢ ἐνιαύειν. Non ea nunc vis eſt τὸ διώδεκα. Sed ſignificat Ariſtoteles, bovem utrumque, tum quinquennem, tum novennem, idem poſſe, eodem ferè eſſe vitium robore, ad idem opus ſufficere; adeoque utrumque ἀκμάζειν, ſed maximè quinquennem, eo quòd tunc eam virium firmitatem bos acquirit, quam retineat adhuc novennis. Eſt enim ἀκμὴ, ἡ δύναμις, juxta Suidam. Quare hic etiam notat Euſtathius, ſacrificatum bovem quinquennem Jovi, tamquam διωδεκαετῆ ἀκμαῖον. Sic ergo Ariſtotelis mentem accepiſſe videtur Euſtathius: quippe quum & ipſe ſimili modo ex robore novennis apud Heſiodum bovis, ἀκμάζειν colligit, & viribus per ætatem polleat bovem quinquennem. Atque hæc non eò dicta velim, quòd improbandam cenſeam explicationem illam Salvini, ſatis per ſeſe acutam, & ingenioſam, quam ſupra etiam comprobabam; ſed quia, ſi ἐνιήσιος βοῦς exponimus cum Theodoro Gazâ *bovem luſtro florentem*, aut cum Salvino *bovem natum annos quatuor cum dimidio*; utcumque hæc explicatio in locum Ariſtotelis quadret; certè quidem aptari ea nullo modo poteſt ad Euſtathium. Hic enim, ut diximus, ſcribit, ἀκμάζειν τὸν πεπαίνοντα bovem: quandoquidem Heſiodus boves etiam ἀνιαύσους optimos eſſe dicit, maximèque accommodatos ad agriculturam. Unde & ſubdit, Ariſtotelem hoc argumenti genere uſum fuiſſe, qui ut bovem πεπαίνοντα μᾶλλον ἀκμάζειν demonſtraret, adduxerit etiam illud ex Homero, βοὸς ἀτιμήτου. Quare, ex mente certè Euſtathii, Homericus hic bos ἐνιήσιος, idem eſſe videtur, atque bos ille ἐνιαύσιος Heſiodi. Nemini autem dubium eſſe poteſt, quin ὁ ἐνιαύσιος bos ſit novennis. *Politus.*

quamquòd ipſe per ſeſe fortis vir, ac ſtrenuus erat, ut poſtea oſtenderetur. Tertium, magnum Ajacem, qui fortiſſimus erat Græcorum: quum ſecundum ab uno tantùm Achille fortitudinis gradum obtineret, ut ſæpiùs videbitur. Quartus eſt parvus Ajax Locrenſis, quippe qui magnum illum Ajacem neceſſariò ſemper comitetur, ut pro loco, & tempore ſumus dicturi, ſimulque cum eo a Poëtâ exprimatur. Perrarò enim unus alicubi ſine alio reperietur; ſed ii ut plurimùm conjuncti inter ſeſe, & ſociati commemorabuntur. Quocirca, quum ſimul in prœliis verſentur, nec unus ab alio ſeparetur, perinde quaſi pari, eodemque ſint inter ſeſe animo, juxta Poëtam; ſimul etiam ad convivium regium vocantur: quippe quum animorum ſimilitudo, nominiſque ſocietas individuos eos, perpetuoſque comites faciant.

CXC. Quintus Diomedes, qui quarto loco adſcriptus fuiſſet, niſi Locrenſis Ajax, propter nominis communitatem, cum magno illo Ajace fuiſſet connumeratus. Eſt enim vir ille fortiſſimus; nec non dicendi copiâ, ac facultate æquales ſuos antecellit, ut res ipſæ alicubi loquentur. Sextus Ulyſſes, non tamquam ceteris omnibus minor, qui enumerati antea fuerant (quî enim fieri id poſſit, quum & bonorum conſiliorum ſit auctor, & bellum adornet, atque inſtruat?) ſed quia, quum, regis ipſius beneficio, primus Neſtori locus ſit attributus, non vult manifeſtè Poëta ſecundum dare locum Ulyſſi, quem ipſe, quemadmodum paullò ante dictum eſt, tanti faciendum eſſe exiſtimat. Multò autem minùs tertium eum, aut unum deinceps ex reliquis, numerat: ſed, ut ſic faciat in ceteris; ipſum tamen, ex regis ſententiâ, poſtremum ordine

τατος ἦν, οὐδοήκοντα ἵπας ἔχων συμμαχήσας τοῖς Ἕλλησι. ϗ ἄλλος δὲ καθ' αὐτὸν ἀνδρῆος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. Τρίτον δὲ, τ μέγαν Αἴαντα, ὃς τῶν Ἑλλήνων ἄριστος ἦν, ² δεύτερος ἦκων ἡς ἀνδρίαν μόνῳ τῷ Ἀχιλλέως, ὡς πολλαχῇ φανήσεται. Τέταρτος ὁ μικρὸς Αἴας ὁ Λοκρὸς, αἰὲν ἅμα μεγάλῳ ϗ συμπαραμαρτῶν ἐξ ἀνάγκης, ὡς λεχθήσεται καλὰ καιρὸν, ϗ συνεκφωνούμενος ὑπὸ τῶν Ποιητῶν. Πάντα γὰρ ἀντίους ἀλλήλων διηρημένοι πως εὑρεθήσονται τὰ πολλὰ δὲ συόντες ἀλλήλοις ἱστορηθήσονται. Διὸ ἐν τοῖς πολέμοις ὁμῶς ὄντες, ϗ ἀλλήλων ἀχώριστοι, οἷα θυμὸν ἔχοντες ἴσον, καλᾶ τ Ποιητῶ, ὁμῶς ϗ κικλήσκονται ὡς τὸ βασιλικὸν συμπόσιον· ὡς τῷ ἴσα θυμῷ, ϗ τ ὁμωνυμίας, ἀδιαστάτους ποιήντων αὐτούς.

ρ ν'. Πέμπτος ὁ Διομήδης, ὃς τέταρτος ἂν ἦν, εἰ μὴ ὁ Λοκρὸς διὰ τὴν ὁμωνυμίαν συγκατελέγη τῷ μεγάλῳ Αἴαντι. Ἀνδρικώτατος γὰρ ὁ ἀνὴρ· ἔτι δὲ ϗ ἐν δημηγορίαις ὑπερφέρει τῶν ἡλικιωτῶν, ὡς αὐτά που τὰ ἔργα δήξουσιν. Ἕκτος ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐχ ὡς πάντων τῶν προηριθμημένων ἥττων (πῶς γὰρ ὁ βελάς τ ἐξάρχων ἅπασι, πόλεμόν τε κορύσσων;) ἀλλ' ὅτι, τῷ Νέστορος προτεταγμένῳ βασιλικῇ χάριτι, εἰ θέλει ὁ Ποιητὴς ἄντικρυς δῆναι δευτερεῖον τῷ Ὀδυσσῇ, ὃν αὐτὸς, καθὰ ϗ πρὸ μικροῦ εἴρηται, οὕτω πολλοῦ λόγου ἀξιοῖ. Πολλῷ δὲ πλέον, οὐδὲ τρίτον αὐτὸν, ἢ ἑφεξῆς, ἀριθμεῖ· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐστὶ ταῖς ἄλλοις ποιεῖ· αὐτὸν δὲ, κατὰ βασιλικὴν γνώμην, τε-

Bas. p. 187.

Nnn 2

1. *ἐν Λακεδαίμονι ἐ πρεσβύτερος ἡγεῖτο, φασὶν, ἐν τοῖς συμποσίοις*) Propagatus inde mos ad Romanos. A. Gellius l. 2. c. 15. *Apud antiquiſſimos Romanorum neque generi, neque pecuniæ præſtantior honos tribui, quàm ætati, ſolitus: majoresque natu a minoribus celebrantur ad deûm prope, & parentum vicem; atque omni in loco, ingue omni ſpecie honoris, priores potioresque habiti. A convivio quoque, ut ſcriptum eſt in Antiquitatibus, ſeniores a junioribus domum deducebantur: eumque morem accepiſſe Romanos a Lacedæmoniis traditum eſt: apud quos Lycurgi legibus, major rerum omnium honos majori ætati habebatur.* Val. Maximus l. 2. c. 1. *Invitati ad cœnam diligenter quærebant, quinam ei convivio eſſent interfuturi, ne ſenioris adventum diſcubitu præcurrerent: ſublatâque mensâ priores conſurgere, & abire patiebantur.* Politus.

2. *δεύτερος ἦκων ἡς ἀνδρίαν μόνῳ τῷ Ἀχιλλέως*) Hom. μετ' ἐμέθεν Πηλέωνα, *poſt ſe præſtantiorem Peliden.* Salvinus.

κὴ παρέρχῳ τιθέμεν, εἰδότας, ὅτι φύσει τὸ οἰκειότητα ἔχουσι· τοὺς δὲ ξένους, ἐν πρώτοις ἄγομεν, ὡς ἂν ἥδιστον λόγου ἀξιώμενοι. Οὕτω δὲ κὴ ὁ βασιλεὺς νῦν, ὡς πάνυ οἰκειακὸν, παρῆλθε τ' Ὀδυσσέα· τ' δέ γε ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν, ὃς αὐτῷ πάντων πολὺ δήπουθεν φίλτατος ἦν· ἀλλὰ ἡδέως ἐκεῖνος, ὅτι ἐσπεῖτο ὁ ἀδελφὸς, ἰατέον, ἐπὶ ργα θεῖ θυσίαν, αὐτόματος ἦλθεν. Ἤδεε γάρ, φησι, κατὰ θυμὸν, ἀδελφεὸν, ὡς ἐσπεῖτο.

ρ Ἐιλαῦθα δέ φασιν αἱ παλαιαὶ,[2] ὡς διδάσκει Ὅμηρος, ὃς ἀ δεῖ καλεῖν ἐν συμποσίῳ, ἀλλ' αὐτομάτους ἰέναι. Δῆλον γὼ, ὡς ὅτε ἀδελφὸν, ὅτε γονεᾶς κλητέον, ὅτε γυναῖκα, οὔτ' ἄ τις, φασὶν,[3] ἰστίμως τινὰς τούτοις ἄγει. Καὶ γὼ ἂν ψυχρὸν εἴη, κὴ ἄφιλον. Εἶτα φησὶν ὁ Ἀθήναιος, ὅτι, καίτοι τινὲς στίχον προσέγραψαν, τὼ αἰτίαν προστεθέντες. Ἤδεε γὼ ἀδελφεὸν, ὡς ἐσπεῖτο. ὥσπερ[4] δέον ὀν κὴ αἰτίαν εἶπεῖν, δι' ἣν ἀδελφὸς αὐτόματος ἂν ἦκει πρὸς δεῖπνον. Καὶ Δημήτριος δέ, φησιν, ὁ Φαληρεὺς, [5]ἐπαρίστερον τὼ τῶ στίχω τούτω παράληψιν οἶδε. Καὶ οὕτω μὲν αὐτόματος παρέβαλεν ὁ Μενέλαος τῷ δείπνῳ. Εἰ δὲ Ὀδυσσεὺς, ὁ ἕκτος κληθεὶς, ἄτιμος, πολλῷ πλέον ὁ ἀδελφὸς ὁ μηδὲ κληθεὶς ὅλως. Ἀλλὰ μὴν ἑδέτερον, οὔτε ὁ ἕκτος ἄτιμος, οὔτε ὁ ἕβδομος. Ὅρα δὲ, ὅτι ἕκτον τάξας ὁ Ποιητὴς τ' Ὀδυσσέα, εἴτοι ἔσχατον ἐν τοῖς κληθεῖσι, σεμνύνει αὐτὸν ἕτερος, κὴ ὑψοῖ τῷ ἐγκωμίῳ, ὡσὼν Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, κὴ δείξας ἐνθεῦθεν αὐτὸν οὐδὲν ἀποικότα τῇ πρώτῃ Νέστορος, μηδ' ἔσχατον, ἀλλὰ κὴ αὐτὸν ἄκρον τινά, καθὰ κὴ ὁ Νέστωρ, κὴ, κατὰ μὲν τ' βασιλέα,

naturâ ejuſdem domus, ac familiæ conſortium habere. At verò alienos extraneoſque homines primo honoris gradu afficimus, ut aliquo apud nos loco ſeſe eſſe agnoſcant. Sic ergo & ipſe nunc rex Ulyſſem minùs curavit, tamquam permagnâ ſibi familiaritate conjunctum; fratrem verò ne vocavit quidem, qui præ ceteris omnibus mortalibus multò certè ei erat chariſſimus: ſed, quum ille fratrem πονεῖσθαι, *laborare*, hoc eſt, occupari circa ſacrificium, cognoviſſet, ſuâ ipſe ſponte acceſſit. *Noverat enim*, inquit, *in animo, fratrem laborare*.

CXCI. Atque hîc veteres notant, Homerum docere, quos ad convivium vocare minimè oporteat; ſed ſponte ipſos ſuâ venire. Palam enim eſt, nec fratrem, nec parentes eſſe invitandos, nec uxorem, nec ſiquem alium, ut ajunt, pari, atque hos illos, honore, & obſervantiâ proſequimur. Ecenim ineptum hoc eſſet, & alienum ab amore propinquorum. Quamquam nonnulli, ut ſubdit Athenæus, adſcripto verſiculo, cauſſam hanc adjecerunt:

Norat enim, fratrem nimio indulgere labori.

perinde quaſi opus eſſet cauſſam etiam reddere, quamobrem frater ultro pranſum acceſſerit. At enim, inquit, Demetrius Phalereus verſiculi hujus additamentum ſiniſtrum eſſe animadvertit, & ineptum. Atque ita quidem ad prandium ſeſe ultro contulit Menelaus. Quòd ſi neglectus, atque inhonoratus Ulyſſes, qui ſextus eſt vocatus; multò magis frater, qui ne vocatus eſt quidem. Atqui neutra ſit iſtarum rerum. Videlicet neque inhonoratus eſt, qui vocatus eſt ſextus, neque qui ſeptimus. Etſi verò Poëta ſextum ordine Ulyſſem, ſive inter vocatos extremum, collocavit; attamen vide, ut aliâ eum ratione honoret, ac laudibus extollat, quippe qui vocet eum *Jovi parem conſilio*, atque inde oſtendat, nullâ in re diſſimilem eum eſſe Neſtori, qui primus vocatus fuerat; neque infimum eum eſſe, ſed & ipſum ſummum, pariter atque eſt Neſtor. Tametſi enim, juxta regem,

ſextus

1. Φησὶ γ' αὖτε ἀχιλλέας, τοὺς συνδεῖς συμποσιακοὺς) Locus corruptus. Facilis medela, ſi legas, φησὶς γ' οὖν. *Natura hæc eſt*, &c. Salvinus.

Viderat etiam, & ſic correxerat Frobenius. *Polit.*

2. ὡς διδάσκει Ὅμηρος) ὧς ἐνὶς δεῖ εὐγενεῖων ἀνεῖς τὼ δεῖ ἐμοίων παρεῖσθαι, ut ait Athenæus l. 4. c. 26. *Polit.*

Plato in Convivio, paullò poſt principium: ἐς ἄρα κὴ ἀγαθὸν ἐπὶ δεῖπνα ἴοντι αὐτόματοι ἀγαθοὶ. Ὅμηρος μὲν γ' &c. ἐυοῖτο ποιμαίνειν, τοὺς ἐχιστῶς Ἀγαμέμνονος, ἄλλων ἐπέπνων ἐλλίσσεσθαι τ' Μοῦσαν ἐπὶ τὼ θοίνω, χεῖρον ὄντα ἐπὶ τὼ τ' ἀοιδοῦ. Salvinus.

3. ἰστίμως τινὰς τούτοις ἄγει) Athenæus, ἰστίμους τινὰς τούτοις ἄγει. Polit.

4. δέον ὀν κὴ αἰτίαν εἶπεῖν) Athenæus, δέον εἰπεῖν αἰτίαν. Cauſſa illa ſatis probabilis viſa eſt Ariſtarcho, quæ tamen diſplicuit Athenodoro Cyzicæno, & Demetrio Phalereo. *Polit.*

5. ἐπαρίστερον τὼ τ' στίχω τούτω παράληψιν] κὴ τ' τοιούτους ἀλλόκοτον, ex Athenæo. *Polit.*

τε nominarentur. Quoniam verò Menelaus frater venit ultro, hinc poſtea excogitatum eſt adagium illud: *Invocati amici, convivæ veniunt ad amicos, ſive ad menſas amicorum.* Ceterùm ὁ ἀδελφὸς, *frater*, pleonaſmum habet τῆς ἰ, qualem etiam pleonaſmum habet ὁ κενὸς, *vanus, vel inanis*: nec non forſitan ὁ κελὸς, *celeus*, tamquam a κέλω, *celeriter eo, velociter curro*. Deinde βοὴν ἀγαθὸς, *bonus prælio, ſeu valens pugnâ*, idem eſt, ac bellator, ſeu pugnator. Βοὴ enim, *i. e. clamor, ſeu vociferatio*, ex conſequenti eſt pugna: ſicuti etiam αὐτὴ ex αὔω, quod ſignificat *clamo*, quemadmodum ſupra dictum eſt, & φύλωσις ἐκ τῆ ὀπὸς, ſeu βοῆς, τῶν φύλων, *a tribuum clamore*. Aut βοὴν ἀγαθὸς is eſt, qui bonâ eſt voce, ſeu voce latè ſonorâ eſt præditus. Nam hæc quoque virtus eſt, ac præſtantia ductoris; utiliſque eſt in prœliis vocis magnitudo. Quum enim, ut perhibent, nondum tuba eſſet reperta, pugnam priſci homines voce ipsâ rege-

[7] τὰ παρὰ τοῖς μηχανικοῖς ὠήματα αὐτόματα. Ἐκ δὲ τῆ, αὐτόματος ἦλθεν ὁ ἀδελφὸς Μενέλαος, παροιμία ὕστερον ἐπενοήθη, ἐπὶ, Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους, [8] ἢ ἐς φίλων, φίλοι. Ὁ δὲ ἀδελφεὸς πλεονασμὸν ἔχει τῆ ε, οἱονεὶ [9] ὁ κενεός, ἴσως δὲ καὶ [10] ὁ κελεὸς, [11] ὡς ἀπὸ τῆ κέλω. Βοὴν δὲ ἀγαθὸς, ὁ πολεμιστής. [12] Βοὴ γὰρ ἐκ τῆ παρακολουθοῦντος, ἡ μάχη. ὥσπερ καὶ [13] αὐτὴ ἐκ τῆ αὔω τὸ βοᾶ, καθὰ καὶ πρόσθεν, καὶ φύλωσις ἐκ τῆ ὀπὸς, ἤτοι βοῆς, τῶν φύλων. ἢ βοὴν ἀγαθὸς, ὁ εὐρυβόας. Ἀρετὴ γὰρ καὶ τοῦτο στρατηγῷ, καὶ χρήσιμον ἐν μάχης τὸ μεγαλόφωνον. Μήπω γάρ, φασὶ, σάλπιγγος εὑρεθείσης, τῇ βοῇ διώκειν οἱ παλαιοὶ τὰς ἐν μάχης ἐπιθέσεις

1. Ἢ ὁ Μενέλαος, βοᾷ ἀγαθὸν ὄντα) Hinc meritò Athenæus Platonem redarguit, quòd crediderit, Menelaum indueti ab Homero hominem ignavum, & ignavè pugnantem, qui nihilominùs invocatus ad Agamemnonis convivium accellerit, contra illud adagium: ἀγαθὸν ἐπὶ δαῖτας ἔρχεσθαι ἀγαθόν. Sic ergo ex Homerico hoc verſu de inconſideratâ ſententiâ Platonis Athenæus: τί ὁ μηδὲ τοῖχον, οὐ πύλας, πλοίου κατασκευάσας, ἀνέστω· δὲ ὃ βοᾷ ἀγαθὸς Μενέλαος λέγει). πῶς γὰρ αὐθαιρέτως Ὅμηρος ἄνδρα ἐπῄνεσε, καλέσαντα δὴ καλεῖν ἢ τέλειον βοᾷ. Politus.

2. Ἐκ ὁ ἢ παροιμίας, ὅτι περὶ τῶν Παπλαγόνων ἐφέρη) Immo ipſi Homero, nec tantùm poſterioribus auctoribus, dicti ſunt Παπλαγόνες v. 37. Bœotiæ. *Polit.*

Sed poſteri forte non dixerunt παροιμίαν. Salvinus.

3. τὸ Πανιώνιον) Pomponius Mela De Situ Orbis lib. 1. c. 17. *Panionium, ſacra regio, & ab id eo nomine appellata, quòd eam communiter Jones colunt.* Plinius lib. 5. c. 29. *Regio, omnibus Jonibus ſacra, & ideo Panionia appellata.* Herodotus l. 1. n. 148. Τὸ ὁ Πανιώνιον ἐστὶ ὑπὸ Μυκάλης χώρος ἱερός. Fanum ibi erat illuſtre, a duodecim Jonicæ civitatibus ædificatum, quod item de ſuo nomine, Herodoto teſte, Panionium vocarunt. Immo & urbs, Panionium. Stephanus: Πανιώνιον, τόπος. ἡ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῇ Ἐφεσίας, καὶ Σαμίων. Politus.

4. Ὁμοίως ὁ τούτῳ τοῖς Πανιωνίοις τῇ τὰ Πανδήμεια) Herodotus: πανώνιόν ὁ ὄντι μόνοι οἱ Ἴωνες ἱρηταὶ τῶν, οὐδὲ τῇ Ἑλλήνων τῶν ἄλλων ὁμίλεε πάσαι ἐς τὸ αὐτὸ χάλκιμα πλέκεσθαι. Sic ergo τὸ Πανιώνιον, τὸ Πανδήμεια, τὸ Πεμβουλήτικα. De Panionio idem Herodotus: συλλεγόμενοι αὐτὸ ἀπὸ πολίων Ἴωνες, ἄγεσθαι ἑορτὴν, τῇ ἐπίκλησιν οὔνομα Πανιώνια. Et Strabo: Πρόσκειται δ' ἐξῆς ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, περὶ οὗπερ ὑπεμνήσαμεν τὰς θυσίας, ὅπερ τὸ Πανιώνια κοινὰ ποιοῦσιν ἅπαντες Ἴωνες συνελθόντες τῇ Ἑλευσῖνι Πανδήμοι, καὶ θυσία. Politus.

5. ἀφ' ἑαυτῶ μιμεῖσθαι) Sic alterum etymon innuit ἀπὸ τῆ αὐτόματος: perinde quaſi παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, τὸ ἀφομοιοῦσθαι, cujus παθητικὸς παρακείμενος, μέμιμαι, μίμωμαι), ſit, ut explicat Etymologus, μιμητὴς· ἀπὸ αὐτόματος, ὁ αὐτοφυὴς ὅμοιος. Etymon ejuſdem vocis alterum ſtatim ſubjicitur. *Politus.*

6. αὐτόματον τὸ κατὰ τύχην φασὶν, ἐν ᾧ μάτην, ὡς αὐτὸ μάτην ἂν γινόμενον) Ariſtoteles Nat. Auſcult. l. 2. cap. 6. ὅτι δὲ τὰ αὐτόματα κατὰ τὸ ὄνομα, ὅταν αὐτὰ μάτην γένηται). Polit.

7. τὰ παρὰ τοῖς μηχανικοῖς αὐτόματα αὐτόματα) Automata deſcripſit Horatius, quum cecinit: *Ducitur ut nervis alienis mobile lignum.* Divinam naturam Auctor libri de Mundo comparat τοῖς ὑφηνωμένοις illis, qui (ut vertit Apulejus) in ligneolis hominum figuris geſtus movent. *Salvinus.*

8. ἢ ἐς φίλων) ἐς φίλων ſcribit Zenobius, ſatis eleganter. Drogenianus, & Suidas, ἐς φίλους. Simile hoc adagium alteri:

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθὸν ἐπὶ δαῖτας ἔασιν.

Polit.

9. ὁ κενὸς) Hom. Αἰσχρὸν τοι, δυρὶ τε μίμνειν, κενεὸς τε νέεσθαι. *Turpe manere diu nobis, vacuoſque reverti.* Salvin.

10. ὁ κελεὸς) Neſcio, quem hic locum habeat κελεὸς, quaſi habeat pleonaſmum τῆ ε. annque *non invenitur κέλος, ut κενὸς, ἀδελφός.* Salvinus.

11. ὡς ἀπὸ τῆ κέλω) Alii κέλω. quod tamen verbum ἀπὸ τῆ κελεῦ derivatum contra volunt Suidas, & Etymologus. *Polit.*

Κέλης tamen videtur deduci a κέλω. *equus ſingularis, quo curruntur.* Salvin.

Immo verò Orioni apud Etymologum κέλης dicitur παρὰ τὸ κέλλειν. Polit.

12. Βοὴ γὰρ ἐκ τῆ παρακολουθοῦντος, ἡ μάχη) Ab hoc ſenſu Athenæus, ut diximus, crimen repellit, quod graviſſimus auctor Plato in Sympoſio intulerat Homero, quòd ſcilicet mollem hominem Menelaum ad fortiſſimorum virorum convivium ultro accedere finxiſſet. *Politus.*

Erat aliquantò Platoni infenſior Athenæus. *Salvin.*

13. αὐτὴ) lege cum Erobenio, ἀπὸ. Polit.

Ἀλλ' ἴτε δίχτε μὶν ἱρὰ, πόνυ δ' ἀμάρτετε δρηθέν.
Basil. p. 188. Αὐτὰρ, ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε, καὶ ἐπὶ λοχίτας τροβάλοντο,
Αὖ ἴρυσαν μὶν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδαρσαν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν,
Καὶ τὰ μὶν ἄρ χίζρσιν ἀφύλλοισι κατέκαιον.
Σπλάγχνα δ' ὄρ ὑπτέρασσι, ὑπάρχον ὠμοίσιν.
Αὐτὰρ, ἐπεὶ κάτα μηρὶ ἔκαν, καὶ σλάγχν' ὑπέσχοντο,
Μίζαντό τ' ἄρα τάλα, καὶ ἀμὶ ὀβελοῖσιν ὕπειραν,
Ὠπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ, ἐπεὶ παύσαντο πόνυ, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ, ἐπεὶ πόσις ἦρχε, καὶ ὑδατὸς ἐξ ἄρυ ἴντ',
Τοῖς ἄρα μῦθον ἔρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρέϊδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μηκέτι νῦν δηθὰ αὖ τ' λεγώμεθα, τ μηδέ τι ῥηΐν
Ἀμβλακώμεθα ἔργον, ἐ δὲ θεὸς ἐγγυαλίξῃ.
Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν ἀγειρέτωσαν, ἀγορήνδε κατὰ νῆας.

Sic dixit. Ducibus ei tamen Salmonius annuebat.
Atque ille quidem accepit sacrificia, & laborem magnum angebat.
Ceterùm, poſtquam precati ſunt, & molas projecerunt,
Reſorſerunt primùm, & jugularunt, pelleque nudarunt;
Femoraque abſciderunt, & pinguedine coperuerunt,
Alterum alteri imponentes, & ſuper ipſa fruſta crudo poſuerunt.
Et hæc quidem ligneis fiſſis ſine ſolis exurebant.
Viſcera autem infixa tenebant ſuper ignem.
Sed, ubi femora exuſta ſunt, & viſcera comederunt,
In fruſta minuta conciderunt cetera, & veruibus tranſfixerunt,
Aſſaverunque ſcitè, detraxerunque omnia.
Sed, poſtquam ceſſarunt a labore, inſtruxerunteque convivium,
Epulati ſunt, neque amplius animus indiguit epulis æqualibus.
Ceterùm, poſquam potu, & cibi appetentiam exemerunt,
Sic dicere exorſus eſt Gerenius equus Neſtor:
Atride glorioſiſſime, rex virorum Agamemnon,
Ne nunc diutiùs hic retinebemus, neque dictis
Differamus opus, quod deus dabimus eſt.
Quare age, præcones Achivorum æneas loricas habentium
Populum evocantes, congregate ad naves.

ρ λγ'. Ὅτι μεγαλοπρεπὴς ἡ ἐν τῇ κατὰ σύγκλητον θυσίᾳ ἐκφοιτῶσα τῷ βασιλέως εὐχὴ, καὶ τῇ τοῦ ὀνείρου ἀγγελίᾳ συμφέρουσα. Φησὶ γάρ· Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, πρίν με κάτα πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον ἀθαλῆ, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐῳ θούρητι· Ἕκτορος δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον. καὶ ἅλις ἔξῃς. Τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς, Ἀττικὸν, κατ' ἔλλειψιν. Ἐν γὰρ τῷ, μὴ πρὶν ἢ ἥλιον δῦναι, λείπει τὸ δός. ἢ ποίησον. ἢ εὔχομαι. ἢτι τοιοῦτον. καὶ ἐν τοιαῦτα καὶ ἕτερα σχήματα εὐκτικὰ παρά τε ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμα τῆς ὁμοίου εὐχῆς, καὶ ἱστορία ταυτή. Δαρεῖος εὔξατο, ἄνω πρὸς ἡλίου ἀφεὶς οἰστὸν, καὶ τῆ ἀέρα βαλὼν, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Σωφρονεστέρα δὲ πολλῷ ἡ τοῦ Ὁμηρικοῦ βασιλέως εὐχή. Ὅτι δὲ λείπεται ῥήματος ἐνταῦθα ἡ βασιλικὴ εὐχὴ, οἷον τοῦ, δὸς,

CXCIII. Magnifica illa eſt precatio, quam rex, inter ſacrificium optimatibus illis convocatis faciendum, altâ voce concipit; eaque precatio cum ſomnii ipſius nuntio congruit, & cohæret. Hæc enim ejus verba: *Juppiter glorioſiſſime, maxime, atrarum nubium coactor, in æthere habitans, ne priùs ſol occidat, & tenebræ adveniant, quàm ego pronum dejecero palatium ſplendidum Priami, ac exuſſero infeſto igni portas; Hectoream verò loricam circa pectus diſcidero, enſe diſruptam.* &c. Qua in precatione genus loquendi eſt Atticum, per figuram ellipſeos. Ubi enim dicit, *ut ne priùs ſol occidat*, deeſt, *da*, aut *fac*, aut *oro*, *vel precor*, aut aliquid hujuſcemodi. Et aliæ ſunt iſtiuſmodi concipiendarum precum formulæ tum apud alios, tum apud Poëtam. Quod autem, volo, obſerves, extat apud Herodotum ſimilis forma precationis, ubi is commemorat, ut Darius, emiſsâ ſurſum verſum in cœlum ſagittâ, percuſſoque aëre, ſic precatus fuerit: O Juppiter, contingat mihi, ut Athenienſes ulciſcar! Sed multò tamen prudentior hæc eſt Homerici regis precatio. Ceterùm hoc loci in precibus hiſce regiis deeſſe per ellipſin verbum, puta, τὸ *da*, *ſeu concede*, quemadmodum

2. ἄστυ διαφύσιον) Poëta: Ἥσεω ἢ διαφύσιον. Polit.

2. μηδέ τι) Editiones Romana, & Baſileenſis, μὴ δέ τι, ut dividere ſolent binas illas voces, μὴ, & δέ, quas nos in unum conjunctas exprimimus. Commentarius tamen Euſtathii exhibet μὴ δ' ἔτι. qua de lectione vide infra. *Politus.*

3. αἰθέρι ναίων) *Qui habitat in cœlis, irridebis eos.* Salvin.

4. Δαρεῖος εὔξατο ἀνέμου ἂς ὑμνόν) Ex Herodoto lege ἄνω πρὸς ἡμῶν. Sicuti etiam hic correxit Frobenius. Sed inepti librarii τὸ ἄνω contractum putarunt, ut in ſcribendo fieri ſolet, ex ἀνέμου, & inde fecerunt ἀνέμου. Jacobus tamen Gronovius ex Mediceo Codice ſcribebat apud Herodotum, ἄνω πρὸς ἡ ἡμῶν. Unde facilè conjicio, ex utrâque voce, ἄνω, & πρὸς, coaleſcere potuiſſe τὸ ἀνέμου. Politus.

5. καὶ ἢ ἄϊμα βαλὼν) Herodotus, καὶ μιν ἐς ἢ ἄϊμα. Polit.

6. γενέσθαι) Codex Mediceus optimæ notæ, cujus ſcripturam in Herodoto ſuo repræſentavit Gronovius, ἐγενέσθαι. Vulgò fecerant ἐγένοντο. Politus.

auctoribus uſus obtinet, ut dicatur πρανὶς cum ι, tamquam a verbo πρανίω, *inclinare*, vel potiùs πρανύω, hoc eſt, *nare*, *vel natare*: quum ſimiles nantibus ii videantur, qui jacent proni. Ad hæc, per metaphoram dicitur etiam πρανὴς, *pronus*, locus declivis. Unde adagium: σφῖρα κατὰ πρανοῦς, *globus per declive*. Scire autem oportet, id, quod Poëta dicit, *pronum dejecero Priami palatium*, aliis alibi verbis per paraphraſin ab ipſo explicari, ubi Priami urbem ruituram eſſe ait, videlicet, deorſum verſum inclinatam, tandem caſuram. Sed enim quis ambigat, quando-quidem murus, exempli gratiâ, Trojæ, reſtâ cadit, quid umquam ſit differentiæ, quòd pronus ipſe, aut ſupinus, cadat. Niſi fortè quòd *ſupinum* magis honorificum, ac fauſtum eſt, quàm *pronum*. Supinum enim eſſe, ſeu corpore eſſe ſupino, dicitur potiùs de quiete, remiſſioneque laboris. Sed illud tamen dictu maximè accommodatum eſt, ac conſentaneum, ſcilicet optare regem, & precari, ut ipſe Trojam dejiciat, non laboriosâ capram obſidione, qua urbs extrinſecùs, & ex adverſo oppugnaretur: ſed captam vi per eos, qui in eam urbem introducerentur, & penè dixerim, a tergo. Omnino enim urbis facies, murus eſt, qui extrinſecùs conſpicitur: qui murus, ſi vi illatâ ab externis oppugnatoribus, revolutus evertitur, ſupinus cadit; ſin autem ab iis dejicitur, qui ſeſe in urbem intruſerunt, pronus jacet. quod & forte contigit Trojæ, quippe quæ facilè, & ſine ullo labore, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, capta per dolum fuerit. Atque ita, quando poſtea Hecuba precatur, ut neſcio quis pronus cadat, ad illius dedecus, & ignominiam ea pertinet precatio, ut ne, acceptis in pectore vulneribus, honeſtè cadat pugnando; ſed fugiendo, averſis vulneribus, pronus occumbat.

CXCIV. Vide tamen, ut rex nullam Alexandri mentionem faciat, vel alterius cujuſquam Tro-

γιγάντες λείπεις στὰ ἰὰ ἅ, ὡς ἀπὸ τῦ παρανέω, ἢ μᾶλλον παραινέω, ὃ ἐστι κολυμβῶ· ἐπειδὴ παρακέλευσιν ἔοικασιν οἱ πρῶτοι κώμοις. Λέγει δὲ μεταφορικῶς πρανὴς καὶ ὁ κατάντης τόπος. *Rom. p. 249.* ὅθεν καὶ παροιμία τὸ, σφῖρα κατὰ πρανοῦς. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, κατὰ πρῶτας βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, ἀλλαχῦ παραφράζων ὁ Ποιητὴς, ἠμύσαι φησὶ τὴν πόλιν τῦ Πριάμου. ἤγουν κλιθῆναι κάτω πεσεῖν. Ἀποροῦσι δὲ ἄν τις, ἐπειδὰν κατασέσοι τεῖχος ἐκ τῦ ὀρθῦ, οἷον τὸ τῆς Τροίας, τί τὸ διάφορον τῦ πρηνὲς αὐτὸ πεσεῖν, ἢ ὕπτιον, ἢ μὴ ἄρα ὅτι τὸ ὕπτιον εὐφημότερον τῦ πρανοῦς. Τὸ γὰρ ὑπτιάζειν, ἐπὶ ἀναπαύσεως μᾶλλον λέγεται. Μάλιστα δὲ εὐφυὲς ἦθος, ὅτι εὔχεται ὁ βασιλεὺς τὴν Τροίαν καταβαλεῖν, οὐκ ἐκ πολυποίου πολιορκίας τῆς ἔξω καὶ ἀντιπροσώπου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἔσω, καὶ οἷον ἦθεν, καταὶ νώτου, καὶ κράτος ἀλῶναι. Πάνυ δὲ πρόσωπον πόλεως τὸ ἔξω προφαινόμενον, ὃ ἐκ μὲν τῆς ἐκτὸς ἀνατραπεὶν, ὕπτιον πίπτει· ἐκ δὲ τῆς ἔσω ῥιφὲν, πρηνὲς κεῖται. ὅπερ ἰάχα καὶ ἔπαθεν ἡ Τροία, ῥᾳδίως, καὶ ἀπροπτὶ δόλῳ ἁλῶσα, ὡς προγέγραπται. Οὕτω καὶ, ὅτε [6] εὔξεταί τις ἡ Ἑκάβη, πρηνέα τινὰ πεσεῖν, ἐπὶ ἀτιμίᾳ ἐκείνῃ ἡ εὐχή· ἵνα μὴ κατὰ στέρνα πληγὴς, ἔντιμος πέσῃ μαχόμενος, [7] ἀλλὰ φεύγων, κἀπέλῃ πρωΐης, ἐκ ἰῶν ὀπίσω παθὼν ἰῷ πλευρήν.

ρ ιδ'. Ὅρα δὲ, ὅτι Ἀλεξάνδρου μὲν, ἢ ἵππος ἑτέρου τῆς Τρῳάδος, ὑδεμία μνεία καὶ βασιλεῖ· Πριάμῳ

1. δὲς ἀντοδίμοιον) Poëta, Τὸν δὲς ἀντοδίμοιον. Polit.

2. Τὸ δὲ πρηνὶς οὐ ἐπὶ ἐμψύχων λέγει) Salluſtius de bratis animantibus ait: *quæ natura prona, ac ventri obedientia finxit.* Salvinus.

3. δὲ, κατὰ τὰς παλαιὰς, ἀπὸ τῦ προπετεῖσθαι) ſive etiam, juxta Etymologici Magni Auctorem, παρὰ τὸ πρόσω νεύειν. Politus.

4. ἔστιν ἢ τὸ πάπταλιν) Quemadmodum a προσὼ, ideſt, in anteriorem partem nuere, ſeu nutare, πρανὴς, ſeu προνὴς: ita a pronuendo, hoc eſt, propendendo, efficitur pronum, quaſi pronuum. Et ab ὑπὸ derivatur ὕπτιον, ſicut a *ſub* derivatur *ſupinum*, antiqua vox, a qua *ſupinum*. Poſtquam hæc per me cogitavi, repperi idem iiſdem fere verbis Voſſium dicere in voce: *Pronus*. qui concurſus cogitationum indicium eſt veritatis. *Salvinus*.

Idem etiam iiſdem fere verbis dixerat Matthias Martinius in Lexico Philologico. *Polit.*

5. ὧν καὶ πόλιν) Euphorion de Libero patre: ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ὑπαλλάσσωσιν, ἐφάπτει τῶν Εὐμηλίδαι τῷ πόλιν. Polit.

6. εὔξεταί τις ἡ Ἑκάβη) precunte verba Theanone, Sacerdote Trojanâ. *Politus.*

7. ἀλλὰ φεύγων, κἀπεὶ) Malim κἀπὶ, ut reſpondeat τῷ πέσῃ. Politus.

θω γὰ, ἐ μέσον τὸ καίω, ἀλλὰ κ τὸ λάμπω. Ἀκριβέστερον δὲ τὸ πρῶτον, ἔ προύσεως ἡ αἰθάλη, [1] ἐ τέφραν δηλῶσα, κατὰ λιτας, ἀλλὰ μάλιστα, [6] ἥδος ἡ καπνώδης ἀναθυμιάτεως ἐκ πυρός. οἱοία κ ἡ ἐκ τῶν καιομένων λίθων. Πῦρ δὲ δηΐον λέγει, πρὸς διαφολὰν τὸ θυτικὸν, φασὶ, κ γάμε· κ τῆ γαμηλίᾳ, κ τῶν τοιούτων. [7] Τῆ δὲ θύρετρα ὁ τύπος, κατὰ τὸ ἱερέτρα, ὃ δηλοῖ τὰ τρύπανα. Ῥωγαλέον δὲ ἀπὸ τῆ ῥήγνυμι, ἔ μέσος παρακήμενος ἔρρηγα, κ τροπῇ τῆ ἡ εἰς ω, ἔρρωγε. ἐξ ἧ κ [5] διερρωγὸς ἱμάτιον, κ χιτὼν ῥωγαλέος. Χιτὼν δὲ, ὁ πολεμικὸς θώραξ, καθ' ὁμοιότητα τῆ ἐν ἱματισμῷ· ἐφ' ᾗ κ ὅπλα ἐνδύεσθαι φαμέν. [9] Πρῆσαι δὲ τὸ καῦσαι, ἀπὸ τῆ πυρὸ πυρόω, ἔ συγκοπέντος εἰς τὸ πρὸ, παράγωγον τὸ πρήθω. ἐξ ἧ, καθ' ὑπέρθεσιν, κ συγκοπὴ, τὸ πέρθω. Ἐκ δὲ τῆ ῥηθέντος πυρὸ παράγωγον τὸ ἐμπυρίζω [10] ὥσπερ κ τῆ πρὸ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τὸ ἐμπιπρῶ, κ τὸ ἐμπίπρημι.

ρ ῥέ. Ὅτι ὀδὰξ λάζεσθαι λέγουσι γῆν, ἤγουν λαμβάνεσθαι ἀπὸ γῆς, ἀπὸ τῆ [11] δάκω δάξω δάξ. ἢ κ, ὡς λίπω λίξω, λίξ, κ [12] λάξ· οὕτω δήκω δήξω δήξ, κ δάξ, κ, καλὰ πλεονασμὸν, ὀδάξ. Δηλοῖ

mitivum eſt ἡ αἰθάλη, *fuligo*, non prout, juxta aliquos, cinerem ſignificat; ſed maximè, prout ſignificat genus quoddam fumoſæ evaporationis ex igne. cujuſmodi eſt evaporatio ex uſtis, atque incenſis lapidibus. Ignem etiam vocat infeſtum, ſeu hoſtilem, ad diſtinctionem ignis, qui ad ſacrificia, ut ajunt, divinumque cultum adhibetur; igniſque nuptialis, reliquorumque ignium ejus generis. Quod autem attinet ad θύρετρα, *portas*, *ſeu fores*, hujus nominis forma ſimiliter ſeſe habet, atque τὸ τέρετρα, quod *terebras* ſignificat. Deinde ῥωγαλέον, *fractam*, *ſeu diſruptam*, dicit a ῥήγνυμι, *frango*, *ſeu rumpo*: cujus Præteritum Medium ἔρρηγα, *fregi*, *rupi*, verſoque τῷ ε in ω, ἔρρωγα. ex quo διερρωγὸς ἱμάτιον, *diſciſſa veſtis*, & χιτὼν ῥωγαλέος, *tunica ſciſſa*, *ſeu rupta*. Tunica autem, thorax, ſeu lorica militaris, ad exemplum tunicæ, qua induimur: quandoquidem arma etiam dicimus indui. Cæterùm πρῆσαι idem eſt, ac *urere*, *ſeu incendere*, a verbo πυρὸ, πυρόω, *incendo*, *incendam*, quo per ſyncopen contracto in πρὸ, derivatum eſt τὸ πρήθω, *incendo*, *uro*. unde, tranſpoſitis litteris, correptoque τῷ ή, τὸ πέρθω, *everto*, *vaſto*, *depopulor*. Ex verbo autem, quod diximus, πυρὸ derivatum eſt τὸ ἐμπυρίζω, *incendo*, *inflammo*: ſicuti ex verbo πρὸ, per reduplicationem, τὸ ἐμπιπρῶ, itemque τὸ ἐμπίπρημι, *incendo*, *aduro*.

CXCV. Ὀδὰξ λαζέσθαι τὴν γῆν, *mordicus terram prehendere*, videlicet *terram arripere*, dicitur a δάκω, δάξω, *mordeo*, *mordebo*: unde δάξ, *mordicus*. Vel etiam, ut ex λήγω, λήξω, *deſino*, *deſinam*, dicitur λὶξ, & λάξ, *calce*, *ſeu extremo pede*; ita ex δήκω, δήξω, *mordeo*, *mordebo*,

1. δ, φησι, καλῶς ὑπέρκειται) Etymologici Magni Auctor hoc ipſum μέσον ἡ ῥίζης ἕλκει vocatum ſcribit ὑπόκειται, quaſi ſcilicet *ſubſtratum tecto*, *undique ſuſtinens*. Heſychio dicitur δοκὸς ἡ διάκονος. Unde idem Heſychius τὸ μιλάθριον exponit τὸ δοκῶν ἡ ῥίζης. Politus.

2. ἀπὸ τ μιλαίνεσθαι] Unde etiam τὸ μιλάθριον dolacunt Etymologus, & Suidas. *Politus.*

Sic *atrium* ab atro colore per ignem facto. *Salvinus.*

3. ὁ ἀλὼν ἀλκὼν, μιλάθριον) Heſychius: μιλάθριον, οἴκημα. Sic μιλάθριον Suidas exponit οἶκον. Politus.

4. αἰθαλωθησόμενον) Lege, αἰθαλωθεντόμενον. Sed cur αἰθαλωθησόμενον, & non potius πεπαλαμένον; Certè αἰθαλὼν Heſychio dicitur πεπαυμένον, λελωφὼν, ἐμπεφυσημένον. Item Suidas: Αἰθαλόω, πεπαυμένον. Polit.

5. ἢ τέφραν δηλῶσα) Heſychius: Αἰθάλη, τέφρα, σποδός. Politus.

6. ἥδος τὸ καπνώδης ἀναθυμιάσεως ἐκ πυρὸς) Suidas: αἰθάλη, ἥδος καπνὸ πεποιημένον. Ab αἰθάλη igitur, quæ fumoſum, ſpiſſioremque vaporem ex igne ſignificat, dictum maximè videtur Priami palatium αἰθαλόεν, quaſi ex ſpiſſiori fumo fuligineſum. *Politus.*

7. Τῆ ἡ θυρέτρα) Heſychius: Θύρετρα, θυρώματα. Polit.

8. διερρωγὸς ἱμάτιον) τὰ ἱμάτια διερρωγότα legas l. 1. Reg. c. 4. & lib. 2. Reg. c. 1. Sic in epiſtolâ Hieremiæ τοὺς χιτῶνας διερρωγότας. Politus.

9. Πρῆσαι ἡ τὸ καῦσαι, ἀπὸ τ πυρὸ) Etymologus aliter derivat, nempe ἀπὸ τ φρύω, unde per paragogen fiat φρύθω, per hypallagen φρήθω, denique per eſtaſin, ſeu productionem τ ε in η, φρήθω, τὸ ἐμπυρίζω. Politus.

10. ὥσπερ κ τ φρὸ) f. κ ἐκ τ φρὸ. Polit.

Sed particula ἐκ antea poſita, ἀπὸ τ καυσῆ hîc ſubintelligitur. *Salvin.*

11. δάκω, δάξω) imo δήκω, δήξω. Aoriſtus ſecundus ἔδακον. unde δάξ, *mordicus*. Salvinus.

Etymologus: παρὰ τὸ δάκω δάξω δάξ· κ πλεονασμῷ τ ά, ὀδάξ. Politus.

12. λάξ) E Græco λὰξ Latinis derivavit *calx*, *cis*, per metatheſin, *extrema pars pedis*. Cæterùm calx, calculus, eſt ἀπὸ τ χάλικος, *a lapillo*. Salvinus.

Immo calx, calculus, ſecundùm hoc iſtud etymon, eſt ἀπὸ τ χάλικος. Χάλιξ enim, lapillus. Suidas: Χάλιξ, μικρὸν λιθίδιον. Heſychius: Χάλικες (alii ſcribunt χάλικας) οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι. Gloſſæ Cyrilli: Χάλιξ, *filex*, *cementum*. Politus.

illud: *O Juppiter, ne prius ſolem occidere.* Quæ verò ſequuntur verba precationis, *multique circa eum ſadales mordicus prehendant terram*, concepta ſunt in modum locutionis communis, quæ neſcio quid elegantiæ, atque ornatus habeat in illâ ſimilium inter ſe vocum Pariſioſi, πολλὴς, *multi*, & πρηνὴς, *proni*. Ceterùm is mordicus terram prehendit, qui occumbendo palpitat, eamque admordet. Siquis advocatus, preces, aut munera admiſerit, ſed ſerò auxilium afferat; de eo dictu opportunum, atque accommodatum illud eſt: *nondum annuebat. Atque ille quidem ſacrificia acceperat; ſed laborem magnum augebat.* Quod quidem fecit Juppiter Homericus, quippe qui regis ſacrificia ſuſceperit, fauſtaque ſigna, ut ajunt, dederit; nec tamen citò, nec ſine labore, vota ad finem perduxerit. Idem autem eſt accipere, ſeu ſuſcipere ſacrificia, atque ea ipſa, complendæ petitionis cauſſâ, admittere. quod & dicitur καλλιερῆν, *litare*, *læta exta*, *ac proſpera habere*. Præterea, a verbo κραιαίνειν, *efficere*, *effectum reddere*, opus paullò ante dixerat ἀκραίαντον, ideſt, imperfectum. At verò labor dicitur ἀμίγητος, ideſt, aut ab invidiâ remotus, a verbo μιγάω, quod ſignificat *invideo*; aut is, qui πάνυ ἐς μέγα ἤρκ), *permagnus evadit*; aut invidiæ non obnoxius, ſeu cui nemo inviderit, ob miſeriam, & calamitatem. Nemo enim unus alteri cuiquam in malis, atque ærumnis invidet.

CXCVI. Quemadmodum in libro α, ſic etiam hoc loci ante victimæ immolationem, molas tractant. Poſteaquam enim commemoravit, ut bovem circumſteterint, & molas ſuſceperint, ſubdit: *Ceterùm, poſtquam precati ſunt, & molas projecerunt, cervicem primùm reflexerunt.* &c. ut ibi, ubi etiam commemoratum, ut femora dupli-

στὴς καὶ τὶ καλλιερῇ ἐν τῇ παρισώσει τὰ, πολλὲες, ἢ πρηνέες. Ὀδὰξ δὲ λάζεται γῆν ὁ ἐν τῷ θεσπῆν σφαδάζων, ἢ δάκτων αὐτήν. Ὅτι ἐπὶ τῷ παρακληθέντος, ἢ προσκαμόντι μὲν πολὺ δέησιν, ἢ λαὲ δῶρα, ὀψίζοντος δὲ ἢ βοήθειαν, οἰκεῖον ἑαυτῷν τὸ, ἔπω ἐπεκραίαινεν. Ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόρεν δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ὅ-*Rom. p.250.* περ ὁ Ὁμηρικὸς πεποίηκε Ζεὺς, δεξάμενος μὲν τὰ βασιλικὰ ἱερὰ, ἢ σημάνων, φησὶν, ἄρσια· ἐ ταχὺ δὲ, ἢ ἐδὲ ἀπρομπτὶ, αὐσας πολὺ εὐχήν. Ἔρι δὲ δέξασθαι θύματα, τὸ ἀπροδέξασθαι ἐπὶ ἀπρωλπρώσει τῆ ζητυμένυ. ὅπερ ἢ ' καλλιερῆν ? λέγεται. Ἀπὸ δὲ τῆ κραιαίνειν, ἀράσσειν ἔργον πρὸ μικρῆ ἔφη τὸ ἀτελές. Γόνος δὲ ἀμέγαρτος, [8] ἢ ὁ ἄφθονος, [9] ἐκ τῆ μεγάρω τὸ φθονῶ, [10] ἢ ὁ πάνυ ἐς μέγα αἰρόμενος, [11] ἢ ὁ ἀφθόπτος, διὰ τὸ κάκωσιν. Οὐδὲς γὸ φθονῆ ἐπὶ κακοῖς.

ρ ιϛ'. Ὅτι ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδία, ἕτω ἢ ἐνταῦθα ἠλοχύτας πρὸ θυσίας μελαχριζοντας. Εἰπὼν γὸ, Βῦν δὲ ἐξεῖσάσατο, ἢ οὐλοχύτας ἀέλοιτο, ἐπάξι· Αὐτὰρ, ἐπὶ ῥ' εὔξαντο, ἢ [12] ἠλοχύτας προβάλοιτο, Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, ἢ λαὲ ἐξῆς, ὡς ἐκῆ, ἐν οἷς ἢ τὸ, δίστυχα ποιήσαιτες. Τὸ δὲ, ἔκαμεν ἐπὶ χίζας ὁ γέ-

1. δάκνυσι τὴν γῆν τὰς περιδρομάς) juxta illud Virgilii: *Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit.* Polit.

2. Τὶς ἡ ὀδὰξ, ἀντὶ τ μετὰ ξὶ ἐδόντων) Etymologus: Ὀδὰξ λαζέσθαι γαῖαν, ἀντὶ τ τοῖς ὀδοῦσι δάκτου τὴν γῆν. Suidas: ὀδὰξ, τοῖς ὀδοῦσι ἐνδυσχέρως. Politus.

3. Ἀλλ' ἀντιλοχῳ) Ex Eutipide in Oreſte. *Polit.*

4. Γερηὸς χαρὶς) l. Γερηοῦς, ex Eutipide in Hecubâ. *Polit.*

5. ὦ τὴ παρισώσει) Quid ſit Pariſoſis, optimè docet Fabius: *Similium ferè quadruplex ratio eſt. Nam eſt primum, quoties verbum verbo ſimile, aut non diſſimile valde quæritur: ut, puppeſque tuæ, puberſque tuorum. Et, ſi in hac calamitoſâ famâ, quaſi in aliquâ perniciioſiſſimâ flammâ. Et, Non enim tam ſpes laudanda, quàm res eſt. Aut certè par eſt extremis ſyllabis conſonans, Non verbis, ſed armis. Et hoc quoque, quæritur in ſententiæ acres incidit, pulchrum eſt: Quantum poſſis, in eo ſemper experire, ut proſis. Hoc eſt παρισον, ut plerique placuit.* Aliter ab aliis, nec pro mente hîc Euſtathii, accipitur, atque explicatur παρισον. Politus.

6. καλλιερῆν) Latini dicunt, *litare*. Salvinus.

7. λίγιζ ἀντὶ ὀ) Interpunge: λίγιζ. ἀντὶ ὀ &c. *Polit.*

8. ἢ ὁ ἀφθονῶ) Sic ἀφθονῶ, *abundans, uber, affluens, copioſus*, quaſi *abſque invidiâ*, quòd is, qui largitur, non parcat, neque inviderit, ſed affatim largiatur. *Salvinus.*

9. ἐκ τ μεγάρω τὸ φθονῶ) Megæra una ex Furiis, quaſi Invidentia. *Salvin.*

10. ἢ ὁ πάνυ ἐς μέγα αἰρόμενος) ſcilicet κατ' ἐπίπονον ? ἀ· τὸ ? αἰμίγητον τὸ πολὺ φθόνυ ἄξιον. ex Etymologo. Atque id quidem rectè, ſi generali, ac communi ſignificatione intelligitur ἀμίγητος ὁ πάνυ ἐς μέγα αἰρόμενος. Τὸ ? μεγάλα φθονῶ, ut ait idem Etymologus. Sed labor ἀμίγητος melius dicitur κατὰ ζίφυσιν ? ἀ, ὁ μὴ φθόνυ ἄξιος. Nemo enim alteri laborem invidet; &, quò major uni alicui eſt labor, eò magis abeſt illo ab alienâ invidiâ. *Politus.*

11. ἢ ὁ ἀφθόπτος) quo etiam ſenſu derivatur ἀμίγητος. κατὰ ζίφυσιν ? ἀ, παρὰ τὸ μεγάλως τὸ φθονῶ. unde μεγαρτὸς, ἢ ἀμίγητος, ὁ μὴ φθόνυ ἄξιος. Ex Etymologo. *Polit.*

12. ἠλοχύτας) Tibull. *Salsâ deveneranda molâ.* Et alibi: *Farre pio placant, & ſaliente ſale.* & far cum ſale, mola dicebatur. *Salvin.*

ἴα πυρός. [5] Πῦρ γὰρ ὁ Ἥφαιστος. Καὶ ἔστιν ἀλλοῖον μετωνυμία, τὸ ἡφαίστου δηλοῦσθαι ἀντὶ πυρός, ἢ αὐτῷ ἐπιστατοῦντα Ἥφαιστον· ὡς καὶ ὅτε [6] ὁ Ἄρης αὐτὸς ἑκάστος λέγεταί τινα ἀναιρεῖν, ἢ ὁ Ποσειδῶν βυθίζειν νῆα. Μετωνυμίαι γὰρ καὶ ταῦτα ἐστίν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ, ἁλοχύτας ἀπέλοντο, προγίνεται τὰ, ἁλοχύτας προβάλοιτο. ἀπελόμενοι γὰρ κάτωθεν, ἵνα ῥιφῶσι καλὰ βωμῷ αὐτὰς προθέμενοι. καὶ ὅτι κάλλιστα πάρισα, ἢ διεριζήσαιτο, προβάλοντο, ἀπέλοντο, εὔξαιντο. καὶ ὅτι ἄφυλλοι σχίζαι αἱ ξηραὶ, πρὸς διαζολὴν τῶν φυλλοφόρων. καὶ ὅτι τὸ δίπτυχον καὶ [7] ἐπὶ διδύμων γοιῆς λέγεται, καθὰ καὶ τὸ τρίπτυχον ἐπὶ τριδύμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, [8] δικτύχας γονάς. καὶ [9] τριπτύχας κόρας. ὧν ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κατὰ τὰς μήτρας πτυχάς. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ [10] ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ ἄφυλλον κόμα, [11] ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ, καὶ αὐχμηρὸν, καὶ αὖον, ἀκολούθως Ὁμήρῳ, [12] ἢ τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, [13] ὃς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς.

ρ ιζ'. Ὅτι

Ignis enim, Vulcanus. Et tropus hic eſt Metonymiæ, dicere nimirum pro igne Vulcanum, qui præeſt igni: ſicuti etiam quando ille ipſe Mars unum aliquem dicitur interficere, aut Neptunus navim demergere. Sunt enim hæ Metonymiæ. Sciendum etiam eſt, priùs illud factum intelligi, ut molas de terrâ ſuſtulerint, quàm ut molas projecerint. Molas enim de terrâ tollunt, poſtea eas prælatas ſuper aram projiciunt. Item ornamento eſſe, atque elegantiæ comparia illa inter ſe verba, *circumſteterunt*, *projecerunt*, *ſuſtulerunt*, *oraverunt*. Item lignorum fiſſorum fragmenta dici ſine foliis, ſeu foliis nudata, hoc eſt, ſicca, atque arida, ad diſtinctionem lignorum, quæ ferunt folia. Item τὸ δίπτυχον, *duplex*, *ſeu duplicatum*, dici etiam de prole geminâ, quemadmodum τὸ τρίπτυχον, *triplex*, de Tergeminis, ut manifeſtum eſt ex illo, δικτύχας γονάς, *geminam prolem*. & τριπτύχας κόρας, *tergeminas puellas*. quæ ſunt voces derivatæ ex τῶν πτυχῶν, *ex plicis*, *ſive ex ſinubus*, matricis. Denique ſciendum, quod dicitur in Tragœdiâ, ἄφυλλον κόμα, *ut foliis deſtitutum*, vel id, arens intelligi, ac ſqualleus, & exſiccatum, congruenter ad ſenſum Homeri; vel ſupplex ſine uſitatis ramis, quos ſignificat etiam Sophocles.

CXCVII. Ve-

1. ἢ αὐερύων) Ἀειρύων, *vectabere*, vocibus conjunctis locum non habet in hexametro, quum prima ſit brevis. *Salvinus*.

2. ἢ ἀειρύων) Al. ἀειρύων. Polit.

3. Λύκιόν μοι ἢ τί σημαίνει, φιλτάτη;) πτίζειν, ὑφαίνειν ἴλλειν, καὶ ἀπαρτίζειν ἐν τῷ ἀπλῶς. Etymologus autem ſic formatum ceſſet τὸ αὐίφυσαν, ut ex ἀ ſignificante τὸ ὑφαίνειν, & ex ἴφυσαν, fiat ἀίφυσαν, & inde per pleonaſmum ἢ ὑ, αὐίφυσαν. hoc eſt, ut ipſe explicat, ὡς τὸ νέον ἀπέλασσαν ἢ ξύλινον τὸ δυομένη ἱερὰν, ὡς φησίχορος ἐν ὑμνῳ. Polit.

4. τὸ ἢ ἀπαρῶν ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἄνων) Communiùs ſcribunt geminato ῥ, ἀπαρρῶν, & ἀπερρύσις. Etymologus: Ἀνάρρυσις, ἄνοιξις· ἀπαρρῶν, ἄνω· ἐντεῦθεν ἄνελλον τὰς ξηκλὰς ἢ δυομένην, ἐπὶ τὸ ἄνω ξύνασης. Suidas: Ἀναρρύη, ἀντὶ τοῦ θύα, καὶ σφάγια. Εὐπολις. καὶ ἡ θυσία ἢ, ἀναρρύσεις. Polit.

5. Πῦρ γὰρ ὁ Ἥφαιστος) Plautus Amphitruone, de laternâ: *Vulcanum in cornu concluſum gerit*. Salvin.

6. ὁ Ἄρης) Ἄρης Mars pro ferro accipitur ab Homero, ut ab hodiernis Chymiſtis. *Salvinus*.

7. ἐπὶ διδύμων γονέων) Ita etiam δίδυμος. Thomas, qui dictus eſt Didymus, ideſt, Geminus. *Salvin.*

8. δικτύχας γονάς) Ex Lycophrone in Alexandrâ, ubi ſic vocat filios duos Cygni, Tenem, & Hemitheam. *Politus*.

9. τριπτύχας κόρας) Ex eodem Lycophrone. Tergeminas puellas dicit, tres filias Anii, Οἰνὼ, Σπερμὼ, Ἐλαΐδα. Polit.

10. ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ) in Oreſte Euripidis. *Polit.*

11. ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ) τὸ κατεξηραμμένον διὰ τὴν νόσον, ἀντὶ τοῦ ἄφυλλον ἱκετηρίας, ex veterum quorundam Grammaticorum ſententiâ, apud Scholiaſtam Euripidis. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δένδρων, ἃ τινα μὲ ἔχοντα φύλλα, ὡς ἐπιπολὺ ξηρὰ φαίνονται. Unde Heſychius: ἀφύλλους, ξηρούς. Sed in locum hunc Scholiaſtæ puto ab inepto librario temerè intruſa verba illa, ἀντὶ τοῦ ἄφυλλον ἱκετηρίας, eaque ad alterum explicationem pertinere, de qua ſtatim dicemus. *Politus*.

12. ἢ τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων) ἄφυλλον ἱκετηρίας, ut rectè alii veteres Grammatici, & Heſychius. Ἱκετηρία, ramus erat oleæ, implexâ lanâ redimitus, quem ſupplices prætendebant. Scholiaſta Ariſtophanis ad Plutum: ἱκετηρία ἦν κλάδος ἐλαίας ἐφ' ᾧ πίτυλος ἦν. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατέχον κλάδον. Eſchines in Apologiâ apud Harpocrationem: ἱκετηρία κλάδος ἐλαίας κλάδος, ἐστεμμένος ἔρεσι. Στέμμα dicta eſt lana, quæ, coronæ inſtar, ramus cingebatur. Scholiaſta Sophoclis ad Oedipum Tyrannum: στέμμα δὲ ἦν τὸ περιελιγμένον ἔριον τοῖς θαλλοῖς. Hinc ramos iſtos ſupplicum, Sophocles in eodem Oedipo vocat ἱκτηρίους, & ἱκτῆρας, ipſoſque manibus præferri ſolitos ait iis, qui ad alterum quemquam ſupplices veniebant, obſervat Scholiaſta ex verbis illis Sophoclis:

Ἵζεσθε, τοιδ' ὑμῖν ἱκτῆρες κλάδοι.

Idem ſupplicum rami a foliis dicti φυλλάδες. Quod conſtat ex Scholiaſtâ Euripidis ad Oreſtem. Atque hinc Euripides, ἀφυλλον στέμμα, *diſtinctum foliis os*, dicit Oreſtis, qui, ſine inſigni illo ſupplicum, foliato oleæ ramo, Menelai opem imploraret. Scholiaſta: ἐπεὶ δὲ ἐξῆν ἐκ τῆς ἱκετείας φυλλάδα περιτιθέναι (τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ἀπὸ ἐλαίας) διὰ τὸν φυσὶ τῶν ἐκ τόμους, καὶ λόγον μόνον ἱκετεύειν ποιεῖσθαι. Politus.

Vug. lib. XI.

Jamque ſtratores aderant ex urbe Latinâ,
Velati ramis oleæ, veniamque rogantes. Salvin.

Statius: *Ipſa manu ramoſque olea, vittaſque precantes*
Tradit. Polit.

13. ὃς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς) in Oedipo Tyranno, ut diximus. *Pol.*

χρόνον, *tempus*. Integrum autem, ac perfectum illud eſt apud Euripidem: δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον πλαγχθείς. *longum a Troja tempus aberrans*. & apud Sophoclem: πολὺν, πολὺν με, δαρόν τε δὴ κατήχητε χρόνον. *Multum, multum, longumque me detinebatis tempus*. Ad hæc, τὸ ἀναβαλλώμεθα ἔργον, *differamus opus*, idem eſt, atque in aliud tempus rejiciamus, protrahamus, prorogemus: quippe quum præpoſitio ἀνὰ ſecundam quamdam vicem hîc etiam ſignificet, pariter atque in τῷ ἀναπαλαίειν, *luctam redintegrare*, & ἀναμάχεσθαι, *pugnam reparare*, & ἀναψηφίζεσθαι, *ſuffragia iterum ferre*, ideſt, quod uni decretum eſt, id in alterum transferre.

γυαλίζω τὸ ἐγχυρίζω. Τὸ δὲ δηρὸν, ἐπιῤῥηματικόν ἐστι καὶ ἴσον τῷ[10] δὲ ἔλλειψιν τοῦ, χρόνου.[11] Τὸ δὲ ἐντελὲς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ· δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον πλαγχθείς. ᾧ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ· πολὺν,[12] πολύν με, δαρόν τε δὴ καθήχετε χρόνον. Τὸ δὲ,[13] ἀναβαλλώμεθα ἔργον, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄλλον καιρὸν παραλήψομεν, ἢ ἀπὸ προθέσεως δευτέρωσίν τινα ᾗ ἐνταῦθα διλύσης, ὡς ᾗ ἐν τῷ ἀναπαλαίειν, ᾗ ἀναμάχεσθαι, ᾗ ἀναψηφίζεσθαι τὸ μεταψηφίζεσθαι.

1. ἑρμηνεῦσαι παλαιὰ παροιμία, τὸ χρόνου φείδεσθαι) *quia*, ut recte præcipit Vegetius l. 4. c. 31. *in rebus bellicis celeritas amplius ſolet prodeſſe, quàm virtus*. a qua etiam celeritate Cn. Pompejum inter ceteras imperatorias virtutes mirificè commendat M. Tullius in Oratione pro Lege Manilià. Neque illud tantùm militare; ſed & celebre præceptum, ac ſalutare, Philoſophiæ Stoicæ: *temperi parce*. Politus.

2. ὃν οὐκ ἀναπαλαίσαι παρελθόντα ἐξεῖν) *fugit irrevocabile tempus*. Salvinius.

Virgilius: *fugit irreparabile tempus*. Et alibi: *breve, & irreparabile tempus Omnibus eſt vita*. Lucretius:

Irrevocabilis abſtulerit jam præterita ætas.

Ovidius:

Nec, quæ præteriit, iterum revocabitur unda:
Nec, quæ præteriit, hora redire poteſt.

Utinam legamus hæc, & ſcribamus, animi excolendi cauſſâ, non ingenii! ne, quod Seneca deplorabat, quæ philoſophia fuit, fiat nobis philologia. Politus.

3. ὧν μὴ παρὸν, ἐᾶν λαβεῖν) Hinc τῷ καιρῷ attributa, ἡ μὲν κόμη, κατὰ τοὺς ἐξόπιθεν ἐρίπτουσα, τὰ ἢ ὄπιθεν πλεκόμενον ἀλέσθαι· ἔτι πρόσθεν μὲν αὐτῷ λαβέσθαι ἐφάδιον, παρελθόντος ἢ ἀπ' ὀψὲ φαινόμενον ἀκμὴ σωτῆρος), ᾧ οὐκ ἔξεστι ἀλυσπνδέσαι λαβεῖν ἢ καιρὸν. Simili modo Occaſio depicta a Phædro:

Curſu volucri pendens in novacula,
Calvus, comâ fronte, nudo corpore,
Quem ſi occuparis, teneras: elapſum ſemel
Non ipſe poſſit Juppiter reprehendere.

Politus.

4. Θεοφρ. πολυπλείστων ἀνάλωμα φησὶ ἢ καιρὸν) πολυπλεῖς ἀνάλωμα εἶναι ἢ χρόνον, alter quidam, credo, veterum philoſophorum dixit. hoc eſt, temporis diſpendium ſumptuoſum eſſe. Salvinius.

Fuit hic Theophraſtus Eteſius, qui illud ſemper in ore habuit, πολυπλεῖς ἀνάλωμα εἶναι ἢ χρόνον. Sed Plutarchus in Antonio refert etiam Antiphontem τὸ πολυπλείστων ἀνάλωμα dixiſſe ἢ χρόνον. Et in eamdem ſententiam loquitur alicubi Seneca, ut in Lib. De Tranquillitate Animi: *Nemo ullum auferat diem, nihil dignum tanto impendio redditurus*. Et De Brevitate Vitæ: *Nemo invenitur, qui pecuniam ſuam dividere velit: vitam unuſquiſque quàm multis diſtribuit? Additricii ſunt in continendo patrimonio: ſimul ad temporis jacturam ventum eſt, profuſiſſimi in eo, cujus unius honeſta avaritia eſt*. Et epiſtolâ I. ad Lucilium: *Quem mihi dabis, qui aliquod pretium temperi ponat? qui diem æſtimet? qui intelligat, ſe quotidie mori? In hoc enim fallimur, quòd mortem proſpicimus. magna pars ejus iam præterijit. quidquid ætatis retro eſt, mors tenet*. Politus.

5. τῷ ἀναβαλεῖσθαι) Seneca De Brevit. Vitæ: *Maxima porrò vitæ jactura, dilatio eſt*. Idem epiſt. I. *Dum differtur vita, tranſcurrit*. Polit.

6. Διὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ) Celebrata paſſim eſt a ſcriptoribus mira Alexandri, ac penè incredibilis, in conficiendis rebus celeritas. Neque in toto terrarum orbe, poſt hominum memoriam, unum aliquem facilè reperias, qui tam brevi tempore tot res, ac tantas, præclarè geſſerit. Fortitudinem alii prædicant Alexandri. Ego cum Q. Curtio *nullam virtutem regit ipſius magis, quàm celeritatem, laudaverim*. Politus.

7. Μὴ δ' ἔτι δαρὸν) Florentina editio, μὴ δάνε. Sicuti etiam Aldina, Junctina, Hervagiana. Adrianus Turnebus, μηδέ τι. quod & alii poſtea ſervarunt. Henricus tamen Stephanus ſimilibus in locis legendum putat, μηδ' ἔτι. Politus.

8. Γῦα γ' πολλαχοῦ, ὦ χάρις) Heſychius: Γῦα, μάλα. χάριές τε, τοῖς τόδε, τοῖς τὰ λοιπά. Etymologus: γῦα γ', αἱ χάριες. Polit.

9. τοῖς πλησμονῇ τῆς ἀλ συλλαβῆς, γυαλίζω, τοῖς ἐγγυαλίζω) Etymologus: ἐνίοτε παρέλκει, γοίζω· τοῖς ὁ σωθῆναι κατὰ πλεονασμὸν τ ἀλ συλλαβῆς, γυαλίζω. κυρίως γ' λέγεῖ γυαλίζειν, τὸ αἷς χεῖρας δοῦναί τι, τοῖς παρέχειν. Pro γυαλίζω, & γυαλίζειν lego apud Etymologum ἐγγυαλίζω, & ἐγγυαλίζειν. Nam alioquin non bene diceret, ὁ σωθῆναι· quum τὸ γυαλίζω ſit ex γοίζω per pleonaſmum ſyllabæ ἀλ, extra compoſitionem. Politus.

10. δὲ ἔλλειψιν τοῦ, χρόνου) Heſychius: Δαρὸν, μακρὸν χρόνον, ἢ ἐνιαυτόν. Sopingius legebat, δαρὸν χρόνον, μακρόν. &c. Minùs rectè. Eſt enim τὸ δαρὸν ἐπιῤῥηματικὸν δὲ ἔλλειψιν τοῦ χρόνου. Ideoque τὸ δαρὸν bene exponit Heſychius μακρὸν χρόνον, ſeu etiam ἐπιῤῥηματικῶς, ἐνιαυτόν. Sic etiam poſtea Heſychius δαρὸν exponit ἐπὶ πολὺ καιρόν. Polit.

11. Τὸ ᾗ ἐντελὲς παρ' Εὐριπίδῃ) Legitur etiam alicubi apud Euripidem in reſto χρόνῳ δαρὸς. Polit.

12. πολύ με, δαρόν τε δὴ καθήχετε χρόνον) Sophocles in Ajace:

Πολὺ πολύ, δαρόν τε μὴ
Καθήχετ' ἀμφὶ Τροίαν
Χρόνον. Polit.

13. ἀναβαλλώμεθα ἔργον) Hom: ἀνιβάλετο καλὸν ἀοιδὴν, *differebat pulchrum carmen*. hoc eſt, prohœmium præcinebat cantilenæ, parabatque animos ad audiendam juſtam cantionem. Salvinius.

Ἡσίοδος ἔγραψεν ἀδιάρθρωτα. [4] Ὅμηρος δὲ διέγνωκε σαφῶς, περὶ ποίων ἔργων χρὴ σπεύδειν, ὅτι δηλαδὴ περὶ τοῦ θεόδοτον. Τοιοῦτον γάρ, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξῃ. ἤγνωκε γὰρ κοίλῃσι χεῖρας θήσει, κατὰ τὸ, ἔμβαλε κυλλῇ. ἐξ οὗ ἐγγυαλίζειν, καὶ [5] γύαλα θώρηκος, [6] καὶ κοίλης δὲ

scripsit Hesiodus citra ullam notam distinctionis. Verùm Homerus perspicuè explicavit, ac distinxit, cujusmodi operi studere, seu navare operam oporteat: operi nimirum, quod deus dederit. Hujuscemodi enim est, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξῃ, *quod quidem deus est in manum daturus*. videlicet in volam, sive in cavam manum, est traditurus, juxta illud: ἔμβαλε κυλλῇ. *impone in manum curvam*. ex quo ἐγγυαλίζειν, *in volam, sive*

1. *Ἵνα μὴ ἀναβάλλεσθαι, τὸ ὑστερίζεσθαι τὸ πρᾶγμα*) Suidas: Ἀναβαλόμενος, ἀντὶ τοῦ, ὑστερήσας. Hesychius: Ὑστερίζουσι. ἀναβολαί. Differentia tamen nonnullis aliqua est inter ἀναβάλλεσθαι, & ὑστερίζεσθαι. Nam, ut scribit Proclus, τὸ μὲν ὑστερίζεσθαι, ἐπὶ μόνον ἀδύνατοι λέγει, οἷς γενέσθαι ἐνδέχεται, τὸ δὲ ἀναβάλλεσθαι, πάντως ἂν ἐπὶ γενέσθαι φασί. Politus.

2. *Ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου ἀμβολιεργὸς, ὃς ἄτερ πολιῆς*) Columella De Re Rustica l. 11. c. 1. *Prælabentis verò temporis fuga quàm sit irreparabilis, quis dubitet? Eius igitur memor præcipuè semper caveat, ne improvidus ab opere vincatur. Res est agrestis insidiosissima cunctanti. quod ipsum expressissè vetustissimus auctor Hesiodus hoc versu significavit:*

Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτερπι πολιῆς.

Versus hic est in Operib. & Dieb. Sed pro ἄτερπι scribunt alii ἄτρυτ. Politus.

3. *Ἤγνωκε δὴ οὖν τι ἐρεῖν ὅτι τὸ ὠφέλιμον τῷ ἔργῳ ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι*) Immo verò ἔργον Socrates non agnoscebat, nisi quod bonum esset, laudabile, honestum, & naturæ humanæ consentaneum. Quidquid secus esset, & contra leges, aut bonos mores ageretur, id non ἔργον, sed ἀεργίαν, dicebat, secundùm versum illum Hesiodi:

Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.

Ita sententiam Socratis contra calumniatorem explicat Xenophon Memorabil. l. 1 Σωκράτης δή, ὑπολαμβάνων, τὸ μὲν ἐργατικὸν εἶναι, ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ, καὶ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δ' ἀργὸν, βλαβερόν τε, καὶ κακὸν, καὶ τοὺς μὲν ἐργαζομένους ἀγαθοὺς, τοὺς δὲ ἀργοῦντας κακοὺς· τοὺς μὲν ἀγαθά τι ποιοῦντας ἐργαζόμενον ἔφη, καὶ ἐργάτας ἀγαθοὺς εἶναι· τοὺς δὲ κυβεύοντας, ἢ τι ἄλλο πονηρὸν, καὶ ἀπολλύοντας τοιούτους, ἀργοὺς ἀπεφαίνετο. Atque ita quidem Socrates, οὐκοῦν τὸ ἔργον καθ' αὑτὸ τὸ καλὸν ἐδόκιμαζε. Sicuti etiam Græci magistri notant, ἔργα simpliciter vocari ab Homero τὰ βέλτιστα τῶν ἔργων. Verùm quod ad Hesiodi mentem attinet, recentiores plerique omnes cum Eustathio τὸ οὐδὲ, non cum τῷ ἔργῳ conjungendum censent, sed cum τῷ ὀνείδει, planamque sic fieri sententiam Hesiodi sibi persuadent, quasi dicat Hesiodus, οὐδὲν ὀνείδει ἄνευ τὸ ἔργον, videlicet nulli dedecori, aut turpitudini esse opus, in quo quis occupetur; sed turpitudini otium esse, atque ignaviam. Opus enim opponit otio, ut ab altero, propter ipsius turpitudinem, homines revocet; ad alterum, propter ejus honestatem, invitet. Et in hanc sententiam, Hesiodum interpretatur Moschopulus: ἡ ἐργασία ὃ οὐδαμῶς ἔχει αἰσχύν· ἡ ἀργία ὃ αἰσχρόν. Ubi observat Moschopulus, ὀνείδει non esse τὸ αἰσχρὸν, sed τὸ αἰσχεῖν, ἤγουν τὸ μετέχειν αἴσχους. Atque hinc etiam Joh. Tzetzes ita distinguendum vult locum Hesiodi, ut significet τὸ ἔργον, videlicet τὸ σπουδαῖον· quod autem sequitur οὐδὲ, perinde intelligatur, ac si diceret, κατ' οὐδὲ ὑπάρχει ὀνείδει. Nisi enim, inquit, distinxeris, ut dixi; δακύσεις, μὴ τὸ μαργοσύνῃ, μὴ τὸ λοιπὸ ἐπὶ αἰσχροῖς ἔργοις εἶναι ὀνείδει. At enim longè aliter Græci vetustiores: quippe qui τὸ οὐδὲ ad ἔργον, non ad ὀνείδει retulerunt. Disertè Plutarchus in Solone: ὧν ὃ μὲς τόνε χώνις, καθ' Ἡσίοδον, ἔργον οὐδὲν ἦν ὀνείδει, οὐ τίχνη διαφορὰ ἔφερεν. Ita ergo Hesiodi versum intellexit Plato, ita is, quem paullò ante diximus, Socrates. Unde huic ipsi objectum fuit crimen, quòd celeberrimi Poëtæ auctoritate ad præposteros sensus suos abuteretur, quasi juberet Poëta *μαθοῦς ἔργου, μὴν αἰδέου, μὴν αἰσχροῦ, ἀπέχεσθαι*· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ποιῶν ἐπὶ τῷ κέρδει. Sed falsò, ut dixi, & per calumniam. Quare & Plato, ex sensu Socratis, ἔργα docuit vocata esse ab Hesiodo ἐκείνα ἐπὶ ἴσην τὰ κατὰ φύσιν ἔργα. Quippe hæc τῷ σπουδαίῳ σχήσουσα ἔργα, ὅσα οἰκεῖα σπουδαίῳ. Nec Hesiodeum illud ἔργον, aliud, nisi honestum ac rectum, accepit Plutarchus. Ἔργα enim simpliciter apud veteres τὰ σπουδαῖα. Plutarchus autem inde ostendit, nihil dedecoris mercaturam Soloni attulisse, quòd, illis temporibus, rudioribus adhuc hominum moribus, nullum opus, juxta Hesiodum, turpe ducebatur, neque ars, quam ad vitæ humanæ usum quis exerceret, ullum personarum discrimen faciebat. Sed ego, dum Hesiodi sententiam attentiùs mecum recogito, existimo, non ad omne quarumcumque artium opus Poëtam respicere, cum illud negat homini cuiquam esse dedecori; sed tantummodò ad omne opus agriculturæ. In eo enim totus est Hesiodus, ut agriculturam commendet, atque ad omnes ejus partes pro viribus explendas fratrem suum hortetur. Quare, ne fratrem alicujus operis pudeat, quod ad agrorum quidem culturam pertineat, sed minùs decorum, aut splendidum videatur, cujusmodi est boves agere, & terram fodere; nullum boni, ac diligentis agricolæ opus dicit esse dedecori; sed probro, ac dedecori esse ignaviam. Scuti, auctore Plinio, apud antiquos Romanos, *agrum malè colere, Censoriam probrum indicabatur: atque, ut refert Cato, quem virum, bonum colonum dixissent, amplissimè laudassè existimabant*. Mentem hanc Hesiodi viderat, & notaverat vetus Scholiasta: ἐστὶν, ὅτι τὸ ἔργον ἡ γεωργίας ὀνείδει οὐκ ἴσχυε. εἶον, τὸ βουλεύειν, τὸ ναύτην. Politus.

4. *Ὅμηρος δὲ διέγνωκε σαφῶς, περὶ ποίων ἔργων χρὴ σπεύδειν*) At enim, si credimus Græcis magistris, satis erat Homero dicere tantummodò ἔργον, ut, sine ullâ explicatione, aut adjunctione, de bono, immo de optimo opere, loqui eum intelligeremus: pariter atque bonum opus Hesiodus vocat simpliciter ἔργον. Proclus: Ὅμηρος τὰ μὲν βέλτιστα ἐπὶ ἔργων, μόνον ἔργα καλεῖ· τὰ δ' φαῦλα, μετὰ προσθήκης καὶ ἔργα. Eustathius ipse ad Odysseam: Ἔργον ἐπιτίθεται λέγει ἁπλῶς, τὸ ἀγαθὸν δηλαδὴ· ὡς τόγε μὲ ποιῶν, οὐκ ἂν δίκη προσθήκης ἔργον λέγοιτ' ἂν· οὐδὲ δολίοντι κακὸν ἔργον. Διὸ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τό, Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἐν' ἀγαθὸ νοοῦσι, ἀκολούθως τῷ σοφῷ Σωκράτει, ὃς ἔλεγε τὰ παόντα τῶ Ἡσιόδου γνώμῃ, καὶ δηλαδὴ ἐξελέγχει αὐτόν. ὃ καὶ οἱ κατήγοροι ποιησιδιδάσκαλον αὐτὸν ἐπεφώνουν, ὡς μαθοῦς ἔργα ἀπέχεσθαι τοὺς μαθητὰς, μήτε ἀγαθὰ, φασὶ, μήτε κακά. Politus.

5. *Γύαλα θώρηκος*) Etymologus: Γύαλον, τὸ κοίλωμα· οἷον, Θώρηκος γύαλον· ἀπὸ τοῦ, τὸ κατὰ κοίλον τοῦ θώρηκος. ποιητὴς δὲ τὸ κοίλον ἀντὶ χαρᾶς λέγει γύαλον. Nescio, an pro τὸ κατὰ κοίλον τοῦ θώρηκος, ex veteri Scholiasta Homeri, transponi vocibus legendum sit, κατὰ τὸ κοίλον τοῦ θώρηκος. Sic enim ad Homericum illud, Θώρηκος γύαλον, vetus Scholiasta. *Edit.*

6. *καὶ κοίλης*) Sophocles in Philoctete: Ὦ κοίλης πέτρας γύαλον. Ubi Scholiasta: γύαλον, ἀντὶ τοῦ κοίλου. Politus.

que aretata, per ellipſin fiunt, ἀγηφόντων, τυπτόντων, λεγόντων, pro ἀγηρέτωσαν, τυπτέτωσαν, λεγέτωσαν, *congreganto*, *verberanto*, *dicunto*. Volo autem, obſerves, eam, quam diximus, ellipſin manifeſtiſſimam eſſe in τῷ, μελόντων τὸ λῶϊον ἐν φρεσί. *Curæ ſit animo id, quod melius eſt*. quippe quum non plurali id numero dictum ſit, ſed ſingulari, pro ἔσω τῷ μελόντων, ſive μελέτω. *Sit ex iis rebus, quæ ſunt curæ*, ſive *ſit curæ*.

Nos verò ſic conferti per caſtra ampla Achivorum
Eamus, ut ocius ſuſcitemus acrem Martem.
Sic dixit. neque tardè rex virorum Agamemnon.
Statim præcentibus caueris imperavit,
Ut evocarent ad prælium comatos Achivos.
Hi quidem evocarunt. Illi verò congregati ſunt perquam celeriter.
Porro qui circum Atridem erant, generoſi reges,
Diſcurrebant ſecrententes. Simul autem glaucis Minerva oculis,
Ægidem habens admodum pretioſam, incorruptam, immortalemque,
Ex qua centum fimbriæ, cuncta aureæ, pendebant,
Omnes bene contexta, centum boum quæque æſtimabilis:
Qua cum palam furens, percurrebat exercitum Achivorum,
Urgens, ut irent: roburque excitavit in cujuſque
Animo, ut ſine intermiſſione bellarent, & pugnarent.
Iſque ſtatim bellum dulcius ſuis, quàm rediius
In navibus cavis ſuam in patriam terram.

CXCIX. Non optimus modò conſiliarius Neſtor, reique militaris peritus, ut oſtenſum eſt; verùm etiam quodammodo dux, bellique gerendi adminiſtrator: quippe quum nunc ipſe in regendo, ducendoque exercitu Achillis munere perfungatur. Poſtquam enim in illo Optimatum congreſſu, illud regem admonuit, ne rem datam ſibi, oblatamque divinitus, differendam ducerent, ſubdit: Ἡμῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγήρομεν ὀξὺν Ἄρηα. *Nos autem ſic conferti per caſtra ampla Achi-*

Ἠμῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγήρομεν ὀξὺν Ἄρηα. 440
Ὣς ἔφαν· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κικλήσκειν πόλεμόνδε κομήτας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ' ὠκέως μάλ' ἄγοντο.
Οἱ δ' ἀμφὶ Ἀτρέωνα διοτρεφέες βασιλῆες, 445
Οὖσιν κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἀέριμον, ἀγήρων, ἀθανάτην τε,
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι κρέμαντο,
Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος·
Σὺν τῇ παιφάσσουσα, διέστυτο λαὸν Ἀχαιῶν, 450
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ φρεσὶ θῆκε ἑκάστῳ
Καρδίῃ ἄλκιμον τολμῆσαι, ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄρα πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ πίεσθαι
Ἐν νυυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ρ μθ'. Ὅτι μὲν ἄριστος σύμβουλος ὁ Νέστωρ, καὶ τακτικὸς, ὡς δέδικται, ἀλλά πως καὶ πολέμαρχος, αὐτὸς ἀποπληρῶν ἄρτι τὸν τῆς Ἀχιλλέως στρατηγίαν. Παραιτέσας γὰρ τῷ βασιλεῖ ἐν ἐπικόῳ τὸν γερόντων, μὴ δηρὸν ἀνυβαλλώμεθα τὸ θεόθεν ἔργον, ἐπάγει· Ἡμῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν Ἴομεν, ὄφρα κὲ θᾶσσον ἐγήρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Ἔστι δὲ τὸ [3] ἀθρόοι,

1. ὡς τό, τυπτόντων, καὶ λεγόντων) τυπτόντων, λεγόντων, sunt imperativi legales, ut ego eos nomino. Ex quibus facti ſunt Latini legales ſimiliter imperativi, *verberanto*, *dicunto*. Sic τυπτόσθων, λεγόσθων, *vapulanto*, *dicuntor*. Salvinus.

2. μελόντων τὸ λῶϊον ἐν φρεσίν) Hoc exemplum abſque auctoris citatione profert Euſtathius. Unicum eſt, atque ſuſpectum. *Salvinus*.

Similia aliquot occurrunt apud Homerum exempla, in quibus τὸ μελόντων ἑνικῶς dictum videtur, & non πλεοναστικῶς: quippe quum in iis, ex uſu linguæ Atticæ, neutrum plurale conſtruendum videatur cum verbo ſingulari. Sic ergo Homerus lib. σ' Il. v. 463.

Οὔρεσι, μή τι πάσσι μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Si, juxta regulam Euſtathii, ellipſis hîc intelligitur verbi ὑπαρτικοῦ· τό, πάσσι μελόντων, ex conſuetudine, ut dixi, Linguæ Atticæ, idem erit, atque τό, πάσσι ἔχει μελόντων, ſeu μελέτω. Item lib. τ' v. 29.

Τέκνον, μή τι πάσσι μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Verumtamen vetus Scholiaſta τὸ μελόντων dictum ibi notat κατὰ τὸ, μελόντων. Unde etiam ita ad eum ipſum locum Euſtathius: Τὸ δὲ μελόντων ἀντὶ τοῦ, μελόντων, ἀπὸ τῶν φρενῶν ἔχωσιν· quomodo pari ex explicat illud lib. ξ. Odyſſ. v. 394. τοὶ δ' ἐνδυκὲς πάσσι μελόντων. ita ut ſcilicet μελόντων idem ſit, ac μελόντων. Attamen pro more Attico, qui communis jam ferè, ac ſolemnis evaſerat, accipere ego malim τὸ πάσσι μελόντων ἀντὶ τοῦ, πάσσι μελέτω, ſive πάσσι ἔχω μελόντων, ut ita ſcilicet τὸ πάσσι, quod eſt neutrum plurale, cum verbo ſingulari conjungatur. Sic enim paucis poſt verſibus in eodem Odyſſeæ libro Poeta dicit πάσσι μελέτω, non πάσσι μελόντων, ubi ſic ait Telemachus:

Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε πάσσι, καὶ ἀθανάτοισι μελέτω.

Alibi etiam uſurpat Homerus genus hoc loquendi, πᾶσι μελόντων. & πάσσι μελόντων, quod quum, ut dicebam, ἑνικῶς intelligendum videatur ἀντὶ τοῦ, ἔχω μελόντων, manifeſtum facit ellipſin, de qua hoc loci Euſtathius. *Polit.*

3. ἀθρόοι, ἀντὶ τοῦ ἁμᾶ) Heſychius: Ἀθρόοι, ἁμᾶ πάντες. Scholiaſta Ariſtophanis ad Acharn. Ἀθρόοι, πανπληθεῖς, ἀντὶ τοῦ ἁμᾶ. Politus.

σιν Ὅμηρος· ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ θυμικὸν, ὅπερ καὶ [7] ὀξεῖς λέγονται οἱ θυμώμενοι, καὶ ὀξύνεσθαι, καὶ παροξύνεσθαι τὴν χολὴν· ἀλλὰ καὶ καλὰ τὰ, [8] ἔγχη ὀξυόεντα. [9] ὀξέα δηλαδή, καθ' ὃ καί τις ἀνταπωλούμενος ἀλαζόνι πολεμιστῇ, ἔφη, ὀξεῖαν ἔχω ἐν ἄκρῳ καὶ αὐτῷ τῷ αἰχμήν.

σ'. Ὅτι ἀκολούθως τῇ παραινέσει τοῦ Νέστορος, κρίνουσιν οἱ βασιλεῖς τὸ λαόν. ἦσαν γὰρ φῦλα, καὶ φρήτρας διαχωρίζουσι. Φησὶ γάρ· Οἱ δὲ ἀμφ' Ἀτρέωνα διοτρεφέες κρινθέντες, τοὺς ἄνδρας δηλαδὴ κατὰ φῦλα, καὶ φρήτρας, ὡς ὁ Νέστωρ παρήνεσεν. Ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἥλπασαν Γοργοῦς τὰ τοῦ Νέστορος. Ὅτι φόρημα ὁ μῦθος τῇ Ἀθηνᾷ δίδωσι τῷ αἰγίδα, ἣν ὁ Ποιητὴς ἐρίτιμον λέγει, καὶ ἀγήρατον, ἀθανάτου δηλονότι· ἧς ἑκατὸν θύσανοι, ἦσαν χρυσοῖ, παγχρύσεοι περίθετοι, πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος. Τίς δὲ ἡ αἰγὶς αὕτη, καὶ ὅτι καὶ [10] Διὸς ὅπλον ἐστὶ, ζητητέον ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ μὲν Ὁμηρικὴ αἰγὶς, συγκέλλει τῷ λήγουσαν, ὡς τὸ μέτρον δηλοῖ. Ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ τόπον τινὰ ὁμώνυμον ἱστορῶν, φησὶν, [11] Ὅτι Αἰγὶς ὄρος, καὶ ἄκρα, καλὰ ἕκτασιν ἔ-

δευ-

ut Homerus alibi ait, ſtatim confecit; nec non propter iracundiam, quandoquidem ὀξεῖς, *acres*, vocantur ii, qui ad iram concitantur, & ἐξύνεσθαι, *acui*, itemque παροξύνεσθαι, *exacui*, dicitur irâ excandeſcere, ſeu bile inflammari: verùm etiam quatenus ἔγχη dicta ſunt ὀξυόεντα. nimirum ὀξέα, *acuta*. ideſt, *acutæ lanceæ*. qua ratione neſcio quis ad ſuperbi bellatoris minas reſpondit, ſibi quoque ὀξεῖαν, *acutam*, in ſummo eſſe cuſpidem.

CC. Reges, ex Neſtoris monito, copias ſecernunt: videlicet in tribus, atque in curias diſtinguunt. Sic enim narrat: *Qui circum Atridem erant, diſcurrendo ſecernebant*, nimirum *milites per tribus, ac curias*, prout Neſtor monuerat. Ex communi enim ſenſu accepta per celeritatem ſunt illa Neſtoris verba. Geſtamen Minervæ fabula ægidem aſſignat, quam ægidem Poëta pretioſam admodum vocat, ſeniique expertem, & immortalem: *ex qua centum θύσανοι*, videlicet *fimbriæ, totæ aureæ pendebant, omnes bene contextæ, centum unaquæque nummorum*. Quænam porro hæc ſit ægis, atque ut ea relata ſit inter arma Jovis, deinceps quærendum. Quod autem ſciendum eſt, Homerica hæc αἰγὶς, *ægis*, ultimam corripit, ut ratio ipſa metri manifeſtum facit. Quamquam Geographus de loco quodam cognomine ſic refert: Αἰγὶς, *Ægis*, mons, & promontorium, per productionem ſe-

cun-

1. ὅτερ ἐδύσαντο οἱ Ἀττικοὶ) ἄθροοι, Quum δ, initio vocis denſo ſpiritu effertur, τὸ ἅμα ſignificat; ut ὅταιρος, ideſt, *ſimul omnes, univerſi*. Excipe ὁμόκροι, *fratres*. quod nomen, licet ex eodem ventre prognatos ſignificet, attamen tenuatur. *Salmaſius*.

Euſtathius ſupra: Ἐνδύσασθαι γάρ Ἀττικοὶ τὸ ἅπαξ πιάσαι τινὰ λέγουσι δασέως, ὡς τὸ τὴν ἅλω, καὶ τὸ ἅπας, καὶ τὸ ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀφθόνως λέγοντες. ὅτι τὸ ἀθρεῖσικὸν δασύνεται). Etymologus: τὸ ἀθρεῖσικὸν δασύνεται). Sed, etſi τὸ ἀθρόοι ἀπὸ τοῦ ἁπᾶ, Atticè olim denſabatur, διὰ τὸν ἀθροισμὸν, ſeu διὰ τὸν ἀθρεῖσικὸν συμπεσόν· attamen hanc ipſam vocem recentiores, ὁμοιοῦν ἐκ συμπτώσεως, tenui efferre ſpiritu conſueverunt, διὰ τὸ ψιλοῦσθαι πᾶσαι τὸ α. quod teſtatur Euſtathius ad Odyſſeam. *Politus*.

2. παρ' οἷς καὶ συγκέλλει τὸν ἀρχαῖον) Non ſolùm apud poſteriores Poetas τὸ ἴσμεν primam corripit; verùm etiam alibi apud Homerum, ut lib. ζ' Il. v. 526. Ἀλλ' ἴσμεν. Et lib. μ' Il. v. 226. Μὴ ἴσμεν. & lib. Ε' v. 128. Δῶν' ἴσμεν πολιμόν τε. & v. 340. Ἐνθ' ἴσμεν κούρης. Politus.

3. ἐκτάσιν τῷ παραλήγοντι) Item penultimam productam habet τὸ ἴσμεν in Batrachomyomachiâ v. 272. Ἀλλ' ἄγε πάντες ἴσμεν ἀρηῖφιλοι. Sic τὸ ἴστε lib. μ' Il. v. 239. Εἰ γὰρ ἐγὼ δίξῃ ἴστε. Politus.

4. Ἔσμιξε ἡ μάχη) Poëta: Ἔσμιξω ἡ μάχη. ideſt, ἐγκυκλή-

σω ἢ μάχη τῇ περὶ Ἕκτορα συστάσει. ex veteri Scholiaſtâ. *Politus*.

Virg. *ſtrictiſque ſeges mucronibus horret Ferrea*. Et: *hic confixum ferrea texit Telorum ſeges, & iaculis increvit acutis*. Salvinus.

5. ὁ μὲν διὰ τὸ ταχὺ) Heſiodus: ὀξέος ἠελίοιο. *non ſolùm celeris, ſed & acris Solis*. Grævius. *Salvinus*.

6. διὰ τὸ ταχὺ) Heſychius, itemque Suidas: Ὀξεῖς, ταχεῖς. Politus.

7. ὀξεῖς λέγονται οἱ θυμούμενοι) Etymologus: τὸ ὀξὺν διάφορον (λέγομεν) ἢ ταχὺς θυμούμενον. Politus.

8. ἔγχη ὀξυόεντα) Homerus ἔγχεα. Politus.

9. ὀξέα δηλαδή) Alii tamen ἔγχεα ὀξυόεντα, exponunt ὀξύνοντα, καὶ ὀξέα. Vetus Scholiaſta ad illud Homericum. ἔγχεϊ ὀξυόεντι lib. ι' Il. ὀξὺ δ', καὶ ὀξέα, ἀδὺς δίνδρα, καταπελεμίζων. Hinc Heſychius: Ὀξυόεντα, ὀξέα. ἢ ὀξυόεντα. ὀξὺν ἢ ἀδὲν δίνδρα. Politus.

10. Διὸς ὅπλον ἐστὶ) Virgil. *Arcades ipſum Credunt ſe vidiſſe Jovem, cum fata nigrantem Ægida concuteret dextrâ, nimboſque ciaret*. Politus.

11. ὅτι Αἰγὶς ὄρος, καὶ ἄκρα, κατὰ ἔκτασιν ἀδύτως συναβοῦς) Non Αἰγὶς quidem certè Straboni, ſeu αἰγὶς, producta ſyl-

olim appellatæ ſunt monetæ, quòd in iis bovis notam imprimerent, & maximè Athenienſes, quippe qui hoc ipſum animal pluris facerent. Atque inde adagium: *Bovem fert in linguâ.* videlicet, muneribus acceptis, tacet. Quin ex iſto ipſo animali ſumpta eſt particula βῦ vim addens ſignificationi.

CCI. Quum verò moris ſit Poëtæ, ut Carmini paſſim ſuo fabulas adtexat (fabula enim eſt quæ-

ες κ) τὰ τομίσματα, διότι κ) βῦν ἐξετύπωσαν ἐν αὐτοῖς, [7] κ) μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι, τιμῶντες τὸ ζῶον. Ἐντεῦθεν κ) παροιμία τὸ, [8] βῦν ἐπὶ γλώσσης φέρει. ἤγουν δῶρα λαβών, σιωπᾷ. [9] Καὶ τὸ βῦς δὲ ἐπιταλικὸν μόριον ἐκ τῶν τοιούτων ζώων ἥλπυται.

σά'. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἔθος ἔχων ὁ Ποιητὴς μύθους παραπλέκειν συχνὰ τῇ ποιήσει (ψυ-

ſyllabâ: ſed αἶγα a nonnullis appellatam ſcribit illam ὄιερω, caſu ſcilicet accuſandi. ὁμοίως τῷ ζῆν· quam tamen ipſe μικρῶς κατὰ διάτριψιν συλλαβῶν, efferendam vult Αἰγᾶν, ut Ἀνδρᾶν, & Ἄρχᾶν. Sic enim, inquit, totus ille mons appellabatur, perinde quaſi ejus Rectus ſit Αἰγᾶ, quomodo legendum apud Stephanum: Αἰγᾶ ἡ Αἰολίδος ἄκρα. Legebatur antea, confuſis vocibus, Αἰγάνης Αἰολίδος. pro quo Caſaubonus reſcribebat Αἴγα ἡ Αἰολίδος. Malè Abrahamus Berkelius φρονιμωτάτως, Αἶγα ἡ Αἰολίδος. Eſt enim ſecunda longa. Malè etiam Thomas De Pinedo, Αἰγᾶν ἡ Αἰολίδος ἄκρα. Rectus enim eſt Αἰγᾶ. Politus.

1. Πρωτεῖα δ' ἐπὶ τὰ Αἰγαίων πέλαγος) Hinc corrige corruptum locum Strabonis, qui in editis ſic legitur: αὐτὸ δ (τὸ ἄρος) καθ' αὑτὸ ἐκπίπτει σωτῆρα δ' καθ' αὑτὸ τὰ Αἰγαῖα πέλαγος. Legendum ex Euſtathio: πρωτεῖα δ κ) ἐπὶ τὰ Αἰγαῖον πέλαγος. Verba illa, καθ' αὑτὸ, ex ſuperiori verſu huc temere irrepſerunt per incuriam librariorum. *Politus.*

2. κατὰ ἡ τὸ μῶδα Τιβερίου) Horatius lib. 2. Od. 16.

Longa Tiberium vina negârunt ſenectam.

Politus.

3. Οἱ δ ἐπὶ δύσεως ἀνέμου) νοήσεις κ) αὐτὸ τὸ, πολλοί) Ita & ſexcenta apud Latinos. *myria*, quaſi decem millia, apud Græcos pro multis. Plinius in epiſtolis: *Tu mihi ſexcenta pro centum vallibus.* Cerberus Horatio, *bellua centiceps. pro πολυκέφαλος θηρίον.* Salvinus.

Donatus ad illud Terentii in Phormione act. 4. ſc. 3. *Sexcentas proin potius ſcribito jam mihi dictas. Perſpicere hinc licet conſuetudinem utriuſque ſermonis. Nam Apollodorus μυρίας dixit pro multis. Et ut apud Græcos μύρια, ita apud nos ſexcenta dicere pro multis, uſitatum eſt.* Nota tamen vulgò eſt inter *myrias*, & *myrias*, pro accentus diverſitate, diverſitas ſignificationis. *Politus.*

4. δύσεως, ἤ ἐσπερινοῦ) Hinc enim dicti οἱ δύσεις. Johannes Diaconus: Δύσεις οἱ ἑσπερινοὶ, ἤγουν τὰ ἑωθινιστὰς λεγόμενα κεμβία, ἤγουν κεμβία, ἀπὸ τοῦ δύω τὸ ἔρμω, διὰ τὸ δύλυσιν, κ) ἀνάλωσιν. Politus.

5. τὰ πρόσοδα, δι' ὧν αἱ συναλλαγαὶ εἰς πολλοὺς) Pecunia, & peculium a pecore. *Salvinus.*

Columella lib. 6. *Nomina quoque & pecunia, & peculii tradita videntur a pecore, quoniam id ſolum veteres poſſederunt.* Polit.

6. ὡς αἱ ἀλφεσίβοιαι γυναῖκες) lege cum Frobenio, ὡς αἱ ἀλφεσίβοιαι. Alterius derivationis ſunt αἱ ἀλφεσίβοιαι. Heſychius: Ἀλφεσίβοιαι, αἱ βόας ἀλφούσαι. Sed pro ἀλφεσίβοιαι ſcribunt alii ἀλφιβόιαι, & ſic etiam vulgò legunt apud Homerum lib. σ' Il. παρθένοι ἀλφεσίβοιαι. Etymologus: παρὰ ἡ τῷ Πίνδῳ, ἐπίθετον, παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, αἱ παρθένοι αἱ βόας ἐφ' ἑαυτὰς ἀφίσασαι, διὰ τὴν ἀκμαιότητα. δῆον γ', ἀφίμασιν ἐβλάβη τὰ πάλαι ἀφ' ἡμῶν δόξα. ἀνέμασε) ἀπὸ μέρους· ἐπειδὴ ἔντιμοι τὰ παλαιὰ οἱ βόες. Meadose editum erat, ἀφὶς γάμων. pro quo ex Homerico Scholiaſtâ reposui ἀφ' ἧς γάμων. Eadem enim ferè verba habet Scholiaſta. Heſychius: Ἀλφεσίβοια αἱ πολλὰς βόας ἀφέσασαι ἀντὶ ἑνὸς. Suidas: Ἀλφεσίβοια, ἀφετικὰ βοῶν. Politus.

7. κ) μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι) ex Theſei inſtituto, ut teſtatur Plutarchus in Theſeo: ἔκοψε δ κ) νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὴν Μαραθώνιον πόρον, ἢ διὰ τὴν Μίνω ἐρημίαν, ἢ φὶς γεωργίαν τὴς πόλεως παρακαλῶν. οὐ γὰρ ἦσαν τὸ ἐκατόμβοιον, κ) τὸ δεκάβοιον ὀνομαζόμενα. De eodem monetæ genere Pollux lib. 9. c. 6. τὸ δ παλαιὸν τῶν ὑπ' Ἀθηναίοις νόμισμα, κ) ἐκαλεῖτο βῦς, ἐπὶ βοῦν ἔχων ἐπιτύπωμα. Sic pecuniam apud Latinos nonnulli appellatam voluerunt, quòd æs primùm ſignatum fuerit pecudum notâ. Plinius l. 33. c. 3. *Servius rex primus ſignavit æs. Ante vudi æſes Roma Timæus tradit. Signatum eſt notâ pecudum: unde & pecunia appellata.* Idem Plinius l. 18. c. 3. *Servius rex, ovium, bovumque effigie primus æs ſignavit.* Politus.

8. βῦν ἐπὶ γλώττης φέρει) Adagii hujus iiſdem verbis meminit Thomas Magiſter in Eclogis Nom num Atticorum: Ἡ βᾶς, οὐχ ἡ βάς. ἀφετικὸς δ μόνον ἐν τῇ παροιμίᾳ ἐκφέρων βᾶν. οἷον τὸ, βᾶν ἐπὶ γλώττης φέρει. Paullò aliter alii. Diogenianus: Βᾶς ἐπὶ γλώσσης, ἐπὶ τῶν μὲ δωρολημίαν παρεσκευάζεσθαι, διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ νόμισμα βᾶν ἔχειν, οἱ δ δωροδοκήμονες ἀφανίζειν ἐπιχείρουσι). Pollux lib. 9. c. 6. Βᾶς ἐπὶ γλώσσης βίβηκεν, ἢ τις ἐν' ἀργυρίῳ σιωπήσων. Zenobius tamen, Heſychius, Suidas, aliique, alio ſenſu adagium accipiunt de iis, qui, ne bove, Athenienſi monetâ, mulcarentur, non audebant liberiùs loqui. Unde, quod eſt apud Æſchylum in Agamemnone, βᾶς ἐπὶ γλώσσης μέγας βέβηκεν, id a nonnullis perinde exponitur, ac ſi diceret, σαβέως ζημίαν ὑπομενεῖν μοι. Politus.

9. Καὶ τὸ βῦ ἡ ἐπιταλικὸν μόριον) ut βούλιμος, & βουλιμία, *magna fames.* quemadmodum in bove Virgilius requirit *ſtomachum magnum.* Ita & ἵππος vim addit ſignificationi, ut ἱπποκάμπαρον non feniculum equinum, ut vulgò; ſed feniculum majus. Et Hippocrenen puto, quem fontem caballinum Perſius dixit in prologo, & qui locum fabulæ dedit, tanquam ex nuguld Pegaſi ſcaturientis; non aliud ſignificare, quàm fontem magnum. *Salvinus.*

Hinc βουλιμιᾷ apud Ariſtophanem in Plutó. i. e. ut exponit Scholiaſta, πάνυ λιμώττει, κ) πανῦ λίαν. ἀπὸ τῦ βῦ ἐπιφέρεται, ἔνιοι δ ἐπιτάσεως ἕνεκα ἐπλεονάσθαι φασὶ τὸ ῦ ἀντὶ τῦ λίαν· ὥσπερ κ) ὁ τῷ βάκχαι, μεγάλη πάνυ, κ) βαγάθη· κ) βάγλαμος. Politus.

πρὸ βραχέος ἐπὶ τῇ ξερήσῃ τῶν πατρίδων, ἤτοι καταμαλαχθέντες, ἢ πακίλως ἀπατηθέντες λόγοις, γλυκίω τὸ νόςῳ τὸν πόλεμον ἄφαρ, ἤγων εὐθέως, κρίνουσιν. Εἰ δὲ μηδὲν ἡδὺ τῶν πάνυ ἡδέων γλυκίον ἧς γαίης, ἡδὲ πατρίδος· ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ δημαγωγηθέντες ἢ βασιλικῇ συνέσει, γλυκεῖν τι τὸ οἴκαδε νόςῳ ἠγῆλαν τ' ξυγερὸν, ἢ πικρὸν πόλεμον. Καὶ σημήνατ, οἷον ὁ ἐν δέοντι παραμυθητικὸς λόγος, ὃς ἐν τοῖς ἔξω πω ἀμβροσία λέγεται, διὰ τ' τῶν γερόντων γλυκείας ὁμιλίας ἐνςαλαζομένη τῇ τὸ Ἀχιλλέως καρδίᾳ. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὸν μὲν σύγκηται τὸ πατρίδα γαῖαν, καὶ ἔχει ἐντελῶς· ἐν δὲ τῷ, [1] Οὐδὲν γλυκίον ἧς γαίης, ἡδὲ πατρίδος, κεχώρισται φανερῶς ἡ αἶα τ' πατρίδος. Εἰ δέ τις ἐν τούτοις τὸ μὲν ἧς γαίης, ἴσ' ἔθους ἦναι φάσκοι δηλωτικὸν, τὸ δὲ, ἡδὲ πατρίδος, αὐτ' τ' ἐπεγκαμένης, πάθος ἐλλείψεως [4] ἔχειν ὁ λόγος. Ἵνα λέγῃ, ὅτι ἡδὲ πατρίδος γῆς, ἢ κώμης, ἢ πόλεως, ἢ κωμοπόλεως. Οὐχ ὑποχωρίζει δὲ ἡδὲ ἡ πατρὶς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐξ-

Rom. p.253. ωγκωται σεμνότερον, τῇ μὲν ἐκ πατρὸς παραγωγῇ παρωνυμία, τ' πατέρα δεικνῦσα· [5] τῷ δὲ ϑηλυπρεπεῖ χηματισμῷ μητέρα παραφαίνουσα, ἵνα τῇ τ' πατρίδος κλήσει ἐμφαίνωντο οἱ γονεῖς. [6] ὃ προελάλησέ τις παλαιός. Καὶ ταῦτα

φάσ-

1. ψυχὴ γάρ τις οἷον ὁ μῦθος τῷ τ' πεπόνης σώματι) Nota, fabulam, animam veluti esse Poëseos. Sed intellige fabulam allegoricam. Quum enim a Græcis Magistris quatuor enumerentur notæ Poëtarum, qui sic κατ' ἐξοχὴν vocantur, μῖξον ἡρωϊκὸν, μῶδος ἀλληγορικὸς, ἱστορία, ὅτι παλαιὰ ἀφηγοῦντις, καὶ ποικὶ λέξις, ἅπερ ὁμοῦ ἐκ his quatuor notis ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος τὸ κεφάλαιον ἴσχει τῆς Ποιητῆς χαρακτήρισμα. Politus.

2. ἡ τῆς βασιλέως σοφίας) Ἀθήνη Minerva, in Cratylo apud Platonem dicta est quasi Θεοῦ νόησις, ideſt, *Dei mens*, quippe è cerebro Jovis exorta. *Proximus illi tamen occupavit Pallas honores.* Horat. *Salvinus*.

3. Οὐδὲν γλυκίον ἧς γαίης, ἢ πατρίδος) Homerus lib. i Odyſſ. ſub perſonâ Ulyſſis:

ὅτι ἦ γε
Ἧς γαίης ἄνωγεν γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.

Et paucis poſt vetitibus:

Ὡς μὲν γλύκιον ἧς πατρίδος, ἢ ὅτιν' ἄλλην
Γαῖαν. Politus.

4. ἔχειν ὁ λόγος) lege cum Frobenio, ἔχει ὁ λόγος. Politus.

5. τῷ ϑηλυπρεπεῖ χηματισμῷ μητέρα παραφαίνουσα) Immo & de matris nomine patria ποιητικώτερον vocata est μῆτις. Euſtathius ad lib. α Odyſſ. Ἰσέον δ', ὅτι, ἴσως τῶν ἄνωθεν αἰτίων γενέντων τέκνων, πατὴρ, μῆτις, τέκνα, πατρὶ μὲν πρωτίστως ἡ πατρὶς, πολλαχοῦ καμέν ἡ πειθοῦς, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς παράνυμον ἡ πατρὶς· μητρὶ δ' οὐχ ἡ μήτηρ ποιητικῶς (αὐτὴ γὰρ, μίαν ἀφορμὴν τὴ τὸ ἐμβρύου ἀποκύσα) ἀλλ' ἡ μῆτις ποιητικώτερον. Politus.

6. ὃ προελάλησέ τις παλαιός) Plato in Critone: ὅτι μᾶτις πρὸ πατρὸς, καὶ πατρὶς, καὶ πρὸ ἅπαντος προγόνου ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ πατρὶς, καὶ σεμνότερον, καὶ ἁγιώτερον. & Legum v. πατρίδος δ' ὄντος τ' χώρας, διαφερόντως αὐτὴν δεῖ μητέρα παιδὸς. Et Reipublicæ IX. τὸν πάλαι φίλον μητρίδα τε Κρῆτες φασι, καὶ πατρίδα. Salvinus.

Plutarchus, ubi quærit, an senì gerenda sit Respublica: ἡ δὲ πατρὶς, καὶ μᾶτις, ὡς Κρῆτες καλοῦσι, πρεσβύτερα, καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα. Polit.

Perro, ſicut avium volucrum agmina multa,
Anſerum, vel gruum, vel cygnorum longa colla habentium,
Hîc in prato, Caÿſtrii circa fluenta,
Hinc & hinc volant, exultantes alis,
Cum clangore alierum ante alios conſidentium, & ſonat pratum:
Sic horum agmina multa ex navibus, & tentoriis
In campum effundebantur Scamandrium: terra verò
Horrendum reſonabat ſub pedibus ipſorumque & equorum.
Et ſteterunt in campo Scamandrio floride
Innumeri, quaſi folia, & flores naſcuntur vere.

Τὸν δ' αὖτε τρηχεῖαν ἐθείρεα πεπλα,
Χανδὸν, ὃ γηρύων, ὃ πόλιον δολιχοδείρων,
Λοιὸν ἐν λειμῶνι, Καϋστρίῳ ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔνθα, καὶ ἔνθα τετύπται, ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών·
Ὣς τῆ ἔθνεα πολλὰ ἐκ νηῶν ἄνω, καὶ κλισιάων,
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπο χθὼν
Σμερδαλέον ἀνέβιβζε ποδῶν ὠκειάων τε, καὶ ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλα, καὶ ἀνδρες γίγνεται ὥρη.

CCII. Quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, comparationibus ſæpe utitur Poëta, non ſolùm ad ſuam multarum rerum peritiam, eloquendique facultatem demonſtrandam; verùm etiam ut rebus ipſis perſpicuitatem, ac vim afferat. Quæ enim ſemel aliquando contigerunt, clara ea, ac manifeſta facit per comparationes, atque imagines rerum, quæ ſemper fiant. Ubi quidem non multæ res memorantur, comparationes non multas adducit. Ubi verò rerum eſt varietas, illic etiam comparationibus abundat. Ut hoc loci, quum Græci ſint magno numero, ſplendidaque arma induerint, atque inſuper huc, & illuc præpropere excurrant; præterea verò diſcreti ſint, ac diſtincti in tribus; nec non ad iram ſint concitati; ad unamquamque harum rerum, comparationem adhibet. Nam quod

σβ'. Ὅτι ὡς καὶ προλέγραπται, χρώμενος παραβολαῖς ὁ Ποιητὴς πολλαχῆ, ὑ μόνον ἐπὶ ἐμφανὶς πολυπειρίας, καὶ λεκτικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαφηνείᾳ, καὶ ἐνεργείᾳ πραγμάτων. Τὰ γὰρ ἅπαξ ποτὲ γενόμενα, δῆλα ποιῆ διὰ παραβολικῶν εἰκόνων γινομένων αἰεί. Ὅσῳ μὲν ὑ πολλὰ τὰ πράγματα, ὑ πολλὰς παρεισάγει παραβολάς· ἔνθα δὲ ποικιλία πραγμάτων, ἐκεῖ πλεονάζει καὶ παραβολαῖς. Ὡς καὶ ἐνταῦθα, πολλῶν ὄντων τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ὅπλα δὲ ᾠκισμένων λαμπρὰ, πρὸς δέ γε καὶ ταχὺ ὁρμωμένων ὧδε καὶ ἐκεῖ, ναὶ μὴν ἀλλὰ καὶ διακεκριμένων εἰς φῦλα, ἔτι δὲ καὶ θυμικῶς διακειμένων, πρὸς ἕκαστον τούτων παραβολῇ ἐχρήσατο.

ad

Ppp πρὸς

1. Παιᾴσσων ἡ, τὸ ὠθισμοῦς, καὶ ἐπιφορὰς ὁρμῶ) Etymologus: Παιᾴσσων, ὠθισμοὺς ὁρμῶν. Polit.

2. ἐπαιφάσσων) ὠθισμὸν exponit vetus Scholiaſta lib. ὁ Iliad. Polit.

3. φάσσω) Etymologus: πλεονάζουσι φάσσω. Sic legendum cum gemino σ, non, ut vulgò editum, φάσω. Polit.

4. καὶ ὡ ἀναδιπλασιασμοῦ, φαρόνω, καὶ ξαπῷ ἢ δαπάνῃ) In reduplicatione, ſive ἀναδιπλασιασμῷ, numquam adſpirata reduplicatur, ſed tenui utimur, ut a φαίνω, πεφαγκα, πίδημι, & cuncta ejus generis. Salvinus.

Etymologus: καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παφάσσω· καὶ προσθέσει ἢ ἁ, παφάσσω. Sic quidem derivat hoc verbum Etymologus. Non enim, inquit, ὁρμῶ τὸ ὠθισμὸν. Polit.

5. τὸ παίσαλον) τὸ δύσβατον. Polit.

6. ὃ μὴ ἴσως πλουσιομὸν ἔχει ἢ δάπτει δ') tamquam eſſet δαίμων, induſtrius, ingenio pollens, ἀπὸ ἢ δαίω, ſcio, unde & δαίμων, damon, quaſi δαήμων, ſciens. Salvinus.

Etymologici Magni Auctor: Δαίδαλος, τὸ πολὺν ὄγκον τῶ ὕφους· παρὸ τὸ δαίω (σημαίνει τὸ ἐπίσταμαι) δαίδαλος, ὁ ἐπιστήμων· καὶ πλουσιωτῶ τῶ δ', δαίδαλος. Politus.

7. τὸ ἄλη καὶ ἄλλη περιέχον τὴν ὕφεσιν) Etymologici Magni Auctor: δαλοὶ ἡ ἡ λίξις καὶ τὸ ἄλη καὶ ἄλλη περιέχον τὰς ὕφας. Polit.

8. Σκαμάνδριον) Editio Romana, poſt Aldum, Καμάνδριον, ut & paullò poſt Καμανδρίῳ. Scilicet ut conſulat metro: quia docet Euſtathius, accipi a Poëtâ τῶ ὄρχατον ἀναγκαίως, ἐπὶ ἀδιαιτήτου ἐκτείνον τὰ φρὸ αὐτὸς, ἐπιδέπτε δ' καὶ ὧ μετρικόμετρον. εἶτε, λέγω χάριν, Καμανδρος. Unde & eadem ſcriptura ἢ Καμάνδριον, & Καμανδρίῳ derivata in textum Homericum Epitomes Euſtathianæ, quam, auctore Adriano Junio, edidit Baſileæ Frobenius anno 1558. Id tamen non obſtitit, quominus biennio poſt, qui Editionem integram Euſtathii apud Frobenium curarunt, ſcriberent in Homero, ut ſcribendum erat, Σκαμάνδριον, & Σκαμανδρίῳ. Aliud eſt enim, primam ἢ Σκάμανδρος a Poëtâ accipi, tamquam ſi eſſet μετρικόμματος, ſive ab unâ tantùm conſonante incipieret, ut eſt, exempli cauſâ, prima ἢ Κάμανδρος· aliud, quia perinde ea accipitur, quaſi una ibi, ac ſimplex eſſet conſonans, idcirco faciendam eſſe mutationem in ſcripturâ. Sic enim & alibi vocis alicujus initio duplex littera pro ſimplici accipitur, ubi ſcilicet non producit poſtremam vocalem brevem vocis præcedentis; nec tamen pro duplici litterâ ſcribitur ſimplex. ut hoc ipſo libro infrà:

Οἳ τ' Ζάκυνθον ἔχον.

ad quem locum Euſtathius: ὠναῦθα ὁ καὶ τὸ δεπλὸν χ', ὡς εἰς τι ξοιχὸν ἀπλῶς, ὑ τῶ ἐκτάσιν τὸ φὸ αὐτὸ βραχὺ φυσῶν. Φασὶ γ', Οἳ τ' Ζάκυνθον ἔχον· ἢ τὸ βραχυνόμενον, ἵνα σωσπερισθῇ δάκτυλος. Cauſſa ita faciendi, neceſſitas eſt metri, ſicuti etiam docet ad illud, ἐμῆς ὡς ἀρχῆ Σαλαμῖνος. ubi pariter τὸ δεπλὸν χ' ὡς ἔχω σωσπερ ἐκτάσιν τὸ φὸ αὐτὸ. Simili autem modo, ait ibidem Euſtathius, καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδιαιτήτου ἐκτείνει τὸ φὸ αὐτὸ βραχὺ φυσῶν. Sic in Odyſſeâ, ὑλάοντι Ζακυνθῳ. Sic ergo & hoc loci φρηχείων Σκαμάνδριον. & λειμῶνι Σκαμανδρίῳ, ut rectè editio Homeri Florentina: quam in lectionem conſpirat conſenſus omnium ferè ceterarum, ſi Aldinam, & eas, quas dixi, Euſtathianas, excipias, Homericarum Editionum. *Politus.*

γικῶν ὅπλων· ἀλλὰ πῦρ ἐπιφλέγοντι ἐοικὼς ὕλλῳ ἐν κορυφαῖς ὄρεος, ἔ ἔκαθεν φάεται αὐγή. Τῷ γὰ ταὐτὰ πυρὸς ἡ λαμπηδὼν ἡς πολὺ διαδίδοται. Ἐν δέ γε κοίλαις φάραγξιν, ἀπαὲτὰ μὲν ὕλης ἴσως ἐπιδράξεσθαι, ἴμεναι πολλῆς, ἀ ἀῤῥῆτα διὰ δασύτητα· ἔκαθεν δὲ ἡ αὐγὴ ἃ φανήσεται. Ἐν δὲ ᾧ, Ὡς τοῦ, ἦεν ἔτι τούτων, [2] ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκᾷ θεσπεσίᾳ αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος ἀρανὸν ἶκε· ἀ ᾧ εὐμέγεθες ἔοικε τοῦ Ἑλλήνων ὑποδηλᾶν. Διὸ ἀ προσαρμόσει ὅλη ὅλῳ ᾧ πράγματι ἡ παραβο-
Rom. p. 254. λή. Ὡς γὰ ἐν κορυφῇ ὄρεος πῦρ, ἔ ἔκαθεν ἡ αὐγὴ, ἔτως ἐν αὐτοῖς χαλκὸς, ἔ ἡ αἴγλη ἐπαμφαίνε. Λαμπρὸν δὲ ἀ τὸ, ἐκ γῆς αἴγλαν ἡς ἀρανὸν ἀφικνεῖσθαι. Ἄλλως γὰ ἐκᾶθεν ἐπὶ γῆν φῶς καταπέμπεται, ὡς δηλᾶ ἀ τὸ, [3] ἀραιόθεν ὑπερβάλλη ἄπειρος αἰθήρ. Προϊὼν δὲ, τὸ αὐτὸ διὰ συντόμου, ἀ λαμπρότερας εἰκονίσει παραβολῆς, ἤτοι, ἴεται ἐς Ἕλλυας, ὡς ἐὰν πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Χαλκὸς δὲ [4] θεσπέσιος, ὃν θεὸς ἂν εἴποι, οἷος ἦν. Τὸ δὲ ῥηθὲν πῦρ, αἰδηλον ἔφη, ἢ ὡς πολυφαιές, παρὰ τὸ ἰδεῖν, ὥσπερ ὅμοιον ἦ ἂν ἀ τὸ ἀιδηλον· ἢ ὡς ἀφανιστικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ αἴδου· ἢ ὡς ἡς πολὺ διαφέον, παρὰ τὸ μὴ ἵζειν, ἁπλουστέρως ἴσως ζ' ἡς δ', κατὰ συνήθειαν. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, δι' αἰθέρος ἀρανὸν ἶκεν, ὅτι τῷ αἰθέρι ἀ τὸ ὑποτελαγμένον αὐτῷ ἀέρα συνοικεῖν χρή.

σγ'. Ὅτι λειμών τις [5] ἐν Ἀσίᾳ, λεγόμενος δι' αὐτὸ ἴδιον Ἄσιος, ᾧ πω τὸ Κάϋστρον πολα-

μὸν,

1. τὸ ἀπὸ τ πυρὶς, ἅτις ὦ πεφυκὼς) lege, ὅτι ὦ πεφυκὼς. Polit.

2. ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκοῦ) Editio Florentina Homeri conjungit τὸ ἀπὸ cum τῷ ἐρχομένων, hoc modo: ἐρχομένων ἀπὸ, χαλκοῦ. Unde patet ſcribendum fuiſſe, ἐρχομένων ἄπο, retracto hic accentu, quomodo certè exhibet textus ipſe Homericus editionum Euſtathianarum, Romanæ, & Baſilicenſis, ejuſque etiam Epitomes, quam ex Euſtathio concinnavit Adrianus Junius: itemque in Homericis editionibus repræſentant Aldus, Junctæ, Hervagius, Turnebus, Henricus Stephanus, plerique alii: quippe quum τὸ ἄπο per tmeſin poſtpoſitum ſit τῷ ἐρχομένων. Veruntamen ſcripturam hic Euſtathii ſequuntur, ut videtur, Cornelius Schrevelius, & Joſua Barneſius, qui legunt: ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκοῦ. Politus.

3. ὑπερβάλλη) Homerus, ὑπερβάλλῃ δ' ἀὴρ ὑπερθεν. Polit.

4. Θεσπέσιος, ὃν θεὸς ἂν εἴποι, οἷος ἦν) quaſi θεσπέσιος ſit ex θεὸς, & ἔπω. Melius tamen videtur mihi hæc vox deduci παρὰ τὸ θεὸς, τῷ τὸ πέπω, ὃ σημαίνει τὸ πέφημι. cujus Futurum πέπω. Unde πέπιστος, & θεοπέπιστος, & per ſyncopen θεσπέσιος, ὁ ἐκ τ θεοῦ πεπωμένος. Ex Etymologici Magni Auctore. Polit.

5. ὁ Ἀσίᾳ) Intelligo, ὁ Λυδίᾳ. Ἀσία γ παράκειται ἑκατὸν ἡ Λυδία, ut ſcribit Scholiaſta Apollonii Rhodii ad libr. 1. Inde ejus regionis Aſiæum fratrem, & Aſia palus. Virgilius ex Homero,

fulgor ignis longè latèque diffunditur. At verò in convallibus, ut ignis fortaſſe ſylvam corripiat ἄσπετον, videlicet multam, quæque ſatis verbis declarari non poſſit propter denſitatem; non tamen e longinquo ſplendor conſpicietur. Porro autem illis verbis: Ὡς τοῦ, videlicet ἦεν τούτων, *Sic, his procedentibus, æris admirandi ſplendor undique collucens per aërem in cœlum ibat*; indicare tacitè videtur proceritatem Græcorum. Ideoque totâ cum re tota hæc congruet, & cohærebit comparatio. Sicuti enim in ſummo montis jugo ignis, cujus procul ſplendor; ſic ærea in ipſis arma, quorum ſplendor omni ex parte collucebat. Luculentum quoque, atque illuſtre illud, quòd ſplendor e terrâ ad cœlum pertinebat. Nam alioquin lux inde in terram demittitur, ut palam facit illud: *e cœlo erupit maximus æther*. Verùm poſtea eamdem rem brevi, illuſtriorique comparatione exprimit, ubi Græcos ire commemorat, tamquam ſi igne univerſa terra depaſceretur. Æs porrò θεσπέσιον, *divinum*, quod θεὸς ἂν εἴποι, *deus dixerit*, cujuſmodi ſit. Eum autem, quem diximus, ignem vocat αἰδηλον, vel tamquam perlucidum, & præ ceteris conſpicuum, ab ἰδεῖν, *videre*, cui ſimile etiam fuerit τὸ ἀΐδηλον, *valde conſpicuum*; vel tamquam exitioſum, ac noxium, ad exemplum τοῦ Ἅιδου, *orci*; vel tamquam longè, latèque diſcurrentem, παρὰ τὸ μὴ ἵζειν, *a non ſedendo*, verſo, ut fieri ſolet, τῷ ζ' in δ'. Interea verò, dum ait; *per æthérem ad cœlum pertinebat*; vide, ut cum æthere intelligere ſimul oporteat ſubjectum ei aërem.

CCIII. Pratum quoddam eſt in Aſiâ, cui hac ipsâ de cauſsâ nomen Aſio, juxta Cayſtrum amnem:

quæ, prætum illæ, circa quod anteres, & hujuſmodi aves congregantur. Geographus verò ſic habet: Triginta a Nyſâ Trallianâ ſtadiis, Tmolo

φοι, φασὶ, λειμὼν Ἀσίς, ὡς οἱ χῆνες, ἢ τὰ τοιαῦτα συνάγονται. Ὁ δὲ Γεωγράφος ἅτω φησίν· ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τῆς Τραλλιανῆς Νύσ-

mero, lib. 1. Georgic.

Jam varias pelagi volucres, & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Ubi Servius: *Cayſtrus autem Aſiæ fluvius eſt. Aſia verò, palus. Unde facit per derivationem poſſeſſivum: quod poſſeſſivum, quantùm ad litteram, ſimile eſt primitivo ſuo. Nam de provincia prata Aſiatica dicetet, non Aſia prata. Et de paludo Aſiâ A longa eſt. nam de provinciâ corripitur, ut:* Europâ, atque Aſiâ pulſat. Et lib. 7. Æneid.

Cùm quondam nivei liquida inter nubila cycni,
Cùm ſeſe e paſtu referunt, & longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longè
Pulſa palus.

Ubi iterum Servius: *Cayſtrum dixit, qui cohæret Aſiæ paludi: quam cum ſignificamus, A longa eſt, quum ſit brevis, ſi provinciam ſignificare voluerimus.* Sed diſcrimen hoc (ut id obiter notemus) ſyllabæ longæ, & brevis inter *Aſiam* paludem, & provinciam *Aſiam*, veteor, ut ubique verum ſit. Nam ex Poëtis Græcis, de provinciâ certè *Aſiâ*, productâ priori ſyllabâ, dicit Dionyſius Periegetes Ἀσίδος αἴης, & Ἀσίδα γαῖαν. Ex Poëtis verò Latinis, Ovidius *Aſide terrâ*, & *Aſida terram*. Politus.

1. Ἀσίῳ ὡ λειμῶνι, ἀντὶ τ Ἀσίῳ) Hoc ſenſu, dele τὸ ι in Ἀσίῳ. Vetus Scholiaſta: Τὸ Ἀσίῳ ἀναγνῶσθαι χωρὶς στίγματος ἴσως. δῶν δὲ ἔχει τὸ ι. Euſtathius ad Dionyſium Periegeten v. 627. ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἀσίῳ ὡ λειμῶνι· ἤ κατὰ δοτικὴν, τῷ Ἀσιωῷ· ἢ κατὰ γενικήν. Politus.

2. ἀντὶ τ Ἀσίῳ νάσσε, κατὰ γενικὴν πτῶσιν) Vetus Homeri Scholiaſta, Etymologici Magni Auctor, & Stephanus. Notat autem Stephanus, non poſſe τὸ Ἀσίῳ dictum intelligi ἀντὶ τοῦ, Ἀσιωῷ, eo quòd Homerus τῷ Ἀσίῳ, ὡς καὶ τῷ Εὐρώπῃ, ignoraverit. *Polit.*

3. καὶ Ἰωνικῶς, Ἀσίου) cujuſmodi extat genitivus Jonicus apud Herodotum in Melpomene n. 45. *Polit.*

4. καὶ ὡ συγκοπῇ, Ἀσίω) Unde etiam ὁ προπαροξύνῃ, ut obſervat Etymologus: tametſi προπαροξύνῃ τὸ Ἀσίῳ· ἐπειδὴ τὸ Ἀσίω κατὰ πᾶσαν ἔκτασιν, ἤγουν κατὰ συγκοπήν. Polit.

5. Ἀμφίλιον) Homerus: ἠδ᾽ Ἀμφίλοχον Ἠμιθόωνα. Polit.

6. ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τ Τραλλιανῆς Νύσης &c.) Locum hunc habes apud Strabonem l. 14. p. 650. quem in locum hæc breviter animadvertenda. Τὸ Τραλλιανῆς additamentum eſt Euſtathii, fortaſsè ut Nyſſam hanc prope Tralles ab aliis hujus nominis urbibus diſtinguat. Sunt enim & aliæ alibi Nyſſæ, ut ex Gentilium Nominum Scriptore obſervat Euſtathius ad Dionyſii Periegeſin. Sed tamen apud Stephanum ſcribitur etiam Νύσα cum unico σ, ut & apud Geographum, alioſque auctores, *Nyſa* apud Plinium. Quod in Euſtathio ſequitur, Τμῶλον ὑπερβᾶσι, καὶ τὴν Μαιονίδα φησὶ νῦν, paullò uberiùs habet Strabo, videlicet: ὑπερβᾶσι Τμῶλον τὸ ὄρος, καὶ τὴν Μαιονίδα ἐπὶ τὰ πρὸς τ Νύσῃ μέρη. Atque hæc quidem Strabonis ſcriptura non parùm ex Euſtathio confirmatur: quam tamen, poſt Xylandrum, penitus convellere conabatur Jacobus Palmerius. Putat enim Palmerius, pugnare hunc locum cum κατασκευῇ Strabonis, ſecundùm quam ſita ſit Meſſogis inter Mæandrum, & Cayſtrum fluvios, ita ut Mæandri campum habeat ad meridiem, & Cayſtri campum ad ſeptentrionem; adeòque ad ſeptentrionem, Λειμῶνα illum, quem Homerus ponit ad Cayſtrum. Hunc pro vocibus illis πρὸς τ Νύσῃ, reponendum πρὸς Ἄρεως, vel πρὸς Καΰστρου. Itaque ait Palmerius ſeſe primùm reſcribere voluiſſe; ſed poſt ἀδύτων ἐρεπτὰ, ſeſe confidenter tandem legiſſe, πρὸς Ἰωνάδων μέρη. Nam Ionana non longè a Nyſâ apud Ptolemæum, ut Ἰόναν quidem pro Βιτώνα apud eum olim legebat Dominicus Niger. Tmolum autem ex hoc loco exulare omnino debere, eo quòd longè hinc diſtet a Meſſogide, Cayſtro, & Cayſtrio campo intercedente. Nec verò intelligi, qui triginta ſtadiorum ſpatio quis Meſſogin, Cayſtri campum, & Tmolum tranſire poterit. Legendum ergo ſic totum hunc locum: ἀπὸ ϟ τριάκοντα σταδίων τ Νύσης, ὑπερβᾶσι ὄλον τὸ ὄρος τὸν Μαιονίδα ἐπὶ τὰ πρὸς Ἰωνάδων μέρη. *Poſt triginta autem ſtadia a Nyſâ ſuperantibus totum montem Meſſogidem ad Ionanarum partes.* Sic omnia ſunt plana Palmerio, quæ mihi ſic multò maximè confuſa. Multò certè quidem planior, atque expeditior eſt ipſe per ſeſe, prout vulgò legitur, locus Strabonis, nec quidquam habet difficultatis, ſi rectè intelligitur, locaque ipſa eo ſub reſpectu conſiderantur, quo conſiderantur a Strabone. Contrarius enim eſt ille reſpectus, & a Geographi mente alienus, quem ſibi fingit Palmerius. Dicit Strabo, λειμῶνα, ſeu pratum illud Cayſtrium propè a Nyſâ abeſſe ſtadia triginta, meridiem verſùs. videlicet iis, qui ex oppoſitâ ad ſeptemtriones parte profecti, ſuperato monte Tmolo, & Meſogide, in planitiem devenerint. iis ergo, de utroque illo monte deſcendentibus, ad triginta ſtadia ab urbe Nyſâ, meridiem verſùs occurrere Cayſtrium λειμῶνα. Sita eſt enim Nyſa πρὸς τῇ Μαιονίδι τὸ πλεῖον τῇ ὀρᾳ προσπαπτόμενον. qua de urbe paullò ante dixerat Strabo, ſub eam πρὸς νῶτον jacere τὸ πεδίον. Quare, quod ait, ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τ Νύσης ὑπερβᾶσι Τμῶλον τὸ ὄρος, καὶ τὴν Μαιονίδα ἐπὶ τὰ πρὸς τ Νύσῃ μέρη, καλεῖσθαι πίονα Λειμῶνα· idem hoc eſt, ac ſi diceret, ſub Tmolo montem, & Meſogin, triginta ab urbe Nyſâ ſtadiis, locum illum jacere ad meridiem, quem vocant λειμῶνα. Meſogin autem diſcrtè ponunt alii inter Hermum, & Cayſtrum fluvios. Nec ex eo, quòd Geographus dicat, euntibus Magneſiâ, Æolicâ ad Mæandrum urbe, Tralles, Meſogin eſſe ad ſiniſtram, Mæandri campum ad dextram; ſequitur id, quod putat Palmerius, collocandam eſſe Meſogin inter Mæandri campum ad Meridiem, & Cayſtri campum ad ſeptentrionem: quum Meſogis, quippe quæ eo reſpectu trans Cayſtrum ſit poſita, & Cayſtrium campum ad meridiem habeat, & ſimul ipſa, æquè ac Cayſter, ſiniſtra ſit euntibus Magneſiâ, urbe illâ Mæandriâ, Tralles. Quam portò Μαιονίδα ſcribit Euſtathius, Μαιονίδα legimus apud Strabonem. Μάιονες cum duplici σ, & προπαροξυτόνως memorat Stephano, ἔθνος Λυδίας, cujus πολίται, Μαιονίτης. De Tmolo etiam monte res clara eſt, deſcenſionem inde fieri in campum Cayſtrium. ut nulla cauſsa fuerit Xylandro, & poſt eum, Palmerio, cur ex hoc loco Strabonis Tmolum montem ſuſtulerint. Strabo ſupra: Ἔστιν ϟ πόλις ἐχθὲ καταβαίνουσιν ἀπὸ τ Τμώλου πρὸς τὸ τ Καΰστρου πεδίον. Scribit quoque idem Geographus, immineere Sardibus Tmolum, montem ἀδαίμονα, cujus e ſummo vertice poſiti in orbem campi conſpiciuntur, & maximè Cayſtrius; itemque Sardibas hos campos eſſe ſubjectos, Sardianum, Hermum, qui ſcilicet adjacet fluvio Hermo, & Cayſtrium, conjunctos inter ſeſe, omniumque camporum optimos. Quare minimè omnium expungi debebat Tmolus ex loco, quem diximus, Strabonis: quo de monte minimè dubium eſſe poterat,

quin

χηνὶ, χαίνοντι τὰ πολλὰ, ὅτε ἢ θρασύνεται, ἢ δηλιᾷ. 7 Γέρανος δὲ παρὰ τὸ τλῶ γῆν ἐρευτᾶν.

ut hiante ut plurimùm ſit ore, quando vel ad audaciam erigitur, vel timore deprimitur. Γέρανος autem, *ſ. e. grus*, παρὰ τὸ τλῶ γῆν ἐρευτᾶν, *ex eo*,

Κύ-

quòd Cayſtrum amnem, Cayſtriumque λειμῶνα, meridiem verſùs, habeat. Fruſtra ergo tota illa eſt Straboniani loci emendatio, quam veriùs depravationem appellaveris, nequid dicam de conjecturâ, quam pro veră, ſi deo placet, lectione nobis venditat Palmerius, ut pro ἐπὶ τὰ πρὸς ἑσπέραν μέρη, legamus ἐπὶ τὰ πρὸς Ἰωνίαν μέρη. Quid enim eſt iſtud, πρὸς Ἰωνίαν; quam dicere forſan voluerit, πρὸς Ἰωνίαν. perinde ut notant, Thucydidem lib. 3. dixiſſe πρὸς Μεγάρων· ubi tamen ſcriptum eſt ἀπὸ Μεγάρων. quo certè quidem ſenſu, Strabonis ſtylo, ac conſuetudini fuiſſet magis conſentaneum dicere, ἐπὶ τὰ πρὸς Ἰωνίαν μέρη· ut non ſemel ipſe dicit πρὸς ἑσπέραν. Nam Ἰωνία, ut diximus, memorata volunt a Ptolemæo. Aut, ſi vult Palmerius, ut certè vult, Strabonem gentili nomine uſum fuiſſe, ita ut ab Ἰωνία ſit τὸ ἐθνικὸν Ἰωνάνης, ut ab Ἀχαΐα eſt Ἀχαιάνης· ſcribendum ei erat περισπωμένως, πρὸς Ἰωνᾶν. Sed mihi nullo modo probatur gentile hoc nomen Ἰωνάνης. Nam ab Ἰωνία formatum videtur gentilitium Ἰωνάς, ut ab Ἀδανα, quæ urbs eſt Ciliciæ, Ἀδανὰς· a Γάγγρα, Γαγγρᾶς· a Τύανα, Τυανεὺς· a Μάγνησα, Μαγνᾶς. Unde Eudoxius Itoanenſis Epiſcopus inter eos legitur, qui Concilio Romano V. ſub Symmacho Pontifice ſubſcripſerunt. Alioquin, pro ratione plurium nominum gentilium formatorum ἀπὸ τῆς εἰς α ληκτέρου, vocandus potiùs videretur civis Ἰωνάνης, ut ab Ἄβδηρα, Ἀβδηρίτης· a Γάβαλα, Γαβαλίτης. ab Αὐγίλα. Αὐγιλίτης· ab Αἴλιτα, Αἰλίτης. Sed jam fuſiùs nos aliquantò, quàm volebamus, contra Palmerium. Nunc ad Euſtathium revertamur, qui ex Strabone etiam refert, Ἀσίῳ δὲ λειμῶνι monſtratum fuiſſe Καΰστρου, ἢ Ἀσίῳ τινὲς ἥρωϊ. Verùm pro Καΰστρου, apud Strabonem ſcriptum eſt Καϋστρία, pariter atque Homerus dicit, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥοῇσιν. quam tamen ſtatim ἡ Καΰστριον nominet Strabo, πλησίον ἀναῤῥέοντα. perinde quaſi amnem, Cayſtrum; heroëm, Cayſtrium velit Geographus appellatum. Quamquam alii exiſtimant, nomen fuiſſe heroi Cayſtro, unde fluvius etiam vocatus Cayſter, ſeu Cayſtrus: ſed ex Καΰστρου, quod vult poſtea Euſtathius, factum eſſe Καϋστρίου per paragogen. Item, quod Euſtathius ἰσιακὸς vocat ἥρωϊον, dicit Strabo πλησιοχωρικὸς ἡρῶα. Nonnulli porrò apud Euſtathium ad Dionyſium, Mæandrio campo attribuunt τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ἀσίῳ δὲ λειμῶνι. Unde & Gerardus Joh. Voſſius, tamquam ex Strabone, in Mæandri campo collocat Ἀσίου hunc λειμῶνα, quem *Prata Aſia* vocat Virgilius. Sed minùs hi accuratè, ac diſtinctè. Nam, ut multa ſint in campo Mæandrio prata, quod teſtatur Dionyſius, & *ad vada* etiam *Mæandri* faciat Ovidius olotem concinere; attamen pratum hoc Aſium campi eſt Cayſtrii: quum id Homerus apertè determinet Καϋστρίῳ ἀμφὶ ῥοῇσιν. Cayſtrium autem campum, alium eſſe a Mæandrio, nemo ignorat, qui vel pauliſper fuerit in Strabonis lectione verſatus. *Politus*.

1. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ πεδίον Καϋστρινὸν λέγει) Alter hic locus Strabonis eſt ex libro 13. p. 629. Pro Καυστρινὸν habes apud Strabonem Καϋστριανὸν, ſimili formâ, atque ἀπὸ Σάρδεων denominatur πεδίον Σαρδιανὸν. Videtur tamen Euſtathius legiſſe Καΰστρειον· quod alicubi in Strabone repræſentant libri editi, unde facilis hic fuit mutatio in Καϋστρινὸν. Itaque Καϋστρινὸν legendum hic in Euſtathio, itemque in ejus Commentario ad Dionyſium Periegetam, ubi, corruptâ paſſim voce, hæc leguntur: ἀπὸ δὲ τοῦ Καΰστρου καλοῦ καὶ πεδίον Καΰστριον, τὸ καὶ Καϋστρινόν. Niſi ſequis fortè ſcribere malit ἀπὸ τῆς εἰς ωνυμίας, Καϋστρεινόν. quod agnoſcit Stephanus. Eſt enim ei gentile nomen, Καϋστρεινός. Campum hunc Cayſtrium, ſeu Cayſtrinum, aut Cayſtrianum, ponit Geographus μεταξὺ τῆς τε μιτυληνίας, καὶ τῆς Τμώλου. Sed pro τῆς τε μιτυληνίας vidit Caſaubonus legendum eſſe τῆς τε Μεσωγίδος. unde magis illuſtratur, quod ſupra nos docuimus de Tmolo, & Meſogide, ultra quos montes, meridiem verſùs, triginta a Nyſâ ſtadiis, ſit λειμὼν ille Homericus. Habet enim ferè ita in regionibus intra Taurum peragrandis Strabo reſpectum ad meridiem, ſeu ad eam Aſiæ partem, quam Græci ἐντὸς τοῦ Ταύρου appellant. Quare etiam per reſpectum ad Taurum Montem, ὑπερβὰς Τμῶλον τὸ ὄρος, ἢ τὴν Μεσωγίδα, occurrere docet, meridiem verſùs, λειμῶνα illum campi Cayſtrii: quippe quum iſte campus medio loco incidat inter Meſogidem, & Tmolum. Eidem campo, orientem verſùs, conterminus Cilbianus. Τὸ Κιλβιανὸν ſcribit hic, & ad Periegetam Euſtathius, quod libri editi Strabonis Κιλβιανὸν vidêre. Utrumque rectè, τὸ Κιλβιανὸν, & τὸ Κιλβιανὸν πεδίον, quandoquidem in antiquis nummis, quorum meminit Ezechiel Spanhemius diſſert. 11. De Præſtantiâ, & Uſu Numiſmatum Antiquorum, vel legitur hæc inſcriptio, ΝΕΙΚΑΕΩΝ ΚΙΑΒΙΑΝΩΝ. vel etiam ΝΕΙΚΑΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΙΑΒΑΝΩ. Cilbiana ipſa memorantur Plinio, ex quibus Cayſter oritur; itemque Cilbiani agri, minio optimo celebres. Unde *Cilbiani inferiores*, & *ſuperiores*, apud eumdem Plinium. Cilbiani igitur agri, proximi, ut dictum eſt, Cayſtriis. Sed mendum ineſt in loco hoc Euſtathii utriuſque editionis, Romanæ, & Baſilcenſis; πεδίον Καϋστρινὸν λέγει, ὃ συσχὰς τὸ Κιλβιανὸν. Lege, ὃ συσχὰς τὸ Κιλβιανὸν. ut rectè in ejus Commentario ad Periegetam. Sic enim Strabo: Τῷ δὲ Καϋστριανῷ πεδίῳ συσχὰς ἴσα πρὸς ἓω, τὸ Κιλβιανὸν πεδίον. Politus.

2. ἢ μὲν Ἀσίου, Κότυος ἐγεγόνει υἱός) Etymologus: ἐλέγετο δὲ Ἀσίας ὁ λειμὼν, ἀπὸ Ἄσιν τὸ Κότυος, ὃς ἦν βασιλεὺς Λυδίας. Aſiam etiam filium Cotyos, ex Lydorum teſtimonio, tradit Herodotus in Melpomene. Sed tamen Euſtathius ad Dionyſium, hunc ipſum Aſiam filium dicit Atyos: quem Atyn fratrem ego fuiſſe puto Cotyos, quippe quòd Herodotus, tum Atyn, tum Cotyn, filios faciat Manis. Cotyos, ſi Herodoto, aut Lydis credimus, filius Aſias, a quo Lydi τὸν Ἄσιν, Ἀσίαν, nomen traxiſſe contendebant: Atyos verò, eodem Herodoto auctore, filius Lydus, a quo Lydia appellata, quum ea antea Meonia vocaretur; itemque alter filius Tyrrhenus, qui Meonum partem in Italiam deduxerit, nomenque fecerit Tyrrhenis. Diſcrepat tamen ab Herodoto Dionyſius Halicarnaſſenſis Antiq. Rom. lib. 1. Aſiam alii apud Stephanum filium perhibent Lydi. *Politus*.

3. ἢ ἡ Καΰστριον, Παυσταλίας ὄρος) Etymologus: Καΰστριον δὲ ὄρος φησὶ Παυσταλίας ὁ Ἀμαζονικός. Politus.

4. Ἄλλος δ' ὁ τοῦτον ἀνιὼν λειμῶνα, ἢ ἰλυώδη) Ut & *Aſia prata* apud Virgilium eſt, qui limoſa accipiat. Hinc etiam aliqui nomen Aſiæ inditum volunt ἀπὸ τὸ πολὺν ἀσὶν ἔχειν, τουτέστιν, ἰλύν. Politus.

5. ὃς τῷ δηλεῖ φησὶ ὁ Ποιητὴς) Poëta lib. φ'. Il. verbis hiſce Scamandri fluminis: τόσσον οἱ ὄσσον καθύπερθε καλύψω. Politus.

6. Πολύσπορος γάρ, φασὶν, ὁ Καΰστρος) Non ſolùm Cayſter cœnoſus; ſed & Hermus, & Mæander, & Caycus: de quibus ſcripſit Nearchus, eorum campos rectè ab ipſis fluviis eſſe appellatos, quòd eos fluvii, limo e montibus delato, & effecerint, & maximè augeant. *Politus*.

7. Γέρανος) *Grus* videtur contractum a Γέρανος. Salmaſius. *Grus* contractum ex γέρανος, quod idem. *Voſſius*. Politus.

7. Γέρανος ὁ παρὰ τὸ τὰν γᾶν ἐρεύνειν) Γέρανος, quaſi γεράνος τις ὤν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐν γῇ ἐρεύνειν καὶ ἀμᾶσθαι. Unde & hæc aris vocatur σκαμμλός. Ex Etymologo. *Politus*.

cutum esse morientes, neminem unum canentem audivisse. Item apud veteres auctores nomen proprium est Cycnus, quem in fabulis ferunt fuisse a Marte in avem commutatum. Experimento autem ipso compertum est, cantu eos excellere. Λειμὼν porrò, *i. e. pratum*, locus est irriguus, atque herbosus, a verbo λείβω, *fundo*, unde λέλειμμαι, *fusus sum*, *seu fluxi*. quod pratum communi vulgarique linguâ vocant λιβάδιον, tamquam ab Aoristo secundo ἔλιβον, *fudi*, quò aqua συμῤῥεῖ, *simul funditur*, *ac confluit*. Rursus Κάϋστρος, *Caystter*, fluvius, quasi δι' ὃ κε-

ταπ-

πολλοῖς παρακολουθήσας τελευτῶσιν, ὡς ἤκουσεν ᾀδόντων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι· παρ' οἷς ὁ κύριος ὄνομα ὁ Κύκνος, [10] ὃν ὁ μῦθος φησὶν ὑπὸ Ἄρεος ὀρνιθωθῆναι. Τῷ δὲ ᾠδικὸς εὐσεβῶς αὐτὸς ἦναι, ἡ πεῖρα διδάσκαλος. Λειμὼν δὲ ὁ ὑγρὸς, ὁ βοτανώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ λείβω λέλειμμαι. ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα [11] λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλιβον δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλείβεται. [12] Κάϋστρος δὲ ὁ ποταμὸς, ὡς διὰ καλαμε-

καυ-

1. Κύκνος ὁ, ἀπὸ τοῦ κοπάζω) Aliunde vocem deducit Etymologus, seu παρὰ τὸ κλῶ τὸ φωνῶ. unde derivatum κλόω, & ex eo nomen verbale, κλόκνος, indeque per hyperthesin, & metathesin, κύκνος, eo quòd sit avis clamosa, sicuti etiam ansel: seu παρὰ τὸ κύκλος. Politus.

2. δρόμος ὑπηνέμιος ὁ δολιχός) Δόλιχος, hoc sensu, differentiæ causâ, scribitur a nonnullis σπονδειξύτονως. Suidas: Δόλιχος, τὸ ὀπίσω, ἢ τὸ ὄπαιον τοῦ δρόμου σπονδειξυτόνως. δολιχὸς ὁ, τὸ ἀπίθανον, ὁ μακρὸς ὀξυτόνως. Inde δολιχοδρόμος, is, qui Dolichum currit. *Politus*.

3. τὸ Δολίχιον) Dulichion, quasi insula longula. *Salvin.*

Immo, auctore Stephano, vocatum est Δολίχιον ἀπὸ Δολιχίου τοῦ Τριπτολέμου. Eadem insula etiam Δολίχη. Politus.

4. τὸ δολιχόπλουν) δολιχόπλουν ἔγχος, τὸ μέγα, καὶ μακρὸν, ἢ μαχαῖρα πλοῖον ἀπαλλὸν· ἢ μακρὰ περιόμενον· παρὰ τὸ πέλαγος. Ex Etymologo. *Politus*.

5. ὃ ἐστι, μακρὰς αὐλὰς ἐχόντα) Sic Etymologus δολιχαύλους exponit τοὺς μακρὰς αὐλὰς ἐχόντας. αὐλὸς ὁ, inquit, τὸ κοῖλον ἢ ὑποδοχαπόδης, ὡς ὁ ὑποδὺς τὸ ξύλον τὸ ὄπισθεν, αὐτὸ ὁ τὸ ξύλον, καυλός· αὐλὸς ὁ, τὸ σιδήριον τὸ κοῖλον. Mendosè apud Hesychium: αὐλὸς ὁ λέγει τὸ σιδηρίου τὸ κοῖλον, ὃ ἐμβαίνει τὸ ξύλον τὸ δίρυπτον. Lege, ὡς ὃ ἐμβαίνει. Politus.

6. ὁ κύκνος ᾠκεῖος, καὶ μάχιμος, καὶ ὡς ἀλκυονικὸς ὁ μάχιμος) Ex Athenæo, qui ista eadem refert, tamquam ex Aristotele. Item Ælianus Var. Hist. l. 1. c. 14. Λέγει Ἀριστοτέλης, τὸν κύκνον ἀλκυονίδα εἶναι, καὶ πτηνοταῖδα, ἔχειν γε μὴν καὶ δομὴν. πολλάκις γὰρ εἰς ὄρη, καὶ μάχῃ ἀγελάδους, καὶ ἀλκυόνες ἀντέταται οἱ κύκνοι. Sed Aristoteles, quod sciam, ἀλκυονίους facit cygnos, non ἀλκυονίους. Sic enim lib. 9. De Hist. Animal. c. 1. ἀντὶ δ' οἱ κύκνοι ἀλκυονίους, μᾶλλον δὲ ὀρνίθων. Hinc Plinius lib. 10. c. 23. *Idem manuâ carne vescuntur inter se.* Politus.

7. ῥᾴδιοι εἶναι τοὺς κύκνους) Aristoteles de Histor. Animal. l. 9. c. 12. ῥᾴδιοι ὁ, καὶ περὶ τοὺς πλόους μᾶλλον ῥᾴδιοι. Politus.

8. καὶ διαρρεῖ τὸ πέλαγος ῥᾴδιον) Athenæus l. 9. c. 11. ex Aristotele: διαρρεῖ ὁ καὶ τὸ πέλαγος ῥᾴδιον. Cave tamen, existimes, commeantes olores aquas ipsas maris, nantium more, aut navium, findere. Aristoteles de Historiâ Animal. l. 9. c. 12. tantùm docet, volare eos altiùs in pelagus. αὐτανὸν) ἢ καὶ ὡς τὸ πέλαγος. καί τινες ἴδον πλέοντες παρὰ τὸν Λιβύην, περιέτυχον ἐν τῷ θαλάττῃ πολλοῖς ᾠδοῦσι φωνῇ γοώδει, καὶ τῶν ὠδῶν ἀποθνήσκοντας ἐνίους. Plinius item l. 10. c. 23. findi ab oloribus acta dicit, non pelagus. *Simili anseres quoque. & olores ratione commeant. sed horum volatus cernitur: liburnicarum more, vectrate impetu feruntur, facilius ita findentes aëra, quàm si retiâ frontæ impellerent. a tergo sensim dilatante se cuneo perrigitur agmen, largèque impellenti præbetur aura. Colla imponunt præcedentibus: fessos duces ad terga recipiunt.* Ælianus quoque de cygnis per mare commeantibus: διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πίνοντα καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ αὐτοῖς ἀκάμα τὰ πτερά. Politus.

9. πολλοῖς παρεκελεύσατο πλωτῆρσιν, ὡς ἄπειρα φθέγματα) Ita de se refert Alexander Myndius apud Athenæum. Similiter Ælianus: ὅτε δὲ νέοι σκολιοῦσι, τῶν μὲν ἄδει καὶ πείθεται. ἐγὼ δὲ φθόγγος κύκνου οὐκ ἄκυρα· ἴσως δὲ ὑδὲ ἀληθῆ. πιστεύω δ', ὅτι ἄδει, καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἡδέως ἄνευ ἢ χρόνου ἐρωτόμενον, καὶ φθεγγόμενον, ὅταν ἢ περὶ τὸν καταρχῆσόν τὸ βίου. Quare prudenter Plinius: *Olorum morte narratur flebilis cantus, falsò, ut arbitror, aliquot experimentis.* Politus.

10. ὃν ὁ μῦθος φησὶν ὑπὸ Ἄρεος ὀρνιθωθῆναι) auctore Bœo in Ornithogoniâ apud Athenæum. Alii Cycnum, regem Ligurum, ab Apolline ajunt in avem ejusdem nominis mutatum. *Politus*.

11. λιβάδιον λέγει) Hesychius: Λιβάδιον χωρίον βοτανῶδες. Politus.

12. Κάϋστρος ὁ ὁ ποταμὸς, ὡς διὰ καταλαμπομένης φέων) Caystrum Stephanus, sic vocatum scribit διὰ τὸ ἔχειν τὸν περιρρεόμενον χώραν πλωτόν. Malè ita legi judicant Thomas de Pinedo, & Abrahamus Berkelius, eo quòd regio illa Καταλαυμένη a Geographis appellatur: ideoque in Stephano legunt: τὸν Καταλαυμένην χώρον. Item Eustathius ad Periegeten: Κάϋστρος ὁ ὀνομαζεῖ ἀπὸ τοῦ παρακεῖσθαι τῇ περιρρεομένῃ χώρᾳ. Hîc quoque culpam a librariis admissam censet Berkelius, qui & emendat, τῇ Καταλαυμένῃ χώρᾳ. Sed nescient boni viri, aut non advertunt, solere Etymologos, explicandæ etymologiæ gratiâ, voces plerumque fingere, non quæ sint in usu, sed quas analogia requirat, ut ex iis vocis alicujus derivationem intelligamus. Itaque Caystrum ἀπὸ τῆς καταλαυμένης χώρας appellatum volunt, non quòd regio illa simplici sic voce Καταλαυμένη vocaretur; sed quia Caystter, tamquam a simplici voce, ἀπὸ τῆς καταλαυμένης nomen habet derivatum. *Politus*.

ση πρὸς τὸν φωνὴν τῶν, ἔθνεα· ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅπερ ἐστὶν αἱ ἀγέλαι, ἢ μᾶλιστα αἱ ὄρνιθες. Τοιοῦτον γὰρ ἐνταῦθα, ἔθνεα ὀρνίθων, καὶ ὄρνιθας ἀπὸν. Καιροσκοπεῖς ἂν χρῆμα τὸ ἀπὸν ἔθνεα πολλὰ ὀρνίθων, ἀγαλλόμενα πτέρυξιν, ἀλλὰ τῶν, ἀγέλαι, ἢ ὄρνιθες, χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ εὐπτερυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. Τοιοῦτόν που καὶ τὸ, [6] ἐκίνησεν φάλαγγες, ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν Πηλέωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ ἐλπόμενοι, ἀκαλάλλητον μέν ἐστι πρὸς τὸν φωνὴν τῶν φάλαγγες· καταλλήλως δὲ ἔχει πρὸς τὸ σημαινόμενον. Ἐσπὶ γὰρ φάλαγγες οἱ λαοί, λέγοι ἄν, ὅτι ἐκινήθησαν οἱ Τρῶες ἐλπόμενοι τόδέ τι. Φασὶ δέ τινες τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν, ὅτι Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα γράφει ἀκολούθως τῷ, ἔθνεα. Τὸ δὲ πέλεπνον, ἢ ἀπλῶς ἤρηται, ὡς ὀρνίθων ἴδιον, ἢ πρὸς διαφορὰν ἴσως τῶν κατοικιδίων, οἷς οὐχ ὕπτιος ἄνεμος τὸ πτερὸν ὡς τὸ πέτεσθαι. Δῆλον δ', ὅτι ἐκ τοῦ πετεινοῦ συγκέκοπται τὸ πτηνόν. Τὸ δὲ ἔθνεα, καταχρηστικῶς καὶ νῦν λέγεται, ὡς προγέγραπται, [7] ὥσπερ καὶ ἐπὶ μελισσῶν, καὶ μυῶν, καὶ ἐπὶ ἰχθύων δὲ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. [8] Ἔθνος μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔθους· ἔθος δὲ ἐπὶ ἀλόγων οὐκ ἔνιοι λέγεσθαι. Τὸ δὲ σμαραγῆσαι, ὠνοματοποιήται πρὸς μίμησιν ἦχου, ὃν ἀποτελεῖ ὁ ὑγρὸς λειμών, καθισταμένων αὐτόθι ὀρνίθων. Ἕτεροι δὲ τὸ λέξιν, ἀντὶ τοῦ λάμπειν εἰρῆσθαι. ὅθεν, φασὶ, καὶ σμάραγδος λίθος.

ta exultantia. Dictum tamen eſt Atticè, neque id relatum ad vocem illam, ἔθνεα, *agmina*; ſed ad rem ſignificatam, quæ eſt αἱ ἀγέλαι, *gregariæ turmæ*, vel maximè αἱ ὄρνιθες, *aves*. Idem enim hîc eſt dicere, *avium agmina*, atque *aves*. Novæ igitur figura elegantiæ eſt dicere, *agmina multa avium, exultantes alis*, pro *gregariæ turmæ, aut aves, volatu gaudentes, & ſeſe ipſæ alis luxuriosè oblectantes*. Tale etiam illud: ἐκίνησεν φάλαγγας ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν Πηλέωνα, &c. *Commotæ ſunt phalanges, ſuſpicati apud naves Pelidem*. Nam & illic τὸ *ſuſpicati* nequaquam congruit cum voce illâ *phalanges*; ſed cum re ipsâ ſignificatâ. Quum enim phalanges, ipſi ſint milites, ſeu militares ordines, ſignificare voluit, commotos, ac turbatos eſſe Trojanos, eo quòd rem illam eſſent ſuſpicati. Nonnulli tamen ex veteribus Scholiaſtis notant, Ariſtarchum ſcribere ἀγαλλόμενα, *exultantia*, conſequenter τῷ, ἔθνεα, *agmina*. At verò τὸ πετεινὸν, *volucrum, ſeu volatilium*, vel ſimpliciter dictum eſt, tamquam proprium avium, vel ad diſtinctionem forſitan alitum villaticarum, ſeu gallinarum, quibus non ita ſoluta, ac libera eſt ala ad volandum. Conſtat autem, ex πετεινὸν, per ſyncopen contractum eſſe τὸ πτηνὸν, *volucre*, *volatile*. Rurſus τὸ ἔθνεα, *gentes*, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, etiam nunc dicitur per catachreſin, ut & de apibus, ac muſcis; nec non de piſcibus apud Oppianum. Ἔθνος enim *i. e. gens*, ab ἔθος, *mos*, *vel conſuetudo*. Ἔθος autem uſurpari minimè ſolet de animantibus, quæ carent ratione. Cæterùm τὸ σμαραγῆσαι, *reſonat*, verbum fictum eſt per onomatopœjam, ad imitationem ſoni, quem aquoſum pratum edit, evolantibus ibidem avibus. Quamquam alii vocem hanc accipiant pro *lucere*, ſeu *ſplendere*. unde, inquiunt, gemma σμάραγδος, *ſmaragdus*.

σϛ'. Γε-

CCVI. Cam-

1. πετεήν) Vetus Epigramma:

Χαῖρε, ἢ τανύφλοιβ Μαιάδ' ἐπὶν ἄκλεες ἄκλεε,
Καὶ πτέρυγας ἐν νηστῇ, τῇ κέλεαι ἐν πελάγει. Politus.

2. Καΰστριος) Cayſtrius, Cayſtri fluvius. *Salvinus*.

3. Τὸ δὲ πτηνὸν) lege, πετηνὸν. Hoc enim, & non τὸ πτερὸν, ἑκάτερον aliquando τῷ ἀήρατον. Heſychius: πετηνὸν, πέτονται. Politus.

4. ὅτι καὶ ἑκάτερον τῷ ἀήρατον) ut manifeſtum ſit Homerico illo exemplo lib. μ'. Il. λίθοι πετηνὸν θεμεθ'. unde mihi videtur Virgilius expreſiſſe ſuum illud: *Jamque facis, & ſaxa volant*. Sicuti enim eſt ῥέπω ῥέπος ῥοπῶ, νίπω νίψω νιπεῖν, ῥίπω ῥίψω ῥιπεῖν, ῥίχω ῥίψω ῥυχεῖν· ſic etiam πίπτω πε-

τὸς πετηνὸν. Heſychius: πετηνὸν, πτηνὸν. Politus.

5. Εἴρηται δὲ ὅμως Ἀττικῶς) Plurima hujuſmodi exempla videre eſt apud Nicandrum. *Salvinus*.

6. ἐκίνησεν φάλαγγας) ex v. 280. lib. π'. Il. *Polit.*

7. ὥσπερ καὶ ἐπὶ μελισσῶν) Virg. de apibus, initio libri quarti Georgicon: *Magnanimoſque duces, totiuſque ordine gentis Mores & ſtudia, & populos & prælia dicam*. Oppianus carmen ſuum halieuticum ita exordiitur. Ἔθνεα τῶν πόντου, τολυπείρας τε φάλαγγας Πανκλύστου νηνεῖδας, πλωτὸν γένος Ἀμφιτρίτης. Salvin.

8. Ἔθνος μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔθους) Etymologus: παρὰ τὸ ἔθω, ἔθος, καὶ ἔθνος, τὸ ἐξ ἔθους τι διαφέρειν. ἐκάστη γὰρ ἔθνη ἴδιον ἔθος ἔνειμ. Politus.

atque aptam ad dactylum perficiendum. Quocirca hoc loci: Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδρου. *In campum profundebantur Scamandrium*: τὸ προχέοντο, *profundebantur, seu effundebantur*, brevem habet ultimam ad faciendum dactylum. Similiter etiam in τῷ, λειμῶνι Σκαμανδρίῳ, *prato Scamandrio*, τὸ λειμῶνι, *prato*, correptam habet ultimam. Itaque Scamander locum habet, quo ponatur apud Poëtam: quum olim etiam vocaretur Xanthus, ut videbitur. Nec dissimiliter fit in Ζέλεια, *Zelea*, ut suo sumus loco dicturi. Ad hæc, τὸ προχέοντο, *effundebantur*, significat, aquæ instar Græcos fuisse, qui perinde, ut aqua, facilè, ac statim moverentur; aptèque id sumptum est ab aquis ex aliquo loco in campum confluentibus. Tale & illud quodammodò in Odysseâ: Ἱππόθεν ἐκχύμενοι. *Ex equo effusi*. Quamquam illud nescio quid habeat majoris pulchritudinis, & elegantiæ, propterea quòd ex ventre lignei equi effusos dicit Heroas. Sciendum autem est, πεδίον, *campum*, juxta veteres, locum esse longiùs porrectum, atque expansum, qui & πεδιὰς, *planities*, vocatur: at verò πέδον, acutâ antepenultimâ, per diminutionem, esse parvam pedicam, ad exemplum τοῦ, λύρων, *parva lyra*, θύριον, *ostiolum*.

CCVII. Etsi nunc simpliciter ait, terram sub pedibus ipsorumque, & equorum horrendùm resonare; tamen postea, adhibitâ ad hanc ipsam rem comparatione, terram ipsam dicit ingemiscere, ut quando a Typhoëo verberatur. Quid autem tum ὁ κόναβος, *sonitus*, tum τὸ ἐμπεδαλέον, *bor-*

περὶ ἡ ᾗ λῶ μοιογράμματος. οἷον, λόγε χάριν, Καμανδρος. ᾗ ὕτω ποιῆ αὐτὼ ἐπιτηδήαν ἡς δακτύλε ἀπαρτισμόν. Διὸ ἐν τῷ, ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, τὸ προχέοντο, βραχῆαι ἔχη τὼ λήγεσαν, ἵνα ποιήσῃ δάκτυλον. Ὡσαύτως ᾗ ἐν τῷ, λειμῶνι Σκαμανδρίῳ, τὸ, λειμῶνι, ἐν συζυγίᾳ ἔχη τὼ λήγεσαν. ᾗ ὕτως ὁ Σκάμανδρος ἔχη χώραν κἂν παρὰ τῇ Ποιητῇ, [3] λεγόμενός ποτε ᾗ Ξάνθος, ὡς φανήσεται. [4] Ὅμοιον δέ τι ᾗ ἡ Ζέλεια ἔπαθεν, ὡς κατὰ χώραν μνηθήσεται. Τὸ δὲ, προχέοντο, δηλοῖ μὲν τὸ πλῆθος Ἀχαιῶν οἷον ὑγρὸν πρὸς εὐκινησίαν· ἤληπται δὲ δεξιῶς ἀπὸ ὑδάτων συλλεγομένων πολὺ εἰς πεδιάδα. Τοιοῦτον δέ τι ᾗ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, Ἱππόθεν ἐκχύμενοι. Ἐκεῖνο δὲ καί τι πάλιν ἔχει γλαφυρότητος, διὰ τὸ ἐκ τοιλίας τοῦ δορείου ἵππου λέγειν [5] κεχυῶθαι τοὺς ἥρωας. Ἰστέον δὲ, ὅτι πεδίον μὲν, κατὰ τὴν παλαιὰν, ὁ μακρὸς, ᾗ ἀπαρεσταμένος τόπος, [6] ὃς ᾗ πεδιὰς λέγεται· [7] πέδιον δὲ, προπαροξυτόνως καθ' ὑποκορισμὸν, ἡ μικρὰ πέδη, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, λύριον, θύριον.

σζ'. Ὅτι νῦν μὲν ἁπλῶς λέγει, σμερδαλέον κονάβιζεν τὸν χθόνα ὑπὸ ποδῶν [8] αὐτῶν τε, ᾗ ἵππων· προϊὼν δὲ, ᾗ ἐς αὐτὸ τοῦτο παραβολὴν ποιήσῃ, ζεναχίζειν ἠπὺν αὐτὸν, [9] ὡς ὅτε ὑπὸ Τυφωέος ἰμάσσεται. Τί δὲ δηλοῖ ᾗ ὁ κό-

Bas. p. 194.

Rom. p. 256.

1. τὸ Σιμοείσιον, ᾗ τὸ Σκαμάνδριον) τί, τὸ Σιμοείσιον πεδίον, δὲ ἡ ὁ Σίμοις οἶδε), ᾗ τὸ Σκαμάνδριον, δὲ ἡ Σκάμανδρος ἡ. ex Strabone. *Politus*.

2. ἡ Βάτεια) lege, Βατίεια, ex Strabone, & Homero, v. 320. Bœotiæ. *Politus*.

3. λεγόμενός ποτε ὑπὸ Ξάνθου) Ὃν Ξάνθον καλέεσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. Politus.

4. Ὅμοιον δέ τι ᾗ ἡ Ζέλεια ἔπαθε) v. 331. Bœotiæ.
Οἳ δ' Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης.
ubi τὸ δέ breve, etsi statim sequatur duplex illa littera ζ'. *Politus*.
Quæ accipitur pro simplici. *Salvius*.

5. κεχύσθαι τοὺς ἥρωας) Virgilius: *Arduus armatos mediis in mœnibus adstans Fundit equos*. Polit.

6. ὃς ᾗ πεδιὰς λέγει) Πεδίον, *campus*. πεδιὰς subintelligitur γῆ. seu χώρα. *campestris terra*; *plana regio*. Salvius.

7. πέδιον δὲ, προπαροξυτόνως) Etymologus: λέγει δὲ πέδιον προπαροξυτόνως τὸ ὑποκορίζεσθαι ἀπὸ πεδίας, οὕτως, ὁ μικρὸς δισμὸς πεδίον δὲ λέγει εἰς τὸ ἀναστέλλειν, καὶ μικρὸν, καὶ ἀνωμάλως τίτω. Politus.

8. αὐτῶν τε, καὶ ἵππων) Horatius Carminum lib. 1. Ode XV.
Eheu quantus equis, quantus adest viris
Sudor! Salvinus.

9. ὡς ὅτε ὑπὸ Τυφωέος ἰμάσσεται) Error Eustathii. Non enim Homerus ait, cædi terram a Typhoëo; sed ab ipso Jove, ἀμφὶ Τυφωῒ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
v. 289. Bœotiæ. *Politus*.

περὶ μυρίων, καὶ κυνῶν λόγῳ, ὥτω φύλλα, καὶ ἄνθη ἐνταῦθα τοπτέον τὰ περὶ τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, ὡσὰν μὴ πάνυ ὁ λόγος ὑπερβάλλῃ· ἀλλ' ἵνα λέγῃ, ὅτι ἴσαντο Ἕλληνες περὶ τὴ ἀνθεμόεντα τῆτον λειμῶνα, ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθη ἔαρος ὡρῇ γίγνονται. Καὶ ἔοικε τὴ παραβολικὸν λόγον λῆτον ἀπὸ τῆ ἀνθεμόεντος πεδίε ποιήσασθαι· οἱότι λέγων, ὅτι ὁ ἀνθεμόεις ἦτος λειμὼν ἦχεν, ὡς περ φύλλα, καὶ ἄνθεα, ἃς πολλὸς τὰς Ἕλληνας. Ὅρα δὲ, ὅπως τὸ μυρίοι, ἐπὶ πάνυ πολλῆ πολλὸς ἦσεν. ὥστε τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει καὶ τὸ, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. καὶ τὸ, μυρία Ὀδυσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν. Ἀνθεμόεις δὲ, ὁ πολύφυτος, καὶ διὰ τῆτο ἐν καιρῷ πολλοῖς ἀνθέμοις, ἤγουν ἄνθεσι, ῥρύων. Ἐντεῦθεν δὲ τροπικῶς καὶ [3] λέβης ἀνθεμόεις, ὁ οἷον ἀνθῶν τῷ κάλλει τῆ ποικίλματος. Καὶ μὼν ἐκεῖνος, καὶ ὡς ἀναθηματικὸς, δοκεῖ ἦτω λέγειν. Ὥραν δὲ, νῦν ἐαρινὴν λέγει καὶ ἐξοχὴν, ἢ καὶ ἔλλειψιν. Πραῶν γὰρ φησὶν Ὥρη ἐν ἐαρινῇ, ἐνταῦθα μὲν ἔλλειψας, ἐκεῖ δὲ ἀνωμάλως ἐντελῶς, ὁποῖόν τι ποιεῖ καὶ, ὅτε πατρίδα λέγει ἑλληνικῶς, καὶ πατρίδα γαῖαν ἐντελῶς.

quod de mulcis dicitur, & de canibus; ita hoc loci folia, & flores intelligi debent campi unius Scamandrii, ut ne immodica ſit, ac nimia hyperbole orationis; ſed ſenſus ſit, in florido hoc prato tot Græcos ſtetiſſe, quot ibidem folia, & flores verno tempore naſcuntur. Et hanc iſtam comparationem ex florido ipſo campo nactus videtur: perinde quaſi dicat, in florido hoc prato, foliorum ac florum inſtar, fuiſſe Græcos præ multitudine. Vide verò, ut de magnâ admodum multitudine uſurpet τὸ μυρίοι, *innumeri, infiniti*. Quapropter hujuſmodi quoque multitudinem ſignificat illud: μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. *innumeros Achivis dolores intulit*. & illud: μυρία Ὀδυσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν. *innumera Ulyſſes fecit bona*. Porro autem ἀνθεμόεις, fertilis eſt, ſeu ferax, & idcirco in tempore multis ἀνθέμοις, videlicet floribus, affluens. Indeque etiam per tropum lebes ἀνθεμόεις, *florens*, tamquam florens pulchritudine, atque elegantiâ ornamenti verſicoloris. Atque ille quidem appellari ſic videtur, tamquam ἀναθηματικὸς, *votivus, & ornamenti cauſſâ dicatus*. Ὥραν autem, *tempeſtatem*, dicit tempeſtatem vernam, excellentiæ cauſſâ, ſeu per ellipſin. Quippe inferiùs ait: Ὥρῃ ἐν ἐαρινῇ. *Tempeſtate vernâ*. Quare hîc per ellipſin, illic plenè atque integrè loquitur. Sicuti etiam facit, cum πατρίδα, *patriam*, dicit per ellipſin, & πατρίδα γαῖαν, *patriam terram*, perfectâ, & integrâ locutione.

Ἦλθ μυρίων ἀδίνων ἴδρεια πολλά,
Λίπε κατὰ χαβρὸν ποιμνίον ὀλάσσουσι
Ὥρῃ ἐν ἐαρινῇ, ὅτε τε γλήνῃσιν ἄγγεα δάσσε·
Τοῖσι ἐπὶ Τρώεσσι κορυσσομένοισι Ἀχαιοὶ,
Ἐν πεδίῳ ἴσαντο, διαρρήξασθαι μεμαῶτες.
Τὰς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατὺ μῆλα αἰπόλοι ἀνδρες
Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῷ μιγέωσιν·
Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα, καὶ ἔνθα,
Τσμῖνάι δ' εἶσαι. μετὰ δ' ἀνὴρ Ἀγαμέμνων,
Ὀμματα, καὶ κεφαλὴ ταῖλος Διὶ τερπικεραύνῳ.
Ἄρηι δ' ζώνην, στέρνον δ' Ποσειδάωνι.
Ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἵσταται ταύρος
Ταύτῳ (ὃ γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἠδ' ἀγέρωχος)
Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην Διὸς ἔθηκε θυγατρὶ κύνῃ
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι.

Veluti muſcarum frequentium agminа multa,
Quæ per ſtabulum paſtorale errant
Tempore verno, quando lac vaſa rigat:
Tot in Trojanos cornati Achivi
In campo ſtabant, diſrumpere eos cupientes.
Iſtos autem, ut greges magnos caprarum caprarii
Facilè diſtinguunt, poſtquam in paſcuis commixti ſunt;
Sic iſtos ductores ordinabant hìc, & illìc,
Ut ad prælium irent: inter quos rex Agamemnon
Oculis, & capite ſimilis Jovi gaudenti fulmine,
Marti balteo, pectore Neptuno.
Qui bos in armento longè eximius eſt inter omnes
Taurus (hic enim boves antecellit congregatas)
Talem Atridem fecit Jupiter die illo
Inſignem inter multos, & eximium heroas

σή. Ὅτι

CCVIII. Si-

1. ἐναίνει τις σοφὶ) Polites infra, aut ſub ejus perſonâ Iulis. *Politus.*

2. Οὐνεκά τ' ἀδῖνας) Catull. in nuptiis Pelei, & Thetidos:
Pro quo dilaceranda feris dabor, alitibuſque
Præda. ἕλανε. δαῖς. Salvinus.

3. λέβης ἀνθεμόεις) Homerus:
Καὶ ῥ λέβητ' ἀτερον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα. Politus.

4. ἀγερωχήσαι) Sic quidem Editiones Romana, & Baſilienſis Frobenii cum alterâ Adriani Junii; itemque editio Homeri Junctina. Sed Florentina editio, cum ceteris omnibus libris editis, quos ego quidem viderim, ἀγερώνησι. quomodo certè legerunt antiquorum Scholiorum Auctor, & Euſtathius. Antiquus enim Scholiaſta τὸ ἀγερώνησιν explicat ἀγερωχήσαι, ὑβρισαι. Euſtathius verò in referendis verbis Homericis, ac Poeticas, Jonicaſque voces ſolet ipſe in communes reſolvere, ſcribit ἀγερώχεσθαι. Politus.

inquit, *perrumpere cupientes*, *inſtar muſcarum*. quod utique & alibi facit, ubi narrat, heroi cuidam audaciam muſcæ inditam fuiſſe. Ἀδῆνες autem dicit muſcas, ſicuti & apes, cum ſimplici δ', correptâque primâ ſyllabâ, nempe aut graciles, aut confertas, & confertim volantes. Ceterùm, quod hîc dicitur: *Sicuti muſcarum frequentium agmina multa*, expreſſum quodammodo eſt per parœdiam, ſeu imitationem, ex eo, quod dictum eſt: *Sicuti examina prodeunt apum frequentium*. Immo & haſce comparationes cognatione quadam inter ſe contineri, agricolæ ipſi noverunt, quippe qui, cum iis viſum fuerit, ipſas quoque apes, muſcas appellent. Σταθμὲς porrò, *i. e. ſtabulum*, nunc eſt ruſticum tugurium, hoc eſt, caſa, quam Sophocles per metaplaſmum vocat σταθμὰ, *ſtabula*. Dicitur verò interdum etiam de ſtaterâ, qua pondera appenduntur: nec non de domo ſtativâ, ſeu de diverſorio. Quando tamen ex hoc loco ad illum tot dicuntur eſſe σταθμοὶ, *ſtationes*, tunc ὁ σταθμὸς, *ſtatio*, intervallum, ſeu ſpatium loci ſignificat, ut ſiquis dicat σάσιν, *ſtationem*, aut μονὴν, *manſionem*, aut quam vocant ἐπαγὼν, *tabernam diverſoriam*, *ſeu diverſorium*. Porro autem τὸ ποιμενῖον, *paſtorale*, pleonaſmum habet τῦ ν, quemadmodum etiam τὸ πολεμῶνον, *bellicum*, & τὸ οἰήϊον, quod gubernaculum navis ſignificat; neque ambiguitatem habere id poteſt, ut τὸ ξενῖον. Ad hæc, τὸ πλάσκειν oritur a verbo ἀλῶ, *vagor*, & ſignificat errare, ſeu errabundum circumire; pulchrèque dictum eſt de muſcis. Erant enim quodammodo perpetuò volantes.

λως δευτέραν μυῶν αἱ μέλιτται διὰ τὸ καὶ αὐτὰς πολιτικόν. Ἴσασιν γάρ, φησι, διαῤῥᾴστας μεμαθηκότες, δίκην μυῶν. ὃ δὴ καὶ ἀλλαχῦ ποιῶν, λέγει θάρσει μύας [2] ἐντεθῆναί τινι τῶν ἡρώων. Ἀδηνὰς δὲ μύας, ὥσπερ καὶ μελίττας, διὰ ἑνὸς δέλτα, καὶ συνῳλῆς τῆ ἀρχούσης, ἢ τὰς λεπτὰς λέγει, ἢ ταῖς πυκναῖς, καὶ ἀθρόον πετομένας. Παρῴδηται δὲ πως ἐνταῦθα τὸ, Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, ἐκ τοῦ, Ἠΰτ' ἔθνεα ἤσι μελισσάων ἀδινάων. Τῶν δὲ τούτων συλλέγειαν τῶν παραβολῶν ἴσασι καὶ οἱ γεωργικοὶ, [3] μύας, ὅτε δόξῃ αὐτοῖς, καὶ τὰς μελίττας λέγοντες. Σταθμὸς δὲ ἴσον μὲν ἀγροτικὴ κατοικία, ὃ ἔστιν, ἔπαυλις, ὡς ὁ Σοφοκλῆς μεταπλάσας, σταθμὰ λέγει. Λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ ζυγοῦ τοῦ τὰ βάρη ταλαντεύοντος· καὶ ἐπὶ παρατάξεως δὲ οἰκίας. Ὅτε μέντοι ἐκ τῶνδε τῶν τόπων εἰς τόνδε σταθμοὶ τοσίδε λέγονται, ποιητικὸν ἐκεῖ διάστημα δηλοῖ ὁ σταθμὸς, ὡς ἕ τις εἴποι σάσιν, ἢ μονὴν, [4] ἢ πανδοκεῖον λεγομένῳ ἀλλαγοῦ. Τὸ δὲ ποιμενῖον, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ν, καθὰ καὶ τὸ πολεμηῖον, καὶ τὸ οἰήϊον, ὃ δηλοῖ πλοίου σάκα, [5] καὶ ἐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν, ὡς τὸ ξενήϊον. Τὸ δὲ πλάσκειν, [6] γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀλῶ· δηλοῖ δὲ τὸ πλανᾶσθαι, καὶ καλῶς εἴρηται ἐπὶ μυῶν. Πλανᾶσθαι γάρ πως ἀεὶ φέρονται. Τὸ δὲ, γλάγει ἄγ-

Baſ. p. 195.

1. ἀρτίων) l. ἀρείων. Politus.

2. ἐντεθῆναί τινι τῶν ἡρώων) Menelao. *Politus*.

3. μύας, ὅτε δόξῃ αὐτοῖς, καὶ τὰς μελίττας λέγοντες) Galli apes appellant *mouches au miel*. Salvinus.

4. ἢ τὸ λεγομένῳ ἀλλαγοῦ) Itali vocant, aperta litterâ o, *poſte*. Salvinus.

5. καὶ ἐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν, ὡς τὸ ξενήϊον) Neſcio, quam ambiguitatem hîc habere velit Euſtathius τὸ ξενήϊον. niſi eſſet τὸ ξένιον, ideſt, ξένιον, *hoſpitale*. Salvinus.

Senſus Euſtathii eſt, ineſſe in τῷ ποιμενίων pleonaſmum τῦ ν. juxta atque in τῷ πολεμήϊον· neque id ambiguum eſſe poſſe, ſicuti certè ambiguum eſt, an τὸ ξενήϊον ſimilem habeat pleonaſmum τῦ ν. Videtur enim quibuſdam dici τὸ ξενήϊον per dixreſin Jonicam, & eſtaſin, non per pleonaſmum, ita ut ex ξενήϊον ſit κυριακὸν, ξένιον, ut ἡμιτέριον· inde ſolutâ diphthongo, ξενίτιον· poſtremò, τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ι. ξυνίον. Quamquam non deſint, qui cenſeant τὸ ξενίτιον factum eſſe per pleonaſmus ex ξένιον, ut ex ξένιον pleonaſmus facit ξενίτιον. Ambiguum ergo eſt, utrum τὸ ξενίτιον per pleonaſmum dicatur, nec ne: quum tamen certum ſit, τὸ ποιμενίων dictum eſſe per pleonaſmum τοῦ ν ex ποίμνιον, pariter atque τὸ πολεμήϊον ex πολέμιον. Euſtathius ad Homericum illud: πολεμήϊα ἔργα. Τὸ δὲ πολεμήϊα ἔργα, πλεονασμὸν ἀναντίῤῥητον ἔχει τοῦ ν. ἢ καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς διάλεκτος ἐνταῦθα διεῤῥάγη γένους, καθὰ ἐν τῇ αἰολικῇ, καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅτι ἢ ἐν τῷ, ξυνίει κάμινε σοφὴ, δυνατὸν τοῦτον εἶναι πλεονασμὸν. ἢ καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ ξυνὸν ξένιον διαλλάττει. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ξενήϊον, ὃ ἐστὶ ξένιον. Polit.

6. γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀλῶ) ἐκ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ, γίνεται ἀλάσκω, ὡς γηρῶ, γηράσκω. ἀπὸ πλάσκω, πλασκίζω. ex Etymologo. *Polit.*

ἢ τὰ μεγάλα, ἢ μᾶλλον παρατετηρημένως τὰ πεπλαδυσμένα· ἐσὶ γὰρ αἱ αἶγες, ἐσκεδασμέναι τέμνονται. Τὰς μέντοι ὄϊς, ἀδίνας ϳε λέγω, ⁵ ϗ ἀγχιςίνας, ἤγουν ἄγχι ἑςηκυίας, πυκνάς. Πυκνὰς δὲ καὶ ἐν τῇ νομῇ, ϗ μάλιςα δύνανται. Δῆλον δὲ, ὅτι αἰγόλιον μὲν λέγει, αἰγῶν· ποίμνιον δὲ, προβάτων· ἔςι δ' ὅτε γενικῶς πάντα ϳὰρ ποιμνίῳ περιέχονται. Διὸ ἀκριβέςερον ςαλμὸν ποιμνίειον ἔφη ἁπλῶς τ' ἀγρέλικον. Ἐκ περιουσῆ δὲ κεῖται ϳὸ, αἰγῶν. ἀρκεῖ γὰρ ϳὸ αἰγόλιον ὡς τύπτειν αἰγῶν. Αἰγόλιον γάρ τις ἀκούσας, αἰγῶν πλῆθος εἰδήσει. Οὕτω δὲ ϗ ἐν ϳῷ, ⁶ συῶν συβόσιον, παρέλκει ϳὸ συῶν. Εἰσὶ δὲ, ὡς προεγράφη, ⁷ ϗ ἄλλα ϳοιαῦτα. Ἐν δὲ τῷ, ἡγεμόνες διεκόσμεον, διακοσμῆν λέγει τὸ εὐκόσμως τάττειν. ὅθεν ϗ κοσμήτωρ ὁ ἡγεμών. ⁸ ϗ κόσμιος δὲ ἐντεῦθεν ὁ εὔτακτος· ἄκοσμος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος. ϗ ἐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, τὸ ἀτάκτως τῆς μάχης ὑποχωρῆν. Διήκει δὲ ἡ λέξις ϗ ἐπὶ ἄλλα, οἷον ϗ ἐπὶ δαῖτα, ἧς λυθείσης, ⁹ ἀποκοσμεῖσθαι εἶτεα δαιτός. Καὶ εὔκοσμος δὲ ἥδηται λέγοιτ' ἄν, ἧς ἀπάσαλη ἔχει ¹⁰ ὁ ἄκοσμά τε, πολλά τε ἡδώς. ἤν δ' ἂν ϗ ἔρις κοσμία· ἣν ὁ μὴ ποιῶν, μάψ, ἀτὰρ ϗ κατὰ κόσμον

1. Γλάγες δὲ, γάλα ἀγανόν) ἐκ τ γάλακτος γενικὸς γίνεται γλάγος, ϗ γλάγες. Etymologus. Polit.

Ἀπὸ τ γάλακτος Latinis primùm derivavit *Lacte*, deinde *Lac*. Salvin.

2. παρὰ τὸ καλὸν εἶναι ὡς ἀνατρεφόν. Hinc κάλα, & γάλα, ex Etymologo. *Polit.*

3. ἢ δεῖ τὰ ἐν γόνυ ἕλεθαι) fortè ἅλεσθαι, *exsilire*. Et transl. latitium est in manu exaratis codicibus, ἅλα. γαλὰ, pro ἅλα. γαλὰ, pronunciationis vitio, in scripturam irrepere. Ita & hic ἕλεσθαι pro ἅλεσθαι. Salvin.

ἕλεσθαι) lege, ἅλεσθαι. Auctor Magni Etymologici: Γάλα παρὰ τὸ γῆν, ϗ τὸ ἅλλομαι, τὸ ἐν τῷ γόνυ ἅλλόμενον. Polit.

4. γλαῦξ βοτάνη) Etymologus: Γλαῦξ, βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικοῦς, παρὰ τὸ γάλακτος εἶναι αὐξητικὴν τῶν ὑδέρων, γαλαξ, ϗ γλαῦξ.

5. ϗ ἀγχιςίνας) l. ἀγχιςίνας. Il. ε v. 141.

Αἵ μὲν τ' ἀγχίςιναι ἐν' ἄκριοι πίπτωσι.

Polit.

6. συῶν συβόσιον) Homerus lib. λ'. Il.

Τέσσαρα συῶν συβόσια, τὸν' ἀκόλιτα πλησὶ' αἰγῶν.

Alii tamen, merti causâ, legebant *συβότου*. Polit.

7. ϗ ἄλλα τοιαῦτα) Sic in psalmo: *pisces maris, qui perambulant semitas maris.* & similia passim. *Salvin.*

8. ϗ κόσμιος) S. Paulus epist. ad Timotheum: ἐν σολῇ κοσμίῳ. *in habitu ornato*, ideſt, modeſto. *Salvinus.*

S. Paulus, ἐν καταςολῇ κοσμίῳ. Ubi tamen Joh. Chryſoſtomus, & Theophylactus legebant, κοσμίᾳ. Polit.

9. ἀποκοσμεῖσθαι ἕντεα δαιτός) Florentini: *ſi ſparecchiano.* Salv. ἀποκόσμιον ἕντεα δαιτός) lib. δ Od. v. 232. ἀμφίπολοι δ' ἀποκόσμιον ἕντεα δαιτός. Polit.

10. ὁ ἄκοσμά τε, πολλά τε ἀδώς) qualis Therſites, v. 213. hujus libri, & v. 214. *Polit.*

Ex Homero parodiam fecit Lucianus, Epigrammate de ſe ipſo:

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψε, πελαιὰ τε, μωρά τε ἀδώς.

Salvinus.

proximas, videntes prope ſe ſtantes, confertas, denſatas. Denſantur enim, & in unum conglobantur inter paſcendum, minimoque inter ſeſe ſpatio diſtant. Compertum autem eſt, αἰγόλιον vocari, gregem caprarum; ποίμνιον verò, gregem ovium: tametſi aliquando omnia generatim τῷ ποιμνίῳ, *grege, ſeu gregis nomine*, comprehendantur. Quocirca ſupra ταῦρον ποιμνίου, *ſtabulum gregarium, ſeu gregis*, dixit generatim ruſticanum. Ceterùm vacat vox illa αἰγῶν, *caprarum*: quippe quòd ſatis ſit τὸ αἰγόλιον, *grex caprarius*, ad capras intelligendas. Siquis enim dici audiat αἰγόλιον, *caprarium gregem*, multitudinem intelligit caprarum. Sic etiam, ubi dicitur συῶν συβόσιον, *ſuum grex ſuillus*, vacat τὸ συῶν, *ſuum*. Atque, ut ſupra ſcriptum eſt, alia ſunt hujus generis. Præterea, ubi ait: ἡγεμόνες διεκόσμεον, *ductores ordinabant, ſeu inſtruebant*; διακοσμῆν, *ordinare, atque inſtruere*, dicit certo ordine diſponere, & collocare. Unde & κοσμήτωρ, *ordinator, ſeu moderator*, dux ipſe: atque inde etiam κόσμιος, is, qui ordinem ſervat, ſeu qui ordinis cuſtos eſt, ac diſciplinæ; ἄκοσμος verò, is, qui ordinem non ſervat, qui expers ordinis eſt, ac diſciplinæ. Et οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, *ſine ordine fugere*, idem eſt, atque, perturbato ordine, ſeu turbatis ordinibus, referre pedes a pugnâ. Quamquam & ad alia vox illa pertinet. exempli cauſsâ, ad epulum, quo abſoluto, convivalia vaſa ἀποκεκοσμῆται, *quæ ordine collocata erant, auferuntur, ſeu removentur*. Quin & cognitio, ſeu notitia, dici poteſt εὔκοσμος, *bene ordinata, ac diſtincta*. contraquam ſeſe habet ὁ ἄκοσμά τε, πολλά τε ἀδώς, *is, qui inordinataque, & multa novit*. itemque contentio dici poterit κοσμία, *modeſta, moderata, ritè, atque ex ordine conſtituta*: quam qui non facit, temere, & non decenter,

talem eum fuiſſe; ſed talem die illo Atridem poſitum, ſeu factum fuiſſe ab Jove, quippe qui non naturâ eſſet talis, ſed alterius beneficio fieret. Id enim ſignificat τὸ ἔθηκε, *poſuit, ſeu fecit*. Mos autem eſt Poëtæ, ut illuſtrium virorum ſpeciem ſic ob oculos ponat, ac repræſentet, ſicuti etiam poſtea in Odyſſeâ membra Ulyſſis auget, atque ita eum ſpectabilem, ac conſpicuum intuentibus efficit. Sed illi novam formam dat Minerva, quia admirationi erat propter prudentiam, & auguſtior, ſpecioſiorque ſemet ipſo videbatur. Huic verò Juppiter, quia propter dignitatem regiam magnus nunc, atque amplior apparebat. Ex his porrò imaginibus regis, gravior una eſt, & ſub intelligentiam cadens. Eum enim oculis, & capite ſimilem eſſe dicit Jovi, balteo Marti, pectore Neptuno. Altera verò ſenſu percipienda; eaque, ut non admodum magnifica ſit, aut gravis; tamen eſt perſpicua, quippe quæ in hunc modum referatur: *Velut bos in armento longè eximius eſt inter omnes taurus (hic enim boves antecellit congregatas) talem utique Atridem fecit Juppiter die illo conſpicuum inter multos, & eximium heroas*. Ac videtur quidem Poëta e ſublimi regem faſtigio dejicere, ac deprimere, quippe qui modò diis, ac præſertim tribus, eum aſſimilet, modò rurſus tauro bovi, per armentum graviter incedenti. Verumtamen non ita ſeſe res habet; ſed utrobique eum extollit, propterea quòd aliquatenus, ſiquis uti vult allegoriâ, ſimilem ipſum facit deorum; aliquatenus verò, ſiquis in profundum allegoriæ ſenſum proſpicere nequit, a rebus perquam eximiis, ac decoris, quæ ſub ſenſum cadant, nobiſque notæ ſint ac perſpectæ, eumdem ipſum exprimit, ac deſignat. Eximium enim, decorumque animal eſſe taurum, illudque dignum, quod principatum gerat, nemo quiſquam eſt, qui ignoret. Et poterat quidem, ut alibi, aſſimilare regem ipſum leoni. Verùm id nunc minimè omnium opportunum. Non enim ad fortitudinem relata hæc eſt ſimilitudo; ſed ad ſpeciem principatus. Atqui aptior ad principatum taurus, quàm leo, ut

τρέφην ἔθηκε Ζεὺς ἤματι κείῳ, ὃ φύσει τοιοῦτον ὄντα, φέσει δὲ γενόμενον. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἴσως, ἔθηκεν. Ἔθος δὲ τῷ Ποιητῇ, τὰς ἐνδόξους οὕτω φαντάζειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὰ μέλη, καὶ ἀπόβλητον τοῖς θεωμένοις οὕτω ποιεῖ. Ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἡ Ἀθηνᾶ μεταβάλλει. Διὰ γὰρ τὸ φρόνιμον, καὶ εὐλαβέστερον, καὶ σεμνότερος ἑαυτῷ ἐδόκει. Τοῦτον δὲ ὁ Ζεὺς. Διὰ γὰρ τὸ βασιλικὸν καλλίσημα, ἔδοξεν ἄρτι πολύς. Τῶν δὲ βασιλικῶν ἀγαθῶν, τὸ μὲν ἐστι σεμνόν, καὶ τοπλόν. Φησὶ γάρ· καὶ Ὄμμασι, καὶ κεφαλὴν ἴσος Διΐ· Ἄρεϊ δὲ ζώνην· στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Τὸ δὲ ἀγαθὸν, καὶ ὠφέλιμον μὲν σεμνόν· σαφὲς δέ. Λέγει γὰρ· καθὰ βοῦς ἀγέλῃφι μέγα ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος (ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγομέναις) τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην ἔθηκε Ζεὺς ἤματι κείῳ ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι. Καὶ δοκεῖ μὲν ἐξ ὑψηλῆς τασιοῦσαι τ' βασιλέα ὁ Ποιητὴς, νῦν μὲν θεοῖς ἀγάζων αὐτὸν, καὶ ταῦτα τρισί· νῦν δὲ αἴθις ταύρῳ βοΐ, σεμνῶς διὰ τ' ἀγέλης βαδίζοντι. Τὸ δ' ἔστιν ὃ τοιοῦτον· ἀλλὰ δι' ἀμφοτέρων ὑποῖ, ἔστι μὲν, ὃ βούλοιτό τις ἀλληγορῶν, θειότερον ἀγάζων αὐτόν· ἔστι δὲ, ὃ μὴ δύναταί τις ἐς ἀλληγορίας βάθος προκύπτειν, ἀπὸ ἀβλήτων, καὶ ἡμῖν γνωρίμων σεμνῶν χαρακτηρίζων αὐτόν. Ὅτι γὰρ σεμνὸν ζῶον ὁ ταῦρος, καὶ ἡγεμονικὸν, εἰδὼς ἀγνοεῖ. Καὶ ἔχε μὲν ἀγάσαι αὐτὸν λέοντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· οὐκ ἦν δὲ νῦν χρήσιμον. Οὐ γὰρ πρὸς ἀνδρίαν ἡ ἀγωγὴ, ἀλλὰ πρὸς ἡγεμονίας σχῆμα. Ἡγεμονικώτερον δὲ ταῦρος λέοντος, ὡς καὶ ὁ χρυ-

σῆς

1. Κοσμήτωρ γὰρ τοιοῦτος, ὁ διακοσμῶν ὡς μάχην) Suidas: Κοσμήτορες, διατάκται, ἡγεμόνες. Polit.

2. ὕστερα τοῦ ὦ Ὀδυσσεῦ) lib. σ' v. 68.

αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη μᾶλλ' ἤλασε πουλὺν ἀλωήν.

Polit.

Sic alibi: Ἀμβρσίῳ κατέχευε κάρη ἀπαλῇ π, καὶ ὤμοις. Minerva. *Salvin.*

3. Ὄμμασι, καὶ κεφαλὴν ἶσος Διΐ) Sic Anacreon in picturâ adoleſcentis a ſe amati. *Salvinus.*

4. σεμνὸν ζῶον ὁ ταῦρος) Inter cetera alia, eaque eximia bona, quæ Joſepho precatus eſt a Deo Moyſes, paullò ante, quàm moreretur: Πρωτόγονος ταύρου τὸ κάλλος αὐτῷ. Politus.

5. καὶ ἡγεμονικὸν) Dio Chryſoſtomus Orat. 2. De Regno: βασιλέα δ' (ὁ ταῦρος) τοῦ ἀρχικοῦ μὲν ἀμοιρήσαντα, μετ' ἀνοίας, ὡς ἂν εἴποι τις, καὶ ἀπειρίας. Polit.

ἀξιωματικὸν, τὸ πολεμικὸν, καὶ τὸ γεραρόν. ὃ καὶ αὐτὸ, πρέπον ἐστὶ μάλιστα βασιλεῖ, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν τῷ, Οὐδ' ἔτω γεραρόν. βασιλεῖ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. Τὴν δὲ βασιλικὴν θεότητα δηλοῖ καὶ τὸ, θεὸς θεός. ὃ, καλὰ ἡ Παυσανίας, ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι. Αἴλιος δὲ Δονύσιος φησὶν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροπραξίαις, καὶ ἄλλαις πράξεσι, τὸ, θεὸς θεὸς ἐπελέγετο. Ἐν δὲ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ, ὅτι ἐπὶ παιδὸς ἔρξε ἀρχόμενοι, ἔλεγον θεὸς θεός. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ, ὅτι γραφῆς μὲν τὸ ἀληθὲς μεταδιώκουσιν. ἀκριβῶν γὰρ οἱ ζωγράφοι τὰ μιμήματα θέλουσι. Τραγικοὶ δὲ ἦθ σεμνότερον, ὑψοῦσι γὰρ τὰς τῶν πραγμάτων περιπετείας. Κωμικοὶ δὲ τὸ ἐλαττον. Οὐδὲν γὰρ ἡρωϊκὸν παρ' αὐτοῖς· ἀλλὰ, χάριτ γέλωτΘ, εὐτελείας ἡ Κωμῳδία στοχάζεται. Ταῦτα δὴ πάντα παρὰ τῷ Ποιητῇ εὕρηται. Κωμῳδῶν μὲν γὰρ, καταῤῥωτῶν τ Θερσίτου· νῦν δὲ τῷ βασιλεῖ μεγαλοπρεπεστέραν ὄψιν ἡ ἀληθείας ἀναπλάττει· ἐν οἷς δὲ διασκευάζει θυτικῶς, μιμεῖται τὸ γραφικόν. Ζώνην δὲ ἐνταῦθα, τὸ πολεμικὸν, ἅπερ ὅλων ὅπλισιν, ἀπὸ μέρους τ ζώνης, ἧς ἦν ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Τοιούτῳ δέ τινι λόγῳ, ἔοικε φθάσας

quæ & ipſa maximè omnium regem decet, ut apparet ex illis verbis: *Neque tantâ majeſtate præditum. Regi enim viro ſimilis eſt.* Divinitatem autem dignitatis regiæ manifeſtam facit id, quod olim, juxta Pauſaniam, regibus, atque imperatoribus acclamantes dicebant, *deus, deus.* Ælius quoque Dionyſius ſcribit, in re ſacrâ peragendâ, aliiſque in rebus agendis, conſueviſſe dici, *deus, deus.* Quin & ejuſdem rei teſtimonium in altero extat Dictionario Oratorio, videlicet priſcos homines in ipſo rerum omnium agendarum principio ſolitos fuiſſe dicere, *deus, deus.* Notant inſuper vereres auctores, ut, ſicuti pictores veram rerum imaginem conquirunt (volunt enim pictores imitando perfectè exprimere exemplaria) ſic Tragici decus, & gravitatem perſequantur, quippe qui varios rerum caſus ſublimè evehant, atque extollant; Comici verò extenuationem, & humilitatem. Nihil enim eſt apud eos heroici; ſed, movendi riſus gratiâ, ad ea, quæ abjecta ſunt, ac vilia, oculos Comœdia collineat. Jam verò hæc omnia ſunt apud Poëtam deprehenſa. Nam & Comicum agit, cum deprimit, atque in contemptum adducit Therſitem, & regi hoc loci magnificentiorem adſpectu formam, quàm reverâ fuerit, affingit; &, ubi ſacrificiorum ritum deſcribit, pingendi artem imitatur. Zonam porrò, quæ eſt militaris, i. e. *cingulum, ſeu balteum*, totam hic armaturam intelligit, a parte, ideſt, a cingulo, de quo poſtea dicetur. Atque illâ quodammodo ratione videtur ſupra vocaſſe mulierem ζώνην, *bene, atque cle-*

Baſ. p. 196.

1. τὸ μὲν ἢ λέοντος ἀρχὴ, τυραννικὸν ἦνος καταπλήττων· τὸ δὲ ἢ ταύρου, βασιλικόν) Ratio Dionis Chryſoſtomi acuta, & quæ veram tangat differentiam inter tyrannidem, & regnum. Ὁ γὰρ τύραννος, ἂν ἐξῇ τῷ γενναίῳ μόνον ζῶν, καὶ αὐτὸ χαίρων χαῖρ τὰ ἄλλα, καθάπερ ὅ, τι λέων, καὶ αὐτὸς, οὐ τι αὐτὸ διώκουσας τὰ λοιπὰ ζῶα, καὶ κρατῆσ γενόμενος, ῥᾳδίως ἔπειτα ἀνίησι. Polinus.

2. ζώνην) I. ζῶνος. Polit.

3. Οὐδ' ἔτω γεραρὸν) v. 170. l. 7' Il. ubi Euſtathius: γεραιὸς ἢ, ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων. Polit.

4. ὃ ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι) ideſt, illud, quod magiſtratibus, ſeu imperiis, veteres dicebant, repetebantque acclamantes. Sic Lucretius de Epicuro, tamquam juxta ſe Philoſophorum Principe, acclamatione quadam dixit: *Deus ille fuit, Deus, inclyte Memmi.* Salvinus.

ὅ, κατὰ τ Παυσανίαν, ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι) Acclamatum eſſe aliquando in hanc, aut ſimilem formam, Regibus, atque Imperatoribus argumento eſſe poſſunt veteres numiſmi, in quibus Dei appellatio ſuperbè iis attributa, & clarè teſtantur hiſtoriæ. Acta Apoſtolorum de populo acclamante concionanti Herodi Agrippæ: ὁ ἢ δῆμος ἐπεφώνει· θεὸς φωνὴ, καὶ οὐκ ἀνθρώπου. quod ita narrat Joſephus Antiquit. Jud. l. 19. c. 8. Οὗτος ἢ οἱ κόλακες τὰς οὐδὲ ἑκὼν αἰτὰς ἐπὶ ἀνθρώπῳ θείας ἀπόδοσιν φωνὰς ἀσεβίαν, Θεὸν προσαγορεύοντες, ἀξιόνης τ ἀνθρωπίνης. Ælius Lampridius in Commodo: *Quum ille ſæpe pugnanti, ut deo, populus faviſſet.* Faventis Commodo populi erant illæ acclamationes: *Aureus, Herculeus, Deus*, ut colligere licet ex Xiphilino, ſeu Dione. Nam & hoc ipſum, ut ſcribit Xiphilinus, ſcilicet vocari ſe Deum, Commodus audiebat. Atque huc etiam referri poſſunt (ſunt enim ab eodem adulationis fonte profecta) verba illa Teridatis ad Neronem, ex eodem Dione: ἦλθον πρός σε ἢ τὴν θεὸν, προσκυνήσων σε, ὃς γῆ ἢ Μήδων. Polinus.

5. πρώτης ἔσχε ἀρχόμενοι, ἔλεγον θεὸς, θεὸς) Plin. initio Panegyrici. *Bene, ac ſapienter, P. C. majores inſtituerunt, ut rerum agendarum, ita dicendi initium a precationibus caperet, quid nihil vitæ, nihilque providenter homines ſine deorum immortalium ope, conſilio, bonove auſpicarentur.* Salvinus.

6. μιμεῖ τὸ γραφικὸν) Petrarcha de Homero, non minùs elegantes, quàm vere: *Primo pittor delle memorie antiche.* Salvinus.

7. Ζώνην ἢ ἐνταῦθα, τὸ πολεμικὸν) Apud veteres uſurpatur cingulum militare, ut in Novellis Juſtiniani. *Salvin.*

cupat, tum quia adverbialis particula ὑπὲρ auget ſignificationem. Superlationes verò conſtrui amant cum genitivo. Præterea τὸ ταῦρος, *taurus*, dictum eſt, differentiæ cauſâ, ut bos admiſſarius intelligatur, qui excellit, videlicet decorus eſt, ac ſpectabilis inter boves feminas. Porro autem τὸ μεταπρέπειν dicitur quoque ὑπερέχειν, *excellere, præſtare, eminere, inſignem, ac decorum inter alios eſſe*, ut diſertè oſtendit τὸ, ὑπερπρεπὲς ἐν πολλοῖς, *inſignem inter multos*. Rurſus, ut conſtat, in τῷ, βοὸς ταύρου, *bos taurus*, generale nomen eſt bos; taurus verò ſpeciale. Ceterùm, ut veteres auctores declarant, ταῦρος, *taurus*, dicitur, quaſi τις γαῦρος, *ſuperbus quidam, ſeu ferox*; vel quaſi τάνυν τὴν οὐρὰν, *tendens caudam*, ratione ſuæ naturæ. ex quo verbo τάνυω, *tendere*, ταῦρος quoque appellatur ea pars, quæ eſt ſub ſcroto. unde & λάσαυρος, is, qui huiuſmodi parte, quæ ταῦρος dicitur, eſt λάσιος, *birſutus*. Item nomen viri proprium eſt Taurus, ut nomen erat illi, quicum Paſiphaë ſtupri conſuetudinem habebat: nec non mons, non is modò, cujus pars Cragus; verùm etiam mons Borealis, glandium ferax. unde celebres illi ſermone vulgi, & decantati Taurici proventus. Item

gens.

ῥηματικῆς μορίῳ ἐπίτασιν. Αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι πρὸ γενικῆς σύνταξιν. Τὸ δὲ ταῦρος, πρὸς διαφορὰν εἴρηται, ἵνα [1] κἂλλων βοῶν νοηθῇ, ὃς μεταπρέπει τοῖς θήλεσιν, ἤγουν ἐπαίρεται, καὶ ἐκπρεπὴς ἐστι. [2] Τὸ δὲ μεταπρέπειν, καὶ ἐκ- Rom. p.259.
πρέπειν λέγεται, ὡς δηλοῖ ἡ, [3] ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς. Δῆλον δὲ, ὅτι ἐν ἡ, βοῦς ἦν ταῦρος, γενικὸν μὲν ὄνομα, ὁ βοῦς· ὁ ταῦρος δὲ, ἰδικόν. Ὅτι δὲ ταῦρος λέγεται, ὡς οἷόν τις [4] γαῦρος, [5] ἢ ὡς τάνυων τὴν οὐράν, λόγῳ ἐπιτητος. ἐξ οὗ τάνυν, [6] ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ὀχεῖον. [7] ὅθεν καὶ λάσαυρος ὁ λάσιος. ἢ ἰσοῦτον ἰσχίον. καὶ ὅτι καὶ κύριον ὄνομά ἐστιν ὁ Ταῦρος, ὡς καὶ ᾧ ἐμοιχᾶτο ἡ Πασιφάη· [9] καὶ ὄρος δὲ, ἐμόνιον μέρος καὶ ὁ Κράγος, [10] ἀλλὰ καὶ πρόσβορον εὐφορίαν βαλάνου. ὅθεν αἱ πελιαδόμεναι Ταυρικαὶ πρόσοδοι καὶ ὅτι καὶ [11] ἔθνος Βόρειον οἱ Ταῦροι. καὶ ὅτι

Tau-

1. Ἄλλων) Athenæus l. 1. c. 25. vocat Ἄντυλλον cum gemino λ, quæ Ἀνδύλλα dicitur Herodoto, & Stephano. Eam urbem idem Herodotus in Euterpe ſcribit ὡς ὑποδύσαντα ἐξαίρνης διδόῃσι ἢ αὐὶ βασιλεύοντες Λιγύπτῳ τῷ γυναικί. idque fieri cœptum, ἀξ ὧν, inquit, ὑπὸ Πέρσῃσι ἤρξαν Λιγύπτιοι. Politus.

2. κἄλλων) ὀχεύτης. Polit.

κἄλλων βοῦς) Horatius:

tauri vacantis

In Venerem tolerare pondus, Salvinus.

3. Τὸ δὲ μεταπρέπειν, καὶ ἐκπρέπειν) Pindarus Ode primâ Ὀλυμπιονίκαις, dixit διαπρέπειν, *interlucere, eminere*. ὁ δὲ χρονὶς, αἰδέομαι πρὸ ὧν, διαπρέπω μεγάροις ἔξοχα πάντων. Salvin.

4. ἐν ἀγορᾷ ἐν πομπαῖς) Poeta: Ἐκφέρει' ἐν πομπαῖσι. Polit.

5. γαῦρος) παρὰ τὸ γαίω γανόω, γαῦρος, ἢ βοῦς ταῦρος. Etymologus. Polit.

6. ἢ ὡς τάνυων τὴν οὐράν) quaſi hinc ſit πανύρις τις, καὶ συγκοπῇ, ταῦρος. Polit.

7. ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ ἢ ὀχεῖον) Immo etiam Suidæ τὸ αἰδοῖον ἢ οὐρῆς. Sic *obſcenam corporis partem* hac voce ſignificari, docet Dionedes lib. 2. ubi agit de Vitiis Orationis, & ſpeciatim de Amphibologiâ. Hinc, obſcœno, ac turpi ſenſu, uſurpatum adagium: *poſſe taurum tollere, quæ vitulum ſuſtulerit*. Polit.

8. ὅθεν καὶ λάσαυρος ὁ λάσιος ἢ πᾶν τὸν ταῦρον) quaſi λασιόταυρός τις ὤν. ὁ δασὺς ἢ ταῦρος, ut exponit Suidas. Immo & idem videtur Atticè, ſimplici voce, dictus λάσαυρος. Sic enim Mœris Atticiſta: Λάσαυρος, ὁ ταυρώδης, καὶ λάσιον ἢ ταῦρον ἴσχυν. Ἀττικῶς. Malè vir doctus τὸ ἴσχυν, quod erat in Codice MS. mutavit in ἰσχίον. Politus.

9. καὶ ὄρος δέ, ὃ μόνιον ἀ μέρος καὶ ὁ Κράγος) Plinius de monte hoc Tauro, variiſque eius nominibus: *Numeroſis nominibus, & novis, quacumque incedit, inſignis: Imaüs primâ parte dictus, mox Emodus, Paropamiſus, Circius, Chambades, Paryadres, Cimatras, Oreges, Oroandes, Niphates, Taurus; atque ubi ſe quoque exſuperat, Caucaſus: ubi brachia emittit, ſubinde tenuanti maria ſimilis. Sarpedon, Ceraceſius, Cragus, iterumque Taurus.* Nomen monti huic Cragus in Lyciâ a Cragi quodam heroë. Euſtathius ad Periegetam, ubi de Lyciâ: ἢ ὁ ὀνομάζει Ταῦρον τὸ ὄρος, καὶ Κράγον ἐνοί φασίζεσθαι, ἀπὸ Κράγου τινὸς ἐπιχωρίου ἀνδρὸς, ὃς αὐτόθι ἦν τιμᾶσθαι. Politus.

10. ἀλλὰ καὶ πρόσβορον εὐφορίαν βαλάνου) Mendoſum eſt τὸ εὐφορίαν. Lege, εὐφορῶν. Politus.

Vel πρὸς βορρᾶν, εὐφορον βαλάνων. Salvinus.

ἀλλὰ καὶ πρόσβορον εὐφορίαν βαλάνου) τὸ πρόσβορον, quod hic legitur, malunt alii ſcribere πρόσβορρον, ideſt, πρὸς βορρᾶν. Sed pro εὐφορίαν Frobenius reponit εὐφορῶν. At hoc ipſum etiam mendoſum. Refertur enim ad τὸ ὄρος, juxta atque τὸ πρόσβορον. Legebam, ut voces inter ſe concordarent, εὐφορῶν βαλάνους. Taurum hunc Borealem Cherroneſi Tauricæ, ſeu Scythicæ, Dionyſius Periegeta vocat φοιχὴν, ubi Cimmerios ad Boſporum collocat ὑπὸ φοιχὴν πολὺ Ταύρου. Ab hoc ipſo Tauro Scythica illa Cherroneſus, Taurica. Euſtathius ad Dionyſium: Ταῦρον δέ λέγει ὄρος ἀπὸ παρὰ τὸν μετὰ πᾶσιν ἐνδοτέρω ἵστον Ταῦρον· ἢ βέβαιόν τι τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ Ταύρου, ὑφ' ᾧ κεῖται οἱ Κιμμέριοι, τὸ Σαυδακὲς ἔθνος. ἔνθα καὶ ὁ Ταυρικὸς Χερρόνησος μεγάλη ἄκρα, καὶ ἧς φασί τινες, τὴ Πελοποννήσῳ ἐναίρῃ καὶ τὸ χέρσῳ, καὶ τὸ μήκεσθαι. Politus.

11. ἔθνος Βόρειον οἱ Ταῦροι) qui ſic a Tauro monte, de quo modò diximus, appellati. Iidemque etiam Tauroſcythæ. Euſta-

γμάτων εἰλίχη μεγέθη, καὶ πλήθη, αὔξων καὶ οὔλως ἐκεῖνα, καὶ εὐδοκιμούσης, ὡς ἂν ἄνευ θεᾶς, καὶ μουσικῆς ἐπιστασίας, ἀφηνηθήσονται. ἢ καὶ ἄλλως ποιεῖ τοῦτο, ὅτε ἡ μὲν ἀκολουθία τῷ ἑξῆς ἐθέλει ἔχεσθαι· ὁ δὲ Ποιητὴς, ἢ ὁ φιλομαθὴς ἀκροατὴς, ἐπ' ἄλλο γλίχεταί τι θρασῦναι τὸν λόγον, μέλλον καὶ αὐτὸ, καὶ ἱστορίας ἄξιον. ὡς καὶ εἰλοῦθα μὲν ἀκολουθία ἤγαγε, μετὰ ἣν ἐδεῖ Ἀγαμέμνονος λόγους, εὐθὺς κἂν ἦν, ⁹ Τρωσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. καὶ τὰ ἑξῆς ἕως τέλους ἡ Βοιωτίας. Ὁ δὲ Ποιητὴς, ἐπισοδίων τι ἐξευρὼν, ἀξιοῖ τὰς μούσας, νεῶν ποιῆσαι καταλογον, καὶ ἡγεμόνων Ἑλληνικῶν. Φησὶ γοῦν· Ἔσπετε νῦν μοι, μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, Οἵ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν. Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐνέποιμι, ¹⁰ Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,

cit, quando res magnas offendit, & multas, ut sic illas amplificet, easdemque ostendat, non sine deo, ac Musarum afflatu explicatum iri. Aut etiam aliter id facit, cum rerum dicendarum series rebus ipsis insistere, atque inhærere postulat, quæ proximè sequuntur; & tamen Poëta, aut discendi appetens auditor, orationem cupit ad aliam rem converti, quæ res ipsa quoque sit magna, & digna sit, quæ commemoretur. Ut hoc loci, narrandarum rerum ordo exigebat, ut, postquam Agamemnonem descripserat, statim poneretur illud: *Trojanis autem nuncia venit, pedibus ventum æquans, velox Iris.* & reliqua, quæ in extremâ Bœotiâ leguntur. Verùm Poëta, episodio quodam excogitato, postulat a Musis, ut navium, Græcorumque ducum enumerationem faciant. Sic enim ait: *Dicite nunc mihi, Musæ, cœlestes domos tenentes, qui duces Danaorum, & principes essent. Multitudinem enim non ego dixero, neque nominavero, ne si decem quidem mihi essent linguæ, & decem ora,*

vox-

Stathius ad Dionysium: *εἰ ἡ ὠκεανὸν Σκύθαι, Ταυροσκύθαι λέγοιντο, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ταύρου ὄρους.* Ptolemæus: *παρὰ δὲ τὴν Ἀχιλλέως δρόμον, οἱ Ταυροσκύθαι.* De iisdem Plinius l. 4. c. 12. *Totum eum tractum Tauri Scythæ, & Siraci tenent.* & paullò post: *A Carcinite Taurica incipit, quondam mari circumfusa & ipsa, quæ nunc pascit campi. Dracia vastis attollitur jugis. Triginta sunt eorum populi. Ex iis mediterranei XXIV. Sex appellantur: Orgeorni, Characeni, Lazyrani, Tracilari, Archilachitæ, Caliordi. Juncum ipsum Scythotauri tenent.* Tautoscythæum meminit etiam Julius Capitolinus in Antonino Pio & Synesius epist. 57. ad Andronicum. Sunt tamen, eodem Eustathio teste, qui Boreales istos Tauros non a Tauro monte sic nominatos velint, sed *ἀπὸ τοῦ ζωὸν παῦρα, διὰ τὸ ἐκεῖ ἡ Ὀστριὸν ζάβξωσιν βοῦν ἀρίστου γένους.* Polit.

1. *ἀπὸ τοῦ ἔθνους καὶ Ταύρων*) apud quos Diana immolatorum hospitum sanguine colebatur. Unde & *Ταυροπόλος*, seu Taurica, appellata. Eustathius ad Dionysium: *καὶ ὁ Ἄρτεμις ἡ, Ταυροπόλος, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ καὶ Ταύρων λεγομένων, οἷς ἔθυσεν ἐν αὐτῷ.* Scæx ille ex Tauris Ovidianus:

Est locus in Scythiâ (Tauros dixere priores)
Qui Getica longè non ita distat humo.
Hæc ego sum terrâ (patria me pœnitet) ortus.
Consortem Phœbi gens colit illa Deam.

Et paullò post:

Sacrificii genus est, (sic instituere priores)
Advena virgineo cæsus ut ense cadat.

Politus.

2. *ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ζωὸν*) unde Diana dicta videtur *Ταυροπόλος*, vel quia, ut placet Græcis magistris, *ὡς παῦρος, παρὰ τοὺς ταύρους*, vel quia *ἡ ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιστομωθεῖσα Ἱππολύτου παῦρον ἐξεῖρεν ὑπὸ θάσσων γῆν*, vel quia hunc taurum *ἔβαλε*, qua de causâ vocata est etiam *Ταυροβόλος*. vel tamquam a parte, quia gregibus atque armentis præest, vel denique quia *ἡ αὐτὰ τῷ σελήνῃ ὀχεῖ, καὶ ἐνεχύται παῦροις*· quam etiam vocant *ταυρικήν*. Politus.

3. *παυρόδε ἐμβλέπων*) Pollux *παυρόδης ἀναβλέπων*. Aristophanes Ranis:

Ἐβλεψε γὰρ παυρόδης ἐγκύψας κάτω.

Talem describit vultum Æschyli irati. Politus.

4. *τὸ θυμικὸς ὠξυνίζων*) lege, *ὠκυνίζων*. Politus.

5. *καὶ ἀπαυρὼν γοῦν ἤ ἄζυξ*) 'Απαυρὼν quidem, si de vitulâ accipitur, seu juvencâ, quæ taurum nondum admiserit, potest esse *ἀπὸ τοῦ παύρου, παυρίζει, τοῦ ζωὸν*. Sed, si intelligitur de puellâ, seu feminâ, intactâ adhuc a viro, non dicetur illa *ἀπαυρὼν ἀπὸ τοῦ ζωὸν*, sed *ἀπὸ τοῦ παύρου, παυρίζει, τοῦ παῖδος*. Suidas: *Ἀπαυρὼν ἀντὶ τοῦ ἀγνὴ, καὶ ἀμίκτου. παῦρος γὰρ τὸ παῖδιον τὸ ἀπαθές. καὶ διὰ τῶν ἀπαυρῶν, ἡ ἀγνὴ, ἢ ἄζυξ καὶ ἄγαμος, καὶ ἀζυγίς.* Potest tamen fortasse quis dicere, virilem ipsum *παῦρον* sic esse appellatum *ἀπὸ τοῦ ζωὸν, ὑπαδὴ οἱ παῦροι καπωστερῶς*, ut ait Suidas. Politus.

6. *οἷον*) lege *αἴον*, cum spiritu tenui. Politus.

7. *ἀκούομεν*) Eustathius legit *ψευσταλέως, εἴομεν*. Vulgatæ editiones, *ἀκούομεν*. Politus.

Sed *τὸ ἀκούομεν* est glossa, seu declaratio vocis poëticæ *εἴομεν*. quæ glossa quum merito rationem non habuerit, quid mirum, si, quum faciliùs etiam intelligatur, in versum irrepserit, & genuinam vocem exclauserit? Salvinus.

8. *οὐδὲ αὖτον ἀξιοῖ, αὖτον, ὅστις αὐτὸς ἐθέλει*) Similiter Virgilius: *Pandite nunc Helicona, deæ, cantusque movete.* Salvinus.

9. *Τρωσὶ*) Homerus, *Τρωσίν*. Polit.

10. *Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι*) Virgilius imitatus est; imo plane è Græco in Latinum convertit ista Homerica:

Non mihi si linguæ centum sint, oraque centum,
Ferrea vox. Salvinus.

Persius Sat. 5.

Vatibus hic mos est, centum sibi poscere voces,
Centum ora, & linguas optare in carmine centum.

Politus.

rem. Neque enim fieri poteſt, ut foliorum, aut vernorum florum, aut arenarum, quibus Græci comparantur, menſuram, aut numerum comprehendam, itemque ut unamquamque earum rerum ſingillatim nominem, ego præſertim, qui homo ſum.

CCXIV. Hac ergo ratione pollicetur Poëta, navium catalogum, ſeu indicem, ſeſe eſſe facturum, earumque duces nominatim, nomenclatoris in morem, commemoraturum, ſi Muſæ ſibi, rebus iſtis ſuggerendis, opem ferant: ita ut illæ eum, ipſe ceteros alloquatur. At verò multitudinem ſeſe prætermittere ait, propterea quòd non ſatis ſibi ſit virium, ut hac quoque in re Muſarum interpretis operâ fungatur. Nam & lingua, quippe una, torpore afficeretur, & os fatiſceret, & frangeretur vox, & animus ſolveretur. Itaque multitudinem nominatim prodere, quippe quod multò majus ſit, quàm duces referre, poſſe quidem muſas, tamquam deas; ſeſe verò non poſſe. Quocirca, non ut naves, & duces, ita ſe multitudinem ipſam nomine proſecuturum eſſe præfatur. Quamquam moneant veteres, de multitudine quoque ipsâ quodammodo eum dixiſſe. Quum enim, ut ajunt, de Philoctete inferiùs tradat, ejus naves quinquagenis ſociis; de Bœotiis verò, ſociis vicenis ſupra centenos ſingulas eorum naves inſtructas fuiſſe; manifeſtè apparet, Poëtam, ex horum amborum collatione, multitudinem ipſam ponere ob oculos voluiſſe. Si quis enim, juxta regulam Thucydidis, id, quod medium eſt inter plus, & minus, accipiat; certo licet argumento conjicere, quoto hominum numero multitudo eſſe poſſit. Quod quum Homerici interpretes faciant, multitudinis ſummam colligunt ſupra centum hominum millia. Quum enim, ut patet in Bœotiâ, plures, quàm mille, ſint naves; medius verò numerus inter quinquaginta, & viginti ſupra centum, ſit quinque, & octoginta; numerus hic quinque, & octoginta, pro numero illo navium multiplicatus, multitudinem vectorum metitur ſupra cen-

γένατα, ϗ πολλαπλασίων, φασίν, ἐμαυτῷ γένωμαι. Φύλλων γὰρ, ἢ ἀνθέων ἐαρινῶν, ἢ ψάμμε, οἷς οἱ Ἕλληνες ἀκάζονται, ϗ τὸ μέτρον ἀ περιληπτόν, ϗ τὸ ἕκαστον ὀνομάζειν, ὁμοίως ἀδύνατον ἀνθρώπῳ γε ὄντι μοι.

Baſ. p. 197.

σιν. Τοιαῦτα ἂν διὰ τούτων ὁ Ποιητὴς, νεῶν μὲν κατάλογον ποιήσας, ϗ τὰς αὐτῶν ἡγεμόνας ἐξορίσας πρὸς ὄνομα, δίκην ὑποβολέως, ἐὰν αἱ μῦσαι συλλαμβανόμεναι προβάλλωσιν αὐτῷ ταῦτα· ἵνα ἐκεῖναι μὲν λαλῶσιν αὐτῷ· αὐτὸς δὲ τοῖς λαοῖς. Τὸ δὲ πληθὺν ἑαυτὸν φησὶ, διότι οὐκ ἂν ὑποφητεύειν ϗ ὡς τοῦτο ταῖς μούσαις ἀρκέσειεν. Ἥ τε γὰρ γλῶσσα, μία οὖσα, ναρκήσειεν ἄν, ἀποκάμοι δὲ ϗ τὸ στόμα, ῥαγήσεται δὲ ϗ ἡ φωνὴ, ϗ ἡ ψυχὴ ἀϊεθήσεται. Τὸ τοίνυν τὸ πληθὺν ὀνομάσαι, πάνυ ὂν μεῖζον τῆς τὰς ἡγεμόνας αὐτῶν, ταῖς μὲν μούσαις, ὡς θεαῖς, δυνατὸν εἶναι φησίν· ἑαυτῷ δὲ ἀδύνατον. Διὸ ϗ προαναφωνῶ, μὴ ἂν ὀνομάσαι τὰς πληθύν, καθὰ τὰς τὰς πᾶσας, ϗ τὰς ἡγεμόνας. Καίτοι, καλά τὴν τῶν παλαιῶν ἐπιβολὴν, ὥσε τρόπον τινὰ ϗ αὐτὸ τὸ πληθυς. Ἐπεὶ γάρ, φασι, τὸν μὲν τῆς Φιλοκτήτε ἐν τοῖς ἑξῆς ἔπεσεν, ἐκ πεντήκοντα ἐρετῶν εἶναι τὰς αὐτῆς πᾶσας· τὸν δὲ Βοιωτῶν, ὅτι ἑξ ἑκατὸν ἔκοσιν αὐτοῖς ἑκάστη ναῦς· δῆλός ἐστιν ἐμφῦσαι βουλόμενος τὸ πληθὺν, ἐκ τῶν ἀμφοῖν τούτων συνθέσεως. Ἔστι γὰρ, κατὰ τὸ Θουκυδίδε κανόνα, τὸ μέσον τῆς πλήνος, ϗ ἐλάττονος λαβόντα, τεκμήραθαι, πόσοι δύνανται εἶναι τῷ ἀριθμῷ οἱ τῆς πλήθυς. Ὁ ϗ ποιηταὶ οἱ Ὁμηρικοὶ, εὑρίσκουσιν ὑπὲρ δέκα μυριάδας συναγομένων τὸν πληθύν. Ἐπεὶ γὰρ, ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δηλοῖ, αἱ πᾶσαι ὑπὲρ χιλίας, μέσον δὲ τὸ πεντήκοντα ἀριθμὸς, ϗ τὸ ἑκατὸν ἔκοσιν, ὁ ὀγδοηκονταπέντε πολυπλασιαθεὶς ὁ ὀγδοηκονταπέντε ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν,

Rom. p. 260.

1. ὑμεῖς μὲν ἐστὲ θεαὶ) lege, ὑμεῖς. Polit.
2. ϗ ὀνομάσαι) Malim, ὀνομάσειν. Politus.
3. Διαὶ γ' ἐστὶ) Virg. *Et meminiſſe iuvat, Diva, & memorare poteſtis.* Polit.
4. αἱ πᾶσαι ὑπὲρ χιλίας) Poëta Latinus: *Non annî domuere decem, non mille carinæ.* Salvianus.

ἀριθμήσαι ἵππας. Τὸ μὲν γὰρ πλῆθος, τίνες· τὸ δὲ, πόσοι. Πολὺ δὲ διαφέρει τὸ, τίνες ἦσαν, ἢ τὸ, ὁπόσοι. Τὸ μὲν γὰρ τίνες, διεξοδικώτερον, καὶ δυσχερέστερον, ἅτε καὶ γένος μεμνημένου, καὶ τύχης, καὶ ἐπιτηδευμάτων, καὶ τούτων τινῶν· τὸ δὲ ὁπόσοι, συνεσταλμένον ἐστὶ, καὶ εὐχερές. Διὸ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει εἰπεῖν, ἃ μόνον ὁπόσοι· ἀλλὰ καὶ τίνες, ἐὰν αἱ Μοῦσαι συλλάβωσιν. Τὸν δὲ πλῆθος, ἵππες μὲν, οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν, οὐδὲ σὺν αὐταῖς ταῖς Μούσαις, κἂν ὑπὲρ φύσιν αὐτὸν διάθωσι· μόνον δὲ τὸ, ὁπόσοι εἰσὶν, ἐρεῖν ἂν ὑποσχοίη, ἐὰν αἱ Ὀλυμπιάδες, ἤ, κατὰ Ζηνόδοτον, βαθύκολποι Μοῦσαι μνήσωσιν, ἤτοι ἀναμνήσωσιν αὐτὸν, αἱ τῆς Μνημοσύνης, καὶ τοῦ Διὸς θυγατέρες. Τοιούτου γὰρ μεσῶν ἔργου, ἤτοι λογιωτάτης ἐφόδου, καὶ γνώσεως, τὸ διὰ τῆς ῥήσεως μεθόδου, τὸ τῶν Ἑλλήνων πλῆθος ἐμφῆναι.

σιέ. Συνακτέον ἦν, ὅτι δύο τούτων ἄρτι προκειμένων ἐν τῷ καταλόγῳ, τοὺς μὲν ἡγεμόνας εἰπεῖν, καὶ τοῦ πλήθους, τοὺς μὲν ἡγεμόνας φησὶν εἰπεῖν, καὶ τίνες εἰσὶ, καὶ πόσοι, ἐὰν αἱ Μοῦσαι συλλαλῶσι· τοῦ δὲ πλήθους, ἤτοι ἑκάστους, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ φησὶ, τίνες μὲν εἰσὶ, μὴ ἂν εἰπεῖν, κἂν αὐταὶ λαλῶσι. Sic igitur & hoc loci Euſtathius non totam fortaſſis ſummam expreſſit; ſed ſatis ei fuit, aliorum ſcriptorum more, afferre rotundum & perfectiſſimum numerum milliarium: ita tamen ut & reliquas, quæ ſuperſunt, naves intelligi voluerit, ut, earum quoque inito numero, ſociorum, & militum ſumma centenis millibus major eruceretur. Planiſſima enim eſt regula illa Thucydidis lib. 1. πρὸς τὰς μεγίστας, καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον ἐκανώσας. Fecit autem Thucydides Græcorum naves mille & ducentas, fortaſſe ut rotundam & ipſe numerum exprimeret. Unde, ex eadem regulâ, vetus Scholiaſta ſummam militum colligit centum, & duûm millium: μέσον γὰρ ἑκατὸν ἄνδρες, καὶ ἐπὶ χιλίους διακόσιοι εἰσὶν ὁ ὑπάρχων ἀριθμὸς, συμπᾶν δὲ ὁ ἐπὶ χιλίοις διακοσίοις τοῦ ἑκάστου ἀριθμοῦ, μυριάδων δύο, καὶ δισχιλίων. Quamquam vetus auctor Vitæ Homeri regulæ huic non adhæreat: quippe qui, diſtributis centenis in ſingulas naves hominibus, naves ferme mille & ducentas, hominum verò centum & viginti millia, enumeret. Cæterùm aliis quoque Scriptoribus commune eſt, numeros, quàm maximè poſſunt, rotundos, ac plenos facere. Hinc Græca illa claſſis a mille navibus celebratur: tametſi eo numero aliquantò major fuerit. Sic dicitur Varroni numerus non eſſe ad amuſſim, *ni non eſſ*; inquit l. 2. de Re Ruſt. c. 1. *cum dicimus mille naves iiſſe ad Trojam, centumcirculo eſſe judicium Romæ.* Politus,

qui ſint, res eſt magis fuſa, ac difficilis: quippe quum & genus memores, & fortunam, & vitæ inſtitutum, ac ſtudia, & ſi qua alia ſunt hujuſcemodi. At verò, quot ſint, dicere, res eſt adſtricta, & contracta, atque expedita. Quapropter de ducibus, non modo habet dicere, quot ſint; verùm etiam quinam ſint, ſi Muſæ ei operam, & ſtudium navent. De multitudine verò, ne ipſis quidem Muſis propitiis, ac faventibus, dicere habet, quinam ſint, tametſi ſupra naturam eum conſtituant; ſed polliceri tantùm poteſt ſeſe dicturum eſſe, quot ſint, ſi αἱ Ὀλυμπιάδες, *cæleſtes*, vel, juxta Zenodotum, βαθύκολποι Μοῦσαι, *profundos, vel magnos ſinus habentes Muſæ*, id ei commemorent, ſive in memoriam revocent: quum ſint ipſæ Mnemoſynes, hoc eſt, Memoriæ, & Jovis filiæ. Verè enim Muſarum, ſive peritiſſimæ rationis, atque intelligentiæ opus eſt, eâ, qua diximus, viâ Græcorum multitudinem indicare.

CCXV. Omnia ergo ut colligamus, quum hæc nunc duo in Catalogo propoſita ſint Poëtæ, ut duces, ac multitudinem referat; de ducibus quidem dicturum ſe recipit, qui, & quot ii ſint, ſi Muſæ ſimul loquantur; de multitudine verò, ſive de ſingulis, ut ipſe loquitur in libro γ', profitetur, ſeſe minimè omnium poſſe dicere, quinam illi ſint, tametſi Muſæ ipſæ loquantur:

at,

1. μεθ' ἃ δὲ ἐμνήσθην πλήθους, οὐκ ἂν μυριάδας ἴσν εἴκοσι) Hic mihi locus expoſitus in epiſtolâ, quam, quum Genuæ agerem, ſcripſi ad doctiſſimum Clariſſimumque virum, ſtudiorumque horum fautorem ſingularem, Benedictum Breſcianum. Quis enim, niſi quid aliud addas, eum hîc aſſequatur numerum, quem colligit Euſtathius? Nam ſi numerum ita ſubduxeris, ut eum affert Euſtathius, non comparabis τὸ πλῆθος οὐκ ἂν μυριάδας ἴσν εἴκοσι· ſed οὐκ μυριάδες ἂν εἶεν τοσοῦτοι, καὶ ἔμενον, ſcilicet ſupra quinque, & octoginta hominum millia. Hunc enim numerum tantùm explet numerus octoginta quinque, millies multiplicatus. Ut, ſi plures ſunt, quàm mille naves, hac ratione multitudinem Græcorum ſupra octoginta quinque millia quidem enumeres; non tamen ſupra centena millia. Reſpexit ergo Euſtathius ad numerum, quem hîc non exprimit, ſcilicet ad naves χιλίας ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ξ. Totidem enim in Bœotiâ numeratæ Euſtathio naves Græcorum. Quòd ſi pro eodem hoc numero, numerum octoginta quinque multiplices; ſummam facilè conficies majorem centum millibus. Ipſe ſui Euſtathius clariſſimus interpres in fine Bœotiæ: ἀριθμοῦνται δ' αἱ ἀρχαὶ μὲν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αὐτῶν, ἀκριβῆ, νῦν δὲ χιλίας ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ξ. ὥστε ἑκατὸν ἄνδρες τις, ὡς χιλιάσας ἂν ὁ Ἑλληνικὸς ὅπλον σὺν, ὡς τις λέγοι ὁ καλόκαγαθος ἢ λελεμένους χιλίαρχον τὸ πολιτικὸν σῶμα τοῦτο, ἃ τὰ τῶν λέγων· ἀλλ' ἀριθμῷ τῷ πλησιαίτερον ἀριθμῷ τῷ χιλιάδι. Sic igitur & hoc loci Euſtathius non totam fortaſſis ſummam expreſſit; ſed ſatis ei fuit, aliorum ſcriptorum more, afferre rotundum & perfectiſſimum numerum milliarium: ita tamen ut & reliquas, quæ ſuperſunt, naves intelligi voluerit, ut, earum quoque inito numero, ſociorum, & militum ſumma centenis millibus major eruceretur. Planiſſima enim eſt regula illa Thucydidis lib. 1. πρὸς τὰς μεγίστας, καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον ἐκανώσας. Fecit autem Thucydides Græcorum naves mille & ducentas, fortaſſe ut rotundam & ipſe numerum exprimeret. Unde, ex eadem regulâ, vetus Scholiaſta ſummam militum colligit centum, & duûm millium: μέσον γὰρ ἑκατὸν ἄνδρες, καὶ ἐπὶ χιλίους διακόσιοι εἰσὶν ὁ ὑπάρχων ἀριθμὸς, συμπᾶν δὲ ὁ ἐπὶ χιλίοις διακοσίοις τοῦ ἑκάστου ἀριθμοῦ, μυριάδων δύο, καὶ δισχιλίων. Quamquam vetus auctor Vitæ Homeri regulæ huic non adhæreat: quippe qui, diſtributis centenis in ſingulas naves hominibus, naves ferme mille & ducentas, hominum verò centum & viginti millia, enumeret. Cæterùm aliis quoque Scriptoribus commune eſt, numeros, quàm maximè poſſunt, rotundos, ac plenos facere. Hinc Græca illa claſſis a mille navibus celebratur: tametſi eo numero aliquantò major fuerit. Sic dicitur Varroni numerus non eſſe ad amuſſim, *ni non eſſ*; inquit l. 2. de Re Ruſt. c. 1. *cum dicimus mille naves iiſſe ad Trojam, centumcirculo eſſe judicium Romæ.* Politus,

Catalogum, propter nomina illa ducum, ut dicitant, atque etiam quia nullo ea Heroico motu assurgit, plerique vulgò contemnunt. Et tamen alioquin totus hujusmodi locus tum historiis, tum descriptionibus locorum, tum recensionibus, jam inde ab origine, familiarum, tum aliis hujus generis rebus, admirabilem habet varietatem, ut deinceps legentibus manifestum erit.

CCXVI. Quoniam verò, ut dictum est, Zenodotus, mutatâ scripturâ, Musas vocat βαθυκόλπους, *profundo sinu præditas*; sciendum est, minimè id placere veteribus magistris, propterea quòd ne Græcas quidem mulieres Poëta appellat βαθυκόλπους. Ad hæc, sciendum, τὸ, Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, *Olympiades Musæ*, bifariam intelligi. Aut enim intelliguntur, quæ, ut dictum est, Olympicas, seu cœlestes domos incolunt, aut Olympii, seu Olympici Jovis filiæ, formâ patronymicâ, pariter atque Πηλιάδες, *Peliades*, filiæ sunt Pelii, & Ἡλιάδες, *Heliades*, filiæ Helii, i. e. solis. Sciendum etiam est id, quod narrat Deipnosophista Athenæus, ut Hermippus per jocum in rem suam detorqueat verba illa: *Dicite nunc mihi;* totumque reliquum versum: quumque interrogasset, quotaquæque sint apud homines bona, postea-quàm Bacchus (quæ sunt ejus verba) nauclerum, seu navicularium per atrum mare agit;

λογον τῶν νεῶν, οἱ πολλοὶ περιφρονοῦσι, διὰ τὰ τῶν ἡγεμόνων, φασὶν, ὀνόματα, καὶ διότι οὐκ ἔχει κίνησίν τινα ῥαψῳδικήν. καὶ μὴν ἄλλως πεποίκιλ) θαυμασίως καὶ ὁ ἰδιότης ὅλος τόπος ἱστορίας τε, καὶ τοπογραφίας, καὶ γενεαλογίας, καὶ ἑτέρας τοιαύτας, ὡς προϊοῦσι γνωσθήσε).

σις'. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι [3] Ζηνοδότου βαθυκόλ- *Rom. p. 261.*
πους, ὡς ἤρη), τὰς μούσας μελαγράψαι θ, μὴ ἀρεσκόμενοι αἱ παλαιαὶ, φασὶν, ὅτι [4] οὐδὲ γυναῖκας Ἑλλωτίδας βαθυκόλπους ἔτεν ὁ Ποιητής. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὲ τὴ, Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, διχῶς νοεῖ). Ἡ γὰ αἱ Ὀλύμπια, ὡς ἐρρέθη, δώματα ἔχουσαι, ἢ αἱ τῆ Ὀλυμπίᾳ Διὸς θυγατέρες, οὕτω παίρωνυμικῶ, καθὰ καὶ Πελιάδες αἱ τῆ Πελίᾳ, καὶ Ἡλιάδες αἱ τῆ Ἡλίᾳ. καὶ ὅτι Ἑρμιππος, καλὰ μὰ Δι' ἀστειοσοφιστικὴν ἱστορίαν, παίζων, παρασύρει τὴ, Ἔασέ τοι μοι, καὶ ἑξῆς ὅλον τ' εἶχεν, ἡς τὰ ἑαυτῆ, καὶ ἐρωτήσας, [5] ὁπόσα ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ, ἐξ ὧ ναυκληρεῖ, φησὶ, [6] Διόνυσος ἐπὶ οἶνον πόντον, καλαλείπει

Rrr ἀστέως

1. ὑμεῖς αἱ μοῦσαι μνήσασθε, ἅτις ἀρχαιότατος) Virgilius: *Et meminisse juvat, Divæ, & memorare potestis.* Politus.

2. τὰς ἀοιδὰς τὰς μαθούσας, ἀναμνήσας) Socrates apud Platonem in Menone & alibi. *Salvinus.*

3. Ζηνοδότου βαθυκόλπους, ὡς ἤρη), τὰς μούσας μετηχέλεγθ) Si pro Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι scripsit Zenodotus βαθυκόλπους Μοῦσαι, ad servandum metrum, versum hunc aliter ab eo concinnatum esse oportuit. Puta, hoc modo:

Εἰ μὰ γ' Ἀϊγείχιο Διὸς Μοῦσαι βαθυκόλποι
Οὐγατέρες.

Politus.

Verùm illud μετηχέλεγεν, quod hic de Zenodoto Eustathius usurpat, non est mutare scripturam; sed scripturæ adscribere, glossam adhibere. Non erat quippe metricæ rationis ignarus, grammaticus insignis Zenodotus; sed quum Olympus Homero dicatur πολύπτυξ, *multas plicas, seu sinus habens mons*; ita Musas Olympiadas vult Zenodotus Homerum intelligere βαθυκόλπους, idest, *profundo sinu præditas*. Idest, venustas, ac pulchras. *Salvinus.*

At enim supra etiam ad lib. α ad versus illos Homeri:

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἀνέρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων' ὃ γὰ πάτρ βίην ἧ πατρὸς ἀμείνων.

Eustathius notat, Zenodotum, qui paullò antè αἰνὰ τὰ Παλλὰς Ἀθήνη, ἐμπαίκτως, Φοίβῳ Ἀπόλλων, hic pariter αἰνὰ τὰ, ἧ πατρὸς ἀμείνων, χάσας, τηλὺ εἰρηθ ἀπάσας, ὀπίσσω τοίνυν ὑπὸ πάτρα δίφρου. Ubi certè τὸ μετηχέλεγεν est mutare scripturam, non scripturæ adscribere, seu glossam adhibere: præsertim quum antea testatus sit Eustathius, exemplaria quædam, quæ scilicet, ut videtur, correxerat Zenodotus, αἰνὰ ?, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, χάσας, καὶ Φοίβῳ Ἀπόλλων. Quare Henricus Stephanus emendationem, seu mutationem illam scripturæ, ad metricam legem ita revocabat:

Αἰγαίονα δ' ἧ τηλὺ εἰρηθ εἰσὶ ἀπάσας,
Ὀπτίστοι τοίνυν ὑπὸ πάτρα δίφρου.

ut sanè verisimile est, Zenodotum scripsisse. Sed Eustathius (id quod frequenter notamus) in profectendis Poëtarum versibus numeros solet negligere, & sententiæ dumtaxat rationem habere, ut ex loco quodam Hermippi statim apparebit. *Politus.*

4. οὐδὲ γυναῖκας Ἑλλωτίδας βαθυκόλπους ἔτεν ὁ Ποιητής) Hoc enim epitheton Dardanis, Trojanisque tantùm mulieribus Homerus tribuit in Iliade. *Politus.*

5. ὁπόσα ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ) Hermippus: Ὅσα' ἀγαθ' ἀνθρώποις ἔζ' ἄγαθ' οἷ μελαίνῃ. scilicet Liber pater. *Polit.*

6. Διόνυσος ἐπὶ οἶνον πόντον) Hermippus: Διόνυσ ἐπ' οἶνον πόντον. Politus.

ἰραψας πρὸς ἀςεῖσμον τὸ, σαρκὴ ψυκτὴ, θερ-
κὴ χιςὴ, ἰευθὶς σακλὴ (ἰαυτὰ δ' ἡσὶν, καλὰ ἰὰς
ἰδιωτίζοντας, [6] σαραξεμιςὴ) γλαῦκα σρόσομὴ,
γόγγρε κεφαλὴ· ἔτι δὲ κ) ὁ σαρισώσας τὸ,
ἰυρὸς ξηρὸς, ἰυρὸς κοιλὸς, ἰυρὸς ξυςὸς, ἰυρὸς ἰμπ-
λὸς· [7] κ) ὅσα δὲ ἄλλα ἰειαῦτα (μυρία δὲ ἡσὶν
ἐκεῖνα) καλλωπίζυσι μὲν γὰ ἰογῶς, κ) εὐρύθ-
μως, [8] ἀ μὴν σεμνὸς, κ) φύσει, καθ' Ὅμηρον.

σιζ'. Τὸ δὲ, Οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, ἀδ' ὀ-
νομήνω, ἢ ἀπλᾶς ἥσω, κ) διηγήσομαι, ἀδ' ἢ
μοι δέκα μὲν γλῶσαι, ὡς κ) σρεεγράφη, δέ-
κα δὲ ςόμαλα εἶεν, φωνὴ δ' ἄῤῥηκλος, χάλ-
κεον δέ μοι ἦτορ ἐνὴν, ἐσὶ σραγμάτων μεγά-
λων ἁρμόζει, ἃ μόλις ἂν τις ἀφηγήσηται). Ση-
μήνασα δὲ, ὅτι [9] τὸ, φωνὴ δ' ἄῤῥηκλος ἦν, δέ-
δωκεν ἀφορμὴν τοῖς Στωϊκοῖς τὸ σῶμα λέγειν
τὴν φωνήν. [10] Σωμάτων γὰ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήγνυ-
σθαι. [11] Εἰ γὰ κ) ὁ Πλάτων ἀ σῶμα λέγει αὐ-
τὴν

vulgus ſuâ linguâ dicit, *παραγεμιὴ*, *farcimine impleta*) *glaucæ facies*, *congri caput*: nec non qui per compares, ac ſimiles inter ſe voces dixit, *caſeus ſiticus*, *caſeus tuſus*, *caſeus raſus*, *caſeus ſectus*; & quæcumque alia hujus generis (ſunt autem illa innumera) tametſi acri, celerique dicendi genere, ac numeroſo, orationem exornant; non tamen ſplendido, nec nativo, peræquè ut Homerus.

CCXVII. Quod autem ad verba illa attinet: *Non ego narravero*, *neque nominavero*, ſeu, generali verbi acceptione, *dixero*, *atque expoſuero*: *ne ſi mihi quidem decem linguæ*, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, *decemque eſſent ora*, *voxque frangi neſcia*, *æreumque mihi cor ineſſet*: ea verba quadrant in res magnas, quibus enarrandis vix unus aliquis ſuffecerit. Ubi obſerva, ut, quod dicit, *voxque frangi neſcia eſſet*, occaſionem Stoicis dederit dicendi, vocem eſſe corpus. Corporum enim videtur eſſe, frangi, ac rumpi. Etſi enim Plato eam negat eſſe corpus,

1. παρὰ Περδίκκου) Hermippus: Καὶ παρὰ Περδίκκου, i. e. a Perdiccâ, rege Macedonum, nunc amico, nunc hoſte Athenienſium. cui inter cetera crimini dederunt Athenienſes, ὅτι σαρεκελεύσατο αὐτῷ ςρατιὰν ὀγὼ ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, κ) Ἀμφίπολιν, Νικίᾳ 7 Νικηράτε ςρατηγοῦντε, ἐψάφο τὴν συμμαχίαν, ut narrat Thucydides l. 5. n. 83. *Politus*.

2. ψόφον ποιεῖ) Hermippus: ψόφὸν ποιεῖν τὸν τεττιγα. Politus.

3. οἱ Συράκοσσαι σῖτον, κ) τυρὸν παρίχουσι) Hermippus, ut hunc quidem ejus verſiculum citat Athenæus lib. 1. c. 21.

Αἱ ἢ Συράκοσσαι σῦς, κ) τυρὸν παρίχουσι.

Sed quum Euſtathius pro σῦς, κ) τυρὸν, ſcribat hîc σῖτον, κ) τυρὸν, neque lectionem hanc ſpernat Iſaacus Caſaubonus in Animadverſionibus ſuis in Athenæi Dipnoſophiſtas, quia Sicilia fertiliſſima eſt frumenti; tamen idem Caſaubonus metro levi hac mutatione conſulendum fore ait, σῖτον, κ) τυρὸν. Sed perperam vir doctiſſimus. Eſt enim prima longa tum in σῖτον, tum in τυρὸν. Quare metro meliùs conſulas, ſi legas, σῖτον, κ) τυρὸν ἔχουσι. Politus.

4. ὑπόδικα μυθίσασθαι, ὅτε μὴ ἂν ἐκπεσεῖν τοὺς ὁρκους) Item Græci dicunt, quaſi proverbii loco: ψεῦδος ἐξ ἁμάξης: *mendacia e curru*. quaſi quæ vix currus portaret: vel mendaciorum vim immenſam. *Salvinus*.

Græci proverbii loco dicunt: τὰ ἐκ τῆ ἁμαξῶν σκώμματα, de iis, qui aperte alios irridet. Inde autem natum proverbium, quòd Athenis in feſto Choum οἱ κωμῳδοποιοὶ, plauſtris vecti, convicis obvios proſcindebant, atque irridebant. Sicuti etiam refert Suidas, conſueviſſe olim Alexandriæ certis diebus homines, quibus hoc munus mandatum erat, ἐπιπαρίντας τὸν τόλιν ὅτε τύχοιεν, κ) ςώντας, ὅτι ὠνόητοι εἶεν, κ) οἷον παρεμβάντας, ὅτε ἡ βαλανεῖον, ὁδὸν τὸν ἐντὸς τὰ ἐξ ἁμάξης, ἵ' ἐκ ψεῦδὰ λεσθοῖσιν, οἷα ταλανᾶ ἐκκίζοντας. Lenæa quoque apud Athenienſes inſtituta erant, in quibus Poetæ, riſus movendi gratiâ, carminibus inter ſeſe e plauſtris certabant. Quæ obiter dicta ad explicandum adagium. Nec enim vacat nunc quidquam addere de Tragœdiis, quæ in plauſtris antiquitus, auctore Theſpi, Athenienſi Poetâ, agebantur. Unde Horatius in Arte:

Ignotum Tragica genus invenisse Camœnæ
Dicitur, & plaustris vexisse Poëmata Thespis,
Quæ canerent, agerentque peruncti fœcibus ora.

Politus.

5. Ἠμᾶς ἢ κλαῖε οἷον αἴσμα) lege, ut diximus etiam ſupra, οἷον cum ſpiritu tenui. Virg.

Ad nos vix tenuis fama perlabitur aura.

Politus.

6. παραγεμιςὴ) Paragemiſte, vernaculâ linguâ a nobis dicitur, *ripiena*. Lat. *farcta*, *farcimine impleta*. Salvinus.

Falſa interpretatio illa Caroli Freſnæi in Gloſſario, ubi affert locum hunc Euſtathii: Παραγεμιςὴ, *Torpedo*, piſcis. *Politus*.

7. κ) ὅτα ἢ ἅλα πλοῦν) Apud Platonem: ὦ λῆρε Πῶλε, ut irriderent Sophiſtas, comparia iſta uſurpantes. *Salvinus*.

8. ἀ μὴν σεμνὸς, κ) φύσει) *Grandis*, & *pudica oratio ſua pulchritudine exſurgit*. Petronius Arbiter. *Salvianus*.

9. τὸ, φωνὴ δ' ἄῤῥηκλος ἦν, δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς Στωϊκοῖς τὸ σῶμα λέγειν τὴν φωνὴν) Chryſippus plura ex Homero, ut videre eſt apud Galenum, de Placitis Hippocratis, & Platonis. Ita lux, propterea quòd reflectatur, frangaturque, ſe corpus eſſe demonſtrat. *Salvinus*.

10. Σωμάτων γὰ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήγνυσθαι) Non enim frangi poteſt, aut rumpi, niſi id, quod quoquoverſus extenſum eſt. Hujuſcemodi autem eſt corpus, quippe quod definiant τὸ ἐκτὸ διαςατὸν, τοῦτ' ἔςι μῆκος, πλάτος, βάθος. Politus.

11. Εἰ γὰ κ) ὁ Πλάτων ἀ σῶμα λέγει αὐτὴν εἶναι) Plutarchus De Placitis Philoſophor. l. 4. c. 20. ſcribit, Pythagoram, Platonem,

Homericâ; ortumque quodammodò eſt, ac profectum a fabulâ Argi. Precatur enim Hecuba illa Tragica, atque optat, ut multis perforata propemodum ipſa ſit, ac pertuſa oribus, juxta atque Argus erat oculis. Sciendum autem eſt, ex decem his oribus, &c. neſcio quem veterum auctorum, tamquam ſub helluonis perſonâ, ita luſiſſe, ut diceret: *Atqui ego volo, quæ minimè omnium poſſim. Neque enim ora, neque labra habeo quinque.* Sed jucundius, ac dulcius illud eſt Matronis Parœdi:

Quî me divinâ poſſim cohibere placentâ?
Ne ſi labra quidem mihi ſint dena, oraque dena,

Ven-

ρικῆς ἰαῖτης ἀσφαλείας ἕε, ϗ σεμνότητι, πολὺ ἐκπεφώνηκεν· ὁρμᾶ) δέ πως ἐκ τῦ μύθε τῦ καλᾶ τὸ Ἄργου. ⁷ Εὔχε) γὰρ ἡ Τραγικὴ Ἑκάβη, μονονυχὶ σέμασι καλλιέρηθρα πολλοῖς, ὡς πᾶ ϗ ὁ Ἄργος ἰοῖς ὄμμασιν. Ἰσέον δὲ, ὅτι παρὰ τὸ, δέκα μὲν σόματα, ϗ ἑξῆς, πέφαγκλαί τινι παλαιῷ, ὡς ἐκ προσώπε λίχνε, τὸ, ἀλλ' ἀδύναλα βέλομαι. ἔτε σόμαλα γὰρ, ἔτε χείλη πέρι' ἔχω. Γλυκύτερον δὲ τὸ τῦ παρῳδῦ Μάτρωνος·

Πῶς ἂν ἔσσιτα πλακοῦντα ἐγὼ θὴν ἀπέχοιμι;
Οὐδ' ἢν μοι δέκα μὲν χείλη, δέκα δὲ σόματ' ἦεν,

R r r 2 Ga-

tanem, Ariſtotelem, vocem cenſuiſſe ἀτύμπανον, eo quòd vox non ſit aër; ſed figura ipſa aëris, & ſuperficies, certo quodam ictu vox efficiatur. Omnem autem ſuperficiem eſſe ἀσύμφωνον. Eſt enim his Philoſophis ἀσύμφωνον, τὸ ἄβαθες. cujuſmodi eſt ſuperficies. Itaque hi Philoſophi vocem ſtatuunt ictum, & percuſſionem aëris. Et quidem Plato, Plutarcho teſte, vocem definit πνεῦμα διὰ στόμαλος, ἀπὸ διανοίας ἠχούμενον, ϗ πλαγὲν ὑπὸ αἴσε, δι' ὅλε, ϗ ἐγκεφάλε, ϗ ὠμῶν μέχρι ψυχῆς διαδιδόμενον. Ubi quum Plato vocem deducat, ſeu proficiſci faciat, ἀπὸ διανοίας, ſeu a mente, apparet, eum definiiſſe vocem hominis articulatam, qualem etiam vocem definitionibus ſuis circumſcripſerunt Zeno, Diogenes Babylonius, & Chryſippus, & ſic explicat Cicero lib. 2. De Nat. Deor. n. 59. *Primùm enim a pulmonibus arteria uſque ad os intimum pertinet: per quam vox principium a mente ducens, percipitur, & funditur. Deinde in ore ſita lingua eſt, finita dentibus. Ea vocem immoderatè profuſam, fingit, & terminat: quæ ſonos vocis diſtinctos, & preſſos efficit, cum & ad dentes, & ad alias partes pellit oris.* Ariſtoteli verò lib. 2. de Animâ c. 8. ubi generatim vocem animalis conſiderat, ἡ πλαγὴ ϗ ἀναπεμφθεῖσα αἴσε ὑπὸ τ ἐν τύτοις μορίοις ψυχῆς φορᾶς ϗ καλεμένη ἀρτηρίας, φωνή ἐςιν. Politus.

1. ἀλ' οἱ τ Στωϊκοὶ, σῶμα ἔλεγον τὴν φωνὴν) Non enim Stoicis, quemadmodum Platonicis, ac Peripateticis, vox eſt ἡ πλαγὴ ϗ ἀναπεμφθεῖσα αἴσε, ſeu percuſſio, & ictus aëris; ſed aër ipſe ictus, ac percuſſus. Laërtius in Zenone, ex doctrinâ Stoicorum: ἔςι ϗ φωνὴ, αὖρα πεπληγμένη. Unde definitionem vocis deprompſit Seneca lib. 2. Nat. Quæſt. c. 29. ita ut *vox nihil aliud ſit, quàm ictus aer.* A. Gellius l. 5. c. 15. *Vocem Stoici corpus eſſe contendunt; eamque eſſe dicunt ictum aëris. Plato autem non eſſe vocem corpus putat. Non enim percuſſus, inquit, aër, ſed plaga ipſa, atque percuſſio, vox eſt.* Quod tamen non ita intelligas, quaſi vox generatim ſit πλαγὴ αἴσε, aut etiam, ut dictum Platonis explicare nititur A. Gellius, τοτὲ πλαγὴ, ϗ σφοδρὰ, ϗ τότου δὴ, ὅτε ἀκοὴν γοιοῦσι· ſed vox ſit cum Ariſtotele πλαγὴ ϗ ἀναπεμφθεῖσα αἴσε ὑπὸ τ ἐν τύτοις τοῖς μορίοις ψυχῆς φορᾶς τῆς ἀπὸ τε ἀνέμε. Sic enim non confunditur vox cum ſono, ut uberiùs, ac diſtinctius explanat idem Ariſtoteles lib. 2. De Animâ c. 8. *Politus.*

2. διὰ τὸ ἀφαιρεῖν αὐτὰς, ϗ παθητικὰς) Quæ eſt prima ratio Stoicorum, cur vocem, corpus cenſerent. quam eamdem rationem alii ex parte attigerunt: quatenus nempe corpus illud eſſe dicunt, quod facit. Plutarchus De Placit. Philoſoph. l. 4. c. 20. Οἱ ϗ Στωϊκοὶ σῶμα, τὴν φωνὴν. Πᾶν γὰρ τὸ δρᾶν ἢ πάσχειν, ἢ τῷ ποιῶν, σῶμ' εἶναι ϗ φωνὴ ποιεῖ, ϗ δρᾷ. ἀκέομεν γὰρ αὐτῆς, ϗ αἰσθανόμεθα προσπιπτέσης τῇ ἀκοῇ. Laërtius in Zenone: ϗ σῶμα δ' εἶναι ἡ φωνὴ, κατὰ τὰς Στωϊκὰς, ἃς φησιν Ἀρχέδημός τε ἐν τῷ Περὶ φωνῆς, ϗ Διογένης, ϗ Ἀντίπατρος, ϗ Χρύσιππος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐυτικῶν. πᾶν γὰρ τὸ ποιῶν, σῶμα εἶναι. ποιεῖ δ' ἡ φωνὴ προσπίπτη τοῖς ἀκέσιν αὐτὰ τῇ φανάσιν. A. Gellius lib. 5. c. 15. *Vetus, atque perpetua quæſtio inter nobiliſſimos philoſophorum agitata eſt, corpus ne ſit vox, an incorporeum. Hoc enim vocabulum quidam ſtoicorum finxerunt, proinde quòd Græcè dicitur ἀσώματον. Corpus autem eſt, quod aut efficiens eſt, aut patiens. id Græcè definitur: τὸ δρᾶσον, ἢ πάσχον, σῶμα ἐςί. Quam definitionem ſignificare volens Lucretius, ita ſcripſit:*

Tangere enim, aut tangi, niſi corpus, nulla poteſt res.

Politus.

3. πάσχειν ϗ ἀντιτύπων, ϗ ἀναπεμπόμενον) quatenus docebant Stoici, ex linguæ percuſſu aërem intendi, & ſic fieri vocem. Seneca Nat. Quæſt. l. 2. c. 6. *Intenſionem aëris oſtendent tibi inflata, nec ad ictum cedentia. Oſtendent pendera, per magnum ſpatium ablata, geſtante vento. Oſtendent voces, quæ remiſſa, elatæque ſunt, prout aër ſe contraxit. Quid enim eſt vox, niſi intenſio aëris, ut audiatur, lingua formata percuſſu?* Politus.

4. διότι πίπτει ὑπὸ ἀΐδηλον, τῷ ἀκοῇ δηλαδὴ) Altera ratio Stoicorum, qua etiam uſi Epicurei. Lucretius:

Principio auditur ſonus, & vox omnis, in aures
Inſinuata ſuo perculêre ubi corpore ſenſum.
Corpoream quoque enim vocem conſtare, fatendum eſt,
Et genitum, quoniam poſſunt impellere ſenſus. Politus.

5. ὅτι ϗ ϗ διὰ τῶν ἀντιτύπων) Tertia ratio Stoicorum: quæ tamen nihil viſa eſt probare Platonicis, ac Peripateticis. *Nam eſſe vox corporis motum ſequitur: tamen ipſa omnino caret corpore. Sicuti cum flectitur virga, nihil patitur ſuperficies ejus; ſed materia eſt, quæ flectitur.* Ex Plutarcho De Placitis Philoſoph. lib. 4. c. 20. *Politus.*

6. ἀναπεμπόμενον γὰρ) l. ἀντιτυπῶν. Politus.

7. Εὔχε) γὰρ ἡ Τραγικὴ Ἑκάβη) Helenæ votum apud Euripidem:

Εἰ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
Καὶ χεῖρες, ϗ πόδες, ϗ πόδων βάσις,
Ἡ Δαιδάλου τέχνασιν, ἢ Διὸς τινος.
Ὡς πάνθ' ὁμοῦ τὸν ἔχοιμι γοῦν ἄνδρα.
Κλαίουσ', ἐπιπτάμενος πτερύγοις λέχος. Politus.

8. δέκα μὲν χείλη) Extat apud Athenæum l. 4. c. 5. venuſtiſſima, latiſque longa Matronis Parœdia. Sed pro, δέκα μὲν χείλη, Athenæus habet, δέκα μὲν χέρες. Polit.

Et hoc melius. Nam cum ore labra intelliguntur. Manus ad edendum utiles adjiciunt aliud quidpiam. Hom. Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἔλαπτον. Salvin.

τῶν ἀπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί, καὶ ἐν τῷ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, συνεννοεῖν τὸ, ἵνα ἐγὼ τοῖς ἄλλοις ἐρέω.

pides. Itemque, cum ait: *Virum mihi dic, Musa*; simul intelligendum eſt illud, *ut ego dicam ceteris aliis*.

1. Ὀδυσῆα) Homerus, & ratio carminis, Ὀδυσῆα. Politus.

KATA-

1401022

194.
ἀγάλλω, ὁ ἑαυτὸν σεμνύνειν. 70.
Ἀγαμέμνων Ζεὺς παρὰ Λάκωσιν ἐπιδίτιος. 320.
Ἀγαμέμνων ὁ χαριεντὴς βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ πατέρων, Πελοποννήσου, τῆς νήσου ἀρχὼ ἀληθής. 350.
ἀγαν ὐκ ἀεὶ ὦ ταῖς σωφίσταις φυλάκια τὸ ἢ τίλος ἀμετάβολον. 244.
ἀγανίπτου δίχηται παραλογὴ, ἐκ ἢ διεφθαρμένου νάπυ. 244.
ἀγάνιπτος Ὀλυμπ. 194.
ἀγανοὶ λόγοι οἱ φιλικοί. 370.
ἀγανοὶς ἐπέεσιν, ἤγουν ἡμερωτέροις λόγοις. p. 371.
ἀγανὸν τὸ παλαὸν, καὶ ἡδὺ, καὶ φρονιμὸν. ἀγανὸν τὸ κρύπτης. 379.
ἀγανὸς ἐπίθετον, πάθω. 379.
ἀγαρὸς ἐκ ἢ ἀγὼ ἀγάζω. 194.
ἀγγιλος ἀπὸ ἢ ἄγω. 344.
ἀγὲ, ῥῆμα φρικαντικὸν, καὶ ὑπέρθημα παρελήλυθεν. 103.
ἄγων ἐπὶ ἐμψύχων. 119. ἢ ἄγων, καὶ ἢ ἔρων διαφορά. ibid.
ἀγωνοθέτης Κρὼν ὡς νῦν, καὶ χρόνον ἀληθοφάνειαν. 385.
ἀγωγὰ, ὁ τόνος ἢ σωζόντος, τὸ σωαγόμενον τελέσ, ἢ δημιουργία, πόλις τὶς ὧν ἐπλευμόνη. 96.
ἀγωνιᾷ ἀνὴρ ἐπὶ τυράννου. 365.
ἀγὼν τὸ μίασμα ἐκ ἢ ἄζω τὸ σέβομαι. 212.
ἀγωνάτιδες Θεράπναναι. 116.
ἀγωνίς, κόρη ἱερὶς Ἀπόλλωνος. 316. Ἀγωνὶς Ἀπόλλων. 317.
ἀγχίνοια ἢ ἐκ ἢ ἀγχίσα νόησις. 165.
ἅδην σωφρονίσην ἐκ ἢ ἄιδων τὸ ἡμιλὼς λέγων. 21.
ἅδης, κατὰ σωκράτειον ἢ αἰδὼς. 37.
αἰδλιχία, ὅπ τὸ αὐτὸ τινὸς νοήμονος λέξεως, περιπλέον ἐκ τοιχεῖον ἁρμονίου. 57.
αἰκτικῶ Θεοὶ, ἢ ὧν τὸ γένος οὐ διαφαὶ, ἢ αἰὼ εἶναι. 468.
αἰόλως τὸ ἡμιλὼς λέγων. 21.
Αἰολὶς, τόνος ὡ Πελοποννήσου ὁ πάνυ πολιόδρος. 61.
αἰολὸν ἐκ ἢ αἰόλων, ξυτῇ Αἰολικῇ ἢ αἰ διφθόγγω ὡς ἀ. 22.
αἰὲρ τὸ ζωικὸν Ζὴς λέγω ἀληθερικῶς. 172.
Αἰνεὰς, Διὸς, καὶ Μητιδ. δυγάτηρ. 170.
Αἰθωὰ Ἐρεχθέα, ὡς γλῶ ἀληθομιμίαν. 236.
Αἰθωᾶ Πρίνεια. 168. Αἰθωᾶ ὡς γλῶ, καὶ ὡς αἰθέρα ἀληθῶ). ibid.
Αἰθωὰ ὡς ἐρίνεται, ἢ γλῶ, ἢ αἰθέρα ἀνάγεται. 86.
Αἰθωὰ, ἡ ἐρίνεσις ζωκρατικὴ ἢ μίθεσις, ἀληθοικῶς. 177.
Αἰθωὰ τὸ αἰθέριον τῦρ ἀληθερικῶς. 236.
Αἰθωὰ φωνὴ παραχὼς λεγομένη. Αἰθνα, Αἰθέα, Αἰθωαία, καὶ Αἰθωᾶ. 168. 169.
Αἰθωαίᾳ ἀνὴρ, ἀλ' ὐχ ἡμεῖς Αἰθωαία γωνή. 169.
Αἰθωὰ εἶσαι αἰόλα, περὶ τὰς γαίσεως
245.
Αἰόλὰς φιλετικοί. 60. προσαρτικοὶ. 132. ἀντεντικοὶ, καὶ συγκεντικοί. 354.
Αἰόλιδ., καὶ Δωρίδος διαλέκτω ἡμεῖσιν. 21.
αἰολὶς ἀντὶ ἢ ἀελὶς, ἐκβλυθώντος ἢ ι. 138.
αἰτὰ ἀκταία, κατὰ παρηγωγὸ. 168.
Ἄκαρ, Παῖδλω πάππος, Ἀλγίνα γάμος, ὃ ἔχω δὲ αὐτὸς Μωσίνων. 219.
ἄλες ταῖς ἁλαῖς αὐτμίγνυσιν, καὶ τὰς ὑπεξωσμένους παρτίθεσι καὶ ἀλλ βυμάσιν. 253.
ἀλητερία μύθων, ἢ ἀναγωγικὸ, ἢ καὶ ἱερατικὸ. 42.
ἀμοιβαῖοι λόγοι παρὰ τοῖς Πινδαῖς. 116.
ἀμύμονες Αἰθίοπες, ὐχ ὅτι πάντες ἀγαθοὶ, ἀλ' ὅτι τινές. 246.
ἀμφικύπελλον τετράπους, οἱονὶ πανηχέθον ἐπὶ τῷ ἴσω κεκυφὸς. 300. 301.
Ἄμφι. κύριον ἐκ ἢ ἀμφὶ φροθέσεως. 152.
Ἀμφιτρὶς κύριον ἐξυπάνες παρὸς διαγολὼ ἢ ἀμφίπερ. φρονερικὸ. 214.
ἀναχαμπτισμὸς. 64. ἀναχαμπτισμῶν παραδόγματα. 97.
ἀνασιολαιώτερον ἔφασι δύο παρὰ Ὁμήρῳ. 232.
Ἀνασσερία ἡ Μίλητος. 47.
ἀνασὸς τὸ φρενητικὸς, καὶ ἐνλακτικὸς. ibid.
ἀνὲξ ὁ διασὸς. ibid.
ἀνεργὸς φρενίτικον παράδειγμα. 110.
Ἀνέρη νῆσος. 76.
Ἀναχάρσιδος ἀπόφθεγμα. 50.
ἀνδραπόδων κερὰ, ὡς ἔλεγον οἱ ἐλεύθεροι Ἀθηναῖοι. ibid.
ἀνδρὰ γωὰ ἃ λέγω. ἀλ' ἀνδρικὴ. 169.
ἀνίμων ὑλικὸν αἴτιον. 265.
ἀνθρώπων γένεσις μυθικὴ. 52. 53.
Ἀνθυλλα, ἀδελφὴ Μίμνους, καὶ πόλις ἐμώνυμος. 218.
ἀπονομασία. 233.
Ἀπόλλων ἢ Ἀπόλλωνα Δωρικὸς. 346.
Ἀπία γῆ, ἢ ἡ ἀλαδαπὴ, ἐκ ἢ ὄπη, ἢ ἡ Πελοποννησία, ἀπὸ Ἀπιδ. 202.
Ἀπιδανὲς οἱ Ἀρκάδες. ibid.
Ἀπόλλων ὁ Ἕλιος. 60. Ἀπόλλων ἐκ ἢ ἀπολλύω. 70. Ἀπόλλων Οὐλιος. ibid.
Ἀπόλλων Λατῶς, καὶ Διὸς ὑὸς. 50.
Ἀπόλλωνι ἁλὶφ ἱέρεξ ἀρεύσω), καὶ κύων. 174.
Ἀπόλλωνι δίστι παῦρα, καὶ αἰγὸς, καὶ ἵππου ἐφύτευσε, καὶ ἄλλων τινῶν ζώων ἑκάστῳ θυσιῶν παράλογος. 78.
Ἀπόλλωνος ἡ ἀρχαία ἐπαμφοτερίζα. 69.
Ἀργὼα Ἑλένη ἡ Δακωνικὴ. 371.
Ἀργὼα Ἥρα, ἢ ἔρι, Πελοποννησία. 96.
Ἀργειφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀληθερικὸς π. καὶ μυθικὸς. 345. 346.
Ἄργης, καὶ ἄργος ἢ ἔρις. 346.
Ἀργῶ ὁ ταυϊκὸς ἰσορικὸς, καὶ μυθικὸς. 345. 346.
Ἀργῶ ἡ Πελοποννησος. 346. 371. 410.
Ἄρης παρὰ τὼ ἀρὼ. ἢ ἔρι, βλάβη. 70. ὡς θυμὸς, ἢ τέλεμον ἀνήρ). 86.
Ἀτλὰς, καὶ Ἀτλὰς παρὰ τὸ τλάσθαι τὸ καρτέρειν. 373.
Αὐλὶς, πόλις Βοιωτίας. 416.
αὐτόματα τὰ κατὰ τύχὴν γινόμενα. 473.
ἀφὴν αὐτῇ τὴ Ἀφροδίτη. 175.
ἀφρῶν γόμφ διαφέρως ἁρμοσάμενον. 478.
Ἀχαιὸν, τιμαὶς ὡ ἥδε, αὐτὸ ἢ ἀχθηδόνα. 394.
Ἀχιλλὲς ἐκβασίας. 96.
Ἀχιλλέως ἐτυμολογία διάφορος. 32. 34.
αὖς ὁ ὑμὸς, καὶ αὖες Αἰολικῶς. 305.

B

Βάκηλ., ἀνόητος, ἀσύνετος. 305.
Βαλὸν, καὶ ἐνδιαβαλὸν, τὸ διαπτὰξ βαλὸν συκοφαντικῶς. 208.
βαρὰαι χάριτες, αἱ κακοποιοί. 114. βαρὰαν χάριν τινὶ ἀρνεῖσθαι ἐνίοτε τινες. 163.
βατιλικὸν ἡ ὠνομ. μυστηρία. 383.
βαῦκχοι ἀνθρ. ἐρεθιζ. κακοπαθήματα. 75. 76.
βαῦνις ἡ ταρσία. 252.
βλάστημος ὁ βαλὼν ταῖς φήμαις. 416.
βλεφαρίσματον, ὁ διερραμμένος τὸς ὄψας, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος τετιλωμένος. 301.
βίαξ τῷ Ἔρωτ ἀρεύω). 175.
βιὸ ἡ μάχη, ἐκ ἢ πεφαιλυθότος. 168.
βιὸν ἀγαθὸς, ὁ τελεμιῶς. 471.
βιῤῥὸς ἀτιμος παρὰ τὸν βίρωνα. 367.
βῶ ἐνεστωτικὸν μόριον. 483.
βωλὰ ἡ μόνον ἀφ' ἡ γεγένται' ἀγορὰ ἢ κοινὴ πάντων συναλλάσις. 326.
βωλὰ ἡ ἀφ ἡ ἐκρέων μόνον, συγκαλυμμένου ἰδίᾳ. 139.
βωλευτὴρι παρὰ τῷ Πινδάρῳ, ὡς νῦν ἡ συγκλήτου φημί. ibid.
βῶν ἐστὶ γλώττης εἶδος. παρομία ἐπὶ τῶν δυροδεκούντων. 483.
βῶς, μόχος, μοναίτερος ὁ ἀσιτὸς ἀληθερικὸς. 149.
βῶς, νόμισμα παρὰ Ἀθηναίοις. 483.
Βώνος, ἧς Ποσειδῶνος, ἀφ' ἡ οἱ Ἐπιβωτάδαι. 31.
βοῶπις Ἥρα ἀληθερικῶς, καὶ μυθικῶς. 169.
βρύκω Ῥωμαϊκὸς τὸ κολύμβω ἢ αἰδὼς. 409.
βρεχαῖαι δύο αἱ μισὸς βρεχαίας ὡ σωιζόντα. 28. 29.
Βριάρεω λόγος, ὅτι καὶ πίδακές τινες ἐκαλοῦντο, Βριάρεω πολάμαι καλούμεναι. 237.
Βριάρεως ἐπατόγχειρ. μυθ., ἀληθερία, καὶ ἱστορία. ibid.
Βριάρεως καὶ πανταπλάβας λέγω) Ὀβριάρεως. 239.
Βρισεὶς, Ἰπποδάμεια ἐκαλοῦν. 256.
Βρίσης, πατὴρ Ἰπποδάμειας. ibid.
βωτιάνειρα γὰ ἡ θρεπτικὴ ἀνδρῶν. 144.

Γ

Γαῖα αὐτὸ ἢ γῶ τὸ χωρὲ, καὶ τέκνα. 356.
Γαζῆ) οἱ Γαλάται παρὰ τὸ ἢ γαῖαν ζητεῖν. ibid.

γλωσσαστικόν. 191.
γωνίζεσθαι τὸ διὰ γονάων ψαύειν ἑαυτόν. 147.
Γράμματα καλὰ τὰ ἀποστάσαρα τριάκοντα ἡ Ὁμηρικὴ Ποίησις. 15.
Γυμνάζειν ἔθος, ἀπὸ ἄσκης καλόν τι ἐνδήλωσιν, σωτικῶς αὐχεῖν, καὶ μιμεῖσθαι αὐτό. 234.

Δ

Δέκατον δίμοιρον δεκαπενταπλάσιος λέξιν αὐτὴν ἢ φιλεῖσθαι αὐτός. 79.
Δαδοῦχος ὁ δᾷδας ἔχων ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις. 205.
Δαίδαλος, τὸ κύριον ὄνομα ἢ ὄρνις· παρὰ τὸ δαίω. 485.
Δαπάνη, μέση λέξις. 379. 382.
Δαίομαι, μέση λέξις. 379.
Δαὶς ἐπὶ μόνης ἢ καὶ συζύγων ἐκκρίσεως. 45.
Δαυλεῖ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ Δαυλοῦ. 80
Δαυλὶς ἡ ὁδὸς Βάλλα ἢ Λιβύης, πατὴρ τεττύγων δυσπτήνων, πεπτακόσιας πεντηκοντόπηχυς ταύς. 80.
Δαρδάνιος πυρὸς, ὡς δεδήλωκε· Δαρδάνιοι ἢ οἱ Δάρδανοι. 416.
Δάρνη τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ δὰ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ φωνὴν. 54. 55.
Δαΐα ἡ νὺξ, παρὰ τὸ δαΐζειν. 87.
Δεξιὰ τὰ ἀγαθὰ, καὶ αἴσια. 247.
Δῆλος Ἀπόλλων, ὡς δῆλα ποιῶν τινῶν. 174.
Δημιοργὸς ὀρθῶς ἴσασιν οἱ παλαιοί. 98.
Δημοκρατία, ὡς ἡ ὁ δῆμος δῆλος δύναται, ἰσονομίαν ἔχων, καὶ ἰσοπολιτείαν ἔνειμαν. 353.
Δημοτικοὶ ζήλοι οἱ καὶ πολιτικοί. 27.
Δῆρις ἡ μάχη. 143.
Δία ἡ ἢ Περιδία μήτηρ. 190.
Διακόσμου αἱ συμβάσεις, παρ' Ἡσιόδῳ. 445.
Διάκτορος Ἑρμῆς, ἀπὸ ἢ διώκων. 344.
Διασκὼν, χῆνα λέγω, λιπαλεγῶν ἢ ζῆτον, καθ' ὃν τὰ φορήματα γίνεται. 249. 250. 322.
Διάστροφ τὸ χίσμα, ἢν στρέφων, ἢν τὸ κατὰ σῶμα. 255.
Δίδυμοι οἱ ἄστρα δύο ἐν γαστρὶ κεκαδύσα μιᾷ. 381.
Διηκόντων αἱ ἐμπλεκτικαὶ, αἱ ἢ ἀπαγγελτικαὶ, αἱ ἢ ὑποστατικαί. 235.
Δίκη, καὶ δίκις, ταυτόν. 184.
Διογενὴς, ἢ διοβρεπὴς οἱ βασιλεῖς, ἐπὶ ἐκ Διὸς σώσεις ἢ τιμῆ. 378.
Διόσιος ἐκλῆθη καὶ Περίττος. 463.
Διοσθενὴς ἀνόμασται ὁ κισσός. 174.
Διότιμοι ὄνομοι οἱ ἐκ Διὸς σεμνύμενοι. 101.
Δίφροι οἱ ἀρχοντες. 384.
Διὸς βουλὴ ἡ ἀμαιμάκετος. 45.
Διὸς ἢ ὦ Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα ἐλεφάντινον, καὶ μέγιστον, φησὶ Ὁμηρικὴν παρέδομα ἐπαινέσας ὁ Φαίδιας. 275. 276.
Διοτρεφὴς οἱ βασιλεῖς διὰ τὸ διόθεν ἔχειν τὰν βασιλέαν. 377. 378.
γλωσσαστικόν. 191.
γωνίζεσθαι τὸ διὰ γονάων ψαύειν ἑαυτόν. 147.
Γράμματα καλὰ τὰ ἀποστάσαρα τριάκοντα ἡ Ὁμηρικὴ Ποίησις. 15.
Γυμνάζειν ἔθος, ἀπὸ ἄσκης καλόν τι ἐνδήλωσιν, σωτικῶς αὐχεῖν, καὶ μιμεῖσθαι αὐτό. 234.

Δ

Δέκατον δίμοιρον δεκαπενταπλάσιος λέξιν αὐτὴν ἢ φιλεῖσθαι αὐτός. 79.
Δαδοῦχος ὁ δᾷδας ἔχων ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις. 205.
Δαίδαλος, τὸ κύριον ὄνομα ἢ ὄρνις· παρὰ τὸ δαίω. 485.
Δαπάνη, μέση λέξις. 379. 382.
Δαίομαι, μέση λέξις. 379.
Δαὶς ἐπὶ μόνης ἢ καὶ συζύγων ἐκκρίσεως. 45.
Δαυλεῖ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ Δαυλοῦ. 80
Δαυλὶς ἡ ὁδὸς Βάλλα ἢ Λιβύης, πατὴρ τεττύγων δυσπτήνων, πεπτακόσιας πεντηκοντόπηχυς ταύς. 80.
Δαρδάνιος πυρὸς, ὡς δεδήλωκε· Δαρδάνιοι ἢ οἱ Δάρδανοι. 416.
Δάρνη τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ δὰ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ φωνὴν. 54. 55.
Δαΐα ἡ νὺξ, παρὰ τὸ δαΐζειν. 87.
Δεξιὰ τὰ ἀγαθὰ, καὶ αἴσια. 247.
Δῆλος Ἀπόλλων, ὡς δῆλα ποιῶν τινῶν. 174.
Δημιοργὸς ὀρθῶς ἴσασιν οἱ παλαιοί. 98.
Δημοκρατία, ὡς ἡ ὁ δῆμος δῆλος δύναται, ἰσονομίαν ἔχων, καὶ ἰσοπολιτείαν ἔνειμαν. 353.
Δημοτικοὶ ζήλοι οἱ καὶ πολιτικοί. 27.
Δῆρις ἡ μάχη. 143.
Δία ἡ ἢ Περιδία μήτηρ. 190.
Διακόσμου αἱ συμβάσεις, παρ' Ἡσιόδῳ. 445.
Διάκτορος Ἑρμῆς, ἀπὸ ἢ διώκων. 344.
Διασκὼν, χῆνα λέγω, λιπαλεγῶν ἢ ζῆτον, καθ' ὃν τὰ φορήματα γίνεται. 249. 250. 322.
Διάστροφ τὸ χίσμα, ἢν στρέφων, ἢν τὸ κατὰ σῶμα. 255.
Δίδυμοι οἱ ἄστρα δύο ἐν γαστρὶ κεκαδύσα μιᾷ. 381.
Διηκόντων αἱ ἐμπλεκτικαὶ, αἱ ἢ ἀπαγγελτικαὶ, αἱ ἢ ὑποστατικαί. 235.
Δίκη, καὶ δίκις, ταυτόν. 184.
Διογενὴς, ἢ διοβρεπὴς οἱ βασιλεῖς, ἐπὶ ἐκ Διὸς σώσεις ἢ τιμῆ. 378.
Δίσιος ἐκλῆθη καὶ Περίττος. 463.
Διοσθενὴς ἀνόμασται ὁ κισσός. 174.
Διότιμοι ὄνομοι οἱ ἐκ Διὸς σεμνύμενοι. 101.
Δίφροι οἱ ἀρχοντες. 384.
Διὸς βουλὴ ἡ ἀμαιμάκετος. 45.
Διὸς ἢ ὦ Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα ἐλεφάντινον, καὶ μέγιστον, φησὶ Ὁμηρικὴν παρέδομα ἐπαινέσας ὁ Φαίδιας. 275. 276.
Διοτρεφὴς οἱ βασιλεῖς διὰ τὸ διόθεν ἔχειν τὰν βασιλέαν. 377. 378.
ἑκατομβοίας ἢ ἐξ ἑκατὸν βοῶν θυσία, ἢ ἢ ἐξ ἑκατὸν ζώων, ἢ ἢ ἐξ ἑκατὸν βάσεων, ἅπερ πολὺν αἰσχυνίνη ζώων. 104.
ἑκατόμβοιος, ὁ ἑκατὸν, ὅτοι πολλῶν βοῶν ἀξίος. 481.
ἑκατηβόλος Τερεύς. 137.
ἑκατήβολος Βριάρεως. ibid.
ἑκατόγχειρ ἀδηφαγικὸς ὁ πολλὰ φαίνων τοῖς χερσί. 346.
Ἑκατόννυστοι αἱ Ἑκάτου νύκτες. 104.
ἑκηβολία, οἱονεὶ ἐχεχολία, ἡ ἐτοχὴ χαλῶν. 91. 166.
ἑκύριον, καὶ ἐφ' ἡμῖν ἄσκα τὸ καλόν. 176.
ἑλίκωπες οἱ τὰς κόπας ἑλίσσοντες, ἢ οἱ ὡς Ἑλίκῃ τὸ ὄρρον ναυτιλλόμενοι, ἢ οἱ ἑλίσσοντες τὰς ὄπας ἐφ' ἑλκτέοιαν ἐς ἑαυτούς. 118. 231. 391.
ἑλικώπις κόρη. 118. 119.
Ἑλλῶν ἐφ' ἑπὶ Τροίαν στρατεύσαντα ἀριθμός. 360.
Ἕμπα τέλος. 348.
ἐμπεδία, μέση φρενίτους. 192.
ἐμπεριζάλων χόρτα. 53.
ἐναίσιμα τὰ σημαντικὰ αἴσης ἢ ὡ σπαστέοις ἀνδρωτέοις, ἐφ' οἷς χρὴ μαντικῆς. 451.
ἐνιαυτὸς βοῦς, μέγας, μεγίστους. 149.
ἐνιὰ ἀριθμοῦ ἰδιώματα τινά. 342.
Ἐνυὼ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν τὸ φωνῆ. 168.
ἐνωπαδίας ἢ χάρματος παραδείγματα. 138. 247. 251. 344. 464.
ἐντοβόλος ὁ ἐντὸς βάλλων. 416.
ἐπὶ τὰ σωθέντα. 22.
ἐπιβόλιος λεγόμενος ὁ ἐπιτυχὴς λεγόμενος. 90.
ἐπίκηρα ἢ μετ' ἐπικηρίας χάρις. 288. 289.
ἐπίδοσις διάφορα γαμικῶν. 98. ἐπίδοσις διάφορα χρατικῶν. 142.
ἐπίδυπον ἀρτοειδὲς κατὰ δηλικὰ ὑπόκειμένα λεγόμενον. 331.
ἐπιδρομικὸν περὶ τὸ ἄστρον. 274.
Ἐπιμηθὲς ἐκ τοῦ μόλυ, ζεμῆ ἢ δ' εἰς δ'. 226.
ἐπιστολὴ ἡ ὠκαλὸ παρ' Αἰσχύλῳ. 63.
ἐπίσπας τὸ ἐπισπάστης. ἐπισπὶς δὲ ἐκ ἢ ἐπισπὰς. 138.
Ἑπτάπυλα, πύλαις ἄδης. 7. ἑπτάπυλοι οἱ Πύλιοι. ibid.
ἕπτε ὁ ἐμμιξὲς λόγος. ibid.
Ἐργάτη Ἀθηνᾶ. 236.
Ἐρεθίζειν τὸ παρὰ πᾶς κακόργοις παροιμιάζειν. 174. 175.
Ἐρεῖ ἐλκὸς λόγος. 174.
Ἐρεὺς ὁ δρεπτέρεις λόγος. 24.
Ἐρμῆς ἀπὸ τοῦ ἄρμ, τὸ σχῆμα. 344.
Ἑρμὲ τοῦδε μυθέων οἱ λόγιοι. 42.
Ἐρυθίβιος Ἀπόλλων. 74.
ἑταῖρε ἐπὶ πόρνης. 169. ἑταῖρες ὁ φίλος. ibid.
Ἐποβυτάδαι, οἱ ἀλκδὺς ἀπὸ βόνε. 31.
Ἐπίερπες, οἱ ἀλκδὺς Κρῆτες. 31.
ἐπιπαλάνου τινὸν ὀνομάσαι κατάλογος. 210. 221.
γλωσσαστικόν. 191.
γωνίζεσθαι τὸ διὰ γονάων ψαύειν ἑαυτόν. 147.
Γράμματα καλὰ τὰ ἀποστάσαρα τριάκοντα ἡ Ὁμηρικὴ Ποίησις. 15.
Γυμνάζειν ἔθος, ἀπὸ ἄσκης καλόν τι ἐνδήλωσιν, σωτικῶς αὐχεῖν, καὶ μιμεῖσθαι αὐτό. 234.

Δ

Δέκατον δίμοιρον δεκαπενταπλάσιος λέξιν αὐτὴν ἢ φιλεῖσθαι αὐτός. 79.
Δαδοῦχος ὁ δᾷδας ἔχων ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις. 205.
Δαίδαλος, τὸ κύριον ὄνομα ἢ ὄρνις· παρὰ τὸ δαίω. 485.
Δαπάνη, μέση λέξις. 379. 382.
Δαίομαι, μέση λέξις. 379.
Δαὶς ἐπὶ μόνης ἢ καὶ συζύγων ἐκκρίσεως. 45.
Δαυλεῖ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ Δαυλοῦ. 80
Δαυλὶς ἡ ὁδὸς Βάλλα ἢ Λιβύης, πατὴρ τεττύγων δυσπτήνων, πεπτακόσιας πεντηκοντόπηχυς ταύς. 80.
Δαρδάνιος πυρὸς, ὡς δεδήλωκε· Δαρδάνιοι ἢ οἱ Δάρδανοι. 416.
Δάρνη τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ δὰ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ φωνὴν. 54. 55.
Δαΐα ἡ νὺξ, παρὰ τὸ δαΐζειν. 87.
Δεξιὰ τὰ ἀγαθὰ, καὶ αἴσια. 247.
Δῆλος Ἀπόλλων, ὡς δῆλα ποιῶν τινῶν. 174.
Δημιοργὸς ὀρθῶς ἴσασιν οἱ παλαιοί. 98.
Δημοκρατία, ὡς ἡ ὁ δῆμος δῆλος δύναται, ἰσονομίαν ἔχων, καὶ ἰσοπολιτείαν ἔνειμαν. 353.
Δημοτικοὶ ζήλοι οἱ καὶ πολιτικοί. 27.
Δῆρις ἡ μάχη. 143.
Δία ἡ ἢ Περιδία μήτηρ. 190.
Διακόσμου αἱ συμβάσεις, παρ' Ἡσιόδῳ. 445.
Διάκτορος Ἑρμῆς, ἀπὸ ἢ διώκων. 344.
Διασκὼν, χῆνα λέγω, λιπαλεγῶν ἢ ζῆτον, καθ' ὃν τὰ φορήματα γίνεται. 249. 250. 322.
Διάστροφ τὸ χίσμα, ἢν στρέφων, ἢν τὸ κατὰ σῶμα. 255.
Δίδυμοι οἱ ἄστρα δύο ἐν γαστρὶ κεκαδύσα μιᾷ. 381.
Διηκόντων αἱ ἐμπλεκτικαὶ, αἱ ἢ ἀπαγγελτικαὶ, αἱ ἢ ὑποστατικαί. 235.
Δίκη, καὶ δίκις, ταυτόν. 184.
Διογενὴς, ἢ διοβρεπὴς οἱ βασιλεῖς, ἐπὶ ἐκ Διὸς σώσεις ἢ τιμῆ. 378.
Δίσιος ἐκλῆθη καὶ Περίττος. 463.
Διοσθενὴς ἀνόμασται ὁ κισσός. 174.
Διότιμοι ὄνομοι οἱ ἐκ Διὸς σεμνύμενοι. 101.
Δίφροι οἱ ἀρχοντες. 384.
Διὸς βουλὴ ἡ ἀμαιμάκετος. 45.
Διὸς ἢ ὦ Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα ἐλεφάντινον, καὶ μέγιστον, φησὶ Ὁμηρικὴν παρέδομα ἐπαινέσας ὁ Φαίδιας. 275. 276.
Διοτρεφὴς οἱ βασιλεῖς διὰ τὸ διόθεν ἔχειν τὰν βασιλέαν. 377. 378.
ἑκατομβοίας ἢ ἐξ ἑκατὸν βοῶν θυσία, ἢ ἢ ἐξ ἑκατὸν ζώων, ἢ ἢ ἐξ ἑκατὸν βάσεων, ἅπερ πολὺν αἰσχυνίνη ζώων. 104.
ἑκατόμβοιος, ὁ ἑκατὸν, ὅτοι πολλῶν βοῶν ἀξίος. 481.
ἑκατηβόλος Τερεύς. 137.
ἑκατήβολος Βριάρεως. ibid.
ἑκατόγχειρ ἀδηφαγικὸς ὁ πολλὰ φαίνων τοῖς χερσί. 346.
Ἑκατόννυστοι αἱ Ἑκάτου νύκτες. 104.
ἑκηβολία, οἱονεὶ ἐχεχολία, ἡ ἐτοχὴ χαλῶν. 91. 166.
ἑκύριον, καὶ ἐφ' ἡμῖν ἄσκα τὸ καλόν. 176.
ἑλίκωπες οἱ τὰς κόπας ἑλίσσοντες, ἢ οἱ ὡς Ἑλίκῃ τὸ ὄρρον ναυτιλλόμενοι, ἢ οἱ ἑλίσσοντες τὰς ὄπας ἐφ' ἑλκτέοιαν ἐς ἑαυτούς. 118. 231. 391.
ἑλικώπις κόρη. 118. 119.
Ἑλλῶν ἐφ' ἑπὶ Τροίαν στρατεύσαντα ἀριθμός. 360.
Ἕμπα τέλος. 348.
ἐμπεδία, μέση φρενίτους. 192.
ἐμπεριζάλων χόρτα. 53.
ἐναίσιμα τὰ σημαντικὰ αἴσης ἢ ὡ σπαστέοις ἀνδρωτέοις, ἐφ' οἷς χρὴ μαντικῆς. 451.
ἐνιαυτὸς βοῦς, μέγας, μεγίστους. 149.
ἐνιὰ ἀριθμοῦ ἰδιώματα τινά. 342.
Ἐνυὼ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν τὸ φωνῆ. 168.
ἐνωπαδίας ἢ χάρματος παραδείγματα. 138. 247. 251. 344. 464.
ἐντοβόλος ὁ ἐντὸς βάλλων. 416.
ἐπὶ τὰ σωθέντα. 22.
ἐπιβόλιος λεγόμενος ὁ ἐπιτυχὴς λεγόμενος. 90.
ἐπίκηρα ἢ μετ' ἐπικηρίας χάρις. 288. 289.
ἐπίδοσις διάφορα γαμικῶν. 98. ἐπίδοσις διάφορα χρατικῶν. 142.
ἐπίδυπον ἀρτοειδὲς κατὰ δηλικὰ ὑπόκειμένα λεγόμενον. 331.
ἐπιδρομικὸν περὶ τὸ ἄστρον. 274.
Ἐπιμηθὲς ἐκ τοῦ μόλυ, ζεμῆ ἢ δ' εἰς δ'. 226.
ἐπιστολὴ ἡ ὠκαλὸ παρ' Αἰσχύλῳ. 63.
ἐπίσπας τὸ ἐπισπάστης. ἐπισπὶς δὲ ἐκ ἢ ἐπισπὰς. 138.
Ἑπτάπυλα, πύλαις ἄδης. 7. ἑπτάπυλοι οἱ Πύλιοι. ibid.
ἕπτε ὁ ἐμμιξὲς λόγος. ibid.
Ἐργάτη Ἀθηνᾶ. 236.
Ἐρεθίζειν τὸ παρὰ πᾶς κακόργοις παροιμιάζειν. 174. 175.
Ἐρεῖ ἐλκὸς λόγος. 174.
Ἐρεὺς ὁ δρεπτέρεις λόγος. 24.
Ἐρμῆς ἀπὸ τοῦ ἄρμ, τὸ σχῆμα. 344.
Ἑρμὲ τοῦδε μυθέων οἱ λόγιοι. 42.
Ἐρυθίβιος Ἀπόλλων. 74.
ἑταῖρε ἐπὶ πόρνης. 169. ἑταῖρες ὁ φίλος. ibid.
Ἐποβυτάδαι, οἱ ἀλκδὺς ἀπὸ βόνε. 31.
Ἐπίερπες, οἱ ἀλκδὺς Κρῆτες. 31.
ἐπιπαλάνου τινὸν ὀνομάσαι κατάλογος. 210. 221.
ἡλίου παρὰ τὸ ἅλιος, καὶ φιλεῖ) κανονικῶς. 304.
Ἡτίων βασιλὲς ἢ ἀποπλαίων Ομβρῶν, ἀπὸ αὐτοῦ αὐτὸς παρομαζόμενος. 210.
Ἡιὼν ξιφυκόβυς ἡ καὶ Ἠιὼν δισυκόβυς, πόλις Θρᾳκική. 310.
Ἠλὴν Ἀπόλλωνι διάφορα ζῶα θυόμενα. 78. ὃν ἡ ἐπικηρία, ἅτινα ἄρα εἶναι παρὰ τὸ Πίνδῳ. 288. 289.
Ἥρα ὡς οἶρα, ἢ βασιλὰν ἀναγορεύει. 86. Ἥρα ἡ βασιλέα, ἴδιον Ἥρωα ζωῆ, ἡ βασιλικὸ. 164.
Ἥρα ὁ ἀὴρ, κατὰ ἀναγραμματισμόν. 97.
Ἡρακλῆς παρὰ τὸν ἦρα τὸν σωρεύοντα τὸν μὲν ἐπικηρίας χάριν, καὶ τὸ κλέος. 280
Ἥρας μυθίαμα ἡ ἢ οἴρες γαλήνη, ἀλκητικός. 302.
ἠριγένεια πᾶς. 269.
Ἥρως γένος τὸ θεῖον μέσον θεῶν, καὶ ἀνθρώπων. ἐτυμολογία. 39. 40.
Ἥρωες, πάντες οἱ ἐπὶ Τροίαν Ἕλληνες συνελεχικῶς. 41.
Ἡρῶον μυθικῶς γινόμενον ἐκ θεᾶ, ἢ θεᾶς ἀδηκτηρία διάφορα. 41.
ἑταιρικὸς. 169.
Ἡφαιστία πόλις Λήμνου. 298.
Ἥφαιστος ὡς θεὸς ἀδηκτήμονος. 168. 286. παρὰ τὸ αἴθω τὸν ἀρὸν λεγόμενος. 175. 286.
Ἥφαιστος διὰ τί χωλὸς γεγονέναι μυθεῖται, καὶ διὰ τί Διὸς, καὶ Ἥρας ὢν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τὸ μυθολογούμενα, καὶ τοῦ ἀδηκτημένου Ἡφαίστου, ἐρμηνεία διάφορα. 286. 287. 288.
Ἡφαίστου πύρωσις ὑφαιστὸν μυθικὸς, καὶ ἀλληγορικός. 295.
Ἡφαίστου σύστασις τοῖς θεοῖς ἀδηκτηρία. 302. Ἥφαιστος οἰκοδόμος καὶ θεῶν τέκτων. 307.

Θ

Θάλασσα ἁλυζὰ πᾶσα τὰν δεκάτην μοῖραν ἐκπορευομένη. 282.
Θαλάσσης ἐκτὸς διάφορα. 225.
Θαλάσσιοι δαίμονες, χαῖνε, καὶ ὁ Νηρεὺς γέρων. 225.
Θεὰ ἐπὶ ψυχικῆς γνώσεως, παρὰ τὸ θέειν, καὶ τὸ τάχος ἢ γνώσεως. 23.
Θεὰ σφίσιν φησὶν Ὅμηρος ἀναγόντων ὡς λύσιν δυσχερῶς τινος περιστάσεως. 372.

ἡ Λυδοῖς. 230.
Θυτὴς ἱερεύς ἡ πομὴ τῶ Θρεπτηρίω πλοκάμω καταρξει. 314.
Θώρηξις ἡ οἰνοτοσία, αὐτὸ τὸ βόρι τὸ πιδῶ. 463.
Θρεπτήριος πλόκαμος. 314.
Θυάδες αἱ Βάκχαι ἀπὸ τὸ θύειν. 223.
Θύται αἱ ἡ Θυάδες. 223.
Θώρηξις ἡ οἰνοτοσία, ἡ ἀκραστοσία. 316. Θώρηξις ἡ καθύπνισις. 463.

I

Ιατιτὶς παρὰ τὸ ἰάπτω. 38. Ἰατιτὶς ἡ ὑφαντὴ σφαῖρα παρὰ τὸ ἴσθαι, ἡ πιέσθαι. 174.
Ἰὼ ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, ἀθροτικῶς. 12.
ἰαχὴ, ἡ μουσικὴ ἐνεπιτυύσει ἀλόλαξις. 103.
ἴδρακε ἵδρυται Ἥλιῳ Ἀπόλλωνι. 174.
ἱερὸς ὁ τῆς Θυτικῆς, ἄκων ἱερατικὸν, μιτίον. 201.
ἱερόσυλος ὁ καθιλὼν τᾶχος πόλεως. 230.
Ἰκαρία νῆσος. 366.
Ἰκάριος πόντος, μέρός τι τῦ Αἰγαίου, ἀπὸ Ἴκαρου τοῦ Δαιδάλου, ἢ ἀπὸ Ἰκαρίας νήσου. 366.
Ἰλὶς ἐκ τῆ Ἰλιάδος, ἀναβολὴ τῦ ὁ. 210.
Ἰλιὰς Ὁμήρου διατὶ ἄκως ἐνιχώρησεν. 11. 12. 33. 322.
Ἰλιὰς, λέξις κυπτική, ἡ ἰλακτική. 12.
Ἰλιὰς κακῶν παροιμιακῶς. 2. Ἰλιὰς κακῶν. ibid. 3.
Ἰξίων ὁ φρύξ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱερόμενος γαιήοχος θεὸς. μῦθος περὶ αὐτῦ, ἡ ἀλληγορία. 201. 202.
Ἱππολύτου Οἰνομάου δυγάτηρ, ἱερεία διεξοδικὴ ἡ περὶ Πέλοπος, ἡ Μυρτίλου, ἡ Οἰνομάου. 347. 348.
Ἱπποκένταυροι. 201.

K

Καινὶς παῖς, ἡ ἀνδρώσασα. μῦθος, ἡ ἐτυμολογία τῦ ὀνόματος. 199. 200.
Κάκος λοιδ. 196.
Καλιὴν ἄν ἐνωκοδόμα ἐκ ἡ ὑπηρέτης ταῶν ἡ Μουσῶν, ἄγων τὰς καλὰς ὑπός. 24. 306.
Κάλχας ἀσχέσας τινῶν φροβλημάτων, ὑπὸ λύσας ἀπέθανεν. 107. ἐτυμολογία. 108. τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκύς. 124.
καρδίαι τινῶν ἀνατμηθᾶσαι, λάσιαι ἐφάνησαν. 158.
Κερκυόνιες ἡ λαγωοί. παροιμία. 76.
κεφαλλήντειμα ἄδος τὸ φιλήμασι. 190.
κεραύνωσις Διός, ἀλληγορικὸς ἡ σημείων τινῶν ἀρνίων ἔκφασις. 274.
Κίλλα κωμῳδεῖ περὶ Κίλλαν Τρωϊκὴν ἐξ Ἴδης τῦ ὄρους καπηλεύσασαν. 73.
κισσὸς ἀνάκτειος Διονύσῳ. ἔθος καὶ ὁ οἴνῳ κισσᾶν. 174.
κίων ἀγυιὸς, ἱερὸς Ἀπόλλωνος. 316.
κλεμμάκτην χόμα λέγω. 343. 344.
κολεὸς τὸ ὄρυσσον. 291.
κόλπος, κύκλος μαθηματικὸς κατ' ἀρχήν. 292.
κόμαν ξῆσαν, ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησι. 314.
κόμαν Θησέως φῶς ἀπαθάνατον ἐζεφάνεται. ibid.
κόμης ὑπόθεσις, ξανθὴ, πυῤῥὴ, αἰθὴ, πυκνή. 166.
Κορωνικὸν Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς περὶ Τραχῖνα Οἰταίοις τιμᾶται. 74.
Κρήτη, ἡ πλουσιωτάτη Κρήτη. 229.
κριβανωταὶ ἄρτοι οἱ ὡς κριβάνῳ ὑπεκθέσπες. 252.
κριθαὶ φρύγεται ἀς χρόνοις πλέον τοῖς πάλαι ταῶν ἀπαλαγῶσι τὸ βλωσπεγὸν. ibid.
Κρόνος, ὡς οἱά τις κηρὸς τῦς, ὁ ἡ ἀγκυλομήτης, ἀλληγορικῶς. 385. παιδοφάγος πλὴν τῦ Διός. ibid.
κυβόη, ἡ τετρὰς, εὕρημα Παλαμήδους. 431.
κύκνος ἀρτίφων τῷ Ἀπόλλωνι. 174. κύκνου ἐτυμολογία, ἡ φυσικά τινα ἰδιώματα. 489. Κύκνος ὁ ἀνδρωπος ὑπὸ Ἀρεως ὀρνιθωθείς. ibid.
Κύκνος ὁ Τρωϊκὸς, πολεμὶς ἐκ γοητείας. 215. 319.
Κυμαῖοι, Αἰολικὸν ἔθνος. 258.
Κύνωλος ὁ Χῖος φρένας ὢν Σοφοκλέους ἐξεφάνθη. 16.
κυνός τινος ἡ τῦ Ἀλεξάνδρου καρδία ὀξ ἀναγκης πέπεισμένη ἔφυν. 158.
κύπελλον ποτηρίου εἶδος. 300.
Κῶος οἱ ἡ Κῷ ἡ νῦν ἐποίκοι. 193.

Λ

ΛΑ πόλις Λακωνικὴ βαχέα. 439.
Λαγοὶ ὦ Καρπάθῳ, ἡ Ἀγυπλαῖα ταῖς νήσοις ἐπλείσησεν τοτὲ ἐτὲ καιρῷ ἡ ἐνεπύησαν. 76.
λαγωὸς, ἐρώων ἀπάθημα. 176.
Λαίφης λέγεῖ ἡ Λαίφτιες. 32.
Λαοτέρται Διάσπορι, οἱ Λᾶν πόλιν πέρσαντες. 439.
Λαπιθῶν φῶς κωμῳδεῖ πόλεμος. 203.
λάσιον τὸ τῆ γλαὸς πίλαν. 135.
λάρος εἶδος Ἐμῆς. 174.
λάσαυρος ὁ λάσιος ἡ πῶρον τὸ αἰδοῖον. 495.
Λεύκασπις ἡ Τύπιδος νέκυς, διὰ τὸ λευκὰς ἴσχειν ὀρῦς. 71.
Λήμνια κακὰ παροιμιακῶς. 299. Λημνία χαρὰ ἡ ἀπαράσκευος. ibid. Λήμνιον βλέπων, ἀντὶ τῦ, δεινὸν, ἡ πυγόδες. ibid.
μίσων τινῶν λέξεων ἐκθεσις. 379.
μιτύλληις τὸ χόμα, ὅτι ἡ φρὴν αὐτὸ ἡ καθ' ἑμυτὸν ἐποδυόμενα ἑαυτῆ ἀδελφας λέξεως μεταβὰ ἀς τὸν ζῆσαν, τὸν ὁμοίως τοις τῆ ἀδελφῆ. 159.
μίτρα ἄν κλειδίνα, διὰ τὸ μετὰ ἀλκᾶς πάντα ἐπιτυθῆναι. 281.
μεταλλαγμὸς ἐςι μετάθεσις, ἡ μεταχαρακτισμὸς λέξεως ἀς ἕτερα συγγενῆς πλικίαι. 132. 151. μεταλλασμὸς κοινὸς ὁ ἡ ἐθνικῶν ἡ ἀς ἡ ἀρχαικῶν ὀνομάτων. 152.
μεταμέλεια τινὶς. 478.
μῆνις ἡ ἐνεμίνησα ὀργή, ἐκ τῦ μένω. 19.
μηρὸς ζῶον, ὃς τὸ τέμνον, ἀπὸ θεοῖς ὁλοκαυτᾶται. 256.
μηνωθόδιος, ὁ μήνωθα, ἡ ὑπ' ὀλίγον ζῶσα μῆνα. 226.
μιχὲς, παρὰ τὸ μὴ οἰκὸς· διὸ ὃν ἐκ ἔοικε τὸ γένος. 166.
μοναρχίας ἔπαινος. 383.
μῦσα παρὰ τὸ μῦ τὸ ζητῦ. 23. 25.
μῦσαι, ἐρωτικαὶ φίλαι. 26.
μυσηγέτης Ἀπόλλων. 25.
μυσικοὶς κατ' ἐξοχὴν, Πίνδαρος. 23.
μυσῶν ἐπίκλησις κατὰ ποιὰ διαφόρως παρ' Ὁμήρῳ. 498.
μυσῶν, ἡ σαρώνων ἀγών. 171. μυσῶν ζέφυροι πτέρυγες. ibid.
μῦς ὑρωόθεν ἐπαπειλῶντες. 75. περὶ μυῶν ὑπολοφώνων ἱςορία τις παλαιὰ. 74.
μύρμηκες ὡς ἀνδρώπους μεταβληθέντες κατ' ἐξοχὴν Αἰακὸν. μῦθος, ἡ ἀλληγορία. 155. μύρμηκες ἀναριθμοι, ὑπὸ πελοπιδῶν λαοῦ. ibid.
μορμολύκια ἀγαθὸν. παροιμία. ibid.
Μυρμιδόνες. ibid. Μυρμιδὼν Διὸς. 219.
Μυρτίλος ἡνίοχος Οἰνομάου. 347. ἀπ' αὐτὸ Μυρτῶον πέλαγος. 348.
μῶλυ θεῖος μόνις ὢν καλύμενον. 239.

N

ΝΑί τὼ σιὼ, ὑπὲρ τὸ νὴ τὸ θεὸ. 184.
νεμεσητὸν τὸ ἄνδρα ἐριτίμου ςιφάνωμα. 174.
νέκταρ, θεῶν ξηρὰ ὑγρὰ, ἡ ἀναλογοῦσα οἴνῳ. 304.
Νέςωρ πῶς ἐπὶ ξῶς γωνὰς βιβασιλδαίους λέγει. 191. 193.
Νηρεὺς παρὰ τὸ νῶ τὸ κλυμβῶ. 174. γέρων μυθίτατος. 225.
νέσσα τῷ Ποσειδῶνι φύλον τὸ ὄρτυγι. 173. 174.
Νικάνωρ ὁ Στιγματίας ἐπιτελεσθεὶς, διότι ἀπολυλόγητο περὶ σιγμῶν. 45.
νομὸς ὀξυτόνως ὁ ἡ νομὸς τόπος. ἡ ὁ κατὰ Διονυσίου ὁ θρᾴκιος. 196. νομὸς τοῦ μεταφορικῶς ἐπὶ πλουτισμοῦ. 495.

ἀλνε. 303.
οἰχόμενος, ἡ ἀπεχόμενος ὁ θεῶν. 230.
οἰωνοπόλος ὁ περὶ τὰς αἰτίας οἰωνὸς πολῶμενος. 101.
οἰωνοπόλος ἢ οἰωνόμαντις λέγεῖ), ἢ οἰωνοδίκης, ἢ οἰωνιστής. 103.
ὁλληχεῖα ἢ ἡ κατὰ νόμες ἀριζηκρατία, 383.
Ὀλύμπια ὁ ἀν Ἤλιδι μίγας ἀγὼν ἀς τιμὴν τῷ Ὀλυμπίε Διός. 60.
Ὀλυμπιάδες Μῶσαι αἱ Ὀλύμπια ἀείματα ἄχουσαι, ἅ αἱ τὸ Ὀλυμπίε Διὸς ἀυγατέρες. 501.
Ὀλυμπίε Διὸς ἄγαλμα. 275. 276.
Ὀλύμπιος ὄρες Μακεδονίας, ἀθηγηριακὸς ὁ ὑρεινὸς, ἀς οἶδε ἐλάλαμπος. 60. 83. ἔνθεν Ὀλύμπιοι. 60.
ὄμηρα τὰ ὑπὲ ἀρήτε δεδόμενα. 10.
Ὄμηρος ὕπνε ὀνειροπόλε, ἅ ἀπὸ τᾶ μὴ ὁράν, ἀς οἰονεὶ μόρος, ἅ παρὰ τὸ ὄμηρόν τοι γενέθαι. 9. Ὄμηρε πολοί. ibid.
Ὄμηρος Μίλητες πεπαιδ ὡς γεγονὼς μυθεῖ). 191. Ὄμηρε γένος. 8.
Ὁμήρε Πεισίνε μεμιερμὸς ὡς τμήματα ἐπεσοπιζόμενα πᾶς ζοιχαπολῆς χάμμασιν. 15.
Ὁμήρε Ἰλιὸς, ἢ Ὀδύσσεια σκηνικὸς δραματηργόμενα. ibid.
ὄνειρε παρωπὶ αἰτελάδησαν. 329.
ὀνειραιτικὸν. 108.
ὀνηροτόλος, ἢ ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνάρες, ἢ ὁ τὰς ἐς' ἄλλων βλεπομένας διακρίνων. 101.
ὀνοματοπεποιημένε τινῶν φωνῶν κατάλογος. 84.
ὄρνιθα διάφορα διαφόρως θεοῖς αἰρετμένα. 173. 174.
οὐδὲς ὁ ἢ οἰκείας βατήρ, παρὰ τὸ ἰδάθαι. 295. 296.
οὐλαὶ αἱ κριθαὶ, ἀς οἱονεὶ ὁλαὶ, διότι ὅλαι, ἢ σῶαι, ἀδίεντα, φρικὴ γενέθαι τὰ ἢ ἀλετά. 253. οὐλαὶ, κατὰ ἐτέρες, ἀπὸ μέρες τὸ ἐκ κριθᾶς, ἢ ὅλων μίγμα. 254.
οὐλαὶ αἱ ζαυματικαὶ. 254. ὅλαι ἐπιθετικῶς ἐπὶ ζιχῶν. ibid.
Οὐλιος Ἀπόλλων. 70.
οὐλοχύτ) αἱ ὅλαι, σπονδαὶ κριθαὶ μετὰ ὅλων, ἃς ἐπέχιον τοῖς βωμοῖς φρὰ ἢ ἱερουργίες. 252. κατὰ ἑτέρες ἢ τὰ καυθ, ὅπερ τὰ σφάγια, δὲ ἃς αἱ ὅλαι ἐχέντω. 254.
Ὀχη, ἐς Καφύσιον. 115.

Π

Παιὰ, ὕμνος τις ἀς Ἀπόλλωνα, ὁ ἢ Παιών, ἢ παρὰ τῷ Ποιητῇ Παιήων, ἐπ τὸ παιᾶν τὸ θεραπεῦν. 261. παιανίζων, ἢ παιωνίζων. ibid.
Παιήων ὕπνος ἐπεξῆ τὸ παρὰ θεοῖς. ibid.
Παιὼν ὕπνος, ὀξὺ ἢ ἢ Παιωνία χόρα. 263.
Παλαιμήδης ἀριστος ἀυρώας ἢ πίττακες ὦ Ἰλίε. 431.
πάμπυβιλον. λιξὶς Αἰολικὴ, καθ' ἣν ἡ χρῆσις. 258.
παυδατόριος πλόκαμος. 314.
πέπονες καρποί. 400.
περιδέων φορὰ ὑπερωὸς ὦ Ἀνάκτ τῷ νάτῳ. 76.
Περίρας, Τρωϊκές τις λόχος, ὡς περιττῶς φασῶν. 214
Περσικὴς δυσίας ξένες. 256.
πίτακες παιδιᾶ. Παλαμήδης ἔρημα. 433
πίττακα ἢ Λεζουσικὴ. ibid.
πίτνες δίκλω ἐξβιβάσω. περιμία. 91.
πλουσῦ οἶκοι, τόποι πᾶσι ταῖς πλουσίοις δεδόμενοι. 307.
πλόπαμος, διάθεσις καλὴ περὶ ζεσπασμένης, παρὰ τὸ πλέπω πλόκαμον. 427.
πλοῦτος ὁ ἀπὸ πολῶν ἐπὶ σωτηρίας, οἱονεὶ πολυέτος τις ὤν. 140.
ποιῶν τὸ Ποιητικὸν, ὅταν ὑμνῇ ἔνες, ἀοίδαν, ἢ χόρον. 8.
ποίημα. μέρες πεντέτες· ποίησις ἡ, τὸ ὅλον. 16.
Ποιηταὶ ὡς ποᾶν ὑπαλλάξαι ὅταν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 22. οἱ αὐτοὶ λόγοι διὰ τὰς μύσας, ἢ μαντικοὶ διὰ τ' Ἀπόλλωνα. 306.
Ποιητὴς προσηγορικῶς τὰς ὁ ὑμνῇ ἔνες χόρων, ὁ Ποιητὴς ἢ σωῇ ἀρθρῳ ὁ Ὅμηρος. 8.
Ποιητικὴ, ἢ ἢ ἢ μελισῶν ἐργασίας ὁμιλίας. 340.
Ποιητικὸν συγκαρῶς ὡς πᾶν λόγον Φερεκύδης, ἢ Ἐπιτάδης. 21. 22.
πολεμὶ δαίμονές τινες θελόσιοι. 225.
πόλις ἐλλὰν ποτὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀλεξάνδρεια. 455.
πολιτικοὶ γίχει. 27.
πολύαρνα ἢ Θυίνω διὰ τί λέγει Ὅμηρος. 340.
πολυδέψιον Ἄρεος. 37. 254.
πολυστόνων χαμετισμὸν παράδειγμα. 207.
ποντικαὶ μυῖς, ἢ ποντικοὶ οἱ μῦνες μεταλλητικῶς. 160
πόντε τὸ ἢ θαλάσσης βαθύ. 225.
πόται αἱ θεοὶ, οἱονεὶ ἐπῖποι. 195.
Πρίαμος, Παδάρκης πρώτε καλάμενος, διὰ τὸ πρωθῆναι ὕπε μετανομάθη. 59.
Πρίαπος ὁ ἢ Πρίαπος, ἢ Πρίαπος. 69.
Πρίαπος ὁ Διόνυσος ἐπεκλήθη διὰ τὸ τὸ εἶναι ἐς τὰς μίξεις πιπτικόν. 463.
πρωτοσχίνους τὸ χῦμα. 187. 322.
πρωτολίτιν ἔντες ἐκ μεταφορᾶς πρωταρόμενοι ζῶνε. 29. διεπαδὲ) ἀπωσαντίας τῷ λαμπρῷ. 110.
Πριμοθῆς ἐκ ἢ μάθε, ξοανῇ ἢ φ' ἃς ϑ'. 216
πυρὶ σωμῶνι ἃς μυσῶν ζεσπασιν ἀμιωθίνων. 171.
πυρίσοπις λόγος. 172.
Πυθαγορικὰ συνήθεια μὴ ἔχειν σκῶν, ἢ δίκα ἀνδρῶντος σωφαχμένες. 359.
πύξος ἐς Κύμωνος ἀγαλῆς. περιμία. 176.
πυρὶ ἀνθρακὶ ἐπὶ ἀπὸ ἀναρίμεν ἄπλωτ. 141.
ῥεβδίζων τὸ ὑπαλὲς πως ᾄδων, ἀπὸ ἢ ῥεβδὸς. 435.
ῥεβδοὶ Λιβυκαὶ αἱ ῥεβδικάμηλοι αἱ ἢ δρομικαὶ ῥεβδοί. 435.
ῥεμβὸς ἀναμέσον τῷ Ἀρχιδίτᾳ. 434.
Σιάχις Ποιητὴς, ἐς ἀφὼς ἢ Τρωϊκὸν γένος ἦλθεν. 9.
σιὼ δορὶ, σιὼ ἀσπίδι. παρωμία, ἐπὶ ἢ τινὶ ξένῳ φοβερά τι παρομένου. 464.
σιωπόσχη χῦμα ἢ ἢ σιάπης. 275.

Ταῦρος κύριον ἀνδρώσας, ἢ ἐμισχάν ἡ Παισιεὺς. 497.
Ταῦρος, ἔρις. ὁ μέρος ὁ Κρόγος, ἢ ἔρις φρόβιμέρον βαλάνους Φορφω. ibid.
Τάυτ@ νύκ@ Αἰολικὸ ἡ ἢ Λάκωνες. 71.
Τάνης ὑὸς Κύκνυ, διαβληθὰς ὑπὸ τ μητρὸς. 72.
τέρας τὸ παιπαλὸς παρὰ φύσιν σύμβαμα. 430.
τεχνῶν διαφόρων φροιζώσης διάφορει θεοί. 86.
Τηλέφου βαύματα τὰ κακοῦδη. ὀνείδη τὸ ἢ Τηλέφυ. 97.
Τήλεφος βασιλεὺς Μυσίας. 99.
Τιτᾶνες φῶλόν τι δαιμόνιον, παρὰ τὸ τιτάινω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ ἢ τίνω τὸ ἀντιτείδωμι. 466.
τιτίζειν τὸ τιττυβίζειν ἐπὶ φωνῆς τινῶν πτερδίων. 437.
τρίγλα ἰχθύς, Ἀρτέμιδ@ ἄγαλμα, ἧς γενόσα ἢ ἵπας. τριγόνες γενὰς ἐπονομαδέσα. 175.
τριττύς τὸ τρίτον μέρος ἡ φυλῆς. 454.
Τροία, ἢ Τροία πόλις ἀπὸ Τρωός. περὶ ἡ παραλληλικὴς χαρὰς ἡ λέξεως διάφορις διεξοδικά. 134.
Τροία ἐνιαυτικὸς ἀντὶ ἢ Τρωϊκά. 133.
ξοτολογία δ' ἐνδεκα ὀνομαδείσιας ἐπιτιμᾶται. 84.
Τρῶες οὐδικὸν παρ' Ὁμήρῳ ἀτωνυχᾶ. Ἰλιὰς ἡ ἀδαμᾶ. 360.
Τρῶες οἱ ἢ Τρωϊκὸν πόλεμον ἀναδεξάμενοι, πανακισμένοις λογίζονται, γενέδαι. ibid.
161. 193. 269.
ὑφὸ ὦ νοτίῳ, ἢ ὑφὸ ὦ φαμάβοις ἐπὶ νοῦς. 267.

Φ

Φαλάγγια, τὰ ὑποκείμενα τῶν νευρῶν ὀξύλων ἐρίσμαπα. 267.
φαληρεῖς ἰχθὺς τῇ Ἀφροδίτῃ σωμγκόμενοι. 174.
Φάρσαλα καδ' ἡμᾶς, ἡ τὸ πάλαι Φθία. 144.
φατρία ἡ ἢ φρατρία, τὸ τρίτον φυλῆς. 456.
Φαδίας ὁ ἀγαλματοποιός. 275.
φέρειν δῶρα παρὰ τὸ ἄγειν. 119.
Φημονόη, γαμὴ προφήτις Ἀπόλλωνος. ἐφύρη ἀγῶνα τὸ ἐπ@. 7.
φῆρες αἱπὶ τῶ θηρες, Αἰολικῶς. 201.
Φθία, πόλις, ἢ μέρος Θετταλίας. τὰ περὶ λεγόμεν Φάρσαλα. πολίτης Φθιώτας, ἢ Φθῖος. 144.
Φθία τις παρθένος. ibid.
Φλύαι μυτά. XIV.
Φοίβ@ Ἀπόλλων, ἢ ὡς οἶον φοίβιος, ἢ ἀπὸ ἡ μάμμης Φοίβης, ἢ παρὰ τὸ φοίβω τὸ τρίχω. 81.
φῶλος οἱ ὀβολοί. 259.
φωνὴ ἡ λέξις ὡς ἔφη παρ' Ὁμήρῳ. 297.
φράκτης οἱ ἢ φράκτρις οἱ ἡ αὐτῆς φρᾳδίης μετέχοντες. 456.
φρατρία ἡ ἢ φρήτρη, τὸ τρίτον φυλῆς. 456. φρατρίζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. ibid.

Φ

Ψαμμ@ δυνὶ μμ', ψάμαθ@ ὃ, ἢ ὄμαδις ἐνί. 258.
ψιδοὶ λοιχνὴ ἡ λεπτή, ἀπὸ ἢ ψῶ τὸ λεπτύνω, ὅθεν ψιδωδ, ἢ ἐν συγκοπῇ ψδή. 393.
Ψυχὴ ἐκ τοῦ ψύχω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φύσις, ἢ τὸ ἴχω, εἶναι ἐμψυχή. 36.

Ω

Ωδαὶ διάφορει παρὰ τῷ Πινδάρῳ. 261.
ὠδὼν ἡρωϊκῶν ὠδὴ πίσα. ibid.
ὠμοδετῶν τὰ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάντοθεν ἀφαιρεζόντας ἀρίσων ἐπιτιδέναι τμήμασι. 256.
ὠμοὶ ἀνδράσι μιπροεμιῶς οἱ πελαροί, ἢ ἀνύπαπτοι. 83. 400.
ὦρα ἡ ἐπὶ χρὼ κατ' ὀξυχολώ, ἢ κατ' ἐλλοψίν. 498.

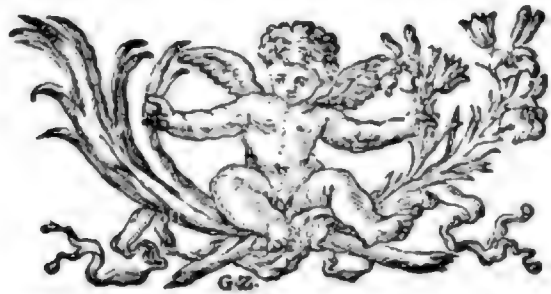

litate ſignificationis. 296. 317.
Accipiter ſacer Apollini. 174.
Achillem fabula eſt ex mulebri conclavi eductum ad bellum Trojanum. 31.
Achilles præſtans arte medicinæ. 96. Chironis diſcipulus. 97. Græcorum omnium pedibus velociſſimus. 132. Achilles etiam πολύτροπος. 181. 416. belli propugnaculum Achivis. 206. Græcorum pulcherrimus. 391.
Achilli quæ origo hujus appellationis. 32.
Achillis a primâ ætate quis cibus. 31. Achillis adventantis Hectori. 33. Achillis nomen nobiliori ſono cum duplici Λ. 34. Achillis ſortes duæ. 226.
Ἀχιλλεύς cum ſimplici λ ſecundam habet correptam apud Homerum. 34.
ἄθλιος apud Atticos cum adſpiratione. 338.
Adoleſchia, verboſum genus loquendi. 57.
Adriani Junii Epitome Euſtathiana. VII. XXXII. 10.
Adſpiratio an poſſit facere ſyllabam longam. 44.
Adſpiratione affectæ etiam vocales mediæ. 284.
Adverbia comparativa. 135.
Æacus, rex Æginæ. 155.
ἀιδὼς cur ſit cum ι ſubſcripto. 21.
Æga promontorium, unde nomen Ægæo mari. 483.
Ægæon, filius Neptuni. 239.
Ægæonis in Aſiâ tumulus. 237. Ægæonis in Eubœâ imperium. *ibid.*
Ægina inſula. 155. Ejus habitatores, Æginetæ, & Ægienſes. *ibid.*
Ægiochus Juppiter. 171.
Ægis, geſtamen Minervæ; eademque inter arma Jovis. 482.
Ægiſthi ſcelera. 348.
Ægyptus, frater Danai. 80. Ejus filii, quinquaginta. *ibid.*
Ægyptus in præfecturas diviſa. 296.
Ælianus emendatus. 17. reprehenſus. 76. Æliani Liber De Providentiâ. 198. Ælianus elegantiæ Atticæ affectator. 451.
Æmulatio alia ab invidiâ. 143.
Æneæ ſepulcrum, ut Homeri patria, in obſcuro. 9.
Αἰνίας, & Αἰνείδης, Doricè. 31.
Æneide Virgilianâ expreſſæ Ilias & Odyſſea. 35. Æneidis initio conjunctum a Virgilio utrumque exordium Odyſſeæ, & Iliadis. *ibid.*
Æoles amant acuere antepenultimam. 152.
Æolicum Digamma. 291.
Aër an humidus. 285.
Æris vetuſtas uſus loco ferri. 185.
Ærugo utiliſſima emplaſtris, inventa ab Achille. 97.
Æſchylus qualibus verſibus paſſim uſus in Perſis. 22. Æſchylus illuſtratus. 63. 80. tentatus. 81. Æſchyli Tra-
Agamemnon an Atrei filius. 47. electione, & ſuffragiis rex Achivorum. 120. Agamemnoni probra illata ab Achille. 179. Agamemnon Juppiter. 320. Agamemnonis, ſucceſſionis jure rex Peloponneſi. 350.
Agete, & ferre quomodo diſtinguantur. 119.
Agnus, præmium eorum, qui Homericorum verſuum cantu vincebant. 16.
Agora, urbs Thracia. 96.
Agrianes, genus Pæonica. 76. 164.
Agricolæ non agricultoræ ullum opus dedecori eſt, ſed ignavia. 480.
ἀγρόνδε, famulæ viatiæ. 316.
Ajaces duo. 471.
ἀκμὴ, juventus, ſeu flos juventutis. 470.
Alata litterarum ſtudia per dicterium. 178.
Alba corpora facilius, quàm nigra, peſtilentiâ afficiuntur. 98.
Alcibiades duos ferre Athenæ non potuerunt. 405.
Alciphron illuſtratus, & emendatus. 436.
Alea talis, & teſſeris ludebatur; ſed ampliorem in pecuniam, teſſeris. 432. Alea infamiæ apud veteres damnata. *ibid.* Aleæ nomine αὐβία a Ciceronе deſignata. *ibid.* Aleæ ludus in oblectamento Auguſto. *ibid.* ſenilis aliquando exercitatio. *ibid.*
Alevadæ. 31.
Alexander Magnus ſtudioſiſſimus Homeri. 2.
Alexander Magnus emendandum Homerum curavit. 17. Alexandri Magni fervidum, ignemque temperamentum, unde bonum, ſuaveque odorem ſpirabat. 404. Alexander Magnus θερμυγής. *ibid.* Alexandri incredibilis in rebus perficiendis celeritas. 479.
Alexandri Strozzæ modeſtia, atque eruditio. 177.
Alexandria κατ' ἐξοχὴν urbs appellata. 455.
Allegoria, nota maximè propria Poëtæ. 3.
Allegoria Rhetorica. 86.
Allegoricè Homerica omnia a quibusdam explicata. 6.
Alteres ſine adſpiratione. 227.
Amathus amnis circa Pylum. 311.
Ambraciæ primùm capillus puerilis demptus. 314.
Ambroſia, alimentum deorum aridum. 304.
Amica, de feminâ, non niſi in malam partem. 169.
Amœbæa carmina. 306.
Amor, alius laudabilis, & divinus, alius cupidineus. 19.
Amorgus, inſula una ex Sporadibus, ſeu Cycladibus. 393.
Amphibrachys minimè aptus metro Dactylico, niſi cæſuræ. 161.
Amphicypellum. 301.
ἀμφότερον Chœroboſco nec per ſyncopen videtur eſſe, nec per ecthliſin. 55.
Androclus, Epheſi conditor. 55.
Anima ne per fabulam quidem in uno corpore multiplex. 301.
Annus Atticus ex diebus ſexaginta, & trecentis. 457.
Anthylla, Memnonis ſorori, & urbs ad Nilum. 228. Anthylla urbs. 497.
Antimachus plagiarius Homeri. 23.
Antiphanis locus emendatus. 469.
Antiphraſeos figura non arridet Salvino. 37. non tamen penitus diſplicet. 180.
Antiſtrophe. 162.
Antonomaſia. 233.
Aoriſti ſecundi proprietas, habere penultimam brevem. 108. 130. Aoriſti ſecundi penultima aliquando longa. 188.
ἀπείπω Laconicè. 130.
ἀπαρακλία aliquando in laudem. 323.
Apeliotæ contrarius Zephyrus. 367.
Apia regio, ideſt, Peloponneſus. 201.
Apibus mores attributi. 137. apum examen racemo ſimile. 339. apum cum Poëſi cognatio. 340.
Apollinis capræ, & tauri ſacri ficati. 78. & agni. *ibid.* Apolloni in deliciis boves. *ibid.*
Apollo Muſegetes. 25. 306. μουσηγέτης. *ibid.* Apollinis etymologia. 42. Apollo filius Latonæ. 50. Apollo ſol. 69. Apollinis ſimulacra cur dextrâ Gratias geſtent, ſiniſtrâ arcum cum ſagittis. 69. Apollo Οὐλιος. 70. Apollo Smintheus propter abactos mures. 73. Apollo Erythibius apud Rhodios. 74. Apollo Pomopion. 74. Apollo Patroalis. 78. Apollo ſol, Diana Luna. 86.
Apollo jaculator. 86. Apollo Delius. 174. Apollo Jovi iratus. 235. Apollo ἰήιος. 262. Apollo Agyieus. 307.
Apollodorus reſtitutus. 80.
Apollon, nomen verbale. 70.
Appiani interpres Latinus notatus. 76.
Appionis ineptiæ. 41.
Apua ſacra Veneri. 175.
Aqua in febribus ægroto conceſſa. 177.
Aquila ſacra Jovi. 174.
ἔρχου μετὰ τί βασιλεύσω, cujuſmodi res eſſet, interrogavit Leutychides. 448.
Archimedes centimanus. 237.
Ἀργειφόντης Mercurius. 346.
Argivi ut radere ſibi capita inſtituerint. 314.
Argos, Peloponneſus. 65. 420. tota aliquando Græcia. 65. univerſa olim Peloponneſus. 371.
Argus, totus oculeus. 144. Argi fabula hiſtoricè explicata. 345. Argus, rex Peloponneſi. 346.
Argutiolarum affectatio reprehenſa. 318.
ἄρατρος verbale τὸ ἀρόμενον. 117.
Ariſtarchi in emendando Homero judicium. 14.
Ariſtarchus nihil allegoricè intelligi voluit apud Homerum. 6. 86.

Ari-

co pronominum accipiuntur. 51.
Asia olim, quæ nunc Lydia. 486. Asia palus. *ibid.*
Asiæ, & Europæ nomina ignorata ab Homero. 487. Asiæ pars ἀπὸ τοῦ Ταύρου est ad meridiem. 488.
Asiæ heroïs fanum. 488. Asias filius Cotyos. *ibid.*
Ἄσις, *limus*. 488.
Asium pratum juxta Cayſtrum amnem. 486. non in campo Mæandrio, ſed Cayſtrio. 488.
Aſſerere, & differere in ſenſu etiam ſeminandi apud ruſticarum rerum ſcriptores. 363.
Aſtra antiquiſſimi Græci Deos nominarunt. 25.
Aſtydamas, Poëta Tragicus, in proverbio. 5. 188. 234.
Aſtynome, Chryſis filia. 156.
Aſtypalæa inſula. 76.
ἀστυφήλιον puella, intacta a viro, ἀπὸ τοῦ πωλεῖν, τυτίσκη, τῆ αἰδοίῳ. 498.
Ate. Collis Ates. 397. Ates colles duo. *ibid.*
ἀθηρίζειος, vox Homerica. 184.
Athenæus contra Dalechampium explicatus. 393. Athenæus illuſtratus. 406. Athenæi lectio reſtituta. 416. Athenæi locus ſuppletus, & explicatus. 462. illuſtratus. 469.
Athenienſes, gens Jonum. 21. Athenienſis mulier minimè dicta Athenæa, ſed Attica, ad differentiam Minervæ. 169. Athenienſes mulieres, ἀγραί. *ibid.* Athenienſes cur ἀγροὶ appellati. *ibid.*
Athenis olim quatuor tribus, curiæ duodecim. 417.
Athletarum imperitorum eſt pugnare cum umbrâ. 388.
ἄτιμος, *ignominioſus*. 150.
Atreus, & Thyeſtes, uber materia Tragœdiarum. 348. juxta Homerum magno inter ſe amore conjuncti. 349.
Attica ellipſis. 347.
Atticam, & Jonicam dialectos multa habere inter ſe communia. 21.
Atticorum eſt, pluralibus neutris verba ſingularia adjicere. 361.
Atys, & Cotys, fratres. 488.
αὐδὴ, *vox humana*. 117.
Auguri Homerus primas concedit in divinando. 102.
Auguſtus Divinum nomen adeptus. 43.
Avium τελευτὰν non omnia ova perficiunt. 430.
Aulis, urbs, & portus Bœotiæ. 426. Aulidis etymologia. *ibid.* Aulis, Græcarum navium ſtatione celebris. *ibid.*
Aurum attributum Soli. 55.
Autariatæ a ranis patriam deſerere coacti. 76.
Binomina pleraque apud Poëtam. 238.
Boatu, & hiatu afferri orationi magnificentiam. 28.
Boax, piſcis ſacer Mercurio. 175.
Bœotia Homerica, tamquam infructuoſa, atque humilis a plerique contempta. 501. tamen admirabilem habet varietatem. *ibid.* Bœotiæ finis, navium ſimul, & ducum index. 504.
Bœoticè dialecto nemo ſcriptor uſus. 13.
Bœotorum eſt, ancipiti litteræ δ apponere parvum δ. 52.
Boli, jactus teſſerarum. βόλοι, teſſeræ. 431. βόλοι iidem, qui Græcis κύβοι. 432.
Bonarotus laudatus. 79.
Boni viri notæ duæ, bona dicere, & bona facere. 134.
Boni viri non eſt mentiri. 196.
Boni Principis laus a civium erga eum reverentiâ. 217.
Boreas παρὰ τὸν βιαστὴν. 367.
Bos ſerò mactati cœptus. 104. ejus imago in nummis. *ibid.* Bos quinquennis floridâ eſt ætate. 469. bos quinquennis ſacrificatus Jovi, tamquam δυσγενὴς ἀκμαῖος. 470. bos in pretio apud veteres habitus. 483.
Boves novennes optimi ad culturam terræ. 469. Bovibus novennibus menſura pubertatis. 470. bobus priſci mortales commercia inter ſe exercebant. 483. boves monetæ, in quibus bovis nota impreſſa. *ibid.* Bovem fert in linguâ. adagium. 485.
βραχίων, vocabulum nec Græcum, nec Romanum. 49.
Breſcianus laudatus. *in Dedicat.* III. 500.
Briareus. qui & Ægæon. 233. Briarei nomina tria. 238.
Briſes, frater Chryſis. 156.
Bubo a voce ſuâ nominatus. 438. bubonis ſonus feralis. *ibid.* bubonis vox melius a Latinis expreſſa per u, quàm per ο a Græcis. *ibid.*
Butes, filius Neptuni. 31. ab eo Butadæ. *ibid.*
Buti Piſtorienſis emendatio probata. 4.
Bulgari in Myſiâ inferiori. 163. in Myſiam inferiorem a Baſilio Imperatore compulſi. 163. antea Macedoniam occupaverant. *ibid.*
Buxum in Cytoro tuliſti. Proverbium. 176.

C

Cadaverum comburendorum conſuetudo apud Græcos. 92. cadaverum oſſa a Græcis ſervata, ac ſepulta. *ibid.* cadavera ab Ægyptiis condita. *ibid.*
Canes, & muli acriori odoratu præditi. 88.
Cani ab ortu nonnulli. 319.
Canis Alexandri majores tantùm feras aggrediebatur. 397. Canum Indicorum fortitudo. *ibid.*
Canteri ab Euſtathio diſſenſio. 107.
Cantilenæ apud Poëtam diverſæ. 261. Cantilenarum genera quinque apud Heroës. 261.
Capillorum proprium epitheton, *cani*. 225.
Capillos fucatos habere, in more poſteriorîs ætatis. 314.
Capillus ſervilis, ὑποφαιακὸς. 159.
Capita ubibus attributa. 337.
Carminis de Philomelâ vetus lectio confirmata. 438. alia lectio. *ibid.*
Carnibus aſſatis ut plurimùm uſi Heroës. 257.
Caroli Thomæ Strozzæ inſignis Florentiæ bibliotheca. 277.
Carpathius leporem. adagium. 76.
Caſaubonus notatus. 502.
Caſſander Rex Macedoniæ, Homericorum carminum ſtudioſus. 2.
Categoriæ plures uno verſu ab Homero comprehenſæ. 39.
Cauſia, tegumentum capitis Macedonicum. 490.
Cauſſarum aliæ proximæ, aliæ remotiores. 30.
Cauſtrianus campus. 488.
Cayſter amnis de nomine heroïs Cayſtri. 488. Cayſtri heroïs fanum. *ibid.* Cayſter fluvius cœnoſus. *ibid.*
Cayſtrium pratum prope a Niſâ ſtadia triginta. 487. Cayſtrius campus medio loco inter Meſogidem, & Tmolum. 488.
Cecrops, rex Atticæ. 52.
Cecua, vel cecuma, noctua in Iſidoro pro *cicuma*. 438.
Celeritas in rebus bellicis utilior, quàm virtus. 479.
Centauri, & eorum etymologia. 201. Centaurus, ferinus homo. 201. Centaurorum belli initium a celebritate nuptiali. 203.
Centenarium, quod centum libras continet. 374.
Centimanus Briareus allegoricè ſol. 236. Centimanus quidam dictus, quòd multa manibus feſtinaret. 346.
Charon per antiphraſin, quaſi Acharon. 17.
Charondæ Thurii memorabile exemplum. 167.
Chersonesus Thaurica. 497.
Chiliombe, ſacrificium boum mille. 104. καταχρηστικῶς ſacrificium mille capellarum. *ibid.*
Chiron, Achillis magiſter. 32.

Cilbanum, & Cilbianus campus. 488. Cilbiani agri proximi Caryſtiis. *ibid.*
Cilices a Cillo. 72. ſub ditione Ectionis. 210. Cilices Idæi. 230.
Cilla, Troadis oppidulum, ſic appellatum a Cillaute. 72. Cilla in Judæâ. 72. Cillitæ a Cillâ urbe Judææ. *ibid.*
Cillæus Apollo, & amnis. 72.
Cillas, Pelopis auriga. 72. idem & Cillus. *ibid.*
Cirrus tonſus a Græcis Curotropho Apollini. 314. Cirrus alius ἐφηβικός, alius πανδητήριος. *ibid.* Cirri præcidendi initium a Theſeo. *ibid.*
Citharus piſcis ſacer Apollini. 171.
Civetta unde vocata apud Etruſcos noctua. 438.
Clavo Clavos. Proverbium. 241.
Cleon a Comœdiâ ludibrio exceptus. 234. 405.
Cliſis, ſeu Metacliſis. 35.
Clypei antiquitus loris regebantur: poſtea reperta habenæ; quæ clypeo adnexæ ſunt per fibulas. 464.
Cœlum primum. 429.
Columbarum, & paſſerum ſalacitas. 428. Columbarum fœtæ bina ova. 430.
Cœna dicta de cibo veſpertino. 461. meridianus olim cibus, ſeu prandium. 462. cœna, ἐπίδειπνα, & δόρπιςες. *ibid.*
Cogitationes ſecundæ, ſapientiores. 371.
Cognomina nonnullorum ad terrorem. 70.
Coloris rufi differentiæ. 166.
Coluri, circuli in cœlo Mathematici. 292.
Coma fictitia. 314.
Comæ tondendæ conſuetudo in honorem fluviorum. 314. comam Græci alebant. *ibid.* in luctu Græci comam tondere ſoliti. *ibid.*
Comeſturis quatuor de die priſci homines uſi ex ſententiâ Philemonis. 461.
Comicorum Athenienſium conſuetudo ludendi in nomen urbis Spartæ, tamquam a ſparto frutice. 364.
Comiſſatio erat hominum luxuriioſorum. 461.
Communis ſyllaba quæ vocetur Grammaticis. 28.
Comparationis utilitas, & munus. Quid ſit comparatio. 334. Comparationum exempla. 335. Comparationum aliæ liberæ, aliæ cum apodoſi, ſeu redditione. 335. Comparatio non ſemper tota cum re cohæret. 336. Comparationis pars exigua cum re ut plurimùm congruit. *ibid.* Comparationum aliæ breviores, aliæ fuſiùs deductæ. *ibid.* Comparationum duplex uſus apud Poëtam. 340.
Comœdia vetus, maledica. 387.
Conjunctio ſumpta loco præpoſitionis. 21.
Criſſare, apud Latinos verbum prætextatum. 115.
Critiæ elegia ad Alcibiadem. 29.
Critices præ ceteris omnibus Artibus difficultas. *In Dedicat.*
Crœſi minæ adverſus Lampſacenos. 92.
Cubi, teſſeræ. 432. Cubica figura a luſoriis cubis, juxta Euſtathium, denominata. 432. Cubis luſuriis, ſecundùm Varronem, nomen factum a figurâ cubicâ, *ibid.* Cubi, & calculi reperti a Palamede. 433.
Cucubare, non neceſſe eſt, habeat ſecundam longam, tametſi ex Æolico κεκυκόβηκε. 438.
Cuculare uſurpatur tantummodò de cuculo. De gallo cucurrire. 438.
Cuculus dictus etiam *tucus*. 438.
Currere. 314.
Curia apud Athenienſes, tertia pars tribus. 454.
Cyathus, poculi genus. 300.
Cyclica carmina, ſeu Poëmata, apud Euſtathium alia ab iis, quæ Epico cyclo continebantur. 8.
Cycloboras, torrens Atticæ. 405.
Cycni filii duo, Tenes, & Hemithea. 478.
Cycnus a Marte in avem ſui nominis commutatus. 489.
Cycnus, ſacer Apollini. 174. Cycnus ἀπὸ τοῦ κυκᾶν τὸν ἦλον. 489. Cycnus, avis fœcunda, & pugnax. 489. Cycni ad canori ſub exitum vitæ. 489. Cycnos morientes multos vidit Alexander Myndius, neminem audivit canentem. 489. Cycni alia etymologia. 489. Cycni σκληροφώνοι. 489. Cycnorum in pelagus volatus. *ibid.*
Cynæthus Chius permulta in Homero loca corrupit. 16. primus Syracuſius Rhapſœdus. *ibid.* auctor Hymni in Apollinem. *ibid.*
Cynoſura reperta in navigando a Phœnicibus. 232.
Cypria an Homeri. 10.

D

Dæmone familiari uſi in colloquiis nonnulli. 164.
Dalechampius notatus. 393.
Danai navis, biprora, ac πεντηκόντορος. 80. filiæ quinquaginta. *ibid.* abavia Jo. 80. 81. majores. 82.
Danai vocati a Dano, fratre Ægypti. 80.
Dardania Pæoniæ finitima. 76.
Dardaneus fluvius. 416.
Darii legati violati a Spartanis. 215.
Δεήσεις, libelli ſupplices. ὁ ἐπὶ ταῖς δεήσεσιν, is, qui erat a ſupplicibus libellis. X.
Deucalio. alluvio aquarum ſub Deucalione. 51. Deucalionis, & Pyrrhæ fabula. *ibid.*
Deus Mohametticus ἀλάστορος, & diverſus a vero Deo. X.
Deus ſuper machinâ. 301.
Deus unus naturâ, opinione, & arbitratu gentium multi dii. 468.
Diana Οὐλία. 70. Trivia. 170. Diana Tauropolos, & cur Tauropolos. 498. immolatorum boſtium ſanguine culta apud Tauros. *ibid.*
διάτορος, *aëdon* muliebre. 255.
Δίκαιον ἀπὸ τοῦ δίκη. 160.
Dice, & Themis, idem. 184.
Dicendi genera tria, Deliberativum, Judiciale, Demonſtrativum apud Poëtam. 418.
Dicere interdum idem, ac canere. 23. non Oratorum modò eſt; verùm etiam Poëtarum. *ibid.*
Didymus ὁ ἐξ ἀμάθου. 283.
Dies ἐξαιρέτιμοι apud Siculos. 398.
Dii gentium ab iis ipſis rebus, in quibus benefici fuerant, denominati. 74. obnoxii affectionibus humanis. 81. 82. vacui a perturbationibus humanis. 82. humanis moribus obnoxii. 235.
Dionyſius Halicarnaſſenſis auctor libri De Vitâ, & Poëſi Homeri. XXV.
διόπρα, vox Attica, παρὰ τὸ διιπᾶν, ὁ διωκτικόν. 385.
Dioſcorides illuſtratus. 171.
Dioſcuri, ἄνακτες. 47. Dioſcurorum templum, Ἀνάκειον. *ibid.*
διπαμία tum in malam, tum in bonam etiam partem. 434.
Dioſpoli Jovis fanum celebre. 245.
Diſciplinæ apud Platonem actiones quædam reminiſcendi. 501.
Diſcordiæ mala. 41.
Disjunctum, διεζευγμένον ἀξίωμα. 229.
Diſcrepare, aliud olitoris, aliud oratoris. 363.
Divinationis plura genera. 102. divinationum multæ apud veteres præſtigiæ. *ibid.*
Dobereenſes, populi Pæoniæ. 76.
Dolichus curſus. 489. δολιχοδρόμος, is, qui Dolichum currit. *ibid.*
Donare, amoris indicium; relinquere, neceſſitatis. 348.
Donorum vis ingens. 178.
Doricæ dialecti proprium, uti litteræ δ pro ζ. 22.
Δορπηςὶς, cœna. 462. δορπηςὶς Athenæo, cœna. *ibid.*
Δόρπον non qualecumque δεῖπνον, ſed δεῖπνον ἑσπερινόν. 462. δόρπον, cœna, ſeu comiſſatio. 463.
Drachma, ſex oboli. 259.
Draco, dicatus Minervæ. 176. 418.
δρυπεπὴς, drupa. Sic meliùs dicta, quàm δρυπετὴς. 400.

Dua-

prehendit. Quorum verborum loco, neſcio, unde operæ typographicæ intruſerint in interpretationem noſtram Latinam illud: *Sed hanc implicans, alà prehendit*.
Eleuſa, inſula. 348.
Eleuſina, urbs. & populus Atticæ. 348.
Elis, urbs & regio. 60. alia urbs eſt, atque Olympia Piſa. *ibid.*
Eloquentes, iidem ſapientes. 77.
Ἐλάφια apud Homerum cum ſimplici λ. 44.
Emea urbs. 348.
ἐνιαύσιος bos, ſecundùm Salvinum, non novennis; ſed natus annos quatuor cum dimidio. 470. ἐνιαύσιοι αὖτε οἱ ἐνὶ αὐτῷ, ἤγουν ἐνὸς δεῖ, τρὶ τριμήνου. *ibid.* ἐνιαύσιος, novennis, ab ὥρης. ὥρη non eſt tempeſtas anni, ſed annus. 470.
Ennius defenſus. 44.
Epanaphora. 53.
Epanaſtrophe Rhetorica. 393.
Epeſtaſis per ω magnum. 109.
Epichirema ex peritaſi. 431.
Epicus cyclus. 8.
Epimone. 36.
Epitheta ex materno genere ducta, nulla apud Homerum. 82.
ἐπιφωνηματικὴ vox, ea, quæ eſt per compellationem, & inclamationem. 356.
Epulatum partitio in jentacula, prandia, cœnas, & commiſſationes. 462.
Equo vehi primus inſtituit Bellerophon. 201.
Ἔργα ſimpliciter apud Homerum τὰ βίλτιστα τῶν ἔργων. 480. Ἔργα ſimpliciter apud veteres σπουδαῖα. 480.
Ergaſia adhibita confirmando, & adſtruendo epichiremati. 431.
Ἔργον Socrati nullum, niſi quod bonum eſſet, & honeſtum. 480.
Eſaiæ locus illuſtratus. 57.
ἐπίσημα τὰ δόξαν, non τὰ ἄρξαν. 462.
ἑστάοντε Doricè. 241.
ἔτας, Vocativus Doricus. 53.
Eteobutadæ. 31.
Ethopœia. 28. Ethopœiæ frequentes apud Homerum. 414.
Etymologi locus reſtitutus. 32. Etymologus emendatus. 36. 165. Etymologi error de Pannoniâ. 263. Etymologus emendatus. 289. 356. 393. 445. 483.
Etymologiæ aliquando a cauſſis feſtivis. 370.
Etymologorum eſt, non uſum, ſed analogiam reſpicere. 20. 489.
Euboea, regnum Titanum. 237.
Εὐβοεύς, nomen gentile. 107.
Eunoſtus, deus molitorum præſes, qui & Noſtus. 406. Vile erat in molendinis ſimulacrum. *ibid.*
Euphorio illuſtratus. 34.
Euſtathius veteribus omnibus Criticis longè anteponendus. *In Dedicat.*
Euſtathius quando floruerit. X. Euſtathius Oratorum Magiſter, & ſupplicum libellorum miniſterio præfectus. *ibid.* Archiepiſcopus Theſſalonicenſis jam inde a tempore Manuelis Comneni. *ibid.* Manuelo Comneno acerrimè reſiſtit. XIII. ejus erga religionem ſtudium. *ibid.* Myrenſium in Lycià Epiſcopus deſignatus. XIV. inde, antequam ordinaretur, tranſlatus ad ſedem Theſſalonicenſem. *ibid.* non ante annum 1169. factus Archiepiſcopus Theſſalonicenſis. *ibid.* magnæ Eccleſiæ antea Diaconus κατὰ Φλῶρον. *ibid.* adhuc Diaconus, magnis affectus beneficiis a Lucâ Chryſobergâ Patriarchâ. *ibid.* anno 1166. nondum Archiepiſcopus Theſſalonicenſis. *ibid.* ſummâ vir doctrinâ. XV. adhuc ſuperſtes anno 1194. XVI. vixit ad ſummam ſenectutem. XVII. adhuc Diaconus ſcripſit Παρεκβολὰς εἰς τὸ Περιηγητήν. XVIII. nec non in Homeri Iliadem. & Odyſſeam. XIX. in Commentariis ad Dionyſium meminit Commentariorum ſuorum in Homerum. *ibid.* ad Homerum citat etiam ex divinis libris teſtimonia. *ibid.* Interpretationem non ſcripſit in Βαρεχαμουμαχίαν. XX. auctor minimè eſt Hiſtoriæ Amatoriæ κατὰ Τερψίνην, ἢ Τερψιάδην. XX. viſus eſt aliquando non habuiſſe rationem metri. 35. a Salvino impugnatus. 44. Euſtathius defenſus. 59. patriâ Conſtantinopolitanus. 75.
Euſtathius emendatus. 84. ab Henrico Stephano reprehenſus. 124. ſuâ ipſe aliquando memoriâ deceptus. 154. ſacrorum librorum teſtimonio uſus. 303. 373. 410.
Euſtathius, ſive Eumathius Macrembolita, auctor libri de Iſmeniæ, & Iſmenes Amoribus. XXI.
Eutyphronis Platonici argumentum. 64.
Exordia Homerus ducit ex ipſis cauſſæ viſceribus. 99.
Exteri in morem pini. adagium. 91.

F

Fabala allegorica, Poëſeos velut anima. 484. Fabulæ Homeri, umbræ, & vela veritatis. 1. fabularum allegoria, & hiſtorica explicatio in uſu apud veteres. 42.
Famem potatio vini ſolvit. Aphoriſmus Hippocratis. 316.
Fritilli ſonitus ab agitatis teſſeris, ſodalitium. 432. Fritillus e cornu, & buxo. 432.
Fulgetra, quæ a dextrâ fiebant, auſpicata. 449.
Fulgurum ſuperſtitioſa apud veteres obſervatio. 449.
Funes apud Homerum ex rebus fativis. inde funes, σπάρτα. 362.
Funis, χοῖνος, quòd antiquitus ex junco funes contexerentur. 364.

G

Γάλλος, *mercenarius*, apud Italicos, & Tarentinos. 356.
Galenus emendatus. 384.
Gavia ſacra Mercurio. 174.
Generum permutatorum exempla Homerica. 94.
Genethliaci, perditi homines. 366.
Genii boni, & mali. 379.
Geniſta, Græcis σπάρτον. 363.
Genitivorum nonnullorum tranſitus in nominativum. 222.
Gentes plerasque a regibus ſuis nominatas. 37.
Genuenſium erga Politum humanitas. III.
Georgius Choeroboſcus. 95.
Georgius Xiphilinus Patriarcha. XVI.
Gerena, urbs Meſſeniæ: quæ & Gerenia, & Gerenus. 441.
Gladiis ſe cingere, in more poſtetioris ætatis. 324. Gladii ab heroibus geſtati circa humeros. *ibid.*
Globus per declive. adagium. 471.
Gloria magis expetenda, quàm divitiæ. 132.
Glycera coronaria. 361.
Gradationis figura. 141. propria panegyrici generis. 344.
Grammaticorum miſera ars, & infelix. 2.
Græa, dea marinæ. 235.
Græcæ linguæ pronuntiatio hodierna diverſa ab antiquiori. 240.
Græci ἑλίκωπες. 118. 231. Græci, Achillis ductu, tres & viginti urbes expugnarunt. 354. Græci milites ab aliis numerati, centum & viginti hominum millia. 500.
Græcis exitus belli Trojani minimè luctuoſus. 431.
Græcorum in Troade Reſpublica. 56. prima contra Trojam expeditio. 100. Græcorum militum numerus. 360. Græcorum naves mille, & ſex. & octogiata ſupra centum. 500. Græcorum militum ſumma collecta ſupra centena millia ex regulâ Thucydidis. 500. Græcorum claſſis a mille navibus celebrata. 500.
Græcus hallucinatio. 75.
Gratos nos eſſe debere docet Poëta. 77.

Hecubæ votum apud Euripidem, optantis, ut vox sibi multiplex per corporis membra fieret. 301. Sed pro *Hecubæ*, quod erat à nobis scriptum, nescio quomodo operis, tamquam aliud agentibus, excideriat ibi, *Helenæ*. Mendosè etiam in versu illo Euripidis: Ὡς πανδ' ὁμοιῶς σὺν ἔχειν τὰ γυναῖκων, exeusum ibi est γυναῖκων.
Hedera in deliciis Baccho. 174.
Helena quædam Poëtria. 9.
Helice a Græcis antiquitus in navigando respecta. 232.
Helicon πολύδωρος. 16.
Heliodorus, festivus, & amœnus scriptor. 394.
Hellanor, aliis Helanor, qui & Gelanor, Rex Argorum. 80.
Henricus Stephanus notatus. 50. reprehensus. 105.
Hephæstia, urbs Lemni. 73. 298.
Heracleon Grammaticus. 209.
Heraclides Ponticus. 75.
Heracliti Obscuri lepidum dictum. 87.
Heraclitus, non Heraclides, scriptor Allegoriarum Homericarum. 85. Heraclitus reprehensus. 88.
Hercules in deorum consortium assumptus. 43. Hercules Cercopion apud Oetæos. Ipoctonus apud Erythræos. 74. Hercules ἀνάμιμος. 74. comburendorum cadaverum auctor. 92.
Hermippi Parœdia. 301. Hermippi versus apud Athenæum restitutus. 502.
Herodiani Grammatici regula quædam. 21. Herodianus defensus. 280.
Herodotus, auctor Vitæ Homeri. 9. similis Pherecydi, & Hecatæo. 22. Herodoti vulgata lectio confirmata. 61. lectio ex Eustathio confirmata. 215. Herodoti locus restitutus. 459.
Heroës, genus quoddam divinum, medium inter deos, & homines. 19. ἡμίθεοι, & ἡμίβιοι. *ibid.* Heroibus nomen unde inditum. *ibid.* Heroum verior etymologia. 40.
Heroës perpetuò armati incedebant. 134.
Heroës sæpe clamantes Poëta induxit. 474
Heroica res, mortem in bello oppetere. 41.
Hesiodi patria. 10. 11. lectio defensa. 451. sententia fusè explicata. 480.
Hesiodus æqualis ne temporum Homeri. 10. donatus a Musis ramo laurino. 15.
Hesiodus illustratus. 40. 241. 370.
Hesychius defensus. 4. emendatus. 10. 16. illustratus. 19. emendatus. 40. 257. Hesychii lectio tentata. 365. Hesychius defensus. 392. 479. emendatus. 489.
Hesiones καλύπτρα aurea. 59.
Hieroclis illustratus. 39.
Himerius. 302.
15. Homerici centones. 16. Homerici cujusque libri Inscriptiones binæ. 17 Homerici libri quomodo a veteribus citati. 321.
Homeridæ. 9. 16.
Homeristæ, iidemque Rhapsœdi. 16.
Homero quid propositum in Iliade. 17. Homero disciplinæ, artesque omnes vindicatæ. 77. Homero propositum de Olympo dicere, quatenus mons est. 81.
Homerus, Oceanus universæ Græcorum sapientiæ. 2. auctor, & princeps Geographiæ. *ibid.* Philosophus melior Chrysippo, & Crantore. 3. pater omnium Poëtarum. 8. Homerus πολύτροπος, immo & πανσυμπολίτης. *ibid.* Poëtarum antiquissimus. 9. ad aliorum cognominum distinctionem dictus ὁ παλαιός. 9. unde appellatus. *ibid.* non cæcus natus. *ibid.* an, præter Iliadem, & Odysseam, alia Poëmata scripserit. 10. an cum Hesiodo Ascræo carminibus contenderit. *ibid.* quando vixerit. 11. ab adfectatione alienus. 35. maximè addictus Græcis. 48. ne unum quidem epitheton addit frustra. 57. Homerus restitutus. 81. percommodus ad institutionem morum. 82. a Zoili calumniis liberatus. 88.
Homerus non Poëta modò, sed etiam vates. 306. longè alienus ab obtrectando. 349. gratus erga amicos. 387.
Homerus vel in ipsis figmentis idoneus ad faciendam fidem. 97. nullam vocem effundit temerè. 105. Homerum cur Meletis fluvii filium veteres confinxerint. 191. Homerus vel in fabulis Philosophus. 238. Musarum alumnus. 239. secundum quosdam, genere Ægyptius. 245. carmina spirabat. 278.
Homerus, primus inducendarum machinarum auctor Poëtis Tragicis. 372. egregius, & singularis magister frugalitatis. 469.
Homerus Phocensis. 9. Homerus Stoicus. 232.
Homines, μίξοντες, a divisione vocis. 193.
Hominibus aliquando exitio contemnenda animalia. 76.
Hominis descriptio a capite incipiendo. 392.
Hominum ex lapidibus fabulosa procreatio. 53.
Horatius imitator Pindari. 39.
Hordeo primùm homines ad cibum usi post glandes. 252. Hordei grana integra a primo comesta ante repertum usum molarum. 253.
Hostiæ integræ offerendæ diis. 105.
Hypenemia ova, quæ & zephyria. 430.
Hyperbati genera duo. 63.
Hysterologia, seu Prothysteron. 193.
mum gustat. 462.
Ignis accendendi modi duo. 287.
Ilcus pro *Oileus*. 200.
Iliadi unde id nominis. 11. Iliadem cur inscripserit Poëta, & non Achilleidem. 31. Iliadis summa in Achillem impensa. *ibid.* Iliadis editiones, Massiliensis & Sinopica. 109.
Ilias bonorum. Ilias malorum. 2.
Ilias scripta ne prior, an Odyssea. 10. Ilias, & Odyssea, Poëmata Homeri ἀνταγωνίστικα. *ibid.* Ilias πολεμική, Odyssea ἠθική. 11. Ilias, & Odyssea, fabularum more, a personatis repræsentatæ. 15. Ilias a postremis rebus exorsa. 17. magno in pretio habita ab Alexandro Magno. *ibid.* correcta ab Aristotele. *ibid.* Ilias vocata generatim a rebus gestis apud Ilium. 322.
Ilienses, gentile nomen, minimè agnoscit Homerus; sed Troas. 360.
Imago, comparatio. 87.
Imperativo Modo non necessariò auctoritatem unius in alterum denotari. 25.
Imperatoriæ virtutes. 179.
Imperatoris vituperatio. 180. Imperatoris boni laus posita in strategematis. 357.
Inducianum definitio. 91.
Ineptus, ἀνεπιτήδειος. 181.
Infinitiva sumpta pro nominibus. 94. Infinitiva apud Homerum pro Imperativis. 215.
Insania a furore distincta. 19.
Invocati amici, convivæ veniunt ad amicos. Proverbium. 471.
Johannes Gasto I. Magnus Dux Etruriæ, Pater Patriæ. *in Dedicat.*
Johannes Ducas filius Andronici Camatoris, XVIII.
Johannes Diaconus emendatus. 316.
Jonum est, adjectione ϙ ὑ producere τὸ ἰ. 52.
Jovi Agamemnoni templum Spartæ. 310.
Jovis sententia. 45. Jovis Forensis ara. 96.
Ipse tum de corpore dicitur, tum de animâ. 43.
Ira, initium insaniæ. 19. Iræ quatuor nomina, pro diverso eius statu, apud Poëtam. 20. Ira quàm perniciosa. 40. fugienda. 41. iræ etymologia. 42. iram concoquere, premere. 114.
Ira, quale, & quantum malum. 124. Eam sedare in nostrâ est potestate. 176. Iræ arma, obvia res quæque. 181.
Irati hominis adspectus veluti igneus. 121.
Iratus non perpendit, quod æquum est. 96.
Iresione Attica. 77.
ἰχθὺς ὁ ἀρτοπώλης ἐλθὼν apud veteres. 401.
Itoana, memorata a Ptolemæo; quorum gentile nomen videri potest Ἰτωάτης. 438.

Judi-

Juſtiniana prima, ſedes & caput regni Bulgarici. 263. eadem, atque Achris. *ibid.* Juſtinianæ primæ Archiepiſcopus, Archiepiſcopus Bulgariæ. *ibid.*
Ixion, & de eo fabula. 201.

K

Καλία, *vitioſitas*. 51.
Καλαβρίδων cantio, ad exemplum cantûs perdicum. 437.
Καλὸξ, genere muliebri. 123.
Καινίσματα ex Euſtathio collecta a Guarino Camerte, & Carolo Antenoreo. VIII. 107.
Κικυμάκων dici cœptum de iis, qui noctuæ inſtar interdiu exeuntes. 438.
Κλισίων, παρεξυτόνως, Atticè. 137.
κοκκοβάϊος ὄρνις, *gallus*. 438.
κόκκυξ κόκκος, κοκκύζειν. κοκκύζειν commune cuculo, & gallo. 438.
κορμήτης, *dux*. 494.
Κόπος, & φθόνος minimè ſynonyma. 20.
κόσμος, & χάλως ἀδιαφόρων in quibuſdam locis. *ibid.*
Κριθὴ Ariſtophani, membrum virile. 255.
Κρίσις propriè interpretationis ſomniorum. 108.
Κυβεία diſtincta a πεττεία. 431. κυβεία, luſio teſſerarum; πεττεία, ludus calculorum. 432. κυβεία, & πεττεία, unus, & idem ludus ex teſſeris ſimul, & calculis conſtitutus. *ibid.*
Κυβευτὴς, is, qui teſſeris ludit, eodem loco habitus, quo λυποδύτης, & λῃστὴς. 432.
Κύβοι, ſeu teſſeræ, totus aliquando ludus ex teſſeris, & calculis, πεττοὶ καὶ κύβοι. 432.
Κύδος ἡ λοιδορία, vox Syracuſana. 132.
Κύμινδις quam dixerit Homerus. 437.
Kuſterus reprehenſus. 401. 436. 462.

L

L Littera mollior, quàm R. 85.
La, urbs ſita in altâ petrâ. 439.
Lacedæmonii ut cœperint eſſe comati. 314.
Lacedæmoniorum regimen. 127.
Lacrymæ, viri boni indicium. 234.
Læna, amictus ſimilis mantello. 377.
Laperſæ, Dioſcuri. 439.
Lapire, verbum Latinum, non lapere. 234.
Λαπτειν aliud, ac ῥοφεῖν. Lambere, & ſorbere, diverſa. 235.
Larix exciſa non repullulat. 90. 91. Larix, & cupreſſus generis ſunt pinei. *ibid.* Larix, πεύκη. *ibid.* Larix arbor dicata Vulcano. 175. Larix λάπτειν, contra Vitruvium, Plinium, & alios veteres. *ibid.* nota etiam aliquando pinus parva, ſyrmaticus, caulis, regius. 496.
Leporum copia in Aſtypalæâ inſulâ. 76.
Lepus ſacer Cupidinibus. 176.
Leucophrys, eadem Phœnice, & Lyrneſſus. 71.
Leucothea, Tenis ſoror, quæ aliis Hemithea. 72.
Libationes factæ etiam aquâ in vini inopiâ. 253.
Libationes puræ, ac meræ. 447.
Liber pater unde appellatus Lyæus. 211.
Liberi patris ſimulacro cornua adjecta. 463.
Libra, λίτρα, μνᾶ. 374.
Licymnius. Filii ejus duo, Argeus, & Melas. 92.
Ligures unde appellati. 190.
Liminis apud veteres auguratio quædam. 297.
Lingua aliquando ſignificat dialectum. 190. Linguas, ſeu dialectos non eſſe a naturâ. *ibid.*
Lini uſus tempore belli Trojani agitus ab Homero. 362.
Liquor e ſepulcro S. Martyris Demetrii aſſiduè manans. XVIII.
Λίτρα, *libra*, verſo τῷ τ' in b. 374.
Littera duplex vocis alicujus initio accepta pro ſimplici. 485.
Litteræ liquidæ vim habent producendi antecedentem ſyllabam brevem. 44.
Loquax, ſeu qui verba temerè ſpargit, στρωλάξ. 363.
Lupus charus Apollini. 175.
Luſcinia, avis maximè canora. 22.
Luſus duodecim ſcriptorum. 432. 434.
Lycophron adulationis nomine notatus. 27. ab anagrammatiſmis celebratus. 97. illuſtratus. 301. 448
Lydi inventores τῆς κύβων. 433.
Lydia a Lydo fratre Atyos. 488.
Lygea una ex Sirenibus. 24.
Lyricis majus œſtrum, quàm Epicis. 23.
Lyricus ἐξοχὴν, Pindarus. 8.
Lyſandros duos Sparta ferre non potuit. 405.

M

M Macedoniæ fines. 76. ſub L. Æmilio diviſo. *ibid.*
Macrobius illuſtratus. 262.
Mæna ſacrificari ſolita Dianæ. 125.
Magiſtri ſupplicum libellorum munus. XVIII.
Majorani error de Euſtathio unde ortus. XVIII.
Majoranus confutatus. XIX.
Malorum aliud a naturâ, aliud extrinſecùs illatum. 14.
Malus, qui viris bonis eſt inimicus. 388.
Μανία, furor aliquando efferatæ iræ. 19.
hominibus optimè ſemper meritæ. *in Dedicat.*
Medicei Magni Etruriæ Duces de Scholis Piis optimè promeriti. *in Dedicat.*
Megabyzus, magnâ vir exiſtimatione apud regem Perſarum. 459.
Megapenthes, Menelai filius. 196.
Mela, & Plinius, reprehenſi. 175.
Melampus, & Polyedus medicinâ, & divinatione celebres. 103.
Melanthus, Neptunus. 225.
Meleſigenes dictus Homerus. 9.
Mellariæ cellulæ. 301.
Memnones Æthiopes. 246.
Mendacium numquam bonum. 196. ſuapte naturâ, & per ſe malum. *ibid.* 352. Mendacium quid ſit. 357. numquam adhibendum. 357.
Menelaus non ita ignavus, ut eum credidit Plato. 475.
Μένις ἐκ τῆ μαίνεσθαι, contra Euſtathium. 19. genere eſt virili, ſecundùm Protagoram. 55.
Mentis principatus in capite. 274.
Mercatura Soloni nulli fuit dedecori. 480.
Mercurius, Jovis, & Majæ filius. 24. Mercurii cum Muſis cognatio. 25. Mercurius, allegoricè intellectus. 345. Mercurius Ἀγωγεύς. *ibid.*
Merenda Græcis δαλιά. 462. Non fuit in uſu heroicis temporibus. *ibid.*
Meropes, genus avium. 193. Meropes, Coi. *ibid.*
Meſogis inter Hermum, & Cayſtrum fluvios. 487. Μεσογὶς, Μεσωγὶς, Μίσογις, mons Lydiæ. *ibid.*
μεσόδειπνα, comiſſatio. 462.
Metalepſis, & ejus exempla. 159. Metalepſis vocata etiam allegoria. 160.
Metalla planetis attributa. 55. unde ſic appellata. 281.
Metaplaſmus, & ejus exempla. 122. Metaplaſmus novi generis. 152.
Metatheſeos exempla. 105.
Metus cum reverentiâ erga Majores laudatur. 217.
Μίζεις, & μίσθια, teſticuli. 447.
Miletus, Anactoria. 47.
Milites, famuli Martis. 353. eodem contubernio utantur, oportet. 455.
Militis virtus, concinna aptitudo armorum. 58.
Militum periculum a ducibus faciendum ante pugnam. 319.
Mina, centum drachmæ. 374.
Minæ, κρατῆρες μέθης. 63.
Minerva, & Diana, Virgines. 81. Minerva, Jovis filia. 167. Minerva Ἀγοραία. 168. Minerva, allegoricè ſapientia, ſeu prudentia. *ibid.* Minerva Pronœa. *ibid.* Minervæ epitheton, γλαυκῶπις. *ibid.* Minervæ attributus color cæſius. 173. Minervæ adhibita vis a Vulcano. 235. Minerva allego-

φύλλα, *multum, juxta Ovidium ambiguos-ves, in deliciis eſt Diana: quatenus ñ φύλλα, nullus, juxta Cilicem illum Poetam* &c.

Mundus, κόσμος. 57.

Mures Pontici. 160.

Murium antiqua quædam hiſtoria. 74. muribus cultus delatus. *ibid.* murium Ægyptiaca hiſtoria. 75. mures ſacri habiti. *ibid.* genus animalium perniciosum. *ibid.* muribus aliquando pluiſſe. 75. mures Ægyptii quales. *ibid.*

Muſæ ἀπὸ τῆ μόθαι. 22. Muſæ λίγειαι. 24. Muſæ novem. 24. cur novem. 26. Muſæ βαθύκολποι, ſecundùm Zenodotum. 501.

Muſæus inter vetuſtiſſimos Poëtarum. 9.

Muſicæ magnus olim honor habitus. 22.

Muſicus, cuſtos Clytæmneſtræ. 77. Muſici iidem olim, qui Poëtæ. *ibid.*

Muſopœus Pindarus, quaſi Melopœus. 23.

Myrmidones, ſubjecti Achilli. 154. primi habitatores Ægiнæ. 155. Myrmidonum etymologia. *ibid.*

Myrrhlyta Martyr Demetrius ἀπὸ τῆ μύρρα. XVI.

Myrtilus, Oenomai auriga, & proditor. 347. a Pelope in mare præcipitatus. 348.

Myrtoum mare de nomine Myrtili. 348. pars maris Ægæi. *ibid.*

Myſia pro Troade vaſtata. 99.

N

Narciſſus dicata Furiis. 174.

Narrationum varium genus. 235.

Natalis De Comitibus notatus. 393.

Naves loris a Liburnis ſutæ, a Græcis cannabo, & ſtupâ. 362. ſutæ etiam a Græcis lino, ſed non ſparto. *ibid.* Navium κάρηνα tum ſudentes ſunt, tum ſaturæ navium. 361.

Nautili natura. 232. nautilo piſci nomen a navigando. *ibid.* ad nautili exemplum conformata ab hominibus navigatio. 232.

Nectar, & ambroſia, figmenta Poëtarum. 304. Nectar, alimentum Deorum liquidum. 304.

Negationes duæ vernaculâ Etruſcorum linguâ ampliùs negant. 114.

Neoptolemus Achillis filius ex Deidamiâ. 100.

Neptunus, ἐνοσίχθων, & ἐνοσίγαιος. 69. Neptunus, Melanthus apud Lycophronem. 225.

Neſtor Orator Homericus. 191. quomodo tres vixerit ætates. 191. Neſtoris ut decem ſimiles habeat, optat

Pag-

229.

Nomina ſingularia multitudinis numero prolata ab Homero. 83. nomina animalibus terreſtribus prius impoſita, quàm piſcibus. 84. nomina ſumpta pro adverbiis. 94.

Nominativi plerique ſolitarii. 220.

Novenarius numerus in deliciis Poëtæ. 97. 341. novenarius numerus quadratus. 341.

Numeri quadrati quinam dicantur. 341.

Numerus in contemptum de hominibus, qui nullo loco habentur. 382.

Νυμφαὶ apud Ariſtophanem. ad hujus exemplum νυγμαί. 95.

Nyſa ſita ἐγγὺς τῆ Μιεσγίδι. 487.

Nyſa Tralliana. 487.

O

O, ideſt, Οὖ. 296.

Obelus, ſcripta nota. Unde ὀβελίζειν, *obelo notare*. 259.

Obolus. 259.

Obriareus idem, qui Briareus. 239.

Occaſio depicta. 479.

Oche mons Euboicus. 115. inſula, & mons. 296.

Othlocratia, Democratiæ degeneratio. 383.

Oenus ſpartum torquens. 363.

Ὄδις pro οὖδις. 296.

Οὖδις cum ſpiritu tenui, cum ſignificat τῆ βαθμόν. 296.

Odyſſea, Homerici ingenii ſpecimen. 11. Odyſſeæ οἰκονομία, & diſpoſitio. 17.

Oedipi hiſtoria. 177. Oedipus unde appellatus. 177.

Oenomaus, Hippodamiæ pater. 347.

Οἰνοπτικὸν, ſeu οἰνοπτικὴ, ſed non item οἰνοπτρικὸν. 108.

Oligarchia, Ariſtocratiæ degeneratio. 383.

Olympia, & Piſa eadem, alia Elis. 60. Olympia regio, pars Piſatidis. 61. dicta ab Jove Olympio. 60. Olympia Elea. 74.

Olympia, ludi Olympiaci. 60. Olympia certamina ab Jove Olympio. 61.

Olympiacorum ludorum auctor Hercules. 61.

Olympiades Muſæ bifariam intellectæ. 501.

Olympus Myſius. 60. Olympus, mons Macedoniæ, ſeu Theſſaliæ. *ibid.* Olympus allegoricè explicatus. Olympi etymologia. Olympi plures. Olympus tibicen. *ibid.* Olympi montis capita μεταφορικῶς. 22. Olympi etymologia. 83. Olympus nivoſus. 344. Olympus πολύπτυξ. 501.

Omen. 102.

Omina. 102.

Omphale. 103.

Onocentaurus. 104.

Onomatopœia. 104.

Opinio. 105.

Opis. 106.

Oppidum. 106.

Oppidum Troadis. 99.

Oppidum Troadis. 99.

Oppidum Troadis. 99

18.
Πάρεδρα, alia Rhetorum, alia Grammaticorum. Euſtathio eadem, atque ἐμπεριλήπτου. 344. 464. 471. ubi quid ſit Pariſoſis. Πάρεσις quædam. 502.
Παρίσωσις in verbis ſimilibus. 97. Πάρεσον aliis ἰσόκωλον. 97.
Paroſis etymologia. 52.
Participia ſumpta pro nominibus. 94.
Paſſer marinus, ſeu ſtruthio. 435.
Paſſer ſacer Veneri. 428. Septena ova parit, quorum unum irritum. 430. an ova ad octo uſque pariat. 430.
Paſſeri ipſa parvitas corporis in cauſſa, cur ſit fœcundior. 434. 435.
πατάλιαι, patellæ, ſeu pateræ. 436.
Patellocharon, nomen facetè compoſitum ab Alciphrone. 436.
Pater familiàs, parvus veluti rex. 378.
Patria, πατριὰ μήτηρ etiam μητρὶς. 484.
Patroclus, Menœtii filius, qui & Patrocles. 219. De ejus genere quæſitum. *ibid.*
Patronymica. 30.
Pauſaniæ Lexicon. 346.
Pauſanias defenſus. 74.
Pauſiæ pictoris Stephanoplocos. 363.
Pectora hirſuta in hominibus calidioris temperamenti. 158.
Pectus hirſutum, perſpicacis ingenii ſignum. 158.
Pelagones, ſeu Pelegones, Pæonum antiquiſſimi, ſecreti poſtea a reliquâ Pæoniâ. 76.
Pelops, agitator equorum. Ab eo Peloponneſus appellata. 346. Pelopis uxor, Hippodamia. 347. Pelopis genus calamitoſum. 348.
Πεμπάζειν, *per quinarios numerare*. 258.
πεμπόβολον, vox Ælolica. 258.
πεντηκοντόρους Danaus, pater filiarum quinquaginta. 80. πεντηκοντόρους non ſunt quinquaginta ipſi liberi; ſed qui liberos habet quinquaginta. 81.
Penthesilea interfecta ab Achille. 395. Penthesileam mortuam Achilles miſeratur. 395.
Peplus feminarum. 333.
Πέπων fructus, qui eſt maturus. 400.
Pepones, & malopepones. 400. Pepones, Græcis εἶδος πέπονος. ibid.
Perdicca rex Macedonum, nunc amicus, nunc hoſtis Athenienſium. 502.
Perdicum alia alibi vox. 437. Perdices nonnullis κακκάβαι. ibid. Perdicum eſt caccabare. *ibid.*
Perdicum copia in Anaphâ inſulâ. 76.
Pericles ὁ σχινοκέφαλος. 393. Periclis vitio data forma capitis oblonga. 393.
Peripateticorum moderatio in perturbationibus animi. 334.
Petita, nomen canis Alexandri. 397.
Πέτταρα, & τέσσαρα. 453.
Πέυκη Theophraſti Plinio eſt latix. 90. 91. πεύκη ἡμερὰ. 175.
Phalaris ſacra Veneri. 174.
Pharetræ grandiores apud veteres. 83.
Phemonoë, hexametri carminis inventrix. 2.
Phidias ſtatuarius. 175.
Philippi, urbs Macedoniæ. 264.
Philo nimis Platonicus. 35. reſtitutus. 150.
Philomelides an intelligi poſſit Patroclus. 100.
Philonome, Cygni uxor, Temis noverca. 72.
Phocionis ſententia. 139.
Phœbus Apollo. 81. Phœbi etymologia. *ibid.* Phœbi nomina diverſa. 313.
Phthia mulier. 144. virgo. *ibid.* Phthia, patria Achillis. *ibid.*
Phthii diverſi a Phthiotis. 144.
Phthiotæ, Myrmidones vocati. 155.
Phthius, Neptuni, & Lariſſæ filius. 144.
Phurnutus emendatus. 387.
Phygella. ejus etymologia. 275.
Picea quæ dicitur Plinio, eſt πίτυς Theophraſti. 91.
Pileatæ, fures. Inde pilare, & compilare. 370.
Pindarus, Μακεδονικὸς. 31. illuſtratus. 178.
Pinus ſola inter arbores, reciſa, non repullulat. 91. pinei generis arbores ὑπὸ τοῦ ἥλιου emoriuntur. 91.
Pirithous, & ejus etymologia. 199.
Piſa, Olympia ab Jove Olympio. 60.
Piſcem in Helleſpontum tuliſti. Proverbium. 176.
Piſcibus aliquando pluiſſe. 75.
Piſiſtratus, Athenienſium tyrannus. 14.
Planetis domus aſſignata a Genethliacis. 307.
Plinius explicatus. 91. Plinii mens contra Harduinum illuſtrata. 362. Plinius emendatus. 401. contra Harduinum explicatus. 430.
Pluralia pro ſingularibus, & contra, magnificentiam afferre orationi. 83.
Pityocamptes idem, ac Sinis. 300.
Πίτυς, pinus, & picea. 91. commune nomen plurium ejusdem generis arborum. *ibid.*
Platani arboris commendatio. 426. Platanus aquis gaudet. 427. Ejus etymologia. *ibid.* Platanus, umbræ gratiâ, ex alieno petita orbe. *ibid.* gaudet vino. *ibid.* Platanus in Lyciâ portentoſæ magnitudinis. *ibid.* Platanus idonea ad paſſerum nidos. *ibid.* Platanus, in qua cœnavit Caligula, per jocum nidus. *ibid.*
Plato defenſus, emendatus, illuſtratus. 40. Platonis Eutyphron, ſeu περὶ ὁσιότητος. 41.
Pollux emendatus. 374. 437. illuſtratus. 456.
Polypus piſcis octonis pedibus. 422.
Pompilus piſcis alius a nautilo. 232. ſic appellatus a deducendis navibus. 232.
Præconii laus, bonitas votis. 325. Præcones Græci. 342.
Præcordia. 120. Præcordia conducere ad functiones mentis. *ibid.*
Prædictio figurata. 137.
Præpoſitio uſurpata pro conjunctione. 95.
Præpoſitionum congeries nuſquam fruſtra apud Poetam. 411.
Præterita a parte anteriori; futura a tergo. 163.
Prandium, quaſi *parandium*. 461. Prandii hora ſexta, aut ſeptima. 462.
Priamus πρὸ τοῦ πρίασθαι. antea dictus Podarces. 59.
Priapus, Priepus. 69. Priapus, urbs Helleſpontiaca. *ibid.* Priapus, cognomen Bacchi. 463.
Propoſitio quid. 19.
Protagoras reprehenſus. 25.
Protecdici Officium. XVI.
Proverbiorum locus citatus ab Euſtathio. 373.
Providentia Divina, Gentium Theologia mundi anima. 46.
Prudentia fortitudine præſtantior. 459.
Prudentis viri eſt, ex præteritis conjecturam facere de futuris. 223. prudentis viri nota, non mentiri. 352.
Pſalmorum locus ab Euſtathio citatus. 430.
Pſelli ad Euſtathium epiſtolæ. XVII.
Pſellus ὁ πολυγραφώτατος. XVIII.
Ptolemæus emendatus. 76.
Ptolemæus Soter, Alexandri *ἀντιπαλαιστ.* 466.
Publica aliquando mala ob hominis unius improbitatem. 89.
Pudor ex mutuâ notitiâ. 455.
Pueri, miniſtri. 261.
Puella, generatim adoleſcentula. 119.
Pugnandi genera duo, per inſidias, & aperto Marte. 141.
Pullaſtræ, πουλάδες ἔριφοι. 436.
Pulcher lacrymis non deturpatur. 409.
Purgationes per ignem. 92.
Pylus ab Hercule expugnata. 192. Pyli tres. 294. 331.
Pythagoræ opinio de ſphæræ ſolaris ſono. 85.
Pythagorei alii a Pythagoricis. 82. Pythagoricorum vox de Pythagorâ: αὐτὸς ἔφα. 82.
Pythagorica convivia. 359.
Pythii Lacedæmone ii, qui ad Pythiam conſulendam mittebantur. 117.
Pytho, urbs Apollinis. 91.

382.
Regis boni laus, pluribus, & facilè obsequentibus imperare. 115.
Repetitionis, seu Regressionis figura. 464.
Resina πεύκινη est e pinu, & picea. 91. hæc longè prælata τῇ πίτυϊνῃ. ibid. Resina πίτυϊνη est e larice. 91. 175. Resinam quæ ferunt arbores, perpetuò virent. 91.
Reticentiæ figuræ frequens usus in Homero. 80. 218.
Rex, magnæ pater familiæ. 378. Non est unus vir, sed multiplex. 394. Rex, pastor populi. 399. 403.
Rhapsœdi, ii, qui universa Homeri carmina decantabant. 16. cur virgam e lauro manu tenerent. 21. ab Jove incipere soliti. 24.
Rhapsœdia, universa Poësis Homeri. 16. cantio ex utroque Homeri Poëmate consuta. 16.
Rhapsœdiæ, Libri Homerici. 15.
Rhapsœdorum virga laurea. 15.
Rhea, uxor Saturni, pro terrâ. 98.
Rhetorica definita, prudentia eloquendi. 191.
Rhodope mons ab Hæmo velut divulsus. 76.
Ridere dictus dies. 301. Ridere risum Sardanium cujusmodi sit. 410.
Rinuccinius laudatus. IV. Rinuccinio inscriptus Liber δ' Iliadis. 300. Rinuccinius de re Florentinâ optimè meritus. ibid. Etruscarum, Latinarum, Græcarum Litterarum mirificus fautor. ibid.
Robigalia. 74. Robigus deus. ibid.

S

S Littera a Latinis veteribus Poëtis in fine dictionum elisa. 234.
Sabbatinius, Episcopus Apollonicnsis, laudatus. II.
Sacrificiorum ritus descriptus. 256.
Sacrilegus civis, qui privato commodo murum urbis dirnit. 230.
Sal hordeo in sacrificiis admixtus. 251. Sal amicitiæ symbolum. ibid.
Salmasius latè confutatus. 362. Salmasio fucum fecit verbum Latinum *fero*, quod est & semino, & necto. ibid.
Saltationes apud antiquos variæ. 38. Saltationis Laconicæ genus, saltantes Sileni, ac Satyri. 387.
Salvini conjectura satis probabilis. 7. modestia summa. 40.
Salvinus laudatus. IX. probatus. 37.
Sanacharibus, rex Assyriorum. 75.
Sapientem omnia esse voluerunt Stoici. 77.
Sapientissimus, qui ipse per se omnia intelligit; deinde sapiens, qui alteri bene præcipienti obtemperat. 453.
Scyrus, matrum nutricatus. 92.
Scyrus capta ab Achille. 100.
Scytha equum. Scytha asinum. Proverbium. 4.
Secundæ curæ, sapientiores. 137.
Semele ὀγύγιος. 317.
Semidei Hesiodo, Heroës. 39. Semideorum fabula ad Historiæ fidem expensa. 41.
Senectutis arma, artes, exercitationesque virtutum. 432.
Senes faciles ad metum. 62. Senes, dicti Optimates. 318.
Senioribus juniores, honoris causâ, assurgebant. 334.
Sermo a serendo, quòd nexus sit verborum. 363. Sermonem ferere idem est, ac nectere, seu texere. ibid.
Sermones alati. 172.
Sermonis ejusdem iteratio non semper refugienda. 328.
Sero verbum, pro duplici ejus significatione, diversis vocibus Græcis distinctum. 362. Sero, quod est necto, non esse derivatum a σπείρω, sed ab ἄρω. ibid. Sero, σεῦτο, ex Futuro ἐρῶ. ibid. Sero idem aliquando, ac *dico*. Unde assero, & dissero. 363.
Sero, quod est semino, a Futuro σπερῶ verbi σπείρω, abjectâ litterâ π'. 363.
Serta a serendo, hoc est, nectendo. 362. non adeò antiquitùs e floribus cœpta fieri. ibid.
Servi manumissi, Athenis comam mutare soliti. 159.
Servius notatus. 64.
Sethon, rex Ægypti. 75.
Sextus Empiricus illustratus. 387.
Siculorum militum impietas, captâ urbe Thessalonicâ. XVI.
σιγὴς πίτνων, *prpo*. 400.
Sidera veteribus animata. 82.
Sidero, temeraria mulier, in adagio. 300.
Signum quid sit. 430. Signi, & portenti differentia. ibid.
Sileni ἀπὸ τῆ σιλλαίνειν. 387. Sileni, Satyri Seniores. ibid. ita dicti ἀπὸ τῆ σίνος, seu παρὰ τὸ σαίνειν σίνος τὸ αἰδοῖον. ibid. alia ibi etiam etymologiæ.
Silenus adhibitus in scenâ ad saltandam Sicinnida. 387. Silenus pappus. ibid
σιλλαίνειν ἀπὸ τῆ σιλλοῦ, ut ἰαμβίζειν ἀπὸ τῆ ἰάμβου. 387.
Silli, genus Poëseos Comicæ. 387. Sillorum auctor, & princeps Homerus. ibid. Sillos facere, σιλλαίνειν. ibid. Sillorum scriptores maledici. ibid. Silli ἀπὸ τῆ Σιλλοῦ. ibid.
Similæ forma aptissima ad repræsentandam hominis alicujus deformitatem. 191.
Similiter definentia quæ dicuntur Grammaticis, ea Rhetoribus comparia. 138.
Solœcarum locutionum nonnulla figuræ exempla. 451.
Soloeci, qui ex Atticis patriam linguam corruperunt. 130.
Solœcismus commissus ab Homero, secundùm Protagoram. 31. Solœcismi etymologia. 130. Solœcismus notatus an verè a Luciano. 190. Solœcismi species nonnulla apud Poëtam. 450.
Somni epitheta, dulcis, mellitus, ambrosius. 318.
Somnia, errori ob noxia. 101. nonnulla vera. 103. somniis falsis porta ex ebore attributa. 166. somnia sub auroram veriora. 425.
Somniorum interpres dictus bifariam. 101. Somniorum interpretandorum artes. ibid.
Sophocles explicatus. 38. 43. illustratus. 50. 67. explicatus. 160. illustratus. 243. explicatus. 272. illustratus. 281. 296. Sophocles ὁ σιλλοποιὸς. 376. Sophocles illustratus. 451. 452. 478.
Spargi, & disseminari, de sermone. 363.
σπόρα dicta sativa. 361. σπόρα apud Homerum tum armamenta, tum ἱστία navium. Utraque enim ex rebus sativis. ibid. 363. σπόρα, funes. 362. σπόρα nusquam Plinius intelligit serta. 362. σπόρα, funes, ac restes ex quacumque materiâ. Hinc spartum Hispanicum appellatum. 363. σπόρα, funes, non quòd verbum σπείρω nectendi significationem habeat; sed ex antiquissimo usu, quia sativis rebus jam inde a principio usi sunt ad faciendos funes. 385.
Spartæ urbis nomen in loco apud Comicos Athenienses. 364.
Spartanorum regum honoraria. 146.
Spartarius campus. 363.
Sparti, ex dentibus draconis satis. 51.
Spartina, genus resticulæ. 363.
σπαρτοῖς dicta regio ferax juncorum. 363.
Spartum, Trojanis temporibus, Græcis ignotum. 362. Spartus Iberica. 363. Spartum Hispanicum, & ejus utilitas. 363. Spartum etiam restis ex junco. 363.
σπείρειν Græcis non est nectere, sed serere, seu seminare. 361. σπείροντες, parentes. ibid. σπείρω ἀπὸ τῆ ἀπὸ τὸ κατὰ σπορὰ. ibid. σπείρειν ne sensu quidem metaphorico Græcis est nectere. 363.
Spira, funis nauticus. 362. Spirarum ridicula etymologia a sparto. ibid.
Stanleius confutatus. 81.
Στέμμα, lana, qua, coronæ instar, ramus cingebatur. 478.

tus. 462.
Supercilliorum nubes. 274. Supercilia montium. 275.
Superlativa aliquando accipi pro ſimplicibus. 154.
Supplicum mos, ut alterius caput, & dexteram, vel etiam genua tangerent. 146.
Surgere in more habuerunt reges, verba ad populum facturi. 98.
Syllabæ duæ per Synizeſin aliquando pro una brevi. 56.
Synæcope Æolica. 55. 63. Syncopen in verba barytona inducere, Atticum. 63.
Synecdoche, Tropus Poëticus. 88.
Synizeſis. 26. dicta etiam Synæreſis, & Synecphoneſis. 27. ejus eſt unam in metro ex duabus ſyllabam facere. 28. Synizeſeos plures modi. *ibid.* exempla apud Poëtas Latinos. *ibid.* exempla apud Poëtas Græcos. 29. exemplum aliud Synizeſeos. 55. Synizeſis, alia metrica, alia per eraſin, alia per ſynæreſin. 56. Synizeſis ? ἐ. & οἱ. 59. Synizeſeos ratio magis explicata. *ibid.* Synizeſis medetur verſui Procœlio. 120.
Synonyma quæ paſſim dicuntur, verè non eſſe talia. 20.

T

Τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν ἐκάμματα. Proverbium de iis, qui apertè alios irrident. 501.
Tabula Ægyptiaca, Philoſophica. 433.
Tabulæ ludus teſſeris ſimul, & calculis peragebatur. 433. Tabula Ægyptiaca Philoſophicè explicata, ac deſcripta. *ibid.*
Tabulæ longum certamen apud Auſonium, ludus teſſerarum ſimul, & calculorum. 432.
Τάχα numquam eſt adverbium dubitandi apud Poëtam. 173.
ταχύτης, & δηϊότης, voces barytonæ. 58.
Talentorum varia genera. 374. Talentum Atticum minarum ſexaginta. *ibid.*
Talthybio templum poſitum Spartæ. ab eo Talthybiadæ. 215.
Tarcho, & Cycnus, cani ab ortu. 319.
Tauri, qui & Tauroſcythæ. 497.
Taurus ad principatum aptior, quàm leo. 495.
Taurus mons variis nominibus appellatus. 497.
Taurus, mons Borealis Cherroneſi Tauricæ: unde Taurici proventus. 497.
Τέγεον, ἴγεον, *ſartago*. 468.
Τελαμών, lorum clypei. 465.
Telamon, Æaci filius. 465.
culos peragitur. *ibid.* Teſſerarum ludus repertus a Lydis, tametſi non calculorum. 433. Teſſeræ tres adhibitæ ad luſum tabulæ. 434.
Teſſerarum, & calculorum luſus a Palamede inventus. 431. Teſſerarum luſus minimè diverſus a κυβείᾳ, nec teſſeræ aliæ a κύβοις. *ibid.* Teſſeræ τῆς κυβείας ſunt, non ἡ πεττεία. *ibid.* Teſſeræ, cubi. Teſſeræ, boli, quòd jacterentur. *ibid.* 432. Teſſeræ e fritillo vehementer concuſſo in tabulam effundebantur. 431.
Teſſerarum jactus, κυβιστητὴ βίβλος, qui & ἀγῶνες. 432. Teſſeras jacere, & jacere aleam, ludus fortunæ, aut ſortis. *ibid.* Teſſerarum ludus ex omni alex genere maximè damnoſus. *ibid.* Teſſerarum ludus potiſſimùm intelligitur, cum aleam infamiæ damnatam legimus. 432.
Texere telas, nobilium olim fuit feminarum. 66. texi, præter telas, dicta etiam alia per metaphoram. 67.
Textus auctoris, Græcis κείμενον. 67.
Thebaici agri ubertas. 230.
Thebe, urbs campeſtris, numero etiam multitudinis Thebæ. 229. Thebe, urbs Eetionis. 230. Thebæ multæ. *ibid.*
Theophraſtus explicatus, & reſtitutus, contra Heinſium. 430.
Themiſtius. 184.
Theocritus contra Euſtathium defenſus. 66. Illuſtratus. 201. 307.
Therſites ὀμφηρυγής. 191.
Therſites a Libanio laudatus. 381. an confictus ab Homero. 386. De genere Therſitæ: *ibid.* Therſites deterrimi hominis exemplum. 388. Therſites a Philoctete Sophocleo laudatus. *ibid.* Therſite nemo unus turpior. 391. Therſites pugni ictu ab Achille occiſus. 394.
Theſeis genus tonſuræ. 314.
Theſeo tonſum ſinciput in honorem Apollinis. 314.
Theſſalia aliquando confuſa cum Macedonia. XVII.
Theſſalonica capta a Siculis an. 1185. XV.
Thucydidis regula de ineundo Græcorum militum numero ad Trojam. 499.
Thyades, & Thyſæ. 223.
Timo Phliaſius Silforum Scriptor. 387. Sillis Philoſophos inſectatus, & nominatim Platonem. 387.
Timocratia Ariſtoteli alia a Democratia. 383.
Τίω, triplici verbum ſignificatione. 80.
Tireſias, ἱερὸς. 101. οἰωνόσκοπος. *ibid.*
Τιτᾶνες ἀνὰ ? νέον τὰ ἀναπαλίδημι. 466. Titanum fabula. *ibid.*
Τιττιγόνιον, ſeu τεττιγόνιον, de genere cicadæ. 437.

V

V Litteræ Latini ſæpe efferunt τὸ ὑ Græcorum, ex pronunciatione Æolicâ. 438.
V littera Græcis ignota. 438. Nulla ſimplex littera apud Græcos exprimit vim, ac poteſtatem Latinæ v. 438.
Vates alius ab augure. 101. Vates, genus, ejus quæ ſint ſpecies. *ibid.* Vates furore divinitus immiſſo vaticinati. 101. Vatis virtus, ſcire, quidquid triplici tempore continetur. 108.
Vela, alæ navis. 265.
Venus Anadyomene. 227. Venerem cur ortam finxerint e mari. 355. Veneris currus tractus a paſſeribus. 428.
Veritas rerum, æterna, atque immutabilis. 370. ſemper una, & eadem. *ibid.*
Verſus Politici. Eorum juſta menſura. 27. magno in uſu apud Græcos ſequioris ætatis. *ibid.*
Verſuum Trochaicorum menſura. 27.
Verua cuſpidum trium τριώβελα. 258. Verua cuſpidum quinque in uſu apud Æolenſes. *ibid.*
Veſcendi tria de die tempora aſſignata heroibus ab Æſchylo, minùs reſtè. 461.
Veſperna, cœna. 461.
Victimæ collum ad cœlum reflecti ſolitum. 255.
Vinum antiquitùs coloris nigri. 234. Vinum uſui in ſacrificiis poſt inſperſam molam. 251.
Virgilius illuſtratus. 331.
Virorum fortium, ac prudentium laus. 196.
Viri juſti conſtantia. 467.
Vitos nobiles manere omnino debere promiſſis. 274.
Virtutum aliæ maſculæ, aliæ veluti muliebres. 41.
Viſceratio, σπλαγχνεία. 253.
Vita humana teſſerarum, & calculorum ludo comparata. 431.
Vitellius de die ſæpe quartò, vel quintò epulatus. 462.
Vitellus ovi, πεττὸς. 435.
Ulyſſes luctâ certat cum Philomelide. 100. Ulyſſis etymon. 139. Ulyſſes πολύτροπος. 181. an ſolus dictus ab Homero πολύτροπος. *ibid.* Orator Homericus ſecundùm Neſtorem. 191. vel unius urbis expugnatione glorioſus. 234.
Ulyſſes multarum homo machinationum. 275. Ulyſſes πολύτροπος. 416. quomodo inter omnes ſolus dici poſſit vocatus ab Homero πολύτροπος. 416.

CENSORUM JUDICIA.

INſigne hoc Opus, & laborioſum, ad hanc uſque diem tentatum a multis, perfectum a nemine; Euſtathium ſcilicet, magnum Homeri interpretem; accuratè & egregiè Latinitate donatum, attentè quum evolverim, quod Fidei puritatem, aut mores lædat, nihil in eo mihi videor deprehendiſſe: quare publicâ luce digniſſimum cenſeo.

ANTONIUS MARIA SALVINIUS.

EA, qua par erat, attentione, ac diligentiâ has ego curas in Euſtathium evolvi, auctore Alexandro Polito, Viro inſigni Scholarum Piarum, qui, ut boni Chriſtianique Scriptoris partes ſemper explevit, ita præclariſſimo hoc Opere magnum Reipublicæ Litterariæ incrementum, Patriæ decus immortale, ſibique, & Ordini ſuo Scholarum Piarum dignitatem, & gloriam eſt allaturus.

JOSEPHUS M. ROSSIUS S. T. D.
S. Officii Conſultor.

FLORENTIÆ ANNO MDCCXXX.
Typis BERNARDI PAPERINII, Typographi S. R. C. MAGNÆ PRINCIPIS VIDUÆ AB ETRURIA.

Ad Divi Apollinaris, ſub Signo Palladis, & Herculis.

1101022

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google